

Giới thiệu Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)

Thể loại: Đô thị, hài hước, hệ thống

Dịch: Nhóm Thánh Thiên Tiên Vực, IRead

Trương Tiểu Kiếm nửa năm trước đã hoàn thành khóa luận tốt nghiệp nhưng hiện giờ đang ở nhà ăn bám ba mẹ.

Trong một lần lướt web tìm công việc phù hợp với bản thân thì một hệ thống đã kết nối thành công với hắn.

Không ngờ cái hệ thống này lại có tên khiến hắn cảm thấy buồn cười: Hệ thống chém gió!

Nhưng khác với cái tên của mình, đây là một hệ thống siêu cấp bá đạo, có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Hãy cùng dõi theo hành trình của Trương Tiểu Kiếm cùng hệ thống bá đạo tung hoành đô thị nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hệ thống chém gió (1)

- Thằng oắt con, đã bảy giờ rồi, dậy chưa? – Thanh âm của ông bố vang lên từ trong phòng khách – Lấy được cơ hội phỏng vấn của Vạn Hào quốc tế giống như bánh từ trên trời rơi xuống á, đừng có lơ đãng mà làm mất. Đó là xí nghiệp top 500 của thế giới đó biết không?

Trương Tiểu Kiếm ngồi trước máy tính, đang lên mạng tìm một trăm cách vượt qua phỏng vấn, vừa xem vừa trả lời:

- Con đang xem tư liệu nè. Ba cứ đi làm đi. Lần này con sẽ làm thật tốt!

- Ủ! Cố gắng lên! – Ông bố hừ hừ mặc quần áo, vừa mặc vừa nói: - Từ khi mày tốt nghiệp đến giờ đã ở nhà chơi nửa năm rồi, chẳng tìm được công việc nào cho ra hồn cả. Lần này đúng là ông trời có mắt. Tự tìm đồ ăn sáng đi, tao đi làm trước nghe.

Trương Tiểu Kiếm:

- Biết rồi, ba đi đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Trương Tiểu Kiếm vừa nhìn màn hình máy tính vừa than thở:

- Một, tìm hiểu tư liệu của công ty phỏng vấn. Ừm, cái này có rồi. Công ty phỏng vấn là công ty cổ phần hữu hạn Vạn Hào quốc tế, tên gọi tắt là Vạn Hào hoặc là tập đoàn Vạn Hào. Tên tắt chứng khoán: Vạn Hào quốc tế, số hiệu 000002. Năm 1988, Vạn Hào bước vào ngành nghề bất động sản, trải qua gần 30 năm phát triển, trở thành công ty bất động sản hàng đầu trong nước. Hiện tại chủ yếu kinh doanh bao gồm có khai phá cùng phục vụ bất động sản...

- Hai, tự giới thiệu. Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, nam, 24 tuổi, tốt nghiệp khóa 12 chuyên ngành marketing của học viện vật tư thành phố Thiên Kinh...

- Ba, thuyết phục giám khảo phỏng vấn. Nhất định phải nhấn mạnh rằng tôi sẽ không gây phiền toái cho công ty, sẽ không dễ dàng chuyển sang làm cho công ty khác...

“Hệ thống chém gió phát hiện ký chủ. Đang liên kết, xin hãy chờ một lát...”

Nghe thanh âm hệ thống xuất hiện trong đầu, Trương Tiểu Kiếm đầy mặt ngờ ra:

- Hệ thống gì?!

Hắn vừa nghĩ như vậy, trong đầu lập tức xuất hiện một hình ảnh chibi, thoát nhìn chính là bản thân hắn.

Đúng lúc đó, thanh âm của hệ thống cũng vang lên --

- Hệ thống chém gió kết nối thành công. Đang xem xét tư liệu của ký chủ.

Họ tên: Trương Tiểu Kiếm.

Tuổi: 24.

Giới tính: Nam

Nghề nghiệp: Tạm thời không có.

Vợ / chồng: Tạm thời không có.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chờ chút. Cậu nói cậu là hệ thống gì cơ?

Hệ thống:

- Hệ thống chém gió.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tên của cậu là chọc cười sao?

Hệ thống:

- Xin hãy chú ý cách nói của bạn. Nếu không thì sẽ gặp phải cảnh cáo điện giật của hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm:

- Nhưng mà tớ thấy tên của cậu rất là buồn cười a...

“Lốp bốp! Kết --!!!”

Nháy mắt, toàn bộ thân thể của Trương Tiểu Kiếm đều bị đánh trúng bởi một dòng điện màu lam, sợi tóc đều dựng đứng hết cả lên!

Trương Tiểu Kiếm phun ra một luồng khói đen: “...”

Hệ thống:

- Giờ thì sao?

Trương Tiểu Kiếm ra sức gật đầu:

- Không thành vấn đề! Tuyệt đối không thành vấn đề! Tên của ngài phi thường trâu bò, cao cấp hào phóng lại thượng lưu!

Hệ thống:

- Cảm ơn khen ngợi.

Sau đó tiếp tục --

- Đang xem xét tài nguyên hiện có của ký chủ, xin hãy chờ một lát...

- Đã xem xét tài nguyên xong. Tài nguyên có thể dùng hiện tại: Không có. Tổng tài chính có thể sử dụng hiện tại của ký chủ: 2197.88 (Nhân dân tệ).

- Sự kiện sắp đến: Đang chuẩn bị phỏng vấn nhân viên marketing bất động sản hoa viên Trung Áo - Vạn Hào quốc tế, thành phố Thiên Kinh.

- Thuộc tính trụ cột hiện tại của ký chủ: Lực lượng 76; Phản ứng 82; Tốc độ di chuyển 69; Sức chịu đựng 81; Mị lực 56; Khả năng sex 68; Nhan sắc 59.

- Đang đánh giá đẳng cấp của ký chủ, xin hãy chờ một lát...

- Đẳng cấp hiện tại của ký chủ: Thất nghiệp.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Giá trị nhan sắc của anh thấp như thế sao?! Còn không đến 60 điểm! Không thể chấp nhận được!

Hệ thống không quan tâm hấn, tiếp tục ---

- Năng lực trụ cột I của hệ thống: Khả năng chém gió của ký chủ được chia làm có thể thành hiện thực hoặc không thể thành hiện thực. Có thể thành hiện thực đương nhiên là sẽ được thực hiện.

- Năng lực trụ cột II của hệ thống: Sau khi khiến người khác kinh sợ, ký chủ có thể lấy được điểm số khiếp sợ do đối phương cung cấp, dùng để mua sắm trong trung tâm thương mại.

- Giới hạn thấp nhất của hệ thống: Tất cả những đề tài nói chuyện của ký chủ tất yếu phải thường xuyên khuếch đại nó lên, nếu không sẽ bị điện giật.

Gi?!

Trương Tiểu Kiếm vội hỏi:

- Cậu chờ chút, lời này là có ý gì? Sau này tớ không thể nói chuyện bình thường được sao? Không chém gió không được?

Hệ thống:

- Đúng thế.

- Trả hàng! Tôi yêu cầu trả hàng! - Trương Tiểu Kiếm gào lên: - Tôi là thanh niên nghiêm túc trung thực! Cậu không thể đối xử với tôi như thế được!

“Lốp bốp! Kết --!!!”

Trương Tiểu Kiếm lại bị một dòng điện màu lam đánh trúng, tóc lại dựng đứng lên!

- Dân giàu, nước mạnh, cộng hòa, văn minh... - Trương Tiểu Kiếm liếc mạng lăm bắm: - Độc lập, tự do, hạnh phúc...

“Lốp bốp! Kết --!!!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống:

- Có thể tiếp tục được chưa?

Trương Tiểu Kiếm há to miệng, thở ra một luồng khói đen:

- Có... có thể. Cậu là hệ thống, cậu to nhất được chưa?

Vì thế hệ thống tiếp tục ——

- Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: Thành công chém gió lần đầu tiên. Phần thưởng nhiệm vụ: Mở ra khung kỹ năng, mở ra hệ thống trung tâm thương mại. Phần thưởng phụ: Nhan sắc +1; Đạt được quyền dùng thử một kỹ năng cấp 1 bất kỳ, thời gian nửa giờ.

- Nhiệm vụ bắt đầu.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhan sắc +1!

Còn có ưu việt này sao?

Có điểm thuộc tính này thì giá trị nhan sắc của anh mày sẽ vượt qua mức tiêu chuẩn! Vậy... Có nên thử xem chút không?

- Không được không được! - Trương Tiểu Kiếm đặt mông ngồi xuống trước máy tính, lại bắt đầu học tư liệu: - Hôm nay là ngày phỏng vấn. Công việc này quá trọng yếu đối với mình. Công ty top 500 thế giới a! Có nhiệm vụ gì thì cũng chờ phỏng vấn xong rồi hẵng tính...

Hệ thống:

- Xin ký chủ lên đường ngay lập tức. Bằng không giật điện...

Xem như mi lợi hại!

Mặt Trương Tiểu Kiếm như mướp đắng, nhanh chóng rửa mặt thay đồ đi ra ngoài, nhanh chóng vào thang máy. Bà thím Dương ở trên lầu vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức cười nói:

- Tiểu Kiếm muốn đi ra ngoài à? Còn chưa tìm được việc làm sao? Ồ sắc mặt của cháu làm sao thế?

- Ồ thì bây giờ đi phỏng vấn nè...

Trương Tiểu Kiếm than thở đáp một câu, hệ thống lập tức lên tiếng: “Cảnh báo! Xin ký chủ hãy khuếch đại ngôn ngữ!”

Đậu móa!

Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng thay đổi ngữ khí:

- Cháu cảm thấy vận may hôm nay cực kỳ tốt! Giám khảo phỏng vấn vừa thấy cháu nhất định sẽ vỗ bàn khen ngợi!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã phối hợp.

Trương Tiểu Kiếm: "...” Đậu móa xấu hổ chết bỏ!

- Vận may mà còn có cảm giác á? - Bà thím Dương vẻ mặt nghi ngờ: - Sao thím không cảm giác được gì?

Cháu cũng có cảm giác được cái gì đâu... Nhưng hiện nay anh mày chính là người có hệ thống!

Phòng má giả làm người mập!

- Đó... Đó là tất nhiên rồi. - Trương Tiểu Kiếm cẩn thận chém thêm một cái: - Cháu bấm đốt ngón tay tính toán, liền biết hôm nay nhất định là mọi chuyện đều thuận, ra ngoài cũng có thể nhặt được tiền!

Bố mày đập đầu vào tường chết quách đi cho xong!

- Đứa nhỏ này, sao lại đột nhiên bắt đầu thích chém gió thế? - Không chỉ có Trương Tiểu Kiếm cảm thấy không đáng tin, thím Dương lại càng là lắc đầu như trống bỏi: - Mày nói nhặt được tiền liền có thể nhặt được sao? Nếu mày nhặt được tiền thì thím đã trúng số 5 triệu rồi!

Hai người vừa nói chuyện vừa ra chung cư, kết quả vừa mở cửa, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy một tờ tiền giấy màu đất vàng nhẹ nhàng lững lờ rơi xuống...

Hai mươi tệ!

Thím Dương: "...”

Trương Tiểu Kiếm: "...”

Đậu móa vậy mà lại thật sự hiển linh?! Vừa rồi anh mày chỉ thuận miệng chém gió một cái thôi, vậy mà lại trở thành sự thật?!

Sau đó hắn liền nhìn thấy một dòng chữ ảo ---

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Dương Ngọc Phân.”

Đây chính là điểm số khiếp sợ dùng để mua đồ vật trong trung tâm thương mại sao?

Trong chốc lát sững sờ này, đã thấy bà thím Dương chột búng nổ tốc độ khiến Trương Tiểu Kiếm 24 tuổi nhìn cũng cảm thấy xấu hổ, mãnh hổ vồ mồi, một phát chụp lấy tờ tiền vào trong tay!

- Ha ha, đúng là có tiền nhặt! - Bà thím Dương hưng phấn muốn chết, nói: - Xem ra hôm nay thím thật là may mắn!

Tiền bị cướp, không thể chấp nhận được!

- Là cháu may mắn mới đúng! - Trương Tiểu Kiếm mặt không biểu cảm, không nói hai lời lại bắt đầu chém gió: - Cháu nói với thím, hôm nay cháu được vận may phù hộ, cướp tài vận của cháu là sẽ gặp xui xẻo đôi. Cháu chả lừa thím làm gì đâu!

- Xi, đùa cái gì? - Bà thím Dương đắc ý giờ tờ tiền mặt lên, khinh thường nói: - Ai cướp trước chính là của ai, còn cần nghi ngờ sao?

Trương Tiểu Kiếm bất đắc dĩ nhún vai:

- Dù sao thì cháu đã nhắc nhở thím rồi đấy.

Hệ thống phù hộ hệ thống phù hộ, lần này còn linh không?

- Mê tín dị đoan. - Thím Dương vì tò về mình đủ trâu bò, còn đắc ý nhảy lên hai cái: - Xui xẻo đâu! Xui xẻo đâu! Mày xui thử một phát cho thím xem nào!

Sau đó hai giây sau, một tiếng rầm, một chậu nước lạnh lớn từ trên trời giáng xuống, vừa vẩy đổ trên đầu thím Dương!

Trương Tiểu Kiếm: "...”

Đầu mùa vậy mà lại thành hiện thực! Hệ thống này thật là quá xịn rồi!

Thím Dương: "..."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +13 đến từ Dương Ngọc Phân."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hệ thống chém gió (2)

Thím Dương không nói gì nhìn Trương Tiểu Kiếm -- Hôm nay miệng của thằng nhóc này được phù hộ sao?! Nói nhặt tiền liền có tiền rơi xuống, nói cướp tiền nó sẽ bị xui xẻo lập tức liền gặp xui xẻo?!

- Tiểu Kiếm a thật là xịn lồi. - Thím Dương bị rót nước ướt sũng, lập tức nhét tiền vào trong tay Trương Tiểu Kiếm, sau đó nhanh chân chạy đi: - Thím vừa nhớ ra hôm nay còn chưa mua đồ ăn nấu cơm đâu, đi trước đã. Tiền này cháu cứ cầm đi, thím không giành với cháu.

Vọt đi như một con gió!

Trương Tiểu Kiếm nhìn tờ tiền ướt đẫm trong tay: "..."

Đây... Đây đều là sự thật sao?

Lại néo néo, không phải là tiền giả! Lúc này anh mày thật sự là quá trâu bò rồi! Nói rót tiền liền rót tiền! Vậy thì còn phỏng vấn cái búa!

Trương Tiểu Kiếm ngửa mặt lên trời hét lên:

- Lại rót xuống cho anh mấy triệu đồng đi!

Sau đó...

Thanh âm hệ thống vang lên:

- Nhặt tiền thuộc về phạm vi có thể thực hiện, nhưng lấy đẳng cấp hiện tại của ký chủ, chỉ có hiệu lực một lần, giới hạn số tiền là 20 tệ.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con em mày!

Nhìn hai mươi đồng tiền trong tay, Trương Tiểu Kiếm quả thực khóc không ra nước mắt.

Chém gió xấu hổ như vậy, thế mà chỉ có hiệu lực một lần còn nhiều nhất chỉ có 20 tệ?! Mày thật là vất cổ chày ra nước... Dừng lại!

Xem ra vẫn phải đi phỏng vấn thôi...

May mà lúc này hệ thống không so đo với hắn:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng điểm nhan sắc +1, mở ra khung kỹ năng, mở ra trung tâm thương mại hệ thống. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Xem xét khung kỹ năng và trung tâm thương mại. Phần thưởng: Mị lực +1.

Woa ha ha ha ha ha ha! Nhan sắc +1!

Tuy rằng chỉ có một điểm, nhưng cho dù là thế Trương Tiểu Kiếm cũng nhảy mất cảm thấy cả người đều thay đổi! Quan trọng nhất là giá trị nhan sắc rốt cục cũng đạt mức tiêu chuẩn! Sờ sờ mặt, thiếu một cái mụn!

- Ai nha, cảm giác mình xác thực là đẹp trai hơn rồi... - Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ tương đương hài lòng đối với điểm số được tăng lên -- Chung quy nhan sắc ít nhiều cũng có tác dụng ghi điểm khi phỏng vấn đúng không?

Hệ thống:

- Không thể nhìn thẳng

Trương Tiểu Kiếm: “...”

A a a a a! Mày không thể để cho anh mày vui vẻ một tí sao?!

- Thôi, trước nhìn xem khung kỹ năng với trung tâm thương mại cái đã. Lỡ như có cái gì giúp đỡ phỏng vấn được thì sao?

Trương Tiểu Kiếm mở ra mặt bản tư liệu nhân vật trước. Quả nhiên, bên cạnh hình chibi avatar của hắn xuất hiện một cái khung vuông nhỏ trống rỗng, bên trên có ba chữ nhỏ: Kỹ năng 1.

- Đây chính là khung kỹ năng à? Hiện tại tớ chỉ có thể dùng một cái kỹ năng thôi sao? - Trương Tiểu Kiếm than thở một tiếng, sau đó mở ra trung tâm thương mại.

Menu trung tâm thương mại của hệ thống được phân loại thành hai mục lớn, bên trên là lựa chọn kỹ năng, bên dưới là lựa chọn đạo cụ. Còn về tiền để mua đồ trong trung tâm thương mại, biểu hiện tên là điểm số khiếp sợ, hiện tại có 15 điểm.

- Tốt quá! - Trương Tiểu Kiếm vội vàng mở ra phân loại kỹ năng trước, sau đó nháy mắt hoàn toàn xem hoa cả mắt.

Toàn bộ phân loại kỹ năng chia làm mấy khu vực lớn, bao gồm tri thức, sở trường, kỹ năng, tư liệu vân vân và vân vân, đủ các loại muôn màu rực rỡ.

Túy ý mở ra khu vực tri thức, trong đó là mấy cái lựa chọn lớn -- Ngữ văn, toán học, tiếng Anh, vật lý, sinh vật, hóa học...

Tóm lại hết thấy phân loại tri thức mà Trương Tiểu Kiếm biết thì đều có trong đó.

Nhanh chóng tìm đồ vật liên quan đến phương diện marketing, sau đó Trương Tiểu Kiếm liền khiếp sợ!

[Giám đốc marketing cấp hoàn mỹ] Điểm số khiếp sợ: 400.000.

[Quản lý phòng kinh doanh thâm niên cấp hoàn mỹ] Điểm số khiếp sợ: 160.000.

[Trưởng phòng kinh doanh cấp hoàn mỹ] Điểm số khiếp sợ: 80.000.

...

[Nhân viên sales cấp hoàn mỹ] Điểm số khiếp sợ: 100.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhiều điểm số như vậy, sao mày không đi cướp ngân hàng đi?! Hiện tại anh mày chỉ có 15 điểm số khiếp sợ thôi!

Kết quả Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, điểm số khiếp sợ lại chợt thay đổi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Dương Ngọc Phân.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thím Dương đáng thương, phỏng chừng là lại gặp xui xẻo...

Lại mở ra phân loại đạo cụ nhìn xem, trong đó chỉ có một câu -- “Hệ thống còn chưa nghĩ ra cửa hàng đạo cụ cần bán cái gì.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con em mày!

- Ê này, - Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Cậu vừa mới nói, năng lực trụ cột là tớ chém gió thì chia thành có thể thực hiện hoặc không thể thực hiện đúng không? Có thể thực hiện thì tất nhiên sẽ thành hiện thực. Vậy nếu tớ nói tớ là người thống trị địa cầu, có thể thực hiện được không?

Hệ thống:

- Xin hãy tự biết thân biết phận.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không cần dả kích người ta như vậy đi!

- Vậy... - Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, hỏi: - Nếu tớ nói có mỹ nữ theo đuổi tớ, loại này thì sao?

Hệ thống:

- Xin hãy tự biết thân biết phận.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu! Thế mà cũng không được?! Cần mày để làm gì?!

“Lốp bốp! Kết --!!!”

Nháy mắt thân thể của Trương Tiểu Kiếm lại bị một dòng điện lam đánh trúng, tóc lại dựng đứng lên!

Khóc không ra nước mắt a mẹ kiếp! Suy nghĩ trong đầu thôi mà cũng không được sao?!

Hệ thống:

- Xin đừng nghi ngờ quyền uy của hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nghe theo ý của hệ thống, có nghĩa là, từ giờ trở đi, chỉ cần anh mày chém gió không quá khoa trương thì đều có thể thực hiện sao?

Hệ thống:

- Xin ký chủ hãy không chế dục vọng của bản thân. Chém nhẹ vui vẻ, chém mạnh thương thân, chém bậy bạ tan thành mây khói.

Mày nói tao chém... Được rồi, hệ thống uy vũ!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Dương Ngọc Phân.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha ha! Hiện tại anh mày có 20 điểm số khiếp sợ!

Tuy rằng vẫn không đủ để mua kỹ năng...

Nhưng nói thế nào, hiện tại anh mày cũng là người có hệ thống! Cái thứ này hẳn là trâu bò hơn mặc hoàng bào làm vua ở cổ đại chứ?

Hệ thống:

- Xin đừng so sánh tôi với hoàng bào. Hoàn toàn không cùng một cấp bậc!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thấy chưa?! Hệ thống chính là trâu bò như thế!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

Bây giờ xem ra hệ thống này quả thật là pò rồ quá rồi!

Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã xem xét xong kỹ năng cùng trung tâm thương mại, hệ thống bắt đầu tiếp tục --

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến. Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm số mị lực +1. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Dùng thử kỹ năng trung tâm thương mại. Phần thưởng nhiệm vụ: Lực lượng +1.

Mị lực +1!

Trương Tiểu Kiếm thử cảm thụ một chút, hài lòng gật đầu:

- Tuy rằng còn có chút không hiểu mị lực cụ thể là cái gì, nhưng có vẻ như là rất lợi hại ý...

Trên đường tìm cơ hội làm nhiệm vụ đi!

Trương Tiểu Kiếm thật là hưng phấn, đi đường huyết sáo, đến cửa chung cư đại ca bảo vệ đều cảm thấy trạng thái hôm nay của hắn khác hẳn bình thường, cười chào hỏi:

- Ô, hôm nay tinh thần sáng láng nhỉ, muốn đi ra ngoài à?

- Đúng vậy, đi... - Vừa nghĩ đến hệ thống trong đầu, Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng chém bay: - Anh xem thời tiết hôm nay thật tốt, vừa thấy liền biết

là ngày lành giờ tốt rồi! Anh bảo vệ, hôm nay nhìn tinh thần của anh cũng sáng sủa quá nhỉ! Em đoán hôm nay anh nhất định có thể trúng thưởng!

Đại ca bảo vệ này bình thường rảnh rỗi thích mua xổ số, vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói vậy liền vui vẻ:

- Cảm ơn lời chúc của chú. Để anh nhìn xem số xổ mới mua hôm qua...

Không xem thì thôi, vừa xem hần suất nữa mừng chết khiếp!

- Đậu mó! Đậu mó! Thật sự trúng! - Đại ca bảo vệ nhảy cẫng lên: - Trúng rồi trúng rồi! Ha ha ha! Tao trúng rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Tổng Vinh Tân.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu mó, không hổ là trúng số, xem điểm số nhiều hơn!

- Em xem thử em xem thử! - Trương Tiểu Kiếm vội chạy qua: - Wow đúng kìa! 500 tệ! Ha ha ha chúc mừng chúc mừng!

Như vậy xem ra, hệ thống này thật là rất vô địch a!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Còn rất ngạo kiều!

Sau đó hệ thống lại bổ sung thêm một câu:

- Nhưng cho dù ký chủ có khen ngợi thế nào đi nữa, thì cũng xin ký chủ hãy rời xa đánh bạc. Đánh nhỏ thương thân, đánh lớn thương thân, đánh mạnh cả đời liệt dương.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con em mày! Bỏ mày vừa tính đi mua xổ số!

Trương Tiểu Kiếm ủ rũ -- Con đường này lại bị chắn kín, vẫn phải đi phòng vắng thôi...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Tổng Vinh Tân.”

Đại ca bảo vệ còn đang khiếp sợ kìa, ha ha ha!

Lên đường!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chính là trâu bò như thế!

- Chém nha chém nha... Phóng túng niềm kiêu ngạo của ta!

Cáo biệt bảo vệ, Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa hát đi ra cổng lớn chung cư.

Cho dù nói thế nào, nay người có hệ thống, trâu bò khí phách không cần giải thích!

Ăn sáng trước đã!

- Chào buổi sáng chú Vương! - Trương Tiểu Kiếm đi đến một quán ăn sáng gần cổng chung cư, cười nói: - Cho cháu cái bánh kẹp giòn đi, lại thêm ly sữa đậu nành...

Sau đó hần kỳ quái hỏi:

- Chú Vương chú làm sao vậy? Sắc mặt của chú không được tốt lắm. . .

- Ai nha Tiểu Kiếm cháu đến đúng lúc, vội chết chú! - Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm đến mua bữa sáng, ông chú Vương không có lấy bánh kẹp giòn cho hẳn, ngược lại ôm bụng chạy ra ngoài: - Tiểu Kiếm cháu trông quán giúp chú một lát, chú đau bụng đi WC một chuyến cái!

- Vậy à? Được rồi! - Trương Tiểu Kiếm với chú Vương xem như là người quen, lập tức gạt đầu, sau đó nhanh chóng chém gió: - Chú Vương chú cứ đi đi, ở đây có cháu trông rồi ngại cứ việc yên tâm, cam đoan tiền vào như nước!

- Vậy là được!

Trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng. . .

Nín không nổi nữa rồi. . .

- Ông đi, nhanh xem xem làm cách nào để hoàn thành nhiệm vụ coi.

Vừa vặn lúc này mọi người đều đã đi làm đi làm, đi học đi học, không có khách hàng, Trương Tiểu Kiếm mượn cơ hội này trực tiếp vào trung tâm thương mại, xem thử nên đổi kỹ năng nào dùng thử.

Lúc này mở ra lựa chọn kỹ năng, sau đó một cái mục lục nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của Trương Tiểu Kiếm.

Nấu nướng!

Oh my god! Mục lục này quả thực là đo ni đóng giày cho ta!

Làm công dân chính gốc của đế quốc tham ăn, có thể không có xe, có thể không có phòng, nhưng không thể không có đồ ăn!

Quyết đoán mở ra!

Bên dưới nằm một loạt mục lục con --

Đồ ăn vặt, món cay Tứ Xuyên, món Quảng Đông, món Sơn Đông, món Chiết Giang. . . Món ăn Nhật Bản, cơm kiểu Pháp. . .

Bên dưới mỗi mục lục đều chia làm mấy trăm loại, tất cả cộng lại không có mười ngàn cũng có tám ngàn!

- Đời này bố mày không lo thiếu đồ ăn! - Trương Tiểu Kiếm ngửa mặt lên trời rít gào.

Ừm, buổi sáng còn chưa ăn, thử xem có cái gì thích hợp nghỉ cách làm một chút. Trương Tiểu Kiếm bắt đầu lật xem mục lục, nhanh chóng ở trong khung đồ ăn vặt phát hiện một thứ mà mình cần nhất bây giờ!

Công nghệ làm bánh kẹp giòn cấp hoàn mỹ, điểm số khiếp sợ: 300. Thuyết minh: bánh kẹp giòn, tên gốc là bánh kẹp hành, bắt nguồn từ khu vực Đài Loan của Thiên quốc. Thông qua bản kỹ năng chế tác bánh kẹp giòn, chồng lên ngàn tầng, từng tầng như giấy mỏng, cầm bằng tay, bột mì dính dẻo, mặt ngoài vàng óng giòn tan, bên trong mềm mại trắng nõn, có thể phối hợp với các loại nguyên liệu phụ như trứng gà, xúc xích, bacon, jambon, gà miếng, rau dưa vân vân. . . cũng có thể phối hợp với các loại nước tương như nước sốt nóng, sa tế ớt, sốt cà chua, nước sườn vân vân. . . Thom giòn ngon miệng, già trẻ đều thích.

Trương Tiểu Kiếm: “. . .”

Cái này đủ đô! Chính là nó!

Cảm thụ uy lực của kỹ năng một chút, thử xem có hiệu quả như thế nào!

“Đỉnh --! Thành công đổi bản dùng thử ‘Công nghệ bánh kẹp giòn cấp hoàn mỹ’, thời gian sử dụng 30 phút.”

Trong chốc lát, Trương Tiểu Kiếm liền cảm giác có một đồng tư liệu chen vào trong đầu mình, bộ não đều có chút căng phồng.

Lượng tin tức có vẻ lớn a. . .

Im lặng cảm thụ tin tức cùng kinh nghiệm tràn vào đầu, ước chừng ba mươi giây sau, Trương Tiểu Kiếm mạnh lắc đầu -- Bánh kẹp giòn, anh mày biết làm rồi!

Chính là trâu bò như thế!

Thuần thực lấy một vát mì, rót dầu, bắt đầu chiên bánh.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thủ pháp của tao thật là đỉnh! Vừa thấy liền biết là có kinh nghiệm làm bánh mấy chục năm!

Quét nước sốt, hương vị truyền ra.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thơm thế! Còn thơm hơn cả chú Vương chiên bánh nữa!

Bỏ vào trứng trắng bao, bỏ thịt hộp, bỏ rau sống, lại bỏ thêm một sợi bánh cay Vệ Long! (*)

(*) Nguyên văn là “Lạt điều”, hiểu nôm na là snack kiểu Trung Quốc, một loại thức ăn vặt có vị cay rất được ưa chuộng ở Trung Quốc. Còn Vệ Long là tên nhãn hiệu lạt điều nổi tiếng nhất, giống như mì Hảo Hảo, Hảo 100, Milliket của Việt Nam chúng ta.

Liên mạch lưu loát!

Trương Tiểu Kiếm:

- Đậu mó! Thế dẻo nào lại có cảm giác nửa đời sau cho dù chỉ là làm bánh kẹp giòn cũng sẽ không đói chết là cái quỷ gì?

Ăn thử một ngụm, thơm!

Thơm nung nức!

Hương vị này, tốt hơn nhiều so với chú Vương làm. Cắn xuống một ngụm, miệng lưỡi tràn đầy hương vị, cảm giác cả người như muốn bay lên cao...

Quả thực trâu bò! Điểm số khiếp sợ! Anh mày muốn điểm số khiếp sợ!

Kỹ năng này quả thực vô địch!

Trương Tiểu Kiếm còn đang say mê đâu, bên kia liên vang lên tiếng người.

- Ông chủ đâu rồi? Đổi người à? - Ngoài quán có một người trẻ tuổi đứng đó: - Biết ông chủ đi đâu không? Tôi muốn mua một phần mì rang lạnh -- Nhưng mà xem ra cậu làm bánh kẹp giòn hương vị có vẻ như không tệ...

Có người tới cửa!

- Đừng mua mì rang lạnh! - Lúc này Trương Tiểu Kiếm tươi cười giống như tổng giám đốc tập đoàn đa cấp vậy, trâu bò quả thực muốn chém gió lên tận chân trời: - Mua cái bánh kẹp giòn ăn đi. Đảm bảo cậu ăn một cái liền muốn ăn cái thứ hai!

- Thật hay giả thế? - Người trẻ tuổi nhìn bánh kẹp giòn trong tay Trương Tiểu Kiếm, mạnh nuốt một ngụm nước miếng: - Có được không?

- Tất nhiên rồi! - Trương Tiểu Kiếm trực tiếp cầm lấy một vắt mì: - Cậu cứ xem là biết!

Rót dầu, bắt đầu chiên bánh.

Người trẻ tuổi:

- Đậu mó! Anh em thủ pháp của cậu thật đỉnh a! Vừa thấy liền biết có kinh nghiệm làm bánh mấy chục năm rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Trương Văn Huy.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha ha! Một điểm vào tay!

Quét nước sốt, hương vị truyền ra.

Người trẻ tuổi:

- Thơm thế! Còn thơm cả chú Vương làm bánh!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Trương Văn Huy.”

Bỏ trứng trắng bao, bỏ thịt hộp, bỏ rau sống, bỏ một cây bánh cay Vệ Long!

Liên mạch lưu loát!

Trương Văn Huy:

- Đậu móa, anh em, tôi cảm thấy nửa đời sau cho dù cậu chỉ cần làm bánh kếp giòn cũng sẽ không chết đói được đâu!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Trương Văn Huy.”

- Đó là tất nhiên! - Trương Tiểu Kiếm thuận miệng liền chém gió một phát: - Anh em nếu phỏng vấn thất bại về sau liền sống bằng cái này -- Nè, bánh kếp giòn của cậu!

- Tôi thử xem. - Trương Văn Huy nhận lấy bánh kếp giòn, cắn một miếng, thom! Thom nung nức!

- Hương vị này, tốt hơn nhiều so với chú Vương làm. - Toàn thân Trương Văn Huy đều chấn kinh - Cắn một ngụm, hương vị tràn khắp khoang miệng, cảm giác cả người như muốn bay lên...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Văn Huy.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tốc độ kiếm điểm số thế này thật đỉnh a!

- Sao? Hương vị không tồi chứ? - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha chỉ vào mã 2D đặt trên bàn: - Quét cái này, 6 tệ một cái.

- Ừ, ngon lắm! - Trương Văn Huy vừa ăn vừa gạt đầu: - Ngày mai cậu còn đến không? Ngày mai tôi còn muốn ăn bánh kếp giòn cậu làm. - Lấy di động ra, mở WeChat, quét mã.

Thu được tiền.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ha ha, không thành vấn đề, hoan nghênh lần sau lại đến.

Trương Văn Huy lại cắn một miếng:

- OK!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +0,2 đến từ Trương Văn Huy.”

Chờ Trương Văn Huy rời đi, thanh âm của hệ thống liền truyền đến:

- Nhiệm vụ chính tuyến hoàn thành. Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm lực lượng +1. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Kiếm được khoản tiền đầu tiên trong đời: 100 tệ. Phần thưởng nhiệm vụ: Tốc độ di chuyển +1.

Lực lượng +1, thuộc tính này liền chân thật -- Trương Tiểu Kiếm nhất thời cảm giác được cơ bắp toàn thân mấp máy một chút, dường như càng có sức lực!

Loại cảm giác có thể cảm nhận được thân thể thay đổi rõ ràng này, thật là thích!

- Trâu bò... - Nhìn hai tay của mình, Trương Tiểu Kiếm lẩm bẩm: - Tăng cường loại này thật là quá thực dụng!

Không nói nữa, nhanh chóng làm nhiệm vụ thôi!

- Hey yo, thoải mái! - Đúng lúc này, chú Vương cười hớn hờ trở về, vừa đi vừa nói: - Thật là thoải mái. Tiểu Kiếm a, vừa rồi không có chuyện gì đi? Chú thấy vừa thu được một phần tiền bánh kếp giòn...

- Cháu trông quán thì có thể xảy ra chuyện gì được! - Trương Tiểu Kiếm quyết đoán trả quán lại cho chú Vương, lại chuyển một bao lì xì 6 tệ sang: - Chẳng qua vừa rồi cháu bán một cái bánh kếp giòn.

Ông Vương lấy di động ra nhận tiền trước, sau đó mới suy nghĩ lại...

- Chờ chút, mày nói cái gì?! - Ông Vương tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Mày bán một cái bánh kếp giòn? Mày tự làm?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Vương Minh...”

Trương Tiểu Kiếm:

- Đúng thế. Cái tên tham ăn kia nói hương vị cũng không tệ lắm...

+2...

Nhất thời, ông Vương thay đổi ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Mà học làm bánh kếp giòn từ khi nào?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hiểu lắm rồi!

- Không... Không có! - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng giải thích, kết quả lời vừa nói ra liền biến chất: - Không phải là do chú không ở sao, cháu cũng không thể đuổi khách hàng đi nha, cho nên cứ tùy tiện làm một cái, ăn rất ngon, khách hàng nói lần sau còn đến nữa!

- Cái thằng oắt con nhà người! - Ông Vương vừa nghe vậy nhất thời xanh cả mặt: - Thằng nhóc này là muốn cướp khách của tao hả?! Học trộm tay nghề đúng không?! Xem tao không đánh chết mày!

Đây là muốn xảy ra án mạng a a a!

- Không nói nữa, chú Vương cháu đi đây! - Trương Tiểu Kiếm quay đầu liền chạy: - Hôm nay còn phải phỏng vấn nữa...

- Cái thằng oắt con! - Ông Vương cầm xềng khua khua: - Đi đi, cố gắng lên, tranh thủ phỏng vấn thành công! - Sau đó bổ sung một câu ở trong lòng: "Phỏng vấn phải thành công đi, vậy thì không thể cướp khách với tao được!"

- Phù, thật nguy hiểm! - Trương Tiểu Kiếm hung hăng lau mồ hôi lạnh trên trán một phát: - Thật đáng sợ...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +0,2 đến từ Trương Văn Huy..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Anh chính là người đàn ông sẽ trở thành một thế hệ vua gà!

Phòng vấn nhân viên marketing bắt động sản vào mười giờ sáng, hiệp tại là tám giờ mười phút sáng. Việc cấp bách bây giờ là nghĩ cách kiếm được khoản tiền đầu tiên để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống. Cho nên vừa đi đường, Trương Tiểu Kiếm vừa xem xét chung quanh, xem thử có vụ mua bán nào thích hợp kiếm tiền không.

Cầm bánh kếp giòn cùng sữa đậu nành vừa đi vừa ăn, đột nhiên một tiếng thắng xe gấp chói tai vang lên bên cạnh, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn xem thử cái tên ngốc nào lái xe hồ báo như vậy, kết quả vừa thấy liền vui vẻ!

Đây không phải là Hồng Lôi sao? Hôm nay mặt trời mọc phía tây à? Thằng nhóc này lại dậy sớm như thế? Theo hiểu biết của hắn đối với người anh em thân thiết nhiều năm, hiển nhiên là có việc gì đó không bình thường rồi!

- Lôi ca, có chuyện gì thế? - Trương Tiểu Kiếm giơ tay chào hỏi: - Hôm nay dậy sớm vậy?

- Kiếm ca! - Hồng Lôi bước xuống từ chiếc Volkswagen Magotan của mình, cười nói: - Em đang tính gọi điện cho anh nè, cùng nhau ăn gà (*) đi! Hôm nay có khuyến mãi, thành công ăn gà được thưởng 200!

(*) Ăn gà: Một thuật ngữ trong game online sẽ được giải thích ở đoạn sau, không phải là ăn thịt gà thật đâu ==))

Ăn gà? Có thưởng?

Trương Tiểu Kiếm kinh ngạc thoáng nhìn Hồng Lôi lại liếc nhìn quán net.

"Ăn gà thưởng 200 tệ!"

Nền đỏ chữ đen, giấy bố cáo to như thể dán trên tường bên phải cổng chính đi vào quán net. Nhìn kỹ thì bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ hơn -- "Có gan cứ đến đây, một lần ăn gà được 200 tệ, không cần sợ cứ làm đi!"

Trương Tiểu Kiếm sững sờ một chút, một giọt sữa đậu nành men theo cằm trượt xuống.

Kiếm được tiền! Một ván 200!

Tốt lắm, nếu như ăn gà một phen, vậy thì nhiệm vụ của anh chẳng phải là có hi vọng?

- Được thôi! - Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng đáp lời, sau đó hỏi hệ thống: - Hệ thống, đây chính là người anh em chơi với tớ từ nhỏ đến lớn á, nói chuyện với nó không cần chém được không? Rất xấu hổ a!

Hệ thống trả lời phi thường dứt khoát:

- Không được!

Mẹ kiếp...

Chém thì chém! Ai sợ ai!?

Trương Tiểu Kiềm không nói hai lời liền chui vào trong quán net:

- Đi thôi, xem anh dẫn chú đi ăn gà! Nhanh lên, thời gian là tiền bạc a bạn của tôi ơi!

Điều thuốc trong miệng Hồng Lôì lạch cạch rơi xuống đất:

- Kiềm ca trước kia anh không phải là người như thế a. Sao còn chưa làm gì mà đã chém gió rồi? Hai đứa mình chơi hơn hai trăm giờ còn chưa ăn được gà lần nào anh có nhớ không vậy?

- Đừng có nghi ngờ thực lực của anh! Anh chính là người đàn ông sắp trở thành một thế hệ vua gà! - Trương Tiểu Kiềm trong lòng muốn khóc, thật xấu hổ a mẹ kiếp!

Hệ thống còn chém một đao:

- Một thế hệ vua gà là đứa nào?

Hồng Lôì: "..."

Nghẹn thật lâu mới nghẹn ra một câu:

- Kiềm ca anh không chém gió sẽ chết sao?

Trương Tiểu Kiềm:

- Sẽ chết!

Bây giờ nếu anh này không chém gió thì thật sự có thể đi đòi a! Bị hệ thống chém gió kết nối rồi!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +0,2 đến từ Trương Văn Huy."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Hồng Lôì..."

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Hệ thống:

- Ký chủ phối hợp công tác như vậy, hệ thống tỏ vẻ rất vui mừng.

Trương Tiểu Kiềm:

- Cậu vui vẻ là được!

- Kiềm ca, lần này anh thật đúng là... - Hồng Lôì lắc đầu, cảm thán: - Chém gió cũng có thể bựa đến mức này! Phục!

Xong vội đuổi kịp hân.

- Cui net, mở hai máy! - Vào quán net, Trương Tiểu Kiềm lấy ra hai mươi đồng tiền lúc trước rơi từ trên trời xuống, trực tiếp vỗ lên trên quầy hàng: - Tính năng tốt chút, chúng ta muốn ăn gà, nhanh lên!

Không cần lãng phí. Trong lúc mơ hồ, Trương Tiểu Kiềm dường như nhìn thấy một con đường rộng mở có thể đạt yêu cầu mà không cần tiền vốn, không bị thương vong.

Có lẽ, đây chính là trù mị.

Trương Tiểu Kiềm u buồn híp mắt.

- Ăn gà thì ăn gà, ông chụp bàn cái gì mà chụp? Ngủ ngốc, chụp hư ông có đền được không? - Em gái coi net hơi có chút nhan sắc trợn trắng mắt, hơi ghét bỏ nhận lấy tờ tiền giấy hai mươi tệ: - 105, 106.

- Đi! Ăn gà thôi! - Trương Tiểu Kiếm kéo Hồng Lôi đi, bắt đầu thực hiện!

- Lại là hai tên nghèo kiết hủ lậu bị tiểu kỹ xảo của ông chủ lừa vào. - Em gái coi net nhìn bóng lưng hai người Trương Tiểu Kiếm đã bước đi xa, he he cười lạnh: - Ăn gà ăn gà, 200 tệ dễ kiếm như vậy sao?

Trương Tiểu Kiếm cũng không biết em gái coi net oán thầm hắn như thế nào, nhưng cho dù biết hắn cũng sẽ không quan tâm.

Hai người nhanh chóng tìm được hai cái máy, khởi động máy, vào trò chơi.

Player Unknown's Battlegrounds (PUBG), tục xưng là “Ăn gà”, là một trò chơi loại hình chiến trường. Mỗi ván sẽ có tối đa 100 người chơi tham dự. Bọn họ sẽ nhảy dù xuống một hòn đảo hoang vắng. Bắt đầu trò chơi, tất cả mọi người đều không có trang bị. Người chơi sẽ thu thập các loại vũ khí và trang bị trên đảo, bản đồ trò chơi sẽ thu nhỏ lại theo thời gian, người chơi cần đụng độ với những người chơi khác để đảm bảo cho mình có thể sống sót đến cuối cùng.

Trò chơi có độ tự do rất cao, người chơi có thể thử nghiệm các cách chơi như nhảy dù từ trên máy bay, lái xe việt dã, bắn súng trong rừng cây, cướp đoạt chiến lợi phẩm... Cần thận kẻ địch mai phục ở xung quanh, cố gắng hết sức để trở thành người sống sót cuối cùng.

Mà khi người chơi trở thành người sống sót cuối cùng, trên màn hình sẽ hiện ra một hàng chữ: Đại cát đại lợi, đêm nay ăn gà.

Thoạt nhìn thì đơn giản, thực tế muốn ăn gà thành công thì không có dễ dàng như vậy -- Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi đã chơi hơn 200 giờ, nhưng chưa từng ăn gà được một lần!

Đeo headphone, lập team, vào game.

Nhìn một trăm người chơi đang làm chuẩn bị trên quảng trường, kỳ thật Trương Tiểu Kiếm vẫn rất thấp thỏm:

- Hệ thống, ê này, cậu chuẩn bị xong chưa? Thời gian không đợi người, nhanh ăn gà để cho tớ còn đi phỏng vấn!

Hệ thống:

- Hệ thống không cần chuẩn bị. Hãy bắt đầu buổi biểu diễn của anh đi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cẩn rằng một cái, chết thì chết! Cùng lắm thì lại chơi thêm ván nữa.

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu, máy bay cất cánh, bàn tay Trương Tiểu Kiếm run lên, click chuột một phát.

Nhảy dù!

Boom!

Chạm đất an toàn, hắn không xem kỹ bản đồ, tùy ý chọn một chỗ để rơi xuống, đại khái xem xét một chút, Trương Tiểu Kiếm nhất thời buồn bực:

- Cái chỗ rách nát này...

Sau đó lập tức nghĩ đến hệ thống, hắn nhanh chóng sửa miệng:

- Cái gì gọi là thao tác như thần? Nơi này vừa thấy liền biết là khu vực vàng!

Kết quả hắn còn chưa nói xong những lời này đâu, Hồng Lôi đã kêu to:

- Anh cứ chém đi! Chúng ta nhảy xuống chỗ này gọi là thôn quả phụ biết không? Hôm qua em rơi xuống đây nè, lật tung khắp nơi cũng chỉ tìm được một cái chảo, nhặt hơn 60 cuộn băng cấp cứu, đều đủ để tự băng bó thành xác ướp!

Sắc mặt Trương Tiểu Kiếm nhất thời đỏ lên một chút, lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

- Cứ tin anh, anh dẫn chú đi!

- Kiếm ca, hai ta chạy chỗ nào thế? - Hồng Lôi vừa chạy theo Trương Tiểu Kiếm vừa nói: - Chỗ này không có xe a, hai chân chạy bộ qua, rau hoa cúc đều lạnh.

Nói thật, chạy chỗ nào Trương Tiểu Kiếm cũng không yên lòng, nhưng may mà hắn biết chém gió!

- Thấy căn phòng phía trước không? - Trương Tiểu Kiếm chỉ vào một căn phòng nhỏ đằng trước: - Anh cá năm xu, ở đó có ba lô level 3. (Blackpack level 3)

- Anh thôi đi! - Hồng Lôi không hề nghĩ ngợi liền đáp: - Đó là toilet!

Kết quả vừa mở cửa liền triệt để sợ ngây người.

- Đâu mói! Thật sự có ba lô level 3! - Hồng Lôi há to miệng: - Trong toilet cũng có thể một cái ba lô lv. 3!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lôi.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đâu mói! Vậy mà lại có thể dùng tốt như thế! Trong toilet lại thật sự loot được ba lô lv.3!

Cũng khó trách hai người giật mình như vậy. Phải biết rằng, ở trong trò chơi này, trang bị ba lô lv.3 cơ bản đã có thể trở thành trang bị đỉnh cấp!

Hai người bọn họ chơi hơn 200 giờ, số lần nhặt được trang bị lv.3 có thể đếm được trên đầu ngón tay!

- Bình tĩnh! - Chém gió dùng được, Trương Tiểu Kiếm nháy mắt trở nên nhẹ như mây gió: - Này tính cái gì, lúc trước trong căn phòng kia anh còn cảm thấy có thể loot được một cái áo giáp lv.3 (Military Vest) với một cái mũ lv.3. (Helmet)

- Kiếm ca quá phận a. - Hồng Lôi vừa chạy vừa nói: - Cái thôn quả phụ này có thể loot được một cái ba lô lv.3 đã rất trâu bò rồi, nếu còn có áo giáp lv.3 với mũ lv.3, em liền ăn...

Sau đó hẳn biết hẳn không nên nói lời này...

- Áo giáp lv.3! Mũ lv.3! - Tròng mắt Hồng Lôi như muốn dán chặt vào màn hình máy tính: - Đâu mói! Kiếm ca, anh nói cũng quá chuẩn! Hôm nay miệng được cứng rồi sao?

+3!

- Tạm tạm đi. - Trương Tiểu Kiếm vừa vặn khiêm tốn một chút, sau đó lập tức nhớ đến hệ thống, nhanh chóng nhẹ nhàng vuốt tóc, nói: - Mở đầu một cái miệng, trang bị nhờ chém gió!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha ha! Kỳ thật nghĩ kỹ, cũng là rất thích!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hệ thống, yêu cầu chết mất!

Nay liên tục thành công hai lần, Trương Tiểu Kiếm càng bình tĩnh hơn.

- Nhìn thấy căn phòng đằng trước không? - Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Hồng Lôi tiếp tục cướp đoạt: - Trong đó nhất định là có thứ tốt. Nếu anh nói không sai, nhất định là vũ khí loại cực phẩm.

- Này... Không mơ hồ như vậy chứ? - Hồng Lôi lăm bắm đi qua, kết quả vừa vào cửa liền nhìn ngốc.

Trên nền đặt ba bộ dụng cụ sơ cứu (First Aid Kits) đặt ngay ngắn chỉnh tề! Bên cạnh còn đặt bốn bình thức uống năng lượng! (Energy Drink)

Mẹ kiếp, đây là sự thật sao?!

Lại mở cửa, ba khẩu M4 (Assault Rifles M416)! Ống hãm giật (Compensator Muzzle)! Ẩn tia lửa (Flash Hider)! Nòng giảm thanh (Suppressor)! Băng đạn mở rộng và thay nhanh (Extended QuickDraw Mag)! Tay cầm thẳng (Vertical Foregrip)!

Đạn bách phát bách trúng đã được lên đầy!

+1, +2, +1, +3, +2...

- Đâu móa! Đâu móa! Hồng Lôi vừa lấy trang bị vừa rú lên: - Mẹ nó mấy thứ này đều là trang bị đỉnh cấp a! Bỏ bay hai trăm giờ, cũng chỉ nhìn thấy trên người của kẻ giết mình mà thôi! Mẹ nó, bố cũng có ngày hôm nay! Bố cũng có thể nhặt được trang bị đỉnh cấp!

Nhất định là may mắn! Nhất định là!

Hồng Lôi nhặt hết đồ vật trên đất nhét vào ba lô, vừa nhét vừa kêu:

- Kiểm ca, Kiểm ca mau đến, cực phẩm!

- Chú cứ lấy đi. - Trương Tiểu Kiếm he he cười lạnh: - Bên này anh cũng không thua chú đâu. Thấy căn phòng đằng trước không? Tất yếu có 98K! (Sniper Rifles Kar98K)

Hồng Lôi:

- Anh lại chém...

Sau đó hắn liền thấy Trương Tiểu Kiếm vác một khẩu 98K xuất hiện trước mặt hắn.

+4...

- Kiểm ca, anh thật là thần! Hôm nay miệng của anh được cứng rồi à?! - Trông mắt Hồng Lôi suýt nữa thì lồi ra ngoài, đầy mặt kinh sợ nói: - Nói chỗ này giàu thì chỗ này liền giàu. Em chơi game này lâu như thế còn chưa bao giờ giàu đến vậy. Anh nhìn xem trang bị của em đi, anh mau nhìn xem!

Trương Tiểu Kiếm tùy tiện liếc nhìn, nói:

- Chú nhặt mấy thứ rác rưởi đó làm gì?

Sau đó lại ném một khẩu 98K qua...

98K chính là loại súng tốt nhất trong game này, nói vậy trong một ván chưa chắc đã có một khẩu. Kết quả Trương Tiểu Kiếm vừa tìm đã lấy ra hai khẩu! Vẫn là loot được từ trong loại thôn quả phụ nghèo nhất này!

Hồng Lôi theo bản năng liếc nhìn qua Trương Tiểu Kiếm, sau đó...

Mẹ nó! Ba lô lv.3 áo giáp lv.3 mũ giáp lv.3 lưng đeo 98K! Chờ chút! Thứ treo trên hông súng kia là cái gì?! Cái kia chính là 8x scope trong truyền thuyết sao?!

- Kiểm ca, trang bị của hai ta... - Hồng Lôi hưng phấn đến mức hai tay run rẩy: - Là muốn đi giết người sao?

+3...

- Vớ vẩn, thế còn phải hỏi sao? - Hệ thống trong tay, thiên hạ ta có, lúc Trương Tiểu Kiếm đã hoàn toàn bị thuyết phục bởi uy lực khôn cùng của hệ thống, cười ha ha nói: - Đi, đi lên đỉnh núi tìm cái xe Jeep, hôm nay chúng ta đến một phát the fast and the furious!

- Oh... - Hồng Lôi ồ một tiếng, sau đó liếc trái liếc phải: - Kiểm ca, xe Jeep là loại xe trâu bò nhất á, trèo đèo lội suối còn có thể chống đạn, vốn nó có số lượng rất ít, anh còn bảo lên đỉnh núi tìm. Muốn tìm thì cũng phải tìm trên đường quốc lộ chứ?

- Chú cứ đi theo anh đi! - Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Hồng Lôi bắt đầu chạy: - 200 mét phía trước, anh thấy rồi, nhanh chân lên!

Hồng Lôi cùng chạy theo, sau đó vừa ngẩng đầu...

Mẹ kiếp, thật sự có một cái xe Jeep!

Vậy mà cũng được?!

+1...

- Đi! - Lên xe, Trương Tiểu Kiếm dẫn Hồng Lôi đi bão. Vừa lái đi không xa, đã nhìn thấy một bóng người chột lóe rồi mất trên tường.

- Thịt nó! Anh chính là tay súng thiện xạ bách phát bách trúng! - Trương Tiểu Kiếm cười he he, lập tức lái xe vọt qua.

- Thôi đi, còn tay súng thiện xạ. Trình độ của anh em còn không biết sao? - Hồng Lôi hừ hừ: - Nếu có thể bắn trúng, em...

Sau đó còn chưa nói hết câu, hắn đã thấy trong màn hình trước mặt Trương Tiểu Kiếm --

Tia máu văng tung tóe, headshot!

Hồng Lôì lập tức quyết định, nhanh chóng chuyển đề tài nói:

- Yo yo -- Em... Em đã nói nhất định là...

+2...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đừng nói là Hồng Lôì không tin, sau khi nổ súng, Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy thật sự headshot cũng là đầy mặt không dám tin! Lúc lái xe lại có thể headshot! Anh mày cũng có ngày này! Woa ha ha ha ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, yêu cậu chết mất!

Hệ thống:

- Xin ký chủ tự biết thân biết phận. Người và hệ thống là sẽ không có kết quả. Hơn nữa có cách ly sinh sản.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

\$%#^%...\$#^.....&^%**(....

Nay có chỗ dựa, Trương Tiểu Kiếm rõ ràng thoải mái, vừa lái xe vừa boom boom boom! Nổ tung khắp nơi!

Theo không gian sinh tồn dần thu nhỏ, các người chơi khác dần dần game over, rất nhanh, trên màn hình của Trương Tiểu Kiếm liền xuất hiện tám chữ lớn!

“Đại cát đại lợi, buổi tối ăn gà!”

- Ăn gà? Vậy là ăn gà? - Hồng Lôì trừng mắt nhìn máy tính, sừng sốt chừng 10 giây, sau đó ôm chặt lấy Trương Tiểu Kiếm, cười ha ha: - Ha ha ha ha! Kiếm ca, chúng ta ăn gà rồi! Đậu mó! Tao chơi hơn 200 giờ mới được ăn gà lần đầu tiên!

“Lúc này không chém thì còn đợi đến khi nào?”

Trương Tiểu Kiếm châm điếu thuốc, hít mạnh một ngụm, sau đó phun ra một cái vòng khói, nói:

- Trò chơi này, thật là quá mức đơn giản rồi...

Chung quanh người chơi đang chơi ăn gà vừa nghe lời này, nhất thời lần lượt quay đầu trừng mắt:

- Đơn giản con em mày!

Đương nhiên, chém gió thì chém gió, việc chính vẫn phải làm

- Coi net, coi net, lại đây chút. - Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi coi net: - Khi nào cho tiền ăn gà?

Em gái coi net ngẩng đầu thoáng liếc nhìn, đầy mặt khó chịu đi tới, trước tiên là tra xét xem có dùng autohack hay không, sau đó chụp tấm ảnh rồi ghi chép vào sổ, cuối cùng lấy ra hai tờ Mao gia gia đỏ rực, vỗ lên chiếc bàn trước mặt Trương Tiểu Kiếm:

- Coi như thăng nhãi mị gặp may, hừ!

Hai trăm tệ đến tay, thích!

Đồng thời, hệ thống:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Kiếm được khoản tiền đầu tiên trong đời, thu nhập hiện tại: 200/100 tệ. Phần thưởng nhiệm vụ: Điểm số tốc độ di chuyển +1. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Phòng vãn thành công. Phần thưởng nhiệm vụ: Mở ra công năng bảng xếp hạng. Điểm số khiếp sợ +30, phản ứng +1.

Woa ha ha ha ha ha, rốt cục hoàn thành nhiệm vụ!

Thích! Hơn nữa nhiệm vụ tiếp theo lại là phòng vãn thành công! Quá tốt!

Trương Tiểu Kiếm không nói hai lời kéo ra menu trung tâm thương mại, nhìn điểm số khiếp sợ biểu hiện bên trên, miệng cười đến mức không thể khép lại!

Điểm số khiếp sợ: 69,06!

Còn thiếu 31 điểm là có thể mua được nhân viên sales cấp hoàn mỹ!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +0,2 đến từ Trương Văn Huy...”

69,08! Cái tên tham ăn kia! Còn ở chỗ nào chép miệng sao?

- Kiếm ca, chúng ta lại chơi một ván đi! - Vừa ăn hôi ăn gà thành công, Hồng Lô đang còn thích đầu, chờ Trương Tiểu Kiếm cất tiền đi, liền nhỏ giọng nói: - Tranh thủ kịp thời a Kiếm ca. Em cảm thấy chúng ta còn thể ăn thêm lần nữa.

Chú nói vậy không phải là vô nghĩa sao! Có anh ở đây, ván nào cũng ăn gà!

- Chuyện nhỏ! Chờ buổi tối đi! - Chung quy một lần ăn gà được thưởng 200 tệ, Trương Tiểu Kiếm nhất định là không muốn đi, nhưng thời gian không chờ người: - Anh phải đi phỏng vấn ở Vạn Hào quốc tế. Chờ anh phỏng vấn xong lại dẫn chú ăn thêm mấy ván!

- Vậy sao... - Hồng Lô gãi gãi đầu, cười nói: - Được rồi, Kiếm ca cứ đi trước đi...

Sau đó hắn mới suy nghĩ cẩn thận...

- Chờ chút! Kiếm ca, anh vừa nói đi phỏng vấn ở đâu?! - Hồng Lô há to miệng đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà: - Vạn Hào quốc tế?! Xí nghiệp top 500 thế giới?!

Điểm số khiếp sợ +2...

- Đúng rồi. - Trương Tiểu Kiếm cười gật đầu: - Chính là nó đấy.

+3...

- Trâu bò a Kiếm ca! - Hồng Lô ôm chầm lấy vai Trương Tiểu Kiếm, cười ha ha: - Kiếm ca nhất định phải thành công đấy! Nếu anh phỏng vấn thành công, trong giới bạn bè rốt cục cũng có người đi làm trong công ty cấp thế giới! Đến lúc đó cũng có sức lực mà chém gió! Chờ anh thành công trở về các anh em mở tiệc đón gió tẩy trần chúc mừng!

- Vậy thì hứa nhé! Chờ tin tức tốt của anh đi! - Trương Tiểu Kiếm hung hăng lau mũi, lúc này mới đi ra quán net.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thần côn

Ra quán net, ánh nắng chói chang bên ngoài khiến Trương Tiểu Kiếm nheo mắt.

Thời tiết đẹp, đi phỏng vấn!

Rẽ qua một con phố đến trạm xe buýt, vận số của hắn còn không tệ lắm, vừa chờ hai phút, xe buýt tuyến 301 đã đến.

Hắn lên xe tìm chỗ ngồi, sau đó lấy ra di động.

Nói như thế nào thì cuộc phỏng vấn lần này phi thường quan trọng, hắn tất yếu phải chuẩn bị tư liệu cho thật tốt.

- Trước khi phỏng vấn, nhất định phải kiểm tra thông tin được viết trên sơ yếu lý lịch của mình có hoàn thiện hay không, ừm, cái này không thành vấn đề. Nhất định phải chú ý chi tiết, nếu có rác rưởi linh tinh như là cục giấy vo tròn thì phải nhặt lên ném vào thùng rác, đồ vật chất đồng lộn xộn nhất định phải nghĩ cách chỉnh sửa lại...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu đọc ba mươi sáu kế để vượt qua phỏng vấn, kết quả đang học thuộc, chợt có tiếng thét chói tai từ phía trước truyền tới.

- Ăn trộm! Có ăn trộm! - Đó là một cô gái trẻ ước chừng hai mươi tuổi, giọng bén nhọn hét lên: - Nó trộm di động của tôi! Ai đó giúp tôi với!

Có ăn trộm!

Vừa nghe những lời này, mọi người trên xe nhất thời kinh ngạc, phút chốc có hơn mười người đứng dậy.

Rất nhanh, lại có một giọng nam hung ác từ phía trước truyền đến:

- Đứng đến đây! Đều đứng đến đây! Thằng nào dám bước lên một bước bỏ đảm chết thằng đó!

- Di động của tôi! - Lúc này cô gái đã bắt đầu khóc lóc: - Tôi mới mua iPhone X, vẫn là trả góp, anh có thể trả cho tôi được không? Hu hu hu...

iPhone X! Ô mại gô! Anh mày còn chưa từng nhìn thấy thứ đó đâu! Không thể chấp nhận được!

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp đứng lên --- Làm một người đàn ông thân mang hệ thống, nếu gặp chuyện này mà còn trốn, vậy thì không bằng đập đầu vào gỏi chết quách đi cho xong.

- Nhường đường nhường đường.

Đẩy ra đám đông chặn đường phía trước, Trương Tiểu Kiếm chen lên trên, nhanh chóng đi đến trước đám đông. Một người thanh niên chừng hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ quần áo thể thao, thoát nhìn làm bộ làm dáng, tay phải cầm một con dao gọt hoa quả đứng đó vung vẩy lung tung. Còn tay trái của hắn thì cầm một chiếc di động hoàn toàn mới.

Đó chính là iPhone X trong truyền thuyết sao?

Trương Tiểu Kiếm rất hiếu kỳ liếc nhìn mấy phát, ừm, cũng không có điểm gì đặc biệt thôi...

- Khụ khụ.

Hiện tại không phải là lúc suy nghĩ cái này. Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó đầu óc bắt đầu điên cuồng xoay chuyển. Phải nghĩ biện pháp để lấy lại điện thoại với điều kiện là sẽ không khiến cho hắn có cơ hội thương tổn đến người khác. Vậy thì làm một người có hệ thống chém gió, nên làm thế nào đây...

Đương nhiên là phải liều mạng chém gió rồi!

- Anh em, có việc gì ngồi xuống thương lượng. - Trương Tiểu Kiếm trực tiếp chém luôn: - Tôi là truyền nhân đời thứ một trăm lẻ tám của Quỷ Cốc tử. Tôi thấy hôm nay ấn đường của anh biến thành màu đen, vành mắt xanh đen, sợ là sẽ gặp tai họa đổ máu!

- Mày mới gặp tai họa đổ máu ấy! - Tên trộm kia đầy mặt không tin, hét âm lên: - Bỏ mày đang khỏe mạnh đây, có tai họa đổ máu cái đệt! Tao nói cho chúng mày biết, đều lui ra sau cho tao, dao không có...

Hắn đang nói, chợt nhìn thấy cả người Trương Tiểu Kiếm đều ngớ ra.

Không chỉ có Trương Tiểu Kiếm ngớ người, cô gái kia cũng ngớ người, mọi người trên xe đều tròn tròn mắt.

Một đồng người sững sờ nhìn hắn.

- Ê... Ê này... - Trương Tiểu Kiếm đầy mặt kinh sợ: - Mũi... Mũi của anh...

- Mũi tao làm sao? - Tên trộm theo bản năng sờ mũi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tên trộm: "..."

Cô gái: "..."

Người trên xe: "..."

Trương Tiểu Kiếm nghĩ: "Đậu mói nó thật sự chảy máu kìa!"

Tên trộm nghĩ: "Đậu mói tao thật sự chảy máu kìa!"

Cô gái nghĩ: "Sao anh trai này nói chuẩn quá vậy?! Ông thật sự chảy máu kìa!"

Người trên xe: "Đậu mói quá thần sầu đi! Hắn thật sự chảy máu kìa!"

Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Trương Toàn Hữu.

Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Mẫn Thiển.

Người khác +3, +2, +3, +1...

Woa ha ha ha ha ha! Điểm số khiếp sợ quả thực thích đến mức bay lên!

- Anh nhìn mà xem, tôi đã nói hôm nay anh sẽ gặp tai họa đỏ máu mà lý! - Lúc này Trương Tiểu Kiềm liền vênh mặt lên: - Tôi tính vận thế, đó là nói đầu chuẩn đấy! He he, bây giờ anh tin chưa?

- Mới mới mới mới không phải đâu! - Tên trộm hung hăng lau mũi, ra sức lắc đầu: - Đêm qua tao ăn bốn quả thận sáng nay lại uống cháo câu kỷ, đây là nóng quá, mới không phải là tai họa đỏ máu!

Cái chết! Không lừa được sao?

Trương Tiểu Kiềm sùng sốt một chút, chột mắt sáng lên, có!

Vừa rồi hệ thống có nhắc đến tên của hắn!

- Trương Toàn Hữu! - Trương Tiểu Kiềm chột hét lớn một tiếng: - Còn không mau buông dao xuống! Nếu không anh sẽ gặp tai vạ có biết không hả?!

Vừa nghe lời này, tên trộm Trương Toàn Hữu nhất thời đầy mặt khó tin! Mồ hôi lạnh tuôn trào như mưa rồi!

Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trương Toàn Hữu!

- Sao sao sao sao mày biết tao tên là Trương Toàn Hữu?! - Cả người tên trộm đều muốn sập đổ, cánh tay run rẩy như là bị parkinson: - Rốt cục mày là ai?!

Người trên xe đều sợ ngây người!

Độ móa người trẻ tuổi này trâu bò như vậy sao?!

+1, +2, +1, +1, +2...

Lúc này không giả vờ làm thần côn thì còn chờ lúc nào nữa?

- Anh không cần biết tôi là ai. - Về mặt của Trương Tiểu Kiềm giống hệt thần côn đang lừa người: - Anh chỉ cần biết hiện tại anh nên bỏ dao xuống, sau đó trả điện thoại cho cô gái này, rồi nhanh chóng xuống xe, coi như còn cứu vãn được! Nói cách khác, bây giờ anh có thể xem như là cảm hung khí chặn đường cướp tài sản cố ý gây thương tích, đến lúc đó gặp xui xẻo là còn nhẹ đấy, nói không chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Nguy hiểm đến tính mạng!

Lúc này Trương Toàn Hữu thật sự bị hù dọa!

Người trẻ tuổi trước mặt này thật đáng sợ, nói gặp tai họa đỏ máu thì lập tức chảy máu mũi, còn biết tên của mình. Nếu như không nghe lời hắn, lỡ gặp chuyện gì không may thật thì...

Quan trọng nhất là lời khuyên của Trương Tiểu Kiềm thật sự thuyết phục được hắn -- Trả điện thoại thì còn dễ nói, bằng không tội danh cảm hung khí chặn đường cướp tài sản cố ý gây thương tích là tội rất lớn!

- Mày mày mày mày chắc chắn chứ? - Trương Toàn Hữu run lập cập cầm lấy điện thoại, ném về phía Mẫn Thiên: - Chụp lấy!

Di động vừa bay ra, Mẫn Thiên nhanh chóng dùng áo đón được, sau đó cầm lấy điện thoại, nhanh chóng lùi ra sau, vẫn lùi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiềm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Ê ê ê ê thằng kia. - Trương Toàn Hữu bắt đầu đi về phía cửa xe: - Mày nói chuyện phải giữ lời đấy!

- Đương nhiên rồi! - Thấy hắn khuất phục, Trương Tiểu Kiềm cuối cùng thả thở phào nhẹ nhõm, nói với tài xế: - Bác tài, mở cửa cho ông xuống xe đi, cảm ơn.

- Được rồi. - Tài xế cũng biết lúc này quan trọng nhất đương nhiên là sự an toàn của khách hàng, vội vàng mở cửa xe.

- Hẹn gặp lại! - Trương Toàn Hữu vừa thấy cửa xe mở ra, trực tiếp nhảy xuống xe, sau đó không đứng vững, lập tức ngã chổng vó. Tay hắn không nắm chắc dao gọt hoa quả nên bị rạch một phát trên tay mình, nhất thời tiếng kêu thảm thiết của hắn truyền khắp con đường: - A a a ----!!!

Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Trương Toàn Hữu!

Người khác +1, +0.6, +0.4, +0.5...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại ma vương máu lạnh

Ai nha, không ngờ a, đi một chuyến này lại còn có thêm nhiều thu hoạch như vậy!

Trương Tiểu Kiếm nhìn trung tâm thương mại của hệ thống một chút, điểm số khiếp sợ...

Woa ha ha ha ha ha! Thích! Dù mưa kỹ năng... Chờ chút, đợi đến lúc phòng vấn rồi hẵng mua!

Thấy mọi việc xem như bình ổn, đám đông xem náo nhiệt lại trở về chỗ ngồi, Trương Tiểu Kiếm nhân tiện ngồi cùng một chỗ với Mẫn Thiến.

Lúc này ngồi gần, Trương Tiểu Kiếm mới có cơ hội đánh giá Mẫn Thiến một cách tỉ mỉ.

Cô nàng khá là đáng yêu, hai má hơi tròn, nhất là có một đôi mắt to, bên trong dường như còn chứa nước mắt, hiển nhiên vụ việc vừa rồi khiến cô bị sợ hãi.

- Đại ca, vừa rồi thật là cảm ơn anh nhiều lắm. - Nhìn lên Trương Tiểu Kiếm một chút, Mẫn Thiến cúi đầu, nhỏ giọng nói: - Nếu không nhờ có anh, em không biết nên làm gì bây giờ.

Không ngờ cô nàng này còn rất thẹn thùng.

- Oh, không có việc gì đâu... - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít sâu một hơi, mở miệng liền chém: - Cái loại ăn cắp vặt như thế bố mày có thể một chọi mười thằng!

Khí phách như cao thủ võ lâm.

- Xi... - Nghe Trương Tiểu Kiếm nói thế, Mẫn Thiến nhất thời không nhịn được, phì cười thành tiếng: - Đại ca thật là hài hước. Anh đang định đi đâu thế?

- Anh... - Vốn Trương Tiểu Kiếm còn rất muốn được trò chuyện với cô nàng này, nhưng hiện tại miệng của hắn không thể không chế được, quyết đoán nói ít mấy câu đi. Vì thế hắn thuận miệng đáp: - Đi phỏng vấn ở Vạn Hào quốc tế. Còn em?

- Oh?! - Trương Tiểu Kiếm vốn chỉ thuận miệng nói thế thôi, lại không ngờ Mẫn Thiến kinh ngạc như vậy: - Anh đi phỏng vấn ở đó à? Chức vụ nào? Em làm lễ tân ở đó á!

Cái gì thế? Trùng hợp như vậy sao?!

- Anh đi phỏng vấn nhân viên marketing hoa viên Trung Áo. - Trương Tiểu Kiếm vừa nghe vậy nhất thời tỉnh táo: - Em là người ở đó thì tốt quá. Đúng lúc này đi phỏng vấn, trong lòng anh còn đang thấp thỏm đâu.

- Hắn là không thành vấn đề. - Mẫn Thiến che miệng cười: - Em nghĩ bằng thực lực của anh thì nhất định sẽ thành công. Trưa hôm qua lúc ăn cơm em còn từng bàn luận chuyện này với đồng nghiệp phòng nhân sự. Cô ấy nói lúc này công ty muốn nhận 3 người. Chung quy chỉ là nhân viên marketing bình thường cấp bậc thấp nhất, cho nên yêu cầu không cao lắm, chỉ cần tốt nghiệp chuyên ngành marketing khoa chính quy đại học là được.

- Thật vậy sao?!

Cái khác dễ nói, nếu có thể thi đậu phỏng vấn mới là tốt nhất! Trương Tiểu Kiếm nhất thời cảm thấy cả người vui vẻ hơn nhiều, lòng dạ sáng sủa, trong trẻo.

- Ai nha, vậy là được vậy là được... Anh đã nói hôm nay vận số của anh nhất định là không tệ mà!

- Nhất định rồi!

Hai người nói chuyện vui vẻ, add friend wechat, Mẫn Thiến cũng cười nhiều hơn, nói:

- Đợi lát nữa đến nơi em hỏi thăm cho, xem thử nội dung phỏng vấn hôm nay là gì, để cho anh còn biết mà chuẩn bị.

Trương Tiểu Kiếm vội vàng cảm tạ:

- Vậy thì tốt quá!

Hai người vừa nói xong thì đến trạm dừng xe. Vạn Hào quốc tế được đặt ở trụ sở chính cao ốc office Thiên Kinh.

Đây là một tòa cao ốc có thể nói là kiến trúc có tính đại biểu, lựa chọn thiết kế hiện đại đơn giản sắc sảo, nhiều nơi sử dụng tấm thép dày chắc. Cao chừng ba mươi hai tầng, đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, quả thực giống như là một con thú dữ đến từ thời viễn cổ.

Mà ở đỉnh tòa nhà, thì treo bốn chữ lớn gắn đèn neon -- Vạn Hào quốc tế.

Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu quan sát một lúc, sau đó hít sâu một hơi.

Xem quảng trường đối diện cao ốc! Xem cột cờ các quốc gia trên quảng trường! Xem lối vào tầng hầm đỗ xe bên cạnh! Xem các nhân viên công sở mặc tây trang giày da!

Vạn Hào quốc tế, ta đến đây!

Thành công bước đầu, bắt nguồn từ nơi này!

“Đi thôi!”

Hắn không do dự nữa, hai bước đi bằng ba bước, dứt khoát quyết đoán cùng Mẫn Thiến đẩy cửa đi vào.

Đầu tiên vào cửa liền thấy hồ nước núi giả suối phun ở trung gian đại sảnh, mấy con cá cảnh nhiều màu bơi lội trong đó.

Cảnh vật đẹp!

Chính giữa là một đài tiếp khách, hai cô gái lễ tân vừa thấy Mẫn Thiến liền vội vàng ríu rít nghênh đón.

Cô em không tệ!

Phía sau hồ suối phun cùng đài tiếp khách là đại sảnh trống rỗng, hai bên là thang máy lên lầu, các office lady ra ra vào vào, mỗi một người đều xinh đẹp như hoa.

Không hổ là xí nghiệp top 500 của thế giới!

Trương Tiểu Kiếm vô cùng hưng phấn đi vào thang máy, đến ngành nhân sự tầng 16, kết quả vừa bước ra liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trước khi hắn đến, đã có bốn người đứng chờ ở đây, hai nam hai nữ, vừa đọc tư liệu trong tay vừa ngẫu nhiên ngẩng đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, mỗi người đều như gặp kẻ địch, nhìn người khác bằng ánh mắt tràn đầy đề phòng.

Không có cách nào khác. Đầu năm nay cạnh tranh kịch liệt, thương trường như chiến trường!

Trương Tiểu Kiếm xoa mồ hôi lạnh trên trán, sau đó tìm một cái ghế ngồi xuống.

- Không có việc gì không có việc gì. - Trương Tiểu Kiếm không ngừng an ủi bản thân: - Anh mày có tin tức nội bộ!

Sau đó hắn liền biết, tin tức đúng là tin tức, nhưng có tốt hay không thì khó mà nói...

Tin tức truyền đến từ wechat ---

Mẫn Thiến: “Tiểu Kiếm ca, hồng rồi! Em mới nghe được tin tức, không biết lúc này mấy ông lớn nổi điên cái gì, vốn người phỏng vấn nhân viên marketing là bạn của em, kết quả gần đến giờ lại đổi người. Bây giờ người phỏng vấn là giám đốc Lý ở phòng nhân sự!”

Trương Tiểu Kiếm: “Không phải chứ? Từ nhân viên biến thành giám đốc?! Tính cách của giám đốc Lý... như thế nào?”

Mẫn Thiến: “Được xưng là đại ma vương máu lạnh! Cực kỳ nghiêm khắc! Nhân viên bị ông tự tay đuổi việc nay đã có hai mươi ba người!”

Nhìn tin tức này, Trương Tiểu Kiếm nhất thời chảy mồ hôi.

Có cần kinh sợ đến thế không chứ?

Thật vất vả mới được phỏng vấn một lần liền gặp phải nhân vật cấp bậc đại ma vương?!

“Ê... Ê này...” Trương Tiểu Kiếm lại nhìn bốn người phía trước, chẳng trách ai cũng giống như là sắp gặp kẻ địch, xem ra lần này nguy hiểm không giống bình thường, “Hiện tại tình huống bên trong như thế nào rồi?”

Mẫn Thiến: “Nghe nói đã phỏng vấn 16 người rồi, không có một ai đạt yêu cầu cả!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vãi chương! Lật bàn! Thế này thì còn làm cái búa!

Hắn đang suy nghĩ, đúng lúc này, một người trẻ tuổi mặt nhăn mày cau đi ra phòng phỏng vấn. Nhất thời cả bốn người phía trước đều vây quanh hắn.

- Thế nào thế nào?

- Kết quả ra sao? Phòng vẫn thành công không?!

- Thành công cái gì! - Người trẻ tuổi mặt xám mảy tro: - Tôi còn chưa từng thấy cuộc phỏng vấn nào như vậy hết! Đi vào rồi không nói lời nào ngồi một chỗ viết chữ! Viết cái thứ kia có thể gọi là chữ sao?! Y như gà bới! Quan trọng nhất là hoàn toàn không để ý đến tôi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Haizz... - Người trẻ tuổi lại thờ dài, sau đó nhìn mấy người, đầy mặt bi thương hết hi vọng: - Thôi, mấy người các cậu tự cầu nguyện đi, tôi đi trước đây... - Vừa đi còn vừa than thở: - Giấc mơ trở thành nhân viên công ty top 500 thế giới của tôi đã tan tành mây khói rồi hu hu hu hu...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có cần thiết phải khoa trương như vậy không?

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, người phỏng vấn gọi tên:

- Trương Lực.

Một nam thanh niên đứng trước đáp lại:

- Có!

- Vào đi.

Nam thanh niên tên là Trương Lực kia vội vàng đi vào, sau đó không nằm ngoài dự kiến của mọi người, mặt xám mảy tro đi ra...

Mọi người lại ủa lên hỏi thăm nội dung phỏng vấn, nhưng kết quả lại càng quỷ dị hơn ----

- Mẹ nó hoàn toàn không dựa theo lễ thường! - Cả người Trương Lực đều có dấu hiệu muốn tan vỡ: - Hoàn toàn không có đặt câu hỏi để trả lời! Tôi còn chưa hiểu rõ chuyện gì đâu, người ta đã nói tôi không đạt yêu cầu!

Thời gian tiếp theo, còn lại ba người trước đó lần lượt đều đi vào, sau đó lại lần lượt thất vọng đi ra. Hai cô gái trẻ còn thảm hại hơn, đều muốn khóc!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không phải chứ?! Rốt cục thì tình huống như thế nào?! Đại ma vương khủng bố đến thế sao?

Rất nhanh, cửa phòng lại mở ra, rốt cục đến lượt Trương Tiểu Kiếm.

Nữ trợ lý cầm danh sách gọi tên:

- Tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chiêu này quá thâm!

- A, có!

Nghe thấy nữ trợ lý gọi tên mình, Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, nhanh chóng đứng dậy.

Nói không khấn trương là giả, chung quy mấy người đi vào trước hắn đều là ví dụ rõ ràng a...

Nhưng cho dù lại khấn trương, thì vẫn phải đối mặt với vấn đề sắp tới.

- Xin chào.

Vào phòng phỏng vấn, Trương Tiểu Kiếm cười ha ha chào hỏi trước, sau đó theo bản năng nhìn quanh căn phòng. Trong góc không có cục giấy vo tròn, lại nhìn xem chỗ khác, cũng không có ly nước, không có đồ đạc cần thu dọn, nhất thời trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Thật là không theo lễ thường nha...

Sau đó hắn nhìn về phía giám khảo phỏng vấn, cũng chính là vị giám đốc Lý đại ma vương máu lạnh trong miệng Mẫn Thiến. Người này quả nhiên đang ngồi ở bàn làm việc luyện viết chữ bằng bút lông!

Rốt cục là chiêu gì đây?

- Xin chào ngài! - Thấy giám đốc Lý hết sức chăm chú vào tờ giấy, Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

- Ủ. - Giám đốc Lý ngồi trên ghế đáp lời, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú viết chữ. Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ nhìn xem, vừa thấy liền kinh ngạc!

Đây là chữ thư pháp?! Chữ như gà bới còn đẹp hơn thế này!!

Chẳng trách cái tên vào trước kia gần như tan vỡ!

Vậy thì phải xử lý thế nào xử lý thế nào?! Anh mày không có kinh nghiệm gì trong tình huống này cả!

Trái tim Trương Tiểu Kiềm đập bình bịch, hắn hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận giai đoạn này rốt cục có ý gì: “Ừm, đầu tiên đây là một công ty bất động sản, còn là top 500 thế giới. Lúc phỏng vấn mà giám đốc Lý lại viết cái này, khẳng định là không phải chỉ viết cho vui, nghĩa là có mưu tính trong đó? Vậy thì thứ này có liên quan gì đến bất động sản đây...?”

Trương Tiểu Kiềm hơi trầm ngâm một chút, nhất thời ánh mắt sáng lên!

Đúng vậy, ông làm cái này, có mưu tính gì?! Đó chính là muốn mình nịnh hót ông! Bán bất động sản mà không biết nịnh hót thì làm sao được?!

- Ông chủ viết chữ thật tốt! - Không nói hai lời, trước tiên phải nịnh hót cái đã: - Em nói thất lễ tí chút, chữ thế này người bình thường chả bao giờ viết ra được đâu!

- Oh? - Quả nhiên, giám đốc Lý vừa nghe vậy lập tức lên tiếng: - Không ngờ được đấy, chú em còn rất sành a, ngồi đi!

Quả nhiên có tác dụng, he he!

- Cảm ơn ông chủ. - Trương Tiểu Kiềm cười ha ha, nhanh chóng ngồi xuống, sau đó lại nịnh thêm phát nữa: - Chẳng lẽ ông chủ đang viết kiểu chữ cuồng thảo (*) trong truyền thuyết?

(*) Chữ cuồng thảo: Một lối viết thư pháp trong chữ Thảo, các nét chữ được viết nối liền với nhau bằng một nét bút, nên có tên gọi là “Cuồng thảo”.

Giám đốc Lý vốn còn đang viết chữ, nghe thấy hắn nói vậy, nhất thời ngẩng đầu lên thật mạnh:

- Hừm? Biết thư pháp à?

Trương Tiểu Kiềm cười rất hàm súc:

- Biết sơ sơ biết sơ sơ, nhiều nhất chỉ có thể thấy được chữ nào đẹp chữ nào xấu mà thôi.

- Ai nha, không ngờ đấy. - Giám đốc Lý nhẹ nhàng đặt bút xuống, lần này rốt cục nhìn thẳng vào Trương Tiểu Kiềm: - Cậu nhóc tuần tú lịch sự, không tệ không tệ!

Giá trị nhan sắc của anh mới đạt 60 điểm thôi, ông nói thế thật sự ỏn sao?

- Tàm tạm tàm tạm. - Trương Tiểu Kiềm cười ha ha lại nịnh thêm một câu: - Viết quá tuyệt vời, thật sự tuyệt vời! Quá đẹp!

- Ủ, đến, cậu nhìn xem tôi viết bức thư pháp này thế nào? - Giám đốc Lý trực tiếp đẩy bức thư pháp... Có lẽ nên nói là đồ vật thì càng chính xác hơn, nói: - Biết chữ này chứ?

Trương Tiểu Kiềm vừa liếc nhìn liền triệt để ngớ ra.

Mẹ nó đây là chữ hả?!

Bút như rồng rắn đều xem như nói giảm nói tránh, này quả thực chính là rồng bay phượng múa! Tranh trừu tượng của Picasso còn có ngụ ý rõ ràng hơn cả cái này!

Nhưng không có cách nào khác, người ta là giám đốc người ta to nhất, hỏi thế ai dám không trả lời?

Vì thế hắn tiếp tục nịnh hót bậy bạ:

- Chữ đẹp! Vừa thấy liền biết là chữ “Long”. Anh xem cái đuôi thật dài này, đôi mây che mưa nuốt mây phun sương. Đẹp! Quá đẹp! Nhất là bút pháp như rồng bay phượng múa này! Bạc thầy! Tuyệt đối là bạc thầy! Người trần mắt thịt như em vừa thấy khí thế như vậy lập tức “Bùm” một phát xiu luôn anh biết không?

Một tràng nịnh hót khiến giám đốc Lý nghe mà sững cả người.

Điểm số khiếp sợ +2...

Hắn rõ ràng sững sốt một chút, sau đó cười to nói:

- Chú em được lắm! Có tiền đồ! Đến, để tôi xem thử sơ yếu lý lịch của cậu xem nào...

Đặt cốc xuống rồi!

- Vâng vâng. - Trương Tiểu Kiếm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đưa bộ hồ sơ sơ yếu lý lịch đã chuẩn bị sẵn: - Mời ông chủ nhìn xem

- Ừ, tôi xem cái nào. - Giám đốc Lý cầm lấy sơ yếu lý lịch của Trương Tiểu Kiếm, tùy ý lật một chút, sau đó lẩm bẩm: - Trương Tiểu Kiếm, nam, 24 tuổi, tốt nghiệp lớp 4 khóa 09 chuyên ngành thị trường marketing đại học Nhân Dân Thiên Kinh...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hà? Đây...

Rõ ràng trường học mà anh mày tốt nghiệp ghi là học viện Vật Tư Thiên Kinh, có phải là đại học Nhân Dân Thiên Kinh gì đâu...

Giám đốc Lý nói xong, đặt sơ yếu lý lịch của Trương Tiểu Kiếm lên bàn, sau đó nói:

- Tôi đã xem hồ sơ của cậu rồi. Tổng thể mà nói thì không tệ lắm, cũng đạt được không ít thành tích, ví dụ như chủ tịch hội học sinh, huy chương vàng cuộc thi marketing sinh viên, huy chương vàng 1000m đại hội thể dục thể thao, ủy viên đoàn hội. Không tệ không tệ, cậu nhóc rất có tiền đồ.

Trương Tiểu Kiếm nghe vậy đầy mặt mồ hôi --- Đây là nói tui hả?

Sau đó giám đốc Lý làm tổng kết cuối cùng:

- Tốt lắm, công ty chúng ta cần những nhân tài như cậu.

Trương Tiểu Kiếm:

- Đây...

Cứ như vậy thành công sao? Đơn giản thế thôi á?

Nếu không thì sao nói là chiêu trò ở khắp nơi đâu, giám đốc Lý bỗng vỗ trán:

- Ai nha, già rồi, trí nhớ không được tốt lắm. Cậu tốt nghiệp trường nào nhỉ? Còn đạt được những thành tích nào?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư! Chiêu này cũng quá thâm!

Vừa rồi nói nhanh như vậy, ai có thể nhớ kỹ được a mẹ nó! Đây là phỏng vấn, lại không phải trường quay gameshow thử thách trí nhớ!

Hiện tại hắn coi như hiểu được mấy người vào trước quỳ ra như thế nào ---- Gặp phải người này, thần tiên cũng chịu không nổi!

Làm thế nào đây làm thế nào đây? Vừa rồi ông nói mình tốt nghiệp đại học nào nhỉ? Đúng đúng đúng, đại học Nhân Dân Thiên Kinh, sau đó là cái gì nhỉ...

Không nhớ được, thật sự là không nhớ được!

Ông vừa nói mấy câu kia thời gian tổng cộng còn chưa đến 10 giây, giống như là súng máy ý, đừng bảo là thuộc lòng, đọc lại còn phải nhanh chóng tốc độ giống thế mới được!

Làm thế nào đây làm thế nào đây? Bây giờ...

Trương Tiểu Kiếm quả thật buồn bực muốn xóc bàn. Chẳng lẽ lần này anh mày lại trượt phỏng vấn sao?! Top 500 thế giới cơ!

Không đúng, nhất định sẽ có cách, nhất định sẽ có cách!

Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu, sau đó trong giây lát chợt nghĩ ra một biện pháp!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, vừa rồi ông nói cái gì vậy? Chỗ đọc tư liệu của tớ ý.

Hệ thống:

- Tốt nghiệp lớp 4 khóa 09 chuyên ngành thị trường marketing đại học Nhân Dân Thiên quốc, chủ tịch hội học sinh, huy chương vàng cuộc thi marketing sinh viên, huy chương vàng 1000m đại hội thể dục thể thao, ủy viên đoàn hội.

Quả nhiên hệ thống vạn tuế!

Có hệ thống nhắc nhở, lần này Trương Tiểu Kiếm không gặp phải bất cứ vấn đề gì!

- A, là thế này. - Trương Tiểu Kiếm cười tùm tùm nói: - Tôi tốt nghiệp lớp 4 khóa 09 chuyên ngành thị trường marketing đại học Nhân Dân Thiên quốc, đạt được các thành tích như là chủ tịch hội học sinh, huy chương vàng cuộc thi marketing sinh viên, huy chương vàng 1000m đại hội thể dục thể thao, ủy viên đoàn hội.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Lý Hóa Văn.”

Vạn tuế! Woa ha ha ha ha ha ha ha! Đáp được rồi! Ông tướng lần này trọn tròn mắt đề!

- Nhân tài, nhân tài a! - Lý Hóa Văn lập tức đứng dậy, đầu tiên là vươn tay ra: - Trí nhớ tốt, có thể nhanh chóng nhớ rõ tư liệu của khách hàng, được lắm! Tên là Trương Tiểu Kiếm đúng không? Chúc mừng cậu, cậu được...

Kết quả không ngờ rằng, hắn vừa nói đến đây, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị mở ra, nữ trợ lý thò đầu vào phòng:

- Giám đốc Lý, Ngô tổng của chúng ta vừa nhắn tin đến nói tạm thời không cần nhận người nữa.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không nhận người? Tổ sư! Anh mày đau khổ cay đắng nịnh hót nhiều như thế, còn đóng vai bậc thầy trí nhớ một lần, kết quả các người nói không nhận liền không nhận sao?

Trương Tiểu Kiếm quả thực muốn đập đầu vào tường. Nhưng đúng lúc này, chợt phát hiện một việc.

Không đúng! Đây chính là Vạn Hào quốc tế top 500 của thế giới, không phải là công ty nhỏ, có thể lật lọng nói không nhận liền không nhận được sao?

Mờ ám, khẳng định là có mờ ám!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chiêu trò trong thành không phải dạng vừa đâu

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu động não.

Đầu tiên, mọi người phía trước đều đã phỏng vấn xong, còn không có một người được nhận. Mà trước khi đến đây Mẫn Thiên có nói là sẽ nhận lấy ba người, như vậy không đến mức cuối cùng bỗng nhiên lại nói không nhận người chứ?

Hắn là không đến mức đó, dù sao cũng là Vạn Hào quốc tế, không thể làm việc bông đùa như thế được. Cho dù không nhận thì cũng là đợt này không đủ tư cách, sau đó mới sẽ mở cuộc họp làm ra quyết sách, mà không đến mức làm ra quyết định này khi còn chưa kết thúc phỏng vấn.

Nghĩ đến đây, chỉ còn một lời giải thích duy nhất, đó là thực tế đây cũng là một phần của cuộc phỏng vấn! Bởi vì lúc trước trong bản tổng hợp kỹ xảo phỏng vấn có một điểm được nói rất rõ ràng, đó là nhất định phải chứng minh sự chân thành của mình!

Hóa ra là thế...

Tớ đã nói rồi mà, sớm biết sẽ không đơn giản như vậy!

- Giám đốc! - Trương Tiểu Kiếm nghĩ đến đây, thừa dịp giám đốc Lý còn chưa ngồi xuống, vội vàng nói: - Công việc này cực kỳ quan trọng đối với tôi, là công việc mà tôi vẫn tha thiết ước mơ, ngài xem có thể cho tôi một cơ hội được không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Lý Hóa Văn.”

Woa ha ha ha ha ha! Quả nhiên là chiêu số!

- Cậu nhóc rất có lòng thành nha! - Hai mắt giám đốc Lý chợt sáng lên một chút, nhìn Trương Tiểu Kiềm từ trên xuống dưới, sau đó trầm ngâm một lúc, nói: - Cũng được, vậy thì tôi lại cho cậu một cơ hội đi, chung quy là người trẻ tuổi, xông xáo vào đời cũng không dễ dàng gì. Đến, ngồi xuống trước đã rồi nói tiếp.

Thành công!

Trương Tiểu Kiềm hưng phấn muốn nhảy cẫng lên.

Hắn nhanh chóng ngồi xuống, sau đó khẩn trương nhìn giám đốc Lý.

- Ừm, thế này nhé. - Giám đốc Lý uống một ngụm nước trà, sau đó từ tốn nói: - Cậu biết rõ lần này chúng tôi thông báo tuyển dụng nhân viên ở chức vụ nào chứ? Cậu nói một chút xem nào, nói cho tôi nghe xem.

- Lần này, công ty chúng ta ý, là muốn nhận nhân viên marketing cao ốc hoa viên Trung Áo ở phía đông khu vực 3 của thành phố Thiên Kinh. - Trương Tiểu Kiềm có thể nói là thuộc lâu lâu thông tin này, hiện tại rốt cục có chỗ sử dụng: - Còn cao ốc hoa viên Trung Áo ý, sở hữu 782 bộ chung cư cao cấp, 216 căn nhà kiểu dáng hiện đại có thang máy, trong đó còn bao gồm 128 bộ cửa hàng mặt phố.

- Mỗi một căn hộ đều được thiết kế bởi các nhà thiết kế chuyên nghiệp, đầy đủ ánh sáng, giá cả phù hợp, là hạng mục đầu tư cùng nơi cư trú tuyệt vời nhất.

- Trình độ quản lý bất động sản của Vạn Hào quốc tế cũng là số một trong nước. Tháng 10 năm ngoái, thành Thiên Văn của Vạn Hào được xây dựng ở khu vực gần đường cao tốc quanh thành phố, bị người dân sống trong khu dân cư gần đó khiếu nại là quá mức ồn ào, cho nên ngành quản lý bất động sản đầu tư 4 triệu để xây dựng một bức tường cách âm dài gần 1km. . .

Trương Tiểu Kiềm càng nói, Lý Hóa Văn lại càng kinh ngạc. Chờ đến khi Trương Tiểu Kiềm nói xong, Lý Hóa Văn rõ ràng là cực kỳ hài lòng, không nín được nụ cười trên mặt!

- Ừ, thấy được. - Lý Hóa Văn gật đầu thật mạnh, nói: - Chú em xác thực là đã tìm hiểu rõ ràng chi tiết về công ty chúng ta, tôi rất hài lòng điểm này. Đến đến đến, đây là một bản tư liệu về cao ốc của công ty chúng ta. Cậu xem một chút, sau đó tiếp thị cho tôi đi, không thành vấn đề chứ?

Đó nghĩa là phải thể hiện bản lĩnh thực sự của mình đúng không?

Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng tiếp nhận tư liệu cao ốc mà Lý Hóa Văn đưa tới, từ đầu đến đuôi nhìn kỹ một lượt, trong lòng nhanh chóng có một khái niệm đại khái.

Đây là bản vẽ thiết kế của một căn hộ chung cư cao cấp, ước chừng rộng 80 mét vuông, căn phòng có hình vuông, quay lưng về phía bắc hướng về phía nam, không thiếu góc cạnh, có thể nói là phi thường hoàn mỹ.

Một căn hộ như vậy, không nói khoác chứ, nếu thật sự muốn mua nhà ở Thiên Kinh thì vừa thấy sẽ thích ngay thôi.

“Tình huống gì vậy?” Trương Tiểu Kiềm vừa xem vừa sờ cằm: “Một căn hộ như vậy mà muốn tiếp thị thì không hề khó khăn chút nào cả, vốn chính là công ty bất động sản tốt nhất trong nước, chất lượng nhất định là không thành vấn đề, quản lý bất động sản cũng không thành vấn đề, kiểu phòng cũng không thành vấn đề, giá cũng tương đối hợp lý không xem như quá đắt. Ông lấy cho mình bản vẽ này thì không có điểm nào khó khăn mà xử lý cả, cho dù muốn chém gió thì cũng chém không nổi đi?”

Cả sự kiện tràn đầy quý dị, Trương Tiểu Kiềm cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Vẫn nên lựa chọn an toàn chút cho chắc ăn.” Trương Tiểu Kiềm lập tức mở ra trung tâm thương mại, tiến vào trang buôn bán, lựa chọn kỹ năng “Nhân viên sales cấp hoàn mỹ”, chuẩn bị sẵn sàng, đợi đến khi mình thật sự không thể ứng xử được thì lập tức mua ngay.

- Giám đốc Lý, tôi xem xong rồi. - Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng trả tư liệu lại, sau đó hỏi: “Hiện tại ngài là khách hàng, tôi là nhân viên tiếp thị cao ốc đúng không?”

- Đúng. - Lý Hóa Văn cười tùm tùm nhìn Trương Tiểu Kiềm, sau đó nói: - Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi.

- Vâng. - Trương Tiểu Kiềm hít sâu một hơi, sau đó nhìn Lý Hóa Văn, mỉm cười nói: - Hoan nghênh quý khách đến với Vạn Hào quốc tế. Xin hỏi quý khách, tôi có thể giúp gì được cho ngài?

Lúc này, Trương Tiểu Kiềm phát âm phi thường tiêu chuẩn rõ ràng, nụ cười trên mặt ôn hòa thân thiện nhất. Hắn tin rằng cho dù là khách hàng khó tính nhất nhìn thấy hắn như thế cũng tuyệt đối không tìm được một chút vấn đề nào cả.

Sau đó, Trương Tiểu Kiềm liền biết, chiêu trò trong thành không phải dạng vừa đâu. . .

- Xuyn chào á. - Cái gã Lý Hóa Văn này vừa mở miệng vậy mà lại nói bằng giọng Quảng Đông: - Tao muốn nhìn xem nhà ợ của các cậu, có đề nghị nào không? (*)

(*) Giọng Quảng Đông là tiếng địa phương của TQ, cho nên những đoạn này mình sẽ dịch thành kiểu đọc sai dấu, các bạn thông cảm=)) (Nguyên câu: Xin chào a, tôi muốn nhìn xem nhà ở của các cậu, có đề nghị nào không?)

Trương Tiểu Kiếm nháy mắt liền quý! Tổ sư nhà ngươi không theo lẽ thường a!

Đã nói là chỉ giới thiệu đơn giản một chút, thực hành thí nghiệm tiếp thị một chút, ông trực tiếp nói chuyện bằng tiếng Quảng Đông là cái mẹ gì?! Tiếng Quảng Đông a! Anh mày đéo biết tiếng Quảng Đông đâu! Anh mày là người Thiên Kinh chính gốc!

Trương Tiểu Kiếm nháy mắt sững sờ cả người, nhưng may mà hắn vẫn nhớ rõ ràng, mình là người đàn ông có hệ thống trên người!

- Hệ thống! Hệ thống! - Trương Tiểu Kiếm dùng sức gọi: - Có kỹ năng tiếng Quảng Đông không?! Tao muốn mua kỹ năng tiếng Quảng Đông!

Hệ thống:

- Đề nghị mua kỹ năng, tiếng Quảng Đông level 8 cấp hoàn mỹ, điểm số khiếp sợ 32.000.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Phù!

Trực tiếp phun máu ba lít!

Mày giết chết tao đi! Mua không nổi mày đề cử cái búa!

Trương Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Không cần cao cấp thế đâu! Chỉ cần có thể sử dụng ngay tại chỗ là được. Đổi thoại đơn giản thôi!

Hệ thống:

- Tiếng Quảng Đông level 2 cấp hoàn mỹ, điểm số khiếp sợ: 120.

Trương Tiểu Kiếm cắn răng:

- Nó đi!

- Đỉnh! Thành công mua được!

Giây tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm liền cảm thấy có thứ gì đó chui vào đầu mình. Tin tức tràn đầy tán loạn trong não!

Đau đầu!

Lúc này trong phòng đã im lặng 10 giây, Lý Hóa Văn đã bắt đầu nhú mày:

- Chú em?

- Khụ khụ, xin lỗi. - Trương Tiểu Kiếm mạnh mẽ tỉnh táo lại, vội vàng nịnh hót một phát rồi tỉnh sau: - Vừa rồi giám đốc ngài nói tiếng Quảng Đông khiến tôi kinh ngạc, quá tiêu chuẩn, ha ha. Chúng ta tiếp tục?

- Oh? - Nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Lý Hóa Văn ngược lại sững sờ một chút: - Cậu cũng biết tiếng Quảng Đông à?

Trương Tiểu Kiếm hàm súc mỉm cười:

- Biết sơ sơ biết sơ sơ.

Sau đó lập tức khởi động kỹ năng tiếng Quảng Đông level 2 hoàn mỹ:

- Quý khách, xin hỏi ngài muốn nhà ở có diện tích bao nhiêu? Chúng ta có rất nhiều kiểu phòng, tôi sẽ dựa vào sở thích của ngài để đề nghị căn hộ phù hợp với ngài nhất. (Quý khách, xin hỏi ngài muốn nhà ở có diện tích bao nhiêu? Chúng ta có rất nhiều kiểu phòng, tôi sẽ dựa theo sở thích của ngài để đề nghị căn hộ phù hợp với ngài nhất)

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Lý Hóa Văn."

Woa ha ha ha ha ha ha! Ông tướng, lần này bị kinh sợ đi?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chúc mừng cậu

Nói thật, nếu nói lúc trước Lý Hóa Văn có chút kinh ngạc là vì Trương Tiểu Kiếm đủ thông minh, vậy thì bây giờ hẳn thật sự là bị kinh động!

Người trẻ tuổi đứng trước mặt này có biểu hiện vượt xa dự kiến của hắn!

Kỳ thật hẳn nói tiếng Quảng Đông, vốn không cho rằng Trương Tiểu Kiếm có thể tiếp lời được. Ở giai đoạn này hẳn không phải yêu cầu Trương Tiểu Kiếm nhất định phải biết tiếng Quảng Đông, mà là muốn quan sát xem khi đối mặt với tình huống này, Trương Tiểu Kiếm sẽ phản ứng như thế nào.

Nhưng ai ngờ rằng người trẻ tuổi này lại có thể đối thoại với hắn bằng tiếng Quảng Đông! Trên sơ yếu lý lịch của hắn không phải ghi rõ hắn sinh ra và lớn lên ở Thiên Kinh sao?!

Lý Hóa Văn dừng một chút, trong lòng nghĩ: “Người trẻ tuổi này có chút thú vị, mình phải quan sát hắn kỹ hơn mới được.”

Nghĩ vậy, Lý Hóa Văn cười nói:

- Ái dù, hông ngờ chú em mầy nói tiếng Quảng Châu cụng không tể lắm nha, trước kia từng đến Quảng Đông? (Ai you, không ngờ chú em mầy nói tiếng Quảng Châu cũng không tể lắm nha, trước kia từng đến Quảng Đông?)

- Tạm tạm. (Tạm tạm) - Trương Tiểu Kiếm cười đáp: - Lúc tôi học đại học có người cụng kỳ túc xá là người Quảng Đông, tôi cảm giác tiếng Quảng Đông dễ nghe nên tùy tiện học với nó một đoạn thời gian. Tôi phát âm không sai chứ? (Lúc tôi học đại học có người cùng ký túc xá là người Quảng Đông, tôi cảm giác tiếng Quảng Đông dễ nghe nên tùy tiện học với nó một đoạn thời gian. Tôi phát âm không sai chứ?)

- Rận tốt, phát âm rận tiêu chuẩn. (Rất tốt, phát âm rất tiêu chuẩn.) - Lý Hóa Văn gật đầu, sau đó nói: - Thệ này, tao muốn mua một căn nhà rộng khoảng 90 mét vuông. Mầy có đề nghị nào không? (Thế này, tôi muốn mua một căn nhà rộng khoảng 90 mét vuông, cậu có đề nghị nào không?)

- 90 mét vuông, chộ tôi vừa vặn có một bô ý! - Nghe hắn nói vậy, lúc này Trương Tiểu Kiếm liền cầm lên bản vẽ thiết kế kiểu phòng đưa qua, nói: - Anh xem này, kiểu phòng đẹp nì, được nhà thiết kế chuyên nghiệp thiết kế, đầy đủ ánh sáng, giá tốt, thông suốt nam bắc, hạ hăng mục đầu tư cùng cư trú tốt nhất. Quan trọng nhất là cộ góc cộ cánh, lưng bắc hướng nam, phong thủy đều tốt. (Anh xem này, kiểu phòng đẹp, được nhà thiết kế chuyên nghiệp thiết kế, đầy đủ ánh sáng, giá tốt, thông suốt nam bắc, hạ hăng mục đầu tư cùng cư trú tốt nhất. Quan trọng nhất là cộ góc cộ cánh, lưng bắc hướng nam, phong thủy đều tốt)

Ai you? Người trẻ tuổi này còn biết cả phong thủy sao?

Lý Hóa Văn nhất thời lại đánh giá cao Triệu Tích Nguyệt một chút ---- Chung quy đây là thành phố Thiên Kinh, thủ đô đế quốc, mỗi một căn hộ tùy ý đều từ mấy triệu trở lên. Với điều kiện này, đương nhiên mọi người đều sẽ hi vọng mua được nhà vừa lòng đẹp ý. Vì thế nhân viên sales có biết phong thủy hay không lại càng quan trọng hơn. Lúc mua nhà ở chẳng có ai hi vọng mua xong rồi mới phát hiện phong thủy nhà mình không tốt đúng không?

- Ha ha, gọii lắm chú em! - Lý Hóa Văn lập tức hỏi: - Vậy thì mầy giới thiệu cho tao phong thủy của nhà này đi? (Vậy thì cậu giới thiệu cho tôi phong thủy của nhà này đi.)

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tở sư, anh mầy chỉ là thuận miệng nói một câu thôi, kết quả ông lại muốn tôi nói đến phong thủy sao?!

Nhanh nghĩ biện pháp!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, có bán tri thức liên quan đến phong thủy không? Rẻ nhất ấy!

Hệ thống:

- Nhập môn phong thủy cấp hoàn mỹ, điểm số khiếp sợ 150.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhanh chóng nhìn điểm số khiếp sợ của mình... Mua tiếng Quảng Đông rồi chỉ còn lại có 42 điểm, không đủ!

Làm thế nào đây làm thế nào đây? Không đến mức kẹt ở chỗ này chứ?

Kê, chém luôn!

- Là thế này, - Trương Tiểu Kiếm dứt khoát buông tha, tư liệu cái gì đều không quan trọng nữa, chém trước hẵng tính: - Anh xem căn hộ này ở tầng 22, chính là vị trí trung gian của tòa cao ốc. Phía đông là một tòa nhà lầu xây phía trong cao ốc của chúng ta, phía tây là nhà ở phong cách hiện đại, chính là kết cấu nhìn về Thanh Long có Bạch Hộ nha. Cái gọi là thà rằng Thanh Long cao vạn trượng không cho Bạch Hộ mạnh hơn mình. Nếu anh không muốn đầu tư mà muốn cư trú, nhất định là bùm! Bùm! Bùm! Lên như diều gặp gió a! (Anh xem căn hộ này ở tầng 22, chính là vị trí trung gian của tòa cao ốc. Phía đông là một tòa nhà lầu xây phía bên trong cao ốc của chúng ta, phía tây là nhà ở phong cách hiện đại, chính là kết cấu nhìn về Thanh Long có Bạch Hộ nha. Cái gọi là thà rằng Thanh Long cao vạn trượng cũng không thể cho Bạch Hộ mạnh hơn mình. Nếu anh không muốn đầu tư mà muốn cư trú, nhất định là bùm bùm bùm, lên như diều gặp gió a!)

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Lý Hóa Văn.”

Woa ha ha ha ha ha! Thành công!

Muốn làm khó anh? Anh này dễ dàng bị làm khó như vậy sao?

- Được lắm cậu nhóc! - Lý Hóa Văn lập tức đứng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn Trương Tiểu Kiếm, nói: - Tốt lắm, năng lực chuyên môn của cậu rất không tệ. Ai nha phỏng vấn nhiều người như vậy, cậu là người đầu tiên khiến tôi hài lòng đây.

Mình xem như phỏng vấn thành công rồi sao?

Trương Tiểu Kiếm vội vàng đứng dậy, cười đáp:

- Thật sao? Vậy ngài xem tôi...

- Nhưng mà... - Lý Hóa Văn hít vào một hơi thật sâu, nhún mày nói: - Chung quy Ngô tổng vừa mới họp, nói lúc này tạm thời không nhận người. Vậy nhé, cậu thuyết phục tôi chấp nhận cậu đi, cậu phải thuyết phục được tôi, tôi mới có thể nghĩ cách giúp cậu được.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thuyết phục ông? Thế thì phải nói thế nào? Chẳng lẽ phải bán “thăm” như mấy show tìm kiếm tài năng?

Nói thật, Trương Tiểu Kiếm nếu muốn bịa ra một câu chuyện phi thường thâm trầm không phải là không thể, chung quy hắn từng xem không ít show tìm kiếm tài năng, ví dụ như gia đình đơn thân nè, từ nhỏ cạp đất mà sống nè, không phải là không biết, mà là hắn thật sự không muốn nói như vậy.

Ba mẹ của mình còn sống khỏe mạnh, làm gì phải nói thâm thiết như vậy?

Kệ nó, ăn ngay nói thật đi, có được hay không thì xem ý trời!

- Là thế này. - Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, phi thường chân thành nhìn Lý Hóa Văn, giọng nói trầm thấp: - Lúc nhỏ tôi rất bướng bỉnh, nhưng may mà đầu óc thông minh, thành tích hồi cấp 1 cấp 2 cũng không tệ lắm. Nhưng đến khi lên cấp 3, liền có chút không kìm nén được. Khi đó không hiểu chuyện không chịu học hành, bố tôi rất phiền lòng vì việc học của tôi. May mà cuối cùng cũng thi đậu đại học. Lúc học đại học, mẹ tôi thường xuyên đến trường thăm tôi, giặt quần áo cho tôi các thứ. Bây giờ tốt nghiệp rồi, tôi không muốn lại khiến ba mẹ bận tâm vì công việc của tôi, cho nên tôi thật sự rất cần công việc này. Không vì nguyên nhân khác, chỉ vì khiến hai ông bà chân chính vui vẻ. Con trai họ đã trưởng thành, không cần họ lo lắng cho nó nữa, vì thế...

- Phù... - Lý Hóa Văn nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đứng lên, thận trọng vươn tay, mỉm cười nói: - Chúc mừng cậu, Trương Tiểu Kiếm, hiện tại tôi chính thức tuyên bố, cậu được công ty chúng tôi, tuyển nhận!

- A? - Khi nghe thấy câu này, Trương Tiểu Kiếm rõ ràng là sững sốt một chút, nhất thời có chút không phản ứng lại: - Tôi... Tôi được nhận?

Lý Hóa Văn gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, cậu được nhận. Hơn nữa hiện tại tôi có thể nói thẳng cho cậu biết, không chỉ được nhận, cậu còn không cần phải thử việc.

Không cần thử việc!

Quả thực là bao tiền từ trên trời rơi xuống!

Nhất thời Trương Tiểu Kiếm đều có chút ngẩn ngơ, chuyện gì vậy? Giám đốc Lý không phải được xưng là đại ma vương máu lạnh sao?! Nhưng vì sao lại tốt bụng như vậy?

- Tiểu Kiếm a, ngồi chỗ này đi. - Giám đốc Lý thân thiết vỗ vai Trương Tiểu Kiếm, dẫn hắn đến ngồi xuống ghế sofa trong phòng, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, cười dài nói: - Nói thật, hôm nay biểu hiện của cậu đã vượt xa mong muốn của tôi. Cho nên tôi liền tự tiện làm chủ thay Ngô tổng của chúng ta, giữ chân cậu lại, hơn nữa chính thức đảm nhiệm chức vụ mà không cần thử việc.

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm còn có chút không thể tin tưởng nổi, thậm chí nói chuyện còn có chút lắp bắp: - Nhưng mà này, tôi cảm thấy... ừm, chính là... Ngài đối xử với tôi quá tốt một chút? Thậm chí còn không cần thử việc...

- Ha ha, tôi nói một chút cậu liền hiểu thôi. - Lý Hóa Văn cười ha ha nói: - Tôi làm việc trong ngành nghề kinh doanh này đã có 25 năm, làm công tác

giám đốc sales 15 năm, từng phỏng vấn vô số người xin việc.

- Vâng. - Trương Tiểu Kiềm gật đầu.

Dù sao cũng là giám đốc nhân sự của xí nghiệp top 500 thế giới, có lí lịch như thế mới đủ xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bảng Xếp Hạng

- Ở trong lĩnh vực sales của chúng ta ý,

- Lý Hóa Văn nói tiếp: - Tôi cần quan sát khả năng ứng xử, khả năng quan sát, khả năng biểu đạt, khả năng logic, lực tương tác cùng sức tưởng tượng của người tham gia phỏng vấn. Những khả năng này cao hay thấp sẽ quyết định con đường trưởng thành của người xin việc có thuận lợi hay không. Ở giai đoạn đầu tiên, tôi ngồi chỗ đó viết chữ như gà bới, tin rằng kỳ thật cậu cũng thấy rõ, điều cần quan sát trong giai đoạn này, chính là cậu có năng lực gặp người nói tiếng người thấy quý nói tiếng quý hay không. Không có năng lực này, vậy thì cậu phải bắt chuyện với khách hàng bằng cách nào, đúng không?

- Đúng đúng đúng. - Trương Tiểu Kiềm gật đầu thật mạnh: - Khi đó tôi đã cảm thấy việc này không thể đơn giản như bề ngoài được nha, he he.

- Ha ha, cho nên cậu thành công vượt qua giai đoạn thứ nhất. - Lý Hóa Văn tiếp tục nói: - Tiếp theo là giai đoạn thứ hai, tùy ý bịa ra một cái bằng cấp cho cậu, để khảo sát trí nhớ của cậu. Tư liệu của rất nhiều khách hàng đều chỉ là thuận miệng nói ra, nếu cậu có thể nhớ kỹ, vậy thì sẽ cực kỳ có lợi trong việc giao tiếp với khách hàng. Giai đoạn thứ ba, tôi cố ý gọi Chu trợ lý vào nói công ty không nhận người, chính là muốn xem thử cậu có phải là loại người dễ dàng bỏ cuộc hay không. Tiêu thụ bất động sản chung quy là không giống những ngành nghề khác, một căn hộ giá mấy triệu, khách hàng nhất định là không có khả năng tùy ý quyết định mua ngay. Cho nên phẩm chất không dễ bỏ cuộc đặc biệt trọng yếu. Mà biểu hiện của cậu ở điểm này khiến tôi cực kỳ hài lòng.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Quả nhiên đều là chiêu trò a mẹ nó!

- Giai đoạn thứ tư, giới thiệu tư liệu, đây là thử thách xem khả năng biểu đạt ngôn ngữ của cậu có đủ tư cách hay không. - Lý Hóa Văn tùy ý cầm lấy chai nước khoáng đặt trên bàn uống một ngụm, sau đó còn đưa cho Trương Tiểu Kiềm một chai, tiếp tục nói: - Giai đoạn thứ năm, mô phỏng tình huống tiếp thị, tôi cố ý lựa chọn nói tiếng Quảng Đông, muốn xem thử khả năng ứng xử tại chỗ của cậu, chung quy không phải khách hàng nào cũng nói tiếng phổ thông, bởi vậy có thể ứng xử tại chỗ rất quan trọng. Nhưng không ngờ rằng chú em lại vượt xa dự kiến của tôi, ha ha.

- He he. - Trương Tiểu Kiềm ngượng ngùng gãi đầu, nói: - Trùng hợp, đều là do trùng hợp thôi, ha ha, ha ha.

Cảm ơn hệ thống!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

- Giai đoạn cuối cùng, là thử thách nhân phẩm của cậu. - Lý Hóa Văn vỗ mạnh lên bả vai của Trương Tiểu Kiềm, nói: - Khi nói chuyện, ánh mắt của chú em rất là chân thành. Cậu đã thuyết phục được tôi, tôi tin rằng những lời cậu nói đều là sự thật. Thật ra thì mục tiêu của cậu không rộng lớn, nhưng cực kỳ thực tế. Có đôi khi, thực tế mới càng có thể khiến người ta xúc động.

Nói đến đây, Lý Hóa Văn thở dài nói:

- Nhớ năm đó, khi còn trẻ tuổi tôi cũng xông xáo vào đời, tình huống cũng không khác cậu là mấy, ha ha ha! Biểu hiện tốt lắm, về sau làm việc thật tốt cho công ty chúng ta nhé!

Hắn nói đến đây, nghiêng người đứng dậy, Trương Tiểu Kiềm cũng nhanh chóng đứng lên.

Lý Hóa Văn chỉ ra bên ngoài cửa sổ, nói:

- Cậu xem, nơi này chính là đế đô Thiên quốc chúng ta, dưới chân thiên tử, cơ hội vô số, cậu có bản lĩnh như thế nào thì sẽ thu hoạch được thành tích như thế ấy. Chúng ta là top 500 thế giới, ở đây tôi không dám nói tương lai cậu sẽ đạt được thành tựu cỡ nào, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết rằng, nơi này sẽ không mai một nhân tài. Làm việc tốt, tôi đặt niềm tin vào cậu đây!

Một hồi nói chuyện khiến Trương Tiểu Kiềm kích động, hưng phấn hít mũi, nói:

- Tôi đã biết! Ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt.

- Các loại tiền lương cậu đã biết rồi chứ? - Lý Hóa Văn quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Kiềm, cười tủm tỉm nói: - Nhân viên sales chính thức mỗi tháng lương 4500, bán ra một căn hộ được 1,2 % tiền hoa hồng. Đi thôi, hôm nay là thứ sáu, chuẩn bị cho tốt vào, tuần sau sáng sớm 8 giờ đến báo danh ở văn phòng kinh doanh. Nhớ rõ đừng đến muộn, cố gắng làm, tương lai tươi sáng đang chờ cậu. Về sau nếu gặp phải phiền toái không thể giải quyết cứ việc tìm tôi.

Yahoo! Rốt cục, ha ha, rốt cục, bỏ mày đầu phòng vẫn rồi!

Ngày mai liền có thể đi làm!

Vạn tuế!

- Cảm ơn! - Trương Tiểu Kiềm nhìn Lý Hóa Văn, cung kính cúi người chào: - Cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội này.

- Ha ha, đâu có, chú em vẫn rất làm tôi hài lòng! - Lý Hóa Văn nhẹ nhàng xoa tay: - Cố gắng đi!

Trương Tiểu Kiềm cười he he lau mũi:

- Nhất định!

Lúc này Trương Tiểu Kiềm bước đi giống như bay trên mây!

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Công ty top 500 thế giới! Anh mày đầu phòng vẫn rồi! Hơn nữa không cần thử việc, trực tiếp vào chỗ đảm nhiệm chức vụ! Quá trâu rồi!

- Chém a chém a... Phóng túng niềm kiêu ngạo của ta!

Huýt sáo rời khỏi phòng phỏng vấn, cùng lúc đó, thanh âm của hệ thống cũng vang lên ----

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng điểm số khiếp sợ +30, tốc độ di chuyển +1.

- Mở ra công năng bảng xếp hạng.

- Nhiệm vụ chính tuyến mới: xem xét bảng xếp hạng. Phần thưởng nhiệm vụ: Sức chịu đựng +1.

Xem xem xem, tất yếu phải xem!

Trương Tiểu Kiềm lập tức mở ra giao diện hệ thống, sau khi click vào, nhất thời nhìn thấy ở bên cạnh trung tâm thương mại rõ ràng xuất hiện thêm ba chữ -- Bảng xếp hạng.

- Đây chính là bảng xếp hạng sao? - Trương Tiểu Kiềm nhìn kỹ, sau đó cẩn thận chạm vào đó.

Bụp một tiếng, nhất thời trên mặt bàn giao diện của hệ thống xuất hiện một cái bảng danh sách.

Trên đầu bảng viết ba chữ lớn "Bảng xếp hạng", bên dưới là tên của Trương Tiểu Kiềm: "Trương Tiểu Kiềm - thu nhập bình quân một ngày: 0,06 tệ.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Thu nhập của anh mày thấp đến thế sao?! Mày tính toán kiểu gì thế hả?

- Hệ thống! - Trương Tiểu Kiềm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: - Hiện tại tao là nhân viên chính thức của Vạn Hào quốc tế, tiền lương 4500 cộng tiền hoa hồng, tính thế nào cũng phải là thu nhập bình quân một ngày có 150 chứ?! Con số trên bảng này đến từ chỗ nào?!

Hệ thống:

- Bình quân tổng thu nhập trong vòng 365 ngày vừa qua của ký chủ. Trong đó tiền lương sẽ được tính toán sau.

Hệ thống vừa giải thích xong, Trương Tiểu Kiềm nhất thời ỉu xiu:

- Hóa ra là thế...

Vậy thì không sai rồi, buổi sáng ăn gà được 200, còn có 20 nhật được, lại chia cho 365...

Xem như mày lợi hại!

Kê, trước nhìn xem thứ hạng của mình thế nào đã, phỏng chừng cũng chẳng cao đến chỗ nào...

Trên màn hình, dưới tư liệu của Trương Tiểu Kiếm được chia làm ba chuyên mục.

Thứ nhất là xếp hạng trong khu dân cư, thứ hai là xếp hạng trong khu vực, thứ ba là xếp hạng trong thành phố Thiên Kinh.

Đầu tiên mở ra xếp hạng trong khu dân cư, Trương Tiểu Kiếm thoáng liếc nhìn, vừa thấy liền sợ ngây người!

Đầu tiên là một dòng chữ nhỏ: Khu dân cư mà ký chủ đang sinh sống tên là Long Đức gia viên, hiện tại tổng số người: 3.258.

Sau đó bên dưới là xếp hạng --

“Hạng nhất: Thiệu Hường Minh, thu nhập bình quân một ngày: 26.082,19 tệ.”

Khu dân cư của chúng ta còn có loại người trâu bò như thế sao? Ngày thu nhập hai vạn sáu! Vậy thì một năm... Chỉ tính riêng thu nhập là hơn chín triệu!

“Hạng nhì: Hoàng Khang Ninh, thu nhập bình quân một ngày: 18.523,58 tệ.”

Đây cũng rất lợi hại a!

“Thứ ba: Cổ Ngọc Vận, thu nhập bình quân một ngày: 16.325,19 tệ.”

Đây cũng không sai, rất trâu!

“Hạng bốn...”

Trương Tiểu Kiếm kéo xuống dưới, nhìn một trang lại một trang, sau đó click vào “Thứ hạng của tôi” ở cuối trang, kết quả vừa thấy nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh!

“Hạng 3172: Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 0,06 tệ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quá thương tổn lòng tự trọng...

Bà nội! Anh mày đến nỗi nằm cuối bảng thế sao?! Xếp sau anh mày còn không tới 100 người a mẹ kiếp!

Cứng họng không nói nên lời, nước mắt tuôn rơi...

Hắn ngồi góc tường vẽ vòng tròn:

- Các vị thật là xin lỗi, anh em kéo thấp GDP của quốc gia... Với thứ hạng này, phỏng chừng mấy đứa nhỏ thu được tiền mừng tuổi còn giàu hơn cả mình...

Buồn bực một lúc lâu, Trương Tiểu Kiếm lại mở ra bảng xếp hạng khu vực.

Lần này số người nhiều hơn: Hiện tại ký chủ sinh sống ở khu vực CY có tổng số là 2.263.526 người.

Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, lần này khẳng định là còn thảm hại hơn... Nhưng trước hết xem thử tình huống của top 3 cái đã, xem đã ghìen rồi nói sau!

“Hạng một: Ngô Vũ Tường, thu nhập bình quân một ngày: 4.159.658,25 tệ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mẹ nó ngày thu vào bốn triệu! Vậy thì chỉ tính riêng thu nhập một năm là 150 triệu! Đậu móa quả thực trâu bò!

“Hạng nhì: Lỗ Quan Ngọc, thu nhập bình quân một ngày: 3.265.874,96 tệ.”

Đây cũng hung tàn quá mức!

“Hạng ba: Mộ Chấn Hải, thu nhập bình quân một ngày: 2.632.512,22 tệ.

Thu nhập một ngày 2 triệu, cũng rất mạnh, ừm ừm.

Xem xong này, Trương Tiểu Kiềm yên lặng thở dài. Vẫn là đừng nhìn thứ hạng của mình, nhiều nhất có thể chen vào hai triệu hai trăm ngàn đã là tốt lắm rồi...

Đặt tay lên bảng thứ ba, Trương Tiểu Kiềm lẩm bẩm:

- Liếc nhìn! Chỉ liếc nhìn thôi! Xem thử người trâu bò nhất thành phố Thiên Kinh chúng ta là ai! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hẳn là chủ tịch Ninh Hàn Lâm của Vạn Hào quốc tề đi? Dù sao cũng là người giàu nhất Thiên quốc, không biết một ngày thu nhập bao nhiêu.

Hung hăng hít một hơi, Trương Tiểu Kiềm lập tức click vào xếp hạng thành phố Thiên Kinh.

Thành thị ký chủ đang sinh sống là thành phố Thiên Kinh, hiện tại tổng số người: 19.532.325.

Sau đó Trương Tiểu Kiềm chỉ liếc một phát liền triệt để quỳ xuống!

“Hạng nhất: Ninh Hàn Lâm, thu nhập bình quân một ngày: 35.621.412,68 tệ.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Thu nhập một ngày 35 triệu 620 ngàn! Mẹ nó có cần phải đáng sợ đến thế hay không a đầu mó! Bỏ mày kiếm tiền cả đời chưa chắc bằng tiền người ta kiếm một ngày... ô không, kiếm một giờ!

Rận nhiều không ngứa, Trương Tiểu Kiềm cắn răng một cái, liền mở ra xem thứ hạng của mình -- thứ 19.125.632.

Trương Tiểu Kiềm tiếp tục ngồi ở góc tường vẽ vòng tròn:

- Các vị thật là xin lỗi, anh em kéo thấp GDP của quốc gia... Quá tổn thương lòng tự trọng...

Yên lặng không nói nước mắt rơi, gió lạnh quanh hiu thoi bên tai!

Người ta một ngày kiếm được 35 triệu 620 ngàn, còn mình thì một ngày kiếm được 6 xu...

A a a a a! Quả nhiên là không thể so sánh được với con nhà người ta a!

Vừa xem xong bảng xếp hạng, thanh âm của hệ thống liền truyền đến:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ: Sức chịu đựng +1. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Lọt vào trước thứ hạng 19.000.000 trên bảng xếp hạng. Phần thưởng nhiệm vụ: mở ra khung kỹ năng thứ hai, khả năng sex +1.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Mẹ nó! Một lần liền muốn anh mày bò lên hơn 100 ngàn người, mày đang nói đùa à? Anh mày phải kiếm bao nhiêu tiền mới đủ!

Hệ thống:

- Gợi ý nhiệm vụ: Để hoàn thành nhiệm vụ, ký chủ cần kiếm được 265,32 tệ.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Ồ? Hình như cũng không nhiều lắm...

Làm làm làm, tất yếu phải làm! Làm xong liền có thể học được kỹ năng thứ hai! Quan trọng là khả năng sex được +1 nha các đồng chí!

Đi đường huyết sáo, cho dù là người trong thang máy cũng nhận ra cảm xúc hưng phấn của Trương Tiểu Kiềm.

“Ting tong --”

Đến tầng trệt, Trương Tiểu Kiềm nhảy ra ngoài nhanh như tên bắn, chờ đi đến quầy lễ tân, nhìn thấy Mẫn Thiên, Trương Tiểu Kiềm hưng phấn trực tiếp xông lên nói:

- Anh thành công rồi, ha ha! Sau này chúng ta chính là người cùng công ty!

- Thật sự sao?! - Mẫn Thiên sững sờ một chút, sau đó cũng cùng hưng phấn: - Tốt quá! Chúc mừng anh!

- Đương nhiên rồi, ha ha! - Phỏng vấn thành công, tinh thần khí thế toàn thân Trương Tiểu Kiềm cũng thay đổi, hưng phấn duỗi tay: - Về sau chúng ta

chính là đồng nghiệp cùng công ty rồi, trình trọng giới thiệu một chút, tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Hai cô gái đứng bên cạnh thấy thế mỉm cười hì hì, Mẫn Thiên hơi đỏ mặt, nhưng cũng hào phóng vươn tay ra:

- Chào anh, tên em là Mẫn Thiên, sau này xin hãy chỉ giáo nhiều hơn.

Yahoo! Tâm tình hôm nay thật là quá tốt, ha ha ha!

Tạm biệt Mẫn Thiên, Trương Tiểu Kiếm huyết sáo đi ra cao ốc trụ sở chính của Vạn Hào quốc tế, đầu tiên là lấy di động ra gọi điện thoại cho hai ông bà, thông báo kết quả chiến đấu một chút -- Việc vui lớn như vậy đương nhiên phải làm cho ba mẹ cùng vui vẻ một chút!

- Alo, mẹ, con thi đấu phỏng vấn rồi! Đúng đúng đúng, giám đốc phòng nhân sự cực kỳ hài lòng biểu hiện của con, trực tiếp thăng cấp thành nhân viên chính thức, không cần thử việc! Lương tạm thời là 4500 cộng thêm tiền hoa hồng! Đúng đúng đúng, con đi mua đồ ăn ngay đây, làm tiệc chúc mừng một chút!

- Ba, con thi đấu phỏng vấn rồi, đúng đúng đúng, là Vạn Hào quốc tế! Giám đốc phòng nhân sự nói con biểu hiện tốt, cho nên đảm nhiệm chức vụ chính thức luôn, không cần thử việc! Lương tạm thời là 4500 cộng thêm tiền hoa hồng. OK! Tối nay nhậu!

Kiểm tiền làm nhiệm vụ đi!

Bảy giờ mới là giữa trưa, Trương Tiểu Kiếm tùy ý ăn bát mì ở quán ven đường, sau đó đi thẳng đến quán net ---- Một lần ăn gà được 200, hiện tại mày có thể tìm được bánh rơi từ trên trời xuống như thế nào?

Vào quán net, Trương Tiểu Kiếm đi thẳng đến quầy hàng máy chủ nói:

- Anh lại đến ăn gà nhé, he he.

- Xi, đùa đấy à? - Em gái coi net giễu cợt một tiếng, mới không tin cái tên dế nhũi này có thể tiếp tục ăn gà đâu.

Trương Tiểu Kiếm đùa giỡn như nín thở, xem thường anh đúng không? Hãy đợi đấy!

Anh mày chính là người đàn ông có hệ thống chúc phúc!

Hệ thống:

- Chúc phúc là đứa nào?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đừng nói, cảm nhận trong lòng đi!

Lấy lại chứng minh nhân dân, Trương Tiểu Kiếm lập tức đi vào trong.

Kết quả đi tới đi lui, liền cảm thấy không khí lúc này có gì đó không quá thích hợp...

Nói đến quán net bây giờ, không phải chơi LOL thì cũng chơi PUBG, nhưng mà lúc này lại không quá giống như vậy -- Suốt đường đi, Trương Tiểu Kiếm phát hiện lại có đến một phần ba người đang xem livestream!

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ nhìn thử xem, phát hiện những người này không chỉ là đang xem livestream, mà còn đồng thời nhìn một người livestream!

Chuyện gì vậy? Có thi đấu à?

- Lôi ca, anh trở về rồi đây! - Trương Tiểu Kiếm đi đến sau lưng Hồng Lôi, phát hiện cái tên này cũng đang xem livestream, tròng mắt đều nhanh dính lên màn hình, còn chảy nước miếng...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem đức hạnh của mày kia, làm ơn chú ý hình tượng một chút được không?

Một bàn tay đập mạnh lên vai Hồng Lôi:

- Làm gì đấy?

- Ah oh! - Hồng Lôi bị dọa giật nảy cả mình, sau đó quay lại mới phát hiện là Trương Tiểu Kiếm, nói: - Kiếm ca anh suýt nữa hù chết em! Phỏng vấn xong rồi à? Kết quả thế nào?

Trương Tiểu Kiếm đá lông mày:

- Chú đoán xem?

Hồng Lôi nhìn kỹ:

- Xem biểu cảm của anh rất vui vẻ, chẳng lẽ... Đậu?

Trương Tiểu Kiếm cười to nói:

- Đúng, đậu! Hơn nữa làm nhân viên chính thức luôn, không cần thử việc!

- Đậu móa, nổ banh trời! - Hồng Lôi suýt nữa nhảy cẫng lên, có vẻ càng kích động hơn cả Trương Tiểu Kiếm: - Ha ha ha ha ha! Tao cũng có anh em làm việc trong công ty top 500 thế giới! Tao có thể nổ được cả năm!

- Còn tạm, chờ buổi tối chúng ta mua chút đồ ăn, đi nhà anh ăn mừng một bữa! - Trương Tiểu Kiếm khiêm tốn một chút, sau đó cũng login game: - Đến đến đến, ăn hai miếng gà đã rồi hăng nói!

Hoàn thành nhiệm vụ mới là lẽ phải, như thế mới có kỹ năng thứ hai được!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đại Tiểu Thư Baby

Chú ý: Các chương có liên quan đến game online PUBG mình đã cố gắng tra tìm tư liệu và dịch một cách chính xác nhất có thể. Nhưng vì mình không chơi game nên nếu có điểm nào sai sót, mong mọi người thông cảm cho mình. Cảm ơn vì đã ủng hộ.

- Đến đây!

Hồng Lôi cùng Trương Tiểu Kiếm cùng nhau vào game, vừa lập team vừa kẻ khổ với Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca anh biết không, anh đi rồi em lại chơi thêm hai ván, bị gọt thật sự là thảm a...

- Có Kiếm ca của cậu ở đây, sợ gì! - Trương Tiểu Kiếm sờ nắm đấm thật mạnh, trâu bò quả thực muốn nổ banh trời: - Không phải anh chém chứ, ăn gà chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi! Ai ai đến, cho dù là gaming streamer nổi tiếng đến đây anh cũng giết chết không làm!

Hồng Lôi:

- Kiếm ca lại chém gió rồi. Vừa rồi chẳng qua là do chúng ta đủ may mắn thôi, không có người giỏi. Nếu gặp phải gaming thì khó mà nói, đều là game thủ chuyên nghiệp cả! Haiz, nếu có thể gặp được nữ thần Đại Tiểu Thư Baby của em thì tốt quá, đó là tình nhân trong mộng của em đấy!

- Oh, - Trương Tiểu Kiếm thuận miệng đáp một tiếng, hỏi: - Lại nói, Đại Tiểu Thư Baby là ai?

Vừa nghe Trương Tiểu Kiếm hỏi câu này, Hồng Lôi nhất thời khoa trương đập lưng vào ghế dựa, kêu lên:

- Không phải chứ? Kiếm ca, anh mà lại không biết Đại Tiểu Thư Baby á?

- Hừ... Chẳng lẽ anh mà phải biết cô ta sao... - Trương Tiểu Kiếm nhìn Hồng Lôi - Rất trâu bò sao?

- Đại Tiểu Thư Baby a! Nữ gaming nổi tiếng nhất trong nước, duy nhất chứ không phải một trong! - Hồng Lôi chỉ vào những người chơi khác trong quán net, nói: - Anh có thấy những người vừa xem livestream kia không? Tất cả đều đang xem livestream của Đại Tiểu Thư Baby á! Em cũng vừa mới xem!

Hắn nói đến chỗ hưng phấn, trực tiếp rời khỏi trò chơi, biến thành giao diện trong phòng livestream, chỉ vào nữ gaming trong màn hình nói:

- Kiếm ca anh xem nè, đây chính là Đại Tiểu Thư Baby!

- Oh? - Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ nhìn thoáng qua.

Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, làn da trắng nõn vượt mức bình thường, mặt phấn hoa đào, tóc dài đen mượt khoác lên vai, mắt to sáng ngời linh hoạt giống như có thể câu hồn người vậy.

Có thể thấy được, cô đang làm trực tiếp ở trong nhà mình, cả phòng dùng màu hồng làm chủ đề, rất là đáng yêu, trên giường còn bày mấy con búp bê vải Husky, quả nhiên là cực kỳ đáng yêu.

Quan trọng nhất là, Trương Tiểu Kiềm thuận mắt liếc nhìn số người đang xem livestream, hiện tại số người online 1 triệu 630 nghìn...

Xác thực là gaming nổi tiếng a!

- Thấy chưa? - Hồng Lôi hưng phấn nói: - Xem dáng người, uyển chuyển thướt tha! Xem làn da, như sương trắng tuyết! Xem thân hình, da thịt bóng loáng! Đây chính là nữ tính hoàn mỹ nhất, hoàn toàn khác biệt với các nữ streamer chủ lưu trên mạng, không có cảm giác ống ẹo làm dáng như mấy con đống lì khác đâu! Vậy mà anh không biết cô ấy sao?!

- Eh... - Trương Tiểu Kiềm sững sờ một chút, theo bản năng lại hỏi: - Như vậy thôi á?

- Đương nhiên không rồi! - Hồng Lôi rõ ràng là fan cứng của Baby, tiếp tục phổ cập tri thức cho Trương Tiểu Kiềm: - Đại Tiểu Thư Baby không chỉ có xinh đẹp vô cùng, thao tác lại càng nghịch thiên! Trước khi chuyển môn làm gaming, cô ấy đã từng là game thủ chuyên nghiệp tham dự league quốc tế! Tài năng cao đến mức huấn luyện viên chính của đội tuyển quốc gia đều phải khen ngợi không ngớt. Từ khi ra mắt đến nay, giá trị con người đã vượt qua 300 triệu! 300 triệu nhá! Hơn nữa còn xuất thân danh giá, có tiền! Hoàn mỹ! Đây chính là người phụ nữ hoàn mỹ nhất! Tùy ý livestream một lần cũng có hơn triệu người đến xem! Vừa lúc này, bởi vì sự cố bất ngờ nên Đại Tiểu Thư đến chậm chút, hơn một triệu người trong phòng chỉ có thể nhìn màn hình đen mà tán dóc cho qua một giờ á!

Nghe có vẻ như là xác thực rất trâu bò nhỉ...

Nhưng lại có quan hệ gì với tao? Kiếm tiền, hoàn thành nhiệm vụ mới là lẽ phải!

- Vậy thì đã sao? - Trương Tiểu Kiềm cười he he nói: - Không phải anh chém chứ, cho dù cô nàng đến đây cũng chỉ có thể bám móng chúng ta mà ăn hôi thôi!

- Anh cứ nỗ lực cho sướng đi. - Hồng Lôi lại mở ra giao diện game, vừa than thở: - Kiếm ca, anh không chém gió sẽ chết sao?

Trương Tiểu Kiềm:

- Ừ.

Hồng Lôi: "..."

- Đến đến đến, Squad rank Squad rank, lờ như đụng phải thì sao? - Lập team, Trương Tiểu Kiềm trực tiếp lựa chọn Squad rank: - Đi nào.

- Đùng ù, - Hồng Lôi vừa vào game vừa than thở: - Nếu như có thể gặp được Đại Tiểu Thư Baby, bỏ mày ăn luôn bàn phím!

Theo thói quen login game, kết quả đúng lúc Trương Tiểu Kiềm chuẩn bị đánh giá tình hình cụ thể, Hồng Lôi ngồi ở bên cạnh chợt hú lên một tiếng!

- Đại Tiểu Thư Baby kìa! - Tiếng kêu của Hồng Lôi quả thực là có thể đột phá chân trời: - Đại Tiểu Thư Baby! Lại chung team với chúng ta!

Điểm số khiếp sợ +10!

Hắn gào một tiếng này, Trương Tiểu Kiềm còn chưa phản ứng lại đâu, một đám người liền ào ào vây quanh!

- Thật hay giả? Anh em, các cậu lại có thể cùng team với Đại Tiểu Thư Baby sao!? Cũng quá may mắn đi!

- Cái gì? Cái gì? Đại Tiểu Thư Baby? Đâu? Đâu? Cho tao xem tí xem nào!

- Ê ê, đừng chen đừng chen, nói mày đây, chen thế phụt hết sữa của bố ra mất! - Một người cầm bình sữa bò kích động kêu một câu, ngay sau đó liền bị những ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm: - Eh... Nhìn cái gì mà nhìn, ý tao là sữa bò!

- Thật sự! Thật sự! Tao đang coi Đại Tiểu Thư Baby livestream nè!

Trong thời gian ngắn, quán net giống như là nổ tung lên, một đám người bỏ mặc cả trò chơi đang chơi dở, đều chen lại đây, đứng xa quá cho dù kiếng chân cũng không nhìn thấy, chỉ có thể chạy về máy mình mở livestream lên coi.

+1, +2, +1, +3, +2...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Tổ sư, thật sự gặp sao? Linh nghiệm như vậy?

Trương Tiểu Kiềm đầy mặt mơ hồ nhìn đám người đông nghịt chợt xuất hiện xung quanh, quay đầu nhìn hướng Hồng Lôi:

- Thật hay giả vậy? Cái nào?

Hồng Lôi kích động đến mức tay run rẩy, chỉ vào một cái tên ở góc trái màn hình hú lên:

- Miss Baby, nhìn thấy không? Chính là Miss Baby!

Lúc này, người xung quanh cũng làm chứng cho Hồng Lôi:

- Đúng đúng đúng, chính là cô ấy! Bên phòng livestream cũng biểu hiện trận đấu của các cậu!

- Oh. - Trương Tiểu Kiếm đáp một tiếng, chuẩn bị chơi game.

Đại Tiểu Thụ thì sao? Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của anh mày! Là hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống! Hoàn thành nhiệm vụ lần này liền có thể có thêm một khung kỹ năng, còn có điểm số +1 khả năng sex!

- Đừng hám gái nữa! - Trương Tiểu Kiếm vội vàng nhắc nhở Hồng Lôi còn đang mặt mày hớn hờ: - Mau bắt đầu trò chơi rồi, nhớ rõ đi theo anh biết không?

Sau đó bắt đầu chuẩn bị.

Kết quả đúng lúc này, thanh âm của Đại Tiểu Thụ Baby truyền đến. Đó là loại thanh âm cực kỳ trẻ tuổi nhu mì. Đại Tiểu Thụ Baby nói:

- Lát nữa mọi người đều đi theo tôi nhé, tranh thủ dẫn mọi người đi ăn gà!

Hồng Lôi hoàn toàn là phản xạ có điều kiện đáp một tiếng:

- OK!

Sau đó mới phản ứng lại:

- Kiếm ca, theo cô ấy hay là theo anh đây? Em cảm thấy đi theo anh càng dễ ăn gà hơn...

Kỳ thật hẳn cũng chỉ là tùy ý nói một câu mà thôi, nhưng hẳn quên, phía bên Đại Tiểu Thụ Baby đang mở livestream, còn mở cả thùng loa, cho nên vừa nói ra những lời này, nhất thời cả phòng livestream đều nghe thấy...

Nháy mắt, màn hình tràn ngập comment spam----

“Thằng mặt loz ở chỗ nào chạy đến thế? Lại dám nói như vậy?”

“Chuối cái banana nhà mày! Còn cần suy nghĩ sao? Đương nhiên là đi theo Đại Tiểu Thụ của chúng ta rồi!”

“Đúng thế đúng thế, Kiếm ca là thằng nào?”

“Ném con iếm nó!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Lên xe, bác tài lão luyện dẫn cô đi!

Nói bình thường, combat team 4 người sợ nhất là có đứa chạy lạc đường, cơ bản chính là feed. Cho nên Đại Tiểu Thụ vừa nghe thấy hai người này muốn tách ra khỏi team, nhất thời bỏ mặt:

- Rốt cục thì hai người các cậu có thể theo kịp được không vậy? Chơi kiểu đó là không ăn gà được đâu!

Nếu như là bình thường thì thôi, hiện tại anh mày là người có hệ thống chém gió, ai để ý cô...

- Chuẩn bị, nhảy!

Lúc này trò chơi đã bắt đầu, Trương Tiểu Kiếm không buồn để ý đến cô, trực tiếp nhảy xuống.

- A! Trời đất, hoàn toàn không có ý thức đoàn đội gì cả! - Đại Tiểu Thụ thấy hai người đã nhảy xuống, tức đến mức muốn đập bàn phím! Nhưng chung quy gạo đã nấu thành cơm, cuối cùng chỉ có thể nhảy theo họ, vừa nhảy vừa nói: - Kệ, dù sao cũng là đồng đội, nói thế nào cũng phải bảo vệ bọn họ một chút...

Trong phòng livestream lại tràn đầy comment ----

“6666666” [Chú: Đây là ngôn ngữ internet TQ, “6” đồng âm với “lưu”, cho nên một chuỗi số 6 có nghĩa là “rất lợi hại”]

“Đại Tiểu Thư không hổ là Đại Tiểu Thư, toẹt cmn vời!”

“Cố gắng lên! Khiến hai con gà mờ kia biết được cái gì mới gọi là game thủ chuyên nghiệp!”

Vì thế cả team 4 người đều nhảy dù.

- Đi thôi, đi trước loot trang bị cái đã. - Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Hồng Lôi, đi một đường chém một đường: - Nhìn thấy WC không? Ba lô lv.3 come-on!”

Một đám quần chúng vây xem phía sau phản ứng giống như Hồng Lôi lúc trước:

- Đừng mẹ nó chém nữa, đó là WC! Nhanh đi trước tụ họp với Đại Tiểu Thư đi!

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một cái ba lô lv3 yên lặng nằm trên mặt đất, bên cạnh còn đặt hai hòm cấp cứu. . .

- Đậu móa! Thật hay giả?!

- Tao hoa mắt à?! Loot được ba lô lv3 trong WC?!

- Trâu bò a!

+1, +1, +1, +1....

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục:

- Đi tới, đằng trước nhất định là có áo giáp lv.3, đừng nhát đồng nát!

Hồng Lôi:

- He he, em biết mà Kiếm ca, quả nhiên vẫn là anh càng pro hơn. . .

Có hệ thống chém gió trong người, các loại chém, cả quán net đều nhìn mà lòi mắt!

Chém cái nào là có cái đó! Chờ đến khi Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi lướt đủ một vòng, hai người đã có đầy item đỉnh cấp trong người!

Cả quán net: “...”

+1, +1, +1, +1...

Đám người Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa loot, thùng loa phía bên Đại Tiểu Thư hoàn toàn truyền bá lời nói của mọi người ra ngoài. . .

- Trong phòng ở đằng trước khẳng định là có túi cấp cứu, chúng ta lấy nhiều chút.

- Bên kia, bên kia tất yếu có súng ngon!

- He he, Kiếm ca anh quả thật pò rồ. . .

- Rơi xuống một nơi hoang vu hẻo lánh thế này thì chơi kiểu gì đây! - Đại Tiểu Thư vừa nghe hai người kia nói chuyện vừa tìm item ở khắp nơi, lục lọi khu vực gần chỗ nhảy dù một lúc lâu mới tìm được một chiếc Buggy nhỏ, buồn bực nói: - Còn ba lô lv3, áo giáp lv3, mũ lv3, túi cấp cứu. . . Đừng đùa, ở đây có được một con dao mác (Machete) đã là rất tốt -- Các cậu đứng chỗ đó chờ tôi nghe chưa, tôi đi tìm các cậu đây!

Cô lái xe Buggy, chạy đua một đường, màn hình còn đang nhảy ra đầy comment ----

“Đại Tiểu Thư rõ cmn ràng là tràn ra tình thương của mẹ rồi!”

“Đúng rồi, hai thằng ngu kia vừa thấy liền biết là học sinh tiểu học!”

“Vậy thì xác thực là phải chăm sóc bọn nó!”

Đua xe một đường, rốt cuộc gặp mặt, Đại Tiểu Thư nhảy xuống xe:

- Nhanh đến, đừng chạy lung tung, tôi cho các cậu ít trang bị, không thì lát nữa một súng bất chết. . .

Sau đó cô liền nhìn thấy hai người Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi có thể nói là trang bị đến tận răng. . .

- Chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa rồi. - Trương Tiểu Kiếm nói: - Đại Tiểu Thư cô có cái gì. . . Thôi, tôi cho cô một bộ luôn đi, nhìn cô chẳng khác nào con

ăn mày cả...

Sau đó hắn bắt đầu ném đồ xuống đất.

Nhìn các loại trang bị thuộc thang bị Trương Tiểu Kiếm ném đầy đất, Đại Tiểu Thur ngồi trước máy tính, há miệng một lúc lâu cũng không thể khép lại, thật lâu thật lâu sau mới nhả ra một câu:

- Các cậu... vừa đi cướp máy bay chờ đồ sao?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ninh Thanh Hạm.”

Cũng chẳng trách cô bị dọa đến như vậy, chỉ bằng những trang bị mà Trương Tiểu Kiếm ném cho cô, hoàn toàn đủ để vỗ trang một người từ đầu đến chân, mà còn là loại giáp thần giết thần, giáp phạt giết phạt!

“A a a a! Chuyện gì vậy?!”

Một khán giả lúc trước còn đang ở trong phòng livestream cùng các khán giả khác trên chộc Đại Tiểu Thur tiếp theo sẽ biểu diễn tiết mục bảo vệ đồng đội như thế, kết quả vừa thấy vậy liền trực tiếp vỗ đầu bứt tai, đầy mặt choáng váng.

“Nhất định là Autohack! Cái chỗ nghèo như thế mà hai người kia vẫn có trang bị đỉnh cấp, ai dám tin!”

Mọi người trong phòng livestream lại càng vui ngất trời ----

“Đại Tiểu Thur, Đại Tiểu Thur, làm gì? Sao thế? Dễ chịu không? Không trào phúng được còn bị nổ 2333...”

“666”

“Phù ha ha ha ha ha, bị đánh mặt quá nhanh giống như lốc xoáy!”

Thấy Đại Tiểu Thur đứng ở chỗ kia ngẩn người như lên thiên đường, Trương Tiểu Kiếm hỏi thẳng một câu:

- Nghĩ gì á? Đi thôi, tìm chiếc xe chúng ta chuẩn bị ăn gà!”

Đại Tiểu Thur Baby:

- Nhất là ông chơi hack! Có gọi thì đừng hack! Tôi mới không tin sẽ có chuyện này đâu! Sao có thể như vậy được! Chơi game còn hack đừng quá đáng a!

Nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời bĩu môi:

- Có hack hay không chẳng lẽ trong lòng cô không có cảm giác sao? Không phục ván sau đừng bảo anh mày bảo kê!

Nhất thời, trong phòng livestream lại nổ tung ----

“Wow thằng này thật là lì a, Đại Tiểu Thur có thể nhịn được sao?!”

“Ngu ngốc yo, gọt nó gọt nó, tất yếu phải gọt nó!”

“Chỉ có tao cảm thấy thằng này không chỉ có thể chém gió mà cmn còn có thể làm bộ làm tịch sao... 2333”

“Đừng thế, chỉ có mình mày thôi! Phản động, đóng dấu chứng thực!”

Đại Tiểu Thur Baby hung hăng đập bàn phím.

- Tôi vẫn không tin! Ván này thì thôi, ván sau tôi nhất định phải đi theo ông! Tôi nhất định phải xem thử xem ông đào trang bị ở đâu ra!

Thời gian tiếp theo thì cực kỳ đơn giản, ván trước hai tên có trang bị đỉnh cấp hành hạ mọi người, ván này là bốn người, trong đó còn có một là Đại Tiểu Thur Baby...

“Đại cát đại lợi, buổi tối ăn gà!”

- Coi net coi net, đến đây chút.

Trương Tiểu Kiếm chuẩn bị vẫy tay gọi coi net, ai ngờ vừa quay đầu liền nhìn thấy em gái coi net đang trợn mắt há mồm.

- Sao cô lại đến đây?

- Đỉnh công mạnh, sao lại như thế được? - Em gái coi net đầy mặt khó chịu lấy ra hai tờ Mao gia gia đỏ rực, bóp một tiếng đập lên bàn trước mặt

Trương Tiểu Kiếm: - Nhìn kiểu gì cũng giống như là Autohack, hừ!

Lại có 200 tệ vào tay, thích!

Hệ thống:

- Nhiệm vụ chính tuyến: tiến vào trước 19.000.000 trong bảng xếp hạng, cách mục tiêu còn thiếu 65,32 tệ.

Ha ha ha ha, lại chơi một ván là OK!

- Ai nha, cảm ơn cảm ơn. - Trương Tiểu Kiếm sung sướng cất tiền đi, sau đó cười nói: - Lại chơi ván nữa ha!

Hắn vừa dứt lời, trong steam account liền có một tin tức gửi đến ----

Miss Baby: “Ông nhất định là đã mở hack! Ván này có dám chơi với tôi không?! Tôi không tin ông có thể thần sầu như vậy!”

Ồ mài gót, dám nghi ngờ anh mày à?!

Trương Tiểu Kiếm: “Xi, sợ cô chắc? Lên xe, bác tài lão luyện dẫn cô đi!”

Đại Tiểu Thư Baby cắn răng, nhìn dòng chữ trên màn hình, tức đến mức không thèm quan tâm comment của fans trên màn hình.

“Tức quá, tức quá tức quá, còn đòi dẫn mình? Hừ, khiêu khích chứ gì? Hôm nay mình nhất định phải xem rốt cục thằng này nó che dấu cái gì!”

Đại Tiểu Thư hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, mình nhất định phải nhìn thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thằng lái máy bay là bố ông hả?

Trương Tiểu Kiếm cũng không biết cô nàng Đại Tiểu Thư Baby được xưng là nữ thần hoàn mỹ đã bị tức đến mức cắn răng, hắn hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều như vậy!

Người không chém gió thì khác gì cá khô?!

- Vào game?

- Vào!

Trương Tiểu Kiếm nhếch môi, một nụ cười bí hiểm chợt lướt qua trên môi, trong lòng nói thầm một câu, xin lỗi cô em, hai ta chỉ là bèo nước gặp nhau, nè hà anh kiêu sa như gió, thiện tai.

Chiếc máy bay quen thuộc lướt qua màn hình, một người cô độc lại ngao mạn nhảy xuống.

- Ê, đã nói là lập team mà? Sao ông lại chạy đi trước? Có phải là muốn chạy trốn không hả? Đừng có nằm mơ! - Đại Tiểu Thư Baby vừa thấy Trương Tiểu Kiếm nhảy xuống, lập tức đuổi theo.

- Hey hey? Kiếm ca, anh chờ em với! - Hồng Lôì còn đắm chìm trong rung động vừa rồi, nhất thời không chú ý đến động tác của Trương Tiểu Kiếm, mãi cho đến khi nhìn thấy nhân vật trong game của hắn đang bay trên không trung, lập tức vội vàng nhảy theo.

Đáp xuống nhanh chóng, khu công nghiệp.

May mà thời gian chênh lệch không lớn, mấy người nhanh chóng phát hiện bóng người của Trương Tiểu Kiếm.

Chẳng qua...

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến Đại Tiểu Thư bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không để ý đến cô, vừa đi lên liền chém một phát:

- Tôi cảm giác bên kia nhất định là có đồ tốt! Ít nhất cũng là một khẩu 98K!

- Ê ê, ông cho rằng ông là ai chứ? Nói có liên có sao? Vậy tôi còn nói phải có ánh sáng (*) đâu!

(*) Âm chi mình là thần, nói cái gì có cái đó.

Đại Tiểu Thư Baby cắn hàm răng trắng nõn, nhìn chăm chăm nhân vật trong game của Trương Tiểu Kiếm, rất muốn đánh hấn một trận cho bổ tức.

- Hướng nam phía đông, 11m, góc rẽ cầu thang. - Trương Tiểu Kiếm cong lên khoe môi, hệ thống trong tay, có hay không không phải do cô quyết định, cũng không phải do trò chơi quyết định, mà là do tôi quyết định! Đánh mặt trực tiếp vĩnh viễn là câu trả lời có sức thuyết phục nhất!

Trương Tiểu Kiếm không chế nhân vật game chạy đến chỗ đó, Đại Tiểu Thư Baby cùng Hồng Lôi cũng nhanh chóng đuổi theo, kết quả ----

Chớp mắt liền xuất hiện, nhặt lên.

“...” Đại Tiểu Thư Baby đầy mặt không nói nên lời, không biết nên giải thích như thế nào, vẻ mặt giống như là nhìn thấy quỷ, đôi mắt to xinh đẹp tròn tròn.

- Thật hay giả vậy?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ninh Thanh Hạm”

Comment trong phòng livestream ----

“666, có lẽ đây chính là trùm sò!”

“666999”

“777”

“Có cảm giác Đại Tiểu Thư Baby sẽ buồn bực đến hộc máu ha ha ha ha.”

“Bình tĩnh, chúng ta có thể thắng --- Xi ha ha... emmm tao lỡ mồm.”

...

Trong phòng livestream của Đại Tiểu Thư Baby, một đám fans nhìn Đại Tiểu Thư Baby bình thường vẫn bách chiến bách thắng lúc này lại gặp phải khốn quân, rất là tức giận thay cho Đại Tiểu Thư Baby, nhưng đồng thời còn có chút vui sướng, trong lòng sung sướng lắm!

Không nhắc đến đám fans gây rối, bên này Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất là bình tĩnh khi nghe thấy tiếng kêu thán phục liên tục của Hồng Lôi ngồi bên cạnh cùng người trong quán net đứng xem sau lưng.

Trương Tiểu Kiếm như Lã Vọng buông cần, vẻ mặt thoải mái dễ chịu, ngả lưng thư giãn trên ghế phòng game, lười biếng vờn vai:

- Nói thật, tôi cảm thấy bên này sẽ có một chiếc 4x scope.

Sau đó bên tai truyền đến tiếng mắng tức giận của Đại Tiểu Thư Baby:

- Ê ê ê! Có chừng có mực nghe không! Đã cho ông gặp may mắn một lần rồi! Sao có thể xuất hiện lần thứ hai được nữa! Ván này tôi vừa làm đồng đội vừa giám thị ông đó biết không! Quay lại toàn bộ hành trình! Đừng mơ tưởng dùng autohack! Phòng livestream của tôi có hơn hai triệu fans, nhất định sẽ có một người nhìn thấu kỹ xảo của ông!

- Xi, có nói cô cũng không hiểu được. - Trương Tiểu Kiếm cười một tiếng: - Đi, hướng tây bắc, phía sau bánh trái của xe việt dã nhất định có một hộp cấp cứu!

Lúc này vẫn như thế, Trương Tiểu Kiếm chạy thẳng qua bên đó, chớp mắt liền xuất hiện, nhặt lên, chỉnh đốn trang bị.

- Tôi... Nó...!!!

+2...

Bộ dáng của Đại Tiểu Thư Baby giống như là gặp ma, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt si ngốc bại não ở trong phòng livestream. Sau đó đột nhiên tỉnh táo lại.

- Nhanh! Nhanh nhanh nhanh! Mọi người nhanh tra xét giúp tôi đi, ông có dùng auto hack không vậy?

Tam quan của Đại Tiểu Thư Baby đang lung lay sắp đổ, vội vàng hỏi phòng livestream giống như là bắt lấy cọng rơm cuối cùng.

“Có lòng không có sức, tôi không có kỹ thuật cùng ánh mắt đó đâu...”

“Đại Tiểu Thư Baby đây là tức giận a!”

“Còn gì nữa. Nếu là mày bị người khác đánh mặt hai lần thì cũng xấu hổ muốn chết rồi. Nhưng mà, chủ yếu là vì thằng này dự kiến vượt quá sức tưởng tượng, quá mẹ nó chuẩn!”

“Nếu nói là sức quan sát, vậy thì cũng không thực tế lắm, bị giới hạn bởi nhân vật trong game, không phải là thị giác của thượng đế, phạm vi cùng góc độ có hạn thôi, sao có thể nhanh chóng phát hiện thứ gì khác được, huống chi còn cách cả một bức tường!”

“Tôi vừa nhìn kỹ, còn thử đảo ngược video xem xét, kết quả là ---- không có bất cứ dấu vết sử dụng autohack nào cả, ít nhất không phải là phần mềm hack lưu hành hiện nay.”

“Tầng trên là đại thần xuất hiện sao?”

“Xác thực như thế, một người anh em của tôi làm nghề phát triển game online, lúc này cũng nhìn thử, không có vấn đề nào cả.”

“Thật sự không hack sao?! Trời ơi, vậy thì kỹ thuật này chẳng phải là đã bỏ xa đa số game thủ chuyên nghiệp hiện tại sao?”

“Sợ là không chỉ có thế đâu...”

Đại Tiểu Thư Baby nhìn tin tức các fans cung cấp trong phòng livestream, nhẩn mày. Làm game thủ chuyên nghiệp, cô vẫn phải có một chút sức quan sát. Tuy rằng từ trên kỹ thuật mà nói thì không giải thích rõ ràng được, nhưng trên cảm giác mà nói, cái tên khốn khiếp này không có chơi hack. Fans nói cũng chỉ là cung cấp bằng chứng để cô tự an ủi mình mà thôi.

Trong lúc Đại Tiểu Thư Baby còn đang xoắn xuýt.

- Xem anh mày headshot đây!

“Pằng!” Tia máu văng khắp nơi.

Trương Tiểu Kiếm một súng bắn chết một thằng mai phục trong đồng cỏ ở xa, cách ít nhất 200 yard!

Đại Tiểu Thư Baby: “...”

+0,5...

Có cần khoa trương như thế không hả giới ơi!

- Đi, lên xe thôi!

Một giọng nam trầm đáng giận truyền đến từ trong headphone ---- Thằng này quả thực là quá đã kích người khác rồi!

Đại Tiểu Thư Baby sững sờ một chút, ngơ ngẩn chạy theo...

Sau đó vừa lên xe liền rít gào:

- Ê ê, ông làm cái gì thế hả?! Đây là PUBG chứ không phải là Grand Theft Auto! Ông lái xe kiểu đó coi chừng lật xe!

- Kiếm ca! Kiếm ca! - Bên cạnh Hồng Lôi cũng suýt nữa xù lông lên: - Có việc gì ngồi xuống từ từ nói, đừng suy nghĩ miên man, sắp được ăn gà rồi! Phải bình tĩnh a ---- Xong đời ----

Khán giả trong quán net cũng khản trương kêu ầm lên, chỉ sợ là đại thần đắc ý quá nên thao tác sai lầm!

Trong màn hình, Trương Tiểu Kiếm lái xe giống như là chơi trượt tuyết, một đường đâm thẳng, hoàn toàn không biết đang làm cái gì!

Lần này Trương Tiểu Kiếm rốt cục nói chuyện:

- Còn làm gì nữa? Đương nhiên là đi nhặt tiếp tế rồi!

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa chạy đến trong vòng, tiếng máy bay liền bắt đầu vang lên vù vù. Đại Tiểu Thư vừa ngẩng đầu, một cái hòm chậm rãi rơi xuống...

Đại Tiểu Thư Baby: “...”

Thật muốn khóc! Trước kia chơi game này, toàn nhờ trao đổi, nhặt được item nào đều mừng rỡ cả ngày, hiện tại giàu đến mức cô không kịp phản ứng lại.

- Đậu móa đậu móa đậu móa! Series mẹ tao hỏi vì sao mày quỳ nhìn máy tính?

- Thao tác này, thao tác này! Wow, không biết nên hình dung như thế nào nữa, tao đã kích động đến mức không nói nên lời.

Đại Tiểu Thư Baby:

- Tiếp tể đến rồi, chúng ta lấy nó rồi nhanh chạy đi thôi!
- Gấp gì mà gấp. - Trương Tiểu Kiếm bình tĩnh phun ra vòng khói: - Tất yếu còn có nữa.
- Ông lại chém, - Đại Tiểu Thư Baby nghiêng răng nghiêng lợi: - Đâu có dễ...

Sau đó vừa ngẩng đầu, lại ngó người --- Thùng tiếp tể x2!

Hai cái thùng tiếp tể!

Tổ sư ông xác định đây là game sinh tồn sao?

Thằng lái máy bay là bố ông hả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca!

(*) Táng ái: Táng tức là “mai táng”, ái là “tình yêu”, táng ái nghĩa là chôn cất tình yêu, là một loại ngôn ngữ lưu hành trên internet của TQ, mấy đứa trẻ trâu thường dùng.

Phòng live stream lại nổ tung ----

“Đậu móa! Chém gió ca lại thành công làm bộ làm tịch rồi!”

“Bà xã, mau ra đây ngắm sao băng!”

“... Emmmm... Bị ngược...”

“Thế này còn xem gì nữa, lại là một ván nằm thẳng ăn gà, vừa xem mờ đầu đã biết kết cục, ah, ánh mắt quá tốt cũng là một loại phiên muộn...”

“Tàng trên sợ là thằng rai tiền rồi, ai chẳng thấy được, đừng lầy nữa!”

Tiếp tể rơi xuống đất rất nhanh, chuẩn bị nhật lên!

- Đậu má, Kiếm ca! - Hồng Lôi hô to gọi nhỏ: - 15x scope! Đây chính là siêu ngắm bắn trong truyền thuyết sao?

Mấy người vừa lấy vừa hỏi:

- Kiếm ca, hai ta béo như thế, sẽ không trở thành nhân viên chuyển phát nhanh chứ?
- Yên tâm đi. - Trương Tiểu Kiếm tiếp tục bình tĩnh nói: - Kiếm ca của chú ở chỗ nào, chỗ đó chính là khu an toàn!

Đại Tiểu Thư Baby: “...”

Liếc nhìn bản đồ, từ khi nhảy dù đến bây giờ, mấy người bọn họ vẫn đều nằm ở khu vực trung tâm nhất của khu an toàn!

Rất nhanh liền đến trận đấu chung kết, còn lại mười người, nhưng không nhìn thấy người nào cả. Chung quanh đều là bụi cỏ, cây cối, Hồng Lôi còn đang lo lắng đầu, sau đó...

- Khu đánh bom! Là khu đánh bom! - Đại Tiểu Thư Baby bỗng nhiên kêu to: - Còn thất thần gì nữa? Nhanh chạy đi thôi!
- Vì sao phải chạy? - Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi: - Nhất định là sẽ không nổ lan đến chúng ta...

Hắn vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy góc trái bên dưới màn hình liên tục spam các dòng chữ ----

“XXX chết ở khu đánh bom...”

“XXX chết ở ngoài khu an toàn...”

“XXX bị chết chìm...”

“XXX chết vì xe ô tô nổ tung...”

Sau dòng spam, trên màn hình xuất hiện tám chữ lớn lần thứ ba ---- “Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà!”

- Ai nha, - Nhìn tám chữ lớn xuất hiện trên màn hình, Trương Tiểu Kiềm thở dài nhẹ như mây gió: - Trò chơi này, thật sự là quá đơn giản một chút a...

Phong thái như cao thủ võ lâm!

Đệ nhất nữ thần e-Sport trong truyền thuyết, Đại Tiểu Thư Baby được xưng là tình nhân hoàn mỹ trong mộng của tất cả các chàng trai trẻ tuổi, năm tháng cùng với Trương Tiểu Kiềm...

- Woa! Quả thực pro!

- Quá trâu bò! Anh em, cậu phán đoán bằng cách nào vậy?!

- Quả thực không thể tin được!

Nhất thời cả quán net đều sôi trào. Một bên là vì lần ăn gà tiếp theo lại nhanh như vậy, hơn nữa lại vẫn là một người, về mặt khác, đương nhiên là vì thủ pháp kỹ xảo chém gió cao siêu của Trương Tiểu Kiềm đã chinh phục được bọn họ!

Em gái coi net nhìn màn hình máy tính của Trương Tiểu Kiềm, buồn bực gõ trán:

- Định công mạnh, sao lại là thằng này? Sao lại may mắn vậy chứ? Hừ, nếu không gọi mình, mình liền không đi tính tiền cho nó!

Nhưng hiện tại đối với Trương Tiểu Kiềm mà nói, hoàn thành nhiệm vụ mới là quan trọng nhất, cho nên hắn cực kỳ dứt khoát dứt tay ra:

- Tiền!

Em gái coi net tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng chung quy là ông chủ đã nói một ván ăn gà thưởng 200, lúc này không thể ăn quýt được, vì thế thở phì phò móc túi:

- Cho ông! Hừ!

Ai nha, vậy mới đúng chứ, woah ha ha ha ha ha ha ha!

Quả nhiên, 200 tệ vừa vào tay, hệ thống lập tức nhảy ra lời nhắn --

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ: Khung kỹ năng thứ hai, khả năng sex +1.

- Về sau mỗi lần thứ hạng của ký chủ tăng lên 200 ngàn sẽ thưởng cho một điểm kỹ năng bất kỳ.

Oh yeh! Thành công!

Trương Tiểu Kiềm nhắm mắt lại cảm thụ... Bắt đầu nhúc nhích... To ra, to ra! Woa ha ha ha ha ha ha ha, thích!

Sau đó hệ thống tiếp tục:

- Nhiệm vụ chính tuyến mới: Chuẩn bị chinh đồn, vì công việc chính thức bắt đầu. Phần thưởng nhiệm vụ: Đánh giá tùy theo tình huống chuẩn bị chinh đồn của ký chủ. Đến lúc đó sẽ dựa vào kết quả đánh giá để phát phần thưởng điểm số thuộc tính.

Này rất tốt, sắp phải đi làm, xác thực là cần chuẩn bị nghiêm túc một chút --- Kệ nó, tiếp tục kiếm tiền cái đã!

Nhưng hắn vừa định tiếp tục, liền cảm giác được một bàn tay bụ bẫm vỗ lên vai hắn, sau đó là một thanh âm đồng dạng vang lên:

- Anh em, ăn gà ba ván đã đủ rồi nhá, lần sau lại ăn gà là không có phần thưởng đâu.

Trương Tiểu Kiềm quay đầu nhìn, hóa ra là ông chủ quán net nha...

Tớ đã nói rồi mà, loại chuyện tốt như vậy sao có thể làm vô hạn được, nếu không thì anh mày ăn cho quán net phá sản luôn chứ đùa!

- Oh, được. - Trương Tiểu Kiềm lập tức gật đầu: - Vậy thì nghỉ ngơi chút...

Ông chủ quán net chấp tay:

- Đa tạ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Người giảng hồ sao?

“Tích tích tích ----”

Hắn đang suy nghĩ, chợt một tin tức mới xuất hiện. Mở ra nhìn xem, Đại Tiểu Thư Baby chỉ gửi đến một chuỗi dấu chấm biểu đạt sự im lặng tuyệt đối.

Nhưón mĩ, ngón tay thon dài gõ bùm bùm trên bàn phím: “Có việc gì?”

Bên kia yên lặng một lát.

“Nhất định là ông chơi ăn gian!”

“Xi!” Trương Tiểu Kiếm nghiêng đầu thoáng nhìn qua máy tính của Hồng Lô, trên màn hình chính là phòng live stream của Đại Tiểu Thư Baby, nhìn thấy vẻ mặt bức bối của Đại Tiểu Thư Baby liền vui vẻ cười phá lên, sau đó hồi đáp một câu: “Không tin thì thôi!”

“Lại thêm ván nữa!” Đại Tiểu Thư Baby thở phì phò nói: “Tôi nhất định phải tìm hiểu xem ông rốt cục có dùng autohack hay không!”

Ah ah thánh họ! Sợ cô chắc?

“Kỳ thật nhé, không chém không đim, tôi cảm thấy hai ván này tôi phát huy còn không được tốt lắm đâu.” Trương Tiểu Kiếm quyết đoán không quên tiếp tục chém một chút, sau đó lại quyết đoán từ chối: “Nhưng tôi phải đi ăn cơm bây giờ, lần sau rồi nói.”

“Tôi không tin!” Đại Tiểu Thư Baby: “Vậy ông cho tôi số wechat! Tôi nhất định phải xem thử xem ông làm cách nào mà biết được vị trí của trang bị!”

“Xi, tôi sợ cô chắc?” Trương Tiểu Kiếm liền để lại số wechat: “Số wechat của tôi đây, add đi.”

“Ông...” Trên màn hình, Đại Tiểu Thư Baby tức đến mức mũi nhăn lại: “Ông còn chém...”

Sau đó suýt nữa thì nhảy cẫng lên:

- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca? Sao ông không đi chết đi?!

Phòng live stream nhảy mất liền nổ tung!

“Ha ha ha ha ha, tên này quả thực trâu đến chân trời!”

“Nick wechat này quá cá tính, anh em mày chính là idol của tao a!”

“Chúng mày có thấy không? Vừa rồi Đại Tiểu Thư đều nhảy cẫng lên, suýt nữa thì ném văng di động!”

“Đau lòng Đại Tiểu Thư nhà ta... Phù ha ha ha!”

“Tao chấm ID này 103 điểm, không sợ nó kiêu ngạo!”

“Quả thực là tấm gương của thế hệ chúng ta!”

“23333333”

“Được đấy được đấy, lại là thi nhân đứng đầu rồi!”

“Ê ê, lạc đề rồi lạc đề rồi!”

Lẽ vật được spam thành thác nước giống như là không cần tiền vậy! Lúc này không phải là thác nước comment, mà là thác nước lẽ vật! Comment hoàn toàn bị ngăn cản! Nhưng cho dù không nhìn thấy comment, cũng đoán được trong giây phút này nội tâm của họ tràn đầy -beep-.

Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang hồi đáp một câu: “Tôi muốn đặt tên thế nào chẳng lẽ còn cần cô đồng ý sao?”

Đại Tiểu Thư Baby cắn môi, tức giận đến mức mặt đỏ lên:

- Nhanh phê duyệt đi! Hãy đợi đấy! Tôi sẽ làm cho ông khóc có tiết tấu!

Trương Tiểu Kiếm: “Oh...”

Thông qua nghiệm chứng.

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Chào mỹ nữ!”

Đại Tiểu Thư Baby cắn hàm răng trắng nõn, nắm tay nắm chặt đến mức vang lên tiếng “rắc rắc”.

“Đi chết đi đi chết đi đi chết đi!”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Oh, được rồi, anh em đi đây, phòng chừng trên giang hồ chỉ có thể truyền lưu truyền thuyết về anh em...”

Đại Tiểu Thư Baby: “Đi chết đi đi chết đi đi chết đi!”

Trương Tiểu Kiếm nhìn màn hình di động, cười he he:

- He he, đi, về nhà nấu com đây, buổi tối nhậu thôi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +22 đến từ Trương Toàn Hữu.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu móa, đây không phải là cái thằng trộm bị tao hù dọa đi rồi sao? Nó gặp phải chuyện gì mà khiếp sợ đến mức này?

Thôi, mặc kệ, hoàn thành nhiệm vụ, về nhà mua đồ ăn chuẩn bị chúc mừng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh

(*) Tựa đề là hai câu thơ trong tác phẩm “Hiệp Khách Hành”, do Thi Tiên Lý Bạch sáng tác. Dịch nghĩa: Xong việc phẩy áo ra đi, giấu kín thân phận cùng tên tuổi.

Hai người Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi vừa đứng dậy chuẩn bị ra về mua đồ ăn, kết quả vừa đứng lên liền nghe thấy ông chủ quán net đứng ở kia rít gào ----

- Cái đệ! Toàn Hữu chú làm sao thế hả Toàn Hữu?! Sao trên người nhiều máu vậy hả?! Nhanh nhanh nhanh, nhanh đến mấy người giúp đỡ cái coi!

Chuyện gì thế?

Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi đưa mắt nhìn nhau, vội vàng chạy ra xem náo nhiệt, kết quả Trương Tiểu Kiếm vừa thấy liền sợ ngây người!

Người đứng trước mắt này đầu đầy máu, quần áo trên người dính đầy bụi, đương nhiên, điều đó không quan trọng, quan trọng là Trương Tiểu Kiếm quen biết người này!

Đây không phải là thằng trộm Trương Toàn Hữu trên xe buýt đó sao?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thế giới này nhỏ như vậy sao?

- Đại ca, đừng nói nữa. - Trương Tiểu Kiếm ngồi trên sofa, vừa che vết thương trên trán vừa nói: - Sáng hôm nay gặp phải một cao nhân nè, ông nói hôm nay em có tai họa đồ máu, kết quả một buổi sáng nay quả thực là sao chổi nhập vào người. Bị dao cắt trúng, bị chó cắn, vừa rồi còn bị xe tông...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trời ui, xem thảm chưa kìa...

Ông chủ quán net:

- Có nhìn thấy rõ biển số xe không?! Thằng đó xem như là gây tai nạn rồi bỏ chạy đúng không?! Báo cảnh sát đến bắt nó!

Trương Toàn Hữu bắt đầu lắc đầu:

- Bắt gì mà bắt. Một chiếc xe đạp điện thôi, ông chú già lái xe tông trúng em rồi nằm bệt xuống đường luôn. May mà em chạy nhanh, không thì nói không chừng còn phải đền tiền cho người ta ấy chứ...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Haizz, chỉ trách em, hôm nay nãy lòng tham... - Trương Toàn Hữu nói đến đây, nhận lấy tờ khăn giấy mà em gái coi net đưa đến, lau vết máu trên mặt, sau đó nói: - Nếu lại gặp được cao nhân kia thì em phải quỳ bái ông một cái...

Kết quả hần vừa nói đến đây, đã thấy Trương Tiểu Kiếm đứng ở trước mắt, nhất thời dọa kêu “A” một tiếng, toàn thân không giữ thăng bằng, trực tiếp ngã ngửa ra sau...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Trương Toàn Hữu.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông chủ quán net: “...”

Hồng Lôi cùng quần chúng vây xem không rõ chân tướng: “...”

- Đại... Đại sư! - Trương Toàn Hữu mới từ trên đất đứng dậy, liền khiếp sợ nói: - Ngài... Sao ngài lại ở đây?!

- Ah, tôi không có việc gì nên đến đây chơi ấy mà. - Trương Tiểu Kiếm cười hì hì chào hỏi: - Lại gặp mặt ha.

- Thần tiên, thần tiên cứu con a! - Trương Toàn Hữu kêu to: - Thần tiên xin hãy chỉ một con đường sáng cho con đi! Ngài đến đây nhất định là vì muốn phổ độ con đúng không?! Thần tiên cầu bỏ qua cho con a!

Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Hồng Lôi.

Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Lưu Hải Minh.

+1, +2, +1, +1, +1...

- Khụ khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng hắng giọng một cái, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên bả Trương Toàn Hữu, bảo tướng trang nghiêm: - Được được, yên tâm đi, phải biết rằng buông xuống đao mổ, lập tức thành Phật, sau này hết thấy hướng thiện, người tốt tự nhiên sẽ gặp điềm lành... Lão phu đi đây!

Hần nói xong kéo Hồng Lôi rời đi.

Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.

+1, +2, +2, +2, +1...

- Kiếm ca miệng của anh thật là... - Ra quán net, Hồng Lôi tỏ vẻ triết để bội phục: - Cúng khi nào thế? Quả thật là nói cái gì đều hiển linh!

- Sáng hôm nay anh mày mới ngộ ra. - Trương Tiểu Kiếm tùy tiện tìm cái cỏ: - Có nói chú cũng không hiểu, thứ này cũng giống như trong tiểu thuyết ấy, xem thiên phú, ngộ ra chính là ngộ ra, không ngộ thì người khác nói gì cũng không hiểu.

- Ah oh. - Hồng Lôi mở cửa xe nói: - Cao thâm thế sao, thế thì về sau cầu mạng em bay cầu năm tháng a!

- Tất yếu rồi!

Lên xe, hai người đi thẳng đến khu chợ dưới nhà Trương Tiểu Kiếm. Ví dụ như khoai tây a, đậu tây a, thịt heo a, dưa chua a, nhìn thấy đều mua hết!

Hôm nay vui vẻ, cứ ôm hết! Mua xong lại ôm năm bình rượu trắng Ngưu Lan Sơn, về nhà nhậu!

Hai người vừa đi vừa chọn, kết quả chưa đi được lâu, Trương Tiểu Kiếm vừa ngẩng đầu, liếc nhìn một phát liền ngẩn ngẩn cả người!

Đây không phải là thím Dương sao?

Thím Dương tròn mắt há mồm nhìn thím Dương đang cò kè mặc cả với người bán hàng, đầy mặt mù tịt.

Kỳ thật cũng không thể trách được hần, bởi vì lúc này thím Dương thật lòng cảm không giống bình thường. Trên trán bầm tím một khối to, trên tay còn dán băng cá nhân, toàn thân giống như là vừa bị bạo lực gia đình, mặt mũi bầm dập!

- Thím Dương, thím đây là... - Trương Tiểu Kiếm theo bản năng hỏi một câu: - Chuyện gì vậy? Té à?

Thím Dương vừa nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, giống như là người chết đuối bắt được cọng rom cứu mạng cuối cùng vậy, đuổi bước chân thật dài xông lên, nắm chặt cánh tay Trương Tiểu Kiếm không buông!

- Tiểu Kiếm a, nhanh cứu thím với! - Thím Dương bắt đầu bô bô kể khổ với Trương Tiểu Kiếm: - Từ khi thím giành hai mươi tệ với cháu, vừa vào cửa

nhà liền vấp té, thái rau cắt trứng tay mình, đi toilet mà nước tràn ra đầy đất, xui xẻo quả thực không có cách nào sống nổi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ồ mài gót, hệ thống này hơi hung tàn a...

Hệ thống:

- Uy lực của hệ thống không cho phép nghỉ ngơi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quả nhiên đủ ác!

- A ha ha, thím ngài cứ yên tâm đi. - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng cười gạt lờ, thuận miệng lại bắt đầu nói bậy bạ: - Hiện tại ngài trở về nhất định là không có vấn đề gì. Cái này gọi là khổ tận cam lai, Tái ông mất ngựa, sao biết không phải là phúc, cũ không đi mới không đến! Yên tâm đi, mấy ngày tiếp theo nhất định sẽ liên tục may mắn. Không đến mức trúng 5 triệu, nhưng ít nhất cũng là mọi việc thuận lợi, không thành vấn đề!

Hồng Lô: "..."

Kiểm ca đây là muốn phát triển theo phương hướng bịp bợm giang hồ sao?

- Thật sao? - Hiện tại thím Dương rất tin không nghi ngờ, vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói dễ nghe như vậy, không nói hai lời liền bắt đầu nhét đồ ăn vào tay Trương Tiểu Kiếm: - Ai nha cháu vừa nói thế, trong lòng thím liền thoải mái hơn nhiều. Nhanh nhanh cho, chia cho cháu ít đồ ăn thím vừa mua đây. Khoai tây đậu tây thịt heo dưa chua ớt dưa chuột đều cho cháu một ít. Đừng chê nhé!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Thím Dương nhét cho Trương Tiểu Kiếm một mớ đồ ăn, sau đó nháy mắt liền chạy xa, giống như là dùng Lăng Ba Vi Bộ vậy!

- Kiểm ca... - Hồng Lô xem cứng cả họng: - Anh đây là... Chuyện gì vậy?

- A, ha ha, không có gì. - Trương Tiểu Kiếm cười gượng mấy tiếng nói: - Chẳng qua buổi sáng vừa tính một quẻ cho thím Dương, lúc đó thím ấy không tin, nhưng hiện tại có vẻ là tin rồi...

Hồng Lô:

- Kiểm ca anh không chém gió sẽ chết sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đúng rồi!

Hồng Lô: "..."

Xách đồ ăn khiêng rượu, mang giày mới, hai người Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lô vào cửa nhà.

- Kiểm ca, tối nay ăn gì? - Hồng Lô cắt đồ xong rồi bắt đầu ồn ào: - Nói trước nhé, em không biết nấu ăn đâu, cùng lắm thì giúp anh một tay thôi.

- Chú ngồi một bên chơi di động đi! - Trương Tiểu Kiếm vừa mở miệng liền chém bay nóc: - Hôm nay xem anh em bộc lộ tài năng cho chú xem, cam đoan khiến chú nuốt cả lưỡi vào luôn!

- Cũng được thôi. - Hồng Lô thả người nằm ngang trên sofa: - Vậy thì em xem Đại Tiểu Thư live stream trước cái đã. Đúng đúng! Kiểm ca, hôm nay anh có phải là đã add wechat của Đại Tiểu Thư không? Mẹ nó, vì sao chênh lệch giữa người với người lớn đến vậy?

- Lớn cái đầu mày! - Trương Tiểu Kiếm vừa thái rau vừa nói: - Điều kiện như này mà còn hâm mộ người khác á? Ba căn nhà ở Thiên Kinh, ở một căn cho thuê hai căn, một ngày lái xe cho ông chủ, rảnh giống con cá khô ý. Thế mà mày còn hâm mộ người khác á? Bóp chết mày có tin không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cuộc sống sau này của mình, cứ trông cậy vào nó!

Đây không phải là nói dối. Cái thằng Hồng Lôi này trời sinh số mệnh tốt, trong nhà có ba căn hộ rộng hơn 80 mét vuông, ở trong khu vực 3, tiền thuê một năm đã có một trăm mấy chục ngàn. Hắn lại làm tài xế cho ông chủ của một công ty. Quan trọng là ông chủ hằng năm bay đến đủ các mọi miền tổ quốc, ngay cả bóng dáng đều không thấy, vì thế Hồng Lôi rảnh như ruồi, mỗi ngày đòi ăn gà...

- He he... - Hồng Lôi cười ha ha gãi đầu - Tạm tạm thôi...

Trương Tiểu Kiếm nấu ăn xem như rất nhanh, không đến nửa giờ, trứng chiên cà chua, miến thịt heo cải trắng, sườn kho khoai tây đậu tây các loại đã bày đầy ra bàn.

Hơi nóng tỏa ra nghi ngút, cả phòng tràn ngập mùi thơm của đồ ăn.

Sau đó bung rượu trắng lên, đầy đủ!

Tiếng mở cửa nhanh chóng vang lên, Hồng Lôi vội vàng chạy ra mở cửa, mẹ của Trương Tiểu Kiếm vừa vào cửa liền cười nói:

- Lôi từ đến rồi à?

- Vâng, không phải là Kiếm ca vừa tìm được công việc sao? - Hồng Lôi vừa nghênh đón mẹ của Trương Tiểu Kiếm đi vào nhà vừa nói: - Đến ăn mừng với anh một chút, đều là anh em thân thiết của nhau mà!

- Ủ, hai đứa chơi thân với nhau từ nhỏ. - Bà mẹ cởi giày rồi đi thẳng vào bếp: - Được rồi, còn lại để cho mẹ làm đi. Lát nữa ba mầy về thì uống rượu với ông một chút. Hôm nay phỏng vấn rất tốt à?

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi quệt mũi:

- Tương đương thuận lợi, ha ha.

Hai người loay hoay một lúc, tiếng mở cửa lại vang lên, ông bố trở lại.

- Hôm nay phỏng vấn sao rồi? Nghe nói thành công, còn trở thành nhân viên chính thức luôn á? - Ông bố vừa vào cửa liền hỏi dồn dập: - Thật hay giả đấy hả? Mày đừng có lừa bố mẹ nghe không... Lôi từ đến hả cháu?

Hồng Lôi:

- Cháu chào dượng ạ.

- Ủ, ngồi đi cháu. - Ông bố thay giày xong, cười nói: - Cháu với Tiểu Kiếm là anh em tốt chơi với nhau từ nhỏ, nó nhất định sẽ không nói dối với cháu, thật sự thì đậu phỏng vấn à?

- Ông già chết tiết kia, ông nói cái gì đấy hả? Tiểu Kiếm của chúng ta là đứa hay nói dối hay sao? - Lúc này bà mẹ liền mặc kệ, từ trong phòng bếp xông ra: - Chưa thấy người nào đáng ghét bằng ông đấy tôi nói cho ông biết!

- Thật sự thành công. - Hồng Lôi cười ha ha an ủi: - Lần này Kiếm ca rất lợi hại, trở thành nhân viên chính thức thăng thưởng luôn. Xí nghiệp top 500 quốc tế nhé! Về sau nếu là làm tốt được vào tầng quản lý, vậy thì trâu bò quá rồi!

- Ha ha, vậy thì tốt vậy thì tốt! - Ông bố cười ha ha ngồi trước bàn, nói: - Đến đến đến, hôm nay ba bố con chúng ta nhậu một bữa cho thật đã!

Hồng Lôi cười híp mắt:

- OK dượng!

- Ba, thứ hai tuần sau con phải đi làm rồi. - Trương Tiểu Kiếm đi vào ngồi xuống, nói: - Lần này có công việc rồi, ba không cần phải sốt ruột nữa.

- Ủ, làm người á, thì phải kiên kiên định định. - Ông bố vừa cầm bình rượu lên đã bị Hồng Lôi cướp đi, nhìn Hồng Lôi rót rượu cho ba người nói: - Đi từng bước một, nhất thiết không thể mơ mộng viễn vông. Bây giờ là nhân viên chính thức, chờ tương lai làm tốt, nếu có thể có cơ hội được đi lên cao, vậy thì đời này không còn gì phải lo lắng nữa.

Trương Tiểu Kiếm vội vàng gật đầu:

- Vâng vâng vâng, con không phải là đang tính kiên kiên định định làm việc sao?

Ừm, hiện tại anh mầy có một chút kéo thấp GDP của thành phố Thiên Kinh, chờ sau này nha, ta chậm rãi lên cao.

- Có công việc là ổn rồi. - Kỳ thật bà mẹ mới là hưng phấn nhất: - Tiểu Kiếm nè, công việc cũng đã tìm rồi, mấy ngày nữa mẹ hỏi thăm bạn bè người thân một chút, xem thử xem có con bé nào phù hợp không giới thiệu cho mầy...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có nhất thiết phải gấp gáp như vậy hay không?

- Tôi nói không đùa chứ, bà ngày nào mà chả vội vàng thế. - Trương Tiểu Kiếm còn chưa lên tiếng đâu, ông bố đã nói trước: - Đàn ông phải lập nghiệp trước đã, sau đó mới thành gia! Sự nghiệp còn chưa bắt đầu đâu, vội cái gì mà vội? Cứ chờ đến khi Tiểu Kiếm có thể trở thành quản lý các thứ, khi đó còn cần bà bận tâm việc tìm người yêu sao?

- Đúng đúng đúng, - Bà mẹ vội gật đầu - Ông nói đúng.

Bốn người liền cười to, ông bố đầy mặt đỏ rực:

- Hôm nay vui vẻ, ba bố con chúng ta uống nhiều chút!

Một bữa cơm này ăn chừng khoảng bốn giờ, mỗi người uống gần một cân rượu xái. Chờ ông bố bà mẹ trở về phòng ngủ, Hồng Lôi cũng tìm người lái xe thuê chở về nhà, Trương Tiểu Kiếm liền trở lại trong phòng mình, nhìn đèn điện trên nóc nhà, khóe miệng chợt nở nụ cười thỏa mãn.

Rất cực tìm được công việc, không cần ba mẹ bận tâm cho mình nữa, trở thành một người đàn ông chân chính có thể giúp đỡ cho gia đình!

Đàn ông đích thực! Tất yếu!

Xem hệ thống một chút đi, nghiên cứu cho kỹ, cuộc sống của mình sau này, cứ trông cậy vào nó!

Trực tiếp kéo ra menu hệ thống, Trương Tiểu Kiếm lúc này rất cực có thời gian để nghiên cứu kỹ càng công năng của hệ thống.

“Họ tên: Trương Tiểu Kiếm

Tuổi: 24.

Giới tính: Nam.”

Phần này thì không nhắc đến.

“Thuộc tính: Sức mạnh 77; Phản ứng 83; Tốc độ di chuyển 70; Sức chịu đựng 82; Mị lực 57; Khả năng sex 69; Nhan sắc 60.”

Đây chính là thuộc tính hiện tại của mình.

“Nghề nghiệp: Nhân viên sales bất động sản hoa viên Trung Áo - Vạn Hào quốc tế (Nhân viên chính thức).”

Nghề nghiệp của mình, he he, nhân viên chính thức có khác, xác thực là nhìn có vẻ không giống bình thường.

“Vợ / Chồng: Tạm thời không có.”

Sau này sẽ có.

“Đăng cấp hiện tại của ký chủ: Office Newbie.”

Sau này anh mầy tuyệt đối có thể trở thành Old-Hand!

Xem những cái này, sau đó chính là công năng chủ yếu của hệ thống.

Công năng trụ cột là chém cái gió thì chỉ cần có thể thực hiện đều sẽ thành hiện thực trăm phần trăm. Vậy sao, trong lúc nhất thời còn không hiểu rõ phạm vi có hiệu lực cụ thể của nó. Nhưng phải biết uy lực của nó tuyệt đối không nhỏ là được. Căn cứ vào biểu hiện hôm nay mà nói, cái này giống như là đặc biệt thích hợp xem bói?

Ừm, phải ghi nhớ cái này, sau này có thể kiểm thêm bao nhiêu tiền đều nhờ cậy vào nó.

Kỹ năng trong trung tâm thương mại, lúc trước còn chưa thể quan sát tỉ mỉ, hiện tại phải nhanh chóng xem xét kỹ mới được.

Mở ra trung tâm thương mại, điểm số khiếp sợ hiện tại: 92,56.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, cậu có nhầm không thế? Lúc trước tớ chơi ăn gà ở trong phòng live stream có nhiều người như vậy mà, sao lại không có một cái điểm số khiếp sợ nào thế hả?!

Hệ thống:

- Đó là phòng live stream của ai, trong lòng anh còn không có chút tự biết sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư, coi như mày nói có lý!

Tiến vào trang kỹ năng, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu tỉ mỉ tra xét nhìn ngắm.

Một lần này xem xét mất khoảng gần nửa tiếng, cuối cùng trong lòng Trương Tiểu Kiếm có một ấn tượng đại khái.

Nói tóm lại, kỹ năng trong trung tâm thương mại có thể nói là chia làm hai bộ phận: Học thức cùng kỹ thuật.

Trong đó bộ phận học thức thì có tính chất thăng cấp một cách rõ rệt. Ví dụ như tiếng Anh, kỹ năng được chia làm: [Tiếng Anh tiểu học cấp hoàn mỹ], [Tiếng Anh THCS cấp hoàn mỹ], [Tiếng Anh THPT cấp hoàn mỹ], [Tiếng Anh level 4 cấp hoàn mỹ], [Tiếng Anh level 6 cấp hoàn mỹ], [Tiếng Anh level 8 cấp hoàn mỹ], mãi cho đến [Tiếng Anh người bản xứ cấp hoàn mỹ].

Trong đó tổng cộng chia làm bảy đẳng cấp.

Còn loại kỹ thuật thì đơn giản hơn nhiều. Ví dụ như là buổi sáng khi thực nghiệm thử [Công nghệ bánh kẹp giòn cấp hoàn mỹ], cái này không có tính chất thăng cấp, cơ bản là đổi một lần là xong việc.

Nghiên cứu kỹ năng xong, tiếp theo chính là bảng xếp hạng máu chốt. Bởi vì thứ này thật sự có thể kết nối với việc mình có thể học được bao nhiêu kỹ năng!

Hiện tại mình tổng cộng có hai khung kỹ năng, đã dùng một cái, còn dư một chỗ trống.

Mà căn cứ lời thuyết minh của hệ thống, mỗi khi thứ tự của mình tăng lên 200 nghìn trên bảng xếp hạng, vậy thì có thể học thêm một cái kỹ năng nữa.

Thứ hai liền phải đi làm rồi, trước khi đi làm đương nhiên là chuẩn bị càn đầy đủ càng tốt.

Cho nên việc gấp rút là, trong vòng hai ngày cuối tuần này, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều

Mở bảng xếp hạng ra, Trương Tiểu Kiếm theo bản năng lại nhìn thoáng qua cái tên xếp hạng đầu tiên trong danh sách...

"Hạng nhất: Ninh Hàn Lâm, thu nhập bình quân một ngày: 35.653.261,68 tệ."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Một một lần nhìn thấy, đều sẽ có cảm giác sâu sắc: Đau trym, anh em!

- Không cần kích động, không cần kích động, hít sâu, hoo...

Hít vào một hơi thật sâu, Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng chạm vào nút "Thứ hạng của tôi", lập tức liền xuất hiện thứ hạng của hắn ---

"Hạng 18.972.154: Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 1.70 tệ."

Vẫn ít như vậy...

Đương nhiên, xếp hạng thế nào đều không quan trọng, quan trọng là muốn mở khung kỹ năng tiếp theo thì cần bao nhiêu tiền. Trương Tiểu Kiếm trực tiếp sử dụng công cụ tìm kiếm, nhanh chóng nhìn thấy:

"Hạng 18.800.000: Lý Nhật Thăng, thu nhập bình quân một ngày: 3.07 tệ."

Phía sau là một dòng chữ nhỏ ----

"Ký chủ chỉ cần kiếm thêm 351.2 tệ, vậy thì có thể tiến vào trước thứ hạng 18.800.000."

Yooha! Chính là nó!

Còn thiếu 351.2 tệ, ngày mai thứ bảy, kiếm tiền thôi!

- Ủm, ngày mai nên làm gì mới được nhỉ? - Trương Tiểu Kiềm sờ cằm - Phải nghĩ ra một con đường ổn định mới được. Bình thường mà nói, làm live stream nhất định là con đường kiếm tiền nhanh nhất, nhưng vấn đề là mình có thể live cái gì...

Không thể nghĩ ngờ, live stream là phương pháp có thêm kiếm được điểm số khiếp sợ nhanh nhất.

Một là phòng live stream có thể chứa được vô số người, muốn bao nhiêu cũng được, cho dù mỗi người chỉ cung cấp 1 điểm số khiếp sợ, nhưng số người nhiều thì cũng là một khoản thu nhập cực lớn.

Khác là làm live stream sẽ không xung đột với công việc, ít nhất hiện tại Trương Tiểu Kiềm biết có rất nhiều người đi làm ban ngày, buổi tối live stream. Một ít streamer nổi tiếng nhiều fans, một ngày kiếm được không ít tiền đâu.

Nhưng vấn đề là mình có thể live cái gì đây?

Live xem bói?

Cái này khó mà nói, cái thứ như bói toán thế này phỏng chừng người xem trong phòng live stream sẽ cho rằng mình tìm người hợp tác biểu diễn, chỉ có thể thử xem một chút mà thôi...

Có cần live chém gió không nhỉ?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Tiểu Kiềm nhất thời sáng lên -- Đúng rồi, live chém gió nghe vẫn là rất tốt!

Các cậu nghĩ mà xem, hiện tại đều có các loại live stream như là ca hát, nấu ăn, thể dục, game online offline linh tinh. Nhưng live stream chém gió, có không? Không có đúng không?

Cứ như vậy quyết định!

Trương Tiểu Kiềm lẩn lồng lốc bò lên giường, liền mở ra diễn đàn Live Stream Douyu.

Diễn đàn Live Stream Douyu là một trong những diễn đàn Live Stream lớn nhất trong nước. Trương Tiểu Kiềm lựa chọn diễn đàn này, nguyên nhân quan trọng nhất là vì người xem live ngoài trời của diễn đàn này vẫn là khá nhiều.

Chơi live sao, ai mà không hi vọng có nhiều người xem đâu?

Đầu tiên là đăng ký thân phận streamer, sau đó là đặt tên cho phòng live stream.

- Nếu như mình làm live, vậy thì đặt tên như thế nào mới được nhỉ? - Trương Tiểu Kiềm gõ trán - Dù sao làm live thì cũng phải có một cái tên hấp dẫn ánh mắt mọi người mới tốt...

Hắn vốn chỉ định tùy ý suy nghĩ một chút, ai ngờ lúc này hệ thống lại cũng lên tiếng...

Hệ thống:

- Xét thấy ký chủ muốn tiến hành mở rộng nghiệp vụ, xin mời ký chủ đặt tên chính thức cho nghiệp vụ chi nhánh sắp tiến hành.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Tổ sư, anh mày chỉ là tùy ý muốn kiếm thêm chút tiền tiêu vặt thuận tiện nâng cao thứ hạng một chút cho nên mới mở cái phòng live stream, có nhất thiết phải chính quy như vậy không hả?

Hệ thống:

- Không thể xâm phạm uy nghiêm của hệ thống. Xin hãy đặt một cái tên chính thức.

Được rồi được rồi, mày là hệ thống mày to nhất, OK? Nhưng tên là gì mới tốt nhỉ?

- Phòng live stream Khoác Loác? Phòng live stream Chuyện Lạ Ngoài Trời? - Trương Tiểu Kiềm nghĩ mấy cái đều không hài lòng, hỏi hệ thống: - Cậu cảm thấy tên là gì mới tốt đây? Phòng live stream Tiểu Kiềm?

Hệ thống:

- Quá hạ đẳng. Vì quang vinh của hệ thống, xin ký chủ hãy lựa chọn một cái tên cao thượng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bố mày làm live stream nhé! Liên quan đến gì đến vinh quang của mày hả?!

- Ủm... Cao thượng... - Trương Tiểu Kiếm sờ sờ cằm, nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra một cái, chợt vừa ngẩng đầu, nhìn thấy khách sạn Thịnh Thế Hoàng Triều bên ngoài cách khu dân cư không xa, lầm bầm: - Chung quy không thể gọi là Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều chứ nhỉ?

Hệ thống:

- Đã xác nhận tên, Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều. Mời ký chủ mệnh danh tên này cho phòng live stream, bằng không giật điện!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mẹ kiếp!

Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều nhá!

Anh mày chỉ muốn tùy ý mở cái phòng live stream kiếm điểm số khiếp sợ mà thôi, kết quả mày nói với anh phải đặt tên cho nó là Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều?!

Đến lúc đó anh mày có thể bị người đánh chết hay không đây?!

- Ê này, tớ nói hệ thống nhé... - Trương Tiểu Kiếm cẩn thận hỏi: - Cậu xem nè, tớ chỉ tùy ý làm live stream một tý thôi, chẳng qua kiếm chút tiền tiêu vặt ấy mà, tên gọi như thế có phải là có chút... to mồm quá hay không a...

Hệ thống:

- Xin đừng nghi ngờ thực lực của hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Được rồi, mày lợi hại, mày trâu bò, OK chưa?

Hệ thống:

- Cảm ơn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bố mày chết đây!

Ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm dậy sớm, thay quần áo rồi gọi điện thoại cho Hồng Lôi.

Không thể chỉ làm cho một mình bố mày mất mặt, tất yếu phải dụ dỗ thằng loz này!

Bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Alo, Kiếm ca, chuyện gì thế? - Hồng Lôi vĩnh viễn tràn đầy sinh khí như thế: - Hôm nay nghỉ ngơi, lại có chuyện gì tốt muốn giới thiệu cho em à?

- Đương nhiên rồi. - Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Chú ở đâu? Nhanh qua đây, có chuyện tốt!

- Đậu móa, có thật á? - Thanh âm Hồng Lôi liền thay đổi: - Chờ nhé, anh em đến ngay đây!

Gác điện thoại, Trương Tiểu Kiếm liền đi ra ngoài.

Xuống lầu, đến cổng khu chung cư, không bao lâu sau Hồng Lôi đã xuất hiện trước mặt Trương Tiểu Kiếm.

- Kiếm ca, ở đây ở đây. - Hồng Lôi hạ cửa kính xe xuống, chờ Trương Tiểu Kiếm lên xe, con mắt trùng y như bóng đèn: - Lại có chuyện tốt nào thế? Tiếp tục dẫn anh em đi ăn gà?

- Ăn cái đầu mày. - Trương Tiểu Kiếm mở cửa xe, ngồi vào ghế phó điều khiển, nói: - Anh định làm live stream. Chú biết live stream chứ? Live stream ngoài trời. Anh đã suy nghĩ sẵn nội dung rồi, chính là live stream chém gió. Chú thấy sao?

- Được đấy Kiếm ca. - Hồng Lôi sờ sờ cằm, sau đó nói: - Miệng của Kiếm ca trâu bò thế mà! Nếu như hung hăng nổ một trận, em đoán là có thể nổi

tiếng đầy. Nhưng mà Kiếm ca, anh làm live stream này không giống những cái khác, phải nghiên cứu kỹ chút.

- Ủ, đúng thế. - Trương Tiểu Kiếm vừa nghe vậy không khỏi nhủ mảy: - Là phải nghiên cứu kỹ lưỡng. Vừa rồi anh cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó...

Hồng Lôi nói:

- Đúng rồi, em cũng cảm thấy hình như là thiếu cái gì...

Hai người cùng nhau suy nghĩ, không lâu sau, bỗng nhiên ánh mắt Trương Tiểu Kiếm sáng lên, vỗ mạnh lên đùi:

- Có!

- Có cái gì? - Hồng Lôi hiếu kỳ hỏi: - Nghĩ ra sao?

- Nghĩ ra rồi! - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Phong cách! Nhất định phải có phong cách! Lôi ca nghĩ xem, bây giờ làm cái gì mà chẳng chú ý cái gọi là “Thiết lập nhân vật”? Anh muốn live stream chém gió, có đúng là phải có phong thái cao nhân không? Đại sư nhé! Đứng ở trong bày mưu nghĩ kế, quyết định chiến thắng ở ngoài xa ngàn dặm!

- Ah oh! - Hồng Lôi quả thực phục sát đất: - Kiếm ca không hổ là Kiếm ca! Trâu bò! Thế thì còn chờ gì nữa, đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: “Chủ phòng trâu bò a, ngồi chờ bị đánh!”

Ừm, dựa theo kế hoạch, chém gió cũng nên có một chủ đề đúng không? Vậy thì trước hết tốt nhất đương nhiên hẳn là đi xem bói ---- Chung quy mở đầu một cái miệng, bói toán đều nhờ chém, đây là bản mạng của anh!

Nếu là muốn đi bói toán, vậy thì phải có một tấm bảng hiệu, bên trên viết các loại như là đặt tên, tính vận số, bát tự, cưới xin tang lễ linh tinh...

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy đi động ra:

- Đi, trước hết làm cái bảng hiệu đã!

- Không thành vấn đề! - Hồng Lôi lập tức khởi động ô tô, sau đó nói: - Đúng rồi Kiếm ca, công việc của em là gì?

- Còn cần hỏi sao? - Trương Tiểu Kiếm cười hi hi nói: - Có biết “Man vs. Wild” của ông Bear không? Anh đi trước chém gió, chú đương nhiên là cầm đi động giúp anh quay live stream rồi.

- Hiểu rồi. - Làm anh em phối hợp với nhau bao nhiêu năm, Hồng Lôi lập tức hiểu: - Anh là ông Bear, em là Kevin chứ gì? Chuyện nhỏ!

Hai người vừa nói chuyện vừa bắt đầu tìm tiệm in ấn, không bao lâu liền thấy một cửa hàng.

Tiệm in ấn Phú Dân.

Cửa tiệm in ấn, hai người xuống xe, Trương Tiểu Kiếm lấy đi động ra đưa đến trên tay Hồng Lôi:

- Được rồi, vậy thì chúng ta bắt đầu thôi.

- OK! - Hồng Lôi nhận lấy đi động, sau đó liếc nhìn tên của phòng live stream.

Hồng Lôi: “...”

- Kiếm ca! - Trông mặt Hồng Lôi suốt nửa thì dán lên màn hình đi động: - Tên phòng live stream của anh nè... Ha ha ha ha ha ha! Trâu bò! Cao cấp hào phóng lại thượng lưu! Quả nhiên là có phong cách riêng! Ha ha ha ha ha ha!

Cái chết! Đây là đích thân hệ thống khâm định, còn phải nói sao?

- Đừng nói, cảm thụ trong lòng! - Trương Tiểu Kiếm hừ hừ.

Lúc này nếu phòng live stream đã mở ra, tiếp theo đương nhiên là đợi người xem đầu tiên vào cửa. Chung quy làm live stream sao, không có người xem thì live làm gì?

Nói đến cái tên “Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều” xác thực là cao cấp hào phóng lại thượng lưu, không bao lâu đã có một người xem đi vào.

“Đầu móa, tên của phòng live stream này thật khí phách!” Heo Heo Chạy Nhanh vừa đi vào liền sợ hãi than: “Tao cảm giác như là bước vào KTV phong cách cấp năm sao! Chủ phòng, chủ phòng đâu rồi?”

Đây chính là người xem đầu tiên vào nhà đúng không?

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nhìn màn hình:

- Chào mừng đi đến Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều, tiếp theo chính là...

Kết quả Trương Tiểu Kiếm còn chưa nói xong, Heo Heo Chạy Nhanh liền thét lên một tiếng kinh hãi.

“Ai nha mẹ tao! Chủ phòng cũng quá xấu đi, còn xấu hơn cả tao nữa! Ai cho mày dừng khí để mở live stream vậy? Lương Tinh Như sao?” (*)

(*) “Dừng khí” là tên một bài hát nổi tiếng nhất của Lương Tinh Như, khá được yêu thích ở TQ. Bởi vì tên và ngụ ý của bài hát nên thường được dùng để trêu chọc người khác.

- Ha ha ha ha ha ha, Kiếm ca nó nói anh xấu kìa, ha ha ha ha ha!

Hồng Lôi đứng một bên vui đến không được, vỗ đùi mấy phát, Trương Tiểu Kiếm nhất thời đen mặt:

- Nói nhảm ít thôi, tiếp theo chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Heo Heo Chạy Nhanh: “Được được được, hôm nay tao liền xem thử mày chém gió như thế nào.”

Triệu Nháo Nháo: “Phòng live stream này có cái tên thật là cao cấp hào phóng lại thượng lưu. Live cái gì thế?”

Heo Heo Chạy Nhanh: “Xem chủ phòng chém gió như thế nào, tui tính học tập theo.”

Triệu Nháo Nháo: “Này rất tốt, tui cũng muốn học!”

Hai người xem, lập tức liền bắt đầu live stream thôi!

- Được rồi, hai ông tướng, chúng ta liền bắt đầu live nhé! - Trương Tiểu Kiếm chỉnh sửa quần áo một chút, nháy mắt cho Hồng Lôi, sau đó liền bắt đầu!

Hai người một trước một sau đi vào tiệm in ấn Phú Dân. Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông trung niên tầm hơn 40 tuổi, vừa thấy tư thế này lập tức ngăn cản cả người!

- Các cậu muốn làm gì?! - Ông chủ cửa hàng mạnh lùi về sau một bước: - Tôi không có trốn thuế lậu thuế đâu, các cậu muốn phỏng vấn thì đi tìm người khác đi, chỗ của tôi không có cái gì đâu, tôi là công dân đứng đắn!

- Khụ khụ. - Trương Tiểu Kiếm đặt nắm tay phải lên miệng ho khan mấy tiếng, sau đó nghiêm trang chém gió: - Xin chào ông chủ, chúng tôi là nhân viên điều tra của liên bang quốc tế FBI, hiện tại có một vụ án lớn cần sự giúp đỡ của ngài.

Heo Heo Chạy Nhanh: “666666”

Triệu Nháo Nháo: “Người chủ phòng trâu bò a, ngồi chờ bị đánh!”

Hồng Lôi đứng bên cạnh cầm di động cố gắng che miệng, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào --- Thật có khả năng bị đánh a mẹ kiếp!

- Tao còn là Avengers nhé! - Lúc này ông chủ cửa hàng ngược lại là yên tâm, hỏi: - Có việc gì không?

- Ừm, thế này nhé. - Trương Tiểu Kiếm tỏ phong thái như cao nhân, sau đó nói: - Muốn bàn chút hợp đồng làm ăn với chú. Làm biển quảng cáo màu đỏ cần bao nhiêu tiền?

- Muốn làm biển quảng cáo? Màu đỏ? - Ông chủ cửa hàng vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói vậy, nhất thời sững sốt một chút, sau đó lén lút chen đến gần, nhỏ giọng hỏi: - Đá phò hả? Người anh em có con đường à? Cậu không nói sớm, giới thiệu cho ông anh chút được không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư, anh mày nhìn không đứng đắn như vậy sao?!

Heo Heo Chạy Nhanh: “Ha ha ha ha ha ha, ông chủ này cũng là đồ dở hơi!”

Triệu Nháo Nháo: “Tao chấm 99 điểm cho một đợt thao tác này!”

- Quảng cáo nghiêm túc! - Trương Tiểu Kiềm nổi giận, nói: - Là quảng cáo nghiêm túc, không phải loại vớ vẩn kia đâu nhá!
- Khụ khụ... Hèn chi... - Ông chủ cửa hàng ho khan một tiếng, sau đó hỏi: - Vậy thì muốn làm lớn cỡ nào? Có yêu cầu gì?
- Loại đơn giản thôi, nền đỏ. - Trương Tiểu Kiềm suy nghĩ cẩn thận yêu cầu của mình, nói: - Lớn khoảng chừng hai tờ giấy A4.
- Được! - Ông chủ cửa hàng gật đầu, nhớ kỹ, sau đó hỏi: - Có cần lót cứng không?

Còn cần phải hỏi sao? Trương Tiểu Kiềm nói:

- Đương nhiên, làm hết, làm cả bộ là tốt nhất!
- Giấy quảng cáo, lót cứng... - Ông chủ cửa hàng ghi chép xong, nói: - Tổng cộng hết ba mươi -- Có tên không?

Tên á?

Đương nhiên phải có!

Phong cách, cái gọi là phong cách hiểu chưa?

- Trung Tâm Cổ Ván Thịnh Thế Hoàng Triều. - Trương Tiểu Kiềm nghiêm trang đọc tên cửa hàng, sau đó tiếp tục nói: - Làm xinh đẹp chút, càng xa hoa càng tốt.

Kết quả hần còn chưa nói xong đầu, cuốn sổ nhỏ trong tay ông chủ cửa hàng liền “lạch cạch” một phát rơi xuống đất.

- Tên gì cơ?

Trương Tiểu Kiềm ngẩng đầu ưỡn ngực:

- Trung Tâm Cổ Ván Thịnh Thế Hoàng Triều!

Heo Heo Chạy Nhanh: “6666”

Triệu Nháo Nháo: “Được được!”

Giác Mơ Từng Có: “Chào mọi người, phòng live stream này đang làm gì thế? Xem chủ phòng chém gió à?”

Heo Heo Chạy Nhanh: “Đứng đứng đứng, cuồn cười lắm cơ, người chủ phòng là thằng dở hơi chính hiệu!”

Triệu Nháo Nháo: “Còn là thằng dở hơi xấu bỏ mẹ!”

- Xi... - Lúc này ông chủ cửa hàng nhất thời không nhịn được, phì cười lên tiếng! Hần nhặt cuốn sổ lên từ trên mặt đất, vừa cười vừa nói: - Chú em, cái tên này hơi bị to mồm đấy, có cần đổi cái khác không?

Đổi cái đầu mày, cái tên có phong cách như thế vì sao phải đổi?

- Không đổi! Dùng tên này! - Trương Tiểu Kiềm quyết đoán lắc đầu: - To mồm thì sao?! Tên lớn có vấn đề à?! Về sau tôi còn phải đi chém gió ở Nhà Trắng nước Mỹ nhé tôi nói cho ông biết!

Giác Mơ Từng Có: “Đậu móa, chí hướng của chủ phòng rất được đấy! Ngồi chờ!”

Heo Heo Chạy Nhanh: “+1.”

Triệu Nháo Nháo: “+2.”

Hồng Lôi đứng bên cạnh nhìn xem mà mồ hôi như mưa --- Kiếm ca, anh kiếm chế chút đi! Anh em không muốn bị đánh chung với anh đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh mày chính là chàng trai như gió vậy đó

Ông chủ cửa hàng vừa nghe lời này, suýt nữa thì trừng lời cả con mắt!

Hắn trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Trương Tiểu Kiếm, một lúc lâu sau mới giơ ngón tay cái lên:

- Chú em có chí khí! Được được được, vậy thì tên này đi!

Hắn ghi kỹ tên này, biểu tình phi thường nghiêm túc, nhưng hai tay run rẩy vẫn bán đứng hắn.

Chờ viết xong mấy chữ “Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều”, ông chủ cửa hàng nhin cười, hỏi:

- Này, chú em, trung tâm cố vấn của chú ý, đều làm cái gì thế?

Cái này á...

Trương Tiểu Kiếm thuận miệng đáp:

- Xem bói, bát tự...

Ông chủ cửa hàng há to miệng:

- Xem bói?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đúng, không thể quá quê mùa, không thể xâm phạm uy nghiêm của hệ thống, phải cao cấp, hào phóng, thượng lưu!

Phong cách, phải có phong cách!

- Đó chỉ là một phần trong tổng số. - Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nói huu nói vượn: - Còn bao gồm các thứ như là tính toán vận thế, thám tử tư, chi đạo tình yêu, cố vấn tài vận, dù sao lung tung linh tinh cái gì cũng có!

- Có trâu bò như chú nói thật không đó... - Ông chủ cửa hàng nhìn Trương Tiểu Kiếm nhìn là đang nhìn người ngoài hành tinh: - Không bằng chú tính toán vận thế cho anh một chút?

Cái đệt! Nhìn biểu cảm của ông là biết ông không tin rồi!

Muốn bảo anh mày suy tính vận thế á? Vậy thì phải trả tiền biết không hả?

- He he... - Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Cái này cũng giống như là anh làm biển hiệu vậy, anh làm biển hiệu có miễn phí không?

Ông chủ cửa hàng:

- Đương nhiên không rồi!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Đúng rồi, như thế đó. Muốn tôi suy tính vận thế cũng không thể là miễn phí được, he he.

- Còn có cách nói này sao? - Ông chủ cửa hàng suy nghĩ, có lẽ hắn cảm thấy một người trẻ tuổi mới hơn 20 như Trương Tiểu Kiếm thì có thể làm được cái gì, cho nên quyết đoán nói: - Vậy thì thế này đi, chú tính toán vận thế cho anh một chút. Nếu đoán trúng, anh liền làm biển hiệu miễn phí cho chú!

Ah? Cái này được đấy!

Một tấm biển hiệu tốn ba mươi tệ cơ, nếu như không cần tiêu tiền đương nhiên là tốt nhất rồi!

- Tính vận thế sao... - Trương Tiểu Kiếm đâu có biết tính, nhưng mà hắn biết nỏ: - Ai nha tính vận thế là sở trường của tôi đấy, cam đoan chuẩn!

Ông chủ cửa hàng:

- Được được được, chú tính chú tính!

- Ừm, đừng có gấp ha. - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu đi vòng quanh ông chủ cửa hàng, vừa đi vừa than thở: - Lập tức tuân lệnh Thái Thượng Lão Quân hiển linh nhìn thuốc sáu triệt a triệt lâm binh đầu già đều xếp hàng phía trước...

Ông tướng, nghi ngờ thực lực của hệ thống chúng ta đúng không?

Hắn xoay hai vòng rồi đứng vững, nhìn chằm chằm vào ông chủ cửa hàng, sau đó bắt đầu nỏ banh xác:

- Tính xong! Vừa rồi tôi bấm đốt ngón tay tính toán, ông chủ tôi cảm thấy hôm nay áy, vận thế rất tốt nhé! Tôi đoán chừng á, có thể sẽ có mồi làm ăn

lớn!

Ai mà chẳng thích nghe lời hay đúng không? Vì ba mươi tệ, anh mày nhin!

- Thật sao? - Ông chủ cửa hàng nhìn trái nhìn phải, gật đầu nói: - Vậy thì cảm ơn lời chúc của chú ha, chú trước đừng vội, để anh làm biển hiệu cho chú xong đã. Nếu có vụ làm ăn lớn tìm đến thì anh sẽ miễn phí cho chú!

Giác Mơ Từng Có: “Vậy là xong rồi á? Cái này tao cũng biết!”

Heo Heo Chạy Mau: “Đúng rồi, tao cũng có bản lãnh thuận miệng chém gió như thế á!”

Triệu Nháo Nháo: “Lựa lời để nghe mà nói...”

Kết quả ba người xem trong phòng live stream còn chưa nghị luận xong đâu, liền nhìn thấy có một người đàn ông xách cặp đựng hồ sơ đi vào.

Người đàn ông kia vừa bước vào cửa liền kêu lên:

- Ông chủ, ông chủ, làm bảng hiệu!

Thật sự có làm ăn đến cửa!

Giác Mơ Từng Có: “Thuê người?”

Heo Heo Chạy Mau: “+1.”

Triệu Nháo Nháo: “+2.”

Nhìn thấy khách hàng vào cửa, ông chủ cửa hàng vội bỏ xuống công việc trong tay, nghênh đón hỏi:

- Chào mừng chào mừng, muốn làm bảng hiệu như thế nào?

- Pa-nô lớn, dài chừng 20m, rộng khoảng 8m - Người đàn ông bắt đầu miêu tả khuôn mẫu cho ông chủ cửa hàng nghe: - Muốn loại tốt nhất. Công ty chúng tôi chuẩn bị đôi một tấm bảng hiệu tốt hơn chút, giá thương lượng...

Hai người huyền thoại cò kè mặc cả ở đằng kia, sau đó người đàn ông nhanh chóng rời đi, Trương Tiểu Kiếm cười dài nhìn ông chủ cửa hàng:

- Ông chủ, anh đã tin chưa? Anh xem tiền bảng hiệu này...

- Mới mới mới mới không phải đâu! - Ông chủ cửa hàng vừa thấy nếu giữ lời hứa thì sẽ mất 30 tệ, ra sức lắc đầu: - Vừa rồi là người ta thấy cửa hàng của anh đặt tên hay lại chất lượng tốt nên mới đến!

Sau đó vờ tay vỗ vai Trương Tiểu Kiếm, thăm thía nói:

- Người trẻ tuổi đừng luôn nghĩ đến chuyện hám lợi. Vừa rồi chẳng qua là may mắn đoán trúng thôi, tiền vẫn phải trả nhé! Đây, bảng hiệu của chú làm xong rồi, 30 tệ, anh bỏ thêm màu vàng kim tuyến lấp lánh cho chú!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sự tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người đâu?!

- Ông chủ, anh đây là không coi trọng đúng không? - Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Lừa tiền của tôi là sẽ xui xẻo đấy tôi nói cho anh biết.

- Đi đi đi, xui đâu mà xui? - Ông chủ cửa hàng vừa nghe nhát thoi liền mặc kệ: - Anh đây cả ngày ở trong cửa hàng không bước chân ra ngoài, có thể gặp xui cái gì? Thằng nhóc mày nói vớ vẩn cái gì đấy? Nhanh trả tiền đi, 30!

Ông chủ cửa hàng vừa nói đến đây, liền nhìn thấy người đàn ông xách cặp hồ sơ vội vã quay lại, vừa vào cửa liền nói:

- Ông chủ thật xin lỗi, tôi vừa nhận được điện thoại của giám đốc công ty tôi, ông ấy nói đã tìm được người làm bảng hiệu rồi, thật sự xin lỗi.

Nói xong liền vội vã rời đi.

Ông chủ cửa hàng: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Triệu Hiểu Quang.”

- Ai nha, tôi bỗng nhiên cảm thấy ba mươi hình như cũng không nhiều lắm đâu... - Trương Tiểu Kiếm thích ghê gớm, ai bảo ông không giữ danh dự, bây giờ trọn tròn mất đi?! Hiện tại anh mày không thiếu ba mươi tệ nhé! Trực tiếp nhét tiền vào trong tay ông chủ, Trương Tiểu Kiếm cầm bảng hiệu liền đi ra ngoài: - Trả tiền rồi, tôi đi trước nhóc, bye bye...

Ra tiệm in ấn Phú Dân, Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc. Không có biện pháp, anh chính là chàng trai như gió thể đây.

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1... đến từ Triệu Hiểu Quang.

Woa ha ha ha ha ha ha! Xem ra việc hôm nay đã kích đến ông rất lớn nha, kiếm tiền thôi!

Giác Mơ Từng Có: “Thuê người hay lắm!”

Heo Heo Chạy Mau: “+1.”

Triệu Nháo Nháo: “+2.”

Nếu đã làm xong bảng hiệu, hai người Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi liền cầm bảng hiệu đi đến công viên gần đó.

- Nhìn thấy công viên này không? - Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa giảng giải cho ba người trong phòng live stream nói: - Bình thường ấy, xem vân tay xem tướng số phê bát tự xem bói các thứ cơ bản đều ở trong khu rừng nhỏ sát ngoài tường công viên, xem như một thế giới nhỏ vô cùng độc đáo. Trên cơ bản người ở gần đó muốn xem bói đều sẽ đến nơi này. Đây không phải là cứ tùy ý tìm chỗ nào cũng được đâu, nếu không thì lực lượng giữ trật tự an ninh đô thị vừa đến, thần tiên cũng không chịu được!

Giác Mơ Từng Có: “Ngồi chờ chủ phòng đại chiến trật tự đô thị!”

Heo Heo Chạy Mau: “Này được lắm!”

Triệu Tịch Nguyệt: “Nếu thật như thế thì bỏ mầy ủng hộ một cái cá viên!”

- Xi, không phải anh chém, - Trương Tiểu Kiếm nhìn phòng live stream liền bật bả một trận: - Cho dù trật tự đô thị đến đây, anh em cũng tuyệt đối chọn được. Không chỉ chọn được, còn có thể làm cho bọn họ bỏ tiền ra xem bói các chú tin không?

Giác Mơ Từng Có: “Nếu thật như thế thì tao thành fan cứng của mầy!”

Heo Heo Chạy Mau: “+1.”

Triệu Nháo Nháo: “Chủ phòng dám đánh cược, nếu thật như thế tao liền ủng hộ cái máy bay cho mầy!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đại sư cứu mạng a đại sư!

À à tiên sư, dám hoài nghi thực lực của anh mầy đúng không?

Máy bay của mầy anh đòi chắc rồi! 10 tệ chứ chẳng chơi!

- Các chú cứ yên tâm đi, xem anh mầy chém gió như thế nào là được. - Trương Tiểu Kiếm nhìn màn hình nhẹ nhàng vuốt tóc, bước đi!

Nhanh chóng đi đến địa điểm, Trương Tiểu Kiếm tùy tiện tìm một vị trí, đặt bảng hiệu, sau đó trải báo chí xuống đất đặt móng ngồi xuống. Hồng Lôi ngồi ở bên cạnh cầm di động chụp lung tung một trận.

Từ sáng sớm tới giờ hẳn hẳn vui vẻ quá trời, quả nhiên vẫn là chơi với Kiếm ca mới càng thú vị, còn hơn cả ăn gà!

Lúc này, đám người xem bói xung quanh ước chừng có ba bốn người, tất cả đều là người trung niên năm sáu mươi tuổi trở lên, dân chúng bình thường đều gọi người như thế là bán tiên. Đương nhiên đó cũng chỉ là một cách xưng hô, có tiên hay không thì còn chờ suy xét.

Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm đến đây ngồi xuống, nhất thời liền có hai người phi thường hiếu kỳ chạy tới vây xem.

Chung quy bình thường mà nói, người làm nghề này đều có ý thức lãnh địa rất mạnh. Mầy đến xem bói thì thôi, nhưng đây là đến cướp miếng cơm!

- Người trẻ tuổi, chú muốn cướp mồi làm ăn của các ông à? - Một người trong số đó nhìn Trương Tiểu Kiếm cười lạnh: - Bằng tuổi của chú, muốn làm nghề này còn chưa đủ trình đâu nhé!

Người nói chuyện đến từ quán bên cạnh, xem trên bảng hiệu có viết năm chữ “Hoàng Đại Tiên Xem Bói”, mặc một chiếc áo sơ mi đen thui, nếp nhăn đầy mặt, thoạt nhìn phi thường quê mùa, nhất là vừa mở miệng liền lộ ra hàm răng vàng khè so le không đều.

Hai người khác cũng không kém cạnh bao nhiêu, dù sao luận hình tượng mà nói, làm một người giá trị nhan sắc vừa đạt tiêu chuẩn, Trương Tiểu Kiếm có thể hoàn toàn nghiền áp bọn họ!

Giắc Mơ Từng Có: “Ha ha ha, chủ phòng, lại có người còn xấu hơn cả ông!”

Heo Heo Chạy Mau: “Hôm nay thật là được thông nã!”

Triệu Nháo Nháo: “Chủ phòng không cần sợ, làm luôn đi!”

Đối mặt với khiêu khích đến tận cửa, Trương Tiểu Kiếm yên lặng cười, nói:

- Xin lỗi, tôi đang làm live đây, xin mấy vị nhường đường một chút.

- Live?

Vừa nghe thấy vậy, ba người nhất thời liếc nhìn nhau. Hoàng Đại Tiên nói:

- Ah yo, hiện tại đầu năm nay ngay cả xem bói cũng có thể làm live sao?

Sau đó nhìn về phía biển hiệu của Trương Tiểu Kiếm:

- Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều?

Mấy người đọc một chút, sau đó bỗng nhiên cười phá lên, Hoàng Đại Tiên cười vui vẻ nhất:

- Ha ha ha ha ha ha, cái chỗ bé tí bằng lỗ mũi của mày thế này mà cũng dám đặt tên kiêu ngạo như vậy? Ha ha ha ha ha, quả nhiên là người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng!

Người khác nói:

- Đúng vậy, người trẻ tuổi, nghe ông anh khuyên một câu, nhanh đổi chỗ đi. Mày muốn live ở chỗ nào chẳng được, việc gì phải cướp mối của các anh?

Người thứ ba nói:

- Chính là thế. Bằng cái tên này của mày á, có ngồi ở đây cả buổi sáng cũng chẳng có mối nào thêm đâu.

- Chưa chắc đâu nhé. - Trương Tiểu Kiếm ngồi trên tảng đá, mở hai chân, hai tay đặt trên đầu gối, phong thái như cao nhân, nửa nhắm mắt nói: - Nếu như tôi đoán không nhầm, tôi đa 5 phút đồng hồ sau, sẽ có mối đến cửa!

- Thôi đi. - Hoàng Đại Tiên khinh thường lắc đầu, sau đó trở về chỗ ngồi của mình, nói: - Trong vòng một giờ nếu chú mày có thể nhận được mối, anh em bọn tao liền viết ngược tên mình luôn!

- Hết thấy nói chuyện bằng sự thật. - Trương Tiểu Kiếm dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý đến bọn họ.

Đương nhiên, ở mặt ngoài rất bình tĩnh, thực tế trong lòng hắn cũng không có nắm chắc, rốt cục có thể có người tìm đến trong vòng năm phút đồng hồ hay không đây?

Trong phòng live stream

Một Con Ong Mật tiến vào phòng live stream

Một Con Ong Mật: “Chào mọi người, đây là đang làm gì vậy?”

Giắc Mơ Từng Có: “Xem chủ phòng chém gió!”

Heo Heo Chạy Mau: “+1.”

Triệu Nháo Nháo: “Nhanh đến xem chủ phòng chuẩn bị tức giận đấu trật tự đô thị!”

Một Con Ong Mật: “Cái này thú vị, xem chút xem chút!”

Mấy người trong phòng live stream đang tán dóc, lúc này Trương Tiểu Kiếm lại nhận được tin tức từ hệ thống.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Triệu Hiểu Quang.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì vậy? Triệu Hiểu Quang là thằng nào?

Đúng lúc Trương Tiểu Kiềm đang nghi hoặc, một người nam thanh niên ước chừng ba mươi tuổi đầy mặt nghi ngờ bước đến. Người đàn ông kẹp túi dưới nách, quần tây gầy da, kiểu tóc sáng bóng, quả nhiên là hình mẫu nhân sĩ thành công. Người kia đi đến đây rồi nhìn xung quanh, sau đó ngồi xuống trước tảng đá của Trương Tiểu Kiềm.

- Cậu trông quán cho người khác à? - Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Trương Tiểu Kiềm, đầy mặt nghi ngờ.

Có khách đến cửa!

Trương Tiểu Kiềm ngay ngắn ngồi thẳng, sau đó hai tay đặt trên đùi, ngón tay đan vào nhau, nghiêm túc nói:

- Xin chào tiên sinh, chúng tôi là Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều. Xin hỏi ngài muốn cố vấn chuyện gì?

- Cậu nói gì? Trung tâm cố vấn gì cơ? - Người thanh niên lại nhìn xung quanh, sau đó quay đầu nhìn Trương Tiểu Kiềm, cả kinh kêu lên: - Cái quán ven đường rách nát này cũng gọi là Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều được á?

Có biết nói chuyện hay không hả?! Cái gì gọi là “quán ven đường rách nát”?! Có thể bỏ chữ “Rách nát” đi được hay không?!

Trương Tiểu Kiềm liếc xéo hân:

- Anh có ý kiến gì?

- Không ý kiến, ha ha ha ha ha, không ý kiến. - Người thanh niên ra sức nhin nhưng không nhin được, vừa run rẩy bả vai vừa cười nói: - Được được được, Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều đúng không? Vậy chỗ cậu có thể cố vấn được chuyện gì?

- Nè. - Trương Tiểu Kiềm chỉ vào bảng hiệu vừa làm hết ba mươi tệ: - Hạng mục có thể cố vấn đều ở đây.

Người thanh niên vừa xem bảng hiệu vừa than thở “Sao còn bắt chúc khách sạn thế” sau đó lựa chọn một hạng mục:

- Suy tính vận thế tốn bao nhiêu tiền?

Ai nha, bao nhiêu tiền mới được đây?

Trương Tiểu Kiềm tính tùy tiện nói mười tệ hai mươi tệ gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng, hệ thống liền xen vào.

Hệ thống:

- Suy tính vận thế giá 200, không mặc cả, bằng không giặt điện.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Tao ĐKM!!!

- 200. - Trương Tiểu Kiềm mặt không biểu cảm: - Không mặc cả.

Hoàng Đại Tiên bên cạnh cảm đầu xuống đất.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Hồng Lôi.”

- Suy tính vận thế 200 tệ á?! - Người thanh niên suýt nữa rít gào: - Sao mày không đi cướp ngân hàng đi?!

Cái đệt! Anh mày có hệ thống trâu bò trong người như thế thì việc gì phải đi ăn cướp?!

- Chính là giá này. - Trương Tiểu Kiềm nhún vai: - Không tính thì thôi.

- Thôi, tôi tính không nổi đâu. - Người trẻ tuổi xách cặp lên liền muốn đi: - Suy tính cái vận thế thôi mà cũng đòi 200 tệ, ở đâu mà đắt thế.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Tao đã bảo là giá này quá cao mà?! Đắt thế ai chịu tính hả?!

Hoàng Đại Tiên ngồi một bên vội vàng ngoắc gọi người thanh niên này:

- Tiên sinh, có cần đến chỗ tôi tính hay không? Tôi rẻ hơn, năm mươi là được!

- Ừm... - Người thanh niên hơi do dự một chút, nhưng chưa kịp chờ hắn nói chuyện, đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên cách đó không xa bùm bùm chạy đến bên này.

Chuyện gì vậy?

Người thanh niên đầy mặt ngớ ngẩn, Trương Tiểu Kiếm cũng đầy mặt ngớ ngẩn.

Bởi vì người đàn ông trung niên kia chính là ông chủ tiệm in ấn lúc trước! Hắn chạy cực kỳ sốt ruột, có thể nói là bò lê lão đảo!

Ông chủ tiệm in ấn suýt nữa húc ngã người thanh niên kia, hoàn toàn không nói một câu dư thừa, trực tiếp nhào đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm, hét to:

- Đại sư, ngài quả nhiên ở đây! Đại sư cứu mạng a đại sư!

- Làm sao thế? - Trương Tiểu Kiếm vừa nói một câu, sau đó liền sợ ngây người, buột miệng chửi bậy: - Đâu móa, ông làm sao vậy? Miệng ông bị làm sao đấy?!

Cũng không thể trách Trương Tiểu Kiếm giật mình như vậy.

Nhìn thấy ông chủ cửa hàng đầy miệng đen thui, môi sưng y hệt hai khúc xúc xích, còn đang chảy máu kìa!

Rốt cục thằng này đã gặp phải chuyện gì mà thảm thiết như vậy?!

- Đừng nói nữa! - Ông chủ cửa hàng đau đến mức muốn rơi nước mắt, các loại túi thân a: - Đại sư ngài không phải nói hôm nay tôi sẽ gặp tai họa đồ mầu sao? Tôi không tin, tôi tính toán một ngày thì có thể xảy ra chuyện gì? Kết quả ngài vừa đi, tôi liền đi dự lễ kết hôn, đi xã giao a!

Trương Tiểu Kiếm trừng mắt:

- Sau đó thì sao?

Lúc đó người thanh niên cũng hiểu kỳ chen lại đây. Hôm nay gặp phải chuyện này thật sự là thú vị, đã xảy ra chuyện như thế nào đây?

Liền nghe thấy ông chủ cửa hàng nói:

- Vốn tính toán đi dự hôn lễ thì có thể xảy ra chuyện gì? Ai biết khi tôi dùng thuốc lá châm ngòi pháo, nhất thời lơ là một chút, vừa đốt pháo xong tôi ném điều thuốc ra ngoài, ngâm pháo vào miệng...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Người thanh niên: "..."

Hồng Lô: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tìm người diễn hết bao nhiêu tiền thế?

Đâu móa thế cũng được sao?! Đốt ngòi pháo bằng thuốc lá, sau đó ném thuốc lá, ngâm pháo vào miệng...

Anh giai ơi, răng của anh còn sống không?

Bốn người trong phòng live stream đã cười muốn tắt thở, lần lượt phát comment tỏ vẻ vui sướng ----

Giấc Mơ Từng Có: "Lượt thao tác này rất tốt!"

Heo Heo Chạy Mau: "Lượt kỹ xảo biểu diễn này rất tốt đấy đại ca!"

Triệu Nháo Nháo: "Đầu năm nay vì live stream cũng là rất liều mạng!"

Một Con Ong Mật: "Biểu diễn thật lợi hại!"

Nhìn miệng của ông chủ cửa hàng, Trương Tiểu Kiếm rất muốn cười to ba tiếng, nói một câu anh mày quả nhiên vô địch rồi!

Nhưng mà lúc này nhất định phải nhịn xuống, nhất không thể tự loạn chiến tuyến!

- Tôi đã nói cái gì nhĩ? - Trương Tiểu Kiếm phi thường tự nhiên thay đổi một loại sắc mặt, bộ dáng như là đắc đạo cao nhân: - Không nghe đại sư nói, tổn hại ngay trước mắt a. Vậy lúc này ông muốn hỏi cái gì?

Lúc này nếu như hắn có một bộ râu lại mặc vào một chiếc đạo bào, vậy thì chính là thần tiên hạ phàm không nói đùa!

- Đại sư! Đại sư cứu mạng a! - Ông chủ cửa hàng chỉ vào cặp môi xúch xích của mình, mặt như đưa đám cầu xin: - Đại sư ngài nhất định phải nghĩ cách giúp tôi a! Tôi còn trẻ, tôi không muốn chết a!

Ừm, Trương Tiểu Kiếm nói hôm nay hắn sẽ gặp xui xẻo, ban đầu hắn còn không tin, nhưng bây giờ có muốn không tin cũng không được...

Hiện tại hắn thật sự là rất sợ hãi, nếu như, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì không may, vậy thì vấn đề không phải là sẽ tốn bao nhiêu tiền...

Sớm biết vậy, lần trước đừng nói là thu tiền của hắn, cho dù phải cho hắn thêm 30 tệ cũng được!

Người thanh niên đứng bên cạnh thấy vậy, đã sớm ngớ ngẩn.

Thật hay giả thế? Người trẻ tuổi trước mặt này thoạt nhìn cũng mới 24 - 25 tuổi mà thôi, có thật là chuẩn như vậy hay không thế?

- Ừm, lúc trước tôi đã nói rồi mà đúng không? - Lần này Trương Tiểu Kiếm nếu không hung hăng chém một đao, vậy thì quá đáng tiếc! Hắn nhắm mắt sờ cảm, làm bộ làm tịch bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó nói: - Nếu như vậy, kỳ thật chuyện của ông cũng đơn giản thôi. Của đi thay người là được. Vẫn câu nói cũ, chuyện tám báng này sao, ông xem...

- Miễn phí! Đương nhiên miễn phí! - Ông chủ cửa hàng liều mạng rút ba mươi tệ trong túi ra nhét vào trong tay Trương Tiểu Kiếm, kêu lên: - Đại sư cứu mạng a!

Lúc này mới đúng chứ...

Haizzz, cái gì gọi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ? Sớm chút làm vậy thì tốt rồi, không đến mức bị nổ banh miệng như thế...

- Đã như vậy, tôi cũng không làm khó ông nữa. - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng phẩy tay: - Trở về đi. Lần sau nhớ rõ mọi chuyện đều phải sòng phẳng, không thể lại làm như vậy được nữa!

- Được được được, không thành vấn đề! - Ông chủ cửa hàng liên tục gật đầu, sau đó cẩn thận hỏi: - Đại sư, ngài tính chuẩn như thế, có thể giúp tôi tính chút tài vận hay cái gì khác được không?

Đều thâm như thế mà còn không quên hám lợi!

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu, sau đó đẩy bảng hiệu lên trước:

- Vừa rồi xem như là nhắc nhở hữu nghị, nếu muốn suy tính cái gì đứng đắn thì phải trả tiền.

- Tôi xem thử xem... - Ông chủ cửa hàng cầm bảng hiệu lên nhìn kỹ, sau đó nói: - Vận thế đi, tôi muốn tính cái vận thế!

Trương Tiểu Kiếm:

- Suy tính vận thế 200.

- Đại sư ngài tính rẻ chút đi. - Ông chủ cửa hàng còn muốn dây dưa: - Dù sao ngài tính cái này lại không cần tiền vốn, giá cao hay thấp không phải đều do ngài quyết định sao? Ngài xem như thế này có được không? 50 tệ, ngài liền tính chút vận thế cho tôi là được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Kỳ thật nói như vậy khiến Trương Tiểu Kiếm có chút động lòng.

50 tệ a! Cũng không ít đâu, có thể tăng lên mấy chục nghìn thứ hạng trên bảng xếp hạng ấy chứ!

Nhưng đúng lúc này, thanh âm nhắc nhở của hệ thống vang lên:

- Xin hãy chặt chẽ dựa theo mức định giá của hệ thống để thu phí, bằng không giật điện!

Quả nhiên là thế...

- Không được, không mặc cả. - Trong lòng Trương Tiểu Kiếm quả thực là đang rỉ máu, nhưng trên mặt lại giả vờ nghiêm trang nói một không hai: - Bằng không khẳng định là sẽ suy tính không chuẩn. Hơn nữa nếu tôi đã dám đặt giá cả như vậy, đương nhiên là vì nó đáng giá số tiền này.

- Thật sự không thể giảm chút nào sao? - Ông chủ cửa hàng chu cặp môi xúch xích, than thở: - Nhưng mà 200 cũng quá đắt một chút... Thôi, 200 thì 200 đi.

Hắn nói rồi lấy ra hai tờ Mao gia gia nhét vào trong tay Trương Tiểu Kiếm:

- Đại sư ngài xem giúp tôi đi, vận thế sau này của tôi...

Hai trăm khối vào tay, pò rồ!

Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt bóp bóp Mao gia gia trong túi: “Ha ha ha ha ha, còn thiếu 151.2 liền có thể đạt được khung kỹ năng trống thứ hai, thích!”

“Hệ thống: Điểm số kiếp sợ +3 đến từ Hồng Lôi.”

Ba người Hoàng Đại Tiên ngồi một bên nhìn xem mà tròn mắt suốt nửa lờ ra ngoài ---- Đậu móa, thẳng nhóc này tùy ý tính cái vận thế liền có 200 tệ? Này mẹ nó công bằng ở chỗ nào?!

- Khụ khụ, ông đừng có gấp ha, tôi phải suy tính cho ông cái đã. - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu nhắm mắt lại thì thảo lắm bầm suy tính cho hắn. Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm đâu có biết tính cái gì đâu? Nhưng may mà hắn biết nổ...

- Ông chủ, tôi vừa bấm đốt ngón tay tính toán, tỉ mỉ chỉnh sửa lại vận thế của ông. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay ông còn sẽ có một vụ làm ăn lớn đến cửa. - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha bắt đầu chém gió với ông chủ cửa hàng: - Sau đó, ở phương diện khác ấy, cũng sẽ có một ít thu hoạch không tệ. Đương nhiên, thu hoạch này không nhất định là về mặt tiền tài, cũng có thể là cái khác. Dù sao nói thế nào đi nữa, mấy ngày tiếp theo chỉnh thể vận thế của ông đều rất tốt, sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Trương Tiểu Kiếm nói đến đây liền ngừng. Ông chủ cửa hàng nhìn hắn, cẩn thận hỏi:

- Eh... Vậy là xong rồi sao?

- Ah, xong. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Không thì ông còn muốn làm gì đây?

- Tôi tốn 200 tệ đấy! - Ông chủ cửa hàng nhất thời phát điên, kêu lên: - Chỉ đổi được hai câu nói của cậu thôi sao?!

- Lần trước còn có một câu kia. - Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Tôi nhớ là tôi từng nói hôm nay ông sẽ xui xẻo...

- Dừng lại! - Hiện tại ông chủ cửa hàng vừa nghe thấy xui xẻo liền có cảm giác muốn đá ra quần: - Dừng nói gì hết, tôi tin! Tôi tin! Vậy thì thế nhé, tôi về trước đây, cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư!

Lúc nói chuyện, ông chủ cửa hàng đứng dậy liền chạy. Nhưng mà rất rõ ràng, không giống như lúc chạy đến, lần này ông chủ cửa hàng chạy rất vững bước --- Chung quy Trương Tiểu Kiếm đã nói mấy ngày sau hắn sẽ có được thu hoạch không nhỏ. Dựa theo trình độ linh nghiệm mà nói, hắn là sẽ không thành vấn đề đâu!

Người này nói xong liền chạy, bây giờ còn lại Trương Tiểu Kiếm, Hồng Lôi cùng với người thanh niên vẫn xem náo nhiệt kia.

- Anh còn có việc gì sao? - Hai trăm khối vào tay, tâm tình của Trương Tiểu Kiếm rõ ràng là cực kỳ tươi đẹp, ngồi trên ghế nhìn người thanh niên nói: - Muốn tính thì nhanh lên.

- Ai nha, cậu ngược lại là diễn một vở kịch hay đấy. - Người thanh niên rất rõ ràng là không có đề trong lòng chuyện vừa rồi. Chung quy việc này thoát nhìn rất ảo diệu, hắn vừa đi, liền chạy đến một người nói thẳng này tính chuẩn, sau đó liền bỏ ra 200 tệ! Dừng đùa! Làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy? Cho nên người thanh niên trẻ tuổi nhún vai, cười nói: - Ngược lại là rất nhọc công đấy. Tốn bao nhiêu tiền thuê người diễn thế hả? Kỹ xảo biểu diễn không tệ!

Bốn người trong phòng live stream vui muốn chết.

“Người thông minh a!” “Anh hùng mưu lược giống nhau!” “Chủ phòng đây là sắp tung chiêu rồi!” “+1!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Dám không tin anh mày!

- Có thuê người hay không, tôi có giải thích cũng vô dụng. - Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Anh tính thử một quẻ chẳng phải là sẽ biết?

- Cũng được thôi. - Người thanh niên ngồi xuống trước mặt Trương Tiểu Kiếm, nói: - Nói rõ trước nhé, nếu tính không chuẩn thì tôi sẽ không trả tiền đâu đây.

- Tùy anh thôi. - Trương Tiểu Kiếm nhìn hắn: - Anh nói trước là muốn tính cái gì đi.

- Nếu như cậu tính chuẩn như vậy... - Người thanh niên nhìn Trương Tiểu Kiếm, vẻ mặt khiêu khích: - Vậy cậu tính thử xem tôi gọi cái gì đi.

- Này á... - Trương Tiểu Kiếm sờ sờ cằm, nói: - Anh tin tôi không?

- Tin, đương nhiên là tin rồi. - Người thanh niên he he cười lạnh: - Cậu nói đi, tôi tin.

- Vậy thì được rồi. - Trương Tiểu Kiếm chỉ một ngón tay vào siêu thị cách đó không xa, nói: - Đi siêu thị mua một tấm vé số cào trúng thưởng, trúng 5 tệ trước đã, sau đó trở lại tìm tôi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tôi là người mà các ông không thể đụng vào được

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, người thanh niên ngược lại sững sốt một chút.

Cái gì thế này? Mua một tấm vé số cào trúng thưởng, trúng 5 tệ? Thăng nhóc này nói chắc như vậy sao?

- Được! - Người thanh niên gật đầu thật mạnh: - Vé số cào trúng thưởng đúng không? Tôi đi mua ngay nhé!

Hắn nói rồi đứng dậy, không nói hai lời đi vào siêu thị mà Trương Tiểu Kiếm vừa chỉ vào.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ngô Vi Dân.”

Trong lòng Trương Tiểu Kiếm vui ngất trời --- Làm xong!

- Này... Thật sự trúng năm tệ! - Lúc này người trẻ tuổi trở về, đầy mặt khiếp sợ: - Sao cậu lại biết tôi nhất định sẽ trúng?

- Thiên cơ bất khả lộ. - Trương Tiểu Kiếm làm bộ như đắc đạo cao nhân, nói: - Lần này để cho tôi xem tướng mạo của anh đi. Tôi xem thử xem tên của anh là gì.

Còn có thể thao tác như vậy sao?

Ngô Vi Dân đầy mặt ngỡ ngàng ngồi ở đó, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu lừa gạt ----

- Nhìn kiểu dáng khuôn mặt của anh rất rộng mở đấy, nếu tôi đoán không sai, anh hẳn là họ Ngô?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Ngô Vi Dân.”

- Nhìn lông mày với ánh mắt của anh, tên anh hẳn là có ba chữ, trong đó hẳn là có chữ “Dân”.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Ngô Vi Dân.”

- Cuối cùng nhìn hình dạng miệng cùng mũi của anh, lại phối hợp thiên can địa chi ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, tên đầy đủ của anh hẳn là gọi Ngô Vi Dân. Không sai!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ngô Vi Dân.”

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Dám nghi ngờ anh mày á, gạt chết mày tin không?!

Về mặt phong thái của Trương Tiểu Kiếm như là cao nhân, hơi híp mắt, sau khi nói ra họ tên của Ngô Vi Dân liền không nói gì nữa.

Ngô Vi Dân quả thực là đầy mặt khiếp sợ! Cả người suýt nữa thì choáng váng!

Thật hay giả vậy?! Vị đại sư này chuẩn đến như vậy sao?!

- Cao nhân đây rồi! - Ngô Vi Dân nắm chặt tay Trương Tiểu Kiếm: - Đại sư, chân chính đại sư a! Quá lợi hại! Cậu lợi hại quá đi mất! Cái này mà cũng có thể tính được!

- Bây giờ anh tin chưa? - Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nói: - Nói đi, muốn tính cái gì?

Nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, vậy thì khung kỹ năng trống thứ hai của anh mày đã sắp rơi xuống rồi...

Nhưng mà Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, liền thấy Ngô Vi Dân lo lắng không yên lấy di động ra:

- Đại sư nhanh nhanh, cho tôi add nick wechat của cậu một chút! Kỳ thật hôm nay tôi còn chưa nghĩ ra nên tính cái gì. Chờ mấy ngày sau nghĩ ra rồi lại báo tin chính xác cho ngài được không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lật bàn a mẹ kiếp! Phí nhiều sức như vậy, kết quả thắng này lại nói cho hắn là còn chưa nghĩ ra!

- Đại sư ngài đừng buồn rầu! - Ngô Vi Dân thấy Trương Tiểu Kiếm rõ ràng không quá vui vẻ, nhanh chóng giải thích nói: - Gần đây thời vận của tôi xác thực có chút không thuận. Nhưng không thể qua loa như vậy được. Đại sư ngài chờ tin tức của tôi đi, đến lúc đó lại suy tính cẩn thận giúp tôi, có được không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đệt, đến khi đó anh em nhất định phải làm thật may mắn một trận!

- Ừm, nhìn anh thành tâm như vậy, tôi liền nể mặt chút đi. - Trương Tiểu Kiếm cất đi động đi, sau đó thần nhiên nói: - Vậy thì cứ như thế, chờ khi nào anh suy nghĩ kỹ muốn tính cái gì, đến lúc đó lại đi tìm tôi.

- Vâng đại sư, cảm ơn đại sư! - Tuy rằng Ngô Vi Dân tốn 100 tệ, nhưng rõ ràng là phi thường vui vẻ, sau đó đợi đến khi hắn nhìn thấy ID wechat của Trương Tiểu Kiếm...

- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca? - Ngô Vi Dân cảm thán nói: - Đại sư không hổ là đại sư, ngay cả ID cũng có đặc sắc như thế.

Ai nha, lời này hay, tao thích nghe, ha ha ha ha ha!

- Khách khí!

Hai người add wechat của nhau. Nhìn bóng lưng Ngô Vi Dân rời đi, Trương Tiểu Kiếm nhất thời đắc ý sờ cằm.

Sáng nay mới ngồi không bao lâu đã buôn bán lời 200, còn thuận tiện giữ được một khách hàng tương lai. Trong mơ hồ, Trương Tiểu Kiếm cảm giác đây quả thực là một con đường kiếm tiền không tệ lắm đâu. Xem ra Thịnh Thế Hoàng Triều không có vấn đề nha!

- He he, về sau không có việc gì liền đi ra xem cái bói, cũng không tệ lắm ha. - Trương Tiểu Kiếm đắc ý châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi bóp tờ tiền trăm tệ trong tay, cảm giác đó là tương đương sung sướng ý --- Sau đó hắn liền thấy ba người Hoàng Đại Tiên đều vây quanh lại đây.

- Chú em, vừa rồi giả vờ rất giống nhĩ. - Hoàng Đại Tiên cười lạnh he he: - Ngay cả tên cũng có thể tính ra được. Mà thuê người diễn cũng có chút thú vị đây. Liên hoàn lừa đảo chứ gì? Ai nha, đáng tiếc quá, bị chúng ta nhìn thấu rồi.

Bốn người trong phòng live stream vừa nghe liền vui vẻ:

“Không khuyết điểm!” “Liên hoàn lừa đảo, ha ha ha!” “Hoàng Đại Tiên nhìn vậy mà rất có chỉ số thông minh a!”

Thấy ba người Hoàng Đại Tiên vây lên, Trương Tiểu Kiếm nhất thời mỉm cười:

À à tiên sư, còn dám chạy đến đá quán của anh mà à?

- Các ông xem bói của các ông đi, tôi làm live của tôi nhá. - Trương Tiểu Kiếm cười cười, sau đó nhìn Hoàng Đại Tiên: - Sao? Thấy tiền đỏ mắt chứ gì?

- Thắng nhóc, chặn đường phát tài của người khác là không được đâu đấy. - Hoàng Đại Tiên khoanh tay trước ngực, hừ lạnh nói: - Tốt xấu ông đây cũng có chút máu mặt ở cái khu này. Thử thời thì mau rút đi! Đừng chọc giận ông đây!

Giấc Mơ Từng Có: “Đây là muốn đánh sao?”

Heo Heo Chạy Mau: “Chủ phòng ông đừng có đánh nhau a, phe nó có nhiều người!”

Triệu Nháo Nháo ủng hộ một cái máy bay cho Kiếm ca.

Triệu Nháo Nháo: “Chủ phòng, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, ba sáu kẻ chạy là thượng sách!”

Một Con Ong Mật: “666666, chủ phòng, không cần sợ!”

- Sao? Muốn gây sự à? - Thấy Trương Tiểu Kiếm bị bao vây, Hồng Lôi vội bước lên một bước: - Ai mà chẳng quen biết mấy người!

- Không có việc gì, chẳng qua là ba ông thầy thôi! - Trương Tiểu Kiếm kéo Hồng Lôi ra sau, nhìn Hoàng Đại Tiên, thuận miệng liền chém một phát gió: - Các ông có máu mặt, anh em cũng không kém đâu nhé. Không sợ nói cho các ông biết, tôi có quen biết với trật tự đô thị đấy. Có tin là sẽ được gặp nhau xuyên qua song sắt thiên quân vạn mã không hả?

- Tao tin cái đầu mày! - Hoàng Đại Tiên hung tợn nhổ một bãi nước bọt: - Đến a! Mày có giỏi thì kêu cho ông đây nhìn xem!

- Vậy thì theo mong muốn của ông. - Trương Tiểu Kiếm chợt nở nụ cười, ngón tay chỉ ra đường cái: - Ông xem, không phải đã đến rồi sao?

Đám người Hoàng Đại Tiên quay sang nhìn, nhất thời liền ngớ ngẩn!

Cách đó không xa, ba chiếc xe giữ trật tự đô thị đã dừng bên lề đường!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Hoàng Minh Viễn.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Triệu Vũ Linh.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Vương Thiết Trụ.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lôi.”

- Đậu mó! Trật tự đô thị thật sự đến rồi kìa! - Hoàng Đại Tiên Hoàng Minh Viễn nhìn Trương Tiểu Kiếm, giống như nửa đêm thấy ma, run cầm cập hỏi: - Mà... Mà rốt cục là ai?

- Tôi sao? - Trương Tiểu Kiếm châm điều thuốc, nhẹ nhàng rít một ngụm, đầy mặt nhẹ như mây gió, thản nhiên nói: - Tôi là người mà các ông không thể đụng vào được!

Bốn người trong phòng live stream nhất thời liền cười tít loz!

Heo Heo Chạy Mau ủng hộ một cái máy bay cho Kiếm ca.

Heo Heo Chạy Mau: “Chủ phòng cũng từng đọc ‘Trùng sinh chi đô thị tu tiên’ à?”

Triệu Nháo Nháo: “Lượt thao tác này rất tốt!”

Một Con Ong Mật: “Chủ phòng, sao ông lại vĩ đại đến như thế?”

Giấc Mơ Từng Có: “Ngồi chờ chủ phòng đại chiến trật tự đô thị!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Streamer nổi tiếng có bốn mươi nghìn khán giả

Trật tự đô thị giá lâm, đám chủ quán xem bói cùng mấy người Hoàng Đại Tiên Hoàng Minh Viễn cầm biển hiệu lên bắt đầu chạy như điên. Đừng xem bọn họ đều năm sáu mươi tuổi, nhưng mà tốc độ chạy không thua kém gì vận động viên nhè, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng tăm hơi, xem ra trước kia từng làm chuyện này không ít lần!

- Kiếm ca! - Hồng Lôi cũng có chút sợ, chung quy trật tự đô thị lại không phải là người bình thường, vội vàng hỏi: - Chúng ta có chạy không?

- Chạy? Vì sao phải chạy? - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít sâu một hơi, phong cách cao không giống bình thường: - Yên tâm đi, anh mày quen biết người ở trên!

- Đứng lại, đều đứng lại cho tao!

Một đám trật tự đô thị thấy đám người Hoàng Đại Tiên chạy, vừa đuổi theo vừa la lên:

- Gọi chúng mày đấy, đều đứng lại cho tao!

Đám người Hoàng Đại Tiên chạy càng nhanh...

- Còn cậu đây là thế nào? - Một đám trật tự đô thị nháy mắt chạy đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm, trong đó một người đàn ông trung niên bộ dáng giống như đội trưởng nhử mày hỏi: - Bầy quán xem bói ở trong này rất ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố có biết không?

- Không phải. - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc, há mồm liền chém luôn một phát: - Kỳ thật em đang làm live stream, có bốn mươi nghìn khán giả đấy.

Trật tự đô thị vừa nghe thấy người trước mắt này là streamer nổi tiếng có bốn mươi nghìn khán giả, nhất thời kinh ngạc!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Diêu Kiến Huy.”

- Đầu thu gập gộc vào đi. - Đội trưởng trật tự đô thị Điều Kiến Huy còn cố ý chỉnh sửa hình tượng một chút, nháy mắt đổi sang khuôn mặt tươi cười: - Hóa ra là thế, tôi còn tưởng cậu đang xem bói cơ. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nào có người nào trẻ tuổi như cậu mà đã làm nghề này. Ah, chú em, cho anh cái góc độ quay chụp đẹp chút nhé. Khụ khụ, kỳ thật trật tự đô thị chúng ta cũng không có hung ác như mọi người vẫn tưởng đâu. Đầu là vì giữ gìn bộ mặt thành phố ha.

Nói xong còn cố ý cười cười nhìn màn hình.

Trong phòng live stream lại cười bay nóc ---

Heo Heo Chạy Mau: “Mười nghìn người đầu tiên ở đây!”

Giấc Mơ Từng Có: “Mười nghìn người thứ hai!”

Triệu Nháo Nháo: “Tui là người thứ ba!”

Một Con Ong Mật: “Tui là người thứ tư!”

Heo Heo Chạy Mau: “Chúng ta đại biểu cho bốn mươi nghìn khán giả! Comment của bốn mươi nghìn khán giả đều do chúng ta tạo ra!”

Giấc Mơ Từng Có: “Bốn mươi nghìn khán giả vậy xem chủ phòng thuê người diễn!”

- Ai nha được thôi. - Trương Tiểu Kiếm lấy điều thuốc châm cho Điều Kiến Huy, sau đó cười nói với Hồng Lô: - Lô ca, quay chụp cận cảnh vị đội trưởng này đi, để cho bốn mươi nghìn khán giả của anh đều nhìn thấy!

Hồng Lô:

- OK!

Lấy di động ra quay chụp một trận. . .

Thấy quan hệ kéo gần không ít, lúc này một người trẻ tuổi trong đội ngũ trật tự đô thị bước lên một bước, nhìn Trương Tiểu Kiếm, kinh ngạc nói:

- Vừa rồi tôi còn không dám nhận đâu, cậu không phải là người làm bánh kếp giòn sao?

Trương Tiểu Kiếm: “. . .”

Đây là tình huống thế nào vậy? Cái gì gọi là tao là người làm bánh kếp giòn?

Sau đó chờ cho hấn nhìn kỹ, nhất thời liền nở nụ cười --- Đây không phải là cái thằng tham ăn Trương Văn Huy từng ném qua bánh kếp giòn do mình tự tay làm sao? Thời gian thật lâu mà còn ở đó tưởng nhớ hương vị kia!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ai nha, hóa ra là cậu sao, ha ha ha ha ha, tôi đã nói là nhìn quen mắt mà. Sáng hôm đó cái bánh kếp giòn tôi làm ăn có được không?

- Ăn ngon, ăn rất ngon! - Trương Văn Huy vừa nhắc đến đây lại bắt đầu chảy nước miếng: - Mấy ngày sau đó sáng nào tôi cũng đi tìm cậu, nhưng mà cậu vẫn không xuất hiện.

Sau đó hấn giải thích cho đội trưởng Điều Kiến Huy:

- Điều đội, đây là người cùng khu dân cư với em, tuyệt đối là dân lành, còn biết làm bánh kếp giòn, cực kỳ ngon cơ.

- Ai nha cậu xem cậu kia, không nói sớm! - Điều Kiến Huy cười ha ha vỗ vai Trương Tiểu Kiếm: - Người nhà mình thì đơn giản. Cậu nhóc cố gắng nhé. Sau này có việc gì cần cứ tìm Tiểu Trương. Nhớ lấy, có việc gì cần đội trật tự đô thị chúng ta ra mặt thì nhất định phải thể hiện ra tác phong tốt đẹp của đội trật tự đô thị chúng ta!

Dù sao cũng là streamer nổi tiếng có bốn mươi nghìn khán giả, phải nể mặt!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Hồng Lô.”

- Không thành vấn đề! - Trương Tiểu Kiếm lập tức hứa hẹn: - Vậy thì quyết định thế nhé.

- Được! - Điều Kiến Huy tiêu sái xoay người, búng ngón tay một cái: - Trở về, vì bộ mặt thành phố Thiên Kinh của chúng ta, đi đến nơi tiếp theo!

Một đám trật tự đô thị biến mất trong nháy mắt, tốc độ quá nhanh quả thực giống như lốc xoáy!

Nhìn theo bóng lưng trật tự đô thị rời đi, Trương Tiểu Kiếm liền bắt đầu tiếp tục live stream:

- Các vị khán giả, vừa rồi anh em chém gió còn xem được không?

Heo Heo Chạy Mau: “6666, Kiểm ca tui vỗ tay cho ông!”

Giấc Mơ Từng Có: “Add follow add follow!”

Triệu Nháo Nháo: “Cùng add!”

Một Con Ong Mật: “Chủ phòng cậu tìm người diễn rất thú vị! Liên hoàn lừa đảo!”

Vừa nghe lời này, Trương Tiểu Kiểm nhất thời đen mặt -- chẳng trách vẫn không thu nhập được điểm số khiếp sợ đâu, hóa ra mấy cái thằng này vẫn cho rằng mình tìm người diễn kịch đúng không?

Thôi, Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca ta đây làm việc một đời, không cần giải thích với ai!

Mặc kệ như thế nào, cũng xem như là khai trương vui vẻ. Trưa rồi, đi ăn cơm thôi!

- Được rồi, các vị thân ái. - Trương Tiểu Kiểm sờ bụng nói: - Live stream hôm nay đến đây là hết, ngày mai chúng ta lại live tiếp!

- Kiểm ca, anh làm live stream này cũng được đấy. - Tắt phòng live stream đi, Hồng Lôi vừa đi vừa nói: - Chẳng qua là khán giả còn ít quá.

- Không sao cả, ai chẳng phải góp gió thành bão. - Trương Tiểu Kiểm ngược lại không để ý cái này: - Mấy xem không phải đã có bốn fans rồi sao? Từ từ rồi đến, mục tiêu tạm thời là có 10 fans.

Hồng Lôi gật đầu:

- Vâng vâng.

Hai người tùy ý tìm một cửa hàng thức ăn nhanh. Hồng Lôi ăn xong liền nhận được điện thoại của giám đốc, gọi hắn đi đón máy bay. Phía bên Trương Tiểu Kiểm thì vừa ăn mì vừa tính toán con đường kiếm tiền.

Không có cách nào khác, hiện tại kéo thấp GDP của quốc gia hơi dữ dội, xếp hạng hơn 18 triệu 900 ngàn, đằng sau phòng chừng chính là mấy đứa nhỏ sơ sinh --- Cho dù là thế cũng vẫn có rất nhiều đứa cao hơn cả mình nữa cơ. Chung quy thời đại này, có ngày lễ ngày tết sinh nhật, bọn trẻ con nhận được tiền lì xì liên mừng tuổi tuyệt đối ăn đứt bản thân mình!

- Buổi chiều thì làm gì đây? - Trương Tiểu Kiểm hút vào một ngụm mì, xem đi động.

Tạm thời hoãn lại xem bởi một chút cái đã, kiếm tiền nhanh thì kiếm tiền nhanh, nhưng cứ live stream cái này thật sự là không thú vị, vẫn không đủ hấp dẫn người khác -- Cả buổi sáng mới có bốn người xem live, xác thực chậm chạp. Hơn nữa quan trọng nhất là bọn họ cứ cho rằng mình thuê người diễn kịch...

Ừm, việc gấp rút trước mắt vẫn là kiếm tiền quan trọng nhất!

Hắn vừa ăn vừa suy nghĩ, kết quả còn đang nghĩ, tiếng wechat chọt vang lên.

Cầm lên xem, nhất thời vui vẻ --- Vậy mà lại là Đại Tiểu Thư Baby! Cũng không biết lúc này cô nàng tìm mình có việc gì. Lại muốn ăn gà sao?

Đại Tiểu Thư Baby: “Có ở đó không?”

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Đương nhiên rồi. Có việc gì?”

Đại Tiểu Thư Baby: “Buổi chiều có rảnh không? Online đi! Tôi nhất định phải xem thử xem ông làm bằng cách nào!”

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Bạn kiếm tiền, không rảnh!”

Đại Tiểu Thư Baby: “Hôm nay là thứ bảy nhé! Không dám đến thì cứ nói là không dám đến đi. Chỉ cần ông thừa nhận là chơi hack, tôi liền không tìm ông nữa.”

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Cô cho rằng ai cũng có thể kiếm sống bằng mặt giống cô sao? Tôi không tìm việc làm thì chết đói cô chịu trách nhiệm nhá?”

Đại Tiểu Thư Baby: “Ông mới kiếm sống bằng mặt ấy! Bỏ đại tiểu thư là bằng kỹ thuật! Có hiểu không?”

Đau trym nhé Đại Tiểu Thư. Nếu anh mày có thể kiếm sống bằng mặt thì còn đau khổ như thế này sao?

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Kệ cô đấy, anh phải đi tìm cơ hội kiếm tiền đây.”

Trương Tiểu Kiểm tính tiền rồi chuẩn bị đi ra ngoài, kết quả Đại Tiểu Thư Baby nói một câu khiến hắn dừng bước chân.

Đại Tiểu Thư Baby: “Ông thật sự nghèo đến mức đó sao?”

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Nỗi khổ của những đứa không có tiền lại không có mặt, cô cho rằng rất dễ sống hay sao?”

Anh mày live stream cả buổi sáng mới có bốn người xem!

Đại Tiểu Thư Baby: “Vậy thì thế này đi, ông chơi mấy ván với tôi, nếu còn có thể giống như hôm đó ấy, có trang bị nào ông đều biết ấy, vậy thì một ván 20, phát bao lì xì không ăn quýt!”

Ah? Một ván 20? Này tốt lắm!

Mình còn thiếu 151,2 là có thể mở khung kỹ năng trống thứ hai rồi, vậy thì let’s go!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xem như cô lợi hại!

Kỳ thật có một cơ hội tốt như vậy, Trương Tiểu Kiểm vốn định cũng mở phòng live stream thuận tiện tuyên truyền một chút. Nhưng mà trong ngành nghề live stream này đi vào phòng live stream của người khác để cướp mồi là điều tối kỵ nhất trong giang hồ, cho nên tuy rằng phòng live stream của Đại Tiểu Thư Baby ít nhất có hơn một triệu năm trăm ngàn người, Trương Tiểu Kiểm vẫn nhịn xuống.

Đàn ông có thể xấu xí, nhưng mà phải biết liêm sỉ.

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Cô xác định sao? Vậy thì quyết định thế nhé! Tôi đi quán net ngay đây.”

Đại Tiểu Thư Baby gửi một bao lì xì qua đây.

Đại Tiểu Thư Baby: “Choi 50 tệ trước đi, dư 10 tệ cho ông trả tiền net đây.”

Trương Tiểu Kiểm: “...”

Cái đệt! Kê sĩ chỉ có thể giết chứ không thể làm nhục! Anh mày còn thiếu 10 tệ tiền net của mày à?!

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Cám ơn.”

Cho không ngu gì không lấy!

Sau đó liền đi tìm quán net, trước xem thử con nhóc này rốt cục muốn làm cái quần què gì!

Cùng lúc đó, trong phòng live stream của Đại Tiểu Thư Baby:

- Các vị bạn bè, tôi vừa hẹn được cái thằng ăn gian lần trước cùng chơi game. Hôm nay tôi nhất định sẽ tìm được sơ hở của ông, bởi vì hôm nay tôi cố ý tìm hai chuyên gia lập trình đến đây, quan sát video toàn bộ hành trình. Chỉ cần ông lộ sơ hở một chút thôi, tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi pháp nhãn của chúng ta!

Khán giả phòng live stream nhất thời kích động ----

“Đại Tiểu Thư không hổ là Đại Tiểu Thư, ngồi chờ đánh mặt!”

“Lần trước ăn gian ca quả thực trâu bò, hôm nay xem ông còn dám vênh mặt hay không!”

“Đau lòng Đại Tiểu Thư nhà chúng ta hai giây, chẳng qua vì sao lại có cảm giác hôm nay còn sẽ vẫn có trò hay để xem nhỉ?”

Trong phòng live stream, comment cùng lễ vật bay đầy trời, số người liên tục tăng cao, chỉ mới trôi qua mấy phút mà đã đạt đến số lượng hơn một triệu năm trăm nghìn người online!

Trương Tiểu Kiểm nhanh chóng khởi động máy, online.

Táng Ái Gia Tộc Kiểm Ca: “Tôi lên đây, bắt đầu thôi?”

Đại Tiểu Thư Baby: “OK, Dou!” (*)

(*) Dành cho các bạn không chơi game giống tớ, Dou là chế độ chơi hai người cùng một team. Giống chương trước, Squad là chế độ chơi bốn người trong một team.

Hai người liền bắt đầu vào team, kết nối game.

Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nói:

- Chuẩn bị xong chưa? Xem hôm nay anh lại dẫn cô đi ăn gà!

Đại Tiểu Thư Baby:

- Ông đừng đắc ý. Tôi nhìn xem hôm nay ông sẽ bị tôi vạch trần trước mặt người như thế nào!

Xi, anh mày là người có hệ thống nhé, sợ cô chắc?

Trương Tiểu Kiếm:

- Nhảy!

Hai người lập tức nhảy dù.

- Nhìn thấy cái góc đằng trước không? - Trương Tiểu Kiếm dẫn Đại Tiểu Thư Baby tùy ý đi đến một chỗ, bắt đầu lấy trang bị: - Ở đó nhất định là có ba lô lv.3, ừm, lại đến hai cái hòm cấp cứu đi.

Đại Tiểu Thư Baby:

- Tôi không tin!

Sau đó cô liền nhìn thấy ba lô lv 3 cùng hòm cấp cứu.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thấy chưa?

Đại Tiểu Thư Baby:

- Ừ, thấy rồi.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...

ZangAiXiaoJian đã tử vong.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trương Tiểu Kiếm:

- Cô làm gì á? Có ai giết đồng đội như cô không hả?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ninh Thanh Hạm.”

Người trong phòng live stream lại vui ngất trời.

“Ha ha ha ha ha ha, Đại Tiểu Thư quả thực 6666 đến bay lên!”

“Tôi chấm 100 điểm cho lượt thao tác này!”

“Chỉ có tao cảm thấy thằng này không chỉ có thể chém gió mà còn mịa nó biết cách làm bộ làm tịch sao? 2333”

“Chết thật kia, ha ha ha ha ha!”

Đại Tiểu Thư Baby:

- Tôi chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc ông có thể chết hay không mà thôi. Ai nha vừa rồi không cẩn thận lỡ tay chút.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem như cô lợi hại!

Trương Tiểu Kiếm:

- Một ván nhé, còn dư 30 tệ.

Đại Tiểu Thư Baby:

- Xem như ông lợi hại, tiếp tục!

Ván thứ hai, vẫn là team Dou.

Đại Tiểu Thư Baby:

- Tôi đi trước nhé, chân ông nhất định là nhanh hơn tôi lái xe ấy!

Nói xong liền lái xe chạy đi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tức! Cô lái xe ô tô còn bảo tôi đi xe hăng cái chạy theo cô có đúng hay không?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tôi có chơi hack hay không chẳng lẽ trong lòng cô còn đeo biết hay sao? Cô lái nhanh thế ai đuổi kịp được hả?!

"666, Đại Tiểu Thư cũng dám chửi, có lẽ đây chính là trùm sò đi!"

"Có dự cảm Đại Tiểu Thư Baby sẽ buồn bực muốn học máu ha ha ha ha ha ha."

"Bình tĩnh, chúng ta có thể thắng ---- Xi ha ha ha ha... Emm, tao lỡ mồm"

...

...

"Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà!"

Không ngoài dự đoán, không qua bao lâu Đại Tiểu Thư Baby lại nằm thắng cùng với Trương Tiểu Kiếm.

- Tôi... Ông...

Đại Tiểu Thư Baby tức giận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Có ai trong số mọi người nhìn thấy chúng ta thắng bằng cách nào không?

"Không thấy được, chém gió ca là kỹ thuật thật sự rồi."

"Bà xã, mau ra đây ngắm sao băng!"

"...Emm hoàn toàn nghiến áp..."

Phòng live stream của Đại Tiểu Thư Baby lại nổ tung, comment trượt đầy như thác nước, ủng hộ cũng liên tiếp từng đợt. Trương Tiểu Kiếm không mở live stream, người xem không có chỗ trút hết kích thích, liền dùng sức ném lễ vật vào phòng live stream của Đại Tiểu Thư Baby, số người quan sát live stream cũng không ngừng dâng lên!

Số liệu này khiến cho Đại Tiểu Thư Baby cũng không khỏi lú lờ không thôi, không bao lâu đã tăng gần 500 ngàn người xem online, hơn nữa còn đang tăng lên. Nếu không phải phòng live stream của cô có vẻ cao cấp, chỉ sợ là sẽ không thể chứa được nhiều người như vậy.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! - Đại Tiểu Thư Baby sờ cằm: - Hẳn là ông thật sự biết chỗ đó có trang bị gì, chưa bao giờ sai lầm cả. Nếu nói cái này không phải là autohack thì không thể nào rồi. Nhưng ông có thể bị giết chết, cũng không chạy nhanh được. Trừ trang bị, những thứ khác không có chỗ nào khác biệt cả. Chẳng lẽ là hack nhìn xuyên tường? Đúng! Nhất định là hack nhìn xuyên tường!

Đại Tiểu Thư Baby:

- Tôi biết rồi, ông nhất định là dùng hack nhìn xuyên tường!

Trương Tiểu Kiếm:

- Một like cho sức tượng tượng của cô. Còn chơi không?

Đại Tiểu Thur Baby gửi một bao lì xì đến.

Đại Tiểu Thur Baby:

- Lại chơi 50 tệ. Dư 10 tệ cho ông trả tiền net!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đệt! Kẻ sĩ chỉ có thể giết không thể làm nhục! Anh thiếu 10 tệ tiền net của mày à?!

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: "Cám ơn."

Quyết đoán lấy luôn!

Woa ha ha ha ha ha ha! Còn thiếu 51,2!

Trong phòng live stream

"Oh yeh! Bên kia thật là có đủ lì. Đại Tiểu Thur tìm ông chơi game mà còn phải trả tiền!"

"Người ta là trùm kỹ thuật, mày có bản lĩnh mày cũng có thể làm thế nhé."

"Làm gì a? Gì mà ác thế? Tui cũng rất sợ nhé."

"..."

Trong phòng live stream, comment spam đến mức không nhìn thấy mặt người. Trương Tiểu Kiếm cũng không để ý cái này, tiếp tục lập team dou chơi với Đại Tiểu Thur.

Vào game, nhảy dù.

- Đẳng trước có 98K! - Trương Tiểu Kiếm tùy tiện nói một câu, sau đó chạy qua, quả nhiên có!

Nhưng rất rõ ràng, lúc này Đại Tiểu Thur khôn hơn nhiều.

Đại Tiểu Thur Baby:

- Không được nói! Không được nhúc nhích! Để tôi xem nơi này có phải là có nguyên bộ trang bị giống lúc trước hay không!

Sau đó cô đứng ở đó có thể nói là lật tung hết cả lên, cuối cùng chờ đến khi chạy về, cả người muốn sập đổ:

- Nhặt hơn 20 cái băng vải! Đều đủ để tự quần thành xác ướp! Sao có thể như thế được? Không phải nơi mà ông lựa chọn nhảy dù đều có đầy trang bị hiếm sao?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Cô nói hết rồi, tôi còn nói gì được nữa?

Đại Tiểu Thur Baby:

- Ông nhất định là dùng autohack! Nhất định rồi! Tôi...

Tuy rằng cô nói như vậy, nhưng cụ thể Trương Tiểu Kiếm dùng loại hack nào, "Tôi" "Tôi" cả buổi cũng chẳng nói rõ ràng được.

Chuyện này quá mức quỷ dị mà...

Nếu là hack nhìn xuyên tường, như vậy theo lý mà nói, địa điểm mà thằng cha Kiếm ca này lựa chọn nhảy dù tuyệt đối phải có item hiếm ở khắp nơi mới đúng.

Nhưng rõ ràng không có chuyện như vậy.

Ngay từ đầu hai người bọn họ cũng có thể nhặt được item hiếm, nhưng Trương Tiểu Kiếm bắt đầu không động không nói, lập tức lại không còn nhặt được trang bị tốt nào nữa cả, tất cả đều là đồ vật loại rác rưởi nhất.

Sao có thể như vậy được?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Nếu cô thật dám đến đây anh sẽ chém cho cô hoài nghi nhân sinh!

Trương Tiểu Kiếm:

- Còn chơi nữa không? Cô còn dư 20 đấy...

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Chối! Lần này không cho ông nói chuyện, tôi liền đi theo ông, tôi xem thử xem lần này ông có thể làm được gì!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ý cô là muốn tôi làm người cầm chửi gì?!

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Còn dư 20, hừ hừ.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem như cô lợi hại!

Vì thế ván cuối cùng này...

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Tại sao khắp nơi đều là băng vải quần áo thùng nhiên liệu a!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Ông nói đi chứ! Rốt cuộc là tại sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- Người cầm không nói được.

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Đi chết đi đi chết đi đi chết đi!

Mọi người trong phòng live stream đều cười điên rồi ----

"666, ông anh thật tuyệt vời!"

"Thao tác tốt nhất trận đấu, thao tác tốt nhất trận đấu."

"Tao quyết định ban thưởng ngay vàng quang vinh Vua Nói Bậy cho ông!"

"..."

Đại Tiểu Thụ Baby:

- Sao ông không nói lời nào thế hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Người chết không biết nói.

Đại Tiểu Thư Baby: "..."

Lại im lặng một lúc lâu, Trương Tiểu Kiếm nhìn xem thời gian, nói:

- Còn chơi nữa không? Không chơi tôi về nhà đây.

Đại Tiểu Thư Baby:

- Đi chết đi đi chết đi đi chết đi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tạm biệt, bye bye nhé!

Đại Tiểu Thư Baby:

- Chờ chút, tôi vẫn còn không tin. Ông có dám nói cho tôi biết địa chỉ của ông không hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Làm sao? Còn tính sang đây chịu chết à?

Đại Tiểu Thư Baby:

- Ít nói nhảm, là đàn ông thì để địa chỉ lại!

Trương Tiểu Kiếm:

- Thiên Kinh. Nếu cô thật dám đến đây, anh sẽ chém cho cô hoài nghi nhân sinh!

Ah? Sao câu này hình như có gì đó không thích hợp thì phải?

Đại Tiểu Thư Baby:

- Nhớ nhé, chờ đó cho tôi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tắt máy, về nhà ăn cơm thoy.

Vừa vào cửa, ông bố ngồi trên sofa chơi di động liền hỏi:

- Chạy ra ngoài cả ngày, đi đâu thế?

Trương Tiểu Kiếm thay giày xong, cười nói:

- Liền đi loanh quanh, xem thử xem có việc gì có thể làm chút hay không, kiếm chút tiền tiêu vặt.

- Ê? - Vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, ông bố nhất thời sững sốt một chút, sau đó bỏ di động xuống, chạy vào phòng trong hô: - Ê, nhanh ra đây, Tiểu Kiếm nhà chúng ta đổi tính rồi kìa!

- Làm sao làm sao? - Bà mẹ kéo dép lê lệt xệt đi ra, nói: - Đổi tính cái gì?

- Đều biết tranh thủ cuối tuần đi ra ngoài kiếm tiền a. - Ông bố cười ha ha nói: - Tiểu Kiếm nhà chúng ta đây là trưởng thành, he he.

- Cũng không xem là con của ai! - Bà mẹ nhìn Trương Tiểu Kiếm, đau lòng nói: - Có mệt không? Kiếm được bao nhiêu rồi? Thiếu tiền thì nói với ba mẹ, cho mày một chút không phải là được rồi sao?

- A, không mệt! - Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nói: - Kiếm được khoảng 300, còn ổn, con về phòng trước nhé.

Nhìn Trương Tiểu Kiếm vào phòng, ông bố bà mẹ nhìn nhau, ông bố nói nhỏ:

- Nè, bà nói thằng nhỏ này, sao bỗng nhiên lại thay đổi tính tình vậy? Đều biết tự kiếm tiền rồi.

Bà mẹ sờ cằm, chắc chắn nói:

- Nhất định là có chuyện gì rồi. Ông nói nè, có phải là thằng bé thích phải cô nương nào rồi không?

- Bà lại nói lung tung. - Ông bố bừa bộn nói: - Sự nghiệp chưa ổn thì lấy cái gì mà thành gia? Xem nó bây giờ thì đừng mơ đến chuyện tìm được cô gái tốt! Đòi nhà không có nhà đòi xe không có xe. Nhất định phải chờ đến khi sự nghiệp ổn định mới có thể nghĩ đến chuyện tìm người yêu. Tiểu Kiếm nhà chúng ta biết rõ đầu.

- Có lý. - Bà mẹ gật đầu: - Thôi đừng quan tâm, dù sao con cái trưởng thành rồi, hiểu chuyện, mình làm ba mẹ duy trì nó là được. À nha, thật tốt, Tiểu Kiếm nhà chúng ta bây giờ cũng là nam tử hán.

Ông bố:

- Đương nhiên rồi. Thăng oát con này, không ngờ đấy, cách biệt ba ngày nhìn với cặp mắt khác xưa, ha ha.

Nằm trên giường, khoe miệng Trương Tiểu Kiếm chột hơi hơi cong lên.

Từ sau khi kết nối hệ thống, tuy rằng một ngày này hơi mệt mỏi chút, nhưng lại rất dồi dào. Tuy rằng có chút khó chịu vì nếu làm biếng thì sẽ bị giật điện, nhưng thật đúng là không cần nói, ngược lại là bận rộn rất vui vẻ, chung quy kiên kiên định định kiếm được tiền, đây chính là sự khởi đầu tốt đẹp.

Ngày mốt phải đi làm rồi. Vì ứng phó với tình huống có thể xảy ra đột nhiên khi đó, đương nhiên cũng là vì có thể càng thuận lợi bán được bất động sản, ngày mai phải ra sức kiếm thêm tiền đi, cho dù là phát tờ rơi, cũng phải kiếm được 50 tệ vào tay!

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên di động vang lên, cầm thấy nhìn xem, Trương Tiểu Kiếm nhất thời vui vẻ.

- Alo, Lôi ca, chuyện gì vậy? - Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm hỏi.

- Kiếm ca, ngày mai có rảnh không? - Hồng Lôi thần thần bí bí nói: - Có chuyện tốt đây, rất đã ghìen!

- Chuyện gì thế? - Ngày mai thì khẳng định chỉ có chuyện lớn nhất là kiếm tiền thôi, Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Kiếm được tiền không?

- Đương nhiên rồi! - Hồng Lôi nói: - Em có người bạn làm nhà sản xuất trong phim trường. Chỗ bọn họ ngày mai cần mấy người diễn viên quần chúng, kiểu làm thi thể ấy, đi thử không?

Diễn viên quần chúng?

Vừa nghe thấy vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời sùng sốt một chút.

Khỏi phải nói, làm diễn viên quần chúng thì đương nhiên là OK rồi! Không chỉ có tiền lương mà còn có cả cơm hộp nữa kia!

Nếu như lại làm cái live stream, đến nơi đó chém một trận, vậy thì tuyệt đối là phương pháp tốt! Hơn nữa đi con đường nghệ thuật biểu diễn này còn rất có tiền đồ. Nếu như đến lúc đó nếu mình có thể trở thành diễn viên quần chúng có nhiều vai diễn một chút, vậy thì mỗi cảnh diễn chẳng phải là có thể kiếm được mấy trăm?!

- Được a! - Trương Tiểu Kiếm liền cười nói: - Ngày mai mấy giờ? Hai ta gặp mặt khi nào?

- Tám giờ sáng. - Hồng Lôi nói: - Em chờ anh dưới lầu nhé, hai ta cùng đi mở mang kiến thức. Ngộ nhờ đến khi đó đạo diễn liếc cái lựa chọn em, về sau làm ngôi sao các thứ, vậy thì pờ rồ!

- Cứ quyết định như vậy nhé!

Gác điện thoại, Trương Tiểu Kiếm hít sâu một hơi ----

- Ngày mai đến hiện trường quay chụp, anh sẽ chém cho bọn họ hoài nghi nhân sinh!

...

Cùng lúc đó, trong một group wechat.

Heo Heo Chạy Mau: “Hôm nay gặp được một streamer, rất thú vị!”

Thiệt Đản Hùng: “Sao? Tự tát mình à?”

Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ: “Ăn chuột?”

Heo Heo Chạy Mau: “Tổ chất, chú ý tổ chất! Sao mà nói nói liên bậy bạ vậy hả?”

Ngã Ngạn Khản Thỉnh Ôn Như: “Vậy thì rốt cục là thú vị như thế nào? Mày nói nhanh xem nào!”

Heo Heo Chạy Mau: “Live stream chém gió, chưa thấy qua đi? Chủ phòng thuê người diễn rất có sáng ý, đoạt mệnh liên hoàn lừa đảo nhé, vừa xem bói lại vừa có trật tự đồ thị, hình ảnh xa hoa, rất là trâu bò!”

Đại Chủy Bao Nha Thứ: “Thật hay giả? Vậy thì lần sau hần làm live có thể đi vậy xem a!”

Thiết Đan Hùng: “+1.”

Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ: “+2.”

Ngã Ngân Khản Thỉnh Ôn Như: “+3.”

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm đã thức dậy sớm, đánh răng rửa mặt, ông bố bà mẹ thấy thế tròn tròn mắt ----

- Ah you, hôm nay thẳng oắt con này không ngủ nướng à? Sao thức dậy sớm vậy?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Minh Thành.”

- Chuyện gì vậy?! Thấy thế nào cũng có vẻ khác thường!

“Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Lý Thái Hà.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con chẳng qua là dậy sớm chút thôi, hai người có cần phải giật mình như thế không hả...

Nhưng mà nói, điểm số khiếp sợ của ba mẹ thật là không ít đấy, cộng thêm hôm qua, bây giờ đã có 183.68 điểm số khiếp sợ rồi, ha ha!

- Đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đi phim trường

- Con ra ngoài nhé. - Trương Tiểu Kiếm mấy miếng ăn xong bữa sáng, sau đó liền ra ngoài.

...

- Kiếm ca!

Vừa đi đến cửa khu dân cư đã thấy Hồng Lô ngồi trong xe chào hỏi. Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Thật không dễ dàng gì mới thấy mày dậy sớm được như vậy đấy. Tích cực thế sao?

- Còn không phải sao. - Chờ Trương Tiểu Kiếm lên xe, Hồng Lô đạp chân ga một phát, cười nói: - Ngộ nhỡ sau này em cũng có cơ hội làm đại minh tinh thì sao? Quan trọng nhất là đi phim trường thì có thể gặp được mỹ nữ nhà! Diễn viên a, cô đào a!

Trương Tiểu Kiếm ha ha cười nói:

- Cả ngày trong đầu mày cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ đó thôi.

- Thực sắc tính dã. - Hồng Lô vừa lái xe vừa nói: - Đời này anh em chẳng có mục tiêu nào khác, ăn ngon uống sướng có đàn bà, thế là đủ. Đúng rồi, Kiếm ca, hôm nay còn live stream không?

- Đương nhiên rồi. - Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra, thuận tiện còn cầm một cục sạc dự phòng: - Hôm nay live stream làm diễn viên quần chúng trong phim trường, let's go!

Hồng Lô:

- Ha ha, cái này em thích! Hôm qua lúc live stream chọc em cười không được.

Nhận lấy di động, Hồng Lô nhìn số follow của Trương Tiểu Kiếm:

- Bốn, từ từ rồi đến. Kiểm ca em mở phòng live stream nhé.

- Đi.

Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều bắt đầu live.

[Heo Heo Chạy Mau tiến vào phòng live stream]

[Thiết Đán Hùng tiến vào phòng live stream]

[Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ tiến vào phòng live stream]

[Ngã Ngạn Khản Thịnh Ôn Nhu tiến vào phòng live stream]

[Đại Chủy Bao Nha Thú tiến vào phòng live stream]

Heo Heo Chạy Mau: “Ha ha ha, chủ phòng hôm nay ông cũng làm live à? Quá tốt! Hôm nay tôi dậy sớm chính là muốn chờ xem hôm nay ông sẽ chém như thế nào đây!”

Thiết Đán Hùng: “Nghe nói chủ phòng có kỹ xảo chém gió đặc biệt.”

Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ: “+1.”

[Triệu Nháo Nháo tiến vào phòng live stream]

[Hồ Ly Ta Đến Xem Nồi Lẩu tiến vào phòng live stream...]

Lần này vừa mở phòng đã có mười mấy người chạy vào, khiến Trương Tiểu Kiếm đều có chút ngớ ra.

- Chuyện gì vậy? - Trương Tiểu Kiếm nhìn màn hình: - Mấy người anh em dậy sớm thế?

Triệu Nháo Nháo: “Cuối tuần mà, liền thích xem chủ phòng chém gió. Tui còn cố ý gọi mấy người bạn đến nè. Hôm nay muốn đi đâu chém gió thế?”

- Hôm nay chúng ta đi phim trường! - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đáp: - Hôm nay anh sẽ đóng vai diễn viên quần chúng, cho các chú mở mang kiến thức.

Đại Chủy Bao Nha Thú: “Phim trường! Đây rất tốt!”

Đại Chủy Bao Nha Thú ủng hộ một cái cá viên cho streamer.

Đại Chủy Bao Nha Thú: “Chủ phòng nổ banh đi! Lại nói ông có thể làm diễn viên quần chúng không vậy? Cho dù là thi thể cũng có kỹ xảo đấy!”

- Xi! Kiểm ca của mày là ai chứ! - Trương Tiểu Kiếm trực tiếp chém banh óc nhà: - Đến lúc đó anh cam đoan sẽ khiến bọn họ kinh lời con mắt! Không phải là làm thi thể sao? Đêm qua anh đã luyện tập rồi, nửa phút không có hô hấp! Một trăm lẻ tám loại cách chết, thích cái nào cũng ok!

Heo Heo Chạy Mau: “66666, chủ phòng lại bắt đầu chém rồi, ha ha ha ha!”

Thiết Đán Hùng: “Chém gió rất tốt, chờ mong.”

Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ: “Chờ đợi, cầu xem một trăm lẻ tám loại cách chết là như thế nào!”

Lúc này Hồng Lô lái xe, đi thẳng đến căn cứ phim ảnh. Trương Tiểu Kiếm nhìn cảnh sắc không ngừng lùi lại ven đường, hỏi:

- Lại nói chúng ta đi quay chụp ở đâu vậy?

- Còn đi đâu nữa! - Hồng Lô cười nói: - Căn cứ phim ảnh quân sự Vương Tá. Lần này bạn bè của em quay phim nhiều tập internet, đề tài kháng chiến, tuyệt đối là phim hay!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Tổ sư. - Trương Tiểu Kiếm ra sức kêu lên: - Không phải là cấu xé quỷ (*) chứ?! Film boom tấn như thế anh mày không chịu nổi đâu!

(*) Người TQ gọi quân lính Nhật Bản là “quỷ” trong thời kỳ bị xâm lược. Bây giờ vẫn có nhiều người TQ dùng từ này.

Hồng Lô: “...”

- Còn có thứ Kiểm ca chịu không nổi sao? - Hồng Lô cười to nói: - Yên tâm đi, chúng ta diễn là quỷ, cho nên đó chính là cơ hội tốt để Kiểm ca triển lãm 108 loại cách chết á!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mấy người trong phòng live stream vui ngất trời ----

"66666, ngồi chờ chủ phòng đóng vai quý!"

"Lấy diện mạo của chủ phòng, mặc quần áo của quý thì không cần diễn kỹ ấy chứ!"

"Này rất tốt!"

Đại Chủ Bao Nha Thú ủng hộ một cái cá viên cho streamer.

"Chủ phòng cố gắng, lát nữa nhất định phải chém cho thật tốt a!"

"Ra sức chém, comment của mấy trăm ngàn khán giả đều do chúng ta tạo ra!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đây đều là fan cứng nhé, woa ha ha ha ha!

Căn cứ phim truyền hình và điện ảnh quân sự Vương Tá, nằm ở thôn Vương Tá trong thành phố Thiên Kinh, là nơi sản xuất điện ảnh và phim truyền hình quân sự nhiều công năng duy nhất trong cả nước. Có thể cung cấp đầy đủ đạo cụ sử dụng cùng bối cảnh quay chụp ngoài trời cho đoàn làm phim, cũng cho phép du khách tham quan. Căn cứ chia thành hai khu vực, "diễn văn" và "diễn võ". Khu diễn văn chiếm 200 mẫu (Khoảng 133.333,33 met vuông), trong khu xây dựng các cảnh điểm như "Biệt thự Song Thanh", "Sông nước Giang Nam" vân vân... cũng quy hoạch xây dựng "Phong Trạch viên", "Nam phương tiểu trấn"... Khu diễn võ xây dựng các cảnh điểm như "Hàm Dương thành", "tường thành giả", "kho xe pháo" các thứ... cũng thiết lập "Quân sự chiến khu", "khu huấn luyện quân sự", "khu biểu diễn kỹ năng đặc biệt", "khu triển lãm chiến xa" vân vân...

Ở trong căn cứ này, sản xuất ra không ít phim truyền hình và điện ảnh nổi tiếng, ví dụ như phim truyền hình thì có "Nhân Gian Chính Đạo Thị Thương Tang", "Đội Trưởng Của Tôi, Đội Ngủ Của Tôi", "Anh Em Của Tôi Tên Là Thuận Lưu", "Kiều Gia Đại Viện", "Binh Nhì Trương Dật", "Kịch Tình Thiêu Đốt Tuế Nguyệt", "Sám Quan Đông", "Lượng Kiếm" vân vân... Còn về điện ảnh thì có các tác phẩm nặng ký như là "Thiên Hạ Vô Tặc", "Di Động", "Anh Hùng", "Thập Diện Mai Phục", "Mãn Thành Tẫn Đối Hoàng Kim Giáp", "Xích Bích" vân vân...

Lần này mấy người Trương Tiểu Kiếm đến quay chụp phim internet thuộc về loại phim kháng chiến chống Nhật, đương nhiên thuộc khu vực diễn võ. Địa điểm quay chụp của đoàn làm phim chính là chiến khu quân sự.

Nói thế này, phim kháng chiến chống Nhật thì dù có quay chụp thế nào, nhất định đều cần số lượng lớn diễn viên quần chúng đóng vai thì thể của hai phe địch ta.

Mà hôm nay người bạn của Hồng Lôi muốn quay chính là một đoạn trong đó.

- Mọi người đến đây xem - Trương Tiểu Kiếm đi theo Hồng Lôi một đường vào trong, vừa đi vừa quay: - Nơi này chính là studio chiến khu quân sự. Lát nữa anh mày sẽ ở đây làm diễn viên quần chúng ha.

"Chủ phòng cố lên!"

"666."

"Hoàn cảnh nơi này không sai, là vị trí tốt để làm thì thể!"

Không hổ là căn cứ phim ảnh, trong này cảnh tượng đạo cụ các loại, xác thực có thể nói là phi thường chân thật. Thành linh bước vào nơi này, thậm chí sẽ có cảm giác như là xuyên việt vậy. Xung quanh khắp nơi đều là khói đen, gò đất, đủ loại mô hình súng ống như thật, thậm chí ở xa còn có một cái pháo đài, bên trong đặt một chiếc súng máy hạng nặng!

- Ah, Lôi ca đến! - Hai người đi được một lúc, có một người nam thanh niên chừng hai sáu hai bảy tuổi nghênh đón, vừa thấy hai người liền nhanh chóng chào hỏi: - Nhanh đến nhanh đến, đang chờ nè.

- Ha ha, Đào ca! - Hồng Lôi cảm đi động đi qua, sau đó giới thiệu cho Trương Tiểu Kiếm: - Lưu Hải Đào, anh em tốt của em, quan hệ tốt không giải thích. - Sau đó lại giới thiệu cho Lưu Hải Đào: - Trương Tiểu Kiếm, Kiếm ca của em đây, bạn chơi từ nhỏ đến lớn.

- Xin chào xin chào! - Lưu Hải Đào bắt tay Trương Tiểu Kiếm, sau đó nhìn đi động trong tay Hồng Lôi: - Chuyện gì thế? Đang làm cái gì?

- Live stream! - Trương Tiểu Kiếm hàm súc cười, mở miệng liền chém: - Hơn trăm nghìn khán giả nhé.

- Ah yu, streamer nổi tiếng nha! - Lưu Hải Đào nhanh chóng vuốt tóc một chút, sau đó nhìn về phía màn hình: - Chào mọi người tôi là Lưu Hải Đào, nam, 26 tuổi, có xe có nhà, đến nay chưa lập gia đình. Có cô gái nào xinh đẹp chờ lát nữa có thể liên hệ với tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Vừa thấy liền biết là Hán gian nằm vùng trong quân địch!

Trong phòng live stream ----

“Quả nhiên là vật hợp theo loài a, một đám dờ hơi!”

“Ha ha ha ha, thằng này cũng rất thú vị a!”

“Các anh em, hãy nhớ kỹ, chúng ta phải đại biểu cho hơn trăm nghìn người xem đây!”

Mấy người lại cười một lúc, sau đó Lưu Hải Đào dẫn hai người đi vào trong sân quay của đoàn làm phim, vừa đi vừa nói:

- Chờ lát nữa Lôi ca cậu nhớ kỹ nhé, lúc live stream đừng có tiết lộ cốt truyện đây!

Hồng Lôi gật đầu:

- Yên tâm đi, em biết chừng mực mà.

Ba người mới đi được nửa chặng đường, liền nghe thấy có tiếng động cơ ô tô vang lên phía sau. Sau đó Trương Tiểu Kiềm liền nhìn thấy một chiếc Rolls- Royce Silver Ghost lướt qua sát người.

Chiếc Rolls-Royce lái về phía trước, liền dẫn đến một trận tiếng hét chói tai điên cuồng.

- Đó là ai thế? - Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ liền thuận miệng hỏi một câu: - Đại minh tinh nào giả làm à?

- Là Bảo Cường. - Lưu Hải Đào cười giải thích cho Trương Tiểu Kiềm: - Cũng xuất thân nghèo khó thôi, trước kia chính là diễn viên quần chúng, sau này điện ảnh “Thiên Hạ Vô Tặc” nổi tiếng cả nước, cậu biết đấy. Haizzz, hiện tại người ta cũng là ông lớn rồi. Chiếc xe đó cũng là do đoàn làm phim của bọn họ cố ý mời đến. Chung quy người ta là minh tinh mà, dù sao đi ra ngoài cũng phải phô trương một chút đúng không?

- Hóa ra là hán a. - Trương Tiểu Kiềm gật đầu, xoay người nhìn phòng live stream bắt đầu bậy bạ: - Nhìn thấy Bảo Cường vừa đi ngang qua không? Đó chính là mục tiêu của anh trong tương lai!

Nhất thời, mọi người trong phòng live stream hét rầm lên ----

“66666, chí hướng của chủ phòng rất rộng lớn!”

“Này rất tốt!”

“Chúng ta sắp chứng kiến sự ra đời của một đại minh tinh sao?”

- Kiềm ca, - Hồng Lôi nhìn Trương Tiểu Kiềm chớp mắt mấy cái: - Anh em nếu có một ngày đạt đến độ cao như vậy, tuyệt đối đủ để khoác loác một đời!

- Đương nhiên! - Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng vuốt tóc, GO!

- Bên này bên này. - Lưu Hải Đào dẫn hai người Trương Tiểu Kiềm cùng Hồng Lôi nhanh chóng đi đến một khu sân bãi.

Lúc này ở đó đã tụ tập chừng năm sáu mươi người, toàn bộ đều là diễn viên quần chúng. Lưu Hải Đào gọi Hồng Lôi cùng Trương Tiểu Kiềm tìm vị trí ngồi xuống, sau đó nói với mọi người:

- Đoạn phim hôm nay của chúng ta, là nói về anh hùng kháng Nhật tức giận giết chết một trăm tên quỷ. Đến lúc đó yêu cầu mọi người phải chết có kiểu cách, nhất định phải chết ra khí thế, nhất định phải chết ra cảnh tượng hàng năm chết tám trăm triệu người của đại Nhật Bản để quốc chúng ta! Nếu ai biểu hiện tốt, sau này có thể trở thành diễn viên quần chúng cấp chuyên nghiệp, mỗi ngày 200 thêm cung cấp cơm hộp. Thậm chí trong tương lai có khả năng sẽ có tiền đồ càng lớn. Nếu có thể được đạo diễn thưởng thức, cho một đoạn diễn có lời thoại, vậy thì về sau các anh chính là siêu sao!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Công lực tự bôi đen của ông thật là không tệ nha...

Lúc này bên dưới có người hỏi:

- Luru sản xuất, giả chết đều là kỹ năng quen thuộc của chúng tôi rồi. Nhưng mà ngài lại nói phải chết có kiểu cách, còn phải chết ra khí thế, vậy... Chết kiểu gì mới gọi là kiểu cách đây?

Người bên dưới nhất thời cùng phụ họa:

- Đúng thế. Như thế nào mới tính là chết có kiểu cách được? Chúng ta không có kinh nghiệm a. Không thì Luru sản xuất làm mẫu cho chúng ta đi!

Người này vừa hỏi như vậy, ngược lại nhất thời khiến Luru Hải Đào nghẹn họng.

Chung quy hắn cũng chỉ là một người sản xuất mà thôi, lại không phải diễn viên, nếu nói làm mẫu cho đám người này một chút, hắn thật đúng là không biết gì.

- Này á... - Trông mắt của hắn xoay chuyển, lớn tiếng nói: - Ở đây có ai có thể biểu hiện cho mọi người xem được không?

Nếu là bình thường, Trương Tiểu Kiếm tuyệt đối sẽ không chủ động nhảy ra. Dù sao hắn cũng là một mỹ nam tử thâm lặng...

Nhưng nay hắn lại là streamer, lúc này tất yếu phải lên!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, mua!

Hệ thống:

- Mua thành công, tiêu hao 100 điểm số khiếp sợ.

Bụp ----

Chỉ trong nháy mắt, Trương Tiểu Kiếm liền cảm giác có thật nhiều tin tức xuất hiện trong đầu mình. Ước chừng mười giây sau, Trương Tiểu Kiếm hung hăng vẩy tóc --- Hiện tại, anh này chính là một diễn viên quần chúng hoàn mỹ!

- Tôi đến! - Nay nắm giữ kỹ năng, Trương Tiểu Kiếm liền đứng dậy nói: - Lão Luru, đề cho tôi triển lãm cho mọi người xem đi.

Luru Hải Đào: "..."

Hồng Lô: "..."

- Đậu móa Kiếm ca anh có được không vậy?! - Hồng Lô đứng bên cạnh nhìn tròn tròn mắt: - Anh thật định lên biểu diễn sao?!

- Đúng rồi anh em! - Luru Hải Đào cũng nhanh chóng khuyên nhủ: - Không được thì đừng cậy mạnh, diễn xuất thật sự cần rèn luyện...

Người khác xác thực là cần luyện diễn xuất, nhưng đối với Trương Tiểu Kiếm mà nói, hắn hoàn toàn không cần luyện bất cứ thứ gì cả. Hiện tại hắn chính là một diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ, toét đối không thành vấn đề!

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp nỗ lực nhả một tràng:

- Yên tâm đi, trước khi đến đây tôi đã học thuộc lòng "Những điều cần biết khi làm một diễn viên", còn luyện tập mấy giờ ở nhà nhé. lát nữa tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem, cái gì gọi là 108 tư thế nằm của tử thi!

Luru Hải Đào: "..."

Hồng Lô: "..."

"66666, vỗ tay cho chủ phòng!"

"Chém một lượt rất tốt!"

"Ngồi chờ 108 cách chết!"

Không bao lâu sau, lại có năm sáu người vào, lúc này trong phòng live stream đã có hơn hai mươi người!

Thích Ăn Thích Giày Ngộ Ái Nị: "Ah yo, đây là live stream quay phim sao?"

Heo Heo Chạy Mau: "Live stream chém gió!"

Người Ấy Đi Rồi: "Được đấy, ha ha!"

Bên kia Lư Hải Đào nghe Trương Tiểu Kiếm nói, lau mồ hôi lạnh một trận, hỏi Hồng Lôi:

- Lôi ca, người anh em của cậu thích chém gió như vậy sao?

Hồng Lôi:

- Ủ, ông nói ông không chém gió sẽ chết.

Lư Hải Đào: "..."

Trương Tiểu Kiếm nói cũng khiến đám người cười ồ lên, một ông chú hơn bốn mươi tuổi nói:

- Người trẻ tuổi có được không vậy? Không được thì đừng cậy mạnh, cẩn thận nổ banh xác đấy!

Người khác cũng bầy mòm tám lười cười nói:

- Đúng rồi đúng rồi, tôi làm diễn viên quần chúng lâu như vậy còn chưa từng nghe thấy cái gọi là 108 tư thế nằm của tử thi!

- Ha ha ha ha, chú em nhanh biểu thị cho chúng ta xem chút đi, để chúng ta còn học theo!

Mọi người bên dưới lú lú chờ xem kịch vui, lúc này Lư Hải Đào cũng không biết làm sao, phát phát tay:

- Kiếm ca cậu đi thay quần áo trước đi. Thay xong rồi hai ta phối hợp làm mẫu cho bọn họ xem.

Trương Tiểu Kiếm:

- OK.

Sau đó đi theo người khác thay quần áo.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, Trương Tiểu Kiếm mặc quần áo, trang điểm thành quỷ đi ra, Hồng Lôi vừa thấy liền sung sướng:

- Ah yu, không tệ đấy!

Trong phòng live stream lại càng trực tiếp nổ tung ----

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, chủ phòng mặc bộ quần áo này đều không cần biểu diễn!"

"Vừa thấy liền biết là Hán gian nằm vùng bên trong quân địch!"

"6666, hình tượng này rất tốt!"

"Ai nha không thể nhìn thẳng!"

- Thế nào? - Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Anh ăn mặc thế này, cũng có chút giống đấy nhì!

Hồng Lôi vui không được:

- Sao có thể chỉ là có chút được, đó là cực kỳ giống ấy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt, đợi anh mày đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Uy lực của diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ!

Lư Hải Đào cầm lấy một khẩu súng mô hình, sau đó nói:

- Kiếm ca, tôi nói trước chút nhé, tiếp theo chúng ta sẽ làm mẫu cho mọi người tương đối đơn giản. Tôi đang cầm một khẩu súng mô hình, sau khi bóp cò

sẽ có tiếng súng vang, sau đó cậu liền ngã xuống đất, hiểu chưa?

- Hiểu rồi! - Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Đến, chuẩn bị bắt đầu đi.

Hai người liền tách ra hai bên đứng vững, Lưu Hải Đào nâng súng lên, ngắm chuẩn, sau đó nói:

- Chuẩn bị ha!

“Pằng!”

Tiếng súng vang lên!

- Ó... - Trương Tiểu Kiếm giờ tay nắm chặt ngực áo, sau đó “bùm” một tiếng té trên mặt đất, run rẩy giờ lên một bàn tay, lại buông xuống, dường như triền lằm cho mọi người thấy: Tôi đã từng cố gắng giãy dụa!

Mọi người ở đây nhìn lòi con mắt!

Một giây, Trương Tiểu Kiếm không nhúc nhích.

Hai giây, Trương Tiểu Kiếm không nhúc nhích.

Ba giây, Trương Tiểu Kiếm không nhúc nhích một chút...

Hai mươi giây, Trương Tiểu Kiếm không nhúc nhích.

Ba mươi giây, Trương Tiểu Kiếm không nhúc nhích.

Bốn mươi giây, trên sân chỉ truyền đến tiếng gió nhẹ, Trương Tiểu Kiếm vẫn không động đậy!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Lưu Hải Đào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lô.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Tào Nguyên Khôi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Tất Thiên Thành.”

“Hệ thống: Điểm số...”

Năm mươi giây, Trương Tiểu Kiếm vẫn không nhúc nhích.

Sáu mươi giây!

Ước chừng sáu mươi giây! Trương Tiểu Kiếm vẫn không hề nhúc nhích! Không có hô hấp, không có bất cứ động tác, không có bất cứ thanh âm!

Thậm chí ngay cả một mảnh lá cây bị gió thổi rơi xuống trên mặt hắn, cũng không có bất cứ phản ứng!

+2, +3, +2, +3, +4, +2, +1, +2...

- Đâu mói! Đừng nói là chết thật nhè?! - Lưu Hải Đào dọa chạy đầy mồ hôi lạnh, liều mạng kiểm tra huyệt súng: - Tổ sư vừa rồi không phải là bắn ra đạn thật đấy chứ?! Xong xong tôi giết người rồi!

Hồng Lô xông lên trước tiên:

- Kiếm ca! Kiếm ca anh làm sao vậy?!

- Anh không sao! - Thấy mọi người đều lại đây, Trương Tiểu Kiếm cười ha ha bật đầu, sau đó nhìn mọi người xung quanh rút cảm thấy đất hỏi: - Vừa rồi tôi biểu diễn còn được chứ?

Tất cả mọi người đều ngớ ngẩn!

Vừa rồi hắn biểu diễn cũng quá giống!

Nói như vậy, khi ngã xuống đất, động tác ở bộ phận này còn đơn giản chút, quan trọng nhất là trạng thái phía sau của hắn!

Tổ sư nó giống y như là người đã chết không có gì khác biệt cả!

Không nhúc nhích, không có một chút hô hấp! Thậm chí vừa rồi có mảnh lá cây rơi trên mặt hắn hắn cũng không có phản ứng!

Mẹ nó hiện tại diễn xuất của diễn viên quần chúng đều tốt như vậy sao?!

- Thế này cũng quá trâu bò, diễn xuất của người này thật là!

- Hậu sinh khả úy. Vừa rồi còn dọa đến tôi, tôi còn tưởng hắn đột phát bệnh tim chết rồi ấy chứ!

- Lợi hại, quá lợi hại, trâu bò a, tương lai cậu em này chỉ sợ là rất có tiền đồ!

+2, +1, +1, +2, +3, +1...

Một đám người đứng ở đằng kia cảm thán, Trương Tiểu Kiếm quả thực muốn cười điên rồi!

Chỉ có một lúc như vậy thôi, đã có ước chừng hơn 150 điểm số khiếp sợ đến tay!

Ha ha ha! Đám người này đều bị chấn kinh bởi kỹ năng diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ của anh!

Anh chính là chàng trai kiêu sa như gió vậy đó!

[Heo Heo Chạy Mau ủng hộ một cái cá viên cho streamer.]

[Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ ủng hộ một chiếc máy bay cho streamer.]

[Đại Chủy Bao Nha Thú ủng hộ một cái cá viên cho streamer.]

[Thích Ăn Thích Giày Ngộ Ái Nị ủng hộ một chiếc máy bay cỡ lớn cho streamer.]

[Đậu Đậu Đậu Đậu Đậu Thần tiến vào phòng live stream...]

“66666, chủ phòng được lắm, tui chấm 100 điểm cho đợt khoe khoang này!”

“Diễn xuất trâu bò!”

“Pò rồ!”

- Kiếm ca trâu bò a! - Lưu Hải Đào đi tới, cười ha ha nói: - Vừa rồi diễn xuất của cậu thật là dọa đến tôi, tôi đều tính toán xem thử có phải trong súng có đạn thật hay không. Bắn một phát, hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào luôn! Quả thực trâu bò! Tôi làm người sản xuất nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người trâu bò như cậu đây, không động dẩy ước chừng một phút đồng hồ!

- Cái này ăn thua gì. - Trương Tiểu Kiếm thuận miệng lại chém thêm một phát: - Tôi cảm thấy vừa rồi tôi phát huy thường thôi!

He he, hiện tại anh mày đang nắm giữ diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ, có thể khiến chúng mày nhìn thấy vấn đề thì còn gọi là cấp hoàn mỹ sao?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Lưu Hải Đào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lôi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Tào Nguyên Khôi...”

Chém gió xong, lại có mười mấy điểm số khiếp sợ vào tay, thích!

- Kiếm ca hay lắm Kiếm ca! - Hồng Lôi suýt nữa trừng lòi con mắt: - Không ngờ anh vẫn là một thiên tài diễn viên đấy!

Sau đó cái thằng này liền không chịu ngồi yên, lại bắt đầu nỏ với Lưu Hải Đào:

- Đã thấy chưa đã thấy chưa? Em đã bảo Kiếm ca nhà em trâu bò nhất! Sao rồi lão Lưu? Bằng bản lĩnh này của Kiếm ca, làm thi thể còn không phải là chuyện nhỏ! Anh còn không mau ưu tiên thêm một chút?

- Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề! - Lưu Hải Đào dù sao cũng là người sản xuất, trong nhà cũng là phú nhị đại, phim này cũng có khoản đầu tư từ nhà hắn. Muốn động đến đại diễn viên là không có khả năng, nhưng một diễn viên quần chúng diễn thi thể mà nói muốn thêm chút tiền lương chỉ là chuyện nhỏ.

- Chỉ dựa vào biểu hiện này của Kiếm ca, 200 thêm com hộp! Trờ về anh tìm cơ hội hỏi lão đại của chúng ta một chút, xem thử xem còn có thể tăng thêm một bước hay không!

Ai nha, khác không quan trọng, 200 thêm com hộp lại rất hợp tâm ý của Trương Tiểu Kiếm!

Có 200 tệ này, anh mày lại có thể tăng thêm một cái khung kỹ năng!

Thích!

Nếu có thể mở mang bờ cõi ở trong đoàn làm phim, vậy thì mua kỹ năng này lại càng đáng giá!

Càng không cần phải nói, vừa rồi kiếm lời được nhiều điểm số khiến sợ như vậy đâu, ha ha!

- Vậy thì em cảm ơn Luru ca trước! - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng tỏ vẻ cảm tạ trước, sau đó hỏi: - Luru ca, khi nào chúng ta bắt đầu?

Diễn vai quần chúng đó là không thành vấn đề, tiếp theo đương nhiên là hỏi khi nào quay phim chính thức. Chờ đến khi quay xong đoạn này, sau đó chính là phát tiền lương cùng com hộp, he he.

- Bên kia đang thuyết minh cảnh tượng cho diễn viên kia. - Luru Hải Đào lấy ra một hộp Nhân Dân Đại Hội Đường, phát cho Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lôi mỗi người một chiếc, ba người chăm chú, sau đó Luru Hải Đào chỉ vào một góc trong sân, cười tủm tỉm nói: - Nhìn thấy bên kia không? Đó chính là mấy diễn viên chính của phim chúng ta, còn có đạo diễn biên kịch quay phim. Chờ bọn họ thuyết minh cảnh tượng xong, chúng ta liền có thể bắt đầu.

Thuyết minh cảnh tượng, đây là một trong số những việc phải làm sau khi quay chụp mỗi một đoạn tình tiết trong phim. Chỉ có thông qua đạo diễn thuyết minh cảnh tượng, diễn viên mới hiểu được trong đoạn diễn này, nhân vật của mình đang có trạng thái như thế nào, mới có thể diễn xuất chính xác được.

Chung quy quay phim không giống như tiểu thuyết, tình tiết đều phải nói liền, chú trọng đến chuyển tiếp.

Nhưng khi quay chụp lại không giống như vậy. Rất có khả năng đoạn diễn trước nữ chính vừa bị xe tông chết, đoạn diễn sau lại khỏe như vâm nhảy nhót đạo phở với nam chính ---- Tất cả tình tiết đều sẽ bị trộn lẫn, sau đó thông qua editor cắt nối biên tập, lắp ráp từng đoạn phim thành một sản phẩm hoàn chỉnh, lúc này mới có thể trở thành một bộ điện ảnh hoặc phim truyền hình.

Nếu như không có thuyết minh cảnh tượng, phỏng chừng không bao lâu sau diễn viên sẽ bị rối loạn thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhất định phải chết phẫn khích, chết chuyên nghiệp!

- Ah, Kiếm ca. - Bản thân thằng cha Hồng Lôi này không thiếu tiền, hôm nay đến đây chẳng qua là vì muốn làm thử diễn viên, cho nên hấn mới là người hiếu kỳ nhất, vừa xem bên kia vừa chọc cánh tay Trương Tiểu Kiếm: - Nhìn kia nhìn kia, cô nàng nữ diễn viên kia còn khá đẹp đấy, tuy rằng thay đồ diễn rồi nhìn có vẻ quê một cục, nhưng làn da rất trắng, thoát nhìn ngũ quan cũng ổn, nhất là đáng người kia, chuẩn!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Thằng oắt con, mày có thể có chút lý tưởng được không hả?

- Mày đừng có mơ mộng nữa. - Trương Tiểu Kiếm nhất thời bủn rủn: - Người ta tốt xấu cũng là diễn viên chính, về sau không chừng sẽ có tương lai tươi sáng đấy. Loại này chỉ có thể đứng ngắm ở xa, không dễ dàng theo đuổi được đâu!

- Nói cũng đúng. - Hồng Lôi gật đầu: - Lại nói Kiếm ca chẳng lẽ không có ý tưởng gì sao? Chung quy diễn xuất của anh trâu bò thế mà, tương lai xán lạn!

- Kia đương nhiên rồi! - Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lại chém banh nóc: - Chờ chút mày xem đi, xem anh xây dựng hình mẫu như thế nào!

Lại nói, hiện tại hai thằng này mỗi thằng đều mặc đồ diễn của quân quý, đứng ở chỗ đó chỉ trỏ về phía nữ diễn viên mặc đồ diễn Bát Lộ, chẳng cần cố ý diễn xuất, vừa thấy đã biết là lũ cận bã chuẩn bị bắt nạt con gái nhà lành.

Trong phòng live stream ----

"Lén lút dzô thôn, nổ súng... Đừng mà!"

"Vừa thấy liền biết là hai tên quý!"

"Chủ phòng đây là biểu diễn bản sắc của ông đúng hông?"

[Lam Hải Tử Thích Trang Điểm tiến vào phòng live stream]

[U Lam Phủ Nam Tước tiến vào phòng live stream]

- Nè, hai người bên kia!

Hai người đang làm live ở đây đâu, không ngờ đạo diễn bên kia lại ngoắc gọi hai người bọn họ.

- Chính là hai cậu đấy, lại đây lại đây!

Chuyện gì vậy?

Trương Tiểu Kiếm Hồng Lô nhìn nhau, lúc này Lưu Hải Đào nhanh chóng nhắc nhở hai người bọn họ:

- Đạo diễn đang gọi các cậu đấy, còn không mau nhanh chóng chạy qua đi! Nhớ kỹ nhé, đạo diễn họ Trịnh, tên Trịnh Tiền, các cậu gọi Trịnh đạo, nghe hiểu không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Kiếm tiền? Chúng đạo? Tên của đạo rất trâu bò nhỉ... (*)

(*) Trịnh Tiền phát âm đọc là zhèng-qian, kiếm tiền phát âm là zhèng-qian, đây là hai từ đồng âm

Trịnh đạo phát âm là zhèng-dao, chúng đạo phát âm là zhèng-dao, đây là hai từ gần âm

- Nghe được nghe được. Trương Tiểu Kiếm vội vàng gật đầu, liền cùng Lưu Hải Đào đi qua, vừa thấy mặt liền chào trước: - Chào Trịnh đạo.

- Ủ. - Trịnh Tiền đạo diễn gật gật đầu, sau đó nhìn diện mạo của hai người, hài lòng nói: - Bộ dạng được đấy, vừa thấy liền biết là có khiếu diễn quần chúng rồi. Đến đến đến, tôi thuyết minh cảnh tượng cho các cậu một chút.

Người này nuôi một cái bím tóc, túi áo đầy người, 36 - 37 tuổi, vừa thấy liền biết là người làm nghệ thuật.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hồng Lô: "..."

Ông nói vậy rất thương tôn người khác đấy ông biết không?

Đương nhiên, trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại không thể nói thế.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Vâng! Trịnh đạo ngài nói đi.

- Nghe rõ ha. - Trịnh đạo liền bắt đầu giải thích: - Đợi lát nữa ý, mấy người chiến sĩ Bát Lộ quân sẽ nấp trong mương lên vào cửa thành, nhìn thấy cửa thành lớn kia không?

Hắn nói là ngón tay chỉ vào cánh cửa thành cách đó không xa. Trương Tiểu Kiếm cùng Hồng Lô vội gật đầu:

- Nhìn thấy.

- Thấy là được. - Trịnh đạo tiếp tục nói: - Các cậu ý, dẫn mọi người đi tuần tra ở cửa thành kia, biết tuần tra không?

- Biết chứ! - Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói: - Không phải là đeo cây súng, quanh đi quẩn lại trước cổng thành sao? Trước kia xem trên TV đều diễn như thế.

- Cậu nhóc này sành đấy! - Trịnh đạo cười ha ha vỗ vai Trương Tiểu Kiếm: - Biết là được. Sau đó nhé, sau khi mấy người chiến sĩ Bát Lộ quân mai phục đến gần đó, sẽ âm thầm xử lý mấy người các cậu, hiểu chưa? Đến khi đó giả chết thì phải làm tốt cho tôi, đừng có bày trò gì ở trên mặt đất, biết không?

Lưu Hải Đào vội vàng ở bên cạnh chen vào một câu:

- Vừa thử qua rồi, hoàn mỹ!

Anh em tốt!

- A yoo, có chút con đường đấy, đến chúng ta đi thôi. - Trịnh đạo cười ha ha, sau đó cầm loa lên liền bắt đầu kêu to: - Ánh sáng chuẩn bị, mọi người đều vào đúng chỗ! Lát nữa diễn viên quần chúng đều đi theo sau cậu em này, nghe thấy không? Nhất định phải giả chết thật tốt! Các cậu giả chết tốt hay xấu có liên quan trực tiếp đến hiệu quả quay chụp của đoạn tình tiết này đấy! Nhất định phải chết phần phách, chết chuyên nghiệp!

Mấy diễn viên chính ngồi bên cạnh cùng nhau cười, nhất là cô gái mà Hồng Lô ngắm trúng kia, che miệng, không nhịn được phì một tiếng, cười thẳng

cong eo.

Hồng Lô cầm điện thoại đưa cho Lưu Hải Đào, vì thế mọi người liền bắt đầu chuẩn bị.

Lưu Hải Đào liếc nhìn phòng live stream...

- Đâu mới hơn ba mươi người, thằng này cũng chém gió quá được, vừa rồi còn nói cho mình là có hơn trăm nghìn người...

Bên này Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Hồng Lô, đằng sau hơn mười diễn viên quần chúng đi theo, tổng cộng mười hai tên quý, đeo súng bắt đầu tuần tra ở cửa thành.

Có Trương Tiểu Kiếm thân là quần chúng cấp hoàn mỹ dẫn đầu, đội quý tuần tra này có thể nói là hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, vừa thấy loại tinh khí thần này liền biết đây là tinh anh trong bọn quý!

Trịnh đạo nhìn hình ảnh trong camera, nhìn mà sửng sốt:

- A yoo, cậu em này biểu hiện còn rất tốt, các cậu nhìn trạng thái của hắn kìa, hoàn toàn không có chút cảm giác qua loa cho xong. Tinh khí thần rất tốt! Nếu bọn quý trong phim của chúng ta đều có loại trạng thái này, vậy thì thành quả quay chụp nhất định sẽ rất phấn kích!

Vào lúc này đương nhiên là phải ra sức ủng hộ rồi!

Lưu Hải Đào không hổ là anh em tốt nhiều năm của Hồng Lô, vội vàng đứng bên cạnh giới thiệu cho hắn:

- Anh em kìa tên là Trương Tiểu Kiếm, diễn quần chúng đó là siêu cấp. Vừa rồi em mới casting cho hắn, quả thực khiến em sợ hãi, suýt nữa thì cho rằng hắn chết thật rồi. Một phút đồng hồ luôn! Nằm im trên đất không thở!

- Thật hay giả? - Trịnh đạo nhìn về phía Lưu Hải Đào: - Còn có việc này sao? Vậy thì về sau lưu ý chút, chờ lát nữa diễn xong gọi hắn đến casting. Nếu thật không có vấn đề gì thì cho hắn mấy câu lời thoại đi.

Lưu Hải Đào vội vàng tỏ vẻ cảm tạ:

- Cảm ơn Trịnh đạo!

Tình tiết tiếp theo cực kỳ đơn giản, mấy người chiến sĩ Bát Lộ quân mai phục đến gần cửa thành. Lúc này kỹ năng diễn viên quần chúng hoàn mỹ của Trương Tiểu Kiếm nhất thời bắt đầu phát huy tác dụng. Hắn rõ ràng ngừng lại một chút, nhíu mày, sau đó duỗi cánh tay ra thật mạnh.

Mấy người khác bị hắn ảnh hưởng, nhất thời cũng đều dừng lại.

“Xoạt...”

Trương Tiểu Kiếm tháo súng xuống, Hồng Lô là anh em nhiều năm với hắn, lập tức học theo, đám diễn viên quần chúng theo sau cũng đều tháo súng xuống nắm chặt.

Trịnh đạo đang nhìn chăm chú vào màn hình, thấy màn ảnh này, hai mắt lập tức sáng lên:

- Có ý tưởng!

- Đạo diễn! - Giờ phút này một nam diễn viên chính mặc kệ: - Hắn không dựa theo kịch bản. Ngài xem bọn họ đều tháo súng xuống!

- Đến đến đến, đều lại đây đi! - Trịnh Tiễn đạo diễn trầm ngâm một lúc, sau đó vẫy tay gọi mọi người: - Nhanh lên, nhanh lên!

Mọi người đều toàn bộ quay về.

- Cậu em - Trịnh Tiễn đạo diễn nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Vừa rồi cậu diễn đoạn này, tôi chưa có nói thì phải?

- A? - Trương Tiểu Kiếm nhìn chung quanh, lại nhìn Trịnh đạo, sau đó gãi đầu, trôi chảy chém gió một phát: - Đúng thế, nhưng bằng kinh nghiệm nhiều năm của em mà nói, em biểu diễn đoạn vừa rồi tuyệt đối không thành vấn đề!

- Oh? Nói thế nào? - Trịnh đạo cười tủm tỉm hỏi: - Cậu giải thích xem nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Tổ sư có thể làm được sao?!

- Ngài xem ha. - Trương Tiểu Kiếm liền bắt đầu nói cho mọi người nghe: - Đầu tiên, nơi này là cửa thành, trung gian là một con đường, hai bên là hai con kênh. Vậy thì bình thường mà nói, nếu em là lính tuần tra, em nhất định sẽ tập trung sức chú ý vào con kênh này, nhất là khi con kênh này lại không sâu. Nếu người ta đều bò đến dưới mí mắt rồi mà còn không có chút phản ứng nào, vậy thì quá giả. Vừa rồi em đã tính toán hơn 30 lần, phản ứng như vậy hẳn là thích hợp nhất, lại không có ảnh hưởng đến cốt truyện đằng sau.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Trịnh Tiền.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lô.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ ++3 đến từ Lưu Hải Đào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Đinh Nhã Quân...”

Tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người!

Ai cũng không ngờ rằng, người trẻ tuổi thoát nhìn bình thường không có gì đặc sắc này, lại ở trong thời điểm mấu chốt này nói chuyện có sách, mạch có chứng!

Phải biết rằng, bình thường mà nói thì một diễn viên quần chúng tuyệt đối là sẽ không dễ dàng có ý tưởng của mình. Chung quy một khi xảy ra sai lầm, vậy thì ai cũng không dám gánh chịu trách nhiệm này!

Nhưng mà hôm nay Trương Tiểu Kiếm lại dám làm như vậy, hơn nữa thoát nhìn, có vẻ như còn rất có đạo lý...

“66666, chủ phòng làm bộ làm tịch rất tốt!”

“Rất trâu rồi! Xem ra chủ phòng không chỉ biết chém gió, làm bộ làm dáng cũng rất chuyên nghiệp!”

[Lam Hải Từ Thích Trang Điểm ủng hộ một cái cá viên cho streamer.]

[Bát Thị Nhi Từ Tụ Thị Ngã tiến vào phòng live stream...]

- Nói hay lắm! - Trịnh Tiền đạo diễn nghe Trương Tiểu Kiếm nói xong, vỗ mạnh lên đùi, nói: - Chính là như thế! Mọi người nghĩ mà xem, năm đó chúng ta kháng chiến tám năm, nếu bọn quý bị người khác bò đến dưới mí mắt mà còn không có phản ứng, vậy thì khi đó chúng ta còn phải chiến đấu gian khổ như vậy sao?

Mọi người cùng nhau gật đầu. Hồng Lô lên lút giờ ngón tay cái đối với Trương Tiểu Kiếm:

- Trâu bò Kiếm ca!

- Cho nên đoạn tình tiết này... - Trịnh Tiền đạo diễn nói: - Liền dùng ý tưởng của cậu em đi, bọn họ có cảnh giác, nhưng thực lực của chiến sĩ Bát Lộ quân chúng ta càng cao, như vậy khi công chiếm cửa thành mới càng có cảm giác thành tựu!

Mọi người lần lượt hưởng ứng. Nữ diễn viên chính xinh đẹp cười nói:

- Đạo diễn, nói là như thế, nhưng bọn họ vừa có phản ứng, chúng ta phải làm thế nào mới có thể im hơi lặng tiếng xử lý hết mười mấy người đây?

- Chuyện này... - Trịnh Tiền vừa nghe lời này, ngược lại nhất thời có chút khó xử.

Nói thật, lời mà Trương Tiểu Kiếm nói cực kỳ có đạo lý, hẳn rất xác định, lúc trước là do hắn sơ sót. Nếu đoạn này mà vẫn diễn theo kịch bản cũ, vậy thì hẳn sẽ bị mắng chết. Nay sửa như vậy, ngược lại là không thành vấn đề, nhưng làm thế nào mới có thể đánh chiếm thị trấn này, lại trở thành chuyện phiền toái khác.

- Ừm... - Trịnh Tiền đạo diễn xoa xoa huyệt Thái Dương, sau đó kêu to: - Biên kịch! Biên kịch đâu?! Vương Triều Danh!

- Đến đây đến đây! - Một người đàn ông có chòm râu dê chạy chậm lại đây, cẩn thận hỏi: - Trịnh đạo có chuyện gì?

- Hiện tại có chút thay đổi đoạn tình tiết này. - Trịnh Tiền đạo diễn nói với hắn: - Cậu xem chỗ cửa thành này, Bát Lộ quân đến đây rồi mà bọn quý còn không có phản ứng gì cả, có phải là không hợp lý hay không?

Biên kịch Vương Triều Danh nhìn địa thế ở cửa thành, sau đó gật đầu:

- Xác thực là thế. Vậy thì Trịnh đạo, ý của ngài là...

- Ý của tôi rất đơn giản. - Trịnh Tiền nói: - Bọn quý phát hiện một ít động tĩnh, nhưng mà không thấy được người. Cậu lập tức nghĩ cách nào đó đi, làm thế nào mới có thể giải quyết bọn quý trong tình huống không cần giao chiến chính diện với bọn quý!

- Đây... - Vương Triều Danh vừa nghe lời này nhất thời liền ngó ngán.

Kịch bản này là do hắn viết, nhưng lúc viết hoàn toàn không nghĩ đến điểm này. Khi đó chỉ cảm thấy Bát Lộ quân nên đánh chiếm thị trấn này, cho nên tùy tiện viết quá trình, ai ngờ hiện tại...

Mẹ nó này phải viết thế nào đây?

Bọn quý đều phát hiện động tĩnh, xong rồi Bát Lộ quân còn phải xử lý hết mười hai người dưới điều kiện không thể phát ra tiếng động... Tổ sư có thể làm được sao?!

Nhưng nếu không sửa thì lại không được, hiện tại đạo diễn rõ ràng đã phát hiện vấn đề, nếu không giải quyết khẳng định là không có cách nào nói rõ được!

Suy nghĩ!

Nghĩ rách da đầu!

Vương Triều Danh ngồi sang một bên, miệng ngâm cán bút bắt đầu suy nghĩ.

Suy nghĩ năm phút đồng hồ, không nghĩ ra được, túm tóc.

Suy nghĩ mười phút đồng hồ, không nghĩ ra được, túm tóc.

Suy nghĩ ba mươi phút đồng hồ, không nghĩ ra được, túm tóc.

Mỗi một lần như vậy, tóc đều sắp bị nhổ sạch, tuy rằng vốn còn không nhiều tóc...

- Xem ra Vương biên kịch cũng rất khó xử nhỉ. - Trịnh Tiền nhíu mày, tạm thời sửa kịch bản ở đây tuy rằng không được tốt lắm, nhưng mà lại không thể không sửa, chung quy không thể quay bọn quý giống như là thiếu năng trí tuệ được! Hắn là một đạo diễn có lý tưởng, về sau còn muốn quay phim truyền hình, quay điện ảnh!

- Haizzz...

Thờ dài, Trịnh Tiền cũng ngồi trên ghế suy nghĩ, nhưng nghĩ một lúc lâu cũng không có ý kiến nào hay. Lại suy nghĩ một lúc, hắn rốt cục đặt ánh mắt lên người Trương Tiểu Kiếm!

Lúc đó thằng nhóc này làm ra trò này, hiện tại dứt khoát ném vấn đề này cho hắn đi!

Trịnh Tiền vẫy tay gọi Trương Tiểu Kiếm:

- Cậu em, mau đến đây mau đến đây.

- A? Em sao? - Trương Tiểu Kiếm vội vàng đi sang: - Sao vậy Trịnh đạo?

- Cậu nói sao đây? - Trịnh Tiền buồn bực nói: - Cậu gây chuyện thì đương nhiên phải chịu trách nhiệm. Đoạn tình tiết này không ảnh hưởng gì đến bình lính tuần tra các cậu, nhưng bên Bát Lộ quân lại không biết phải tiến công bằng cách nào. Cậu cho ý kiến đi?

- Đây... - Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời hơi do dự.

Hắn chỉ là một diễn viên quần chúng thôi, tuy rằng là diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ, nhưng không phải là biên kịch cấp hoàn mỹ nhé. Biên kịch nhập môn cấp hoàn mỹ cần 100 điểm số khiếp sợ cùng một khung kỹ năng, nhưng vấn đề là bây giờ còn chưa phát tiền đâu, hơn nữa trời mới biết biên kịch nhập môn có thể giải quyết được vấn đề này hay không!

- Kiếm ca, suy nghĩ cách nào đi Kiếm ca. - Lúc này Hồng Lôi đứng bên cạnh nói nhỏ: - Nếu như anh có thể suy nghĩ ra phương pháp, vậy thì về sau anh chính là người có máu mặt trước mặt Trịnh đạo rồi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mẹ nó, lời này có chút đạo lý nhỉ...

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm, xem biểu tình, nếu như Trương Tiểu Kiếm không tìm được biện pháp giải quyết, vậy thì hôm nay đừng nghĩ đến chuyện rời đi!

- Này sao... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm: - Đạo diễn, nói thật, đoạn diễn mà chúng ta vừa quay chụp thuộc thời gian nào trong ngày vậy? Ý là ở trong kịch bản ấy!

- Chính là ban ngày. - Trịnh đạo nói: - Ước chừng mười giờ sáng. Tình tiết chính là trước đó đạt được tình báo, bọn quý trong thị trấn đều bị phải hết ra

ngoài để đánh nhau, sau đó thì, thực tế toàn bộ trị trấn chỉ còn không đến một trăm tên quý, cho nên thời gian rất khẩn trương, tất yếu phải đánh chiếm thị trấn trong vòng một giờ.

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm ồ một tiếng, sau đó sờ cằm - Ban ngày, số lượng quý không nhiều, thời gian khẩn cấp...

Nói thật, đề mục này xác thực không đơn giản, trong lúc nhất thời Trương Tiểu Kiếm cũng không có cách nào.

Nhưng hẳn dù sao cũng là nhân vật có hệ thống trên người, tốt xấu cũng có kỹ năng diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ đâu, không nghĩ ra được, vậy thì dứt khoát hành động không phải được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thuật quyền rũ

- Trịnh đạo, em cảm thấy em có một ý kiến hay, nhưng cần người phối hợp. - Trương Tiểu Kiếm liền nói ngay: - Cũng không biết Trịnh đạo ngài có duy trì hay không.

Ah, người này thật sự có biện pháp sao?!

Vừa nghe hắn nói, mọi người ở đây nhất thời đều vây quanh hắn ngay lập tức, chuẩn bị nghe xem hắn nói cái gì.

- Thật sao? - Trịnh Tiền cũng là loại người sáng khoái, dù sao bên Vương biên kịch còn chưa nghĩ ra biện pháp, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, trước thử xem sao, liền nói ngay: - Được. Cậu muốn ai ở trong này hỗ trợ cứ nói thẳng!

- Ừm, chẳng qua sẽ làm phiền mọi người. - Trương Tiểu Kiếm liền bắt đầu gọi người: - Lôi ca, mày dẫn mọi người tiếp tục tuần tra đi, lại đến vài người cùng tôi tạm thời đóng giả Bát Lộ quân một chút.

Đây là tính diễn cảnh thật sao? Mọi người liền bắt đầu chuẩn bị sắp xếp. Nữ diễn viên nhìn thấy thú vị, cười nói:

- Trịnh đạo, tôi cũng cùng mọi người đi, dẫn đội chút.

- Được, vậy thì đi thôi. - Trịnh đạo liền gật đầu: - Cậu em, bên các cậu là do Đinh Nhã Quân dẫn đội, bên quý thì do bạn của cậu dẫn đội. Mọi người thử nghiệm cảnh tượng thật một chút, xem thử xem có biện pháp nào giải quyết được hay không!

Trương Tiểu Kiếm:

- Được rồi!

Vì thế hai nhóm người liền trở về vị trí.

Hồng Lôi học theo tư thế tuần tra lúc trước của Trương Tiểu Kiếm, bên này Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Đinh Nhã Quân cùng hơn mười diễn viên quần chúng từ trong cổng ngầm đi tới.

Vốn dựa theo kế hoạch lúc trước, bọn họ sẽ vắn lên vào đến nơi cách cửa thành mười mét mới dừng lại. Nhưng lần này hoàn toàn khác biệt, Trương Tiểu Kiếm vẫn đóng vai một diễn viên quần chúng không có tên, đi theo đằng sau đám người Đinh Nhã Quân. Ai ngờ bò đến nơi cách xa 20 mét, hắn bỗng nhiên kéo Đinh Nhã Quân một chút!

- Dừng! Mau dừng lại! - Trương Tiểu Kiếm nói: - Đi tiếp về phía trước sẽ bị nhìn thấy.

- Há? - Đinh Nhã Quân kinh ngạc kêu nhỏ, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn về phía bọn quý đang tuần tra phía trước: - Ở đây sẽ bị nhìn thấy sao?

Nàng nói rồi đứng lên:

- Trịnh đạo, anh trai này nói chúng ta đi đến nơi này thôi, nếu lại đi vào sâu hơn sẽ bị phát hiện.

- Oh? - Trịnh Tiền nhú mày, đứng dậy, đi đến vị trí của Hồng Lôi, vừa thấy, nhất thời gật đầu: - Đúng rồi, ở đây là có thể nhìn thấy, có trốn kiểu gì cũng vô dụng. Chú em, cậu lại lập một công rồi!

- Tạm tạm thôi. - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gãi đầu, sau đó nói: - Chúng ta tiếp tục ha.

Vì thế lại tiếp tục.

Trương Tiểu Kiếm cùng đoàn người Đình Nhã Quân nằm trong cổng, Đình Nhã Quân nhỏ giọng hỏi:

- Đến đây liền không thể đi tiếp, vậy thì làm sao đây?

Nhìn đám người bên này, lại nhìn xem bọn quý Hồng Lô ở nơi xa, Trương Tiểu Kiếm nhíu mày, chợt trong đầu nhảy ra một cái bóng đèn sáng choang!

Dù sao cũng là diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ thôi, gặp phải tình huống này sao có khả năng mắc kẹt được!

- Có cách! - Trương Tiểu Kiếm trực tiếp kéo quần áo của Đình Nhã Quân: - Quỳ rũ! Cởi quần áo!

- Hà?! - Nghe Trương Tiểu Kiếm nói, Đình Nhã Quân suýt nữa nhảy căng lên, theo bản năng liền muốn tát cho hắn một bạt tai rồi hét to đồ dê xồm, nhưng may mà cô nhịn xuống...

- Kêu tôi cởi quần áo làm gì? - Đình Nhã Quân cá giận nói: - Đồ dê xồm!!

- Hiểu lầm, hiểu lầm! - Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác nước, vội vàng giải thích: - Cô nghĩ xem, hiện tại loại tình huống này tốt nhất là quỳ rũ bằng sắc đẹp! Cô cởi quần áo của Bát Lộ quân ra, sau đó đi đến trên đường cái, đối diện chính là quý! Cô nương xinh đẹp đi trên đường, nhất là khi mà đại bộ đội đã đi ra ngoài, bọn họ lại gặp gỡ một cô nương xinh đẹp ở trên đường, sẽ làm gì?

- Ah? - Đình Nhã Quân suy nghĩ cẩn thận, càng nghĩ càng thấy phù hợp: - Có đạo lý đấy, bọn họ nhất định sẽ lại đây bắt người?

- Đúng dzòil! - Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nói: - Chuẩn bị, chúng ta thử xem!

Đình Nhã Quân liền bắt đầu cởi quần áo, dù sao bên trong đồ diễn có mặc đồ thường, vẫn phải có áo sơ mi, quần không cần cởi, nếu cởi thật sự trông tron...

Mọi thứ nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, Đình Nhã Quân nhảy ra từ trong hố, sau đó đi về phía bọn quý. Cô bước đi rất chậm, vừa đi còn vừa ca hát, sau đó, một cảnh tượng phấn khích xuất hiện!

- Ha ha ha ha ha!

Thằng cha Hồng Lô này lúc trước đã thấy Đình Nhã Quân xinh đẹp, lần này lại tận mắt thấy cô nàng đi lên đường cái, còn cởi quần áo, nhất thời chảy cả nước dãi, lập tức được buff trạng thái “Đội bạn như thần”.

- Yoshi, cô nương xinh đẹp ui, cô đứng nại, khôn được đông đây! (đứng lại, không được động đây)

Về mặt của hắn y hệt Trư ca (*), nước dãi chảy hết cả ra. Mấy diễn viên quần chúng đằng sau vội vàng chạy theo...

(*) Trư ca: Trư Bát Giới, mê gái nhất trong team Tây Du Ký =))))))

Chuyện sau đó đã rất rõ ràng, Trương Tiểu Kiếm chờ đám người Hồng Lô đi đến trước mặt Đình Nhã Quân, yên lặng không tiếng động bò lên từ dưới nương, lần lượt đặt vũ khí lên cổ bọn họ ---- Đoạn diễn này, hoàn thành!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Trịnh Tiền.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Đình Nhã Quân.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Lưu Hải Đào.”

“Hệ thống: Điểm số...”

Hàng loạt điểm số khiếp sợ spam trên màn hình ảo, Trương Tiểu Kiếm vui đến mức không thể khép miệng!

- Đẹp! Làm rất đẹp! - Trịnh Tiền vừa lại đây vừa vỗ tay: - Đoạn tùy cơ ứng biến vừa rồi thật sự là quá hoàn mỹ! Người địa cầu đều biết bọn quý háo sắc, lúc này xuất hiện một cô nương xinh đẹp, trong thành lại không có việc gì, đại bộ đội đi ra ngoài, đúng là thời điểm thích hợp để “vui vẻ” một chút! Tốt! Đoạn tình tiết này xử lý rất tốt! Cứ làm như vậy!

“Bóp bóp” “Bóp bóp bóp” “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp bóp bóp bóp bóp”

Trong nhất thời tiếng vỗ tay như sấm dậy, toàn trường tất cả diễn viên quần chúng cùng với nhân viên công tác đều vỗ tay!

- Thấy được chưa? - Chờ vỗ tay chấm dứt, Trịnh Tiền liền bắt đầu chỉ huy: - Cứ làm như vậy! Đúng rồi, chúng ta có thể lại thêm chút đồ vật vào, ví dụ như Nhã Quân có thể lại trang điểm thêm một chút, xách một cái giỏ rau, sau đó mọi người lại ngụy trang kín đáo hơn một chút, đều hiểu rõ chưa?

Mọi người hô vang dội:

- Đã hiểu!

Thời gian tiếp theo, trang điểm trang điểm, cẩn thận nghĩ cảnh diễn nghĩ cảnh diễn, Hồng Lôi ôm chặt lấy vai Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca anh quả nhiên là vô địch! Ha ha ha, nghĩ ra chủ ý trâu bò như vậy! Nói, vừa rồi anh em phối hợp được chứ?

- Đội bạn như thần! - Trương Tiểu Kiếm quyết đoán giơ ngón cái lên: - Lần đầu tiên anh phát hiện có đôi khi háo sắc cũng có chút tác dụng đấy...

Được Trương Tiểu Kiếm sửa chữa như thế, đoạn tình tiết tiếp theo này liền ổn thỏa ---- Đình Nhã Quân vốn đã xinh đẹp, cô nàng vừa xuất hiện, đám quý gia đâu còn không chế được nữa, cách thật xa đã bắt đầu đi tới. Đình Nhã Quân còn cố ý lui ra sau hai bước, sau đó Trương Tiểu Kiếm quyết đoán tiếp tục đi lên. Hiện tại hẳn hoàn toàn chính là một tên quý đốit háo sắc, dọa đến mức Đình Nhã Quân suýt nữa thì cho rằng hẳn thật sự chuẩn bị cường x thiếu nữ giữa thanh thiên bạch nhật...

Sau đó, ở đằng sau, một đám Bát Lộ quân yên lặng không tiếng động bò ra mương, đồng loạt giơ tay chém xuống!

- Cut!

Cùng tiếng “Cut” đồng thời vang lên, đạo diễn Trịnh Tiễn cười ha ha:

- OK, hoàn mỹ! Mọi người tập hợp, phát tiền lương, ăn com hộp!

Lúc này Vương biên kịch còn đang ngồi ở chỗ kia suy nghĩ nên giải quyết như thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: “Hệ thống! Ông nói tui xấu kìa!”

- Phát tiền, phát com hộp!

Có đạo diễn gõ thước, trợ lý trường quay lập tức bắt đầu phát tiền lương cho mọi người.

Tiếp nhận hai trăm tệ trợ lý trường quay đưa đến, Trương Tiểu Kiếm cười đến mức miệng suýt nữa thì rách tới mang tai!

Hệ thống:

- Thứ hạng hiện tại của ký chủ là 18.762.354, phần thưởng một khung kỹ năng trống.

Vạn tuế! Ha ha ha ha ha, đạt thành mục tiêu!

Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt nhìn khung kỹ năng trống. Đây chính là thứ đảm bảo cho anh mày về sau làm giàu đấy!

Nhanh chóng xem xem thử muốn có kỹ năng tiếp theo cần bao nhiêu...

Hệ thống:

- Ký chủ còn cần kiếm thêm 956.32 tệ mới có thể thăng cấp đến thứ hạng trên 18.600.000 trong bảng xếp hạng!

Còn thiếu hơn một ngàn, ừm... còn được, có thể tiếp thụ!

Ăn com hộp!

- Kiếm ca, hôm nay thật là sướng bay! - Lúc ăn com, Hồng Lôi ngồi bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, cười ha ha nói: - Anh em tao rất cuộc cũng ăn được com hộp của đoàn làm phim, ha ha!

- Xi, đừng bảo anh chém, - Trương Tiểu Kiếm ăn miếng thịt kho tàu, nói: - Làm diễn viên quần chúng, đối với anh chỉ là chuyện nhỏ! Đây mới chỉ là giả chết thôi! Nếu có lời thoại khác, anh cũng tuyệt đối không sợ nhé!

Hồng Lôi: “...”

Bên này hai người đang trò chuyện, bên kia Lưu Hải Đào liền vui vẻ chạy tới.

- Đang ăn à? Com hộp được không? - Lưu Hải Đào cầm điện thoại trả cho Hồng Lôi, cười nheo mắt nói: - Còn hộp khẩu vị không?

- Hương vị không tệ. - Hồng Lôi vừa ăn vừa gật đầu: - Em thích, he he! Em nói lão Luru nhé, về sau còn có việc tốt thế này sao? Anh xem hôm nay hai anh em bọn em đều già chết rồi, đằng sau chắc là cũng chẳng có vai diễn nào đâu nhỉ!

- Tôi không phải là đang tìm hai cậu sao! - Luru Hải Đào cười nói: - Trịnh đạo bảo anh lại đây, hỏi một chút hai cậu có muốn casting thử hay không? Dù sao thì phim của chúng ta cũng là phim chiến tranh, cần người đóng giả thi thể chuyên nghiệp số lượng lớn, còn cần diễn viên quần chúng số lượng lớn. Nếu casting không có vấn đề, về sau có thể thường xuyên diễn phụ, thậm chí còn có thể có lời thoại nhé! Dù sao phim online giá thành thấp, bên phía diễn viên quần chúng đều là chọn đại thôi!

Casting? Đây là muốn làm dài hạn nha!

- Kiểm ca, anh thấy thế nào? - Hồng Lôi quay đầu nhìn Trương Tiểu Kiếm, hỏi: - Có muốn lâu dài chơi cái này không?

- Được đấy! - Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật mạnh: - Không có việc gì thì đến thôi. Nhưng bình thường em phải đi làm, sợ là không thể đến được bất cứ lúc nào đâu.

- Chuyện nhỏ. - Luru Hải Đào nói: - Có không ít cảnh ban đêm đâu. Cuối tuần cậu không phải là nghỉ ngơi sao? Cũng có thể lại đây. Khi đó càng dễ quay, nằm trên đất là được. Anh còn sợ cậu không phát huy tốt ấy chứ!

Ah? Còn có loại chuyện tốt này? Vậy thì tốt, dù sao làm sales nha, buổi tối rảnh rồi thì đến đây giả thi thể kiếm chút tiền làm thêm cũng không tệ!

- OK, vậy thì quyết định thế nhé! - Trương Tiểu Kiếm lập tức gõ thước: - Đi đi đi, em lập tức đi thử ngay đây!

Ba người liền đi tìm đạo diễn Trịnh Tiền. Vừa thấy Trịnh Tiền liền cười nói:

- Chú em đến đây rồi. Đến đến đến, bên này, casting thử xem cảm giác màn ảnh thế nào? Nếu được ấy, sau này có rảnh rồi thì cậu cứ đến đóng vai quần chúng, một ngày ba trăm, bao com hộp!

Một ngày ba trăm, còn bao com hộp!

Làm!

- Vậy thì còn chờ gì nữa, let's go! - Trương Tiểu Kiếm nháy mắt liền cảm giác tinh khí thần cả người đều tăng cao: - Đi thử xem thử cảm giác đi! Em diễn quần chúng á, kia tuyệt đối không thành vấn đề, cam đoan một lần là đạt không cần trở!

Đinh Nhã Quân đứng bên cạnh xem náo nhiệt thấy thế mỉm cười, cười nói:

- Tôi còn chưa từng thấy diễn viên quần chúng nào có thể khoác loác sẽ không phạm sai lầm như cậu đâu!

Trương Tiểu Kiếm cười đáp một câu:

- Về sau có thể thường xuyên thấy rồi, he he.

Sau đó bắt đầu casting ngay và luôn.

Trương Tiểu Kiếm đứng trước màn ảnh, người quay phim cầm camera quay trước quay sau, đạo diễn Trịnh Tiền nhìn màn ảnh, sau đó sờ cằm, nói:

- Chính thế mà nói, cảm giác màn ảnh còn tầm tạm, hơi đáng tiếc chút. Chú em tôi nói thật cậu đừng trách, lúc trước cậu đóng vai quần chúng thì khỏi phải bàn về diễn xuất rồi, đáng tiếc là mặt xấu chút...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trong phòng live stream nháy mắt cười lăn lộn ----

"Ha ha ha ha ha, trym anh đau quá man!"

"Đạo diễn thật là rất có ánh mắt!"

"Chủ phòng đáng thương, xì ha ha ha ha ha!"

"Chủ phòng đừng nản chí, ủng hộ một cái cá viên an ủi ông!"

Cái đầu mày! Có biết nói chuyện hay không thế? Anh mày có xấu đến mức đó sao?! Tốt xấu cũng là đạt mức tiêu chuẩn được không! 60 điểm chứ đéo đùa đâu!

Lại còn nói tao xấu, không thể chấp nhận được!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống! Ông nói tui xấu kia!

Hệ thống:

- Thì thật thế mà.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nháy mắt bị thương tổn một vạn điểm bạo kích á mẹ kiếp!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tao muốn trở nên đẹp trai!

Hệ thống:

- Làm nhiệm vụ có thể tăng lên điểm số nhan sắc.

Trương Tiểu Kiếm:

- Làm!

- Xấu không phải là vấn đề. - Lúc này Trương Tiểu Kiếm thật sự liều mạng, liều mạng chém - Dựa vào diễn xuất của em á, tuyệt đối có thể khiến người xem bỏ qua giá trị nhan sắc của em! Cho dù mặc một đồ diễn của bọn quý, cũng có thể diễn xuất một người làm cách mạng nằm vùng trong nội bộ quân địch nha!

- Ui chà, có chí khí! - Đạo diễn Trịnh Tiền cười nói: - Đến đến đến, dù sao bây giờ cũng không có việc gì, biểu diễn một chút biểu diễn một chút! Nhã Quân, casting diễn chung với hắn đi!

- Vâng ạ. - Đinh Nhã Quân liền bước lên một bước, cười tủm tỉm nói: - Để cho tôi xem thử cái gì gọi là diễn xuất một lần là đạt, hi hi!

Vừa thấy lúc này có náo nhiệt để xem, nhất thời có một đám người ủa lên vây quanh, bảy mồm tám lưỡi thảo luận ----

- Ai yoo, cậu em này là sắp casting với Đinh Nhã Quân nha!

- Ha ha, ma mới mà thôi, hơn nữa còn diễn quần chúng, lát nữa nhất định sẽ xấu mặt!

- Tôi thấy không ổn đâu, dù sao cũng không phải là chuyên nghiệp, giả chết thì thôi, casting lại không đơn giản đâu...

Thấy có một đám người vây xem, Trương Tiểu Kiếm hít sâu một hơi, sau đó hỏi một câu...

- Xác định là quần chúng đúng không? - Trương Tiểu Kiếm nói: - Em không đóng vai phụ đâu đó...

- Đúng đúng đúng. - Trịnh Tiền cười ha ha, nói: - Là vai quần chúng. Lần này cậu diễn một chiến sĩ Bát Lộ quân nằm vùng trong quân địch, sau đó bị quân địch phát hiện, lao ra bao vây, nhưng vẫn bị bắn trúng. Cuối cùng dùng sinh mệnh để đưa tình báo mấu chốt nhất cho người liên lạc, tình báo này chính là cái bẫy của kẻ địch nhằm khiến cho Bát Lộ quân trúng kế, hiểu chưa?

Đoạn tình tiết này cũng không khó, chủ yếu là diễn gián điệp bị phát hiện sau đó truyền tin tức, chẳng qua đạo diễn chưa nói lời thoại, vậy thì cần bản thân tự phát huy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Hiểu rồi.

- Hiểu là được. - Trịnh Tiền gọi mọi người nhường chỗ, sau đó vung tay lên: - Bắt đầu!

Xoẹt, toàn bộ sân bãi yên tĩnh trong nháy mắt.

Trương Tiểu Kiếm hít sâu một hơi, đi ra chỗ xa, bắt đầu mở ra kỹ năng diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ!

"Hộc... Hộc..."

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chạy bộ, vừa chạy vừa thở dốc kịch liệt, còn thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn ra đằng sau, tuy rằng sau lưng hắn không có quỷ đuổi theo, nhưng hắn vẫn hiểu hiện ra một tia sợ hãi.

- Tốt! - Trịnh Tiền thầm khen một tiếng, chăm chú nhìn vào thân ảnh của Trương Tiểu Kiếm.

Năng lực nhập diễn trong nháy mắt này thật là quá đỉnh!

Người vây xem xung quanh cũng không khỏi hô hấp gấp gấp hơn. Tuy rằng chỉ là casting, nhưng cũng đã lan truyền đến thần kinh của họ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Không lãng phí tâm huyết!

- Không được, mình nhất định phải đưa tình báo đến... - Trương Tiểu Kiếm không ngừng chạy, đột nhiên, hắn ngã lộn nhào về phía trước, toàn thân đều ngã trên đất bùn vàng, sau đó cầm ngón tay vào trong đất, gian nan đứng lên, thất tha thất thểu đi về phía trước.

Rốt cuộc, đợi đến khi hắn rẽ qua một bức tường, nhìn thấy Đinh Nhã Quân, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên yên lòng, giống như là trút được gánh nặng, ngã ầm xuống đất!

Đạo diễn Trịnh Tiền mở to mắt:

- Đây là...

- Đồng chí, anh sao vậy? - So với biểu diễn vừa rồi của Trương Tiểu Kiếm, ngược lại là Đinh Nhã Quân có vẻ có chút xơ cứng. Cô nhanh chóng chạy đến, nâng Trương Tiểu Kiếm dậy, liên tục hỏi: - Anh còn ổn không?

Nếu là người bình thường, lúc này hẳn là bắt đầu nói đến kế hoạch của bọn quý, bla bla, hoặc là cầm một phần văn kiện tình báo giao cho Đinh Nhã Quân. Nhưng rất rõ ràng, làm một diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ, Trương Tiểu Kiếm sao có thể làm chuyện trù địch như thế được!

Nắm chặt cánh tay Đinh Nhã Quân, Trương Tiểu Kiếm dùng sức đến mức suýt nữa nhéo bầm tím cánh tay của Đinh Nhã Quân, sau đó tròn hai mắt, chỉ gần từng chữ từ trong kẽ răng ----

- Đó là -- Bẫy ---!!!

Nói xong hai chữ này, đầu của Trương Tiểu Kiếm lập tức nghiêng sang một bên, hai mắt tròn trắng, chết không nhắm mắt!

Toàn thân nháy mắt không còn bất kỳ hơi thở.

Cứ như vậy nằm trong lòng Đinh Nhã Quân.

Năm giây.

Mười giây.

Hai mươi giây.

Một phút đồng hồ.

Một trận gió thổi qua, Đinh Nhã Quân nhìn chằm chằm khuôn mặt của Trương Tiểu Kiếm, không biết khi nào thì nước mắt rơi xuống gò má...

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Trịnh Tiền.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Hồng Lôi.”

“+2, +3, +2, +4, +2, +3...”

Mọi người nhìn xem tròn mắt há mồm, điểm số khiếp sợ quả thực bùng nổ như là bão táp. Ước chừng một phút đồng hồ trôi qua, chợt trong phút chốc, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

- Xinh đẹp! - Trịnh Tiền xông lên trước, nắm chặt tay Trương Tiểu Kiếm, cười to nói: - Ha ha ha! Chú em, cậu quả thật là có khiếu diễn xuất trời sinh!

Đinh Nhã Quân xoa xoa ánh mắt thật mạnh, nói:

- Vừa rồi anh biểu diễn tuyệt vời quá, tôi cũng nhập diễn luôn!

Mấy người xem náo nhiệt thì đều há hốc mồm, các loại khiếp sợ ---

- Quả thực, diễn quần chúng kiểu này thật là vô địch!

- Theo ý tôi, rất nhiều người chuyên nghiệp chỉ sợ còn không diễn được hiệu quả như thế nào đâu!

- Đúng rồi đúng rồi, vừa này tôi suýt nữa cũng nhập diễn. Vừa thấy liền biết là đồng chí hi sinh vì cách mạng!

+1, +1, +2, +1, +1...

“Phù...”

Trương Tiểu Kiếm hít một hơi thật mạnh, vừa rồi thời gian giả chết hơi dài chút...

Nhưng vừa nghĩ đến cảm giác mềm mại khi nằm trong lòng Đinh Nhã Quân... Ừ, không lãng phí tâm huyết của anh!

- Trịnh đạo, tôi diễn được chứ? - Trương Tiểu Kiếm tỉnh táo lại, cười hi hi nhìn Trịnh Tiền: - Xem như đủ tư cách chưa?

- Cứ như vậy quyết định! - Trịnh Tiền vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Kiếm: - Phần sau tôi tranh thủ cho cậu thêm ít vai quần chúng có lời thoại, một cảnh 300, bao com hộp!

Woa ha ha ha ha ha! Thích!

+1, +1, +2, +1, +2, +1...

...

- Kiếm ca, hôm nay anh quả thực là trùm rồi!

Trên đường trở về, Hồng Lôi vừa lái xe vừa cảm thán:

- Quá trâu bò, xem diễn xuất! Đều cho bọn họ lòi con mắt!

- Mày lại quá khen. - Hiện tại Trương Tiểu Kiếm chém gió càng ngày càng thuần thục rồi: - Xem đám người kia, vừa thấy liền biết là nhà quê lên tỉnh! Anh mày đã làm cái gì đâu, còn chưa phát huy hết bản lĩnh thật sự đâu mà bọn nó đã không chịu nổi rồi. Haizzz, vô địch thật tịch mịch a...

Hồng Lôi: “...”

- Được rồi! - Hồng Lôi cười nhún gáy: - Tiếp theo ta đi đâu đây? Ăn gà?

- Còn ăn gà gì nữa. - Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, sau đó nói: - Đi, đi mua đôi giày với anh thôi. Ngày mai phải đi làm, phỏng chừng sẽ phát động phục vụ, nhưng còn giày thì mình nhất định phải chuẩn bị ổn thỏa. Tốt xấu cũng là ngày đầu tiên đi làm, kiểu gì cũng thà thừa chứ không thể thiếu.

- Có đạo lý. - Hồng Lôi gật đầu, nói: - Làm đàn ông á, thiếu gì thì thiếu, nhưng không thể thiếu một đôi giày tốt được. Đúng rồi Kiếm ca, anh vừa tìm được công việc, có định khi nào thì chúc mừng một chút không?

- Chúc mừng, đương nhiên phải chúc mừng! - Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói: - Chờ anh có tiền lương, đến lúc đó mời anh em chúng ta ăn nhậu một bữa thật đã, tìm một nhà hàng sang trọng chút, sau đó lại đi Karaoke cái gì, high lên!

- Vậy tốt lắm. - Hồng Lôi rõ ràng rất hưng phấn, vừa lái xe vừa đặc ý nói: - Lại gọi hết đám người đại diện Lâu ca nhị đại Hâm ca lên! Bọn mình làm bữa tiệc chào đón anh ngon lành luôn!

Đại diện Lâu ca với nhị đại Hâm ca trong miệng Hồng Lôi đều là anh em thân thiết từ nhỏ với Trương Tiểu Kiếm, chẳng qua bình thường không có rãnh như Hồng Lôi, cho nên liên lạc tương đối ít chút, tình cảm đều là trên mức tiêu chuẩn, không bàn cãi.

- Còn phải nói sao. - Trương Tiểu Kiếm hưng hăng quệt mũi, cười ha ha: - Chờ ngày anh có tiền lương, chính là lúc mọi người ăn nhậu đến chết!

- Đúng đúng đúng, chính là cần loại khí thế này đây, ha ha ha!

Magotan màu đen lướt nhanh như chớp trên đường cao tốc quanh thành phố, hai người điên cuồng hét lên theo tiếng âm nhạc ----

“Chúng ta khác biệt, mỗi người đều có cảnh ngộ không giống nhau, chúng tôi ở đây, ở nơi này chờ bạn...”

“Chúng ta khác biệt, tuy rằng sẽ gặp phải những chuyện không giống nhau, chúng ta đều hi vọng, kiếp sau còn có thể gặp được nhau...”

Hai người vừa đi vừa hát một đường, mãi cho đến khi tới trung tâm thương mại Thiên Phúc gần nhà nhất.

Đậu xe trong tầng hầm đỗ xe, hai người Trương Tiểu Kiếm Hồng Lôi cùng huýt sáo, bắt đầu tìm tiệm giày.

Vào một cửa hàng, không được.

Lại vào một cửa hàng khác, không được.

Tiếp tục đi về phía trước, vừa ngẩng đầu, Play Boy, chính là nó!

Play Boy, tên đầy đủ “Công tử ăn chơi”, là một trong những nhãn hàng được chào đón nhất trên thế giới. Từ những người nổi tiếng, chính khách, cho đến người bán hàng phổ thông, trong lòng mỗi người đều có một “Công tử ăn chơi”, nhất là lứa tuổi như Trương Tiểu Kiềm, lựa chọn nó nhất định không sai!

- Chính là cửa hàng này.

Hai người Hồng Lôi, Trương Tiểu Kiềm đi thẳng vào trong.

Sau đó vừa vào cửa liền ngăn cả người.

Trên kệ giày của cửa hàng này cơ bản đã không còn dư thừa chiếc giày nào, ngược lại là ở vị trí giữa cửa hàng, đặt đầy giày ở đó, lúc này đang có ba người trẻ tuổi đang lựa giày.

Đây là chuyện gì thế này?

Trương Tiểu Kiềm tùy ý liếc nhìn, liền thấy bên trên treo một bảng hiệu lớn, bên trên viết bốn chữ lớn --- “Giảm Giá Cực Shock”!

Cửa hàng này là sắp đóng cửa sao?

- Ông chủ. - Trương Tiểu Kiềm thuận miệng gọi: - Hiện tại đang bán tháo à?

- Đúng vậy. - Ông chủ cửa hàng buồn bã cúi đầu đi tới, nói: - Không kiếm được tiền...

Sau đó chờ cho hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Trương Tiểu Kiềm, nháy mắt liền ngăn cả người!

Giây tiếp theo, ông chủ cửa hàng quả thực chính là bay vọt lại đây, ôm chặt lấy cánh tay Trương Tiểu Kiềm:

- Đại sư! Đại sư ngài đến rồi! Thật là tốt quá! Đại sư ngài nhất định là được Quan Âm Bồ Tát phái xuống cứu vớt con!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: “Tôi có thể cổ vũ cho cậu.”

Đây không phải là cái gã Ngô Vi Dân hôm qua không xem bói đã đi rồi sao? Ông muốn làm cái gì á?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ngô Vi Dân.”

- Đừng kích động, có việc gì cứ từ từ. - Trương Tiểu Kiềm nháy mắt bật chế độ “đắc đạo cao nhân”: - Rốt cuộc là như thế nào?

Ngô Vi Dân kích động nói:

- Đại sư, ngài là đến cứu vớt tôi đúng không?

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Nói ông có thể thả lỏng tay ra trước được không? Ông nhìn xem ánh mắt ba người kia nhìn tôi đều có chút không thích hợp kìa...

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiềm ho khan một tiếng, nói: - Có chuyện gì cứ từ từ. Anh cứ thả lỏng tay trước cái đã. Đến đến đến, nói cho tôi nghe xem anh đã gặp phải chuyện gì? Tôi xem thử xem có thể giúp anh được hay không.

- Vâng, vâng ạ. - Ngô Vi Dân vội vàng mời Trương Tiểu Kiềm ngồi lên ghế: - Đại sư mời ngài ngồi ở đây.

Trương Tiểu Kiềm liền dẫn Hồng Lôi sang đó ngồi xuống.

Ngô Vi Dân lúc này mới bắt đầu triệt để kể khổ cho Trương Tiểu Kiềm nghe.

- Haizzz, cửa hàng của tôi, gần đây không biết làm sao ấy... - Về mặt Ngô Vi Dân buồn bực các loại, nói: - Quả thực chính là tai bay vạ gió nha. Mỗi lần mọi chuyện đều không thuận lợi ấy, nhập hàng không thuận lợi, bán hàng không thuận lợi, đa số mọi lúc khách hàng thử giày nửa ngày thì hài lòng các thứ, nhưng lại không chịu mua. Ngài cũng biết ấy, cả tháng nay tôi còn chưa bán được đôi giày nào cả, thật sự là chịu không nổi nữa mới chuẩn bị bán tháo. Hôm qua tôi thấy pháp thuật của ngài nên mới định tìm ngài xem thử xem, nhưng khi đó chút việc khác nên quên mất tiêu...

Nghe đến đây, Trương Tiểu Kiếm xem như hiểu được.

Lại nói chuyện này xác thực là có chút kỳ quái. Lẽ ra trung tâm thương mại Thiên Phúc vẫn có số lượng khách lưu động không kém đâu, mà giày Play Boy xem như là nhãn hàng nổi tiếng thế giới, nhưng liên tục một tháng đều không bán được cái gì, vậy thì rõ ràng là không hợp lý.

Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, có thể dò xét được tình huống như thế nào không?

Hệ thống:

- Tư vấn tài vận: 1000 tệ.

Thu tiền, tắt yếu thu tiền!

- Khụ khụ, thế này. - Trương Tiểu Kiếm lại ho khan một tiếng, sau đó nói: - Ngô tiên sinh ngài cũng biết, giá ở chỗ tôi hơi cao một chút. Việc này ngược lại là tôi có thể giải quyết giúp anh, nhưng mà giá cả thì...

- Giá cả thương lượng! - Ngô Vi Dân lập tức lấy ví tiền ra: - Đại sư ngài xem chuyện của tôi ấy, tốn bao nhiêu tiền vậy?

- Chuyện của ngài, là thuộc về phương diện cổ vấn tài vận. - Trương Tiểu Kiếm hơi trầm ngâm, giả vờ bộ dáng xót trời thương dân, thờ dài nói: - Vốn tôi xem mấy thứ này thì ít nhiều đều sẽ bị tổn thất, rất là tiêu hao số mệnh. Anh hiểu số mệnh chứ? Thứ này có thể nói là tiêu hao chút nào mất chút ấy. Cho nên giá cả sao, đương nhiên cũng phải cao hơn một chút.

Hắn nói đến đây, hơi dừng lại, sau đó từ tốn nói:

- Một ngàn nhé, không mắc cả.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Hồng Lôi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Tàn Hưởng Thần.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Thượng Bành.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Phạm Dương.”

Vốn ấy, lúc này ba người Trương Tiểu Kiếm, Ngô Vi Dân cùng Hồng Lôi ngồi ở bên cạnh nghiên cứu sự việc. Nhưng vừa rồi ba người xem giày nghe thấy ông chủ cửa hàng mở mồm gọi đại sư đại sư, cũng liền hiếu kỳ chen đến xem.

Kết quả vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm mở miệng liền gọi một ngàn...

Tất cả đều kinh ngạc!

- Đâu má! Đắt thế sao? Đại sư này có ổn không vậy?

- Khó mà nói. Nhưng nếu dám lấy giá cao như vậy, nhất định phải có chút bản lĩnh.

- Tao thấy cũng khó mà nói, trước xem nào nhiệt, xem nào nhiệt đi!

Ba người ở kia nhỏ giọng bàn tán, ngược lại là Ngô Vi Dân hoàn toàn không so đo cái này.

So sánh với giả thị trường của cửa hàng này, một ngàn tệ quả thực chỉ là chuyện nhỏ, vậy giọt nước mà thôi ---- Nếu không tìm cách giải quyết, nói không chừng khoản đầu tư hai triệu đồng của hắn sẽ bị mắc kẹt ở trong này, còn tắt yếu để ý một ngàn đồng tiền sao?

- Một ngàn thì một ngàn! - Ngô Vi Dân trực tiếp đếm mười tờ Mao gia gia giao đến trong tay Trương Tiểu Kiếm: - Đây, đại sư ngài cất kỹ!

Xong!

Woa ha ha ha ha ha! Hôm nay lại lời thêm một ngàn tệ, quả thật chính là “Đi mòn giày mà chẳng tìm thấy, vô tình được đến không mất công”. Trương Tiểu Kiếm liền cảm thấy trong đầu “Ting” một tiếng, xong, khung kỹ năng trống thứ hai xuất hiện!

Anh mày rút cuộc lại tăng thứ tự lên hai trăm ngàn!

Xem ra kiểm khung kỹ năng cũng không phải rất khó nha. Hiện tại anh mày một người có thể chơi mười thắng!

Sau đó câu nói tiếp theo của Ngô Vi Dân khiến Trương Tiểu Kiếm buồn bực...

- Đại sư. - Ngô Vi Dân lại đếm mười từ Mao gia gia, hỏi: - Đại sư, ngài xem một ngàn có đủ không? Nếu không được thì tôi lại thêm một ngàn, ngài xem kỹ hơn cho tôi đi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má đây là thắng địa chủ mẹ rồi! Một ngàn còn sợ không đủ, còn muốn trả thêm một ngàn nữa!

Sau đó hệ thống phi thường phối hợp nói một câu:

- Giá không mặc cả, bao gồm khách hàng chủ động tăng giá.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tìm đang rí máu nè mẹ kiếp! Không cho khách hàng mặc cả thì thôi, mẹ nó đây là khách hàng chủ động muốn trả thêm tiền a! Vậy mà còn không được sao?!

Đó chính là một ngàn tệ chứ đéo đùa đâu!

- Ai nha, Ngô tiên sinh ngài khách khí. - Lúc này Trương Tiểu Kiếm chỉ có thể phòng má già làm người mập, đầy mặt nghiêm túc chính khí: - Tôi là một người có nguyên tắc, một người đã thoát ly khỏi hứng thú cấp thấp. Tôi nhận hảo ý của ngài, nhưng đã nói một ngàn chính là một ngàn, không thể nhiều một hào, không thể thiếu một xu!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ngô Vi Dân."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lôi."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Tàn Hương Thần."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Thượng Bành."

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Phạm Dương..."

Một đám người toàn bộ đều sợ ngây người!

Vị đại sư này quả thực quá giữ nguyên tắc! Nếu là người khác, vậy thì khẳng định là không nói hai lời, thu tiền trước đã rồi tính sau! Nhưng vị đại sư này, lại thấy tài mà không đổi ý. Cao nhân! Tuyệt đối là cao nhân chân chính!

- Đại sư, đại sư ngài thật là quá chú trọng! - Ngô Vi Dân quả thực cúi đầu khom lưng cảm kích: - Vậy ngài mau xem giúp tôi đi, ngài nói xem số mệnh trong cửa hàng của tôi ý, có phải hay không...

- Ừm, anh đừng có vội, chờ tôi nhìn kỹ rồi hãy nói. - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu vòng quanh cửa hàng.

Nói đến này, hần đâu có biết xem cái gì a? Cho nên kỳ thật là hần vừa đi vừa hỏi hệ thống:

- Hệ thống, tớ muốn bắt đầu rồi, chẳng lẽ cậu không có gì muốn nói sao?

Hệ thống:

- Tôi có thể cổ vũ cho cậu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Lật bàn nhá mẹ kiếp! Hiện tại anh mày đều thu tiền rồi, cuối cùng mày ném cho anh câu này?!

Cái đệt, đến lúc này, anh bắt chấp tất cả!

- Ừm, mọi người đều lui ra đằng sau ha. - Trương Tiểu Kiếm hung hăng xoa huyết thái dương, lại dùng ngón tay lau ánh mắt: - Tiếp theo cho dù xảy ra chuyện gì, xin mọi người hãy giúp đỡ giữ bí mật, bằng không rất có khả năng sẽ bị vận rủi quán thân, không đùa giỡn đâu đấy!

Ngô Vi Dân dùng sức gật đầu:

- Vâng vâng vâng, đã hiểu đã hiểu, đại sư ngài bắt đầu đi.

Hồng Lô thì cùng ba người xem náo nhiệt kia đứng một bên, trong lòng suy nghĩ, Trương Tiểu Kiếm thật thay đổi, còn biết giả vờ thần côn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: “Đại sư, đại sư ngài tiếp tục!”

- Ừm...

Trương Tiểu Kiếm liền bắt đầu đi vòng quanh trong cửa hàng. Tuy rằng hắn không biết xem phong thủy, nhưng mà Trương Tiểu Kiếm biết chém nhé, hơn nữa hệ thống chém gió này đã nói thế nào? Chỉ cần có thể xảy ra thì tất nhiên sẽ xảy ra, đúng không?

Cho nên thời điểm này phải chém bay cao, càng cao càng tốt!

- Cửa hàng của anh ý, khoảng thời gian gần đây xác thực là khí tràng không tốt lắm, âm khí lộn lờ... - Trương Tiểu Kiếm dạo qua một vòng, trước quan sát hết những đồ đặc trong cửa hàng, sau đó bắt đầu nói: - Bê cá, rất có vấn đề! Vấn đề rất lớn!

Hắn nói rồi đi vòng quanh bê cá lớn trong cửa hàng, nói:

- Cá trong này tình hình thế nào? Gần đây có phải là xảy ra việc liên tục chết mấy con?

- Đúng thế! - Ngô Vi Dân kinh hô: - Đại sư ngài thật là tính toán như thần!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xi, bê cá của mày bự thế mà chỉ có mỗi một con, vậy thì không phải là đã chết gần hết rồi thì là cái gì?

Kỳ thật ấy, vốn những lời này chỉ là Trương Tiểu Kiếm rút ra kết luận sau khi quan sát xung quanh mà thôi.

“Bốp! Bốp!”

Trương Tiểu Kiếm vừa mới dứt lời, chưa đến năm giây, bê cá lại đột nhiên phát ra từng trận tiếng vang, sau đó thủy tinh bị rạn nứt!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ngô Vi Dân.”

+3, +2, +3, +2!

Một đám người đều nhìn mà ngớ ngẩn!

Mẹ kiếp chuyện gì xảy ra vậy?! Vị đại sư này vừa nói bê cá có vấn đề, bê cá liền nứt?! Vừa rồi hắn từ đầu đến đuôi đều không có đụng vào bê cá thì phải!?

Hệ thống còn không quên tuân thủ lời hứa:

- Đinh đinh đinh.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Đại sư! Đại sư ngài thật thần sầu! - Ngô Vi Dân trừng lớn con mắt: - Đại sư ngài là thần tiên chuyển thế rồi!

Woa ha ha ha ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm buồn cười sắp chết, cố gắng nhịn xuống, nghiêm trang đứng đó nói hươu nói vượn, chém bậy chém bạ:

- Bản thân là truyền nhân đời thứ hai trăm ba mươi ba của Động Huyền tử, từng được ân sư đích thân chỉ bảo mười lăm năm, gần đây cuối cùng mới hơi có thành quả!

Truyền nhân đời thứ hai trăm ba mươi ba của Động Huyền tử!

Ngô Vi Dân cẩn thận hỏi:

- Đại sư, vậy thì sư phụ của ngài là...

- Vương Hạo! - Trương Tiểu Kiềm thuận miệng nói đại một cái tên: - Được xưng là Nhật Thiên cư sĩ. Đương nhiên, sự phụ của ta bình thường ở ẩn, phỏng chừng ngài cũng không biết. Nhưng mà sư gia của sư gia của sư gia của sư gia của ta, phỏng chừng là từng nghe thấy.

Mọi người cùng nhau kinh hô:

- Là ai vậy?

Về mặt Trương Tiểu Kiềm nghiêm túc hơn, nói:

- Viên Thiên Cang! (*)

(*) Viên Thiên Cang là một vị tướng sư nổi tiếng thời Đường, được xưng là đại sư phong thủy đệ nhất trong lĩnh vực huyền học của TQ.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ngô Vi Dân.”

+3, +2, +3, +2!

“Sụt!”

Mấy người cùng nhau hít vào một ngụm lạnh khí!

Bọn họ không biết Nhật Thiên cư sĩ Vương Hạo, nhưng mà Viên Thiên Cang, lại có danh tiếng lừng lẫy nhé!

Chỉ cần hơi am hiểu lịch sử một chút, ai chẳng biết “Thôi Bối Đồ” (*) của ông ấy!

(*) Thôi Bối Đồ: Cuốn sách tiên tri nổi tiếng nhất Trung Quốc, do Viên Thiên Cang và Lý Thuần Phong đồng sáng tác vào những năm Trinh Quán, triều Đường, tổng cộng có 60 hình vẽ, bên dưới có “Sấm viết” và “Tụng viết” bằng thơ.

- Đại sư, đại sư ngài tiếp tục! - Ánh mắt Ngô Vi Dân nhìn Trương Tiểu Kiềm quả thực giống như là tín đồ nhìn thần linh mà mình thờ phụng vậy, sao sáng đầy con mắt: - Hôm nay có đại sư ngài đến đây, nhất định là có thể sửa vận thế!

- Ủ, anh đừng có gấp. - Trương Tiểu Kiềm sắc mặt nghiêm túc huênh hoang bậy bạ: - Tôi đảm bảo với anh rằng sau này sẽ tiền vào như nước.

Hắn nói rồi lại đi vòng quanh cửa hàng, sau đó bỗng nhiên chỉ vào một chiếc thuyền lớn trưng bày sau quầy, nói:

- Trong chiếc thuyền kia có yêu khí!

Có yêu khí!

Mọi người lại hít ngụm khí lạnh. Ngô Vi Dân vội vàng lấy thuyền xuống.

Như thế này, khi khai trương cửa hàng, dù ít hay nhiều thì cũng sẽ đặt một ít đồ vật tượng trưng cho cát tường, ví dụ như là mèo Chiêu Tài nè, Tì Hưu nè, cóc vàng ba chân nè, linh tinh các thứ... mà thuyền gỗ cũng thường xuyên được mọi người lựa chọn, tượng trưng cho thuận buồm xuôi gió.

Mà nay Ngô Vi Dân vừa lấy chiếc thuyền xuống nhìn xem, nhất thời ngây ngẩn cả người!

Bởi vì trong chiếc thuyền gỗ đó, rõ ràng có một con rết to bự cỡ một ngón tay người đang nằm trong đó!

Con rết kia đã bị khô héo, rõ ràng đã chết được mấy ngày.

- Quả nhiên là vậy. - Trương Tiểu Kiềm hài lòng gật đầu, nói: - Thuận buồm xuôi gió vốn là tốt, nhưng bên trong lại có một con rết chết, vậy thì gió cũng biến thành gió độc, đương nhiên sẽ dẫn đến khí tràng bất hòa rồi!

Hệ thống:

- Lợi lợi hại hại.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Có đạo lý! Cực kỳ cực kỳ có đạo lý!

Ngô Vi Dân vội vàng ném con rết đã chết ra ngoài, sau đó lau dọn chiếc thuyền gỗ đó một chút, rồi đặt về vị trí cũ.

- Được rồi. Trên cơ bản mà nói, - Cuối cùng Trương Tiểu Kiềm bắt đầu kết thúc công việc: - Ngô tiên sinh, cửa hàng của anh ý, hiện tại cần đổi một bể cá mới, dùng nước thật sạch, sau đó lại nuôi mấy con cá. Sau đó ý, giữ gìn vệ sinh trong nhà, rảnh rỗi thì lau dọn một chút, tôi có thể đảm bảo anh sẽ tiền vào như nước, làm ăn thịnh vượng! Về sau mua giày ở chỗ anh cũng sẽ chân đạp vận may, đó là không cần hoài nghi nhé!

+3, +2, +3, +2, +2!

- Cảm ơn đại sư! - Ngô Vi Dân vui vẻ hết biết. Khó khăn đè nặng trong lòng hẳn hơn một tháng rồi cuộc cũng được giải quyết, quả thực chính là rẽ mây nhìn trời thấy trăng sáng!

Tiêu tiền thật đáng giá!

Bên này hẳn thì rất vui vẻ, nhưng mà lần này trong mắt ba người kia lại có chút tò mò ----

- Ê, mày cảm thấy là thật hay giả?

- Thoạt nhìn không giống là thật nhì, sao mà thần sầu thế được? Trong thuyền có rết mà cũng nhìn thấy được á?

- Còn có cái bể cá kia, thật sự nứt sao? Còn nói mua giày ở chỗ này có thể gặp may mắn. Đùa bỏ à? Có ý muốn chúng ta mua giày chắc?

Mấy người liếc nhau, sau đó một người trẻ tuổi thoạt nhìn có chút xúc nổi trong số họ bước ra, cười nói:

- Ông chủ, tôi từng nghe thấy xưởng sản xuất giày sắp đóng cửa nên giảm giá kéo khách, cũng từng nghe nói giảm giá cực mạnh để hấp dẫn ánh mắt, nhưng mà hôm nay anh mời một vị đại sư đến xem phong thủy, đúng là mới nghe lần đầu tiên đây ---- Hao phí không ít tâm tư mới nghĩ đến trò này đúng hông?

Hai người khác cùng gật đầu:

- Đúng rồi á, chắc là phải nghĩ nát óc mới nghĩ ra ấy nhì!

- Sao có thể nói là thuê người diễn được hả?! - Vừa nghe thấy bọn họ hoài nghi Trương Tiểu Kiếm, Ngô Vi Dân lập tức không hài lòng: - Các cậu cũng đã thấy được công lực của đại sư rồi đấy, người ta là nhân vật lợi hại thật sự!

- Cái này cứ sắp đặt trước, sau đó diễn là được. - Thanh niên xúc nổi kia cười he he, biểu cảm không khác lúc Ngô Vi Dân nhìn ông chủ tiệm in ấn khi trước: - Anh làm vậy là không có sức thuyết phục đâu. Cứ vậy đi, vị đại sư này lại thể hiện chút đi, nếu có bản lĩnh thật sự, tôi liền mua ngay một đôi giày! OK?

- Đây... - Ngô Vi Dân xác thực là do dự.

Ngược lại không phải là hẳn nghi ngờ bản lĩnh của Trương Tiểu Kiếm, mà là phải chứng minh điều này bằng cách nào?

- Có! - Hẳn chợt nhớ đến lần trước mình quen biết vị đại sư này bằng cách nào, lập tức nói: - Đại sư, có cần làm cho bọn họ biết một tay không? Chính là ngài có thể nhìn tướng mạo tính ra họ tên ấy!

Chuyện này quá đơn giản!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Được thôi.

Sau đó nhìn thanh niên xúc nổi này.

Ba người này nhìn tao tao nhìn mày, thanh niên xúc nổi kia rõ ràng rất là to gan, nhìn Trương Tiểu Kiếm nói:

- Vậy thì mời đại sư xem giúp tôi đi.

- Được thôi. - Trương Tiểu Kiếm cười cười, sau đó hỏi: - Quý tính của tiên sinh là gì?

- Tôi họ Trương. - Thanh niên xúc nổi cười nói: - Ngài đoán tên tôi là gì?

Trương Tiểu Kiếm vừa nghe nói vậy, suýt nữa bật cười lên tiếng.

Cái thằng xúc nổi này ngược lại là không ngốc, biết lừa gạt người khác! Đáng tiếc, trước mặt hệ thống của anh mày, mấy chiêu lừa bịp này sao có thể thoát khỏi hòa nhãn kim tinh của anh được?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Anh mày... dính chường!

- Chú em này, cậu bịa chuyện bậy bạ như thế thật là nhảm chán. - Trương Tiểu Kiếm cười tủm tủm nhìn hắn: - Cậu thật là họ Trương sao? Ở trước mặt tôi mà nói xạo là sẽ gặp xui xẻo nhé...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Tàn Hưống Thần.”

Xong!

- Tôi không phải họ Trương. - Thanh niên xóc nổi kêu lên: - Vậy anh nói họ của tôi là gì?

Cơ hội chém gió tốt như thế sao có thể bỏ qua được!

Trương Tiểu Kiếm hơi nhắm mắt, sau đó mỉm cười nói:

- Yên lòng hàn thủy nguyệt lung sa, dạ bạc Tàn Hoài cận tửu gia... (*) Nếu tôi đoán không sai, họ của cậu em này là một chữ Tàn.

(*) Trích từ bài thơ “Bạc Tàn Hoài” - Đỗ Mục.

Dịch nghĩa: Khói lan tỏa trên nước lạnh, ánh trăng lan trên cát. Ban đêm đậu thuyền ở bến sông Tàn Hoài gần quán rượu.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Tàn Hưống Thần.”

- Coi coi coi coi như anh nói đúng! - Thanh niên xóc nổi trợn mắt muốn lòi con mắt, nhưng mà vẫn không tin: - Vậy anh nói tên tôi là gì? Nếu nói đúng tôi...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hưống Thần.

Thanh niên xóc nổi Tàn Hưống Thần:

- Tôi lập tức mua đôi giày...

Trương Tiểu Kiếm duỗi tay, làm ra tư thế “xin mời”:

- Mời.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Tàn Hưống Thần.”

- Sao... Sao anh lại biết được tên của tôi?! - Tàn Hưống Thần choáng váng hết cả người! Mẹ kiếp là thật hay giả vậy? Người trẻ tuổi này thật sự có thể tính ra mình được gọi là gì sao?!

- Mọi người đều là người trưởng thành rồi, nói chuyện phải giữ lời nhé. - Trương Tiểu Kiếm cười tủm tủm nói: - Nếu không á, cậu biết hậu quả đấy.

+3, +2, +3 +2, +2!

Đậu má! Thần kỳ thế!

Tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Ngô Vi Dân còn tốt một chút, có tâm lý chuẩn bị rồi, nhưng Hồng Lô cùng với ba người mua giày đều há hốc cả mồm!

Trâu bò thế sao?!

- Mua! Tôi mua! - Tàn Hưống Thần thật sự bị hù dọa, không nói hai lời rút tiền ra: - Ông chủ, giày ở đây bao nhiêu tiền?

- 588 tệ! - Ngô Vi Dân nuốt nửa thì sơ ý nói giá đã giảm giá, may mà cuối cùng không có hồng việc: - Không mặc cả nhé. Cậu cũng thấy rồi đấy, đại sư đã nói mua giày ở chỗ tôi là sẽ gặp may mắn!

- Mua! - Tàn Hưống Thần trực tiếp đếm sáu tờ trăm tệ: - Không cần thối tiền, dư mười hai tệ coi như là làm công đức!

Sau đó xách giày chạy đi, chạy được mấy bước lại quay về.

- Đại sư, add wechat cái đi đại sư!

- Được. - Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra - Quét đi.

- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca... - Tàn Hưống Thần thấy ID này sững sờ một lúc lâu, cuối cùng gờ cao ngón tay cái lên: - Đại sư không hổ là đại sư, đặt cái ID mà cũng có tiên khí như thế!

Sau đó liền chạy đi...

+2, +1, +1, +1,...

Cái gì thế?

Vừa rồi rốt cục đã xảy ra chuyện gì?!

- Đây là... Thật hay giả vậy? - Người mua giày thứ hai sừng sốt một chút, sau đó cẩn thận nhìn Trương Tiểu Kiếm - Đại sư ngài cũng tính giúp tôi xem?

Trương Tiểu Kiếm cười hỏi:

- Quý tính của vị tiên sinh này là gì?

- Tại hạ họ Thượng. - Người kia ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, lại rất là biết lễ phép: - Ngài xem...

- Ừm, Thái Sơn bất yếu khi hào mạt, Nhan Tử vô tâm tiền lão Bành. (*) - Trương Tiểu Kiếm há mồm lại là một câu thơ tràn ngập phong cách: - Tiếp theo không cần tôi nói chứ?

(*) Trích từ “Phóng Ngôn Kỳ - Ngữ” tác giả Bạch Cư Dị.

Dịch nghĩa: Thái Sơn không thể làm tổn hại những thứ nhỏ bé, Nhan Tử (Tức Nhan Hồi, tên chữ Uyên, người nước Lỗ thời Xuân Thu) không có lòng ham mộ Bành Tổ.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Thượng Bành.”

- Không cần! - Thượng Bành trực tiếp moi tiền: - Ông chủ, lấy đôi này!

+3, +2, +1...

Còn dư người thứ ba, thằng này rõ ràng là nhẩn nhó một chút, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Đại sư còn có tôi nè, tôi họ Phạm!

- Ừ, đôi đũa trùng dương nhật, hoàn lai tựu cúc hoa. (*) - Trương Tiểu Kiếm thuận miệng nói một câu: - Cậu hiểu.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Phạm Dương!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, chuyện gì thế?!

Sau đó hần liền hiểu được...

- Ai nha, đại sư ngài thật đáng ghét. - Phạm Dương nhẩn nhẩn nói: - Làm gì mà nói thẳng thừng như vậy nhoa...

Sau đó quyết đoán bỏ tiền rồi chạy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ngô Vi Dân: “...”

Hồng Lô: “...”

Cái đệt! Anh mày chỉ là thuận miệng nói thế thôi! Vậy mà cũng dính chương sao?!

(*) Trích từ “Quá Cố Nhân Trang” - Mạnh Hạo Nhiên.

Dịch nghĩa: Chờ đến ngày tết trùng dương, sẽ còn đến ngắm hoa cúc lần nữa.

Trong hoàn cảnh này, câu thơ còn “hàm chứa” một ý khác. “Nhật” có nghĩa là xoạc / phịch các thứ, “hoa cúc” thì có lẽ mọi người đều hiểu. Tóm lại nhân vật chính nói câu thơ này chỉ có ý muốn đọc tên của thằng kia thôi, ai ngờ thằng kia lại là gay, cho nên... =))

Đến đây mọi chuyện đã xong xuôi, cũng cầm tiền rồi, tiếp theo nên làm việc đứng đắn.

- Ông chủ Ngô, ngài xem đã xong việc rồi, tôi thử giày trước nhé. - Chung quy hôm nay thực ra là muốn đến mua giày, không phải xem bói, cho nên Trương Tiểu Kiếm vẫn là xem giày trước đã: - Ừm, đôi này được đấy...

Ngô Vi Dân:

- Đại sư ngài thích đôi nào cứ lấy đi, trả tôi một xu đó chính là không tôn trọng tôi!
- Làm thế thì ngài quá... - Trương Tiểu Kiềm quyết đoán lựa chọn một đôi, vừa chân, chính là nó!
- Vậy thì tôi không khách khí nhé. - Trương Tiểu Kiềm cười ha ha nói: - Về sau có chuyện gì, cứ việc tìm tôi là được.

Ngô Vi Dân:

- Vâng! Đại sư đi từ từ!

Hắn vừa mới nói xong, đã thấy có mấy người khách đi vào cửa hàng bắt đầu chọn giày. Ngô Vi Dân cười đến không thể khép miệng.

Vị đại sư này, thật là linh nghiệm!

...

- Ai nha, đôi giày này rất được đấy.

Ra cửa hàng, Trương Tiểu Kiềm hài lòng gật đầu:

- Sướng!

Tuy rằng không lấy được thêm một ngàn tệ, nhưng lấy được đôi giày trước khi đi vẫn là rất tốt...

- Kiềm ca, anh... - Ra tiệm giày, Hồng Lôi vòng quanh Trương Tiểu Kiềm, nhìn trái nhìn phải nhìn trước nhìn sau: - Sao em không biết anh còn biết cái này? Còn tính chuẩn thế nữa! Trước kia quan hệ của hai ta vững chắc vậy mà có thấy anh làm cái này đâu? Nói cho anh em biết đi, học ở đâu mà linh thế?

- Thiên cơ bất khả lộ. - Trương Tiểu Kiềm nghiêm trang chém gió: - Đó là một đêm mưa tầm tã to tát táo tợn, anh đang đi trên đường cái, sau đó một tia sét thật lớn từ trên trời đánh xuống. Anh này... dính chương!

Hồng Lôi: "..."

- Nhưng mà tia sét đó cũng không thể ảnh hưởng đến anh này chút nào cả! - Trương Tiểu Kiềm tiếp tục nổ: - Ai biết, sau đó lại có tám tia sét đánh xuống, bên trái một tia, bên phải một tia, hết lần này tới lần khác...

Hồng Lôi nhìn Trương Tiểu Kiềm hít một ngụm khí lạnh!

Trước kia hắn hoàn toàn không biết Trương Tiểu Kiềm lại thích chém gió như vậy, mấy ngày nay bị sao vậy? Đây là muốn chém rách chân trời sao?!

- Anh cứ nổ tiếp đi. - Hồng Lôi bĩu môi: - Em đây còn chiêm trống vang trời pháo đốt vang dội nhé, anh độ kiếp chưa? Hiện tại tam hoa tụ đỉnh chưa? Ngũ khí triều nguyên chưa? Nguyên thần ly thể chưa?

Trương Tiểu Kiềm rất hàm súc cười nói:

- Bây giờ mới miễn cưỡng nở một hoa thôi, ừm ừm

Hồng Lôi: "..."

- Không tán phét với anh nữa. - Hồng Lôi mở cửa xe: - Tạm biệt dĩa nha!

Tạm biệt Hồng Lôi, Trương Tiểu Kiềm mang giày mới, vào cửa nhà.

Thời gian này ba mẹ còn chưa về nhà, Trương Tiểu Kiềm nằm trên giường, nhìn trần nhà tự hỏi nhân sinh.

Ngày mai là phải đi làm chính thức rồi, cũng không biết hôm nay làm chuẩn bị như vậy sẽ được tính như thế nào.

Nhưng ít nhất là mình đã thật sự cố gắng, cho dù mệt như chó, nhưng mà vẫn thu hoạch được không ít...

Sau đó Trương Tiểu Kiềm bị đá kích ngay...

Hệ thống:

- Kỳ thật chó không có mệt như cậu đâu.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Chết đi cho tao nhờ dệt mợ! Vào thời điểm này chẳng lẽ mày không thể nói mấy câu dễ nghe chút để cổ vũ cho tao sao hả?!

Hệ thống:

- Hệ thống chưa bao giờ nói dối.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Được rồi, coi như là mày nói thật đi được chưa hả?! Mẹ nó đúng là chó không một giống tao được chưa?!

Hít sâu, hai giây sau...

Anh lại là một hảo hán! Ngày mai sẽ càn đàn ông hơn!

Trước nhìn xem điểm số khiếp sợ đã ---- 487,63, tốt lắm tốt lắm!

Xem bảng xếp hạng nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: “Hửm? Sao mình lại cảm thấy mình đẹp trai hơn thì phải?”

Kéo bảng xếp hạng ra, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu quan sát.

Xem bảng xếp hạng khu dân cư trước.

Khu dân cư Long Đức gia viên ký chủ đang sinh sống hiện tại có tổng số người: 3264.

Hử? Số lượng tăng thêm 4 người so với trước kia, đây là lại có thêm bốn người thuê phòng sao?

Sau đó bên dưới chính là xếp hạng ----

“Hạng nhất: Thiều Hướng Minh, thu nhập bình quân một ngày: 26086,35 tệ.”

“Hạng nhì: Hoàng Khang Ninh, thu nhập bình quân một ngày: 18541, 95 tệ.”

“Hạng ba: Cố Ngọc Vận, thu nhập bình quân một ngày: 16246,83 tệ.”

Tổng thể mà nói thì mấy cái tên xếp hạng đầu vẫn là mấy người kia, thu nhập bình quân một ngày thì có thay đổi ít nhiều, nhưng thay đổi không phải rất lớn.

Trương Tiểu Kiếm lại kéo xuống dưới cùng, nhìn một tờ lại một tờ, sau đó chạm vào “Thứ hạng của tôi” ở cuối trang...

“Hạng 2754, Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 5,81 tệ.”

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má! Không biết từ khi nào, thu nhập bình quân một ngày của anh mày đã là năm tệ tám xu sao?! Giới banh trời nhá!

Nghẹn họng nói không nên lời, nước mắt tuôn rơi...

Mấy ngày nay không tốn công vô ích rồi, loại cảm giác kiên kiên định định vững bước bò trên cao này, quả thực không thể càng toẹt vời hơn!

Woa ha ha ha ha ha ha! Đã!

Trương Tiểu Kiếm theo bản năng nhìn người xếp hạng trên mình...

“Hạng 2753: Lưu Nghệ Huy, thu nhập bình quân một ngày: 5.82 tệ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nháy mắt cảm thấy toàn thân không còn sức lực nữa...

- Mọi người thật là xin lỗi, anh em kéo thấp GDP của quốc gia... Thằng nhóc ba tuổi nhà hàng xóm nhận được tiền mừng tuổi còn nhiều hơn cả tao...

Mẹ kiếp! Kiểm tiền! Phải kiểm tiền! Không thể chấp nhận được!

Buồn bực một lúc lâu, Trương Tiểu Kiếm lại mở ra bảng xếp hạng khu vực.

Khu vực CY ký chủ đang sinh sống hiện tại có tổng số người: 2.265.862.

Tiếp tục xem cho đã ghiền!

“Hạng một: Ngô Tường Vũ, thu nhập bình quân một ngày: 4.141.256,25 tệ,”

Haizzz...

“Hạng nhì: Lỗ Quan Ngọc, thu nhập bình quân một ngày: 3.269.625,96 tệ.”

Haizzz...

“Hạng ba: Mộ Chấn Hải, thu nhập bình quân một ngày: 2.637.563,22 tệ.”

Ừm...

Xem xong, Trương Tiểu Kiếm yên lặng thờ dài, thứ hạng của mình thì...

“Hạng 1.982.854: Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 5.81 tệ.”

Ah?! Anh em rốt cuộc lọt vào top hai triệu sao?! Woa ha ha ha ha ha! Tốt lắm tốt lắm!

Sau đó chuyển đến bảng thứ ba, Trương Tiểu Kiếm quyết đoán nhắm mắt lại:

- Lần này tuyệt đối sẽ không đau trym vì mày!

Mở ra bảng xếp hạng toàn thành phố, Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lựa chọn xem thứ hạng của mình ----

“Hạng 18.863.325: Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 5.81 tệ.”

“Còn cần 1856.32 tệ để được xếp hạng trên 18 triệu 400 nghìn người.”

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm lại hít vào một hơi thật sâu: - Xem ra muốn càng lên cao thì lại càng khó rồi. Lần trước cần một nghìn tệ, lần này lại cần hơn một nghìn tám trăm tệ... Nhưng may mà vấn đề không lớn lắm, cố gắng làm việc là được.

Hơn một ngàn tám trăm, con số này nói nhiều thì không nhiều, nhưng nói ít cũng không phải là ít.

Đối với những vị đại năng đứng đầu mà nói, có lẽ chỉ cần nháy mắt là có thể kiếm được một ngàn tám, nhưng đối với người ở dưới đáy xã hội như Trương Tiểu Kiếm mà nói, có lẽ cần hẳn phải cố gắng mấy ngày mới được.

Mà còn chưa chắc là có thể kiếm được.

Nghĩ như vậy... Trym tao lại đau quá man ôi...

Kỳ thật con số này nhiều hay ít đều có liên quan đến tầng lớp xã hội. Không thì sao có một câu châm ngôn nói “Người hướng chỗ cao mà đi”. Tuy rằng năm nay Trương Tiểu Kiếm mới 24 tuổi, nhưng bình thường được mưa dầm thấm đất, cũng biết nếu bây giờ không thừa dịp trẻ tuổi mà phấn đấu, vậy thì chờ đến khi lớn tuổi, mọi thứ đều nguội lạnh hết rồi.

Có lần vội vàng nên gọi xe taxi, nói chuyện với tài xế, tài xế từng cảm thán thế này ---- “Còn trẻ tuổi mới tốt, làm việc gì cũng có tinh thần. Không giống như lứa tuổi chúng tôi, đến bốn mươi tuổi, rõ ràng là tình trạng thân thể không bằng trước. Cho dù biết mỗi ngày lái thêm một giờ thì có thể kiếm được hơn một trăm, nhưng mà không có sức đề làm. Nếu buổi trưa mà không ngủ chút thì ánh mắt cứ híp lại, không muốn thừa nhận mình già cũng được... Các cậu thì khác, thừa dịp bây giờ còn trẻ, nhanh chóng bò lên cao, chỉ cần không phạm pháp, có thể bò cao bao nhiêu thì cố gắng bấy nhiêu, tương lai cưới vợ, có con, cũng có thể đỡ lo lắng hơn nhiều...”

Trương Tiểu Kiếm cảm thấy bác tài này nói rất đúng.

Không thừa dịp hiện tại mà cố gắng, tương lai cưới vợ bằng cái gì? Một căn hộ giá mấy triệu bạc!

Đội đến tương lai có con cái thì lại làm sao đây? Dù sao nơi này cũng là đế đô, dưới chân thiên tử, một đứa trẻ từ khi sinh ra đến tốt nghiệp đại học, nếu chỉ tiêu tiết kiệm một chút, cũng phải mất một đến hai triệu bạc, thậm chí chưa chắc đã đủ --- Nói thật nếu cần rằng nhìn ăn nhai uống chỉ tiêu dè sẻn thì có lẽ cũng đủ, nhưng bản thân mình không làm được gì cả thì có thể cung cấp được gì cho con cái, còn muốn con cái thành rồng?

- Nỗ lực lên! - Trương Tiểu Kiếm hung hăng cắn răng: - Vì tương lai!

Sau đó hệ thống chọn thời điểm cực kỳ chính xác nói với hắn một câu:

- Cố gắng chưa chắc đã thành công, nhưng mà không cố gắng chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thoải mái cái đầu mày! Bây giờ thoải mái sau này cả nhà cạp đất mà ăn!

Woa ha ha ha ha ha! Lần đầu tiên phát hiện, phản dame hệ thống lại thích đến mức này đấy!

Ngủ!

Một giấc ngủ này còn rất là ngon, chung quy có tiền trong túi, gặp việc gì cũng không hoảng hốt đúng không?

Vì thế chờ đến khi Trương Tiểu Kiếm tỉnh lại, bà mẹ đã nấu cơm xong, chỉ chờ hắn đi ra.

- Cà chua chiên trứng, gan xào... - Trương Tiểu Kiếm nhìn đồ ăn trên bàn, chảy nước miếng: - Mẹ, hôm nay làm toàn đồ ăn ngon thế? Ba đâu rồi?

- Ba mày lại đi xã giao với lãnh đạo rồi. - Bà mẹ cười ha ha xới một chén cơm cho Trương Tiểu Kiếm, nói: - Ngày mai phải đi làm rồi, bổ sung dinh dưỡng nhiều một chút, tối nay ăn nhiều vào, ngủ sớm đi.

- Biết rồi. - Trương Tiểu Kiếm nhận lấy chén cơm, bắt đầu dùng bữa.

Bình thường ấy, người lớn tuổi thì ít nhiều gì cũng sẽ thích dong dài, bà mẹ cũng không ngoại lệ, vừa nhìn Trương Tiểu Kiếm ăn cơm vừa nói:

- Đến đơn vị nhớ rõ đừng cãi nhau với lãnh đạo, có việc vật thì làm nhiều chút. Hiện tại là lúc con cần cố gắng, cho nên đừng có lười nhè. Ngày mai đi sớm chút, biểu hiện cho tốt vào.

- Vâng, con biết, không thành vấn đề. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu đồng ý nói.

Ăn cơm tối xong, Trương Tiểu Kiếm trở về trên giường, tùy ý tìm chút tư liệu liền bắt đầu xem ---- Tuy rằng hệ thống có thể cung cấp kỹ năng, nhưng mà không thể cung cấp được EQ đâu. Ngày mai là ngày đầu tiên đi làm, nên xem trước xem có những điểm nào cần chú ý.

Đến lúc nửa đêm mười hai giờ, trong lúc ngủ mơ, Trương Tiểu Kiếm mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng thẳng cấp của hệ thống ---

“Nhiệm vụ chính tuyến: chuẩn bị sẵn sàng chờ xuất phát - đã hoàn thành. Phần thưởng nhiệm vụ: Toàn bộ thuộc tính +2 điểm. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Đến báo danh ở văn phòng kinh doanh bất động sản, đạt được thân phận nhân viên chính thức. phần thưởng nhiệm vụ: Mị lực +1.”

Trương Tiểu Kiếm xoay người.

- Ừm...

Một đêm im lặng.

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm ghi nhớ hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, lăn lông lốc bò lên giường, sau đó đi vào toilet rửa mặt.

- Chém nha chém nha phóng túng niềm kiêu ngạo của tao...

Sau này bài hát này chính là bản mạng của mình!

Rửa mặt đánh răng, Trương Tiểu Kiếm vô tình liếc nhìn gương...

- Hừm? Sao lại cảm thấy mình đẹp trai hơn thì phải?

Vội vàng nhìn lại trái phải, xác thực đẹp trai hơn!

Quan trọng nhất ở điểm, tuy rằng vẫn là khuôn mặt đó, nhưng làn da tốt hơn trước kia nhiều, rõ ràng có chút trơn mịn, hơn nữa dường như là đường nét rõ ràng hơn trước kia một chút...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Anh mày có thể chém vụ này được cả năm!

- Mới sáng sớm đã ở đó soi gương rồi... - Ông bố đi ngang qua liếc nhìn thấy, than thở: - Sao? Bắt đầu làm dáng hả... Ah?

Sau đó hấn tinh táo nghĩ lại ngay.

- Sao tao cảm giác hình như mày đẹp hơn trước kia ấy nhỉ? Đứng im nào, để tao nhìn xem!

Nói rồi ông bố đi đến, nhìn trước nhìn sau nhìn trái nhìn phải, đánh giá tỉ mỉ:

- Xác thực là có vẻ đẹp trai hơn trước kia nhiều, làn da cũng sạch sẽ hơn. Thằng oắt con này rất tinh thần đấy nhì. Ha ha, nhanh rửa mặt đi rồi ra ăn cơm!

- Được rồi! - Có ông bố tán thành, Trương Tiểu Kiềm càng khẳng định hơn.

Chờ ông bố đi ra ngoài, hấn vội vàng kéo hệ thống ra, sau đó vừa nhìn thấy điểm thuộc tính của mình, nhất thời sợ ngây người:

- Thuộc tính: Sức mạnh 79; Phản ứng 85; Tốc độ di chuyển 72; Sức chịu đựng 84; Mị lực 59; Khả năng sex 71; Nhan sắc 62! Ôi trời ơi, đây là toàn bộ thuộc tính đều +2 sao? Pờ rồ!

Vội vàng xem cơ bắp trên ngực, bự!

Vung vung tay, nhanh!

Cảm thụ mị lực của mình một chút, mạnh!

Kéo quần đùi ra nhìn một cái, to!

Anh mày đã vô địch!

Ăn cơm thoy. Lên bàn. Cầm đũa. Ba xuống năm gạt hai. Ra ngoài đi làm!

Nhìn Trương Tiểu Kiềm bước đi như một trận gió, bà mẹ cả kinh há mồm, cơm rớt cả xuống bát:

- Ông già, Tiểu Kiềm nhà chúng ta đây là... lột xác sao? Ông xem nhiệt tình chưa kìa!

- Cũng không xem đó là con của hai. - Ông bố gấp miếng thức ăn: - Con cái lớn rồi, hai ta xem như là thoải mái hơn nhiều, ăn cơm đi.

- Đúng đúng đúng, con trai trưởng thành rồi, ha ha!

...

Ra cổng khu chung cư, Trương Tiểu Kiềm đi thẳng đến trạm dừng xe buýt.

Nhanh chóng lên xe, có ghế!

- Ai nha, đây chính là “người gặp việc vui thì tinh thần sáng khoái” trong truyền thuyết sao? - Trương Tiểu Kiềm cười tủm tỉm, đặt mông ngồi xuống.

Ngồi qua hai trạm, bỗng nhiên vừa ngừng đầu, một người phụ nữ mang thai đứng trước mặt, nhìn kích cỡ bụng, ít nhất cũng có bảy tám tháng.

- Ah yo, bà chị ngài xem ngài cũng không chịu nói một tiếng. - Trương Tiểu Kiềm vội vàng đứng lên, đỡ bà chị đi đến chỗ ngồi: - Nhanh ngồi xuống nhanh ngồi xuống, ngài đi chậm chút... Được rồi!

Đỡ bà chị kia ngồi xuống, Trương Tiểu Kiềm cười sung sướng -- Nhường ghế ngồi cho phụ nữ có thai, tâm tình chỉ có một chữ, sướng!

Xung quanh có mấy người thấy vậy, còn gờ ngón tay cái đối với Trương Tiểu Kiềm kìa!

- Cảm ơn nè. - Phụ nữ có thai ngồi xuống, sau đó cười tủm tỉm nhìn Trương Tiểu Kiềm, dù sao cũng rảnh rồi cho nên tùy ý hỏi hai câu: - Cậu em đi làm à?

- Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên. - Trương Tiểu Kiềm nắm chặt tay vịn, nói: - Còn có chút khăn trương, hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi.

Bà chị có thai gât đầu, nhẹ tay đỡ bụng, nói:

- Nhất định rồi, cậu em tốt bụng như thế, tuyệt đối sẽ không có vấn đề!

Lời này tôi thích nghe! Trương Tiểu Kiếm nói:

- Cảm ơn lời chúc của chị.

Sau đó hai người liền bắt đầu tán gẫu. Hàn huyền một lúc, xe buýt chậm rãi dừng lại, đến trạm.

- Em xuống xe trước chị nhé. - Trương Tiểu Kiếm nói: - Chị cứ ngồi đi.

Vẫy tay chào tạm biệt, Trương Tiểu Kiếm xuống xe buýt, sau đó hít sâu một hơi --- Ngày đầu tiên đi làm, cố gắng!

Từ trạm xe buýt đi bộ hai trăm mét là đến trung tâm sales bất động sản hoa viên Trung Áo - Long Đằng quốc tế ở khu vực 3.

Nhìn từng chiếc siêu xe đồ xung quanh, Trương Tiểu Kiếm không khỏi hí hóp.

Đẳng cấp thấp nhất cũng là Audi A6L, còn về đẳng cấp cao thì khỏi phải nói...

Dù sao chỉ là tùy ý liếc nhìn mà thôi, Trương Tiểu Kiếm đã thấy một chiếc Maserati ba chiếc Porsche, cách đó không xa còn đỗ một chiếc Ferrari, dòng xe cụ thể thì Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không biết --- Cái thứ cao cấp thế này bình thường hẳn thậm chí còn chả có hứng thú mà xem nào nhiệt ấy chứ...

Dù sao cũng là bất động sản cao cấp chân chính, mỗi một căn hộ giá đều có bảy tám triệu trở lên, nếu bạn lái một chiếc xe tầm thường, thậm chí sẽ xấu hổ không dám chào hỏi người khác.

Đi sâu vào bên trong là một hồ nước nhân tạo tĩnh lặng, nó lướt qua hàng rào hình lưới, kéo dài từ ngoài phòng vào tận trong phòng, nối tiếp trọn vẹn không gian trong và ngoài phòng.

Ánh nắng chiếu lên mặt nước, khúc xạ ra những tia sáng kỳ diệu khiến người ta mê muội. Cái bóng phản chiếu dưới ánh mặt trời của hàng rào ở trên mặt nước cùng với chính bản thân nó, gắn liền một thể với mặt đất. Mặt đứng của hàng rào lưới được vắt ngang nghiêng qua giữa hồ nước, giống như một tấm màn che không lồ, dụ dỗ ánh nắng tiếp xúc thân mật với mặt nước.

Men theo dòng nước đi vào trong, vượt qua cửa lớn, tiến vào bên trong văn phòng sales bất động sản.

Vừa ngẩng đầu, một tấm màn che bằng pha lê khổng lồ tách đôi con đường ra làm hai bên. Khu vực đàm phán thiết trí ở đằng sau màn che pha lê, nối tiếp với khu vực khác bằng những cây cầu nhỏ. Ngồi ở bên cạnh chiếc bàn vuông màu trắng trong khu đàm phán, giống như là đang nhân tân nói chuyện với bạn bè ở giữa đảo. Mặt nước dưới chân yên lặng chiết xạ ánh sáng khiến người ta sung sướng, cũng giống như bóng dáng phản chiếu trong nước, khiến thị giác thừa nhận, cuối cùng nảy sinh cảm giác quen thuộc thân thương.

- Quả nhiên không hổ là cao cấp trong cao cấp! - Trương Tiểu Kiếm không khỏi lắc đầu: - Chỉ bằng giá trị của văn phòng kinh doanh bất động sản này đã đủ để khiến người thường ngẩng cổ nhìn lên. Hiện tại cho dù anh này muốn chém gió cũng không chém được cảnh giới thế này...

Hệ thống:

- Ký chủ rất tự biết thân biết phận, chung quy xác thực là nghèo khó có thể hạn chế sức tưởng tượng của mọi người.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Lật bàn nha mẹ kiếp, lúc này không cần đến đã kích anh mày có được không?!

Nhưng không có cách nào khác, hệ thống nói là sự thật --- Một người thu nhập bình quân một ngày không đến 6 tệ như hần, cho dù có tưởng tượng thế nào cũng không thể nghĩ ra được nội dung thiết kế của xí nghiệp cấp thế giới như Long Đằng quốc tế.

Chung quy chỉ riêng là chi phí thiết kế của văn phòng kinh doanh bất động sản này đã đạt đến một triệu sáu mươi ngàn tệ, nếu bất kỳ ai cũng có thể thiết kế được phong cách như thế này, vậy thì đám người bậc thầy trong làng thiết kế thế giới cũng chỉ có thể thất nghiệp...

Tiếp tục đi vào bên trong, là khu vực nghiệp vụ đàm phán.

Nơi này phân chia thành từng khu vực nhỏ kiểu hòn đảo, suối nhân tạo diện tích lớn được thay thế bằng đá vũ hoa màu đen và đá cuội màu trắng, cuộc trò chuyện không có thanh âm giữa ánh sáng và bóng dáng đến đây kết thúc.

Không nói khác, chỉ cần được ngồi ở chỗ này, đã là một loại hưởng thụ rồi.

Lại đi vào bên trong, là khu triển lãm cùng với khu mô hình.

Hình dạng của toàn bộ căn hộ đều được triển lãm hoàn chỉnh trước mắt khách hàng.

Pa-nô quảng cáo đứng thẳng phối hợp hỗ trợ với khung mô hình màu trắng, khiến cả không gian được kéo dài ra, mãi cho đến một không gian đậm phần khác. Đối lập với nó là hoa văn kẻ ngang trên mặt đất, đường thẳng vuông góc xung đột với đường cong nằm ngang ở trong này, mang theo vẻ đẹp đan xen giữa hình học và mặt phẳng.

Mà từ khu triển lãm đến khu mô hình, là từ một chuỗi không gian này được nối tiếp bằng cầu thang đến một chuỗi không gian khác. Chênh lệch về độ cao đã củng cố chuỗi không gian, khiến cho thị giác này sinh sự sai biệt khi quan sát bằng mắt thường, càng có cảm giác sung sướng hơn.

Nhấn mạnh trung tâm chính là đặc điểm nổi bật nhất của loại không gian này. Mô hình được đặt ở vị trí giao điểm, đối diện là cửa lớn, khiến mô hình có thể dễ dàng trở thành trọng tâm được khách hàng chú ý nhất.

Làm công ty bất động sản top 500 của thế giới, đương nhiên là có cam đoan chất lượng. Nói không khoa trương, mô hình được biểu hiện ở khu triển lãm và khu mô hình, trên cơ bản sẽ không khác biệt vượt qua 5% so với nhà ở vừa được xây dựng xong.

Mà lý do không thể giống hệt 100% là vì cảnh vật cây cối ít nhiều sẽ có một chút khác biệt...

- Thật là trâu bò... - Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, sau đó đột nhiên tâm tình tốt đẹp hơn: - Về sau anh mày đi làm ở chỗ này! Ha ha ha ha ha! Anh mày có thể chém vạ này được cả năm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Vu tỷ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nếu không thì sao lại có câu nói, hoàn cảnh làm việc là rất quan trọng, đúng không?

Ở một nơi sang trọng như thế này, Trương Tiểu Kiếm nháy mắt cảm thấy, phỏng vấn khó như vậy quả nhiên là có đạo lý ---- Một nơi như thế này, người bình thường có thể đến đây đi làm được sao? Nếu ai cũng có thể làm được, tiền lương lại cao, còn có hoa hồng, vậy thì còn đến lượt mình sao?

Trương Tiểu Kiếm đang suy nghĩ đâu, bên kia có nhân viên công tác nhìn thấy hắn, lập tức nghênh đón.

Đó là một cô gái chừng 25 – 26 tuổi, khuôn mặt rất xinh đẹp, mặc quần áo công sở, thoát nhìn dịu dàng lại giỏi giang, nói:

- Vị tiên sinh này, ngài đến xem nhà sao?

- Há? Vâng vâng vâng! – Trương Tiểu Kiếm theo bản năng đáp một tiếng, sau đó mới phát hiện mình nói sai, vội vàng lấy bảng tên ra từ trong túi áo, nói:
- Không đúng không đúng, tôi là đến báo danh, thứ sáu tuần trước thông qua phỏng vấn nhân viên sales, hôm nay đi làm.

- Ô, vậy sao... - Nữ nhân viên nghe Trương Tiểu Kiếm nói xong, lập tức mỉm cười, nói: - Đi theo tôi. Bây giờ Vương giám đốc còn chưa đến, cậu có thể chờ trước ở trong văn phòng của anh ấy, đương nhiên cũng có thể đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu quy tắc ở đây cho cậu nghe.

Thái độ của cô cực kỳ ôn hòa, thân thiện dễ gần.

- Xin hỏi tôi nên gọi ngài như thế nào? – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng nói: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm. Dù sao bây giờ Vương giám đốc còn chưa đến, nếu như ngài không chê phiền toái, tôi muốn làm quen với ngài trước, đỡ phải lắt nhừ làm sai chuyện gì vớ vẩn.

- Tôi họ Vu, nhìn cậu cũng không lớn tuổi lắm nhì, về sau gọi tôi là Vu tỷ đi. – Vu tỷ mỉm cười trả lời: - Đến đây đi, bây giờ thừa dịp thời gian còn sớm, chị dẫn em đi tham quan.

Đây chính là cơ hội tuyệt vời để làm quen với hoàn cảnh công tác, cực kỳ khó được, Trương Tiểu Kiếm vội gật đầu:

- Vâng ạ.

Lúc này mới 7 giờ 30 phút sáng, các nhân viên công tác còn chưa đi làm, bình thường cũng rất ít khi có khách hàng đến xem nhà vào lúc sớm như thế này, cho nên Vu tỷ bắt đầu dẫn Trương Tiểu Kiếm đi xung quanh, vừa đi vừa giới thiệu cho hắn:

- Bình thường mà nói, giờ bắt đầu làm việc ở chỗ chúng là tám giờ rưỡi sáng. Đương nhiên, đến sớm một chút cũng được. Đến chín giờ sẽ có cuộc họp buổi sáng, sắp xếp một ít chuyện liên quan đến công việc. Thời gian ăn cơm trưa của canteen là 11 giờ rưỡi trưa đến 1 giờ chiều, 8 giờ tối tan tầm. Đương nhiên, nếu như không vội việc gì ý, thì về nhà muộn chút cũng được, chỗ chúng ta không có hạn chế chuyện này.

- Vâng. – Trương Tiểu Kiềm hỏi: - Còn cái khác? Ví dụ như là thời gian nghỉ ngơi?

Điều này quan hệ đến việc mình đi diễn vai quần chúng, cho nên đương nhiên là phải hỏi thăm trước.

- Dưới tình huống bình thường thì mỗi tuần được nghỉ ngơi một ngày. – Vu tỷ trả lời: - Còn về việc là ngày nào thì có thể tự lựa chọn, chỉ cần ký tên ở bên phòng nhân sự là ổn.

Vu tỷ dẫn Trương Tiểu Kiềm đến gần khu mô hình, tiện tay lấy xuống mấy quyển hình vẽ thiết kế nhà ở đưa cho Trương Tiểu Kiềm, nói:

- Đây là mấy kiểu thiết kế đang được tiêu thụ. Em có rảnh thì xem một chút nhé, vậy thì đến khi tiếp đón khách hàng cũng sẽ dễ nói chuyện hơn.

- Vâng. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng nhận lấy, cất đi cẩn thận.

Dù sao cũng là xí nghiệp top 500 của thế giới, người tiếp đãi nhân viên nghiệp vụ bình thường thôi mà cũng chu đáo như vậy, xác thực là khác biệt...
Sướng!

- Vu tỷ. – Trương Tiểu Kiềm nhìn xung quanh, sau đó hỏi: - Văn phòng bất động sản của chúng ta có mấy lãnh đạo vậy? Chị có thể giới thiệu cho em một chút được không? Em sợ lỡ xảy ra chuyện gì đụng chạm đến ai thì hỏng bét.

- Được. – Vu tỷ cười nói: - Công ty chúng ta ý, có một tổng giám đốc lớn nhất khu vực, họ Bạch, nhưng ông ấy phụ trách toàn bộ khu vực miền bắc, bình thường chỉ đến vào những ngày cuối năm. Bên dưới là tổng giám đốc thành phố Thiên Kinh, họ Triệu, bình thường một tháng đến một lần. Xuống dưới nữa chính là tổng giám đốc cao ốc chúng ta, chính là Vương giám đốc mà chị mới nói ý. Bên dưới Vương giám đốc là những người phụ trách tiêu thụ. Trước mắt bản công ty chỗ chúng ta chỉ có hai người phụ trách tiêu thụ, chị là một trong số đó.

Nghe đến đây, Trương Tiểu Kiềm nhất thời nâng cao lông mày --- Quả nhiên chim chóc dậy sớm có sâu ăn nha! Người mà mình gặp được đầu tiên lại chính là người quản lý tiêu thụ! Hơn nữa còn là bà chị hòa ái như vậy!

- Vu tỷ! - Trương Tiểu Kiềm cảm giác tinh thần cả người đều thay đổi khác biệt – Em có thể đi đến dưới quyền của chị được không? Chị xem hôm nay em vừa đến đã gặp được chị, duyên phận nha!

- Ha ha! – Nghe Trương Tiểu Kiềm nói, Vu tỷ nhất thời nở nụ cười: - Được thôi, vậy thì để chị xin Vương giám đốc, xem thử có thể chuyển em sang đây được không. Trùng hợp là dưới quyền của chị có ít người nè, nếu em có thể đến đương nhiên là tốt nhất.

Cô dẫn Trương Tiểu Kiềm đi đến ghế ngồi bên cạnh mô hình cao ốc, sau đó nói:

- Cố gắng làm đi, Tiểu Kiềm. Kỳ thật nơi này cạnh tranh không nhỏ đâu, ở văn phòng bất động sản của chúng ta không chỉ có nhân viên Long Đăng, mà còn có hai phái khác, lần lượt là nhân viên tiêu thụ công ty Liên Tường, cùng với nhân viên tiêu thụ công ty Trung Nguyên, có cạnh tranh lẫn nhau.

Ồ?

Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiềm nhất thời gãi đầu.

Trung tâm bất động sản Long Đăng quốc tế mà còn có nhân viên tiêu thụ của công ty Liên Tường, công ty Trung Nguyên gì đó sao? Đây chính là dẫn vào cơ chế cạnh tranh sao?

- Vu tỷ! – Trương Tiểu Kiềm vội hỏi: - Cơ chế cạnh tranh này...

- Nói đơn giản thế này nhé... - Vu tỷ chân thành giới thiệu cho Trương Tiểu Kiềm nghe: - Chính là nhân viên của Long Đăng quốc tế chúng ta cùng với nhân viên của tập đoàn Liên Tường, tập đoàn Trung Nguyên, bình thường vẫn rất so bì với nhau, xem thử ai bán được nhiều bất động sản hơn. Tuy rằng gần đây trong thành phố hạn chế mua bất động sản, cho nên bán được ít hơn chút, nhưng mà vẫn phải cố gắng. Nếu không thì nếu bên Liên Tường với Trung Nguyên bán được nhiều bất động sản hơn, chẳng phải là chúng ta sẽ bị mất mặt sao?

Trương Tiểu Kiềm nghe liên tục gật đầu, xác thực là nên có cơ chế cạnh tranh này.

Bên này nhân viên Long Đăng bán được năm căn nhà, bên kia người ta Liên Tường hoặc là Trung Nguyên bán được hai mươi căn, xác thực là rất mất mặt.

- Em hiểu rồi! – Trương Tiểu Kiềm vỗ ngực vang dội: - Vu tỷ cứ yên tâm đi, em cam đoan sẽ khiến bọn họ trợn mắt nhìn xem, cái gì gọi là thiên tài sales!

- Ha ha, em đừng có mà chém gió! – Vu tỷ bị Trương Tiểu Kiềm chọc cười to, nói: - Nhưng mà người trẻ tuổi thôi, có nhiệt tình đương nhiên là tốt. Cuối cùng chính là cơ chế tiếp đón khách hàng của chúng ta. Trước mắt tổng cộng có hai loại, kết nối và luân phiên. Kết nối ấy, chính là em có bạn bè làm môi giới, hoặc là bạn bè trong hiện thực nè, nếu bọn họ đến đây thì có thể gọi thẳng tên em để tiếp đón. Còn về luân phiên ấy, chính là phân chia theo khách hàng. Nếu tính cả em thì hiện tại văn phòng bất động sản của chúng ta tổng cộng có ba mươi sales, mọi người thay phiên tiếp đãi, mỗi ba mươi khách hàng là một vòng, mỗi người tiếp đãi một vị khách.

Cái này rất đơn giản, phòng ngừa có nhân viên tiêu thụ cướp khách ác ý nha. Phân tán ra, mỗi người đều có thể tiếp đãi một người, vậy thì rất công bằng.

- Em đã biết. – Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu, nói: - Vu tỷ yên tâm đi, cam đoan sẽ không khiến chị thất vọng.

- Ủ, chị tin em – Vu tỷ nhìn Trương Tiểu Kiếm, ánh mắt mang theo cổ vũ: - Có thể thông qua phỏng vấn để đi làm ở chỗ chúng ta, khẳng định là sẽ không kém. Chị nhớ rõ là suốt cả tháng này còn chưa có ai phỏng vấn thành công đâu. Cố gắng lên!

Ai nha, chị khen người ta như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng...

- Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ! – Trương Tiểu Kiếm nắm tay thật chặt: - Nói thế nào cũng không thể khiến Vu tỷ mất thể diện đúng không?

Hai người vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh. Trương Tiểu Kiếm nhìn di động một chút, vội vàng đứng dậy:

- Vu tỷ trước không nói nữa, em đi báo danh chỗ Vương giám đốc cái đã, xong rồi chị xem thử xem tìm cách kéo em đến dưới quyền của chị nhé!

Vu tỷ cười nói:

- Em đi báo danh trước đi, lát nữa chị qua ngay.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Nữ đồng nghiệp xinh đẹp

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lúc này nhân viên trong công ty đã bắt đầu lần lượt đi làm. Trương Tiểu Kiếm tìm đến văn phòng làm việc của Vương giám đốc, gõ cửa, không động tĩnh, liền ngồi ở cửa bắt đầu xem tư liệu bản vẽ bố cục nhà ở trong tay.

Bộ hình ảnh tư liệu này còn mới tinh, tổng thể mà nói rất là ngăn nắp, không thiếu góc thiếu cạnh, rất là chỉnh tề.

Dù sao cũng là công ty bất động sản top 500 thế giới, có thể chu đáo đến từng phương diện.

- Cậu là... - Đang ngồi chờ, một người đàn ông trung niên đeo kính đen mặc tây trang đi tới, hiếu kỳ nhìn Trương Tiểu Kiếm. Người đàn ông không phải rất tuấn tú, nhưng khí chất rất tốt, từ những hành động tự nhiên cho thấy thân phận lãnh đạo của mình, trên ngực đeo một cái bảng tên, viết ba chữ Tổng Giám Đốc, có lẽ chính là tổng giám đốc họ Vương của văn phòng bất động sản này.

- Chào ngài, ngài là Vương tổng đúng không? – Trương Tiểu Kiếm vội đứng dậy, đưa ra bảng tên được nhận sau khi phỏng vấn thành công lần trước: - Tôi là Trương Tiểu Kiếm, hôm nay đến báo danh.

- Ô, là cậu nh. – Vương tổng gật đầu, sau đó mở cửa đi vào phòng: - Vào đi.

Theo Vương tổng vào văn phòng, Trương Tiểu Kiếm quan sát xung quanh.

Văn phòng của tổng giám đốc không nhỏ, rộng chừng ba mươi mét vuông, bài trí rất là ngăn gọn, nhưng không hề đơn giản, sofa bàn trà bàn công tác mấy tính giá sách... thứ gì cần cũng có đủ. Nhất là giá sách kia, bên trên đặt rất nhiều bộ sách liên quan đến phương diện bất động sản và tiêu thụ. Trương Tiểu Kiếm nhìn lướt qua, đã phát hiện mấy cuốn sách bán chạy, ví dụ như “Từ đáy vực đến đỉnh núi”, “Mục đích cao hơn tất cả”, “Tôi sẽ nói cho bạn tất cả mọi thứ” vân vân...

- Trương Tiểu Kiếm đứng không? – Vương tổng ngồi xuống vị trí của hắn, sau đó nói: - Vừa rồi đã lý giải nơi làm việc của chúng ta chưa?

- Rồi ạ. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng gật đầu: - Vu tỷ đã dẫn tôi đi dạo một vòng trong này, giới thiệu rất chi tiết, các phương diện cơ bản đều đã lý giải.

- Ủ, thế là được rồi. – Vương tổng gật đầu: - Vừa rồi tôi thấy cậu đang nhìn bản vẽ bố cục nhà. Người trẻ tuổi có tâm tiến tới, trong lòng lại biết cố gắng là chuyện tốt. Nè, đây là bảng tên của cậu, đi tìm hậu cần lấy đồng phục công tác. Nếu đã tiếp xúc với Tiểu Vu, tôi để cho cô ấy dẫn cậu nhé.

- Vâng. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu thật mạnh, lập tức đứng dậy: - Vậy tôi đi đây, Vương tổng ngài cứ bận việc đi thôi.

Đi ra văn phòng của Vương tổng, hệ thống:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến. Phần thưởng nhiệm vụ: Mị lực +1. Nhiệm vụ chính tuyến mới: Thành công bán được một căn hộ. Phần thưởng nhiệm vụ: Nhan sắc +3.

Oh yeh! Lại tăng cao mị lực rồi!

Trương Tiểu Kiềm lập tức đi đến chỗ hậu cần lấy đồng phục công tác, nhanh nhẹn thay, lại phối hợp với giày mới mua...

- Ai nha, anh phát hiện anh lại đẹp trai hơn rồi! – Trương Tiểu Kiềm soi soi gương, sạch sẽ lưu loát, đáng vẻ vẫn là không sai ý!

Hệ thống:

- Ai nha, đau mắt quá.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Cái đầu mày! Có ngày nào mày để yên cho anh không hả?! Có không hả?!

Hệ thống:

- Ồ đúng rồi, hệ thống không có mắt.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Nếu không phải đánh không lại mày thì anh mày hiện tại sẽ bóp chết mày nhé cái hệ thống chết tiệt! Dù sao bóp chết hệ thống lại không phạm pháp!

Hít sâu...

Một giây... Hai giây...

Full HP sống lại! Tim Vu tỷ bắt đầu làm việc thoy!

Trương Tiểu Kiềm lập tức đi vào đại sảnh văn phòng, nhanh chóng tìm được Vu tỷ đang tán gẫu với đồng nghiệp, cười nói:

- Vu tỷ, em báo danh được rồi, Vương tổng nói cho em đi theo chị, về sau còn mong được Vu tỷ chăm sóc nhiều hơn nhé!

- Ha ha, được rồi. – Vu tỷ cười gật đầu, sau đó giới thiệu cô em ngồi bên cạnh cho Trương Tiểu Kiềm: - Đây là Tô Mai, cô gái trong đoàn đội chúng ta. Sau này các em có thể trao đổi nhiều hơn với nhau.

Tô Mai là một cô gái ước chừng 22 – 23 tuổi, cột tóc đuôi ngựa xinh đẹp, da trắng mặt xinh, nhất là một đôi chân dài nuột nà, vừa gầy vừa cân xứng, thân cao tầm 1m66, từ bề ngoài mà nói là rất tiêu chuẩn.

Quan trọng là ngực hơi ác đẩy các đồng chí!

Không thể không thừa nhận, ở trong thời đại xem mặt này, nhất là loại nghề nghiệp như là sales, nếu bề ngoài không ổn chút nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Đương nhiên, điều này cũng đã chứng minh thêm lần nữa, lúc trước Trương Tiểu Kiềm có thể thi đậu phỏng vấn là may mắn cỡ nào...

- Xin chào xin chào, tên tôi là Trương Tiểu Kiềm. – Trương Tiểu Kiềm không dám vươn tay chờ bắt tay với Tô Mai, lỡ người ta không phối hợp thì xấu hổ lắm, cho nên rất tự nhiên nhắc tay vẫy chào: - Về sau chính là đồng nghiệp, giúp đỡ nhiều hơn."

- Xin chào. – Tô Mai cười nói: - Có việc gì cần giúp đỡ cứ việc đến tìm tôi là được.

Hai người xem như là làm quen.

Lúc này đã gần đến tám giờ rưỡi, các nhân viên hầu như đều đã đến công ty, nhưng ra ngoài dự đoán của Trương Tiểu Kiềm là, khách hàng lại không có nhiều lắm.

Lúc rảnh rỗi, Tô Mai liền ngồi nghỉ ngơi trong một góc, Trương Tiểu Kiềm cũng không có việc gì làm, cũng qua đó cùng nhau tán gẫu.

- Ê nè... Tô Mai... - Trương Tiểu Kiềm nhìn đám người xung quanh, lúc này toàn bộ văn phòng tuyệt đối là một đám tiêu thụ, không mấy người khách, lập tức hỏi: - Sao tôi lại cảm thấy, không có rất nhiều người nhỉ? Tôi nhớ rõ lúc xem đồng thời gian ý, không phải là vừa mở cửa đã có một đồng người chen vào trong sao?

- Trước kia là thế, nhưng bây giờ không phải đâu. – Tô Mai rót ly nước cho Trương Tiểu Kiềm, sau đó lắc đầu nói: - Trước kia lúc nhiều nhất một ngày

tôi có thể bán được mười sáu căn hộ. Nhưng từ đoạn thời gian trước thành phố Thiên Kinh ban hành lệnh hạn chế mua bất động sản thấp nhất, không có hộ khẩu Thiên Kinh không cho phép mua nhà, đã không còn loại trường hợp đó nữa. Chung quy không có mấy người đủ điều kiện chân chính cả.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vậy cũng quá thảm chứ?!

Trước đó mình còn đang tính toán mua thêm mấy căn hộ đi lên đỉnh cao nhân sinh, ai ngờ vừa đi làm đã gặp phải lệnh hạn chế mua sắm bất động sản.

Hệ thống:

- Chỉ số thông minh của ký chủ thật đáng lo ngại. Nếu không có lệnh hạn chế mua sắm bất động sản thì còn đến lượt ký chủ nhận được công việc này sao?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đừng có nói mò sự thật như thế được không hả? Rất thương tổn người khác đó biết không?!

Hít sâu, ừm.

- Không có việc gì không có việc gì, tôi bấm đốt ngón tay tính toán, liền biết hôm nay Tô Mai cô nhất định sẽ được mở hàng! – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán bắt đầu chém gió: - Bảng thực lực của em, nhất định sẽ không có vấn đề, cho dù ít khách cũng sẽ không ảnh hưởng đến mua bán!

- Phì!

Vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Tô Mai nhất thời cười ra tiếng, nói:

- Được rồi, mọi người đều là đồng nghiệp, không cần phải nói để nghe chọc tôi vui vẻ đâu. Bây giờ chính là mùa đông của thị trường bất động sản, một ngày có thể tiếp đãi một người khách đã là rất tốt rồi. Còn về việc có thể bán được nhà hay không, chỉ có thể xem vận khí.

Có thảm đến mức đó sao?

Trương Tiểu Kiếm nhất thời nhũn mảy.

Nếu còn không thể tiếp đãi được khách hàng, vậy thì còn chơi cái búa!

- Hẳn là... Không đến mức đó chứ? – Trương Tiểu Kiếm gãi đầu: - Một ngày không có đến ba mươi người khách sao?

- Rất bình thường thôi. – Ngược lại là Tô Mai đã sớm quen thuộc, không trách được, trực tiếp đổi đề tài: - Đúng rồi, Tiểu Kiếm, anh tốt nghiệp đại học nào vậy?

- Tôi á? Cũng không phải là trường gì tốt lắm đâu, Thiên Kinh... - Trương Tiểu Kiếm há miệng liền định nói thật, nhưng nhanh chóng ngừng lại, sau đó hàm súc mỉm cười: - Tốt nghiệp đại học Nhân Dân, ha ha... Còn cô? Cô tốt nghiệp trường học nào?

Lúc này hệ thống cho khẳng định:

- Ký chủ rút cục tiến vào trạng thái.

- Oh, vậy cũng rất tốt mà. – Tô Mai mỉm môi cười: - Tôi là đại học Thiên Kinh, còn chưa tốt nghiệp, đến đây xem như là thực tập, kiếm chút tiền tiêu vẫn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Một vạn điểm bạo kích thương tổn nhà mẹ kiếp!

Người ta mới thực tập đã làm trong công ty cấp bậc thế này, hơn nữa lúc trước không phải đã nói rồi sao? Một ngày bán mười sáu căn hộ, tính theo một căn hộ tám triệu, 1.2 % chính là chín ngàn sáu trăm, một ngày lời gần một trăm sáu mươi ngàn!

Lại cân nhắc bản thân mình, trước mắt thu nhập bình quân một ngày năm tệ tám...

Yên lặng không nói lẽ tuôn roi nha, anh mày đập đầu vào gối chết quách đi cho xong...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tôi là Thanh Hoa

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hai người đang tán gẫu, bộ đàm bên hông Tô Mai liền vang lên, Tô Mai lập tức đứng dậy, cười nói:

- Anh cứ ngồi đó đi, em đi tiếp đón khách hàng cái đã.
- Được rồi, em nhất định sẽ thành công! – Trương Tiểu Kiếm vội vàng cổ vũ Tô Mai: - Cố lên.
- Ủ! – Tô Mai gật đầu, sau đó đi tiếp đón khách hàng.

Vốn Trương Tiểu Kiếm tính toán, Tô Mai đi một chuyến này không nói có thể lập tức bán được nhà, vậy thì ít nhất cũng phải giới thiệu nửa giờ đồng hồ, ai biết chưa đến năm phút đồng hồ Tô Mai đã trở lại...

- Chuyện gì vậy? – Trương Tiểu Kiếm nhìn mà không hiểu ra sao: - Sao lại trở về rồi?
- Không có hộ khẩu Thiên Kinh. – Tô Mai bắt đầu đi nhún vai nói: - Chỉ có tiền không cũng vô dụng, không mua được.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đây xác thực là vấn đề lớn. Lần này lệnh hạn chế mua sắm nghiêm khắc trước nay chưa từng có, không mua được chính là không mua được.

- Haizzz... - Tô Mai khe khẽ thở dài, dựa lưng vào ghế sofa.

Ánh nắng ban mai xuyên qua thủy tinh, chiếu lên khuôn mặt xinh xắn của cô, biểu cảm thoáng có chút buồn bã, lại phối hợp với dáng người cao gầy của cô, nhất thời khiến cho Trương Tiểu Kiếm nhìn ngây người.

Vốn ngoại hình của Tô Mai rất tốt, đặc biệt lại là thiên chi kiều nữ của đại học Thiên Kinh, hai điểm này hỗ trợ lẫn nhau, xác thực là có lực hấp dẫn rất mạnh.

Chung quy trước đó Trương Tiểu Kiếm chỉ có thể xem như một thằng quê mùa, đám người mà hắn vẫn luôn tiếp xúc đã quyết định rất khó có thể gặp được cô nương vĩ đại như Tô Mai – Nhất là khi cô nương này vẫn là một em gái sinh viên thuần khiết đang trong thời gian thực tập...

Nhưng hôm nay lại gặp được cô gái như vậy, khiến cho Trương Tiểu Kiếm không khỏi có chút luống cuống.

Trước kia hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này...

- Ê nè... - Không khí có chút nặng nề, Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, lập tức cười nói: - Đừng buồn bực, anh kể chuyện cười cho em nghe đi, cười một cái tâm tình vui vẻ hơn là được.
- Ừm, được thôi. – Tô Mai gật đầu, sau đó nói: - Vậy anh kể xem?
- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm háng giọng, sau đó nói: - Có một lần, bạn của anh uống rượu, say mềm, nhầm tưởng em gái hắn là vợ của hắn nên ôm lên giường. Sau đó nửa đêm mới nhớ ra là không có vợ, nhất thời sinh ra cảm giác tội lỗi!

Tô Mai vừa nghe vậy không khỏi trùng to mắt:

- Gì?!

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục nói:

- Sau đó buổi sáng hắn đứng dậy, nhìn thấy con chó trong ổ chăn đầy mặt túi thân, thế mới nhớ ra hắn cũng không có em gái...
- Xì!

Lần này Tô Mai lại không nhịn được nữa, cười ra tiếng:

- Ha ha, câu chuyện này thực thú vị. Được rồi, hiện tại em cảm thấy vui hơn nhiều rồi. Chung quy làm sales mà, không có khả năng mỗi ngày đều bán được mấy căn hộ, không thì chẳng phải là tháng kiếm cả triệu bạc sao?
- Đúng thế. – Trương Tiểu Kiếm chớp mắt, nói: - Ngược lại là vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, nghĩ thoáng là được.

Hệ thống:

- Tâm tính của ký chủ tốt lắm, vui vẻ nghèo hèn cũng là một loại vui vẻ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Cút!

Lần này hai người bọn họ ngược lại là mượn chuyện này mà quen thuộc hơn nhiều, lại hàn huyên một lát, lúc này có một nhân viên nam đi tới, đặt mông ngồi xuống, sau đó thở dài:

- Gần nhất quả thực không có cách nào làm được nữa. Anh vừa mới hỏi một chút, từ sáng đến giờ tổng cộng mới có bảy người, tất cả đều không có tư cách mua bất động sản. Một cái hộ khẩu Thiên Kinh làm khó người muốn chết... Cứ như vậy thì về sau chỉ còn nước ăn không khí thôi.

Tô Mai gật đầu:

- Ủ, vừa rồi em tiếp đãi người kia cũng là như thế.

- Phải mau chóng tìm đường lui. – Lúc này nhân viên nam kia mới nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm, hiểu kỳ nói: - Trước kia chưa từng gặp cậu, mới đến à?

- Xin chào xin chào, tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, thủ hạ của Vu tỷ. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng tự giới thiệu: - Vị đại ca này gọi như thế nào?

- Oh, xin chào, tên tôi là Sở Phi. – Nhân viên nam duỗi tay: - Cũng là thủ hạ của Vu tỷ. Tiểu Kiếm cậu tốt nghiệp trường nào?

Lại hỏi trường học tốt nghiệp sao?

Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng bắt tay với hắn một chút, sau đó mới đáp:

- Đại học Nhân Dân Thiên Kinh. Còn anh?

- Đại học Nhân Dân à, tôi là Thanh Hoa. – Sở Phi có ngoại hình tuấn tú lịch sự, cao lớn đẹp trai, nhất là khi nói mình là Thanh Hoa, không có cảm giác đắc ý, ngược lại cực kỳ bình tĩnh, nói: - Còn tưởng là bạn cùng trường chứ, hơi đáng tiếc.

Hắn vừa nói vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời hiểu ngay.

Đã sớm nghe nói sinh viên Thanh Hoa và Thiên Đại đều có giới xã giao của riêng mình, người ngoài rất khó dung nhập vào đó, bây giờ xem ra xác thực cũng là như thế.

Cũng giống như là ti phú rất khó chơi chung với triệu phú vậy. Sinh viên Thanh Hoa và Thiên Đại cũng rất khó hòa mình với những sinh viên ở trường đại học khác.

Đây cũng không phải là nói bọn họ cao ngạo như thế nào, mà là người bình thường thật sự rất khó theo kịp tiết tấu của bọn họ.

- Thanh Hoa! – Trương Tiểu Kiếm cảm thán: - Thanh Hoa và Thiên Đại đều là học phủ cao nhất trong mơ của tôi đấy.

Sở Phi cười nói:

- Kỳ thật ban đầu tôi dự định đi Oxford, sau này nghĩ lại, Thanh Hoa cũng rất tốt, cho nên lười ra nước ngoài.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hôm nay không có cách nào hàn huyên được nữa!

- Tháng này tổng cộng mới bán không đủ mười căn hộ, không dễ kiếm tiền. – Sở Phi khẽ thở dài, sau đó nhún vai nói: - Lười tiếp khách. Tiểu Kiếm, lát nữa có khách hàng đến tôi chuyển cho cậu nhé.

- Ah? – Nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời sùng sốt: - Làm vậy... Không ổn lắm đâu?

- Có gì mà không ổn. – Sở Phi nói: - Hôm qua tôi đọc “Quốc tế mậu dịch thực hành” đọc đến rạng sáng, bây giờ đầu óc còn có chút choáng. Lát nữa cậu tự đi là được, tôi nghỉ ngơi chút đã.

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng nói: - Vâng, thế thì cảm ơn nhé.

Đầu năm nay không sợ người khác thông minh hơn mình, chỉ sợ người ta không chỉ thông minh hơn mình, mà còn cố gắng hơn mình... ..

Trời cho ba phần, bảy phần dựa vào cố gắng!

Làm!

Rất nhanh, bộ đàm của Sở Phi vang lên, hấn lập tức đáp lại một câu nói Trương Tiểu Kiềm thay thế, sau đó nói với Trương Tiểu Kiềm:

- OK, tôi đã nói với lễ tân rồi, cậu cứ đi sang đó là được.

- Vâng!

Ai nha, đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời mình tiếp đãi khách hàng nhỉ?

Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng đứng lên, chỉnh sửa quần áo một chút, sau đó đi đến quầy lễ tân.

Nhìn Trương Tiểu Kiềm rời đi, Sở Phi nhủ mảy nói:

- Anh nghe nói lần này chỉ có một người thông qua phỏng vấn, chính là người kia sao? Ngoại hình bình thường, bằng cấp cũng bình thường, hấn thông qua phỏng vấn bằng cách nào? Anh thậm chí nghe nói có sự đệ Thanh Hoa chúng ta bị đánh rớt kia.

- Sao mà em biết được! – Tô Mai lắc đầu nói: - Có lẽ người không thể nhìn bề ngoài.

- Thôi đừng nói hấn nữa. – Lúc này ở đây chỉ còn lại hai người Sở Phi cùng Tô Mai, Sở Phi nói: - Tô Mai, mấy ngày sau anh có buổi họp lớp, đi chung không? Đến lúc đó anh giới thiệu bạn cùng trường của anh cho em, thế nào?

Bạn cùng trường của Sở Phi đều là sinh viên Thanh Hoa, nói không chừng tương lai sẽ xuất hiện đại nhân vật nào đó.

Cuộc họp mặt trong giới bọn họ mà có thể mời Tô Mai, không thể không nói là rất nể mặt Tô Mai --- Tuy rằng bằng cấp của Tô Mai cũng không kém hấn...

- Đến lúc đó lại xem thử xem. – Tô Mai suy nghĩ, sau đó nói: - Lại nói em lấy thân phận nào xuất hiện ở đó chứ?

- Cứ nói là bạn gái của anh. – Sở Phi cười nói: - Ra mắt, về sau quen thuộc rồi cũng dễ làm việc hơn.

- Hay là thôi đi. – Tô Mai lắc đầu: - Dù sao cũng không tiện lắm...

- Ừ... - Sở Phi suy nghĩ: - Vậy thì đến khi đó rồi tính, không vội.

- Đúng rồi... - Nói đến đây, Tô Mai suy nghĩ rồi nói: - Anh không muốn tiếp đãi hộ khách này à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thầy phong thủy nhập môn cấp hoàn mỹ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Tiếp đãi cái gì? – Sở Phi khinh thường cười, nói: - Mười người xem nhà có chín không có hộ khẩu Thiên Kinh, cho dù có hộ khẩu Thiên Kinh, nói mỗi miệng cũng chưa chắc đã có người mua. Chung quy bây giờ muốn mua căn nhà thứ hai trả góp cũng phải đặt cọc tám phần, có mấy người có thể dễ dàng lấy ra được tám chín triệu tiền mặt? Mấy ngày nay anh rảnh rồi làm một bản điều tra thị trường, hiện tại các văn phòng bất động sản đều ế ẩm, phía bên môi giới cũng không người hỏi thăm. Cho nên không bằng dứt khoát khiến cho thẳng nhóc mới đến này bận rộn vô ích một trận đi. Dù sao thì cũng chẳng có tác dụng gì. Theo ý anh, chuẩn bị tìm con đường khác mới là lẽ phải.

Tô Mai ngược lại là vẫn tương đối đồng ý với lời nói của Sở Phi.

Nói như vậy, giống những người trẻ tuổi tốt nghiệp các trường đại học đứng đầu chân chính như bọn họ, nếu không phải vì kiếm tiền thì chẳng ai nguyện ý chạy đến đây làm một nhân viên sales cả. Nói ra sẽ bị bạn cùng trường nhạo báng.

...

Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng đi đến quầy lễ tân, cô nương lễ tân phụ trách tiếp đãi nhìn thoáng qua bảng tên của Trương Tiểu Kiềm, lập tức dẫn hấn đi đến trước một bộ sofa trong khu tiếp đãi. Lúc này có một đôi vợ chồng ước chừng bốn mươi tuổi đang ngồi ở đó.

Hai vợ chồng này có thể nói là trai tài gái sắc. Nam có khí tràng cực kỳ mạnh mẽ, nữ thì dịu dàng yếu ớt nhỏ xinh, hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu là mười mấy hai mươi năm trước, hai người se duyên có thể nói là khiến người ngoài hâm mộ ghen tỵ cực kỳ.

Chẳng qua lúc này thoát nhìn, sắc mặt hai người cũng không phải tốt lắm, nhất là người đàn ông này, vẻ mặt luôn có một chút thất vọng chán ngán, vẫn luôn nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Chào anh chị. – Trương Tiểu Kiếm chào hỏi, sau đó ngồi trước mặt hai người, cười nói: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, lần này sẽ do tôi phụ trách giới thiệu cho hai người, nếu có chỗ nào không hài lòng mong được thông cảm. Không biết nên xưng hô hai vị như thế nào?

- Gọi tôi là Trần ca đi. – Người đàn ông gật đầu, nói: - Kết cấu nhà ở chỗ các cậu còn dư lại những loại nào? Giá cả bao nhiêu?

- Chỗ chúng tôi hiện tại còn dư ba loại nhà ở là 88 mét vuông, 108 mét vuông và 158 mét vuông. – Đứng trước Trương Tiểu Kiếm đã xem qua mô hình nhà ở, lúc này đương nhiên là há mồm nói được ngay: - Hiện tại, còn dư sáu căn 88 mét vuông, mười bốn căn 108 mét vuông, 158 mét vuông thì còn nhiều hơn một ít, còn dư hai mươi tám căn. Giá cả đều là chín mươi tám ngàn một mét vuông.

- Tôi xem thử xem 88 mét vuông nào. – Trần ca trực tiếp vươn tay ra: - Đưa tôi xem hình kết cấu nhà nào.

- Vâng. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đưa qua tấm hình kết cấu nhà ở 88 mét vuông.

- Ừm... – Trần ca cầm hình kết cấu nhà ở nhìn xem, càng xem càng nhíu mày, sau đó thở dài, nói: - Kiểu nhà xác thực là tương đối vuông vắn, kết cấu cũng hoàn hảo, chẳng qua đáng tiếc...

Vừa nghe thấy hai chữ đáng tiếc, Trương Tiểu Kiếm liền hít vào một ngụm khí lạnh ---- Sợ là lại không phải hộ khẩu Thiên Kinh!

- Trần ca, có phải ngài còn có kỹ cái gì không? – Trương Tiểu Kiếm cẩn thận hỏi: - Có ý tưởng gì ngài cứ việc nói, chúng quy một căn hộ giá khoảng mười triệu bạc, dù sao cũng phải suy xét chu đáo các mặt mới được. Vấn đề hộ khẩu sao?

Trần ca chỉ nhíu mày không nói lời nào, lúc này vợ của hắn ngồi bên cạnh lên tiếng.

- Ngược lại không phải là vấn đề hộ khẩu, chúng ta đều có hộ khẩu Thiên Kinh. – Người phụ nữ nhẹ giọng nói: - Chẳng qua mấy năm trước chồng tôi gặp được một vị đại sư phong thủy. Vị đại sư kia nói mấy năm nay chồng tôi không cần đầu tư bất động sản, bằng không khả năng sẽ có tai họa đồ máu. Cho nên vốn vẫn muốn mua một căn phòng tốt chút ở khu trường học, nhưng do dự thật lâu cũng chưa hạ được quyết tâm mua.

Vừa nghe lời này, Trương Tiểu Kiếm không khỏi sùng sốt một chút.

Không phải chứ?! Mấy năm trước gặp được một đại sư nói không thể mua phòng, cho nên mấy năm nay vẫn không mua?!

Xem ra hai người này thật sự tin tưởng phong thủy.

Nhưng vừa suy nghĩ Trương Tiểu Kiếm liền phản ứng lại!

Đúng vậy! Bán nhà ở mà không chém phong thủy thì còn chơi cái búa nhé!

Trương Tiểu Kiếm vội vàng gọi hệ thống:

- Hệ thống, có kỹ năng liên quan đến phong thủy không? Nhanh chóng!

Hệ thống:

- [Phong thủy kham dư (*) bán tiên cấp hoàn mỹ], điểm số khiếp sợ 620.000, có thể nhìn thấu vận mệnh một thành phố.

(*) Kham dư: Kham tức thiên đạo, dư tức địa đạo, kham dư ở đây hiểu là cấp bậc cao nhất trong phong thủy, có thể nhìn thấu thiên đạo địa đạo.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Này rất trâu bò nhỉ... Tổ sư mày có thể tìm cái nào thực tế hơn chút được không?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Loại rẻ thôi! Bây giờ tao mới có hơn 400 điểm số khiếp sợ thôi nhá. Tao nhớ là có cấp bậc nhập môn thì phải.

Hệ thống:

- [Phong thủy nhập môn cấp hoàn mỹ], 150 điểm số khiếp sợ, có thể nhìn thấu vận mệnh một người.

Đúng đúng đúng chính là nó đó!

Vì sự nghiệp bán nhà ở của mình, quát!

Trương Tiểu Kiếm cắn răng:

- Mua!

- Ting! Ký chủ đã mua. Điểm số khiếp sợ còn thừa trước mắt: 337,68 điểm.

Theo thanh âm của hệ thống chấm dứt, Trương Tiểu Kiếm nhất thời cảm thấy trong đầu tràn vào đại lượng tin tức, tất cả đều liên quan đến phong thủy.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Trương Tiểu Kiếm hít sâu một hơi ---- Phong thủy cấp nhập môn, anh mày biết!

Vừa học được kỹ năng này, Trương Tiểu Kiếm nhất thời cảm giác được tương mạo của Trần Tử Hào đang ngồi trước mặt này, xác thực có chút bị cản trở.

- Ê này... - Nhìn hai người trước mặt đang xem kiểu phòng, Trương Tiểu Kiếm cẩn thận hỏi: - Trần ca, hai năm nay có phải là số mệnh của anh vẫn không được tốt lắm không? Tôi thấy sắc mặt của anh xác thực có chút không thích hợp cho lắm.

- Hừm? Cậu cũng biết cái này à? - Trần ca vừa nghe nói vậy, ngược lại là có chút hưng trí, hẩn nhẹ nhàng đặt bản vẽ kiểu phòng lên bàn, sau đó cười hỏi: - Có thể nhìn thấy gì sao?

- Đó là đương nhiên. - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chém bay giò: - Nói như thế nào chứ, nhân viên bất động sản như chúng ta mà không hiểu chút phong thủy thì tuyệt đối không có cách nào làm được đâu. Vừa khéo, thầy của tôi là truyền nhân đời thứ một trăm lẻ bảy của Quỷ Cốc tử, còn tôi tạm thời được xem như đời thứ một trăm lẻ tám!

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói, hai vợ chồng Trần ca liếc nhau, cùng cười.

- Ah yoo, nhìn không ra cậu em còn có chút bản lĩnh đấy. - Vợ Trần ca mỉm cười, nói: - Vậy cậu nói cho chúng tôi nghe xem, ở phương diện phong thủy cậu đã có trình độ thế nào rồi?

Kỳ thật chị cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Chung quy ở trong lòng người thường, thầy phong thủy cơ bản đều là tuổi càng lớn lại càng linh nghiệm.

Mà Trương Tiểu Kiếm mới bao nhiêu tuổi? Thoạt nhìn cũng chỉ có 24 - 25 thôi, có thể có bản lĩnh gì?

Cho nên kỳ thật hai người bọn họ cũng chỉ suy nghĩ dù sao cũng đã đến đây rồi, coi như là nhảm chán nghe kể chuyện một chút. Kỳ thật đối với người tương đối tin tưởng phong thủy như bọn họ mà nói, bình thường đều sẽ tự nghiên cứu những thứ liên quan đến phong thủy. Nếu Trương Tiểu Kiếm không nói ra được cái một hai ba, bọn họ cũng xem như là nghe chuyện cười vậy.

- Về phong thủy ấy, - Trương Tiểu Kiếm cười hi hi bắt đầu nói cho hai người nghe: - Đầu tiên ấy, thầy phong thủy được chia làm mấy đẳng cấp, dựa theo truyền thừa của sư môn chúng ta, là chia làm bốn đẳng cấp.

Hắn vừa mới đổi kỹ năng, mà kỹ năng này chỉ có thể nhìn được vận mệnh một người, nhưng mà toàn bộ lý luận về phong thủy học có thể nói là há mồm liền đến.

- Cấp thứ nhất ấy, là cần biết ngũ hành tương sinh tương khắc, hạn chế và thay đổi, đạo lý biến hóa âm dương, vị trí chiếm cứ của tiên hậu thiên bát quái, vị trí chiếm giữ của chính ngũ hành, thế mới xem như là nhập môn phong thủy.

- Cấp thứ hai ấy, hiểu được cái gì gọi là địa thế cục diện của núi non, cái gì là chỉnh lý khí tràng, loại địa thế nào mới là thỏa đáng nhất hoặc là tòi tệ nhất. Đạo lý thay đổi chỉnh lý khí tràng, tức là âm dương, ngũ hành, vị trí của tiên hậu thiên bát quái, cùng ý nghĩa đại khái của quẻ. Lại hiểu được trình tự lựa chọn đất đai cơ bản, ví dụ như là vào núi xem miệng sông, treo hang xem sân trời, dùng nước lập hướng. Cát chứng sân trời, nước chứng hang. Cục nào mới là đẹp, mới là xấu, mới là hung, mới là cát.

- Loại thứ ba ấy, chính là ở trên những trụ cột này, lại hiểu được la bàn chia kim bát tuyến như thế nào, xuyên núi thấu đất.

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói chuyện đạo lý rõ ràng, Trần ca cùng vợ hắn liếc nhìn nhau. Trần ca gật đầu cười nói:

- Không ngờ cậu em còn có bản lĩnh thế này. Vậy còn loại thứ tư?

- Loại thứ tư đó là rất lợi hại! - Lúc này Trương Tiểu Kiếm có kỹ năng nhập môn phong thủy trong người, nói chuyện có thể gọi là thao thao bất tuyệt: - Ở trong sư môn chúng tôi, còn có một xưng hô chuyên môn, gọi là La Kinh Lục Chương, có thể nhìn thấu khí vận của cả một tòa thành!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lần này sợ chưa?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- La Kinh Lục Chương?! – Vừa nghe thấy xưng hô này, Trần ca nhất thời ngồi thẳng hơn một chút.

Lúc trước hẳn nghe lời phong thủy đại sư nói không thể mua bất động sản, kết quả mấy năm nay hoàn toàn không mua một căn hộ nào, đương nhiên là cực tin phong thủy.

Nay nghe Trương Tiểu Kiếm nói chuyện có thực chất, đương nhiên liền nghiêm túc hơn.

- La Kinh Lục Chương ấy, hiện tại tôi cũng chỉ mới hiểu được đại khái mà thôi – Trương Tiểu Kiếm trước uống một ngụm nước, sau đó lại nói nước miếng bay tứ tung: - La Kinh Lục Chương còn có thể gọi là tính toán cấp tốc trên ngón tay, còn được xưng là thời gian trên tay!

- Chương thứ nhất, tên là Thập Nhị Địa Chi chương, chủ yếu dùng để suy tính tuổi tác, cảm tính của mệnh chủ và tiên mệnh.

- Chương thứ hai, tên là Tiên Thiên Bát Quái chương, chủ yếu là thu gom nước để lập hướng, chỉnh lý khí tràng lại dùng hệ thống lý luận của Tiên Thiên Bát Quái làm trụ cột.

- Chương thứ ba, Hậu Thiên Bát Quái chương, cách dùng phối hợp ứng dụng với Tiên Thiên Bát Quái, vị trí chọn đất lập hướng dùng cho Hậu Thiên Bát Quái.

- Chương thứ tư, Cửu Tinh Phiến Quái chương, gấp hung cắt hung, gấp cát cắt cát!

- Chương thứ năm, Cửu Tinh Bát Quái Bài Sơn chương, xem hình thái non nước, đường sông xa gần.

- Chương thứ sáu, Cửu Tinh Tử Bạch chương, căn cứ vào tam nguyên vận chuyển 180 năm, trình tự phi hành biến hóa quanh địa cầu để cắt đứt cát hung. Tức Khâm nhất bạch, Khôn nhị hắc, Chấn tam bạch, Tốn tứ lục, Trung ngũ hoàng, lục Cấn bạch, thất Đoái xích, bát Cấn bạch, cửu Ly tử.

Chờ đến khi nói xong hết La Kinh Lục Chương, Trương Tiểu Kiếm mới làm tổng kết cuối cùng:

- Có thể nắm giữ La Kinh Lục Chương, mới được tính là chân chính xuất sư, thượng đẳng trong thượng đẳng, cao thủ trong cao thủ.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Trần Tử Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Dương Tử Anh.”

Woa ha ha ha ha ha ha!

Nhìn lời nhắc nhở từ hệ thống xuất hiện, Trương Tiểu Kiếm hưng phấn suýt nữa thì vỗ đùi thật mạnh một cái.

Kỹ năng của hệ thống thật là dùng tốt! Sợ anh chưa?!

Bình thường mà nói, người càng giàu thì thường thường lại càng tin phong thủy.

Nhất là nhà ở để đô này, tùy ý mua một căn hồ cái là mấy triệu hơn chục triệu, nếu lấy tiền này, đương nhiên là muốn mua thoải mái. Ít nhất lúc bình thường Trương Tiểu Kiếm nói chuyện với người khác về chuyện nhà ở, tuyệt đối có rất ít người hoàn toàn không quan tâm đến phong thủy.

Nay Trần Tử Hào hoàn toàn bị Trương Tiểu Kiếm hù đến, tiếp theo đương nhiên là không cần nhiều lời nữa, có hi vọng!

- Nói vậy ngược lại là có chút thú vị. – Trương Tiểu Kiếm dựa lưng vào sofa, thả lỏng caravat một chút, cười nói:

- Không ngờ một nhân viên tiêu thụ như cậu lại có thể biết được nhiều như thế. Ủ, thế này nhé, cậu nhìn tôi thử xem, có thể nhìn thấy cái gì trong tướng mạo của tôi hay không?

À à đậu má...

Thách anh đúng không?

He he, muốn làm khó anh, thân là người dùng mãi mãi có hệ thống trong người, còn có thể sợ mày chắc?

- Cái này nói thế nào nhĩ... - Trương Tiểu Kiềm gãi đầu, cười nói: - Tôi giúp anh xem thì không có vấn đề gì cả, nhưng máu chốt là tôi sợ đến lúc đó anh sẽ trách tôi...

- Không trách không trách, cậu cứ nói đi. - Trần Tử Hào cười cười, tỏ vẻ có thể thừa nhận hết thảy, nói: - Chỉ cần nói đúng là được.

- Vậy thì tôi nói nhé. - Trương Tiểu Kiềm hắng giọng một cái, nói: - Hiện tại ở trong sự môn chúng tôi, tôi chỉ có thể xem như là nhập môn, không học xem quá khứ, cũng không học xem tương mạo tốt hay xấu, tôi chủ yếu là học chặn tương lai. Nếu Trần ca ngài không ngại, tôi thử chặn cho ngài xem thử?

Bên này bọn họ trò chuyện khí thế ngất trời, bên kia đám nhân viên tiêu thụ rảnh rồi nên không khỏi hiếu kỳ.

Trong Group salesman ----

Giang Nghi Niên: “Nhanh đến nhanh đến! Tôi vừa đi ngang qua nghe thấy ma mới vừa đến sáng nay đang nói phong thủy cho khách kìa!”

Kim Khải Toàn: “Thật hay giả? Cái tên xấu kia ấy hả?”

Giang Nghi Niên: “Đúng đúng đúng, chính hần. Hôm nay tôi nghe thấy có người mới đến, nghe nói bằng cấp bình thường ngoại hình cũng bình thường, còn đang hiếu kỳ không biết vì sao người như vậy lại có thể thông qua phỏng vấn. Bây giờ xem ra có lẽ là do biết phong thủy.”

Tô Mai: “Người không thể nhìn bề ngoài nha. Em đi nghe thử xem, coi như là cơ hội học tập thôi.”

Sở Phi: “Một tên ma mới thôi mà, anh chỉ cần đọc sách một đêm là có thể hù cho đám phong thủy đại sư sùng sốt, có gì giỏi đâu.”

Giang Nghi Niên: “Không giống đâu. Vừa rồi tôi còn nghe thấy hần nói La Kinh Lục Chương cái gì, không hiểu nhưng mà thật lợi hại!”

Sở Phi: “Vậy thì nghe thử xem, xem thử hần có thể nói ba hoa chích chòe cái gì!”

Trong group nói như vậy, một đám nhân viên tiêu thụ dù sao cũng chẳng có việc gì, không biết từ khi nào đã lén lút vây quanh lại đây.

Đúng lúc Triệu Tịch Nguyệt muốn Trương Tiểu Kiềm tính tương lai cho hần.

- Cũng được thôi. Vậy cậu có thể tính được chuyện bao lâu? Bảy ngày? Nửa tháng? Một tháng?

Sở Phi cùng Tô Mai liếc nhau, khóe miệng Sở Phi gọi lên một tia cười lạnh.

Vậy mà còn cần tính sao? Bảy ngày sau rau dưa đều lạnh...

- Kỳ thật tôi tính cái này không cần thời gian dài như vậy. - Trương Tiểu Kiềm cười nói: - Bình thường tôi đều tính sự việc sẽ xảy ra ngay lập tức, càng nhanh lại càng chuẩn.

- Thật sao? - Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ nói: - Vậy cậu tính thử xem?

- Được thôi. - Trương Tiểu Kiềm đầu tiên là nhẹ nhàng hít vào một hơi, cười nói: - Hôm nay Trần ca anh có khả năng sẽ chảy máu, nếu như anh muốn uống nước ấy.

- Chảy máu? Uống nước? - Trương Tiểu Kiềm nhìn ly thủy tinh trước mặt mà người phục vụ vừa bung tới: - Ý cậu là tôi không thể đụng vào ly nước này?

Trương Tiểu Kiềm gãi đầu:

- Ừm...

- Tôi còn thật không tin đâu. - Trần Tử Hào lại cười cười, vươn tay đi lấy ly thủy tinh kia: - Một ly nước mà thôi, tôi...

Ai ngờ hần vừa nói đến đây, đã nghe thấy một tiếng “Đùng”, hần còn chưa kịp bung ly thủy tinh lên, nó đã vỡ mất!

Mảnh vỡ thủy tinh cắt qua ngón tay hần, nhất thời có máu chảy ra từ trên ngón tay hần!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Trần Tử Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Dương Tử Anh.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Tô Mai.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi...”

Một vòng người xung quanh nhìn Trương Tiểu Kiềm nhìn là nhìn thấy ma! Thằng này nói chuẩn ghê vậy?!

Vừa nói sắp chảy máu, máu đã chảy ra luôn?!

Nhìn điểm số khiếp sợ đang liên tục spam, trong lòng Trương Tiểu Kiếm vui muốn nở hoa!

Woa ha ha ha ha ha ha! Mẹ kiếp, lúc này sợ chưa?!

Chỉ cần cho anh một cơ hội, toét đôi sẽ khiến chúng mày nghẹn họng không trả lời được nhá!

Bây giờ cũng là vì đang ở đây nhé chứ anh nói cho chúng mày biết, nếu cho anh hai lon bia Snow Light Refreshing, anh có thể chém cho chúng mày hoài nghỉ nhân sinh!

Group salesman trực tiếp nổ tung!

Giang Nghi Niên: “Đậu má vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế?! Thằng Trương Tiểu Kiếm này cũng quá thần sầu nhĩ?!”

Kim Khải Toàn: “Quả thực không dám tin! Hắn vừa nói sẽ bị thương, sau đó lập tức bị thương?”

Tô Mai: “Quả nhiên là không thể nhìn người qua bề ngoài, xem ra bản lĩnh này của hắn rất đáng giá học tập nha.”

Sở Phi: “Mê tín dị đoan. Sao có khả năng được? Tuyệt đối là do trước đó đã dùng thủ đoạn nào đó. Tôi không tin!”

Giang Nghi Niên: “Khó mà nói, lại xem thử xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Vậy... Vậy mà cũng có thể tính ra?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Một đám nhân viên tiêu thụ ở đằng kia các loại giật mình, lúc này Trần Tử Hào lên tiếng:

- Trương Tiểu Kiếm đúng không? – Trần Tử Hào sững sờ nhìn Trương Tiểu Kiếm, không để ý đến đầu ngón tay còn đang chảy máu: - Nói thật sự chuẩn như vậy sao? Cậu có động chạm gì vào chén nước này không đây?

- Cái này nói thế nào nhĩ... - Trương Tiểu Kiếm cười rất hàm súc, sau đó nói: - Nếu ngài không tin thì có thử lần nữa. Bởi vì căn cứ vào quan sát của tôi, hôm nay ngài có lẽ sẽ không chỉ gặp phải một chuyện như thế này đâu, ví dụ như xe của ngài.

- Được! – Lần này Trần Tử Hào không dám dùng bản thân làm thí nghiệm, lỡ đâu người ta nói mình ra ngoài sẽ có tai họa đổ máu, không nói có thật hay không nhưng khẳng định sẽ không dễ chịu trong lòng đúng không? Cho nên lúc này hắn vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói đến xe của hắn, lập tức chỉ ra ngoài cửa sổ: - Xem thấy con Benz ở cửa kia không? Đó chính là xe của tôi đây, bây giờ đang đỗ ở trong bãi đỗ xe kia, không đến mức sẽ gặp phải chuyện gì chứ?

Nghe Trần Tử Hào nói xong, mọi người ở đây đều rướn cổ ra ngoài nhìn xem.

Xe của Trần Tử Hào là Benz S, đang đỗ ở trên chỗ đỗ xe trước công văn phòng bất động sản, ánh nắng chiếu rọi xuống phản xạ ra tia sáng nhàn nhạt, cực kỳ xinh đẹp.

Nói như vậy, xe đỗ ở nơi đỗ xe đương nhiên là sẽ tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì, cho nên mọi người ở đây đều rất hiếu kỳ, rất muốn biết chiếc xe này sẽ gặp phải chuyện gì.

- Con có biển số C3258K đúng không? – Trương Tiểu Kiếm hỏi, nghe thấy Trần Tử Hào khẳng định, Trương Tiểu Kiếm lập tức bấm đốt ngón tay tính toán: - Phía tây nhà ở kỳ hồ nước, Bạch Hồ há mồm hiển hung tượng, phía đông nhà ở không thích hợp, phản quang chiếu cửa người bất an...

Hắn lầm bầm là thuật ngữ nhập môn của thuật số mệnh trong kỹ năng phong thủy của hệ thống. Kỳ thật đoạn văn này không phải dùng ở trong trường hợp này, nhưng tất cả đều không quan trọng ---- Bắt đầu một cái miệng trâu bò dựa vào chém. Còn về việc lầm bầm là cái gì thì cứ tùy ý thôi.

- Ừm, tính ra rồi. – Trương Tiểu Kiếm làm bộ làm tịch một lúc, sau đó mở to mắt, nói: - Chiếc xe này, tôi mới tính một chút, hôm nay sẽ gặp phải một ít

sự cố, cần sửa chữa. Đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến an toàn của gia chủ.

Mọi người vừa nghe vậy, không khỏi liếc nhìn nhau.

Sự cố? Đồ ở chỗ đồ xe thì có thể có sự cố gì?

Nếu hôm nay Trần Tử Hào không có lái nó đi, vậy thì lời nói của cậu lập tức bị vả mặt đấy!

Chung quy Trương Tiểu Kiếm nói lời này đó là cực kỳ chắc chắn. Là thật hay giả, chờ lát nữa sẽ biết.

- Thật sao? – Trần Tử Hào vừa nghe lời này không khỏi sờ cằm - Vậy tôi chờ chút xem thử thế nào đi. Trương lão đệ, lúc trước cậu đã nói lời tiên đoán của cậu sẽ có hiệu lực rất nhanh đúng không? Hơn nữa còn dám chắc chắn là ở trong hôm nay, vậy thì sẽ có vấn đề trong vòng nửa giờ soa?

Trong Group tiêu thụ ----

Giang Nghi Niên: “Lần này hẳn gặp phiền toái rồi!”

Kim Khải Toàn: “Đúng rồi, nói chắc chắn thế, xe của người ta đang đỗ ở chỗ kia, tôi chờ xem thử xem có thể xảy ra sự cố gì!”

Tô Mai: “Haizzz, lần này chưa chắc sẽ trở thành sự thật đâu.”

Sở Phi: “Đó là chắc chắn rồi, nếu là anh, anh sẽ gọi mười người ngồi bên cạnh xe canh chừng, xem thử xem có thể xảy ra sự cố gì!”

Ai biết mọi người còn chưa bàn luận xong đâu, đã nhìn thấy trên đường cái có một chiếc xe buýt từ nơi xa đi ngang qua, sau đó mọi người liền nghe thấy một tiếng “Đùng” vang lớn, lập tức tất cả đều ngây ngẩn cả người!

Có chuyện!

Mọi người ầm ầm chạy ra ngoài xem, Trương Tiểu Kiếm thì hoàn toàn không hoảng hốt, bình tĩnh ngồi trên sofa.

Rất nhanh ----

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Trần Tử Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Dương Tử Anh.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Tô Mai.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khải Toàn...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Sướng!

Hệ thống, cậu quả nhiên là vô địch!

Hệ thống:

- Xin ký chủ không cần ngạc nhiên.

Trương Tiểu Kiếm:

- Được thoy được thoy.

Không bao lâu sau, mọi người đều đầy mặt ngớ ngẩn chạy vào.

Trần Tử Hào xông lên nắm chặt tay Trương Tiểu Kiếm, khiếp sợ nói:

- Trương lão đệ, cậu quả nhiên thần sầu! Quá thần sầu!

Đằng sau đám người Tô Mai nhìn Trương Tiểu Kiếm cũng đầy mặt khó có thể tin. Tô Mai nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ lại là xe buýt cán lên một hòn đá đánh vỡ cửa kính xe! Vậy... Vậy cũng có thể tính được?!

+1, +1, +1...

- Cái này ăn thua gì. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, sau đó vắt chéo chân, phi thường tự nhiên chém gió một phát: - Kỳ thật đây chính là giết gà bằng dao mổ trâu. Tôi còn chưa triển lãm bản lãnh chân chính đâu!

Đúng đúng đúng, mày nói chuẩn, mày nói đều đúng!

- Trương lão đệ, à không, Trương đại sư! – Lần này Trần Từ Hào đã triệt để ngớ ngẩn, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm quả thực như là nhìn thấy đại sư có máu mặt trong giới phong thủy vậy: - Khi nào ngài có rảnh? Nhất định phải đến nhà tôi giúp tôi điều chỉnh điều chỉnh một chút! Chờ đến khi không còn vấn đề gì nữa, tôi lập tức có thể mua nhà ở! Kỳ thật tôi đã sớm muốn mua, nhưng lần trước vị đại sư kia nói hiện tại tôi không thích hợp mua bất động sản, sẽ gặp nạn. Nhưng tình hình cụ thể thế nào thì hẳn chưa nói cho tôi biết, tôi cũng không dám nhúc nhích.

Lúc này vợ của hắn Dương Tử Anh cũng đứng bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Hai năm nay chúng tôi đi xem không ít căn hộ, vẫn muốn mua nhưng lại không dám mua, chỉ có thể nhìn thấy bất động sản không ngừng tăng giá trị, haizzz...

Tiếng thở dài của chị tuyệt đối là phát ra từ tận đáy lòng.

Hai năm nay trước khi thành phố Thiên Kinh hạn chế mua sắm, giá bất động sản quả thực là tăng cao giống như ngồi tên lửa. Nếu hai năm trước mua nhà ở, bây giờ tăng lên mấy triệu bạc tuyệt đối không thành vấn đề.

Kỳ thật lúc này, nếu Trương Tiểu Kiếm nói, anh cứ mua nhà đi nhất định sẽ không có việc gì, vị đại sư kia chỉ là lừa gạt anh, vậy thì phỏng chừng Trần Từ Hào sẽ thật sự mua nhà.

Nhưng mà Trương Tiểu Kiếm có thể làm như vậy sao?! Đương nhiên không thể rồi!

Hiện tại hắn là người có kỹ năng. Nhìn sắc mặt Trần Từ Hào liền biết, Trần Từ Hào nhất định là xảy ra vấn đề thực sự. Quan trọng là hệ thống thật sự có kỹ năng phong thủy. Có kỹ năng này thuyết minh điều gì? Thuyết minh phương diện phong thủy này thật sự có hiệu quả!

Nếu hắn không chịu đích thân đi xem nhà người ta mà đã bán bất động sản đi rồi, lỡ như người ta mua nhà xong lại gặp phải chuyện gì không may, vậy thì chơi lớn quá!

Lại nói tiếp, loại thời điểm này chính là phù hợp nhất để nói thách giá!

Anh tốt xấu cũng là chủ tịch Trung Tâm Cố Vấn Thịnh Thế Hoàng Triều nhá!

Mở rộng nghiệp vụ nhà đồng chí!

- Không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm vỗ ngực vang dội, nói: - Tôi sẽ tìm thời gian đến xem. Chung quy ngài là khách hàng của tôi, tôi đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm đối với ngài đến cùng.

Hắn vừa thốt ra những lời này, mấy người ngồi đằng sau vậy xem nhất thời sợ ngây người!

Giang Nghi Niên: “Thằng này bị điên hả?! Cơ hội tốt như vậy mà lại không bán nhà sao?!”

Kim Khải Toàn: “Đúng rồi đấy, nếu là tôi thì sẽ quyết đoán bán nhà trước cái đã rồi tính sau.”

Tô Mai: “Các người mới là đồ điên ấy.”

Sở Phi: “Cái thằng Trương Tiểu Kiếm này, ngược lại là rất có đầu óc đấy.”

Giang Nghi Niên: “Hả? Nói thế nào cơ?”

Tô Mai: “Thà đây dài mới câu được cá lớn.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khải Toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhớ ngày đó học cấp 3 anh cũng từng là trùm trường!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Được! – Chỉ chờ những lời này thôi, Trần Tử Hào lập tức lấy di động ra: - Trương đại sư, trước thêm phương thức liên hệ đi, lát nữa ngài xem ngày nào ngài có rảnh thì hẹn chúng tôi một chút. Đúng rồi, Trương đại sư, chi phí của ngài là...

Hệ thống:

- Xem phong thủy gia đình 2000, không mặc cả.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con em mày!

- 2000. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha trả lời: - Không mặc cả.

- Được! – Trần Tử Hào không hề do dự một chút nào, đáp ứng ngay lập tức, sau đó nói: - Nếu không dứt khoát ngài đi xem luôn ngay bây giờ đi. Nếu giúp đỡ tôi điều chỉnh tốt, hôm nay tôi liền tranh thủ chọn xong nhà luôn, thế nào?

Điểm số khiếp sợ +2, +1, +3, +2,...

Đám người đằng sau nghe sùng sốt!

Vậy là quyết định luôn một mối làm ăn 2000 tệ sao?! Hơn nữa còn sắp biến thành mua nhà luôn?!

Trương Tiểu Kiếm cũng vui vẻ muốn bay! Chỉ cần thu xếp một chút, đi một vòng ra bên ngoài rồi trở về, ngày đầu tiên đi làm đã có thể bán được một căn hộ, quả thực rất tuyệt!

Hệ thống:

- Kỹ năng hiện tại của ký chủ không đủ để xem phong thủy gia đình, xin hãy thăng cấp kỹ năng.

Tao %\$#^.....5#^#%&\$....%\$#%&*&....

Mẹ kiếp còn phải thăng cấp kỹ năng sao?!

Hệ thống:

- Chỉ số thông minh của ký chủ thật đáng lo ngại. Vừa tốt nghiệp tiểu học có thể làm được đề thi đại học sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- Được rồi coi như mày có lý. Thế cần bao nhiêu điểm số mới thăng cấp được kỹ năng?

Hệ thống:

- Thầy phong thủy học đồ cấp hoàn mỹ cần một ngàn năm trăm điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bố mày muốn đập đầu vào tường nhà đậu má!

- Cái này... - Trương Tiểu Kiếm quả thực đang chảy máu trong tim, nhưng bề ngoài vẫn không biến sắc, lúc này quả thực là chém gió như trả thù: - Trần ca tôi nói thật, dựa theo quan sát của tôi, chi sợ phiền toái sẽ không nhỏ. Tôi trở về còn phải làm chuẩn bị một chút, sau đó lại đi thỉnh giáo sư phụ của tôi một chút, đi tìm sư phụ lấy chút pháp khí mới được.

Điểm số khiếp sợ +2, +1, +3, +2...

- Trương đại sư, sư phụ của ngài có thể... - Trần Tử Hào vừa nghe đến đây, nhất thời vui vẻ hơn: - Đến lúc đó có thể mời ngài ấy đến...

Đồ đệ đã trâu bò thế rồi, vậy thì sư phụ nhất định sẽ càng khủng hơn!

Đáng tiếc Trương Tiểu Kiếm đâu có sư phụ nào đâu, lập tức lắc đầu, nói có khuôn có mẫu:

- Sư phụ của tôi bình thường đang dạo chơi bốn bề, đã sớm không để ý đến những chuyện này. Cho nên thật sự là không có cách nào khác.

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm còn không quên thờ dài:

- Haizzz, nếu không thì có sư phụ của tôi ở đây, cho dù ngài gặp phải bất cứ vấn đề gì cũng có thể cam đoan dễ dàng giải quyết rồi!

Trần Tử Hào kinh hô:

- Tất nhiên, tất nhiên rồi!

Woa ha ha ha ha ha ha! Dọa được rồi!

Phải biết rằng, chơi phong thủy đều chú ý một cái vấn đề gọi là phong cách. Lần này phải chuẩn bị thật tốt, làm chuyên nghiệp chút phong cách cao hơn chút, nói không chừng không chỉ được đến hai ngàn đâu ---- Trương Tiểu Kiếm là một người rất hào phóng, rất có tầm nhìn xa, không thể chỉ mua bán một lần!

Xem xong cho Trần Tử Hào, hẳn chẳng lẽ không có người thân sao? Chẳng lẽ không có bạn bè sao? Đúng không?

- Ừm, quyết định thế nhé. – Sau khi hai người add wechat, Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ nói: - Tình huống của Trần ca ngài có chút đặc thù, tôi cũng phải chuẩn bị cho thật tốt. Cuối tuần này nhé, tôi đi xem phong thủy cho ngài, có vấn đề gì không?

Trần Tử Hào lập tức gật đầu:

- Được! Cuối tuần tôi sẽ chờ Trương đại sư xa giá quang lâm!

Tiền bước hai vợ chồng Trần Tử Hào, tâm tình của Trương Tiểu Kiếm vẫn là rất tốt.

Ai nha, hệ thống chém gió này quả nhiên là trâu bò, xem vừa rồi làm bọn họ sợ kìa, woah ha ha ha ha ha ha!

Tiếp theo đương nhiên là chờ đến cuối tuần xem phong thủy, đến lúc đó lại chém bay một trận, ít nhất sẽ có mấy nghìn tệ vào tay!

Ừm, mấy ngày nay phải tìm cách kiếm điểm số khiếp sợ!

Bà mẹ nó, nếu bán được một căn nhà, thứ hạng của anh mày ít nhất cũng phải tăng lên mấy trăm nghìn bậc trên bảng xếp hạng chứ nhỉ?

Trở về khu nghỉ ngơi ngồi xuống, Trương Tiểu Kiếm cầm lấy bản vẽ thiết kế nhà bắt đầu xem. Chung quy bây giờ đã có được người khách đầu tiên của mình rồi, chỉ dựa vào phong thủy nhất là sẽ không ổn. Cũng phải xem kỹ kết cấu nhà ở mới được. Nếu không thì chờ đến lúc đó lại bán thế nào đây?

- Tiểu Kiếm – Tô Mai mỉm cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, rót ly trà nhẹ nhàng uống một ngụm, nói: - Trước kia... Anh thật sự từng học phong thủy sao? Còn bái sư luôn?

Ồ mài gót? Không tin đúng không?

- Đó là đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm chém bão táp: - Sư phụ của anh chính là nhân vật giống như thần tiên sống trên đời, hiện tại anh miễn cưỡng lắm mới học được 5 phần công lực của ông... Ai nha, có chút ngông cuồng rồi, ba phần nhé, cũng chỉ ba phần thôi!

Tô Mai mỉm môi cười, nhưng mặc kệ nói thế nào, hôm nay Trương Tiểu Kiếm xác thực là khiến cô nhìn với cặp mắt khác xưa, lập tức lấy di động ra nói:

- Add wechat đi, em kéo anh vào group. Về sau có chuyện gì liên quan đến phong thủy cũng có thể dễ dàng thỉnh giáo anh.

Ah? Add wechat? Với đại mỹ nữ Tô Mai sao?

Đương nhiên là được rồi!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng lấy di động ra: - Đến, anh quét em nhé...

Quét code, add friend.

- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca... - Tô Mai nhìn thấy ID của Trương Tiểu Kiếm, sực nửa vui bay lên, che miệng cười nói: - Tiểu Kiếm, ID wechat của anh ý, sao lại đặt tên nằm ngoài lưu hành vậy? Táng Ái gia tộc không phải đã thành đồ cổ rồi sao?

Lại nghi ngờ anh mày đúng không?

- Sao có thể nói là đồ cổ được? – Trương Tiểu Kiếm nhất thời không hài lòng, chỉ ngón cái vào mình nói: - Trước kia anh chính là nhân vật cấp trưởng lão trong Táng Ái gia tộc đấy, dưới tay có hơn tám trăm người nhé anh nói cho em biết. Nhớ ngày đó lúc học cấp 3 anh cũng từng là trùm trường học!

Ah? Loại côm giác nói ba câu nhất định phải chém một câu này có vẻ như cũng không tệ lắm đâu!

Một người đàn ông vừa mở miệng liền nổi lên gió to, thử hỏi mày có sợ không!

Trưởng lão Táng Ái gia tộc là cái gì Tô Mai đương nhiên sẽ không quan tâm, nhưng cô ngược lại cảm thấy nói chuyện với Trương Tiểu Kiếm rất thú vị, cười nói:

- Được được được, anh lợi hại được chưa? Em kéo anh vào group trước đã.

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca gia nhập Group sales Long Đăng quốc tế.

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Chào mọi người, tôi là Trương Tiểu Kiếm, ha ha, về sau xin được chiều cô nhiều hơn.

Giang Nghi Niên: “Ha ha ha, Tiểu Kiếm ID của cậu rất được đấy, trâu bò!”

Kim Khải Toàn: “Đậu má! Táng Ái gia tộc! Đó là thần tượng của tui đấy! Cậu giới thiệu đi!

Tô Mai: “Anh cũng là smart à?”

Kim Khải Toàn: “Dù sao cũng là gia tộc trong truyền thuyết nhé, được bảo kê mà!”

Cái chết, không được không được, phải nhanh chóng sửa tên lại thôi, nếu không đám người này đều đòi gia nhập Táng Ái gia tộc, mình thật không thể thu được... Quyết đoán đổi thành Trương Tiểu Kiếm!

Sở Phi: “Tiểu Kiếm vận khí của cậu thật là không tệ, người khách đầu tiên lại là người Thiên Kinh, không dễ dàng nhỉ.”

Trương Tiểu Kiếm: “Ai nha, may mà được Sở ca anh nhường cho em. Chờ bán được nhà rồi em mời anh uống rượu nhé!”

Sở Phi: “Cứ bán được đi đã rồi hãy nói. Nhà ở bây giờ không dễ bán thế đâu.”

Vu Mạn Kỳ: “Sao hôm nay trong group náo nhiệt vậy? Thành tích mọi người thế nào rồi?”

Giang Nghi Niên: “Vu tỷ.”

Kim Khải Toàn: “Vu tỷ tới.”

Trương Tiểu Kiếm: “Chào Vu tỷ.”

Tô Mai: “Vu tỷ, hôm nay Tiểu Kiếm biểu hiện được rất tốt, nói chuyện rất vui vẻ với khách hàng.”

Vu Mạn Kỳ: “Thế à? Vậy thì chúc mừng nhé. lát nữa đi ăn trưa với nhau đi. Mọi người làm quen với nhau một chút. Tiểu Kiếm là nhân viên đủ tư cách duy nhất trong đợt phỏng vấn lần này. Hơn nữa chị nghe Vương tổng nói, còn là đặc biệt trở thành nhân viên chính thức mới luôn, rất có bản lĩnh.”

Điểm số khiếp sợ +1, +2, +1, +3...

Ai nha, xem các người sợ kia, thế đã tính cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chẳng lẽ còn không biết nổ sao?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Giang Nghi Niên: “Thật hay giả?! Pờ rồ thế!”

Kim Khải Toàn: “Lợi hại lợi hại!”

Trương Tiểu Kiếm: “Cũng được thôi. Kỳ thật chẳng qua khi đó nói chuyện rất hợp với Lý giám đốc, ha ha.”

Điểm số khiếp sợ +1, +2, +1, +3...

Giang Nghi Niên: “Ly giám đốc! Chính là đại ma vương máu lạnh đó sao?!”

Kim Khải Toàn: “Trời! Hay lắm Kiếm ca! Năm nay đại ma vương mới vung lên tuyệt bút trực tiếp đuổi việc mười mấy nhân viên tiêu thụ làm không tốt đấy. Vậy mà cậu còn có thể nói chuyện rất hợp với ông sao?”

Tô Mai: “Xác thực lợi hại. Được rồi, Vu tỷ, chúng ta ăn cơm thôi.”

Vu Mạn Kỳ: “Đi đi đi, hôm nay cơm canteen còn rất tốt đấy.”

Một đám người hò hét xuất phát đi đến canteen.

Canteen của văn phòng bất động sản còn rất là sang trọng. Chung quy bình thường nơi này không chỉ cung cấp cơm trưa cho nhân viên tiêu thụ, trước đó cũng có rất nhiều khách hàng xem nhà thích ăn một bữa ở trong này, cho nên đương nhiên là bài trí rất có cấp bậc, sạch sẽ bóng loáng ---- Máu chốt nhất là miễn phí.

Miễn phí nhá các đồng chí!

Ở một nơi như đế đô, một bữa cơm ở chỗ nào cũng phải mất mấy chục cơ!

Vào canteen, lúc này Trương Tiểu Kiếm mới xem như chính thức nhìn thấy người trong đoàn đội của mình.

Không nói Tô Mai, Sở Phi, một người Thiên Đại một người Thanh Hoa, đều xuất thân phong cách. Giang Nghi Niên vóc dáng chừng 1m82, tóc đầu đinh, diện mạo bình thường --- Dù sao cũng mạnh hơn Trương Tiểu Kiếm. Thoạt nhìn khí chất cũng không kém, là bạn cùng trường với Tô Mai.

Kim Khải Toàn cao ước chừng trên dưới 1m75, hơi béo, bộ dáng cười ha ha giống như cậu trai nhà hàng xóm. Trong tất cả mọi người, xuất thân của hắn chỉ mạnh hơn Trương Tiểu Kiếm một chút, tốt nghiệp đại học Phục Đán Trung Hải.

Ừm

Trương Tiểu Kiếm cảm giác nhận được một vạn điểm thương tổn bạo kích...

Hệ thống:

- Đẹp trai hơn cậu.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Có tin bố bốp chết mày không hả thằng mắc đại!

Hệ thống tiếp tục:

- Mặt xấu là bệnh, phải trị. Không thì vì sao bệnh viện thẩm mỹ lại được gọi là bệnh viện?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai có thể xử lý được hệ thống vậy? Online chờ, gấp!

Mấy người ngồi xuống quanh bàn. Vu Mạn Kỳ cười nói:

- Được rồi, bây giờ đoàn đội chúng ta chỉ còn có Lưu Anh không đến, những người khác đều đến đây.

Thấy người phụ trách Vu tỷ nói chuyện, mọi người đều nghe rất cẩn thận.

Vu Mạn Kỳ tiếp tục nói:

- Nhân lúc thời gian ăn cơm chị tùy ý nói hai câu nhá. Hiện tại khoảng thời gian này thuộc về mùa đông của ngành bất động sản, bên trên trông coi rất nghiêm ngặt, quãng thời gian một ngày bán được mấy căn hộ đã trôi qua rồi. Hơn nữa không dừng lại ở đó, buổi sáng chị đi dự một cuộc họp nhỏ, hiện tại bên trên lại thêm một chính sách mới nhất, chính là mua căn hộ thứ hai thì tiền đặt cọc phải là 80%.

Tiền đặt cọc của căn hộ thứ hai tăng lên 80%!

Vừa nghe vậy, mọi người nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh!

80% đồng nghĩa với cái gì? Đồng nghĩa với mỗi một căn hộ tùy ý trong hoa viên Trung Áo – Long Đằng quốc tế, tiền đặt cọc cơ bản đều là vượt qua tám triệu bạc, tiền mặt!

Tám triệu tiền mặt, đây thật sự không phải là một con số mà một gia đình bình thường có thể lấy ra được!

Thấy sắc mặt mọi người đều không được tốt lắm, Vu Mạn Kỳ thở dài, nói:

- Kỳ thật nếu chỉ là hạn chế mua sắm thì còn dễ xử lý. Bây giờ vấn đề lớn nhất là tiền đặt cọc của căn hộ thứ hai. Trước kia chúng ta bán bất động sản đều là căn hộ thứ hai 40%, cao nhất cũng chỉ có 50%. Không ngờ lần này lại tăng cao tỉ lệ như vậy, sẽ rất dễ dàng khiến đa số khách hàng đều chùn bước.

Vừa nghe Vu Mạn Kỳ nói vậy, Sở Phi nhất thời gấp gáp nói:

- Vu tỷ, vậy về sau chúng ta còn làm thế nào được đây? Bán không được nhà thì chỉ có thể dựa vào mấy ngàn tệ lương cứng sao? Có thể làm được gì?

Hắn nói lời này kỳ thật cũng là lời muốn nói của mọi người, cho nên nhất thời mọi người đều nhìn Vu Mạn Kỳ.

- Chị cũng chưa nghĩ ra được phương pháp nào cả. – Vu Mạn Kỳ bắt đầu dĩ nhiên vai, nói: - Bên trên cũng đang khẩn cấp suy nghĩ biện pháp ứng đối. Hiện tại việc cần làm của chúng ta là nâng cao trình độ sales của mình. Chung quy bởi vì chính sách hạn chế mua sắm cùng với căn hộ thứ hai, người mua nhà sẽ giảm xuống kịch liệt, khách hàng có được nhiều sự lựa chọn hơn, vậy thì muốn bán được nhà cũng chỉ có thể khảo nghiệm trình độ của mọi người mà thôi.

Mọi người tối nhìn cậu cậu nhìn tôi, sau đó đồng thời nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm. . .

- Đói rồi... này... - Trương Tiểu Kiếm sờ sờ mũi: - Mọi người nhìn tôi làm gì?

- Tiểu Kiếm – Tô Mai trái lại rất là hào phóng, lên tiếng đầu tiên: - Có rảnh thì có thể truyền thụ cho mọi người tri thức về phương diện phong thủy một chút được không? Bây giờ có thể nói là mười người mua nhà thì có chín người tin phong thủy. Nếu như bọn em có thể học được một chiêu nửa thức từ anh, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều.

Mọi người cùng nhau gật đầu, ngược lại là Sở Phi hừ một tiếng, bĩu môi.

Trước đó hắn vẫn đang theo đuổi Tô Mai, chung quy một người là Thanh Hoa, một người là Thiên Đại, trong lòng hắn, hắn và Tô Mai quả thực là nhân duyên trời định.

Nhưng mà đến nay tận mắt thấy Tô Mai lại có hứng thú với Trương Tiểu Kiếm, không khỏi khiến hắn cực kỳ không phục!

Bằng cái gì chứ? Bất kể là bằng cấp hay là diện mạo hay là gia thế, anh có chỗ nào không mạnh hơn thằng cha Trương Tiểu Kiếm này? Em lại còn thỉnh giáo nó?

Đã nói lòng hiếu kỳ hại chết mèo, ngộ nhờ hai người một dạy một học, cả ngày thân thiết tiếp xúc, “Tiểu Kiếm chỗ này xem thế nào?” “Chỗ này hắn là hiểu như vậy...” ... sau đó liền nắm tay? Nắm tay nhỏ xong lại nhìn nhau cười, mang theo xấu hổ, Trương Tiểu Kiếm cười đầy mặt damdang, sau đó cùng nhau ăn cơm xem phim, đến lúc đó lâu ngày sinh tình, thiên nga Tô Mai lại bị con cóc kia ăn thịt, vậy thì anh mày còn chơi cái búa!

Dù sao cũng là tốt nghiệp Thanh Hoa, chỉ số thông minh rất cao, chỉ trong nháy mắt Sở Phi đã ảo tưởng ra mấy chục loại tình huống có khả năng sẽ xảy ra.

Không thể chấp nhận được!

- Tô Mai nè, anh cảm thấy không cần phải nghiêm túc thế đâu. – Sở Phi vội vàng ngăn cản đề tài này, nói: - Mấy thứ như phong thủy anh chỉ cần tùy tiện học chút là được. Đến lúc đó anh dạy cho em đi. Tiểu Kiếm chung quy mới tới, còn rất nhiều thứ chưa thích ứng, không cần sốt ruột vậy đâu.

Sau đó hắn đi đến bên cạnh Tô Mai, nhỏ giọng nói:

- Lại nói, chưa chắc chúng ta có thể làm được nghề sales này lâu dài đâu, học mấy thứ linh tinh đó có tác dụng gì?

Bên này Sở Phi lo lắng hai người sẽ phát triển ra loại quan hệ bạn bè không chính đáng nào đó, còn bên Trương Tiểu Kiếm thì lại là không có cách nào dạy được...

Anh nói cái gì cũng trùng đều là do công năng của hệ thống, dạy bằng cách nào đây?

- Này phong thủy là không được đâu. – Lúc này nhất định phải chém bay: - Tri thức của sư môn chúng ta không thể tùy ý truyền ra bên ngoài. Hơn nữa ban đầu khi sư phụ thu tôi đã từng nói ta là Cửu Âm Cửu Dương chỉ thể cái gì ấy, âm có thể thấy quý vật trên thế gian, dương có thể thấy chính khí trên thế gian, thật sự không thể tùy tiện học được.

Điểm số khiếp sợ +1, +2, +1, +3...

Hệ thống:

- Chém gió đỉnh đỉnh đỉnh.

Trương Tiểu Kiếm:

- Cảm ơn đã khen ngợi!

Woa ha ha ha ha ha ha ha!

Giang Nghi Niên kinh ngạc nói:

- Thật hay giả thế?! Cứu Âm Cửu Dương chi thế! Trời tui nói Kiếm ca nhá, vậy nếu cậu tu luyện đến mức tận cùng, có thể trở thành đại tiên được không đây? Chính là thần tiên lục địa trong truyền thuyết ấy!

Kim Khải Toàn ngồi bên cạnh gật đầu:

- Đúng thế đúng thế. Kiếm ca hiện tại sư phụ của cậu có cấp bậc thế nào?

Trương Tiểu Kiếm đâu có sư phụ nào đâu, nhưng chung quy là có hệ thống chém gió trong người, chẳng lẽ còn không biết nổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đây là sắp nổ banh cả xác rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Sư phụ của tôi á? – Trương Tiểu Kiếm ăn miếng cơm, sau đó chém một phát có thể nói là hoa bay lá tả: - Nhắc đến sư phụ của tôi, vậy thì phải nhắc đến sư tổ trước đã! Nhớ năm đó, sư phụ tôi bước chân vào nghề này cũng không như mong muốn đâu. Khi đó vẫn là những năm chín mươi, phía nam thôn làng của sư phụ tôi phát hiện dầu mỏ. Ai biết khi đang xây dựng giàn khoan đầu tiên, một trận đại họa trong cuộc đời của sư phụ tôi đang im ắng kéo đến.

Ngữ khí của hắn khi nói những lời này cực kỳ trầm thấp, mọi người vừa nghe đã cảm thấy cực kỳ thần bí, nhất thời đều vênh hết tai lên nghe.

- Cụ thể thôn của sư phụ tôi ở chỗ nào thì tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng lần trước khi sư phụ kể cho tôi nghe, quả thực sờn hết tóc gáy nhé! – Hiện tại Trương Tiểu Kiếm mở đầu câu chuyện, hoàn toàn chính là chém gió không cần nháp: - Ở trong thôn bọn họ phát hiện mỏ dầu, vậy thì đương nhiên phải khai thác đúng không? Vì thế bên trên phái người xuống, chuẩn bị xây dựng cái giàn khoan dầu. Nhưng mà máy móc vừa dựng xong, lập tức bắt đầu khoan thôi, ai biết vừa khoan đã xảy ra chuyện rồi! Vốn ấy, khoan giếng giếng phun đó là chuyện tốt, nhưng ai lại ngờ được rằng cái mỏ dầu ở trong thôn, nó lại phun ra cái thứ gì?

Mọi người cùng nhau hỏi:

- Là gì?

Trương Tiểu Kiếm lạnh lẽo nói:

- Là máu!

- A! – Vừa nghe thấy giàn khoan bắn ra máu, mọi người ở đây không khỏi đồng thời kinh hô!

- Mùi máu tanh hôi đầy mũi, tím ngắt! – Trương Tiểu Kiếm kể câu chuyện này là trên một cuốn sách mua ở quán ven đường, lúc này lại thêm mắm thêm muối chém bậy bạ lên trời luôn: - Dưới đất vừa có máu trào ra, ai biết sau đó sẽ chui ra thứ gì? Khi đó mọi người tính cả sư phụ tôi rất sợ hãi, nhất là đội trưởng đội giàn khoan, sợ đến mức ngậm ngược đầu thuốc lá trong miệng, lấy bật lửa đốt đầu lọc, đốt thế nào cũng không bắt mồi, toàn thân đều sợ đến mức ngớ người!

- Lúc này ai còn để ý đúng hay sai nữa! Trước tiên phải lấp cái giếng khoan kia cái đã! Nhưng lấp kiểu gì cũng không thể lấp kín miệng giếng lại được! Phải biết rằng, khi đó mũi khoan cắm xuống bao sâu? Ước chừng 900 mét! Thứ gì có thể sinh tồn ở sâu dưới lòng đất 900 mét đây? Khó tin tưởng nhất là, máu phun ra đầy đất như thế, vậy thì sinh vật kia lại to đến mức nào?

- Khi đó mọi người liền thảo luận, tất yếu phải báo cáo việc này lên trên! Vì thế cả đám người bị sợ đến mức đầu óc choáng váng. May mà lúc trăng lên giữa trời, máu không có phun ra từ miệng giếng nữa. Bất kể là người nào phải đối mặt với máu tươi đầy đất, cũng không nhìn được nổi hết cả da gà. Gió

nhẹ thổi đến, kéo theo từng đợt tanh hồi.

- Lại chờ lát nữa, có hai chùm ánh sáng vàng chiếu tới, một chiếc Beijing Jeep 202 vội vàng lao tới. Ở thời đại đó, chỉ có huyện trưởng mới có thể ngồi loại xe này. Huyện trưởng vừa đến, đương nhiên là phải điều tra rồi. Kết quả đang điều tra đây, lại không ngờ rằng, trong chớp mắt xung quanh chợt có tiếng động vang lên. Mọi người vừa thấy, suýt nữa thì sợ chết khiếp! Tất cả đều là rắn! Ước chừng mấy vạn con rắn! Thậm chí mọi người còn không biết là bầy rắn này xuất hiện từ chỗ nào!

Loài bò sát như rắn chính là thứ khiến nhiều người sợ hãi nhất. Tô Mai vừa nghe kể đến đây, cho dù biết rõ là giả, cũng “A” một tiếng, sau đó co ro thân thể.

Sở Phi hừ lạnh một tiếng:

- Giả thần giả quỷ.

Nhưng mọi người đều đang nghe, hẳn cũng chỉ có thể nghe Trương Tiểu Kiềm tiếp tục kể.

- Bầy xà vừa vây quanh, mọi người dọa đến mức rút nửa cái mạng. May mà khi ấy ở gần đó có căn phòng, tuy rằng không lớn nhưng đầu sao cũng có cửa sổ, đóng cửa lại thì rắn cũng không bò vào được. Nhất thời mọi người đều chui vào phòng. Cuối cùng đưa mắt nhìn quanh chỉ còn lại đồng nghìn nghịt rắn bao vây chặt chẽ căn phòng đó. Khi đó ông trẻ của sư phụ tôi cũng có mặt ở đó. Nói chung thì người già kiến thức rộng rãi, ra sức chỉ huy mọi người bịt kín cửa sổ ông khỏi các thứ, cuối cùng mới không bị bầy rắn chui vào.

Trương Tiểu Kiềm kể chuyện làm như có thật, mấy người ở đây nghe sồn tóc gáy, hô hấp dồn dập.

- Nhưng mà cứ bị bao vây như thế cũng không được. — Trương Tiểu Kiềm lại uống một ngụm canh, tiếp tục chém - Vì thế ông trẻ của sư phụ tôi chỉ có thể mời cao nhân giúp đỡ!

Giang Nghi Niên kinh hô:

- Cao nhân chính là sư tổ của cậu sao?!

- Đúng rồi! — Trương Tiểu Kiềm gật đầu nói: - Ông trẻ của sư phụ tôi lập tức viết một phong thư cầu cứu sư tổ. Sư phụ còn từng cho tôi nhìn xem bức thư đó kìa. Rất có nội dung nhé, tôi còn từng học thuộc nữa cơ!

- Cậu lại chém rồi. — Sở Phi vừa nghe đến đây, rốt cuộc bắt được sơ hở của Trương Tiểu Kiềm: - Cậu học thuộc bức thư đó? Nói nghe xem thử xem, tôi coi thử là thật hay giả!

Nhất thời mọi người đều nhìn Trương Tiểu Kiềm.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

À à tổ sư, dám nghi ngờ anh đúng không?

Lần trước đọc câu chuyện này anh còn cảm thấy đoạn nội dung này cực kỳ cao sang, cố ý học thuộc, chẳng lẽ còn có thể bị đám quê mùa chúng mày làm khó sao?

Đúng lúc này Sở Phi lại còn cười nói:

- Không nhớ rõ? Ai nha, Tiểu Kiềm nhé, không nhớ được thì không cần rằng nghĩ...

- Ừm, chẳng qua là thời gian lâu không nhắc đến chuyện này nên có chút không nhớ rõ. Vừa rồi ngẫm nghĩ lại cẩn thận một chút. — Trương Tiểu Kiềm cười ha ha gãi đầu, sau đó nói: - Để tôi đọc cho mọi người nghe nhé ---

“Hiển cho Minh Ngọc nhân huynh đài giám,

Trông ngóng nơi xa, nhân huynh ở dưới cùng đám mây với đệ, mà thâm thương không gặp người, đã hơn hai mươi năm, ngày xưa bẻ liễu từ biệt, nhân sinh mấy trần trọc, sự đời lưỡng mệnh mang.

Gặp nhau ở Đỗ gia đài, nâng chén uống mười ly, dường như đã là hôm qua, chỉ hận gió xuân vô lại, không biết rượu rồi người, thời hoa rơi đầy chén, mỗi khi nhớ nhân huynh, lại có mùi vị hoa đào, còn nỗi buồn nào hơn?

Nhưng đệ không thời gian cảm khái, nay gặp bầy xà làm hại, bao vây quê hương, mệnh treo trên dây, mà tài hèn sức mọn, không khả năng phục hồi, nguy hiểm như Cao Tô dẹp thành, bên mong mời nhân huynh, khuất tôn đài giả, từ xa đến đây, đó là may mắn lớn nhất đời ta.

Nhân huynh như Lý Quảng tuổi già, dù ngự giáp nam sơn, nhưng sự nghiệp cuộc đời anh hùng bao nhiêu. Thiên hạ kỳ thuật, thu hết vào lòng bàn tay, nhớ ngày đó, người mang đao tam xích, rượu ấm chém Giao về. Anh hùng già hàng phục người tài, không phá chí hướng ngàn dặm, bảo phong vừa hiện, định bốn bề đều phục.

Thấy chữ nhanh tới, ánh sáng sớm đến, nhất thiết nhất thiết.

Kính tụng hành an.

Đệ Thu Kha nhiên mi cần thượng.”

Chú: Đoạn trên dịch từ cổ văn, mình đã cố gắng làm cho nó dễ hiểu mà lại có bản sắc. Nhưng mà có lẽ vẫn không ổn lắm. Đọc được thì thôi không đọc cũng chẳng sao, chỉ là công cụ để nhân vật chính vênh mặt thôi.

Trương Tiểu Kiếm lắc lư đầu đọc xong một đoạn thư giấy này, sau đó chép miệng, nói:

- Ông trẻ của sư phụ tôi tên là Thái Tiểu, tên chữ Thu Kha.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Vu Mạn Kỳ.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +11 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Kim Khải Toàn.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Tô Mai.”

Mọi người ở đây nghe xong, nhất thời choáng váng!

Nếu nói lúc trước kể chuyện mọi người xem như là nghe chuyện ma thôi, nhưng ở đây Trương Tiểu Kiếm lại thật sự đọc được nội dung bức thư!

Phải biết rằng thứ đó không phải tùy tiện mà bịa ra được đâu!

Cho dù là vị sinh viên Thanh Hoa tài giỏi như Sở Phi, muốn làm ra một đoạn thể văn ngôn ngay tại hiện trường, cũng là tuyệt đối không thể được!

Cho nên bây giờ trong lòng mọi người chỉ có một ý tưởng: “Chẳng lẽ thằng cha Trương Tiểu Kiếm này kể chuyện là sự thật?!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Điểm tối đa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiếm ca, Kiếm ca! – Kim Khải Toàn khiếp sợ nói: - Thật sự có lá thư đó sao?! Hành văn thể này, tuyệt đối là cổ giả rồi! Đẳng cấp thấp nhất cũng phải là Trạng Nguyên trước cách mạng ấy nhỉ?!

- Đúng rồi, người bình thường tuyệt đối không viết được đâu. – Giang Nghi Niên cũng gật đầu nói: - Không hổ là thể hệ trước, viết bức thư mà cũng trâu bò thế!

Tô Mai cũng mở to mắt nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm.

Hiện tại ngay cả cô cũng không thể xác định Trương Tiểu Kiếm kể chuyện này là thật hay giả nữa.

Chung quy, thật lòng không phải tùy tiện là có thể viết được một bức thư như vậy đâu.

Sở Phi đều ghen đỏ cả mặt:

- Thế... Kia...

Hắn ấp úng thật lâu cũng không thể chọn được sai lầm nào nữa...

Ai nha sợ chưa?

Nhóc con, muốn đấu với anh sao? Còn kém chút đạo hạnh nhé!

Tuy rằng chỉ có một chút xú như vậy thôi, nhưng đôi khi chỉ có chút xú đó lại quyết định thắng bại cả trận đấu!

Lần sau nhớ kỹ nhé, lúc làm chánh nhất định phải xác định rõ ràng...

Tao tiếp tục chém!

- Khi đó vừa viết thư xong, vậy thì phải có người đưa thư đúng không? Mà chỉ có một chiếc xe Jeep thôi, chỉ có thể dựa vào dũng sĩ lái xe đưa thư. Mà ông tài kia cũng là trâu bò, bao bọc toàn thân bằng bao tải. Đầu tiên là ông trẻ của sư phụ tôi tìm chút lưu huỳnh để đuổi rắn, dọn ra một con đường trống, tài xế cầm đầu xông ra ngoài, lên xe Jeep, rồi cuộc đi đưa thư được.

- Lúc đi thì chạy như điên, mà lúc về cũng chạy như điên. Nhưng chờ đến khi tài xế trở về, mọi người lại phát hiện trong xe chỉ có mình tài xế. Sư phụ tôi sợ hãi, chẳng lẽ là không mời được sao?

- Chờ tài xế xông vào phòng, mọi người vây quanh hỏi chuyện như thế nào, tài xế nói, mời thì mời được, nhưng mà người ta không ngồi xe!

- Ah? – Tô Mai chớp chớp mắt, kinh ngạc hỏi: - Vậy thì hấn đến bằng cách nào?

- Đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Khi đó mọi người đều suy nghĩ như vậy, ai biết tài xế lại nói một câu, mọi người đều sững sờ! Khi đó tài xế chỉ đáp lại hai chữ, cười lừa...

“Phụt ----”

Giang Nghi Niên vừa nghe thấy hai chữ này lập tức phun ra, ra sức ho khan:

- Có xe không chịu ngồi, cười lừa, đây là thao tác gì vậy?!

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Cười lừa thì cười lừa, nhưng con lừa này lợi hại lắm! Bởi vì đúng lúc mọi người đều đang oán sư tổ của tôi không đáng tin, lập tức nhìn thấy ngoài sân giếng bày xà tự động dọn ra một khoảng trống, một hồi chuông đồng vang lên, một con lừa thô cứng một lão già chạy vào sân giếng.

- Trên người ông già kia chỉ mặc một tấm vải rách, bản như cặn dầu, dưới người mặc cái quần da, chân mang giày rách, dính đầy bùn vàng, bên eo cắm nghiêng một cái túi thuốc lão. Con lừa kia trái lại, rất là tinh thần, mắt hồng miệng hồng bụng trắng, còn có bốn vó màu bạc!

Lúc này Vu Mạn Kỳ phát hiện vấn đề:

- Con lừa kia chạy nhanh thế sao? Tài xế lái xe Jeep cũng vừa mới trở về thôi mà?

- Đúng rồi Vu tỷ. – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi gật đầu, suýt nữa thì chém cho con lừa kia thành thần thú hạ phẩm: - Nhưng là tọa kỵ của sư tổ cũng không phải là lừa, nó kêu là Đặc! Từ Điện Tuyệt Trần Đặc! Rồng đực giao phối với lừa cái sinh ra thú con gọi là Đặc, lừa đực giao phối với rồng cái sinh con thì gọi là Đại. Đặc sinh ở trên đất liền, Đại thì sống ở trong biển! Con Từ Điện Tuyệt Trần Đặc của sư tổ có thể nói là chạy đi như bay, không tránh khe rãnh, một ngày ngàn dặm!

Điểm số khiếp sợ +1, +2, +1, +2...

- Thần vậy! – Tô Mai kinh ngạc nói: - Sư tổ của anh quen biết với sư phụ của anh như vậy sao?

- Đúng. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói: - Sau khi sư tổ đuổi đi bảy rắn, vô tình phát hiện thể chất của sư phụ cũng là Cửu Âm Cửu Dương chi thể, nhất thời vui sướng, trực tiếp thu làm đồ đệ. Sau này tôi cũng là may mắn trùng hợp, vì thế trở thành đồ đệ của sư phụ. Ví dụ như trong Tây Du ký, Phật Tổ Như Lai từng nói, trên thế gian có ngũ trùng, doanh, lân, mao, vũ, côn. Ở đây nói ngũ trùng, đại khái chính là tất cả sinh linh trừ ngũ tiên. Sư tổ của tôi chuyên môn làm cái này.

Ai nha, đợt chém gió này, hoàn mỹ!

Hệ thống:

- Chém hay lắm, đỉnh đỉnh đỉnh!

Trương Tiểu Kiếm:

- Cảm ơn, cảm ơn.

Trương Tiểu Kiếm chém một trận này, khiến mọi người nghe mà tim đập thình thịch, muốn không tin, nhưng mà tuyệt đối không thể bịa ra nội dung bức thư kia được. Nhưng nếu tin thì... Mẹ nó cũng quá huyền ảo!

- Cậu chém thế cũng quá mơ hồ. – Sở Phi vẫn mạnh miệng: - Sao cậu không lên trời luôn đi? Thế giới này thật sự có rồng sao? Còn ngự trùng? Vậy cậu biết ngự trùng sao?

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục chém:

- Đương nhiên phải biết rồi! Chẳng qua hiện tại đạo hạnh của tôi còn hơi kém chút, không trâu bò như thế được. Nếu không tôi biểu diễn cho mọi người xem thử? Không phải tôi chém chứ, các loại sâu bọ lớn nhỏ xung quanh khách sạn này đều nghe lệnh tôi hết ấy!

- Được rồi được rồi, biết cậu lợi hại.

Mọi người cười hi hi ha ha, lần lượt tỏ vẻ coi như cậu chém hay lắm. Vu Mạn Kỳ nói:

- Được rồi, mọi người ăn cơm đi, sắp lạnh...

Ai biết đúng lúc mọi người chuẩn bị ăn cơm, đột nhiên tất cả mọi người đều sững sờ!

Ánh mắt Tô Mai gắt gao nhìn chằm chằm vào đầu Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Đây... Đây!

Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu:

- Hừm? Sao thế?

Tô Mai chỉ vào tóc Trương Tiểu Kiếm:

- Trên tóc của anh, có sâu kìa!

Trương Tiểu Kiếm trôi chảy chém một câu:

- Ai nha, bình thường thôi, đã bảo là anh có thể ngự trùng mà, chẳng qua là không thuần thục mà thôi...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Vu Mạn Kỳ.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Kim Khai Toàn.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Tô Mai.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ah? Sao bọn này lại đều giật mình thế? Chuyện gì vậy?

Kim Khai Toàn:

- Kiếm ca! Anh quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng! Trâu bò!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bảo anh mày rớt cuộc là làm sao? Pờ rồ cái gì?!

Hệ thống:

- Chém gió thành hiện thực thôi mà.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nháy mắt da gà bò đầy người! Trên đầu anh chẳng lẽ thật sự có sâu sao?!

Lúc này đã đêm lao thì phải chạy theo lao!

Trương Tiểu Kiếm cẩn thận vờ tay sờ sờ tóc một chút, sau đó liền cảm giác được có thứ gì đó bò lên tay, tê tê dại dại...

Cầm xuống nhìn xem...

Một con thiêu thân thật bụi đang vỗ cánh!

- Ai nha... - Trương Tiểu Kiếm sợ đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài --- Phong cách! Phong cách nhá! Lúc này bị tát sưng mặt cũng phải giả vờ thẳng béo! Lập tức giơ tay lên: - Honey, em bay chậm thôi, cẩn thận hoa hồng có gai đằng trước...

Phạch phạch...

Con thiêu thân bụi bằng nửa bàn tay nhất thời lập tức bay ra ngoài.

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vẫy tóc:

- Kỳ thật bọn nó rất đáng yêu...

Điểm số khiếp sợ +3, +4, +3, +2...

Nhìn điểm số khiếp sợ thu hoạch được, Trương Tiểu Kiếm biết, mình vừa thể hiện sự cao siêu lần này, được điểm tuyệt đối!

Còn có thể thêm một quả quýt nữa!

Hệ thống:

- Đỉnh đỉnh đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Triết ♂ học!

****Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực**

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Xi ----!

Vu tỷ Vu Mạn Kỳ phì cười một tiếng, không nhịn được nữa, che miệng bật cười, vừa cười vừa nói:

- Được, biết em lợi hại rồi. Nhanh ăn com đi, lát nữa com lạnh ăn không ngon đâu.

Quả nhiên vẫn là chị gái dịu dàng nói chuyện dễ nghe. Trương Tiểu Kiếm vội vàng ngồi xuống, nói:

- Đúng đúng đúng, ăn com trước ăn com trước!

Vì thế mọi người bắt đầu ăn com.

Lúc ăn com, Tô Mai càng nhìn càng cảm thấy Trương Tiểu Kiếm thú vị, nói:

- Tiểu Kiếm, anh xem chuẩn như vậy, có thể xem giúp em được không?

- Được thôi! — Trương Tiểu Kiếm không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý: - Anh xem tướng mạo xem tay đó là đỉnh nhất nhé anh nói cho em biết, tuyệt đối giết nhầm còn hơn bỏ sót! Không đến mức hoa rơi bay bổng dư âm còn vang vọng bên tai, nhưng dù sao cũng sẽ cam đoan không khiến em thất vọng!

- Ha ha, được. — Tô Mai cười đáp: - Bình thường em rất ít tiếp xúc với lĩnh vực này, muốn thử xem rốt cuộc có linh nghiệm hay không.

Hai người liếc mắt đưa tình ở đó, Sở Phi rốt cục không nhịn được...

Đôi cầu nam nữ này!

Ném thức ăn cho chó trước mặt bố mày, không thể chấp nhận được!

- Chúng ta là thanh niên thời đại mới “Bốn có”, dù sao cũng là sinh viên đại học hàng đầu. – Sở Phi hừ hừ nói: - Sao có thể tin tưởng những thứ phong kiến mê tín như vậy được. Chúng ta nên tin tưởng vào khoa học! Khoa học mới là lẽ phải!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai nha, cậu bạn nè, cậu nói những lời này, hệ thống đều nghe thấy hết đấy nhé...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, cậu có thể nhận được sao?

Hệ thống:

- Kí chủ có thể suy xét khiến hần nghiên cứu triết học.

Trương Tiểu Kiếm:

- Triết học?

Hệ thống:

- Triết 〇 học là chi nhánh của tài liệu khoa học dưới khoa học tự nhiên, chủ yếu là nghiên cứu làm thế nào để bẻ thẳng thành cong.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt, mày cũng quá độc ác đi...

Trương Tiểu Kiếm lạnh run. Hệ thống thật đúng là nham hiểm không ở mức bình thường, đây là muốn bẻ cong Sở Phi rồi, mạnh tay quá!

Quyết đoán đổi đề tài khác, coi chừng nghiên cứu Triết 〇 học cuối cùng nghiên cứu cả bản thân mình vào đó...

- Đứng đứng đứng! Khoa học mới là lẽ phải. – Trương Tiểu Kiếm ngồi bên cạnh không ngừng gật đầu: - Ăn com ăn com ---- Thực ra tôi cảm thấy Triết 〇 học là rất đáng để nghiên cứu đấy.

Sở Phi: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Kỳ thật rõ ràng là Sở Phi đang cố ý nhằm vào mình, Trương Tiểu Kiếm có thể cảm nhận được điều đó. Hần đầu có ngốc, chỉ bằng ánh mắt Sở Phi nhìn Tô Mai là biết người này nhất định có ý tưởng gì đó.

Thấy mỹ nữ lập tức đầu óc nóng lên liều mạng xông lên phía trước, đó gọi là tình trùng bơi lên não. Trương Tiểu Kiếm đương nhiên sẽ không nguyện ý làm bia đỡ đạn ngu xuẩn đó. Hần đầu có định theo đuổi người ta đâu mà.

Người ta một là Thanh Hoa một là Thiên Đại, cho dù mình có nhón chân cũng không chui được vào trong thế giới của người ta. Việc quan trọng bây giờ là phải làm việc chăm chỉ kiếm tiền học kỹ năng mới là lẽ phải.

Hệ thống:

- Một like cho ý tưởng của ký chủ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Cảm ơn cảm ơn.

Hệ thống tiếp tục:

- Dù sao ký chủ cũng đã FA hai mươi bốn năm, nhìn điểm này vẫn có thể thấy được là rất có nghị lực.

Tao đkm hận không thể bóp chết mày nhá! Vạch áo cho người xem lưng!

Hít sâu...

Ủm, lại nói, vừa rồi làm một đợt này cũng không lỗ, hiện tại điểm số khiếp sợ đã gần đến ba trăm rồi!

Quả nhiên là phải nhiều người mới được!

Lấy người làm gốc, sau này nhất định phải nhớ kỷ điểm này!

Bởi vì vấn đề lệnh hạn chế mua sắm cùng với tiền đặt cọc căn nhà thứ hai, cho nên buổi chiều số lượng khách hàng đến xem nhà cũng không nhiều. Đa số các nhân viên tiêu thụ đều nghỉ ngơi trong khu vực nghỉ.

Sở Phi cũng đến lượt tiếp một người khách. Nhưng hắn cũng giống như Tô Mai, đi qua gặp mặt cái rồi thờ phỉ phỉ trở về, đặt mông ngồi xuống sofa nói:

- Thật là không có cách nào làm việc được nữa! Lại là không có hộ khẩu Thiên Kinh!

Giang Nghi Niên nhún vai:

- Không có cách nào khác. Hết ngày lành rồi, haizzz.

Phải biết rằng lúc trước, ngày nào nhiều thì bọn họ có thể bán được mấy căn hộ, tháng nào mà chẳng kiếm được trăm mấy hai trăm ngàn? Bây giờ ngược lại, một tháng có thể bán được một căn đã là tốt lắm rồi.

Tô Mai xác thực là cô gái tốt, rót cho mỗi người một ly nước trà, bưng về đặt trước mặt mọi người nói:

- Cứ từ từ thôi. Chung quy tiền không dễ kiếm như vậy đâu, mọi người cũng đừng lo được lo mất. Giới hạn tiêu thụ cũng chỉ cao đến thế thôi, về sau tìm đường khác phát triển là ổn ấy mà.

Kim Khải Toàn thờ dài:

- Cũng chỉ có thể làm thế thôi.

Mọi người đều đang than thở, chỉ có Trương Tiểu Kiềm vẫn ngồi một chỗ nhìn bản vẽ kết cấu nhà, vừa nhìn vừa lên mạng tra tư liệu.

- Tiểu Kiềm, anh không nghỉ một lát sao? – Tô Mai uống ngụm trà, hỏi.

- Oh, dù sao cũng không có việc gì, cứ nghiên cứu thêm chút thôi. – Trương Tiểu Kiềm nhếch mép cười, sau đó tiếp tục xem tư liệu.

Kỳ thật hắn biết rõ, trong số những người ở đây, hắn là người không có ưu thế nhất. Xuất thân bình thường, bằng cấp bình thường, diện mạo bình thường, mỗi một người ở đây đều có thể treo đánh hắn.

Cho dù có hệ thống, nhưng cũng không thể ngồi mát ăn bát vàng đúng không ---- Cho dù là chém gió, mày cũng phải biết chỗ mà chém mới được...

Thời gian tiếp theo, mọi người cơ bản chỉ có tán gẫu, xem weibo...

Bên kia, Sở Phi ra sức nghiên cứu phong thủy, muốn biểu hiện một chút. Tô Mai thì đang tán gẫu với bạn cùng lớp trong group chat của lớp.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã đến giờ tan tầm.

- Tan tầm!

Mọi người gần như là canh đúng thời gian, vừa đến giờ tan tầm liền hoan hô, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Tô Mai cũng thay bộ váy áo xinh đẹp của cô, lúc này trông cô thanh xuân dạt dào, cả người tràn ngập hơi thở thanh xuân, thật giống như tinh linh bay múa trên nhân gian. Sở Phi thì mặc trang phục thường ngày, có thể thấy được đều là hàng hiệu, đi đến bên cạnh Tô Mai, mỉm cười nói:

- Anh đưa em về?

Tô Mai cười ha ha lắc đầu, nói:

- Không cần đâu, lát nữa em có hẹn với bạn rồi.

Sở Phi sùng sốt một chút:

- Bạn trai?

- Bạn thân. – Tô Mai mỉm môi cười, sau đó thướt tha đi ra ngoài, vừa ra đến cửa hiếu kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Kiềm, nói: - Tiểu Kiềm, anh không đi à?

- Ah? Anh sao? – Trương Tiểu Kiềm ngẩng đầu nhìn: - Hết giờ rồi à?

Tô Mai gật đầu nói:

- Đúng rồi, tan tầm. Lúc này cấp trên đều đang họp, cơ bản sẽ không có khách hàng đến đâu.

- Oh, được rồi. – Trương Tiểu Kiềm suy nghĩ, nói: - Vậy thì anh quét tước một chút rồi về. Mọi người về trước đi, ha ha.

Chung quy là người mới đến, dù sao cũng phải chịu khó một chút.

Kỳ thật Trương Tiểu Kiềm vẫn rất hiểu rõ một vài chuyện ---- Người ngốc không thể so bì chỉ số thông minh với các thiên tài được, nhưng về mặt chịu khó thì mọi người đều nằm trên vạch xuất phát thôi. . .

- Được, vậy ngày mai gặp nhé. – Tô Mai cười ha ha vẫy tay chào Trương Tiểu Kiềm, sau đó bay đi giống như tiên nữ. . .

Ừm, rất tiện khí, chẳng trách ánh mắt Sở Phi nhìn cô quả thực chính là ái mộ trắng trợn. . .

Nhìn mọi người rời đi, lúc này cả tòa văn phòng bất động sản đã không còn mấy người. Trương Tiểu Kiềm đứng dậy, nhặt hết rác rưởi trên mặt đất ném vào trong thùng rác, sau đó phui tay, về nhà ăn cơm, chuẩn bị kiểm điểm sổ khiếp sợ thoy!

Chung quy cuối tuần này phải đi xem phong thủy, một khoản mua bán rất lớn nhé!

- Tiểu Kiềm!

Ai biết Trương Tiểu Kiềm còn chưa kịp làm gì thì đã bị gọi tên. Quay đầu nhìn lại, đã thấy Vu tỷ đang lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Không thể dễ dàng tha thứ!

****Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực**

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ hỏi:

- Vu tỷ, có chuyện gì sao?

- Là thế này. . . - Vu tỷ hơi ngượng ngùng: - Chị có người bạn có đứa con mới học lớp năm tiểu học, đang làm bài tập ở trong này. Chị phải đi họp bây giờ nên không trông nó được, nếu em không bận việc gì ấy thì giúp chị trông một lúc, được không?

Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là phải được rồi!

- Em không có việc gì đâu, nhìn chị khách khí kìa! – Trương Tiểu Kiềm vỗ ngực vang dội nói: - Học sinh tiểu học chứ gì, yên tâm đi!

- Vậy được, đi theo chị. – Vu tỷ vừa đi vừa nói: - Chỉ cần trông cho nó làm bài tập là được. Nếu nó không biết chỗ nào thì em chỉ cho nó một chút.

Lúc này Vu tỷ dẫn Trương Tiểu Kiềm đi vào văn phòng của cô. Vừa vào cửa, Trương Tiểu Kiềm đã thấy một cậu nhóc chừng 12 – 13 tuổi đang bò trên bàn cúi đầu làm bài tập.

Cậu nhóc trắng trẻo sạch sẽ, lúc làm bài vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, vừa thấy đã biết là một đứa bé ngoan rồi.

Ai nha, đứa nhỏ thế này, đừng bảo là một đứa, đến một đám anh cũng có thể trông được hết!

- Được! Vu tỷ chị cứ bận việc trước đi. – Trương Tiểu Kiềm cười nói: - Em ở đây trông một lát cho.

- Ừ. – Vu tỷ quay đầu đi ra ngoài: - Chị đang họp ở văn phòng Vương tổng bên cạnh nhé, có việc gì em cứ gọi chị là được.

Tiền Vu tỷ ra ngoài, Trương Tiểu Kiềm xách ghế dựa ngồi bên cạnh cậu nhóc, nhìn hẩn làm bài tập.

Có thể thấy được, đề bài không đơn giản, cậu nhóc vừa làm vừa nhíu mày, lại làm một lúc, bỗng nhiên ném bút xuống, thờ phỉ phỉ dựa lưng vào sofa, cả giận nói:

- Đề gì mà rách nát, quá khó đi!

Ai yoo, đề tiểu học thôi mà làm khó mày thế hả con?

- Không biết làm à? – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng hỏi: - Có cần anh giúp không?

- Bằng anh á? – Cậu nhóc quay đầu liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, lập tức lại quay đầu đi: - Mặt xấu thế, cay hết cả mắt!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đau trym quá!

- Anh giúp mày làm bài thi liên quan gì tới xấu đẹp hả?! – Trương Tiểu Kiếm phát điên nói: - Thằng nhóc này sao lại gấu thế hả?

- Anh mới là gấu con ý! (*) – Cậu nhóc hừ hừ, sau đó ném vở bài tập sang: - Muốn xem thì xem đi. Dù sao phỏng chừng anh cũng chẳng biết làm đâu.

(*) Gấu con: Hán Việt là “hùng hài tử”, cách gọi mấy đứa nhỏ quậy phá không nghe lời người lớn.

- Vậy mới đúng chứ. – Trương Tiểu Kiếm vừa cầm lấy vở bài tập vừa nói: - Không phải là đề tiểu học sao? Cái thứ này đến bao nhiêu anh chém bấy nhiêu nhé. Nhớ năm đó khi còn đi học anh cũng từng được xưng là hoàng tử toán học đấy anh nói cho nhóc biết!

Cậu nhóc bĩu môi:

- Ai chẳng biết chém gió?

Á à đậu má, không tin chứ gì?

Đề anh cho mày biết cái gì gọi là chuyên gia toán học!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm bắt đầu xem

“Câu sáu: $(9999 + 9997 + \dots + 9001) - (1 + 3 + \dots + 999)$.”

“Câu chín: Một hàng có bảy số, trung bình cộng của các số là 18. Xóa đi một số, trung bình cộng của 6 số còn lại là 19. Lại xóa thêm một số, trung bình cộng của 5 số còn lại là 20. Hỏi tích số của hai số bị xóa?”

“Câu mười bốn: Tiểu Minh tham gia trắc nghiệm sáu lần. Lần thứ ba, thứ tư có điểm bình quân cao hơn 2 điểm so với hai lần trước, thấp hơn 2 điểm so với hai lần sau. Nếu ba lần sau có điểm bình quân cao hơn 3 điểm so với điểm bình quân của ba lần trước, vậy thì lần thứ tư cao hơn lần thứ ba bao nhiêu điểm?”

“Câu hai mươi lăm: ...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư! Hiện tại đề của lớp 5 tiểu học đã khó đến thế rồi sao?!

Bố mày đọc cả buổi vậy mà không thể tính được một câu nào cả!

- Em đã bảo là anh không được rồi mà. – Cậu nhóc chu miệng thật vêu: - Mặt xấu thế, vừa thấy đã biết là chỉ số thông minh không được tốt rồi. Vu tỷ tỷ cũng không chịu tìm chị gái nào xinh đẹp đến đây, cho dù là anh giai nào đẹp trai chút cũng được, không biết làm bài thi nhìn cũng thoải mái thôi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Anh mày vậy mà lại bị một thằng oắt con mười hai mười ba tuổi trào phúng, không thể dễ dàng tha thứ được!

- Hệ thống! – Trương Tiểu Kiếm rít gào: - Có kỹ năng toán tiểu học không? Hôm nay anh mày tức giận! Nó không chỉ chê anh xấu, còn chê anh không văn hóa! Không thể chấp nhận được!

Hệ thống:

- [Bảng tốt nghiệp toán tiểu học cấp hoàn mỹ], cần 200 điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chính là nó!

Hệ thống:

- Đã mua xong. Điểm số khiếp sợ còn thừa trước mắt: 275,67.

Một lượng tri thức khổng lồ truyền vào trong đầu Trương Tiểu Kiếm, chỉ trong vòng hai lần hô hấp, đã tốt nghiệp toán tiểu học!

- Xi, không phải là đề toán tiểu học sao? – Trương Tiểu Kiếm đắc ý vuốt tóc: - Xem anh dạy mày đây! Nói đi, không biết câu nào?

- Không phải đã viết rồi sao? – Cậu nhóc chỉ vào sách bài tập: - Bỏ trống đều không biết. Câu sáu câu chín câu mười bốn...

- Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi! – Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó cầm lấy bút của cậu nhóc, bắt đầu viết trên giấy: - $(9999 + 9997 + \dots + 9001) - (1 + 3 + \dots + 999)$. Giải: công thức đơn giản: $(9999 - 999) + (9997 - 997) + (9995 - 995) + \dots + (9001 - 1) = 9000 + 9000 + \dots + 9000 = 500 \times 9000 = 4500000$. Hiểu không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 7 đến từ Ninh Thụ Hào.”

Woa ha ha ha ha ha ha! Ông tướng, nhóc con bé bằng cái lỗ mũi mà còn dám kêu gào với anh, lần này sợ chưa?!

- Được đấy dễ nhũ! – Cậu nhóc trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào vở bài tập, kêu: - Thật sự có tài, tính ra được thật kìa!

Trương Tiểu Kiếm tức đến mức đen mặt:

- Mày bảo ai dễ nhũ đấy hả?!

Cậu nhóc:

- Ai bảo anh xấu thế làm chi... Không gọi anh thì gọi ai?

- Nghe đây! – Nhóc con, không dọa mày là không ổn rồi! Trương Tiểu Kiếm đắc ý giơ ngón cái lên: - Anh mày tên là Trương Tiểu Kiếm, người tương lai sẽ đi Nhà Trắng để chém gió... diễn thuyết nhé!

- Đi Nhà Trắng chém gió! – Cậu nhóc vừa nghe liền ánh mắt sáng lên, trực tiếp bỏ qua hai chữ “diễn thuyết” đằng sau: - Kiếm ca, mục tiêu nhân sinh của anh được đấy! Có tiền đồ! Em tên là Ninh Thụ Hào. Kiếm ca, anh nói cho em nghe đi, anh đi Nhà Trắng rồi định chém thế nào đây?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má bây giờ không phải là lúc để nói cái này được không!

- Gấu con! – Trương Tiểu Kiếm hận không thể cốc đầu hân: - Thành thật làm bài đi. Nghĩ vớ vẩn cái gì!

- Tên em là Ninh Thụ Hào, không phải gấu con! – Ninh Thụ Hào không bằng long, nhưng dù sao cũng là trẻ con, nhanh chóng bị Trương Tiểu Kiếm hấp dẫn lực chú ý, hỏi: - Kiếm ca, câu này làm thế nào đây? Bày cho em đi!

- Nghe nè, bây giờ chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích! – Trương Tiểu Kiếm cầm bút, bắt đầu cẩn thận giảng bài cho Ninh Thụ Hào nghe: - Đầu tiên, công thức này là có thể thay đổi, giáo viên đã nói cho mày đưa nghe chưa?

- Ừm, nói rồi. – Ninh Thụ Hào gật đầu thật mạnh, nói: - Nhưng mà câu này hơi phiền phức, đằng trước không có số 9000 nào hết mà.

- 9000 chính là số đếm thôi, bây giờ chỉ khác ở vấn đề số lượng thôi. – Trương Tiểu Kiếm có kỹ năng trong tay, giảng bài phải nói là đạo lý rõ ràng: - Anh nói em nhé, bỏ đi 9000, có phải là sẽ biến thành $999 - 999, 997 - 997$ đúng không?

Ninh Thụ Hào suy nghĩ, sau đó nói:

- Đúng, đều bằng 0.

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục giảng cho hân:

- Vậy thì tiếp theo, chính là tính thử xem có bao nhiêu số 0 đúng không? Đơn giản chút nhé, từ 1, 3, 5, 7 đến 99 sẽ có bao nhiêu con số?

- Để em tính coi. – Ninh Thụ Hào bắt đầu bẻ ngón tay: - Từ một đến mười là năm số, vậy thì từ một đến một trăm là năm mươi số, từ một đến một ngàn chính là năm trăm số?

- Đúng rồi đấy! – Trương Tiểu Kiếm vỗ bốp một phát lên lưng Ninh Thụ Hào: - Nhóc con còn có chút đầu óc đấy chứ, ha ha!

- He he... – Ninh Thụ Hào rốt cục cười ha ha: - Bình thường bình thường, đúng thứ ba trên thế giới thôi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mày nói thế mà không đỏ mặt hả con?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Thầy chùa tiểu học thời nay...

****Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực**

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chú: Các chương sau sẽ liên quan đến game Liên Quân Mobile, cũng giống như PUBG, mình không chơi game nên không am hiểu thuật ngữ trong game, hơn nữa thuật ngữ Trung Quốc và Việt Nam khác biệt nên có một số chỗ có lẽ bị dịch sai. Mong mọi người thông cảm cho mình. Cảm ơn.

- Như vậy tiếp theo chính là câu chín. – Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giảng câu thứ chín: - Có 7 số, trung bình cộng của các số là 18, sau khi xóa một số, trung bình cộng của 6 số còn lại là 19, lại bỏ đi một số, trung bình cộng của 5 số còn lại là 20. Hỏi tích số của hai số bị xóa. Kỳ thật câu hỏi này vẫn rất đơn giản. Thứ nhất ấy, trước tiên tính số đầu tiên là gì. Trung bình cộng là 18, có 7 số, vậy thì tổng cộng là bao nhiêu?

Ninh Thư Hào:

- Là... 126?

- Đúng. Vậy thì sau khi xóa một số, còn dư 6 số sẽ có tổng cộng là bao nhiêu? – Trương Tiểu Kiếm hướng dẫn từng bước.

Ninh Thư Hào:

- Là 114!

- Hai số này trừ cho nhau, có phải chính là số bị xóa không? – Trương Tiểu Kiếm tiếp tục giảng: - Số tiếp theo lại là số nào? Chẳng qua lại là làm một lần như thế, vậy thì sẽ ra số thứ hai bị xóa. Sau đó lại nhân hai số đó lên --- Kết quả cuối cùng bằng bao nhiêu?

Ninh Thư Hào:

- 168!

Điểm số khiếp sợ +3.

- Đúng rồi! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha, tiếp tục giảng: - Câu mười bốn, Tiểu Minh tham gia trắc nghiệm sáu lần, lần thứ ba, thứ tư có điểm bình quân lớn hơn 2 điểm so với hai lần trước, ít hơn 2 điểm so với hai lần sau. Nếu ba lần sau có điểm bình quân nhiều hơn 3 điểm so với ba lần trước, vậy thì lần thứ tư được nhiều hơn lần thứ ba bao nhiêu điểm. Câu hỏi này ấy, thành tích lần thứ ba, thứ tư tổng cộng nhiều hơn 4 điểm so với hai lần trước, tổng cộng ít hơn 4 điểm so với hai lần sau, suy ra thành tích của hai lần sau nhiều hơn hai lần trước là 8 điểm. Bởi vì thành tích của ba lần sau tổng cộng nhiều hơn 9 điểm so với thành tích của ba lần trước. Cho nên lần thứ tư nhiều hơn lần thứ ba là: $9 - 8 = 1$ điểm. . .

Điểm số khiếp sợ +2.

Trong lòng Trương Tiểu Kiếm vui muốn nở hoa rồi --- Hừ hừ hừ hừ, a ha ha ha ha ha ha ha ha!

Oắt con chính là oắt con!

Quả nhiên dễ dãi!

Thời gian tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm giúp Ninh Thư Hào đẩy một đường. Chẳng qua mới khoảng hai mươi phút đã giảng xong hết toàn bộ câu hỏi.

- Kiếm ca lợi hại quá! – Ninh Thư Hào hiện tại nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng ánh mắt hoàn toàn khác: - Ngày mai em còn tìm anh làm bài tập nữa!

Cái đệt, thằng oắt con nhà người, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước nhá! Thời gian của anh rất quý giá đấy biết không hả?

Mỗi ngày làm bài tập với mày thì anh còn chơi cái búa!

- Chỉ sợ không được đâu. . . - Trương Tiểu Kiếm định cự tuyệt: - Bình thường anh vẫn rất bận rộn. . .

Ninh Thư Hào trực tiếp rút ra hai tờ Mao gia gia trong túi:

- Mỗi ngày 200.

- ... Nhưng mà có bận rộn cũng không thể ảnh hưởng đến học tập của đứa nhỏ nha! – Trương Tiểu Kiếm gõ thước ngay tại chỗ: - Về sau có bài tập gì cứ đến tìm anh!

Chặn ngang đoạt lấy Mao gia gia trong tay Ninh Thư Hào, Trương Tiểu Kiếm cười như muốn nở hoa:

- He he, nói đi, còn có bài tập nào chưa làm xong chưa?

Ninh Thư Hào:

- Kiếm ca, tiết tháo của anh đâu?

- Hừm? Tiết tháo? Tiết tháo gì cơ? – Trương Tiểu Kiếm đầy mặt đứng đắn nhìn Ninh Thư Hào: - Đó là cái gì? Ăn được không?

Ninh Thư Hào lập tức che mặt:

- Quả nhiên là người xấu hoàn toàn không cần chú ý hình tượng...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xi, dù sao anh mày vốn không có hình tượng!

Woa ha ha ha ha ha! Có 200 tệ này, thu nhập bình quân một ngày của anh em rất cục hơn sáu tệ rồi! Sướng!

Nhanh chóng kéo băng xếp hạng ra.

"Hạng 18.562.158: Trương Tiểu Kiếm, thu nhập bình quân một ngày: 6,36 tệ. Còn cần 1656,32 tệ để tăng lên trước 18.400.000 hạng."

Sướng! Phòng chừng không bao lâu lại có thể thêm một khung kỹ năng nữa rồi!

Bây giờ làm xong bài tập, tiếp theo phải làm gì, đó là vấn đề rất quan trọng.

Chung quy thu tiền người ta rồi, một ngày hai trăm tệ chứ chả đùa, dù sao cũng phải làm việc đúng không?

- Tiếp theo chúng ta làm gì? – Trương Tiểu Kiếm nhìn cặp sách của Ninh Thư Hào hỏi: - Tiếp tục làm bài tập? Ngữ văn hay là tiếng Anh?

- Máy cái đó em sớm làm xong rồi. – Ninh Thư Hào cười hi hi lấy ra một chiếc iPhone 7 Plus màu đen: - Biết chơi Liên Quân Mobile không? Voicechat đi, đánh trợ thủ giúp em.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mẹ kiếp! Anh chơi Liên Quân Mobile hạn nhất chính là thầy chùa tiểu học nhá!

Bị lừa vô số lần có biết không hả?!

Nhưng không có cách nào khác, người ta tiêu tiền, lừa thì lừa đi...

- Nhóc con để nhũ... - Trương Tiểu Kiếm bĩu môi, sau đó lấy ra di động cùi của mình: - Không phải anh chém chứ, Kiếm ca nhà mày tốt xấu cũng là cấp bậc kim cương nhá, nhóc con nhà mi đánh trợ thủ cho anh nghe còn có lí. Xem anh dẫn mày leo rank!

Ninh Thư Hào mặt không biểu cảm liếc nhìn di động của Trương Tiểu Kiếm, sau đó hừ hừ nói:

- Kiếm ca, em phát hiện, anh không chỉ có mặt xấu, còn nghèo! Không chỉ nghèo, còn thích chém gió!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Hệ thống! – Trương Tiểu Kiếm tức giận răng nghiến lợi: - Tao có thể dạy Triết 〇 học cho nó được không?

Hệ thống:

- Có thể.

Hừ hừ, nhìn thấy chưa, hệ thống cho phép nhá! Nhóc con lại chọc giận anh, cẩn thận anh cho mày hiểu cái gì gọi là Triết 〇 học nhá!

Hai người vào game, add friend, sau đó...

- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca! – Ninh Thư Hào vừa thấy ID của Trương Tiểu Kiếm lập tức vui vẻ: - Ha ha ha ha ha! Kiếm ca anh thật là để nhũn không tâm thường nhỉ!

- Đệ Nhất • Ultraman, ID của mày cũng chẳng hơn chỗ nào nhá. – Trương Tiểu Kiếm he he cười lạnh: - Nhóc con còn xem Ultraman à?

- Xi, anh mới là nhóc con. – Ninh Thư Hào nói một câu khiến Trương Tiểu Kiếm triệt để buồn bực: - Em có ba con vợ ở trường học nhá!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống, anh em bị đá kích sâu sắc quá!

Lớp 5 tiểu học mà đã bắt đầu mở hậu cung rồi! Bây giờ anh còn đang độc thân nè!

Hệ thống:

- Bảng trạng thái hiện tại của ký chủ, thoát kiếp FA không phải là việc gấp gáp nhất. Thoát nghèo khó mới hẳn là mục tiêu hàng đầu.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đau trym quá man!

- Nghĩ gì vậy? Bị đá kích hả? – Ninh Thư Hào liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, cười nói: - Nhanh lên, trước lập team

- Được rồi, đừng nhìn mày người nhỏ mà ranh ma, còn ba con vợ... Anh nói cho mày biết, chơi trò chơi là không thể... - Trương Tiểu Kiếm lầm bầm click giả nhập đội ngũ, sau đó chờ đến khi nhìn thấy đẳng cấp của Ninh Thư Hào suýt nữa ném điện thoại đi: - Đậu má! Mày đã là cao thủ bậc một rồi á?! Mày tìm cây thuê leo rank à?!

- Xi, thực lực của người ta ở đây này nhá. – Ninh Thư Hào lại bĩu môi: - Em dẫn anh leo rank nghe còn có lí. Chờ chút, em gọi mấy đứa bạn đến, chúng ta chơi năm

Liên Quân Mobile là game do công ty Đẳng Tấn nghiên cứu phát minh và vận hành, là một khoản game di động loại MOBA, chủ yếu là thi đấu đối chiến, chế độ chơi người với người (PvP) có các bản đồ như 1v1, 3v3, 5v5... Còn có thể tham gia hình thức mạo hiểm, đấu với máy (PvE) với các bản đồ cũng giống như PvP. Sau khi thỏa mãn các điều kiện, có thể tham gia đấu hạng.

Trò chơi có cách chơi đơn giản dễ quen tay, lại thêm web Đẳng Tấn tuyên truyền, vừa online đã đạt được vô số người chơi khen ngợi.

Nói không khoa trương, bạn có thể không chơi game này, nhưng tuyệt đối không có khả năng chưa từng nghe thấy nó.

Đương nhiên, cũng chính vì vậy, thầy chùa tiểu học chơi game này cực kỳ nhiều. Có thể nói, mỗi một thầy chùa tiểu học đều có khả năng khiến người chơi biến thành thiên sứ gãy cánh...

Khả năng kêu gọi của Ninh Thư Hào vẫn còn khá tốt, chỉ mới hai phút đã tìm được ba người vào team.

“Cao Thủ bậc một Diga • Ultraman đã vào phòng.”

“Cao Thủ bậc một Seven • Ultraman đã vào phòng.”

“Cao Thủ bậc một Mary • Ultraman đã vào phòng.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vừa thấy đã biết là một gia tộc! Có cần anh đổi tên thành Kane • Ultraman không hả? Chính là cha đẻ của Ult đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nằm lên rank Thách Đấu nhé!

**Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

**

Ba người vào game lập tức lú lú bần tán ----

Diga • Ultraman: “Thư Hào, chuyện gì vậy? Hình như có sinh vật kỳ quái nào đó trà trộn vào giữa chúng ta thì phải.”

Seven • Ultraman: “Emm... Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca, ID hay lắm, ha ha ha ha ha!”

Mary • Ultraman: “Thư Hào, hần có được hay không vậy? Cậu xem hần mới Kim Cương ba sao kia. Chúng ta đều đã là Cao Thủ một rồi, mấy ngày nay tớ còn muốn xông lên Thách Đấu đâu, đừng có làm phiền đến chúng ta đấy.”

Cái đệt! Không thể dễ dàng tha thứ được!

Một đám học sinh tiểu học mà cũng dám khinh bỉ anh! Hôm nay anh sẽ khiến chúng mày hiểu được cái gì gọi là cao thủ tịch mịch, cao xù bất thắng hần!

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Xem hôm nay anh dẫn chúng mày leo rank Thách Đấu!”

Đệ Nhất • Ultraman: “Ông này không chỉ mặt xấu, còn nghèo. Không chỉ nghèo, còn thích chém gió. Lát nữa chúng ta không cần để ý đến ông, cứ đánh thôi, dù sao chỉ là góp cho đủ số. Tớ đi đường dưới, đừng đến.”

Diga • Ultraman: “Được. Tớ solo đường trên, dẫn bay (*), đường trên đừng đến, không thì treo máy.”

(*) Dẫn bay: Thuật ngữ game Trung Quốc, ý là “Tao dẫn chúng mày bay”, thằng này nó muốn gánh team dẫn mọi người đi đến thắng lợi.

Seven • Ultraman: “Solo đường giữa, dẫn bay, ai đến treo máy.”

Mary • Ultraman: “Đường rừng đừng động, nếu không treo máy.”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Vậy... Thế anh ở trong suối nhé, cổ vũ cho các cậu!”

Đệ Nhất • Ultraman: “Được.”

Diga • Ultraman: “Hay lắm, hết ván báo cáo nhá.”

Seven • Ultraman: “+1.”

Mary • Ultraman: “+2.”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “...”

Mở voicechat, bắt đầu trò chơi.

Dù sao đều đứng ở trong suối cổ vũ, Trương Tiểu Kiếm tùy ý lựa chọn một tướng, tiến vào phòng game.

Rất rõ ràng, quân địch đã phát hiện sinh vật hiếm có Trương Tiểu Kiếm, một người nói:

- Bên kia, giữa chúng mày hình như trà trộn vào một thằng kỳ quái nào kia.

Người thứ hai nói:

- Một đám học sinh tiểu học?

Người thứ ba nói:

- Tao thích nhất thầy chùa tiểu học!

Đệ Nhất • Ultraman: “Ultraman đánh quái vật!”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Diga • Ultraman: “Đừng chịu chết, anh dẫn mày bay!”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Seven • Ultraman: “Hết ván báo cáo!”

Mary • Ultraman: “+1!”

Đệ Nhất • Ultraman: “+2!”

Bà mẹ, chúng mày đều không coi trọng anh đúng hông? Xem hôm nay anh cho chúng mày biết cái gì gọi là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng gáo!

Mọi người nhanh chóng vào vị trí, hai bên bắt đầu ra quân.

Game Liên Quân Mobile có tính đối kháng cực kỳ mạnh. Mới bắt đầu hai phút, đường dưới đã bắt đầu PK!

Ninh Thư Hào không hề là Cao Thủ bậc một, thao tác xác thực đứng đầu. Nhưng vấn đề là đường dưới chỉ có hần một người, đối diện có hai người. Một đánh hai nhất định là đánh không lại. Cho nên mới đối mặt một lúc, Ninh Thư Hào đã bị đánh về bệ đá cô để hồi phục rồi.

Tăng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Một người đối diện nói: “Bọn họ thật sự có một đứa treo máy kia!”

Người khác nói: “Kiếm Ca đang kêu bóp bóp ở nước suối kia chúng mày, các anh em đi nhanh thôi!”

Ninh Thư Hào cầm di động, gào lên:

- Kiếm ca! Anh nhanh lên đi thôi! Thật đúng là đứng trong suối cô vũ à?!

Diga • Ultraman: “Đồ tặc!”

Seven • Ultraman: “+1!”

Mary • Ultraman: “+2!”

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Yên tâm đi, có anh ở đây cam đoan chúng mày nằm thẳng nhá.

Ninh Thư Hào đen cả mặt, phát điên nói:

- Ông đứng dưới suối kêu bóp bóp thì bọn tôi thắng được à?! Đây là rank Cao Thủ, thắng một trận không dễ đâu nhá!

- Xi, sợ cái gì... - Trương Tiểu Kiếm cười he he, điều khiển tướng vòng quanh trong suối, vừa xoay vừa nói: - Cậu kia, Jungle đi đường dưới bắt người đi!

Mary • Ultraman: “Tao đập cái búa nhá. Chỗ tao cũng mới hai người thôi, người ta cũng là hai người, nếu đi rừng ngồi ở đó hai tao đều phải chết ngắc ngứ nhá!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

What?! Vậy mà lại là Loli sao?!

Trương Tiểu Kiếm cười nhìn di động nói:

- Đi đi, nhóc yên tâm, bọn họ sẽ nhận được điện thoại.

Ninh Thư Hào ở bên cạnh cẩn thận thêm lính, nói tiếp:

- Anh cứ chém đi, chờ ra ngoài lập tức báo cáo anh... Đập má! ADC của bọn nó không động thật kia! Nhanh lên!

Lúc này Mary • Ultraman điều khiển tướng đi rừng vừa đến đây, một trận XXOO, thành công ăn được hai mạng!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Trương Hàm Hàm.”

Tăng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp.”

- Hay lắm Kiếm ca. – Ninh Thư Hào ăn được hai mạng, lập tức vui vẻ: - Anh may mắn thật đấy. Vừa rồi bọn nó thật sự nhận được điện thoại kìa, ha ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm vuốt tóc:

- Đó là đương nhiên. Cái gì gọi là dẫn mây lên hương dẫn mây bay, không có chút tài năng thì anh dám nói vậy à?

Trò chơi tiếp tục.

Chờ Mary • Ultraman từ đi rừng đến đường giữa, Trương Tiểu Kiếm lại nói vào microphone:

- Lên nào anh em! Đường giữa đối diện lại sắp nhận điện thoại rồi!

Seven • Ultraman đường giữa: “Kiếm ca thật là thích chém gió, anh bảo nhận điện thoại hần lập tức nhận... Đâu má, hần thật sự không động kia! Xem tao solo kill!”

Seven • Ultraman xông lên chính là một trận skill liên hoàn hoa lệ, ăn mạng +1!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Hàm Hàm.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Doãn Giai Tường.”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bốp bốp bốp bốp bốp bốp.”

Nay bên mình đã thành công ăn được ba mạng, Ninh Thư Hào cùng ba đồng bọn của hần đều vui vẻ.

- Ah yooo, hôm nay được lắm!

Diga • Ultraman đường trên không nhin được: “Kiếm ca, mau nhìn xem bên chỗ em khi nào thì nhận điện thoại thế?”

Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, đầy mặt thần côn nói:

- Lên đi thiếu niên, game không chỉ có đối kháng trước mắt, còn được điện thoại hỗ trợ...

Diga • Ultraman: “Ah, hần thật sự không động kia!”

Ăn mạng +1.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Hàm Hàm.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Doãn Giai Tường.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Quan Khánh Sinh.”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Bốp bốp bốp bốp bốp bốp.”

Lúc này bốn người Ninh Thư Hào đã xem ngây người! Đây mẹ nó là rank Cao Thủ nhá, một thằng treo máy, bốn đánh năm, cục diện vốn là thua chắc rồi, vậy mà bên mình đánh được 4 – 0 một cách quý dị như vậy?

Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã vui ngất trời, hệ thống chém gió này thật là dùng quá tốt rồi, ha ha ha ha!

Nằm lên rank Thách Đấu nhá!

Lúc này nhà chính trên dưới đều đã bị san bằng, bắt đầu chuẩn bị đánh đoàn. Thời gian tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm lại kinh nổ ánh mắt của tất cả mọi người một lần nữa!

- Các anh em lên nào! – Trương Tiểu Kiếm hét to về phía microphone: - Đối phương đi rừng rớt!

- Đối phương solo đường giữa có điện thoại!

- Đối phương solo đường trên di động hết pin!

Ăn mạng +1, +1, +2, +3...

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +4, +2...

Lúc này bên Trương Tiểu Kiếm đã dẫn trước 16 mạng người. Đối phương lại còn chưa ăn được một mạng...

Đánh đến cuối trận, bên đối phương đều muốn sập đồ ----

“Hôm nay đm là chuyện gì vậy?! Tao chơi game có một lát thôi mà nhận được ba cú điện thoại!”

“Tao đm nhận được hai cú, di động còn 20% pin còn nhảy thông báo!”

“Bên tao kẹt ít nhất ba lần! Trước kia không thấy sóng yếu như vậy mà...”

“Hôm nay có kỳ lạ!”

“Đổi điện, cái thằng kêu bốp bốp bên chúng mày có bất thường! Ra phòng nhanh báo cáo nó!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ai yoo thu tiền sướng quá đi...

****Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực**

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Mức chênh lệch kinh tế khổng lồ đã hoàn toàn không thể xoay chuyển cục diện thất bại. Quan trọng nhất là chỉ cần vừa đổi mặt, không phải có điện thoại gọi đến thì cũng là di động hết pin, còn không nữa thì là sóng yếu, dưới tình huống đổi điện bốn đánh năm vậy mà bị giết thành 21 – 0...

Nhưng vấn đề là mày muốn nói đây là hack, nhưng ai từng nghe nói đến loại hack nào có thể khiến người khác nhận được điện thoại?

Kết quả chỉ mới mười lăm phút ngắn ngủi, Trương Tiểu Kiếm đã dẫn bốn năm thắng một ván...

- Hôm nay... - Ninh Thư Hào nhìn hình ảnh thắng lợi trên di động, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn di động, sau đó lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, đầy mặt ngớ ngẩn: - Kiếm ca, miệng anh cứng rồi à?

- Mày đang nói vớ vẩn à? – Lúc này Trương Tiểu Kiếm chém gió quả thực chính là mở miệng liền tới: - Không có chút tài năng còn dám đứng dưới suối cổ vũ cho mày à? Mày cho rằng ai cũng có thể làm việc này sao?

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +4, +2...

Ninh Thư Hào cùng ba đứa bạn của hắn toàn bộ đều ngây người. Hôm nay gặp phải cao nhân rồi sao?

- Kiếm ca! Kiếm ca ca! – Ninh Thư Hào quyết đoán ôm đầu: - Tiếp tục tiếp tục đi! Nói không chừng hôm nay chúng ta lập tức lên rank Thách Đấu!

Diga • Ultraman: “Kiếm ca xin dẫn em đi!”

Seven • Ultraman: “Kiếm ca xin dẫn em nằm thắng!”

Mary • Ultraman: “+1! Kiếm ca sao anh lại vĩ đại đến thế?”

Ai nha, nếu đã thịnh tình như thế thì không thể chối từ, vậy anh lại dẫn chúng mày leo rank tiếp đi. Ai bảo anh lớn hơn chúng mày nhiều tuổi thế làm gì?

- Công lực của anh cũng không phải là tùy tiện dùng đâu nhá. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Cổ vũ một lần là rất hao phí thể lực cùng trí nhớ đấy chúng mày có biết không hả? Đây chính là thao tác rất cao siêu, có nói chúng mày cũng không hiểu! Bây giờ còn chưa ăn được miếng cơm nào, bụng đói kêu ừng ực rồi...

Ninh Thư Hào liếc xéo Trương Tiểu Kiếm:

- Một ván năm chục!

Trương Tiểu Kiếm:

- Làm! Tiếp tục tiếp tục!

Woa ha ha ha ha ha! Lại có năm chục vào tay!

Diga • Ultraman: “Kiếm ca tiết tháo của anh đâu?”

Seven • Ultraman: “Kiếm ca anh làm thế cũng quá gặt người!”

Mary • Ultraman: “Đúng rồi. Lát nữa add wechat, trước chuyển hai trăm!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Một đám tiểu địa chủ nhá đầu má!

Trương Tiểu Kiếm quả thực rơi lệ đầy mặt, quả nhiên vẫn là tiền của địa chủ dễ kiếm nhất! Các cậu xem Ninh Thư Hào, thống khoái hơn cả Đại Tiểu Thư Baby! Một ván cho năm chục cơ! Đại Tiểu Thư một ván mới có hai chục...

- Add wechat add wechat! Nhanh lên thoy! – Rèn sắt phải thừa dịp còn nóng, Trương Tiểu Kiếm không nói hai lời bắt đầu gửi số wechat cho mấy người: - Quá thời hạn không chờ nhá. Bây giờ không làm sau này sẽ không dễ add đâu đó!

- Xi, add cái wechat thôi mà còn quá thời hạn không chờ. – Diga • Ultraman là người đầu tiên add wechat. Add xong lập tức gửi một bao lì xì: 18,88!

Trương Tiểu Kiếm nhìn cười híp mắt:

- Cảm ơn sếp lớn!

Ninh Thư Hào ngồi bên cạnh thấy thế giật giật khóe mắt:

- Kiếm ca, tiết tháo của anh kia! Tiết tháo kia! Rơi đầy đất kia trời đất ơi!

- Tiết tháo là cái gì? – Trương Tiểu Kiếm đâu để ý cái đó: - Ăn được không? Đám địa chủ chúng mày sao biết được nỗi đau của người nghèo bọn tao!

- Cũng đúng. – Ninh Thư Hào liếm liếm môi: - Chung quy vừa nghèo vừa xấu còn thích chém gió. Bây giờ em phát hiện anh còn rất bựa nhé...

Cái đệt! Có biết nói chuyện không hả?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Nhóc còn, có tin lát nữa mày sẽ gặp bị kịch không hả?

- Em mới không tin đâu! – Ninh Thư Hào add wechat, trực tiếp phát một bao to: 188,8!

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa thì dán mắt vào màn hình di động!

Địa chủ nha! Đây mới là địa chủ chân chính nè! Vung tay chính là bao lớn 188,8!

Ninh Thư Hào:

- Bây giờ còn bị kịch không?

- Đầu má, đừng đùa! – Trương Tiểu Kiếm bĩu môi: - Một mỹ thiếu niên anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như nhóc làm sao có thể gặp bị kịch được, đúng là... Ai dám nói nhóc gặp bị kịch anh sẽ đánh rớt đầu nó!

Ninh Thư Hào: “...”

- Tiểu Tien Tien. – Lúc này Mary • Ultraman add wechat của Trương Tiểu Kiếm: - Em cũng phát lì xì cho anh nè.

Trương Hàm Hàm phát bao lì xì 88,8 cho Trương Tiểu Kiếm

Nhận lấy, quyết đoán nhận lấy!

Sau đó là Seven • Ultraman, phát bao lì xì 18,8 --- Ừm, tuy rằng nhỏ chút, nhưng không sao, anh không ngại ít!

- Ai nha... - Trương Tiểu Kiếm cảm thán: - Mọi người đều là địa chủ, ông trùm! Tuyệt đối ông trùm! Nói đi, ván này muốn thắng thế nào?

Thu người tiền tài thay người cần tài, chung quy mới một lúc mà đã có mấy trăm tệ vào túi, Trương Tiểu Kiếm đột nhiên cũng cảm thấy mình biến thành địa chủ luôn!

Ăn cơm là CLGT? Có tiền kiếm ai còn sốt cmn ruột muốn ăn cơm nữa?

- Đương nhiên là nằm thắng rồi! – Ninh Thư Hào ở bên cạnh nói: - Em còn có hai ván là lên Thách Đấu, hừ hừ, ai bảo bọn kia cả ngày nói trình độ của em không được, chờ em lên rank Thách Đấu xem bọn nó còn nói được gì!

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm vung tay lên: - Vậy thì đi thôi các địa chủ!

Thời gian tiếp theo, bốn người Ninh Thư Hào mới chân chính kiến thức đến cái gì gọi là miệng quạ đen --- Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca quả nhiên là chỉ chỗ nào đánh chỗ nào, chưa bao giờ sai lầm!

- Chơi nó cho anh! Đưa thằng này về nhà trước!

Ăn mạng +1!

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +2, +2...

- Nhanh nhanh nhanh, bắt đầu đánh đoàn rồi, bắt đi rừng trước, di động của thằng này nhất định hết pin!

Ăn mạng +3!

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +2, +2,...

- Phá nhà chính, phá nhà chính đi! Phá nhà chính trước rồi giết thằng kia!

- Á à đậu má, lại thêm một thằng đến đây chịu chết!

Ăn mạng +2!

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +2, +2,...

Một đường đi này quả thực chính là ngược đãi đến mức đối phương không thể tự gánh vác sinh hoạt, không phải người này nhận được điện thoại thì cũng là người kia di động hết pin, không nữa thì là internet bỗng nhiên rớt mạng!

Đánh đến cuối cùng, đối phương quả thực sập đổ: “Chúng mày ăn cái đéo gì mà may mắn thế?! Bên bọn tao quả thực chưa từng yên tĩnh được một lần! Vừa đánh đoàn đã có điện thoại gọi tới! Tao đm đéo biết vì sao nhiều điện thoại thế nữa!”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Kỳ thật may mắn cũng là một phần của thực lực, woa ha ha ha ha ha!”

Đệ Nhất • Ultraman: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Diga • Ultraman: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Seven • Ultraman: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Mary • Ultraman: “Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Lại là một lần bốn nằm thắng!

Woa ha ha ha ha ha ha!

Ai yoo thu được tiền sướng quá...

Dẫn theo bốn đứa nhỏ thắng liên tục ba ván, Trương Tiểu Kiếm nhìn bảng xếp hạng hệ thống, thỏa mãn hít sâu một hơi:

- Ai yoo, thu nhập bình quân một ngày đã có 7,22 rồi, xem ra cũng rất dễ dàng mà, he he. Cách hạng 18.400.000 còn thiếu 1341,04 tệ!

Lại đến gần nhà các đồng chí!

- Hôm nay chơi cũng được lắm! – Ninh Thư Hào thành công thăng cấp lên Thách Đấu một, thỏa mãn vờn vai: - Kiếm ca, ngày mai em lại tìm anh leo rank tiếp ha. Hôm nay không thể chơi, lát nữa chị gái đến đón em rồi.

- Oh, được thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Vậy thì lát nữa anh về nhà ăn cơm.

Lúc này Trương Hàm Hàm cũng gửi tin nhắn tới: “Tiểu Tiện Tiện, miệng của anh dùng tốt thật đấy. Ngày mai còn tìm anh chơi nữa được không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Được thôi, đến lúc đó thuận tay mạng theo.”

Trương Hàm Hàm: “Okay. Đúng rồi Tiểu Tiện Tiện, anh biết làm bài tập đúng hông? Cái trường chết tiệt này cho nhiều bài tập về nhà quá, rất nhiều chỗ em không biết làm.”

Cái đệt, đây là lại có mỗi đến cửa sao?

Trương Tiểu Kiếm: “Được chứ. Một lần làm bài năm chục, gia sư hai trăm”

Trương Hàm Hàm: “Vậy thì quyết định thế nhé. Không được leo cây đâu đó. Moahhhh~!”

Trương Tiểu Kiếm: “Đương nhiên rồi!”

Ai nha, con nhóc này, còn rất moe đây --- Nhưng mà cũng phải trả tiền! Thời gian của anh rất quý giá, mỗi phút mấy tệ chứ không đùa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Live stream đi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bên này liên hệ mua bán xong, bên kia Vu tỷ cũng hợp xong, mở cửa ra, vừa thấy hai người coi như chơi vui vẻ, lập tức cười nói:

- Thư Hào, làm xong hết bài tập chưa? Khi nào thì chị của em tới?
- Vừa gửi wechat cho em, đã đến cửa chính. – Ninh Thư Hào bỏ đồ vào túi xách: - Đi thôi Vu tỷ tỷ.
- Ừ. – Vu tỷ gật đầu, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Tiểu Kiếm, cảm ơn nhé, hôm nay làm phiền em.

Ai yoo xem chị khách khí chưa kia, ngồi có một lúc thôi mà đã có năm trăm tệ vào tay rồi, hoàn toàn không mệt nhá...

- Vu tỷ chị khách khí quá. – Trương Tiểu Kiếm gãi đầu, cười nói: - Sau này buổi tối em về muộn chút đi, ở đây trông Thư Hào làm bài tập các thứ, dù sao buổi tối em về nhà cũng không có việc gì, ha ha.
- Được thôi. – Vu tỷ mỉm cười nói: - Vậy thì làm phiền Tiểu Kiếm, ngày mai gặp.
- Ngài mai gặp.

...

Trên xe buýt.

Trương Tiểu Kiếm vừa ngồi trên xe vừa tán gẫu với hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống nè, cậu nói chị gái của Ninh Thư Hào, có thể là người như thế nào nhỉ?

Hệ thống:

- Nhất định là ăn đứt cậu.

Trương Tiểu Kiếm nhất thời đen mặt --- Có cần đá kích người ta như thế không hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Cậu nói thế chẳng phải là vô nghĩa sao. Tổ hiếu kỳ là chị của nó sẽ trông như thế nào ý? Đại mỹ nữ?

Hệ thống:

- Nhất định là đẹp mắt hơn cậu.

Hôm nay không có cách nào nói chuyện được nữa...

Trương Tiểu Kiếm bĩu môi:

- Đẹp thì thế nào. Anh không đẹp trai không có tiền rất thấp, anh không care!

Dù sao cũng không theo đuổi được!

Hệ thống:

- Ký chủ rất tự biết thân biết phận, đáng khen ngợi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày không nói lời nào không ai tưởng mày cầm đầu!

Nói tóm lại hôm nay vẫn là thu hoạch được rất nhiều, hơn năm trăm tiền mặt, còn add wechat của Trần Từ Hào, sau đó chính là chờ xem phong thủy cho hắc, cuối cùng ký hợp đồng là được.

Nhưng vấn đề là, hệ thống đã nói rõ, phong thủy nhập môn không đủ dùng, phải thăng cấp. Mà muốn thăng cấp kỹ năng thì cần kiếm điểm số khiếp sợ. Hiện tại điểm số khiếp sợ của mình tổng cộng mới có 231,65 thôi. Nói cách khác, còn cần gần một ngàn ba trăm điểm số khiếp sợ mới đủ.

Xem ra phải nhanh chóng thôi...

Live stream, tất yếu phải live stream!

Về nhà ăn cơm chiều xong, Trương Tiểu Kiếm cầm đi động gọi cho Hồng Lôi.

Bên kia nhanh chóng bắt máy.

- Alo? Kiếm ca, có chuyện gì vậy? – Hồng Lôi vĩnh viễn là tràn đầy sức sống như thế: - Hôm nay đi làm thế nào rồi? Có mỹ nữ không?

- Đương nhiên rồi – Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Mày ở đâu? Nhanh chóng lại đây, có chuyện tốt!

- Đâu má, có thật à? – Thanh âm của Hồng Lôi lập tức thay đổi: - Chờ, anh em đến ngay đây!

Gác điện thoại, Trương Tiểu Kiếm mặc áo khoác rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Ông bố ngồi trên sofa chơi đi động, thấy Trương Tiểu Kiếm muốn đi ra ngoài, vội vàng hỏi:

- Đều hơn 7 giờ rồi, mày còn định đi đâu đấy?

- Con đi dạo với Lôi ca ấy mà. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - lát nữa trở lại ngay.

- Oh, đi đường chú ý an toàn. – Ông bố đáp một tiếng, sau đó tiếp tục chơi đi động.

Xuống lầu, đi đến cổng khu chung cư, không bao lâu sau Hồng Lôi đã xuất hiện trước mặt Trương Tiểu Kiếm.

- Kiếm ca, sao rồi sao rồi, nhanh cho em xem đi! – Hồng Lôi hạ cửa kính xe xuống, chờ Trương Tiểu Kiếm lên xe, ánh mắt sáng lên như đèn pha: - Nhân viên Long Đẳng quốc tế cơ, anh em còn chưa thấy bao giờ đâu. Bằng cấp nhất định là không thấp đúng hông?

- Đó là đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Sinh viên thực tập Thiên Đại, dáng cao chân dài mặt xinh đẹp! – Hắn nói rồi tìm wechat của Tô Mai, click vào dòng thời gian, sau đó cho Hồng Lôi xem: - Nhìn xem, thế nào?

- Em xem thử! – Hồng Lôi nhận lấy đi động...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Hồng Lôi."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đến mức đó sao...

- Đâu má! – Tròng mắt của Hồng Lôi suýt nữa dán vào màn hình đi động: - Kiếm ca! Em gái này được lắm! Coi mặt này, dáng người này! Ô mài gót, còn có bằng cấp cao như vậy! Anh quả thực là --- Khi nào thì mời anh em uống rượu mừng?

- Uống cái đầu mày! – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán đoạt lại đi động: - Đi, live stream thôi!

- Hiểu rồi. – Hồng Lôi gạt đầu thật mạnh: - Kiếm ca, hôm nay chúng ta đi live stream chỗ nào?

- Tìm chỗ náo nhiệt ấy. – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay một phát: - Hôm nay chúng ta dùng sức chém một đợt! Nhiều người! Nhiều người chém mới thích! Ít người không có gì thú vị cả!

- Được rồi! – Hồng Lôi lập tức khởi động ô tô, xuất phát.

Trương Tiểu Kiếm mở phòng live stream ra.

Hôm qua live stream ở phim trường, thu hoạch hơn 60 fans, hôm nay vừa mở phòng live stream đã có người vào.

[Heo Heo Chạy Mau tiến vào phòng live stream]

[Thiết Đán Hùng tiến vào phòng live stream]

[Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ tiến vào phòng live stream]

[Triệu Nháo Nháo tiến vào phòng live stream]

[Ngã Ngân Khản Thỉnh Ôn Nhu tiến vào phòng live stream]

Heo Heo Chạy Mau: “Ai yoo đậu má, chờ cả ngày! Chủ phòng ông rút cục online. Hôm nay định chém thế nào đây?”

Thiết Đán Hùng: “Chỉ chờ chủ phòng chém gió thôi đó.”

Thích Ăn Thích Giày Ngộ Ái Nị: “Chung quy phòng live stream tươi mát thoát tục như này chỉ có mình ông thôi.”

Triệu Nháo Nháo: “Chờ chút, chủ phòng, sao tôi phát hiện ông đẹp trai hơn hôm qua thì phải?!”

Heo Heo Chạy Mau: “Hình như thật là thế! Đẹp choai hơn hôm qua!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +1...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chẳng qua là anh đẹp trai hơn chút thôi, chúng mày có cần giật mình đến thế không hả?

- He he, hôm nay tôi sẽ chém gió một đợt cho mọi người xem nhé. – Trương Tiểu Kiếm cười nhìn về phía màn hình: - Chờ lát nữa đến nơi ha. Hôm nay cam đoan khiến mọi người hoài nghi nhân sinh!

“Bóp bóp bóp, vỗ tay cho chủ phòng!”

“Đợt chém này được đấy!”

“Ngồi chờ chủ phòng bắt đầu chém!”

“+1.”

Hồng Lôi đạp chân ga một phát, nhanh chóng chạy đến tầng hầm đỗ xe của Taikoo Li Sanlitun.

Taikoo Li Sanlitun là một trong những trung tâm thương mại lớn nhất khu vực 3 của thành phố Thiên Kinh, khu vực phía Nam chủ đề là tuổi trẻ + ăn uống, có những nơi sang chảnh như tiệm sách PageOne, cửa hàng văn phòng phẩm Moleskine... cùng với Wagas, Element Fresh, Greyhound, Tam Ly Hi Hòa, đều là những địa điểm ăn ngon.

Khu vực phía bắc chủ đề là cao phú soái, bạch phú mỹ cùng người có tiền theo mốt, nhất là Hoods, quả thực thật lòng đất đến mức không biết vì sao.

Lại đi sang bắc một chút chính là khu sừ quán, có rất nhiều nhà hàng thức ăn ngon, yên tĩnh, hoàn cảnh lại đẹp.

Đi phía nam, có các nhà hàng, quán bar của viện cơ điện. Nhất là nhà hàng Home Plate kiểu Mỹ, nghe nói là nhà hàng khẩu vị Mỹ chính gốc nhất trong toàn bộ thành phố Thiên Kinh.

Nếu là đến chém gió, vậy thì Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lựa chọn khu Bắc.

“Emm... Chủ phòng rất biết chọn vị trí, vậy mà lại là Taikoo Li!”

“Độ sang chảnh của nơi này rất cao đấy!”

“Nông dân lần đầu tiên biết đến một chỗ như thế này, bóp bóp bóp bóp!”

“Xem trang trí kia, pò rõ quá!”

[Heo Heo Chạy Mau ủng hộ một cái cá viên cho streamer.]

[Tiểu Kim Cương Đào Quảng tiến vào phòng live stream]

[Bình Bình Quán Quán Hảo Hoan Nghênh tiến vào phòng live stream. . .]

- Các anh em đã thấy chưa? – Trương Tiểu Kiềm nhìn về phía màn ảnh, nhẹ nhàng vuốt tóc: - Hôm nay anh sẽ chém ở chỗ này!

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp!”

“Chủ phòng tui tin vào ông!”

“Ngồi chờ!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Giả gái

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lúc này người đến người đi trong Taikoo Li, Trương Tiểu Kiềm dẫn Hồng Lôi từ tầng hầm đổ xe đi ra, một đường vừa đi vừa quan sát xung quanh.

Không thể không nói Taikoo Li quả thực là một nơi cao cấp, không chỉ là thiên đường mua sắm, cả quảng trường đều tràn ngập hơi thở nhân văn và nghệ thuật.

Graffiti, biểu diễn ảo thuật đường phố, thổi saxophone, đương nhiên càng nhiều chính là ca sĩ tự đàn tự hát. Trương Tiểu Kiềm chỉ lướt qua đại khái, đã thấy ít nhất ba nhóm người trẻ tuổi ôm guitar tự đàn tự hát.

“Không khí hoàn cảnh nơi này xác thực là tốt lắm!”

“Đúng rồi đấy, quả nhiên không hổ là thành phố lớn!”

“Trâu bò, ê chủ phòng, ông biết cái gì không?”

Biết cái gì? Còn cần phải hỏi sao?

Kỹ năng chém gió của Trương Tiểu Kiềm đã full điểm, quả thực há mồm liền chém:

- Mọi người hẳn là hỏi tôi có cái gì không biết sao?

“Bốp bốp bốp bốp!”

“Sang sảnh hay lắm!”

Hai người lại đi mấy bước, Hồng Lôi bỗng nhiên chỉ vào một chỗ cách đó không xa nói:

- Kiềm ca nhìn kia, bên kia có rất nhiều người!

Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ nhìn qua, vừa thấy liền vui vẻ --- Quả nhiên, bên kia có một đám người tụ tập, thoạt nhìn ít nhất phải có ba bốn mươi người, rõ ràng là có việc vui thôi!

- Các anh em đi thoy, chúng ta sang bên kia xem thử có chuyện gì! – Trương Tiểu Kiềm búng ngón tay một phát, sau đó lập tức đi xem náo nhiệt!

Hai người đi vài bước đến gần đó, vừa đẩy đám người ra lập tức mù!

Bởi vì ở trước mặt bọn họ, một thằng cha cao to thô kệch trang điểm lòe loẹt, đội tóc giả, mặc một bộ váy áo diêm lệ, còn mặc cả tất chân, đi giày cao gót, đang đi catwalk kia! Bên cạnh còn có hai người trẻ tuổi, một người đang cầm di động quay video, một người còn lại thì đang phát nhạc “Chúng ta là

khác biệt”, vừa phát còn vừa lắc lư trước màn hình, miệng hô to “Thả tым đê anh iêm bóp bóp bóp!”

Tổ sư! Quả thực chính là cay mắt quá đi đậu má!

Căn cứ nguyên tắc một mình mù không bằng mọi người cùng mù, nhìn thấy cảnh tượng cay mắt như thế thì quyết đoán không thể chỉ có một mình mình nhìn xem đúng hông?

Trương Tiểu Kiêm trực tiếp chĩa màn ảnh đến trong sân, cười to nói:

- Thả tым đi anh iêm bóp bóp bóp ha ha!

Phòng live stream nhảy mất nổ tung ----

“Đậu má! Mất tao!”

“A a a a a a! Chủ phòng sao ông lại làm thế?!”

“Tao phun hết nước lên màn hình rồi, mày đền cho tao đi!”

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!”

“Đây là quay Kuaishuo (*) à, xì ----!”

(*) Kuaishou là tên một diễn đàn live stream nổi tiếng của TQ.

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +1, +1, +2, +1...

Một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài spam thành hàng, Trương Tiểu Kiêm vui quá trời ---- Thế mà cũng được à? Ha ha ha ha! Kiêm một đợt điểm số khiếp sợ này không lỗ rồi!

- Tới tới tới, các vị lại nhìn kỹ nhé! – Trương Tiểu Kiêm lấy di động lại live stream một trận nữa ----

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +1, +1, +2, +1...

Lại spam thành hàng một chuỗi điểm số khiếp sợ...

Lúc này lại có người không ngừng tiến vào phòng live stream, trong phòng live stream đã chính thức đột phá mốc 100 người, sau đó chờ đến khi những newbie này nhìn thấy cảnh tượng trong màn hình, lại là một trận khiếp sợ...

Trương Tiểu Kiêm hơi thổng kê một chút, vừa rồi làm một trận này liền có hơn 100 điểm số khiếp sợ, không lãng phí tâm huyết của anh!

Chờ đến khi khán giả trong phòng live stream không chán kinh nữa, lại đến lượt khán giả mặc kệ!

Heo Heo Chạy Mau: “Chủ phòng nếu ông cũng làm thế tui sẽ ném cho ông mười quả tên lửa!”

Triệu Nháo Nháo: “Tui cũng ném mười quả!”

“Muốn nhìn chủ phòng già gái gõ ‘đỉnh đỉnh đỉnh’ nào!”

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh, kéo lên!”

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh...”

“Đỉnh đỉnh đỉnh.”

“Đỉnh đỉnh đỉnh...”

Tuy rằng khán giả trong phòng live stream không rất nhiều, nhưng không khí lại tương đương bùng nổ, trên màn hình điên cuồng spam hàng loạt “Đỉnh đỉnh đỉnh”, Hồng Lôi thấy vậy suýt nữa cười phun:

- Kiêm ca, không thì anh thử xem đi? Em cảm thấy anh nhất định sẽ cay mắt hơn cả thằng kia!

Cái đầu mày! Tuy rằng anh xấu nhưng mà anh vẫn cần mặt mũi được không?

- Khụ khụ khụ, ai yoo tôi không nhắc đến đề tài thương cảm này nữa ha. – Trương Tiểu Kiêm quyết đoán đánh trống lảng, nhẹ nhàng vuốt tóc, nói: - Không thể không nói, kỹ năng cao siêu như vậy, xác thực là anh còn chưa nắm giữ được đâu. ...

Lúc này mọi người trong phòng live stream lại mặc kệ ----

“Ông không thể chỉ làm cho bọn tui cay mắt nha!”

“Đúng rồi đúng rồi, thế chủ phòng có thể làm được cái gì? Lúc trước không phải ông còn chém gió nói ông cái gì cũng biết sao?”

“Đúng đúng đúng, giả gái giả gái!”

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác nước, tuyệt đối không thể được!

- Đậu má, anh có kỹ năng chém gió đặc biệt chúng mày hiểu không? – Trương Tiểu Kiếm nhìn vào màn hình giờ ngón giữa lên, sau đó nói: - Nhìn thấy người kia không? Anh bảo khi nào nó ngã, nó sẽ ngã đúng lúc đó. Các cậu có tin không?

Ah? Còn có kỹ năng đó sao?

“Được thôi, ngồi chờ!”

“Chủ phòng chém gió không cần làm nháp! Ông bảo ông ngã ông lập tức ngã sao?”

“Đúng rồi đúng rồi, chủ phòng nếu ông làm được thế thật, anh em sẽ ủng hộ cho ông mười chiếc máy bay cỡ lớn!”

Khán giả trong phòng live stream lần lượt tỏ vẻ không tin, mọi người đều ở đó chờ xem trò cười của chủ phòng.

He he, đám oắt con, anh cần chính là hiệu ứng này đây!

- He he, mọi người xem kỹ nhé. – Trương Tiểu Kiếm nhìn thẳng cha giả gái kia, đếm theo nhịp: - Một, hai, ba, ngã!

Cũng là thần kỳ, đúng lúc Trương Tiểu Kiếm đếm đến ba, thẳng cha giả gái kia vừa khéo xoay người một phát, sau đó đúng lúc Trương Tiểu Kiếm nói ngã thì cực kỳ thần kỳ chân trái vấp chân phải, lạch cạch một phát té xuống đất!

Phối hợp thời gian quả thực là không chê vào đâu được. Cho dù luyện tập với nhau bao nhiêu lần chỉ sợ cũng sẽ không nhất định có thể luyện ra được hiệu quả như vậy đâu!

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +1, +1, +2, +1, +2, +2...

Nhất thời một chuỗi điểm số khiếp sợ spam ngang qua!

“Đậu má là thật hay giả thế?! Tao nhìn không hiểu thao tác vừa rồi!”

“Đúng rồi đúng rồi, đây quá thần kỳ đi chứ, ông nói nó ngã thì nó ngã ngay lúc đó à?”

“Chủ phòng đình đình đình, ông thuê người diễn đúng hông?”

“Đúng đúng đúng nhất định là thuê người!”

Đậu má? Bọn trâu này còn tưởng anh tìm người diễn sao? Không thể chấp nhận được!

- Anh em, các cậu nói thế là không tôn trọng rồi. – Trương Tiểu Kiếm dẫn Hồng Lôi rời khỏi đám người, nói: - Tôi làm gì các cậu cũng bảo là thuê người diễn, thế là không đúng rồi! Vậy các cậu nói thử xem, làm thế nào mới chứng minh được tôi không thuê người diễn?

Trương Tiểu Kiếm vừa nói những lời này, trong phòng live stream nhất thời bàn tán xôn xao ---

Heo Heo Chạy Mau: “Bọn tui lựa chọn một người qua đường nào đó, để cho bọn tui tự chọn, chủ phòng không thể chọn!”

Triệu Nháo Nháo: “Đúng đúng đúng, phải là bọn tui chọn mới được. Chủ phòng chọn không được!”

Thiết Đan Hùng: “Ủng hộ tăng trên!”

Mạn Mạn Hoàng Sa Tây Hành Lộ: “+1!”

Triệu Nháo Nháo: “+2.”

Ngã Ngã Khản Thỉnh Ôn Như: “+3...”

Một đám người trong phòng live stream ồn ào các loại, chỉ chờ xem khi nào thì vạch mặt Trương Tiểu Kiếm!

- Xi, anh còn sợ bị chúng mày dọa chặc? – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc, sau đó chìa màn ảnh về phía mọi người xung quanh: - Nói đi, chúng mày muốn xem ai?

Lúc này lượng người lưu động trong Taikoo Li cực kỳ lớn, trai xinh gái đẹp người trong nước người nước ngoài đều có, một đám khán giả bắt đầu cãi nhau...

“Chọn anh em da đen kia kia!”

“Thằng tây tóc vàng kia, thằng tây!”

“Cái đệt, đương nhiên là chọn mỹ nữ rồi!”

“Chủ phòng chủ phòng, bên kia có thằng đánh đàn guitar kia thấy không? Đang hát ở kia á, chọn nó chọn nó!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chủ phòng chém gió một phát quả thực là mất hết tính người!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm nhìn theo hướng màn hình, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một anh em đang đánh đàn guitar, ngồi đó hát đầy mặt say mê. Chẳng qua tiếng hát truyền đến từ xa nghe vào tai lại không được dễ nghe cho lắm...

Sói hoang hú kia, quả thực cay hết cả tai!

- Chính là hần! – Trương Tiểu Kiếm lập tức xông qua bên kia, vừa đi vừa nói: - Nhìn thấy anh em đánh đàn guitar kia không? Mọi người nhìn thấy chiếc guitar của hần không? Trong vòng một phút đồng hồ, dây đàn sẽ đứt. Chúng mày có tin không?

Dây đàn sẽ đứt trong vòng một phút đồng hồ?

Đừng đùa!

“Sao có thể thế được? Chủ phòng ông chém cái này không ổn rồi!”

“Đúng rồi, tui còn chưa thấy ai đánh đàn guitar đến mức làm đứt dây đàn đâu.”

“Nếu thật đứt sẽ đưa máy bay cỡ lớn!”

Một đám người không tin các loại, Trương Tiểu Kiếm ngược lại là không hề lo lắng.

Anh có hệ thống chém gió trong người, nói mỗi một câu đều là thánh chỉ!

Tao bảo dây đàn của mày đứt, mày dám không đứt? Dám không đứt bố mày sẽ chửi chết hệ thống!

Hệ thống:

- Cậu chửi thử xem?

Trương Tiểu Kiếm cụp đuôi trong giây lát:

- Không dám không dám, cậu là hệ thống cậu bự nhất!

Hai người Trương Tiểu Kiếm Hồng Lô vừa đi về phía người trẻ tuổi đang đánh đàn guitar vừa cầm di động live stream, chờ đi đến cuối, Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía phòng live stream nói:

- Mọi người nhìn kỹ nhé, chuẩn bị! Anh bảo nó đứt, nó nhất định sẽ đứt!

- Một!

- Hai!

- Ba!

- Beng!

Hắn vừa nói xong chữ “Beng”, nhất thời chiếc guitar của người trẻ tuổi truyền đến một tiếng “Bùm” nổ vang, dây đàn lại thật sự đứt!

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +1, +1, +2, +1, +2, +2...

Lúc này quả thực chính là một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài spam!

Trương Tiểu Kiếm tùy ý liếc nhìn, ít nhất cũng có hơn một trăm năm mươi điểm!

Woa ha ha ha ha ha ha! Sướng!

“Đậu má đậu má đậu má đậu má! Chủ phòng ông làm bằng cách nào vậy?!”

“Pò rò quá đề!”

“Thật hay giả vậy?! Vừa rồi tui không hoa mắt chứ?!”

[Heo Heo Chạy Mau ủng hộ một cái cá viên cho streamer.]

[Triệu Nháo Nháo ủng hộ mười cái cá viên cho streamer.]

[Lợn Rừng Động Dục ủng hộ một chiếc máy bay cỡ lớn cho streamer.]

Một lần này lễ vật trong phòng live stream tuôn ra cao nhất có hai ba mươi tệ. Trương Tiểu Kiếm vui đến mức không thể khép miệng ---- Đây quả thực chính là con đường thênh thang đi lên đỉnh cao nhân sinh nhé!

Tiếp tục, nhất định phải tiếp tục!

- Bây giờ mọi người đã tin chưa? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha, hỏi khán giả trong phòng live stream: - Tới tới tới, còn có ai không tin chúng ta tiếp tục thôi!

Khán giả trong phòng live stream vui ngất trời, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

“Tiếp tục tiếp tục, tui thấy thằng Tây kia cũng được lắm!”

“Sao mà cứ thích tìm mấy thằng Tây thế? Đồi mỵ nữ không được sao?”

“Đúng đúng đúng, mỵ nữ mỵ nữ!”

“+1!”

“+2!”

“Chủ phòng chủ phòng, đằng trước có hai mỵ nữ! Đậu má sát thủ bóng lưng kia! Chính là hai cô nàng! Mặc đồ màu trắng!”

Ah? Có mỵ nữ à?

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ nhìn sang, vừa thấy lập tức liền vui vẻ --- Thật đúng là không phải nói, quả nhiên đám người xem này đều là tài xế già, ánh mắt đủ sắc bén!

Nhìn hai cô nương đằng trước, đều có chiều cao gần đến 1m65, nhất là cô nàng mặc váy màu trắng kia, eo thon chân dài, buộc tóc đuôi ngựa xinh đẹp, một bàn tay nhỏ trắng nõn như hành tươi nhẹ nhàng nắm một chiếc túi xách Chanel, chân đi giày cao gót màu trắng. Đôi chân dài kia thậm chí còn phát sáng dưới ánh nắng!

Xem eo nhỏ vạn kia, xem mông nhỏ lắc kia --- Chính là cô nàng!

Trương Tiểu Kiếm nhìn xem mà sáng mắt, cô nương, thật lòng xin lỗi, anh cũng vì bất đắc dĩ mới phải làm vậy, ai bảo các cô gọi cảm thế làm gì...

- Chính là cô nàng mặc váy trắng kia! – Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Hồng Lôi đuổi theo, nhanh chóng đi đến phạm vi sáu mét sau lưng cô nương. Sau đó Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía màn hình nói: - Các anh em, chuẩn bị sẵn sàng nhé! Có phải mỵ nữ hay không chỉ dựa vào lần này, đều mở to mắt ra! Các anh em phải thả tым cho tớ nhá! Anh em lên đây!

“Lên lên lên!”

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!”

“Chủ phòng tao yêu mày, ngồi chờ!”

Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước, bắt đầu đếm số ----

- Một!

- Hai!

- Ba!

- Té!

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong những lời này, đã nhìn thấy cô nương mặc váy trắng đang trước chột “Ah” một tiếng thật lớn, không biết là đạp đến cái gì, giày cao gót vấp té một chút, gót giày cao chừng 8 cm lập tức bay thẳng ra ngoài!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem uy lực hơi bị lớn đấy!

Lần này cô gái bị mất thăng bằng, trong chớp mắt bắt lấy cánh tay của cô gái bên cạnh, túi xách Chanel trên tay bị rơi xuống đất!

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +1, +1, +2, +1, +2, +2...

Lại là một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài spam!

Trương Tiểu Kiếm tùy ý liếc nhìn, lần này ước chừng có hơn hai trăm hai mươi điểm số khiếp sợ!

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh, chủ phòng nổ banh trời!”

“Chủ phòng, ông học kỹ xảo chém gió đặc biệt này ở chỗ nào thế?”

“Cùng xin! Muốn ngàn cùng xin!”

“Chủ phòng dạy tao với!”

[Cô Nương Mắt Nhỏ ủng hộ mười cái cá viên cho streamer.]

[Hoàn Mỹ Tiêu Sái ủng hộ mười cái cá viên cho streamer.]

[Thần Chi Bạo Quân ủng hộ hai chiếc máy bay cỡ lớn cho streamer...]

Lại là một trận lễ vật dâng lên, cả phòng live stream đều nổ tung, tuy rằng tổng cộng cũng chỉ có hơn hai trăm người, nhưng mọi người đều cùng nhau comment, cảnh tượng quả thực là nổ tung một cách không tầm thường!

- Cảm ơn mọi người, ái ya thật là ngại quá đề... - Trương Tiểu Kiếm đặc ý vuốt tóc, trước cảm tạ sự ưu ái của netizen, sau đó theo bản năng liếc nhìn cô nương bị trượt chân kia, anh chỉ đùa chút thôi mà, nhưng anh không thể không chú ý được uy lực của hệ thống, không ngờ lại lớn như vậy, hi vọng sẽ không ảnh hưởng đến --- Ai biết vừa thấy lập tức ngăn cản cả người...

Sao cô nương này nhìn quen mắt vậy ta?

Kiểu tóc kia, góc nghiêng kia...

- Đây là... - Trương Tiểu Kiếm cẩn thận bước lên đằng trước, chờ thấy rõ rồi thì lập tức ngó người!

Đây không phải là Tô Mai sao?! Đâu mà rốt cuộc là chuyện gì vậy?! Sao lại gặp nhau ở chỗ này?!

- Tô Mai?! Em làm sao thế Tô Mai?! – Trương Tiểu Kiếm trong nháy mắt làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, xông lên đằng trước, quan tâm hỏi: - Tô Mai em còn khỏe không? Vừa rồi anh nhìn thấy giống em. Em bị trượt chân à? Đau không?

Hồng Lôi đứng bên cạnh há miệng to đến mức có thể nuốt vào một quả trứng vịt!

Đâu mà đây là chuyện gì vậy? Kiếm ca quen biết cô nương này à? Tên là Tô Mai?

Lại nói, bộ dáng còn rất được!

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh! Chủ phòng chém gió một phát quả thực mất hết tính người!”

“Ha ha ha ha ha ha! Trùm quá! Người của mình mà cũng gât!”

“Trâu bò!”

- Chân đau quá.

Tô Mai nhủ chặt mày, bàn tay trắng nõn liên tục xoa mát cá chân, Trương Tiểu Kiếm vội vàng đỡ lấy cô, nói:

- Em đừng có nhúc nhích, để anh nhìn xem.

Hắn nói rồi nhẹ nhàng nâng chân Tô Mai lên, lần này vừa nhìn lập tức hoảng sợ --- Mất cá chân bên phải của Tô Mai đã hoàn toàn xanh tím, còn có chút sưng tấy, nhất là bản thân Tô Mai vốn trắng nõn, cho nên vết sưng tím này có vẻ càng đáng sợ.

Lúc này Tô Mai đau cắn chặt môi, nước mắt đọng trong khóe mắt, nâng chân phải không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Một đám oắt con trong phòng live stream cười trên nỗi đau của người khác ----

“Chiều này của chủ phòng thật đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh quá!”

“Tao có kỹ xảo tán gái đặc biệt!”

“Ha ha ha ha ha ha! Pờ rồ! Ah màn ảnh, màn ảnh! Cho chúng ta xem mỹ nữ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thuật triệu hồi

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lúc này đâu còn tâm tình nào mà cho bọn họ xem mỹ nữ nữa, Hồng Lôi đến gần đó cẩn thận hỏi:

- Kiếm ca, sao rồi? Trọ đến mức này, phải dùng nước ấm chườm chứ nhỉ?

- Nước ấm cái búa ý! – Trương Tiểu Kiếm nói: - Trước tiên đỡ cô ấy ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi đã. Tình huống này cần chườm nước lạnh, bản thân nước ấm sẽ khiến máu tuần hoàn nhanh hơn, mày còn ngại sưng chưa đủ hay sao?

Có đạo lý, cực cực kỳ có đạo lý!

Trương Tiểu Kiếm lập tức đỡ Tô Mai ngồi xuống bên cạnh. Cô bạn gái của Tô Mai thì nhặt lấy túi xách lên, Hồng Lôi dù sao cũng không có việc gì, tiếp tục live stream. . .

Kỳ thật vào thời điểm này thì cũng không có gì đáng nói, trước tiên xử lý bằng nước lạnh là được, nhưng không ngờ rằng, đúng vào lúc này, lại có biến hóa xuất hiện!

Một tiếng “roẹt” vang lên, túi xách của Tô Mai đang được bạn thân cầm, cô nàng vốn đang sốt ruột, không cẩn thận một cái, đã nhìn thấy một bóng xám chọt lóe lên, sau đó cảm thấy trong tay trống rỗng, nhất thời hét to:

- Túi! Túi xách của tôi!

Bị trọ chân, còn bị giật túi xách, Tô Mai không khỏi sốt ruột, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện muốn đứng dậy đuổi theo. Nhưng hiện tại cô đâu còn chạy được nữa, ngược lại là đau đến mức hít ngậm khí lạnh, lại ngồi về chỗ, chẳng qua vội vàng kêu lên:

- Di động của tôi, chứng minh nhân dân đều ở trong túi. . .

Cô còn chưa nói xong những lời này đâu, Trương Tiểu Kiếm đã sớm đứng dậy, nhìn về phía thẳng tớm hét to:

- Đứng lại cho tao! Đừng chạy! Ngã! Ngã thật mạnh!

Vừa thốt ra những lời này, cũng không biết thằng trộm kia vấp phải cái gì, cả người té văng ra ngoài giống như đạn pháo!

Lần này ước chừng văng xa ba bốn mét, sau đó mới ngã thật mạnh xuống đất, một lúc lâu sau cũng không thể đứng dậy được!

“Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Tô Mai.”

“Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Trương Hiểu Phương.”

“Điểm số khiếp sợ +1, +2, +1, +2, +2, +1, +2...”

Điểm số khiếp sợ spam một hàng, Trương Tiểu Kiếm cũng không có thời gian để ý, đuổi bước xa xông lên, trước tiên cầm lại túi đã rồi tính sau!

Nhưng mà hắn vẫn suy nghĩ mọi việc quá đơn giản.

Hắn vừa chạy ra không đến hai bước, có bốn người nghênh đón chặn đường, trong đó có một người rõ ràng là cố ý nghiêng về phía hắn, sau đó va chạm “bùm” một phát...

- ĐM mày đi đường chéo có mắt à?! – Bốn người lập tức chặn trước mặt Trương Tiểu Kiếm, thằng cha đụng vào vai Trương Tiểu Kiếm còn tức giận nói:
- Nói đi, vai tao bị thương rồi, việc này tính thế nào đây?

Lúc này thằng cướp túi xách đã mơ màng đứng dậy, lại chạy về phía túi xách của Tô Mai.

Vừa thấy bộ dáng này Trương Tiểu Kiếm đã lập tức hiểu được --- Tổ sư đây rõ ràng là một băng nhóm rồi, một thằng cướp túi bốn thằng hỗ trợ chứ gì?!

Cũng được, nếu chúng mày đã thích thế, vậy thì đừng ép anh dùng đến tuyệt chiêu!

- Tính thế nào á? Còn tính thế nào nữa! – Trương Tiểu Kiếm he he cười lạnh, há miệng bắt đầu điên cuồng ném bomr - Mày còn tưởng tao không biết chúng mày đang làm gì à? Băng đảng đúng không? Có tin tao dùng một chiêu thuật triệu hồi là cả đám chúng mày đều ăn hành không hả?

Trương Tiểu Kiếm đây là nghiêm trang chém gió, bốn người kia vừa nghe vậy lập tức cười to ---

- Ha ha ha ha ha! Thuật triệu hồi! – Thằng cha vừa đụng phải vai Trương Tiểu Kiếm ôm bụng cười to nói: - Thằng nhóc mày đọc truyện tranh nhiều quá hả, còn thuật triệu hồi nữa chứ! Mày tưởng mày là Naruto hay là Jiraiya? Có phải là còn muốn triệu hồi một con cóc ra cho bọn tao xem không hả? Tối đây, mày triệu hồi dê!

Trong phòng live stream, mọi người vừa thấy bộ dáng này lập tức kinh sợ!

“Đậu má, Kiếm ca đang làm cái gì thế? Bình thường ông chém gió thì thôi, bây giờ còn muốn chém!”

“Vậy phải làm sao đây? Đừng có tai nạn chết người á!”

“Chủ phòng, nếu không được thì cứ cụp đuôi thôi, còn nước còn tát!”

“Đúng rồi đấy, đây cũng không phải là quay điện ảnh đâu, ông đòi triệu hồi cái gì?!”

Khán giả phòng live stream thì không rõ ràng cho lắm, mà Hồng Lôi vẫn đi theo sau làm live stream thì chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh ---- Kiếm ca nói là thuật triệu hồi, chẳng lẽ là chiêu đó?!

- Kiếm ca, uy lực của chiêu đó quá lớn! – Hồng Lôi ở đằng sau vội vàng kêu lên: - Triệu hồi ở đây không ổn lắm đâu?

- Ha ha ha ha, còn làm bộ như thật nữa kìa! – Nhóm bốn người lại cười to một trận: - Được được được, tới tới tới mày triệu hồi phát cho bọn tao xem nào. Có cần tìm cái bút vẽ trận pháp trên mặt đất, có cần cắt giọt máu rồi làm khế ước gì gì nữa hay không? Bằng không thì dứt khoát nói trong bụng mày phong ấn một con Cửu Vĩ Yêu Hồ?

Lúc này động tĩnh bên này đã khiến không ít người chú ý đến. Taikoo Li vốn có nhiều người, thấy bên này có náo nhiệt, nhất thời có một đám người bu lại đây, đứng ở xa chỉ trỏ ---

- Nhìn kia nhìn kia, chuyện gì vậy?

- Vừa rồi có thằng cướp giật túi xách, người trẻ tuổi kia vừa chuẩn bị đuổi theo đã bị bốn người này chặn đường.

- Ai yoo, đây là gây án theo băng nhóm rồi, vậy thì không đơn giản đâu.

- Chứ còn gì nữa. Bọn cướp giật bây giờ kêu ngạo lắm. Nhưng người trẻ tuổi kia còn nói thuật triệu hồi cái gì, cũng không biết là thật hay giả nữa...

- Thuật triệu hồi gì cơ? Nhất định là giả rồi! Trong hiện thực đâu có cái thứ đó!

Mọi người xem náo nhiệt vây quanh ở xa, lúi rúi bàn tán, ngược lại là lúc này Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang hít vào một hơi thật sâu, sau đó xắn tay áo, hai tay bắt đầu bày ra những động tác cực kỳ phức tạp ----

- Lâm! Bình! Đầu! Giả! Đều! Xếp! Ồ! Đẳng! Trước!

Trương Tiểu Kiếm hô to, sau đó giơ cao tay phải, đập mạnh xuống đất, sau đó hét lớn một tiếng:

- Xuất hiện đi! Trật tự đô thị! Cảnh sát chìm!

“Lạch cạch ----!”

Người xem chung quanh há miệng, mấy điều thuốc ngậm trong mồm đều rơi xuống đất, tất cả mọi người đều trừng to mắt, ngây người nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Kiếm...

Chuyện gì vậy?! Đây chính là thuật triệu hồi trong truyền thuyết sao?!

Mây... Mây đang làm trò cười à?

- Ha ha ha ha ha ha! Thằng này rõ ràng là đồ tâm thần! – Nhóm bốn người đồng thời cười to ra tiếng, thằng đứng bả vai lại càng cười đến té ngã: - Thằng nhóc này rõ ràng là đầu óc không tốt lắm rồi, ha ha ha ha...

Ai ngờ, bên này bọn họ còn đang cười, bên kia chợt có sáu người thanh niên nhảy ra khỏi đám đông. Sáu người đồng thời xông lên đằng trước, nháy mắt đã đè nhóm bốn người xuống mặt đất!

- Không được nhúc nhích!

- Cảnh sát chìm!

- Cảnh sát đây!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Ôn Thừa Cơ!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +13 đến từ Đinh Cách!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +14 đến từ Ngụy Vĩnh Tu!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Thiện Hoành Viễn!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Tô Mai!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Trương Hiểu Phương...”

Điểm số khiếp sợ +3, +4, +3, +4, +4, +4...

Nếu nói lúc trước điểm số khiếp sợ chính là nước suối nhỏ giọt, vậy thì bây giờ tuyệt đối là dâng trào như nước lũ!

Điểm số khiếp sợ quả thực bùng bùng bay lên giống như spam, trong lúc nhất thời Trương Tiểu Kiếm nhìn ai cũng thấy trên đầu người đó có cả một đồng cỏ xanh ---- thật không may mắn, điểm số khiếp sợ vừa vọt chính là màu xanh lá cây...

Trâu bò!

Vừa rồi ước chừng thu hoạch một lần được hơn ba trăm sáu mươi điểm số khiếp sợ!

Đẳng sau còn đang nhảy lên một điểm hai điểm nữa cơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Người đẹp và quái vật trong truyền thuyết?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ha ha ha ha ha... - Thấy lúc này đã có cảnh sát chìm ra mặt giúp mình, Trương Tiểu Kiềm đắc ý vuốt tóc một phát, đi lên phía trước cười nói: - Thuật triệu hồi của anh em, còn được không?

Phòng live stream đã nổ tung rồi!

“Đình đình đình đình... Đột tào tác như thần này của chủ phòng quả thực là vô địch!”

“Ha ha ha ha ha, triệu hồi cảnh sát chìm, thế cũng quá vô tình rồi!”

“Xin chủ phòng dạy thuật triệu hồi cho tui đi! Không cần triệu hồi cảnh sát chìm, trật tự đô thị, chỉ cần có thể triệu hồi con chó là được!”

“Chủ phòng được lắm, về sau ông chính là fans của tui... Tui chính là fans của ông!”

[Thiên Địa XXX ủng hộ mười cái cá viên cho streamer.]

[Triệu Nháo Nháo ủng hộ một trăm cá viên cho streamer.]

[Lộn Rừng Động Dục ủng hộ hai mấy bay cỡ lớn cho streamer.]

Trong phòng live stream lại spam một trận, lúc này khán giả đều vui ngất trời, comment hi hi ha ha bay khắp màn hình.

- Người trẻ tuổi, thật đúng là phải cảm ơn cậu rồi. – Lúc này một cảnh sát chìm đi đến trước mặt Trương Tiểu Kiềm, cười ha ha nói: - Nếu không phải nhờ cậu kéo dài thời gian, vậy thì chúng tôi muốn bắt được mấy con cá chạch này sẽ không đơn giản rồi.

- Ai yoo, đây là tôi nên làm. – Trương Tiểu Kiềm cười ha ha nói: - Đây cũng may mà vừa đúng dịp, ai bảo bọn họ cướp túi xách của bạn tui chỉ.

- Xem ra xác thực là có một phần nhờ vào may mắn. – Cảnh sát chìm gật đầu, nói: - Chúng tôi đã theo dõi bọn họ rất lâu rồi, lúc trước cứ không tìm được cơ hội, đã sớm biết bọn họ phạm tội có tổ chức nhưng vẫn không có chứng cứ. Hôm nay thật đúng dịp, cả quá trình đều được chúng tôi quay video lại rồi. Đến lúc đó bọn họ muốn chống án cũng không được.

Đều quay video? Hay lắm!

- Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng nói: - Vậy còn túi xách của bạn tôi... Đồ đạc quan trọng đều ở trong đó ấy.

- Yên tâm đi, lát nữa sẽ trả túi xách lại cho cậu. – Cảnh sát chìm lấy di động ra, nói: - Tên tôi là Lý Thành Đức, add wechat của tôi đi, về sau có chuyện gì cứ gọi cho tôi bất cứ lúc nào.

Nói xong rồi đến gần bên tai Trương Tiểu Kiềm, nhỏ giọng nói:

- Bọn này phạm tội có tổ chức, không dám khẳng định là còn đồng bọn khác hay không, cậu nhất định phải cẩn thận đấy. Gặp phải chuyện gì cứ gửi tin tức cho tôi, sau đó nghĩ cách kéo dài thời gian. Chúng tôi nhất định sẽ tranh thủ thời gian chạy đến.

Quả nhiên là cảnh sát tốt rồi, chính là suy nghĩ chu đáo.

- Được, vậy cảm ơn Lý đại ca. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng add wechat của Lý Thành Đức. Lý Thành Đức liếc nhìn ID của hắn, cười nói:

- Táng Ái Gia Tộc Kiềm Ca, ha ha, hiện tại gia tộc này còn chưa giải tán à? Nói đến đây, hai năm trước tôi còn bắt được không ít đâu...

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Đổi tên!

Nhất định phải đổi tên!

- Đây không phải là chơi cho vui sao. – Trương Tiểu Kiềm suy nghĩ, nói: - Vậy tôi đổi cái tên khác đi, anh nghĩ xem, Thần Chém Gió, thế nào?

Lý Thành Đức: “...”

- Hay lắm! – Lý Thành Đức vỗ nhẹ lên vai Trương Tiểu Kiềm: - Không hổ là quân chúng Triều Dương đấy! Cố gắng lên!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Thăng chức quân chúng Triều Dương! (*)

(*) Quần chúng Triều Dương là tên gọi khác của dân cư sinh sống trong khu vực Triều Dương, thành phố Bắc Kinh, Trung Quốc, nổi tiếng vì nhiều lần báo cáo cho cảnh sát về những vụ hít thuốc phiện cùng hành vi mại dâm. Ngày 29/5/2015, quần chúng Triều Dương được cảnh sát Bắc Kinh thừa nhận. Cho nên “Quần chúng Triều Dương” có ngụ ý là “công dân tốt”.

Anh mày có phải là nên treo chuỗi pháo đốt chúc mừng một chút không?

Trong thời gian này, một đám cảnh sát chìm đã áp giải nhóm bốn người kia trở về điều tra. Túi xách của Tô Mai cũng nhanh chóng được nhận lại, Trương Tiểu Kiềm lập tức trở về bên cạnh Tô Mai:

- Tô Mai, túi của em lấy lại được rồi nè, nhanh kiểm tra xem bên trong có thiếu cái gì không?

- Cảm ơn. – Tô Mai nhẹ giọng cảm tạ một câu, sau đó mở túi xách ra kiểm tra một chút.

Trải qua biểu hiện vừa rồi, hình tượng của Trương Tiểu Kiềm trong lòng cô bạn gái của Tô Mai quả thực cao lớn không cần nói. Cho nên lần này Trương Tiểu Kiềm đến, bạn gái Tô Mai chủ động nói chuyện.

- Anh này là... - Bạn gái Tô Mai nhìn Trương Tiểu Kiềm, hiếu kỳ hỏi Tô Mai: - Hai người quen nhau à?

- Là đồng nghiệp Long Đằng quốc tế với tớ đây. – Tô Mai đau đến mức nhũn mày, nhưng vẫn giới thiệu hai người với nhau: - Trương Tiểu Kiềm, đây là bạn cùng trường đại học với em, Trương Hiểu Phương.

- Ah yoo, nói vậy vẫn là người cùng tộc đây nhì. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng chào hỏi: - Xin chào xin chào.

Bạn cùng trường của Tô Mai, chẳng phải là nói cô nương này cũng là Thiên Đại? Đều là học sinh giỏi nhì, sinh viên cao cấp á tổ sư, anh tự động cúi đầu trước mặt các cô!

- Xin chào. – Trương Hiểu Phương nhìn Tô Mai, lại nhìn Trương Tiểu Kiềm, trực giác nói cho cô biết hai người này hẳn là đồng nghiệp chân chính --- Nhìn Trương Tiểu Kiềm muốn tiền không có tiền muốn diện mạo không có diện mạo, phỏng chừng còn không phải là con cóc cơ, cùng lắm chỉ có thể xem như nòng nọc. Tuy rằng vừa rồi biểu hiện của Trương Tiểu Kiềm coi như đáng khen ngợi... Ừm, vậy thì xem như là con nòng nọc lớn hơn chút đi.

Cho nên cô rất thoải mái hỏi:

- Ê, bây giờ em có thể giúp được gì không?

- Oh, mua giúp bình nước khoáng lạnh là được. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng lấy ra năm tệ, dặn dò: - Tô Mai bị trẹo chân, bầm tím chứng tỏ bên trong có tụ huyết, bây giờ cần phải hạ thấp độ ẩm để tránh tụ huyết khuếch tán. Trước tiên không chế tình thế, sau đó tốt nhất là chúng ta đi bệnh viện chụp X-quang thử xem có bị thương đến xương cốt hay không.

Haizzz, lại nói tiếp đây đều là lỗi của mình, lúc đó chỉ nghĩ đến có vui vẻ hay không thôi, ai biết lại nghiêm trọng đến thế, xem ra sau này không thể chơi cái này được...

Trương Hiểu Phương lập tức đi mua nước khoáng lạnh, ngược lại là mọi người trong phòng live stream vui ngất trời ---

“Chiêu trò của chủ phòng thâm vãi chương! Trước làm người ta té nhào, sau đó lại bắt đầu chăm sóc người bệnh...”

“Thần kỹ tán gái rồi đầu má! Chủ phòng dạy tui đi!”

“Chủ phòng dạy tui với, em gái này xinh quá!”

“Chẳng lẽ đây chính là người đẹp và quái vật trong truyền thuyết sao? Ai yoo cay mắt quá!”

Trương Hiểu Phương nhanh chóng mua nước trở về, nước khoáng đông đá tinh khiết, một lọ hai tệ, xong còn đưa ba tệ tiền thối cho Trương Tiểu Kiềm cùng một lúc.

- Cho anh một tờ khăn giấy. – Trương Tiểu Kiềm xin một tờ khăn giấy của Trương Hiểu Phương, sau đó bọc bình nước khoáng lại, nhẹ nhàng đặt lên mắt cá chân của Tô Mai.

- Suyt...

Mắt cá chân của Tô Mai bất thành lình bị một vật lạnh dán lên, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, nhũn chặt mày.

Một lớp mồ hôi xuất hiện trên vầng trán bóng loáng, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào tay Trương Tiểu Kiềm.

- Nhịn một chút đi ha. – Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng lần bình nước khoáng trên mắt cá chân sưng vù, động tác của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, chung quy người trước mắt chính là đồng nghiệp đã làm việc chung một ngày với mình, đương nhiên phải đối đãi cẩn thận.

Hồng Lô ở bên cạnh cầm di động vừa live stream vừa hỏi Trương Hiểu Phương:

- Các cậu là bạn học à?

- Ừm, hôm nay có rảnh nên đi ra chơi. – Trương Hiểu Phương cười nói: - Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Hồng Lôi gật đầu thật mạnh:

- Tôi cũng không ngờ đâu, ai yoo cậu xem thật là phiền lòng.

Sau đó chớp chớp mắt về phía Trương Tiểu Kiếm, trao đổi bằng ánh mắt chỉ có hai người mới hiểu:

- Kiếm ca, mời ăn com nhá!

- Chuẩn! – Chung quy lúc này không thể quá so đo chuyện này, Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đồng ý: - Trở về rồi nói tiếp!

Hồng Lôi tiếp tục nháy mắt:

- Dẫn cả hai cô nàng cùng đi luôn!

Trương Tiểu Kiếm:

- Chuẩn tầu!

Một đám người trong phòng live stream nhìn xem Tô Mai cùng Trương Hiểu Phương chảy nước dãi ---

“Chủ phòng còn rất có mặt mũi nhể, hai cô em này đều được lắm đấy!”

“Vừa thấy đã biết là thanh niên tri thức, người có văn hóa có thân phận kìa!”

“Chủ phòng chủ phòng, giới thiệu cho mọi người đi!”

“Màn ảnh kìa màn ảnh! Tớ có thể chơi cặp giò này được một năm!”

- Khụ khụ, hôm nay live stream đến đây thôi ha, ngày mai chúng ta lại gặp mặt!

Sợ bị bọn khán giả này tuân hết ra bên ngoài, Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng tắt phòng live stream đi ---- Nếu khiến Tô Mai biết cô trọ chân là vì mình, vậy thì mình phỏng chừng phải đi tìm khu đất nào phong thủy tốt để chuẩn bị hậu sự thôi. .

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tài sản kếch xù trước nay chưa từng có

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trải qua chườm lạnh, chân của Tô Mai rõ ràng là tốt hơn một chút, ít nhất đã không đau rát như trước nữa, hơn nữa mơ hồ có dấu hiệu giảm sưng.

- Được rồi. – Trương Tiểu Kiếm đỡ Tô Mai đứng dậy, nói: - Đi thôi, cẩn thận chút, đi bệnh viện chụp X quang, xem thử có thương đến xương cốt hay không. Nếu không thương đến xương cốt thì sẽ không có chuyện gì lớn đâu, nuôi mấy ngày là được.

- Ừm. – Tô Mai nhẹ nhàng đáp một tiếng, lúc này cô rõ ràng cực kỳ nhu nhược: - Cảm ơn anh.

Một tiếng cảm ơn này khiến da mặt của Trương Tiểu Kiếm dày như tường thành cũng phải đỏ lên, Hồng Lôi đứng bên cạnh suýt nữa cười bò.

- Khách khí khách khí, mọi người đều là đồng nghiệp mà! – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó đỡ Tô Mai đến tầng hầm đỗ xe, lên xe, một hàng bốn người liền đi đến bệnh viện gần nhất.

Trên đường đi rất là thuận lợi, đến bệnh viện đăng ký, chụp phim, phim nhanh chóng đi ra, bác sĩ liếc nhìn, nói câu “Không ảnh hưởng đến xương cốt”, mọi người mới xem như triệt để yên tâm.

- Tô Mai, nhà em ở đâu? Bọn anh đưa em về nhà. – Ra bệnh viện, Trương Tiểu Kiềm chăm lo mọi việc chuẩn bị đưa cô về nhà.

- Ở khu dân cư Đông Phong uyển trước đó không xa kia.

- Được, Lôi ca, Đông Phong uyển!

Nhanh chóng đi đến nơi, Trương Tiểu Kiềm đỡ Tô Mai xuống xe, vừa đi vào trong vừa nói:

- Cẩn thận chút, chậm chút chậm chút, bậc thang, đằng trước có bậc thang...

Nơi ở của Tô Mai là lầu số bảy trong khu dân cư. Đến dưới lầu, Trương Tiểu Kiềm nói:

- Bọn anh sẽ không đi lên ha. Lúc lên lầu em cẩn thận một chút. Đúng rồi, bác trai bác gái có ở nhà không?

- Em không phải là người Thiên Kinh, ở đây là nhà thuê. – Tô Mai hơi mỉm cười: - Cảm ơn các anh. Các anh về trước đi, đi đường cẩn thận chút.

- Được! Em nghỉ ngơi đi nhé, bọn anh về trước đây.

Tạm biệt Tô Mai, trên đường trở về, Hồng Lôi vừa lái xe vừa cười.

Ban đầu hắn chỉ cười nhỏ tiếng, sau đó thì càng cười càng vui vẻ, cuối cùng cười đến mức không cảm nổi vô lăng...

- Để nhũ, cười cái búa! – Trương Tiểu Kiềm triệt để không còn gì để nói: - Có tin tao khâu miệng mày lại không hả?

- Được được được, không cười được chưa? – Hồng Lôi vất vả lắm mới dừng ý cười lại được, nói: - Kiềm ca, miệng của anh thật lòng trâu bò ấy, nói gì chuẩn gì. Ah, anh luyện bằng cách nào vậy?

- Mấy ngày trước anh nhặt được một quyển Vô Tự Thiên Thư, bây giờ đang đi trên con đường tu chân, có nói mày cũng không hiểu. – Trương Tiểu Kiềm mở miệng lại bắt đầu chém bay: - Không lừa mày chứ, qua hai năm nữa anh em đã trở thành nhất niệm hóa tam thanh, biết không?

- Anh chém gió hay lắm Kiềm ca. – Hồng Lôi tự nhiên cũng biết ai cũng không có khả năng nói thật loại bí mật này, cho nên không hỏi lại, dù sao hắn biết rõ, bằng giao tình giữa mình và Trương Tiểu Kiềm, có thể nói hắn nhất định sẽ nói, không thể nói thì có hỏi cũng vô dụng, lập tức đổi đề tài: - Ngày mai sắp xếp thế nào đây? Buổi tối tiếp tục làm live stream à? Hay là thừa dịp này đi thăm mỹ nữ?

Trương Tiểu Kiềm quay đầu, mặt không biểu cảm nhìn hắn:

- Mày cảm thấy thế nào?

- Đương nhiên là mỹ nữ quan trọng rồi! – Hồng Lôi đầy mặt hâm mộ: - Kiềm ca, Tô Mai thật lòng được lắm. Muốn diện mạo có diện mạo, muốn dáng người có dáng người, muốn bằng cấp có bằng cấp, anh không định nghiên cứu tí à?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Nghiên cứu cái búa ấy, cùng một đẳng cấp sao?

- Mày đủ rồi đấy. – Trương Tiểu Kiềm quyết đoán lắc đầu: - Người theo đuổi của cô ấy phỏng chừng có thể xếp hàng từ Thiên Đại đến Thanh Hoa. Anh em còn không thể tính là vật hi sinh, thậm chí còn không đủ tư cách làm dự phòng ấy. Cũng giống như cóc mà đòi ăn thịt thiên nga thôi, nếu tao là con cóc kia thì nói không chừng còn có cơ hội, nhưng mà bây giờ cũng lắm chỉ xem như con nòng nọc thôi, theo đuổi cái búa ấy.

- Ah ----!!! – Hồng Lôi rung mình một cái: - Là loại nòng nọc tính bằng đơn vị hàng trăm triệu sao?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Đó là nòng nọc nhà mày đi thẳng để nhũ!

Bà mẹ nó quả nhiên nói chuyện với thằng này một lúc là xuống cấp, về nhà ngủ!

- Con đã về rồi!

Vào cửa nhà, Trương Tiểu Kiềm về thẳng trong phòng mình.

Nằm trên giường, bắt đầu kiểm kê thu hoạch hôm nay của mình.

Tiền mặt tổng cộng hơn năm trăm vào tay, còn thiếu 1341,04 tệ là vào được hạng 18.400.000 trên bảng xếp hạng, coi như tạm được.

Quan trọng nhất là điểm số khiếp sợ, nay trên tay mình ước chừng có 878,62 điểm số khiếp sợ! Đối với bản thân mình mà nói quả thực là số tài sản kếch xù trước nay chưa từng có đúng không?!

Quả nhiên là phải lấy người làm gốc rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ôn Thừa Cơ!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Đinh Cách!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ngụy Vinh Tư!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Thiện Hoành Viễn!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Lý Duy!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ha ha ha ha ha ha, đây không phải là bọn ăn cướp kia sao? Chẳng lẽ là bị ngược đãi?

Đáng!

- Ai yoo, nhiều điểm số khiếp sợ như vậy, nên xài thế nào đây? – Trương Tiểu Kiếm nhìn màn hình hệ thống của mình, suýt nữa chảy nước miếng --- Cộng thêm hơn ba mươi điểm kia, vượt mốc chín trăm! Thật nhiều điểm số thật nhiều điểm số, cứ muốn mua cái gì đó nằm seo đây?

- Hệ thống – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Cậu đã nghĩ ra sẽ bán cái gì trong trung tâm thương mại đạo cụ chưa?

Hệ thống:

- Sau khi thứ hạng của ký chủ nằm trên 18.000.000 thì trung tâm thương mại đạo cụ mới sẽ bán hàng hóa.

Ah? Trên 18.000.000 hạng?

Đến lúc đó là có bán hàng sao? Trong đó sẽ có thứ tốt gì nỗ banh trời được đây?

- Hay lắm! – Ánh mắt Trương Tiểu Kiếm lập tức sáng lên: - Rất là chờ mong á! Hệ thống, hàng hóa trong trung tâm thương mại đạo cụ có đất không?

Hệ thống:

- Không đất, hơn nữa cực kỳ thực dụng.

Chính là nó! Chờ anh mày kiếm nhiều điểm số, đến lúc đó xem thử nên mua cái gì!

Không thấy hệ thống đã nói rồi sao, cực kỳ thực dụng!

Ngủ!

Ngày hôm sau, Trương Tiểu Kiếm đến công ty sớm, vẫn quy củ cũ, dọn dẹp sân bãi một chút, chỉnh sửa bàn ghế khu đàm phán một chút. Dù sao cũng là rảnh rỗi, người trẻ tuổi thôi, chịu khó chút nhất định sẽ không sai đúng không?

- Tiểu Kiếm, đến sớm vậy? – Vu tỷ từ xa nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, lập tức cười chào hỏi: - Quả nhiên mỗi ngày đều rất có nhiệt tình nhì.

- Chào buổi sáng, Vu tỷ! – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đáp lời: - Em tính toán dù sao cũng không có việc gì, đến sớm chút cho ỏn!

- Ủ, nhưng cũng đừng mệt quá đấy. – Vu tỷ gật đầu, nói: - Lát nữa nghỉ ngơi chút đi, nhìn xem tư liệu.

- Vâng.

Dọn dẹp một lúc, sau đó Trương Tiểu Kiếm ngồi vào trong góc khu nghỉ ngơi bắt đầu xem tư liệu.

Rất nhanh, các đồng nghiệp lần lượt đến công ty. Hai người Kim Khải Toàn Giang Nghi Niên không bao lâu sau cũng đến đây, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm liền chào hỏi:

- Kiếm ca chào buổi sáng. Lại xem tư liệu à?

- Đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Không có cách nào khác, cần cù bù thông minh thôi, không thể so được với những thiên tài của trường đại học cao cấp như các anh. Không cần cù chút chẳng phải là sẽ bị bỏ rơi thật xa sao?

- Xem cậu nói kìa. – Giang Nghi Niên cười nói: - Chúng tôi cũng không có khoa trương như thế đâu, đều là người thường cả thôi.

Ba người vừa nói vừa cười tán gẫu một lúc, sau đó thấy Sở Phi về mặt kỳ quái đi tới.

- Ah, các cậu nhìn thấy Tô Mai không? – Sở Phi ngồi xuống, nhủ mày nói: - Đi dạo một vòng đều không thấy cô ấy đâu cả, tôi còn đang tính bàn ít việc với cô ấy nè.

- Tô Mai sao... - Trương Tiểu Kiềm vừa xem tư liệu vừa đáp: - Hôm qua cô ấy bị trật chân, phỏng chừng mấy ngày nay đều không thể đi làm được.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khải Toàn.”

Kỳ thật Trương Tiểu Kiềm cũng chỉ thuận miệng đáp lời một chút thôi, nhưng mà điểm số khiếp sợ đó là cái quần què gì thế?

Có nhất thiết phải giật mình như thế không hả?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Ông trời bất công quá!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiềm ca! Chuyện gì vậy?! – Giang Nghi Niên nhìn Trương Tiểu Kiềm, đầy mặt kinh ngạc: - Sao cậu biết cô ấy bị trật chân?

- Đúng rồi đúng rồi. – Kim Khải Toàn đứng bên cạnh gật đầu thật mạnh: - Sao cậu biết được thế?

- Tôi á? – Trương Tiểu Kiềm kỳ quái nói: - Hôm qua lúc cô ấy bị trật chân tôi đang ở bên cạnh, nhìn thấy tận mắt, cho nên đương nhiên là biết rồi.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Kim Khải Toàn.”

Im lặng, cả khu nghỉ ngơi nháy mắt trở nên im lặng!

Ba người Sở Phi, Giang Nghi Niên, Kim Khải Toàn đều đầy mặt sát khí, liếc xéo nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Kiềm, trong ánh mắt tràn ngập vô số cảm xúc tiêu cực, trong đó có 80% là hăm dọa ghen tỵ hận.

- Các cậu nhìn tôi thế làm gì? – Trương Tiểu Kiềm lại nói thêm: - Hôm qua lúc tôi đang đi trên đường vừa vặn nhìn thấy, sau đó cô ấy lập tức bị trật chân, sau đó tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, sau đó lại đưa cô ấy về nhà. Yên tâm yên tâm, không có ảnh hưởng đến xương cốt, nếu không thì thật sự là bị kịch rồi, nhìn xem các cậu sợ kìa...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Kim Khải Toàn.”

Lại là một trận im lặng không hiểu ra sao.

Bỗng nhiên, Giang Nghi Niên hét to một tiếng, sau đó ba người bỏ nhào lên người Trương Tiểu Kiềm, nháy mắt đã xếp thành một chồng bao cát hình người!

- Sao mày lại có thể gặp được em ấy?! – Giang Nghi Niên hét to: - Thành phố Thiên Kinh lớn như vậy, tại sao mày lại may mắn gặp được em ấy như thế?!

- Khai thật đi! – Kim Khải Toàn cũng nói to: - Các cậu có mờ ám gì không hả?

- Thằng khốn khiếp nhà ngươi! Sao mày lại có thể xuống tay nhanh như vậy chứ! – Sở Phi lại càng sốt ruột hơn, hôm qua hắn đã lo lắng Tô Mai và Trương Tiểu Kiếm sẽ có chuyện gì xảy ra, lúc về nhà quả thực chính là ảo tưởng một trận, đến hai giờ sáng mới ngủ, cuối cùng mới học thuộc lòng hết một ít điểm quan trọng trong phong thủy. Đang định hôm nay sẽ biểu hiện một chút, ai biết không chỉ có Tô Mai không đi làm, bây giờ còn phát hiện tới qua cô ấy ở cùng một chỗ với Trương Tiểu Kiếm!

Có cần nhanh thế không hả giòi ơi! Bọn họ mới gặp nhau hôm qua thôi mà!

Thằng này vừa xấu lại bằng cấp thấp, rốt cục thì mình thua kém nó ở chỗ nào?!

Trời xanh ơi đất đai hời! Bỏ mày không thể nhìn con tức này được!

Mọi người đám Trương Tiểu Kiếm một trận, sau đó ba người lại ngồi về chỗ một lần nữa, một đám thờ phỉ phỉ nhìn Trương Tiểu Kiếm --- Tô Mai chính là một đóa hoa của văn phòng bất động sản này, mỹ nữ “Bốn có” có nhan sắc có bằng cấp có gia thế có tính cách!

Bình thường chỉ dám liếc nhìn cô ấy lên kút chảy nước miếng, làm việc cùng nơi lâu như vậy mà còn không dám nói nhiều mấy câu, thậm chí không có cơ hội hẹn cô ấy đi ăn một bữa cơm. Ai biết chớp mắt đã khiến cho thằng cha này cuồn cuộn rồi!

Tổ sư còn có thiên lý không hả?!

- Giải thích đi! – Sở Phi ngồi trên sofa, buồn bực đến mức toàn thân khó chịu: - Các cậu rốt cục trộn với nhau từ khi nào?

- Tôi... - Trương Tiểu Kiếm gãi đầu, đang định giải thích, nhưng mà ngẫm lại, không đúng mà: - Ah, tôi giải thích với các anh làm cái búa gì? Các anh lại không phải chồng của cô ấy!

- Bọn tôi! – Sở Phi không khỏi sốt ruột, nói chuyện cũng có chút không rõ ràng: - Dù sao chúng tôi đều là đồng nghiệp của cô ấy, bình thường vẫn xem cô ấy như là bạn bè vậy! Ai biết bây giờ lại bị treo chân, còn bị treo lúc ở cùng một chỗ với cậu! Không thể chấp nhận được!

- Tôi... - Người nói vô tâm, người nghe có ý, Trương Tiểu Kiếm vừa nghe thấy câu này không khỏi hoảng sợ!

Đậu má, thằng này không hổ là tốt nghiệp Thanh Hoa, tổ sư chỉ số thông minh cũng quá cao đi! Đã đoán được là vì mình mới khiến cho Tô Mai bị treo chân sao?

Không được không được, không thể thừa nhận chuyện này được!

Tuyệt đối đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Nếu dám thừa nhận, giờ này sang năm chắc có mộ anh đều cao cỡ hai mét quá!

- Sao tôi biết được cô ấy ngã xuống kiểu gì? – Trương Tiểu Kiếm không đỏ mặt không ấp úng, tuy rằng trái tim suýt nhảy ra khỏi cổ họng, nhưng vẫn nghiêm túc nói: - Lúc ấy tôi thấy hình như là gót giày của cô ấy bị gãy, treo chân không nhẹ, khi đó là người thì phải giúp đỡ chứ, tiếp theo tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, sau đó đưa cô ấy về nhà.

Hắn nói này xem như là 30% giả trộn lẫn 70% thật, nhất thời ba người Sở Phi không tìm được bất cứ sơ hở nào cả, ngược lại là đồng thời phát hiện từ ngữ mâu thuẫn trong đó.

- Gãy gót giày cao gót á? – Sở Phi đứng bật dậy, vội vàng nói: - Vậy thì bị treo chân nghiêm trọng rồi! Nhà cô ấy ở đâu? Trưa nay tôi muốn đến thăm! Ai yoo, vậy phải làm sao đây? Tôi phải mua nhiều thứ gì đó có thể dùng được mới được. Mua cái gì mới tốt đây? Hoa quả? Sữa bò? Đồ hộp? Hoa hồng?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông cứ nói thẳng là ông muốn thừa dịp này để lấy lòng người ta cho xong đi. Người ta treo chân ông tặng hoa hồng làm gì?

Xem ra trên mộ của ông sắp được mọc cỏ rồi đấy anh giai...

- Tiểu Kiếm, Kiếm ca! – Giang Nghi Niên ngồi bên cạnh, đẩy mặt lấy lòng nói: - Dù sao bây giờ cũng không có nhiều người có thể mua nhà, một ngày cũng chẳng có mấy người, trưa nay dẫn bọn tôi đi xem thử xem đi?

Ừm...

Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, Giang Nghi Niên nói vậy ngược lại là không có nói sai.

Chính sách hạn chế mua sắm và căn nhà thứ hai của thành phố Thiên Kinh, trực tiếp dẫn đến ngành bất động sản tiến vào thời kỳ giá rét, một ngày không có mấy người đến xem nhà. Quan trọng nhất là người gốc Thiên Kinh hầu như đều đã mua được nhà hết rồi, còn chưa mua thì cũng mua không nổi. Người bên ngoài muốn mua lại mua không được, có tiền cũng không thể. Cho nên bây giờ cả tòa văn phòng bất động sản lớn như vậy, tổng số khách hàng xem nhà mới có ba người.

Mà sales lại có hơn hai mươi người...

Người nhiều phân phối không đủ, sỏi nhiều mà thịt thì thiếu rồi...

- Cũng được. – Trương Tiểu Kiềm suy nghĩ, dù sao cũng không vội, đi thăm một chút kéo gần quan hệ giữa đồng nghiệp với nhau cũng không có vấn đề gì, lập tức gật đầu nói: - Vậy chờ tôi hỏi thăm xem cô ấy có muốn chúng ta đi không đã.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khải Toàn!”

- Tiểu Kiềm, quan hệ giữa cậu và Tô Mai phát triển rất nhanh nhì. – Sở Phi đầy mặt hâm mộ ghen tỵ hận, vị chua trong câu nói quả thực là thắng ngốc cũng có thể ngủ được: - Mới gặp mặt có một ngày đã quan hệ thân thiết thế rồi à?

Thằng này là ghen tỵ rồi...

Trương Tiểu Kiềm bắt đầu dĩ nhân vai ---- Mẹ kiếp anh mày thuần túy bị oan uổng thôi, mày cho rằng anh nguyện ý sao? Hôm qua tiền chụp X quang đều là anh bỏ ra nhé!

Hơn hai trăm tệ đấy!

Nhưng không có cách nào khác, ai bảo bóng lưng của cô nàng đẹp như thế làm gì? Không chỉ bóng lưng đẹp, mặt trước cũng rất xinh đẹp. Mất cô gái thế này vốn rất dễ khiến người khác nảy sinh ham muốn chinh phục, khi đó anh cũng là không cẩn thận...

- Tạm được thôi. – Trương Tiểu Kiềm cười hì hì đáp lời: - Không phải là vừa vắn thôi sao? Tôi cũng rất bất ngờ ấy.

Sau đó hắn bắt đầu gửi tin nhắn cho Tô Mai ---

Thần Chém Gió: “Có đó không?”

Tô Mai: “Đây nè. Là Tiểu Kiềm à? Anh đổi tên sao?”

Thần Chém Gió: “Ừ, sửa lại chút, tên này cũng được mà, tương đối phù hợp với phong cách của anh...”

Tô Mai: “Ha ha, đúng rồi ý. Sao vậy, có việc gì à?”

Thần Chém Gió: “Là thế này, mấy người Sở Phi biết em bị trọ chân, muốn đi thăm em. Anh tính dù sao đều là đồng nghiệp, người ta có lòng tốt thì cũng không có cách nào cự tuyệt được, cho nên dự định hỏi chút xem em có rảnh hay không ấy mà.”

Tô Mai: “Cũng được thôi. Các anh định đến đây khi nào?”

Cô ấy đồng ý rồi à?

Trương Tiểu Kiềm lập tức nhìn về phía ba người Sở Phi, Giang Nghi Niên cùng Kim Khải Toàn:

- Tô Mai nói có thể. Trưa nay chúng ta cùng nhau đi?

Sở Phi càng ghen tỵ: “Sáng nay mình hỏi cô ấy sao không đến công ty thì cô ấy không đáp lại mình. Vậy mà lại trò chuyện vui vẻ với thằng Trương Tiểu Kiềm như vậy. Ông trời bắt công quẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Dã vọng của Sở Phi

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đương nhiên, trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không thể nói thế, Sở Phi sờ cằm, nói:

- Chúng ta đi thăm cô ấy thì phải lựa chọn thời gian nào thuận tiện chút ---- Tôi thấy bây giờ cũng tốt đấy. Nếu không thì chúng ta đi ngay bây giờ đi. Tôi đi gặp Vu tỷ nói một tiếng.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Có cần gấp thế không hà đại ca? Dã tâm của ông bại lộ rõ ràng quá rồi đấy!

- Các cậu nhìn tôi thế làm gì? – Sở Phi hừ hừ nói: - Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tôi với Tô Mai rất thích hợp mà, luận diện mạo gia thế hay bằng cấp đều như thế. Đương nhiên tôi sẽ rất thích rồi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Mặt bự không? Mặt bự không? Mặt đẹp trai rất giỏi sao? Gia thế tốt rất giỏi sao? Bằng cấp cao rất giỏi sao?!

Hệ thống:

- Người ta xác thực là rất giỏi, dù sao mạnh hơn cậu chán.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có tin tao đánh chết mày không?!

- Được rồi! – Nếu Sở Phi đều đã nói như vậy, vậy thì dù sao đi sớm đi muộn cũng thế cả, nhưng đi thăm bệnh vào buổi sáng xác thực là tốt hơn. Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu: - Vậy thì chúng ta đi thôi.

Sở Phi đứng dậy luôn:

- OK, để tôi đi xin phép Vu tỷ.

Thần Chém Gió: “Bọn anh đi ngay bây giờ nhé. Dù sao bên văn phòng bắt động sản cũng không có việc gì, đi giúp em giải buồn tí cũng được.”

Tô Mai: “Được thôi. Bây giờ em đang phiền muộn chết nê. Các anh đến đúng lúc. Đến dưới lầu nhớ báo cho em, em sẽ gọi Trương Hiểu Phương xuống đón các anh.”

Thần Chém Gió: “Oh, bọn anh xuất phát bây giờ đây. Không phải anh chém chứ, chỉ cần có anh ở đây cam đoan sẽ không khiến em phiền lòng. Anh có thể chém đến sông cạn đá mòn em tin hông?”

Tô Mai: “Biết rồi biết rồi, đến nơi thì gọi em nhé.”

Ngắt di động, bên kia Sở Phi đã xin phép trở về.

- Đi thôi, Vu tỷ cho nghỉ rồi, còn bảo chúng ta chơi với cô ấy lâu chút, dù sao cũng không có ai đến.

- Yeh! Tốt quá! – Giang Nghi Niên hoan hô: - Đúng lúc cứ ở chỗ này mãi phiền lắm. Chúng ta lập tức đi thoy!

- Ah, lại nói tiếp... - Kim Khải Toàn sờ cằm, sau đó hỏi: - Chúng ta cần mua cái gì? Đồ hộp hoa quả? Vân Nam Bạch được?

Sở Phi cũng đứng bên cạnh sờ cằm suy nghĩ --- “Tô Mai bị trọ chân, nhất định sẽ rất phiền lòng, chung quy hoạt động không tiện lợi, vậy thì nhất định là sẽ cần thứ gì đó giết thời gian. Ừm, mua cái gì đây nhỉ... Ah, có rồi!”

Trong lòng có chút ý tưởng, Sở Phi nói thẳng:

- Thế này đi, mọi người chia nhau hành động, muốn mua cái gì thì mua cái gì. Nửa giờ sau chúng ta tập hợp ở cửa, cùng nhau đi qua.

Ừm, ý kiến này không tệ lắm, dù sao cũng là đi thăm bệnh nhân mà, bảo mọi người mua chung đồ với nhau, đến lúc đó tính toán như thế nào đây?

Vậy thì mỗi người mua một thứ, nhất định là sẽ không mua giống nhau, đó mới là tốt nhất.

Ba người Trương Tiểu Kiếm đồng thời gật đầu:

- Được, thế thì quyết định vậy đi!

Thời gian tiếp theo, mọi người liền đi ra cửa tự mua quà cáp.

Đối với ba người Sở Phi, Giang Nghi Niên, Kim Khải Toàn mà nói, đây chính là cơ hội tốt để thể hiện bản thân. Chung quy ba người bọn họ quen biết Tô Mai tương đối lâu, cũng đều rất thích cô ấy, tuy rằng bên ngoài hòa hợp êm thấm, thực tế chưa bao giờ ngừng việc tranh đấu gay gắt âm thầm. Nay có cơ hội tốt như vậy, nếu không bắt được, dứt khoát nhảy lầu đi cho rảnh nợ.

Ngược lại là Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhõm cả người. Mẹ nó không đẹp trai không có tiền vóc dáng cũng thường thường, ném vào trong đám người thì rất dễ dàng bị liếc cái là nhận ra ngay ---- Chung quy không phải ai cũng tâm thường được như hắn đâu. . .

Cho nên hắn hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý, quà cáp đồ hộp các thứ, mấy cái đó có tác dụng gì?

Đi thăm bệnh tất yếu phải căn cứ vào nguyên tắc thực dụng nhé --- Người có trâu bò đến mấy thì có đói bụng cũng phải ăn cơm đúng không? Cho nên hoàn toàn không cần suy nghĩ nhé, quyết đoán mua thức ăn đi. . .

Vì thế Trương Tiểu Kiếm chui đầu vào trong một tiệm bán đồ ăn gần đó. . .

Trương Tiểu Kiếm đi vào cửa hàng rau quả, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Nói đến đây, dù sao Tô Mai bị trọ chân cũng là vì mình, vốn người ta với bạn thân đang đi ngon lành trên đường cái, ai biết xui xẻo gặp phải mình cuối cùng gót giày cao gót bay vọt ra ngoài. . .

Trương Tiểu Kiếm xác thực là rất có cảm giác tội lỗi.

Vậy thì không cần phải nói rồi, đương nhiên là phải bồi thường chu đáo một chút. . .

- Chủ quán. - Trương Tiểu Kiếm tiện tay cầm một quả cà chua nhìn, sau đó hỏi: - Cái này bao nhiêu tiền?

- Không phải có bảng giá đó à? - Nữ nhân viên cửa hàng tức giận đáp: - Bên dưới có ghi giá kia, tự xem đi. Muốn mua cái gì tự đi mà lấy, lấy xong đến chỗ tôi tính tiền là được.

Nói xong quay đầu cười nhìn một soái ca nói:

- Anh đẹp trai đến mua đồ ăn à? Muốn mua cái gì? Có cần hỗ trợ không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái thứ gì vậy hả trời! Mặt xấu ảnh hưởng đến mày à? Ăn gạo nhà mày à? Tốt xấu giá trị nhan sắc của anh mày cũng đạt mức tiêu chuẩn biết không?

Hệ thống:

- Điểm tối đa một trăm rưỡi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má á á á á! Mày cố ý!

Thôi, anh là người nghiêm túc, không so đo với mày!

Hít sâu. . .

Trương Tiểu Kiếm tùy ý lựa chọn mấy loại rau, mấy trái dưa chuột, hai trái khổ qua, hai trái cà, năm trái cà chua, hai mươi quả trứng gà, sau suy nghĩ một lát lại mua chút dưa gang với sườn non, còn có thịt ba chỉ. Bỏ hết vào túi nylon rồi đến trước quầy tính tiền.

- Tính giúp tôi xem tổng cộng bao nhiêu tiền. - Trương Tiểu Kiếm đặt đồ ăn lên trên quầy.

- Tổng cộng. . . - Nữ nhân viên cửa hàng tính bằng cân điện tử một lát, sau đó nói: - Một trăm linh tám tệ tám xu, trả một trăm lẻ tám là được.

- Oh. - Trương Tiểu Kiếm lấy di động, vừa quét code vừa nói: - Mỹ nữ, cô đối xử với khách hàng mà còn phân biệt đối xử thế hả? Tôi thấy vừa rồi cô tiếp khách hàng khác rất nhiệt tình mà. . .

- Còn phải nói sao? - Nữ nhân viên cửa hàng vừa bỏ đồ ăn vào túi cho hắn vừa nói: - Nếu Ngô Ngạn Tổ đến mua đồ ăn trong cửa hàng của tui ý, thì cho ảnh tiền tui cũng thích!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao hận thế giới xem mặt này!

Trương Tiểu Kiếm:

- Giá trị nhan sắc của Ngô Ngạn Tổ là bao nhiêu điểm?

Hệ thống:

- Hiện tại trên thế giới tổng cộng có 1258 người tên là Ngô Ngạn Tổ. Cậu hỏi là người nào?

Trương Tiểu Kiếm:

- Thôi coi như tớ chưa nói gì đi...

Mua đồ ăn xong, Trương Tiểu Kiếm hơi có chút đau lòng --- Haizzz, chỉ mua tí đồ ăn đó thôi mà đã mất hơn một trăm tệ rồi, thật là nếu không cố gắng thì thậm chí còn mua không nổi đồ ăn nữa. Chỉ có mấy miếng sườn non thôi mà tốn hơn bốn mươi tệ...

Thôi, coi như bồi thường đi. Tiền mà, kiếm được thì kiểu gì cũng phải tiêu mất. Dù sao thì mấy ngày nay anh cũng kiếm được không ít tiền.

Xách đồ ăn trở về, đợi đến cửa lớn văn phòng bất động sản, Giang Nghi Niên và Kim Khải Toàn đều đã chạy về.

Giang Nghi Niên mua là mứt đào đóng hộp với một thùng cháo Bát Bảo, đang vừa xách trong tay vừa khoe với Kim Khải Toàn:

- Mứt đào đóng hộp, lấy từ một chữ “Trốn” (*), ý là tai nạn gì cũng có thể trốn thoát được, may mắn. Cháo Bát Bảo tương đối tốt cho dạ dày, dễ tiêu hóa.

(*) Quả đào 桃 đồng âm với chữ đào 逃 nghĩa là chạy trốn, trốn tránh.

Kim Khải Toàn mua là một đồng lớn hoa quả táo cam đào mật măng cụt dâu tây dưa hami các thứ, cũng cười he he:

- Bình an may mắn, he he. Mua nhiều mấy loại, xem cô ấy thích ăn cái nào.

Sau đó chờ đến khi hai người nhìn thấy đồ vật mà Trương Tiểu Kiếm mua, nhất thời ngây ngẩn cả người!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Kim Khải Toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thể chất người qua đường của Trương Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiếm ca, Kiếm ca cậu chờ chút. – Giang Nghi Niên trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm túi nilon xách trên tay Trương Tiểu Kiếm, trông mắt suýt nữa thì rơi ra hốc mắt: - Cậu đi thăm bệnh nhân, mang cái này?!

Kim Khải Toàn đứng bên cạnh nhìn cũng đầy mặt mờ mịt, nói:

- Kiếm ca, ý tưởng của cậu thật là... thật đúng là có chút khác lạ đấy. Tôi nhìn xem, ừm, dưa chuột cả khổ qua... Kiếm ca cậu có mục đích rồi! Đều là hình trụ dài, ý là không chỉ ăn mà còn có thể dùng được sao? Cậu lại còn chọn cả loại to vừa nhỏ... Ai yoo còn tự có gai nhỏ kia!

Mặt Trương Tiểu Kiếm đen y hệt như than:

- Mày mới dùng được ấy! Mày đều dùng mỗi ngày ấy! Anh em chỉ mua tí đồ ăn thôi nhá! Trong đầu mày đều có cái gì thế hả?! Còn gai nhỏ, gai nhỏ cái đầu mày nhá!

- Oh... - Kim Khải Toàn đáp một tiếng, nói: - Ai yooo, sao tôi không nghĩ đến cái này nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày rốt cục có nghe tao nói cái gì không hả? Nhiều sườn non thịt ba chỉ như thế mày không nhìn thấy à?!

- Các cậu nhanh vậy sao? – Sở Phi cũng nhanh chóng xách một đồng đồ vật trở về. Thằng này quả nhiên là phí tâm tư một trận, một luồng cảm chướng, còn tô điểm thêm hoa baby, bó chặt cẩn thận. Trong tay thì xách một túi đựng sách. Ba người nhìn cẩn thận, một đồng lớn phong thủy học, tiêu thụ học các thứ, tuyển tập Shakespeare linh tinh. Sở Phi đắc ý nói:

- Tôi mua mấy thứ này được chứ? Cảm chướng, tượng trưng cho khỏe mạnh, tặng bệnh nhân là không còn gì tốt hơn. Đồng sách này có thể khiến cô ấy giết thời gian. Ai yoo, dù sao cũng là đi vãn an mỹ nữ, cũng không thể qua loa...

Sau đó hần lập tức thấy đồ vật Trương Tiểu Kiếm mua về...

- Ha ha ha ha ha ha ha! – Sở Phi nhất thời cười to một trận, suýt nữa làm rớt cả hoa trong tay: - Tiểu Kiếm cậu mua cái này... Ha ha ha ha, cá tính! Quá cá tính! Thăm bệnh nhân mà mua một đồng đồ ăn, ha ha ha ha!

Hần cười quả thực là vô cùng vui vẻ, giống như là trúng số độc đắc năm triệu vậy.

Đồng thời trong lòng cũng vẽ dấu hiệu cho Trương Tiểu Kiếm --- “Học sinh kém lối suy nghĩ không bình thường!”

Ai yoo, đúng, không sai, cực kỳ tốt!

Lần này rốt cục thì thằng này không có sức để cạnh tranh với mình rồi, xem đầu óc kìa!

- Tiểu Kiếm, thật là vất vả cho cậu rồi. – Sở Phi cười lớn đi trước dẫn đường: - Đi thôi, tôi đi lái xe ngay đây, chúng ta cùng nhau qua.

Xe của Sở Phi là một chiếc Honda Accord thế hệ thứ mười, xem như loại xe không tệ lắm trong kiểu xe gia dụng.

Hần mở cửa xe, mở ra cốp xe, chờ mọi người đều bỏ đồ vật vào đó, nói:

- Lên xe. Tiểu Kiếm dẫn đường.

Ô tô ra khỏi bãi đỗ xe văn phòng bất động sản, Trương Tiểu Kiếm dựa theo địa chỉ hôm qua, hướng dẫn đường đi thẳng qua đó.

Ước chừng hai mươi phút sau, Accord lái vào khu dân cư Đông Phong uyển nơi ở của Tô Mai.

- Tòa nhà thứ bảy. – Trương Tiểu Kiếm chỉ huy Sở Phi đến bên dưới tòa nhà thứ bảy, mấy người vừa xuống xe, đã phát hiện nơi này hình như có gì đó không thích hợp cho lắm.

- Khu dân cư này có cao cấp như vậy sao? – Sở Phi nhìn một hàng siêu xe đỗ bên dưới tòa nhà thứ bảy, nháy mắt tăng cao cảm giác nguy cơ trong lòng: - Những chiếc xe này, chẳng lẽ đều là xe của hộ gia đình trong tòa nhà này?

Cũng khó trách hần giật mình như vậy, bây giờ dưới tòa nhà thứ bảy, đỗ các loại xe như Porsche Panamera, Porsche Cayenne, Maserati Quattroporte, Range Rover Evoque, Audi A8L, BMW 7-Series...

Liếc mắt nhìn qua ít nhất có bảy tám chiếc!

Nếu như là một hai chiếc thì còn dễ nói, nhưng mà cùng một lúc lại xuất hiện nhiều như vậy...

Chuyện có kỳ quái rồi!

- Tôi đâu biết! – Trương Tiểu Kiếm tùy ý đáp một câu, sau đó lấy di động ra.

Thần Chém Gió: “Tô Mai bọn anh đến dưới nhà rồi.”

Tô Mai: “Được, em gọi Trương Hiểu Phương đi xuống đón mọi người ngay đây.”

Trương Hiểu Phương đến rất nhanh, cô vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, lập tức vội vàng nghênh đón, biểu cảm trên mặt rất kỳ quái, muốn cười lại không dám cười, đau khổ nhin, nói:

- Đi theo em, tầng mười sáu.

Đây là tình huống gì thế này?

- Tiểu Phương nè. – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi: - Mấy chiếc xe kia, đều là của hộ gia đình trong này à?

- Cứ đi theo em đi. – Trương Hiểu Phương quyết đoán không đáp lại câu hỏi này, sau đó ngược lại là Trương Tiểu Kiếm xách đồ ăn trên tay hấp dẫn ánh mắt của cô: - Ah ah! Tiểu Kiếm, anh mua thứ này có cá tính nhé! Vậy mà lại mua đồ ăn đến...

- Ủ... - Trương Tiểu Kiếm nheo một lúc, sau đó nói: - Anh là người theo chủ nghĩa thực dụng...

Đây ngược lại là không có nói sai, chung quy mua những thứ linh tinh lộn xộn khác, hoa quả ăn không hết, đồ hộp ăn không nhiều, hoa tươi lại không thể ăn, lựa đến lựa đi cuối cùng vẫn là mua đồ ăn thực dụng lại kinh tế nhất.

Hệ thống:

- Nói trắng ra còn không phải bởi vì nghèo.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư, chỗ nào cũng có này!

- Ủ ừ, người theo chủ nghĩa thực dụng. – Trương Hiểu Phương che miệng cười, sau đó không nói thêm lời nào.

Rất nhanh đi đến tầng mười sáu, Trương Hiểu Phương dẫn theo ba người ra thang máy, đi thẳng đến hướng đông, lấy chìa khóa ra, mở cửa, sau đó nói:

- Xin lỗi, không có dép lê.

Ba người vội đáp:

- Không có việc gì không có việc gì, đi chân trần cũng được.

Sau đó lập tức thấy Giang Nghi Niên nheo đến mức đỏ mặt --- Rồi, không cần hỏi cũng biết, thằng này nhất định là bị hôi chân!

- Ê này... - Có lẽ là Giang Nghi Niên cảm thấy lần đầu tiên đến thăm, để lại ấn tượng xấu thì không được tốt lắm, nhần nhần nhỏ nhỏ nói: - Tôi như vậy... Không ảnh hưởng gì chứ?

Mấy người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, đồng thời gật đầu:

- Không ảnh hưởng!

Trương Hiểu Phương:

- Thôi, vẫn đừng cởi giày đi...

Ai yoo, quả thực là như được đại xá rồi, ba người quyết đoán mang giày vào nhà!

Không có cách nào khác, dưới tình huống như vậy ai dám cam đoan không có lấy một chút mùi chứ? Lỡ như thật sự làm người ta ngạt thở vậy thì vui lắm luôn...

Ba người cùng nhau vào nhà, nhưng vừa vào nhà lập tức phát hiện có vấn đề!

Tô Mai thuê căn hộ này là hai phòng nhỏ một phòng khách, chung quy bạch phú mỹ không thiếu tiền, cho nên tổng thể mà nói điều kiện của căn nhà này cực kỳ tốt, sạch sẽ chỉnh tề, tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Chẳng qua...

Trong phòng khách có nhiều nam sinh đang ngồi như vậy là chuyện gì?! Trương Tiểu Kiếm hơi quan sát một chút, ước chừng bảy người!

Chúng mày đang làm Bắc Đẩu Thất Tinh à?!

Hiện tại Trương Tiểu Kiếm xem như hiểu được vì sao biểu cảm của Trương Hiểu Phương lại như thế...

Trong phút chốc, Sở Phi lập tức dấy lên ý chí chiến đấu giống như gà trống xù lông vậy, nhìn bảy người trong phòng khách bằng ánh mắt tràn ngập địch ý!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Em là điện em là ánh sáng nhá!

- Máy vị này là... - Giữa bảy người kia rõ ràng cũng không phải là một phe, quả thực có thể nói là tia lửa văng khắp nơi, từng đôi mắt đều chăm chú nhìn vào mặt Sở Phi.

Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh vừa thấy tư thế này lập tức vui ngất trời. Nói đến đây, cùng Sở Phi đi ra ngoài quả thực chính là có một đối tượng chịu

tội tốt nhất rồi! Xem người ta kia, tuổi trẻ nhiều tiền diện mạo anh tuấn lại có bằng cấp, đám người nhìn như tình địch này tuyệt đối là trước tiên đánh chết hắn, sau đó lại đánh chết Giang Nghi Niên và Kim Khải Toàn, cuối cùng mới đến lượt mình!

Thậm chí bọn họ hoàn toàn không cho rằng bản thân mình có một li một tí lực cạnh tranh nào cả!

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, một nam sinh trong số đó nói một câu khiến hắn buồn bực...

- Ah, thằng nhóc kia, trưa nay cậu định nấu ăn à? – Người nói chuyện là một nam sinh thân cao ước chừng có 1m8, anh tuấn tiêu sái, toàn thân hàng hiệu, nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Đầu bếp do Tô Mai mời đến à?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Rất tổn thương á đầu má, thể chất của anh mày giống người qua đường thể à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Xấu, cũng là một loại ưu thế

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Các anh là ai? – Lúc này Sở Phi đã triệt để xù lông: - Một đám đàn ông ở trong phòng khách con gái nhà người ta, không được tiện lợi lắm thì phải?

- Đúng rồi! – Trương Hiểu Phương vội vàng ở bên cạnh hòa theo: - Các anh cứ trở về đi, nhìn xem chỗ này, sắp không còn nơi để đặt chân nữa rồi!

Thằng cha gọi Trương Tiểu Kiếm là đầu bếp không quan tâm đến Trương Hiểu Phương, chỉ là nhìn Tô Mai:

- Tô Mai, mấy vị này là...?

- Là đồng nghiệp cùng công ty. – Tô Mai ủ rũ nằm trên giường, bắt đầu nhìn mấy người nói: - Các anh cứ về trước đi, em thật sự không có việc gì, coi chèn chúc kia...

Kỳ thật Tô Mai xác thực là rất bắt đầu dĩ.

Hiện tại cô là bệnh nhân, đám người này lấy danh nghĩa thăm bệnh để đến đây lấy lòng mình, cô lại không phải là đũa ngọc đâu mà không thấy rõ?

Nhưng mà không cho bọn họ đến? Cậu nói người ta cầm hoa quả hoa tươi đến thăm mình, không cho vào nhà thì có vẻ mất lễ phép. Nhưng làm cho bọn họ vào nhà, một đám gặp nhau lại giống như gà chọi vậy, suýt nữa thì lao vào đá nhau. Đuổi người đi thì không được tốt lắm, cuối cùng dứt khoát mặc kệ, bọn họ muốn gây chuyện thì đi gây chuyện đi, dù sao mình cũng sẽ không bị mất miếng thịt nào...

- Oh, đồng nghiệp à. – Người nói chuyện gật đầu, lúc này mới đứng dậy, sau đó nói với mấy người khác: - Đi thôi, mấy người chúng ta đi ra ngoài rồi nói tiếp, đừng quấy rầy Mai Mai nghỉ ngơi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mai Mai! Ai yoo tổ sư, xem xung hô kia!

Mấy người khác cùng nhau đứng dậy, xoa tay, miệng cười lạnh, một đám nhìn nhau bằng ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Một người trong đó đi đến bên cạnh Sở Phi, còn he he cười lạnh một tiếng:

- Đây không phải là Sở Phi sao? Còn cầm bó hoa, xem ra mày cũng có mục đích riêng, ha ha!

- Triệu Minh Lâm – Sở Phi khiêu khích nói: - Làm sao? Mày còn có gì muốn chỉ bảo à?

- Không có gì, chỉ là muốn nói, nhìn mày không được thuận mắt cho lắm mà thôi. – Khóe miệng Triệu Minh Lâm cong lên, sau đó nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm: - Trong số mấy người chúng mày, tao chỉ nhìn thằng đầu bếp kia thuận mắt chút, ha ha!

Nói xong, đi ra phòng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sở Phi: “...”

Tô Mai: “...”

Quần chúng khác vây xem “...”

Tổ sư, sao lại kéo đến trên người anh?! Anh em hôm nay đến đây mang theo thành ý tràn đầy được không hả?!

Trương Tiểu Kiếm còn đang suy nghĩ, mấy người khác đã lần lượt lại đây, vở vai Trương Tiểu Kiếm

- Anh em, có lòng, sáng nay Tô Mai còn chưa ăn cơm đâu, lát nữa cậu nấu chút gì đó ăn ngon cho Tô Mai nhé.

Sau đó nuôi đuôi nhau đi ra ngoài.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống:

- Xem ra cậu còn không có lấy một chút tư cách khiến bọn họ nhìn thẳng vào. Ai yoo, thật đáng thương.

Trương Tiểu Kiếm:

- Xi, anh em đây chính là đại ẩn ẩn vu thị, biết không? Cậu nhìn Sở Phi kia, xanh hết cả mặt rồi, á lịch sơn đại chưa?

Trương Tiểu Kiếm nói lời này cũng không phải là nói bừa, lúc này Sở Phi xác thực là đầy mặt buồn bực.

Bởi vì hắn đã thấy được, tràn ngập khắp phòng, cơ bản đã bày đầy hoa tươi. Hoa quả với đồ hộp lại càng là bày đầy đất, bên cạnh còn có máy chơi game, iPad, các loại sách tiểu thuyết, khoa trương nhất là ngay cả Vân Nam bạch được đều chồng chất một đống.

- Đặt đồ vật ở bên cạnh, ngồi đi. – Trương Hiểu Phương bắt đầu dĩ nhiên vai. Hiện tại cô mới phát hiện ra --- Vẫn là Trương Tiểu Kiếm mua đồ vật thuận mắt nhất!

- Ê, người theo đuổi của em không ít nhè. – Trương Tiểu Kiếm đặt đồ ăn vào trong phòng bếp, sau đó đi đến bên cạnh Tô Mai. Hiện tại ở trong này hắn ngược lại là người thoải mái nhất. Anh không đẹp trai không có tiền không cao, vô dụng vô cầu chính là trâu bò như thế! Cười hi hi nói: - Anh vừa vào cửa đã thấy bọn họ giống như gà chọi ý, ha ha ha ha!

- Anh còn cười! – Tô Mai bĩu môi nói: - Cũng không biết là nghe thấy tin tức ở đâu nữa. Ban đầu là mấy người bạn học đến đây, sau đó đám người này không mời mà đến. Đến chỗ em rồi lại giống như là kẻ thù gặp mặt ý, làm cho em còn không dám ăn cả một miếng hoa quả cơ.

Đứa bé đáng thương, Trương Tiểu Kiếm thờ dãi nói:

- Được! Người theo đuổi của em nhiều như thế, vì chứng minh trong sạch, cứ để anh rửa quả táo cho em đi, miễn cho nhóm lửa thiêu thân!

Hắn nói còn thuận tiện liếc nhìn Sở Phi.

Sở Phi đầy mặt buồn bực.

Không có cách nào khác, vừa rồi hắn đã phát hiện, không chỉ giữa bảy người kia ai cũng không phục ai, nhưng vừa nhìn thấy hắn đã giống như là gặp kẻ thù vậy, quả nhiên là một núi không thể có hai hổ, huống chi một phát tới tám con, áp lực sơn đại!

Đây là sắp xảy ra án mạng rồi!

Chung quy chỉ số thông minh của Sở Phi không thấp, vừa rồi chỉ hơi quan sát một chút đã phát hiện bảy người này đều không đơn giản, hơn xa đám chuột nhắt bình thường. Trước không nhắc đến gia thế, ít nhất trên diện mạo hoàn toàn không kém hơn mình bao nhiêu. Nếu những chiếc siêu xe dưới lầu đều là của bọn họ, vậy thì điều kiện kinh tế hoàn toàn có thể chèn ép hắn. Còn về bằng cấp, đây có khả năng chính là ưu thế lớn nhất của mình.

Không nói cái khác, chỉ bằng cái thằng Triệu Minh Lâm kia chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình khi còn học ở Thanh Hoa, không ngờ lại gặp mặt ở đây!

Nếu là người bình thường thì Sở Phi còn không sợ, nhưng vấn đề là lần này số người hơi nhiều quá. Hắn không có một chút nghi ngờ rằng, một khi quan hệ giữa hắn và Tô Mai hơi thân cận một chút, những người khác tuyệt đối có thể nhảy mất đoàn kết lại, sau đó khiến mình muốn chết muốn sống!

Nhưng dù sao cũng đã đến đây rồi, cụp đuôi không phải là tính cách của hắn.

Hơi suy tính một chút, bà mẹ nó sợ cái búa, chẳng lẽ đám người này còn có thể hành hung được sao? Liều mạng!

- Tô Mai. – Sở Phi cẩn thận đi qua, đưa lên hoa tươi, dịu dàng nói: - Tặng em một bó cẩm chương, chúc em sớm ngày khôi phục.

- Cảm ơn. – Tô Mai nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói: - Đặt ở bên kia là được, em không thể đứng lên được, chân còn đau lắm.

- Oh, được. – Sở Phi giữ vững tư thế ưu nhã nhất của mình, cắm hoa vào trong bình.

Sau đó hần vừa quay đầu lại, hoàn toàn buồn bực...

- Đến, ăn táo! – Trương Tiểu Kiếm rửa táo xong, gọt vỏ, sau đó cắt thành miếng, bày ra đĩa cắm tăm vào đầy đủ, bung lại dây đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tô Mai, cầm một miếng lên đưa đến trước mặt Tô Mai: - Ăn chút hoa quả có lợi cho khôi phục.

- Cảm ơn. – Tô Mai cười tủm tỉm đáp lời, sau đó nhận lấy tăm, bỏ táo vào miệng: - Ừm, ngon lắm.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khải Toàn.”

Cả căn phòng trong chớp mắt trở nên im lặng.

Thằng này thật là không xem mình như người ngoài á đầu má!

Thoái mái ngồi ở bên cạnh Tô Mai như vậy kìa, nhìn xem khoảng cách kìa! Không đến một thước!

Hâm mộ ghen tị hận á mẹ kiếp!

Lúc này có thể nhìn thấy ưu thế của Trương Tiểu Kiếm--- Xấu thì sao? Có đôi khi xấu một chút ngược lại càng dễ dàng khiến người khác buông cảnh giác! Nhất là khi đối mặt với các cô gái, một thằng xấu nhưng dịu dàng càng dễ dàng khiến các cô nàng buông xuống cảnh giác!

Quan trọng ở chỗ, mày có muốn phản đối cũng không được. Sợ một thằng xấu sẽ tranh gái với mình á? Nói ra thì mất mặt quá cơ...

Hệ thống:

- Cho nên có đôi khi mỹ nữ sẽ cặp đôi với trai xấu cũng không phải là không có nguyên nhân.

Trương Tiểu Kiếm:

- He he, xấu, cũng là một loại ưu thế thoy, ha ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Tổ sư thằng này có vạ năng như thế sao?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bên này Trương Tiểu Kiếm thoái mái tự do hoàn toàn không cần xem mình như người ngoài. Dù sao cũng là đồng nghiệp, hôm qua lại bận rộn thật lâu như vậy, cộng thêm xấu, không có sức cạnh tranh trung tâm, cho nên dứt khoát không nhìn theo hướng quan hệ nam nữ, ngược lại là có chút cảm giác như là bạn thân nam giới.

Nhưng đám người Sở Phi thì không nhẹ nhàng như vậy...

Giang Nghi Niên cùng Kim Khải Toàn hoàn toàn chính là bó tay bó chân, cùng lắm chỉ là nói mấy câu với Trương Hiểu Phương.

Còn về Sở Phi thì phải duy trì hình tượng của mình. Trước đó hần vẫn muốn tiến thêm một bước với Tô Mai, nhưng Tô Mai vẫn luôn không cho hần cơ hội. Bây giờ rốt cục bắt được cơ hội, đương nhiên phải biểu hiện thật tốt. Vì thế hần cầm ra sách về phong thủy học, ngồi xuống đối diện Tô Mai, đưa sách cho Tô Mai:

- Anh thấy em rất có hứng thú với phương diện này, cho nên cố ý mua một cuốn sách chuyên nghiệp. Vừa vặn hai ta có thể cùng nhau nghiên cứu một chút.

- Cảm ơn. – Tô Mai đáp lại một tiếng, sau đó nói: - Cứ đặt ở bên kia đi. Bây giờ em không quá muốn đọc loại sách này.

Trương Tiểu Kiếm ngồi bên cạnh vui ngất trời. Hình như từ khi đến nơi này, Sở Phi gần như là gặp đủ loại lúng túng nhĩ. . .

Không khí lúc này hơi có chút xấu hổ, đám người Sở Phi không tìm được đề tài nào, chung quy Tô Mai người ta là bệnh nhân.

Nhưng đến thăm một lần lại không thể không nói gì cả chứ?

Vì thế ba người vội đến mức vò đầu bứt tai, chỉ có Trương Tiểu Kiếm là thoải mái tự do nhất. Dù sao hắn lại không có ý tưởng gì đối với Tô Mai, ngược lại là nhìn thấy máy chơi game ở bên cạnh, mắt sáng lên:

- Ah! PS4! Âu sệt cái máy chơi game này được lắm a, anh thêm nhò dài thật lâu!

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Mai:

- Tô Mai, anh có thể chơi được không?

- Được nha. – Tô Mai đang nằm phìền muốn động lại không thể động, muốn tán gẫu nhưng lại không có gì để nói, không tán gẫu thì lại xấu hổ. Lúc này có Trương Tiểu Kiếm phát triển bầu không khí, lập tức ngồi dậy: - Tiểu Phuong, đỡ tởm một chút, tởm cũng muốn chơi. Nhưng mà em lại không biết chính cái này, trước kia em từng chưa chơi bao giờ cả.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khai Toàn.”

Ba người Sở Phi quả thực là buồn bực muốn phát điên!

Sao Trương Tiểu Kiếm làm cái gì cũng đúng? Vì sao mình làm cái gì cũng không thích hợp chứ?!

Chẳng lẽ mặt xấu có ưu thế lớn như vậy sao?!

Trương Hiểu Phuong lập tức vội vàng đi qua, đỡ Tô Mai đi xuống giường.

Lúc này Tô Mai mặc một bộ đồ ngủ màu hồng, thoát nhìn cực kỳ lười biếng, lại tôn lên dáng người mềm mại của cô, có vẻ cực kỳ thanh thuần động lòng người.

Tài xế già đều biết, người phụ nữ vóc dáng không thấp, khung xương nhỏ lại thân thể mềm mại mới là cực phẩm chân chính. Đúng chuẩn giọng ngọt thân mềm để đẩy ngã, chính là Tô Mai!

- Ah em nhìn em, cẩn thận một chút cẩn thận một chút! – Trương Tiểu Kiếm cũng lại đây giúp đỡ, đỡ Tô Mai ngồi lên sofa, sau đó nói: - Em muốn chơi cái gì? Để anh xem thử ha. . . Chờ anh cắm máy chơi game xong cái đã. . .

Hắn nói rồi bắt đầu hí hoáy, không bao lâu sau đã cắm xong máy chơi game. Màn hình TV nhanh chóng sáng lên, sau đó xuất hiện dòng chữ Play Station 4.

- Tiểu Kiếm anh thật lợi hại á. – Tô Mai kinh hô: - Cắm xong nhanh vậy sao?

- Ai yoo, biết sơ sơ biết sơ sơ. – Trương Tiểu Kiếm há miệng lại bắt đầu chém: - GB, Nintendo Famicom, Sega, Saturn, Sony thế hệ 1234, XBOX các thứ, có cái gì là anh chưa từng chơi đâu? Tới tới tới, em muốn chơi cái gì?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khai Toàn.”

Tổ sư thắng này có vận năng đến thế sao?!

Bọn họ thậm chí còn chưa từng nghe thấy những loại máy chơi game đó bao giờ, ai biết thắng này đều chơi hết cả rồi? Có cần trâu bò như thế không hả?!

- Mạnh thế sao? – Tô Mai che miệng cười, sau đó nói: - Anh cứ chơi cái gì tùy anh thôi, em nhìn là được. Em không am hiểu trò chơi đâu.

Nếu là người khác, nghe gái nói không am hiểu trò chơi vậy thì nhất định là phải nhanh chóng đổi một hạng mục khác, đúng hông?

Nhưng Trương Tiểu Kiếm rõ ràng không phải là người bình thường...

- Oh, được, vậy thì em nhìn xem nhé, kỳ thật rất đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không có ý tưởng đổi hạng mục, nói: - Anh xem thử xem có cái gì ha... Đâu mà! Super Robot Wars OG: The Moon Dwellers! Trâu bò quá! Ha ha ha ha ha!

Sở Phi: "..."

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Ba người quả thực không còn gì để nói. Mà có nhất thiết phải dễ thân như thế không hả? Chẳng lẽ mà hoàn toàn không xem xét đến cảm xúc của con gái nhà người ta sao?! Super Robot Wars! Có cô gái nào sẽ thích loại game này?!

Trương Tiểu Kiếm đâu có quản được nhiều như vậy. Trò chơi kết nối nhanh chóng, sau đó phát hiện... Là version tiếng Nhật...

- Ừm... - Trước kia Trương Tiểu Kiếm xác thực là từng chơi loại game Super Robot Wars, rất rõ ràng cách login vào game như thế nào, cực kỳ quen tay lựa chọn bắt đầu, sau đó quay lại hỏi Tô Mai: - Có thể hiểu được không?

Tô Mai mỉm cười:

- Em từng học tiếng Nhật, đều có thể hiểu được.

A a a a a a!

Ba người Sở Phi Giang Nghi Niên Kim Khải Toàn quả thực là buồn bực muốn sập đổ!

Hai người bọn họ có cần phải kích thích người khác như vậy không hả?!

- Tới tới tới, bắt đầu nhé! – Trương Tiểu Kiếm lập tức bắt đầu trò chơi. Sau đó tiến vào game, nhất thời kinh hô: - Wow, xem đồ họa này, quả nhiên là không sai!

Sau đó nhìn thấy nhân vật nữ trong game, không tự chủ được cảm thán một câu:

- Cái đẹp, nhân vật nữ trong này... Ngực hơi ác đấy! Nhìn kia! Dζί lắ! Dζί lắ kia!

Tô Mai đỏ mặt:

- Xi! Dê xòm!

Tuy rằng cô mắg “dê xòm”, nhưng là hoàn toàn không có ý muốn nổi giận, ngược lại là còn nhìn rất chăm chú...

Sở Phi: "..."

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Nói này, các người làm thế thật sự ổn sao?!

Kiểm ca đây là có kỹ xảo tán gái đặc biệt sao?! Bây giờ hai người mới quen biết có hai ngày thôi, vậy mà quan hệ đã tốt như vậy rồi sao?

- Trò chơi này ý, kỳ thật rất đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm vừa chơi vừa làm mẫu cho Tô Mai: - Không phải là em đều có thể hiểu được ngôn ngữ trong game sao? Chính là đánh bại kẻ địch, sau đó kiếm tiền để cải tạo cơ giáp, sau đó đạt được chip nâng cấp năng lực của trang bị trên cơ giáp, cuối cùng vượt qua từng cảnh trong game là được.

- Ừm, hiểu rồi. – Đến nay dù sao Tô Mai cũng đang bị trọ chân không thể đi chơi, ở trong nhà mãi lại nhàm chán, nay có Trương Tiểu Kiếm dẫn cô chơi trò chơi, cũng rất cảm thấy hứng thú, cười tủm tỉm hỏi: - Nam sinh các anh có phải là đều thích chơi trò Robot các thứ không?

Lúc này Sở Phi rốt cục tìm được cơ hội chen miệng vào:

- Kỳ thật cũng không phải đâu. Anh ngược lại là càng thích dòng game nhập vai, ví dụ như là World of Warcraft nè, Dungeon Fighter Online nè. Nếu không thì chúng ta cùng nhau chơi mobile game? Liên Quân Mobile được không?

- Xem một lúc trước đã. Cảnh tượng chiến đấu trong này còn rất đẹp, âm nhạc cũng không tệ lắm. – Tô Mai nhìn rất thích, hoàn toàn không dự định đổi

trò chơi khác, khiến cho Sở Phi rất bị thương tổn --- Hấn quyết định tối nay trở về phải tìm hiểu về Super Robot Wars thật kỹ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: “Hảo cảm tăng lên 3 điểm đối với Trương Tiểu Kiếm”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Nói như thế nào nhỉ... - Trương Tiểu Kiếm thuận thực thao tác trò chơi, trước tiên xử lý hai cỗ cơ giáp của nhân vật phản diện, vừa đánh vừa chém - Cơ giáp mới là lãng mạn của đàn ông nhé. Anh đã chơi từ nhỏ đến lớn rồi, ví dụ như là Super Robot Wars OG II, Super Robot Wars F Final, Super Robot Wars Alpha, Super Robot Wars 2nd các thứ... đều chơi hết rồi! Bàn về trò chơi này á, anh rõ rành rành nhé!

Hấn nói những loại Super Robot Wars đó đều là có thật, còn về việc đã từng chơi hay chưa... Dù sao Tô Mai lại không thể điều tra được, chả lẽ còn không thể nổ sao?

- Thật sao? - Tô Mai chăm chú nhìn Trương Tiểu Kiếm khống chế nhân vật trên màn hình, cảnh tượng chiến đấu của nhân vật chính nhanh chóng được cắt sang, nghe BGM trong game, nhìn cảnh tượng đánh nhau sôi động kia, Tô Mai cười nói: - Chờ em học xong cái này, mấy ngày nay cứ ở nhà chơi cái này đi. Có gì không hiểu em hỏi anh nhé, được không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Kim Khải Toàn.”

Ba người Sở Phi roi lệ đầy mặt, chơi game còn được ưu việt như thế sao?!

Nghiên cứu! Về nhà nhất định phải nghiên cứu!

- Đương nhiên là được rồi. - Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ, sau đó nói: - Nếu em muốn chơi, vậy thì anh tìm một bài review cho em xem đi. Trong series game này có một con người máy, quả thực chính là autohack được chính thức xác nhận ấy! Lát nữa anh sẽ đặc biệt đánh dấu cho em. Em nhất định phải chú ý nhé.

- Ủ. - Tô Mai gật đầu, nói: - Được rồi, vậy anh nói xem thử con người máy kia sẽ đi ra ở cảnh nào?

- Để anh tìm cái đã, em đừng có gấp. - Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm được máy tính: - Có thể sử dụng máy tính được không? Anh dùng máy tính tìm một chút.

- Dùng được, anh cứ tra đi. - Tô Mai trả lời.

Trương Tiểu Kiếm lập tức mở máy tính, nhất thời trong phòng chỉ quanh quẩn tiếng gõ bàn phím của Trương Tiểu Kiếm.

Ba người Sở Phi Giang Nghi Niên Kim Khải Toàn quả thực là buồn bực đến nổi tung --- Hoàn toàn không thể chen miệng vào được nằm seo đây?

Rốt cục thì chỉ số thông minh của Sở Phi vẫn là tương đối cao, lúc này hấn cũng đã phát hiện, bây giờ nếu làm ngược lại với ý kiến của Tô Mai thì làm gì cũng không đúng. Nếu đã vậy, dứt khoát cứ thuận theo đi...

- Tiểu Kiếm, cậu tìm được review chưa? - Sở Phi lập tức ngồi vào vị trí vừa rồi của Trương Tiểu Kiếm, cầm lấy máy chơi game cầm tay nói: - Bên kia cậu giúp tôi tìm review một lát, tôi chơi thử mấy ván xem sao.

- Được thôi. - Trương Tiểu Kiếm ngược lại là không để ý, dù sao mục đích chủ yếu của hấn chính là giúp Tô Mai tìm được việc gì giết thời gian để cho cô đỡ buồn mà thôi, cười nói: - Tôi xem một chút mấy cảnh đầu ha... Mở đầu rất đơn giản, kẻ địch chỉ có 4 cỗ máy cùi. Xông thẳng vào xử lý thẳng có tên kia là có thể qua cảnh luôn. Thông qua mở đầu sau đó là có thể chính thức bắt đầu câu chuyện về The Moon Dwellers, đồng thời xuất hiện tuyến chi nhánh.

- Oh, đơn giản thế thôi sao, không phải là xử lý boss nhỏ kia thôi chứ gì? - Sở Phi lập tức bắt đầu thao tác.

Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã tìm được review, bắt đầu chỉ cho Tô Mai:

- Tô Mai, tìm được rồi. Chiếc cơ giáp kia xuất hiện ở cảnh thứ ba mươi bảy, tên là Neo Granzon, autohack chính thức được xác nhận, Boss chạy nhằm phim trường, siêu cấp đáng sợ!

- Neo Granzon? – Tô Mai nhắc lại mấy lần, cười tủm tỉm nói: - Được, em nhớ kỹ rồi.

- Tiểu Kiếm, boss bị anh chơi xong rồi. – Sở Phi chỉ vào TV, đặc ý nói: - Xem ra năng khiếu chơi game của anh kỳ thật cũng là rất được đấy. Trò chơi này cũng đơn giản thôi mà.

Hắn nói rồi bắt đầu tình tiết đối thoại, trên TV nhanh chóng xuất hiện hai sự lựa chọn ----

- Trên mặt đất? Trong vũ trụ? – Sở Phi nhìn TV, sau đó lại nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Có gì khác biệt sao?

- Để tôi xem thử. – Lúc trước Trương Tiểu Kiếm cũng chưa từng chơi series game này, đương nhiên hết thảy đều xem review: - Khác biệt không nhiều. Trên mặt đất là tuyến của nam chính, trong vũ trụ là tuyến của nữ chính.

- Vậy sao... - Sở Phi quả thực là không hề suy nghĩ liền lựa chọn trong vũ trụ: - Vậy thì anh chọn trong vũ trụ đi, đi tuyến của nhân vật nữ chính.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Anh em, ông cứ như thế thì sẽ FA cả đời đấy tôi nói cho ông biết...

Kỳ thật Sở Phi là muốn lấy lòng Tô Mai, ý là muốn xem Tô Mai như nữ chính. Nhưng vấn đề là, người ta Tô Mai sẽ chịu đi tuyến nữ chính sao? Nhất định là phải đi tuyến nam chính rồi! Người ta lại không phải là bách hợp...

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm lên lút liếc nhìn, rõ ràng Tô Mai đã có chút bĩu môi...

Mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, tui chỉ nhìn xem thôi chứ không nói lời nào...

Trương Tiểu Kiếm giống như đã thấy một dòng chữ "Hào cảm hạ xuống 2 điểm đối với Sở Phi" bay lên trên đầu Tô Mai...

- Haizzz... - Nhìn Sở Phi còn đang khí thế ngất trời chơi game, Trương Tiểu Kiếm khẽ thờ dài.

Tâm nguyện của Sở Phi là tốt, Thanh Hoa xứng Thiên Đại, trai tài gái sắc ông trời se duyên, nhưng hắn lại xem nhẹ một câu danh ngôn kinh điển của ông cha ta --- Một núi không thể có hai hồ!

Khi hai người quá xứng đôi, nhất là bằng cấp tri thức đều có thể ngang hàng với nhau, vậy thì ở cùng nhau mới là bi kịch nhất.

Lấy ví dụ đi, khi hai người yêu nhau mà gặp phải bất cứ chuyện gì thì không có khả năng hoàn toàn suy nghĩ giống nhau đúng không? Vậy thì đến khi xuất hiện mâu thuẫn, nghe ai đây?

"Anh là Thanh Hoa, nghe anh!"

"Em là Thiên Đại chẳng lẽ kém anh? Đương nhiên nghe em!"

Vì thế có thể đoán được sẽ cãi nhau, hoàn toàn không cần hoài nghi nữa... Nhất là Sở Phi còn có chút chủ nghĩa đại nam tử, tính cách hơi kiêu căng bá đạo. Kỳ thực hình nẫu thích hợp nhất với người giống như hắn là kiểu con gái yếu đuối mong manh, các mặt đều hơi kém một chút, vậy thì tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

"Việc này cứ làm như vậy!"

"Vâng."

"Việc này hẳn là làm như vậy!"

"Vâng."

Dù sao anh nói gì cũng đúng. Các cậu xem, hòa thuận chưa?

Haizzz, đây là số mệnh đấy...

- Tiểu Kiếm, tiếp theo nên chơi thể nào đây? – Sở Phi lại qua một cảnh, hỏi.

- Chờ tôi xem thử cái đã... – Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu xem review, ai biết đúng lúc này, Tô Mai càng nhìn Sở Phi lại càng không vừa mắt, quyết đoán sờ bụng, đổi đề tài:

- Ai yoo đều hơn mười một giờ rồi à? Trưa nay chúng ta ăn cái gì đây?

- Anh đi nấu cơm đi. – Trương Tiểu Kiềm không nói hai lời lập tức đứng dậy vào nhà bếp: - Mọi người cứ chơi đi, lát nữa chờ ăn cơm là được.

- Được nhé! – Tô Mai mỉm cười ngọt ngào nhìn Trương Tiểu Kiềm, đầy mặt hạnh phúc: - Vậy thì em chỉ chờ ăn cơm thôi nha. Anh còn biết làm cơm à?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Giang Nghi Niên.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khải Toàn.”

Ba người quay đầu nhìn Tô Mai, bọn họ dường như đều thấy được dòng chữ “Hào cảm tăng lên 3 điểm đối với Trương Tiểu Kiềm” bay lên trên đỉnh đầu Tô Mai...

- Xi, có gì là anh không biết chứ? – Trương Tiểu Kiềm quả thực là mở miệng chém gió: - Em cứ nói em muốn ăn cái gì đi, cái khác hoàn toàn không cần em lo!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: “Quả nhiên vẫn là Tiểu Kiềm ám nhất!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ừm... - Tô Mai dùng ngón tay chấm chấm môi, sau đó nói: - Em muốn ăn trứng chiên cà chua, canh sườn non bí đao, thịt xào dưa chuột...

Cô tùy ý chọn mấy món ăn, ai biết hầu hết đều là mấy thứ mà Trương Tiểu Kiềm mua!

- Ah? – Trương Tiểu Kiềm hiếu kỳ nói: - Tô Mai, sao em biết anh mua mấy thứ đồ ăn đó? Hầu như không sai cái nào ấy!

- Á? – Lúc này Tô Mai mới biết là Trương Tiểu Kiềm mua đồ ăn tối. Trước đó cô vẫn nằm trên giường không chú ý, còn đang nghĩ chút đồ ăn như thế cần làm phiền Trương Tiểu Kiềm đi mua cơ: - Anh đều mua hết rồi à?! Nhanh nhanh, em nhìn xem, Tiểu Phương đỡ đỡ đứng dậy...

Trương Hiểu Phương đang chuẩn bị đỡ Tô Mai đứng lên, Trương Tiểu Kiềm đã sớm xách túi đồ ăn đi tới nói:

- Chân em không tiện, cứ ngồi đó đi...

Tô Mai:

- Okay! Quả nhiên vẫn là Tiểu Kiềm ám nhất!

Hào cảm của Tô Mai +3 đối với Trương Tiểu Kiềm...

- Em xem nè, đây là dưa chuột, đây là cà, đây là sườn non... - Trương Tiểu Kiềm bắt đầu giới thiệu cho Tô Mai từng loại từng loại, sau đó đã thấy hệ thống nhắc nhở ----

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +1, +1, +1... đến từ Tô Mai.

Quả thực là Trương Tiểu Kiềm lấy ra một loại, điểm số khiếp sợ của Tô Mai lại +1 điểm, chờ đến khi lấy ra toàn bộ...

- Wow! – Cả người Tô Mai đều tỉnh thần, ánh mắt sáng ngời: - Tốt quá! Tất cả đều là em thích ăn! Tiểu Kiềm, sao anh biết em thích ăn cái gì vậy?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Sở Phi.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Giang Nghi Niên!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khải Toàn!”

Tổ sư, thăng cha này tùy tiện mua chút đồ ăn thôi! Lúc trước mình còn chê cười người ta, bây giờ nhìn xem thăng này quả thực là may mắn ngút trời, có nhất thiết phải đúng dịp như thế không hả?

Ba anh em chúng ta mua hoa quả đồ hộp hoa tươi sách vở các thứ, Tô Mai liếc cũng không buồn liếc một cái. Ai biết nhìn thấy đồng đồ ăn kia lại giống như là thấy người thân vậy...

Mẹ kiếp hóa ra Tô Mai là đứa tham ăn! Sớm biết vậy chúng ta còn mua hoa quả cái búa ý! Về nhà phải rèn luyện tài nấu nướng mới được!

- Ai yoo, chẳng phải là anh thấy em sinh bệnh nên nghĩ là cần phải bổ sung dinh dưỡng sao? – Trương Tiểu Kiếm cực kỳ phù hợp nịnh hót một tiếng: - Anh cảm thấy bây giờ em hơi gầy đấy, nếu được ăn ngon nhiều một chút có thể được béo hơn thì càng tốt.

Nói xong, rất tự nhiên vươn tay chỉ trỏ cánh tay của Tô Mai:

- Xem gầy nè! Em cứ chờ xem đi! Anh đi nấu com ngay đây, chờ lát nữa cam đoan khiến em nuốt cả lưỡi vào luôn!

Nếu là bình thường, con gái sợ nhất là bị người khác nói mình béo. Nhưng Tô Mai thì khác, cô vốn hơi gầy, lại là đứa tham ăn, ngược lại là hi vọng nhất mình có thể béo hơn một chút. Chung quy thân cao 1m65 mà mới có 86 cân (*) thì xác thực là hơi gầy chút, lập tức gật đầu thật mạnh:

- Ừm ừm, em cũng tính béo thêm 10 cân là tốt nhất rồi. Đáng tiếc là có ăn thế nào cũng không mập nổi...

(*) Cân 斤: Đây là đơn vị cân đo của Trung Quốc, 1 cân = 0,5 kg, 86 cân = 43 kg, 10 cân = 5 kg.

Hào cảm của Tô Mai +3 đối với Trương Tiểu Kiếm...

Ba người Sở Phi không nói hai lời hạ quyết tâm --- Luyện tài nấu ăn! Nhất định phải khổ luyện tài nấu ăn!

Bây giờ tính tổng cộng, bọn họ cần phải học có phong thủy học, game, nấu ăn...

Đã có ba hạng mục...

- Ha ha, không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha, xách đồ ăn vào phòng bếp: - Chờ ha, anh bắt đầu ngay đây!

Kỳ thật bình thường ở nhà hần cũng có thể nấu mấy thứ, nhưng hôm nay lại không giống với ---- Tô Mai bị trẹo chân đều là do mình, vậy thì nhất định phải bồi thường chu đáo một chút, cho nên Trương Tiểu Kiếm kéo ra menu hệ thống, vào trung tâm thương mại, xem thử xem có kỹ năng nào thích hợp để học không.

- Ừm... Nấu ăn nấu ăn... - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng tìm đến mục nấu ăn, sau đó mở ra, vừa thấy liền vui vẻ: - Ha ha ha ha ha, thật sự có!

- [Canh sườn non bí đao cấp hoàn mỹ], cần 100 điểm số khiếp sợ (gia dụng, không chiếm dụng khung kỹ năng), 5000 điểm số khiếp sợ (Mở nhà hàng, cần một khung kỹ năng).

Cái đệt, thứ này còn chia làm gia dụng với mở nhà hàng á?

Nhưng cũng đúng thôi, nếu mở nhà hàng nấu đồ ăn đều là cấp hoàn mỹ, vậy thì đầu má còn không bay lên trời sao?

Cho nên hệ thống cài đặt một cái giới hạn như vậy, ngược lại là rất cần thiết --- Nếu mở nhà hàng thì các loại kỹ năng phải đắt, nếu không mở nhà hàng thì đắt quá lại không có tác dụng gì, ừm...

Còn cần phải suy xét sao? Quyết đoán mua gia dụng chứ gì, bản thân mình ăn thôi là được đúng không?

Hệ thống:

- Còn không phải là vì nghèo, mở nhà hàng không nổi.

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói nhảm ít thôi, mua version gia dụng!

Hệ thống:

- Thành công mua được [Canh sườn non bí đao cấp hoàn mỹ (Version gia dụng)], hiện tại còn thừa 853,21 điểm số khiếp sợ.

Mua xong kỹ năng, Trương Tiểu Kiếm nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu --- Làm xong! Hiện tại anh mày đã có thể làm được canh sườn non bí đao cấp hoàn mỹ!

Thuần thực cầm lấy dao phay, lại lấy bí đao, sau đó ánh sáng chợt lóe trong đôi mắt của Trương Tiểu Kiếm, ngừng thở ----

“Cộc cộc cộc cộc cộc cộc ----!”

Một trận thanh âm vang lên như là súng máy, lúc này kỹ năng dùng dao của Trương Tiểu Kiếm quả thực còn trâu bò hơn cả cao thủ võ lâm. Xem cắt bí

dao kia, mỗi một miếng đều có kích cỡ giống hệt nhau, không khác chút nào. Khoảng cách cùng thời gian mỗi một dao cắt xuống đều giống nhau như đúc...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Tô Mai!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trương Hiểu Phương!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Sở Phi!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Giang Nghi Niên!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Kim Khai Toàn!”

Ba người Sở Phi tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm cắt bí đao ở trong phòng bếp, trông mắt suýt nữa thì bay ra ngoài!

Thằng này lại còn có kỹ năng dùng dao giỏi như thế sao?! Xem cắt đồ ăn kia, quả thực có thể so đầu với đầu bếp trưởng của khách sạn năm sao!

Xong, lúc này lại phải thêm một hạng mục nữa ---- Phải luyện cả kỹ năng dao...

- Tiểu Kiếm, kỹ năng dùng dao của anh giỏi thế. – Thanh âm nói chuyện của Tô Mai kích động hơn: - Thường xuyên nấu ăn ở nhà à?

- Đó là đương nhiên rồi. – Thanh âm của Trương Tiểu Kiếm truyền ra từ phòng bếp: - Không phải anh chém chứ, cũng là do không đủ nguyên liệu, nếu không thì anh em có thể làm ra một bàn Mãn Hán Toàn Tịch đây em có tin không?

- Tin! – Tô Mai gật đầu thật mạnh một cái: - Em cảm thấy cũng đã xấp xỉ rồi!

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm nấu món canh sườn non bí đao này kỳ thật cũng có nguyên nhân.

Bí đao tính lạnh mà vị ngọt, có thể thanh nhiệt giải độc, lợi niệu giảm sưng, giải khát làm mát ruột, rất có tác dụng trong việc giảm bớt các hiện tượng bị đờm, đau sưng hạch, khát nước liên tục, nóng trong người, trĩ sang đi ngoài ra máu, chân phù nề, tiểu tiện bất lợi, nắng nóng khó tiêu hóa, vân vân và vân vân...

Mà Tô Mai bị trọ chân, bây giờ lại sưng phù, ăn cái này đương nhiên sẽ rất là có lợi.

Nhanh chóng cắt bí đao xong, sườn non chặt thành khúc nhỏ giống nhau, lại chuẩn bị các loại gia vị như gừng, dầu vừng, muối tinh, bột ngọt vân vân... sau đó bắt đầu chế biến.

Trước tiên rửa sạch sườn non, bỏ vào nước sôi để máu loãng trôi đi, vớt ra, rửa khô nước.

Rót nước sạch vào nồi đất, sau đó bỏ sườn non, gừng các thứ vào. Chờ cho nước đun sôi, sau đó bắt đầu hầm bằng lửa nhỏ.

Phần này thuộc về công tác chuẩn bị, dựa theo tri thức được đến trong kỹ năng canh sườn non bí đao cấp hoàn mỹ, mỗi một trình tự làm việc đều phải cực kỳ cẩn thận chú ý. Ví dụ như trên công thức bình thường thì viết là hầm khoảng bốn mươi phút, nhưng trên kỹ năng thì kỹ càng hơn --- Ba mươi tám phút hai mươi giây, đó là thời điểm ngon nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Cậu là Tiểu Đầu Bếp Cung Đình sao?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

(*) Tiểu Đầu Bếp Cung Đình: Đây là tên một bộ phim hoạt hình Trung Quốc về đề tài ẩm thực và trình thám.

=====

- Ai yoo, có kỹ năng rồi nấu ăn đều phải chú ý. – Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra ghi chú thời gian kỹ càng, sau đó bắt đầu cắt cà chua.

Lại là một trận “cộc cộc cộc cộc cộc cộc cộc” vang lên như súng máy, mấy người trong phòng đang chơi trò chơi cũng không yên lòng được...

Nhất là Sở Phi, lúc này trong lòng hẳn quả thực muốn phát điên!

Tổ sư, trên các phương diện thì Trương Tiểu Kiếm không bằng mình, nhưng cố tình ở trong số những người này hẳn lại được Tô Mai yêu thích nhất, mẹ kiếp này còn có thiên lý không?

Tô Mai thì nhìn Trương Tiểu Kiếm, cô đột nhiên cảm giác, nếu Trương Tiểu Kiếm có thể nấu cơm mỗi ngày cho cô thì tốt biết mấy...

Haizzz, yêu cầu này có phải là hơi cao xú không nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm bận rộn trong phòng bếp, trước hết cắm nồi cơm, sau đó lại mua kỹ năng [Trứng chiên cà chua cấp hoàn mỹ], quả thực là dùng xèng như bay, không bao lâu sau đã làm xong trứng chiên cà chua.

- Thật... thật thơm!

Trứng chiên cà chua vừa ra chảo, mũi mọi người đã bắt đầu không tự chủ được bắt đầu nhúc nhích.

Nhất là Tô Mai, sáng nay cô còn chưa ăn cái gì, chỉ uống chút cháo hầm, lúc này đã sớm đói bụng rồi. Vừa ngửi thấy mùi vị này, bụng lập tức đánh trống.

- Tiểu Kiếm, em đói bụng rồi. – Tô Mai bĩu môi, sốt ruột nói: - Khi nào mới có thể ăn được đây?

So với mỹ thực, Sở Phi chơi game quả thực là hoàn toàn không đáng giá nhắc đến. Bây giờ trong lòng cô chỉ suy nghĩ một việc duy nhất --- Tui đói bụng, tui muốn ăn cơm!

- Nhanh thôi. – Trương Tiểu Kiếm lên tiếng, lại tùy ý làm thêm hai món ăn, lúc này di động cũng vang lên tiếng báo giờ.

Bỏ thêm miếng bí đao, muối tinh, bột ngọt, dầu vừng... Làm xong!

- Không phải chứ Kiếm ca! – Lúc này Kim Khải Toàn rốt cục có cơ hội nói chuyện: - Cậu nấu ăn mà còn cần cài đặt chuông báo điện thoại cơ á?

- Đúng vậy. – Trương Tiểu Kiếm đáp đương nhiên: - Không thể thì sao có thể cam đoan hương vị tốt nhất được? Tôi nói với anh nhé, đó chính là hương vị tốt nhất mà tôi tổng kết ra từ vô số lần nấu ăn. Nhiều một giây, ít một giây cũng không được, biết không? Haizzz, phỏng chừng có nói các anh cũng không hiểu. Cảnh giới ấy, là rất quan trọng...

Điểm số khiếp sợ +5, +6, +7, +5, +6...

Nhìn hàng loạt điểm số khiếp sợ quét trên hệ thống, Trương Tiểu Kiếm đặc ý vuốt tóc.

Hắn biết, vừa rồi một đợt chém gió này, là điểm tối đa!

- Tới tới tới, ăn cơm ăn cơm! – Trương Tiểu Kiếm bày bàn xong, sáu chiếc ghế sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề, sau đó bưng đồ ăn lên bàn: - Hôm nay chúng ta đến thăm Tô Mai, tôi cũng không biết mua gì nên tùy ý nấu thứ sơ sài, hi vọng đại mỹ nữ của chúng ta đừng có ghét bỏ ha...

Kỳ thật hắn cũng chỉ thuận miệng nói thể thôi, nhưng mà chờ nói xong lại phát hiện dường như bầu không khí có gì đó không thích hợp thì phải?

- Đây... - Tô Mai nhìn chăm chăm vào đồ ăn trên bàn, kinh hãi kêu lên: - Tiểu Kiếm! Đồ ăn anh nấu lại đang phát sáng kia! Đang phát sáng! Trời ơi! Đây... Đây...

Trương Hiểu Phương cũng kinh ngạc, Tô Mai nói không sai, cô lại có thể nhìn thấy ánh sáng vàng chói phát ra từ trên đồ ăn!

Thật giống như loại đặc hiệu ánh sáng được thêm trên TV ấy!

Quả thực quá rõ ràng công nhận không?!

Cậu là Tiểu Đầu Bếp Cung Đình sao?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Tô Mai!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Trương Hiểu Phương!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Giang Nghi Niên!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khải Toàn!”

Woa ha ha ha ha ha ha ha ha! Sướng!

Xem ra kỹ năng mỹ thực của hệ thống quả thực không phải trâu bò ở mức bình thường đâu!

- Ai yoo xem mọi người giết mình kìa. – Trương Tiểu Kiếm lau tay, sau đó ngồi vào bàn, nói: - Kỳ thật cũng là do không có đủ nguyên liệu nấu ăn, tôi còn có rất nhiều món ăn sở trường còn chưa phát huy được đâu. Cùng lắm là dùng tạm mà thôi, muốn canh với xèng chiên cũng không dùng thuận tay cho lắm. Chờ có cơ hội, anh em chuẩn bị nhiều đồ vật chút, làm một bữa thật đã cho mọi người.

- Được được được! – Tô Mai sốt ruột nhất, cầm lấy thìa múc chút canh sùron non bí đao trước, sau đó thổi thổi, nhẹ nhàng đưa vào miệng, uống vào...

Sau đó nước mắt cô lập tức rơi xuống...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Tô Mai!”

- Quá... Quá ngon... - Nước mắt Tô Mai ào ào chảy ra như là nước lũ: - Em sang bên đây lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên uống được canh ngon như vậy... Trước kia chỉ có ăn cơm mẹ nấu ở nhà mới có cảm giác như thế này... Hu hu hu...

Đám người Sở Phi nhìn mà há to miệng!

Trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào Tô Mai, thấy nước mắt của Tô Mai chảy xuống rào rào, trong lòng đã khiếp sợ đến mức không thể diễn tả được bằng lời!

Điểm số khiếp sợ +3, +4, +3, +2, +2, +2...

Lại quét ra một trận!

- Ai yoo, em xem em kìa. – Ngược lại là Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không để ý Tô Mai có khóc hay không, hần trực tiếp xới một bát cơm cho Tô Mai: - Ăn xong cái đã rồi hãy cảm khái. Lát nữa nguội rồi ăn không ngon đâu.

Ba người Sở Phi hổi hận xanh cả ruột --- Tổ sư hôm nay là làm sao vậy? Từ khi vào cửa đến giờ tiết tấu vẫn bị nắm trong tay Trương Tiểu Kiếm kìa!

Ngay cả cơ hội tốt để bới cơm cho Tô Mai mà cũng bỏ lỡ!

- Đúng đúng đúng, ăn cơm đã ăn cơm đã. – Tô Mai lau nước mắt, sau đó giờ đưa lên bắt đầu gọi mọi người ăn cơm: - Nhanh nhanh nhanh, mọi người trước ném thử tay nghề của Tiểu Kiếm đi, rất ngon đấy!

- Thật hay giả thế? – Kim Khai Toàn trước tiên cầm đũa gấp một miếng trứng gà, bỏ vào miệng...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khai Toàn!”

- Tao đệt mịa! – Kim Khai Toàn nuốt nửa thì trừng mắt nhìn: - Ăn gì mà ngon quá vậy? Trước kia vì sao tao ăn trứng chiên cà chua mà không có cảm giác như thế này?! Trời ơi! Tao cảm giác tao muốn bay lên trời rồi!

Có nhất thiết phải khoa trương như thế không hả thằng đê nhũ...

- Giết cả mình. – Sở Phi khinh thường hừ một tiếng, sau đó ăn miếng bí đao: - Không phải là canh sùron non bí đao sao? Trước kia tôi cũng không phải là chưa từng ăn...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Sở Phi!”

- Thật sự ăn ngon đến thế! – Biểu tình của Sở Phi lúc này hoàn toàn giống y hệt như Kim Khai Toàn, nhưng hần dứt khoát hơn Kim Khai Toàn nhiều: - Sùron non! Miếng sùron non này là của anh!

Đây là sắp cướp giết của nhau rồi!

Thấy Sở Phi đã bắt đầu gấp đồ ăn ầm ầm vào trong chén của mình, người khác đâu thể nhìn được nữa?!

“Đây là của tui!” “Đây là của tui!” “Tui muốn cái này!” “Ồi trời ơi, quá tuyệt vời!” “Tiểu Kiếm sao cậu lại vĩ đại đến thế!”

Điểm số khiếp sợ +3, +2, +3, +2...

Lại là một trận spam, Trương Tiểu Kiếm nhìn không thể khép miệng được --- Ai yoo, xem các cậu quê mùa chưa kìa, nhìn xem anh hoàn toàn không vội vàng tí nào cả này, anh cười nhận điểm số khiếp sợ trước cái đã ha...

Sau đó khi Trương Tiểu Kiếm cảm thấy mỹ mãn nhìn vào bàn, nháy mắt một tiếng kêu gào vang vọng khắp khu nhà ---

- Đậu má! Sao chúng mày không để lại cho tao tí gì thể hả ả ả ả ả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Huyết kiếm ba năm, tử hình không lỗi ấy chứ!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

(*) Tiêu đề chương này là một câu nói đùa lưu hành trên mạng Trung Quốc. Theo luật pháp Trung Hoa, phạm tội cưỡng hiếp thì hình phạt là từ ba đến mười năm; nếu gây thương tích nghiêm trọng cho nạn nhân thì hình phạt từ mười năm trở lên, tù chung thân hoặc là tử hình. Còn đối với ấu dâm thì được xử theo điều lệ thứ hai. Cho nên câu nói này có ý muốn trêu chọc những đứa bé vị thành niên xinh đẹp đủ để khiến bọn họ nảy sinh ý định ấu dâm, cho dù bị tử hình cũng không lỗi.

=====

Cũng chẳng trách Trương Tiểu Kiếm buồn bực như vậy, hắn đang chuẩn bị ăn, nhưng trên bàn chỉ còn dư lại chút canh canh nước nước...

Ăn cơm trưa xong, mọi người lại ở trong phòng Tô Mai các loại chơi vui vẻ, nháy mắt một buổi chiều đã trôi qua...

Đến sáu giờ, wechat của Trương Tiểu Kiếm vang lên.

Đệ Nhất • Ultraman: “Kiếm ca, đâu rồi? Sao em không thấy anh ở văn phòng bắt động sản?”

Ah? Đây không phải là Ninh Thư Hào sao? Nhóc này đã đến văn phòng rồi à? Ai yoo, vừa rồi chơi vui quá quên mất việc này, một tối hai trăm tệ chứ không đùa đâu!

- Ê này... - Trương Tiểu Kiếm vội vàng đứng dậy khoác áo: - Mọi người cứ chơi trước đi nhé, tôi có việc phải trở về văn phòng bắt động sản đây.

Đám người Sở Phi ước gì hắn mau cút đi, Sở Phi thậm chí còn không quay đầu lại:

- Được, Tiểu Kiếm cậu cứ đi về trước đi, chúng tôi lại chơi với Tô Mai một lúc.

Giang Nghi Niên gật đầu tỏ vẻ tán đồng:

- Đúng rồi Kiếm ca, bọn tôi lại ở lại thêm tí nữa. Cậu đi trên đường cẩn thận chút ha.

- Muốn về rồi sao? – Ngược lại là Tô Mai có chút lưu luyến không rời, nhỏ giọng nói: - Không ngồi thêm tí nữa à?

Sau đó nhìn ra bên ngoài, nói:

- Ngoài trời đầy mây rồi kìa, sợ là lát nữa sắp đổ mưa. Không thì... Chờ lát nữa lại đi?

Sắp đổ mưa? Trương Tiểu Kiếm nhìn thoáng qua, còn đứng thế, trời có chút âm u rồi.

Nhưng mà thế cũng không được!

- Ừm, thật sự là việc gấp. – Trương Tiểu Kiếm gỡ tóc: - Mọi người cứ chơi đi, ha ha.

- Tiếc quá... - Tô Mai bĩu môi, tỏ vẻ không vui: - Em đã có chút đói bụng rồi, còn tính lát nữa muốn ăn cơm anh nấu một bữa nữa cơ.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói thẳng ra cô luyến tiếc tôi đi là vì muốn ăn thêm một bữa cơm nữa là được chứ gì...

Nhưng 200 tệ đang chờ ở đằng kia, cô có nói nở hoa anh cũng phải đi về trước!

- Nếu không thì... - Trương Tiểu Kiếm vội vàng nói: - Ngày mai anh lại tới?

- Được nhé! – Ánh mắt Tô Mai sáng lên trong phút chốc: - Hứa đấy nhé!

Sở Phi: “...”

Giang Nghi Niên: “...”

Kim Khải Toàn: “...”

Một đôi gian phu râm phụ! Nhìn xem hai người vênh mặt kia, làm thế trước công chúng thật sự ổn không?!

Vì thế, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Tô Mai, Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đi ra cửa nhà cô nàng.

Xuống lầu, gọi taxi, đi thẳng đến văn phòng bất động sản hoa viên Trung Áo.

- Ai yoo, cảm giác hôm nay cũng không tệ lắm. – Trương Tiểu Kiếm nhìn điểm số khiếp sợ biểu hiện trên hệ thống, he he sung sướng: - Lại sắp được chín trăm rồi, quả nhiên là nên lấy người làm gốc nha...

Đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên hệ thống lại nhảy ra một dòng chữ ---

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Trần Tử Hào!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì thế?

Đây không phải là Trần ca muốn mua nhà sao? Hắn gặp phải chuyện gì mà sợ đến thế vậy?

Trương Tiểu Kiếm nghĩ thật lâu cũng không nghĩ rõ ràng được. Thôi kệ nó đi, nhanh chóng kiểm điểm số mới là lẽ phải! Nếu không thì cho dù bây giờ có biết cũng chẳng làm được gì đúng hông?

Ngồi xe taxi đến văn phòng bất động sản, Trương Tiểu Kiếm vừa trở về lập tức đi vào văn phòng của Vu tỷ. Quả nhiên Ninh Thư Hào đã làm bài tập ở đó. Nhưng ra ngoài dự kiến của Trương Tiểu Kiếm là, lúc này không chỉ có Ninh Thư Hào, bên cạnh hắn còn có một tiểu Loli...

Tiểu Loli thoạt nhìn cũng bằng tuổi Ninh Thư Hào, bộ dáng trắng nõn đáng yêu, đôi mắt đen thui to tròn, cột tóc hai bên xinh xắn, cầm bút viết trong tay, đang nghiêm túc làm bài tập.

Đây là tình huống gì vậy? Thằng này dẫn bạn gái nó đến à?!

Ông tướng, muốn ra oai với anh à?

- Được lắm thằng nhóc. – Trương Tiểu Kiếm vừa tức vừa buồn cười: - Hôm qua mày vừa nói có ba bạn gái, hôm nay đã dẫn đến một rồi à? Muốn chọc tức anh chứ gì?

Nghe vậy, Ninh Thư Hào nhất thời ngẩng đầu, nhìn Trương Tiểu Kiếm đầy mặt khinh thường:

- Xi, em có nhất thiết cần phải tranh hơn thua với thằng xấu như anh không? Em là thấy anh sống được quá thảm, đáng thương quá, cho nên bây giờ định giới thiệu một đứa cho anh ý. Thật là lòng tốt không được cảm ơn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông gòi của tôi ơi! Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm đến vậy sao?!

Bé bằng cái rậm lông còn chưa mọc đủ mà đã bắt đầu dẫn mối rồi à?!

Mày làm thế bố mày biết không? Mẹ mày biết không? Thầy cô mày biết không?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm đặt nắm tay lên miệng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sau đó nói: - Cảm ơn.

Của cho không ngu gì không lấy các đồng chí nhé!

Lại nhìn kỹ tiểu cô nương kia, ai yooo, xem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn này, trong trắng có hồng nhé... Xem đôi mắt to kia, xinh đẹp biết mấy, tràn ngập linh khí nhé... Xem dáng người này, ah, tuy rằng số tuổi không lớn nhưng bộ ngực nhỏ đã có quy mô rồi nhé... Còn có bàn tay nhỏ kia, nhất định là mềm nhũn...

Mới lớn chừng này mà đã hại nước hại dân như thế rồi, đến khi trưởng thành nhất định là vụ vật nhân gian nhé!

Lại nói, chơi đùa thành Loli cũng không tệ ấy nhỉ...

Huyết kiếm ba năm, tử hình không lỗi ấy chứ!

- Tới, em gái! - Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nhìn tiểu cô nương nói: - Cười cái cho đại gia xem nào!

- Xì! – Cô nhóc không nhện được nữa, bật cười lên tiếng, nói: - Tiểu Tien Tien anh thật đúng là đủ bựa. Hấn nói vậy anh tin thật à?

Ninh Thư Hào lại càng là chỉ vào Trương Tiểu Kiếm cười to, nói:

- Ha ha ha ha ha ha ha! Tớ đã nói cái gì rồi nhì, anh này không chỉ vừa xấu vừa nghèo, còn lầy lội các thứ, ha ha ha ha ha! Nhưng mà tớ thích! Nếu cổ hủ đúng đắn quá ngược lại là không thú vị gì cả!

- Xì, nhóc con. – Trương Tiểu Kiếm ngồi trên sofa, vắt chéo chân, nói: - Mày còn tưởng anh không đoán được à? Cô nhóc này là Trương Hàm Hàm đúng không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 3 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Trương Hàm Hàm.”

- Ah?! – Ninh Thư Hào đầy mặt khiếp sợ, sau đó kêu lên: - Sao anh biết tên nó là Trương Hàm Hàm?! Anh điều tra em à?

- Đúng rồi! – Trương Hàm Hàm cũng đầy mặt mờ mịt, ngờ ngác hỏi: - Tiểu Tien Tien sao anh biết tên em là gì?

Cũng chẳng trách hai người bọn họ giật mình như thế, chung quy ngoại trừ Ninh Thư Hào, Trương Hàm Hàm cùng hai bạn học kia đều không có nhắc đến tên của họ, cho nên Trương Tiểu Kiếm nói toạc ra một câu, xác thực là có chút khó tin.

- Oh, này á, đây thì phải bắt đầu nói từ sự môn của Kiếm ca mấy đứa... - Suýt nữa nói lộ, Trương Tiểu Kiếm vội vàng ho khan một tiếng, nhanh chóng bù đắp: - Phải biết rằng Kiếm ca của mấy đứa chính là truyền nhân tán thủ đời thứ ba mươi sáu của Động Huyền tử, xác thực là có thể nhìn thấu thiên cơ của một số việc. Chẳng qua là thường xuyên bị trời phạt bởi vì điều này. Haizzz, Kiếm ca của mấy đứa ý, có thể bình an sống đến bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì đâu. Phải biết rằng tiết lộ thiên cơ là sẽ bị trời phạt. Trời phạt mấy đứa biết chưa? Chính là sét đánh ý. Sét đánh rắc rắc, trái một phát, phải một phát, trái một phát, phải một phát...

- Xì, anh chỉ biết chém gió cả ngày thôi. – Ninh Thư Hào thấy Trương Tiểu Kiếm đang nói chuyện lại không biết bay đến chỗ nào luôn rồi, bĩu môi nói: - Đâu có trời phạt gì đâu. Anh còn tưởng là độ kiếp tu chân thật à? Còn trời phạt nữa chứ, còn trái một phát phải một phát...

Ai biết hấn vừa nói đến đây, đã thấy một tia sét lớn bằng miệng chén “ầm” một phát nện xuống quảng trường trước cổng văn phòng bất động sản!

Trong thoáng chốc tia điện văng tung tóe, tiếng sấm ầm ừ, tia sét đánh xuống làm cho tiếng chuông cảnh báo của những chiếc xe xung quanh đó vang lên ầm ầm!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trương Hàm Hàm!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Không bằng anh đổi tên thành Thách Đấu?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Trời! Sét đánh thật kia! – Ninh Thư Hào nhìn Trương Tiểu Kiếm như là thấy ma: – Kiếm ca chẳng lẽ anh thật sự...

- Tiểu Tien Tien anh không có việc gì chứ? – Trương Hàm Hàm rõ ràng là rất sợ sét đánh, sợ đến mức co ro thành một đoàn, ra chức chui vào trong ghế dựa: - Sét lớn như vậy, thật sự là tìm đến anh à?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Anh chỉ thuận miệng chém gió thôi mà! Đại ca có cần chơi lớn đến thế không hả?! Vừa rồi tao tận mắt chứng kiến sét đánh xuống luôn á!

Tính theo khoảng cách thì chỉ cách mình có 10 mét thôi!

Nói thật hiện tại Trương Tiểu Kiếm sợ muốn chết, nhưng làm sao có thể mất mặt trước mặt hai đứa nhóc được!

- Bây giờ mấy đứa đã biết chưa? – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi, nói: - Kiếm ca của mấy đứa kia, ba tuổi bái sư năm tuổi học nghệ, mười sáu tuổi thành nghệ, từ đó lang bạt thiên hạ, nói đâu trúng đó, chưa từng sai lầm. Lúc trước sư phụ còn vì thế mà đặc biệt tặng cho anh một bài thơ ngũ ngôn, viết: Thiên đạo hữu chân tình, ngã tự đáp ca hành, tu hành tam vạn tải, nhất niệm hóa tam thanh...

“Àm rác ----!!!”

Trương Tiểu Kiếm vừa đọc xong bài thơ này, bên ngoài lại có một tia sét đánh xuống, chiếu rọi toàn bộ văn phòng sáng như ban ngày!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trương Hàm Hàm!”

Hai đứa nhóc đã hoàn toàn bị dọa đến mức đái ra quần!

Ninh Thư Hào liều mạng trốn ra đằng sau, vừa trốn vừa hét to:

- Kiếm ca đừng nói nữa Kiếm ca, dừng lại! Nhanh dừng lại! Em tin, em tin đủ chưa?!

Trương Hàm Hàm lại càng sợ đến mức suýt khóc:

- Tiểu Tien Tien chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng lẽ thật sự phải bị trời phạt chung với anh sao?

- Bây giờ mấy đứa tin chưa? – Trương Tiểu Kiếm đầy mặt thần côn nói: - Còn hoài nghi anh điều tra mấy đứa không?

- Không có! – Ninh Thư Hào trừng lớn mắt, nói: - Em tuyệt đối tin vào bản lĩnh của Kiếm ca! Anh nhanh thu công lại đi!

“Hít ----!” Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi, hai tay nâng lên như phát công, sau đó hạ xuống: “Phù-----!”

Trịnh trọng làm chánh xong, lúc này Trương Tiểu Kiếm mới nhỏ giọng nói:

- Haizzz, vì không dọa đến mấy đứa, anh chỉ có thể làm cho mây đen nhanh chóng tan đi, đáng tiếc vừa rồi hao phí không ít công lực...

Hắn vừa nói xong, mây đen trời bầu trời lại thật sự tan đi một ít! Tuy rằng còn có thể nói là mây đen che kín bầu trời, nhưng mà ít nhất đã có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trương Hàm Hàm!”

Trương Tiểu Kiếm chém xong một đợt này, Ninh Thư Hào với Trương Hàm Hàm đã bị sợ thành đứa ngốc, cứng họng nhìn Trương Tiểu Kiếm, không biết nên nói cái gì mới tốt đây.

Thế cũng quá kỳ lạ. Cái tên vừa xấu vừa nghèo còn bựa trước mắt này, thật sự trâu bò như thế sao?!

- Kiếm ca! Đừng nói thêm lời nào nữa! – Ninh Thư Hào nhảy cẫng lên, cầm di động lập tức nói: - Em phát cái bao lì xì cho anh bồi thường chút!

Trương Hàm Hàm cũng nhanh chóng theo kịp:

- Em cũng phát một cái!

Đệ Nhất • Ultraman phát bao lì xì 188,88 cho Thần Chém Gió.

Mary • Ultraman phát bao lì xì 188,88 cho Thần Chém Gió.

Woa ha ha ha ha ha ha ha ha!

Quả nhiên vẫn là tiền của mấy đứa nhỏ dễ lừa hơn!

Anh em thao tác một đợt này quả thực là pờ rô công nhận không?!

Trương Tiểu Kiếm cũng đã nhận ra hai đứa nhóc này đều không phải là kẻ thiếu tiền. Ninh Thư Hào thì không nói nhé, chỉ bằng hắn họ Ninh, lại có thể làm phiên Vu ty đã chứng minh thắng này không đơn giản, ít nhất cũng là cấp bậc họ hàng trong nhà tổng tài Ninh Hàn Lâm của Long Đằng quốc tế.

Trương Hàm Hàm cũng mặc hàng hiệu toàn thân, một món đồ tùy ý trên người cô nhóc đều ngang hàng với toàn bộ gia sản của mình, đương nhiên là không cần khách khí.

- Ủm, thế cũng tạm đủ. – Trương Tiểu Kiếm thu tiền mặt không đo tim đập không nhanh, nói: - Bây giờ đã biết chưa? Haizzz, kỳ thật mỗi ngày anh đến

giúp mấy đứa làm bài tập, đó cũng là vì thấy mấy đứa coi như là đáng giá bồi dưỡng. Nếu là người bình thường, ai có thể làm phiên tôn giá của Kiếm ca?

- Đúng đúng đúng! – Ninh Thư Hào gật đầu như gà mổ thóc, nói: - Kiếm ca uy vũ! Ah, Kiếm ca, bây giờ ở bên ngoài... Thật sự không có chuyện gì chứ?

Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn bên ngoài, kỳ thật vừa rồi cũng chỉ là mưa rào có sấm chớp mà thôi, bây giờ rõ ràng đã có tư thế sau cơn mưa trời lại sáng, cho nên chém gió không hề áp lực:

- Đó là đương nhiên rồi. Kiếm ca bảo mây đen tan sớm đi, nó dám không nghe lời sao? Lại nói, bao lì xì của hai đứa ít nhiều gì cũng có thể bù lại tâm linh bị thương tổn của anh, nếu thật sự làm người khác bị thương thì không tốt. Cho nên không có chuyện gì đâu, yên tâm đi.

- Ai yoo, vừa rồi thật là dọa chết em! – Trương Hàm Hàm vỗ bộ ngực nhỏ, dịu dàng nói: - Em còn tưởng hôm nay sẽ không về nhà được ấy chứ. Kiếm ca, công lực của anh cần phải tiêu tiền để bù lại à?

Ah? Con nhóc này rất biết điều đấy!

Biết anh cần thứ gì nhất bây giờ!

- Ủ, đúng, nhưng cũng không phải. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không thể nói thế, phong cách, phong cách nhé các đồng chí! Trương Tiểu Kiếm từ tốn nói: - Kỳ thật bình thường mà nói ý, xối mòn công lực thì cần ăn nhất là mấy thứ như nhân sâm linh chi lung tung mới có thể bồi bổ được. Nhưng những thứ đó chung quy đều phải mua bằng tiền, cho nên... có thể miễn cưỡng xem như có thể bù đắp được bằng tiền đi.

Nhìn thấy không nhìn thấy không!

Nếu nói thẳng là bồi bổ bằng tiền thì thẳng thừng quá, cấp bậc quá thấp!

Nhưng mà ý, trước tiên nói là cần bổ bằng nhân sâm linh chi, sau đó lại nói những thứ đầy cần mua bằng tiền, thực tế thì vẫn là có ý muốn tiền thôi, nhưng độ sang chảnh lại hoàn toàn khác biệt!

Hiểu biết tí nhé các đồng chí!

- Có thể giải quyết bằng tiền thì quá đơn giản! – Ninh Thư Hào đáp thẳng lại một câu tràn ngập sang chảnh như thế, sau đó bắt đầu làm bài tập: - Kiếm ca, lát nữa bày cho em làm câu nào mà em không biết nhé! He he, bỗng nhiên cảm thấy làm bài tập cũng không có chán nản như thế đâu, ít nhất mạnh hơn bị trời phạt chán...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ồ mai gót, anh chém gió mà còn có công dụng này sao?

Nếu ông bố bà mẹ của thằng này mà biết con nhà mình ngộ đạo như thế, không biết có thể xách lễ vật đến tận nhà cảm tạ mình không nhỉ?

- Đúng rồi. – Trương Hàm Hàm cũng bắt đầu làm bài tập, vừa viết vừa nói: - Lúc trước còn cảm thấy đi học rất nhàm chán, bây giờ biết Tiểu Tiệp Tiệp đáng thương như thế, rảnh rồi là bị trời phạt, tởm lập tức cảm thấy cuộc sống hiện tại của tởm còn rất là tuyệt vời ý!

Trương Tiểu Kiếm đen cả mặt.

Hai con gấu con này có biết cách nói chuyện không hả? Cái gì gọi là anh mày rảnh rồi cái là bị trời phạt hả? Anh lại không làm chuyện gì ác độc xấu xa!

- Nói nhảm ít thôi, nhanh làm bài tập đi! – Trương Tiểu Kiếm cá giận nói: - Hai con gấu con, cả ngày nói gì mà nhiều rủa?

Ninh Thư Hào cầm di động lên lại phát một bao lì xì ----

Đệ Nhất • Ultraman đã phát bao lì xì 188,88 cho Thần Chém Gió.

- Ai yoo, kỳ thật có đôi khi nói nhiều cũng rất tốt, chứng minh tính cách sáng sủa. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nhận bao lì xì, sau đó lại nghiêm trang nhìn hai người: - Làm bài tập chăm chỉ đi, đừng nghĩ cái khác nhé. Làm xong bài tập mới có thể nghỉ ngơi, biết chưa?

- Biết rầu! – Trương Hàm Hàm ngọt ngào đáp.

Không thể không nói khi cô nhóc trở nên ngoan ngoãn thì rất là tuyệt vời, cực kỳ chọc người thích.

Hai đứa nhỏ nhanh chóng làm xong bài tập. Lần này có mấy câu không biết, Trương Tiểu Kiếm cũng trực tiếp giảng cho hai đứa nghe. Chờ đến khi làm xong hết toàn bộ, hai đứa đồng thời hoan hô:

- Yahoo! Rốt cục làm xong bài tập rồi! Nhanh nhanh nhanh Liên Quân Mobile!

- Đúng rồi đúng rồi, hôm nay người ta muốn lên rank Thách Đấu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bằng không anh đổi tên thành Thách Đấu?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: ĐM ông trời ấy chứ nửa bầu trời

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Tiểu Tiệp Tiệp nhanh dẫn bọn em leo rank đi! – Trương Hàm Hàm chuyển thắng cho Trương Tiểu Kiếm một trăm tệ: - Cố gắng! Chúng ta có thể thắng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai yooo, cảm giác hầu hạ địa chủ chính là như vậy, vừa đau vừa phê!

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp đăng nhập trò chơi, trong thời gian này Ninh Thư Hào đã gọi hai đứa bạn thân đến đây:

- Lập team lập team!

Đệ Nhất • Ultraman vào phòng.

Kevin • Ultraman vào phòng.

Diga • Ultraman vào phòng.

Mary • Ultraman vào phòng.

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca vào phòng.

- Kiếm ca đến rồi à? – Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm vào phòng, hai thằng bạn thân lập tức vui vẻ: - Hôm nay định chém thế nào đây? Vẫn ở trong suối kêu bốp bốp bốp à?

- Xì, hôm nay cho các cậu biết kỹ thuật của Kiếm ca đây! – Trương Tiểu Kiếm chém gió không cần làm nháp: - Khiến các cậu hiểu được cái gì gọi là giết năm! Penta Kill!

Kevin • Ultraman: “Nhanh xuống dưới đi, anh mà giết năm được á? Anh mà giết năm thì em sẽ băng trụ nhà!”

Táng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “Đừng không phục. Đi lên đi lên! Đứng rồi hôm nay anh đánh vị trí nào?”

- Tiểu Tiệp Tiệp, bình thường anh hay đánh ở vị trí nào? – Trương Hàm Hàm nói: - Nếu không thì chúng ta đi đường dưới đi, em đánh Trợ Thủ cho anh, được không?

Ai yooo, đi đường chung với tiểu Loli sao, áp lực hơi lớn đấy...

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm đồng ý luôn: - Đi thoy!

Trò chơi lập tức bắt đầu.

Lần này cũng không có khác biệt nhiều so với lần trước, điểm khác nhau duy nhất chính là Trương Tiểu Kiếm rốt cục tham dự chiến đấu...

- Á à đầu má... - Trương Tiểu Kiếm vừa thao tác vừa bắn miệng pháo: - Kỹ thuật của thằng này còn được đấy, anh em có trợ thủ trâu bò thế mà còn không chế nó không được. Vậy mà lại về nhà chính!

- Tiểu Tiệp Tiệp anh nhanh bảo nó rút mạng đi! – Trương Hàm Hàm kêu lên: - Em muốn lấy máu (*) đây!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiểu Loli bé bằng lỗ mũi mà ở đó kêu muốn lấy máu, hơi bậy, hơi bậy đấy...

(*) Lấy máu: Tiếng lóng của “ăn mạng” trong game LOL hay Liên Quân. Nhưng đồng thời nó còn có nghĩa khác đó là phá màng zin của gái.

- Xi, quá đơn giản! – Trương Tiểu Kiếm cùng Trương Hàm Hàm dọn lính ở đó, sau đó Trương Tiểu Kiếm bỗng hét lớn một tiếng: - Một, hai, ba, rút!

Bên này hấn vừa kêu xong, bên kia Trương Hàm Hàm đã hét lên:

- Nó không nhúc nhích! Nó không nhúc nhích kia! Ah! Nó lại nhúc nhích! Nó lại nhúc nhích kia!

Ồ mài gót, phản ứng rất nhanh đấy!

- Lại rút! – Trương Tiểu Kiếm nổi giận, dẫn lính xông lên: - Anh cũng không tin...

First Blood!

- Yah! – Trương Hàm Hàm hoan hô: - Thành công lấy được giọt máu đầu tiên rồi! Tiểu Tien Tien yêu anh chết mất!

Ai yoo ai yooo, thật là ngại quá đi!

Tiếp tục tiếp tục...

Thằng rút mạng bên kia: “Tổ sư may cho chúng mày đấy. Bỏ mày nhận được hai cú điện thoại liên tiếp!”

Tảng Ái Gia Tộc Kiếm Ca: “May mắn cũng là một phần của thực lực, woa ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Trò chơi tiếp tục.

Bên này Trương Tiểu Kiếm tích lũy ưu thế từng chút một, rất nhanh bắt đầu đánh đoàn.

Nói đến đây, dù sao thì đây cũng là trận chiến lên rank Thách Đấu, bất kể là thao tác hay ý thức của đối phương đều mạnh hơn những đối thủ phía trước rất nhiều, cho nên mặc dù Trương Tiểu Kiếm đã chém chết một thành viên chủ lực bên đối phương, nhưng xạ thủ do Trương Hàm Hàm khống chế vẫn ngã xuống...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Dám đánh em gái nhà tao! – Trương Tiểu Kiếm nháy mắt nổi giận, hét to: - Rút mạng hết cho tao đi khốn kiếp!

Solo đường trên của đối phương đứng im, bị Trương Tiểu Kiếm đánh chết!

Solo đường giữa chỉ dùng được một kỹ năng rồi bắt đầu đụng vào tường, bị Trương Tiểu Kiếm đánh chết!

Double Kill!

Đi rừng thấy không ổn, muốn chạy trốn, lại không động đậy được, bị Trương Tiểu Kiếm đánh chết!

Triple Kill!

Xạ thủ đường dưới phản kích, bắn một phát rồi bị gây choáng!

Quadra Kill!

Một thằng trợ thủ cuối cùng ngớ người, đứt khoát nằm xuống cam chịu...

Penta Kill!

Win!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ninh Thụ Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Trương Hàm Hàm!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Doãn Giai Tường!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Quan Khánh Sinh!”

Kevin • Ultraman: “Đậu má! Đậu má! Kiếm ca anh làm bằng cách nào vậy?!”

Diga • Ultraman: “Ờ rõ quá chừng! Kiếm ca anh quả thật là vô địch!”

Ninh Thư Hào nhìn Trương Tiểu Kiếm như là thấy ma:

- Kiếm ca, ê nè, anh bị Thần Đèn Aladdin bám vào người à?

ĐM ông trời ấy chứ Thần Đèn Aladdin tổ sư!

Trương Tiểu Kiếm:

- Sau này mày có thể gọi anh là Aladdin • Kiếm ca!

- Tiểu Tien Tien anh quả thực là tuyệt vời quá! – Trương Hàm Hàm hưng phấn nhảy cẫng lên: - Ha ha ha ha ha ha! Em còn thiếu ván nữa là lên rank Thách Đấu rồi! Toẹt vời ông mặt trời! Cố lên!

Tiếp theo không có gì nằm ngoài dự đoán của mọi người, miệng pháo của Trương Tiểu Kiếm quả nhiên là vô địch, chấm dứt chiến đấu trong vòng mười sáu phút, cuối cùng người đối diện còn nói một câu: “ĐM ông trời ấy chứ điện thoại! Từ khi bắt đầu trò chơi đến giờ tao chưa được yên tĩnh lúc nào cả!”

Ai yoo, mày xem người ta tức chưa kia, thật là...

- Chung quy bắt đầu một cái miệng, rút mạng đều nhờ chém gió thoy... - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc: - Chúng mày cảm thấy anh chém thế nào?

Ninh Thư Hào nhìn icon đã biến thành rank Thách Đấu của mình, đầy mặt mờ mịt:

- Kiếm ca anh quả thực là...

- Đó là đương nhiên rồi! – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp giơ tay lên, làm động tác đếm tiền: - Dạy thêm buổi tối 200, mày xem đi...

Thực tế đoạn thời gian này hẳn chỉ giảng khoảng sáu câu hỏi, thời gian còn lại đều là dạy thêm Liên Quân Mobile...

Nhưng mà đó cũng là dạy thêm!

Mày lại chưa từng nói nhất định phải dạy thêm bài tập thôi đúng hông?

- Tham tiền! – Ninh Thư Hào ngược lại là trả tiền rất sáng khoái, dù sao châm ngôn của thằng nhóc này chính là việc có thể giải quyết bằng tiền thì đều không thành vấn đề, không thiếu tiền nhà!

Đệ Nhất • Ultraman phát bao lì xì 200 cho Thần Chém Gió.

- Ừm, được lắm – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng thu bao lì xì, sau đó quay đầu nhìn Trần Tử Hào, vờn tay: - Nhóc biết.

Trương Hàm Hàm: “...”

- Người ta là con gái mờ... - Trương Hàm Hàm bĩu môi: - Sao anh lại không biết xấu hổ đòi tiền người ta thế hả...

Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc nói:

- Tôi nay anh còn chưa ăn gì đâu đã dạy kèm cho hai đứa rồi, thu tí tiền vặt vả thì đã làm sao?

- Được rồi – Trương Hàm Hàm mở wechat ra.

Mary • Ultraman phát bao lì xì 100 cho Thần Chém Gió.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ê ê ê, tại sao lại thiếu một nửa?

- Mẹ em nói phụ nữ có thể ngang với nửa bầu trời. – Trương Hàm Hàm đáp lại đúng lí hợp tình: - Vì thế đương nhiên chỉ có một nửa chứ sao.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thật là ĐM ông trời ấy chứ nửa bầu trời... Một trăm tệ của bố mày cứ như thế bay đi! Bay rồi!

- Được rồi – Ninh Thư Hào nhẹ nhàng thở dài: - Haizzz, Kiếm ca, kỳ thật nói thật ý, em vẫn cảm thấy lúc chơi với anh mới vui vẻ. Chứ vừa về đến nhà đã phải học cái này học cái kia, thật là rất nhàm chán.

Trương Hàm Hàm cũng ở bên cạnh gật đầu:

- Đúng rồi ý. Mỗi ngày tan học phải làm bài tập về nhà, sau đó thì là piano, nghệ thuật nói chuyện, mỹ thuật, võ đạo, tiếng Anh, tiếng Nhật... thay phiên nhau, phải học đến mười một giờ tối mới được ngủ. Haizzz...

Cô nhóc nói rồi thở thật dài, lẩm bầm:

- Vì sao làm trẻ con lại mệt như vậy chứ? Khi nào mới có thể không cần học mấy thứ lung tung đó vậy trời...

Nghe hai đứa nhỏ nói, Trương Tiểu Kiếm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Đây có lẽ chính là nỗi buồn phiền của người giàu có đi...

Con nít bây giờ, nhà không có tiền thì mượn tiền học thêm, có tiền thì hận không thể học thêm 24 giờ. Từ ông bố đến bà mẹ đều chỉ hận không thể đẩy con mình đến trước mặt mọi người...

Nếu như không có lo toan, chỉ bằng động lực này nói không chừng bản thân bọn họ đi học còn có hiệu quả hơn cả mấy đứa nhỏ ấy chứ...

- Ai yoo, dần dần rồi sẽ quen thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha, đốt điếu thuốc nhẹ nhàng hút vào một ngụm, nhẹ như mây gió nói: - Hai đứa nhìn Kiếm ca đây này, FA hơn hai mươi năm, quen rồi, còn không phải đơn giản thôi sao?

Làm chánh hay lăm!

- Thôi. – Ninh Thư Hào suy nghĩ: - Vì không trở thành đế nhũ giống như anh, học thì học thôi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con nít thôi mà có cần độc miệng thế không hả? Nói cái gì không nói lại nói thế là sao?

- Thật ra thì cũng không có nghiêm trọng như thế đâu. – Trương Tiểu Kiếm thuận miệng nói: - Việc gì cũng phải nghĩ đến ưu điểm của nó, lỡ như hôm nay không cần học thêm thì sao? Ví dụ như là giáo viên dạy thêm có việc bận không đến được các thứ...

Hắn đang nói, di động của Ninh Thư Hào bỗng nhiên vang lên. Hắn vừa nhìn lập tức mừng rỡ, rú lên thật to:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Hôm nay chị gái em có việc bận về muộn! Chương trình học tối nay đều hủy bỏ toàn bộ! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có cần vui vẻ đến thế không hả giờ ơi...

Bên này Ninh Thư Hào sượng ngất trời, miệng cười muốn rách tới tận mang tai. Bên kia di động của Trương Hàm Hàm cũng vang lên.

Trương Hàm Hàm:

- Alo mẹ, con về ngay đây... Cái gì? Tối nay mẹ với ba không về á? Vâng, con đang ở chỗ Thư Hào nè... Vâng, dạ dạ, vậy thì mấy ngày nay con ở nhà nó... Đúng rồi, đàn piano làm sao bây giờ đây? Oh, dạ dạ, biết rồi, yên tâm đi!

Buông điện thoại, Trương Hàm Hàm nhìn về phía Ninh Thư Hào:

- Thư Hào! Tối nay tớ cũng không phải học... Hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi hi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Anh không phải là người bình thường!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đậu má! Tiếng cười kia!

Trương Tiểu Kiếm nghe mà quả thực sợ run hết cả người! Loại cảm giác này giống như là một con mèo cào móng vuốt lên bảng đen ý, da gà da vịt toàn thân đều nổi lên hết cả!

- Kiếm ca Kiếm ca! Tối nay bọn em không cần học! – Ninh Thư Hào vui sướng phấn khởi kêu lên: - Tối nay chúng ta đi chơi ở đâu đây?!

Hai đứa này chơi Liên Quân Mobile đều lên Thách Đấu cả rồi, đối với bọn họ mà nói sức hấp dẫn của game online đã không còn lớn như vậy nữa. Tối nay bọn họ lại không còn bị trói buộc nữa, đây là muốn bay lên trời rồi!

- Chơi cái gì mà chơi! – Trương Tiểu Kiếm sờ bụng: - Từ trưa đến giờ Kiếm ca của tụi bay còn chưa được ăn cái gì đâu, đói sắp chết rồi, nhanh về nhà ăn cơm thoy còn hỏi gì nữa?

Đệ Nhất • Ultraman chuyển khoản 500 tệ cho Thần Chém Gió.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Năm... năm trăm!

Thanh âm của hệ thống vang lên đúng lúc ---

“Ký chủ thành công tiến vào trước hạng 18.400.000 trên bảng xếp hạng, được thưởng một khung kỹ năng. Thứ hạng hiện tại: 18.382.154, cách hạng 18.200.000 còn thiếu 2265,14 tệ.”

Ha ha ha ha ha ha ha! Thăng cấp!

- Anh đã tích cốc! – Trương Tiểu Kiếm cất bao lì xì rồi đứng lên: - Đi thoy, hôm nay anh dẫn hai đứa đi live stream thoy! Làm cho hai đứa mở rộng kiến thức biết được cái gì gọi là hàng độc trong giới live stream!

- Oh hô hô hô hô hô hô hô... Cái đây em thích! – Ninh Thư Hào hưng phấn cầm túi sách lên, sau đó gọi Trương Hàm Hàm: - Nhanh lên, chúng ta đi kiến thức hàng độc giới live stream! Thứ này chơi vui lắm, xem thử xem Kiếm ca lại có trò gì!

- Okay. – Trương Hàm Hàm ngọt ngào đáp lời, sau đó thu dọn túi sách.

- Ừm, chúng ta vẫn đi đến nơi hôm qua nhé, Taikoo Li, được không? – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Anh đi gọi taxi?

Ai yoo, hai đứa này chính là ông chủ nhỏ đấy, phải hầu hạ thật tốt.

- Gọi taxi? – Ninh Thư Hào nhìn hấn như là đang nhìn thẳng góc: - Em với Hàm Hàm đi ra ngoài mà lại phải gọi taxi á? Bạn cùng lớp mà biết sẽ cười chết bọn em biết không?

- Đúng đấy. – Trương Hàm Hàm hừ hừ nói: - Anh họ của em chưa bao giờ gọi taxi cả.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hai đứa chúng mày có cần kích thích người khác như thế không hả? Hiện tại anh mày thậm chí còn tiếc tiền gọi taxi đấy biết không hả? Nếu không phải nê mặt năm trăm tệ, anh đã ngồi lên xe buýt rồi nhá!

- Em gọi xe đi. – Ninh Thư Hào cảm di động bắt đầu gọi điện thoại, nhanh chóng gọi xong, nói: - Đi thôi, chuẩn bị đến rồi.

Ah? Nhanh thế sao?

Trương Tiểu Kiếm sput sput mũi, cũng được, tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.

Đến cửa, Trương Tiểu Kiếm mở phòng live stream trước --- Dù sao cũng là Ninh Thư Hào gọi xe, kiểu gì cũng phải là cấp bậc Audi Benz trở lên, đến lúc đó anh cũng có thể chém gió là siêu xe Didi nhá! (*)

(*) Xe Didi là một loại dịch vụ đi chung xe đang được thịnh hành ở Trung Quốc, có nghĩa là “quá giang” xe của người khác, chủ xe chỉ thu tiền xăng dầu, giá cực rẻ và thân thiện. (Thông tin trên Baidu và có lẽ không chính xác, cứ hiểu nó gần giống như là Grab, Uber của mình ý)

Đây chính là một lần gọi xe tốn mất cả trăm tệ ấy nhé!

[Triệu Nháo Nháo vào phòng live stream]

[Thập Niên Tương Thủ Hoan Nghênh vào phòng live stream]

[Heo Heo Chạy Mau vào phòng live stream]

[Tiểu Ngụy vào phòng live stream...]

Heo Heo Chạy Mau: “Ha ha ha ha ha, rốt cục chờ được. Hôm nay chủ phòng định chém như thế nào?”

Triệu Nháo Nháo: “Đúng rồi, hôm nay chờ cả ngày, rốt cục cũng online. Cô nương hôm qua còn có thể xuất hiện... Chờ đã! Loli! Đậu má có Loli kia!”

Tiểu Ngụy: “Chủ phòng nhanh xê dịch khuôn mặt xấu hoắc của ông ra đi! Bọn tui muốn xem Loli!”

“+1!”

“Đẩy lên trên!”

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái bọn khốn nạn chúng mày, có còn để cho người khác nói chuyện hay không hả?!

- Nhìn thấy anh đang làm gì không hả? – Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía màn hình nói: - Hiện tại anh đang book xe Didi đấy! Biết cái gì gọi là book xe Didi không hả các anh em?

Heo Heo Chạy Mau: “Lại không phải là book người Didi, có cái búa gì đáng xem đâu?”

Triệu Nháo Nháo: “Đúng rồi, bọn tui muốn xem Loli!”

Lúc này Trương Hàm Hàm quay lại, hiếu kỳ nhìn màn ảnh:

- Tiểu Tien Tien, đây là phòng live stream của anh à? Nhanh cho em xem đi!

Ninh Thư Hào:

- Em cũng muốn xem!

Mặt hai đứa nhỏ vừa tiến vào màn hình phòng live stream, cả phòng nháy mắt nổ tung!

“Đậu má! Bé Loli này đáng yêu quá trời luôn!”

“Cột tóc hai bên! Đây là bản mạng của tao đó!”

“Quả nhiên Loli đỉnh nhất!”

“Hồ báo quá, nhanh nhanh nhanh, màn hình! Màn hình!”

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +2, +3, +1...

Bọn trong phòng live stream thì quý khóc sôi gào nhé, một đám đều rú lên muốn Trương Tiểu Kiếm cho màn hình.

Nếu là người bình thường khẳng định là phải thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ đúng không?

Đáng tiếc Trương Tiểu Kiếm không phải là người bình thường...

Mặt hấn tràn đầy màn hình trong nháy mắt, nói:

- Muốn xem là xem được sao? Không bày tỏ thành ý gì à?

Mọi người trong phòng live stream suýt nữa bị hấn tức chết, nhưng không sao, Loli nhé! Bản mạng nhé!

[Heo Heo Chạy Mau ủng hộ một chiếc máy bay cỡ lớn cho streamer.]

[Triệu Nháo Nháo ủng hộ một trăm cái cá viên cho streamer.]

[Tiểu Ngụy ủng hộ mười cái cá viên cho streamer...]

[Trương Tiên Sinh vào phòng live stream...]

Nhân khí phòng live stream nổ tung, nhìn comment với lễ vật bay khắp màn hình, Trương Tiểu Kiếm cười đến mức không thể khép miệng được. Ai yooo, bọn này rất biết điều đấy.

Bên này hần đang vui sướng nhé, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ ô tô vang lên. Sau đó chờ đến khi hần quay đầu nhìn lại, lập tức chấn kinh rồi!

Hần vốn định cho rằng Ninh Thư Hào và Trương Hàm Hàm chỉ gọi chiếc Benz hay Audi cái gì, cùng lắm thì là Range Rover thôi.

Nhưng mà hần tuyệt đối không ngờ được rằng, Ninh Thư Hào lại gọi một chiếc Rolls-Royce!

Rolls-Royce Silver Shadow màu đen nhé!

Dòng xe này giá thấp nhất cũng phải hơn mười triệu bạc! Còn phải check xe theo yêu cầu!

- Rolls-Royce! – Trương Tiểu Kiềm lập tức dâng trào! Nhìn về phía màn hình phòng live stream lớn tiếng kêu lên: - Các anh em đã nhìn thấy chưa? Anh em vừa mới nói cái gì nhỉ? Cái gì gọi là siêu xe Didi chúng mày biết chưa?! Không phải là anh chém nhé, có thể Didi được một chiếc Rolls-Royce chỉ có anh mà thôi! Không tin thì chúng mày thử xem đi? Lúc book xe ấy, anh cảm giác được một tia sáng chọt lóe lên! Anh, lập tức biết được, anh không phải là người bình thường!

Trong phòng live stream lập tức nổ tung ---

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp, chủ phòng hồ báo trường mẫu giáo!”

“Đậu má xe này quá đỉnh luôn. Chủ phòng nhanh lên đi, cho bọn tui nhìn xem bên trong xe có cái gì?”

“Ai yooo chủ phòng hay lắm xem may mắn chưa kia, trâu bò nhé, vậy mà lại book được một chiếc Rolls-Royce, vụ này đủ để cho ông chém được cả năm rồi!”

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +2...

Trương Tiểu Kiềm cầm di động vây quanh xe chụp loạn xạ một trận, sau đó quyết đoán up lên dòng thời gian ---

“Anh nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến có ngày anh cũng có thể Didi được một chiếc Rolls-Royce! Ha ha ha ha ha ha!”

Kèm theo là hàng loạt ảnh chụp.

Status vừa up lên, hệ thống lập tức xuất hiện nhắc nhở!

Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hồng Lô, điểm số khiếp sợ +2 đến từ Hàn Trung Siêu... Điểm số khiếp sợ +1, +2, +3, +2...

Hồng Lô: “Đậu má Kiềm ca trâu bò nhé!”

Hàn Trung Siêu: “Kiềm ca trâu bò thế. Nghe nói tìm được việc rồi hả? Khi nào nhậu tí?”

Trương Văn Huy: “Được lắm bánh kếp giòn, vận may của cậu thật đúng là tuyệt...”

Bên này Trương Tiểu Kiềm hô to gọi nhỏ giật mình làm quái, triển lãm cho khán giả live stream xem chiếc Rolls-Royce này, bên kia Trương Hàm Hàm đầy mặt mờ mịt, nhìn về phía Ninh Thư Hào, nhỏ giọng nói:

- Không phải chỉ là Rolls-Royce thôi sao? Trong nhà ai mà chẳng có mấy chiếc, việc gì phải giật mình đến thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thằng giàu lạnh lùng đập lung tung lên mặt, thằng nghèo nạnh nùng trợn chung với bùn đất...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Chuyện này à... - Ninh Thư Hào lại sờ cằm giống như là ông cụ non vậy, phân tích: - Có lẽ là Kiềm ca biết hần đang làm live stream, sợ nói ra xe là do tớ gọi đến sẽ gọi ra sự chú ý của người khác, đến lúc đó nếu có ý đồ gì với chúng ta... Cậu không phát hiện hần vẫn đang nhấn mạnh là book xe Didi

sao? Nói như vậy sẽ không có người hoài nghi --- Ông này còn có chút đầu óc đấy.

- Ah? – Trương Hàm Hàm vừa nghe lập tức sáng mắt lên: - Tiểu Tiện Tiện còn rất biết bảo vệ người ta nhỉ, hi hi, tuyệt quá!

- Ê, còn chưa chụp xong sao? – Ninh Thư Hào bước vào trong xe trước, nói: - Người ta còn sót ruột kiểem tiền kia, anh còn chụp tới chụp lui, nhanh lên thôi!

Sau đó nhỏ giọng dặn dò tài xế:

- Lưu thúc, cứ nói chú là do gọi xe Didi dẫn đến, hiểu chưa?

Lưu thúc ngồi ở ghế tài xế cười ha ha nói:

- Hiểu rồi. Thư Hào nè, thằng này chính là cái tên tiểu tiện nhân đặc biệt biết ăn nói mà cháu nhắc đến sáng nay đấy hả?

Ninh Thư Hào gật đầu:

- Vâng, là ông đó.

- Thú vị đấy. – Lưu thúc cười ha ha, sau đó hạ cửa kính xe xuống: - Chú mày chụp xong chưa? Nhanh lên xe đi. Mỗi phút của người ta chính là trên dưới mấy trăm tệ đấy, chụp nữa lấy tiền nhé!

- Đến đây đến đây. – Trương Tiểu Kiểem cười nhìn Lưu thúc, nói: - Anh xem không phải là em vui vẻ quá hay sao, lên xe lên xe!

Dẫn theo Trương Hàm Hàm lên xe, Trương Tiểu Kiểem lại lấy di động ra quay một trận nữa:

- Các anh em trong phòng live stream, nhìn thấy không? Đây chính là bên trong Rolls-Royce đấy, mọi người hãy nhìn xem cho kỹ nhé. Xem xem bàn ghế này, xem xem không chế trung tâm này... Ai yoo còn mơ màng cái gì nữa? Thả tым đê!

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp”

“Chủ phòng trâu bò! Quay nhiều nữa đi!”

“Chém hay lắm! Trờ về tao có thể nói với các anh em rằng tao cũng là người được trải đời rồi!”

Rốt cục chụp ảnh xong, Lưu thúc khởi động ô tô, hỏi:

- Anh em, đi đâu đấy?

- Taikoo Li. – Lúc này Trương Tiểu Kiểem nằm ngửa bụng lên trời, còn cố ý cho mình một cái màn ảnh, vừa quay vừa giải thích với phòng live stream: - Nhìn thấy không? Ngồi xe thì phải ngồi tư thế này... Ah đúng, dựa lưng ra sau, phải thả lỏng chân, sau đó khép hờ mắt, vẻ mặt không còn gì sung sướng hơn cái này... Đúng đúng đúng, đây chính là Cát Ưu nằm (*) trong truyền thuyết đấy, hiểu chưa? Không ngồi như thế thì sẽ không thể hiện được khí phách của mình nhá!

(*) Cát Ưu nằm: Năm 1993, nam diễn viên Trung Quốc tên Cát Ưu tham gia bộ phim sitcom “Tôi yêu nhà tôi” diễn một vai diễn có cảnh nằm được miêu tả ở trên, 20 năm sau, khi thước phim này bị đào mộ ra thì nhanh chóng nổi tiếng khắp internet và có danh xưng như thế này.

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp”

“Chủ phòng tui vỗ tay cho ông!”

Ninh Thư Hào vươn tay che mặt ---- Mẹ kiếp bố mày hối hận đi ra chung với nó rồi, tổ sư thế này chỉ nói là mắt mặt còn không đủ ấy chứ!

Trương Hàm Hàm lại càng đỏ bừng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng cô nương không quen tên đế nhũ này!

Lưu thúc vừa lái xe vừa vui vẻ, thằng này quả nhiên không hổ là tiểu tiện nhân trong miệng Thư Hào thiếu gia, bây giờ xem ra những lời này còn có chút nói giảm nói tránh!

- Cậu em đi Taikoo Li làm live stream à? – Lưu thúc căn cứ vào thân phận tài xế xe Didi, hỏi: - Lại nói cậu làm live stream như vậy, có thể kiểem được tiền không?

- Sơ sơ thôi. – Trương Tiểu Kiểem mở miệng lại hót như khiêu: - Cũng không nhiều lắm đâu, một tháng cũng khoảng ba bốn chục ngàn thoy.

Trong phòng live stream, một đám người đồng thời xuyt ra tiếng ---

“Chủ phòng ông chém gió hơi bự đấy. Trong phòng tổng cộng mới hơn hai trăm người, tính ra mỗi tháng bọn tôi phải thưởng cho ông mấy ngàn à?”

Heo Heo Chạy Mau: “Anh em tăng trên là không hiểu rồi! Lúc trước tớ mới vào phòng này tổng cộng mới bốn người thôi, chủ phòng đã dám nói là bốn

mười nghìn người! Ông nói một tháng ba bốn mười nghìn, cậu phải chia cho mười nghìn mới coi như chính xác!”

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh, chém hay lắm, lại học được một chiêu!”

“Bốn người chém thành bốn mười nghìn, vậy thì ông nói một tháng ba bốn mười nghìn tệ...”

“Mày phải xóa chữ chục nghìn kia đi rồi hẵng nói!”

Lưu Thúc Nhị cười, tiếp tục hỏi:

- Ba bốn mười nghìn? Được đấy, là streamer nổi tiếng à?

- Sao chỉ có thể nói là nổi tiếng không thôi được? Đó là cực kỳ nổi tiếng nhé! – Trương Tiểu Kiếm chém gió không cần làm nháp. Hắn chợt phát hiện có đôi khi chém gió còn rất thú vị, dù sao lại không có ai quan tâm là thật hay giả: - Nhưng lại nói ấy, anh lái Rolls-Royce chơi Didi, hình như còn chưa đủ tiền xăng xe ấy nhỉ?

Hey ah? Câu này hỏi hay lắm!

- Đó là đương nhiên rồi. – Lưu Thúc không hổ là gừng càng già càng cay, nhanh chóng nhập đề, sau đó phải gọi là làm bộ cực giống luôn, cũng học theo Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chém: - Cậu nghĩ nhé, người có thể lái xe này giống như anh, còn để ý chút tiền xăng dầu kia sao? Không sợ nói với cậu chứ, lúc đến đây anh nhìn thấy con bé này còn rất xinh đẹp, nếu là người bình thường anh còn chẳng buồn nhìn ấy chứ đừng nói là chờ! Chờ một lần đến bù tí tiền là chuyện nhỏ, nhưng lãng phí thời gian của anh thì mệt lắm!

Nhìn Thư Hào ngồi bên cạnh ghen đỏ mặt, Trương Hàm Hàm lại càng ngồi đó cười liên tục...

- Có đạo lý, cực kỳ có đạo lý! – Trương Tiểu Kiếm vừa nghe nhất thời sáng rực ánh mắt: - Vậy hôm nay có đại mỹ nữ ở đây, anh còn thu tiền của bọn em không? Ah em nói nhé, nếu cả ngày anh chỉ chờ mỹ nữ, vậy thì nhất định là... Ừm, ồm ồm không ít nhé?

- Cũng không nhiều... - Lúc này Lưu Thúc cũng chém có cảm giác: - Cũng chỉ chừng mấy trăm lần thôi, sơ sơ cũng đủ chém năm trăm người!

Trong phòng live stream đã vui ngất trời ----

“Ha ha ha ha ha ha! Chủ phòng ông nhìn xem người ta kia!”

“Đúng rồi đúng rồi, chém năm trăm người, ông chém mấy người rồi?”

“Đừng nói vậy, tao vừa thấy cánh tay lực lưỡng của chủ phòng đã biết thằng này FA trăm phần trăm!”

“Có đạo lý!”

Nhìn comment trong phòng live stream Trương Tiểu Kiếm đen hết cả mặt --- Cái bọn này, có cần làm người ta đau trym đến thế không hả?!

- Haizzz... - Trương Tiểu Kiếm thở dài: - Thằng giàu lạnh lùng đập lung tung lên mặt, thằng nghèo nạnh nùng trộn chung với bùn đất...

Hắn hát không khác gì sói tru, phòng live stream lại nổ...

“Ha ha ha ha, ca từ hay lắm!”

“Đập lung tung, pằng pằng pằng!”

Nhìn Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm liếc nhìn nhau, đồng thời che miệng cười.

Lưu Thúc đưa ba người đến dưới tầng hầm đỗ xe Taikoo Li, tiêu sái vung tay lên:

- Đến nơi, anh không thu tiền của mấy đứa. Cô bé này rất xinh đẹp, add wechat đi?

Lúc này Trương Hàm Hàm cũng nổi con ham chơi, cười hi hi lấy di động ra, Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh gặm dứ:

- Ông già, con bé mới mười một tuổi thôi, ông đã muốn add wechat rồi á?!

- Người trẻ tuổi... - Lưu Thúc làm bộ làm dáng add wechat với Trương Hàm Hàm, không đỏ mặt không thở gấp nói: - Phải có quan niệm về thời gian. Cô bé cũng không phải là vĩnh viễn sẽ không lớn lên... Đi, các em chơi vui vẻ nhé!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông có cần phải làm bộ giống đến thế hay không hả?!

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp”

“Ông chủ này trâu bò hơn chủ phòng rồi!”

“Đó là đương nhiên rồi, người lái Rolls-Royce chơi Didi có thể là người bình thường được sao?”

“Có đạo lí có đạo lí, haizzz, đây chính là núi cao còn có núi cao hơn... Ha ha ha ha ha ha!”

Nhìn Rolls-Royce rời khỏi tầm mắt, Trương Tiểu Kiếm rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ kiếp thật nguy hiểm, vừa rồi suýt nữa thì làm hỏng hết cả, hai biết thằng nhóc Ninh Thư Hào này lại có thể gọi đến một chiếc Rolls-Royce chứ...

- Nhóc con. – Trương Tiểu Kiếm đen mặt nói với Ninh Thư Hào: - Lần sau mày muốn làm gì thì có thể báo trước cho anh biết không hả? Chơi như thế anh sợ trái tim của anh sẽ không chịu nổi...

- Em đâu biết. – Ninh Thư Hào cực kỳ bất đắc dĩ nhún vai: - Xe này là loại kém cỏi nhất trong nhà em rồi, em vốn định khiếm tốn hết sức có thể, nhưng không có cách nào khác, mấy chiếc khác đều không phù hợp...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai có thể bóp chết con gấu con hay kích thích người khác này được? Online chờ!

Có cần tìm cái đánh người Didi không đây?

- Đúng rồi. – Trương Hàm Hàm ở bên cạnh lại chém thêm một đao: - Cái thứ đó nhà em có mấy chiếc cơ, bình thường em cũng không thích ngồi, vừa rộng vừa dài, đi đâu cũng không tiện lợi. Em vẫn thích Aston Martin One 77 hơn, xe đó mới đẹp kìa.

- Thật sao? – Ninh Thư Hào với Trương Hàm Hàm vừa đi vừa nói: - Vậy thì lần sau tớ cũng mua một chiếc đi, bảo chị gái tớ tìm người sửa thành xe điều khiển từ xa chơi thử.

- Ah, ý tưởng hay đấy.

Hai đứa nhỏ vừa đi đằng trước vừa nói chuyện như thế, Trương Tiểu Kiếm ù xù đi theo sau --- Gió này anh không có cách nào chém được...

Cố tình đúng lúc này hệ thống còn nhảy ra cười trên nỗi đau của người khác:

- Cùng một câu nói, cậu nói chính là chém gió, mà người ta nói đó chính là sự thật.

Trương Tiểu Kiếm:

- Biết rồi, mày không nói gì không có ai tưởng mày bị câm đâu...

Sau đó hắn đã hiểu ra:

- Cho nên nói, kỳ thật cậu tìm ký chủ cũng không phải là tùy tiện ai cũng có thể làm được đúng không?

Hệ thống:

- Chỉ có thể tìm lùn xấu nghèo.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lại đau trym rồi đau má!

Hộ tống hai con gấu con vào thang máy, men theo đường đi đến sân khấu tầng một, vừa ra khỏi cửa, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy có một đám người tụ tập trong đại sảnh, còn mở nhạc đình tai nhức óc.

Nghe kỹ, hình như là Billie Jean của Michael Jackson!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: “Cám ơn đã chỉ giáo!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiểm ca, bên kia có việc vui kìa! – Ninh Thư Hào khó được thoải mái tự do đi ra một lần, nháy mắt bung lụa, dẫn theo Trương Hàm Hàm chạy sang bên kia: - Nhanh nhanh nhanh, xem thử xem có gì vui.

- Chờ tở vớ! – Trương Hàm Hàm vừa chạy vừa quay đầu vẫy Trương Tiểu Kiểm: - Tiểu Tiệp Tiệp, anh nhanh lên!

Một bầy sói trong phòng live stream lại nổ tung ---

“Hai đuôi ngựa! Chạy nhảy! Quay đầu vẫy gọi! Tao đệt nháy mắt không còn gì để luyến tiếc nữa!”

“Ông chậm quá đi, anh em run rẩy một trận, trong nháy mắt hết thầy đều trở nên tè nhọt nhảm chán nha...”

“Bóp bóp bóp bóp... Chúng mày đừng đen tối như thế nữa được không?”

“Quả nhiên mỹ nữ ngon hết sảy, chỉ có Loli tuyệt!”

- Hai đứa chậm một chút! – Hai nhóc này đều không phải là người bình thường, Trương Tiểu Kiểm sợ đến mức tim đập chậm nửa nhịp. Có thể dẫn đi chơi, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì hẳn chịu không nổi đâu, cho nên trong phút chốc không dám khiến bọn họ rời khỏi tầm mắt của mình. Chạy nhanh đuổi theo, đẩy ra đám người, sau đó đã nhìn thấy một thằng ăn mặc như con quý đang nhảy múa kìa...

Chẳng trách có nhiều người như vậy.

- Kiểm ca, hẳn nhảy nhìn được đấy. – Ninh Thư Hào nhìn người kia nói: - Em từng nghe nói đến kiểu nhảy này rồi, hình như gọi là Moonwalk thì phải?

- Ủ, là Moonwalk. – Trương Tiểu Kiểm gật đầu: - Không ngờ đấy, nhảy còn khá đẹp.

Lúc này quý nam vừa vặn nhảy đến đoạn bước chậm trong Moonwalk, thoát nhìn là đi về phía trước, nhưng thực tế thân thể lại lùi ra sau, đây là động tác tiêu biểu của siêu sao quá cố Michael Jackson. Quả nhiên, vừa xuất hiện đoạn bước đi này, những người vây xem chung quanh nhất thời hoan hô ầm ĩ hết cả lên!

“Tốt! Quá tuyệt vời!”

“Nhảy hay lắm!”

Khán giả trong phòng live stream cũng lần lượt like một phát ----

“Chủ phòng, người này nhảy đẹp đấy, so với ông thì sao?”

“Còn cần phải nói sao? Trừ chém gió chủ phòng còn có bản lĩnh nào nữa đâu? Oh đúng rồi, còn biết Cát Ưu nằm, ha ha ha!”

“Chủ phòng, hình như người ta là Kuaishou kìa, không thì ông lại đến một phát một hai ba té?”

Lúc này đám người chung quanh trầm trồ khen ngợi, Trương Hàm Hàm nhìn quý nam, lại nhìn Trương Tiểu Kiểm, sau đó hỏi:

- Tiểu Tiệp Tiệp, anh có biết nhảy kiểu này không? Lúc trước em chỉ học có điệu Latin các thứ linh tinh, chưa bao giờ nhảy kiểu này đâu.

- Cái thứ này Kiểm ca đã biết từ năm mười sáu tuổi rồi. – Trương Tiểu Kiểm chém gió không cần nháp, nói: - Không phải anh chém chứ, anh mà nhảy á quả thực chính là Michael Jackson tái thế, thần múa nhập vào người, haizzz, có nói em cũng không hiểu, đáng tiếc ah...

Hắn vốn là nói cho phòng live stream nghe, ai biết bên cạnh hai đứa yêu nghiệt chỉ ngại thiên hạ không loạn Ninh Thư Hào với Trương Hàm Hàm lại trực tiếp kêu to lên ---

Ninh Thư Hào:

- Đại ca gì đó ời, ông này bảo ông nhảy Moonwalk đẹp hơn anh kìa!

Trương Hàm Hàm:

- Đúng đó, ông nói ông nhảy đẹp lắm, đã biết từ năm mười sáu tuổi rồi!

Vừa nghe lời này, Trương Tiểu Kiểm nhất thời đen mặt...

Hai đứa nhóc chúng mày muốn chết có phải không? Chờ trở về! Anh sẽ làm cho chúng mày hiểu được vì sao hoa lại có màu đỏ!

Lúc này đã không còn khả năng chịu thua được nữa --- Đám người chung quanh đồng thời lui ra sau một bước trong nháy mắt, trực tiếp dọn ra một bãi đất trống thật lớn lấy tâm điểm là Trương Tiểu Kiếm...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Các người có nhất thiết phải phối hợp tốt đến mức đó không hả?

- Cậu cũng biết bất chúc MJ à? — Lúc này quý nam dứt khoát cũng dừng lại, nhìn Trương Tiểu Kiếm - Là chém gió hay là biết thật đấy? — Sau đó hắn nhìn thấy di động trong tay Trương Tiểu Kiếm - Hóa ra là người cùng nghề, đến đá quán?

Trong phòng live stream cũng ồn ào theo ----

"Lên đi chủ phòng! Vào thời điểm này không thể cấp đuôi được!"

"Đứng rồi đứng rồi, không thể chỉ biết nổ, ai chẳng biết cái đó? Tao còn nói tao là MJ chuyển thể kia!"

"Chủ phòng khiêu chiến nó! Xem thử hai ông ai nhảy đẹp hơn!"

Xi, một đám chỉ sợ thiên hạ không loạn, hận không thể nhìn anh mày mất mặt chứ gì?

Anh mày chính là ký chủ của hệ thống chém gió, còn có thể bị chúng mày làm khó sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, có kỹ năng Moonwalk không?

Hệ thống:

- [Bước nhảy Moonwalk cấp hoàn mỹ], cần 680.000 điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Bao... Bao nhiêu?! Sáu trăm tám chục ngàn! Rẻ hơn, muốn rẻ hơn!

Hệ thống:

- [Slide Walk cấp hoàn mỹ], cần 98.000 điểm số khiếp sợ.

Cái đệt, hôm nay là sắp nổ banh xác luôn rồi!

May mà lúc trước khi còn đi học anh có luyện qua cái này, chẳng qua là slide walk không có là lướt được như thế mà thôi, hơi cứng ngắt. Trương Tiểu Kiếm nói:

- Còn có thấp hơn không? Không cần cao cấp đến thế đâu, mấy giây là được! Slide walk, chỉ làm bộ làm dáng thôi!

Hệ thống:

- [Slide Walk năm giây cấp hoàn mỹ]. Cần 100 điểm số khiếp sợ.

Chính là nó!

Mua thành công trong chớp mắt, Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng thở phào một tiếng --- Có kỹ năng trong người, chính là tự tin như rứa!

- Ai yoo, thật ra thì cũng sơ sơ thôi. — Trương Tiểu Kiếm nhìn quý nam, cười hì hì nói: - Trước kia xác thực là từng luyện. Chờ tôi làm cho cậu xem nhé - -- Ah, đi... đi...

Hắn rồi bắt đầu sử dụng slide walk của MJ. Không thể không nói, kiểu gì cũng là slide walk hoàn mỹ do hệ thống cung cấp, nhảy lên phải gọi là lướt, thoát nhìn như là đi về phía trước, nhưng thân hình lại là lùi ra sau. Cảm giác xung đột giữa thị giác và không gian này, nhất thời khiến cho không ít người ở đây phải thán phục liên tục!

- Được lắm thẳng nhóc, slide walk đẹp lắm!

- Đứng rồi đứng rồi, khá là tuyệt vời, kiểu là lướt thế này người bình thường làm không được đâu!

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +2, +1, +3, +1...

Mọi người trong phòng live stream cũng kinh ngạc:

“Chủ phòng trâu bò thế! Xem slide walk kia!”

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp bóp”

“Đến đây hẳn là có vỗ tay!”

Ninh Thư Hào há to miệng:

- Hay thế Kiếm ca, anh thật sự biết cái này à?!

Trương Hàm Hàm cũng kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Tiểu Tiện Tiện, anh từng học vũ đạo à?

- Biết sơ sơ, biết sơ sơ. – Trương Tiểu Kiếm tổng cộng cũng chỉ có thể đi năm giây, làm cảnh xong là hết phim, có giả vờ nữa nói không chừng sẽ bại lộ, cho nên mượn thang xuống dưới, cười hàm súc nói: - Không phải đã nói rồi sao? Trước kia anh từng luyện rồi, không có cách nào khác, anh chính là chàng trai kiêu sa như gió vậy đó...

Điểm số khiếp sợ +2, +2, +2, +1, +1, +1...

Hai đợt như thế, ước chừng kiếm được hơn một trăm điểm số khiếp sợ, hồi vốn rồi các anh em ơi!

Ha ha ha ha ha!

Quả nhiên làm live stream mới là bản mạng của anh em nhé!

Chém! Chém thật mạnh vào!

Chém ác liệt bay nóc nhà luôn!

Cái gọi là người lãnh nghề vừa ra tay đã biết được hay không, Trương Tiểu Kiếm chỉ là đàn ông đích thực được năm giây, nhưng mà quý nam lại không biết điều đó!

Hắn vừa thấy Trương Tiểu Kiếm nhảy slide walk chuyên nghiệp như vậy, đâu còn dám khiêu chiến nữa. Lỡ như bị thành làm nền thì chẳng phải là mất mặt chết, may áo gả thay cho người khác sao?

Quý nam tháo mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt có chút anh tuấn, lạnh lùng nhìn Trương Tiểu Kiếm nói:

- Ủ, xác thực là nhảy khá đẹp, thật là có tài.

- Ai yoo, thường thôi thường thôi, cậu nhảy cũng tuyệt lắm – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi tiến lên, vươn tay ra trước, nói: - Xin chào, tên tớ là Trương Tiểu Kiếm, anh em tên gì?

- Tôi là Lã Thụ. – Quý nam lại liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, sau đó nói: - Tôi tốt chỗ nào?

Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm nhất thời ngây ngẩn cả người.

Hey yoo? Chơi trò này với anh à?

Cậu cũng tên là Lã Thụ? Còn cậu tốt ở chỗ nào á?

Làm như anh mày chưa từng xem qua “Đại vương tha mạng” không bằng ấy. Không sợ nói cho chú biết, chiêu trò của chú, anh đã sớm rõ ràng trong lòng rồi nhé!

- Tớ thấy cậu thì chỗ nào cũng tốt, xem cơ ngực này xem cánh tay này xem chân dài này... - Trương Tiểu Kiếm nói đến đây, liên tục nháy mắt với Lã Thụ, xem trông mắt suốt nữa thì bay ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: - Anh em, dầu ăn không?

Lã Thụ vừa nghe lời này nhất thời thay đổi sắc mặt, khiêng thùng loa quay lưng bỏ đi ngay lập tức!

Chạy rồi à?

Trương Tiểu Kiếm hướng về bóng lưng Lã Thụ ôm quyền nói:

- Cảm ơn đã chỉ giáo!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Lã Thụ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai yoo cái đệ, thằng này tên Lã Thụ thật à? Có phải là thằng nào tên Lã Thụ đều thích phần dame không?

Nhưng may mà anh cũng đủ lầy, chứ không thì thật đúng là không đón được chiêu kia đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Người ta muốn nhảy “Gokuraku Joudo” mờ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiếm ca. – Lúc này Ninh Thụ Hào đi tới, hỏi: - Vừa rồi các anh nói gì vậy? Sao hán lại nói đi là đi luôn rồi?

- Oh, không nói gì cả. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc, nói: - Chẳng qua là khen ngợi lẫn nhau một chút, nhóc cũng biết, đều là người trong nghề, hán đưa ra khẳng định cao độ đối với vũ kỹ của anh.

Ninh Thụ Hào: “...”

- Kiếm ca. – Ninh Thụ Hào bĩu môi: - Em phát hiện anh không chỉ vừa nghèo vừa xấu, mà mặt còn rất bự nữa.

Thằng nhóc láo lếu này muốn chết! Vừa rồi mày bầy anh anh còn chưa tính sổ với mày đâu nhé!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm he he cười dữ tợn nhìn Ninh Thụ Hào: - Vừa rồi là ai đẩy anh ra... Ah, chúng mày làm gì mà đi nhanh thế?

Ninh Thụ Hào dẫn theo Trương Hàm Hàm vừa đi vừa nói:

- Hàm Hàm cậu có thích cái gì không? Haizzz, vừa rồi còn định mua tí quà tặng cho Kiếm ca, nhưng mà ông này muốn đòi nợ cũ, mình không để ý đến ông!

Trương Hàm Hàm:

- Ủ ừ, được thôi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhóc con thú vị đây là muốn chọc tức anh chứ gì?! Hãy đợi đấy!

Khán giả trong phòng live stream đã cười tắt thở, lần lượt comment ----

“Ha ha ha ha ha ha ha, chủ phòng ông tìm ở chỗ nào ra hai đứa nhỏ như vậy thế?”

“Quá thú vị đi, nhìn chủ phòng khốn quẫn cũng là một loại lạc thú đấy!”

“Haizzz, chỉ có tui cảm giác chẳng qua là chủ phòng không muốn chấp nhận với hai đứa nhỏ sao?”

“Tâng trên, đúng là chỉ có mình mày nghĩ thế thôi, xì ha ha ha ha ha!”

Nhìn hai đứa nhỏ ở đằng kia nhảy nhót sung sướng, Trương Tiểu Kiếm thờ dài khe khẽ ---- Hai nhóc đáng thương, khó được đi ra thả lỏng một chút, thôi, anh xem như trâu đùa cho hai đứa mày vui vẻ cũng được, ai bảo anh là người lớn tốt bụng làm chi?

- Ê! – Trương Tiểu Kiếm nhắc chân lên đuổi theo: - Hai nhóc để nhũ, chúng mày đi nhanh thế làm gì?!

- Tiểu Tiện Tiện. – Trương Hàm Hàm xoay người, cười hi hi vẫy tay: - Đuổi theo bọn em nè!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệ! Nhóc con bé bằng cái lỗ mũi mà đã biết thả thính rồi, trưởng thành còn đến mức nào nữa?!

Ba người đi dạo phố trên đường, Ninh Thư Hào hỏi:

- Kiếm ca, anh thật sự từng học khiêu vũ à?

- Nhóc đang nói vớ vẩn cái gì đấy. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Không học thì vừa rồi anh mày có thể khiến bọn kia ghen hờn sao?

- Thế anh dạy em được không? – Ánh mắt Ninh Thư Hào nhất thời sáng lên: - Vừa rồi nhảy Moonwalk tuyệt lắm ấy, nếu em học xong thì có thể khoe khoang một trận với bọn trong trường rồi!

Trương Tiểu Kiếm liếc xéo hân:

- Ê, mày học cái này chỉ dùng để khoe thôi á?

Ninh Thư Hào:

- Không thì còn làm gì?

Emmmmm... Đúng là như thế thật nhỉ...

- Được rồi... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, sau đó nói: - Dù sao cũng rảnh rồi, vậy thì dạy thôi.

- Ô kê ô kê! – Trương Hàm Hàm cũng ở bên cạnh nói chen vào: - Tiểu Tien Tien em cũng muốn học, anh cũng dạy em có được không?

- Nhóc cũng muốn học Moonwalk á? – Trương Tiểu Kiếm hiểu kỳ nói: - Bình thường con gái không có mấy đứa học này nhỉ?

- Anh không phải đã nói anh từng học khiêu vũ sao? – Trương Hàm Hàm nói rất đương nhiên: - Cho nên anh nhất định cũng sẽ biết kiểu nhảy khác nha. Trường học bọn em sắp tổ chức đại hội thể dục thể thao nè, đến lúc đó có hội diễn văn nghệ kia, người ta muốn lên sân khấu ý.

Cái đệt, nhỏ thế mà đã bắt đầu lên sân khấu diễn xuất rồi á?

Lợi hại lợi hại!

- Thế thì được thôi. – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Đến lúc đó nhóc nhảy này á?

- Mới không đâu. – Trương Hàm Hàm đầy mặt chờ mong nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Người ta muốn nhảy “Gokuraku Joudo” mờ, Tiểu Tien Tien anh dạy cho em được không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Gokuraku Joudo luôn đậu má!

Nếu anh mà nhảy cái này đảm bảo xấu hổ muốn chết luôn nhé!

Bọn người chỉ sợ cho thiên hạ không loạn trong phòng live stream lại vui đến bay lên ----

“Ngồi chờ chủ phòng nhảy Gokuraku Joudo!”

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

“Chủ phòng nếu ông nhảy cái này anh em nhất định sẽ ném sọc lọ lớn... Hòa tiền lớn!”

“Tầng trên vừa thấy đã biết là tài xế già rồi!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đừng khen, cần mặt!

- Ai yooo, anh không trò chuyện đề tài đau buồn này nữa... - Trương Tiểu Kiếm quyết đoán đánh trống lảng: - Anh sẽ không góp vui vào vụ này nữa...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lã Thụ...”

Ha ha ha ha ha ha ha, bên kia còn đang kinh kia!

- Tiểu Tien Tien... - Ba người lại đi bộ trong trung tâm thương mại một lúc, Trương Hàm Hàm bỗng nhiên sờ bụng nhỏ, nói: - Em hơi đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đó thôi có được không?

Ah? Đói rồi?

Trương Tiểu Kiếm lấy ra chiếc đi động cùi bắp được khuyến mãi nhìn đồng hồ, hơn tám giờ tối. Trẻ con đang trong tuổi ăn tuổi lớn, xác thực cũng nên đói bụng rồi.

- Thư Hào, chúng ta đi ăn chút gì đó đi. – Trương Tiểu Kiếm cười he he giơ ngón cái lên: - Hôm nay anh mời!

Ninh Thư Hào liếc nhìn hắn, nói:

- Đại gia nghèo.

Mọi người trong phòng live stream nháy mắt cười phun ----

“Ha ha ha ha ha ha! Chủ phòng, ông tìm nhóc gấu con này ở chỗ nào thế? Miệng độc quá đấy!”

“Mỗi lần nhìn thấy hắn phản dame với chủ phòng tui lập tức muốn cười bò...”

“Đột thao tác này hay lắm, chủ phòng ông không suy nghĩ đến chuyện diễn tiểu phẩm với nhóc này à?”

Trương Tiểu Kiếm đọc comment xong đen cả mặt, thẳng nhóc con này tuyệt đối là muốn ăn đòn!

Thôi, dù sao thì anh cũng là người hăm bốn rồi, không chấp nhặt với con nít.

Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu nhìn đằng trước, lập tức thò tay chỉ:

- Nhìn kia! Đằng trước có cổng vòm vàng (*)! Chúng ta đi ăn cái đó, nhanh lên!

(*) Cổng vòm vàng là tên tiếng lóng của McDonald ở Trung Quốc. Một lí do là vì logo chữ M của McDonald giống như hai chiếc cổng vòm màu vàng nối tiếp nhau. Lí do khác là vì sau khi du nhập vào Trung Quốc, nó nhập gia tùy tục, phải có một cái biệt danh bình dân để khiến khách hàng cảm giác thân thiết hơn (Nghe nói là có tư bản Trung Quốc nhúng tay vào McDonald).

Ninh Thư Hào nghe vậy lập tức che mặt:

- McDonald đang êm đẹp lại bị anh gọi như thế, nhất thời không có cách nào nhìn thẳng vào nó nữa...

- Đúng rồi. – Trương Hàm Hàm cũng chu môi: - Nếu như người ta nói với bạn cùng lớp là đi ăn cổng vòm vàng... Ờ... Nhân viên phục vụ! Gọi món! Tui muốn cái Hamburg cổng vòm, gà chiên cổng vòm! Ngoài cửa còn có ông chú cổng vòm trông cửa --- Thôi em không ăn đâu...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt, không phải là đổi cái tên thôi sao? Chúng mày ăn cơm hay là ăn tên hả?

Lần sau anh thấy KFC sẽ gọi là fastfood cụ già, thích sao thì làm thế thôi!

Nếu không thì gọi là món ăn Khai Phong (*) cũng được!

(*) Món ăn Khai Phong tiếng Hán Việt là Khai Phong thái, phiên âm kai-feng- cai, viết tắt ba chữ đầu trùng khớp với KFC, nên nó cũng là một loại tiếng lóng của nhân hàng KFC.

Trương Hàm Hàm thà rằng nhịn đói, nhưng mà Ninh Thư Hào ngược lại là nổi lên hứng thú!

- Ăn! Tại sao lại không ăn? – Ninh Thư Hào dẫn đầu đi về phía cổng vòm vàng... cũng chính là McDonald, vừa đi vừa nói: - Chỉ cần có thể làm cho lão già kia bỏ tiền, cho dù là cổng vòm vàng thì hôm nay tở cũng nhất định phải ăn!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tóm lại chỉ cần anh bỏ tiền thì mày vui về chứ gì?

- Xì, mày cũng không nhìn xem Kiếm ca đây là ai... - Trương Tiểu Kiếm vừa đi đến trước quầy vừa chém: - Chi bằng mặt mũi của Kiếm ca ấy, ăn một bữa cơm còn cần tự bỏ tiền ra sao?

Ninh Thư Hào liếc xéo hắn:

- Vậy thì chẳng lẽ còn cần em với Hàm Hàm tính tiền sao?

Trương Hàm Hàm ở bên cạnh ồn ào:

- Đúng rồi đúng rồi, người ta đều cố nể mặt đến ăn Hamburg rồi, chẳng lẽ anh còn không biết xấu hổ bảo bọn em tính tiền sao...

- Ai bảo hai đứa trả tiền? – Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Anh bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức biết được hôm nay nhất định sẽ có người chiều đãi.

Khán giả phòng live stream vui ngất trời ----

“Ha ha ha ha ha ha, chủ phòng sắp nổ banh xác rồi!”

“Chẳng lẽ còn thật sự có người chiều đãi từ xa sao?”

“Cái đầu ý, lát nữa khẳng định là ăn hành!”

- Anh thôi đi! – Ninh Thư Hào lại càng không ngừng tròn trố mắt: - Nếu thật sự có người chiều đãi, hôm nay em về sẽ học bài đến mười giờ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đàn ông không nhất định phải đẹp trai, không nhất định phải có tiền, nhưng nhất định phải chảnh!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

À à tổ sư, đừng Flag hơi hung tàn đấy!

- Vậy thì hứa nhé, đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm lập tức dẫn hai đứa nhỏ đi đến quầy chọn món, Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Muốn ăn cái gì? Anh thấy Family Bucket được đấy, 58 tệ, thực dụng kinh tế.

- Vậy thì nó đi. – Ninh Thư Hào liên tục nhìn xung quanh: - Người chiều đãi ở chỗ nào ở chỗ nào?

- Có đâu mà có! – Trương Hàm Hàm ở bên cạnh mím môi cười, nhỏ giọng nói: - Tiểu Tien Tien chém gió chuyên nghiệp mờ.

Nói thật lòng, thật ra Trương Tiểu Kiếm cũng rất thấp thòm --- Gió đã chém xong rồi, nếu mình thật sự phải bỏ tiền túi...

Kỳ thật bao nhiêu tiền chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là không thể banh xác được!

- Anh quét code nhé. – Trương Tiểu Kiếm lén lút lấy di động ra chuẩn bị quét code, không nhắc đến chuyện này mình coi như là nó không tồn tại đi thôi...

Ai biết lại đúng vào lúc này, một thanh âm vang vọng lên ---

- Đại sư! Quả nhiên là ngài rồi đại sư! – Một nam thanh niên sai bước nhảy đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, đầy mặt vui sướng nói: - Vừa rồi tôi còn cảm thấy giống anh! Đại sư xuất hiện ở đây nhất định là đến để chỉ đường cho tôi đúng không?! Trời ơi thật là quá đúng dịp đi! Đại sư ngài còn chưa chọn món đúng không? Tôi tới tới hôm nay tôi mời!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Hàm Hàm.”

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +1...

Tai nghe người kia há mồm liên tục đại sư đại sư, Ninh Thư Hào đầy mặt kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Anh thật đúng là thần côn à?

Nhóc gấu con có biết nói chuyện hay không hả?! Sao mà không có ánh mắt gì hết vậy?

Vào thời điểm này không thể làm cho anh mất mặt biết không?!

- Khụ khụ, thằng em trong nhà, láo lếu với tôi quen rồi. – Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó nhìn nam thanh niên: - Tôi còn tưởng là ai chứ, hóa ra là Toàn Hữu à? Ủ, hôm nay tôi không khách khí với anh nhé.

Nói rồi kéo Ninh Thư Hào lại.

- Làm cho anh tiêu pha quá, xin lỗi nhé.

Không sai, nam thanh niên nói chuyện này chính là thằng trộm mà Trương Tiểu Kiếm từng gặp được trên xe buýt kia, nhưng xem hôm nay hắn ăn mặc nghiêm chỉnh, hẳn là đã cải tà quy chính.

- Đó là đương nhiên rồi, đại sư nếu ngài không nề tình thì tôi không chịu được đâu!

Trương Toàn Hữu nói xong lập tức đi tính tiền, Trương Tiểu Kiếm thì dẫn theo Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm tìm cái bàn lớn chút ngồi xuống. Trương Tiểu Kiếm đặc ý xoa đầu Ninh Thư Hào, nói:

- Thấy rõ chưa? Anh đi đến đâu cũng có mặt mũi như thế đó. Người trẻ tuổi, mày còn non lắm.

Ninh Thư Hào: "..."

Trương Hàm Hàm: "..."

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +1...

Woa ha ha ha ha ha ha ha ha! Nhóc con, dám vênh mặt với anh à, too young!

Trương Toàn Hữu nhanh chóng mua đồ ăn trở về, Trương Tiểu Kiếm cho phòng live stream nhìn xem trước:

- Mọi người nhìn kỹ nhé, đây chính là Hamburg, Coca và khoai tây chiên của công vòm vàng nhé, ah, còn có chân gà, lát nữa tôi sẽ dạy cho mọi người phương pháp ăn chân gà đặc biệt!

Phòng live stream----

"Đây chính là Hamburg công vòm vàng trong truyền thuyết sao?! Thật cao cấp!"

"Chủ phòng lại chém gió rồi! Ha ha!"

"Ngồi chờ phương pháp ăn chân gà đặc biệt là thế nào!"

"Bóp bóp bóp bóp bóp bóp, lần này chủ phòng sẽ chém gió thất bại sao?"

Bốn người bắt đầu dùng bữa.

- Đại sư. – Trương Toàn Hữu cắn miếng Hamburg, sau đó nói: - Haizzz, từ sau lần trước được ngài làm phép, tôi cảm thấy tôi còn có thể cứu chữa được một chút. Nhưng mà trong khoảng thời gian này muốn tìm một công việc mà vẫn không tìm được việc nào phù hợp, tiếc quá...

Hừm? Đầu năm nay hình như cũng không khó tìm việc đến thế đâu mà?

Mày xem không phải là anh còn vào được Long Đăng quốc tế sao?

- Ủ, anh đừng có vội. – Có câu gọi là cảm người tiền tài thay người cản tai, Trương Tiểu Kiếm ăn Hamburg của người ta, ít nhiều cũng phải bày tỏ một chút, lập tức bấm đốt ngón tay bắt đầu suy tính: - Anh đừng vội ha, chờ tôi tính xem... Mộc sinh hỏa giả, mộc tính âm, hỏa nạp bên trong, chui ra từ lửa, nên mộc sinh hỏa; hỏa sinh thổ giả, hỏa nóng nên có thể đốt mộc, mộc đốt thì thành tro, tro chính là thổ, nên hỏa sinh thổ; thổ sinh kim giả, kim ở trong đá dựa vào núi, được nấu chảy mà sinh, thổ gom lại thành núi, núi nhất định sẽ có đá, nên thổ sinh kim; kim sinh thủy giả, thiếu khí âm, nóng quá mà chảy, nung kim cũng là thủy, vì núi đá thì trơn trượt, nên kim sinh thủy; thủy sinh mộc giả, vì thủy mà được sinh, nên thủy sinh mộc.

Hắn ngồi cắn nhai lâu bầu ở kia, Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, Ninh Thư Hào:

- Không phải nói chứ, lão già này trừ việc vừa nghèo vừa xấu, cũng coi như có tí bản lĩnh.

Trương Hàm Hàm gật đầu:

- Ủ, có tài làm thần côn.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chúng mày nói thì nói, vì sao cố ý làm cho anh nghe thấy?!

- Tính xong! – Trương Tiểu Kiếm lại lăm bầm một lúc, sau đó bật chế độ thần côn: - Toàn Hữu nè, tôi vừa mới tiêu hao công lực nhìn thấu thiên cơ, anh có thể đi phía đông tìm kiếm kỳ ngộ. Phải nhớ kiên kiên định định, đừng mơ mộng viễn vông, làm việc thành thật, đối cho sạch rách cho thơm. Không chắc là sẽ giàu có cao sang, nhưng muốn ấm no không lo tiền bạc thì không thành vấn đề.

Khi nói những lời này, biểu cảm của hắn cực kỳ nghiêm túc, không biết còn tưởng là đại sư từ chỗ nào đến!

Trong phòng live stream ----

[Triệu Nháo Nháo ủng hộ 100 cá viên cho streamer.]

[Lợn Rừng Động Dục ủng hộ 100 cá viên cho streamer.]

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp. Chấm 100 điểm cho câu nói này của chủ phòng!”

“Ấm lòng đây chủ phòng. Tôi cảm thấy trừ việc thích chém gió ra thì những lời này không có vấn đề khác!”

“Nơi này hắn là có một tràng pháo tay!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Trương Hàm Hàm”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Trương Toàn Hữu!”

- Làm việc thành thật, đối cho sạch rách cho thơm... - Trương Toàn Hữu lẩm nhẩm mấy lần, sau đó đứng dậy ôm quyền nói với Trương Tiểu Kiếm: - Đại sư, không có gì khác, về sau ngài có việc gì cần cứ đến tìm tôi, tuyệt đối sẽ không nói hai lời!

Nhìn theo bóng lưng Trương Toàn Hữu rời đi, Trương Tiểu Kiếm thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó phong cách biến đổi trong giây lát, nói:

- Anh cảm thấy nơi này hắn là có một quả cam!

Ninh Thư Hào: “...”

Trương Hàm Hàm: “...”

- Đồ dễ nhũ! – Ninh Thư Hào vừa tức vừa cười: - Quả nhiên đẹp trai không quá ba giây!

- Xì! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Đẹp trai thì có ích lợi gì? Nhóc con nghe cho rõ đây!

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi nhỏ giọng nói:

- Đàn ông không nhất thiết phải đẹp trai, không nhất thiết phải có tiền, nhưng mà nhất thiết phải chảnh! Biết chưa?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Ninh Thư Hào.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Trương Hàm Hàm”

- Tiểu Tien Tien... - Miệng nhỏ của Trương Hàm Hàm đều há thành hình chữ O: - Em phát hiện, người bựa như anh thật đúng là khó tìm...

Trương Tiểu Kiếm tiêu sái vuốt tóc:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

Hệ thống:

- Một like cho ký chủ.

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Cảm ơn!

Ninh Thư Hào ăn miếng Hamburg, sau đó bỗng nói:

- Kiếm ca, em phát hiện có đôi khi anh mà trở nên đứng đắn thì thực ra cũng rất đẹp trai đấy.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thật sao thật sao?!

Ninh Thư Hào: “...”

- Thôi, em cứ ăn Hamburg thôi. – Ninh Thư Hào quyết đoán cúi đầu: - Hamburg đẹp hơn anh nhiều.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bố mày thật muốn bóp chết mày!

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, ai biết đang ăn, Trương Tiểu Kiếm bỗng nhiên ngậy ngậy cả người!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +58 đến từ Trần Từ Hào!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Trương • có tiền phải kiếm • Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má!

Chuyện gì xảy ra thế kia?!

Một phát có ngay 58 điểm số khiếp sợ! Có cần phải khiếp sợ đến thế không hả?! Đây chính là khách hàng của mình đấy, đừng có xảy ra vấn đề gì chứ!

“Bíp bíp bíp ---!”

Vừa nghĩ đến đây, tiếng nhắc nhở của wechat vang lên, Trương Tiểu Kiếm cầm lên nhìn xem, không khỏi sợ ngậy người.

Dương Tử Anh: “Trương đại sư! Trương đại sư có ở đây không? Xảy ra chuyện rồi! Nhìn thấy xin hãy đáp lời!”

Trương Tiểu Kiếm: “Ồ nè. Có chuyện gì vậy?”

Dương Tử Anh: “Vừa rồi tôi và ông nhà nhìn thấy ma!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “Thấy ma?”

Dương Tử Anh: “Đúng thế. Một chiếc xe không có người điều khiển, tự động lái trên đường cao tốc!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “Chị chờ chút nhé, tôi tính chút đã.”

Vội vàng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, trên thế giới này có ma không?

Hắn thật lòng không dám xác định, chung quy đã có cả hệ thống, nếu thật sự có con ma nào nhảy ra thì cũng có khả năng...

Hệ thống:

- Không có ma, chỉ có Huyền học.

Ừm... Hệ thống đều đã nói là không có ma, vậy thì phỏng chừng thật sự không có ma đâu, nhất định là có vấn đề nào đó rồi.

Trương Tiểu Kiếm: “Chị đừng có vội ha. Tôi bấm đốt ngón tay suy tính, trước mắt chị và Trần ca có lẽ sẽ gặp chút xui xẻo, nhưng không phải chuyện gì to tát, nhất định là sẽ không xảy ra chuyện thấy ma gì cả đâu. Tôi đoán là tài xế của chiếc xe kia đang ngủ hay là làm gì đó, có khả năng lớn nhất là say rượu lái xe. Nếu thuận tiện ấy thì nhanh báo cảnh sát thôi.”

Dương Tử Anh: “Đừng, Trương đại sư! Ông nhà tôi bị dọa không nhẹ, khó thở, đại sư nếu ngài có rảnh thì đến xem giúp chúng tôi đi. Nếu không thì tôi sợ ông không vượt qua được rào cản tâm lý lần này!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông Trần ca này có phải là từng gặp phải chuyện gì trong quá khứ không vậy? Sao lại kinh ngạc đến thế?

“Vây... Được rồi.” Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ: “Gửi vị trí cho tôi, tôi lập tức qua đó nhìn thử xem.”

Dương Tử Anh: “Vâng.”

Buồng điện thoại, Ninh Thư Hào và Trương Hàm Hàm nhìn hẩn, Ninh Thư Hào hiếu kỳ hỏi:

- Chuyện gì thế? Vừa rồi xem anh giật nảy cả mình kìa.

- Không có việc gì. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, nói: - Một khách hàng vừa nói nhìn thấy ma. Anh suy tính, đâu có chuyện như vậy, cho nên giải quyết giúp. Nhưng bọn họ lại nhất định muốn anh đi qua đó một chuyến xem giúp bọn họ. Việc nhỏ, việc nhỏ thôi. Ai yoo ăn xong rồi à? Anh đưa hai đứa về nhà trước đi.

- Thấy ma! – Ninh Thư Hào và Trương Hàm Hàm dù sao cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi, chính là lứa tuổi tràn đầy lòng hiếu kỳ, vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói có người thấy ma, không khỏi trở nên hưng phấn: - Bọn em cũng đi bọn em cũng đi! Dẫn bọn em đi với được không?

- Hai đứa cũng đi á? – Trương Tiểu Kiếm nhìn hai người, sau đó sờ cằm: - Ai yoo thế không ổn lắm đâu, nhóc nghĩ xem, khách hàng của anh thấy ma, không nói đến chuyện thật hay giả, nhưng nhất định là sẽ rất đáng sợ...

Trương Hàm Hàm tội nghiệp nói:

- Tiểu Tien Tien, anh định bỏ mặc tui em ở đây sao? Lương tâm của anh sẽ không đau sao?

- Hà? Lương tâm gì cơ? – Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, lại sờ ngực: - Anh có à?

Trương Hàm Hàm: “...”

Ninh Thư Hào phát bao lì xì hai trăm tệ cho Thần Chém Gió.

- ... Oh--- Anh nhớ ra rồi, hình như là có... Quào, ma rồi quý các thứ ấy, đều là lừa người khác thôi. Thế giới này làm gì có ma được đúng không? – Trương Tiểu Kiếm tính bơ thu bao lì xì: - Nhưng mà anh cảm thấy hai đứa trải đời nhiều tí cũng tốt. Trè con mà, nên gặp qua nhiều thứ một tí. Quyết định như thế nhé!

Thu tiền này sướng quá!

Dầu sao thì biệt danh của anh chính là Trương – Có tiền phải kiếm – Tiểu Kiếm!

Trương Hàm Hàm:

- Ông này... Tớ càng nhìn càng muốn đánh ông!

Ninh Thư Hào cực kỳ đồng ý gật đầu:

- Đúng đấy, cực kỳ không có tiết tháo!

Sau đó lại bổ sung thêm một câu:

- Haizzz, tiền tiêu vặt chỉ còn dư không đến ba trăm ngàn, ngày mai phải tìm chị gái xin thêm mới được.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai có thể bóp chết thằng nhóc này giúp tôi? Có đánh người Didi không?

Trương Hàm Hàm lại chém một đao:

- Vây thì tớ nhiều hơn cậu một chút rồi, tớ còn sáu trăm ngàn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

“Một chút” của nhóc có phải là hơi nhiều quá rồi không hả?

- Các vị khán giả thân ái. – Trương Tiểu Kiếm cảm di động, nhìn mọi người trong phòng live stream nói: - Live stream hôm nay tạm thời kết thúc tại đây.

Lát nữa tôi phải đi xem phong thủy cho người khác. Nghe nói người kia thấy ma. Liên quan đến việc riêng, tôi không làm live stream được ha.

Khán giả phòng live stream:

“Chủ phòng còn biết xem phong thủy à?”

“Chủ phòng thật sự là có tài đấy!”

“Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!”

“Chủ phòng ông có thể bị ma nhập không?”

- Xì, xem chúng mày nói gì kia. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc: - Cái gì gọi là có thể bị ma nhập hả? Hiện tại anh đang bị một con ma chuyên chém gió nhập vào người đấy chúng mày có tin không?

Khán giả phòng live stream----

“Tin tin tin, chủ phòng ông càng ngày càng biết chém gió!”

“Tôi phục rồi đấy!”

“Thật sự có ma chém gió sao? Chủ phòng không bằng ngày nào đó ông bắt mấy con cho bọn tôi đi?”

“Cùng xin!”

Tắt phòng live stream đi, Trương Tiểu Kiếm bĩu môi, khi anh nói thật, không có ai tin anh cả, haizzz, cuộc đời...

Vẫn luôn cô đơn như tuyết vậy...

Nhưng mà nói tiếp, lấy cớ này nghe cũng được đấy. Sau này có ai hỏi mình, mình cứ nói là bị ma chém gió nhập vào người!

Ba người đi xuống lầu, Lưu thúc còn đang chờ ở trong xe. Nói thế nào cũng là tài xế kiêm bảo tiêu, tuy rằng không đến mức kè kè bên cạnh, nhưng khẳng định là đội lệnh bất cứ lúc nào.

Lên xe, Trương Tiểu Kiếm tiếp tục Cát Ưu nằm. Trương Hàm Hàm bĩu môi nói:

- Tiểu Tiện Tiện, bây giờ không live stream mà anh còn nằm thế à?

- Ah, đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm đáp một cách đương nhiên: - Rolls- Royce nhá, đời này anh có thể ngồi được mấy lần đây? Không cảm thụ một chút thì chẳng phải là xin lỗi bản thân mình sao? Chúng mày cho rằng ai cũng giống chúng mày, trong nhà có mấy chiếc luôn à?

- Được rồi! – Ninh Thư Hào đập Trương Tiểu Kiếm một đá: - Thiết lập nhân vật vừa nghèo vừa bựa vừa thích chém gió của anh thật đúng là vững chắc đấy. Lúc trước còn bảo người ta làm việc thành thật, đối cho sạch rách cho thơm...

- Mày nói thế không phải là nhảm nhí sao? – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Vừa nghèo vừa xấu đều là do cha mẹ cho, anh không thay đổi được. Tuy rằng anh bựa chút, nhưng không có nghĩa anh là người xấu. Nếu anh là người xấu thì còn ở đây nói nhảm với chúng mày à?

Đấy đúng là sự thật. Trừ việc bựa chút tham tiền chút, hình như người này cũng không có tật xấu gì ghê gớm...

- Ủ, xem như anh có lí. – Trương Hàm Hàm ở bên cạnh nghiêm túc nói: - Anh trừ xấu, nghèo, bựa, lùn, tham tiền, thích chém gió, xác thực là không có khuyết điểm gì to tát.

Ninh Thư Hào quyết đoán thêm một đao:

- Hàm Hàm, trừ những cái đó, ông còn có ưu điểm nào sao?

Trương Hàm Hàm suy nghĩ thật lâu, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, liếc nhìn trần xe, ngón tay trắng nõn chấm môi, nói:

- Không nghĩ ra được...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống lại chém thêm một đao:

- Vào những lúc cậu cảm thấy mình vừa nghèo vừa xấu không còn gì khác, thì cũng đừng tuyệt vọng. Ít nhất nhận thức của cậu về bản thân mình là chính xác mà.

Bố mày không cần sống!

Dương Tử Anh gửi tên bệnh viện cho Trương Tiểu Kiềm là bệnh viện đại học y khoa thủ đô, phụ thuộc vào bệnh viện Triều Dương Thiên Kinh, cách Taikoo Li cũng không xa lắm, quãng đường khoảng mấy kilomet.

Bệnh viện Triều Dương Thiên Kinh được thành lập vào ngày 24 tháng 2 năm 1958, là bệnh viện lệ thuộc trực tiếp vào cục y tế thành phố Thiên Kinh, là bệnh viện hạng một cấp ba bao gồm chữa bệnh, dạy học, nghiên cứu khoa học, y tế dự phòng, là học viện y lâm sàng thứ ba của đại học y khoa thủ đô, cũng là địa điểm xác định cơ cấu chữa bệnh của bảo hiểm y tế loại A của thành phố Thiên Kinh.

Nói không khoa trương một chút nào, bệnh viện này chính là một trong những bệnh viện tốt nhất thành phố Thiên Kinh.

- Tới. – Lưu thúc lái xe đến gần bệnh viện, sau đó nhìn xung quanh, bất đắc dĩ nói: - Chỉ có thể dừng xe ở đây. Gần đây không có chỗ đỗ xe nào cả.

- Được rồi. – Ninh Thư Hào mở cửa xe, nói: - Vậy thì chúng ta xuống xe tại đây thôi. Bây giờ có nhiều xe quá, haizzz...

Dẫn theo Trương Hàm Hàm xuống xe, Trương Tiểu Kiềm hít vào một hơi nhẹ nhàng, cười nói:

- Ai yoo, đây chính là buồn phiền của kẻ có tiền thôi. Hai đứa nhìn anh này, anh hoàn toàn không cần phiền lòng về thứ này, ha ha.

Trương Hàm Hàm quyết đoán bĩu môi:

- Ngay cả cái xe cũng mua không nổi. 1 sao!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: "Bệnh không nhẹ!"

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ba người vừa đi vừa cười nói vào cổng bệnh viện. Trương Tiểu Kiềm vừa đi vừa gọi điện thoại cho Dương Tử Anh:

- Chị dâu, ngài với Trần ca đang ở trong phòng bệnh nào vậy? Bác sĩ khám chưa?

Đầu dây bên kia Dương Tử Anh đáp lời:

- Bác sĩ khám rồi. Từ bề ngoài thì không thấy có vấn đề gì cả, nên mở một phòng bệnh để nhập viện quan sát trước. Bọn tôi đang ở phòng không không tám tầng mười chín khu nằm viện, các cậu nhanh đến đây đi.

- Vâng. – Trương Tiểu Kiềm ngắt điện thoại, dẫn theo hai đứa nhỏ đi thẳng đến khu nằm viện.

Nhanh chóng đi lên tầng mười chín, ba người Trương Tiểu Kiềm vừa đi đến cửa phòng bệnh không không tám, đã nghe thấy giọng nói của Trần Tử Hào truyền ra từ bên trong:

- Tôi không muốn ở đây! Tôi muốn đổi phòng bệnh! Tôi không muốn ở đây!

Chuyện gì thế này? Nằm viện thôi mà còn đòi đổi phòng bệnh sao?

Trương Tiểu Kiềm nhìn xung quanh, phòng bệnh này không phải là rất tốt sao?

- Chị dâu tôi đến rồi nè. – Trương Tiểu Kiềm mở cửa đi vào, nói: - Trần ca còn ổn không?

Lúc này bên trong phòng bệnh tổng cộng chỉ có ba người. Trần Tử Hào còn đang nằm trên giường bệnh làm màu liên tục, Dương Tử Anh u sầu ngồi bên cạnh. Ở đây còn có một nam thanh niên ước chừng ba mươi tuổi, vừa đề Trần Tử Hào xuống vừa an ủi nói:

- Anh rể, anh rể anh bình tĩnh chút. Phòng này chính là phòng tốt nhất hiện có của bệnh viện. Không ở phòng này thì anh muốn ở phòng nào đây?

Người này gọi Trần Tử Hào là anh rể, vậy thì hẳn là cậu em vợ của hắn, em trai của Dương Tử Anh.

- Tao thà ngủ lê đường chứ không ở chỗ này! – Trần Tử Hào rít gào, nhưng mà cậu em vợ của hắn lại nhất quyết không đồng ý:

- Anh rề không muốn ở chỗ này thì phải có lý do gì đó chứ? Em không cảm thấy chỗ này có điểm nào không tốt cả. Anh cứ bình tĩnh chút đi, chờ bình tĩnh lại rồi sẽ ổn thôi!

Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm đứng bên cạnh nhìn mà không hiểu ra sao --- Đây rốt cục là đã xảy ra chuyện gì thế?

- Trương đại sư ngài đến rồi. – Dương Tử Anh ngồi một bên thờ dài nói: - Cậu nhanh đến nhìn xem Trần ca đi, chuyện hôm nay nói kiểu gì cũng không thể nói rõ với ông được.

- Oh, được thôi, tôi xem thử xem – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, đi lên trước.

- Trương đại sư? – Cậu em vợ quay đầu, nhìn Trương Tiểu Kiếm nhíu mày, nói: - Chị, đây chính là Trương đại sư biết xem phong thủy mà chị nói đấy hả? Mới bao nhiêu tuổi? Hắn có thể làm được gì không đấy? Vừa nhìn đã biết là kẻ lừa đảo giang hồ rồi!

Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm vừa nghe lời này nhất thời đứng đàng sau cười vui vẻ, Ninh Thư Hào nhỏ giọng nói:

- Xem ra là anh hùng có chung ý kiến nhé!

Trương Hàm Hàm gật đầu thật mạnh:

- Đúng rồi, ông còn biết lừa người khác! Lại phát hiện một khuyết điểm nữa, hìhì!

Nghe mấy người nói, Trương Tiểu Kiếm nhất thời đen mặt:

- Nói chuyện kiểu gì đấy hả? Cái gì gọi là vừa nhìn đã biết là kẻ lừa đảo giang hồ hả? Anh mày vốn chính là kẻ lừa đảo giang hồ đấy còn cần phải nhìn sao?

- Tôi... – Cậu em vợ vừa nói một câu đã bị Trương Tiểu Kiếm phản dame, không có cách nào khác, đầu năm nay thầy xem phong thủy vừa gặp mặt đã tự xưng mình là kẻ lừa đảo giang hồ, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy...

- Nên xưng hô vị này như thế nào? – Lúc này Trương Tiểu Kiếm cũng không vội, ngồi xuống sofa trước, tự rót ly trà cho mình: - Anh là cậu em vợ của Trần ca?

- Đúng, tên tôi là Dương Tử Long. – Cậu em vợ tự giới thiệu: - Cậu thật là đại sư sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- “Đại” thì chính xác, nhưng mà “Sư” thì khó mà nói được.

Dương Tử Long: “...”

Tao phải tiếp lời như thế nào đây?

Dương Tử Long quyết định đổi kiểu khác:

- Thật sự có thể hàng yêu trừ ma?

- Giả. – Trương Tiểu Kiếm uống một ngụm nước trà: - Tôi chính là kẻ lừa đảo giang hồ thoy, hôm nay rảnh rồi không có việc gì nên dẫn bọn nhỏ đến đây đi dạo giết thời gian. Có xem hay không, các người cứ thương lượng đi đã, OK?

Hắn vừa thốt ra những lời này, nhất thời ba người đồng loạt kêu lên ba tiếng!

- Không xem!

- Xem!

- Trương đại sư cứu tôi!

- Chị! – Dương Tử Long kêu lên: - Chị nhìn xem ông có bộ dáng nào giống đại sư sao?! Cà lợ phát phơ còn dẫn theo hai đứa nhỏ, có thể ổn sao?!

Trương Tiểu Kiếm liếc xéo hắn:

- Tôi dẫn là đồng nam đồng nữ đấy, vừa nhìn đã biết anh chả hiểu cái quái gì cả.

- Tôi... - Dương Tử Long thật lòng buồn bực, muốn phản bác nhưng lại phát hiện hoàn toàn không tìm được lý do để phản bác, cuối cùng thờ phì phì lui ra sau một bước: - Được được được, tôi không nói lời nào, không nói lời nào đã đủ chưa?

Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu:

- Đã sớm nên làm thế nha. Cần gì cứ phải tự tìm lấy phiền phức đâu...

Dương Tử Long tức đến đen hết cả mặt:

- Xem như mày lợi hại!

- Trương đại sư. – Dương Tử Anh ở bên cạnh van nài: - Em trai tôi bình thường hơi nóng nảy chút, ngài đừng để trong lòng. Ngài thấy ông nhà tôi đây là...

- Tôi đến đây không phải là vì thế sao? – Trương Tiểu Kiếm phui bụi trên ống tay áo, sau đó hỏi: - Trần ca, rốt cục là vì sao mà anh không muốn ở trong phòng bệnh này? Luôn phải có một cái lý do chứ?

- Tầng mười chín đó! – Trần Tử Hào nghe Trương Tiểu Kiếm nhắc đến chuyện này, lập tức kêu lên: - Tầng dưới chính là tầng mười tám! Mười tám tầng Địa Ngục kia! Tôi sống trên Địa Ngục mà được à cậu nói xem có được hay không?!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ninh Thư Hào: "..."

Trương Hàm Hàm: "..."

Những người khác: "..."

Làm ơn đi ông vừa nói thế, vậy thì từ tầng mười chín trở xuống dứt khoát không cần có người ở đúng không? Bọn này mới ở tầng mười sáu!

Ninh Thư Hào nhỏ giọng nói "Bệnh không nhẹ!" sau đó chỉ vào đầu mình.

Trương Hàm Hàm tỏ vẻ đồng ý:

- Chính xác!

- Ai yoo, tôi còn tưởng là chuyện gì chứ. – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi ngồi lên giường của Trần Tử Hào, nói: - Trần ca, tôi nói này anh đừng để ý nhé, cái gọi là Địa Ngục hay Thiên Đường đều ở trong ý niệm. Kỳ thật cho dù ở trên mười tám tầng Địa Ngục thì cũng có gì ghê gớm đâu. Anh xem hiện tại anh không phải là rất khỏe mạnh sao? Cho dù bị ma nhập cũng sẽ không có chuyện gì đâu. Bây giờ anh không phải là còn rất khỏe mạnh sao?

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Trần Tử Hào!"

- Ma... Ma nhập! – Nghe kẻ lừa đảo giang hồ Trương Tiểu Kiếm nói thế, Trần Tử Hào sợ đến mức suýt nữa thì tóc dựng đứng hết cả lên: - Quà nhiên là ma nhập sao?! Đại sư cứu tôi! Đại sư cứu tôi với!

- Yên tâm đi. – Trương Tiểu Kiếm quan sát sắc mặt Trần Tử Hào kỹ càng, sau đó nghiêm trang nói hươu nói vượn: - Trần ca, đây rõ ràng là trước kia anh từng bị kinh sợ, sau đó lần này lại gặp kiểu ma dẫn ma, kết quả là dẫn chính bản thân mình vào đó luôn!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Trần Tử Hào."

- Ma dẫn ma! – Vừa nghe nói vậy, Trần Tử Hào suýt nữa thì sợ đến mức từ trên giường nhảy căng lên, sợ đến mức toàn thân dùng sức co rút lại thành một cục: - Đại... Đại sư, đại sư cứu tôi với!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái chết, thằng Trần Tử Hào này nhát gan đến thế sao?

Hay lắm, anh dọa mấy phát nữa phòng chừng điểm số khiếp sợ của hắn có thể đột phá chân trời quá!

- Vậy mà lại sợ đến mức này. – Ninh Thư Hào cũng tròn mắt há mồm nhìn Trần Tử Hào, sau đó khẽ sát bên tai Trương Hàm Hàm nhỏ giọng nói: - Lá gan nhỏ thế nhỉ? Từ lúc bảy tuổi tớ đã biết mấy thứ diễn trong phim ma đều là giả.

Trương Hàm Hàm gật đầu thật mạnh, nói:

- Đúng rồi. Lúc tám tuổi tớ còn từng xem bộ điện ảnh nào nà, Lôi Nguyên 3? Khi đó tớ đã cảm thấy mấy thứ trong đó giả quá trời quá đất luôn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Đại thần côn này, làm ra vẻ còn rất giống!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hai đứa nhỏ đang nhỏ giọng bàn luận ở bên kia, bên này Dương Tử Anh lại biết chồng mình là như thế nào, vội nói:

- Trương đại sư, ngài nhanh giúp ông nhà tôi đi! Giá cả tùy ý!

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó nói: - Ủ, ngài đừng có vội, tôi phải biết rõ tình huống cụ thể cái đã. Tôi nhớ rõ hôm qua từng nói với hai người rồi, bản lĩnh chủ yếu của tôi là tính tương lai, những thứ trong quá khứ tôi lười tính. Cho nên nhất định phải nói rõ ràng nguyên nhân hậu quả, tôi mới có thể hốt thuốc đúng bệnh được.

- Vâng. - Nghe vậy, Dương Tử Anh lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm nhỏ giọng nói: - Trương đại sư, chúng ta đi nơi khác nói chuyện.

- Ủ được. - Trương Tiểu Kiếm nháy mắt với hai đứa nhỏ: - Hai đứa cũng đi ra đi, ra ngoài hành lang chơi.

Hắn sợ tình thần trạng thái của Trần Tử Hào không ổn định, lỡ như làm cho hai đứa nhỏ bị thương thì mình chịu không nổi trách nhiệm đâu.

Nói thế nào thì đây cũng là loại nghiệt súc trong nhà có mấy chiếc Rolls-Royce ấy...

- Oh, vâng. - Ninh Thư Hào lập tức kéo Trương Hàm Hàm ra phòng bệnh, chơi trong hành lang. Lúc này Trương Tiểu Kiếm cùng Dương Tử Anh ở ngoài cửa phòng bệnh, Dương Tử Anh nhỏ giọng nói:

- Là có chuyện như thế này. Tôi với ông nhà tôi xem như là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau. Khi đó hoàn cảnh gia đình tôi hơi tốt hơn một chút, hoàn cảnh nhà hắn hơi kém hơn một chút. Chúng tôi cũng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, gặp phải chuyện gì hắn cũng rất che chở tôi, rất dũng cảm, cho dù là đối mặt với lưu manh cũng không sợ.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Sau đó thì sao?

- Sau này có một lần, hắn đánh một thằng lưu manh, vì bảo vệ tôi. - Dương Tử Anh thở dài nói: - Khi đó đang trong thời kỳ cải cách, xã hội quản lý rất nghiêm khắc, lưu manh không dám trả thù sợ xảy ra tai nạn chết người, vì thế nghĩ đến một phương pháp, nửa đêm giả ma hù dọa hắn.

- Sau đó hắn đã bị sợ hãi? - Trương Tiểu Kiếm trừng to mắt: - Không thăm đến mức đó chứ?

- Haizzz, lần đó xác thực là sợ đến mức không yên. - Dương Tử Anh lắc đầu nhẹ nhàng, nói: - Cậu có thể tưởng tượng thế này, đêm hôm khuya khoắt, một tấm vải màn trắng, bên trên dính đầy máu, còn đội tóc giả lác lác trước cửa sổ nhà cậu, cảm giác đó như thế nào? Lần đó hắn suýt nữa thì bị hù chết, hôn mê ước chừng ba ngày, sau khi tỉnh lại suýt nữa thì bị bệnh tâm thần. Sau này cũng coi như là ông trời phù hộ, nhà tôi nhờ người ta tìm thấy đến làm lễ trừ tà, cuối cùng không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng. Nhưng từ đó về sau, hắn trở nên cực kỳ tin tưởng mấy thứ ma rồi quỷ rồi phong thủy linh tính các thứ. Phàm là vị đại sư nào nói với hắn nên làm thế nào, hắn đều nghe lời cả. Ngược lại cũng coi như là may mắn, từ đó đến giờ vậy mà càng ngày càng giàu có. Vì thế hắn lại càng thêm tin tưởng cái này.

Dương Tử Anh nói vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức hiểu được.

Nói đơn giản một chút, chính là thời còn trẻ bị dọa sau đó sinh ra ám ảnh trong lòng.

Thật ra ngẫm lại thì cũng không khó hiểu, cho dù là ai đi nữa, đêm khuya nhìn thấy ra giường trắng dính máu đội tóc giả còn lác lác ngoài cửa sổ, không bị hù chết cũng là do mạng lớn!

Người hù người hù chết người đều từ đó mà ra thôi.

- Ủ, hiểu rồi. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu, sau đó nói: - Yên tâm đi, biết điểm mấu chốt thì không thành vấn đề. Giao cho tôi, tranh thủ làm một lần thỏa đáng luôn!

Hừ hừ, dù sao lại không phải là xem phong thủy gia đình nên kỹ năng không đủ đẳng cấp, chẳng qua là làm tâm lý ám thị linh tính thôi, đơn giản.

- Đi đi đi, vào phòng. - Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm, bốn người đi vào phòng.

- Trần ca, tôi đều nghe chị dâu nói rồi. - Trương Tiểu Kiếm vừa vào cửa là bắt đầu chém ba hoa chích chòe: - Vấn đề của anh, ở trong mắt tôi hoàn

toàn không phải là vấn đề. Sự tổ bôn môn nhất tuyệt chính là tướng thuật phong thủy trừ tà lộng quỷ, truyền đến đời của tôi thì không dám nói là lợi hại được như sư tổ, nhưng mà giải quyết vấn đề của anh cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, rất đơn giản.

Trương Hàm Hàm ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Đại thần côn này, làm ra vẻ còn thật giống.

Ninh Thư Hào cười he he:

- Xem nào nhiệt xem nào nhiệt!

Nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói rất đơn giản, Trần Tử Hào nhất thời an tâm hơn nhiều, ánh mắt sáng lên:

- Vậy thì tốt quá, đại sư, còn xin đại sư giải tỏa nỗi lo cho tôi!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Ừm, yên tâm, trước khi đuổi ma tôi phải nhìn xem tướng mạo cho anh cái đã. Xem xong mới khiến anh hiểu được anh gặp phải chuyện gì.

Trần Tử Hào nghi hoặc nói:

- Xem tướng mạo?

- Đúng rồi. – Có câu gọi là làm mẫu phải làm nguyên bộ, người càng tin vào cái này, càng càng giảng giải rõ ràng cho nó nghe thì hiệu quả lại càng tốt, cho nên Trương Tiểu Kiếm quả thực là chém ba hoa chích chòe: - Phải biết rằng ma ấy, còn chia làm nhiều loại cơ. Ví dụ như là ma đói hình thành do con người chết vì đói khát mà sinh ra oán khí nè, ma treo cổ hình thành do thất cô tự sát mà chết nè, ma chết đuối hình thành do oán khí của người rơi xuống nước chết đuối nè... Mỗi một loại ma sau khi nhập vào người thì đều sẽ sinh ra tướng mạo khác nhau. May mà tôi kế thừa bảy tám phần tuyệt học ở phương diện này từ sư phụ tôi, hai mắt nhìn hai giới âm dương. Tôi chỉ cần liếc nhìn cái là biết loại ma nào!

- Lời của đại sư có đạo lý! – Dương Tử Long ở bên cạnh rõ ràng sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói: - Đuổi ma mà còn có nhiều kiểu cách như thế à?

- Quả nhiên có đạo lý! – Ánh mắt Trần Tử Hào càng sáng hơn: - Đại sư ngài tiếp tục, ngài tiếp tục!

Lừa gạt được người rồi, tiếp theo đương nhiên là nói chuyện đứng đắn...

- Đương nhiên. Bình thường mà nói, tôi sẽ không dễ dàng xem bói cho người khác, lại càng không xem tướng cho người khác. – Trương Tiểu Kiếm chém gió đến mức chính hấn suýt nữa cũng tin luôn: - Dầu sao thì sư phụ tôi cũng đã nói rồi, đoán quẻ hỏi trời tổn hại tuổi thọ, xem tướng sờ xương tổn hại tu vi. Chúng ta đều biết xem bói mà chuẩn đều là tiết lộ thiên cơ, sẽ tổn hại tuổi thọ của thầy tướng số, cho nên thầy tướng số chân chính sẽ không bày quán trên đường. Mà thầy xem tướng cũng tiết lộ thiên cơ giống thế, nhưng tổn hại là ánh mắt của mình. Xem tướng chuẩn, kết cục cuối cùng chính là người mù. Tôi ấy, còn muốn sống lâu mấy năm, không muốn mù mất, cho nên bình thường tôi chỉ xem phong thủy cho người khác. Phong thủy quan trọng ở chỗ sửa vận. Nói đơn giản ý, tôi điều chỉnh cho vận khí của anh được tốt hơn, ông trời mở một mắt nhắm một mắt, cũng là thôi. Vậy nên... Anh hiểu chứ?

Đã nói thế mà còn không hiểu thì chỉ có thằng ngu thôi!

Trần Tử Hào gật đầu liên tục:

- Đại sư ngài yên tâm, chỉ cần ngài giải quyết phiền toái giúp tôi, ngài cứ việc nói là bao nhiêu tiền, không cần khách khí!

Nói nhảm, anh còn cần khách khí với đám địa chủ chúng mày sao?

Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt:

- Ngài hiểu được là tốt rồi.

Ninh Thư Hào nhỏ giọng nói:

- Gian thương!

Trương Hàm Hàm gật đầu đồng ý:

- Thần côn!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quá đáng nhé, còn có người khác ở đây kìa!

Không để ý đến hai đứa nó, Trương Tiểu Kiếm tiếp tục nói:

- Tình huống hôm nay đặc thù, suy cho cùng thì anh đã gặp phải ma nhập vào người, nói thế nào thì tôi cũng phải giúp anh vượt qua cửa ải này. Trần ca ngài đừng nhúc nhích, để tôi xem tướng cho anh một chút.

- Vâng vâng vâng, tôi không nhúc nhích, không nhúc nhích! – Trần Từ Hào nhất thời không dám động đậy, thậm chí không dám nháy mắt.

Hắn thật sự tin vào cái này, Trương Tiểu Kiếm nói không nhúc nhích vậy thì không nhúc nhích thật luôn.

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm vừa nhìn vừa lầm bầm: - Thiên trung, thiên đình, tứ không, công chính, ẩn đường, sơn căn, niên thượng, thọ thượng, chuẩn đầu, nhân trung, thủy tinh, thừa tương, địa các...

Hắn nói là những từ ngữ từng đọc trong một quyển sách kiến thức linh tinh, chẳng qua là thuận miệng đọc cho đủ bộ, nhưng nghe vào tai Trần Từ Hào thì lại là chuyện khác!

Đại sư không hổ là đại sư, mở miệng là nói toàn thuật ngữ chuyên nghiệp!

Nhìn khoảng hai phút, Trương Tiểu Kiếm nhìn sắp hoa cả mắt, đến đây mới làm bộ như thật gật đầu nói:

- Xem xong! Nếu tôi không nhìn nhầm... - Bỗng nhiên sắc mặt của Trương Tiểu Kiếm trở nên nghiêm túc: - Trần ca, bò lên người anh chính là ma không đầu!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Trần Từ Hào!”

...

...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thế này thì ĐM còn thả dây dài cái nôi câu cá lớn cái nôi ấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Điểm số khiếp sợ +36!

Hay lắm anh giai!

Trương Tiểu Kiếm bỗng nhiên có chút luyến tiếc giúp Trần Từ Hào đuổi ma. Đây quả thật chính là một cái máy phát điểm số khiếp sợ ấy. Nếu như rảnh rồi lại dọa một phát, vậy thì điểm số khiếp sợ quả thực là cuộn cuộn không dứt rồi!

Không bằng dứt khoát bỏ trị liệu luôn?

- Ma không đầu! – Trương Tiểu Kiếm lừa dối một vòng khiến cho Trần Từ Hào nghe mà mờ mịt, sợ đến mức da gà da vịt nổi hết cả lên: - Đại sư cứu tôi!

- Khụ khụ, anh vội vàng thế làm gì. – Trương Tiểu Kiếm ho khan hai tiếng, sắc mặt nghiêm túc nói: - Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi bảo là bò lên người, không phải là nhập vào người! Bò chứng tỏ anh sẽ thường xuyên gặp xui xẻo tức chóng mặt bị trở ngại, ban đêm mất ngủ nằm mơ nhiều biếng ăn. Nếu nhập vào người thì phiền toái rồi, khi đó nói không chừng anh còn nude chạy ngoài đường ấy chứ!

- Là bò lên người, không phải nhập vào người! – Vừa nghe những lời này, trái tim bò lên tới cổ họng của Trần Từ Hào nhất thời rơi xuống: - Phù... Thật là tốt quá! Không phải nhập vào người là được, vậy thì tôi yên tâm hơn rồi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hóa ra ở trong mắt ông nude chạy ngoài đường không tính là cái gì đúng không?

Dương Tử Long:

- Đại sư, thật sự là có ma bò lên người sao? Vậy thì ban ngày cũng có sao?

- Anh nói vậy là vô nghĩa quá đấy. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Ma xuất sứ từ đâu? Là do oán niệm của con người mà ra. Vậy thì vấn đề đến đây, ban ngày con người sẽ không có oán niệm sao? Cũng có đúng không? Vậy thì con người có thể có oán niệm vào ban ngày, vậy thì vì sao ma không thể xuất hiện ở ban ngày?

- Đây... - Dương Tử Long suy nghĩ một lúc lâu, sau đó gật đầu: - Có đạo lý!

Ninh Thư Hào: "..."

Trương Hàm Hàm: "..."

- Đại sư, vậy thì khi nào mới có thể giúp đỡ đuổi ma được đây? – Dương Tử Anh vội vàng kêu lên: - Còn xin ngài nhất định phải giúp đỡ tôi!

- Đừng vội, tôi không phải là đang chuẩn bị bắt đầu rồi sao? – Trương Tiểu Kiếm chậm rãi nói: - Muốn đuổi ma bò lên người đi, cần làm phép. Trần ca cứ ngồi ở đó đừng nhúc nhích là được.

Cần làm phép cần làm phép!

Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm lập tức ngồi nghiêm chỉnh, chỉ chờ xem Trương Tiểu Kiếm chém gió như thế nào!

Ông tướng, thân phận của ông là gì bọn tui còn không biết sao? Thần Chém Gió nha, khi nào thì Thần Chém Gió còn biết làm phép đuổi ma rứa? Tôi nhất định phải chống mắt mà xem!

- Đại sư, lúc ngài làm phép, chúng tôi cần phối hợp làm gì sao? – Dương Tử Anh ở bên cạnh cẩn thận hỏi: - Ví dụ như bàn thờ bát hương các thứ?

- Mấy thứ đó đều là loại lừa đảo giang hồ thôi! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Làm phép chân chính thì không có phức tạp như vậy đâu, nhưng hiệu quả tuyệt đối không phải bình thường. Các anh chị cứ ngồi ở bên cạnh là được. Chờ đến khi tôi đuổi con ma trên người Trần ca ra, có lẽ sẽ có một chút động tĩnh nhỏ, không cần lo lắng.

- Oh... Vâng.

Hai chị em Dương Tử Anh và Dương Tử Long cũng bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh giống hai người Ninh Thư Hào, thậm chí không dám thở mạnh một phát.

- Được rồi, tôi sắp bắt đầu nhé! – Trương Tiểu Kiếm hít sâu một hơi, trước tiên là quan sát các loại đồ vật đặt trong phòng, nhanh chóng lựa chọn mục tiêu, sau đó đi đến trước mặt Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm: - Đến lượt hai đứa lên sân khấu. Nhìn thấy cái đèn bàn kia không? Lát nữa anh sẽ đuổi ma vào trong đó để tiêu diệt, hai đứa đứng canh ở bên cạnh, đứng là được.

Ninh Thư Hào: "..."

Trương Hàm Hàm: "..."

Ông đang bắt cu li à...

Lúc này hai đứa nhỏ vẫn là rất phối hợp, lập tức đi đến bên cạnh đèn bàn. Trương Tiểu Kiếm thấy hai đứa đứng vào chỗ, mới bắt đầu lẩm bẩm

- Kamehameha... Gonabi toron baraseta...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Trương Hàm Hàm!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Ninh Thư Hào!"

Trương Hàm Hàm nhỏ giọng:

- Thư Hào, vừa rồi ông đọc câu lời thoại kia là... Kamehameha Thần Rùa?

- Ủ! – Ninh Thư Hào cũng nhỏ giọng: - Câu đăng sau hình như là tuyệt chiêu pháo đen của Shu Shirakawa trong Super Robot Wars...

Trương Hàm Hàm: "..."

Ninh Thư Hào: "..."

Hai người đồng thời nhỏ giọng nói:

- Thần côn!

Bên Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang làm thần côn, hai tay giơ lên ngang hàng, khoảng trống ở giữa vừa đủ cho một quả bóng, làm bầm một lúc lâu, bỗng nhiên đẩy khoảng trống giữa hai tay ra đằng trước:

- Tà ma biến mất, vỡ cho ta!

Hắn vừa kết thúc động tác này, chiếc đèn bàn đang phát sáng đặt ở giữa hai đũa nhỏ chợt “Bùm” một phát nổ tung!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +15 đến từ Trần Từ Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Dương Từ Long!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Dương Từ Anh!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +14 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +15 đến từ Trương Hàm Hàm!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lã Thụ...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hình như trong này có thứ kỳ quái gì đó trà trộn vào thì phải...

Điểm số khiếp sợ spam một hàng, trong phòng im lặng quả thật giống như là thấy ma thật...

- Đại sư, đây... - Dương Từ Long kinh hô: - Ma đã bị diệt rồi sao?!

- Đây... Đây... - Trần Từ Hào tròn mắt há mồm nhìn chiếc bóng đèn vỡ toang kia, kinh ngạc nói: - Trương đại sư, đây là...

- Tôi ngưng kết con ma không đầu bò lên người anh thành một cục, sau đó nhét vào trong cái bóng đèn kia. - Trương Tiểu Kiếm đầy mặt nghiêm túc nói hừ nói vượn: - Con ma kia vừa đụng vào dây tóc trong bóng đèn, bị tan thành mây khói ngay lập tức. Phải biết rằng, sấm sét chính là khắc tinh của tất cả tà vật, cho nên có thể nói là hoàn cảnh khó khăn trước mắt của Trần ca đã không còn vấn đề gì nữa rồi. Sau này tôi có thể cam đoan sự nghiệp của anh sẽ thành công, vạn sự thuận lợi!

Hừ hừ, nếu thật sự không thuận --- Vậy thì đương nhiên là còn phải đến tìm mình nữa rồi!

- Được, tốt quá! - Trần Từ Hào kích động nè! Hưng phấn nè! Trực tiếp đi xuống giường bệnh luôn: - Trương đại sư, có thể quên biết ngài thật là tốt quá. Tôi cảm thấy hiện tại toàn thân đều thoải mái, không có việc gì, ha ha! Tôi không sao!

Có thể nhìn thấy hắn rất hưng phấn, còn nhảy cẫng lên mấy phát ngay tại chỗ.

Nhìn thấy không nhìn thấy không, hiệu quả tuyệt vời như thế đó!

- Bây giờ yên tâm chưa? - Trong lòng Trương Tiểu Kiếm sung sướng muốn bay. Nói trắng ra thì Trần Từ Hào bị là bệnh trong lòng, vẫn cho rằng có ma bên người. Nếu mày nói không có ma, hắn nhất định là không tin, sao có thể trừ hết gốc bệnh được. Nhưng nếu mày nói rõ với hắn là có ma, sau đó ma đã bị diệt, vậy thì còn phải nói sao, lập tức full HP hồi sinh ngay tại chỗ đảm bảo luôn!

- Yên tâm yên tâm! - Trần Từ Hào lập tức lấy di động ra: - Trương đại sư, không cần nói gì khác, ngài ra giá đi, chỉ cần ngài nói một con số thôi là được!

- Khụ khụ... - Vừa nhắc đến việc chính, Trương Tiểu Kiếm nhất thời ho khan thành tiếng.

Ai yoo nên ra giá bao nhiêu đây? Năm trăm? Hình như hơi ít quá, cũng không xứng với giá trị con người của mình nhá...

Không bằng một ngàn? Một ngàn có nhiều quá không nhỉ?

- Này à... - Trương Tiểu Kiếm rõ ràng là do dự một lát, sau đó cẩn thận nói: - Một lần làm phép cũng không dễ dàng, rất hao phí thể lực. Nếu không thì... Hai ngàn đi. Đương nhiên, tôi đây...

- Cậu em thật không phải là người thành thật ở mức bình thường! - Trần Từ Hào không nói hai lời lập tức gửi hai ngàn qua cho Trương Tiểu Kiếm: - Không cần nói gì khác, người anh em như cậu tôi quyết định phải kết giao! Sau này có bất cứ chuyện gì cứ việc mở miệng, Trần ca cam đoan làm giúp cậu!

Bên cạnh Ninh Thư Hào che mặt:

- Dế nhũi...

Trương Hàm Hàm cũng đầy mặt ngơ người:

- Tiểu Tiệp thật lòng không phải bình thường... Haizz...

Hai ngàn tệ vào tay nha các anh em! Anh em lại sắp đi lên một cấp nữa rồi!

Còn thiếu 65 đồng tiền là có thể thăng cấp!

- Ai yoo, được thôi được thôi – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không có giấc ngộ nói giá thấp, cười ha ha nói: - Ai yoo Trần ca anh xem anh kia, làm cho em đều có chút xấu hổ...

- Trương đại sư, tôi sẽ không nói lời khách khí nữa. – Dương Tử Anh ở bên cạnh cười nín nhích: - Ngày mai chúng ta ký hợp đồng mua nhà luôn được không?

Ngày mai lập tức ký hợp đồng? Sao có thể làm vậy được! Thà dây dài câu cá lớn...

Đậu má, điểm số khiếp sợ của anh đủ rồi!

1563,26!

ĐM thể này thì còn thả dây dài cái nòi câu cá lớn cái nòi ấy!

Đương nhiên là phải bán nhà xong rồi hẵng nói!

Có tiền không kiếm là đồ ngu ahihi!

Quan trọng nhất nhiệm vụ của hệ thống nhé, hoàn thành nhiệm vụ này nhan sắc +3 nhé!

Nhan sắc +3 luôn! Hiện tại nhan sắc quan trọng với anh đến mức nào chúng mày đã hiểu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Anh chính là chàng trai kiêu sa như gió vậy đó...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Không gấp, chuyện này tuyệt đối không cần gấp. – Trương Tiểu Kiếm đầy mặt nghiêm nghị nói: - Chị dâu, thật sự không phải là tôi khác người, mà là tôi còn chưa đi xem phong thủy nhà ngài. Tuy rằng bây giờ không còn nữa, nhưng cụ thể là có mua được nhà hay không còn cần tôi đi xem rồi mới biết được. Nhưng mà...

Vốn Trần Từ Hào nghe thấy nửa câu trước, tim đập chậm nửa nhịp, nhưng mà vừa nghe thấy nửa câu sau...

- Nhưng cái gì?! – Trần Từ Hào kích động nói: - Có việc gì yêu cầu chú em cứ nói thẳng!

- Thật ra thì cũng đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc nói: - Nhưng hôm qua tôi đã liên lạc được với sư phụ tôi rồi. Ngày mai là có thể xem phong thủy cho Trần ca.

- Tốt quá! – Hiện tại Trần Từ Hào có thể nói là cực kỳ nghe lời Trương Tiểu Kiếm, hưng phấn nói: - Nghe cậu. Chờ đến khi cậu xem phong thủy xong, đến lúc đó chỉ cần nói có thể, chúng ta lập tức ký hợp đồng, nói không thể, chúng ta sẽ không ký!

Ah, may xem bây giờ mới đúng đường nhé --- Đến khi đó có thẳng ngu mới nói không thể mua ấy...

- Được, vậy thì quyết định thế nhé. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha dẫn theo hai đứa bé ra ngoài: - Được rồi, Trần ca cứ nghỉ ngơi tiếp đi là được, tôi còn có việc khác, đi trước nhé.

- Không thành vấn đề! – Trần Từ Hào liên tục vẫy tay với Trương Tiểu Kiếm: - Đại sư đi thông thả!

...

- Chém nha chém nha phóng túng niềm kiêu ngạo của tao!

Huyết sáo đi ra phòng bệnh, Trương Tiểu Kiếm đặc ý nói:

- Đã nhìn thấy chưa? Vừa rồi biểu hiện của Kiếm ca còn ổn chứ?

Ninh Thư Hào bừa bãi:

- Dễ nhũ!

Trương Hàm Hàm gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Đúng!

Cái đệt, hai con gấu con này, vừa rồi anh mày trâu bò thế mà chúng mày còn bảo anh là dễ nhũ á?!

- Sao lại là dễ nhũ?! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết nói: - Tồn có tí thời gian đã có hai ngàn! Hai ngàn! Chúng mày còn muốn thế nào nữa?

- Cho nên mới bảo anh là dễ nhũ. – Ninh Thư Hào liếc xéo hần: - Vừa rồi cho dù anh nói là hai chục ngàn ông cũng sẽ cho ngay lập tức!

- Đúng đây đúng đây. – Trương Hàm Hàm cũng cá giận nói: - Ai biết anh chỉ nói có hai ngàn! Hừ! Quả thực là mắt mặt!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chẳng lẽ... Anh... Thật sự... Đòi ít tiền?!

- Đừng cản tao! – Trương Tiểu Kiếm ôm cửa sổ muốn nhảy xuống ngay: - Đừng cản tao! Đừng ai cản tao hết! Để cho tao chết đi! Hai chục ngàn biến thành hai ngàn! A a a a a a a a a!

Người đi ngang qua khu nằm viện chỉ trở về phía Trương Tiểu Kiếm:

- Thằng kia làm sao thế?

- Ma nhập à?

- Tiểu Tien Tien chẳng lẽ anh thật sự muốn nhảy sao? – Trương Hàm Hàm kéo áo Trương Tiểu Kiếm, vội vàng kêu lên: - Anh xuống dưới trước cái đã rồi hãy nói!

Trương Tiểu Kiếm quả thực rơi lệ đầy mặt:

- Hai chục ngàn biến thành hai ngàn... Hai chục ngàn biến thành hai ngàn... Anh cứ nhảy xuống mẹ nó đi cho rảnh nợ!

- Cho nên đã bảo rồi. – Ninh Thư Hào hừ hừ: - Haizzz, kết cấu ấy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Anh mày không sống nữa!

“Rắc!”

Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, đã nghe thấy có một tiếng nứt truyền đến từ cửa sổ bên kia, sau đó đã thấy cả chiếc cửa sổ rõ ràng là có chút lung lay!

Chuyện gì thế?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống cửa sổ này...

Hệ thống:

- Ký chủ nói không muốn sống, cho nên câu chém gió này có thể thành hiện thực.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Có thể thực hiện thì đương nhiên sẽ trở thành hiện thực? Như vậy nói cách khác...

Ồ mài gót ót ót ót ót ót ót!

Trương Tiểu Kiếm kéo hai đứa nhỏ chạy ra xa trong nháy mắt, sau đó đã nhìn thấy cái cửa sổ kia, “Bùm” một phát, tất cả đều ngã xuống!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Trương Hàm Hàm”

Điểm số khiếp sợ +2, +3, +2, +1...

Tất cả mọi người ở gần cửa sổ nhìn xem choáng váng! Cái cửa sổ kia vậy mà lại ngã xuống! Lỡ như có ai đó không chú ý...

- Ai yo... - Trương Tiểu Kiếm sợ hãi kia, dùng sức vỗ ngực: - Xem ra về sau nhất định phải duy trì phong cách, phong cách! Nói không nhảy thì tau phải không nhảy ngay lập tức!

Ninh Thư Hào: “...”

Trương Hàm Hàm: “...”

- Tiên sinh, xin hãy dừng bước! – Lúc này, một người bước nhanh đi tới, trông bộ dáng như là lãnh đạo, trước tiên là chỉ huy nhân viên bệnh viện sơ tán quần chúng, sau đó đi đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm, giọng điệu rất là cung kính, nói: - Cảm ơn ánh mắt sắc bén của ngài, đúng lúc phát hiện ra tai họa ngầm của chiếc cửa sổ an toàn kia. Tôi thay mặt tất cả nhân viên công tác trong bệnh viện nói với ngài một tiếng cảm ơn!

Hắn nói mỗi một câu tuyệt đối đều tràn đầy thành ý, phải biết rằng nếu chiếc cửa sổ kia ngã xuống thì thôi, nhưng lỡ như đập trúng người khác, hoặc là có đứa bé nào không cẩn thận ngã xuống từ chỗ này, vậy thì bệnh viện sẽ gặp phải rắc rối rất lớn!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Ninh Thư Hào!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Trương Hàm Hàm!”

Ninh Thư Hào cùng Trương Hàm Hàm đồng thời há to miệng ---- Thế mà cũng được á?!

Vừa rồi không phải là lão già kia muốn nhảy xuống thật sao?!

- Ai yoo, đâu có đâu có. – Trương Tiểu Kiếm bật mode nhẹ như mây gió trong nháy mắt, nói: - Thật ra thì vừa rồi tôi cũng mới vô ý phát hiện chuyện này thôi, cho nên mới diễn một màn như thế để gọi ra sự chú ý của các anh, không ngờ thật sự là tai họa ngầm. Có câu nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, chỉ cần về sau các anh chú ý nhiều hơn, tôi tin rằng tuyệt đối sẽ không còn bất cứ vấn đề nào nữa.

- Cảm ơn đã nhắc nhở. – Người kia trực tiếp nhét một tấm danh thiếp cho Trương Tiểu Kiếm: - Đây là danh thiếp của tôi, nên gọi tiên sinh như thế nào?

- Không dám, tôi tên là Trương Tiểu Kiếm. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nhận lấy danh thiếp --- Quách Văn Lâm, phó viện trưởng hành chính bệnh viện Triều Dương Thiên Kinh. Ah yoo, nhân vật có thực quyền nhé!

- Quách viện trưởng. – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng chào hỏi: - Ngài xem ngài khách khí chưa kia...

- Không dám nhận. – Quách Văn Lâm cười nói: - Sau này khi nào Trương tiên sinh đến bệnh viện của chúng tôi để khám bệnh gì đó, cứ nói tôi một tiếng, xin đừng khách khí!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đồng ý, sau đó nhẹ nhàng phẩy tay: - Vậy thì Quách viện trưởng, chúng tôi đi trước nhé.

Quay đầu đi luôn, không mang theo một áng mây.

Anh chính là chàng trai kiêu sa như gió vậy đó...

- Hay lắm Kiếm ca! – Ninh Thư Hào vừa đi vừa hưng phấn nói: - Biểu hiện vừa rồi quả thực siêu trâu!

- Nhóc nói thế không phải là nhảm sệt sao! – Trương Tiểu Kiếm đắc ý vuốt tóc: - Sau này học theo anh tí đi!

Ninh Thư Hào gật đầu thật mạnh:

- Biết rồi, biết rồi!

Lúc này Trương Hàm Hàm ở bên cạnh hỏi:

- Tiểu Tien Tien, lại nói, trên thế giới này thật sự có ma sao? Phía trước con ma ở trong phòng bệnh kia thật sự bị anh bắt à?

Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn là phản xạ có điều kiện muốn gật đầu, nhưng mà lời nói đến miệng cuối cùng vẫn là thay đổi ---

- Nói đùa, ma quỷ gì? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha xoa đầu Trương Hàm Hàm: - Anh lừa hần thôi. Hần đã tin tưởng như thế, cho nên chỉ có thể nói

ma đã bị diệt, không thể nói là không có ma. Nếu anh nói với hấn là không có ma, vậy thì bệnh trong lòng của hấn sẽ không khỏi hẳn được. Cho nên lúc này anh cố ý làm cái ảo thuật thôi. Mấy đứa đừng tưởng thật.

- Hi hi, em đã nói mà. – Trương Hàm Hàm cười tủm tỉm đáp lời: - Sao lại có ma thật được chứ.

Haizzz, trẻ con trong lứa tuổi mười một mười hai tuổi, chính là thời điểm bắt đầu hình thành thế giới quan. Nếu như không giải thích rõ ràng, vậy thì sẽ nảy sinh ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc sống sau này của bọn họ.

Không có cách nào khác, tam quan của anh đứng đắn như vậy đây!

Trương Tiểu Kiềm gật đầu:

- Biết là được rồi. Đi thôi, chúng ta cũng nên trở về nhà thôi.

...

...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Anh mà có thể không kiếm tiền này được không?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ra cổng bệnh viện, đã là hơn chín giờ tối.

Đối với người trẻ tuổi ở lứa tuổi như Trương Tiểu Kiềm mà nói, hơn chín giờ tối cũng chính là thời điểm bắt đầu sống về đêm.

Nhưng đối với Ninh Thư Hào và Trương Hàm Hàm mà nói thì phải đi ngủ --- Nếu không thì ngày mai sẽ không dậy nổi mà đi học mất.

- Không còn sớm nữa đâu, anh đưa hai đứa về nhà đi. – Trương Tiểu Kiềm lười nhác vươn vai: - Hôm nay Hàm Hàm ở chỗ em, ngược lại là khiến anh bớt việc hơn, he he.

- Tiểu Tien Tien, anh đừng vui vẻ quá sớm nha. – Trương Hàm Hàm cười hi hi nói: - Tuy rằng tối nay em sẽ ở nhà Thư Hào, nhưng mà vẫn phải về nhà một lần nè, hi hi.

Hửm? Cô nhóc còn phải về nhà? Lấy đồ à?

- Nhà em cách nhà thằng nhóc con Thư Hào này xa không? – Trương Tiểu Kiềm buột miệng hỏi một câu: - Muốn đi lấy cái gì? Túi sách?

- Không có đâu. – Trần Tử Hào nói: - Ba mẹ em đều đi ra ngoài hết, không có ai chăm sóc bé cún trong nhà, cho nên mấy ngày nay chỉ có thể làm phiền anh nè. Lại nói, Cương Đan Nhi nhà em rất ngoan ngoãn, giúp em chăm sóc nó một chút nha.

Gi? Bảo anh chăm sóc chó á?! Bỏ mà còn chưa chăm sóc nổi bản thân mình đâu!

- Ai yooo, chuyện này à... - Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng hít vào một hơi: - Sợ là không được đâu, bình thường anh bận rộn...

Đệ Nhất • Ultraman phát bao lì xì 200 tệ cho Thần Chém Gió.

- Một ngày hai trăm

Lại thăng cấp! Ha ha ha ha ha ha!

Lại thêm một khung kỹ năng rồi!

Hệ thống:

- Ký chủ thành công tiến vào trước hạng 18.200.000 trên bảng xếp hạng, phần thưởng một khung kỹ năng trống. Thứ hạng hiện tại: 18.193.154, còn

thiếu 3256,14 tệ để tăng lên trước hạng 18.000.000.

Cấp bậc tiếp theo còn thiếu ba ngàn ba, chuyện nhỏ thôi!

Không nói cái khác, có hai tiểu địa chủ ở đây, cứ như vậy thì phỏng chừng anh cách thu nhập hằng tháng hơn chục ngàn không xa rồi!

- ... Ai yoo, cho dù lại bận rộn, nhưng cũng nhất định phải chăm sóc bé cún cho thật tốt! – Trương Tiểu Kiềm lập tức sửa lời: - Dẫu sao thì anh cũng là người rất có tình yêu! Chuyện này cứ giao cho Kiềm ca của nhóc đi!

Trương Hàm Hàm: "..."

- Tiểu Tien Tien, tiết tháo của anh đâu?!

- Tiết tháo? Đó là cái gì?

Ninh Thư Hào ở bên cạnh thờ ơ nhìn:

- Lão già này thật là... Đủ bựa! Tớ có thể đánh chết ông được không?

- Chỉ là nói chuyện bựa thôi mà. – Trương Hàm Hàm cười không ngừng, nói: - May cái phéc-mơ-tuya ở trên miệng ông là được thôi!

Nghe hai đứa nhỏ nói chuyện, Trương Tiểu Kiềm không khỏi rung mình một cái --- Con nít bây giờ khủng bố đến thế sao?

Ba người đứng chờ Lưu thúc đến đón. Lúc chờ xe, Trương Hàm Hàm nhỏ giọng hỏi Ninh Thư Hào:

- Thư Hào ca, một ngày hai trăm, có phải là hơi ít hay không nhỉ? Cường Đan Nhi nhà tớ cũng không phải là bình thường...

- Ai bảo vừa rồi ông đắc ý thế làm chi. – Ninh Thư Hào cười nhạt: - Đến lúc đó ông sẽ biết cái gì gọi là bó tay, ha ha ha ha!

Rất nhanh, Lưu thúc lái xe đến, ba người lên xe, đi thẳng đến nhà của Trương Hàm Hàm, vị trí ở khu đô thị Hâm Hạ thượng thành ở phía đông khu vực 2.

Kỳ thật trên đường đi Trương Tiểu Kiềm vẫn rất là hiếu kỳ, hỏi Trương Hàm Hàm:

- Hàm Hàm nè, nhà em không có bảo mẫu giúp việc gì cả à? Một con chó thôi mà, cho dù là ba mẹ em đều đi làm nhưng mà không đến mức không có người chăm sóc nó chứ.

- Trước kia thì không có việc gì. – Trương Hàm Hàm chu miệng lên, nói: - Từ sau khi xảy ra vụ án kia, ba mẹ em nhất định không chịu cho bác gái ở trong nhà nữa. Cho nên tối nay em mới phải đi nhà Thư Hào á.

- Hóa ra là thế. – Trương Hàm Hàm lập tức gật đầu, lại hỏi: - Vậy thì mang nó đi đến nhà Thư Hào luôn?

Ninh Thư Hào:

- Chị gái em dị ứng lông chó.

Hiểu rồi!

Nhanh chóng đi đến khu đô thị, lên lầu.

Đợi cho đến khi thật sự tới nơi, Trương Tiểu Kiềm mới biết được, hẳn xác thực là bị nghèo khó hạn chế sức tưởng tượng...

Nhà của Trương Hàm Hàm là một ngôi nhà tốt nhất trong Hâm Hạ thượng thành, hoàn toàn tuân theo tiêu chuẩn bố cục phong thủy, ở tầng ba mươi sáu cao nhất, trên dưới tổng cộng ba tầng. Cửa lớn lựa chọn phong cách cổng vòm kiến trúc Rome, phối hợp với màu vàng nhạt, khiến người ta cảm giác như đặt mình ở châu Âu. Môi trường cây xanh bên ngoài cũng cực kỳ tuyệt vời, trong hành lang cây cối xum xuê, rất là thoải mái.

Hai người Trương Tiểu Kiềm và Lưu thúc đi vào phòng khách. Trong phòng khách dùng màu trắng làm chủ đạo, lại phối hợp với màu nâu đậm, cả căn phòng khách thể hiện ra phong cách hỗn hợp điển hình. Vách tường không lựa chọn thạch cao với giấy dán tường truyền thống, mà đột phá truyền thống độc đáo chọn dùng loại gạch hoa văn nổi. Sofa lựa chọn là sofa kiểu Âu, hiện thị địa vị chủ yếu trong phòng khách. Sofa màu trắng và hoa văn gọn sóng bất quy tắc màu nâu tô điểm lẫn nhau càng thêm nổi bật.

Bài trí phòng bếp thì có vẻ hơi mang kiểu Mỹ, phòng bếp cực lớn có thể dung nạp được hơn mười người. Bàn cơm dùng vải bàn màu trắng, bày ra phong cách thanh tao, xa hoa hào phóng.

Thư phòng thì lại khác với những kiểu thư phòng khác. Đồ đạc màu gỗ thật phối hợp với thảm trải sàn màu trắng khiến cho cả thư phòng trở nên sang trọng hơn. Giá sách có thể dung nạp được hơn trăm quyển sách, khu nghỉ ngơi cũng hết sức nhân tính hóa.

Tầng đỉnh lại càng có thể quan sát phong cảnh 360 độ, phối hợp thêm một cái bể bơi xa hoa nhất thành phố. Chỉ riêng giá trị chế tạo bể bơi đã đủ khiến

mọi người sợ đến mức rớt cảm

Thật ra thì nếu chỉ riêng những thứ đó thì còn không có gì đáng nói, máu chó ở chỗ, một căn hộ như vậy, nhưng lại chỉ là khu phòng học mà ông bố của Trương Hàm Hàm trang bị cho cô nhóc... mà thôi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trương Tiểu Kiếm:

- Trước kia còn cảm thấy Trương Hàm Hàm ông ọ có chút bệnh công chúa, bây giờ xem ra...

Hệ thống:

- Vừa nghèo vừa xấu mới gọi là bệnh công chúa. Người ta vốn chính là công chúa.

Được rồi, xem như mày nói có đạo lý, được chưa?

- Cương Đan Nhi, Cương Đan Nhi! – Trương Hàm Hàm vừa vào phòng đã lập tức kêu lên.

Sau đó Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy một bóng dáng cực lớn xông ra từ trong phòng, bổ nhào vào người hắn thật mạnh!

Thật... Thật... Thật lớn! Chó gì mà bự thế ế ế ế ế!

Trái tim của Trương Tiểu Kiếm bò lên cổ họng trong chớp mắt. Bây giờ hắn rốt cục hiểu được tiền này cũng không có dễ kiếm như vậy đâu...

Bởi vì hiện tại hắn rất sợ hãi á!!

Đó là một con Husky cỡ lớn, đứng lên ước chừng có thể cao đến ngực hắn, trên cổ đeo vòng cổ, còn treo một tấm bảng tên, trên đó viết ba chữ "Cương Đan Nhi". Lúc này đôi chân trước của nó đang dè lên bả vai Trương Tiểu Kiếm, ánh mắt xanh mượt hung tợn nhìn hắn chằm chằm!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Anh mày không kiếm tiền này có được không?! Anh rất sợ hãi đó!!!

- Cương Đan Nhi, đây là Tiểu Tiện Tiện. – Trương Hàm Hàm nhanh chóng đi lên đứng trước, xoa đầu chó của Cương Đan Nhi, nói: - Là người một nhà nha, Cương Đan Nhi nhà mình tuyệt vời nhất, đừng có cắn ông nha.

Cương Đan Nhi rất không hài lòng "Ào ư" mấy tiếng, lùi ra sau mấy bước, nhưng mà vẫn nhe răng trợn mắt trừng Trương Tiểu Kiếm.

Hệ thống:

- Ngay cả Husky mà ký chủ cũng sợ à? Loài chó này có tiếng là thường xuyên hòa mình với phần tử tội phạm đấy.

Trương Tiểu Kiếm:

- Mày nói tao là phần tử tội phạm?

Hệ thống:

- Cậu còn không bằng cả phần tử tội phạm, cho nên nó không hòa mình với cậu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Hàm Hàm, con chó nhà em, quá, quá khỏe mạnh nhì... - Trương Tiểu Kiếm nuốt nước miếng hỏi: - Đây là Husky? Anh nhìn hình như có chút... Không giống lắm đâu...

- Đúng rồi! – Trương Hàm Hàm đáp lời rất vui vẻ: - Có phải là rất bảnh bao không?

- Ha ha, bảnh, rất bảnh! – Trương Tiểu Kiếm cười gượng: - Hình như hơi dững mãnh ha?

- Đúng rồi! Cương Đan Nhi nhà chúng ta là có một phẩy năm phần bốn huyết thống của loài sói đó! – Tiểu cô nương khoe: - Vừa dõng hoi vừa ác, ba em tặng cho em làm bạn chơi kiếm bảo tiêu đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cờ hó trị giá một trăm ngàn?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhóc xác định con chó này không phải là tọa kỵ? Còn vừa dở hơi vừa ác? Vậy thì có phải là dở hơi một phát là cắn cả bản thân mình luôn không hả?

Hon nữa, một phẩy năm phần bốn huyết thống...

Một phần bốn thì có thể hiểu được, nhưng mà phẩy năm là tìm ở chỗ nào thế?!

Đương nhiên, bất kể nói thế nào, con cờ hó này nhìn có vẻ rất dữ, cẩn thận tốt nhất.

- Tiểu Tiệp Tiệp. – Trương Hàm Hàm sờ đầu chó của Cương Đan Nhi, nói: - Cương Đan Nhi nhà em thật sự rất ngoan, mấy ngày nay kính nhờ anh nhé.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhìn xem ánh mắt con Cương Đan Nhi này nhìn anh kìa, còn chiết xạ tia sáng đỏ! Tia sáng đỏ nhé! Mày xác định nó sẽ không ăn luôn anh sao?

- Được... Được rồi. – Trương Tiểu Kiếm lạnh cả người, nhưng vẫn kiên cường đồng ý: - Vậy... Vậy anh chăm sóc nó mấy ngày thôi nhé, nhưng mà thức ăn cho chó thì...

- Điều có điều có! – Trương Hàm Hàm vội vàng mang hai bao thức ăn cho chó cỡ lớn tới, còn có chậu đựng thức ăn đưa đến tận tay Trương Tiểu Kiếm, nói: - Tiểu Tiệp Tiệp, nhất định phải chăm sóc nó thật tốt nha. Nó ở nhà một mình rất cô đơn, có đôi khi em về nhà đã thấy nó bởi vì quá cô đơn khổ sở nên ôm quần áo giày dép của em ra để hoài niệm em, ai biết đều làm hư, thật sự là đau lòng quá luôn.

Trương Tiểu Kiếm liếc xéo Cương Đan Nhi.

Một mình nó? Mày xác định?

Hon nữa từ trong lời nói của Trương Hàm Hàm, Trương Tiểu Kiếm có thể nhận ra một điều, 0,5 huyết thống loài sói của Cương Đan Nhi, là huyết thống của sắc lang thì có!

Trộm quần áo của con gái nhà người ta để cắn!

Tổ sư còn làm hư! Có cần phải uyển chuyển như vậy không hả?!

Thôi, cội nguồn của vui vẻ là giúp đỡ người khác! Nếu đã đồng ý rồi, vậy thì nói kiểu gì cũng không thể cụp đuôi được, làm!

Mình chính là người có nguyên tắc như thế!

- Vậy thì đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đi tìm dây xích chó: - Anh dẫn nó về trước. Sáng ngày mai anh dậy sớm chút để dắt nó đi dạo, được chưa?

- Vâng vâng. – Trương Hàm Hàm gật đầu thật mạnh: - Vậy thì chúng ta đi thôi!

Không thể không nói, khi có Trương Hàm Hàm ở bên cạnh, Cương Đan Nhi còn rất dễ khống chế. Đeo dây xích, cùng đi ra, lên xe, có vẻ như là không có hành động gì gạt người cả. Ủ, nếu nói như vậy, chăm sóc nó mấy ngày cũng là có thể chấp nhận được.

Tài xế Lưu thúc đưa Trương Tiểu Kiếm đến dưới khu chung cư, Trương Hàm Hàm còn không quên tạm biệt Cương Đan Nhi:

- Cương Đan Nhi, ở nhà Tiểu Tiệp Tiệp sống cho tốt nha, đừng có quậy nghe không?

Cương Đan Nhi:

- Ào hú -----!!!

Người qua đường đi ngang qua không khỏi run rẩy hết cả người:

- Có chó sói hú ở chỗ nào à?!

Trong khoảnh khắc, hết thảy đều trở nên nhàm chán tẻ nhạt...

Dẫn Cương Đan Nhi đi thẳng lên lầu, vừa vào cửa ông bố đã hỏi:

- Về nhà rồi... Ah, chó nhà ai đấy?

- Mi hú... - Cương Đan Nhi rất biết rõ ai mới là chủ gia đình, kêu một tiếng rồi xông đến dưới chân ông bố, sau đó nằm ngửa phơi bụng ra...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bây giờ cò hó cũng biết làm việc theo thời cơ sao?

- Ah yoo, con chó này được đấy. - Ông bố cười ha ha, suy cho cùng thì người xuất thân từ nông thôn, trời sinh có vẻ thân cận với loài chó. Ông bố vuốt tay sờ bụng Cương Đan Nhi, nói: - Con chó này ngoan đấy. Mày kiếm ở trên đường à? Không giống lắm, là nhà người ta?

- Vâng, nhà người ta. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Nhờ con chăm sóc mấy ngày, một ngày hai trăm.

- Một ngày hai trăm, được đấy. - Ông bố lại quan sát nó tỉ mỉ, nói: - Chó thời nay quý giá lắm, mày phải chăm sóc nó cẩn thận. Đúng rồi, ba nghe nói loài chó tốt như thế này hình như đều ăn thức ăn cho chó, mày có mang về không?

- Có mang về. - Trương Tiểu Kiếm dẫn chó đi vào phòng mình: - Không có việc gì thì con nghỉ ngơi trước nhé, sáng sớm mai dắt chó đi dạo.

Ông bố gật đầu:

- Ừ.

Trở về phòng mình, Trương Tiểu Kiếm nhìn Cương Đan Nhi chăm chăm, Cương Đan Nhi cũng nhìn hẩn chăm chăm.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Cương Đan Nhi."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má con cò hó mày xảy ra chuyện gì thế?! Mày cũng mang theo điểm số khiếp sợ á?!

Hệ thống:

- Nó chê cậu xấu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Dao đâu? Dao của tao đâu?!

Thôi, tao không chấp nhặt với cò hó, hít sâu...

- Con chó này, đắt lắm ấy nhỉ? - Trương Tiểu Kiếm nhìn đôi mắt của Cương Đan Nhi, dù sao cũng là xuất thân từ loại gia đình như Trương Hàm Hàm, phòng chừng con chó này, kiểu gì cũng đáng giá khoảng... Mười nghìn tệ?

Hệ thống:

- Định chính một chút nhé ký chủ, giá trị ban đầu của con Husky này ít nhất từ năm mươi nghìn trở lên. Tính theo phép tính của hệ thống, giá trị bây giờ của nó đạt đến hơn một trăm ngàn. Ký chủ đừng có làm rớt một cọng lông chó nào đấy.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Mày đang đùa bố à? Chỉ là con cò hó thôi mà! - Trương Tiểu Kiếm điên tiết: - Cò hó trị giá một trăm ngàn á? Nhị Cáp?! (*) Con ngu xuẩn này?!

(*) Nhị Cáp: Tên tiếng lông của Husky. Phiên âm tiếng Trung của Husky là Cáp Sĩ Kỳ. Bởi vì tính cách Husky rất dõng hoi nên có biệt danh "Nhị" (Trong ngôn ngữ lưu hành internet, nhị có nghĩa là hâm đơ, dõng hoi, tung tung...).

Hệ thống:

- Thức ăn cho chó của nó là năm trăm tệ một cân. (0,5 kg)

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không ĐM nói nhảm nữa, càng nghĩ càng tổn thương lòng tự trọng. Năm trăm tệ một cân! Đồi này anh mày chưa từng ăn loại corn nào đắt như thế!

Ngủ!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lã Thụ...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ sinh học của Trương Tiểu Kiếm thúc đẩy hắn mở mắt lúc sáu giờ. Sờ di động trên đầu giường nhìn xem, Trương Hàm Hàm vừa gửi tin tức cho hắn.

Trương Hàm Hàm: “Tiểu Tiện Tiện, đừng quên dắt chó đi dạo nha!”

Con nhóc này cũng thức dậy sớm nhĩ ---- Đáng thương dân học sinh...

Trương Tiểu Kiếm ngáp một cái, rơi xuống, xối tóc một chút, rửa mặt hoàn tất trong vòng ba phút, chớp lấy chìa khóa rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Sau đó...

Cương Đan Nhi còn chưa thức dậy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bình thường mà nói, không phải là chó dậy sớm hơn người sao?

- Dậy thôi. – Trương Tiểu Kiếm đi qua vỗ đầu chó Cương Đan Nhi: - Chuẩn bị ra ngoài dắt mày đi dạo nào.

Cương Đan Nhi trở mình một cái:

- Khò khò...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra giá trị trăm ngàn của mày đều tăng ở trên lười chứ gì?

Lấy di động ra gửi tin nhắn cho Trương Hàm Hàm ----

Thần Chém Gió: “Phải đánh thức chó nhà em lúc mấy giờ thế?”

Trương Hàm Hàm: “Ai yoo quên, bình thường nó tỉnh lúc sáu giờ ba mươi sáu phút, gọi sớm không có tác dụng gì đâu.”

Thần Chém Gió: “Ngủ mà còn cụ thể đến tận phút á?”

Trương Hàm Hàm: “Cương Đan Nhi của người ta là một bé cún ngoan mà, tuyệt lắm ý!”

Ừm... Đều tuyệt ở trên phương diện đồng hồ sinh học chứ gì?

May mà cũng không thiếu mấy phút này, nói thế nào thì giá trị của người ta còn đặt ở đó kia, có chút bướng bỉnh cũng là bình thường, nhin!

Trương Tiểu Kiếm ngồi ở đó nhìn đồng hồ. Quả nhiên, đồng hồ trên di động vừa nhảy đến 06:36, Cương Đan Nhi đã lăn mình đứng dậy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má con cờ hó này cũng đỉnh đấy, ở trên điểm này mà nói xác thực là pò rồ!

Nếu không phải nhìn thấy cái thứ chết tiệt kia lè mất liếc mình, Trương Tiểu Kiếm nhất định sẽ rất vui vẻ ---- Mày xem tao thì xem tao đi, mày ngửa đầu nhìn ngược tao là có ý gì?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Cương Đan Nhi.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Dao! Dao của tao đâu?

Hôm nay nhất định phải làm thịt con cờ hó khốn khiếp nhà mày thành lẩu thịt chó mới được!

- Mày không muốn đi ra cửa đúng không? – Trương Tiểu Kiếm tức giận, cốc một phát lên đầu Cương Đan Nhi: - Nhanh lên, cầm dây xích lấy đồ ăn vặt, ra ngoài dắt mày đi dạo!

Cương Đan Nhi nhất thời tỉnh táo:

- À hú... .

Đeo túi xách chuẩn bị đầy đủ, Trương Tiểu Kiếm đeo dây xích cho Cương Đan Nhi, sau đó đi ra ngoài!

Vào thang máy, xuống lầu, vừa đi ra cầu thang ngoài cửa, Trương Tiểu Kiếm đã biết, kỳ thật có đôi khi dắt chó đi dạo cũng không phải là chuyện dễ dàng...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Không dắt, không dắt

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cương Đan Nhi đầy mặt hiếu kỳ nhìn đồng xem tây, tia sáng đáng kinh phát ra từ trong hai con mắt bé tí, một chiếc lưỡi thò ra khỏi miệng lệch sang một bên, nước dãi từ miệng chảy xuống dưới.

Miêu tả ở trên mang theo ý thức chủ quan cực mạnh của Trương Tiểu Kiếm.

- Ah, bên này! Bên này! – Thấy Cương Đan Nhi muốn chuẩn bị bung lụa, Trương Tiểu Kiếm vội vàng kéo lấy dây xích chó, đáng tiếc Cương Đan Nhi thật sự là quá lớn, hoàn toàn không kéo nổi, vì thế Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng lấy ra một miếng bò khô từ trong ba lô. Trương Hàm Hàm đã nói với hắn, nếu Nhị Cấp không vui vẻ thì cho nó ăn đồ ăn vặt, nó sẽ vui vẻ...

Phương pháp này rất có tác dụng, nháy mắt kéo gần quan hệ giữa Trương Tiểu Kiếm và Cương Đan Nhi. Nhị Cấp ăn xong một miếng rồi liếm miệng, chờ mong nhìn Trương Tiểu Kiếm.

- Không có. – Trương Tiểu Kiếm giơ hai tay ra, ý bảo không còn nữa.

- Ào hú hú... - Cương Đan Nhi bắt mẫn hừ hừ, đuôi móng vuốt vịn lấy tay Trương Tiểu Kiếm, bộ dạng như là không tin tưởng đã không còn bò khô nữa.

Nhìn bộ dáng tham ăn của Cương Đan Nhi, Trương Tiểu Kiếm rơi vào trầm tư. Con cò hó này, thật sự có một phẩy năm phần bốn huyết thống của sói sao? Xác định một phẩy năm kia không phải là Alaska với Samoyed?

Dắt chó đi dạo nha, nhất là dắt loại chó cỡ lớn như thế này, đương nhiên là không thể tùy ý dắt đi chỗ nào cũng được. Lỡ như khiến các bạn nhỏ sợ hãi thì không được ổn đâu.

Cho nên Trương Tiểu Kiếm dự tính rất đơn giản, đi công viên gần nhà dạo qua một vòng là được.

Đáng tiếc, lý tưởng rất mờ màng, hiện thực rất gầy gò. Cương Đan Nhi vừa thấy Trương Tiểu Kiếm không cho mình đồ ăn, “Bùm” một phát nằm xuống đất.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mười giây trôi qua, Nhị Cấp vẫn nằm ở đó tội nghiệp nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu kéo dây xích, chuẩn bị kéo Nhị Cấp đứng lên. Ai biết hắn vừa nắm chặt chân trước của Nhị Cấp, Nhị Cấp đã bắt đầu gầy dựa, miệng kêu “Áo áo” tiếp tục nhào mình xuống mặt đất, giống như là Trương Tiểu Kiếm muốn làm gì nó vậy.

- Ào hú ào hú...!

- Tao đệt! Mày đứng lên! Đứng lên! – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng túm lấy vòng cổ của nó, muốn nâng con cò hó này lên.

Nhưng mà vụn vụn không ngờ tới, thể trọng của Nhị Cấp không nhẹ chút nào. Vào những lúc nó chết cũng không chịu phối hợp, vậy thì thật lòng khó khăn...

Lúc này đã đến giờ đi học, rất nhiều học sinh vội vàng chạy về phía trường học. Trên đường đi nhìn thấy cảnh tượng này, lần lượt thả chậm bước chân...

- Ê ê ê?! – Trương Tiểu Kiếm sừng sờ: - Anh chó, cụ chó? Nhanh đứng lên đi!

Nhị Cáp không để ý đến lời kêu gọi của Trương Tiểu Kiếm, nằm trên đất giả chết, miệng còn phát ra thanh âm nức nở tủi thân, thật là người thấy xót xa người nghe rơi lệ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Coi như mày trâu bò, mày lớn nhất được chưa?

- Đứng lên đi. Đến công viên rồi cho mày ăn được chưa? – Trương Tiểu Kiếm thở dài: - Bây giờ ngay cả dất chó đi dạo cũng phiền lòng như vậy, haizzz...

Sau đó hần lập tức nhìn thấy Cương Đan Nhi lần một vòng đứng dậy ngay, ngồi trên đất vô tội nhìn Trương Tiểu Kiếm.

... ĐKM!

Đậu má đây toét đỏi là hợp thể ba con ngốc kéo xe trượt tuyết! Thuần khiết!

Tiếp theo Trương Tiểu Kiếm chỉ có thể sử dụng khô bò cuộn cuộn không hết để hấp dẫn Cương Đan Nhi chạy đến địa điểm mục tiêu. Chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi như vậy thôi, vậy mà đã ăn luôn hơn nửa túi khô bò chuyên dụng của chó!

Bò khô cho chó, còn là chuyên dụng...

Trương Tiểu Kiếm có chút muốn ném thử xem, khi mà hệ thống nói túi khô bò chỉ có 200g này đại khái giá 400 tệ, loại cảm xúc này càng mãnh liệt hơn...

- Ah yoo, đây không phải là tiểu ca kia sao? Tiểu ca chào buổi sáng nhé!

- Tiểu ca, hôm qua không có trật tự đô thị đến đây chứ?

- Ai yoo tiểu ca cậu quen biết trật tự đô thị thì nói sớm đi, đều là người một nhà... Đây là dất chó đi dạo sao? Ôi! Con chó này thật là đủ uy phong!

Xem ra lần trước nói câu “Anh là người mà các ông không thể trêu chọc được” rất có hiệu quả đấy...

- Ủ ừ, dất chó... - Trương Tiểu Kiếm tùy ý đáp, sau đó chấp tay: - Còn nước còn tát chúng ta... Đậu má!

Hần còn chưa nói xong, đã cảm thấy có một luồng sức mạnh cực lớn truyền đến từ dây xích chó, suýt nữa thì toàn thân đều bị Cương Đan Nhi kéo bay lên trời. Sau đó nhìn thấy Cương Đan Nhi lao vào trong công viên giống như một cơn gió!

- Áo hú -----! – Cương Đan Nhi vừa xông vào vừa phát ra tiếng kêu cao vút.

Trương Tiểu Kiếm cũng chạy theo. Lập tức đã biết được vì sao Cương Đan Nhi lại vui vẻ như thế --- Ở ngay trước đó không xa có một con Samoyed xinh đẹp!

Quan trọng nhất là chủ nhân của Samoyed là một tiểu cô nương chừng 21 – 22 tuổi, bộ dạng rất là sạch sẽ tươi mát, mặc quần áo thể thao, rõ ràng là đi ra chạy bộ nhân tiện dất chó đi dạo!

Cương Đan Nhi vừa chạy vừa “Áo hú” “Áo hú” giống như ca hát phối nhạc cho con Samoyed kia vậy, thanh âm khi cao khi thấp rất có nhịp điệu tiết tấu.

Nó nhất định là Mozart của loài chó, Beethoven của loài sói trong truyền thuyết!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm đã thấy Cương Đan Nhi chạy qua dùng móng vuốt Samoyed sang một bên, tiếp theo ngẩng đầu nhìn cô nương kia, con mắt ứa ra ánh sáng xanh mượt!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói chứ ĐM một phẩy năm phần bốn huyết thống sói của mày mà không phải là sắc lang thì dẻo ai tin đâu tổ sư!

Nhìn hình thể của Cương Đan Nhi kia, cách xa một chút thoát nhìn còn bự hơn cả thân thể của cô nương kia. Trương Tiểu Kiếm rung mình, nếu như cắn một phát...

- Cương Đan Nhi, trở về! – Nhanh chóng cảm ra khô bò từ trong ba lô, Trương Tiểu Kiếm bỏ vào tay giơ lên: - Trở về ăn thịt đi!

Rất rõ ràng, một phẩy năm phần bốn huyết thống sắc lang cuối cùng không thể chiến thắng được hai phẩy năm phần bốn huyết thống tham ăn, Cương Đan Nhi vừa thấy khô bò lập tức vèo vèo chạy về.

Cho Cương Đan Nhi ăn một ngụm khô bò trước, lúc này Trương Tiểu Kiếm mới dất nó đi xin lỗi cô nương kia:

- Xin lỗi xin lỗi, Cương Đan Nhi nhà tôi hơi quậy phá một chút. Vừa rồi không làm cô sợ chứ?

- Không có! – Hiện nhiên cô gái cũng là người yêu chó, nghe vậy cười nói: - Cún nhà anh rất to khỏe nhỉ, lớn hơn Bạch Mạnh Mạnh nhà em mấy size cơ, ha ha.

Ai yoo, nói đến đây, tuy rằng tính cách của Cương Đan Nhi có chút không đứng đắn, nhưng ánh mắt còn rất tốt...

Đứng gần, Trương Tiểu Kiếm càng cảm thấy diện mạo của cô em này khá là ổn. Thân cao gần 1m65, xem eo nhỏ, xem ngực lớn, xem cánh tay gầy, nhất là hình thể toàn thân, vừa thấy đã biết là kiểu mẫu khung xương nhỏ thân thể mềm, vật ân huệ của đàn ông nhá, tài xế già đều biết!

Hệ thống:

- Cậu lại không phải là tài xế già. Thậm chí chưa từng đụng vào xe tí nào ấy chứ.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Ai yoo, thường thôi thường thôi. – Không để ý đến hệ thống, Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đáp: - Samoyed của em tên là Bạch Mạnh Mạnh à? Thật đúng là rất mao đây. Quả nhiên chỉ có Samoyed là xinh đẹp nhất, thiên sứ mỉm cười mà.

Ai mà không thích nghe lời hay đúng không?

Quả nhiên, cô nương kia vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm khen Samoyed nhà mình, lập tức vui vẻ, còn sung sướng hơn cả nghe khen mình xinh đẹp, nói:

- Cũng được thôi, chẳng qua là bộ dạng tạm tạm, hình thể kém hơn con của anh. Là Husky à? Nhìn xem giống loài với màu lông, con của anh không rõ đâu nhỉ?

Này còn cần phải hỏi sao? Giá trị hơn trăm ngàn nhá!

- Không đắt không đắt! – Trương Tiểu Kiếm hàm súc cười nói: - Hơn trăm ngàn thôi. Có một phẩy năm phần bốn huyết thống của sói, tương đối khó mua.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Thẩm Giai Di!”

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Vào thời điểm này mà không ra sức chém thì quá xin lỗi bản thân mình chịu tội sáng nay đúng không nà?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Anh em thật là đang chém gió thôi...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cô nương này tên là Thẩm Giai Di? Tên không tệ nha, he he...

- Hơn trăm ngàn? Đắt vậy à! – Quả nhiên, Thẩm Giai Di vừa nghe thấy Cương Đan Nhi đắt như thế, không khỏi kinh ngạc: - Hiện nay không có nhiều loại Husky có thể bán được hơn trăm ngàn đâu, thật sự là có một phẩy năm phần bốn huyết thống của sói sao? Chính xác như vậy?

- Đúng rồi. – Hiện tại Trương Tiểu Kiếm chém gió đã không còn đồ mặt không thờ hỗn hển: - Nghe nói Husky có huyết thống tỉ lệ này là tốt nhất, cho nên lúc mua mới đắt như thế, tốn sức không ít đâu. Nhưng tiền xài cũng rất đáng giá, số liệu trên các phương diện đều không tệ lắm, chẳng qua là ăn hơi nhiều chút.

- Đúng đúng đúng, xác thực là như thế. – Ánh mắt Thẩm Giai Di sáng lên, nhìn Trương Tiểu Kiếm nói: - Anh rất hiểu về chó à? Đúng rồi, con chó nhà anh, một ngày ước chừng ăn thức ăn mất khoảng bao nhiêu tiền? Lượng cơm lớn như vậy, bình thường cho nó ăn phải tốn không ít tiền ấy nhỉ?

- Cũng bình thường thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười rất hàm súc, sau đó lấy ra túi bò khô kia nói: - Một túi bò khô này chỉ đủ ăn khoảng một ngày...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Thẩm Giai Di!”

- Gậy thịt bò Pet Snacks! Trời ơi! – Vừa thấy túi bò khô Trương Tiểu Kiềm lấy ra, Thẩm Giai Di nhất thời kinh hô ra tiếng: - Em đã từng thấy loại thức ăn cho chó này rồi, ở trên taobao bán hơn ba trăm sáu một túi cơ. Chỉ có thể ăn một ngày thôi sao?

- Ai yooo, vậy còn chưa tính là gì chưa tính là gì. – Trong lòng Trương Tiểu Kiềm đều sắp cười bay, trên mặt lại vẫn nhẹ như mây gió, cười nói: - Tiền lẻ, đều là tiền lẻ, bình thường cũng không phải luôn cho ăn cái này, đều cho ăn thức ăn cho chó.

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Tất yếu là tiền lẻ rồi ---- Dù sao cũng đâu cần anh mày tốn tiền đâu!

Thẩm Giai Di nghe Trương Tiểu Kiềm chém gió, trực tiếp sững sờ!

Nói cũng đúng, cho dù là ai nhìn thấy người dắt một con chó lớn oai phong như thế, nhất định sẽ cảm thấy chủ nhân của con chó này không phải là người bình thường đúng không?

Cho nên lúc này ở trong lòng cô nương này, hình tượng của Trương Tiểu Kiềm quả thực chính là cao lớn vô hạn trong không gian có hạn nhá!

Người đàn ông trẻ tuổi trước mắt này, tuy rằng bộ dạng không được đẹp để cho lắm, nhưng mà hãy nhìn xem hán ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề cỡ nào, đây là khoe khoang khiếm tốn đúng không?

Ngay cả chiếc đồng hồ mà cũng không có, vậy thì nhất định là lười đeo nha!

Đúng rồi, giày!

Ai yoo, hán đi giày là Play Boy! Đôi giày này đi trên chân hán lại thích hợp đến thế, nhất định là tùy ý mua một đôi để mang thôi!

Loại đàn ông thoải mái tự do không có trời buộc như thế này, quả thực quá có mị lực! Quá có sức hấp dẫn!

Nhìn ánh mắt thồn thốc kia, nhìn bộ râu lộn xộn lưa thưa khêu gọi kia, nhìn mái tóc tung bay tự do kia...

Quả nhiên, đôi khi người đàn ông càng lãng tử lơi thôi, mới càng có sức hấp dẫn nhì!

Lúc này Cương Đan Nhi đã đứng ở trong này cả buổi, hiển nhiên có chút sốt ruột, chân trước cào đất liên tục. Trương Tiểu Kiềm vội vàng nói:

- Cương Đan Nhi nhà anh hình như hơi khó chịu rồi, anh dắt nó đi dạo một lúc đi.

- Được thôi, vừa vặn em cũng muốn dắt đi dạo nè. – Thẩm Giai Di chỉ vào một khối đất trống đằng trước, nói: - Mỗi ngày em đều dắt chó đi dạo ở chỗ này, khối đất trống đằng trước kia có lưới vây xung quanh, thả chó vào trong đó là ổn thôi.

Ah? Còn có nơi tốt như thế à?

Hai người lập tức đi đến đất trống thả chó.

Quả nhiên, ở đằng trước không xa, có một miếng đất trống rất lớn được lát sắt bao quanh, có không ít chú chó đang chơi đùa trong đó.

Cương Đan Nhi vừa thấy cảnh tượng này, mắt chó ứa ra ánh sáng ngay lập tức, chờ Trương Tiểu Kiềm thả lỏng tay, Cương Đan Nhi giống như là chó hoang được thả vậy, xông vào mặt cỏ rộng lớn nhanh như chớp, hòa mình vào bầy chó.

Trương Tiểu Kiềm tròn tròn mắt nhìn bầy chó.

Hệ thống:

- Tên gọi tắt của Husky là thả tay không.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Không tốt.

- Chó nhà anh thật là năng động. – Thẩm Giai Di ở bên cạnh ôm bụng cười, sau đó cũng thả Samoyed vào trong đó.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Trương Tiểu Kiềm tìm một chỗ ở gần đó ngồi xuống, cười nói:

- Nuôi chó chỗ nào cũng tốt, chẳng qua ở điểm này thì tương đối phiền lòng, mỗi ngày đều không có cơ hội ngủ nướng. Cái con này mỗi sáng sáu giờ ba mươi sáu phút lập tức tỉnh ngay, haizzz...

- Đúng giờ như vậy cơ à? – Thẩm Giai Di mỉm cười, sau đó nói: - Nhà em thì từ khi Mạnh Mạnh đến, em cũng không có cơ hội ngủ nướng nè. Đúng rồi, tên em là Thẩm Giai Di, còn anh?

- Anh tên là Trương Tiểu Kiềm. – Trương Tiểu Kiềm đầy mặt bình tĩnh: - Mỗi ngày em đều dắt chó đi dạo ở đây à?

Thẩm Giai Di gật đầu, sau đó lấy di động ra nói:

- Add cái wechat đi, về sau chúng ta có thể hẹn cùng nhau dắt chó đi dạo nha.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hừ hừ hừ hừ hừ hừ ha ha ha ha woa ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Rốt cục cũng có gái hẹn gặp anh mỗi buổi sáng rồi sao?!

Ai yoo yoo vậy thì ngưng ngưng quá cơ...

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lấy di động ra: - Tôi add wechat đi... Di Nhiên Tự Đắc, ID của em nghe hay đấy nhỉ.

Thẩm Giai Di vừa thấy di động của Trương Tiểu Kiếm, lại càng cảm thấy không phải bình thường --- Ngay cả di động mà cũng khiêm tốn! Xa hoa! Có nội hàm! Như thế!

- Hi hi... - Thẩm Giai Di nhìn ID wechat của Trương Tiểu Kiếm không khỏi nở nụ cười: - Thần Chém Gió, anh có phải là rất biết chém gió hay không nha?

- Sao có thể nói là rất biết chém gió được? – Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc chém gió: - Anh em nói mỗi một câu đều là chém gió!

- Em mới không tin đâu. – Thẩm Giai Di hít vào một hơi thật sâu, sau đó nằm trong bụi cỏ: - Ngược lại em cảm thấy, người càng nói mình có thể chém gió, thường thường mới càng là người nói thật cơ.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cô nương, lần này thì cô nói sai rồi, anh em thật sự đang chém gió thoy...

Hai người ngồi trên thảm cỏ, Thẩm Giai Di đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Kiếm, anh đang đi làm cho công ty nào vậy? Công việc nhất định là không tệ nhỉ?

- Anh à? – Trương Tiểu Kiếm cực kỳ bình tĩnh nói: - Long Đăng quốc tế, tạm tạm thôi, về sau có cơ hội thì chậm rãi bò lên thôi.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Thẩm Giai Di!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Anh chẳng qua là nói về công việc một tí thôi, cô có cần kinh sợ đến thế không hả?

- Trời! Long Đăng quốc tế sao? – Miệng nhỏ của Thẩm Giai Di đều mở rộng hơn, nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Đó chính là công ty bất động sản đứng đầu trong nước chúng ta đó nha. Anh đi làm ở trụ sở chính à? Thật hâm mộ, còn trẻ tuổi như thế mà đã đi làm ở Long Đăng quốc tế rồi, mạnh hơn em nhiều. Công ty nhỏ xiu của em á, một tháng mới có hai mươi sáu ngàn, haizz, người với người thật là không có cách nào so sánh được...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Người với người xác thực là không có cách nào so sánh được đâu, lương tạm thời của anh mới bốn ngàn rưỡi thôi! Cô có cần kinh ngạc như thế không hả?

- Cũng được thôi. – Lúc này nhất định không thể cụp đuôi, Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt tóc: - Không có cách nào khác, con người mà, nói kiểu gì thì cũng phải bước từng bước chân đúng không? Lại nói em làm một tháng hai mươi sáu ngàn cũng không thấp mà, vì sao còn buồn rầu thế? Không đủ tiêu xài à?

- Nhất định rồi. – Thẩm Giai Di bĩu môi, nói: - Nhà ở khu vực 4 giá khởi điểm đều từ năm triệu trở lên. Haizz, tương lai nếu kết hôn, kiếm tiền cả đời đều phải ném vào cái nhà hết. Bạn học của em mua nhà, một tháng phải trả góp tiền nhà khoảng mười lăm ngàn, rất không dễ dàng.

- Em không có bạn trai à? – Trương Tiểu Kiếm buột miệng hỏi một câu: - Tìm một người bạn trai có tiền là được thôi mà, cần gì phải buồn rầu thế.

- Đâu có dễ dàng như vậy đâu. – Thẩm Giai Di lắc đầu, thở dài nói: - Bây giờ rất khó tìm được người đàn ông tốt. Đúng rồi, nhìn bộ dáng của anh, hẳn là không cần buồn rầu vì nhà ở đâu nhỉ?

- Đó là đương nhiên rồi. – Đối với điểm này mà nói, Trương Tiểu Kiếm còn rất tự tin: - Không nợ nần cả người nhẹ nhõm mà, cuộc sống không cần trả góp tiền nhà vẫn là rất thoải mái tự tại.

Đâu chỉ là cả người nhẹ nhõm, ĐM anh mày hoàn toàn không có nhà ở luôn ấy chứ!

Chương 87: Vụ mua bán này không lỗ nha!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm là ăn ngay nói thật, ai biết Thẩm Giai Di vừa nghe lời này không khỏi ánh mắt sáng hơn một chút!

Người trẻ tuổi này không có áp lực trả tiền nhà!

Điều này chứng tỏ cái gì?! Chứng tỏ hoàn cảnh của gia đình hắn rất tốt!

Nhất định là đã chuẩn bị xong nhà ở rồi!

Ôi gọi oi, một con chó trăm ngàn, một túi thức ăn cho chó phải ba bốn trăm, nhân viên Long Đằng quốc tế, còn không cần trả góp tiền nhà!

Ngoại trừ mặt mũi khó coi chút... Cũng không tính là xấu, nhìn ánh mắt mê ly kia, nhìn bộ râu vụn vặt tự do tự tại!

Quả thực hoàn mỹ!

Nhất là khi cười rộ lên, thoát nhìn đặc biệt thoải mái tự tin có nội hàm, có câu nói là phụ nữ so sánh sắc đẹp đàn ông so sánh chỉ số thông minh mà!

Vừa thấy đã biết hắn thuộc về kiểu người chỉ số thông minh vượt trội rồi!

Mã Vân có xấu không? Nhưng mà như thế cũng không trở ngại hắn trở thành ông bố quốc dân nhé!

- Anh thật là khiến người ta hâm mộ nha. – Thẩm Giai Di cảm thán một chút, sau đó cẩn thận hỏi: - Đùng rồi, anh có bạn gái chưa?

- Ah? Bạn gái á? – Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, sau đó lắc đầu: - Hiện tại còn không có dự tính đó. Anh vẫn dự tính là lập nghiệp trước rồi thành gia sau. Chung quy hiện tại điều kiện kinh tế còn không được tốt lắm, chờ sau này sự nghiệp ổn định rồi mới cân nhắc đến chuyện tìm bạn gái. Thế hệ trước nói hay lắm, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà.

Thẩm Giai Di quả thực muốn biến thành fan nữ của Trương Tiểu Kiếm!

Người đàn ông này lại có tầm nhìn xa đến vậy!

Cánh giới tư tưởng đủ cao, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với mấy thằng chánh chộc có mấy đồng tiền đã lừa dối con gái nhà người ta khắp nơi rồi!

Hãy nhìn mà xem, lập nghiệp trước rồi thành gia sau, điều này chứng minh cái gì? Chứng minh hắn cực kỳ lo cho gia đình!

Tư tưởng trưởng thành nhé!

Quả thực chính là đối tượng hoàn mỹ để kết hôn!

- Ai yoo, anh thật là rất có trí tuệ. – Thẩm Giai Di hưng phấn đến mức đỏ mặt, cúi đầu, sau đó nhìn đồng hồ, đứng dậy vội vàng gọi con Bạch Manh Manh nhà cô, chạy đi mất hút luôn: - Em về nhà trước đây. Ngày mai anh còn đến không? Đến lúc đó em gửi tin nhắn cho anh nha, bye bye ----

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhìn theo bóng lưng của Thẩm Giai Di, Trương Tiểu Kiếm không hiểu ra sao:

- Chuyện gì vậy? Không phải còn đang nói chuyện vui vẻ sao làm gì lại chạy đi rồi... Chẳng lẽ mình nói sai cái gì à? Không đúng mà...

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm...

Hình như, không có nhĩ...

Thôi, nhìn thời gian xác thực là nên về nhà chuẩn bị đi làm, lập tức đứng dậy:

- Cương Đan Nhi, về nhà ăn cơm thôi!

- À hù. . . - Cương Đan Nhi đang chơi vui vẻ trong bụi cỏ, nhưng mà vừa nghe thấy về nhà ăn cơm, nhất thời bản năng tham ăn bùng nổ, tru lên một đường xông về.

Ừm, trước mắt đánh giá, cái con này còn chưa gây ra rối loạn nào, không có phịch con chó cái nào để tạo ra đòi tiếp theo có không phải bảy lăm phần bốn huyết thống, coi như là thức thòi.

Nói về....

Con Bạch Manh Manh nhà Thẩm Giai Di, nghe tên này hình như là chó cái nhì. . .

- Ah. . . - Rùng mình một cái, ý tưởng này quá tà ác, về nhà về nhà!

Về đến nhà, Trương Tiểu Kiềm cầm ra một phần đồ hộp với một túi thức ăn cho chó, đặt ở trong bát nhựa chuyên dụng của Cương Đan Nhi.

Lúc đồ thức ăn cho Cương Đan Nhi, Trương Tiểu Kiềm nắm một vốc thức ăn cho chó lên ngửi thử.

Khụ, FA nhiều năm như vậy, ăn nhiều “Thức ăn cho chó” như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hàng thật, có chút hiếu kỳ.

Loại thức ăn cho chó này ngửi mùi thì có hương vị kỳ quái, lại có chút mặn, vừa ngửi đã biết là không ngon. Trương Tiểu Kiềm đuôi tay ném về lại trong bát của Cương Đan Nhi.

Cương Đan Nhi vừa ăn thức ăn trong bát của mình, còn vừa thường xuyên ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Kiềm.

Ánh mắt của nó bị Trương Tiểu Kiềm bắt quả tang, hấn sung sướng cười he he.

- He he, nhìn cái gì mà nhìn. Nhớ kỹ nhé, sau này nghe lời thì cho mày ăn cơm, không nghe lời thì không cho ăn. – Trương Tiểu Kiềm nắm một vốc thức ăn lắc lư trước mặt Cương Đan Nhi: - Tới tới tới, ngồi thẳng!

Ai biết được, Cương Đan Nhi còn thật nghe hiểu lời này, soạn một phát ngồi thẳng, vẫy đuôi nhìn Trương Tiểu Kiềm.

- Ha ha, ngoan, tới tới tới ăn cơm đi. – Trương Tiểu Kiềm vui vẻ ghé gối, tuy rằng Cương Đan Nhi là dữ dằn chút, nhưng dù sao cũng là đứa tham ăn, dễ dỗ.

Cương Đan Nhi ăn uống xong, Trương Tiểu Kiềm mặc quần áo, chuẩn bị đi làm!

Chung quy một buổi sáng là có hai trăm tệ, kiếm tiền như thế còn thật thoải mái, lại thuận tiện quen biết với một đại mỹ nữ, vụ mua bán này không lỗ nhé!

- Thành thật ở trong nhà, không cho quậy phá. – Trương Tiểu Kiềm vỗ đầu chó của Cương Đan Nhi, nói: - Chờ buổi tối tao trở về lại cho mày ăn cơm ha, anh đi làm đây.

Khóa cửa kỹ, đi làm!

Trương Tiểu Kiềm lập tức đi báo danh ở văn phòng bất động sản. Văn phòng bất động sản hôm nay thoát nhìn còn thảm hơn hôm qua, thậm chí còn không có mấy nhân viên tiêu thụ ở đó, chỉ có Vu tỷ ngồi trong đại sảnh đọc báo giấy. Thấy Trương Tiểu Kiềm đến, cười nói:

- Tiểu Kiềm, chào buổi sáng.

- Vu tỷ chào buổi sáng. – Trương Tiểu Kiềm chào hỏi, sau đó nhìn xung quanh: - Sao ít người vậy?

- Ủ. . . - Vu tỷ gật đầu: - Cả ngày hôm qua chỉ có bốn khách hàng, cho nên rất nhiều nhân viên đều dứt khoát đi ra ngoài chơi, coi như thả lỏng bản thân một chút. Em không định đi ra ngoài một chút à?

- Hôm nay em phải chờ khách hàng. – Trương Tiểu Kiềm cười đáp: - Lát nữa bọn họ sẽ đến. Chốc nữa em đi xem phong thủy cho bọn họ, nếu không có vấn đề gì thì chuẩn bị ký hợp đồng luôn.

- Ah yoo, vậy thì tốt lắm. – Vu tỷ vừa nghe thấy ký hợp đồng, lập tức vỗ lên cánh tay Trương Tiểu Kiềm: - Được đấy Tiểu Kiềm, mấy ngày nay em chính là nhân viên duy nhất bán được nhà ở đây, cố gắng nhé!

- Đó là đương nhiên!

Trương Tiểu Kiềm tươi cười rất hàm súc, sau đó ngồi sang bên cạnh bắt đầu chờ đợi. Rất nhanh, tiếng chuông điện thoại vang lên, chính là Trần Tử Hào gọi đến.

- Trương đại sư, tôi đến cửa văn phòng bất động sản rồi, cậu có đó không?

- Có đây. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đáp lời: - Chờ tôi nhé, lập tức đi ra đây.

Ra văn phòng bất động sản, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy chiếc Benz của Trần Tử Hào đỗ ở ven đường, lập tức đi qua mở cửa xe.

Lên xe, Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Trần ca đến sớm thế à?

- Ừ, sốt ruột mà, đi đi xem trước cho anh đi. – Trần Tử Hào khởi động ô tô, vừa đi vừa nói: - Kỳ thật hôm qua đã muốn gọi Trương đại sư cậu đi nhìn giúp tôi một cái, nhưng mà giờ đó hơi muộn nên không có nói ra.

- Khách khí khách khí. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Gọi tôi bất cứ lúc nào cũng được.

Nhà của Trần Tử Hào ở khu vực 5 thành phố Thiên Kinh, một nơi tên là biệt thự Hồng Khôn – Lâm Ngữ.

Biệt thự Hồng Khôn – Lâm Ngữ là một trong số những khu biệt thự ít ỏi trong thành phố Thiên Kinh, chiếm cứ đoạn đường tốt nhất ở Tây Hồng Môn. Phía tây bắc nơi giao hội của đường cao tốc thủ đô và khu vực 5 có được một sân bay và tuyến đường sắt ngầm, hai ngang năm dọc.

Phía đông gần đường lớn Hân Vinh, phía tây giáp đường lớn Hân Vượng, nghiệp chủ có thể nhanh chóng kết nối với mạng lưới giao thông thành phố thông qua giao thông nhanh gọn. Có thể tùy ý chuyển đổi giữa phồn hoa và yên tĩnh, tận hưởng êm đềm.

Thậm chí Trương Tiểu Kiếm vừa nghe thấy nơi này cũng phải thờ dài:

- Biệt thự Lâm Ngữ, nơi tốt nhỉ, hình như là do công ty hữu hạn khai phá bất động sản Hồng Khôn Hoàn Vĩ kiến thiết, nhà lầu cao cấp, nghe nói giá một căn ít nhất hơn hai mươi triệu?

- Hai mươi tám triệu. – Trần Tử Hào cười nói: - Nhưng anh đừng chút quan hệ, mua giá hai mươi lăm triệu. Bây giờ không chỉ có nhiều đó đâu.

Nhìn xem khí phách của người ta kìa, Trương Tiểu Kiếm lại đau lòng --- Vì sao hôm qua anh không đòi thêm nhiều chút nhỉ?

A a a a a! Quả nhiên là nghèo khó hạn chế kết cấu của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Heo Heo Chạy Mau?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Benz Maybach đi vào khu vực 5, nhanh chóng đến nơi.

Đi vào bên trong khu đô thị biệt thự Lâm Ngữ, thẳng đến biệt thự số 128, vừa xuống xe Trương Tiểu Kiếm đã thờ dài --- không hổ là biệt thự nha, không nói cái khác, chỉ nhìn xem diện tích này, ở cái thành phố Thiên Kinh tắc đất tắc vàng này, chỉ riêng miếng đất này đã trị giá chừng ba mươi triệu rồi!

Lại nhìn chiếc Porsche Panamera màu trắng đỗ trong gara kia...

Lại thêm chiếc Benz Maybach mà Trần Tử Hào đang lái...

Trái tim Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu nhỏ máu --- Đòi ít tiền, hu hu hu...

Vào sân, ấn chuông cửa, người mở cửa là Dương Tử Anh. Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lại đây vội vàng mời hấn vào trong:

- Trương đại sư đến đây, mau mời vào mau mời vào.

- Vâng, chào chị chào chị. – Trương Tiểu Kiếm vào phòng khách, trước tiên túy ý nhìn xung quanh: - Ai yoo, biệt thự này xác thực là không bình thường nhỉ. Còn thật là đáng giá đấy, rộng mở.

- Trương đại sư khách khí. – Dương Tử Anh cười mỉm chị, sau đó gọi trên lầu: - Đình Đình, Trương đại sư đến đây, nhanh xuống dưới châm trà cho

Trương đại sư!

Đình Đình?

Nghe vào tai có vẻ là con gái nhĩ...

- Đến đây. – Một thanh âm không quá nguyền ý truyền đến từ trên lầu: - Có tí thôi mà cũng không cho người ta ngủ ngon, thật là...

Trần Tử Hào có chút xấu hổ:

- Trương đại sư ngài đừng trách móc, đây là con gái ruột của tôi, Trần Nhã Đình, bị tôi chiều hư rồi. Chẳng qua con bé vẫn đang học về phương diện phong thủy tướng thuật, tôi định gọi nó xuống gặp mặt cậu một chút, cậu cũng có thể dẫn dắt thêm cho nó.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Oh, khách khí khách khí.

Rất nhanh, một tiểu cô nương ước chừng trên dưới hai mươi tuổi từ trên lầu đi xuống.

Tiểu cô nương này buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo ngủ gấu Pooh, đi dép lông lều, vừa ngáp vừa xuống lầu:

- Đến đây đến đây, Trương đại sư nào cơ...

Cô nàng rất xinh đẹp, cực kỳ thanh tú, nhất là làn da hết sức trắng nõn, thân cao ước chừng 1m60, đôi mắt to hiêu kỳ nhìn Trương Tiểu Kiếm. Sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức phát hiện ánh mắt của cô nàng càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng...

- Ông không phải là streamer chuyên chém gió kia sao? – Trong khoảnh khắc, toàn thân Trần Nhã Đình đều tỉnh táo lên: - Sao ông không đi live stream chém gió đi? Đến nhà tôi làm gì?! Hóa ra ông chém gió còn chém đến chỗ ba tôi cơ à!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mẹ kiếp đầu năm này thế giới đã nhỏ đến mức này rồi sao?!

Phòng live stream của anh mày tổng cộng mới hơn ba trăm khán giả, ai ngờ được lại gặp phải một đứa ở đây?!

Trương Tiểu Kiếm nháy mắt roi mồ hôi, lần này không được ổn lắm rồi...

- Đình Đình đừng nói lung tung! – Dương Tử Anh ở bên cạnh nhủ mày nói: - Bất lịch sự. Vị đây là Trương đại sư, hôm qua bệnh trong lòng của ba mày chính là do hấn chữa khỏi. Người ta là đại sư chính cống.

Trương Tiểu Kiếm cười gượng:

- Tạm tạm thôi tạm tạm thôi...

- Đại sư? Ông á? – Trần Nhã Đình lại thật sự từng xem Trương Tiểu Kiếm làm live stream, nói: - Một tên streamer thuê người diễn thôi mà. Nếu ông là đại sư, vậy thì con đã có thể xem phong thủy cho người khác rồi!

Con nhóc này cho rằng Trương Tiểu Kiếm chính là kẻ lừa đảo giang hồ, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm giống như đang nhìn thần côn!

- Vậy... - Trần Tử Hào cũng có chút buồn bực, nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Trương đại sư ngài thật sự từng làm live stream à?

- Sở thích nghiệp dư. – Mẹ kiếp, streamer thì sao? Anh làm streamer trở ngại mày à? Trương Tiểu Kiếm hí nửa mắt nhìn Trần Nhã Đình, hừ hừ nói: - Bình thường nhảm chán nên làm live stream tìm trò vui ấy mà. Làm streamer ăn gạo nhà mày à?

- Nói nhảm! – Trần Nhã Đình càng nói càng hưng phấn: - Tôi chính là Heo Heo Chạy Mau đây nè! Còn thưởng cho ông hai chiếc máy bay cỡ lớn nhé!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt, con này lại chính là Heo Heo Chạy Mau á?! Thế giới nhỏ đến thế sao?! Đây chính là nhóm khán giả đầu tiên của mình á!

Tổ sư quả nhiên là vĩnh viễn không thể biết được đứa ngồi trước máy tính là người hay quý!

Anh vẫn cho rằng con này là đàn ông tinh khiết...

Nhưng nói đến đây... Emmmm... Cô nàng này còn từng thưởng cho mình, thật đúng là có thể nói là người chống lưng cho mình...

Thôi nhường nó chút...

Nề tình hai chiếc máy bay cỡ lớn kia...

- Sao? Bây giờ không nói nữa? – Trần Nhã Đình cười lạnh: - Bị tôi biết rõ thân phận lừa đảo, ông bảo nên làm sao bây giờ.

Vừa nghe lời này, Trương Tiểu Kiếm không khỏi nổi giận!

Mẹ kiếp! Cái gì gọi là thân phận lừa đảo? Anh lừa mày cái gì?!

Bệnh trong lòng là do anh chữa khỏi, hôm nay cũng là do bố mày mời tao đến. Mày cho rằng anh nguyện ý chạy từ xa tới đây à?!

- Đình Đình! – Lúc này Trần Tử Hào đã không ngồi yên được: - Bất lịch sự! Bình thường ba dạy con thế nào?! Sao có thể nói chuyện với khách của ba như thế?!

Sau đó nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm:

- Trương đại sư cậu đừng nghe nó nói bậy, đứa nhỏ này bị anh chiều hư rồi.

Ừm, không cần nói anh cũng đã biết, con này chính là muốn bị đánh, đánh mông một trận là được!

- Được rồi – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Không nói nhảm nữa, chúng ta xem phong thủy trước đi.

Hắn chuẩn bị bắt đầu xem phong thủy, nhưng bên kia Trần Nhã Đình không chịu, con người của cô nhóc bỗng nhiên quay tròn một vòng, trong chớp mắt đổi sang khuôn mặt tươi cười:

- Chờ chút, Trương đại sư ngài đừng có vội. Vừa rồi là tôi không đúng, thế này... Xin hỏi sư môn của đại sư ngài ở chỗ nào?

Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn Trần Nhã Đình.

Trực giác nói cho hắn biết, có kỳ quái trong này!

Vừa thấy đã biết con nhóc ranh ma này sẽ không có lòng tốt, khẳng định có bẫy!

- Sư môn của tôi... – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi, nói: - Có nói cô cũng chưa chắc đã biết, vậy thì khỏi cần nói đi.

- Đừng mà. – Trần Nhã Đình vội la lên: - Sư phụ của tôi cũng có chút tiếng tăm trong giới đó. Anh cứ nói đi, tôi đoán chắc hẳn nhất định biết rõ!

Ai yoo cái đệ, con nhóc này là muốn đặt bẫy anh à? Muốn dò xét anh?

Nếu bị mày dọa sợ thì anh còn chơi cái búa nhé!

- Sư phụ của tôi à... – Trương Tiểu Kiếm há miệng tuôn trào: - Sư phụ của tôi được xưng là Thiên Cơ tôn giả, ở trong giới đó cũng là một nhân vật lừng lẫy, tên khai sinh Hồng Thiên Cơ, dùng La Kinh Lục Chữ xuất thần nhập hóa! Còn về sư công Triệu Minh Ngọc của tôi, vậy thì càng không cần phải nói, nhân vật giống như là thần tiên lục địa, bình thường không biết tung tích, vẫn đang dạo chơi bốn bể. Tôi muốn gặp mặt một lần cũng khó ấy chứ!

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong lời này liền nâng chung trà lên uống ngay.

Nhóc con, anh mày tùy tiện tìm một cái tên của đại sư phong thủy trước kia từng vô tình nhìn thấy, cấp bậc đồ cổ, mày cứ điều tra đi. Có thể điều tra ra được xem như mày giỏi!

- Hồng Thiên Cơ, Triệu Minh Ngọc? – Trần Nhã Đình lẩm bẩm: - Sao lại nghe quen quen thế nhỉ? Chờ tôi gọi điện thoại!

Cô nàng nói rồi chạy đi gọi điện thoại, lập tức nghe thấy cô nàng nói ở bên kia:

- Sư phụ, trong nhà con có một thằng lừa đảo giang hồ tới đây, nói sư phụ của hắn là Hồng Thiên Cơ, sư công là Triệu Minh Ngọc... Thầy nói gì?! Hồng Thiên Cơ là sư tổ của con à?!

“Phụt -----!!!”

Trương Tiểu Kiếm nhất thời không nhịn được, phun nước trà ra đầy đất!

Đậu má, anh mày thuận miệng chém gió thôi mà cũng thành sự thật rồi à?! Thật sự có một thằng tên là Hồng Thiên Cơ sao?!

Còn là sư tổ của Trần Nhã Đình?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Long đại sư giá lâm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Khi đó Trương Tiểu Kiếm lập tức choáng!

Mẹ kiếp... Đây là sắp nổ banh xác rồi! Nổ hơi bị lớn hơi bị lớn rồi...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, đi ra cho tao! Tại sao tao tùy tiện nói một người thôi mà lại có thật hả? Hơn nữa còn là sư tổ của con này?!

Hệ thống:

- Bóp bóp bóp.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái ĐM này chết đi cho tao nhờ!

Hơi rối rắm, hơi rối rắm ha, chải chuốt lại xem nào...

Đầu tiên, chính là xác thực có một nhân vật như vậy trong giới, tao thấy đó không phải là giả rồi. Sau đó ý, nhân vật này còn trùng khớp là sư tổ của Trần Nhã Đình, ai biết tao chỉ chém cái gió thôi mà chém trúng đích luôn!

Hay là anh mày đi mua số xố nhĩ?

Bên kia Trần Nhã Đình đã gọi điện thoại xong, sau đó kéo lê dép trong nhà đi tới, liếc xéo Trương Tiểu Kiếm:

- Hừ, sư phụ của tôi lập tức đến ngay. Ông đừng đắc ý sớm, đến lúc đó xem thử ông trình bày như thế nào!

Trương Tiểu Kiếm cười he he, đầy mặt nhẹ như mây gió:

- Sư phụ của cô đến đây, hình như tôi còn phải gọi là... Sư diệt?

ĐM ông trời ấy chứ sư diệt! Sắc mặt Trần Nhã Đình biến đổi trong giây lát.

- ...

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói vậy, cô là... phải gọi cái gì ấy nhĩ? Đừng vội nha, chờ tôi baidu một phát...

Trần Nhã Đình: "..."

Trương Tiểu Kiếm cầm di động bắt đầu đọc:

- Đồ đệ của sư diệt thì phải gọi thế nào? Baidu zhidao, đáp án tốt nhất: đồ đệ của sư diệt thì gọi là đồ tôn...

Sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trần Nhã Đình:

- Đồ tôn.

Trần Nhã Đình: "..."

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục:

- Sư thúc của sư phụ thì gọi là gì? Baidu zhidao, đáp án tốt nhất: Sư thúc của sư phụ thì gọi là sư thúc tổ, hi vọng có thể giúp được bạn!

Trần Nhã Đình: "..."

Ai yooo, Trương Tiểu Kiếm dường như đã nhìn thấy năng lượng cảm xúc -999 bay lên trên đầu Trần Nhã Đình...

Ha ha ha ha ha ha! Muốn đấu với anh à!

- Ông ông ông ông ông đừng vui quá sớm! – Trần Nhã Đình kêu lên: - Chờ sự phụ tôi đến, đến lúc đó nhìn xem hấn vạch mặt ông như thế nào!

Trương Tiểu Kiếm lại uống một ngụm trà:

- Đúng rồi. Ai yoo vậy thì tôi cứ chờ là được.

Tuy rằng ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng vẫn rất khẩn trương --- Chờ người ta thật sự đến đây thì phải xử lý thế nào đây?

“Ting tong ---!”

Rất nhanh, tiếng chuông cửa vang lên, Trần Nhã Đình xông ra ngoài:

- Chờ tôi mở cửa cho sự phụ!

Sau đó cửa mở ra.

- Xin chào, kiểm tra đồng hồ nước...

Trần Nhã Đình nhất thời mờ mịt: “...”

Trương Tiểu Kiếm ở bên cạnh cười:

- Ai yoo, xem cô kích động kìa, không cần thế không cần thế...

Trần Nhã Đình tức đến mức nghiến răng nghiến lợi:

- Coi như ông may mắn!

“Ting tong ----!”

Tiếng chuông cửa lại vang lên, Trương Tiểu Kiếm nói trôi chảy:

- Thu tiền điện?

Trần Nhã Đình mở cửa...

- Xin chào, thu tiền điện.

Trần Nhã Đình: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Trần Nhã Đình!”

Quả thực điên tiết luôn!

Trương Tiểu Kiếm ở bên cạnh vui ngất trời, anh liền nhận điểm số khiếp sợ của mày nhá, he he!

- May cho ông đấy... - Trần Nhã Đình tức giận, đặt mông ngồi trước mặt Trương Tiểu Kiếm: - Tôi chờ xem tiếp theo có ai đến cứu ông!

- Xi – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Anh còn cần người cứu sao? Vừa rồi hai người kia là cứu cô ấy, đợi lát nữa sự phụ cô đến, thân phận đồ tôn của cô được chứng nhận luôn rồi nhé...

Trần Tử Hào: “...”

Dương Tử Anh: “...”

Hai người ngồi bên cạnh không hiểu ra sao, hoàn toàn không chen miệng vào được. Con gái nhà mình lại có quan hệ với sự môn của Trương đại sư sao? Mà... Nghe nói Hồng Thiên Cơ là nhân vật nhìn rõ âm dương cơ...

“Ting tong ----!”

Chuông cửa lại vang lên, Trần Nhã Đình lập tức vừa nhảy vừa chạy đi ra, tức giận kêu to:

- Ai?! Nếu là lại đến thu tiền điện thì tôi...

- Mở cửa! – Bên ngoài vang lên thanh âm của một người đàn ông trung niên: - Nói chuyện với sư phụ kiểu gì thế hả?

Trần Nhã Đình nhát thối lùi lại:

- Sư phụ, vừa rồi con...

Mở cửa, một người đàn ông trung niên ước chừng bốn lăm bốn sáu đi vào.

Người đàn ông mặc một bộ áo dài màu xám, tóc đầu đinh, chân mang giày vải màu đen, cầm một chuỗi hạt trên tay lẩn qua lẩn lại, đằng sau còn có một tài xế chào hỏi hân:

- Long đại sư, tôi chờ ngài ở trong xe.

- Đi đi. – Long đại sư nhẹ nhàng phẩy tay, sao đó nghênh ngang đi vào phòng.

Đây chính là sư phụ của con gái, lúc trước khó khăn lắm mới mời được, hai vợ chồng Trần Từ Hào Dương Từ Anh vội vàng đứng dậy:

- Long đại sư đến đây.

- Ừm – Long đại sư đỉnh đạc ngồi xuống, trước tiên là trừng mắt nhìn Trần Nhã Đình một phát: - Hoang mang rối loạn nói vớ nói vẩn. Bình thường thầy dạy con như thế nào? Chúng ta làm nghề này phải vững vàng, phải cho người ta cảm giác như thế, biết không? Con xem lại con đi, làm thầy mất mặt!

Trần Nhã Đình vừa rồi còn nhảy giống con thỏ, bây giờ lại giống như con mèo vậy:

- Vâng, biết rồi sư phụ.

Máng học trò Trần Nhã Đình xong, lúc này Long đại sư mới nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm, nhú mày nói:

- Tôi nghe Nhã Đình nói, sư phụ của cậu là Hồng Thiên Cơ?

- Đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ: - Nghe nói ngài cũng kế thừa cùng mạch với sư phụ tôi?

- Không sai. – Long đại sư đánh giá Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, nghi hoặc nói: - Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy sư công của tôi có đồ đệ nhỏ như vậy. Tôi xếp thứ ba trong số các sư huynh đệ chúng tôi, thẳng sáu nhỏ nhất năm nay cũng đã ba mươi tám tuổi, cậu ở chỗ nào ra?

- Đó là một câu chuyện dài. – Trương Tiểu Kiếm cười he he, hoàn toàn không cần trượng, há miệng bắt đầu chém: - Năm tôi ba tuổi vô tình gặp được sư phụ, khi đó sư phụ nhìn thấy tôi khung xương kỳ lạ tự nhiên đứng đầu, cho nên thu tôi làm đệ tử quan môn. Haizzz, đáng tiếc, bản thân tôi có chút ham chơi, học nghệ không được giỏi lắm, sơ sơ cũng mới có bảy tám phần bản lĩnh của sư phụ thôi!

Đại đệ tử quan môn!

Vừa thốt ra lời này, khiến cho Long đại sư chấn động!

- Đây... - Long đại sư cũng không biết rõ hư thực của Trương Tiểu Kiếm, Hồng Thiên Cơ đã dạo chơi bốn bể mấy chục năm, không cần nói đến ngày xưa còn chưa có wechat QQ các thứ đâu, bây giờ đã trôi qua mấy chục năm rồi, có còn sống hay không thậm chí là một ẩn số, có muốn hỏi cũng không hỏi được. Nhưng mà hình như trừ sáu sư huynh đệ bọn họ, người biết được cái tên Hồng Thiên Cơ có vẻ không nhiều lắm. Ít nhất người trẻ tuổi mới hơn hai mươi trước mắt này không có khả năng biết được!

Chẳng lẽ hẳn thật sự là đại đệ tử quan môn của sư công?

Long đại sư quay tròn con người, nảy ra ý hay, nói:

- Vậy đi, không biết Trương tiểu hữu có thể bày ra mấy chiêu xem thử xem? Sư môn chúng ta cũng là có thủ pháp rất độc đáo, thật hay giả vừa nhìn là biết. Không biết ý của Trương tiểu hữu thế nào?

Ah? Ý là muốn khảo nghiệm tôi chứ gì?

He he, chỉ sợ sẽ khiến các người thất vọng rồi. Nếu như anh bị thử này làm khó, vậy thì anh còn chơi được nữa sao?

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, lập tức đứng dậy: - Vậy thì tôi biểu thị cho mọi người xem một chút, bí mật bất truyền chân chính của sư môn chúng tôi. Đầu nhìn kỹ nhé!

Mua kỹ năng [Thầy phong thủy level 2 cấp hoàn mỹ]! Có thể nhìn được vận mệnh của một nhà!

Một cỗ tin tức phức tạp dừng mãnh tràn vào đầu óc, khắp thiên địa này, quả thực chính là rộng mở trong sáng!

Lúc này tất cả đồ vật ở trước mắt Trương Tiểu Kiếm rõ ràng có khác biệt so với trước kia!

Vạn vật trong thiên địa, không có gì là không tuân theo đạo lý phong thủy hòa hợp với nhau!

- Rồi, đi thôi, tôi nhìn xem bên ngoài trước. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi, lập tức dẫn theo mấy người đi ra ngoài, dạo một vòng quanh biệt thự, bình luận: - Nơi này là hệ thống biệt thự độc lập, mặt trước hướng vào hồ nhân tạo, sau lưng dựa vào đồi núi nhỏ, bên trái có cây cối phủ xanh, bên phải có đình nghỉ chân, chung quanh có nước bao quanh. Không tẻ không tẻ, trước có Chu Tước, sau có Huyền Vũ, bên trái Bạch Hổ vào rừng, bên phải Thanh Long được nước, là bố cục phong thủy đứng đầu. Bất kể là cao thấp của địa thế, hay là vị trí của bốn thú đều không thể xoi mói. Trần ca, không phải là tôi nịnh hót, ánh mắt của anh tốt lắm đấy!

- Tăm tịt tăm tịt – Trần Tử Hào nghe vậy cũng vui vẻ: - Lúc trước xác thực là có mời Long đại sư nhìn qua.

Long đại sư đắc ý nói:

- Việc nhỏ thôi, không đáng giá nhắc đến không đáng giá nhắc đến.

Xem bên ngoài xong, thì đến lượt xem bên trong.

Trương Tiểu Kiếm dẫn theo mấy người vào nhà, bắt đầu quan sát nội bộ biệt thự.

- Cổng chính quay lưng phía bắc hướng về phía nam, nhà bếp nhà vệ sinh cầu thang cũng không có vấn đề gì. – Trương Tiểu Kiếm vừa xem vừa gật đầu, nói: - Kết cấu trong phòng gần như hoàn mỹ. Nhưng không biết vì sao, tôi vẫn luôn cảm giác được một luồng tà khí. Chờ tôi nhìn xem kỹ càng...

Lên lầu hai, Trương Tiểu Kiếm vừa đi lên đã ngăn cản cả người.

Bởi vì bên cạnh cầu thang lầu hai, đang đặt một đôi Kỳ Lân bằng đồng!

Kỳ thật vị trí của đôi Kỳ Lân này cũng không có vấn đề gì, nhìn bằng ánh mắt của Trương Tiểu Kiếm sau khi có kỹ năng mà nói, thứ này xác thực là được cúng tế rồi, thoát nhìn còn là được cao nhân cúng tế.

Trương Tiểu Kiếm sờ đầu Kỳ Lân, hỏi Long đại sư:

- Long đại sư, đôi Kỳ Lân này, anh nhìn chưa?

- Đúng là nhìn rồi. – Long đại sư gật đầu: - Tôi cúng cho nó.

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm cười, sau đó nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm, chỉ sợ vấn đề ở trên người con Kỳ Lân này!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ah, đồ Tôn con đi đâu thế đồ Tôn?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kỳ Lân? Không thể nào không thể nào! – Long đại sư lắc đầu như trống bỏi: - Tôi làm theo phương thức sắp đặt Kỳ Lân Tì Hưu linh tinh các thứ mà sư phụ từng giảng cho tôi nghe, tuyệt đối không thể nào xảy ra vấn đề gì được! Cúng tế cũng là chân truyền từ sư môn, sao có thể có vấn đề được?

Rất cục bất được sơ hở!

Bên cạnh Trần Nhã Đình khoanh tay cười lạnh:

- Lộ đuôi chưa? Đôi Kỳ Lân này á, tôi nói không ngoa đâu, không chỉ có sư phụ tôi từng xem, không ít bạn bè của ba tôi cũng từng xem rồi. Tất cả mọi người đều nói không có bất cứ vấn đề gì, sao đến lượt ông lại bảo là không thích hợp? Cho nên rất rõ ràng, ông chính là thằng lừa đảo! Giả! Đại đệ tử quan môn của sư môn cái gì đều là giả!

Con nhóc chết tiệt, thật đúng là không quên đối chọi với anh mày!

Nhóc con, nếu là người bình thường có lẽ thật sự không làm gì được mày.

Đáng tiếc, anh mày là người có hệ thống!

Biết hệ thống có nghĩa là gì không?

Có nói mày cũng không hiểu!

Cho nên anh trầm lặng, anh không nói!

- Cô nói không sai. – Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nháy mắt với Trần Nhã Đình, nói: - Tôi đâu có nói cùng tể với sắp đặt Kỳ Lân đồng này có vấn đề gì đâu. Tôi nói là, đôi Kỳ Lân đồng này, có vấn đề.

Kỳ Lân đồng có vấn đề?

Mấy người Trần Từ Hào liếc nhìn nhau, cuối cùng là Long đại sư lên tiếng:

- Tiểu hữu, cậu nói con Kỳ Lân đồng này, có vấn đề gì? Thật không liên quan đến cúng tế với bày đặt?

- Đương nhiên. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, nói: - Đầu tiên ấy, đôi Kỳ Lân đồng này cao sáu mươi sáu centimet, trái đục phải cái, hai mắt đều là đá beryl màu lục, phong chùng giá thành đắt đỏ.

Bên này Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong, bên kia đám người Trần Từ Hào đồng thời gật đầu.

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục nói:

- Tiếp theo ấy, sau khi chuyển đôi Kỳ Lân đồng này về nhà, mọi việc trong nhà của Trần ca bắt đầu không thuận lợi. Vì thế Trần ca lại mời Long đại sư đến hỗ trợ cúng tế bài trí, tôi nói đúng không?

- Đúng đúng đúng, chính là như thế! – Trần Từ Hào gật đầu như gà mổ thóc: - Nhưng mà hình như cúng tế rồi mà vẫn không được cải thiện tí nào. Vì sao lại như thế? Là phương thức cúng tế không đúng sao?

- Cúng tế à... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, nói: - Dựa theo phương pháp của sư môn chúng ta, chính là trước nói tiếng mạo phạm, sau đó dùng chỉ đỏ quấn ba vòng lên cổ Kỳ Lân, lấy tiết gà ra, dùng ngón tay dính một ít, bôi lên đôi mắt của Kỳ Lân, từ con đục tới con cái, bôi từng cái một.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Long An Dương!”

- Đúng đúng đúng, cúng tế làm như thế không sai! – Ánh mắt Long An Dương trừng to: - Chẳng lẽ tiểu hữu cậu thật đúng là... Đại đồ đệ của sư công chúng ta chẳng?

Đến đây thì Long đại sư đã tin một nửa. Nhưng mà hắn vẫn không muốn tin tưởng Trương Tiểu Kiếm chính là sư thúc của hắn...

Chung quy chênh lệch tuổi tác không khỏi quá lớn...

- Bình thường mà nói, Kỳ Lân là con vật tượng trưng cho may mắn, đặt ở trong nhà có thể có phúc có vận may, còn có thể trừ bỏ cái ác, ngăn cản tai nạn. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Nhưng quan trọng là, nếu là Kỳ Lân bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng mà đôi Kỳ Lân này của các anh, lại không bình thường.

Kỳ Lân không bình thường!

Vừa thốt ra lời này, Trần Từ Hào cùng Long đại sư không khỏi sợ ngây người!

Con Kỳ Lân đồng này, bất kể là công nghệ chế tạo hay là kiểu dáng hay là giá cả đều là lựa chọn hàng đầu mà, thuộc về đẳng cấp tốt nhất, vậy mà lại không bình thường sao?

- Trương đại sư, rốt cục là không bình thường như thế nào? – Trần Từ Hào cảm thấy toàn thân không thoải mái, càng nhìn Kỳ Lân lại càng thấy khó chịu, ở bên cạnh nói với: - Còn xin Trương đại sư nhất định phải giải thích nghi hoặc giúp tôi!

- Không bình thường ở chỗ, nằm trong cơ thể con Kỳ Lân đồng này đấy. – Trương Tiểu Kiếm khẽ thờ dài, sau đó nhìn Long đại sư, trong giọng nói lại tràn ngập chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, như là người bề trên nói với con cháu của mình: - Long sư diệt, so với sư phụ tôi mà nói, bản lãnh anh học được chỉ sợ cùng lắm mới được bốn phần thôi. Vị trí bày đặt của Kỳ Lân là không sai, cúng tế cũng không sai, nhưng không có hiệu quả. Anh biết điều này nhưng lại không biết vì sao lại thế. Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu được. Haizz... Đáng tiếc, đáng tiếc quá...

Long đại sư lập tức mờ mịt!

Bị Trương Tiểu Kiếm nói vậy khiến cho đầy đầu mơ hồ đầy mặt ngớ ngẩn!

Chẳng lẽ phương pháp của hắn không đúng?

Bên cạnh Trần Nhã Đình: “...”

Cô nàng đã triệt đá há hốc mồm! Thằng này không phải là lừa đảo giang hồ sao?! Một thằng streamer thuê người diễn thôi mà! Vậy mà lại trâu bò thế sao?!

- Nể tình cùng là đồng môn, tôi chỉ điểm cho anh một lần, nhìn kỹ nhé. – Lúc này khí phách biểu cảm của Trương Tiểu Kiếm kia, quả thực chính là đại sư phong thủy cấp cao nhất trong giang hồ nhé, cho dù các vị lão tiền sinh hơn trăm tuổi đến đây cũng không có điều bộ chuẩn như hần cơ: - Khụ khụ, trong thân thể của Kỳ Lân đồng, bị chôn một thứ. Biết là cái gì không?

Bốn người đồng thời lắc đầu:

- Không biết.

- Mọi người sẽ biết ngay thôi. – Trương Tiểu Kiếm chỉ huy mấy người đẩy ngã Kỳ Lân đồng, sau đó bắt đầu sờ soạng bên trong Kỳ Lân đồng, rất nhanh lại cười nói: - Tìm được.

Sau đó, mọi người đã nhìn thấy hần lấy ra hai khúc xương thật dài từ bên trong cơ thể con Kỳ Lân đồng!

Nhìn kiểu dáng này là...

- Đây là xương rắn?! – Trần Tử Hào nhìn không chớp mắt: - Ai chôn nó vào?!

- Haizz, điều này... - Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó nói: - Đây quả nhiên là hại người không nhẹ mà. Nói thật cho mọi người, trong khi đúc con Kỳ Lân đồng này, có hai con Trúc Diệp Thanh bị bỏ vào trong thân thể nó. Trúc Diệp Thanh còn sống, bị nhốt ở trong thân thể Kỳ Lân đồng. Mọi người suy nghĩ mà xem, Trúc Diệp Thanh chính là thứ kịch độc, bị nhốt chặt trong thân thể Kỳ Lân đồng, vừa đói vừa độc, ở trong sự mòn mỏi chúng tôi có một cái tên riêng, gọi là Độc Sát Đồng Kỳ, cực kỳ ác độc!

“Điểm số khiếp sợ +16! +18! +20! +22!”

Bốn người ở đây bị Trương Tiểu Kiếm nói thế toàn bộ sững sờ!

Độc Sát Đồng Kỳ, vừa nghe đã cảm giác thật là độc ác công nhận không?!

Thật ra thì cái tên này là do Trương Tiểu Kiếm chém gió thôi, nhưng quan trọng là mấy người ở đây đều tin là thật nhé!

Bởi vì thật sự lấy xương rắn ra mà!

- Đây... Đây... - Trần Tử Hào vươn tay ôm ngực, suýt nữa ngã ngồi xuống đất, đột nhiên hét lớn: - Đường Hoành Văn, mày dám âm thầm hại tao! Bỏ không cho mày yên!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Được rồi, không cần hỏi, nhất định là do cái tên Đường Hoành Văn nào đó tặng đôi Kỳ Lân này rồi...

- Vậy... Vậy... - Long đại sư cảm thấy toàn thân không ổn định: - Tiếp theo nên làm gì bây giờ? Đôi Kỳ Lân đồng này...

Trương Tiểu Kiếm lại lục lọi bên trong, nói:

- Lấy xương rắn ra được là ổn rồi, sau này đảm bảo Trần ca sẽ xuôi gió xuôi nước, bình an vô sự.

- Thật... Thật sự sao? – Trần Tử Hào nhìn chằm chằm vào đôi Kỳ Lân đồng, vừa nhìn vừa lau mồ hôi lạnh: - Phù... May mắn may mắn, may có Trương đại sư đến xem...

Không ngờ hần vừa nói đến đây, di động đã vang lên.

- Alo, tôi đang bận đây. – Trần Tử Hào tức giận nói: - Có việc gì cứ chờ... Cái gì?! Cậu nói gì cơ?! Người nợ chúng ta ba mươi triệu lúc trước vừa mới trả tiền hả?! Hơn nữa là tiền mặt?!

“Điểm số khiếp sợ +8! +9! +11!”

Long đại sư quỳ thẳng xuống đất:

- Sư thúc! Sư thúc xin nhận cúi đầu của sư đệ!

Trương Tiểu Kiếm phát tay nhẹ như mây gió:

- Ai yoo yoo, sư đệ con nhìn con đi, khách khí thể...

Sau đó nhìn sang bên cạnh Trần Nhã Đình:

- Ai yoo, đồ tôn, con nhìn xem... Khụ khụ...

Trần Nhã Đình: "..."

Cô nàng còn muốn phản kháng, nhưng ai biết vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ba đôi mắt như muốn giết người ----

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +21 đến từ Trần Nhã Đình!"

Trần Nhã Đình sợ đến mức muốn khóc, ánh mắt ba mẹ thật là đáng sợ! Thật đáng sợ!

- Sur... Sur thúc tổ... - Trần Nhã Đình cúi đầu, nói nhỏ: - Vừa rồi... Vừa rồi đều là lỗi của con. Còn... Còn mong sur thúc tổ không trách phạt...

- Được được được. - Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt: - Ai yoo đồ tôn, vừa rồi đều là hiểu lầm, đồ tôn không tin cũng là bình thường. Nhưng mà bây giờ đồ tôn con cũng nên tin nhì... Ah, đồ tôn con đi đâu đấy đồ tôn?

...

...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Đập chai!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trần Nhã Đình quả thực là buồn bực đến bay lên!

Cô vốn định tổ giắc tên lừa đảo này, ai biết lại biến thành đồ tôn một cách không hiểu ra sao!

Mày xem cái tên đáng chết kia mở mồm ngậm mồm là đồ tôn nè khôn khiếp!

Nhưng vấn đề là bây giờ người ta chiếm ưu thế, mình không thể phản kháng được!

Thật là bức chết bốn cô nương!

Về phòng ngủ đi cho rồi!

- Trương đại sư, con gái tôi có chút buồn bực, còn mong Trương đại sư đừng lấy làm phiền lòng. - Lúc này Trần Tử Hào nhìn Trương Tiểu Kiếm quả thực giống như là nhìn thần tiên, nói chuyện cũng là khách khí các thứ: - Trương đại sư, ngài mau nhìn giúp tôi xem căn nhà này có vấn đề nào khác không?

Trương Tiểu Kiếm làm bộ làm dáng nhìn một vòng, sau đó nói:

- Ừm, trước mắt thì không có vấn đề gì.

Có những lời này của hần, vợ chồng Trần Tử Hào nhất thời yên lòng.

Nhân vật trâu bò như thế nói không thành vấn đề, vậy thì tuyệt đối là thật sự không thành vấn đề --- Vừa rồi tiền nợ đều trả về hết rồi, đây chính là công lao thật sự nhá! Đặt ở chỗ kia có thể nhìn thấy!

- Ai nha, Trương đại sư, có thể quen biết với ngài thật là tốt quá. - Trần Tử Hào đứng dậy, nói: - Ngài xem... Tôi cũng không biết nên cảm tạ ngài như thế nào, này...

- Khách khí như vậy làm gì. - Trương Tiểu Kiếm đứng dậy, ôm hai tay đi đằng trước, phong thái như cao nhân, nói: - Dựa theo thương lượng trước đó của chúng ta, xem phong thủy hai ngàn, trả tiền là được.

Tổ sư, tuy rằng mặt ngoài nhẹ như mây gió, nhưng thực tế trong tim đang chảy máu nè!

Đừng nói là hai ngàn, bây giờ anh bảo hai vạn thẳng này cũng tuyệt đối cho luôn. . .

Hệ thống đáng chết! Mà định giá thấp thế làm gì?!

Hệ thống:

- Cậu xác định lúc trước cậu không ngại nó cao sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ồ mài gót, thật đúng là, ban đầu đi xem bói ở công viên anh còn cảm thấy giá này rất cao không có người đến. . .

- Hai ngàn, vạ. . . - Trần Tử Hào thật là có chút do dự, không phải là giá rất cao mà là giá rất thấp. Thật ra thì vừa rồi mới thu về khoản nợ kia đều là tiền mặt, Trần Tử Hào cảm thấy tiêu hai trăm ngàn cũng không coi là nhiều cơ! Chung quy món nợ kia đã kéo dài suốt ba năm, ai biết khi nào thì người ta mới chịu trả. . . Không ngờ vừa xem phong thủy xong đã lập tức trả ngay tiền mặt luôn!

Nhưng mà bây giờ người ta lại nói chỉ thu hai ngàn. . .

- Đại sư, giá này có phải là. . . hơi thấp không? – Trần Tử Hào do dự lấy hai ngàn tệ ra: - Ngài xem, ngài giúp tôi nhìn việc lớn như vậy, tôi cứ cảm thấy chút tiền này. . .

- Hai ngàn là được. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng nhận lấy thu vào, trong lòng sắp khóc, ngoài mặt lại cực kỳ lạnh nhạt, nói: - Chúng tôi làm nghề này chú ý nhất ngôn cửu đỉnh, nói hai ngàn chính là hai ngàn.

- Vậy. . . - Trần Tử Hào suy nghĩ, cuối cùng chỉ phải đồng ý: - Được rồi. . .

Sau đó quay đầu lập tức rống to:

- Đình Đình! Còn không may xuống đây tiễn Trương đại sư! Dậy đưa gì nữa? Ba sắp đi ra ngoài rồi nè!

"Hệ thống: Điểm số kiếp sợ +8 đến từ Trần Nhã Đình!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Hù chết mày!

- Ba, mọi người bận rộn thì bận rộn đi chứ tìm con làm chi? – Trần Nhã Đình mặc một bộ quần jeans áo thun đáng yêu đi ra, vừa đi vừa than thở: - Con còn đang định đi ngủ nè. . .

- Mày nói tìm mày làm gì? – Trần Tử Hào tức giận nói: - Con nít con nôi hoàn toàn không biết lễ phép gì cả. Sư thúc tổ của mày sắp đi rồi mà mày không chịu đưa tiễn gì cả, sao bất lịch sự thế hả?

Một tiếng "sư thúc tổ" khiến Trần Nhã Đình nhất thời lại có khuynh hướng nổi tung, nhưng chung quy là ba mẹ đều đang ở đây, cô không dám khinh suất, đành phải nhịn!

- Tới tới tới, Trương đại sư ngài lên xe. – Trần Tử Hào đưa Trương Tiểu Kiếm vào trong Maybach trước, sau đó nói: - Chúng ta lập tức ký hợp đồng thôi. Đến lúc đó ngài bảo căn nhà nào tốt, chúng ta lập tức ký căn đó!

- Sư thúc, chúng ta bảo lưu wechat cái đi. – Long đại sư thấy Trương Tiểu Kiếm sắp rời đi, vội vàng nói: - Về sau có chỗ nào không hiểu con sẽ xin chỉ bảo nhiều nhiều, được không?

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, hai người add wechat, sau đó nói: - Vậy thì trước hết cứ như thế. Anh đi về trước đi.

Long đại sư cúi đầu chín mươi độ:

- Cung tiễn pháp giá của sư thúc.

Ai nha lời nịnh hót này sao mà dễ nghe thế!

Sau đó quay đầu nhìn Trần Nhã Đình:

- Ai nha đồ tôn nè, sư thúc tổ của con đi trước nhé, về sau có gì không rõ cứ đến tìm ông ha, sư thúc tổ cam đoan khiến con hài lòng!

Trần Nhã Đình: "..."

Con nhóc tức đến mức nắm tay trắng bạch!

Trần Nhã Đình cảm giác đầu óc muốn nổ tung, nghẹn một lúc lâu rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Coi... Coi như ông thắng!

- Ủ đồ tôn.

Sau đó vẫy tay:

- Hẹn gặp lại đồ tôn!

Trần Nhã Đình: "..."

Con nhóc tủi thân muốn khóc --- Minh tạo nghiệt gì mà lại vô duyên vô cớ có một sư thúc tổ vậy chứ...

Trời xanh ơi đất đai hồi, có thần tiên tỷ tỷ nào có thể đánh tia sét xuống đây đánh chết cái thằng này đi!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không thể nói thế, có thể nào thì ông ba còn ở bên cạnh nè, Trần Nhã Đình hừ hừ nói:

- Biết rồi...

Trần Tử Hào bắt đầu đi lác đầu. Đứa nhỏ này, nói chuyện với sư thúc tổ mà vẫn bất lịch sự như thế!

Thôi hay là mua nhà trước đi đã, đánh sắt phải tranh thủ lúc còn nóng chứ!

Xe chạy rất nhanh, một đường nhanh như điện chớp, ước chừng nửa giờ sau, hai người Trần Tử Hào Trương Tiểu Kiếm đã đi đến văn phòng bất động sản của Long Đằng quốc tế.

- Trương đại sư, cậu xem mấy kiểu nhà này, cái nào mới là tốt nhất? – Trần Tử Hào nhìn mấy kiểu kết cấu nhà, ở đây nhất thiết phải nói nhà ở của Long Đằng quốc tế đều rất vuông vắn, không thiếu góc thiếu cạnh, thoát nhìn rất thoải mái, cho nên hẳn cũng có chút không biết lựa chọn thế nào: - Cậu nói căn nào tốt thì tôi mua căn đó. Tôi dự tính diện tích là khoảng một trăm mét vuông. Chênh lệch trên dưới là được.

- Anh yên tâm, tôi đang giúp anh lựa chọn một căn hài lòng đây. – Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt giúp Trần Tử Hào chọn nhà, nhanh chóng tìm được một căn ước chừng một trăm lẻ tám mét vuông. Trương Tiểu Kiếm nói: - Trần ca, hiện nay nhà ở trong khu dân cư của chúng tôi xác thực là còn dư không nhiều, ước chừng còn lại bảy tám căn chưa bán. Anh xem căn nhà này, coi như là tương đối tốt so với những căn còn lại. Không thiếu góc thiếu cạnh, vị trí cũng tốt, đằng trước không có vật che chắn, có câu gọi là bên trái Thanh Long cao vạn trượng, bên phải Bạch Hổ cúi thấp đầu. Đằng trước Chu Tước vỗ cánh bay, đằng sau Huyền Vũ cầu trong ổn. Từ phong thủy mà xem, tuyệt đối là nhà đẹp!

- Không hổ là đại sư, đều có một bộ lý luận, vừa vắn diệu lại đơn giản dễ hiểu! – Trần Tử Hào trực tiếp gõ thước, nói: - Chính là căn nhà này. Trả hết. Chúng ta ký hợp đồng thôi?

- Được! – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, sau đó nói: - Trả hết được giảm xuống còn 98%, tổng cộng là mười triệu bốn trăm bốn mươi ngàn. Không vấn đề chứ?

- Không thành vấn đề!

Ký hợp đồng, làm xong!

- Ai nha, Trương đại sư thật lòng rất cảm ơn cậu. – Lúc tiễn Trần Tử Hào ra ngoài, Trần Tử Hào còn không quên cảm tạ Trương Tiểu Kiếm: - Từ sau khi cậu giúp tôi đuổi ma xem phong thủy, tôi cảm thấy trạng thái tinh thần toàn thân đều khác hẳn! Như vậy, bữa sau tôi làm chủ, còn mong Trương đại sư vui lòng đến dự. Mặt khác, Đình Đình nhà tôi từ nhỏ đã thích phong thủy Huyền học, lúc trước đi theo Long đại sư cũng xem như học được nửa vòì hơi hột, về sau còn mong cậu chăm sóc nó nhiều hơn một chút.

- Đơn giản đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vẫy tay: - Trần ca đi đường thông thả nhé!

- Không vấn đề! – Trần Tử Hào chào hỏi: - Lần sau gặp lại nha!

Nhìn Trần Tử Hào rời đi, Trương Tiểu Kiếm thở phào nhẹ nhõm.

- Minh rốt cục bán được căn hộ đầu tiên rồi. Ha ha ha ha!

Đồng thời, thanh âm của hệ thống cũng vang lên:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ: Nhan sắc +3.

Nhan sắc 65!

Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm giác trên mặt có gì đó nhúc nhích. Sờ soạng cẩn thận, lại cầm đi động ra soi gương...

Đập chai!

Hệ thống tiếp tục:

- Nhiệm vụ chính tuyến kéo dài: Thành công tiến vào trước hạng 18.000.000. Hiện tại còn thiếu: 1265,88 tệ. Phần thưởng nhiệm vụ: Đến khi đó sẽ thăng cấp hệ thống, đồng thời mở ra trung tâm thương mại hệ thống.

Nhiệm vụ kéo dài! Sức mạnh +3!

Đây còn dễ nói, quan trọng là đến khi đó thăng cấp hệ thống! Còn mở ra trung tâm thương mại hệ thống!

Yoshi! Hay lắm!

Ai nha, bận bịu cả buổi sáng rồi, về nhà cho chó ăn thôi!

Cờ hó một trăm ngàn nhé, đừng bị đói chết...

- Chém nha chém nha phóng túng niềm kiêu ngạo của tao ~~~~~

Huyết sáo đến cửa nhà, ai biết vừa mở cửa ra, Trương Tiểu Kiếm lập tức tròn tròn mắt!

Đủ loại đồ đạc trong nhà bị ném đầy đất, quần áo nê, thùng nê, drap giường nê vô chán nê các thứ, tất cả đều bị [không thể miêu tả] nằm la liệt trên đất, thậm chí ngay cả sofa cũng bị xé ra một cái miếng!

Đây là có ăn trộm vào nhà sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hệ thống chém gió version official online

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ban đầu Trương Tiểu Kiếm xác thực là suy nghĩ như vậy, nhưng đợi đến khi hắn nhìn thấy mấy vết chân in trên cửa cùng với dấu răng trên chân bàn...

- Cương Đan Nhi!!! – Trương Tiểu Kiếm rít gào: - Con chó rác rưởi chết tiết mảy nhanh chút ra đây cho bố!

- Meo u...

Thanh âm của Cương Đan Nhi truyền đến từ trong phòng, cái con này lại còn thuận tiện đóng cửa lại...

- Cương! Đan! Nhi!!!

Trương Tiểu Kiếm quả thực điên tiết! Tổ sư đất nó đi dạo một ngày mới 200 tệ, ai biết mới thời gian nửa ngày nó phá hư đồ đạc cộng lại đâu chỉ có một ngàn đâu!

Xem nó cắn sofa kia!

Một đá đá văng cửa ra, Cương Đan Nhi nhất thời sợ hãi thịch thịch chui vào trong góc!

- Chui! Mày cho rằng chui vào đó thì sẽ không có việc gì sao?! – Trương Tiểu Kiếm sai bước xông lên, giang tay kéo miệng Cương Đan Nhi, dùng sức lắc, rít gào: - ĐM tao vốn tưởng giữ mày để kiểm tra tiền nhé! Ai biết không ngờ mày lại là một con chó của đội quy hoạch! Nhìn xem cái nhà bị mày phá phách kia! Mày còn hít mũi chó! Mày nhìn xem tường bị mày cào kia! Mày không đi làm ở đội quy hoạch thì thật lòng đáng CMN tiếc! Một ngày ở đội quy hoạch còn được ba trăm cơ!

Cương Đan Nhi tội nghiệp thè lưỡi ra:

- Meo u...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Có phải là mày muốn nói với tao rằng cũ không đi mới không tới không hả?! – Trương Tiểu Kiếm kéo miệng Cương Đan Nhi lại lắc một trận: - Nhưng mà ĐM đi kiểu này cũng nhanh quá mức! Nhìn xem mày cào cái gối của tao kìa! Tới nay bố mày ngủ thế nào đây hả?! Hả?! Mày nói cho tao nghe xem! Bố mày mới mua cái gối này có một tháng mày đã cào thành thế này rồi! Chẳng lẽ mày còn định cho bố mày một niềm vui bất ngờ?! Nhưng mà niềm vui bất ngờ của mày đáng sợ quá rồi đấy! Sao mày không tặng hoa đi hả?! Hả?! Sao không tặng hoa?!

Cương Đan Nhi:

- Meo u...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Mày còn meo u cái búa! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết hết cả người: - Mày là cờ hó không phải mèo nhé! Mày còn meo u! Tao... Tao... – Trương Tiểu Kiếm giơ tay đập một phát: - Tao... Tao thành khăn vớ ngực mày! Oa oa oa người ta siêu muốn khóc! Không bằng hai ta chia tay đi, chia tay đi được không?! Từ nay làm hai con cờ hó xa lạ không liên quan gì tới nhau được không?! Không phải là tao không thể dắt mày đi dạo, quan trọng là ĐM nhà tao dẻo chịu nổi đâu! Tao sợ lát nữa ông ba tao về mày sẽ chuẩn bị biến thành lẩu thịt chó thôi mày có biết không hả? Có biết không hả?!

Cương Đan Nhi bị Trương Tiểu Kiếm mắng, dùng sức vẩy đuôi nha, xem đáng thương...

Đáng thương cũng không được!

“Phù ----!”

Trương Tiểu Kiếm quả thực muốn bốc khói trên đầu, càng nhìn càng phát điên!

Nhưng mà phát điên thì có ích lợi gì, nhất định là phải dọn dẹp nhà cửa trước rồi...

Hệ thống:

- Cho nên có bạn bè từ nơi xa đến, tuy xa nhưng phải diệt!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hệ thống mày rốt cục nói được một câu dễ nghe, bây giờ anh mày nhìn Cương Đan Nhi kiểu gì cũng muốn nấu nó!

- Mày thu đầu lưỡi về cho tao! Mày có thể tôn trọng tao một chút được không hả?! Tôn trọng chút! – Trương Tiểu Kiếm nắm đầu chó của Cương Đan Nhi: - Nhìn vào mắt tao, nói về sau mày sẽ không phá nhà nữa, nói mau!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Cương Đan Nhi.”

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- ĐM mày còn khiếp sợ! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết nói: - Đến lúc này rồi mà mày còn chê tao xấu đúng không?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Cương Đan Nhi.”

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tuyệt chiêu! Thuật đánh chó chung cực!

Trương Tiểu Kiếm túm chặt lấy đầu chó:

- Nhìn tao! Không được nhúc nhích!

“Điểm số khiếp sợ +2, +2, +2, +2...”

Ah? Ngược lại là một phương pháp tốt để quét điểm số khiếp sợ đấy...

Mười lăm phút sau ----

“Điểm số khiếp sợ +1, +1, +1, +1...”

Tiếp tục tiếp tục, ba mươi phút sau ----

“Điểm số khiếp sợ +0.2, +0.2, +0.2, +0.2...”

- Thôi, tha thứ mày. – Nhìn mới thu hoạch được ba trăm điểm số khiếp sợ trong trung tâm thương mại, Trương Tiểu Kiếm cười thỏa mãn, chỉnh sửa cổ áo một chút: - Sau này phải ngoan ngoãn cho tao, có nghe không?

- Meo u... - Cương Đan Nhi nháy mắt nằm bò, hai chân trước che kín ánh mắt --- Xem ra bị thương tổn không nhẹ, Trương Tiểu Kiếm để lại dấu ấn âm ảnh đại ma vương khủng bố trong tâm hồn yếu ớt của nó...

Bíp bíp bíp, tiếng nhắc nhở của wechat vang lên ----

Ninh Thư Hào: “Kiếm ca, mấy ngày nay em với Hàm Hàm phải học thêm để bù lại hôm qua được nghỉ. Hôm nay anh không cần đến dạy cho bọn em đâu. Đúng rồi, Cương Đan Nhi sao rồi dzậy?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đã không muốn nhắc đến rồi mà mày còn nhắc!

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp gửi cho hắn một tấm ảnh chụp: “Nhìn xem Cương Đan Nhi phá nhà của tao nè! Ăn trộm vào nhà còn không thăm đến thế!”

Ninh Thư Hào: “Ai nha Kiếm ca đừng tức giận. Chị gái em dị ứng lông chó nên em cũng không có cách nào khác mà...”

Đệ Nhất • Ultraman chuyển 1288 tệ cho Thần Chém Gió.

Ninh Thư Hào: “Kiếm ca thông cảm cho nó một chút ha, cứ để con chó đó ở nhà anh mấy ngày nữa...”

1288!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “Thôi tha thứ cho mày...”

Ninh Thư Hào: “Vây em đi học đây, he he.”

Mày còn he he, có biết là anh rất bị thương tổn không hả? Biết chó nhà Hàm Hàm rất bị thương tổn không hả?

Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên vang lên thanh âm của hệ thống ----

Hệ thống:

- Chúc mừng ký chủ thành công tiến vào trước hạng 18.000.000 trên bảng xếp hạng. Phần thưởng nhiệm vụ: Sức mạnh +3.

Hệ thống:

- Giai đoạn thử nghiệm của hệ thống đã chấm dứt, sắp thẳng cấp thành version official. Xin hãy chờ một lát...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Hệ thống sắp thẳng cấp thành version official?! Version official là kiểu gì?

Hệ thống: “Đang tiến hành thẳng cấp. Tiến độ hiện tại 6%... 15%... 28%... 42%... 66%... 79%... 98%...”

Hệ thống: “Đã thẳng cấp xong.”

Hệ thống: “Hệ thống chém gió version official online. Bắt đầu đổi mới tư liệu của ký chủ.”

Những lời này của hệ thống vừa chấm dứt, trước mắt Trương Tiểu Kiếm lại xuất hiện màn hình hệ thống. Lần này màn hình hệ thống cũng đã có khác biệt so với lúc trước --- Cảm giác khoa kỹ càng mạnh, hơn nữa chuyên mục cũng càng chi tiết.

“Họ tên: Trương Tiểu Kiếm

Tuổi: 24.

Giới tính: Nam

Thuộc tính trụ cột hiện tại của ký chủ: Sức mạnh 82, phản ứng 85, tốc độ di chuyển 72, sức chịu đựng 84, mị lực 66, khả năng sex 71, nhan sắc 65.”

Bốn hạng này không có thay đổi, nhưng đằng sau thì bắt đầu khác biệt.

Đầu tiên là mục nghề nghiệp: “Nghề nghiệp hiện tại: Tiêu thụ bất động sản, trạng thái: Hoàn thành thử nghiệm. Phần thưởng: Đánh giá là tiêu thụ cấp bạch

ngân, mị lực +3. Nghề nghiệp tiếp theo: Tạm thời không có.”

Biến hóa thể này là cái quần què gì đây?

Còn có đẳng cấp?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống hệ thống, nghề nghiệp đây là chuyện gì thế? Có thay đổi?

Hệ thống:

- Làm ký chủ của hệ thống chém gió, đương nhiên không thể chỉ treo cổ trên một thân cây. Chinh phục toàn bộ ngành nghề mới là mục tiêu chung cực của ký chủ. Mỗi khi kết thúc thể nghiệm một nghề nghiệp, sẽ dựa theo đẳng cấp hoàn thành để đạt được phần thưởng thuộc tính tương ứng.

Trương Tiểu Kiếm:

- Vậy còn đẳng cấp? Phân chia như thế nào?

Hệ thống:

- Căn cứ nghề nghiệp khác nhau, phương thức đánh giá đẳng cấp cũng khác nhau. Số điểm thưởng sau khi kết thúc thể nghiệm và cấp bậc đẳng cấp: Thanh đồng +1, hắc thiết +2, bạch ngân +3, hoàng kim +4, bạch kim +5, kim cương +6, vương giả +7.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ý là muốn nói cho anh biết, sau này anh muốn tăng cao thuộc tính thì tất yếu phải đổi nghề liên tục sao?

Đương nhiên, Trương Tiểu Kiếm vẫn rất hiếu kỳ, nghề nghiệp nào mới có thể được thưởng khả năng sex nhỉ...

Nam quan hệ công chúng?

Nếu như là nam quan hệ công chúng level vương giả...

Đậu má, máy ủi đất kia!

...

...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Khái niệm và cảnh giới chém gió

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tiếp tục nhìn xuống:

“Vợ / Chồng: Tạm thời không có. Nhân tuyển dự bị hiện có: 1. Mẫn Thiên, 2. Phương Thanh Hạm, 3. Tô Mai, 4. Trần Nhã Đình, 5. Thẩm Giai Di, 6. Trương Hàm Hàm.”

- Hệ thống! – Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc đứng đắn hỏi: - Mày bỏ năm đứa kia vào tao có thể hiểu được, nhưng mày bỏ cả Trương Hàm Hàm vào là có ý gì?

Người ta mới mười hai tuổi biết không?!

Tiết tháo đâu? Tiết tháo của mày đâu?!

Hệ thống:

- Bỏn chuyên mục chỉ là bày ra tên của các nhân vật được lựa chọn có thể trở thành bạn đời mà hiện nay ký chủ có thể tiếp xúc được. Còn về việc ký chủ sẽ lựa chọn như thế nào, hệ thống sẽ không can thiệp. Ngoài ra: Hệ thống không có tiết tháo.

Xem như mảy mòi hại!

Trương Tiểu Kiếm:

- Được rồi...

Nói vậy ngược lại coi như còn có thể chấp nhận được.

Chờ chút, Trương Hiểu Phương không có ở trong này?

Hệ thống:

- Người ta có bạn gái.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày xác định không phải bạn trai sao?

Ừm, tổng thể mà nói, trong số các cô gái mà anh đã tiếp xúc, xấp xỉ cũng chỉ có sáu người đủ sức nặng --- Phương Thanh Hạm kia là ai?

Trương Tiểu Kiếm click vào, sau đó lập tức xuất hiện giới thiệu đơn giản về Phương Thanh Hạm ---

"Phương Thanh Hạm, 23 tuổi, nghệ danh: Đại Tiểu Thư Baby, nghề nghiệp: Nữ gaming."

Hóa ra là con này, được rồi, miễn cưỡng chấp nhận.

Ừm... Lựa ai đây nhỉ? Không bằng bỏ phiếu?

Tiếp tục nhìn xuống ---

"Đẳng cấp hiện tại của ký chủ: level 6 (Mỗi lần tăng lên 200 ngàn thứ hạng, đẳng cấp tăng lên một level, khung kỹ năng +1)."

Thế này còn chưa là gì, quan trọng là ở đẳng cấp sau ----

"Đẳng cấp càng cao, uy lực có thể thực hiện của chém gió lại càng lớn!"

Đẳng cấp càng cao, uy lực có thể thực hiện của chém gió lại càng lớn!

Đậu má hay lắm!

Đẳng cấp càng cao thì uy lực chém gió lại càng lớn, điều này đồng nghĩa với cái gì?

Đồng nghĩa với đẳng cấp của anh mày tăng lên, lời nói của anh mày lại càng có trọng lượng chứ sao!

Một câu đáng giá mấy trăm triệu mày tin không?

Dù sao thì anh mày tin!

Giao diện chính ngoại trừ những thay đổi đó, tiếp theo chính là trung tâm thương mại.

- Ai nha, trung tâm thương mại bắt đầu bán đồ rồi, xem thử xem có cái gì. - Trương Tiểu Kiếm lập tức chạm vào giao diện trung tâm thương mại, nhưng nằm ngoài dự kiến của Trương Tiểu Kiếm là, tuy rằng trung tâm thương mại đã bắt đầu bán hàng, nhưng bây giờ lại chỉ có một thứ hiện ra, hơn nữa còn là cái dấu chấm hỏi...

- Mày tốn nhiều sức thế chỉ làm được cái dấu chấm hỏi ra thôi hả? - Trương Tiểu Kiếm đã không còn sức lực để phun nước đắng, mở lời thuyết minh ra xem một chút, bên trên hiện ra: "Cần ký chủ có được nghề nghiệp mới thì mới sẽ biểu hiện vật phẩm cụ thể."

- Oh... - Có liên quan đến nghề nghiệp tiếp theo, không vội.

Trừ điểm này, giao diện trung tâm thương mại tăng thêm một rung vật phẩm, mở ra thì bên trong trống rỗng, đằng sau có thuyết minh: "Chuyên đựng vật phẩm do trung tâm thương mại hệ thống bán ra."

Thế này ngược lại là đơn giản rõ ràng.

Hiện nay đại khái chính là những thay đổi như vậy. Trương Tiểu Kiếm vừa xem xong, thanh âm của hệ thống lại truyền đến ----

Hệ thống:

- Ký chủ đã xem xét xong tất cả thay đổi. Nhiệm vụ chính tuyến: Đặc huấn chém gió. Phần thưởng nhiệm vụ: Toàn bộ thuộc tính +3.

Đậu má! Toàn bộ thuộc tính +3!

Trương Tiểu Kiếm lập tức hưng phấn lên! Đây có thể nói là thưởng lớn rồi! Chung quy trước kia chỉ có thưởng 1 điểm 2 điểm một hạng, giờ thì chớp mắt một cái thêm 3 vào toàn bộ thuộc tính luôn!

Hệ thống:

- Trước hết giới thiệu khái niệm chém gió và đẳng cấp.

- Một, khái niệm chém gió.

- Bản chất của chém gió, chính là một loại hành vi xã giao, là vì khiến cho đối phương nảy sinh thái độ hâm mộ, bội phục, sùng bái, phục tùng bản thân mình, cho nên tiến hành các loại miêu tả khuếch đại hóa.

- Chém gió có tính phổ biến. Cơ hồ mỗi người đều thích chém gió, không chém gió đều được xem như là quân tử, thánh nhân. Mà thật ra thì thánh nhân cũng chém gió, ví dụ như “Dung mạo chìm sa cá lặn”, “Ta mười lăm tuổi mà học xong... Bấy mười đến muốn làm gì thì làm, không vượt qua khuôn khổ”, “Bay chày thẳng xuống từ ba nghìn thước, cứ ngỡ ngân hà rơi từ chín tầng trời” vân vân... Lật xem thơ Đường từ Tống, mỗi một bài đều là chém gió.

- Đối với con người mà nói, chém gió cũng giống như hô hấp vậy, xuyên suốt sinh mệnh từ đầu đến cuối, chưa bao giờ ngừng nghỉ. Trong bất cứ một cuộc trò chuyện nào đó, sau khi phân tích, cậu sẽ phát hiện hơn 90% gần như đều là chém gió.

- Khác biệt lớn nhất giữa chém gió và các thói quen khác là: Những thói quen khác ít nhiều sẽ thương tổn bản thân, nhưng chém gió thì không. Ngược lại, chém gió còn thường xuyên dẫn đến ích lợi. Những ích lợi đó, nói khiêm tốn thì có thể khiến bản thân mình sung sướng, thả lỏng thể xác và tinh thần; nói phóng đại thì còn có thể giúp đỡ thăng chức phát tài.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, không hổ là hệ thống chém gió thăng cấp thành version official, một cái khái niệm chém gió mà cũng có thể nói thành sang chảnh như thế!

Mày nghe kia, có thể khiến bản thân mình sung sướng, thả lỏng thể xác và tinh thần, còn có thể giúp đỡ thăng chức phát tài, quả thực pờ rờ công nhận không?!

Hệ thống tiếp tục ----

- Sáu đẳng cấp cảnh giới của chém gió.

- Level 1: Tay mơ chém gió.

- Đẳng cấp chém gió này, kỳ thật chính là khoe khoang. Ở dưới trình độ này, miêu tả tình hình của mình, không có khoa trương, hoàn toàn là sự thật. Ví dụ như mình có được mấy căn nhà, mấy chiếc siêu xe, hoặc là có bao nhiêu danh hiệu. Cấp độ chém gió này được cấu thành từ logic cơ bản là: Tao chứng minh tao trâu bò bằng sự thật, mày phải hâm mộ tao.

- Level 2: Mới học chém gió.

- Đẳng cấp chém gió này cực kỳ phổ biến, tinh túy là tâng bốc người khác để nâng cao bản thân mình, nhằm mục đích chinh phục người nghe. Logic cơ bản là: Tao quen thằng này, nó trâu bò lắm, cho nên mày phải hâm mộ tao!

- Level 3: Cao thủ chém gió.

- Đến cấp độ này, đã có yêu cầu nhất định về kỹ xảo và độ gan dạ sáng suốt. Kỹ xảo trung tâm của nó là, phải tiến hành miêu tả khuếch đại hóa sự thật. Ở mức độ này thì cần phải có gan dạ và có kiến thức, có tố chất tư tưởng vượt trội. Không thể bị phát hiện, cần kỹ xảo tưởng tượng và tự thuật. Logic cơ bản là: Tao nói tao rất trâu bò, mày phải sùng bái tao, mày phải bội phục tao.

- Level 4: Đại sư chém gió.

- Đẳng cấp chém gió này, có một đường ranh giới với ba level trước đó. Ba level trước đơn giản là vì lòng hư vinh, khiến người khác hâm mộ mà thôi. Nhưng đến level đại sư chém gió thì không chỉ vì hư vinh, càng nhiều là vì đạt được mục đích trên quyền lợi. Ở mức độ này, chém gió bắt đầu tiến vào cảnh giới chuyên nghiệp hóa, có thể bắt đầu mang đến ích lợi thực tế. Logic cơ bản là: Tao trâu bò, mày nghe tao, mày cũng sẽ trâu bò. Ở mức độ này, người chém gió không còn đối xử với người nghe dưới góc độ đối địch nữa, mà cần kéo người nghe gia nhập vào phe chém gió do bản thân mình xây dựng.

- Level 5: Bậc thầy chém gió.

- Ở mức độ này, đã không còn là hình dung bản thân mình trâu bò một cách đơn thuần thông qua nâng cấp phương diện nào đó nữa, mà là bắt đầu kéo bên thứ ba thần bí vào trong hệ thống tự sự. Tuyên truyền các loại tôn giáo, tuyên truyền các loại chủ nghĩa lý tưởng đều nằm trong mức độ này. Logic cơ bản của mức độ chém gió này là: Tao với mày đều không trâu bò, anh ấy / cô ấy / nó mới trâu bò, mày làm chung với tao, hai chúng ta đều sẽ trâu bò.

- Level 6: Thần chém gió.

- Cấp bậc này, là đường ranh giới lớn nhất khác hẳn với năm level trước đó. Ở trong mức độ này, có một loại đặc thù mang tính cách mạng chính là: Giữa người chém gió và người nghe không còn tồn tại giới hạn nữa, mà hòa thành một thể. Người nghe không có quyền lựa chọn, thậm chí không thừa nhận sự tồn tại của người nghe. Logic trung tâm à: Lời nói của tao chính là sự thật. Tao nói cái gì, cái đó đều có.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Quỳ lạy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Đặc huấn chém gió

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Sáu đẳng cấp lớn của chém gió nhá! Nhất là level Thần Chém Gió kìa! Tổ sư, quả thật vô cmm địch luôn công nhận không?!

Lời nói của tao chính là sự thật, tao nói cái gì, cái đó đều đúng!

Đậu má, rốt cục đó là cảnh giới như thế nào cơ!

- Trâu bò trâu bò! – Trương Tiểu Kiếm hưng phấn đến mức nổi hết cả da gà da vịt trên người: - Nhanh nhanh nhanh! Tổ phải làm gì mới có thể thăng cấp được? Tổ muốn huấn luyện! Tổ muốn tiếp thu huấn luyện!

Tổ sư đương nhiên là phải huấn luyện rồi! Không huấn luyện là thăng ngu!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức biết được, hân vui vẻ quá sớm. . .

Hệ thống:

- Đặc huấn chém gió lập tức bắt đầu. Yêu cầu: Mỗi lần ký chủ chém gió đều ít nhất phải đạt đến tiêu chuẩn level 3.

- Đề bài đặc huấn 1: Xin mời ký chủ miêu tả trạng thái hiện tại.

Bắt đầu ra đề bài dự thi ngay luôn á?

Trạng thái hiện tại của mình?

Ừm... Mình nghĩ xem...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hiện tại tôi đang làm việc dưới tay của người giàu nhất Ninh Hà Lâm, mỗi một vụ mua bán đều từ mười triệu trở lên.

Câu chém gió này hẳn là không có vấn đề gì nhỉ?

Ai biết Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ như vậy, lập tức có một dòng điện xẹt qua ---

“Bùm bùm ----!!”

Trương Tiểu Kiếm há miệng thở ra một luồng khói đen: "..."

Đậu má thế mà còn chưa đủ tư cách à?

Hệ thống:

- Khuếch đại quá mức! Bản chất của chém gió ở chỗ, bắt nguồn từ hiện thực mà lại cao hơn hiện thực. Cao hơn hiện thực quá nhiều rõ ràng là sẽ bị người khác vạch mặt. Ký chủ vừa mới nói là làm việc dưới tay Ninh Hàn Lâm, điều này rõ ràng là sẽ không có người tin tưởng, vi phạm logic trung tâm của chém gió --- Làm cho đối phương tin tưởng vào bản thân mình.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ừm... Có chút đạo lý đấy...

Bản chất trung tâm của chém gió nằm ở chỗ, mình nói gì đó khiến cho mọi người tiếp thụ được, sau đó lại tiến thêm một bước khiến người khác tin tưởng vào mình. Vậy thì đề bài vừa rồi...

- Hiện nay tôi đang đi làm ở Long Đằng quốc tế. - Lúc này Trương Tiểu Kiếm trả lời rất nghiêm túc: - Thu nhập hằng tháng cũng không cao lắm, chưa tới năm mươi ngàn thôi.

Hệ thống:

- Chúc mừng ký chủ, câu trả lời đủ tư cách.

Oh yeh! Ha ha ha ha ha ha ha! Rốt cục đủ tư cách, không dễ dàng nha!

Suy nghĩ cẩn thận, chẳng trách vừa rồi hệ thống nói đủ tư cách nhì. Mình trả lời là đi làm ở Long Đằng quốc tế, có vấn đề gì sao? Không có đúng không? Tuy rằng mình chỉ là nhân viên tiêu thụ bé tí nhưng xác thực là mình đi làm ở Long Đằng quốc tế mà. Còn về thu nhập hằng tháng không đến năm chục ngàn, đây cũng không có vấn đề nhé. Tuy rằng hiện tại thu nhập của anh em xác thực là không tới năm chục ngàn, nhưng mà hai ba chục ngàn cũng có nha...

Woa ha ha ha ha ha! Tiếp tục tiếp tục!

Hệ thống:

- Đề thứ hai: Mô phỏng cảnh tượng. Đây là một buổi tiệc loại nhỏ, làm thế nào để hiển thị sự bất phàm của mình thành công, do đó gọi ra sự chú ý của đối phương? Xin mời ký chủ nêu ví dụ trả lời.

Ah? Mô phỏng cảnh tượng?

Ừm, chờ mình suy nghĩ...

Đầu tiên, đây là một buổi tiệc loại nhỏ, vậy thì dựa theo logic trung tâm, tao nói tao rất trâu bò, mày phải sùng bái tao, mày phải bội phục tao?

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm trầm ngâm một lúc, sau đó nói: - Xin chào, tôi là thạc sĩ tốt nghiệp đại học Nhân Dân Thiên Kinh, có thể làm quen một chút được không?

Vậy được không vậy được không?

"Bùm bùm ----!!"

Trương Tiểu Kiếm lại há miệng thở ra một luồng khói đen: "..."

Tổ sư lại không đủ tư cách à?

Hệ thống:

- Câu chém gió này quá mức trống rỗng, nói hươu nói vượn, không đủ tư cách.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ý là muốn nói, chém gió cũng phải rõ ràng?

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm lại suy nghĩ cẩn thận, lúc này có linh cảm: - Xin chào, tôi là đầu bếp trưởng của khách sạn Long Đằng quốc tế, sở trường nhất của tôi là món canh sườn non bí đao nấu. Nếu có cơ hội, tôi có thể nấu cho ngài ăn được không?

Hệ thống:

- Chúc mừng kỷ chủ, trả lời đủ tư cách.

Oh yeh! Lại đủ tư cách rồi!

- Ý lần này có phải là muốn nói... - Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Chém gió không thể trống rỗng, phải thật thật giả giả hư hư thực thực, nửa phần đầu là chém, nửa phần sau là bản lĩnh thật sự, vậy thì cho dù đối phương hoài nghi, vậy thì mình chỉ cần bày ra bản lĩnh thật sự ở nửa phần sau, sẽ khiến đối phương lập tức tin tưởng vào chém gió nửa phần đầu. Nguyên lý là như thế đúng không?

Hệ thống:

- Chính xác.

- Đề thứ ba: Trạng thái chém gió tốt nhất là gì?

Trạng thái chém gió tốt nhất? Đây là ý gì?

Trương Tiểu Kiếm gãi đầu:

- Chém gió còn có trạng thái à?

“Bùm bùm ----!!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống:

- Khi chém gió mà muốn đối phương càng thêm tin tưởng vào mình, nhất định phải giữ vững phong cách đỉnh cao. Một thằng ăn mày quần áo tả tơi và một thương nhân tây trang giày da, rõ ràng là lời nói của thương nhân mới càng khiến người khác tin tưởng.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hiểu rồi hiểu rồi, có nghĩa là nói, bất kể lúc nào cũng phải giữ vững phong cách đỉnh cao của mình, đúng không?

Hệ thống:

- Trả lời chính xác. Xin ký chủ hãy bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, mô phỏng trong đầu tư thái bình thường nên có của mình.

Trương Tiểu Kiếm lập tức nhắm mắt, bắt đầu suy nghĩ:

- Oh... Phong cách đỉnh cao phong cách đỉnh cao...

Hắn bắt đầu cố gắng ảo tưởng bộ dáng của mình, sau đó...

“Bùm bùm ----!!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống:

- Quá thấp.

Mẹ kiếp, thấp á? Tiếp tục tiếp tục...

“Bùm bùm ----!!”

Hệ thống:

- Vẫn còn quá thấp.

Phong cách phong cách phong cách phong cách!!

“Bùm bùm ----!!!”

Lần này điện giật...

Bị điện giật hơn hai giờ, rút cục qua cảnh!

Thời gian tiếp theo, hệ thống bắt đầu đưa ra câu hỏi liên tục. Ban đầu Trương Tiểu Kiếm còn thường xuyên trả lời sai lầm, cả căn phòng quả thực có thể

nói là lóe ra ánh điện...

Nhưng may mà có thể được hệ thống lựa chọn, thằng này cũng xác thực không phải người bình thường. Bị hệ thống giật điện như thế mà còn chưa bị nướng chín...

...

- Tiểu Kiêm, con về nhà chưa? – Lúc vào nhà, bà mẹ theo bản năng gọi một tiếng, sau đó nhanh chóng phát hiện nhà mình bị Cương Đan Nhi cào đến mức biến dạng, kinh hô: - Đây là có ăn trộm vào nhà à?! Tiểu Kiêm?! Tiểu Kiêm con ở trong phòng sao?!

Thanh âm của Trương Tiểu Kiêm truyền ra từ trong phòng:

- Không có trộm, là Cương Đan Nhi cào á. Mẹ dọn dẹp trước đi không cần để ý đến con. Tối nay con phải xem chút tư liệu.

Nghe thấy không phải là trộm vào nhà, lúc này bà mẹ mới yên lòng, nói:

- Ủ, vậy thì con ngủ sớm chút nghe chưa?

Trương Tiểu Kiêm:

- Biết rồi.

“Bùm bùm ----!!!”

Bà mẹ nhìn cửa phòng thỉnh thoảng có ánh sáng lóe ra, dấu chấm hỏi đầy đầu:

- Thằng nhóc này đang xem tư liệu gì thế nhỉ? Lóe sáng lóe sáng... Thôi, không có ăn trộm là được, con cái lớn rồi không quản được. Haizzz, nhìn ánh sáng chớp nháy kia, đừng có xem liên tục ấy, xem nhiều thương thận mà...

...

Trương Tiểu Kiêm đặc huấn gần một đêm ở trong phòng.

Khi trả lời chính xác câu hỏi thứ năm mươi, đã là nửa đêm mười hai giờ.

Cùng với câu nói “Chúc mừng kỷ chủ, kết thúc đặc huấn” của hệ thống, Trương Tiểu Kiêm rốt cục thở phào nhẹ nhõm một hơi...

Anh mày, thành nghề!

Hệ thống:

- Trải qua đặc huấn, thực lực của kỷ chủ được tăng lên trên diện rộng. Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, phần thưởng nhiệm vụ: Toàn bộ thuộc tính +3.

Hệ thống:

- Tuyên bố nhiệm vụ sử thi: Đạt được danh hiệu Thần Chém Gió. Yêu cầu nhiệm vụ: Có được một tí tin đồn. Phần thưởng nhiệm vụ: Đại thuật ngôn linh [Trên trời dưới đất, ta là tối cao, ta nói tức chân thật].

Rốt cục truyền đạt nhiệm vụ tiếp theo.

Đại thuật ngôn linh, anh mày nhất định phải lấy được!

Ngủ!

...

Sáng sớm hôm sau, bà mẹ gõ cửa sớm:

- Tiểu Kiêm, Tiểu Kiêm, dậy ăn sáng thôi.

- Đến đây.

Trương Tiểu Kiêm mở cửa phòng. Ai biết bà mẹ vừa liếc nhìn lập tức ngăn cả người:

- Tiểu Kiêm, sao mẹ cảm thấy mày hình như thay đổi thì phải? Thần thái này, thần thái thay đổi!

- Không có gì. – Trương Tiểu Kiêm cười rất lạnh nhạt: - Hôm qua đọc “Tiêu thụ học trên đỉnh tháp” một đêm, đọc khoảng nửa cuốn sách, nhớ được khoảng 30%, còn lại cần áp dụng vào thực tế mới có thể hiểu được.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Lý Thái Hà!”

Vừa nghe lời này, bà mẹ lập tức ôm chặt miệng!

Tiểu Kiếm nhà tôi rốt cục trưởng thành!

Đã biết cố gắng đến thế rồi! Mọi người nghe thử xem nghe thử xem!

Tiểu thụ học trên đỉnh tháp, đây là sắp trở thành nhân viên tiêu thụ hàng đầu rồi đấy!

- Tiểu Kiếm, con thật sự trưởng thành! – Ánh mắt bà mẹ nhìn Trương Tiểu Kiếm lúc này giống như là nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng vậy: - Một môi lắm đúng không? Nhanh đến ăn cơm đi. Thằng nhóc này, thật đúng là nói trưởng thành đã trưởng thành ngay rồi. Haizzz, nhìn thấy con như thế, mẹ với ba này cũng yên tâm hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Xưa đâu bằng nay Trương Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ăn bữa sáng xong, buộc dây xích cho Cương Đan Nhi, sau đó bắt đầu dắt chó đi dạo trên đường.

Bước thứ hai nhiệm vụ chính tuyến, anh mày đến đây!

Có được thân phận thứ hai chứ gì? Đơn giản.

Dắt Cương Đan Nhi đi trên đường, vừa đến cổng khu dân cư đã nhận được wechat của Thẩm Giai Di ----

Thẩm Giai Di: “Kiếm ca, anh dắt chó đi dạo chưa?”

Trương Tiểu Kiếm: “Đi rồi, em ở đâu?”

Thẩm Giai Di: “Em đang ở công viên nè, nhanh đến đi.”

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ, đến ngay đây.”

Ai nha, có cô em đang chờ mình ở công viên, đi xem một chút, không biết hôm nay sẽ có niềm vui bất ngờ nào nhỉ, nói đến đây thật là chờ mong quá đi...

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Nhất định phải duy trì phong cách!

Trương Tiểu Kiếm dắt chó đi đến công viên, dọc theo đường đi có không ít nam nữ trẻ tuổi rèn luyện buổi sáng đi ngang qua, từ xa nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi, tất cả đều dừng chân, có không ít người hỏi:

- Anh em, con chó của cậu đẹp nhỉ, mua ở đâu thế?

- Nó à? – Trương Tiểu Kiếm cầm dây xích trong tay, vỗ nhẹ đầu chó của Cương Đan Nhi, hơi cong lên khóe môi, nói: - Chó kéo xe trượt tuyết Husky đời thứ nhất tiến cử từ Siberia, sau đó nhờ người lai giống với chó sói để giữ lại một phần bốn huyết thống của chó sói, trên thị trường hiện nay không có bán đâu. Đoạn thời gian trước ngược lại là có người ra giá sáu mươi ngàn muốn lai giống, nhưng mà tôi không đồng ý.

Điểm số khiếp sợ +4, +5, +4, +5...

Chó kéo xe trượt tuyết Husky Siberia đời thứ nhất!

Lai giống với chó sói giữ lại một phần bốn huyết thống!

Lại giống sáu mươi ngàn không đồng ý!

Đậu má nở banh trời công nhận không?! Nhìn xem thân hình kia, nhìn xem ánh mắt ứa lục quang kia! Nhìn xem bộ lông xám giống như sói kia!

- Con chó này thật là tuyệt vời quá! – Trong mắt những người yêu chó lập tức tràn đầy ánh sao sáng ngời: - Đại ca, anh thật là quá có thực lực!

- Tạm tạm – Trương Tiểu Kiếm cười hàm súc: - Không có việc gì thì tôi đi trước nhé.

Đám người vui vẻ đưa tiễn:

- Đại ca ngài đi thông thả!

Tạm biệt đám người đi rèn luyện buổi sáng, Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt mái tóc bị điện giật dựng đứng --- Gặp mỹ nữ thôi!

Vào công viên, Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi đi đến nơi gặp gỡ Thẩm Giai Di hôm qua, ai biết vừa đến nơi không khỏi sùng sốt.

Lúc này Thẩm Giai Di dựa lưng vào một gốc cây lớn, bày ra tư thế phòng ngự. Trước mặt cô đang có ba thằng bộ dáng như lưu manh đang cười he he.

Chuyện gì vậy?

Sáng sớm thức dậy gặp phải lưu manh?

Đám lưu manh này đều không ngủ được sao? Dậy sớm thế à?

- Giai Di. – Trương Tiểu Kiếm dẫn Cương Đan Nhi đi qua, biểu cảm trên mặt cực kỳ lạnh nhạt, hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi khi đối mặt với lưu manh, vẫy tay từ xa: - Anh đến rồi. Mấy thằng rác rưởi này là sao vậy?

- Kiếm ca! – Lúc trước Thẩm Giai Di còn có chút hoang mang lo sợ, nhưng vừa nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức có chỗ dựa lưng, vội vàng chạy tới, nói vội vàng: - Mấy người bọn họ đùa giỡn em!

- Oh. – Trương Tiểu Kiếm đối mặt với ba thằng lưu manh vây quanh, hoàn toàn không có sợ hãi, thân nhiên nói: - Mấy thằng chúng mày chơi ở con phố nào?

Vừa nghe lời này, ba thằng lưu manh không khỏi sùng sốt một chút.

Chơi con phố nào?

Thằng trước mặt này chẳng lẽ cũng là người giang hồ?

- Ai cần mày lo! – Một thằng trong số đó tai đeo khuyên tai còn đeo vòng vàng trên cổ rõ ràng là thủ lĩnh của nhóm, ước chừng hai ba hai bốn tuổi, ngâm điều thuốc trong miệng, nhìn Trương Tiểu Kiếm hừ hừ nói: - Làm sao? Người trên đường à?

- Đám người Ôn Thành Cơ Đình Cách trên con phố Sanlitun là cấp dưới của tao. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, từ tốn nói: - Chúng mày chơi ở đâu?

Đám người Ôn Thành Cơ Đình Cách ở con phố Sanlitun chính là mấy thằng rác rưởi bị thuật triệu hồi của Trương Tiểu Kiếm đưa vào cục cảnh sát lúc trước. Hiện nay Trương Tiểu Kiếm chính là xa cách ba ngày phải nhìn bằng ánh mắt khác, chém gió kiểu cáo mượn oai hùm thế này tuyệt đối là há miệng chém luôn!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6!”

Ba thằng lưu manh trước mặt sợ ngây người luôn!

Ôn ca với Đình ca ở Sanlitun bên kia lại là cấp dưới của người trước mặt này á?! Thật hay hả?!

Người ta thật sự là chơi xã hội đen, hờ một cái là chém người đấy! Nhưng mà thằng này có thể đọc tên bọn họ, tuy không biết có phải là đại ca thật hay không, nhưng ít nhất là có quen biết rồi!

Có câu gọi là nhìn ăn mặc thì không biết rõ sâu cạn, nhưng mà nhìn thần thái tuyệt đối có thể nhìn được chút gì đó!

Nhất là con chó này, nhìn xem thân hình kia, rõ ràng không phải là vật phạm nhé!

Lại nhìn khí chất của người trẻ tuổi này, biểu cảm bình tĩnh kia, nhất là đôi mắt kia, lóe ra tia điện kia!

Lại lịch của người trẻ tuổi này nhất định là không nhỏ, không thể đụng vào được!

- Ai nha anh xem này, đây là lũ lụt trời miếu Long vương rồi! – Thằng lưu manh cầm đầu vội vàng duỗi tay ra, tự giới thiệu: - Tên em là Ngụy Đồng, vẫn

muốn làm cho mấy người Ôn ca. Đáng tiếc họ không nhận. Nên gọi vị đại ca này như thế nào?

Trải qua một đêm trị liệu bằng điện giật, nay Trương Tiểu Kiếm đã sớm thay da đổi thịt. Nếu là ngày xưa đối mặt với tình huống này, chỉ sợ đã sớm cười ha ha nghênh đón. Nhưng lúc này Trương Tiểu Kiếm lại không buồn liếc nhìn lưu manh một cái.

- Gọi anh là Kiếm ca là được. – Trương Tiểu Kiếm chỉ thản nhiên nhìn hắn, sau đó hừ lạnh: - Mấy cái thằng Ôn Thành Cơ kia không nên thân gì cả, cả ngày chỉ biết trộm cắp, làm tao mất mặt. Tao đưa bọn nó vào cục cảnh sát để cải tạo rồi. Bọn này muốn thế nào, cũng muốn vào đó mấy ngày sao?

Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6, +7!”

Ngụy Đồng trực tiếp sững sờ luôn!

Đúng đúng đúng, xác thực là có nghe nói mấy người Ôn ca vào cục cảnh sát, nghe bảo là chuyện không lớn lắm, nhưng mà nhất định là không thể thiếu phải cải tạo lao động. Hóa ra là do Kiếm ca trước mắt này đưa vào đó?

Không có mấy người biết chuyện này. Bản thân mình biết được cũng là do thông qua một ít con đường đặc thù mới nghe nói tới. Kiếm ca lại biết chuyện này, chẳng lẽ lời hắn nói là thật?

Lại nhìn khí tràng khiến người ta lạnh lẽo của hắn...

Ồ mai gót, thật sự là đủ ác! Đàn em của mình mà nói tổng cổ là tổng cổ luôn!

- Không dám không dám, Kiếm ca hạ thủ lưu tình! – Ngụy Đồng suýt nữa sợ đến mức đái ra quần, cẩn thận hỏi: - Kiếm ca ở bên trên... có người? Nói chuyện linh nghiệm như vậy sao?

- Mày nói thế không phải là nhầm nhứ sao? – Trương Tiểu Kiếm hừ lạnh một tiếng, thần bí khó lường, lặng lẽ nói: - Đầu năm nay nếu không quát cả chạy nạn thì có thể chạy xa được sao? Lý cảnh sát Lý Thành Đức ở trong cục quan hệ không tệ với tao đâu, tao nói cho chúng mày biết, đừng luôn nghĩ đến chuyện ăn cắp vặt không chịu làm việc đàng hoàng, nếu không tao cũng cho chúng mày đi vào cải tạo thử xem, cam đoan đến khi đi ta chúng mày sẽ làm người một lần nữa!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6, +7!”

Lý cảnh sát Lý Thành Đức!

Từng nghe nói đến người này rồi! Nghe nói là nhân vật cấp bậc đại ma vương cơ, không biết đã bắt bao nhiêu anh em trên đường rồi, quả thực chính là cấp bậc hồ nghe tên cũng phải sợ! Nghe bảo mấy người Ôn ca cũng bị Lý Thành Đức bắt vào. Mà thằng này lại quen với hắn!

Đậu má đây là sắp chết mịa nó rồi!

- Vâng vâng vâng, Kiếm ca nói đúng! – Bây giờ Ngụy Đồng nhìn Trương Tiểu Kiếm quả thực giống như là nhìn thấy idol, ăn nói khép nép hỏi: - Kiếm ca, anh xem thử chuyện hôm nay...

Trương Tiểu Kiếm lấy điều thuốc ra, Ngụy Đồng vội vàng châm lửa, thế mới chậm rãi nói:

- Mấy thằng chúng mày dám đùa giỡn cả chị dâu! Tao không đánh chúng mày bại liệt toàn thân đã là hạ thủ lưu tình rồi đấy. Sao? Còn có ý kiến gì không?

- Không dám!

- Không dám!

- Chào chị dâu!

Ba người Ngụy Đồng đồng thời cúi đầu chín mươi độ trước mặt Thẩm Giai Di:

- Vừa rồi có gì mạo phạm, còn mong chị dâu đừng chấp nhặt với bọn em!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Nhìn xem phong cách của người ta kìa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chị dâu!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Thảm Giai Di!”

Ánh mắt Thảm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm đều thay đổi!

Hắn hần hần hần hần vừa nói mình là vợ của hắn!

Trời ơi hạnh phúc đến quá đột nhiên đi!

Nhìn xem mặt mũi của người ta kia, nói mấy câu đã khiến ba thằng lưu manh sợ như là nhìn thấy cái gì ý, xem ra lai lịch của Kiếm ca sâu không lường được nhé!

Trời ơi hạnh phúc quá hạnh phúc quá, muốn té xỉu luôn làm sao đây?!

Đồng thời, thanh âm của hệ thống vang lên ----

Hệ thống:

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, ký chủ đạt được thân phận mới: Côn đồ. Phần thưởng nhiệm vụ: Tốc độ di chuyển +1.

Hệ thống:

- Nhiệm vụ chính tuyến: Tăng level côn đồ. Khi đạt được thân phận mới tiếp theo thì sẽ căn cứ vào đánh giá để kết toán phần thưởng!

Hừm? Vậy xem như là mình có thân phận mới rồi á?

Côn đồ, thân phận này cũng thú vị đấy!

Nếu nhận nhiệm vụ, vậy thì trước tiên bắt đầu từ côn đồ chém bay!

- Được rồi được rồi, việc này coi như đến đây thôi. – Trương Tiểu Kiếm chờ ba người cúi đầu xong, thế này mới hài lòng gật đầu, sau đó nói: - Sau này đừng có làm loại chuyện kém sang thế này nữa. Đùa giỡn con gái nhà người ta giữa thanh thiên bạch nhật, người ta nghe thấy cười thối mũi tao, nghe hiểu không?!

- Hiểu rồi hiểu rồi. – Ba người Ngụy Đồng nghe lời như là học sinh tiểu học vậy, cúi đầu khom lưng nói: - Tiếp theo Kiếm ca định đi đâu vậy?

- Tiếp theo đương nhiên là đi tuần tra lãnh địa một chút rồi, nhìn xem con phố tao quản lý thường có những chuyện gì xảy ra. – Trương Tiểu Kiếm hừ nhẹ một tiếng, sau đó nhìn ba người Ngụy Đồng, nhẹ nhàng nhếch mép, nói: - Đi thôi, thấy chúng mày có thành ý như thế, tao đành phải dẫn theo bọn mày dạo quanh tí đi. Đương nhiên, nếu có ai trong chúng mày muốn làm việc cho tao ý, thì tao cũng có thể suy xét tình huống mà nhận lấy.

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6, +7!”

Kiếm ca đồng ý rồi á?!

Kiếm ca lại thật sự đồng ý nhận lấy chúng mình làm đàn em!

Trong lúc nhất thời ba người Ngụy Đồng quả thực hưng phấn đến mức muốn nhảy cẫng lên!

Không hổ là người làm việc lớn! Trí tuệ của Kiếm ca rộng lớn như thế đó! Còn không truy cứu chuyện chúng mình mạo phạm đến chị dâu!

- Vâng vâng vâng! – Ánh mắt của ba người Ngụy Đồng sáng rực như bóng đèn luôn: - Vậy thì Kiếm ca dẫn bọn em đi lòng vòng đi, cũng cho bọn em kiến thức năng lượng của Kiếm ca một chút!

- Được thôi, vậy thì đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, sau đó nói với Thảm Giai Di: - Dắt theo chó đi, chúng ta đi lòng vòng một tí, dẫn bọn họ xem nơi anh phụ trách.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Thảm Giai Di!”

- Vâng vâng. – Thảm Giai Di gật đầu thật mạnh, lập tức đi gọi về Samoyed Bạch Mạnh Mạnh của mình đang tung tăng ở đằng kia.

Ngụy Đồng nhìn Thảm Giai Di chạy đi gọi chó, nhỏ giọng hỏi:

- Kiếm ca, anh với chị dâu còn chưa kết hôn đúng không?

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: – Đàn ông đích thực là phải tôn trọng phụ nữ, hiểu chưa? Đừng có xxx đây đây. Chúng mày còn đùa giỡn con gái nhà lành, chỉ có để nhũn hạng bết mới làm như thế.

- Hiểu rồi, hiểu rồi! – Ngụy Đồng gật đầu như gà mổ thóc: - Kiếm ca oai hùng!

Nhóm năm người bắt đầu lên đường.

Vừa đi Trương Tiểu Kiếm vừa nói:

- Nhìn thấy con phố này không? Anh phụ trách đây. Khi nào xảy ra chuyện gì thật sự không thể giải quyết được mới là lúc anh ra mặt. Nhưng mà bình thường anh không để ý đến chuyện bên này, quá vụn vặt, không có gì thú vị cả.

- Oh ----!!! – Ba người Ngụy Đồng kinh ngạc kêu lên, hưng phấn nói: - Kiếm ca quả nhiên là có mặt mũi!

Đi đến cửa quán net dưới lầu, ông chủ quán net đang đứng hút thuốc ở cửa, nhìn thấy đoàn người Trương Tiểu Kiếm, cách thật xa đã chào hỏi:

- Ah yoo, Trương đại sư! Trương đại sư chào buổi sáng nhé Trương đại sư!

- Chào buổi sáng. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm dẫn mấy người đi qua, cười nói: - Bạn rộn không?

- Còn được. – Ánh mắt của ông chủ quán net lúc nhìn Trương Tiểu Kiếm quả thực không khác gì nhìn thấy idol: - Tôi đã nghe Toàn Hữu nói rồi, ai nha Trương đại sư ngài quả thực là thần tiên! Hiện nay Toàn Hữu nghe lời anh, thật đúng là tìm được công việc, làm bảo vệ cho một công ty quản lý nghệ sĩ, có thể nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng suốt ngày luôn, làm tôi hâm mộ quá trời! Hắn nói chờ có thời gian nhất định phải mời đại sư ngài nhậu một bữa thật đã!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6, +7!”

Đậu má Kiếm ca trâu bò quá mức rồi!

Ông chủ quán net nhé! Ông chủ quán net nào mà chẳng có chút chỗ dựa? Nhưng mà nhìn xem ánh mắt người ta nhìn Kiếm ca kìa, tuyệt đối là sùng bái nhé!

Pờ rờ công nhận không?!

Còn có cái thằng Trương Toàn Hữu gì gì đó, nghe lời Kiếm ca, tìm được công việc kìa! Có thể nhìn thấy ngôi sao nổi tiếng suốt ngày luôn!

- Kiếm ca, đây là... ông chủ? – Ba người Ngụy Đồng hâm mộ quá trời quá đất, ở bên cạnh hỏi nhỏ: - Vừa thấy đã biết là người có máu mặt!

- Ủ, là ông chủ của quán net này. – Trương Tiểu Kiếm cười giới thiệu cho ông chủ quán net: - Ba thằng không nên thân này là đàn em tôi mới nhận, sau này sẽ làm ăn theo tôi. Ông chủ, về sau có chuyện gì thì cứ tìm bọn họ là được!

- Bàn lãnh của Trương đại sư thì khỏi phải nói rồi. – Ông chủ quán net giơ ngón cái lên thật cao: - Có thời gian chúng ta uống một bữa đã đời đi! Trương đại sư ngài nhất định phải nể tình!

- Được. – Trương Tiểu Kiếm cười, sau đó vẫy tay: - Vậy anh bận việc trước đi, tôi dẫn bọn họ đi dạo nơi khác.

- Trương đại sư đi thông thả!

Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nhé!

Trương Tiểu Kiếm và Thẩm Giai Di, mỗi người dắt một con chó đi trên đường cái, đằng sau còn đi theo ba thằng đàn em, xem đáng điệu kìa, hổ báo!

Ngụy Đồng vừa đi theo đằng sau Trương Tiểu Kiếm, vừa cười nói:

- Kiếm ca, vừa rồi nói Toàn Hữu ca gì gì ấy... Cũng là đi theo anh à?

Hắn đã bắt đầu dùng tôn xưng luôn rồi!

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không coi trọng chuyện này, thuận miệng nói: - Thằng đó lúc trước không nên thân, cả ngày ăn cắp vặt, để cho anh dạy dỗ một trận, sau đó tìm một công việc cho nó, bây giờ cũng xem như là có chút thành tựu. Đằng sau có thể làm đến mức nào thì phải nhìn số mệnh của nó. Nếu như may mắn, không chừng có hi vọng làm diễn viên quần chúng được lộ diện chẳng hạn.

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +6! +7!”

Nghe thấy không có nghe thấy không?!

Chẳng trách vừa rồi ông chủ quán net lại gọi Kiếm ca là Trương đại sư!

Nhìn xem phong cách của người ta kia! Vừa lên tiếng đó là “số mệnh” nhé!

Khi nào mình mới có vĩ đại được như anh ấy?!

Ánh mắt Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm lại càng dịu dàng được mức có thể chảy ra nước. Người đàn ông này, thật là vĩ đại quá đi!

Không được không được, không chịu nổi, tuyệt đối không thể bỏ qua người đàn ông vĩ đại đến thế!

Không bằng, dứt khoát ngủ xong rồi nói?

Năm người đi dạo trên đường cái, ai biết chưa đi được bao xa, chợt có một chiếc xe cảnh sát dừng lại bên cạnh năm người!

Ba người Ngụy Đồng là lưu manh á! Vừa thấy cảnh sát là sợ rồi! Phản xạ có điều kiện muốn chạy, nhưng ngấm lại, Kiếm ca ở đây nè, Kiếm ca có máu mặt nhé! Chúng mình đã đi theo Kiếm ca rồi, nhìn thấy cảnh sát còn chạy cái búa ấy!

Đứng thẳng, đừng nằm sấp xuống!

- Yoo, đất chỗ đi dạo nà? – Cửa kính xe cảnh sát hạ xuống, sĩ quan cảnh sát trong xe nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, sau đó lại nhìn ba người Ngụy Đồng đi theo sau hắn, cười nói: - Bạn của cậu à?

Người trong xe không phải là ai khác, chính là Lý cảnh sát Lý Thành Đức lúc trước bị Trương Tiểu Kiếm triệu hồi bằng thuật triệu hồi!

- Lý ca. – Vừa thấy Lý cảnh sát, Trương Tiểu Kiếm lập tức biết được mình đã triệt để chém gió vững chắc rồi, cho nên cười tủm tỉm chào hỏi: - Dẫn mấy thằng em đi dạo.

Sau đó kéo ba người Ngụy Đồng qua:

- Tới tới tới, giới thiệu cho mấy đứa, đây chính là Lý cảnh sát Lý Thành Đức lúc này anh vừa nhắc đến với mấy đứa đó.

Lý cảnh sát Lý Thành Đức!

Người nhót Ôn ca Đình ca vào trong cục chính là hắn!

...

...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thực lực của Kiếm ca, đúng là không ai bằng!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ba người Ngụy Đồng chân mềm trong nháy mắt, nom nóp lo sợ bước ra đằng trước, cúi đầu khom lưng, thái độ vô cùng cung kính:

- Chào Lý... Lý cảnh sát! Chúng tôi là đàn em của Kiếm ca, còn mong... còn mong được chăm sóc nhiều hơn.

- Ừm. – Nói thế nào Lý Thành Đức cũng là người tinh ranh, lúc trước phối hợp với Trương Tiểu Kiếm để bắt băng đảng Ôn Thành Cơ Đình Cách vào tù, khi đó còn sợ bọn họ sẽ trả thù, đến nay nhìn thấy ba người này lập tức biết rõ bọn họ không phải thứ tốt gì, cho nên lúc trước mới có ý hỏi một câu. Bây giờ nhìn ba người, hừ hừ nói: - Thấy mấy người các cậu ăn mặc lưu manh kia. Không được làm chuyện xấu đấy. Mấy ngày trước tôi còn nhốt mấy thằng vào cơ. Đừng có gây chuyện làm phiền Kiếm ca của các cậu!

“Điểm số khiếp sợ +5! +6! +5!”

Kiếm ca quả nhiên có máu mặt! Lời nói lúc trước đều là sự thật!

- Vâng vâng. – Ba người Ngụy Đồng sợ đến mức đái ra quần, ĐM nếu như cũng nhốt mình vào thì...

- Được rồi. – Lý Thành Đức mỉm cười, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm, vẫy tay tạm biệt: - Các cậu đi bộ trước đi, tôi tiếp tục đi tuần tra một chút. Nghe nói gần đây trong vùng này có một nhóm Hắc Y bang gì đó, các cậu chú ý một chút.

- Vâng, biết rồi. – Trương Tiểu Kiếm vẫy tay chào tạm biệt Lý Thành Đức: - Lý ca anh làm việc trước đi.

Nhìn Lý Thành Đức rời đi, ánh mắt mấy người Thẩm Giai Di Ngụy Đồng nhìn Trương Tiểu Kiếm lại càng thêm khác biệt!

Kiếm ca thật là, nỗ lực luôn!

Vô địch!

Thật đúng là chạy mỏi mệt hết luôn!

Nhìn xem địa bàn của người ta kia! Ông chủ quán net nhìn thấy đều phải gọi là đại sư!

Nhìn xem mặt mũi người ta ở bạch đạo kia, xưng anh xưng em với sĩ quan cảnh sát! ĐM đây mới là bộ dáng chân chính nên có một một thằng côn đồ!

Bố mày sống hơn hai mươi năm đều uống phở!

- Kiếm ca! – Ba người Ngụy Đồng quỳ ngay tại chỗ: - Không nói gì khác, mấy anh em bọn em về sau đều đi theo ngài làm người hầu! Ngài nói câu nào cũng đều là chính xác!

Thẩm Giai Di: "..."

Thực lực của Kiếm ca, đúng là không ai bằng!

- Ủ, về sau đi theo anh. – Trương Tiểu Kiếm dắt chó, thành thói đi trước: - Được rồi, các cậu có bạn bè gì không? Anh dứt khoát nhận luôn đi. Đúng lúc trong khoảng thời gian này anh tính mở rộng đội ngũ, bọn Hắc Y bang quá càn rỡ, không thể nuông chiều bọn nó được.

Hắc Y bang!

Mấy ngày nay, ba người Ngụy Đồng không ít lần nghe thấy bang phái mới thành lập này!

Nghe nói tất cả đều mặc đồ đen, tác phong hung hãn, có không ít anh em trên đường đều bị bọn họ đánh rất thảm, hiện nay đang như mặt trời ban trưa! Kiếm ca đây là dự tính muốn chiến đấu với bọn họ sao?!

- Có có có! – Ngụy Đồng ra sức gật đầu, giọng nói vội vàng: - Em còn mấy người bạn, vẫn luôn muốn tìm một tổ chức. Kiếm ca em dẫn anh sang đó ngay!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, nói:

- Đi thôi, dẫn đường.

Ngụy Đồng làm một thằng côn đồ hạng bét, bình thường đều qua lại ở những nơi cấp thấp. Dẫn theo hai người Trương Tiểu Kiếm đi vào con hẻm trên phố, không bao lâu sau đã đến cửa một phòng game bí mật, nói:

- Tới, là nơi này.

- Phòng game Long Phái? – Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó bĩu môi khinh thường: - Bây giờ mà còn chơi thứ này, quả nhiên là hạng bét.

- Vâng vâng vâng. – Bây giờ Ngụy Đồng nhìn Trương Tiểu Kiếm giống như là nhìn thần tiên vậy, không ngừng tỏ vẻ đồng ý: - Em vẫn nói một nơi như thế này đã không đủ cấp bậc, nhưng mấy đứa bạn của em không chịu nghe, còn cần Kiếm ca ngài ra mặt mới có tác dụng. Đi thôi, chúng ta cứ vào đi rồi hãy nói, mời Kiếm ca!

Từ bên ngoài nhìn vào, phòng game Long Phái chính là sản phẩm của mười năm trước, mà bên trong lại càng là chương khí mù mịt, tổng cộng cũng chỉ có hơn mười chiếc máy chơi game, sương khói lượn lờ trong phòng, đang có năm người trẻ tuổi chơi game ở đó.

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng phẩy tay, tùy ý nhìn lướt qua.

Mấy thằng này đều mặc áo jacket, xắn tay áo lộ ra hơn nửa cánh tay có hình xăm, miệng ngậm thuốc lá, híp mắt vừa chơi vừa mắng:

- Loz má mày! Giết chết mày! Giết chết mày!

Ngược lại là trong đó có một thằng dáng người cao to, cơ bắp đầy người, ngồi đó mà gần cao bằng Thẩm Giai Di đang đứng, cạo trọc đầu, còn xăm một con rồng trên đỉnh đầu xanh đen.

Thoạt nhìn toàn thân quả thực giống như là Dwayne Johnson vậy. (*)

(*) Dwayne Johnson: Là cựu đô vật chuyên nghiệp người Mỹ đã bán nghỉ hưu và đang làm diễn viên. Thông tin chi tiết mời hỏi bác Google =))

- Đầu trục, nhanh nhanh nhanh. – Ngụy Đồng vừa thấy thằng đầu trục kia lập tức kêu: - Nhanh đến gặp đại ca mới nhận của tao!

Đại ca mới nhận!

Vừa nghe lời này, trong phút chốc cả năm người trong phòng game đều nhìn qua đây.

Thằng đầu trục kia đánh giá Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới một trận, nhủ mày, sau đó đứng dậy.

Hắn ngồi mà đã cao gần bằng Thẩm Giai Di đứng, bây giờ vừa đứng dậy lại càng đáng sợ, ước chừng có 1m95, cánh tay còn thô hơn cả eo của Thẩm Giai Di. Nhìn khổ người cực lớn kia, đừng nói là đánh nhau, chỉ cần vừa nhìn thấy đã khiến người ta không còn dũng khí để đánh nhau với hắn nữa rồi.

Hắn liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm mấy lần, sau đó nhìn về phía Ngụy Đồng, nghi hoặc hỏi:

- Cái thằng nhìn giống trái cà thế này là đại ca mới nhận của mày à? Giống y như con gà con ý, mắt mày bị làm sao thế?

Ngụy Đồng trực tiếp sùng sờ luôn!

Tổ sư thằng đầu trục này, đầu mày bị cửa kẹp à?! Bỏ mày mới nhận đại ca đấy, mày có tin người ta gọi một cú điện thoại sẽ có mấy chục người tới chém mày thành thịt nát không hả?!

- Lâm Từ Kiện! Mày nói chuyện kiểu gì đấy?! – Ngụy Đồng nhảy cẫng lên thật cao, hung hăng cốc một phát lên đầu thằng trục: - Đây là Kiếm ca! Kiếm ca! Rất có máu mặt, chạy mận đều quát biết chưa? Biết chưa?! Còn không mau xin lỗi Kiếm ca!

- Xin lỗi? – Lâm Từ Kiện nghiêng đầu cười, sau đó chọt vuron tay ra: - Tới đây, có thể làm đại ca của Ngụy Đồng, vậy thì khẳng định là có chút thực lực đúng không? Tên tao là Lâm Từ Kiện. Anh em xưng hô như thế nào?

- Gọi anh là Kiếm ca là được. – Trương Tiểu Kiếm thân nhiên đáp một câu, không vuron tay.

- Yoo yoo yoo... - Lâm Từ Kiện cười nhếch mép, không phải nói, răng rất trắng: - Bắt tay mà cũng không dám à? Ai nha, đến đây, bắt tay cho tao nhìn xem bản lĩnh của mày nào, đúng không?

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng đúng đúng, dù sao bắt tay phải được chứ?

- Mày bắt tay, sau đó bọn tao đều sẽ gọi mày là lão đại!

- Phỏng chừng nó không dám đâu, nhìn sức cánh tay của đầu trục kia, có thể bóp nát tay nó, he he...

Lúc này người xấu hổ nhất là Ngụy Đồng, hắn ở bên cạnh sốt ruột quá chừng, kêu lên:

- Lâm Từ Kiện, mày không muốn sống nữa à? Dám gài bẫy Kiếm ca!

- Ah? Gặp mặt bắt tay là rất bình thường thôi mà. – Lâm Từ Kiện cười ha ha nhìn Trương Tiểu Kiếm, nói: - Kiếm ca đúng không? Con người của tôi ấy, không có bản lĩnh gì, chẳng qua là có sức mạnh thôi. Anh nhìn xem hai ta là lần đầu gặp mặt, chẳng lẽ lại không nể mặt nhau thế sao? Anh cứ nói là anh có dám hay không?

- Thế sao? – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Được thôi, có gì không dám. – Hắn cầm dây xích chó: - Gia Di, cầm giúp anh một chút.

- Kiếm ca! – Thấy Trương Tiểu Kiếm thật sự định vuron tay, Thẩm Giai Di sốt ruột quá trời, kêu lên: - Hắn rõ ràng là muốn lừa gạt anh mà anh không thấy rõ sao? Nhìn xem hình thể của hắn kia, vừa bắt tay với hắn xong còn có thể ổn được sao? Kiếm ca gọi người khác đi, thằng này không nể mặt quá!

- Không sao không sao. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, đầy mặt nhẹ như mây gió: - Đây là đề tài giữa hai thằng đàn ông với nhau, không cần lo lắng.

Sau đó nhìn Lâm Từ Kiện:

- Tôi thấy anh cũng xem như là có thể bồi dưỡng, sau này đi theo tôi đi.

Lâm Từ Kiện cười dữ tợn:

- Mày thắng tao trước đã rồi hẵng nói.

- Không thành vấn đề.

Hai bàn tay rốt cục nắm lấy nhau!

Chương 98: Trương Tiểu Kiếm không phải là người bình thường...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chiều cao của Lâm Tử Kiện là 1m95, nắm đấm to như nồi đất.

Chiều cao của Trương Tiểu Kiếm là 1m76, thể trạng người bình thường.

Hai bàn tay nắm lấy nhau, thật giống như là thò một chiếc thìa vào trong một cái vại khổng lồ vậy, thậm chí còn không nhìn thấy được tay của Trương Tiểu Kiếm...

- Kiếm ca đúng không? – Lâm Tử Kiện cười lạnh: - Muốn nhận tao làm đàn em thì phải có bản sự đấy...

Hai người bắt tay kiểu này, Lâm Tử Kiện đương nhiên sẽ không lập tức nắm cho tàn phế tay của Trương Tiểu Kiếm.

Chung quy trọng điểm của loại hình tỷ thí này chính là ở chỗ chậm rãi tra tấn đối phương, nhất định phải bóp chặt tay từng chút từng chút, khiến đối phương thống khổ không chịu nổi.

- Bàn lãnh của tôi cũng thường thôi – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, cực kỳ lạnh nhạt: - Nếu đi theo tôi thì tôi có thể giúp mọi người cùng nhau phát tài. Đương nhiên, xem ra phải khiến anh chịu phục rồi mới được, đúng không?

- Đúng thế. – Lâm Tử Kiện bắt đầu nắm chặt bàn tay: - Đi theo anh thì được thôi, nhưng anh phải làm cho tôi thừa nhận thực lực của anh mới được, he he.

Cơ bắp toàn thân hần tràn đầy sức mạnh! Một bàn tay quả thực giống hệt như là đai sắt, cầm tay Trương Tiểu Kiếm không ngừng nắm chặt, chỉ chờ Trương Tiểu Kiếm mất mặt.

Nếu là người bình thường, phỏng chừng lúc này phải quỳ xuống, bắt kẻ cái khác, trước tiên cầu xin tha thứ cái đã rồi hẵng nói!

Cho dù Kiếm ca này thật sự là đại ca trên đường, nhưng mình cũng không tất yếu sợ hắn. Đầu năm nay, ai mà chẳng gọi được mấy thằng tới trưng bày sĩ diện!

Lại nói, chỉ bằng khổ người của mình, tùy tùy tiện tiện có thể một chọi mười thằng!

Kỳ thật Lâm Tử Kiện tính toán vẫn là rất không tệ, nhưng vấn đề là, Trương Tiểu Kiếm không phải người bình thường...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Rẹt ---!!!”

Một dòng điện màu lam chợt lóe lên trong chớp mắt, Lâm Tử Kiện nhất thời bị điện giật đến mức tóc gáy trên người đều dựng đứng hết lên!

Trương Tiểu Kiếm thì không ảnh hưởng mấy. Đêm qua hắn bị giật cả đêm, bây giờ dòng điện của hệ thống cùng lắm là khiến hắn cảm giác hơi tê tê, chung quy việc gì cũng phải có một giai đoạn thích ứng, quen rồi thì không sao cả...

Nhưng mà vấn đề là Lâm Tử Kiện không quen nhá...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +38 đến từ Lâm Tử Kiện!”

- Mày... Mày... - Lâm Tử Kiện bị giật đến mức cháy đen mặt, há miệng phun ra một luồng khói xanh: - Mày đkm không diễn theo kịch bản...

Một tiếng “Phốc phốc”, trực tiếp quỳ xuống!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8! +9! +7! +8... đến từ...”

Ảnh mắt cá đấm nhìn Trương Tiểu Kiếm thay đổi trong khoảnh khắc!

Tổ sư người trẻ tuổi này còn biết phóng điện sao?! Quả thực quá đáng sợ!

Mày là cá chình điện thành tinh à?!

Trương Tiểu Kiếm cũng ngây ngẩn cả người.

Ah? Điểm số khiếp sợ không ít nhì, 38 điểm! Cộng thêm người khác, một lần được hơn bảy mươi luôn!

Cho nên hẳn cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, giật một lần được hơn 70 điểm, vậy thì nếu là mười lần...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Rẹt ----!!!”

Lại lóe lên một dòng điện màu lam, toàn thân Lâm Từ Kiện bắt đầu run rẩy, giống như là bị giật kinh phong!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +35 đến từ Lâm Từ Kiện!”

“Điểm số khiếp sợ +8! +9! +10! +8... đến từ...”

Đậu má lần này cũng không ít á!

Còn cần suy xét nữa sao các đồng chí? Tổ sư thế này còn nhanh hơn cả chơi live stream cơ!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Rẹt ----!!!”

Lại lóe lên một dòng điện màu xanh, Lâm Từ Kiện lại co giật một trận!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Lâm Từ Kiện!”

“Điểm số khiếp sợ +6! +7! +6! +5... đến từ...”

Lúc này Lâm Từ Kiện đã sớm muốn thu tay về, nhưng mà hắn quên, tay hắn nắm với tay của Trương Tiểu Kiếm, chỉ có một mình hắn buông tay thì không có tác dụng...

- Kiếm... Kiếm ca... - Lâm Từ Kiện đều không còn sức nói chuyện nữa: - Buông tay đi...

Trương Tiểu Kiếm đầy mặt nghiêm túc nhìn hắn:

- Tại sao?

Lâm Từ Kiện: “...”

Muốn anh mày buông tay á, không có lí do nhá, một lần kiếm được gần năm mươi điểm số khiếp sợ vào tay nhé, tại sao phải buông tay?

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Xẹt ---!!!”

“Điểm số khiếp sợ +22! +6! +7! +6! +5...”

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Xẹt ----!!!”

“Điểm số khiếp sợ +...”

Ước chừng giật khoảng mười lần, lúc này đã không còn bao nhiêu điểm số khiếp sợ, Trương Tiểu Kiềm nhìn điểm số khiếp sợ 1896,27 biểu hiện trong trung tâm thương mại, trong lòng vui sướng muốn nở hoa luôn!

Sướng quá!

Làm một đợt này đậu má thu được hơn năm trăm điểm số khiếp sợ! Sắp được hai ngàn rồi!

Đáng tiếc là sau này giật một lần bị giảm một ít, ai nha đáng tiếc, đáng tiếc...

Trương Tiểu Kiềm thờ dài thật sâu trong lòng, sau đó ánh mắt bắt đầu tuần tra trên người cả đám chung quanh...

Không bằng đổi đưa khác lại đến một lượt?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18! +20! +16! +... đến từ...”

Đậu má một vòng này được đấy, nháy mắt đột phá mốc hai ngàn rồi! Đạt đến 2048,27 điểm!

Cả đám sợ đến mức suýt nữa đá ra quần, đồng loạt lùi ra sau!

Tổ sư nó lờ như bị giật thành bại liệt toàn thân...

- Mà phục không? – Trương Tiểu Kiềm hít nhẹ vào một hơi, nhìn Lâm Từ Kiện sắp bị điện giật nướng chín, thản nhiên nói: - Bản lãnh của anh... Được chứ?

Lâm Từ Kiện:

- Phục... Phục... Kiềm ca hạ thủ lưu tình đi Kiềm ca!

Lại giật nữa thì ĐM sẽ biến thành Lâm Từ Kiện nướng mất...

- Được rồi – Trương Tiểu Kiềm rút cục buông tay ra, còn có chút cảm giác muốn thử thêm lần nữa, ánh mắt ứa ra lục quang như là sói đói vậy: - Ah, các cậu có muốn thử xem không? Rất vui...

“Điểm số khiếp sợ +...”

Lại là một chuỗi điểm số khiếp sợ...

- Kiềm ca, Kiềm ca mời ngài ngồi! – Rút cục là Ngụy Đồng còn có ánh mắt, thấy Lâm Từ Kiện đã hoàn toàn phục, bung một cái ghế đến trước tiến, còn có ý lau sạch sẽ cẩn thận bằng tay áo, sau đó đặt ở sau lưng Trương Tiểu Kiềm: - Kiềm ca ngài thật là lợi hại quá, quả thực trâu bò!

- Ủ, thực ra vừa rồi anh cũng chỉ dùng bốn phần thực lực thôi. – Trương Tiểu Kiềm ngồi xuống, sau đó nhìn mấy người cung kính đứng trước mặt mình, nói: - Nhìn xem bộ dáng hồ báo của các cậu kìa, mỗi đứa mỗi đứa cứ như là mấy thằng quái đản ăn mặc lặc lặc hậu vậy đó. May mà không nhuộm tóc, không thì tao sẽ cho chúng mày biết bộ dáng của tao khi nổi giận.

Cả đám run như cây sậy luôn!

- Biết rồi Kiềm ca!

- Kiềm ca ngài tha thứ một chút!

- Trở về em sẽ thay đổi hình tượng ngay!

Khi tức giận Kiềm ca thật đáng sợ! Thật đáng sợ!

Nhất là khi không có tươi cười trên mặt ---- Má ơi! Con muốn về nhà! Xã hội này thật đáng sợ!!

- Kiềm ca! – Lúc này ánh mắt Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiềm quả thực giống như là nhìn thần linh vậy, ông ọ đặt dây xích chó vào trong tay Trương Tiểu Kiềm. Lập tức có một tên côn đồ khác cũng mang ghế đến cho cô, Thẩm Giai Di ngồi vào bên cạnh Trương Tiểu Kiềm, về mặt thỏa mãn!

Bà mày lựa chọn đàn ông, quả thực thần sầu!

Còn biết phóng điện!

- Ủ. – Cầm lấy dây xích chó, Trương Tiểu Kiềm hào phóng ngồi ở chỗ kia, nhìn vòng quanh một đám côn đồ trước mắt, cuối cùng nhìn về phía Lâm Từ Kiện, hừ hừ nói: - Nếu đã phục, vậy thì từ nay về sau hẳn là gọi anh như thế nào?

Toàn thân Lâm Từ Kiện đều sắp sập đổ!

Vừa rồi hẳn bị giật đến mức xấu hổ không ở mức bình thường luôn...

- Lão... Lão đại! – Ánh mắt Lâm Từ Kiện nhìn Trương Tiểu Kiếm có sợ hãi, mang theo mấy phần sùng bái cuồng nhiệt: - Từ nay về sau anh chính là lão đại suốt đời của Lâm Từ Kiện tôi đây, lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không chối từ!

Người đàn ông biết phóng điện nhé! Tổ sư, đi theo lão đại như vậy mới có tiền đồ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thịnh Thế Hoàng Triều

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ủ, tốt lắm – Nhìn thẳng cơ bắp Lâm Từ Kiện đã triệt để thần phục mình, Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu: - Vậy mới đúng chứ.

Sau đó nhìn về phía bốn người khác:

- Các cậu thì sao? Có ý tưởng gì?

Lúc này mẹ nó còn có thể có ý tưởng gì nữa? Quyết đoán làm đàn em đi theo Kiếm ca ăn to uống lớn rồi!

Không đồng ý mới là đồ ngu nhé!

- Kiếm ca! – Bốn người khác đồng thời tiến lên một bước, đồng loạt khom lưng chào: - Sau này đều đi theo anh!

- Ủ, vậy mới đúng chứ. – Trương Tiểu Kiếm thấy cả năm người đã hoàn toàn bị mình chấn nhiếp, rốt cục lộ ra nụ cười, nói: - Về sau đi theo anh làm việc thật tốt, Kiếm ca của các cậu ở trong giang hồ, chú ý chính là mọi người có thể cùng trâu bò giống như anh. Thời gian tiếp theo, mọi người có hai việc cần làm. Thứ nhất, đổi kiểu tóc đứng đắn một chút cho anh. Thứ hai, đổi quần áo đứng đắn cho anh. Đừng khiến người ta vừa nhìn đã biết các cậu là côn đồ, khiến anh mất mặt. Thời đại đã thay đổi rồi, trong thời buổi kinh tế phát triển nhanh chóng như thế này, không thể lẫn lộn ngoài đời như trước nữa.

Ánh mắt cả đám nhìn Trương Tiểu Kiếm đã thay đổi!

Nhìn xem ánh mắt của Kiếm ca kìa!

Vừa mở miệng chính là thời buổi kinh tế phát triển cao tốc, đây là muốn dẫn chúng ta lên trời mẹ rồi!

Mở công ty! Chơi ngôi sao! Kiếm tiền cả đống tiêu tiền cả đống nhé!

- Kiếm ca! Bọn em đi ngay đây! – Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện dẫn đầu nói: - Cắt tóc với thay quần áo tắm rửa các thứ, ước chừng hai giờ. Trong khoảng thời gian này, Kiếm ca ngài nghỉ ngơi ở đây?

Sau đó Ngụy Đồng im hơi lặng tiếng liếc nhìn Thẩm Giai Di, nói nhỏ:

- Bọn em không quấy rầy Kiếm ca ngài với chị dâu...

Thẩm Giai Di phút chốc đỏ mặt!

Đám người này sắp chạy đi hết rồi, mình có phải là nên...

- Nơi này mà cũng nghỉ ngơi được á?! – Trương Tiểu Kiếm đứng lên, nhìn xung quanh, sau đó lắc đầu: - Anh chỉ cần ở lâu thêm một phút đồng hồ trong một nơi như thế này là cảm thấy phiền lòng rồi. Đi thôi, anh đi tìm khách sạn thuê phòng, nghỉ ngơi một chút.

Đám người Ngụy Đồng phút chốc lại cảm giác độ sang chảnh của Kiếm ca tăng thêm một tầng!

Nhìn thấy không? Nghỉ ngơi tùy tiện một lát thôi mà cũng phải tìm khách sạn nhé!

Kiếm ca không hổ là nhân vật trâu bò, loại người tăng chót như chúng mình không có tư cách ngược nhìn cấp bậc như vậy!

Đoàn người lập tức đi ra ngoài, Ngụy Đồng ở bên cạnh dùng sức xun xoe:

- Kiểm ca, sáng nay ngài đi ra là đất chó đi dạo à? Không lái xe đúng không? Có cần em gọi một chiếc siêu xe Didi cho ngài không?

Nếu là trước kia, chỉ sợ Trương Tiểu Kiếm sẽ lập tức đồng ý, nhưng mà sau khi trải qua đặc huấn, Trương Tiểu Kiếm đã xưa đâu bằng nay!

- Thôi. – Trương Tiểu Kiếm chậm rãi lắc đầu, đất Cương Đạn Nhi, nói: - Tùy tiện đi dạo thôi, hô hấp không khí mới mẻ một chút, anh không quen ngồi xe Didi.

Siêu xe Didi mà còn không quen ngồi!

Ánh mắt của đám người Ngụy Đồng lại tràn đầy sao sáng --- Cấp bậc như Kiểm ca, lần này thật là đi theo đúng người rồi!

Nay Trương Tiểu Kiếm và Thẩm Giai Di đất chó đi đằng trước, đằng sau có tám đàn em vừa nhận, điệu bộ quả thực vô đối tận chân trời!

Ai biết đang đi, chợt vang lên một trận tiếng động cơ gầm rú, một chiếc Rolls- Royce dừng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm.

Cửa kính xe hạ xuống, Lưu Thúc lộ mặt ra:

- Ah! Kiểm ca! Cậu đang làm gì thế?

Chính là Lưu Thúc lúc trước từng phối hợp chặt chẽ với Trương Tiểu Kiếm!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +5, +6, +8...”

Cả đám Ngụy Đồng Thẩm Giai Di trong phút chốc lại sợ ngây người!

Rolls-Royce!

Tổ sư người lái Rolls-Royce mà lại chủ động dừng lại chào hỏi Kiểm ca!

Chẳng trách Kiểm ca nói không quen ngồi xe Didi cơ, có thể ngồi Rolls-Royce ai còn cmn đi ngồi Didi nữa!

Hiện tại Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm quả thực chính là người đàn ông hoàn mỹ nhé!

Cô thậm chí muốn chủ động dụ dỗ Trương Tiểu Kiếm đi nhà nghỉ luôn!

- Lưu ca à. – Trương Tiểu Kiếm vừa thấy tài xế, nhất thời cười nói: - Hôm nay rảnh à?

- Ủ, đưa thiếu gia đến trường học, rảnh rồi nên đi dạo. – Lưu Thúc cười ha ha nói: - Cậu đây là... Những người này đều là bạn bè của cậu à?

- Đàn em tôi mới nhận. – Trương Tiểu Kiếm đầy mặt bình tĩnh, dường như đang nói chuyện đơn giản như là ăn cơm uống nước vậy. Nói xong, Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi cả đám Ngụy Đồng: - Rồi, các cậu muốn làm gì thì đi làm đi thôi, đừng đứng ở đây chướng mắt.

- Vâng lão đại!

- Dạ vâng lão đại, em đi ngay đây!

- Lão đại, gặp lại sau nhé!

Trước khi đi, Ngụy Đồng lưu lại số điện thoại của Trương Tiểu Kiếm, sau đó nhóm tám người tung tăng rời đi.

- Kiểm ca, cậu bắt đầu lăn lộn trong giang hồ rồi à? – Nhìn tám con đê nhũ rời đi, Lưu Thúc cười nói: - Lên xe, đi đâu tôi đưa cậu một đoạn đường.

- Được. – Trương Tiểu Kiếm kéo mở cửa xe, nói với Thẩm Giai Di: - Lưu ca của tôi, người của mình không cần khách khí. Công ty của em ở đâu, đưa em đến đó trước đi!

Thẩm Giai Di mờ mịt trong chớp mắt.

Rolls-Royce nhá!

Sinh thời mình lại có thể được ngồi lên đó! Quả thực là... Quá mộng ảo!

- Vậy... Vậy thì em không khách khí nha. – Thẩm Giai Di dẫn Bạch Mạnh Mạnh lên xe, sau đó Trương Tiểu Kiếm đi lên, Lưu Thúc vừa lái xe vừa hỏi:

- Kiểm ca, đây là...

- Bạn của tôi. – Trương Tiểu Kiềm cười ha ha nói: - Quen biết lúc đất chó đi dạo.

Thảm Giai Di vừa nghe thấy không phải là “Bạn gái”, nhất thời vẻ mặt mất mát...

Sau đó nhanh chóng trở nên phấn chấn!

Một ngày nào đó, mình nhất định sẽ trở thành bạn gái của Kiềm ca! Ganbatte!

- Oh... - Lưu thúc đáp một tiếng, sau đó nói: - Kiềm ca, sao cậu lại chuẩn bị lẫn lộn trong giang hồ vậy?

- Ừ, nhàm chán nên tùy ý chơi đùa thôi. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu, bỗng nghĩ đến một chuyện, nói: - Đúng rồi Lưu ca, có nghe thấy Hắc Y bang chưa?

- Hắc Y bang? – Vừa nghe thấy từ này, Lưu thúc không khỏi nhủ thầm nói: - Có nghe sơ sơ rồi. Bang phái này là thế lực mới quật khởi gần đây nhất, nghe nói khuếch trương rất nhanh. Sao? Kiềm ca cậu có ý tưởng gì à?

- Có chút. – Trương Tiểu Kiềm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ như lông hồng nói: - Định trừ bỏ bọn họ, hoặc là hấp thu vào luôn.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Lưu Hưởng Dương!”

Hắn nói đơn giản giống như là ăn cơm uống nước vậy, tài xế Lưu thúc Lưu Hưởng Dương trực tiếp phun ra:

- Kiềm ca, mục tiêu của cậu không thấp đâu đấy! Tôi nghe nói bọn Hắc Y bang hiện nay đã khuếch trương đến gần trăm người rồi, xem như một thế lực không nhỏ trong vùng, nghe nói từng âm thầm nổi lên xung đột với mấy bang phái cỡ trung thế hệ trước trong thành phố Thiên Kinh, trong lúc nhất thời lại đánh mấy trận không thắng không thua, chiến tích được xem như cực kỳ trâu bò. Cậu thật sự muốn xuống tay với bọn họ sao?

- Phải đánh với loại đối thủ này mới thú vị. – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười nói: - Gần một trăm người, số người cũng không nhiều lắm nhỉ.

- Gần một trăm người mà còn không nhiều? – Lưu Hưởng Dương nói: - Phải biết rằng đây chính là thủ đô. Có thể âm thầm tụ tập một bang phái gần trăm người đã là rất tốt rồi. Nếu như cậu thật sự muốn làm, đến lúc đó tôi giới thiệu ít phương pháp cho cậu. Đúng rồi Kiềm ca, cậu muốn lập băng nhóm, có tên chưa? Tên là gì?

Trương Tiểu Kiềm mỉm cười, sau đó nhìn về phía Cương Đan Nhi gác đầu lên bàn chân, nói:

- Tên là Thịnh Thế Hoàng Triều.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +5 đến từ Lưu Hưởng Dương!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Không có thằng nào đánh được cả

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiền Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

“Phụt ----!!!”

Vừa nghe thấy tên này, Lưu tài xế Lưu Hưởng Dương lập tức phun!

Một tổ chức giang hồ của chúng mày thôi mà đặt cái tên cao sang quý phái như thế thật sự ổn sao?

- Kiềm ca không hổ là Kiềm ca... - Lưu Hưởng Dương cảm khái nói: - Không phục cũng không được. Một cái tên tùy tiện thôi mà cũng đặt cho cao sang như vậy...

Sau đó hắn quay đầu nhìn Trương Tiểu Kiềm:

- Thành viên tổ chức hiện nay như thế nào? Tôi thấy trong số mấy người cậu vừa nhận ý, cũng chỉ có thằng đầu trọc kia thoát nhìn có vẻ rất mạnh được đấy.

- Đầu trục? Lâm Tử Kiện á? – Trương Tiểu Kiếm thờ dài nhẹ nhàng, nói: - Cận bã.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Lưu Hưởng Dương!”

Cái thằng đầu trục nhé!

Chiều cao gần hai mét! Nhìn xem cơ bắp toàn thân kìa! Huấn luyện viên phòng gym bình thường còn không có cơ múi trâu bò bằng hần! Cách xa như rứa mà vẫn có thể nhìn thấy cơ bụng tám múi kìa!

Cho dù là bộ đội đặc chủng xuất ngũ như mình cũng không dám cam đoan nhất định có thể đánh thắng được hần. Không ngờ ở trong miệng của Trương Tiểu Kiếm lại biến thành cận bã?!

- Kiếm ca, tôi đọc ít sách cậu đừng có lừa tôi. – Lưu Hưởng Dương kinh sợ nói: - Tôi thấy thằng kia rất mạnh mà, hần đánh không lại cậu à?

Thẩm Giai Di ngồi ở một bên kim nén thật lâu, lúc này rốt cục nói chuyện ---

- Người kia thậm chí còn không chống đỡ được một hiệp ở dưới tay Kiếm ca. – Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn chính là nhìn idol: - Vừa đối mặt đã bị quật đổ rồi. Nếu không thì Lưu ca anh cho rằng Kiếm ca làm cách nào để khiến bọn họ nghe lời đầu hàng chứ?

Nếu là lúc trước Lưu Hưởng Dương còn cho rằng Trương Tiểu Kiếm đang chém gió, nhưng mà bây giờ ý tưởng đã thay đổi!

Cô nương này nói có đạo lí!

Vừa thấy đã biết đám người kia là một đám côn đồ, nhìn kiểu tóc nhìn cách ăn mặc nhé.

Một đám người như vậy, hơn nữa bên trong còn có một thằng to con như Lâm Tử Kiện, nếu như không có chút bản lĩnh thì nhất định là không thể khiến bọn nó đầu hàng khuất phục được.

Chẳng lẽ Trương Tiểu Kiếm thật sự có được năng lực lớn như thế?

Có khả năng!

Nhìn xem đám người kia cúi đầu khom lưng trước mặt Trương Tiểu Kiếm, nghe lời trên mức bình thường, mở miệng ra là lão đại, tuyệt đối không có khả năng giả vờ diễn trò. Nếu như có thể giả vờ giống đến thế, vậy thì cả đám đều là ảnh đế mẹ rồi.

Ừm, thoát nhìn Trương Tiểu Kiếm rất đáng giá kết giao, nhân tài rồi!

- Có đạo lí có đạo lí! – Lưu Hưởng Dương gật đầu thật mạnh, nói: - Xác thực, nếu Kiếm ca không có mấy chiêu thì bọn kia sẽ không phục tùng đến mức đó được. Như vậy, tiếp theo Kiếm ca dự định làm gì?

- Đưa Giai Di đi làm trước đi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Sau đó tôi phải ngủ một giấc. Đêm qua làm quy hoạch bước tiếp theo đến tận hai giờ sáng, bây giờ trạng thái không được tốt lắm.

Làm quy hoạch đến tận hai giờ sáng!

Xem ra Kiếm ca là thật sự nghiêm túc rồi!

Không nói cái khác, chỉ dựa vào Lâm Tử Kiện ở dưới tay của hần, nói không chừng tương lai giang hồ Thiên Kinh sẽ có một vị trí cho hần!

Càng nghĩ như vậy, Lưu Hưởng Dương lại càng cảm thấy Trương Tiểu Kiếm sâu không lường được.

Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy, hần vẫn là một nhân viên tiêu thụ bình thường kiêm chức gia sư cho thiếu gia Ninh Thư Hào. Bây giờ mới trôi qua mấy ngày mà đã có nhiều thuộc hạ dưới tay như vậy. Thằng này tuyệt đối không phải người bình thường! Ít nhất là không có đơn giản như mình tưởng tượng!

Hôm nay dừng xe thật chính xác!

- Được được được. – Lưu Hưởng Dương trực tiếp xoay vô lăng: - Em gái Giai Di làm việc ở đâu?

Thẩm Giai Di nói rất hàm súc:

- Làm ở Phạm Khách.

Trong lòng lại kích động vô cùng nhá ---- Nếu như các chị em nhìn thấy mình bước xuống từ một chiếc Rolls-Royce...

Cầm di động lập tức gửi tin nhắn cho bạn thân: “Đi làm chưa? Lát nữa tớ sẽ đến nhé, chờ tớ cùng đi nha!”

Yeh! Có thể thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của mình một tí!

Phạm Khách là công ty internet không nhỏ trong thành phố Thiên Kinh, Lưu Hướng Dương lái xe cho ông chủ lâu như vậy, đương nhiên là biết rõ ràng, lập tức xuất phát.

Nhanh chóng đi đến dưới công ty Phạm Khách. Rolls-Royce xuất hiện lập tức hấp dẫn sức chú ý của rất nhiều cô gái trẻ tuổi, nhất là những mỹ nữ tràn đầy hơi thở thanh xuân, vừa nhìn thấy Rolls-Royce lập tức sáng mắt lên!

Dừng xe dừng xe!

Trời ơi đây là xe nhà ai mà khí phách như rùa?!

Chủ nhân của xe là ai? Đến công ty chúng ta thảo luận công việc sao?

Sau đó, các cô đã nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm và Thẩm Giai Di bước xuống từ trên xe...

“Điểm số khiếp sợ +12! +13! +11! +15...”

Quét ra một dãy điểm số khiếp sợ nha!

Các cô nương há to miệng --- Mình không hoa mắt chứ?! Đây là... Thẩm Giai Di?! Bước xuống từ trên Rolls-Royce?!

- Kiếm ca, em đi làm nha. – Thẩm Giai Di cười đến mức không kịp ngậm miệng, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm phải gọi là dịu dàng, nói: - Đúng rồi Kiếm ca, có thể làm phiền anh một việc được không, anh nhìn Mạnh Mạnh nhà em...

- Cứ giao cho anh. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, nhẹ nhàng nhận lấy dây xích chó, nói: - Đi thôi, tan tầm gửi tin nhắn cho anh.

- Cảm ơn Kiếm ca! – Thẩm Giai Di phải nói là cực kỳ vui vẻ. Người đàn ông này vừa có tiền vừa có bản lĩnh vừa dịu dàng vừa có mặt mũi! Quả thực quá hoàn mỹ!

Cho dù Mạnh Mạnh của chúng ta bị Nhị Cấp nhà hấn ngủ, bà mày cũng chấp nhận!

- Giai Di Giai Di! – Lúc này cả đám bạn thân nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm và Thẩm Giai Di cùng nhau đi xuống, cho nên không có khăn trương lắm, lập tức xông tới, bảy mồm tám miệng hỏi ----

- Giai Di, đây là ai thế? Bạn trai cậu à?!

- Đúng rồi đúng rồi, thoát nhìn thật là lợi hại!

- Lại lịch ra sao vậy giới thiệu cho bọn mình với đi!

- Từ từ... – Thẩm Giai Di nhẹ nhàng vuốt tóc, sau đó mỉm cười nói: - Đây là Kiếm ca, bạn tốt tớ mới quen biết. Đi làm ở Long Đằng quốc tế, đương nhiên đây chỉ là một trong những thân phận của anh ấy. Một thân phận khác của anh là lão đại Thịnh Thế Hoàng Triều, dưới tay có mấy chục người làm việc cho anh.

- Wow!

- Lợi hại thế!

- Chào Kiếm ca!

“Điểm số khiếp sợ +12! +13! +11! +15...”

Lại là một vòng điểm số khiếp sợ nha, ánh mắt của các cô nương nhìn Trương Tiểu Kiếm thay đổi ngay và luôn!

Long Đằng quốc tế nhé, ai mà chẳng biết?! Bản thân có công ty, lão đại Thịnh Thế Hoàng Triều! Dưới tay có mấy chục người! Đi ra ngoài ngồi Rolls-Royce!

Nhìn xem điệu bộ của người ta, tuy rằng xấu chút, nhưng mà mỉm cười rất có mị lực nha!

- Chào mọi người chào mọi người. – Trương Tiểu Kiếm cười cực kỳ hàm súc, vẫy tay, thoát nhìn rất thân thiện, sau đó nhìn Thẩm Giai Di nói: - Anh không làm phiền em làm việc nữa nhé. Đi lên trước đi, anh đi nghỉ ngơi một lát, sau đó còn có việc quan trọng phải làm. Cứ để Mạnh Mạnh ở chỗ anh, yên tâm đi.

- Vâng Kiếm ca! – Thẩm Giai Di cười tủm tỉm gật đầu, sau đó dẫn theo cả đám chị em bạn thân lên lầu, vừa đi vừa kể cho mọi người nghe: - Kiếm ca rất lợi hại đó, anh ấy quản lý mấy con phố dưới tay cơ. Sáng hôm nay tớ dắt chó đi dạo với Kiếm ca, tùy tiện là nhận được một đám thuộc hạ. Nhất là có một thằng trong đó, chiều cao cỡ hai mét, xem khổ người á... Ai biết lại không kiên trì được một hiệp dưới tay Kiếm ca là đã quỳ rồi...

- Thật sự lợi hại như thế sao?!

- Giang hồ à?

- Nhận đàn em mà sảng khoái thế?! Rất mạnh à?!

- Trời ơi, anh ấy rốt cục là ai vậy? Lợi hại quá! Vô địch rồi!

Thẩm Giai Di tiếp tục:

- Đó là đương nhiên. Các cậu biết người trong giới nhìn thấy anh ấy đều gọi anh ấy là gì không? Trương đại sư! Đại se nhé! Nói chuyện với người khác đều là nói “Số mệnh”. Con chó nhà anh ấy á, ăn thức ăn cho chó toàn là loại năm trăm một cân...

“Điểm số khiếp sợ +12! +13! +11! +15...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thật hay giả?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi cùng Bạch Mạnh Mạnh lên xe. Chờ đóng cửa xe, Lư Hướng Dương cười nói:

- Kiếm ca, tôi phát hiện hôm nay cậu xác thực là khác ngày xưa nhiều đấy. Lần trước khi tôi nhìn thấy cậu, cậu còn cười cười nói nói với tiểu thiếu gia và Hầm Hầm. Hôm nay gặp lại lại cảm thấy khí tràng dường như thay đổi hoàn toàn.

Đầu má còn cần phải hỏi sao? Nếu như ông bị hệ thống giật điện cả đêm, cuối bị giật đến mức nảy sinh điện trở trong cơ thể, thì ĐM ông cũng sẽ thay đổi thôi --- Hoặc là thay đổi khí tràng, hoặc là biến thành chín mây phần...

- Ủm, trẻ con mà, thâm trầm quá thì không tốt. — Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, sau đó nói: - Lần trước xem như là thả lỏng, chơi đại thôi.

- Có lí đấy. — Dù sao thì Lư Hướng Dương cũng có kiến thức rộng rãi. Sau đó khởi động ô tô, trên đường đi vừa lái xe vừa tán gẫu với Trương Tiểu Kiếm: - Lại nói, Kiếm ca cậu thật sự muốn vào giang hồ sao? Đầu năm nay giang hồ không có tiền đồ gì đâu, chém chém giết giết, hơn nữa Hắc Y bang xác thực không phải là bang hội đơn giản đâu. Tôi có mấy người bạn, bang phái của họ đều bị bọn kia cản trở mấy lần, cứng đầu lắm.

Vào giang hồ có tiền đồ không thì chưa biết được, nhưng mà có điểm thuộc tính nhé!

Hơn nữa hệ thống của tao tuyên bố với tao rằng mục tiêu của tao là trời cao biển rộng nhá, ông làm nhân viên sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về nhà mà còn dám nói thế sao?

Lãng phí có biết không?

- Coi như là chơi thôi, một cái Hắc Y bang thôi mà. — Trương Tiểu Kiếm cười khinh miệt: - Chờ đến khi tôi dẹp yên bọn họ rồi sẽ đến tìm Lư ca uống rượu.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Lư Hướng Dương!”

Lư Hướng Dương: “...”

Rốt cục thì thắng này nói thật hay giả thế?

Dẹp yên Hắc Y bang mà nói như ăn cơm uống nước thế. Xem ra hoàn toàn không để ý.

Rốt cục là đang làm bộ làm dáng hay là đang chém gió?

Nhưng mà hần không có tất yếu chém gió với mình, bằng thân phận của ông chủ của mình, tình huống nào mà chả được rồi? Nếu như chỉ muốn dựa vào việc dẹp yên Hắc Y bang mà khiến mình kinh sợ, vậy thì có lẽ mình bị điên rồi, hoặc là hần bị điên rồi...

Vậy thì vấn đề đến đây, mình không điên, nhìn bộ dáng của hần cũng không giống bị điên. Nói như vậy, hần nghiêm túc sao? Hần thật sự muốn làm như vậy?!

Người trẻ tuổi này thật là không đơn giản rồi. Vậy thì đúng là nên kết giao một chút. Nói không chừng tương lai người ta trâu bò thật thì sao?!

Dù sao tiêu tiền có ông chủ trả thay rồi!

- Được được được. – Lư Hướn Dương cười ha ha nói: - Không hổ là Kiếm ca. Cậu đã đặt khách sạn chưa? Nếu chưa đặt thì tôi có biết gần đây có một chỗ được lắm đấy. Có cần tôi dẫn cậu qua đó không?

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu: - Vậy thì làm phiền Lư ca.

- Khách khí với Lư ca lắm gì. – Lư Hướn Dương nói: - Tôi còn chờ đến lúc cậu mời tôi uống rượu đấy.

Vừa nói chuyện, Lư Hướn Dương lập tức dẫn Trương Tiểu Kiếm đến khách sạn Lệ Tinh Loan.

Đây là một khách sạn năm sao ở phía đông khu vực 3, toàn bộ công trình đều rất tốt, quan trọng nhất nằm ở chỗ, đây là một trong những sản nghiệp dưới cờ của nhà Ninh Thư Hào...

Tiêu tiền của ông chủ thống khoái như vậy đó!

- Lư ca. – Lư Hướn Dương vừa dừng xe lại, đã có người trông cửa bước đến mở cửa xe, cười nói: - Ngài đến rồi.

- Ừ, Triệu giám đốc có ở đây không? – Lư Hướn Dương bước xuống xe, sau đó chỉnh chu quần áo một chút, dẫn Trương Tiểu Kiếm đi vào trong đại sảnh, nói với người trông cửa: - Anh dẫn bạn đến đây nghỉ ngơi một lát, bảo cô ấy đặt cái phòng tốt chút cho anh.

- Vâng ạ. – Người trông cửa lập tức lấy bộ đàm ra nói chuyện.

Rất nhanh, một nữ giám đốc mặc tây trang đen toàn thân chậm rãi đi ra, vừa thấy Lư Hướn Dương lập tức mỉm cười, bước lên nói:

- Lư ca, ngọn gió nào đưa anh đến đây?

Sau đó cô bắt đầu quan sát Trương Tiểu Kiếm, vừa quan sát vừa nghĩ: “Đây chính là người bạn mà Lư ca nói đó sao? Thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt, ngoại hình rất tầm thường, nhưng mà khí tràng hơi bị mạnh đấy... Ah, đây không phải là Cương Đạn Nhi nhà biểu diễn thư sao? Sao lại ở trong tay hắn? Xem ra lai lịch của người trẻ tuổi này không đơn giản rồi!”

Nghĩ đến đây, Triệu giám đốc vội vàng tự giới thiệu:

- Xin chào, tên tôi là Triệu Dung. Không biết nên xưng hô tiên sinh như thế nào?

- Xin chào, tên tôi là Trương Tiểu Kiếm. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ, sau đó nhìn xung quanh: - Điều kiện xác thực là cũng được đấy.

- Trương tiên sinh khách khí. – Triệu Dung cười theo, nói: - Không hổ là bạn của Lư ca, xem thần thái hoàn toàn khác biệt. Tôi lập tức đi sắp đặt phòng cho ngài đây. Ngài chờ một lát là được.

Đoàn người liền đi vào cổng chính khách sạn. Hiệu suất làm việc của Triệu Dung rất cao, mới hai phút đã cầm một chiếc thẻ phòng đến đây đưa cho Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Trương tiên sinh, phòng của ngài ở tầng mười lăm, số không chín, ngài trực tiếp cầm thẻ phòng đi lên là được.

- Được, cảm ơn. – Trương Tiểu Kiếm nhận lấy thẻ phòng, lập tức đi lên lầu.

Nhìn Trương Tiểu Kiếm biến mất sau cánh cửa thang máy, Triệu Dung kéo lấy Lư Hướn Dương hỏi nhỏ:

- Lư ca, Trương tiên sinh này... Lai lịch là gì vậy? Em thấy tuổi không lớn lắm ấy...

- Thăng nhóc này lợi hại lắm. – Lư Hướn Dương kéo Triệu Dung ngồi xuống sofa bên cạnh, nói: - Lần trước anh gặp hần hần còn là thăng dò hỏi, chẳng qua là một nhân viên tiêu thụ mà thôi. Ai biết mới qua một ngày đã biến thành như vậy. Anh đoán có lẽ đây mới là bộ mặt thật của hần. Lúc trước đều là giả bộ để dễ vui trẻ con thôi.

- Oh? – Triệu Dung hiếu kỳ: - Nhân viên tiêu thụ mà đáng giá cho anh đích thân đưa đến đây luôn à?

- Em nghe anh nói nhé. – Lư Hướn Dương nói tiếp: - Chỉ là một nhân viên tiêu thụ thì anh tất yếu nghiêm túc như thế sao? Quan trọng là thăng nhóc này cực kỳ thần bí. Hôm nay lúc anh gặp hần, hần đang dẫn theo một đám côn đồ, nghe nói là đàn em mới nhận. Bọn đó nhìn hần vừa sùng bái lại vừa sợ hãi, nhất là trong đó còn bao gồm một thăng cao gần hai mét cơ bắp đầy người. Nhìn khổ người ấy, thậm chí là anh cũng chưa chắc có thể đánh thắng được nó đâu. Nhưng nhìn hần lại giống như chuột thấy mèo ấy. Hơn nữa trên đường đi hần vẫn hỏi thăm chuyện Hắc Y bang, nghe ý của hần, có vẻ như là muốn dẹp Hắc Y bang!

- Hắc Y bang! – Nghe vậy, Triệu Dung cũng kinh ngạc: - Không ít bạn bè trên đường của em gần đây cũng đang bàn luận về môn phái này ấy, nghe nói cực kỳ lợi hại, khuếch trương cũng rất nhanh chóng mạnh mẽ, sau một tháng gần gũi đã bắt đầu nhúng tay vào ngành nghề cho vay nặng lãi rồi, từng

đánh nhau với không ít người trên đường đầu, ít nhất cũng là đánh ngang tay. Trương tiên sinh này, muốn xử lý Hắc Y bang?

- Chứ còn gì nữa! – Lưu Hưởng Dương thở dài, nói: - Anh cố ý hỏi lại mấy lần, mỗi lần hắn đều nói như thế, thái độ cực kỳ kiên quyết, nhưng lại cứ nghe theo ý của hắn, có vẻ như đẹp yên Hắc Y bang với hắn mà nói cũng như là ăn cơm uống nước mà thôi. Ngay cả anh cũng không biết rõ hắn nói thật hay giả nữa, cho nên anh mới tính nên kết giao một chút. Em chăm sóc chu đáo cho hắn giúp anh. Hắn nguyện ý ở đây thì cứ cho hắn ở, dù sao cũng không tốn mấy đồng tiền. Nếu thật sự có thể gây dựng được quan hệ tốt với hắn, lỡ như sau này hắn có thể đẹp yên Hắc Y bang trở thành đại ca dẫn đầu mới thì sao?

Dù sao cũng là nhân vật lái Rolls-Royce cho ông chủ, ánh mắt của Lưu Hưởng Dương rất độc đáo, ý tưởng cũng rất đơn giản --- Giả thì chỉ tốn chút tiền thôi, ở một ngày có thể tốn được bao nhiêu tiền đây? Nhưng nếu Trương Tiểu Kiếm có thể đẹp yên Hắc Y bang, vậy thì lời to lớn!

Dẫu sao thì cũng là người một nhà mà, đúng không?

- Có lí! – Triệu Dung lập tức gật đầu: - Em biết rồi Lưu ca. Anh cứ yên tâm đi, em cam đoan sẽ sắp xếp việc này ổn thỏa cho anh xem!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Thời trang côn đồ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trong phòng không chín tầng mười lăm khách sạn Lệ Tinh Loan.

Trương Tiểu Kiếm nằm trên giường, đang nói chuyện với hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống?

Hệ thống:

- Hệ thống không muốn nói chuyện.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem ra là bị đá kích không ít rồi, không có cách nào khác, ai bảo mày giật tao cho lắm vào, bây giờ sinh ra cả điện trở rồi. . .

Trương Tiểu Kiếm:

- Ai nha, đừng nóng giận, chẳng phải là lâm thời nhờ cậu giúp đỡ một tay thôi sao. Cậu xem có nhất thiết phải tức giận như thế không hả? Lần sau sau đó tranh thủ mắng ít mấy câu cậu xem được không?

Hệ thống: "..."

Trương Tiểu Kiếm:

- Được rồi, cậu giật điện tôi cả đêm thế tôi còn chưa nói gì đâu, cậu có cần phải như thế không hả? Nghiêm túc nào, tôi hỏi cậu ít chuyện đây.

Hệ thống:

- Nói đi.

Trương Tiểu Kiếm:

- Này nhé, bây giờ tớ có thân phận mới rồi đúng không? Lần trước tớ nhớ rõ là cậu có nhắc đến cái gì đánh giá theo đẳng cấp sau này ấy. Vậy thì đẳng cấp phải có tiêu chuẩn đánh giá chứ nhỉ?

Hệ thống:

- Căn cứ vào thân phận hiện tại của ký chủ, tiêu chuẩn đánh giá đẳng cấp là: Đầu sỏ toàn thành phố - Level Vương giả, đầu sỏ khu vực lớn – cấp kim cương, đầu sỏ khu quận – cấp bạch kim, đầu sỏ khu phố - cấp hoàng kim, đầu sỏ một con phố - cấp bạch ngân, có hơn mười tên thuộc hạ - cấp hắc thiết, có một mình hoặc là dưới mười tên thuộc hạ - cấp thanh đồng.

Trương Tiểu Kiếm vừa nghe lập tức hiểu được.

Xem ra là phân chia đẳng cấp kết nối với thân phận hiện tại, mỗi một thân phận đều có tiêu chuẩn đánh giá khác biệt.

Bảng thân phận còn đồ hiện nay mà nói, muốn đạt đến cấp bậc vương giả thì phải trở thành trùm sỏ của cả thành phố.

Ừm, trước hết đừng nghĩ đến chuyện này. Trở thành đại ca của cả thành phố Thiên Kinh là muốn bị cắt bỏ cmmr.

Đầu sỏ khu vực lớn thì còn sơ sơ thôi, vậy thì mục tiêu trước mắt tạm thời quyết định như thế đi. Mình không chơi quá lớn, bị cắt bỏ thì không đáng, cấp kim cương cũng tạm được vậy.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ủ, biết rồi. Đúng rồi, bây giờ trung tâm thương mại đã có hàng bán ra rồi đúng không?

Hệ thống:

- Đúng thế.

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh, vậy tớ xem thử xem bán cái gì.

Lập tức mở trung tâm thương mại ra.

Dấu chấm hỏi lúc trước nay đã xuất hiện một ít thay đổi, biến thành một cuốn sổ nhỏ màu nâu.

Trương Tiểu Kiếm duỗi ngón tay chạm một chút, cuốn sổ nhỏ kia lập tức xuất hiện lời giải thích: “Chứng minh hội viên Thịnh Thế Hoàng Triều, cần 50 điểm số khiếp sợ. Hiệu quả: Những thuộc hạ kiểm giữ chứng minh hội viên sẽ có độ trung thành +20, sức mạnh, tốc độ di chuyển, sức chịu đựng +5.”

Ah? Thứ này được đây, quả thực chính là giấy chứng nhận tay sai chuyên nghiệp rồi. . .

Ừm, 50 điểm số khiếp sợ có thể đổi được nhiều thuộc tính như thế, còn rất ổn đấy, he he he he, dấu sao thì đều là thành viên tổ chức của mình mà. . .

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, tạo sao 50 điểm số khiếp sợ có thể đổi được nhiều thuộc tính thế? Tớ tự dùng có tác dụng gì không?

Hệ thống:

- Không có hiệu lực với bản thể ký chủ. Giấy chứng nhận là vật phẩm không khóa.

Oh, nói đơn giản chính là tương đương với một cái item, hơn nữa là cho đàn em sử dụng, tạm tạm đi.

Nhìn tiếp.

Ngoại trừ giấy chứng nhận trong trung tâm thương mại, bên cạnh còn có thứ thoát nhìn như là. . . Gói quà?

Chạm vào đó, bên trên lập tức xuất hiện một hàng chữ nhỏ: “Thời trang con đồ. Bao gồm: Áo măng tô màu đen, thuộc tính +5 sức mạnh; Quần dài màu đen, thuộc tính +5 tốc độ di chuyển; Giày da màu đen, thuộc tính +5 sức chịu đựng. Thuộc tính bộ trang bị: Có thể chém gió tuyệt đối sẽ không động thủ, bất cứ lúc nào ký chủ mặc đủ cả bộ thời trang này, nhất định sẽ không bị người đánh lén, luôn có cơ hội nói chuyện. Điểm số khiếp sợ cần thiết: 288 điểm.”

Rất tốt, rất phù hợp với đặc thù của hệ thống chém gió.

Mua mua mua!

Trương Tiểu Kiếm lập tức thay thời trang con đồ, không cần phải nói, rất là vừa người!

Soi soi gương, đập chai!

Hệ thống: “. . .”

Ah? Bây giờ không nói cay mắt sao?

Ai nha cảm giác tốt quá, ngủ ngủ!

Trương Tiểu Kiềm ngủ một giấc ước chừng hết ba giờ mới thức dậy, hơn nữa còn bị tiếng gõ cửa đánh thức.

- Ai đấy? – Trương Tiểu Kiềm mơ mơ màng màng rời giường, lập tức nghe thấy người ngoài cửa nói:

- Triệu giám đốc gọi tôi đưa cơm trưa đến cho ngài, còn bao gồm cả hai con chó nữa.

Cơm trưa? Hay lắm!

Trương Tiểu Kiềm lập tức mở cửa, quả nhiên nhân viên phục vụ bụng mồm đứng chờ ngoài cửa, vừa thấy Trương Tiểu Kiềm mở cửa liền cười nói:

- Xin chào tiên sinh. Đây là cơm trưa do Triệu giám đốc của chúng tôi cố ý dặn dò, còn bao gồm cơm trưa của hai con chó thú cưng, mong ngài nhận lấy.

- Cảm ơn. – Trương Tiểu Kiềm nhận lấy mâm cơm, sau đó trở về phòng.

Đang ăn, Ngụy Đồng gọi điện thoại đến:

- Kiềm ca, bọn em đã chỉnh lí xong rồi, anh đang ở đâu?

- Lệ Cảnh Loan. – Trương Tiểu Kiềm thản nhiên nói: - Đều đến đây đi, tập hợp ở đại sảnh dưới tầng một.

Ngụy Đồng:

- Ai nha đầu má, đó là cấp năm sao á! Đòi này em còn chưa bao giờ bước vào cấp năm sao đâu!

Trương Tiểu Kiềm:

- Để nhũn đừng làm tao mất mặt. Nhanh lên!

Ngụy Đồng:

- Dạ vâng. À đúng rồi Kiềm ca, hôm nay có người đến tìm em, có việc cần giúp đỡ, em cũng dẫn qua được không?

Trương Tiểu Kiềm:

- Dẫn đến đi, tao xem thử có việc gì.

Cúp điện thoại, nhanh chóng ăn cơm trưa xong, hai con chó cũng ăn được no rồi, Trương Tiểu Kiềm lập tức thay quần áo thời trang côn đồ, đi xuống lầu!

Đến đại sảnh tầng một, không bao lâu sau đã thấy cả đám người Ngụy Đồng nao núng rụt rè vừa tìm kiếm xung quanh vừa đi vào bên trong. Vừa thấy Trương Tiểu Kiềm đất Cương Đan Nhi và Bạch Manh Manh, ánh mắt sáng rực trong khoảnh khắc, vui sướng kêu:

- Kiềm ca!

Lúc này Trương Tiểu Kiềm ngồi dựa lưng vào sofa, dắt hai con chó trong tay, một trái một phải, chỉ ngồi ở chỗ đó đã hết sức khí thế!

Xem tư thế, khí phái!

Xem ánh mắt, thâm thúy!

Xem diện mạo... Diện mạo đàn ông không quan trọng!

Cả đám đi tới, Ngụy Đồng nhìn Trương Tiểu Kiềm càng sùng bái:

- Ai nha tổ sư, Kiềm ca anh mặc bộ đồ này thật là ngầu lòi!

- Nói nhảm ít thoy. – Trương Tiểu Kiềm cầm ra tám quyển chứng minh hội viên Thịnh Thế Hoàng Triều ném qua trước rồi mới nói: - Mỗi người một cuốn. Sau này đây chính là chứng minh thân phận của chúng ta, không có thứ này thì không phải là người một nhà, nhớ kỹ đấy.

“Điểm số khiếp sợ +3, +2, +3, +3...”

- Tổ sư, cái thứ này! – Mấy người nhận lấy chứng minh, vừa nhìn vừa cảm thán: - Quả là sang chảnh có đẳng cấp! Thịnh Thế Hoàng Triều, còn là chữ dát vàng, trâu bò quá! Cầm cái này cảm thấy cả người sáng khoái hơn!

Mày nói vô nghĩa quá cơ, điểm thuộc tính tăng lên thật sự đấy, đương nhiên phải sáng khoái rồi.

- Được rồi! – Chờ tám người đã cất chứng minh hội viên đi, Trương Tiểu Kiếm mới nhìn về phía nam thanh niên đi sau lưng mấy người, thần nhiên hỏi: - Nghe Ngụy Đồng nói, anh muốn tìm tôi?

- Vâng vâng vâng – Nghe thấy vị đại ca trước mắt này nhắc đến mình, nam thanh niên vội vàng bước lên phía trước mấy bước, tươi cười chào đón: - Chào ngài, ngài chính là Kiếm ca đúng không? Tôi là giám đốc nghiệp vụ của hiệu cầm đồ Vương Ký. Tôi họ Trần, Trần Lực.

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm nửa nhắm mắt, nói: - Tìm tôi có việc gì?

- Là thế này. – Trần Lực cẩn thận ngồi xuống sofa trước mặt Trương Tiểu Kiếm, nói: - Hiệu cầm đồ của chúng tôi chủ yếu kinh doanh về mặt cho vay tiền, cũng chính là cho vay lấy lãi suất thấp. Vốn lúc trước cho một công ty vay tiền, nhưng mà ai biết đến hạn trả tiền, lại không thu được tiền về...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đâu má quá mức mộng ảo rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tưởng cái gì, hóa ra là đi đòi nợ.

Ừm, việc này ngược lại là rất thích hợp cho mấy thằng giang hồ đi làm nhĩ, chẳng trách cái thằng này tìm đến tận cửa.

- Ủ, anh nói tiếp đi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ, nói: - Nói thử xem, rốt cục là chuyện gì?

Được Trương Tiểu Kiếm cho phép, Trần Lực lập tức yên lòng, nói tiếp:

- Công ty này vốn là một công ty xây dựng không lớn. Năm ngoái vay ba trăm ngàn của chúng tôi để làm vốn lưu động. Bây giờ đã quá hạn rồi, tôi thông qua một ít con đường đặc thù nên biết được kỳ thật hần đã sớm lấy được tiền công xây dựng rồi, nhưng lại cố tình không chịu trả tiền, cứ đòi khát nợ mãi...

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm đã hiểu được đại khái, cười nói:

- Chỉ sợ là thủ tục vay tiền của các anh khi đó không hợp pháp chứ gì?

- Đúng... Đúng thế. – Trần Lực lau mồ hôi lạnh trên trán, đáp: - Lãi suất của bọn tôi hơi cao chút, cho nên theo lẽ thường thì sẽ không giải quyết bằng luật pháp được. Có lẽ hần biết chắc điểm này, cho nên nhất định muốn quỵt nợ không chịu trả. Nếu là trước kia thì đơn giản thôi, tôi tùy tiện nhờ vả người trên đường ra mặt giúp đỡ thì có thể giải quyết được ngay. Nhưng không ngờ rằng, không biết thế nào, bọn họ lại quen biết với Hắc Y bang. Tôi nhờ người đi đòi nợ đều bị đánh đuổi...

Quả nhiên là Hắc Y bang!

He he, không ngờ đấy, gặp mặt nhanh thế, thật đúng là khó được đấy...

- Hắc Y bang sao... - Trương Tiểu Kiếm thần nhiên nhìn Trần Lực nói: - Anh nhờ người trên đường đều không đánh thắng bọn họ được, đúng không?

- Đúng thế. – Nhắc đến đây, Trần Lực cũng cực kỳ ức chế: - Thanh Bang, Long Bang, đều bị đánh đuổi. Bên Hắc Y bang cũng nói thẳng, bảo chúng tôi quên khoản tiền này đi, nếu không thì cứ gặp là đánh. Haizzz, kỳ thật ba trăm ngàn cũng không tính là nhiều, nhưng mà chúng tôi không muốn chịu thiệt như thế được. Nhất là Hắc Y bang vượt giới hơi mạnh tay quá rồi. Nếu không đòi được khoản tiền này, phỏng chừng những khoản tiền sau cũng không ổn...

Đến đây Trương Tiểu Kiếm đã hoàn toàn hiểu được.

Nếu như không đòi được khoản tiền này, vậy thì lỡ như sau này người khác đều dính vào Hắc Y bang thì sao? Không cần hết sao?

Cho nên phỏng chừng Trần Lực nhất định phải liều mạng với bọn kia. Không liều mạng thì công ty phải phá sản. Chung quy tuy rằng lãi suất cao chút, nhưng mà không thể giải quyết bằng pháp luật chính quy. Một khi thế lực trong bóng tối đã không còn sử dụng được, vậy thì mày sẽ hoàn toàn không

thể làm gì được người ta nếu bọn nó không chịu trả tiền...

- Ủ, được, tôi hiểu rồi. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm rồi nói: - Tiếp theo chúng ta cần phải bàn bạc về chuyện thù lao một chút. Nói đi, anh định ra bao nhiêu?

- Ừm... - Trần Lực suy nghĩ, sau đó vươn ba ngón tay ra: - Ba... Ba mươi ngàn!

“Điểm số khiếp sợ +3, +5, +4, +3...”

Đám người Ngụy Đồng ở bên cạnh nhìn xanh cả mắt!

Kiếm ca không hổ là Kiếm ca!

Nhìn xem mặt mũi của người ta kìa, tùy tiện chút là có ba mươi ngàn!

Bây giờ mới gặp mặt thôi, xem ra quả nhiên là đi theo Kiếm ca mới có tương lai xán lạn! Sắp sửa liều mạng với Hắc Y bang rồi kìa!

Nhưng rất hiển nhiên, đối với đám người Ngụy Đồng mà nói, ba mươi ngàn là không ít. Nhưng mà đối với Trương Tiểu Kiếm mà nói...

Ba mươi ngàn?

Nếu là Trương Tiểu Kiếm trước khi đặc huấn, vậy thì tuyệt đối đồng ý ngay lập tức không cần suy nghĩ!

Tổ sư một lần ba chục ngàn, có liều mạng cũng phải làm được chứ đúng không?

Nhưng mà đó là trước kia, Trương Tiểu Kiếm bây giờ đã trải qua trị liệu bằng giật điện, nay đã khác xưa xa rồi điểm...

- Ít thế. – Trương Tiểu Kiếm cười lạnh: - Giá trị của tôi không chỉ có chút xíu thế đâu, ông anh!

- Vậy... Năm mươi ngàn! – Trần Lực run rẩy duỗi năm ngón tay ra: - Năm mươi ngàn! Đại ca, bây giờ hẳn là được rồi chứ?

Năm mươi ngàn tệ!

“Điểm số khiếp sợ +3, +5, +4, +3...”

Trong khoảnh khắc đã tăng thêm hai chục ngàn rồi! Đâu mà quá mức mộng ảo rồi! Quả nhiên đạt đến cấp độ như Kiếm ca, có thể quyết định mấy chục ngàn chỉ bằng vài câu nói thôi sao?

- Sau khi xong việc, 20%. – Trương Tiểu Kiếm dắt chó, dựa lưng vào sofa, khép hờ mắt, nhẹ nhàng hít vào một hơi. Bây giờ hẳn đã hoàn toàn có được khí phách của đại ca xã hội đen, tuy rằng không có kính đen với dây xích vàng, nhưng thần thái của hắn lại nở banh trời: - Số tiền mà các anh cho vay, tiền vốn ba trăm ngàn, tính theo số tiền có thể đòi về cả gốc lẫn lãi. Nếu được thì chúng ta xuất phát ngay bây giờ. Không được thì thôi, thấp hơn con số này thì tôi sẽ không ra tay.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Trần Lực!”

Lãi suất cho vay là 30%, Trương Tiểu Kiếm rút mất 20%, lại trừ đi số tiền vận chuyển buôn bán của công ty, xác thực là không thể kiếm được tiền từ khoản nợ này.

Nhưng cho dù không thể kiếm tiền, cũng tốt hơn là không thể đòi nợ được đúng không?

Người trẻ tuổi này quá khôn cmn ranh, tính không thiếu một phần, đáng sợ!

- Hai... Hai mươi phần trăm! – Hiển nhiên, Trần Lực do dự một chút, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm thật sâu, nói: - Được! 20% thì 20%! Cả vốn lẫn lãi tổng cộng là ba trăm chín mươi ngàn. Chỉ cần Kiếm ca cậu có thể đòi về được, tôi chịu 20%! Chúng tôi không kiếm được khoản nào từ món nợ này cả, đều cho cậu hết!

- Thế mới đúng chứ. – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, dắt chó đi ra ngoài: - Anh có xe chứ?

- Có! – Trần Lực vội vàng gật đầu ---- Đi đòi nợ đương nhiên là phải chuẩn bị xe rồi, nếu không vừa gặp mặt mà khí tràng đã yếu hơn đối phương, vậy thì còn chơi cái búa!

Hắn lập tức đi gọi điện thoại, không bao lâu sau đã nhìn thấy một chiếc Audi A6L dẫn theo hai chiếc Honda Lallier đi vào bãi đỗ xe khách sạn Lệ Tinh Loan.

- Lên xe đi. – Trương Tiểu Kiếm dắt theo hai con chó, thoải mái đi lên Audi đằng trước. Trần Lực vội vàng ngồi vào ghế lái phụ.

Đám người Ngụy Đồng thì ngồi ở Lallier đằng sau. Đoàn người lập tức lên đường.

Trên xe, mấy người Ngự Đồng không thể giấu nổi hưng phấn, một thằng đàn em hỏi Ngự Đồng:

- Ngự ca, cả đám chúng ta cộng thêm Kiếm ca mới có 9 người. Hình như hình thức hơi kém ấy.

Ngự Đồng khinh thường nói:

- Mày biết gì. Mày không phải là chưa nhìn thấy thân thủ của Kiếm ca. Đến nơi chúng ta đều phải nghe theo chỉ huy của Kiếm ca, biết chưa?

- Có lí. – Thằng đàn em gật đầu: - Quả nhiên là đi theo Kiếm ca được ăn sung mặc sướng nhỉ, em kích động vài chương anh ạ. À Ngự ca, chúng ta đến nơi thì phải làm thế nào bây giờ? Ở đây cũng không có vũ khí gì cả mà.

- Ừ, cũng là vấn đề đấy. – Ngự Đồng vừa nghe vậy không khỏi nhủ mày: - Chẳng lẽ Kiếm ca quên? Không mang theo vũ khí đi đánh nhau là rất thiệt thòi! Chúng mày đừng nói chuyện, để tao gọi điện thoại!

...

Trong Audi A6L.

- Kiếm ca. – Trần Lực ngồi ở đằng trước, cẩn thận hỏi: - Chúng ta... Hình như là... Hơi ít người thì phải? Mới có chín người? Cộng thêm cả mấy thằng bạn giữ thẻ diện ở bên mình nữa, vậy thì cũng mới mười lăm người à.

- Trọng yếu là tinh hoa, không phải số lượng. – Trương Tiểu Kiếm vẫn mặc thời trang côn đồ trên người, đó là “Có thể nói nhảm tuyệt đối sẽ không động thủ” do chính hệ thống khâm định. Chỉ cần còn có thể nói được, vậy thì còn sợ bên kia có bao nhiêu người sao?

- Nhưng... - Trần Lực chảy mồ hôi như thác nước ---- Bọn đối diện chính là Hắc Y bang đấy, hơn mười người mà đã có thể xử lý được hơn hai mươi người của bang phái đời trước. Mà bên mình cộng lại mới mười lăm người, còn có sáu thằng thuộc loại chỉ có thể đánh trận nào chiếm ưu thế...

Tổ sư, đây là đi chịu chết hay là đi đòi nợ đây?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chịu chết mà cũng chịu một cách mới mẻ độc đáo như thế

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiếm ca, Kiếm ca cậu nghe tôi nói nè. – Trần Lực vừa nghĩ đến đây không khỏi sốt ruột: - Đối phương chính là Hắc Y bang đấy! Còn chúng ta thì... Thật sự là không đủ người mà! Người của tôi bên kia cùng lắm thì chỉ cỡ vũ được thôi, không dựa dẫm vào được đâu! Bên này các cậu mới có chín người, nếu như lại thất bại thì coi như xong đời luôn!

- Ai bảo chỉ có chín người? – Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc nhìn Trần Lực: - Không phải còn có hai con chó sao?

Trần Lực: "..."

Tổ sư nó bây giờ là lúc để nói đùa sao?! Mày còn tính cả hai con chó vào luôn à?!

- Kiếm ca, Kiếm ca tôi nói nghiêm túc đấy! – Trần Lực điên tiết: - Ít nhất cậu cũng phải cầm vũ khí cái gì đó chứ! Tôi không có chuẩn bị mấy thứ đó đâu. Ví dụ như là gậy bóng chày ống sắt hay là lưỡi dao vân vân các thứ dù sao cậu cũng phải mang theo một cái chứ! Cho dù là mua ngay bây giờ cũng được! Tôi bỏ tiền, tôi bỏ tiền được không?!

- Nhìn xem anh sợ kia. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vỗ vai Trần Lực: - Yên tâm đi, chẳng qua là một đám rác rưởi mà thôi, Hắc Y bang là cái thá gì, tôi còn chưa để vào mắt đâu.

Anh mày chính là người đàn ông có hệ thống, còn sợ mấy thằng rác rưởi sao?

- Tôi... - Trần Lực triệt để ức chế. Được rồi, có thể thấy được, thằng này thích chém gió. Thích chém thì chém đi, đến lúc đó sẽ được dạy làm người. Dù sao không đòi được tiền thì không cần trả tiền cho nó!

Bên này hẳn còn đang buồn bực, bên kia di động của Trương Tiểu Kiếm vang lên ---

- Sao? – Trương Tiểu Kiếm hỏi.

- Kiếm ca. – Thanh âm của Ngụy Đồng truyền ra từ ống nói: - Các huynh đệ đều không có mang vũ khí, bên Kiếm ca có không? Bọn họ có mang vũ khí đến đây không thể? Nếu không thì chúng ta đánh tay không rất thiệt thòi!

- Bối rối cái gì, thế thì sao mà đi theo tao được? – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Một bọn cận bã Hắc Y bang mà cũng phải đối phó bằng vũ khí sao? Chỉ bằng mấy người chúng ta là đủ rồi.

Anh mày chỉ dựa vào miệng là đủ để nỏ chết mẹ bọn nó luôn đấy mày tin không?

- Hà?! – Ngụy Đồng cũng kinh ngạc: - Không phải chứ Kiếm ca, chỉ bằng mấy người chúng ta á? Vậy...

- Nói nhảm ít thôi. – Trương Tiểu Kiếm tức giận nói: - Sau này đi theo anh thì phải học nhiều lên chút, đừng có vì một chút việc mà đã thiếu kiên nhẫn rồi, làm anh mất mặt.

Ngụy Đồng đáp ứng:

- Dạ, dạ Kiếm ca...

Cúp điện thoại, Trương Tiểu Kiếm nhìn ra ngoài cửa sổ --- Lại nói, đây đúng là lần đầu anh mày vào giang hồ ấy, ai nha cảm giác cũng khá là Yomost ấy chứ...

Ô tô đi vào khu vực 4, sau đó tiếp tục lái đi ra ngoài, không bao lâu sau đã đi vào khu vực 5.

Trương Tiểu Kiếm vừa ngắm cảnh ngoài cửa sổ vừa huyýt sáo:

- A~ Khu này, mày nhiều hơn khu 4 một số~~~

Trần Lực: "..."

Đến lúc này mà còn có tâm tình ca hát!

Rốt cục thì thằng này vô tư đến mức nào thế hà trời ơi! Nhìn kiểu gì cũng giống như là đi chịu chết vậy thôi!

Xe chạy rất nhanh, nửa giờ sau đã đi ra khu vực 5, sau đó chạy vào trong sân của một nhà máy.

Đây là một nhà máy thoát nhìn rất cũ nát, chiếm diện tích mấy trăm mét vuông, không lớn lắm, trên cửa lớn viết "Xây dựng Tấn Thắng", có vẻ như không giống như là một công ty chính quy, mà càng giống với công ty ảo.

Có sáu người đứng trước cổng, thấy đoàn xe đến, đồng loạt chạy tới.

- Là nó à? – Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi và Bạch Manh Manh xuống xe, nhìn xung quanh: - Rách nát thế, công ty này nhìn tẻ thật ấy.

- Là nó. – Trần Lực gật đầu, sau đó gọi sáu người đến gần, hỏi một người trong đó: - Ngô Hải, tình huống thế nào rồi?

Ngô Hải ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, thoát nhìn như thằng côn đồ, hiếu kỳ liếc nhìn đoàn người Trương Tiểu Kiếm rồi nói:

- Lực ca, bọn em đã thăm dò chi tiết rồi. Bên trong tổng cộng có mười hai thằng của Hắc Y bang, đều mặc jacket rock có đinh sắt ấy, rất dễ nhận ra. Đầu có vũ khí trong tay, ống sắt với dao chặt dưa, xem ra là đang chờ chúng ta đến đây. Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trần Lực nói:

- Còn làm gì nữa? Giết nó! Không thấy tao dẫn người đến à?

- Bằng bọn này á? – Ngô Hải lại liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, buồn bực: - Còn dắt chó tới? Đây là đi du lịch hay đi đánh nhau? Còn không mang cả vũ khí! Lực ca, em không tham dự vụ này đâu. Nếu có mấy chục người tới thì còn được, chỉ bằng mấy người thế này thì chỉ còn nước đi chịu chết thôi. Em còn muốn sống lâu mấy năm. Các anh tự đi vào đi.

Hắn nói xong rồi gọi mấy người anh em:

- Các anh em, không có cách nào làm vụ này được nữa rồi, chúng ta trở về thôi. Không thể nào đi chịu chết được.

- Ah! Lão Ngô, các cậu không thể đi!

Thấy sáu người Ngô Hải lại muốn chạy, Trần Lực lập tức sốt ruột:

- Anh trả thêm tiền, trả thêm tiền có được không?!

- Đây không phải là vấn đề tiền bạc. – Ngô Hải tức giận muốn nhảy lên: - Không phải em nói chứ, Lực ca anh nhìn mấy người của anh đi. Trừ cái thằng cao to thoát nhìn còn rất mạnh kia, những thằng khác hoàn toàn là đi chịu chết thôi! Chỉ bằng mấy người này mà muốn sống mái với bọn Hắc Y bang sao? Mồm mồm hết chứ đéo đùa!

Nghe hắn nói churong tai, Ngụy Đồng lập tức không chịu nổi!

Nói chuyện kiểu gì thế hả? Cái gì gọi là mồm mồm hết hả hả?

Bọn tao đi theo Kiếm ca, còn sợ mấy thằng côn đồ Hắc Y bang sao? Đùa bô à?

- Cái thằng này mày có biết ăn nói không hả? – Ngụy Đồng giận dữ, giới thiệu cho hắn: - Đây là Kiếm ca của bọn tao! Vô thuật lợi hại vô đối nhé! Tao nói cho mày biết, đừng nói là mấy thằng Hắc Y bang kia, cho dù nhiều gấp đôi Kiếm ca của tao cũng đéo sợ nhé!

- Chỉ bằng thằng đó? – Ngô Hải vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lại càng không tin: - Nếu hắn cầm súng tự động thì tao còn hiểu được, nhưng mà ĐM lại dất hai con chó! Đến lúc đó bảo Husky cắn người hay là gọi Samoyed cắn người hả?

Hắn nói đến đây, samoyed Bạch Mạnh Mạnh lại nghiêng đầu nhìn hắn, còn hé miệng mỉm cười một chút.

Ngô Hải: “...”

Trần Lực: “...”

Quần chúng khác đứng xem “...”

- A a a a a! – Ngô Hải quả thực là điên tiết, kêu to: - Lực ca em không làm vụ này đâu! Anh đi tìm thằng khác đi!

- Đứng, đứng đi! – Trần Lực giữ chặt hắn: - Các cậu đứng đằng sau, các cậu đứng đằng sau nhìn là được chứ gì?! Nếu đã đến đây rồi thì không thể chạy trốn được! Dù sao thì mục đích của Hắc Y bang cũng chỉ là dựng lên uy thế thôi, không đến mức chém giết các cậu đâu.

- Vậy thì nói trước nhé. – Ngô Hải hừ hừ: - Đến lúc đó nếu thấy không ổn bọn này nhất định chạy trước đấy!

- Lê mê. – Trương Tiểu Kiếm thấy bọn họ đã nói coi như ổn thỏa rồi, mỉm cười, sau đó dắt Cương Đan Nhi và Samoyed đi dạo vào trong sân nhà máy, vừa đi vừa nói: - Lãng phí thời gian của anh. Chẳng qua là một đám cận bã Hắc Y bang mà thôi, nhìn chúng mày sợ kia. Bọn tiểu nhân, đi theo anh, hôm nay Kiếm ca của chúng mày sẽ cho chúng mày biết cái gì gọi là người trong giang hồ.

Mấy người Ngụy Đồng vừa nghe vậy, trong mắt lập tức tràn đầy ánh sao!

Kiếm ca thế này ĐM đẹp chai quá sức!

Quả thực không ai bằng!

Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa? Đối mặt với mười hai thành viên dữ tợn hung ác của Hắc Y bang, vậy mà Kiếm ca vẫn giống như là đang tản bộ vậy!

“Điểm số khiếp sợ +6, +7, +6, +8...”

- Kiếm ca, chờ bọn em!

- Chạy theo nhanh lên!

- Các anh em, cơ hội ăn sung mặc sướng với Kiếm ca đã đến rồi!

- Sau hôm nay, chúng ta chính là thành viên đáng tin cậy của tổ chức!

Ngô Hải tròn mắt há mồm nhìn đám người hét to đuổi theo bước chân Trương Tiểu Kiếm, lẩm bầm:

- Mẹ kiếp đây là CLGT? Lần đầu tiên tao thấy chịu chết mà còn chịu một cách mới mẻ độc đáo như thế...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Kiểm ca... Có phải là... Đầu có vấn đề không?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiểm dắt Cương Đan Nhi và Bạch Manh Manh, nghênh ngang vào sân.

Sân rất trống trải, có ba chiếc xe hơi màu đen ở vị trí đỗ xe trong góc, một chiếc Volkswagen hai chiếc Nissan.

Tiếp tục đi tới, là một tòa ký túc xá cũ kỹ, nhìn xem kiểu nhà hiển nhiên là kết quả của hơn hai mươi năm trước, trên vách tường đã có không ít vết rạn, có lẽ là chủ nhân tòa nhà này đang chờ quy hoạch, vì thế cho thuê nhà máy này với giá thấp.

Ở trước bậc thang của tòa nhà, có mười hai người trẻ tuổi mặc đồ đen đứng ngang dọc, có lẽ chính là mười hai thành viên của Hắc Y bang mà Ngô Hải nhắc đến.

Quần áo của những người này đều là một kiểu dáng giống nhau, chính là loại jacket có đầy đinh bạc trên áo. Loại jacket này rất được ưa chuộng bởi những người yêu nhạc rock, nhưng hiển nhiên hiện nay đã lạc hậu rồi.

Còn quần thì là loại quần da bó sát người, còn đeo dây xích vừa lớn vừa dài lê lét trên mặt đất.

Chân đi giày cao bồi màu đen, loại mà có rỗng rọc ở gót chân ấy.

Nếu như là ở mười năm trước, kiểu thời trang này tuyệt đối là thoát nhìn oai phong đường đường, nhưng nếu đặt trong hoàn cảnh hiện tại, cơ bản chỉ có thể hình dung bằng một từ.

Ngổ tào...

Cả đám cười hi hi vung hăng khí trong tay, nhìn đoàn người Trương Tiểu Kiểm, ánh mắt lộ ra tia sáng hưng phấn. Thằng cầm đầu cắt quả tóc Mohican, còn bấm khoen trên mũi, cười he he:

- Ah yoo, thế này là thế nào? Không cầm vũ khí mà lại dắt chó à? Chẳng lẽ biết tới nay chúng ta chưa có đồ ăn, có ý đưa lẩu thịt chó tới?

Hắn vừa nói xong câu này, nhất thời có tiếng cười to truyền đến từ trong đám người---

- Ha ha ha ha ha, đúng đấy đúng đấy, còn là husky với samoyed, ba con ngốc kéo xe trượt tuyết có hai con đều ở đây, con thứ ba là thằng dắt chó à?

- Có lí có lí! Kiểu này là định đầu hàng mẹ rồi, ha ha ha!

- Ê, Đạo Phiến, mấy thằng phé vật này không có cầm vũ khí gì cả, lát nữa chúng ta có cần chém bọn nó không? Bấm nạt một đám tay không tác sát cảm giác hơi xấu hổ, ha ha ha!

- Mày nói thế không phải là vợ vẫn sao? Sao có thể chém được? Cắt dao hết đi, dùng ống sắt là đủ rồi, ha ha ha!

Đối với những lời trào phúng của bọn này, Trương Tiểu Kiểm có tai như điếc, đi thẳng đến trước bậc thang, hơi ngẩng đầu, híp mắt nhìn cả đám:

- Ai là đầu của chúng mày?

- Tao đây. – Thằng côn đồ biệt danh Đạo Phiến cười he he bước xuống bậc thang, đứng trước mặt Trương Tiểu Kiểm, cười lạnh: - Sao? Có việc gì cần làm sao?

- Là mày à? – Trương Tiểu Kiểm gạt đầu nhẹ, nói: - Tao đến đòi nợ.

Tao đến đòi nợ.

Vừa thốt ra lời này, cả bọn hiển nhiên sững sốt một lúc, sau đó lại bộc phát ra tiếng cười to hơn----

- Ha ha ha ha ha! Vừa rồi tao không nghe nhầm chứ?! Hắn nói hắn đến đòi nợ kia! Ha ha ha ha ha ha ha!

- Bằng cái loại gà như hắn mà cũng đến đòi nợ, hắn có hiểu cái gì gọi là đòi nợ không? Ha ha ha ha ha, cười chết tao!

- Đạo Phiến, có cần để cho nó thử xem không? Thằng nhóc này rõ ràng là đến làm trò cười!

Đạo Phiến cũng cười, cười không ngừng được, nói:

- Ha ha ha ha, chỉ bằng mấy thằng tụi mày, đòi nợ? Thật là cười chết bố!

Hắn lại cười một lúc, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm nói:

- Cũng được thôi, đến đòi nợ đúng không? Ở chỗ bọn tao có một quy củ, muốn đòi nợ cũng được, nhưng chỉ có mình mày được đi vào, người khác, chờ bên ngoài.

Nếu như đánh luôn thì còn đơn giản chút, nhưng bây giờ bọn nó lại bảo một mình Trương Tiểu Kiếm đi vào, nói rõ là không muốn đàm phán!

Lâm Từ Kiện lập tức nổi giận, hét to:

- Kiếm ca, có đánh không?

Đám người Ngụy Đồng cũng đứng đằng sau hét lên:

- Kiếm ca, bọn này kiêu ngạo quá, đánh chết mẹ bọn nó luôn đề!

Nghe bọn đàn em rít gào ở đằng sau, Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, nhìn Đào Phiến nói:

- Được thôi, mình tao đi vào là được, bọn họ đi theo còn vướng tay chân ấy chứ.

Trong thoáng chốc, cả hiện trường lâm vào im lặng.

“Điểm số khiếp sợ +8, +9, +7, +8...”

Mọi người nhìn Trương Tiểu Kiếm như nhìn thằng điên!

Đầu hắn không bị hồng rồi chứ? Vừa rồi hắn mới nói gì?! Tự đi vào là được á?! Người khác đi theo còn vướng chân tay?!

Đậu má, rốt cục là sao vậy?

Đào Phiến cũng sững sờ, hiển nhiên hắn cũng không hiểu ra sao, lại quan sát Trương Tiểu Kiếm trên dưới một lúc, nâng cằm nói:

- Tao bảo, chỉ mình mày được vào thôi, những người khác đều không được, đều phải chờ ở cửa cho tao!

Sau đó lại chỉ vào hai con chó.

- Cả hai con chó cũng không thể vào! Nghe rõ chưa?

- Nghe rõ. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm gọi Ngụy Đồng đến, sau đó đưa dây xích chó cho hắn, nói: - Mày dẫn các anh em chờ ngoài cửa nghỉ ngơi một lát, hút thuốc gì đó, lát nữa chờ tin tức của anh là được.

Ngụy Đồng mờ mịt nhận lấy dây xích chó, do dự nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca, thế... Bọn nó có tận mười hai người cơ! Cho dù võ công của anh có cao nhưng mà cũng phải sợ dao phay chứ!

- Yên tâm, chuyện nhỏ. – Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng sửa sang áo lại một chút, sau đó không chờ cho Đào Phiến tỉnh táo lại, đi thẳng luôn vào bên trong.

Một bước, hai bước, ba bước...

Trương Tiểu Kiếm đã đi vào tòa nhà, còn quay đầu khó hiểu liếc nhìn Đào Phiến:

- Đào Phiến đúng không? Tụi mày không đi vào à?

- Tao... - Đào Phiến hiển nhiên sững sờ một chút, sau đó cắn chặt răng: - ĐM đều đi vào cho tao, tao thử nhìn xem thằng này có thể làm được trò trống gì!

Sau đó cầm dao chỉ vào đám người Ngụy Đồng:

- Chúng mày ĐM đều chờ ở cửa cho tao, có nghe không? Thằng nào dám vào bổ mày chém chết nó!

- Kiếm ca!

- Kiếm ca!

- Kiếm ca anh...

Thấy Trương Tiểu Kiếm và đám người Đào Phiến đều biến mất sau cổng lớn, cả đám Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện Trần Lực đều sững sờ!

Rốt cục thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

Kiếm ca đã đích thân... Đi vào?! Không cần người giúp đỡ?!

Ngô Hải cũng sững sờ, rốt cục là chuyện gì thế? Đã bảo là gọi mình đến hò hét cổ vũ rồi mà? ĐM nó chứ không thấy người thì còn cổ vũ cái nỗi ấy, cổ vũ cho ai đây?

- Đây... - Trần Lực vội đến mức mồ hôi đầy đầu, nhìn Ngụy Đồng: - Bình thường Kiếm ca, đều làm thế sao?

Ngụy Đồng cũng đầy đầu dấu chấm hỏi. Hắn mới quen biết Trương Tiểu Kiếm hôm nay thôi, cho nên đâu có biết chuyện này đâu.

- Tôi cũng chả biết nữa. Tôi mới đi theo Kiếm ca hôm nay...

Những người khác cũng gật đầu theo.

- Đúng đúng đúng, bọn tui mới đi theo Kiếm ca hôm nay thôi. Nhưng mà Kiếm ca lợi hại lắm, vô địch!

Trần Lực: "..."

Vô địch cái đầu mày! Đối diện là mười hai người đấy! Đều có hung khí!

Một mình hắn đi vào đấy! Mày còn tưởng đây là trường quay Super Hero sao?! Tùy tiện có thể lấy một chọi mười?!

Chỉ bằng mấy thằng vừa rồi, nếu như thật sự đánh nhau thì chưa chắc thằng cao to như mày đã chịu được đâu. Ai biết chỉ có mình hắn đi vào. Hắn tưởng hắn là ai? Batman sao?

- Lực ca... - Lúc này, Ngô Hải rốt cục lên tiếng: - Anh tìm Kiếm ca gì gì ấy... Hắn có phải là... - Nói rồi chỉ vào đầu mình: - Đầu có vấn đề không?

Trần Lực tức giận:

- Đừng hỏi tao. ĐM bây giờ tao chỉ muốn về nhà sớm thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Thằng này có kì quái!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trong tòa nhà xây dựng Tấn Thắng.

Trương Tiểu Kiếm bước đi không nhanh không chậm, vừa đi vừa hỏi:

- Văn phòng của ông chủ bọn mày ở đâu?

Hắn đi đằng trước đội ngũ, cứ như hắn mới là đại ca của đám người này ấy...

- Đằng trước ấy, đến ngay thôi. — Đào Phiến đi theo sau, hừ lạnh: - Tao chờ xem thử xem hôm nay mày định chơi trò gì.

Nói thật, đã có mấy nhóm đến đòi nợ rồi, mà mấy nhóm trước hầu như là vừa gặp mặt đã đánh nhau, đều bị bọn họ đánh đuổi đi. Chung quy đầu năm nay sẽ không có mấy người chịu liều mạng thật sự, cho nên đám người Hắc Y bang mới dựa vào tinh thần không sợ trời không sợ đất, còn thật sự thắng nhiều thua ít. Các bang phái thế hệ cũ đối mặt với đám không muốn mạng như bọn họ, cũng là không dám đụng vào.

Nhưng mà người trẻ tuổi mặc đồ đen trước mặt này, lại không hiểu sao khiến cho người ta không thể nhìn rõ hư thực của hắn.

Nếu mày nói hắn ngốc, nhưng lại xem cũng không giống lắm. Thằng ngốc có thể làm lão đại của mấy người kia sao? Có thể nói chuyện logic như thế sao?

Nhưng mà mày nói hần không phải là thằng ngốc, vậy thì chỉ bằng một mình hần cũng dám đi vào đòi nợ, không phải ngáo đá thì là gì? Hần cho rằng hần là ai? James Bond?

Nghĩ đến đây, cả đám người đã đi vào trong một văn phòng khá lớn.

Vừa vào cửa, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy có một bể cá dài chừng một mét, cao chừng nửa mét đặt ở cửa, trong bể cá có mấy con cá chép Koi đang bơi thoải mái tự do, rất là xinh đẹp.

Nếu là người bình thường thì đương nhiên là sẽ ca ngợi một chút, cảm thán bể cá này đủ lớn nè, cá đủ đẹp nè vân vân và mây mây.

Đáng tiếc Trương Tiểu Kiếm không phải là người bình thường.

Hần vỗ nhẹ lên bể cá, nói:

- Đặt cái thứ này ở cửa, không hợp phong thủy, chướng mắt.

Đám Dao Phiến vốn cho rằng Trương Tiểu Kiếm chỉ thuận miệng nói thế thôi, tăng mạnh thanh thế gì đó, ai biết không ngờ rằng, Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong lời này, đã thấy bể cá đột nhiên “Bùm” một phát, nát!

“Rào rào rào ----!”

Bể cá vốn đã lớn rồi, vừa bể một phát là nước chảy ầm ầm, tung tóe đầy đất. Thủy tinh va chạm vào nền nhà phát ra tiếng vang chói tai. Mấy con cá chép Koi bị ngã xuống đất, “lạch bạch lạch bạch” giãy giụa liên tục.

“Điểm số khiếp sợ +6, +7, +6, +8...”

Cả đám Dao Phiến đều sững sờ!

Chuyện gì đã xảy ra vậy?!

Vừa bước vào cửa đã làm bể cá vỡ vụn rồi?! Mẹ kiếp bể cá này không rẻ tiền đâu nhá!

- ĐKM thằng nào đến phá đây?!

Một tiếng rống to vang lên từ văn phòng ở sâu bên trong, sau đó Trương Tiểu Kiếm đã thấy một gã béo ụt ịt hói đầu chừng hơn bốn mươi tuổi nổi giận đùng đùng chạy ra.

- Ai? Ai đến quấy rối?! – Gã béo tức thở phì phì. Bể cá này chính là một trong những thứ yêu thích nhất của hần, bây giờ tận mắt chứng kiến nó rơi vãi đầy đất, mấy con cá Koi kéo dài hơi tàn nhảy nhót ở kia, nói vội: - Còn ngờ ngác gì nữa?! Còn không mau đi lấy thùng nước cứu cá!

Lập tức có nhân viên công ty giành trước chạy tới, lấy thùng nước lấy thùng nước, bắt cá bắt cá...

Sau một hồi lộn xộn, gã béo mới nhìn về phía đám người Dao Phiến, lại liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, cá giận:

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì?! Sao bể cá của tao lại bị vỡ?! Cái thằng này là thằng nào?!

Hần hỏi ba câu hỏi liên tiếp, thậm chí khiến Dao Phiến có chút mờ mịt ---- Tao nên đáp câu nào trước đây?

- Ông chính là ông chủ của công ty này? – Trương Tiểu Kiếm nhìn gã béo, nói: - Là tôi làm vỡ bể cá, nhìn khó chịu, cho nên đập. Hôm nay tôi đến đây để bàn chuyện thu tiền nợ với ông.

Hần vừa nói vừa đi vào bên trong, dạo qua một vòng trong văn phòng, sau đó hết sức tự nhiên đặt mông ngồi trên sofa.

Văn phòng không lớn lắm, chỉ khoảng một trăm mét vuông, cũng không có nhiều nhân viên công tác, tổng cộng bảy người, năm nam hai nữ, cộng thêm gã béo hói đầu này thì cũng mới tám người.

Cực kỳ hiển nhiên chính là công ty ảo.

Bảy nhân viên kia nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm vòng vèo cứ như chủ tịch công ty tuần tra công tác, không khỏi trở nên khản trương.

- Mày mày mày mày, mày là thằng nào?! – Gã béo hói đầu kêu lên: - Ai cho mày ngồi xuống hả? Há?!

- Bảo tôi Kiếm ca là được. – Trương Tiểu Kiếm thuận miệng đáp một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trần nhà của văn phòng: - Một... Hai... Ba... Tốt nhất là ba cái camera kia đều bị hỏng đi, nếu không thì nhìn hơi bị chướng mắt đấy...

“Bùm bùm!” “Bùm bùm!” “Ầm!”

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong câu này, ba cái camera lập tức phát ra thanh âm bùm bùm, sau đó bốc khói nghi ngút!

“Điểm số khiếp sợ +6, +7, +6, +8...”

Thằng này nói churong mắt bẻ cá bẻ cá lập tức nát! Nói churong mắt camera camera lập tức nổ!

Tổ sư nó chứ! Rốt cục thì chuyện gì đang xảy ra vậy?! Thằng này biết thuật thông linh à?! Miệng được cụng rồi nên nói cái gì cũng chuẩn sao?!

Nếu như nó nói một câu “Nổ chym”, vậy thì có khi nào...

Nghĩ đến đây đám người Đạo Phiến không khỏi khản trương, thằng này có chút kỳ lạ, quả thực là kỳ lạ quá!

- Mày mày mày mày rốt cục là ai? – Bây giờ thì cả gã béo hói đầu cũng phải sững sờ, chuyện gì thế? Cảnh tượng vừa rồi thật sự là kỳ lạ quá...

- Đã bảo gọi tôi là Kiếm ca là được rồi. – Lúc này Trương Tiểu Kiếm mới nhìn về phía gã béo, hỏi: - Gọi ông như thế nào?

- Tên tôi là Cao Minh Kiệt. – Gã béo hói đầu ho khan một tiếng: - Tôi chính là ông chủ của công ty này. Nghe nói cậu đến đòi nợ?

- Đúng. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Ông tổng cộng nợ công ty ba trăm chín mươi nghìn, là số này đúng không?

Ba trăm chín mươi nghìn, vừa nghe thấy con số này Cao Minh Kiệt đã hiểu là chuyện gì rồi.

Đây là thằng cha Trần Lực kia lại tìm người đến đòi nợ. Mấy bọn đến trước đều bị đánh rồi, không ngờ lại còn chưa chịu thua, ngược lại cũng coi như cứng đầu!

Cao Minh Kiệt quay đầu xua tay với mấy người trong văn phòng:

- Mọi người tránh ra ngoài chút đi.

Bảy nhân viên kia như được đại xá, nhanh chóng chạy ra ngoài. Cả căn phòng nhanh chóng chỉ còn lại đoàn người Trương Tiểu Kiếm.

- Kiếm ca chứ gì. – Chờ đến khi hoàn cảnh an tĩnh lại, Cao Minh Kiệt mới ngồi xuống, chậm rãi uống một ngụm nước trà, sau đó nói: - Ai nha, thật là làm khó cho cậu quá. Nói thật cho cậu biết, tôi không định trả tiền đâu nhé! Không quan tâm là xã hội đen hay xã hội trắng, cứ việc gọi bọn nó tới đây! Nhìn thấy mấy thằng này không? Không ngại nói cho cậu chứ, bọn nó đều là thuộc hạ của Kiều lão đại Hắc Y bang! Biết Hắc Y bang không? Đó chính là bang phái đánh khắp Thiên Kinh không có địch thủ. Nếu cậu không phục thì cứ thử xem!

Cao Minh Kiệt vừa thốt ra những lời này, đám Đạo Phiến lập tức đắc ý vung vẩy hung khí trong tay, cười he he nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Kiều lão đại Hắc Y bang, đó chính là nhân vật truyền kỳ quật khởi trong giang hồ tựa như sao chổi!

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã tụ tập được một đám thuộc hạ dũng mãnh, xông xáo được một danh hiệu vang vọng trong giới!

Bây giờ người của Hắc Y bang đi đến chỗ nào, lại có ai dám không nể tình?

- Oh, chỉ bằng đám rác rưởi này á? – Trương Tiểu Kiếm liếc qua đám người Đạo Phiến, cười nói: - Tôi đã hiểu ý của ông chủ Cao rồi. Có nghĩa là nếu tôi không làm gì được bọn họ, vậy thì đừng nghĩ đến chuyện đòi tiền về được, là ý này chứ gì?

- Đúng, không sai. – Cao Minh Kiệt đắc ý nói: - Người trẻ tuổi, anh mày cũng coi như từng là dân giang hồ. Tao đặt câu nói ở đây, nếu mày có thể thu phục được bọn nó, vậy thì tao sẽ không trả thiếu một đồng nào cả. Còn nếu không giải quyết được, vậy thì chúng mày rút đi ngay lập tức đi. Sau này không được phép đến đây nữa, hiểu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Áo nghĩa – Con lốc điện từ!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cao Minh Kiệt nói ra câu này phải gọi là bình cmn tĩnh.

Ở trong mắt hắn, Trương Tiểu Kiếm cùng lắm chỉ là một thằng oắt con phô trương thanh thế mà thôi.

Nếu như thế mà cũng dọa được hắn, vậy thì đập đầu vào gối chết mẹ đi cho rảnh nợ!

- Ủ, hiểu rồi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ, biểu cảm cực kỳ lạnh nhạt, sau đó chậm rãi đứng dậy, đi đến sân trống trước cửa: - Đến đây đi, vậy thì chúng ta tới thử mấy chiêu xem nào.

Hey yoo, lại còn muốn thử mấy chiêu cơ á, hay lắm!

Đám người Đạo Phiến cười he he dữ tợn đi qua.

Đạo Phiến vừa đi vừa cười nói:

- Kiếm ca đúng không? Anh em ở trong giang hồ nhiều năm thế, còn là lần đầu tiên nhìn thấy thằng dững cảm như mày đây. Một chọi mười hai, đủ can đảm, ha ha!

Cả đám xung quanh cũng đồng thời cười to:

- Đúng thế đúng thế, dững cảm quá chứ!

- Nay Đạo Phiến, không bằng chúng ta dùng dùng vũ khí, mười hai đánh một thì đánh bằng nắm đấm mới thích!

- Để tao xem thử!

Vừa nói chuyện, cả đám đã bao vây Trương Tiểu Kiếm.

Đã đến nước này rồi thì cho dù là thần tiên cũng khó lật ngược thế cờ được, nhưng ai biết bọn họ nhìn thấy, Trương Tiểu Kiếm lại từ từ ngồi xuống.

Kiểu này là muốn quỳ xuống sao?

Ai nha thật là ngại quá cơ...

- Ai nha nha nha... - Đạo Phiến cười ha ha: - Mày đừng có khách khí như thế chứ, định quỳ xuống sao? Ai nha không cần không cần, để cho bọn tao đánh một trận là đủ rồi mà...

Hắn đang vui sướng cơ, nhưng lại thấy Trương Tiểu Kiếm chậm rãi đặt một bàn tay vào trong vũng nước ngoài cửa, sau đó nhỏ giọng nói một câu ----

- Áo nghĩa – Con lốc điện từ!

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

Trong khoảnh khắc, một dòng điện màu lam chọt lóe lên, cả đám mười hai người Đạo Phiến nhất thời bị giật đến mức tóc gáy toàn thân đều dựng đứng hết cả lên!

Kỳ thật mà nói, vốn một chiêu “Thuật đùa giỡn hệ thống – Thật” của Trương Tiểu Kiếm muốn có tác dụng thì phải tiếp xúc trực tiếp với thân thể mới được, nếu như không tiếp xúc được thì chỉ có thể tự giật điện bản thân mình mà thôi.

Nhưng mà vấn đề là, cả đám này đều đắm trong nước, sau đó thật khéo đến chết là toàn thân đều mặc sản phẩm chế tạo từ kim loại. Môn Vật Lí cấp 2 đã dạy cho chúng ta biết, kim loại và nước là vật dẫn điện, cho nên bọn họ đã triệt để bị kịch...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Quách Tu!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +32 đến từ Sa Đức Minh!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ...”

Ước chừng một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài chạy vèo vèo!

- Mày... Mày... - Mặt Đạo Phiến đã bị giật cháy đen, há miệng phun ra một luồng khói trắng: - ĐKM mày là Tesla Trooper à...(*)

(*) Trong game Red Alert 2, bên quân Liên Xô có loại nhân vật gọi là lính phóng điện Tesla Trooper (Được dùng để nạp điện cho tháp Eiffel). Và chức năng của loại binh lính này thì giống như tên vậy, có thể phóng điện...

“Phốc phốc”, trực tiếp quỳ luôn vào trong vũng nước!

Đạo Phiến quỳ, mười một người khác đương nhiên cũng không tốt đến chỗ nào. Trong chớp mắt đã bùm bùm quỳ đầy đất, hung khí các thứ đều rút hết xuống đất!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +29 đến từ Cao Minh Kiệt!”

- Bọn mày làm sao thế? – Cao Minh Kiệt thấy tình huống bên này có vẻ không đúng lắm, cũng vui vẻ chạy tới: - Đây... Đây rốt cục là làm sao thế?! Chúng mày đứng lên hết đi chứ!

Cao Minh Kiệt không rõ chân tướng, còn Trương Tiểu Kiếm thì đã sướng muốn bay luôn rồi!

Lần này có gần bốn trăm điểm số khiếp sợ nhé!

Tổ sư nó chứ đây quả nhiên là cơ hội tốt nhất để quét điểm số khiếp sợ nhé!

Cho nên hẳn cảm thấy không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được. Giật một lần được gần bốn trăm điểm, vậy thì nếu là mười lần...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz!

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

Lại có dòng điện màu lam lóe lên, lần này thì ngay cả Cao Minh Kiệt cũng đồng thời run rẩy, giống như là sàng gạo vậy ---- Tay của hắn vừa khéo đặt trên vai Đào Phiến...

Cho nên Cao Minh Kiệt lập tức hiểu được vì sao bọn Đào Phiến đều quý...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +35 đến từ Cao Minh Kiệt!”

“Điểm số khiếp sợ +18! +19! +20! +18... đến từ...”

Đậu má lần này cũng có không ít nhá!

Vậy thì còn cần phải suy xét nữa sao các đồng chí? Tổ sư nó chứ nhanh hơn giật một thằng nhiều!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

Lại có dòng điện màu lam lóe lên, cả đám lại co giật một trận!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Cao Minh Kiệt!”

“Điểm số khiếp sợ +26! +27! +26! +25...”

Lần này cả đám Cao Minh Kiệt Đào Phiến đã sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, hình phạt điện giật thì ĐM thằng nào chịu nổi?! Nhưng mà bọn họ quên, Trương Tiểu Kiếm sẽ quan tâm bọn họ có chịu nổi hay không sao? Trương Tiểu Kiếm Kiếm ca là muốn điểm số khiếp sợ cơ...

- Kiếm... Kiếm ca... - Đào Phiến thều thào: - Dừng... Dừng tay đi...

Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc nhìn hắn:

- Tại sao?

Đào Phiến: “...”

Bảo anh mày dừng tay á? Không có lí do nhé, một lần là có được mấy trăm điểm số khiếp sợ vào tay rồi, tại sao phải dừng tay?

Chúng mày cho rằng có thể thường xuyên gặp được cơ hội tốt như thế này à?

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

“Điểm số khiếp sợ +22! +16! +17! +16! +15...”

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm! Roẹt----!!!”

“Điểm số khiếp sợ +...”

Ước chừng giật điện liên tục bảy tám lần, đến giờ đã không còn mấy cái điểm số khiếp sợ nữa ---- Quan trọng là phải nể mặt hệ thống một chút, không thể mắng quá nhiều lần được...

Trương Tiểu Kiềm nhìn 3628,96 điểm số khiếp sợ trong trung tâm thương mại hệ thống, trong lòng vui sướng muốn nở hoa luôn rồi!

Sướng quá!

Một lúc thôi mà đã thu được hơn hai ngàn điểm số khiếp sợ, thậm chí sắp đến bốn ngàn!

Đáng tiếc là không thể giật tiếp được, nếu giật tiếp thì chỉ sợ làm ra tai nạn chết người. Nhìn xem trong số những người này, có thằng đã co giật sùi bọt mép...

Haizzz, thôi, làm ra mạng người thì không được ổn lắm đâu. Có hơn hai ngàn điểm số vào tay, cũng coi như tạm tạm. Không thể nói là thu nhập cao được, thu nhập trung bình nhỉ, thu nhập trung bình.

- Phù...

Trương Tiểu Kiềm hít sâu một hơi, sau đó từ tốn đứng dậy, sửa sang quần áo một chút.

Trương Tiểu Kiềm:

- Hệ thống, cảm ơn.

Hệ thống: “...”

Trương Tiểu Kiềm:

- Ê ê ê, sao mà không nói gì hết vội?

Hệ thống:

- Hệ thống không muốn nói chuyện.

Trương Tiểu Kiềm:

- Đừng giận nha, cậu xem lần này không phải là tớ đã mắng ít hơn mấy câu rồi sao?

Hệ thống: “...”

Ai nha cảm xúc sung sướng quá cơ, đi ra ngoài!

Trương Tiểu Kiềm sửa sang quần áo một chút rồi đi ra ngoài. Chờ đi đến cửa, lấy một điều thuốc ra châm, sau đó nhìn cả đám Ngụy Đồng tròn mắt há mồm, phun ra làn khói nhẹ như mây gió, nói:

- Thu phục. Anh đã bảo là một đám cặn bã rồi mà, nhìn xem chúng mày sợ kìa. Đi vào dọn dẹp hiện trường đi.

Sau đó nhìn về phía Trần Lực:

- 20%, không được thiếu một cắc đâu đấy.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18! +20! +16! +... đến từ...”

Tất cả mọi người đều sững sờ!

Kiểm ca, thật sự giải quyết hết rồi sao?! Không thể nào!

Chỉ có một mình hần thôi mà! Đối diện ước chừng có mười hai thành viên Hắc Y bang! Cho dù Kiểm ca là Captain America thì muốn xử lí 12 người cũng không dễ dàng đến thế chứ?!

Cả đám lập tức xông vào trong tòa nhà ầm ầm!

Ai biết chờ đến khi xông vào trong văn phòng kia, lại lần nữa sững sờ tập thể!

- Đây... Đây... - Nhìn cả đám Cao Minh Kiệt Đào Phiến nằm la liệt sùi bọt mép, tròn mắt Trần Lực suýt nữa lòi ra ngoài: - Bọn nó... Rốt cục đã gặp

phải chuyện gì vậy?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18, +20, +16, +17...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: “Thôi tốt nhất là cậu trở lại như trước đi...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ban đầu đám người Ngụy Đồng cho rằng, sau khi Trương Tiểu Kiếm đi vào thì chưa cần nói đến chuyện có thể đòi được nợ, chỉ riêng chuyện muốn trở ra toàn thân cũng tuyệt đối không đơn giản được đâu.

Nhưng mà chờ đến khi bọn họ bước vào rồi mới phát hiện, suy nghĩ của bọn họ còn ngây thơ quá...

Tên Đào Phiến cầm đầu đám Hắc Y bang kia đến bây giờ còn nằm co giật trên mặt đất kia, thều thào liên tục:

- Kiếm ca... Dừng... Dừng tay...

Rốt cục là chuyện gì thế? Thấy ma giữa ban ngày ban mặt sao?!

- Nhanh nhanh nhanh! – Ngụy Đồng nói vội: - Nhanh nhìn xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao lại như thế?

Một thằng thuộc hạ am hiểu chút kỹ thuật máy tính lập tức đi tìm camera theo dõi, sau đó vừa ngẩng đầu lên...

- Ngụy ca, camera đều hư rồi. – Thằng đàn em kia nhún vai bất đắc dĩ: - Chuyện rất là lạ.

- Vậy... - Ngụy Đồng xem như tương đối có đầu óc trong số những người này, con người của hắn quay tròn, sau đó vỗ mặt Đào Phiến: - Ê, rốt cục thì chúng mày đã gặp phải chuyện gì thế? Sao bị hành thảm vậy?

Đào Phiến vẫn thều thào cứ như là nói mơ:

- Tes... Tesla Trooper...

Ngụy Đồng: “...”

Lâm Từ Kiện: “...”

Quần chúng đứng xem không rõ chân tướng và thành phần hiểu rõ mọi chuyện: “...”

Được lắm, Lâm Từ Kiện xem như hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Ai nha, nhìn mấy thằng bị giật phải nói là thê thảm quá sức...

- Ngụy Đồng, kiêng hết ra ngoài đi. – Lâm Từ Kiện nhún vai: - Xem ra mấy thằng này bị giật không nhẹ rồi. Mày nhìn xem còn có hơi nóng phả ra kia...

Ừ, còn thật không phải nói, toàn thân nóng hôi hổi...

Ngụy Đồng gật đầu:

- OK, tới tới tới đều kiêng hết ra ngoài đi rồi hẵng nói.

Cả đám bắt đầu hành động.

Mười hai mười ba được đặt nằm ngang dọc lung tung trên sân lớn trước công ty một cách nhanh chóng. Đám mười hai người thành viên Hắc Y bang như Đào Phiến tuy rằng cũng coi như là miễn cưỡng khôi phục ý thức, nhưng thân thể vẫn co rút mấy cái theo phản xạ. Không có cách nào khác, Trương Tiểu Kiếm thì cơ bản đã miễn dịch với điện rồi, nhưng mà bọn họ thì không...

Bây giờ Đào Phiến còn vừa nghĩ đến là lại sợ hãi kia, trong lòng đặt đủ loại danh hiệu cho Trương Tiểu Kiếm, ví dụ như Tesla Trooper, kẻ cuồng giật

điện, Flashman, Lightman, nam thần bão tố vân vân và mây mây...

- Kiếm ca, tiếp theo... - Về mặt Trần Lực kinh sợ đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm đang ngồi hút thuốc trên bãi đá bên cạnh bậc thang, cẩn thận hỏi:
- Tôi lấy tiền trước nhé?

- Đúng rồi. - Trương Tiểu Kiếm hút nhẹ điếu thuốc, sau đó nhìn hấn: - Chẳng lẽ anh còn muốn mời hấn ăn cơm sao?

Trần Lực: "..."

Kiếm ca chính là Kiếm ca, nói chuyện có đạo lý đến thế!

- Cao Minh Kiệt. - Được Kiếm ca cho phép, tiếp theo đương nhiên thời gian dành riêng cho việc chính, Trần Lực đi đến bên cạnh Cao Minh Kiệt, vỗ mặt hấn, hỏi: - Bây giờ mày đã phục chưa?

Cao Minh Kiệt nằm trên mặt đất, cuộc trị liệu bằng giất điện như ác mộng vừa rồi vẫn còn có hiệu quả, ra sức kêu lên:

- Phục... Phục...

Trần Lực cười nói:

- Phục? Vậy thì định trả tiền khi nào? Tổng cộng là ba trăm chín chục ngàn, không thể thiếu một cắc.

- Biết biết biết. - Cao Minh Kiệt chảy mồ hôi lạnh như mưa, hét to: - Tiểu Vương, nhanh, nhanh ra đây chuyển tiền cho ông chủ Trần!

Một nữ nhân viên kế toán lập tức chạy vội ra ngoài, xách một chiếc thùng lớn trên tay, nói:

- Tới đây tới đây. Ông chủ Trần ngài đếm xem.

Trần Lực nhận lấy thùng mở ra, bên trong ba trăm chín mươi ngàn tiền mặt nằm ngay ngắn chỉnh tề, lại kiểm tra thật giả một chút, hài lòng gật đầu:

- Coi như mày thức thời. Tao nhận tiền nhé, lát nữa tao đưa hợp đồng đến cho mày. Mày bắt nhân nhưng mà tao sẽ không bắt nghĩa, không nhiều một cắc không thiếu một xu.

Cao Minh Kiệt gật đầu thật mạnh:

- Đúng đúng đúng, Trần ca nhân nghĩa...

Bây giờ đã nhận tiền rồi, Trần Lực cũng là người sáng khoái. Quan trọng là không sáng khoái không được nha...

Không sáng khoái thì tám gương Cao Minh Kiệt còn ở kia kia....

- Kiếm ca, ở đây có tám chục ngàn, ngài đếm xem. - Trần Lực đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, trực tiếp đếm tám xấp tiền mặt đưa qua: - Ít nhiều thì cũng là chút tâm ý, hi vọng ngài đừng khách khí.

- Ủ. - Trương Tiểu Kiếm nhận lấy tiền, nâng trên tay, sau đó ngoắc Ngụy Đồng: - Ngụy Đồng, lại đây.

- Lão đại. - Ngụy Đồng vui vẻ chạy tới: - Anh gọi em

Trương Tiểu Kiếm ngậm điếu thuốc trong miệng, hơi híp mắt, tiện tay ném hai xấp qua:

- Mỗi người hai ngàn, còn dư buổi tối đi nhậu.

Trong khoảnh khắc đó, độ sang chảnh đã đột phá tận chân trời!

"Điểm số khiếp sợ +17! +15! +18! +16..."

Mỗi người hai ngàn! Còn dư đi nhậu!

Vừa nghe thấy con số này, cả đám Ngụy Đồng trực tiếp sững sờ cả người!

Vừa rồi bọn họ chẳng làm được cái cộng lòng nào cả, chỉ đứng vậy xem bên ngoài thôi, thậm chí còn không thể tính là vậy xem. Ai biết thế mà mỗi người còn được tận hai ngàn tệ?!

- Kiếm ca, hu hu hu hu...

- Đi theo Kiếm ca, là đi theo đúng người rồi, hu hu...

- Không nói lời nào, về sau lời nói của Kiếm ca chính là thánh chỉ, hu hu hu...

Nói không khoa trương một chút nào, trước kia đám côn đồ này bất kể là bị đánh hay là đánh người cũng chưa bao giờ từng kích động đến thế!

Điều quan trọng nhất trong giang hồ là gì? Đương nhiên quan trọng nhất là đi theo đúng đại ca!

Đám Ngô Hải thấy vậy không khỏi ghen tỵ. Tổ sư nó chứ chỉ đứng cổ vũ thôi mà đã được chia hai ngàn rồi. Còn bọn họ đi đánh trận nào chiếm ưu thế, Trần Lực cũng mới cho ba trăm một người thôi!

Thật là không thể so sánh giữa người với người được!

- Nhưng... Kiếm ca... - Ngụy Đồng kích động đến mức không biết đặt tay vào chỗ nào mới tốt: - Bọn em chẳng làm được gì cả mà. Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được, anh xem...

- Nói nhảm ít thôi. – Trương Tiểu Kiếm quay đầu đi luôn, chỉ để lại bóng lưng vô cùng cao lớn trong mắt mọi người: - Chuyện tiếp theo các cậu giải quyết với Trần Lực đi. Anh về trước kiểm tra nghiệp vụ khác đây.

Chính là người đàn ông kiêu sa như gió vậy đó!

Làm chánh xong rồi chạy, không mang theo một chút gọn mây!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +5, +4...”

Kiểm tra nghiệp vụ khác!

Đẳng cấp của Kiếm ca! Chắc chắn, không ai bằng cơ!

Cả đám côn đồ vội vàng cúi người xuống chín mươi độ:

- Kiếm ca đi thông thả!

Trương Tiểu Kiếm quay lưng về phía mọi người, gơ tay phải lên tùy ý vẫy vẫy:

- Không cần tiễn.

Dắt chó trực tiếp gọi taxi về nhà, đợi đến khi vào tới cửa nhà, lúc này Trương Tiểu Kiếm mới hoan hô một tiếng, cười to nói:

- Ha ha ha ha ha! Sướng! Mới một ngày thôi mà đã kiếm được... 1 2 3 4 5 6... Sáu chục ngàn tệ!

Sáu chục ngàn tệ! Sáu chục ngàn tệ!

Hay lắm, quả thực trâu bò!

Túi trên người đều không chứa được hết tiền!

Hệ thống: “...”

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, hệ thống đâu, nhanh đi ra chúc mừng tớ nào! Còn chờ gì nữa?!

Hệ thống:

- Hệ thống không muốn nói chuyện.

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói nhảm ít thôi. Cậu cứ nói hôm nay anh mày chém gió thế nào? Ai nha, đặc huân xong quả nhiên là thay đổi...

Hệ thống sắp khóc:

- Thôi tốt nhất là cậu trở lại như trước đi...

Trương Tiểu Kiếm:

- Ah! Sao có thể như thế được? Tớ cảm thấy bây giờ rất tốt nhé, phong cách nhé, phong cách nhé các đồng chí! Cậu dạy tớ thế mà!

Hệ thống:

- Vấn đề là cậu cứ mắng tôi...

Hệ thống cũng rất bất đắc dĩ, thể chất của thằng này tỏ ra nó chứ không sợ điện...

Nó là hệ thống nhé! Còn là version official! Ai ngờ lại bị ký chủ mắng cả ngày ---- Trong vũ trụ này có nhiều hệ thống như thế, chưa bao giờ nghe thấy có đứa nào phải chịu cảnh này cả!

- Cậu mà cũng sợ bị mắng à? – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, bỗng nhiên nở nụ cười quỷ dị: - Nếu không thế này, hai đứa mình thương lượng tí nhé, cậu thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Huấn luyện hệ thống

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hệ thống: “...”

Mày từng thấy ai muốn thương lượng mặc cả với hệ thống chưa?

Hôm nay hệ thống coi như mở mang kiến thức...

Thằng này không hồ tên là Trương Tiểu Kiếm, quả nhiên là lấy lợi không ở mức bình thường...

Nhưng vì hình tượng của mình, hệ thống:

- Thương lượng cái gì?

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi:

- Đương nhiên là hai đứa mình phối hợp cho tốt rồi. Cậu nghĩ mà xem, vừa rồi tớ cứ phải mắng cậu cậu mới chịu phóng điện đúng không? Nếu cậu không thích cái này, vậy thì có thể làm thế này được không, tớ vừa nghĩ cần phóng điện, sau đó cậu lập tức chủ động phóng điện?

Hệ thống: “...”

Hệ thống càng bất đắc dĩ:

- Ý cậu là xem tôi như máy phát điện à?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đúng rồi.

Hệ thống:

- Hệ thống tỏ vẻ cự tuyệt.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

- Ai nha, chính là ý này đây, thoải mái. – Trương Tiểu Kiếm bị giật phải gọi là thoải mái cực kỳ: - Hệ thống cậu xem, bây giờ tớ phải mắng cậu cậu mới chịu phóng điện, nếu đã thế thì cậu chủ động tí đi, đừng có bị động như vậy, có cần tớ huấn luyện cho cậu một chút không hả?

Hệ thống: “...”

Tổ sư á! Ký chủ lại còn muốn huấn luyện hệ thống!

Thật là (bíp ----) Trương Đan Nhi và Bạch Manh Manh!

Còn có thiên lý không?! Còn có vương pháp không?! Còn có tôn nghiêm của hệ thống ở đây không?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

Hệ thống: “...”

Hệ thống:

- Hệ thống cho rằng có thể suy xét nghiêm túc ý kiến của ký chủ.

Ai nha thế mới đúng chứ thế mới đúng chứ!

Thật ngoan!

Hệ thống: “...”

Xấu hổ quá đi đầu má!

- Ủ... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm - Nếu cậu đã đồng ý, vậy thì chúng ta nghiêm túc đi. Điện?

Hệ thống: “...”

“Dùng dùng ----!! Roẹt ----!!!”

- Không đúng không đúng, cậu do dự kìa. — Trương Tiểu Kiếm lắc đầu - Hệ thống mặt loz.

“Bùm bùm ----!! Roẹt ----!!!”

Trương Tiểu Kiếm:

- Ah, thế mới đúng chứ, cậu xem lần này dứt khoát hơn nhiều...

Hệ thống:

- Hệ thống không muốn nói chuyện.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tiếp tục tiếp tục đề, điện!

“Bùm bùm ----!! Roẹt ----!!!”

Hey yooo, bây giờ mới tốt hơn nhiều nha, có căn bản rồi thì mọi chuyện đều đơn giản thôi. Dù sao thì anh em cũng phải có tí bản lĩnh làm át chủ bài chứ đúng không?

- OK, bước huấn luyện đầu tiên kết thúc. — Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ cực kỳ hài lòng biểu hiện của hệ thống: - Tiếp theo chính là bước thứ hai. Hai đứa mình cần phối hợp khăng khít. Cậu có hiểu phối hợp khăng khít là gì không? Chính là rất nhiều lúc mà tớ không cần nghĩ đến chữ “điện”, cậu đã có tình thần tự động linh ngộ, cậu hiểu chưa?

Hệ thống quả thực rất tài thần, tổ sư chữ thẳng này quả thực chính là tiêu chuẩn kiểu khôi ngô cách mạng thành công ấy!

Hệ thống:

- Hiểu rồi.

- Vậy thì tốt vậy thì tốt. — Trương Tiểu Kiếm nói: - Trước đừng vội, tớ đi trung tâm thương mại tìm xem thử xem có kỹ năng nào phù hợp không... Ừm... Tiệt Quyền Đạo, 220 ngàn điểm số khiếp sợ, không đủ... Vịnh Xuân, 200 ngàn điểm số khiếp sợ, Taekwondo, 150 ngàn điểm số khiếp sợ... Không có cái nào đủ tiền mua hết, thôi tớ lên baidu search phát cái.

Hệ thống: “...”

Có cảm giác chẳng lành...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu baidu:

- Hàng Long Thập Bát Chương, Kháng Long Hữu Hối, Phi Long Tại Tiên,... Mấy cái này có vẻ không liên quan cho lắm.

- Cửu Dương Thần Công, đây á... Cũng không đáng tin cho lắm nhỉ...

- Quỷ Hoa Bảo Điển? Không được không được, tuyệt đối không thể luyện cái này!

- Lão hán đẩy xe?

- XXXX?

- Độc Long Toàn?

Mấy cái tên này nghe còn được đấy! Cao cấp hào phóng lại sang trọng!

Nếu đến lúc cần thiết, bùm một phát tới cái lão hán đẩy xe...

Hay lắm hay lắm, vậy thì mình nên đặt tên cho bộ võ thuật này như thế nào đây?

Trương Tiểu Kiếm – một thằng đéo biết đặt tên – suy nghĩ cả buổi, đột nhiên hai mắt sáng lên:

- Có, cứ gọi là Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tán Thủ!

Hệ thống: "..."

Cái tên như là (bíp ----) Cương Đạn Nhi và Bạch Manh Manh!

- Nhưng mà Tam Thập Lục Tán Thủ, lại không nghĩ ra được nhiều chiêu thức như vậy, đi hỏi Độ nương! – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán baidu tên chiêu thức cụ thể, lại không ngờ rằng thật sự tìm được: - Tự Trù Máu, Thân Khiển Quyền, Bộc Tai Ngư, Kỳ Lân Giác, Tầm Triền Miên, Long Uyển Chuyển, Ngư Bì Mục, Oanh Đồng Tâm... Đậu má hay lắm! Tên này quả thực sang chảnh! Hệ thống, chuẩn bị bắt đầu, đặc huấn Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tán Thủ. Đề tở giảng cho cậu nghe nguyên lý của bộ công pháp này nhé, chính là khi tở sử dụng thì phải có điện lực phối hợp toàn thân, phải ừn không dứt...

Hệ thống:

- Hệ thống có thể suy xét tự động điều chỉnh mức độ mạnh yếu của điện lực.

Ah? Còn có công năng này sao?

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi:

- Ví dụ như? Khi nào mạnh khi nào yếu?

Hệ thống:

- Lúc đánh đàn ông thì mạnh, lúc đánh phụ nữ thì yếu.

Ánh mắt Trương Tiểu Kiếm lập tức sáng lên!

Hệ thống này rất biết điều đấy công nhận không?!

Còn tự biết căn cứ theo nhu cầu của anh mà chủ động mở rộng nghiệp vụ kìa!

Đây mới là hệ thống tốt!

- Cứ quyết định thế đi! – Trương Tiểu Kiếm hưng phấn nói: - Tới tới tới, chúng ta lập tức bắt đầu đặc huấn đi. Tở sắp bắt đầu rồi nhé, chiêu thức Tự Trù Máu này là dung hợp cái khung của Kháng Long Hữu Hối trong Hàng Long Thập Bát Chương, kết hợp với điện lực mạnh mẽ, là tuyệt chiêu có thể đã đảo kẻ địch trong chớp mắt...

Hệ thống: "..."

- Tở bắt đầu nhé. – Tay trái của Trương Tiểu Kiếm vẽ một vòng tròn, tay phải “bùm” một phát đẩy ra: - Tự Trù Máu!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hệ thống: "..."

- Hệ thống mặt loz.

"Bùm bùm ----!! Roẹt ----!!!"

Hệ thống:

- Lắp lại một lần.

- Chuẩn bị nhé. – Tay trái của Trương Tiểu Kiếm vẽ một vòng tròn, tay phải "bùm" một phát đẩy ra: - Tự Trù Mâu!

"Ầm!!!"

Một tia sấm sét cực lớn trực tiếp bắn ra từ lòng bàn tay của Trương Tiểu Kiếm, vang lên "Ầm" một tiếng đập vào máy tính trước mặt hắn, lập tức một luồng khói đen bốc lên...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Cương Đạn Nhi!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Bạch Manh Manh!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má chuyện gì thế?

Mày xem hai con chó sợ kìa...

Hệ thống:

- Vừa rồi dùng sức lớn quá, lắp lại lần nữa.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tiếp tục tiếp tục!

Trận huấn luyện này...

Chỉ có một chiêu thức đó mà phải luyện hơn một giờ, rốt cuộc cũng thành công!

Thời gian tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu huấn luyện từng chiêu với hệ thống. Ban đầu hệ thống còn thường xuyên không nắm chắc được thời cơ với lượng điện, cả căn phòng quả thực có thể nói là lóe ra tia điện...

...

Trương Tiểu Kiếm huấn luyện hệ thống khoảng hơn ba giờ ở trong phòng, mới rốt cục xem như phối hợp khăng khít.

Cùng với câu nói của hắn: "Chúc mừng hệ thống, kết thúc huấn luyện", rốt cục thì hệ thống không cần bị mắng nữa...

Hệ thống, cũng thành nghề!

Trương Tiểu Kiếm:

- Trải qua huấn luyện, sự phối hợp của hai đứa mình đã được tăng cao trên diện rộng, cực kỳ tốt.

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

Trương Tiểu Kiếm vừa nói chuyện với hệ thống đến đây, wechat đã vang lên.

Thẩm Giai Di: "Kiếm ca, anh ở đâu thế? Em tan tầm rồi."

Trương Tiểu Kiếm: "Ở nhà nè. Gặp mặt ở đâu? Anh trả chó cho em."

Thẩm Giai Di: "Có thể đến trung tâm thể hình Uy Long được không? Em có làm huấn luyện viên cá nhân partime ở đó."

Trương Tiểu Kiếm: "OK, không thành vấn đề!"

Xuất phát!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Thảm Giai Di nữ thần gym

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trung tâm thể hình Uy Long cách nhà Trương Tiểu Kiếm không xa lắm, ước chừng hơn một ngàn mét. Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi và Bạch Mạnh Mạnh đi bộ qua đó.

Kỳ thật trước kia Trương Tiểu Kiếm cũng thường xuyên đi ngang qua chỗ đó, chẳng qua vẫn không có chú ý cho lắm, nhưng hôm nay thì khác!

Bởi vì nếu chỉ có trung tâm thể hình thì không có gì đáng nhắc tới, nhưng mấu chốt là ở sau đó còn bổ sung thêm --- “Trung tâm thể hình thú cưng!”

Nhìn thấy chưa? Trung tâm thể hình thú cưng!

- Ha ha ha ha ha... - Trương Tiểu Kiếm nhìn Cương Đan Nhi cười một trận, khiến Cương Đan Nhi sợ hãi: - Ông tướng, mày không phải là thích phá nhà sao? Sau này anh sẽ khiến cho mày không còn sức đâu mà há mồm nữa! Đi tới cho anh!

Cương Đan Nhi:

- Ào u...

Dán trên mặt đất không chịu đứng dậy!

- Đứng lên cho bố! Kỳ Lân Giác! - Trương Tiểu Kiếm vỗ một phát lên mông Cương Đan Nhi, cả con chó Cương Đan Nhi suýt nữa thì không cất cánh bao cao, lông trên người đều dựng đứng hết cả lên!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Cương Đan Nhi!”

Trương Tiểu Kiếm vừa mới vỗ phát kia làm cho Cương Đan Nhi sợ hãi nhé, nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng ánh mắt khác luôn!

Ngay cả cờ hó mà cũng giật điện, mày còn là con người sao?!

- Thành thật? - Trương Tiểu Kiếm cười he he dắt dây xích: - Thành thật thì đi nhanh lên.

- Meo u... - Cương Đan Nhi kêu một tiếng, sau đó cụp đuôi cúi đầu đi vào theo Trương Tiểu Kiếm...

Xem ra Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ của anh em rất có tác dụng đấy!

- Xin chào tiên sinh. - Vừa mới bước vào, đã có nhân viên phục vụ nghênh đón: - Ngài muốn cho chó rèn luyện sao?

- Ủ. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu, sau đó nhìn xung quanh.

Lại nói, thiết bị trong phòng gym này xác thực là khá tốt, vừa bước vào cửa, bên tay phải chính là một trung tâm thể hình chuyên môn dành cho thú cưng. Đứng ở đây nhìn qua, đã có ba con chó đang chạy trên máy chạy bộ, còn có hai con mèo đang chơi bóng cao su. Thậm chí Trương Tiểu Kiếm còn nhìn thấy có hai con thằn lằn cỡ lớn với một con rắn trong lồng sắt...

Cao cấp!

- Giá cả chỗ các cậu như thế nào? - Trương Tiểu Kiếm bật mode sang chảnh sau đặc huấn trong nháy mắt: - VIP hay là tính giờ?

- Đều có. VIP là sáu ngàn một năm, tính giờ thì mỗi giờ năm mươi tệ. - Nhân viên phục vụ giới thiệu với Trương Tiểu Kiếm: - Chỗ chúng tôi còn có máy chạy bộ chuyên nghiệp, đủ loại đồ chơi, còn có thiết bị tắm rửa linh tinh, bao gồm làm móng làm đẹp cho thú cưng, các loại cực kỳ đầy đủ.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đầu má, một con thú cung mà thôi, tập thể hình ở đây cần năm mươi tệ một giờ?! VIP sáu ngàn một năm?!

Sao bọn mày không đi ăn cướp đi?!

- Ủ, giá cả cũng được. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật nhẹ, trực tiếp lấy ra hai tờ tiền mệnh giá trăm tệ, nói: - Hai con chó, cho nó chơi cái gì tùy ý trước.

- Vâng tiên sinh. – Nhân viên phục vụ nhận lấy tiền, lập tức dẫn hai con chó vào trung tâm thể hình thú cung.

Đưa hai con cún đi rồi, Trương Tiểu Kiếm vỗ tay sau lưng, bước vào khu trung tâm thể hình dành cho người.

Nơi này là phòng tập gym thông thường, có đầy đủ các loại máy móc, còn có không ít người, còn có mấy cô nương đang chạy trên máy chạy bộ. Nhìn xem dáng người kia, sơ sơ cũng chỉ tầm tầm thôi...

Trương Tiểu Kiếm đang dạo quanh, chợt có một thanh âm vui sướng vang lên:

- Kiếm ca, anh đến rồi! Sao không gọi điện thoại cho em?

Nghe thấy thanh âm này, Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn lại, vừa thấy không khỏi sùng sốt!

Lúc này Thẩm Giai Di cột tóc đuôi ngựa, mặc quần áo thể thao bó sát người, là loại dán sát vào cơ thể luôn ấy, bày ra đường cong tốt đẹp vô hạn, thậm chí bại lộ cả bụng ra, cơ bụng tám múi nhé!

Nhất là một đôi chân dài kia, có thể chơi cả năm!

Quan trọng nhất là giữa hai chân, giữa hai chân nhé các anh em! Có khe!

Phê lòi!

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho nhẹ một tiếng, sau đó cười nói: - Ủ, anh nghe thấy em nói là làm huấn luyện viên cá nhân ở đây, cho nên nghĩ rằng em bận rộn nên không có gọi em. Chẳng qua là đưa Bạch Manh Manh nhà em tới trung tâm thể hình thú cung bên kia cùng rèn luyện với Cương Đan Nhi thôi.

Đưa tới trung tâm thể hình thú cung, cùng rèn luyện với Cương Đan Nhi!

Vừa nghe vậy, nhất thời ánh mắt Thẩm Giai Di sáng lên!

Kiếm ca thật là, quá hào phóng! Trung tâm thể hình thú cung kia năm chục tệ một giờ chứ không đùa đâu!

- Ai nha, vậy thì xấu hổ quá. – Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm - Anh nhìn xem, đắt quá. Kiếm ca Kiếm ca, bây giờ anh có bận không? Em dẫn anh đi dạo quanh trong này được không? Có định tập gym không?

- Anh à? – Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, lại nói hoàn cảnh thiết bị các thứ ở nơi này thật lòng rất không tệ, lập tức đáp lời: - Đang suy xét, còn chưa quyết định.

Kỳ thật thì Trương Tiểu Kiếm cũng chỉ thuận miệng nói thể thôi, ai biết Thẩm Giai Di nghe vậy lại không có suy nghĩ như thế!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Thẩm Giai Di.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đây là ý gì?

Thẩm Giai Di chớp đôi mắt to nhìn Trương Tiểu Kiếm, càng nhìn càng thuận mắt nhé!

“Chẳng lẽ là biết mình ở đây, cho nên mới suy xét chuyện này?” Thẩm Giai Di nghĩ trong lòng như vậy, càng nghĩ lại càng vui vẻ: “Cơ hội, đây chính là cơ hội rồi!”

- Ê này... - Thẩm Giai Di hưng phấn đến mức mặt đỏ lên: - Không bằng em giới thiệu cho anh một chút? Em đã là huấn luyện viên cá nhân ở đây rồi, nếu như anh muốn tập thì em sẽ xin dạy riêng cho anh, được không?

Sau đó lại bổ sung thêm một câu:

- Trước kia người ta chưa từng nhận khách hàng nam đâu nha.

Bên này hai người bọn họ nói chuyện, bên kia có mấy khách hàng nam đang tập gym nghe thấy không khỏi trở mặt.

- Đâu má đâu má, mày có nghe thấy gì không? Nữ thần gym Thẩm Giai Di chuyên môn dạy cho thằng kia kìa!

- Thằng đó là ai thế?

- Nhìn không rõ, nhưng xem thần thái của hắn có vẻ không đơn giản đâu!

Điểm số khiếp sợ +1, +1, +2, +1, +1...

Bọn sói trong phòng gym kinh ngạc quá trời quá đất, ngược lại là Trương Tiểu Kiếm còn phải sờ cằm suy xét:

- Thế này, trước mắt anh còn đang phân vân, còn chưa có quyết định được...

Quan trọng nhất là anh mày có hệ thống. Hệ thống bổ sung luôn tất cả điểm số thuộc tính rồi, thật lòng không cần thiết phải tập gym cho lắm...

Ai biết vừa nghĩ đến đây, hệ thống lập tức lên tiếng...

Hệ thống:

- Hệ thống chỉ có thể bổ sung vào điểm số thuộc tính trụ cột của ký chủ mà thôi. Hình thể của ký chủ sẽ không thể thay đổi.

Trương Tiểu Kiếm:

- Có nghĩa là gì?

Hệ thống:

- Nói đơn giản, chính là nếu ký chủ bị gù lưng hay bụng bia thì không thể thay đổi được.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ewwwwwwwww.....

Lại nói, xác thực là không có điểm thuộc tính nào có liên quan đến hình thái thân thể như gù lưng các thứ nhĩ...

Nói cách khác, nếu bộ mày thật sự không cẩn thận bị gù lưng một phát, vậy thì hoàn toàn không có biện pháp sao?

Không được, đích xác là cần chú ý đến điều này. Chung quy đầu năm nay mỗi ngày con người ta đều khom lưng xem di động, lâu ngày nói không chừng thật sự bị gù lưng mất! Anh mày chính là người đàn ông sẽ trở thành Thần Chém Gió, cần phải chú ý đến hình tượng!

- Không bằng như vậy đi Kiếm ca. – Thấy Trương Tiểu Kiếm có chút do dự, ngược lại là Thẩm Giai Di hơi vội vàng chút: - Ngài ngồi sang bên này, em giúp ngài nhìn xem chỉ tiêu thân thể của ngài?

Ah? Còn xem được cái này sao?

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi:

- Đó là cái gì?

- Anh cứ đến đây là được rồi. – Thẩm Giai Di cười hi hi dẫn đường đi trước, Trương Tiểu Kiếm vừa ngẩng đầu nhìn lên----

Ewwwwwwwww, phòng này hơi nhỏ thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Kiếm ca ta giang hồ, người ác không nói nhiều!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đây là một văn phòng đơn, Trương Tiểu Kiềm vừa vào cửa đã nhìn thấy một thiết bị không phải rất lớn. Thẩm Giai Di nói:

- Kiềm ca, anh đi đến chỗ kia đứng một chút, sau đó hai tay cầm lấy cái tay nắm kia... Đứng, chính là nó, nắm ha, dùng sức một chút... Được rồi.

Chờ Trương Tiểu Kiềm đi xuống, thiết bị kia trực tiếp in ra một tờ giấy. Thẩm Giai Di cầm tờ giấy, dẫn Trương Tiểu Kiềm ngồi xuống sofa bên cạnh, sau đó bắt đầu giảng cho Trương Tiểu Kiềm nghe ----

- Kiềm ca, anh xem ha. – Thẩm Giai Di nhìn tờ giấy nói: - Chiều cao của anh là 1,76m, cân nặng 63kg, tỉ lệ cơ thể như vậy thì hơi gầy, nhưng không phải là vấn đề gì lớn. Sau đó là hàm lượng hơi nước trong cơ thể, của anh là 32,2, phạm vi bình thường thì nằm giữa 29,6 – 35,6. Anbumin là 12,3, cũng thuộc về phạm vi bình thường. Hàm lượng mỡ 13,5, bình thường...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Thẩm Giai Di: "..."

Ba hạng đều bình thường, Thẩm Giai Di chảy mồ hôi trên trán, vội nói:

- Kiềm ca ngài đừng vội, xem tiếp, tiếp theo là phân tích mỡ cơ bắp. Cân nặng của anh ở trong phạm vi bình thường, khớp xương cũng trong phạm vi bình thường, mỡ trong xương cũng thế...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Thẩm Giai Di: "..."

- Xem tiếp nữa. – Thẩm Giai Di nói đến đây đã bắt đầu hơi khản trương, sau đó tiếp tục nhìn xuống dưới: - Xuống chút nữa... Xuống chút nữa...

Sau đó không biết nên nói như thế nào ---- Các phương diện đều bình thường vậy thì còn nói cái búa ấy...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Thẩm Giai Di: "..."

Thấy Thẩm Giai Di hiển nhiên là không biết nên nói gì mới tốt, Trương Tiểu Kiềm nhanh chóng hòa giải:

- Điều kiện thân thể của anh còn ổn chứ? Đúng rồi, anh nói này... Giai Di ơi, em làm huấn luyện viên cá nhân, có cái gì điều hòa thân thể không? Không bằng em xem giúp anh xem hiện tại thân thể của anh đặc thù như vậy thì đủ tư cách không?

Ah? Đúng rồi! Sao lại quên mất cái này nhỉ?!

Thẩm Giai Di không khỏi cảm kích nhìn Trương Tiểu Kiềm ---- Người đàn ông này không chỉ có tiền, có kết cấu, còn có phong độ! Biết nên giải quyết sự xấu hổ như thế nào!

Ấu mài gót, ngoại trừ mặt xấu chút, hấn vĩ đại như thế!

Thẩm Giai Di đỏ mặt một chút, vội vàng nói:

- Đúng đúng đúng, em quên mất cái này. Kiềm ca anh đứng lên, em giúp anh nhìn xem.

- Ủ ừ. – Trương Tiểu Kiềm vội vàng đứng lên.

Sau đó Thẩm Giai Di nói nhỏ:

- Cởi áo đi...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Làm thế không ổn đi? Nhanh thế, anh còn chưa chuẩn bị tốt đâu, cởi áo bây giờ luôn á?

Trương Tiểu Kiềm thấp thỏm nha, nhưng vẫn cởi áo ngay trong vòng một giây, bên trong chỉ mặc áo trong.

- Còn cần cởi nữa không?

Thẩm Giai Di đỏ mặt:

- Áo trong cũng cởi.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Xe gì mà chạy gấp thế? Anh còn chưa ngồi chắc đâu, còn chưa mặc áo mưa cơ...

Lại tốn một giây, Trương Tiểu Kiếm hỏi:

- Bây giờ được chưa?

Kế tiếp là quần?

- Không... Không cần... - Thẩm Giai Di vội vàng kêu ngừng: - Vậy là được rồi.

Sau đó cầm di động ra nói:

- Kiểm ca anh đứng thẳng ha, đừng nhúc nhích, em chụp một tấm ảnh cho anh... Được rồi!

Vậy là xong?

Trương Tiểu Kiếm quay người, mặc áo vào trước, sau đó mới hiếu kỳ hỏi:

- Lại nói vừa rồi chụp ảnh là...

- Kiểm ca anh xem – Thẩm Giai Di mở di động ra, lựa chọn tấm ảnh vừa chụp, chỉ cho Trương Tiểu Kiếm xem: - Sau khi đứng thẳng thì lưng anh hơi cong, hơn nữa vai phải cao hơn vai trái, đã dẫn đến xương sống hơi biến dạng một chút. Anh có phát hiện thấy không?

Trương Tiểu Kiếm nhìn kỹ, không khỏi gật đầu:

- Đúng là thế thật. Nguyên nhân là gì vậy?

Thẩm Giai Di cười mỉm chỉ nói:

- Bình thường mà nói, khi con người chúng ta đứng thẳng thì ít nhiều đều sẽ hơi gù một chút. Trước kia thì không sao, nhưng hai năm nay sau khi smartphone thông dụng thì mọi người thường xuyên cúi người xem di động, vì thế dễ dàng dẫn tới cong lưng. Mặt khác, vai phải của anh cao hơn vai trái, đây là có liên quan đến thói quen bình thường của anh, chính là dùng sức hai bên trái phải không cân bằng. Nhưng đó đều không phải là vấn đề lớn. Phát hiện chỗ nào không phù hợp thì điều chỉnh một chút là được.

Ah yoo eww, hay lắm!

May mà đến đây, nếu không về sau anh biến thành cong lưng trái thấp phải cao lại thêm khuôn mặt xấu xí...

Má ơi đây là nhân loại tiền sử xuyên việt tới kia!

Vừa nghĩ đến hình ảnh đó, Trương Tiểu Kiếm lập tức chảy đầy mồ hôi lạnh nhé, lạnh lạnh!

Không được, tất yếu phải chú ý đến chuyện này!

Tốt xấu gì anh mà cũng là người có hệ thống, tương lai phải đi lên đỉnh cao nhân sinh, phải chém gió ở Nhà Trắng! Nếu như bị ngoại hình ảnh hưởng vậy thì lỗ to!

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm hơi trầm ngâm một lúc rồi hỏi: - Xác thật là cần chú ý đến điểm này một chút. Vậy nếu mời em làm huấn luyện viên cá nhân thì bao nhiêu tiền một buổi học?

Nếu người ta đã chỉ ra vấn đề này, vậy thì không cần phải hỏi rồi, đương nhiên là muốn làm huấn luyện viên cá nhân. Thế nên tiếp theo đương nhiên nên bàn luận về vấn đề thông thường như tiền nong chẳng hạn.

- Đây... - Nghe Trương Tiểu Kiếm hỏi cái này, Thẩm Giai Di hơi trầm ngâm một lát, sau đó từ từ giơ ba ngón tay lên.

Trương Tiểu Kiếm nhìn ngắm:

- Không hổ là huấn luyện viên thể hình, ngón tay rất xinh đẹp nhỉ...

Thẩm Giai Di: "..."

Ý người ta là một buổi học ba trăm đó thân! Không phải làm cho ông xem ngón tay!

Nhưng mà ngón tay của người ta thật sự xinh đẹp sao?

- Đây... Thế này... - Thẩm Giai Di không khỏi hơi ngập ngừng: - Em... Ý của em là một buổi học ba trăm, một tháng ước chừng mười buổi học là được rồi...

Ah? Một buổi học ba trăm, một tháng mười buổi học, nói cách khác một tháng ba ngàn tệ?

Ừm, gia sản của mình hiện tại...

Như bèo thôi!

Chung quy anh mày chính là người một ngày kiếm được hơn sáu chục ngàn cơ!

- Một tháng mười buổi học, có nghĩa là ba ngàn nhĩ. – Trong tay có tiền trong lòng không sợ hãi, Trương Tiểu Kiếm sờ cằm nói: - Con số này thường thôi. Đứng rồi, bao nhiêu tiền một tháng hội viên phòng gym này?

Đây là có hi vọng rồi!

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm tràn đầy ánh sao!

Bà mày quả nhiên là không nhìn nhầm nhé!

Không hổ là Kiếm ca ta giang hồ, người ác không nói nhiều!

- Chi phí một năm của phòng gym là sáu ngàn. – Thẩm Giai Di hưng phấn nói: - Kiếm ca anh định làm thẻ một năm sao? Nếu anh làm thẻ một năm thì em sẽ làm huấn luyện viên tư nhân một năm cho anh. Kiếm ca anh thấy thế có được không?

Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay:

- Được, đi thôi.

Hai người lập tức đi ra phòng thí nghiệm thể năng, ai biết chưa đi mấy bước phải dừng lại.

Bởi vì trước mắt Trương Tiểu Kiếm, có ba người trẻ tuổi mặc võ phục Taekwondo khoanh tay đứng chặn đường.

Cầm đầu là một người ước chừng 25 – 26 tuổi, để kiểu tóc cực kỳ thịnh hành trong giới trẻ hiện này, cạo hết râu ria bên má, còn đeo khuyên tai trên lỗ tai, lộ ra bộ ngực hơi có chút cơ bắp, hơi nâng cằm lên, nhìn Trương Tiểu Kiếm, nói bằng giọng phổ thông cực kỳ không lưu loát:

- Mày, là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Mày là kiểu trong mệnh thiếu đánh nhé!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Sao nghe cách phát âm có vẻ khó chịu thế nhĩ?

- Thăng này là ai? – Trương Tiểu Kiếm nhìn Thẩm Giai Di: - Người nước nào?

- Hắn là Kim Jae Woo, người Hàn Quốc. – Thẩm Giai Di áp sát vào tai Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ: - Là huấn luyện viên Taekwondo ở trung tâm thể hình chúng ta, theo đuổi em một đoạn thời gian. Nhưng em không thích hắn, cứ cảm thấy tô son trát phấn sao đó, vừa thấy đã biết không phải người đứng đắn rồi. Nghe nói làm hại không ít học sinh nữ đâu.

Oh, hóa ra là oppa Hàn Quốc nha...

- Khách khí, gọi tôi Kiếm ca là được. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Tìm tôi có việc gì?

- Tôi, thích cô ấy! – Kim Jae Woo chỉ vào Trương Tiểu Kiếm nói: - Cho nên, tôi, khiêu chiến anh!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đầu má nó chứ logic đéo gì thế? Mày thích Thẩm Giai Di thì thích Thẩm Giai Di đi, khiêu chiến tao làm chi?

- Khiêu chiến tôi cái gì? – Trương Tiểu Kiềm nhếch khóe miệng: - Taekwondo sao?

Kim Jae Woo gật đầu:

- Đúng.

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiềm không thêm do dự một chút, đồng ý luôn, lập tức đi lên trước: - Đi thôi, vừa vận hoạt động một chút.

Ai nha, sau khi thần công đại thành, anh mày còn đang lo lắng không có chỗ thử tay nghề đây, lập tức có một thằng xui xẻo tìm đến...

Anh em, anh nhìn tướng mạo của mày, mày là kiểu trong mệnh thiếu đánh nhá!

Cả nhóm năm người lập tức đi về phía quán Taekwondo. Tin tức được lan truyền cực nhanh, chẳng qua là mới đi mấy bước chân thôi, tất cả mọi người trong trung tâm thể hình đều biết, huấn luyện viên đạo quán Taekwondo Kim Jae Woo muốn khiêu chiến một người đàn ông thần bí!

- Nhanh nhanh nhanh, đi xem trò hay xem trò hay!

- Ai nha, xem diện mạo của người trẻ tuổi này, xấu đau xấu đớn, vậy mà còn dám khiêu chiến Kim Jae Woo!

- Đúng đây, Kim Jae Woo chính là cấp bậc đai đen Taekwondo, có giải thưởng ở Hàn Quốc!

- Sắp có bi kịch rồi, xem nào nhiệt xem nào nhiệt!

Chỉ trong chốc lát mà thôi, hội quán Taekwondo đã có một đám đông bao vây. Hơn hai mươi người hội viên trong hội quán Taekwondo lại càng hưng phấn ---- Rốt cục lại có thể nhìn thấy huấn luyện viên Kim ra tay!

Đó chính là người dũng mãnh có thể đá vỡ ba ván gỗ bằng một chân!

“Hít ---- Hà ----”

Kim Jae Woo đứng trên thảm trải sàn giữa hội quán, tay không chân trần, ngẫu nhiên nhảy hai phát, hít sâu liên tục.

So sánh với hắn, Trương Tiểu Kiềm thì cực kỳ thoải mái đứng ở đó, thậm chí lười cởi áo khoác, chỉ cười tùm tùm nhìn Kim Jae Woo.

- Tại hạ, Kim Jae Woo. – Đến lúc chân chính thi đấu, Kim Jae Woo lại còn không quên khoe ra bản thân mình một chút: - Đai đen Taekwondo Đại Hàn Dân Quốc, giải thưởng cao nhất là á quân thi đấu Taekwondo, xin chỉ giáo!

- Khách khí. – Trương Tiểu Kiềm cười ha ha: - Gọi tôi Kiềm ca là được, tôi tu luyện là võ thuật cổ điển trong nước chúng tôi, là kết hợp giữa Cửu Dương Thần Công và Hàng Long Thập Bát Chương.

Cả đám người xung quanh: “...”

Mày có nhất thiết phải không đứng đắn đến thế không hả?

Người ta chính là á quân cuộc thi Taekwondo Hàn Quốc, tuyển thủ đai đen! Mày lại chui ra một cái kết hợp giữa Cửu Dương Thần Công với Hàng Long Thập Bát Chương là ý gì?

- Ngông cuồng! – Kim Jae Woo có ngốc cũng biết hoàn toàn không có hai loại võ công này, cả giận: - Taekwondo Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi không thể bị làm nhục! Võ công của các anh, rác rưởi!

Thằng này quả nhiên là trong mệnh thiếu đánh!

- Chẳng qua là Taekwondo mà thôi. – Trương Tiểu Kiềm trực tiếp chém luôn: - Năm năm trước tôi đã sớm không muốn đánh với Taekwondo, chẳng có tính khiêu chiến gì cả.

Nghe Trương Tiểu Kiềm nói vậy, Kim Jae Woo lập tức giận dữ, hét lên xông tới:

- Hey ah!

Trương Tiểu Kiềm thì cực kỳ thoải mái nâng tay đánh ra một chương:

- Thân Khiển Quyền!

Nếu là người bình thường, Kim Jae Woo đá một chân này tuyệt đối có thể đá gãy xương cốt của đối phương. Nhưng đối mặt với Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tán Thủ của hệ thống được Trương Tiểu Kiềm huấn luyện...

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

Trong nháy mắt, một dòng điện màu lam lóe lên, KimJae Woo nhất thời bị giật đến mức tóc dựng đứng hết cả lên!

“Lạch cạch!”

KimJae Woo ngã xuống thảm trải sàn ngay lập tức!

“Điểm số khiếp sợ +28! +16! +18! +19! +17...”

Người xung quanh đều rớt mất rớt cảm xuống đất!

Ai cũng không ngờ rằng KimJae Woo chủ động đánh trước, lại ở trong tình huống đá trúng người, nhưng chính hắn lại nằm xuống!

- Trời, tao không hoa mắt chứ? Sao có thể như thế được?

- Đúng rồi. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao tóc KimJae Woo lại dựng đứng lên thế?!

Mọi người đều xem tròn mắt há mồm, ai cũng không thể nghĩ được rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

- Mày... Mày dùng loại võ công nào thế?! – KimJae Woo đứng lên một cách khó khăn, nhìn Trương Tiểu Kiếm nói: - Mày ăn gian!

- Tôi ăn gian? – Trương Tiểu Kiếm nhìn hắn như nhìn thằng ngốc: - Chiêu thức vừa rồi của tôi, tên là Thân Khiển Quyền! Là cốt lõi của văn hóa quốc gia chúng tôi! Là truyền thừa võ thuật cổ điển! Vậy mà anh dám nói tôi ăn gian?!

“Điểm số khiếp sợ +6, +5, +7, +5...”

Người xung quanh đều bị Trương Tiểu Kiếm chém cho sững sờ luôn!

Chiêu này tên là Thân Khiển Quyền? Nghe có vẻ rất sang chảnh nhỉ?

Võ thuật cổ điển của quốc gia chúng ta, trâu bò như thế sao?

- Sao? Sợ rồi à? – Trương Tiểu Kiếm cười he he, nói: - Vừa rồi là anh chủ động đá tôi trước, bây giờ đến lượt tôi nhé. Tôi nói trước cho anh một tiếng, chiêu tiếp theo của tôi, tên là Tụ Trù Mâu, là một truyền thừa khác của võ thuật cổ điển, phương thức sử dụng là bàn tay trái vẽ vòng tròn, bàn tay phải đẩy ngang. Chiêu này coi trọng hàm ý chứ không coi trọng hình thức, chỉ cần bị tôi đánh một chiêu này, cho dù là hổ cũng phải nằm xuống!

Hổ cũng phải nằm xuống! Thật sự thần sầu đến mức đó sao?

Cả đám xung quanh không ai tin, KimJae Woo lại càng không tin...

- Được! Vậy thì lần này tôi phải thử một chút cái gì --- đó của anh... - KimJae Woo nói “cái gì” mãi cũng không nhớ được tên, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Tụ Trù Mâu...

- ĐƯỢC. – KimJae Woo gật đầu: - Tôi xem thử xem Tụ Trù Mâu lợi hại như thế nào...

Ai biết hắn còn chưa nói xong lời này, Trương Tiểu Kiếm đã thành thoi đi đến trước mặt hắn, sau đó vươn tay, vỗ một chưởng lên ngực hắn.

Sau đó KimJae Woo lập tức quỳ xuống...

“Bùm bùm! Roẹt ----!!!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +32 đến từ KimJae Woo!”

- Mày... Mày... - Mặt KimJae Woo đã bị giật đen thui, há miệng thò ra một luồng khói trắng: - Rốt cục thì mày dùng loại võ công nào...

“Phốc phốc”, té ngã xuống đất!

Còn cơ giật mấy phát...

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +4, +5, +6...”

Cả đám người chung quanh đều há to miệng. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Bọn họ không nhìn thấy rõ ràng lắm đâu!

Chỉ nhìn thấy Kiếm ca này nhẹ nhàng vỗ một chưởng vào ngực KimJae Woo, sau đó KimJae Woo triệt để quỳ luôn! Còn bốc khói trên đầu!

Ngược lại là Trương Tiểu Kiếm cười không ngừng, quả nhiên là có thể chậm rãi khai phá công năng của hệ thống nha...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hợp tác vui vẻ!

Hệ thống:

- Hệ thống vừa mới khai phá ra một loại công năng, ký chủ có thể suy xét sử dụng, khiến hấn sung sướng một chút.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hey yoo! Hay lắm!

Bây giờ hệ thống rất biết điều đấy, anh mày chưa từng nghĩ tới còn có công năng như vậy cơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: “Thân thể nho nhỏ, khát vọng lớn lao!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hay lắm!

Trương Tiểu Kiếm lập tức trừng mắt:

- Nhanh nhanh nhanh, vậy thì chúng ta tắt yếu phải dùng rồi!

Hệ thống:

- Xin hãy bắt đầu buổi biểu diễn của cậu.

Àu cơ!

- Ê, anh còn ỏn không thế? – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi nhìn Kim Jae Woo: - Võ thuật cổ điển của chúng tôi thế nào? Có uy lực chứ?

Kim Jae Woo: "..."

- Tôi không tin! – Kim Jae Woo nằm trên sàn nhà thờ hỏn hển mấy phát, cả giận: - Nhất định là anh đã ăn gian rồi! Ăn gian! Tôi tuyệt đối không tin võ thuật cổ điển của các anh lại có uy lực như thế!

- Uy lực lớn quá à? – Trương Tiểu Kiếm nhìn hấn như nhìn một thằng thiếu năng: - Vậy thì tôi còn có một loại uy lực không lớn lắm đâu, anh có muốn thử không?

- ĐƯỢC! – Kim Jae Woo bùm một phát đứng dậy, nghiêng răng: - Lần này, anh tuyệt đối không thể thành công được!

- Tôi đi! – Kim Jae Woo nắm chặt hai đấm: - Taekwondo của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi, tuyệt đối không bao giờ chịu thua!

Thằng này cứng đầu đầy nhí, cũng không biết hấn có thể chịu được chiêu thức tiếp theo của anh hay không...

Trương Tiểu Kiếm cười he he, đám người xung quanh thấy thế sơn tóc gáy, rồi hấn đi tới, đứng ở trước mặt Kim Jae Woo, sau đó giơ tay lên, lại vỗ một chưởng vào ngực Kim Jae Woo.

“Bùm~ Rẹt~”

Chỉ thấy toàn thân Kim Jae Woo hơi run lên, nổi hết da gà trên cánh tay!

Nhưng nói thế nào đi nữa, lần này hấn cũng đã đứng vững được!

- Đứng vững! Hắn thật sự chịu được kìa!

- Không hổ là huấn luyện viên, cùng một chiêu hoàn toàn không có tác dụng đối với hắn sao?

- Lợi hại lợi hại, xem ra hắn cũng không phải là hoàn toàn chỉ hư danh đấy...

Đám người xung quanh bàn tán xôn xao, về mặt Kim Jae Woo cũng có chút đắc ý. Võ thuật cổ điển cái gì, chẳng qua cũng chỉ có thế mà thôi...

Hắn đang nghĩ đến đây, nhưng ai biết sắc mặt lại thay đổi trong chớp mắt!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Kim Jae Woo!”

Cũng không trách được hắn lại sợ hãi đến vậy, bởi vì ở phần dưới bụng của hắn, lại xuất hiện một chiếc lều nhỏ!

Ở trước mặt nhiều người như thế, vậy mà hắn lại cương!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má chiêu này bá quá đi chiêu ơi!

Chuyên chữa vô sinh liệt dương các thứ nhá!

Cả bầy sừng sờ nhá!

“Điểm số khiếp sợ +26! +27! +22! +24...”

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn hắn, một ít học sinh nữ ngây thơ lại càng “Ah” một tiếng quay lưng lại luôn!

Sau đó tiếng bàn tán quả thực là vang lên tràn lan ---

- Hắn... Hắn lại ấy ấy ấy! Ôi trời ơi! Thằng này có xu hướng thích bị ngược đãi à?!

- Quả thực không còn lời nào để nói nữa! Bị đánh đến mức đó rồi mà còn có thể cương cứng được! Vô địch!

- Mà, cái ấy ấy của hắn, không lớn nhì...

- Đúng rồi đúng rồi, hơi nhỏ chút, mày nhìn xem chiếc lều nhỏ kia...

- Thân thể nhỏ nhỏ khát vọng lớn lao?

Nghe tiếng bàn tán của người xung quanh, Kim Jae Woo đã triệt để không thể đánh tiếp được nữa --- Đã cương rồi thì còn chơi cái búa ý!

- Mày... Mày!! – Kim Jae Woo nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm, nghiêng răng nghiêng lợi hét: - Hãy đợi đấy cho tao, hãy đợi đấy cho tao!

Bây giờ thì hắn lại nói chuyện rất trôi chảy...

Dù sao cũng đã bị mất hết cả mặt trước nhiều người như vậy, Kim Jae Woo lấy di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

- Alo, là em... Đúng rồi, em gặp chút phiền toái ở trung tâm thể hình Uy Long... Ừ... Được... Được, em chờ anh!

Cúp điện thoại, ánh mắt Kim Jae Woo nhìn Trương Tiểu Kiếm thậm chí còn lóe ra hung ác:

- Lần này mày chết chắc rồi! Tao đã gọi người tới! Lập tức đến đây! Mày rửa cổ ngửa ra chờ trước đi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey ah, không đánh thắng còn biết gọi người?

Mày cho rằng chỉ có mình mày biết làm thế thôi à?

Trương Tiểu Kiếm cũng lấy di động ra:

- Alo, Ngụy Đồng? Ừ, anh đây, Kiếm ca của mày. Anh bị người khác hăm dọa ở đây nè, mày xem rồi xử lý đi... Ừ, được.

Xem ra là hai người này chuẩn bị sống mái với nhau rồi đây!

Đang âm ỉ, chợt một người thanh niên ước chừng hơn ba mươi tuổi đẩy đám người ra, nói:

- Chuyện gì đây chuyện gì đây?! Có người đến chỗ tao quấy rối hay là cái khác? Chán sống à?!

Sau đó chờ đến khi hắn nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, lập tức ngăn cản cả người:

- Trương đại sư!

Trương đại sư!

Vừa nghe lời này, đám người vây xem xung quanh hết thấy đều sững sờ!

Người tên Kiếm ca này, còn là một vị đại sư sao?!

“Điểm số khiếp sợ +5, +6, +4, +5, +6...”

- Ah? Không ngờ lại là anh đây?! – Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy người tới, cũng ngăn cản cả người ---- Đây không phải là người từng gặp lúc trước, ai, ai ấy nhỉ? Dương Tử Long em vợ của Trần Tử Hào Trần ca sao?!

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn Dương Tử Long...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Thẩm Giai Di!”

- Cái gì gọi là sao tôi lại ở đây chứ. – Dương Tử Long vươn tay ôm chầm lấy bả vai Trương Tiểu Kiếm, cười to: - Phòng gym này là do anh em mở đấy. Ha ha ha, Trương đại sư, không ngờ cậu lại có thể đến đây, duyên phận thật!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +7 đến từ Thẩm Giai Di!”

Trương Tiểu Kiếm nghe thế không khỏi vui vẻ:

- Phòng gym này là của anh à? Ha ha ha ha, tôi nói mà, quy mô lớn như thế! Lão Dương, tôi định tập gym ở đây. Anh xem giá cả ấy, kiểu gì cũng phải giảm xuống 80% cho tôi chứ?

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Dương Tử Long lập tức không bằng lòng:

- Trương đại sư cậu đang nói cái gì thế! Có cậu canh giữ ở đây tôi còn không kịp vui sướng cơ, nhắc đến tiền thì thô quá!

Sau đó nhìn Kim Jae Woo, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Chuyện gì vậy? Sao cậu lại đánh nhau với hắn?

- Thù nhà hận nước. – Trương Tiểu Kiếm gán tội danh suýt nữa khiến Dương Tử Long sợ chết khiếp: - Cho nên nhất định phải một mắt một còn rồi.

- Thế... Thế... - Dương Tử Long kinh hô: - Không đến mức đó chứ...

- Hắn nói võ thuật của chúng ta là rác rưởi, không đánh thắng Taekwondo được. – Trương Tiểu Kiếm nhún vai nói: - Đương nhiên là tôi không thể bỏ mặc rồi. Hơn nữa hắn còn nhớ thương bạn của tôi, lại chủ động khiêu chiến tôi, anh nói tôi có nên chiều hắn không?

- Đúng thế đúng thế. – Dương Tử Long gật đầu thật mạnh: - Đó là phải giành về vang cho đất nước.

Vì thế hai phe bắt đầu chờ đợi.

Bây giờ Kim Jae Woo cũng đã mềm xuống rồi, ngồi ở đằng kia cười lạnh liên tục nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Mày đừng có đắc ý, lát nữa tao sẽ khiến mày biết rõ, cái gì mới gọi là thiết quyền chân chính!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thằng này quả nhiên là trong mệnh thiếu đánh rồi...

Thời gian trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau, một nhóm tám người mặc trang phục lộng lẫy như sắp tham dự một sự kiện trọng đại nào đó, tất cả đều là tây trang màu đen, giày da bóng loáng dưới chân, quả thực có thể nói là bước đến trùng trùng điệp điệp, khí thế dào dạt. Nhất là một người trong số đó, thoát nhìn phải cao tới hai mét, đi giữa đám người, chỉ bằng khổ người kia cũng đủ để dọa những thằng nhát gan sợ chết khiếp...

Dương Tử Long nhìn thấy cảnh tượng này cũng hơi sững sờ nhé!

Đây là đội ngũ phe kia sao?!

Sau đó đã thấy nhóm người này nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm ngồi trên sofa, hai mắt sáng rực lên, ào ạt chạy tới vây quanh!

Tám người đứng trước mặt Trương Tiểu Kiếm, sau đó đồng loạt cúi đầu:

- Lão đại!

Sau đó quay người, nhìn về phía Thẩm Giai Di đứng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, lại đồng thời cúi đầu:

- Chị dâu!

“Lạch cạch” một phát, Dương Tử Long cầm di động đang chuẩn bị gọi cảnh sát, di động lại rơi xuống đất!

Mọi người xung quanh đều há to miệng, thật lâu cũng không thể nói nên lời.

“Điểm số khiếp sợ +32! +28! +37! +29! +36!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: “Người trẻ tuổi, anh chém gió thì không sao, mà chém, nguy hiểm đấy.”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tất cả mọi người sững sờ luôn, rốt cục thì mọi chuyện là như thế nào vậy?!

Mọi người ở đây há to miệng đến mức có thể nuốt vào một cái trứng gà, biểu cảm như là gặp ma giữa ban ngày!

Cái tên Kiếm ca xấu đầu xấu đón này lại thật sự là đại ca xã hội đen sao?! Một đám vênh mặt lên trời thế mà vừa thấy mặt đã gọi hắn là lão đại?!

ĐM nó chứ còn gọi Thẩm Giai Di là chị dâu?!

- Trương... Trương đại sư, chuyện là thế nào vậy?! – Dương Tử Long ngây ngẩn cả người, hắn cảm thấy hôm nay giống như là nằm mơ vậy!

- Ủ, rồi, bình thường thôi là được, khiến người khác sợ hãi thì không được đâu. – Trương Tiểu Kiếm ngồi trên sofa, chân vắt chéo, cực kỳ bình tĩnh gạt đầu: - Chờ trước cái đã, nghe nói lát nữa người của đối phương sẽ đến.

- Vâng lão đại! – Ngụy Đồng dẫn đầu đáp lại một tiếng, sau đó cả đám mới bắt đầu yên lặng đứng ở sau lưng Trương Tiểu Kiếm.

Kim Jae Woo thấy cảnh tượng này không khỏi hoảng sợ.

Nhưng dù sao hắn cũng là người từng trải, dám gọi người tới là đã nói rõ trước kia hắn cũng từng vào giang hồ.

Hắn ngồi ở chỗ kia khoác áo, nhìn chăm chăm vào đoàn người Trương Tiểu Kiếm, cười he he:

- Không ngờ cũng đến đây, không ít người, thế càng tốt, chờ lát nữa có thể làm cho chúng mày biết được, cái gì gọi là giang hồ chân chính!

Ủ, thằng này vừa sốt ruột cái ngược lại là nói chuyện lưu loát...

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại là mười phút trôi qua, một nhóm mười hai người hùng hổ xông vào cửa đạo quán Taekwondo. Những người này đều mặc quần áo giống nhau y đúc, chính là kiểu jacket đầy đinh bạc, quần da bó sát người, còn đeo dây xích kéo lê lết trên đất.

Chân đi giày cao bồi màu đen, loại mà gót chân còn có rỗng rọc ấy.

Cầm đầu là một thằng để quả tóc Mohican, đeo khuyên trên mũi, mặt mày bặm dập, vừa vào cửa lập tức kêu lên:

- Bà nội nó chứ, thằng nào láo lếu trước mặt Tiểu Kim đệ đệ của tao đấy?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ngụy Đồng: "..."

Lâm Tử Kiện và những người khác: "..."

À... Ừm... Thế giới này thật là nhỏ quá nhỉ...

KimJae Woo vừa thấy nhóm người này lập tức chạy lên:

- Dao ca, em ở đây nè!

- Biết. – Dao Phiến hỏi tới tập: - Mày nói cái thằng vừa láo lếu với mày ở chỗ nào? Tao xem thử xem thằng loz nào dám đụng tới người tao bảo kê!

- Chính là hắn! – KimJae Woo chỉ ngón tay vào Trương Tiểu Kiếm đang ngồi trên sofa: - Thằng này không chỉ bắt nạt em, còn giành gái với em!

Dao Phiến vừa quay đầu qua, nhất thời nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm ngồi vắt chéo chân ở chỗ đó...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +38 đến từ Quách Tu!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Sa Đức Minh!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ..."

Ước chừng một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài quét trên màn hình!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có nhất thiết phải sợ hãi đến thế không hà...

Trương Tiểu Kiếm chỉ sững sốt một chút, nhưng Dao Phiến lại suýt nữa sợ chết khiếp nhé!

Tesla Trooper Trương Tiểu Kiếm ca kìa!

- Đây... Đây... - Trong nháy mắt, Dao Phiến chảy đầy mồ hôi lạnh, ậm ừ cả buổi cũng không nói được câu nào, ngược lại Trương Tiểu Kiếm giúp hắn nói một câu:

- Hình như người hắn nói là tôi đây...

Dao Phiến: "..."

Ngụy Đồng: "..."

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng cùng biết rõ chân tướng: "..."

"Điểm số khiếp sợ +15, +16, +5, +7, +5..."

Đậu má, thằng này còn nói là Kiếm ca chỉ làm bộ trước mặt hắn mà thôi?! Đậu má nó chó không thể chấp nhận được!

- Mày nói... - Dao Phiến nhìn KimJae Woo, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, cảm giác toàn thân không khỏe: - Mày gọi điện thoại cho tao, bảo tao lại đây, chính là vì Kiếm ca?

KimJae Woo: "..."

Lần này Dao Phiến tức không nhẹ, nhảy căng lên, cốc một phát vào đầu hắn:

- ĐKM nó chứ mày cũng dám lên mặt với Kiếm ca!

"Bốp!"

Lại nhảy căng lên, cốc một phát vào đầu:

- Kiếm ca của tao còn cần phải lên mặt với mày sao? Hà?!

"Bốp!"

Lại nhảy căng lên, cóc một phát vào đầu:

- ĐKM nó chứ mày cũng dẻo chịu soi gương mà xem! Nhìn cái mặt loz của mày kìa, cũng dám vênh mặt với Kiếm ca, hả!

“Bốp!”

Đánh một trận, “Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp ----!”

Đến cuối cùng Kim Jae Woo sắp khóc:

- Em... Em đâu có biết đâu mà, em còn tưởng chỉ cần có Đao ca là đủ...

- Có tao là đủ?! – Đao Phiến nói đến đây lại càng tức: - Mười hai thằng bọn tao cộng lại còn không đủ cho Kiếm ca đánh! Tổ sư nó chứ ai cho mày dùng khí để vênh vào trước mặt Kiếm ca? Lương Tinh Như sao?!

Kim Jae Woo: “...”

Thảm Giai Di: “...”

Ngụy Đồng: “...”

Quản chúng vây xem không rõ chân tướng và hiểu rõ chân tướng: “...”

“Điểm số khiếp sợ +11, +12, +9, +13, +8...”

Chuyện hôm nay hơi rối rắm, hơi rối rắm nhĩ...

Mấy người Thảm Giai Di suy nghĩ nát óc cũng không hiểu ---- Rốt cục là đang xảy ra CLGT? Cầu giải đáp nghi hoặc!

Một đám người như vậy hùng hổ xông vào, ai biết chớp mắt một cái đã biến thành mèo con trước mặt Kiếm ca?! Cả thế giới đều xuyên việt hết rồi à?!

Ánh mắt Thảm Giai Di càng sáng hơn!

Nhìn xem thẻ diện của Kiếm ca kìa!

- Được rồi được rồi, làm vừa vừa thôi. – Trương Tiểu Kiếm phát tay nhẹ nhàng, Đao Phiến “bốp” thêm một cái nữa rồi đứng nghiêm, sau đó thành thành thật thật đứng sang bên ---- Hắn còn nhớ rất rõ ràng buổi chiều bị đánh bầm dập như thế nào nhé!

Đối mặt với Tesla Trooper, có muốn không quỳ cũng không được!

Trương Tiểu Kiếm từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt Kim Jae Woo, sau đó vỗ vai hắn một cách nhẹ nhàng, nói:

- Người trẻ tuổi, anh chém gió thì không sao, nhưng mày chém gió, nguy hiểm lắm.

Kim Jae Woo: “...”

Thảm Giai Di: “...”

Ngụy Đồng: “...”

Quản chúng vây xem không rõ chân tướng và hiểu rõ chân tướng: “...”

Có thể chấm 99 điểm cho thần thái! Thiếu một điểm là sợ mày kiêu ngạo!

Kim Jae Woo quả thực buồn bực muốn bay lên. Hôm nay đã triệt để mất hết mặt mũi trước mặt Thảm Giai Di rồi giờ ời là giờ! Còn bị đánh, còn cương cứng, gọi người tới cũng không có tác dụng, vậy thì sau này hắn còn mặt mũi nào nữa mà sống trên đời!

Ngược lại là đám người Ngụy Đồng Đao Phiến ấy, nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng ánh mắt tuyệt đối như là nhìn thấy Idol ---- Kiếm ca nói câu này, quá cmn có thần thái!

- Rồi, đều tan đi tan đi. – Trương Tiểu Kiếm vẫy tay nhẹ nhàng: - Nên làm gì thì làm cái đó đi, đừng đứng trước mặt tao chướng mắt.

Đao Phiến “bùm” một phát:

- Dạ Kiếm ca! Em đi đây Kiếm ca!

Cả đám xoay người chuẩn bị chuồn, ai biết lại bị Trương Tiểu Kiếm gọi lại:

- Chờ chút, tao chưa nói bọn mày có thể đi.

Trong chớp mắt, một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ trên trán Đào Phiến, Đào Phiến tươi cười đón tiếp:

- Kiếm ca còn gì cần phân phó?

- Chuyện hôm nay, không được phép gây chuyện lần nữa. – Trương Tiểu Kiếm thân nhiên nói: - Tao không hi vọng nghe thấy tin tức chúng mày lại gây chuyện.

Đào Phiến gật đầu thật mạnh:

- Dạ, dạ!

Lúc này Trương Tiểu Kiếm mới hài lòng gật đầu:

- Đi đi.

- Dạ Kiếm ca! Em đi đây Kiếm ca!

Cả đám người chuồn mất hút trong nháy mắt.

- Haizzz, không ngờ lại là người quen. – Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn Dương Tử Long, nghi hoặc: - Anh nhìn tôi thế làm gì? Đúng rồi, quấy thu ngân ở đâu? Tôi làm cái VIP, thuận tiện mời Thẩm Giai Di làm huấn luyện viên tư nhân của tôi luôn.

Vừa nghe vậy, Thẩm Giai Di hưng phấn muốn xỉu!

Thậm chí ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm tràn đầy ánh sao! Biến thành fan cuồng trong nháy mắt!

Bà mày quả nhiên là không nhìn nhầm người!

Người đàn ông có bản lĩnh như thế, nếu không theo đuổi thì quả thực là không thể tha thứ được!

Quả thực hoàn mỹ luôn!

Thậm chí lúc này Thẩm Giai Di còn nhìn diện mạo của Trương Tiểu Kiếm ngày càng thuận mắt hơn ---- Phải xấu thế mới an toàn chứ! Không sát gái nhé! Nếu như hắn còn đẹp trai nữa, vậy thì ĐKM nó chứ đi ra ngoài gái nó lại chả bu đây đường!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Uy lực của Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Được thôi! – Bây giờ Dương Tử Long lại càng coi trọng Trương Tiểu Kiếm hơn xưa!

Trương đại sư! Đại ca cầm đầu! Nhìn xem khí thế kìa, chỉ có một chữ, trâu bò!

- Tới tới tới. – Dương Tử Long khoác vai Trương Tiểu Kiếm đi đến trước quầy, trực tiếp chỉ huy: - Làm thẻ kim cương cho Trương đại sư, chỉ cần phòng gym của tôi còn hoạt động, vậy thì có thể đến bất cứ lúc nào! Sau này đừng bàn chuyện tiền nong làm chi, quá thô bỉ!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Thẩm Giai Di!”

Kiếm ca quả nhiên có máu mặt!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm, chờ làm thẻ xong rồi nói với Dương Tử Long: - Sau này có việc gì cứ nói!

- Khách khí! – Dương Tử Long vỗ thật mạnh lên cánh tay Trương Tiểu Kiếm: - Có thời gian thì giúp tôi đi xem phong thủy một tí là được!

- Không thành vấn đề! – Xem phong thủy thì đơn giản thôi, đó là nghề chính của anh mà, Trương Tiểu Kiềm cười híp mắt hứa hẹn ngay ---- Một phút này giảm bớt được sáu ngàn khối luôn honey oi! Anh này chính là có máu mặt như thế!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Thẩm Giai Di!”

Chờ đến khi Dương Tử Long rời đi, Thẩm Giai Di nhìn Trương Tiểu Kiềm, nháy mắt lia lịa, trông mắt suýt nữa bay ra ngoài:

- Kiềm ca, Kiềm ca ca... Em lại không ngờ rằng anh có mặt mũi đến thế đây. Vậy thì anh xem chuyện huấn luyện viên cá nhân này...

- Cái đó à? – Trương Tiểu Kiềm vung tay lên luôn: - Chuẩn!

Còn cần phải suy xét nữa sao? Đã được miễn phí vé vào cửa sáu ngàn rồi, vậy thì có gì mà không mời được người dạy riêng giá ba ngàn chứ!?

Anh này có thể làm chuyện mất mặt như thế được sao?!

- Tốt quá! – Thẩm Giai Di hưng phấn nhảy cẫng lên: - Vậy thì Kiềm ca, khi nào bắt đầu đây? Bây giờ luôn?

Bọn sói Ngụy Đồng Lâm Tử Kiện vừa nghe vậy bắt đầu hú lên ----

- Lão đại không phải người! Buông mỹ nữ kia ra!

- Ông gọi oi, ban cho tui một em gái đi!

- Lão đại dạy em tư thế của gái bằng hai tay đi, tất cả đều cần!

Nghe bọn sói hú lên, Trương Tiểu Kiềm cười he he nhẹ nhàng vuốt tóc:

- Chúng mày muốn đạt đến trình độ của anh, còn lâu nhé...

Đám người Ngụy Đồng nước mắt chảy dài ngay lập tức. Tổ sư nó chứ chênh lệch cấp bậc quá lớn...

Vào phòng học cá nhân với Thẩm Giai Di, Trương Tiểu Kiềm cực kỳ quyết đoán đóng cửa lại ---- Đùng đùng, không gian riêng tư như thế này, bọn oắt con chúng mày chỉ cần đứng nhìn thành thật ở bên ngoài là được.

Đám người Ngụy Đồng Lâm Tử Kiện dán vào cửa kính thủy tinh lớn trước phòng học tư nhân, cả đám nhìn xem mà cứ như là đi ăn trộm ----

- Ah yooo, cười cười!

- Tao đậu má, Kiềm ca thật là không khách khí gì cả!

- Đậu má cười cả đồ lót luôn kìa, đây là sắp trình diễn cảnh quật nhau rồi sao?

- Ai nha nha cảnh tượng kế tiếp không phù hợp với trẻ em nhé, Kiềm ca sắp đánh phụ nữ!

Ở trong phòng, Trương Tiểu Kiềm bắt đầu điều chỉnh hình thể với Thẩm Giai Di.

Lại nói, dáng người của Thẩm Giai Di xác thật là chuẩn không cần phải chỉnh. Tính theo thang điểm 100 thì cũng phải xấp xỉ 88 điểm, quan trọng là dáng người tuyệt đối là điểm tối đa! Cho dù có xoi mói đến mấy cũng không tìm được một khuyết điểm!

Nói thế nào thì cũng là cơ bụng tám múi nhé! Bụng phẳng lì nhé! Ngực rất lớn nhé!

Có khe giữa hai chân nhé!

Phê lòi!

- Kiềm ca, trước tiên làm thế này nhé... - Thẩm Giai Di nâng cánh tay của Trương Tiểu Kiềm lên, duỗi thẳng, sau đó gập cánh tay lên, cả cơ thể của cô đều áp sát lên lưng Trương Tiểu Kiềm, hai tay giúp Trương Tiểu Kiềm duy trì tư thế: - Kiềm ca, cánh tay của anh phải đặt nằm thẳng ra trước, lại gập lên, một lần hai mươi cái.

- Oh, được. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu, bắt đầu tiến hành.

Thân thể hai người dính sát, lúc này hệ thống chém gió version không đứng đắn đã trải qua huấn luyện bắt đầu phát uy...

Đầu tiên là một dòng điện cực kỳ yếu ớt...

- Ai nha... - Thẩm Giai Di chột kêu lên, khuôn mặt đỏ bừng: - Kiềm ca sao hai đứa mình lại truyền điện vậy?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không phải là truyền điện gái ời, đây là anh mày đang phóng điện đấy...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, mày không đứng đấy.

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi. Đây là học theo cậu.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tiếp tục.

Vì thế Thẩm Giai Di bị kịch --- Bị giật một trận, bùm bùm, còn chưa làm được mấy động tác, cô đã nhũn hết cả chân...

- Kiếm ca Kiếm ca, nghỉ ngơi một lát trước đã. – Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Giai Di đỏ bừng, mắt to mọng nước như sắp khóc, xấu hổ nhìn Trương Tiểu Kiếm nói: - Em hơi mệt chút... Trước kia làm huấn luyện viên cá nhân cho học sinh nữ còn chưa từng mệt như thế mà...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói thế không phải nhầm nhứ sao? Học sinh nữ có Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ sao?

Vừa rồi anh mày còn chưa tung chiêu đâu biết chưa? Đã nể tình rồi đấy.

Nếu tung chiêu thật, bây giờ cô đừng nói là đứng, chỉ cần không nằm xuống thì đã là trâu bò lắm rồi ---- Kim Jae Woo chính là tấm gương đó công nhận không?!

Hai người tập thể hình trong phòng gym, đám người Ngụy Đồng Lâm Tử Kiện bên ngoài nói:

- Chúng mày nhìn thấy cảnh tượng bên trong chưa?

Mọi người đồng thời gật đầu:

- Nhìn thấy nhìn thấy.

- Sau này nhớ cho kỹ. – Ngụy Đồng nói nhỏ: - Bằng thực lực, bản lĩnh to lớn của Kiếm ca chúng ta, vậy thì nói không chừng sẽ có không biết bao nhiêu là gái gú đâu. Sau này chỉ cần bên cạnh Kiếm ca xuất hiện một mỹ nữ trẻ tuổi, vậy thì đừng quan tâm cái gì cả, gọi chị dâu trước hăng tít! Dù sao gọi đúng thì mọi người đều vui vẻ, gọi sai cũng sẽ không bị trừng phạt, thế mới gọi là trí tuệ. Học tập đi, nghe chưa?

Đám người Lâm Tử Kiện như vừa được thông não, lần lượt giơ ngón cái lên:

- Quả nhiên là Ngụy ca có chiêu! Bọn mình nhớ kỹ điểm này, sau này cứ thế mà làm! Ai nha, nói vậy, ánh mắt của Kiếm ca chúng ta thật là tốt. Nhìn xem các phương diện của chị dâu đều không tệ, coi như miễn cưỡng xứng đôi với Kiếm ca!

Ngụy Đồng gật đầu:

- Đó là đương nhiên rồi!

Trương Tiểu Kiếm còn chưa biết hắn đã bị bọn hâm đơ kia bán đứng, sau này không chừng sẽ tạo ra bao nhiêu là chuyện dở khóc dở cười cơ...

Thời gian học tập cũng không dài, chỉ có một giờ thôi.

Trương Tiểu Kiếm đi ra phòng học rất nhanh, vừa đi vừa nói:

- Giai Di, tối nay em có muốn ăn cơm với bọn anh không?

Thẩm Giai Di thẹn thùng, giống như cô vợ nhỏ vậy:

- Em không đi đâu. Kiếm ca với bạn bè của anh đi nhậu mà, phụ nữ như em đi không phù hợp đâu. Lát nữa em dẫn Mạnh Mạnh về nhà là được. Các anh đi đi, đừng uống nhiều quá đấy.

- OK. – Trương Tiểu Kiếm vừa mặc quần áo vừa gật đầu: - Vậy thì anh đi nhé, mai gặp.

- Mai gặp.

Nhìn Thảm Giai Di thướt tha trở về phòng nghỉ, Trương Tiểu Kiềm sờ cằm

- Ai nha, xem eo nhỏ lắc kia... Hơi cao, huyết áp hơi cao đấy!

Sau đó búng ngón tay “Tách” một phát:

- Đi thôi, các anh em!

Cả đám lập tức đi ra ngoài, ai biết vừa mới đi mấy bước, đã có một người đàn ông trung niên mặc tây trang nghênh đón, vừa thấy liền cười nói:

- Là Kiềm ca đúng không? Xin chào xinh chào, tôi là hiệu trưởng trường tư thục Huy Đăng, tôi họ Hạ, Hạ Vũ Đình. Không biết Kiềm ca có thể dỗi bước nói chuyện được không?

Hiệu trưởng trường tư thục?

Nghề nghiệp này có dính dáng tới nghiệp vụ của mình sao?

Nhưng dù sao thì cũng đã đến đây rồi, trước hết nghe thử xem rồi hẵng tính.

- Được, đi thôi, chúng ta qua bên kia ngồi một lát. – Trương Tiểu Kiềm búng ngón tay: - Các anh em đừng vội nhậu nhẹt, xem trước xem vị tiền sinh này có phải là có chuyện gì cần chúng ta giúp đỡ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Không thể không phục!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đoàn người lập tức đi vào trong một khu nghỉ ngơi của trung tâm thể hình. Trương Tiểu Kiềm và Hạ Vũ Đình ngồi trên sofa đối diện nhau, đám người Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện thì đứng sau lưng Trương Tiểu Kiềm, giống hệt như vệ sĩ vậy.

Hạ Vũ Đình làm hiệu trưởng, đâu có gặp phải cảnh tượng như thế bao giờ, trán đầy mồ hôi, cầm giấy lau mặt ra lau lau, thế này mới nói:

- Kiềm ca, là thế này. Không biết thế nào, gần đây công trường học của chúng tôi có không ít côn đồ lang thang ở đó. Muốn đuổi họ đi, nhưng chúng tôi chỉ là dân làm công bình thường thôi, không có thực lực đó. Không đuổi họ đi, tôi lại sợ lỡ lúc nào đó bọn họ gây ra chuyện gì hỏng.

- Oh, thế sao. – Trương Tiểu Kiềm vừa nghe liền hiểu, nói trắng ra chính là trường học của Hạ Vũ Đình gặp phải chút phiền toái, muốn nhờ mình giải quyết. Chuyện nhỏ, chuyện nghiệp của anh mà!

Lại có chỗ dừng đến Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tấn Thủ rồi!

- Cho nên ý của anh là... - Trương Tiểu Kiềm sờ cằm suy nghĩ rồi nói: - Là muốn chúng tôi đuổi đám côn đồ giang hồ kia đi, đúng không?

- Đúng đúng đúng, chính là như thế. – Hạ Vũ Đình nói nhỏ: - Chung quy cậu cũng biết một nơi như trường học ấy, trẻ con đều là cục cưng trên tay bố mẹ chúng, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì thì không ai chịu trách nhiệm nổi đâu. Vừa rồi tôi nhìn thấy Kiềm ca cậu rất có thực lực, làm người cũng phúc hậu, người Hàn Quốc kia khiêu khích cậu như thế mà đến cuối cùng cậu cũng chưa có xử lý hần. Tôi cảm thấy nhân phẩm của cậu rất tốt, do dự nhiều lần, mới đến tìm cậu.

- Ừ, được. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu, sau đó suy nghĩ, nói: - Chuyện này đơn giản, nhưng mà giá thì...

Thấy Trương Tiểu Kiềm đồng ý, Hạ Vũ Đình lập tức ra giá:

- Mười ngàn!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Đùa bố à? Mười ngàn mà muốn cho anh mày ra tay?

Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tán Thủ rất hao phí năng lượng đấy có biết không hả? Mà có muốn thử nghiệm một chút không? Dựa theo hiệu quả sử dụng trên người Kim Jae Woo, chuyên chữa các loại vô sinh liệt dương nhé...

Trương Tiểu Kiếm mặt không biểu cảm:

- Ba chục ngàn.

- Thế thì đắt quá. – Hạ Vũ Đình kinh ngạc: - Chỉ là mấy thằng côn đồ...

- Nếu chỉ là mấy thằng côn đồ thôi... - Trương Tiểu Kiếm cười lạnh: - Vậy thì Hạ hiệu trưởng ngài không đến mức phải đích thân đến tìm tôi đúng không?

Câu này nói đúng trọng điểm.

Nếu chỉ là mấy thằng côn đồ trong xóm mà thôi thì có thể làm được trò trống gì? Phỏng chừng chỉ cần mấy tên bảo vệ là đã giải quyết xong rồi.

Nhưng Hạ Vũ Đình lại sốt ruột như thế, vậy thì nhất định không phải là chuyện đơn giản rồi.

- Thế... - Dù sao thì Hạ Vũ Đình cũng là hiệu trưởng học viện tư thực, suy nghĩ cẩn thận, bên này ba chục ngàn, bên kia nếu thật sự có chuyện xảy ra thì chưa chắc có thể giải quyết bằng ba trăm ngàn, vì thế lập tức gạt đầu: - Được. Ba chục ngàn thì ba chục ngàn! Nhưng tôi yêu cầu sau này tuyệt đối không thể xuất hiện côn đồ trước cổng trường học chúng tôi. Thế có được không?!

Không ngờ Hạ hiệu trưởng lại đồng ý!

“Điểm số khiếp sợ +4, +5, +4, +4...”

Đám người Ngụy Đồng sững sờ nghe! Trình độ đàm phán làm ăn của Kiếm ca quả thực trâu bò hết sức! Chớp mắt đã từ mười ngàn nhảy tới ba chục ngàn rồi! Tăng ba lần!

Không ngờ rằng, Trương Tiểu Kiếm lại lắc đầu nói:

- Tôi chỉ có thể bảo đảm nhất thời thôi. Chẳng lẽ anh còn muốn các huynh đệ của tôi không làm ăn gì cả, cả ngày lôn vòn xung quanh cổng trường học của anh sao? Đúng không?

- Đúng đúng đúng. – Hiên nhiên, Hạ Vũ Đình cũng đến đường cùng, nói: - Vậy thì thế này, dọa cho mấy thằng côn đồ biến đi, lại giúp tôi trông coi mấy ngày, sẽ không có vấn đề gì chứ? Sau này nếu khi nào bọn họ xuất hiện thì tôi lại đến tìm cậu.

- Cũng được. – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu, sau đó duỗi tay: - Tiền đặt cọc.

Hạ Vũ Đình: “...”

Phong cách làm việc của Kiếm ca này thật đúng là đủ kiên quyết...

- Đây đây đây. – Hạ Vũ Đình lấy di động ra, trực tiếp chuyển khoản năm nghìn tệ qua cho Trương Tiểu Kiếm: - Cho năm nghìn trước, sau khi thành công lại trả hai mươi lăm ngàn còn lại, được không?

- Không thành vấn đề, cứ quyết định thế nhé. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy: - Được rồi, Hạ hiệu trưởng ngài cứ làm việc của ngài đi, chúng tôi đi nhận đây.

Hắn nói rồi đi ra ngoài luôn, dứt khoát đến mức khiến người ta hoài nghi cuộc đời!

Hạ Vũ Đình nhìn bóng lưng của bọn họ, lẩm bẩm:

- Cái thằng này... Rốt cục có đáng tin hay không thế?

Suy nghĩ kỹ, có thể thân quen với ông chủ của trung tâm thể hình này, còn có máu mặt, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

- Kiếm ca, em phục sát đất luôn! – Trong lúc xuống lầu, Ngụy Đồng hưng phấn nói: - Bọn em đi theo đúng lão đại rồi. Chớp mắt là có ba chục ngàn, chỉ tốn mấy câu, không thể không phục!

- Nói thế không phải là thừa sao? – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Mấy anh em, tới thôi!

Mọi người đồng thời kêu hoan hô:

- Vâng!

Nhìn xem nhân phẩm của Kiếm ca kìa, hào phóng!

Đây mới là người có thể làm đại ca được!

Đón Cương Đan Nhi đã chơi đến mức thề lười, cả đám gọi Didi, Ngụy Đồng hỏi:

- Lão đại, đi đâu?

- Cao ốc YN. – Trương Tiểu Kiếm sờ đầu chó Cương Đan Nhi, nói: - Nghe nói điều kiện nơi đó khá tốt, đi xem thử xem.

Cao ốc YN!

Vừa nghe tên này, Ngụy Đồng không khỏi kích động!

Lang thang nhiều năm trên giang hồ, không ít lần Ngụy Đồng nghe thấy người khác chém gió nói cao ốc YN trâu bò như thế nào như thế nào, đó tuyệt đối là nơi tiêu xài của giới thượng lưu. Lão đại vừa nói ăn nhậu mà đã đi nơi đó, trâu bò!

- Cao ốc YN là nơi xịn ấy. – Ngụy Đồng cảm thán: - Đã sớm nghe qua, nhưng không có cơ hội được đi. Quả nhiên là đi theo lão đại mới được ăn sung mặc sướng!

- Ăn một bữa cơm mà thôi, đâu có nghiêm trọng như mày nghĩ đâu chứ. – Trương Tiểu Kiếm nhếch môi, nói: - Lát nữa bảo các anh em chú ý chút, đừng làm anh mất mặt.

Ngụy Đồng gật đầu thật mạnh:

- Lão đại yên tâm đi, cam đoan không thành vấn đề!

Cao ốc YN là một khách sạn tổng hợp tương đương cao cấp ở khu vực 4, ăn uống chơi bời thử gì cũng có, gần đó còn có một trung tâm thương mại cỡ lớn, cũng được xem như một khách sạn xa hoa cực kỳ tốt.

Nhanh chóng đi đến nơi, đoàn người xuống xe. Ngụy Đồng nhìn đại sảnh rộng lớn xa hoa, cảm thán:

- Quả nhiên là nơi xịn, một bữa ăn ở đây, kiểu gì cũng phải tốn một ngàn tệ ấy nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm cốc đầu hấn một cái:

- Đã bảo đừng làm anh mất mặt rồi mà, ngậm miệng lại đi. Một ngàn, diễn phim hài à?

Chín người một chó ào ào đi vào đại sảnh chính của cao ốc YN. Vừa vào cửa, lập tức đã có nhân viên phục vụ mỉm cười nghênh đón:

- Tiên sinh, xin hỏi mấy người?

- Ở đây hết, chín người. – Trương Tiểu Kiếm dắt chó đi vào bên trong. Cương Đan Nhi là con chó đã trải đời rồi, đi đằng trước ngẩng đầu ưỡn ngực hoàn toàn không sợ, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

- Mời tiên sinh đi theo tôi. – Nhân viên phục vụ thấy vậy buồn cười, nhưng dầu sao thì cũng làm việc nhiều năm như vậy, nhìn là biết người thuộc đẳng cấp nào --- Chỉ bằng thần thái của người trẻ tuổi trước mắt này, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, nên chiêu đãi thật tốt!

Nhân viên phục vụ dẫn Trương Tiểu Kiếm xuống lầu, nhanh chóng đi vào một căn phòng khá lớn, nói:

- Đây là Thư Hương các, có thể dung nạp mười người liên hoan ở bên trong. Tiên sinh cảm thấy ổn chứ?

Trong Thư Hương các, đầy đủ các thiết bị như bàn làm việc sách vở loa nghe nhạc sofa các thứ, thứ gì cần đều có, không gian cũng đủ rộng rãi thoáng mát.

Nói không khoa trương một chút nào, cho dù tổ chức đánh nhau hội đồng ở trong này cũng được luôn...

Đám người Ngụy Đồng thì đã triệt để sợ ngây người luôn!

“Điểm số kiếp sợ +2, +3, +2...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 117: Người theo chủ nghĩa môi trường Trương Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nghĩ rằng bọn họ cũng chỉ là một đám côn đồ mà thôi, trước kia có bao giờ được đặt chân vào một nơi xa hoa như thế này đâu?!

Cho nên vừa thấy vậy không khỏi sững sờ luôn!

Sau đó lập tức cảm động lệ tràn khóe mắt!

- Quả nhiên là đi theo Kiếm ca mới được ăn sung mặc sướng, hu hu hu...

- Tao là lần đầu tiên được đến một nơi xa hoa như thế đấy!

- Đúng rồi, trước kia đi ăn một bữa trong một khách sạn bình dân chút, tiêu mất bảy tám trăm đã là rất tốt rồi. Nhìn xem hình thức của Kiếm ca nè!

- Trâu bò quá, quả nhiên là người làm đại sự!

- Cứ vậy đi. – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu, cười nói: - Không gian đủ rộng rãi thoáng mát, có khẩu phần ăn linh tinh gì đó không?

- Có. – Nhân viên phục vụ bắt đầu giới thiệu cho Trương Tiểu Kiếm: - Khẩu phần dành cho mười người thì có 1888, 2888 và 5888. Các loại món ăn đều ở đây. Tiên sinh muốn chọn loại nào?

Trương Tiểu Kiếm cầm lấy menu bắt đầu xem.

1888 là kiểu món ăn bình thường, kiểu dáng tương đối xa hoa, nhưng mà nguyên liệu bình thường.

So với nó thì 2888 tốt hơn nhiều, các loại hải sản thông thường linh tinh hầu như đều có thể thấy được, ví dụ như hải sâm bào ngư vân vân và mây mây.

5888 thì càng trâu bò hơn chút, tổ yến vây cá các thứ đều có thể thấy được, tùy theo đó có rất ít món ăn phổ thông.

- 2888 đi. – Trương Tiểu Kiếm xem một lát, sau đó lựa chọn 2888: - Tôi là người theo chủ nghĩa môi trường, cứ cảm thấy ăn vây cá quá mức tàn nhẫn sao đó. Dầu sao thì địa cầu là vườn nhà, không có mua bán thì không có giết hại thôi.

Nhân viên phục vụ: "..."

Lần đầu tiên nghe nói nguyên nhân không lựa chọn 5888 là như thế. Chẳng lẽ không phải là vì đất sao?

Xem ra người trước mắt này không đơn giản đâu, phải chiêu đãi thật tốt!

Nghĩ đến đây, nhân viên phục vụ lại vội vàng hỏi:

- Vậy thì xin hỏi tiên sinh muốn lựa chọn loại rượu bia nào?

- Light Golden Snow Beer tinh khiết. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, sau đó đếm số người ---- Tổng cộng là chín người, nếu uống sung thì phải tính theo một người uống sáu bình, vậy thì là năm mươi bốn bình. ...

Xấp xỉ như thế.

- Năm thùng đi. – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy ra mười ngàn tệ đặt vào tay nhân viên phục vụ: - Đặt cọc mười ngàn trước, không đủ lại nói.

“Điểm số khiếp sợ +6, +8, +7, +9...”

Cả đám Ngụy Đồng đều sững sờ luôn!

Nhìn xem Kiếm ca phô trương kia, đặt cọc tùy tiện chính là mười ngàn tệ! Ấu mai gót quả thực nỗ lực luôn!

Trước kia bọn mình ăn một bữa cơm tiêu mất năm trăm đã là tiệc lớn xa hoa rồi!

- Vâng! – Mười ngàn tệ! Nhân viên phục vụ nhận lấy tiền, thái độ càng thêm nhỏ nhẹ: - Tiên sinh ngài chờ, tôi lập tức đi đặt hàng. Chỉ gọi bấy nhiêu đó thôi sao?

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Bảo đầu bếp nhanh lên.

- Vâng tiên sinh.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Trương Tiểu Kiếm rất tự nhiên giới thiệu với mọi người:

- Nơi này cũng tạm được. Anh cảm thấy cấp bậc của 1888 hơi thấp chút, 5888 đều là những động vật hoang đại, như là vây cá vầy tê tê vân vân. Con người anh tương đối yêu thiên nhiên, cho nên anh không thể chấp nhận những thứ đó được, vì thế liền lựa chọn loại 2888. Mọi người đừng khách khí, cứ ăn uống thoải mái đi.

Mọi người đồng thời gật đầu ----

- Đúng đúng đúng. Kiếm ca thật là có con mắt tinh đời! Ăn động vật hoang đại làm gì? Chúng ta phải bảo vệ động vật!

- Chứ còn gì nữa. Thật lòng không phải cứ cái gì đắt mới là tốt. Kiếm ca của chúng ta thiếu tiền sao?

- Thiếu tiền á? Kiếm ca chia cho chúng ta hai chục ngàn mà không thèm chớp mắt một cái. Ai bảo Kiếm ca thiếu tiền, tao sẽ là người đầu tiên chém chết mẹ nó!

Tiếp theo là bắt đầu sắp xếp chỗ người.

Trên bàn rượu trong nước, vị trí ngồi của mỗi người đều phải chú ý đến.

Trương Tiểu Kiếm đương nhiên là ngồi ở ghế chủ đạo đối diện với cửa phòng.

Bên trái của hắn là Ngụy Đồng, bên phải là Lâm Tử Kiện. Thế gọi là trợ thủ đắc lực. Những người khác thì tùy ý.

Ngụy Đồng làm thành viên tổ chức ban đầu đáng tin cậy của Trương Tiểu Kiếm, đứng lên đầu tiên, nói:

- Các anh em, hôm nay Kiếm ca mời chúng ta đến một nơi xa hoa như vậy để ăn nhậu, tôi ít kiến thức, cùng lắm chỉ được nhìn thấy trên TV mà thôi. Hình như là trước khi uống rượu đều cần lãnh đạo nói chuyện với mọi người trước. Mọi người xem, có nên làm cho Kiếm ca nói mấy câu với cả bọn hay không đây?!

Cả đám hú lên ồn ào:

- Đúng đúng đúng!

- Lão đại nói mấy câu đi!

- Lão đại không lên tiếng, bọn em cũng không dám ăn đâu!

- Được thôi. — Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy.

- Nếu hôm nay đều đã đến đây, vậy thì tôi nói mấy câu vậy. — Trương Tiểu Kiếm nhìn mọi người nói: - Sau này mọi người đi theo anh, kiểu gì cũng phải làm cho các anh em ăn sung mặc sướng, không thiếu siêu xe chân dài! Đi ra đường lớn đều phải ngang đầu ưỡn ngực, còn cần trêu ghẹo gái làm gì? Sau này chúng ta phải khiến cho các gái chủ động trêu ghẹo chúng ta!

Nói cái khác có lẽ sẽ không có tác dụng gì, nhưng nói cái này, cả bầy sói ở đây đều hưng phấn!

- Đúng đúng đúng, không sai không sai! Sau này phải làm cho các gái chủ động trêu ghẹo chúng ta!

- Chứ còn gì nữa. Đi theo Kiếm ca thì kiểu gì cũng được ăn sung mặc sướng thôi!

- Đi theo Kiếm ca, được ăn thịt!

Bây giờ, ánh mắt mọi người nhìn Trương Tiểu Kiếm tuyệt đối thành kính như là tín đồ nhìn vị thần mà mình tín ngưỡng --- Không có cách nào khác, dám không thành kính thì Kiếm ca sẽ hóa thân thành thằng cuồng giết điện dạy hắn cách làm người. . .

Không khí nổ tung trong nháy mắt, sau đó Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Đương nhiên, thừa dịp hôm nay, anh phải nói thêm mấy câu. Thời đại đã thay đổi rồi, thế nên cũng phải thay đổi cách thức sống trong giang hồ.

Mọi người nghe vậy, đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng, thời đại khác biệt, phải biết thay đổi theo tình hình!

- Giang hồ thời nay, cũng phải chú ý thần thái. — Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Đầu phải có danh hiệu, sau đó ăn mặc bình thường phải có phong cách, đi ra ngoài phải kẹp cặp dưới nách, đi đến đâu cũng phải có khí thế chỉ điểm giang sơn. Nhìn các cậu bây giờ mà xem, anh có khen hết lời thì cùng lắm cũng chỉ là cón đồ ngầu hơn cón đồ bình thường mà thôi. Thế thì hiển nhiên là không đượcぞ!

Mọi người mày nhìn tao tao nhìn mày, ánh mắt đều lóe sáng nhé!

Ý của lão đại quả thật là quá chính xác. Đầu năm nay, điều quan trọng nhất để sống trong giang hồ là gì?

Phong cách chứ gì!

Kế tiếp, Trương Tiểu Kiếm giảng giải cho bọn họ, đều là khuôn mẫu lần trước hệ thống đặc huấn cho hắn:

- Anh lấy ví dụ nhé, bây giờ các cậu đi ra ngoài, đi đến chỗ nào đều nói, anh em là người giang hồ cái gì cái gì cái gì, vừa nghe đã biết là chém gió rồi, đúng không?

- Đúng đúng đúng, không sai không sai, phong cách của chúng ta quá thấp!

- Lão đại, vậy nếu là anh thì anh sẽ xử lý như thế nào?

- Nếu là anh, vậy thì nhất định là phải có một thân phận cụ thể. — Trương Tiểu Kiếm chém phải gọi là ba hoa chích chòe: - Không cần biết là thân phận gì, dù sao mày cứ chém thật mạnh vào, chém ra ngoài biển, sau đó lại phối hợp với ngoại hình và danh hiệu thích hợp. Ví dụ như Lâm Tử Kiện, mọi người nhìn xem khổ người của hắn này, đáng sợ không? Hắn đi ra ngoài á, vậy thì đeo xích vàng trên cổ, mang kính đen, miệng ngậm điếu thuốc, kẹp cặp dưới nách, mặc áo ba lỗ màu đen bó sát người. Đi đến chỗ nào, người bên ngoài đều phải gọi một tiếng ‘Đầu Đinh ca’, thế mới gọi là khí phách! Há miệng là nói giọng Đông Bắc chính cống: Cái gì dzậy? Thề nào lão lêu ở đây? Muốn chết hả?

“Điểm số khiếp sợ +2, +3, +2...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: ĐM nó chứ không ngờ mày lại là hệ thống làm giấy tờ giả?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cả đám nghe mắt chữ A mồm chữ O, Ngụy Đồng đứng lên đầu tiên nói:

- Lão đại, anh nói đúng quá. Các anh em, chúng ta cùng nhau mời lão đại một ly!

- Mời lão đại một ly!

- Yooo!

- Yooo!

Cả đám lập tức cộng ly, không khí phải nói là cực hot!

- Rồi. — Trương Tiểu Kiếm đề tay xuống, cười nói: - Sau này mọi người đi theo anh, cam đoan cho mọi người được ăn sung mặc sướng! Tới tới tới, chúng ta lại yoo một phát!

- Lại yoo một phát!

Rất nhanh cộng ly ba lần, lúc này không khí trong phòng đã đạt đến đỉnh điểm, ai biết đúng lúc mọi người đang uống vui vẻ, đột nhiên cửa phòng bị mở ra!

Sau đó, một mỹ nữ ước chừng 22 – 23 tuổi bước vào, ánh mắt mờ màng!

Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, mặc áo gió màu hồng một hàng cúc hết sức đơn giản, một đôi giày da màu đen, xem kích cỡ, tuyệt đối không vượt qua size 37. Khuôn mặt tinh xảo tròn潤 dường như là chỉ chạm vào sẽ bị rách. Mũi cao thẳng, tóc dài đen mượt sáng bóng, làn da trắng nõn như em bé... Không có điểm nào là không thuyết minh về đẹp của cô ấy với mọi người.

Nhất là đôi mắt ấy, mang theo sương mù mờ nhạt, lại tràn đầy linh khí, quả thực khiến người ta liếc nhìn thấy đã không thể quên.

Mỹ nữ kia!

Xem diện mạo! Xem dáng người!

Một cô nương như thế bước vào, đám người Ngụy Đồng vừa thấy lập tức kích động!

22 – 23 tuổi, vừa hợp với tuổi của lão đại nhà!

Lúc trước đã nói rõ rồi, chỉ cần bên cạnh Kiếm ca có mỹ nữ trẻ tuổi, vậy thì không cần quan tâm là chuyện gì, cứ gọi chị dâu cái đã rồi tính! Dù sao gọi đúng mọi người đều vui vẻ, gọi sai cũng sẽ không bị trừng phạt mà!

Vì thế chuyện vui to quá...

“Xoạt xoạt”, cả đám đồng thời đứng dậy, sau đó cúi đầu chín mươi độ:

- Chào chị dâu!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Hoa Linh Vân!”

- Ah! – Cô nương kia chưa từng gặp phải cảnh tượng này bao giờ, sợ đến mức hét chói tai một tiếng, liên tục lùi ra sau ba bước, trực tiếp dựa lưng vào tường.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má cảnh tượng này hơi kỳ dị đấy. Cô này là ai?

- Mỹ nữ đừng sợ. – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đứng dậy, bước ra trước, vừa đi vừa nói: - Các anh em không hiểu chuyện. Cô là...

- Xin... Xin lỗi... Tôi vào nhầm phòng. – Cô nương sợ đến mức mặt đỏ bừng, liên tục di chuyển về phía cửa, vừa di chuyển vừa hét lên: - Đồ vũ phu! Đừng đến đây!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bố mày là người văn minh, không phải đồ vũ phu! Anh chỉ luyện Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ một chút mà thôi!

Cách xa đồ vũ phu mấy chục ngàn dặm nhé có biết không hả?

Trương Tiểu Kiếm ngậy ngán cả người:

- Tôi...

Cô nương kia nhìn bộ dáng của Trương Tiểu Kiếm lúc này, lại di chuyển nửa bước về phía cửa.

- Cô đừng kích động... - Trương Tiểu Kiếm lập tức dừng bước chân: - Cửa ở đằng kia, cô bình tĩnh chút, đừng có vội, từ từ, đứng, mở cửa, đứng đứng đứng... Ah, ra ngoài, rồi đóng cửa... Được rồi!

Nhìn theo cô nương tên là Hoa Linh Vân kia rồi đi, cuối cùng Trương Tiểu Kiếm cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn may mắn, vừa rồi còn không xem như hiểu lầm to...

- Chúng mày... - Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn về phía đám người Ngụy Đồng, nghiêm trang nói: - Thói quen này rất tốt, sau này chú ý duy trì. Ừ, chúng ta tiếp tục tiếp tục...

Đám người Ngụy Đồng cười híp mắt nhìn tao tao nhìn mày, he he, xem ra lão đại cũng rất thích cái này nhỉ...

Sau này cứ quyết định như thế!

...

Cơm nước xong, mọi người tự về nhà.

Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi vào nhà, ngày hôm nay mệt muốn chết luôn rồi.

- Mới về. – Ông bố ngồi trên sofa vừa xem tin tức trên TV vừa nói: - Hôm nay sao rồi? Còn thuận lợi không?

- Thuận lợi. – Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt: - Bán mấy căn hộ luôn, con đoán chia hoa hồng cũng phải được năm sáu chục ngàn.

- Ô ô? Thật hay giả? – Vừa nghe vậy, ông bố lập tức kích động: - Được lắm! Chờ mày nhận được tiền lương, chúng ta chúc mừng một trận!

- Đó là đương nhiên!

Ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm rời giường rửa mặt mặc quần áo như bình thường, sau đó dắt chó đi dạo với Thẩm Giai Di. Chớp mắt đã tới hơn tám giờ sáng.

Đưa Thẩm Giai Di lên xe, Trương Tiểu Kiếm dắt Cương Đan Nhi đi đến cửa phòng game của Lâm Tử Kiện.

- Ah yoo, lão đại tới rồi! – Đám người Ngụy Đồng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm từ xa đến đã nghênh đón: - Lão đại, các anh em đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, chỉ chờ ngài đến thôi!

- Ừ. – Trương Tiểu Kiếm lập tức búng ngón tay: - Rồi, các anh em đi thôi!

Lên xe, đi thẳng đến trường tư thực Huy Đăng.

Ở trong thành phố Thiên Kinh, trường học tư nhân vẫn ở trong tình trạng phân hóa thành hai cực. Tốt thì rất tốt, còn kém thì lại rất kém. Tuy rằng các học sinh trong trường tư thực Huy Đăng gần như đều là học sinh con nhà giàu, nhưng trong nghề vẫn có tiếng là lộn xộn.

Cho nên có côn đồ tụ tập ngoài cổng trường, cũng không xem như chuyện gì khác người.

Đoàn người nhanh chóng đi đến bãi đất trống trước cổng lớn của trường tư thực Huy Đăng.

Đây là một con đường cái rất ít xe cộ, chỉ có người đi bộ trên đường. Hai bên đường trồng hai hàng liễu rủ, thân cây lo bằng miếng bát. Gió nhẹ ngày hè thổi nhẹ lướt qua, nhánh liễu lắc lư, là một con đường trải đầy bóng mát chân chính, rất có đặc sắc.

Cổng lớn khí tượng to lớn, rộng chừng hai mươi hét, cột cửa hai bên phải có đường kính ít nhất là trên dưới một mét rưỡi, khí thế có thể so sánh với các đại học đang tiếng. Trên cùng là đỉnh xi măng khảm đầy đá cẩm thạch, ở giữa có khắc mấy chữ lớn móc bạc tranh sắt: Trường Tư Thực Huy Đăng. Chung quanh tô điểm hoa văn bò cạp, nhánh liễu, mặt trời mọc vân vân... xinh đẹp sinh động.

Môi trường rất tốt, nhưng người ở gần đó chưa chắc đã là người tốt.

Trương Tiểu Kiếm chỉ liếc mắt nhìn qua, đã thấy được ít nhất có năm sáu nhóm thanh niên trẻ đứng ở gần đó hút thuốc nói chuyện.

- Đúng là không ít nhì. – Trương Tiểu Kiếm tùy ý lướt nhìn, sau đó nói: - Lâm Tử Kiện, sau này giao cho cậu phụ trách nơi này.

- Vâng! – Lâm Tử Kiện vừa nghe thấy giao cho hắn phụ trách nơi này, lập tức hưng phấn, gọi luôn: - Các anh em, đi! Dọn bãi!

Trương Tiểu Kiếm lấy điều thuốc ra châm, đi đến bức tường bên cạnh cổng trường học dựa lưng vào tường hút một ngụm, sau đó hắn còn chưa hút xong điều thuốc này, đám côn đồ kia đã bị Lâm Tử Kiện quét đi như là quét rác...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Lão đại! – Lâm Tử Kiện thu phục một đám côn đồ, vui vẻ chạy tới: - Làm xong!

- Làm tốt lắm – Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất hài lòng biểu hiện của hắn, nói: - Rồi, anh đi đòi tiền, mọi người đi dạo ở xung quanh trước cái đã, xem thử xem còn có gì chưa dọn dẹp sạch sẽ không.

Cả đám đáp lời vang dội:

- Vâng!

Ai nha, từ khi đi theo lão đạo, kiếm tiền nhanh hơn nhiều...

Tạm biệt đoàn người Lâm Tử Kiện, Trương Tiểu Kiếm đi vào trong sân trường. Phải nói rằng trường tư thực quả nhiên là khác biệt, phong cảnh đẹp và tinh mịch, đầy đủ thiết bị, sân thể dục plastic, chỗ này có một tòa nhà chỗ kia cũng có một tòa nhà, các loại sang chảnh...

Sau đó hệ thống lên tiếng----

- Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến. Bắt đầu đánh giá đẳng cấp côn đồ.

- Hoàn thành đánh giá đẳng cấp: Cấp bạch ngân. Phần thưởng nhiệm vụ: Tốc độ di chuyển +3.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ấu mài gót, thân phận côn đồ của tao như thế là kết thúc rồi sao?!

Tốc độ di chuyển +3!

Trương Tiểu Kiếm nhất thời cảm giác được cơ bắp trên người nhúc nhích một chút ---- Ai nha cảm giác thân nhẹ như yến, thật là không tệ...

Quả nhiên, thuộc tính mới là lẽ phải!

Nhưng mà đã kết thúc nhiệm vụ còn đồ rồi, vậy thì nhiệm vụ tiếp theo chẳng lẽ...

- Dò xét thân phận mới đạt được của ký chủ: Giáo viên. Phần thưởng thuộc tính: Sức chịu đựng +1.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày không cảm thấy nhảy qua thân phận chênh lệch quá lớn sao?

Có làm hay không thể? Anh mày vừa làm còn đồ xong chớp mắt cái đã đổi nghề làm giáo viên rồi á?

Không có chứng chỉ sư phạm đâu nhé biết không hả?

Hệ thống:

- Xin ký chủ cứ yên tâm, chuyên nghiệp của bản hệ thống là chế tạo các loại giấy chứng nhận.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

ĐM nó chứ mày lại là cái hệ thống làm giấy tờ giả?!

Hệ thống:

- Cam đoan giấy tờ là thật.

Ah? Thế cũng được sao? Trương Tiểu Kiếm vội vàng mở trung tâm thương mại hệ thống ra. Quả nhiên, trong trung tâm thương mại đã bán đạo cụ mới.

"Nguyên bộ giấy chứng nhận giáo viên: Đầy đủ tất cả các loại giấy tờ để trở thành giáo viên. Điểm số khiếp sợ: 300."

Hay lắm!

Mua mua mua!

"Nguyên bộ thời trang giáo viên, áo nhan sắc +5, quần mị lực +5, giày sức chịu đựng +5. Thuộc tính đồ bộ: Lực tương tác, bất cứ thời điểm nào cũng có năng lực bắt chuyện với người khác. Năng lực bonus: Thuyết giáo đỉnh cao. Hiệu quả thuyết giáo +50%, cần 800 điểm số khiếp sợ."

Được, rất là hệ thống.

Mua mua mua!

Mua xong toàn bộ, Trương Tiểu Kiếm thay đổi luôn, quần áo toàn thân biến thành tây trang trong nháy mắt, giày da bóng loáng trên chân, đẹp chài!

- Ai nha, không ngờ rằng anh cũng có ngày sẽ trở thành giáo viên. — Trương Tiểu Kiếm cảm thán: - Woa ha ha ha ha ha ha ha ha. Các học sinh trung học đáng yêu ơi, chờ anh mày chém cho chúng mày hoài nghi nhân sinh luôn nhá!

Cảm xúc sung sướng nha!

Ai biết đang sướng nè, chợt có tiếng động cơ vang lên đằng sau. Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn, suýt nữa thì lòi con mắt.

Một chiếc Porche Panamera màu trắng lướt một đường cong xinh đẹp dừng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt một cô bé mười bảy mười tám tuổi. Cô bé kia có diện mạo tinh xảo, mũi thẳng, mắt to, trang điểm phong cách Smokey không đậm không nhạt, rất có thần thái kiêu ngạo của một tiểu công chúa nhà giàu. Cô bé nhìn Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, nói:

- Đại ca có phong độ thế, đến tìm gái à? Nhìn được em nào không? Em giới thiệu cho anh nha?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 119: “Nghe nói chỗ các anh đang cần giáo viên?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Này... Trương Tiểu Kiếm nhìn cô bé trước mắt này, nuốt nước miếng ực một phát:

- Em là học sinh ở đây sao?

Nhìn tuổi có vẻ giống, nhưng mà nhìn quần áo...

- Đúng rồi, có vấn đề gì à? – Cô bé mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu: - Chẳng lẽ anh đến đây không phải là tìm gái? Tìm người?

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác nước, nói thầm: "Minh tốt nghiệp mới mấy năm thôi mà, thế giới này đã thay đổi lớn đến thế rồi sao?"

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó tự giới thiệu cực kỳ đứng đắn:

- Tôi là giáo viên mới ở đây, đến tìm Hạ hiệu trưởng.

Ah? Vừa nói ra thân phận này, hình như trở nên sang chảnh trong nháy mắt công nhận không?

Thầy giáo nha, dạy học dạy người, Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ...

Không phải thế sao!

- Oh oh oh, tìm Hạ hiệu trưởng sao, được thôi, lên xe. – Cô bé vẫy tay: - Tòa nhà của Hạ hiệu trưởng rất xa á, em dẫn anh qua đó.

Chờ lên xe, Trương Tiểu Kiếm mới nhìn thấy cô bé này mặc cả bộ quần áo màu đen, dáng người thon gầy, trước tấn công sau phòng thủ, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, tràn đầy collagen. Mái tóc màu đỏ thẫm thả trên vai, chân đi một đôi giày cao gót nhỏ màu đen, nhìn kiểu gì cũng không giống học sinh.

Bây giờ đang là trong giờ học, lại là buổi sáng, số người trong sân thể dục ít đến mức đáng thương. Cô bé đạp chân ga thật mạnh, tiếng gầm rú vang lên, cả người Trương Tiểu Kiếm đều bị quán tính mạnh mẽ làm cho dính chặt vào ghế lái phụ.

Chiếc Porsche Panamera màu trắng này lại có thể mang theo một loại khí thế dũng mãnh nghiền ép trên sân thể dục trong sân trường, tản ra ý vị không kiêng nể gì.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má đây là do cách thức di chuyển của anh mày không đúng sao? Lúc anh mày còn đang đi học, không phải nữ sinh cấp 3 đều là kiểu ngây thơ đáng yêu sao?

Sao đến đây lại biến thành bộ dáng như thế này...

- Ký túc xá của lãnh đạo trường học các em ở đâu vậy? – Trương Tiểu Kiếm lau mồ hôi lạnh: - Bình thường mấy đứa không mặc đồng phục sao?

- Mặc chứ, đến trường học mới thay nha, bình thường ai thêm mặc cái thứ kia. Tới. – Porsche dừng dưới một tòa nhà bốn tầng. Cô bé chỉ vào cổng lớn cách đó không xa: - Ở đó chính là cửa vào, vào cửa có ghi vị trí các văn phòng.

Sau đó lấy di động ra.

- Thầy, add wechat đi.

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra, hai người add wechat, xong rồi cô bé nói:

- Thầy cố lên. Lớp bọn em vừa vắng thiếu một giáo viên chủ nhiệm. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ thầy sẽ trở thành chủ nhiệm mới của bọn em. Tên em là Tiêu Thần Tâm, đến lúc đó nhớ tìm em đó.

Nói xong nhấn ga, Porsche Panamera chạy mất hút trong chớp mắt. Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu:

- Tuyệt đối chỉ là một trường hợp đặc biệt thôi, chính là thế. Con nhóc này hẳn là chị đại lợi hại nhất trường học...

Đang nghĩ đến đây, chợt có kim quang lóe qua, một chiếc Audi R8 màu vàng đen dừng trước mặt Trương Tiểu Kiếm. Màu vàng địa chủ phản xạ dưới ánh mặt trời suýt nữa thì lóa mù mắt chó khắc vàng của Trương Tiểu Kiếm. Một thiếu niên tóc ngắn màu vàng nhạt mười bảy mười tám tuổi bước xuống từ trên xe, ánh mắt nửa mờ nửa khép liếc Trương Tiểu Kiếm, hừ hừ:

- Quê mùa ở đâu đến đây? Tránh ra, đừng chặn đường

“Quê... Quê mùa...” Trương Tiểu Kiềm lập tức nổi giận: “Sáng nay bố mày còn đang làm mưa làm gió đẩy mày chánh với bố cái gì mà chánh hà có tin bố mày ra lệnh một tiếng là các anh em sẽ tới đây chém chết mẹ mày bây con phở không hả?!”

Đương nhiên, thân phận hiện nay của Trương Tiểu Kiềm dĩ nhiên đã từ côn đồ biến thành giáo viên, phải chú ý hình tượng, hình tượng...

Bây giờ chúng ta phải chủ yếu là thuyết giáo.

Áo nghĩa – Đình cao thuyết giáo!

- Đứng lại cho tôi! – Trương Tiểu Kiềm vươn tay kéo lấy quần áo thiếu niên, cá giận: - Đứng nghiêm chút! Cậu học ai cái tư thế cà lơ phất phơ thế hả?! Đây là trường học, trường học hiểu không? Thu cái tư thế giang hồ của cậu về cho tôi! Lúc thầy mày ở trong giang hồ mày còn đang học tiểu học thôi, có biết không hả? Nói rõ đi, tại sao lại đến muộn như vậy hả?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Quan Bằng Phi!”

Đối mặt với Trương Tiểu Kiềm đang nổi giận, nhất là còn nghe thấy hắn nói từng ở trong giang hồ, thiếu niên tên là Quan Bằng Phi này lập tức mềm nhũn:

- Dậy... Dậy muộn...

Thằng oắt con này còn dám nói dối!

Áo nghĩa – Kỳ Lân Giác – Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tấn Thủ!

Trương Tiểu Kiềm thò ngón tay:

- Nói, rốt cục cậu đã làm gì?

Tia điện lách tách lộp bộp lóe ra trên ngón tay, Trương Tiểu Kiềm chọc hắn một cái hắn liền giật mình, không khỏi sợ hãi, trực tiếp khai báo:

- Em... Em đi đánh nhau...

- Cậu còn dám đi đánh nhau! – Trương Tiểu Kiềm lại chọc một trận: - Đánh nhau! Oắt con, giỏi lắm nhỉ, bắt đầu học côn đồ đi đánh hội đồng với người khác à?! Coi tay chân như que củi của mày kia, người ta đánh mấy phát mày còn chẳng nằm bệt luôn sao?

Vừa rồi Quan Bằng Phi còn ngồng cuồng vênh váo, nhưng bây giờ bị Trương Tiểu Kiềm dạy bảo đến mức không dám kêu một tiếng, cúi đầu, thậm chí liên tục:

- Không phải là không xảy ra chuyện gì sao. Nhưng hôm nay em cũng coi như có chút thành tựu, quen biết với Đầu Đình ca mà...

Đầu Đình ca!

Sao nghe quen tai thế nhỉ?

Chẳng lẽ là Lâm Từ Kiện?

ĐM nó chứ thằng đó đi theo tao, danh hiệu này còn là tao đặt cho nó, mày quen biết với nó mày đặc ý cái búa ấy!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiềm tức giận. Áo nghĩa – Đại thuật điện giật!

- Đau... Đau...! – Quan Bằng Phi lập tức bị giật kêu to: - Em không dám nữa. Thầy, lần sau em không dám nữa mà!

- Sau này đi học đảng hoàng cho tôi! – Trương Tiểu Kiềm thấy Quan Bằng Phi bị giật đến mức tóc gáy dựng đứng hết cả lên, thế mới hầm hừ nói: - Đi vào lớp đi. Thật là... Không bị người khác mắng thì không thoải mái!

Nghe vậy, Quan Bằng Phi như được đại xá, chạy mất hút trong chớp mắt.

Nhìn bóng lưng của Quan Bằng Phi, Trương Tiểu Kiềm hài lòng chép miệng:

- Ai nha, cảm giác làm thầy giáo thật là vô địch. Tận mắt chứng kiến một con gấu con hư hỏng lại sắp cải tà quy chính dưới tay mình, sướng!

Sướng hơn cả chơi giang hồ luôn, woa ha ha ha ha ha ha ha!

Lên lầu, tìm hiệu trưởng thôi. Lúc trước cô nhóc Tiêu Thần Tâm kia nói lớp bọn họ thiếu một giáo viên chủ nhiệm nhé!

Trương Tiểu Kiềm vào tòa nhà làm việc. Bảo vệ cửa hỏi:

- Đến tìm người?

- Ừ, tôi tìm Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha hỏi: - Đi sao vậy?

Bảo vệ cửa:

- Văn phòng tầng bốn ở trong cùng phía đông.

- Oh.

Biết vị trí, Trương Tiểu Kiếm chạy lên lầu thật nhanh, nhanh chóng đi đến văn phòng hiệu trưởng, sau đó hít nhẹ một hơi, thè mới gõ cửa.

- Mời vào. – Thanh âm của Hạ hiệu trưởng truyền ra từ trong phòng.

Trương Tiểu Kiếm mở cửa bước vào. Văn phòng này ước chừng rộng năm mươi mét vuông, một chiếc bàn công tác gỗ thật màu đỏ rộng rãi, đằng sau là hàng loạt giá sách, đặt đầy đủ bộ sách có liên quan đến giáo dục. Chung quanh thì đặt sofa, bồn hoa, trong góc còn có hai cây cảnh nhỏ, cảnh lá xanh mượt, bóng loáng phản chiếu ánh sáng mờ nhạt, hiển nhiên giá trị bất phàm.

Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình ngồi trên ghế làm việc, vừa thấy là Trương Tiểu Kiếm, lập tức đứng dậy:

- Ai nha Kiếm ca, cậu đến đúng lúc lắm. Ha ha ha ha, vừa rồi bảo vệ cửa đã nói với tôi rồi, quả nhiên không hổ là Kiếm ca. Người trong nghề vừa ra tay đã biết có đúng hay không!

- Khách khí. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười rồi ngồi vào ghế sofa, nhìn Hạ hiệu trưởng nói: - Hạ hiệu trưởng, hôm nay tôi đến đây, ngoại trừ chuyện này, thật ra thì còn có một việc.

Hạ hiệu trưởng vội hỏi:

- Chuyện gì?

- Nghe nói các anh đang cần giáo viên. – Trương Tiểu Kiếm cười mỉm chỉ: - Tôi rất có hứng thú với cái này, định thử xem.

Nghe vậy, Hạ hiệu trưởng rõ ràng là run tay lên một cái, “lạch cạch” một phát, di động rớt thẳng xuống nền nhà!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Các anh thiếu môn nào thì tôi dạy môn đó

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hắn vừa mới nói cái gì? Hắn muốn làm giáo viên ở trường chúng ta?!

Mình không nghe nhầm chứ?! Một tên đại ca giang hồ, muốn đến trường học chúng ta làm giáo viên?!

Vậy thì không biết sẽ làm hại biết bao nhiêu học sinh cơ!

Không được không được, tuyệt đối không thể được. Haizzz, lúc trước có ai lại nghĩ tới một tên đại ca cầm đầu làm việc giúp người khác để lấy tiền lại ĐM nó chứ có hứng thú làm giáo viên? Cứ tưởng rằng trả đủ tiền là xong xuôi!

- Như... Như vậy... - Hạ hiệu trưởng chảy mồ hôi trên trán, vội vàng cầm điện thoại đứng dậy, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm, vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói: - Kiếm ca cứ đùa, tôi chuyển khoản cho cậu xong rồi thôi nhé...

Nhanh chóng chuyển hai trăm nghìn qua, sau đó Hạ hiệu trưởng không dám nói gì nữa...

Nhưng vấn đề là, bây giờ Trương Tiểu Kiếm đã có nhiệm vụ rồi, này không muốn đồng ý cũng không được đâu. Bây giờ anh này trông chờ vào làm nhiệm vụ để lấy điểm thuộc tính nhá, này không cho anh làm giáo viên thì còn chơi thế nào được?

- Hạ hiệu trưởng, thật ra không cần khẩn trương thế. – Trương Tiểu Kiếm vắt chéo chân, cười nói: - Nếu trường học của các anh thiếu giáo viên, vậy thì

chỉ cần để tôi giúp một tay trong giai đoạn các anh đang tìm giáo viên mới là được. Dẫu sao thì tôi cũng từng học chuyên ngành sư phạm, có đầy đủ giấy chứng nhận.

Có hệ thống chính là có lòng tin như thế!

Hệ thống bán giấy tờ chuyên nghiệp nhá!

- Chuyên ngành sư phạm? – Vừa nghe vậy, Hạ hiệu trưởng lập tức ngăn cả người: - Cậu còn có giấy chứng nhận á?

Chẳng trách hẳn không tin. Đưa cái gì, một tên đại ca cầm đầu giang hồ sao có thể có được giấy chứng nhận chuyên ngành sư phạm chứ?

Chẳng lẽ mày cho rằng tao thất học nên dễ lừa?

Đáng tiếc...

Hắn nghĩ nát óc cũng sẽ không ngờ được rằng, Kiểm ca không chỉ có giấy chứng nhận, ĐM còn đều mang hết tới đây luôn!

Giấy chứng nhận nguyên bộ nhé!

- Đây là bằng tốt nghiệp của tôi – Trương Tiểu Kiếm lấy ra từng thứ một: - Đây là giấy chứng nhận chứng chỉ sư phạm, đây là giấy chứng nhận tiếng phổ thông, đây là giấy chứng nhận chứng chỉ tin học...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Hạ Vũ Đình!”

Đây... Hiển nhiên là Kiểm ca đã sớm có chuẩn bị nên mới đến đây! Xem ra hẳn đã sớm có mưu đồ làm giáo viên ở trường chúng ta rồi!

Làm sao đây làm sao đây? Nhận hay là không nhận?

Không nhận, lỡ như hắn làm chuyện gì đó... Nhưng mà không nhận, đầu má càng nguy hiểm nhá!

Đúng rồi, có!

Để hắn làm bài! Nếu muốn làm giáo viên, đương nhiên là yêu cầu phải có lượng tri thức nhất định rồi. Nếu hắn không thể hoàn thành bài thi, vậy thì đa phần đến mấy cũng chưa chắc sẽ đứng ý ở đây không chịu đi đúng không? Cứ quyết định thế đi!

- Kiểm ca, thế này. – Lúc này Hạ Vũ Đình đã thay một khuôn mặt tươi cười, nói: - Chúng quý ngài muốn làm thầy giáo ở chỗ chúng tôi, nhưng dù sao thì tôi cũng phải hợp thương lương một chút. Không bằng ngài chờ một lát?

- OK. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói: - Hạ hiệu trưởng ngài cứ đi họp trước đi, tôi đi xem thử xem các anh em sao rồi. Nhưng tốt nhất là nhanh lên, không thì tôi sợ là các anh em chờ không kịp đâu...

Hạ Vũ Đình: “...”

Mày làm giáo viên thì quan hệ cái đéo gì tới đám bạn giang hồ của mày chứ trời ơi!

- Vâng vâng vâng, cam đoan nhanh! – Hạ Vũ Đình chấy đầy mồ hôi bắt đầu cầm di động gọi người. Trương Tiểu Kiếm thì đi ra ngoài.

Đến cổng, đám người Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện đã chờ ở đó. Trương Tiểu Kiếm đi qua, cười nói:

- Rồi, đòi được tiền rồi, tổng cộng ba mươi ngàn, mỗi người hai ngàn, quét code thanh toán.

Lại là mỗi người hai ngàn!

Tổ sư nó chứ đi theo Kiểm ca quả nhiên trâu bò! Mới có hai ngày mà đã kiếm được bốn ngàn tệ rồi!

Quả thực vô địch!

- Lão đại chính là lão đại, trâu bò! – Ngụy Đồng cười híp mắt nhìn tài khoản wechat: - Ai nha lại có hai ngàn vào tay...

Lâm Từ Kiện Đầu Đình ca nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng, nói:

- Lão đại, kế tiếp chúng ta làm gì đây?

- Các cậu cứ đi dạo dạo vòng quanh thôi. – Trương Tiểu Kiếm từ tốn nói: - Có việc gì cần giúp đỡ, các cậu xem thử thế nào, nhận được thì nhận, có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh là được. Tiếp theo anh sắp làm giáo viên ở trường học này, sợ là không thể chơi với các cậu cả ngày được đâu.

- Oh! Làm giáo viên, giáo viên thật tốt... - Ngụy Đồng lên tiếng hoàn toàn theo bản năng, sau đó mới giật mình tỉnh táo lại: - Chờ chút, lão đại, anh mới nói, anh muốn làm giáo viên á? Giáo viên sao? Em không nghe nhầm chứ?

Hắn vừa kêu như vậy, người khác cũng đều phản ứng lại!

“Điểm số khiếp sợ +7, +9, +8, +8...”

Không nhằm chứ?

Kiểm lão đại Kiểm ca vừa dẫn theo chúng ta đi thu tiền bảo kê xong, sắp làm giáo viên?!

- Anh nói thật đấy. – Trương Tiểu Kiểm cười tủm tỉm - Sau này hai người Ngụy Đồng và Lâm Tử Kiện dẫn theo các anh em đi, có việc gì không giải quyết được thì mới đến tìm anh. Những việc lông gà vò tôi bình thường anh mặc kệ.

Thấy Trương Tiểu Kiểm có vẻ như rất nghiêm túc, đám người Ngụy Đồng đưa mắt nhìn nhau. Ngụy Đồng nói:

- Vâng. Lão đại nói đây là việc đứng đắn, chúng ta nhất định phải duy trì rồi! Các anh em, sau này thấy lão đại gọi cái gì?

- Trương lão sư!

Cả đám đồng thanh đáp lời, kêu xong một tiếng này, cả đám lại không nhận được, ôm bụng cười to.

- Bà mẹ nó chứ, tao biết ngay là chúng mày không đáng tin mà. – Trương Tiểu Kiểm tức đến mức nổi gân xanh trên trán, hít vào một hơi thật sâu: - Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tấn Thủ!

Nháy mắt gà bay chó sủa...

Chơi đùa với đám người Ngụy Đồng một lúc, Trương Tiểu Kiểm thừa dịp thời gian nghỉ ngơi lấy đi động ra ----

Trương Tiểu Kiểm: “Lão Giang, bộ phận tiêu thụ thế nào rồi?”

Giang Nghi Niên: “Đừng nói nữa, bọn này ở đây cả ngày sắp mọc râu luôn rồi. Cộng cả ba ngày lại cũng không có mấy người tới, ngày mai mới tới lượt cậu tiếp đãi khách hàng.”

Trương Tiểu Kiểm: “Oh.”

Giang Nghi Niên: “Cậu có con đường nào ổn không? Bên này đều đã chuẩn bị đường lui rồi.”

Trương Tiểu Kiểm: “Ừ, tôi chuẩn bị làm giáo viên.”

Giang Nghi Niên: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Giang Nghi Niên!”

Giang Nghi Niên: “Kiểm ca có lí! Ánh mắt đủ lâu dài!”

...

Bên kia.

Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình mở hội nghị khẩn cấp, nghiêm túc thảo luận khả năng làm giáo viên của Trương Tiểu Kiểm.

Đương nhiên, hắn không dám nói Trương Tiểu Kiểm là người giang hồ, chỉ nói đây là một người bạn của một người bạn muốn tới đây, nhưng mà hắn không quá muốn nhận. . .

- Cụ thể là như thế. Tình huống chính là như vậy.

Hạ Vũ Đình nhìn mọi người, gằn giọng:

- Dù sao thì trường học chúng ta cũng là trường tư thực chính quy, không thể tùy tiện làm cho ai muốn tới cũng được. Nhưng ngại cho mặt mũi, lại không tiện cự tuyệt trực tiếp. Cho nên ý của tôi là, ra bài thu làm khó hắn, khiến hắn chủ động biết khó mà lui. Thế là được. Mọi người thấy thế nào?

Một người đàn ông trung niên tóc lưa thưa nói:

- Ý tưởng của lão đại đương nhiên là không thành vấn đề. Hắn định dạy môn gì? Tôi lập tức đi lấy đề thi ngay. Lấy đề khó nhất, cam đoan khiến hắn thua tâm phục khẩu phục!

- Hắn dạy... - Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình nói đến đây lập tức ngắt ngang cả người ---- Đúng rồi, hắn chưa nói muốn dạy môn nào mà!

- Mọi người chờ chút! – Vội vàng lấy đi động ra: - Kiểm ca, cậu định dạy môn nào?

Trương Tiểu Kiếm:

- Các anh đang cần môn nào?

Hạ Vũ Đình:

- Chúng tôi đang họp nghiên cứu nè. Tôi phải biết được anh định dạy môn nào chứ!

Trương Tiểu Kiếm:

- Các anh thiếu môn nào thì tôi dạy môn đó!

Hạ Vũ Đình: "..."

Tổ sư nó chứ mày còn tưởng mày là toàn năng hay sao mà thiếu môn nào thì mày dạy môn đó?

Hạ Vũ Đình:

- Cố vấn tâm lý cũng được?

Trương Tiểu Kiếm:

- Được đấy. Tôi cam đoan sẽ khiến bọn nhỏ học tập chăm chỉ mỗi ngày tiến tới!

Hạ Vũ Đình: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: “Hắn đang đoán mò thôi thì mình yên lòng được rồi...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nói chứ, sao Kiếm ca này lại có thể chém gió lung tung được thế nhỉ?

Nếu là trong giang hồ thì có lẽ mày còn có tác dụng, nhưng mà mày muốn dạy cố vấn tâm lý là có thể dạy được ngay sao?

Tưởng bốn hiệu trưởng ăn chay à?

Hạ Vũ Đình rất buồn bực, khi đó nhìn giấy chứng của hắn quên mất nhìn xem hắn học chuyên ngành gì...

Không được, nói thế nào cũng không thể khiến cho cái thứ tai họa đó vào trường học của chúng ta được!

Hạ Vũ Đình:

- Được rồi, vậy thì cố vấn tâm lý. Lát nữa cậu đến làm một bộ đề, nếu có thể đạt từ 140 điểm trở lên, tôi sẽ đồng ý cho cậu làm giáo viên cố vấn tâm lý ở trường chúng tôi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Không thành vấn đề.

Hạ Vũ Đình: "..."

Bà mẹ nó chứ lại dám quả quyết như thế sao?!

Cất di động đi, Hạ Vũ Đình nhìn người đàn ông trung niên tóc thưa thưa kia nói:

- Hấn nói có thể dạy cố vấn tâm lý. Lưu trường phòng, bây giờ tôi sẽ giao cho anh một nhiệm vụ. Anh lập tức đi tìm đề, càng khó càng tốt càng khó càng tốt! Yêu cầu của tôi là tuyệt đối không thể khiến hấn đạt tiêu chuẩn!

Lưu trường phòng lập tức đứng dậy:

- Hạ hiệu trưởng ngài yên tâm, cam đoan khiến ngài hài lòng! Tôi lập tức đi làm đề thi thạc sĩ của cố vấn tâm lý, cam đoan khiến hấn ngớ ngẩn!

Hạ Vũ Đình lập tức gõ bàn:

- OK! Cứ thế mà làm!

...

Khi Trương Tiểu Kiếm lại đi vào văn phòng hiệu trưởng lần nữa, trong đó tổng cộng đã có ba người.

Hiệu trưởng Hạ Vũ Đình, một người đàn ông trung niên tóc thưa thưa, cộng thêm một nữ lãnh đạo ước chừng gần bốn mươi tuổi.

Thấy Trương Tiểu Kiếm bước vào, Hạ Vũ Đình giới thiệu cho hấn:

- Tôi đây. Đây là trường phòng học vụ Cao Phúc Sinh, đây là phó hiệu trưởng Vương Thanh của chúng tôi.

- Chào mọi người. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, sau này đều là đồng nghiệp, mong được mọi người chỉ bảo nhiều hơn.

Hạ Vũ Đình: "..."

Cao Phúc Sinh: "..."

Vương Thanh: "..."

Mày không ngại mày nói lời này hơi chắc chắn quá mức sao?

- Tiểu Kiếm à. – Cao trưởng phòng Cao Phúc Sinh cười ha ha nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Nói cái gì cũng đừng chắc chắn quá thế. Đề thi cố vấn tâm lý không đơn giản đâu. Yêu cầu của bộ đề này là làm xong toàn bộ trong vòng một giờ, hơn nữa yêu cầu từ 140 điểm trở lên mới coi như đủ tư cách.

Khi nói những lời này, hấn lén lút cười nhìn hai người Hạ Vũ Đình và Vương Thanh.

Đây chính là tác phẩm đặc ý của hấn, lúc này lên mạng download mấy bộ đề thi thạc sĩ cố vấn tâm lý rồi trộn vào nhau. Điểm tối đa 150. Yêu cầu làm xong trong vòng một giờ cũng đạt được từ 140 điểm trở lên. Độ khó như thế không phải là chơi nhau bình thường đâu. Cho dù là thí sinh thi thạc sĩ cũng không thể hoàn thành được!

- Oh, rồi, hiểu. – Trương Tiểu Kiếm lại không có nghĩ nhiều, gật đầu luôn: - OK thôi, vậy thì tôi làm xem thử đi.

Sau đó lập tức bắt đầu.

Một, đề trắc nghiệm đơn giản: Câu hỏi 1 ~ 50, mỗi câu 2 điểm, tổng cộng 100 điểm.

Dưới đây là bốn đáp án cần lựa chọn của mỗi câu hỏi, chỉ có một đáp án là phù hợp với câu hỏi được đặt ra.

1, Dựa theo quan điểm tâm lý học của chủ nghĩa nhân bản, đáp án nào dưới đây mới là thuộc tính cần thiết phù hợp:

- A. Cần nhận tri.
- B. Cần thẩm mỹ.
- C. Cần bản thân thực hiện.
- D. Cần tình yêu và sự sở hữu.

2, Ô tô chạy ở xa thoát nhìn rất nhỏ, nhưng mọi người đều không cho rằng ô tô bị nhỏ đi. Đặc thù của tri giác được thể hiện ở đây là:

- A. Tính hằng thường.
- B. Tính chỉnh thể.
- C. Tính lý giải.

D. Tính lựa chọn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không đúng rồi máy đưa máy, đầu máy nó chứ đề của máy nằm trong phạm vi trung học phổ thông sao?

Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu nhìn ba người. Quả nhiên, ba người kia đang thầm thì với nhau, không giấu nổi biểu cảm đắc ý trên mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc Trương Tiểu Kiếm đã hiểu được, ba lão già này quả nhiên là đã tính kế hết rồi! Đề thi này tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng!

Thấy Trương Tiểu Kiếm ở đó nhủ máy, một lúc lâu sau cũng chưa viết đáp án, Cao Phúc Sinh phải nói là cực kỳ đắc ý.

- Hạ hiệu trưởng, ngài nói thế nào? – Cao Phúc Sinh cười trộm nói: - Nếu hấn có thể được 140 điểm, vậy thì trình độ cũng phải là thạc sĩ!

Hạ hiệu trưởng giờ ngón cái lên cao:

- Tốt lắm!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Quả nhiên là chúng máy rất đắc ý nhĩ. Nhưng rất đáng tiếc...

Nếu như bỏ bị chúng máy làm khó, vậy thì bỏ máy còn chơi cái búa ấy!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, giám định đề thi một chút, xem thử là trình độ nào.

Hệ thống:

- Giám định xong. Đề thi này là hỗn hợp của những đề thi thạc sĩ đại học mấy năm gần đây.

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh, thế phải làm sao?

Hệ thống:

- [Đề thi tốt nghiệp thạc sĩ cổ vấn tâm lý cấp hoàn mỹ], cần 2400 điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chính là nó!

Bây giờ anh máy không dám nói cái khác, nhưng khung kỹ năng với điểm số khiếp sợ đầy đủ!

Mưa xong trong nháy mắt, Trương Tiểu Kiếm hất tóc thật mạnh...

Thu phục!

Lúc hấn mưa kỹ năng, ba người Hạ hiệu trưởng còn đang cười vui. Hạ Vũ Đình thầm nghĩ: “Muốn vào trường học của bọn này không đơn giản đâu nhá!”

Hiệu phó Vương Thanh thì cười lạnh liên tục: “Muốn đi vào bằng cửa sau á? Tao không lấy được một xu nào thì đừng mơ tưởng nhá!

Cao trưởng phòng thì nghĩ: “Nhất định phải làm tốt việc được lão đại giao cho!”

Sau đó lập tức thấy Trương Tiểu Kiếm lắc đầu thật mạnh, bắt đầu làm bài!

Câu thứ nhất, chọn D.

Câu thứ hai, chọn A.

Sau đó là câu thứ ba, một bệnh nhân có bộ phận thính giác bình thường, nhưng không thể hiểu được ngôn ngữ. Khu vực não bị thương của người bệnh này là:

A. Khu Broca.

B. Khu Wernicke.

C. Khu Exner.

D. Khu vận động.

Hoàn toàn không cần do dự, chọn B thẳng tay, sau đó là câu thứ tư...

Ba người Hạ Vũ Đình tôi nhìn anh anh nhìn tôi, đều ngây ngẩn ---- Chuyện gì thế? Rốt cục thì hẳn biết thật hay là giả vờ vậy?

- Lão Cao. – Hạ hiệu trưởng lén lút thọc Cao Phúc Sinh: - Hẳn làm đúng không vậy?

- Em cũng không biết nữa. – Cao Phúc Sinh gãi đầu không còn nhiều tóc: - Xem tốc độ của hẳn, em lại càng cảm thấy có vẻ như là đang đoán mò...

Hóa ra là đoán mò à? Thế thì đơn giản...

Ba người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, Hạ Vũ Đình lập tức yên lòng:

- Ai nha đây là đoán mò yên lòng. Tối nay hai người có việc gì không? Nhậu tí đi!

Cao Phúc Sinh và Vương Thanh đồng thời lắc đầu:

- Không có việc gì không có việc gì. Bọn em thì có thể có việc gì vào buổi tối chứ...

Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã làm hơn ba mươi câu hỏi, tổng cộng chỉ dùng không đến mười phút.

Viết như thần kỳ, đám Hạ Vũ Đình vừa thấy tốc độ kia đã biết là chỉ có viết lung tung thôi. Sau đó nhanh chóng đi đến phần câu hỏi lớn bên dưới...

Phải biết rằng, đề thi ấy, câu hỏi trắc nghiệm là có thể đoán mò, không nói đúng sai nhưng ít nhất là có thể lựa chọn.

Nhưng câu hỏi tự luận thì khác nha, cái thứ này là phải biết, bằng không thì có viết bậy cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Hạ Vũ Đình:

- Ah ah ah, hẳn bắt đầu làm đề tự luận.

Cao Phúc Sinh mỉm cười:

- Nhất định là giả vờ giả vịt. Hạ hiệu trưởng yên tâm đi.

Vương Thanh:

- Đúng!

Bên này Trương Tiểu Kiếm bắt đầu làm đề tự luận.

51, Tóm tắt hàm ý của trí lực thể tính và trí lực thể lưu, đồng thời thuyết minh xu thế phát triển của hai loại trí lực này.

Trương Tiểu Kiếm cầm bút bắt đầu viết:

Hàm ý: Trí lực thể tính là chỉ năng lực đạt được các tri thức như ngôn ngữ, toán học vân vân... Quyết định chủ yếu bởi việc học tập sau này, có quan hệ chặt chẽ với văn hóa xã hội. Trí lực thể lưu là chỉ năng lực được biểu hiện trong quá trình giải quyết vấn đề và chế tạo tin tức, quyết định chủ yếu bởi nhân tố di truyền trời sinh.

Xu thế phát triển: Trí lực thể tính sẽ phát triển liên tục theo tăng trưởng tuổi của cá thể. Trí lực thể lưu phát triển đến cực hạn ở một lứa tuổi nào đó, sau đó sẽ giảm dần theo tăng trưởng tuổi...

Thấy Trương Tiểu Kiếm viết luột như vậy, cả ba người Hạ Vũ Đình đã hoàn toàn không cười nổi!

Đậu... Đậu má nó chứ rốt cục là thật hay giả?

Hẳn thật sự biết sao?

“Điểm số khiếp sợ +12, +12, +13!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đậu má mầy vừa nghiêm túc còn vừa có lòng thương á?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục làm bài. Giờ thì việc vui lớn rồi. Ba người Hạ Vũ Đình khẩn trương đứng thẳng lên, bao vây xung quanh hắn --- Nhóc con, nhất định là vừa rồi mầy gặp may mắn. Có phải là có ghi đáp án trong lòng bàn tay không hả? Có phải không?

Bây giờ bọn này đứng bên cạnh mầy đây, nhất định phải xem thử xem rốt cục mầy trả lời đáp án như thế nào!

52, Cái gì là tiến tới xã hội và lười biếng xã hội? Tóm tắt điểm giống và khác giữa hai loại hiện tượng.

Trương Tiểu Kiếm nhắc bút viết:

Hàm ý: Tiến tới xã hội chỉ sự có mặt của người khác có thể xúc tiến hiệu suất làm việc của cá thể. Lười biếng xã hội chỉ hiện tượng giảm thấp trình độ cố gắng của quần thể.

Điểm giống: Cả hai loại đều chỉ sự có mặt của người khác nảy sinh ảnh hưởng đối với hành vi của cá thể. Điểm khác: Điểm nhấn mạnh về mặt đánh giá của hai loại khác nhau. Khi đánh giá là biểu hiện của bản thân cá thể, đề xuất hiện tiến tới xã hội; Mà khi mục tiêu đánh giá là quần thể chung, đề xuất hiện lười biếng xã hội.

“Điểm số khiếp sợ +15, +16, +16!”

Lúc này ba người Hạ Vũ Đình đã triệt để ngớ ngẩn!

Thoạt nhìn đáp án này, nhìn kiểu gì cũng không giống như là đoán mò!

Chẳng lẽ cái thằng này thật sự biết?

Tiếp theo việc vui lớn rồi. Bên này Trương Tiểu Kiếm viết một câu trả lời, ba người Hạ Vũ Đình lại công hiến một đợt điểm số khiếp sợ, viết một câu trả lời, ba người lại công hiến một đợt điểm số khiếp sợ...

“Điểm số khiếp sợ +15, +16, +15...”

Đội đến khi rốt cục làm xong toàn bộ, Trương Tiểu Kiếm tùy ý nhìn thoáng qua trung tâm thương mại hệ thống --- Mới có một lát thôi, ba người này ước chừng đã công hiến hơn 300 điểm số khiếp sợ!

Hay lắm...

- Đây... Đây... - Lúc này Hạ Vũ Đình đã triệt để ngây ngẩn. Cả bài thi không bỏ qua một câu nào, tất cả đều viết hết, tràn đầy chữ quả thực khiến người ta nổi hết cả da gà!

- Lão Cao! Mau nhìn xem, đúng hết không? - Hạ Vũ Đình nói vội: - Nhiều câu như thế...

- Hạ hiệu trưởng ngài đừng vội, để em xem thử xem - Cao Phúc Sinh chây mò hôi đầy trán, cầm bài thi bắt đầu so đáp án: - Câu thứ nhất đúng, câu thứ hai đúng, câu thứ ba đúng... Câu thứ bốn chín đúng, câu thứ năm mươi đúng...

Chờ đến khi xem hết câu hỏi trắc nghiệm, Cao Phúc Sinh nhìn Hạ Vũ Đình:

- Đề trắc nghiệm... Đề đúng...

“Điểm số khiếp sợ +25, +26, +25!”

Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt. Ai nha một lượt này lại có hơn 70 điểm số khiếp sợ vào tay rồi!

Tiếp tục tiếp tục!

Cao Phúc Sinh đọc tiếp:

- Đề tự luận, câu thứ nhất đúng...

“Điểm số khiếp sợ +12, +12, +13!”

- Câu thứ hai đúng...

“Điểm số khiếp sợ +15, +16, +15!”

- Câu thứ ba đúng...

“Điểm số khiếp sợ...”

Sau đó chính là câu tổng hợp cuối cùng, Cao Phúc Sinh:

- Câu tổng hợp... Đúng! Cả bài thi... Tất cả đều chính xác...

“Điểm số khiếp sợ +38, +39, +42!”

Tất cả đều chính xác? Đâu mà sao có thể như thế được?!

Đây chính là đề thi thực sĩ! Tất cả đều chính xác! Sao có thể như thế được đây?!

- Lão Cao... - Hạ Vũ Đình nhủu mày kéo Cao Phúc Sinh qua: - Chẳng lẽ hần biết đề trước?

- Không thể nào! — Cao Phúc Sinh lắc đầu thật mạnh: - Những câu hỏi đó đều là do em tổng hợp từ trong kho đề thi trên mạng. Nếu như hần biết được một hai câu thi còn hiểu được, nhưng bây giờ hần lại đáp được đúng hết!

- Hạ hiệu trưởng. — Trương Tiểu Kiếm đặt bút xuống, đứng lên nhẹ nhàng vươn vai, cười nói: - Đề thi đơn giản thật, Hạ hiệu trưởng đúng là săn sóc. Cảm ơn.

Sau đó cực kỳ nghiêm túc nhìn hần:

- Cao trưởng phòng đều xem đáp án hết rồi phải không? Đề đúng đúng không?

Hạ Vũ Đình: “...”

Cái ĐKM ai săn sóc hả?! Bỏ mà chỉ muốn đưa tiền tôn đại thần nhà mày biến ra khỏi đây thôi!

Lúc này Vương Thanh cũng thay đổi sắc mặt nhìn Hạ Vũ Đình --- Ông biểu diễn không tệ đấy, đã săn sóc đến thế rồi thì còn đến tìm tôi làm gì? Quả thực lãng phí thời gian của bà!

- Hạ hiệu trưởng. — Vương Thanh cười lạnh: - Nếu Trương lão sư đã làm bài xong, không còn việc gì khác thì tôi về trước đây. Bên kia còn có việc phải làm. Đúng rồi, tôi đột nhiên nhớ đến tối nay còn có chút việc riêng... Tôi đi trước đây.

Nói xong quay đầu đi luôn!

Hạ Vũ Đình: “...”

Hạ Vũ Đình buồn bực đến mức không nói nên lời. Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại chém thêm một đao:

- Đúng rồi, Cao trưởng phòng, vừa rồi làm bài còn chưa hết hứng đâu. Còn nữa không? Tôi cảm thấy nếu lại tới mấy bộ đề như thế, tôi có thể lấy bốn trăm năm chục điểm!

“Điểm số khiếp sợ +21, +22...”

Hạ Vũ Đình đã triệt để ngớ ngẩn! Bây giờ hần nhìn Trương Tiểu Kiếm như mà nhìn thấy ma vậy!

Một thằng đại ca cầm đầu trong giang hồ, mà bảo hần chém người được điểm tối đa thì còn có thể chấp nhận được. Nhưng ai biết ĐM nó chứ hần làm bài cũng có thể lấy điểm tối đa! Hơn nữa lại là đề thi thực sĩ cô vấn tâm lý! ĐM nó chứ nói ra thằng nào tin?!

Tao biết, nhất định là Cao trưởng phòng. Nhất định là thằng này sớm quen biết Trương Tiểu Kiếm, đâu mà mày nhận tiền của nó đúng không?

Đừng lên mặt! Oắt con chờ tao tìm được sơ hở của mày đi!

Hạ Vũ Đình buồn bực không phải nói, nhưng vấn đề là lúc trước nói chắc chắn quá!

Người ta đã làm bài rồi, bây giờ mà dám đổi ý, lẽ thằng này không vui cái không chừng sau đó sẽ xảy ra cái quần què gì đó thì mệt...

- Khụ khụ... - Hạ Vũ Đình thoáng liếc nhìn Cao trưởng phòng, nói: - Cậu đi ra ngoài trước đi. Tôi lại nói chuyện với hấn một lát đã.

- Vâng Hạ hiệu trưởng, các anh cứ trò chuyện đi. – Cao trưởng phòng nhìn thấy ánh mắt của Hạ Vũ Đình, không khỏi run rẩy --- Hình như có chỗ nào đó không đúng lắm thì phải. ...

Chờ Cao trưởng phòng đi rồi...

- Kiểm ca! Kiểm ca ơi! – Hạ Vũ Đình điên tiết nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Cậu nghiêm túc thật sao? Thật sự muốn làm giáo viên ở trường chúng tôi sao?!

- Chứ không thì anh tưởng tôi đùa anh cho vui chắc? – Trương Tiểu Kiếm vắt chéo chân ngồi trên sofa: - Bây giờ làm bài rồi, giấy chứng nhận chứng chỉ các thứ anh cũng đã xem rồi. Không hài lòng điểm nào nữa? Nói đi, Kiểm ca cam đoan khiến anh hài lòng.

Hạ Vũ Đình: "..."

Đậu má nó chứ tao còn có thể nói được gì đây? Không hài lòng thì mày cam đoan đánh cho tao hài lòng chứ gì!

- Thế... - Hạ Vũ Đình chảy mồ hôi như thác, sớm biết vậy nên lựa chọn bộ môn khác...

- Lại định thi cái khác sao? – Trương Tiểu Kiếm châm điếu thuốc, nghiêm túc chém gió: - Môn nào cũng được, cứ vô tư đi, không được điểm tối đa coi như tao thua.

Có hệ thống chính là bình tĩnh như rứa!

- Đùng, không cần. – Hạ Vũ Đình ra sức lau mồ hôi.

Bây giờ xem ra không có khả năng đuổi hấn đi rồi. Lời đã nói ra như nước tát ra ngoài, chẳng lẽ còn có thể thu về được sao?

Không bằng... Làm cho hấn thử xem?

Đúng lúc lớp 2/9 (*) thiếu một giáo viên chủ nhiệm. Bằng trình độ hùng tàn của đám học sinh lớp đó...

(*) Tương đương với lớp 11A9 của trường học ở Việt Nam. Nhưng mà trường học của Trung Nhật Hàn không có phân chia khối A B C, mà là đánh số từ 1 trở đi.

Hừ hừ, không phải là mày rất giỏi cố vấn tâm lý sao? Vậy thì mày đi dạy bọn nó đi!

Đây đều là do mày tự chuốc lấy, woa ha ha ha ha ha ha!

- Kiểm ca, không bằng thế này đi. – Hạ hiệu trưởng cắn răng, bà nó liều mạng! Cứ bảo hấn dẫn đi! Nhưng trước đó phải nói rõ trước: - Đúng lúc lớp 2/9 của trường chúng tôi thiếu một giáo viên chủ nhiệm. Cậu thử dẫn lớp này nhé? Nhưng tôi phải nói trước đây, không thể đánh học sinh đâu! Bây giờ đánh học sinh là phải lãnh đủ hậu quả đấy! Tôi với cậu đều không chịu nổi đâu!

- Đùng đùa. – Trương Tiểu Kiếm hé miệng phun ra một vòng khói: - Người nghiêm túc lại còn có lòng thương như tôi, sao có thể đánh học sinh được chứ? Đương nhiên là tôi sẽ chỉ khuyên bảo bọn nó rồi.

Hạ Vũ Đình: "..."

Mày nói thế chính mày tin sao?! Đại ca giang hồ cơ! ĐM nó chứ mày vừa nghiêm túc còn vừa có lòng thương á?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Sau này có thể sử dụng “Thuyết giáo đỉnh cao” một cách hợp lý rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Kiểm ca. – Hạ Vũ Đình vội vàng rót ly nước trà cho Trương Tiểu Kiếm: - Tôi nói nghiêm túc đấy. Bây giờ thật sự là không thể trừng phạt học sinh được đâu...

- Cứ yên tâm đi. – Dù sao thì Trương Tiểu Kiếm cũng là Tesla Trooper, sao có thể đánh học sinh được chứ? Cho nên trả lời vấn đề này không có áp lực: - Tôi cũng chỉ chơi cho vui thôi, nói không chừng sẽ rời đi bất cứ lúc nào, nhất định sẽ không đánh đấm, anh yên tâm đi.

Hạ Vũ Đình: “...”

Tổ sư nó lật bàn! Sợ mày sẽ rời đi bất cứ lúc nào nên tao mới lo lắng! Mày quấy rối rồi đến lúc đó tao đi tìm thằng nào giải quyết đây hả đậu má?!

Còn nữa, đậu má nó chứ rốt cục là chuyện gì xảy ra?! Chỉ nghe thấy người ta nói là giáo viên là vì yên ổn, chứ còn người làm giáo viên như mày chỉ vì chơi cho vui, tao sống lâu thế còn chưa từng nhìn thấy!

Nhưng nói vậy, trước không nói đến những thứ khác, ít nhất thì danh dự của thằng này... còn chưa có vấn đề gì?

Ít nhất hôm nay hứa hẹn đến giải quyết bọn côn đồ thì đến thật, không có cảm tiền bỏ chạy.

- Vậy... Được rồi. – Hạ Vũ Đình đồng ý thật cẩn thận: - Kiểm ca, vậy thì chúng ta ký một hợp đồng dạy thay lâm thời đi. Nhưng tôi nói trước nhé, không thể nảy sinh ý tưởng vớ vẩn gì với học sinh trường chúng tôi đâu đấy. Tôi nhất định sẽ giám sát chặt chẽ điểm này...

- Được rồi được rồi. – Trương Tiểu Kiếm có chút không kiên nhẫn: - Chỉ dạy có mấy ngày thôi mà nhìn anh cẩn thận chưa kia. Bảng diện mạo của tôi thì có làm dãi với học sinh được đây? Nếu là anh thì anh làm được sao?

Hạ Vũ Đình: “...”

Cũng đúng... Nếu như những nữ sinh kia có thể coi trọng diện mạo như thế này, thế thì bố mày đành phải bỏ tay...

Trương Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Đúng rồi, tiền lương! Một tháng lương của giáo viên chỗ các anh là bao nhiêu thế?

Hạ Vũ Đình:

- Chín nghìn đến mười hai nghìn...

Trương Tiểu Kiếm:

- Tính theo ngày. Một ngày bốn trăm. Không vấn đề gì chứ?

- Không vấn đề! Tuyệt đối không thành vấn đề! – ĐM nó chứ còn có thể có vấn đề gì? Chỉ cần mày không quấy rối thì tiêu tiền chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi!

Hai người lập tức ký một bản hợp đồng dạy thay lâm thời. Cùng lúc đó, hệ thống cũng xuất hiện phương thức đánh giá cấp bậc.

Hệ thống:

- Thành công đạt được thân phận giáo viên chủ nhiệm dạy thay lâm thời. Phương pháp phân chia đẳng cấp: Thứ tự của lớp trong đợt thi tháng lần sau: Hạng tám – Thanh đồng, hạng bảy – Hắc thiết, hạng sáu – Bạch ngân, hạng năm – Hoàng kim, hạng tư – Bạch kim, hạng ba – Kim cương, hạng nhì – Vương giả, hạng nhất – Không có khả năng.

Hệ thống:

- Từ thanh đồng trở xuống, trừ 10 điểm khả năng sex.

Trương Tiểu Kiếm vừa thấy bảng phân chia đẳng cấp này, kinh ngạc ngay tại chỗ!

Thi tháng xếp hạng nhì toàn khối mới được vương giả?!

Tổ sư...

Bây giờ là ngày mấy?! Thi tháng nha! Cho dù hôm qua mới thi xong đợt thi tháng trước, vậy thì nhiều nhất chỉ còn một tháng thôi!

Hơn nữa lại còn nói rõ ràng, không có khả năng đạt được hạng nhất... Có nhất thiết phải đả kích người khác như thế không hả?!

Quan trọng nhất là, không đạt được thanh đồng lại còn trừ điểm khả năng sex!

10 điểm!

Trương Tiểu Kiếm:

- Chờ chút, hệ thống, cậu nghiêm túc à? Lần trước làm công đồ sao lại không có cái này?

Hệ thống:

- Lần đó chưa kịp nói cậu đã là thanh đồng rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Ê này... - Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi, vội hỏi: - Hạ hiệu trưởng, vừa rồi anh mới nói tôi sẽ dẫn lớp nào?

Hạ Vũ Đình chỉ vào một tòa nhà dạy học ngoài cửa sổ:

- Lớp 2/9. Tiết học bây giờ của bọn họ hẳn là tiết tự học. Cậu đi vừa đúng lúc.

- OK. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Vậy thì tôi đi xem thử xem.

Nhìn Trương Tiểu Kiếm rời khỏi văn phòng, Hạ Vũ Đình tức đến mức cắn răng:

- Cao trưởng phòng! Đệt con bà mày chờ đó cho tao! Việc này còn chưa xong đâu! Chưa xong đâu!

...

Trương Tiểu Kiếm đi ra văn phòng hiệu trưởng, đi bộ đến tòa nhà dạy học, vừa đi vừa nghĩ: "Đậu má nó chứ hạng nhìn mới là level vương giả, cũng không biết thành tích bình thường của đám học sinh này là thế nào..."

Vừa nghĩ đến đây, hắn đi ngang qua sân bóng rổ, có một học sinh đang đi tới. Trương Tiểu Kiếm vừa thấy lông vàng đầy đầu học sinh kia, lập tức vui vẻ, đây không phải là cái thằng Quan Bằng Phi vừa bị mình "thuyết giáo đỉnh cao" đó sao? Hắn không đi học đi loanh quanh ở đây làm gì?

Trương Tiểu Kiếm:

- Ê, cậu kia, lại gặp mặt. Cậu đang làm gì đấy hả?

- Sao lại là ông? - Quan Bằng Phi vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, không khỏi giật nảy cả mình: - Ông muốn làm gì?

- Không có gì. - Trương Tiểu Kiếm mỉm cười giống như ông chú biến thái muốn mua kẹo que cho loli vậy: - Chỉ muốn hỏi một tí, cậu học lớp nào?

- Tôi 2/9. - Nghe thấy không phải là thuyết giáo, Quan Bằng Phi ập tức thả lỏng: - Có việc sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao đệt! Thằng này lại là lớp 2/9 à? Không phải là lớp của tao sao?!

Sau này có thể sử dụng "Thuyết giáo đỉnh cao" một cách hợp lý rồi!

- He he he he... - Trương Tiểu Kiếm càng cười vui hơn: - Tôi là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp các cậu, chủ yếu phụ trách cố vấn tâm lý. Cậu không vào lớp học đi, loanh quanh ở đây làm gì? Chẳng lẽ là có vấn đề tâm lý cần được cố vấn?

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Quan Bằng Phi!"

- Ông ông ông... Sao ông lại có thể là giáo viên chủ nhiệm của lớp bọn tôi được?! - Quan Bằng Phi lập tức sợ đến mức mắt hồn mất vía. Cái tên trước mắt này biết giật điện người khác á! Hắn quay tròn con mắt, sau đó ánh mắt chợt sáng lên, chỉ vào khán đài bên cạnh sân bóng rổ kêu lên: - Tôi đến gọi người! Tiêu Thần Tâm! Lớp trưởng lớp tôi! Có việc gì ông tìm cô ấy đi, tôi về trước đây!

Hắn nói rồi xoay người muốn chạy, lại bị Trương Tiểu Kiếm kéo lại:

- Chờ chút, cậu vừa nói cái gì? Tiêu Thần Tâm cũng là lớp chúng ta sao?

- Ah? Ông quen cô ấy à? - Quan Bằng Phi hiển nhiên là sùng sốt một chút, sau đó lập tức nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác: - Chẳng lẽ ông tới trường học bọn tôi là vì cô ấy?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Anh mày đến đây là vì điểm thuộc tính. Mày nhìn anh kiểu gì thế hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói nhảm ít thôi, gọi nó lại đây!

- Tâm Tâm! – Quan Bằng Phi vội kêu to: - Giáo viên tìm cậu!

- Oh... - Nghe thấy tiếng gọi của Quan Bằng Phi, Tiêu Thần Tâm lập tức chạy xuống từ trên khán đài, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm liền cười nói: - Thầy, không ngờ lại gặp lại.

Đợi đến gần đó, Quan Bằng Phi nói trước:

- Tâm Tâm, cái ông này chính là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp mình. Giao cho cậu đây, tớ về trước tự học đây.

Nói xong chạy luôn.

Tiêu Thần Tâm:

- Thăng này sao thế? Thấy ma à? Trước kia chỉ có giáo viên thấy hắn liền chạy, hôm nay sao lại đảo ngược vậy?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng: - Trải qua sự hướng dẫn chỉ bảo từng bước của thầy, có lẽ hắn đã được lương tâm dẫn dắt, muốn cải tà quy chính --- Không nói chuyện này, nghe nói em là lớp trưởng lớp 2/9?

Tiêu Thần Tâm gật đầu:

- Dạ đúng. Sao vậy thầy?

Trương Tiểu Kiếm:

- Tôi nhớ rõ tiết học của lớp bây giờ, hình như là tiết tự học. Em không vào tự học, chạy đến đây xem bóng rổ làm gì?

Tiêu Thần Tâm cười hi hi:

- Đương nhiên là đến đây xem trai đẹp rồi.

Trai đẹp? Cái gì cái gì?

Ai biết Trương Tiểu Kiếm đang suy nghĩ, đã thấy có một đám thiếu nữ xông vào sân bóng rổ như một con gió, vừa chạy còn vừa gọi:

- Các chị em, nhanh đi xem Văn Kiêu ca!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có nhất thiết phải điên cuồng như thế không hả?!

Trương Tiểu Kiếm theo bản năng nhìn thoáng qua, ai biết vừa thấy lập tức hoảng sợ. Giờ này chẳng qua đang là giờ đi học bình thường, nhưng trừ một lớp đang học thể dục, trên sân bóng rổ lại có ít nhất hơn tám mươi người vây quanh!

Tổ sư nó chứ phòng chừng còn có không ít người trốn học đi xem bóng! Hơn nữa đa số còn đều là nữ sinh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chẳng lẽ cách mở cửa của tao không đúng?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Em nói trai đẹp, đang đánh bóng rổ? – Trương Tiểu Kiếm hỏi Tiêu Thần Tâm: - Ở đâu?

- Chính là số tám kia kìa. – Tiêu Thần Tâm chỉ vào một người thanh niên vóc dáng cao lớn cường tráng: - Sao? Đẹp trai chứ?

Trương Tiểu Kiếm nhìn kỹ, Tiêu Thần Tâm nói người số tám kia, thân hình cao ráo, mái tóc ngắn, nước da màu nâu đồng khỏe mạnh, mày rậm mắt to,

bộ dạng có vẻ giống như Cổ Thiên Nhạc. Trương Tiểu Kiếm buột miệng nói:

- Tham Ngoạn Lam Nguyệt? (*)

Tiêu Thần Tâm "..."

(*) Tên một game online của Trung Quốc. Đây là một thành công điển hình của marketing, tức là thực tế game này chỉ bình thường thôi không có gì đặc sắc, nhưng marketing thành công khiến cho nó trở thành một game nổi tiếng được nhiều lời khen ngợi. Ở đây Trương Tiểu Kiếm có ý ám chỉ nhân vật "trai đẹp" (Văn Kiều ca) kia không có gì đặc biệt nhưng được các nữ sinh tăng bốc quá mức.

- Mới không phải đâu! – Tiêu Thần Tâm cá giận: - Đó là giáo viên chủ nhiệm lớp 2/1 đó, dạy hóa cho lớp bọn em, chơi bóng rổ cực tốt, giảng bài cũng cực kỳ thú vị. Hắn đã từng sáng tạo ra kỳ tích nâng đỡ hai lớp cấp thấp trở thành lớp trình độ cao đó. Là idol trong lòng rất nhiều nữ thần của trường bọn em đó!

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm: - Cũng thường thôi.

Chủ nhiệm lớp 2/1? Nếu không có gì ngoài ý muốn, 2/1 hẳn là lớp hạng nhất trong toàn trường nhỉ?

Hệ thống đều thăng thần cho một lời đánh giá "không có khả năng" thì tháng vượt qua hẳn sao?

- Thường thôi... - Trương Tiểu Kiếm cười cười: - Bộ dạng xác thực là có chút đẹp trai thôi...

Hắn vừa nói đến đây, một nữ sinh vội gọi Tiêu Thần Tâm:

- Tâm Tâm, cậu nói chuyện với cái tên xấu đầu xấu đốn thế làm gì? Nhanh đến xem Tổng lão sư thi đấu đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày tới đây cho tao! Có tin tao cho mày hiểu rõ cái gì gọi là "thuyết giáo đỉnh cao" không hả?!

- Hi hi, thầy đừng nóng giận. – Tiêu Thần Tâm che miệng cười, sau đó nhìn kỹ Trương Tiểu Kiếm: - Nói thật chứ, trừ việc xấu xí một chút, nhưng thần thái của thầy vẫn rất tốt mà. Sao vậy? Có ý đến tìm em, là có ý tưởng gì với em à? Người ta dạy thì tốt lắm nha...

Nàng nói rồi cố ý ưỡn bộ ngực...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ai nha, bộ ngực của cô nương này hơi bị ác đấy, phải giáo dục cho thật tốt!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp nắm cổ áo Tiêu Thần Tâm: - Trái lại, tôi rất có ý tưởng phải dạy cô chăm chỉ học tập như thế nào đấy! Cô là lớp trưởng đúng không? Tìm giúp tôi một tờ phiếu điểm dự thi của lớp cô, tôi phải xem một chút.

Tiêu Thần Tâm: "..."

Cái tên này lại không có phản ứng gì khi bị mình quỳn rữ?! Rốt cục thì hắn có phải là đàn ông hay không?! Chẳng là hẳn là gay?!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Tiêu Thần Tâm!"

- Phiếu điểm sao? Vâng. – Tiêu Thần Tâm rời xa Trương Tiểu Kiếm một mét trong nháy mắt, rồi nói: - Đi thôi, ở trong học bàn của em á, em dẫn thầy đi lấy.

- Rồi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu.

Ai nha, đây chính là giáo viên chủ nhiệm, thật là mộng ảo quá đê, he he he... Các em học sinh thân ái, hãy chờ "Thuyết giáo đỉnh cao" của thầy đi nhé!

Hai người lập tức đi về phía lớp học, vừa đi Tiêu Thần Tâm vừa hỏi:

- Thầy dạy môn gì thế?

- Khụ khụ... - Nghe câu hỏi này, Trương Tiểu Kiếm không khỏi ho khan một tiếng: - Cố vấn tâm lý.

Tiêu Thần Tâm: "..."

Môn học này được lắm!

- Cố vấn tâm lý sao... - Tiêu Thần Tâm lấp lửng thật lâu cũng không nói được lời nào, cuối cùng ghen một câu: - Rất tốt...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đó không phải đương nhiên sao? Nói thế nào thì bây giờ anh cũng được xưng là Lôi Điện Pháp Vương nhà...

Vừa nói xong đã đến cửa phòng học lớp 2/9, đi vào!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại phải đi ra...

Ngẩng đầu nhìn bảng tên lớp trên cửa, Trương Tiểu Kiếm lâm bầm:

- Là lớp 2/9 không sai, chẳng lẽ cách mở cửa của mình không đúng?

Thật ra cũng không trách được Trương Tiểu Kiếm khó hiểu, bởi vì lúc này trong lớp 2/9, Trương Tiểu Kiếm đếm qua đếm lại đếm trước đếm sau mấy lần, cuối cùng xác nhận trong phòng học chỉ có hai người...

Trương Tiểu Kiếm nhìn Tiêu Thần Tâm:

- Tiết này là môn thể dục?

- Là tiết tự học. – Tiêu Thần Tâm cười hì hì nhún vai: - Từ từ rồi sẽ quen. Đúng là thể không sai đâu thầy ơi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hai người! Tiết tự học, trong phòng học chỉ có hai người!

Trong khoảnh khắc, Trương Tiểu Kiếm mê mang...

Học sinh lớp này đều là chuyện gì vậy? Trốn học quang minh chính đại thế sao?

Nhưng khiến hắn được an ủi một chút là, tuy rằng trong phòng học chỉ có hai người, nhưng ít nhất là có một người học tập rất chăm chỉ...

Đó là một cô bé khuôn mặt thanh tú, cột tóc đuôi ngựa đơn giản, đang cúi đầu chăm chú làm bài tập.

Bé ngoan thích học tập đó!

Trương Tiểu Kiếm lập tức đi qua, nhìn kỹ bài tập cô viết. Chữ viết được lắm, rất xinh đẹp, thoát nhìn rất bình thường mà...

Vì thế gõ nhẹ lên bàn cô bé, hỏi bằng giọng nói dịu dàng nhất:

- Em có biết học sinh lớp này đều đi đâu hết không?

Cô bé hiển nhiên là bị sợ hãi một chút, quay đầu nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, đỏ mặt tía tai tay chân luống cuống:

- Bọn họ... Ừm... Em cũng... Hình như là... Đi đâu đó... Hơn nữa... Có lẽ... Em cũng không biết... Ở đâu...

Câu sau không ăn khớp với câu trước là sao vậy?

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi, tận lực càng mềm giọng hơn:

- Đừng vội, thầy chỉ hỏi tùy ý thôi. Học sinh lớp này đi đâu rồi?

Cô bé kia nói vội:

- Em... Em không biết rõ lắm... Có lẽ bọn họ... Đi... Canteen hay chỗ nào đó... Thầy là ai?

Chỉ nói có mấy chữ đó thôi mà cô bé này đã chảy mồ hôi đầy trán, Trương Tiểu Kiếm thấy vậy không hiểu ra sao.

- Đừng hỏi nữa. – Tiêu Thần Tâm nhún vai: - Hỏi không rõ.

- Chuyện gì vậy? – Trương Tiểu Kiếm nhìn Tiêu Thần Tâm: - Tên cô bé là gì?

- Tên nó là Đường Văn Đình, biệt danh “Hết chịu”. – Tiêu Thần Tâm giới thiệu: - Có nghĩa là “khiến người ta chịu hết nổi” đó, hình tượng chưa?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Đúng là hình tượng. – Trương Tiểu Kiếm lau mồ hôi lạnh một phen, vấn đề của Đường Văn Đình rất lớn nhỉ, sau này phải nghĩ cách khiến cô bé khôi phục bình thường. Hạ quyết tâm trong lòng, lại chỉ vào đầu mình, hỏi nhỏ:

- Thế thì chỗ này của nó...

- Hồi nhỏ không biết nó gặp phải chuyện gì, học tập đến mức đầu óc mụ mẫm, chẳng biết cái gì khác ngoài học tập cả. – Tiêu Thần Tâm thở dài khe khẽ, nói: - Mỗi lần kiểm tra đều là hạng nhất cả khối, nhưng một khi bảo nó làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm hỏng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vấn đề lớn quá rồi đấy.

- Vậy thì bên kia... - Trương Tiểu Kiếm chỉ vào một học sinh khác: - Tình huống của cô này là sao?

Nữ sinh kia đang ngủ say khò khò, trên bàn học đặt một chiếc kính gọng đen và nửa bình nước khoáng, có lẽ là học tập mệt mỏi nên tranh thủ thời gian ngủ bù.

Hắn là bình thường nhỉ?

Chung quy cặp kính gọng đen kia đã bán đứng cô nàng, hừ hừ!

Trương Tiểu Kiếm đi qua định chọc chọc bảo cô nàng thức dậy, nói kiểu thì gì mình cũng là thầy giáo, gọi học sinh thức dậy là lý lẽ hiển nhiên. Ai biết đang chuẩn bị động thủ, Tiêu Thần Tâm lại chọt kêu to:

- Chờ chút!

Trương Tiểu Kiếm sợ giật mình:

- Sao thế?

- Thầy dám đụng vào Băng tỷ lúc ngủ à! – Tiêu Thần Tâm chạy đến cuối phòng học cầm lấy một cây lau nhà, cẩn thận đi đến phạm vi cách “Băng tỷ” chừng hai mét, thế mới cầm cây lau nhà nhẹ nhàng chọc rồi chọc lên lưng “Băng tỷ”. Cô chọc một lúc, sau đó chui xuống dưới gầm bàn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đây... Đây là ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bố mày còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm nhìn mà không hiểu ra sao, đang lúc lòng đầy nghi hoặc, sau đó hắn lập tức hiểu được rất cục vì sao lại như thế...

- A A A A A!! – Một tiếng thét long trời lở đất vang lên, “Băng tỷ” cầm bình nước khoáng trên bàn ném về phía người đứng gần nhất: - Thằng mặt loz nào quấy rầy tao ngủ?! Đi chết đi! Muốn chết thì nói, bà mày tiền đưa mày một đoạn đường!

“Bốp!”

Bình nước khoáng đập vào ngay giữa trán Trương Tiểu Kiếm, sau đó “lạch cạch”, rớt xuống đất...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

“Băng tỷ” phun trào một lát, xong rồi mới ngáp một cái thật dài, xoa mắt lẩm bẩm:

- Mệt quá đi...

Vừa xoa vừa đeo kính, ánh nửa mở nửa khép, còn lắc đầu liên tục, nhìn chung quanh, tốt cục nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, mệt mỏi hỏi:

- Mới đến à? Không có việc gì thì tao ngủ tiếp đây...

Bây giờ Trương Tiểu Kiếm rốt cục hiểu rồi.

Vì sao lớp bọn họ thiếu giáo viên chủ nhiệm...

Lúc này Tiêu Thần Tâm đi tới, lắc cánh tay Băng tỷ nói:

- Băng tỷ, đây là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp chúng ta. Nhanh tỉnh lại nhanh tỉnh lại.

Nói rồi còn không quên giải thích với Trương Tiểu Kiếm:

- Băng tỷ, tên đầy đủ là Phương Dịch Băng, đang ngủ mà bị đánh thức thì sẽ rất tức giận. Lúc chị ý ngủ mà ai dám gọi chị ý thì tuyệt đối là người chặn giết người Phật chặn giết Phật, chụp được cái gì ném cái đó. Giáo viên chủ nhiệm trước kia không tin chuyện này, bị Băng tỷ đâm compa vào bệnh viện rồi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ điểm này!

Quan trọng nhất là không thể không nhớ kỹ! Đậu má nó chứ chuyện này có liên quan chặt chẽ tới an toàn sinh mệnh đây!

Bố mày còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa!

- Thôi, tôi nên xem phiếu điểm trước thì hơn. – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng chạy ra xa một chút, để tránh bị ngộ thương. Hay là nên xem thuộc tính trụ cột của lớp trước rồi hẵng nói. Nói thế nào thì thành tích cao hay thấp mới là chủ yếu quyết định mình có thể lấy được bao nhiêu điểm thuộc tính.

- Ở đây nè. – Lúc này Tiêu Thần Tâm đã tìm được phiếu điểm, đưa đến trên tay Trương Tiểu Kiếm - Thành tích thi tháng lần trước của lớp bọn em Bình thường thôi, thầy xem thử đi.

Thành tích bình thường? Nói thế có nghĩa là tạm được đúng không?

Trương Tiểu Kiếm cầm lấy phiếu điểm bắt đầu xem.

Toán học: "Đường Văn Đình: 98, Tiêu Thần Tâm: 36, Quan Bằng Phi: 26, Phương Dịch Băng: 23... Điểm trung bình: 27,5."

Ngữ văn: "Đường Văn Đình: 91, Tiêu Thần Tâm: 38, Quan Bằng Phi: 30... Điểm trung bình: 29."

Tiếng Anh: "Đường Văn Đình: 93... Điểm trung bình: 22."

Vật lý: "Điểm trung bình: 19..."

Cuối cùng là thành tích và thứ hạng toàn khối: Điểm trung bình 293,4, xếp thứ mười.

Hạng nhất: 2/1. Hạng nhì: 2/3. Hạng 3: 2/2...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quả nhiên hạng nhất là cái tên Tống Văn Kiều gì gì đó...

Tiếp tục nhìn xuống, sau đó một dòng chữ bên dưới khiến Trương Tiểu Kiếm buồn bực: Tổng điểm trung bình chênh lệch với hạng chín: 8,3... Tổng điểm trung bình chênh lệch với hạng nhất: 37,8 điểm.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má nó chứ, đây không phải là cho không điểm thuộc tính! Tổ sư nó chứ quả thực là khó khăn cấp địa ngục á đậu má!

Lớp kiểu này thì đừng nói đến level vương giả, muốn được thanh đồng đã rất khó khăn rồi!

Chẳng lẽ khả năng sex của bố mày thật sự phải bị trừ mất 10 điểm?!

Không được, cứ thế mãi thì không được. Nhất định phải nhanh chóng gọi các học sinh trở về, chuẩn bị đi học thôi!

- Tiêu Thần Tâm – Trương Tiểu Kiếm nói: - Biết học sinh lớp chúng ta đều đi đâu hết rồi không? Mau gọi về hết đi.

- Em cũng không biết. – Tiêu Thần Tâm nhún vai: - Nhưng Băng tỷ nhất định biết.

Trương Tiểu Kiếm nhìn Phương Dịch Băng buồn ngủ lắc lư...

“...”

Thời gian là vàng bạc nhá đầu má, nhất định phải làm việc trước khi cô nàng ngủ!

- Phương Dịch Băng, – Trương Tiểu Kiềm vội kéo lấy cô: - Trước giúp thầy gọi các học sinh trở về đã!

- Oh... Vâng. – Xem ra Băng tỷ này ngoại trừ việc bị đánh thức lúc ngủ thì sẽ nổi giận, bình thường vẫn tương đối dễ thương lượng: - Chờ em gọi điện báo bọn họ trở về đi... Ah... Sắp tới tiết thứ năm rồi à...

Trong khoảnh khắc, Trương Tiểu Kiềm chỉ cảm thấy con nhóc này lại khá ái đến thế, nhìn khuôn mặt oval đáng yêu kia, nhìn cặp mắt kiếng đáng yêu kia, nhìn tóc mái và đuôi ngựa đáng yêu kia...

Nhưng chờ đến khi Băng tỷ lấy ra một chiếc iPhone 7 Plus từ trong túi sách, bắt đầu gọi điện thoại cho mọi người, nước mắt Trương Tiểu Kiềm lập tức tuôn rơi...

- Đại Dương, đầu xanh chúng mày có phải là lại đi đánh nhau rồi không hả? Nhanh rút lại đây cho bà, tiết sau là môn của nữ thần, nhanh chóng!

- Áo Ba Lư (*), bà cụ mày chứ đừng có lên QQ chơi cờ tướng với mấy ông già kia nữa, quay lại ngay lập tức! Không thì đập chết cụ mày!

(*) Tên phiên âm tiếng Trung của cựu tổng thống Mỹ Obama là Áo Ba Mã, cho nên Áo Ba Lư là kiểu đá xéo tên của ông.

- Đinh tử, đừng sóc lọ nữa, lập tức dẫn người về đây hết đi! Hạp hạp!

- Gia cầm, đừng đi dạo ngoài đường nữa, lát nữa tan học còn đầy giờ cho mày đi dạo, quay trở lại ngay. Cái đệ, đừng có thương lượng với tao, nếu không tao cho mày biết tay!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Mồ hôi như thác nước.

Mồ hôi như thác nước đổ ào ào.

Đây... Đây chính là học sinh lớp 2/9 sao?

Phương Dịch Băng gọi điện thoại kêu người xong, hai mí mắt lại dính vào nhau, mơ mơ màng màng nói:

- Rồi, em gọi mọi người rồi đó, thầy cứ làm việc đi, em ngủ lát đã... Mệt quá...

Nói rồi bò ra bàn, chỉ trong chớp mắt đã ngủ.

Trương Tiểu Kiềm nhìn mà run sợ trong lòng. Lúc này Tiêu Thần Tâm mới cười hi hi nói:

- Băng tỷ chính là chị đại của nữ sinh lớp bọn em đó, thầy đừng giận. Từ từ rồi sẽ quen thôi.

Quen... Quen dần là được...

Trương Tiểu Kiềm ho nhẹ mấy tiếng, sau đó nói:

- Bình thường mà, với tư cách là một giáo viên vĩ đại đã công tác nhiều năm, tôi còn từng dẫn những lớp lộn xộn hơn cả các em, đơn giản thôi. Phải biết rằng, tôi chính là giáo viên được hiệu trưởng đặc biệt mời tới, chuyên môn giúp các em cải tà quy chính.

Cải tà quy chính là thật, còn về chuyện đặc biệt mời tới...

Hạ hiệu trưởng: Không dám không theo, không dám không theo thôi...

Phải nói rằng Phương Dịch Băng quả không hổ là chị đại, chỉ trong thời gian chốc lát, đã có một đám nam sinh ào ào chạy vào, ai nấy mặt xám mày tro. Trương Tiểu Kiềm đếm sơ qua, ước chừng có mười mấy người.

Cầm đầu là một nam sinh ước chừng cao tới 1m85, vừa vào cửa nhìn thấy Trương Tiểu Kiềm, lập tức dẫn người xông tới, nhìn từ trên xuống dưới một loạt, sau đó quay đầu hỏi một thằng lông vàng trong đám người:

- Quan Bằng Phi, đây chính là giáo viên chủ nhiệm mới đến mà mày nói à? Đúng là rất xấu! Mày bị ông này mắng à?

Quan Bằng Phi gật đầu thật mạnh:

- Là ông đó!

- Mặt xấu thật, không biết trình độ thế nào.

- Đúng đấy, không được ổn lắm đâu, có được hay không thế?

Đối mặt với nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Trương Tiểu Kiếm lại biểu hiện cực kỳ bình tĩnh:

- Đánh nhau à? Nhìn bộ dáng của các cậu, không đủ sức đánh còn không chuẩn bị vũ khí đã đi rồi? Thế sao được. Có câu nói là “Thợ muốn giỏi thì phải có công cụ đầy đủ”, lần sau phải nhớ rõ dẫn theo chút đạo cụ.

- Yoo, xem ra thầy cũng là người trong giới? – Nam sinh cảm đầu vóc dáng cao hiển nhiên là trùm trong nhóm, vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói thế, không khỏi nổi lên hưng trí, vươn tay ngoắc ngón tay: - Em tên là Đường Văn Dương, bọn họ đều gọi em là Đại Đường. Không bằng hai ta thử mấy chiêu tí?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tại sao đi đến đâu cũng có người nhận ra anh mày thế?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đường Văn Dương vừa thốt ra lời này, cả đám nam sinh đều khen hay, đều suy nghĩ trong lòng: “Đại Đường từng học vật lộn chuyên nghiệp cơ, phải ra oai phủ đầu với ông thầy này trước đã! Nếu hấn tiếp nhận khiêu chiến thì phải thừa cơ đánh hấn một trận. Nếu không tiếp nhận thì chính là thắng nhất cày, sau này muốn bắt nạt kiểu gì cũng được, cũng giống như mấy ông thầy ăn hại trước kia ấy!

Các học sinh đều chờ xem kịch vui, nhưng mà Trương Tiểu Kiếm lại hoàn toàn không lo lắng.

Oắt con, thấy cái bộ dáng gấu con của chúng mày là biết rồi, một đám con nhà giàu ăn chơi phá phách mà thôi, việc gì cũng có gia đình che chở rồi nên mới có thể làm mưa làm gió ở nơi này. Nói cho chúng mày biết, làm thế đối với người khác còn được, nhưng đối với Kiếm ca của chúng mày thì không có tác dụng gì đâu!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Anh mày chính là truyền nhân võ thuật cổ điển chính công, từng luyện nội lực. Thừa dịp này luyện một chút, chúng mày đều tới hết đi!

Truyền nhân võ thuật cổ điển!

Từng luyện nội lực!

Á à, ông thầy mới tới này biết nỏ thật đấy!

Cái ĐKM nó chứ tao còn từng tu tiên đấy mà tin không hả? Hai ngày đầu đã Kim Đan rồi! Kẹt ở trong bệnh viện ấy! ĐKM nó đau chứ!

- Thật hay giả? – Đường Văn Dương lập tức mở to mắt, cười nói: - OK, luyện cái gì? Này á?

- Nó đi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu. Quan Bằng Phi lập tức đi đến bên cạnh lấy di động ra, sau đó nói với màn hình di động:

- Các anh em, bắt đầu live stream nhé, hôm nay chúng ta live stream đánh thầy giáo mới như thế nào!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, tụi mày còn chơi live stream?!

Cả đám cười hi hi ha ha bao vây, Đường Văn Dương cười nói:

- Thay đổi theo thời đại mà, không có người xem thì còn gì là thú vị chứ! Chúng ta chỉ so tài bình thường thôi mà. Chỉ có hai chúng ta, hay là bọn này đều tới? Đứng rồi, còn chưa biết nên gọi thầy như thế nào đâu.

- Gọi tôi là Kiểm ca thôi. – Trương Tiểu Kiếm thấy bọn này đều không phải thứ tốt, cực kỳ dứt khoát lấy điều thuốc ra châm lên rồi nói: - Đều tới đi, nếu có live stream thì đương nhiên là chơi lớn chút rồi.

Bên này hẳn chỉ thuận miệng nói thế thôi, ai biết Quan Bằng Phi đang làm live stream lại đột nhiên kêu to ----

- Đâu má, vậy mà lại có khán giả biết ông này, đợi tao hỏi tí! – Sau đó Quan Bằng Phi vừa xem di động vừa đọc cho mọi người nghe: - Comment của Tùm Lan Can Xé Ra Giường: Đây không phải là streamer chuyên live stream chém gió sao? Chờ phòng live stream của ông mấy ngày, không ngờ lại chạy tới đây làm giáo viên à?

Sau đó mắt chữ A mồm chữ O nhìn Trương Tiểu Kiếm

- Thầy, trước kia thầy từng làm live stream chém gió á?!

Đường Văn Dương: “...”

Tiêu Thần Tâm: “...”

Những người khác: “...”

Sau một thời gian im lặng ngẩn ngui...

- Ha ha ha ha ha ha ha ha! Thầy giáo của chúng ta có tài như thế sao?!

- Live stream chém gió! Thầy lại vĩ đại đến thế sao? Xin được vây xem đi!

- Trâu quá! Bình thường thầy chém gió như thế nào?

- “Anh chính à truyền nhân võ thuật cổ điển chính cống, từng luyện nội lực, chúng mày đều tới đi”... Ha ha ha ha! Thầy quả nhiên là biết chém!

Trương Tiểu Kiếm “bốp” một phát che trán.

Đâu má nó chứ thế giới này nhỏ đến thế sao?! Tại sao đi tới đâu cũng có người nhận ra anh mày thế?

Chỉ là làm giáo viên ở đây thôi mà ĐM nó chứ cũng bị người khác nhận ra...

- Khán giả kia còn nói... - Lúc này Quan Bằng Phi lại đọc: - Streamer này chuyên thuê người diễn, thuê diễn đủ các loại, hôm nay bọn mày không phải là diễn thuê chứ?

Sau đó nhìn mọi người:

- Khán giả bảo chúng ta là diễn thuê!

Đường Văn Dương hưng phấn nắm chặt tay:

- Nói với bọn họ, hôm nay cam đoan không phải là diễn thuê! Đều là sự thật!

Quan Bằng Phi tiếp tục live stream, lại đọc:

- Rồi rồi rồi, bắt đầu bắt đầu, live stream đi! Máy bay lớn đi tới!

Sau đó cười ha ha:

- Các anh em biểu hiện cho thật tốt vào. Có không ít khán giả nói chuẩn bị thưởng tiền kia!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mấy thứ đó hẳn là nên thưởng cho tao!

Vậy mà lại bị bọn mày cướp đi rồi!

- Được rồi được rồi, đừng dây dưa nữa. – Trương Tiểu Kiếm hút điều thuốc một ngụm, sau đó híp mắt: - Bọn mày đều tới đi. Tới tới tới! Hôm nay tao sẽ khiến chúng mày hiểu được chân lý của nội lực!

- Được thôi. – Đường Văn Dương cười he he: - Thế nghiệm bằng cách nào đây?

- Đầu giờ tay hết ra đây: - Trương Tiểu Kiếm cũng cười he he: - Xếp chồng bàn tay lên nhau đi. Đừng động đây. Hôm nay anh sẽ cho chúng mày biết, đừng chọc vào thầy giáo, nếu không thầy giáo vừa phóng nội lực, ngay cả bản thân thầy giáo cũng phải sợ đấy!

- Chỉ biết chém gió! – Đường Văn Dương hoàn toàn không tin, vươn thẳng bàn tay ra: - Tới đây đi, để tui xem thử xem!

- Tao tới tao tới! Thêm tao nữa!

Có người dẫn đầu, trong lúc nhất thời, mười mấy học sinh đều đặt tay chồng lên nhau.

Trương Tiểu Kiếm cười he he --- Đám oắt con, nếu không thì sao lại có câu nói, người trẻ tuổi, đều too young!

- Tao bắt đầu nhé. – Trương Tiểu Kiếm đặt tay lên trên cùng: - Chuẩn bị...

“Bùm bùm!! Roẹt ----!!”

Chỉ trong chớp mắt, trong màn hình di động của Quan Bằng Phi, cả đám người Đường Văn Dương đều run rẩy ngay lập tức, co giật cứ như là bị parkinson vậy. Sau đó chờ Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng đẩy tay, “rầm” một phát, hơn mười người gục ngã ngay lập tức!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36, +38, +42, +32...”

Quan Bằng Phi: “...”

Tiêu Thần Tâm: “...”

Cả đám đều sững sờ hết cả người!

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Không thấy rõ lắm! Tổ sư nó chứ vừa đặt tay lên đó, đột nhiên tất cả mọi người đều ngã?!

Khán giả trong phòng live stream lập tức mặc kệ!

“Streamer rác rưởi! Mày thuê diễn quá rõ ràng rồi nhé!”

“Đúng rồi đúng rồi, ĐM mày chứ tao cũng diễn được nhé! Thuê diễn viên quần chúng diễn là được thôi!”

“Mày cho rằng mày là đại sư Diêm Phuong (*) sao? Thời nào rồi mà còn biểu diễn cái này?”

(*) Đại sư Diêm Phuong: Phó chủ tịch khóa V hiệp hội võ thuật tỉnh Hà Bắc, ủy viên chính trị hiệp hội thương giới khóa thứ X Thạch Gia Trang. Ngày 24 tháng 6 năm 2012, một đoạn video lưu truyền trên mạng internet khiến mọi người đều biết, được xưng là “Tay đẩy Thái Cực mạnh nhất”, chỉ dựa vào sức gió của bàn tay khi đánh ra đã có thể đánh bại người khác.

Ngày 3 tháng 5 năm 2017, Diêm Phuong từng có một đoạn thời gian được mọi người gọi là đại sư Thái Cực, nhất là khi trong video, bà biểu diễn chiêu đánh người từ xưa, chỉ dựa vào sức gió của bàn tay khi đánh ra đã có thể khiến đối thủ bay xa mấy mét, quá mức khuếch đại. Thời gian đó, khi các loại võ công như Thái Cực dần dần được lan truyền, Diêm Phuong đánh người từ xa cũng bị kéo ra, cũng đã bị chứng minh, đó chỉ là một thủ đoạn lừa gạt người khác.

Quan Bằng Phi trợn mắt há mồm nhìn khán giả trong phòng live stream, ra sức giải thích:

- Đừng, thật sự không thể trách tui được! Thật không phải là diễn mà!

Túm Lan Can Xé Ra Giường: “Nói nhảm ít thôi! Tao đã biết nhất định là thuê diễn mà! Mày còn giải thích gì nữa?”

Quan Bằng Phi: “...”

Xong rồi, thế này thì có mọc miệng đây người cũng không biết giải thích kiểu gì mới rõ được!

Trong lúc đó Trương Tiểu Kiếm đã nghe thấy cuộc nói chuyện bên này, lập tức cười hi hi:

- Các anh em, chào mọi người nhá! lát nữa tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một trận nữa ha, khiến cho mọi người nhìn xem uy lực của quốc thuật Thái Cực truyền thống của chúng ta!

Cả đám người trong phòng live stream lập tức gào lên ---

“Mày thuê diễn quá mức không chuyên nghiệp rồi đó! ĐM mẹ nó giả dối đéo chịu được!”

“Đúng thế đúng thế, ai mà chẳng biết!”

- Cậu kia, Đường Văn Dương đúng không? – Trương Tiểu Kiếm ngoắc Đường Văn Dương: - Tới tới tới, hai chúng ta luyện riêng thử xem

- Đờ mờ ông nhất định là giờ trò... - Đường Văn Dương không phục: - Chờ tôi vạch mặt...

Sau đó đầu ngón tay của hắn bị Trương Tiểu Kiếm túm lấy!

- À, đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm túm đầu ngón tay của Đường Văn Dương, cười nói: - Tới, nhảy, ah, nhảy, ah, đúng đúng đúng, đi nhóc!

Hắn nói một chữ “nhảy”, Đường Văn Dương lập tức nhảy một phát, nghe lời ghê...

Chờ đến khi hắn nói “đi nhóc”, đẩy nhẹ một phát, Đường Văn Dương phải gọi là cấp tốc lùi về sau, thậm chí đụng ngã bàn!

Người xem trong phòng live stream lại càng nô tung lên ----

“Già giả giả! Định công mạnh nó chứ giả dối!”

“Đã bắt đầu đi lên mặt trong trường học rồi sao?! Đây là chiêu số gì vậy?”

“Các anh em, tao đã ghi video lại rồi! Upload lên internet đi! Đến lúc đó hắn sẽ biết cái gì gọi là giả vờ!”

“Đúng đúng đúng! Upload đi!”

Quan Bằng Phi che mặt ---- Xong rồi xong rồi, danh dự của tao, đã bị hủy hoại triệt để rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Có giỏi thì viết luôn ba mươi nghìn chữ đi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Quan Bằng Phi còn đang buồn bực, nhưng Trương Tiểu Kiếm thì đã chơi vui quên trời đất nha --- Động Huyền Từ Tam Thập Lục Tấn Thủ nhé các anh em, khó có cơ hội được dùng một lần, nhìn xem điểm số khiếp sợ kiếm được kia...

- Ah, đúng, đi đi đi đi, đi nhóc!

- Nhìn thấy chiêu này của tao chưa? Chiêu này gọi là “Đánh Trâu Qua Núi”, nội kinh, biết cái gì là nội kinh không?

- Không biết à? Thế thì tôi cho các em nghe nhé. Nội kinh được chia làm nội công mềm và nội công cứng. Nội công cứng chính là phải chạm vào vật thể thì mới có hiệu lực, có thể khiến cho vật thể bị đánh bị hư hỏng nghiêm trọng, lực lượng sẽ tăng lên mấy lần, mà bản thân mình thì không bị tổn thương chút nào. Còn về nội công mềm ấy, thì không cần tiếp xúc trực tiếp với vật thể bị đánh mà đã có thể khiến cấu tạo nội bộ và hình dạng của vật thể bị vặn vẹo, hoặc là khiến vật thể di chuyển vị trí, cũng chính là nội công bay vút và tôi vừa sử dụng...

“Điểm số khiếp sợ +22, +24, +26, +23...”

- Tới tới tới, tôi lại dạy cho cậu một chiêu. – Trương Tiểu Kiếm lại túm lấy đầu ngón tay của Đường Văn Dương...

Dù sao cũng là lão đại mà, lúc này lão đại không hi sinh thì thằng nào hi sinh, đúng không?

- Đau! Đau! – Bị Trương Tiểu Kiếm túm lấy ngón tay, Đường Văn Dương sợ đến mức nhảy cẫng lên, toàn thân mềm nhũn, lại nghe thấy Trương Tiểu Kiếm còn đang cười hi hi giảng bài cho hắn nghe:

- Ah, hình như vừa rồi tôi nói không đúng lắm, cái này phải gọi là “Nông Thôn Bao Quanh Thành Thị”, đánh năm ngón không bằng bẻ gãy một ngón...

- Thầy! Em phục rồi! – Đường Văn Dương chảy mồ hôi đầy đầu cầu xin tha thứ. Tổ sư nó chứ thật lòng bị kịch quá cơ!

Ông này là thằng cuồng giết điện Dương đại sư Dương Vĩnh Tín (*) đội mặt nạ da người chạy tới sao?

(*) Dương Vĩnh Tín (Sinh ngày 21/6/1962) là nhà tâm thần học nổi tiếng ở Trung Quốc. Ông từng phát minh ra phương pháp “cai nghiện internet” bằng trị liệu điện giật, cũng sáng tạo ra trung tâm trị liệu thiếu niên nghiện internet từng rất nổi tiếng ở TQ. Bởi vì phương pháp trị liệu này bị sử dụng bắt buộc ở trong trung tâm, nên nó gây ra khá nhiều tranh cãi trong xã hội. Nhưng Dương Vĩnh Tín khẳng định một mực cho rằng đã có 90% thanh thiếu niên

nghiên internet được cai nghiện thành công sau khi sử dụng phương pháp trị liệu này. (Thông tin từ Wikipedia Chinese, các bạn có tìm hiểu thêm thông qua Google)

Quả nhiên vừa nghĩ đến đây, đã nghe thấy Kiếm ca nói:

- Oh, đúng rồi, tôi là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp các cậu, chủ yếu phụ trách cố vấn tâm lý.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +58 đến từ Đường Văn Dương!”

Đường Văn Dương: “...”

Quả nhiên là thắng cuồng giặt điện!

Đến đây, đám người Đường Văn Dương đã hoàn toàn chịu phục. Quan Bằng Phi cũng không dám live stream nữa, vội vàng trở về chỗ ngồi.

- De Marcia! (*)

(*) Tên một server trong LOL, được xem là biểu tượng của chính nghĩa, lương thiện và dũng cảm. Cho nên các bạn hiểu, một dạng giống như là mấy thằng trẻ trâu xem “5 anh em siêu nhân” tàu hỏa nhập ma cả ngày đòi biến thân thành siêu nhân xanh hồng vàng trắng gì ý ỳ=))

Cả bọn Đại Đường vừa vào bàn ngồi xong, cửa lại bị đá văng “bùm” một phát, một nam sinh hai tay cầm cây lau nhà xông vào, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức xoay ngược cây lau nhà đâm vào giữa hai chân của Trương Tiểu Kiếm.

- Vì chính nghĩa!

Chính nghĩa cái đầu mày!

Trương Tiểu Kiếm đập bay cây lau nhà.

- Trở về chỗ ngồi ngay cho bố! Đệt mẹ!

Chỉ chốc lát sau, lại có năm sáu nam sinh bước vào, mỗi người đều hô khẩu hiệu:

- De Marcia! Đội trưởng Teemo đang chờ lệnh! Nổ tung! Nổ tung tất cả!

Đang sau còn có mấy tiếng gọi như ca hát:

- Chỉ cần tôi ở đây, sẽ không khiến cho mọi người gặp phải khổ cực...

Sau đó là một câu cuối cùng:

- Vì bộ lạc!

Ô cái đệt mẹ! Cái câu “Vì bộ lạc” của mày chen vào đấy làm gì thế hả?

Tàn thuốc trong miệng Trương Tiểu Kiếm rớt cả xuống đất, vung tay lên:

- Đều trở về chỗ ngồi ngay lập tức cho bố!

Lại chờ một lát, lúc này là cả đám nữ sinh chạy về, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức ào ào vây quanh ----

- Băng tỷ, đây chính là giáo viên chủ nhiệm mới mà chị nói đấy à?

- Các chị em đón khách nào!

- Thầy ơi, thầy thích kiểu nữ sinh như thế nào? Thầy xem em thế nào? Người ta ngoan hiền lắm nha!

- Thầy, add wechat đi, tối nay ba mẹ người ta đều không ở nhà, người ta sợ lắm cơ...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má nó chứ bố mày đi nhằm vào Di Hồng viện sao?!

Chỉ trong chớp mắt, mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo Trương Tiểu Kiếm!

Cho dù đối mặt với đám Đạo Phiến hần cũng chưa từng khăn trương đến thế.

“Ảo giác, nhất định là ảo giác! Là cạm bẫy của lũ nhóc! Mấy con nhóc này nhất định là định quyến rũ mình, nếu mình cắn câu thì sẽ rớt vào bẫy! Bình

tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh!”

- Khụ khụ... - Suy nghĩ như vậy, Trương Tiểu Kiếm ho mạnh một tiếng: - Được rồi, mọi người im lặng trước đi!

Đám nữ sinh còn đang nhỏ giọng bàn tán, ai biết không bao lâu sau các cô đã phát hiện có điểm nào không thích hợp cho lắm...

Sao hôm nay bọn nam sinh lại thành thật thế?

Nhất là Đường Văn Dương, vậy mà lại ngồi nghiêm chỉnh, cực kỳ đứng đắn luôn!

Có kỳ quái!

Trước xem thử cái ông này nói thế nào đã!

- Được rồi, mọi người im lặng đi. — Trương Tiểu Kiếm nhìn học sinh cả lớp nói: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, các em có thể gọi tôi là Kiếm ca. Từ nay trở đi tôi chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp các em. Tôi chủ yếu phụ trách cố vấn tâm lý. Sau này mọi người có chuyện gì suy nghĩ không rõ thì cứ việc đến tìm tôi.

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu:

- Mọi người quan tâm nhiều hơn. Có chuyện gì khó khăn cứ việc nói với thầy. Với tư cách là một giáo sư nhân dân vinh quang, một người làm vườn vất vả cần cù, học sinh gặp phải khó khăn gì, thì nhất định phải ra tay giúp đỡ!

Hắn nói rất nghiêm túc, nhưng tiếc là đám học sinh bên dưới không nể mặt...

- Thầy biết giặt quần áo không vậy? — Một nữ sinh cười hi hi đứng lên hỏi: - Giặt bằng tay ấy, không phải giặt bằng máy đầu nha.

- Đó là tất nhiên rồi. — Trương Tiểu Kiếm há mồm chém luôn: - Lúc còn đi học anh mày giặt quần áo siêu trùm nhé!

- Thầy giỏi ghê nha! — Nữ sinh kia không đỏ mặt không hoảng hốt, đôi mắt to trong veo nhìn hắn: - Vậy thì tối nay thầy đến nhà em giặt quần áo giúp em được không nha? Người ta còn có rất nhiều quần lót lưới giặt nè, muốn màu nào cũng có đó nha! Nếu như thầy thích thì em tặng cho thầy mấy chiếc cũng được đó!

Quần... Quần lót!!! Còn... Còn có rất nhiều!!

Tổ sư nó chứ lái xe không kịp trở tay luôn!

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa kích động đến mức phun máu mũi, luống cuống xoa mồ hôi lạnh trên trán:

- Thế... Thế... Tuy rằng thầy rất vui chăm sóc cho em, nhưng mà việc của mình thì nên đích thân làm, tay làm hàm nhai cơm no áo ấm là điều tất yếu, thầy... thầy không giúp em việc này được, ha ha, ha ha...

Đám gấu con này! Xem ra cần phải dạy dỗ cho thật tốt mới được! Thật đúng là gan lớn bằng trời hết sức!

Nhưng mà tao thích!

Phê lời!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má bọn nó vẫn còn là học sinh mà, không được không được, nhất định phải hướng dẫn đúng đường!

Lại có một người nữ sinh hỏi:

- Thầy, thế thầy có bạn gái không vậy? Thích mẫu người thế nào?

- Bạn gái sao? — Trương Tiểu Kiếm thuận miệng lại chém gió: - Em hỏi ai?

“Xi ~”

Đám học sinh lập tức phát ra thanh âm khinh thường.

Xi, không tin sao?

Trên hệ thống của anh mày có ghi lại đấy nhé, chờ anh mày xem thử xem...

“Ứng cử viên cho vị trí bạn đời: Mẫn Thiến, Phương Thanh Hạm, Trương Hàm Hàm, Trần Nhã Đình, Tô Mai, Thẩm Giai Di, Hoa Linh Vân, Tiêu Thần Tâm... Đường Hình... Tổng cộng 26 người.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ồ đệt mẹ! Hệ thống sao mày không thống kê nhiều hơn chút đi hả? Có giỏi thì viết luôn ba mươi nghìn chữ đi!

Hệ thống:

- Đừng vội, sau này sẽ có.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thôi kệ mẹ mày!

Trong lúc hẩn nhìn hệ thống, các học sinh lại bảy mồm tám miệng hỏi:

- Thế thì thầy thích cái gì?
- Đúng rồi đúng rồi, thầy có sở thích nào không vậy?
- Thầy thích chơi game không?
- Thầy ơi...

Trương Tiểu Kiếm còn định họp lớp nghiêm túc một trận, ai biết mấy câu hỏi như em bé tò mò quá nhiều. Chờ đến khi tiếng chuông vào học vang lên, toàn thân Trương Tiểu Kiếm đã giống như là mới vớt ra từ trong nước, chảy ít nhất là cả ký mồ hôi lạnh.

- May mắn may mắn... - Trương Tiểu Kiếm lau mồ hôi lạnh một phen: - Không đơn giản thật!

Hắn vừa nghĩ vậy, cửa phòng học bị đẩy ra nhẹ nhàng, sau đó một cô giáo trẻ tuổi bước vào.

Trương Tiểu Kiếm vừa thấy cô ấy, không khỏi gãi đầu ---- Sao cô nương này nhìn quen mắt thế nhỉ?

Cô giáo mặc đồ bộ office lady màu trắng sữa, chân đi giày cao gót đen, nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, hiển nhiên là cũng sững sốt ---- Sao người này nhìn quen mắt thế nhỉ?

Hai người đối diện ba giây, Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cô giáo: “...”

Trương Tiểu Kiếm chợt kêu lên:

- Là cô!

Cô giáo thì lại hét lên:

- Đồ vũ phu!

Điểm số khiếp sợ +16, +17, +15, +16...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đờ mờ nó chứ lần sau cô đừng có thở mạnh như thế được không hả?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tất cả học sinh đều tròn mắt há mồm nhìn hai người, ngo ngẩn hết cả người...

Sau đó cả phòng học đều nổ tung!

- Đâu má chuyện gì vậy?! Bọn họ quen nhau à?!

- Trước kia Kiếm ca từng gặp nữ thần trường chúng ta sao?

- Đồ vũ phu?! Hắn đã làm gì nữ thần?!

Học sinh cả lớp đều choáng váng, bởi vì người đến không phải là ai khác, chính là cô giáo được cả trường tư thục Huy Đăng công nhận là nữ thần, cô giáo Hoa Linh Vân!

Hôm qua Hoa Linh Vân liên hoan với các đồng nghiệp, uống nhiều rượu hơn một chút, lúc đi toilet về thì vào nhầm phòng, chính là phòng của Trương Tiểu Kiếm, sau nằng đã bị chấn động bởi cảnh tượng khủng bố kia!

Ước chừng tám tháng giang hồ! Đồng thời đứng dậy gọi mình là chị dâu!

Cô sợ đến mức không ngủ ngon cả đêm luôn!

Buổi sáng lúc thức dậy còn nghĩ lại mà sợ, nếu như khi đó bị sàm sỡ...

Không dám tưởng tượng không dám tưởng tượng!

Ai biết hôm nay vừa đi dạy đã nhìn thấy tên đại ca cầm đầu hôm qua đã ở trong lớp học mà mình cần dạy...

Tổ sư nó chứ, nếu như còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì đúng là đồ ngu rồi!

Cái tên đại ca cầm đầu vũ phu còn trẻ tuổi mà đã tác phong không đứng đắn kia nhất định là nhắm vào bản thân mình!

- Anh... Sao anh lại ở đây?! – Hoa Linh Vân ra sức lùi về phía sau: - Anh đừng đến đây! Đừng đến đây!

- Tôi... - Bây giờ Trương Tiểu Kiếm có mọc thêm trăm cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được: - Tôi là giáo viên chủ nhiệm của lớp này, không ở đây thì ở đâu? Lại nói sao cô lại ở đây thế? Đi dạy à? Tiết này là môn gì?

Tiêu Thần Tâm ở bên dưới tốt bụng nhắc nhở:

- Hoa lão sư dạy môn lịch sử.

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh...

Rồi nhìn Hoa Linh Vân:

- Hoa lão sư, Hoa cô nương...

Hoa cô nương!

Vừa nghe vậy Hoa Linh Vân lại càng sợ hơn! Trước kia bọn quý Nhật Bản đều gọi phụ nữ là Hoa cô nương đó! Tên này muốn làm gì?!

- Anh đừng đến đây! – Hoa Linh Vân ra sức lùi ra bên ngoài: - Lại đến nữa tôi gọi người khác!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư! Đây là trường học! Trường học nhá!

Nếu cô nương này há miệng gọi "Cứu mạng có dê xồm bà con ơ!" thì anh mày còn có chỗ sống hay không đây?

Bên dưới các học sinh nhìn choáng váng: "Đâu má, ông thầy này nhất định là đã làm gì nữ thần rồi! Đúng thế, nhìn diện mạo bỉ ổi của hắn kia! Nữ thần của chúng ta bị sàm sỡ à?!"

- Đừng kích động, nhất thiết không thể kích động! – Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi: - Hoa lão sư cô bình tĩnh đã...

Đám học sinh phối hợp:

- Chúng ta sẽ chiến thắng!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

May mà Tiêu Thần Tâm nhắc nhở một câu:

- Thầy ơi, cửa sổ, cửa sổ!

Ánh mắt Trương Tiểu Kiếm không khỏi sáng lên --- Đúng rồi, không đi đường cửa chính được thì mình có thể đi bằng cửa sổ mà!

Lập tức không nói hai lời nhảy xuống từ trên cửa sổ. Đến lúc này hắn mới nghe thấy lời nói tiếp theo của Tiêu Thần Tâm:

- Cẩn thận chút, đây là tầng hai!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư nó chứ lần sau cô đừng có thờ mạnh như thế được không?!

- Đám học sinh này... - Trương Tiểu Kiếm ngồi trên một tảng đá dưới lầu một, bắt đầu đi thờ dài: - Một đám quậy phá nghịch ngợm. Chẳng trách vẫn không tìm được giáo viên chủ nhiệm. Cứ thế thì ai dám dạy bọn họ chứ?

Sau đó lại oán hận:

- Nhất là cái con Tiêu Thần Tâm kia, bà mẹ nó chứ tuyệt đối là cố ý! Chờ có cơ hội nhất định phải đánh mông bọn nó một trận mới được!

Hắn ngồi ở đó tính toán một lúc, sau đó mới cầm lấy phiếu điểm mà Tiêu Thần Tâm đưa.

- Thôi, nên nhìn xem phiếu điểm trước cái đã. Lúc này còn chưa nhìn kỹ, bây giờ phải xem cho thật kỹ, xem thử xem nên bắt đầu từ môn nào.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu xem phiếu điểm.

Thật ra thì lúc trước hắn cũng chỉ nhìn lướt qua đại khái mà thôi. Chờ đến bây giờ nhìn kỹ lập tức phát hiện được vấn đề!

"Lịch sử: Đường Văn Đình 97, Đường Văn Dương 86, Triệu Tử Soái 82, Quan Bằng Phi 79... Điểm trung bình 52,6..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư, bọn này ngu ngốc ở chỗ nào chứ?! Bọn nó hoàn toàn là bất nạt có mục tiêu nhá!

Không nói cái khác, chỉ tính riêng thành tích môn lịch sử này thôi, trừ Đường Văn Đình vẫn là học bá (*) tuyệt đối, các nam sinh trong lớp cơ hồ đều được trên 60 điểm! Còn nữ sinh thì đều 20 điểm trở xuống...

(*) Học bá: Những đứa học giỏi, siêu trùm

Chẳng trách bọn nó trở về nhanh chóng như thế. Hóa ra hoàn toàn là hướng về phía nữ thần!

Nhưng mà ấy...

Ừm...

Nếu là ngày xưa khi mình còn đi học mà cũng có cô giáo xinh đẹp giống như Hoa Linh Vân, nhất định là mình cũng sẽ nghe giảng nghiêm túc như là phê lá đu đủ thôi...

Tiếp tục nhìn, Trương Tiểu Kiếm lại nhanh chóng phát hiện thêm một điểm khác biệt, lần này là hóa học ----

"Hóa học: Đường Văn Đình 95, Phương Dịch Băng 89, Tiêu Thần Tâm 87, Đường Hình 76... Điểm trung bình 53,4..."

Không cần phải suy nghĩ nữa, giáo viên dạy hóa nhất định là soái ca công nhận không?

Ừm...

Xem ra các học sinh cũng chưa chắc đã bền chắc như thép nhĩ, ví dụ như là nam sinh yêu môn lịch sử, còn nữ sinh thì yêu môn hóa học. Bây giờ coi như là đã hiểu được giáo viên môn lịch sử Hoa Linh Vân rồi, cũng không biết giáo viên dạy hóa như thế nào?

Được nữ sinh yêu thích như thế, chẳng lẽ chính là Tống Văn Kiều kia?

Trương Tiểu Kiếm vừa xem phiếu điểm vừa nhớ sơ qua tên của các học sinh, trong chớp mắt đã đến giờ tan học. Theo tiếng chuông tan học vang lên, Trương Tiểu Kiếm lập tức cất phiếu điểm đi, đi về phía cổng trường...

Bình thường các học sinh thích nhất là hai tiếng chuông, một là tiếng chuông tan học giữa trưa, một là tiếng chuông tan học buổi chiều. Tiếng chuông này vừa vang lên, đã nhìn thấy từng tốp học sinh kéo đến cửa canteen...

Trương Tiểu Kiếm đi ra ngoài, haizzz, hoài niệm quá, nhớ ngày đó cuộc đời học sinh của mình...

Ai biết đang hoài niệm, đã nhìn thấy cả đám Đường Văn Dương không biết đang nói cái gì với một đám người vóc dáng cao to. Thấy mình đi lại đây, lập tức chỉ vào mình.

Chuyện gì thế?

Trương Tiểu Kiếm hiểu kỳ đi qua, đã nghe thấy Đường Văn Dương nói:

- Đầu Đinh ca, cái thằng này chính là người mà em nói với anh đó, giáo viên chủ nhiệm lớp bọn em, vừa tới đã ra oai phủ đầu với bọn em rồi, còn đùa giỡn nữ thân của bọn em, không thể chấp nhận được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đầu Đinh ca Lâm Từ Kiện: "..."

Trương Tiểu Kiếm:

- Sao? Bọn mày quen nhau à?

Đầu Đinh ca Lâm Từ Kiện vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức quỳ xuống:

- Lão... Lão đại... Sao anh lại ở đây?

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +39 đến từ Đường Văn Dương!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Triệu Tử Soái!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ..."

Lần này lại có mấy trăm điểm số khiếp sợ quét ra! Trương Tiểu Kiếm thậm chí có chút trở tay không kịp ---- Hey yoo, khoản thu nhập này cũng được đấy, bình thường bình thường thôi!

- Không phải tao thì là ai. – Trương Tiểu Kiếm cười lạnh nhìn Đường Văn Dương: - Sao? Định mời người khác dạy dỗ tôi à? Tới đây, cậu bảo hần thử xem?

Lâm Từ Kiện sợ đến mức chảy đầy mồ hôi lạnh:

- Không dám không dám, lão đại cứ nói đùa, cho em thêm mười lá gan em cũng không dám ra tay với anh mà!

Tổ sư nó chứ đây chính là Tesla Trooper Trương Tiểu Kiếm Kiểm ca đấy nhá, mày chán sống rồi nên đi gây chuyện với hần à?!

Bây giờ xem khổ người 1m95 của Lâm Từ Kiện, vòng vàng trên cổ, kẹp cặp dưới nách, Đầu Đinh ca nguyên chất nhé!

Ai biết lại phải ăn nói khép nép gọi Trương Tiểu Kiếm là lão đại...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ..."

Lại quét thêm một trận, mấy người Đường Văn Dương suýt nữa sợ tới mức đá ra quần!

Đậu má nó chứ chuyện gì vậy?! Giáo viên chủ nhiệm lớp chúng ta lại là đại ca xã hội đen sao?! Đầu Đinh ca oai dũng như thế mà nhìn thấy hần cứ như là chuột thấy mèo ấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thuyết giáo đỉnh cao!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ha ha... - Trương Tiểu Kiếm nở nụ cười, Lâm Tử Kiện nghe mà da đầu run lên: - Máy thằng rác rưởi này tìm bọn mày, tiêu không ít đúng không?

- Đúng thế đúng thế. – Lúc này Lâm Tử Kiện lấy thuốc lá ra châm cho Trương Tiểu Kiếm, nói: - Lão đại ngài làm điều thuốc trước đã.

Sau đó lấy di động ra chuyển khoản cho Trương Tiểu Kiếm

- Mỗi người bọn nó cho bọn em một ngàn tệ, tổng cộng là sáu ngàn. Lão đại ngài nhận lấy hai ngàn đi, còn các anh em mỗi người năm trăm.

- Ừ, không tệ... - Trương Tiểu Kiếm gạt đầu rồi nói: - Đúng lúc. Bọn nó không phải là muốn vào giang hồ sao? Đi thôi, hôm nay tao sẽ dạy một bài học cho bọn nó.

- Dạ vâng! – Trương Tiểu Kiếm vươn tay, trực tiếp bắt lấy mấy người Đường Văn Dương cứ như là bắt gà con vậy: - Lão đại, đi đâu đây?

- Tao nghĩ xem... - Trương Tiểu Kiếm nhủ mày suy nghĩ, ai biết còn chưa nghĩ ra, đã nghe thấy một tiếng thét chói tai “A” vang lên!

- Quả nhiên là anh! Anh định làm gì với các học sinh của tôi?! – Hoa Linh Vân đứng ở xa nhìn đám người Trương Tiểu Kiếm kêu lên: - Anh... Anh nhanh thả bọn họ ra! Đồ vũ phu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đường Văn Dương: “...”

Cả đám tám người Lâm Tử Kiện không rõ chân tướng: “...”

Đám Ngụy Đồng vừa thấy Hoa Linh Vân lập tức ngăn cản cả người!

Tổ sư nó chứ còn cần do dự sao các anh em?! Tao đã nói rồi, lão đại đến trường học này nhất định là có mục đích đó!

Bây giờ không phải đã rõ ràng rồi sao? Chính là hướng về mỹ nữ này mà tới đó!

Một nhóm tám người Lâm Tử Kiện Ngụy Đồng đầu còn hoài nghi gì nữa, xoay người đồng loạt cúi người chào:

- Chào chị dâu!

“Điểm số khiếp sợ +35, +36, +23, +27...”

Trương Tiểu Kiếm che mặt ---- Tổ sư nó chứ thế này thì đúng là giải thích không nổi nữa rồi!

Đậu mợ trước mắt công chúng rõ như ban ngày nhá! Một đám côn đồ ở đó gọi “chào chị dâu”, ĐKM nó chứ còn giải thích cái búa ấy!

Đường Văn Dương thấy thế trợn tròn mắt luôn!

Đây... Giáo viên chủ nhiệm lớp chúng ta quả nhiên là nhắm vào nữ nhân! Mẹ kiếp, thằng này quá âm cmn hiểm!

- Nói, cô nhìn kiểu gì thế hả? – Trương Tiểu Kiếm ngán ngẩm nhìn Hoa Linh Vân: - Có thể nói chuyện bình thường chút được không hả? Có thể không?

- Đồ vũ phu! – Hiển nhiên, Hoa Linh Vân càng sợ hơn, lùi về sau mấy bước: - Anh... Anh nhanh thả học sinh của tôi ra! Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát!

- Tôi là vũ phu? Cô thấy tôi bạo lực chỗ nào? Há?! – Trương Tiểu Kiếm mất hết tinh thần: - Tôi bạo lực chỗ nào?! Tự bọn nó muốn bị đánh, chuyện tốt thế thằng nào sẽ bỏ qua chứ hả...

- Tôi gọi cảnh sát đây! – Hoa Linh Vân lấy di động ra chuẩn bị gọi 110: - Đường Văn Dương các em đừng sợ, cô ở đây nhất định sẽ bảo vệ các em!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má! Mấy người chúng mày chờ đó cho bố, hại hình tượng của bố giảm đi mấy phần trong lòng cô nàng, chưa xong việc đâu, chưa xong!

Đương nhiên, có xong hay không thì để sau hẵng nói, bây giờ quan trọng nhất là không thể khiến Hoa lão sư gọi cảnh sát...

- Ê này, dừng lại, dừng lại đi! – Trương Tiểu Kiếm ôm chặt lấy vai Đường Văn Dương, cười ha ha nói: - Hoa lão sư ngài đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn hỏi thăm hần một chút về tình huống trong lớp mà thôi, không có ý gì khác.

Sau đó nhìn Đường Văn Dương:

- Đúng không Văn Dương?

Đường Văn Dương nhìn thẳng vào mắt Trương Tiểu Kiếm, sợ đến mức run rẩy cả người, nói:

- Đúng, đúng thế... Chỉ là hơi thăm tình huống một chút thôi...

- Thật sao? – Hoa Linh Vân nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn Đường Văn Dương, cuối cùng nói: - Được rồi. Nhưng phải nhớ rõ lỗ như gặp phải chuyện gì thì nhất định phải tìm cô, cô gọi cảnh sát cho!

Đường Văn Dương chảy mồ hôi như mưa:

- Dạ vâng, dạ vâng!

Nhìn Hoa Linh Vân rời đi ăn cơm, đến đây Trương Tiểu Kiếm rốt cục có thể bung lụa:

- Lâm Từ Kiện, dắt theo mấy thằng rác rưởi này cho tao! Hôm nay tao phải vận dụng hình phạt riêng mới được! Bà mẹ nó chứ lại dám công khai câu kết với người ngoài trường, không thể chấp nhận được!

Lâm Từ Kiện: "..."

Sao câu này nghe kỳ kỳ ấy nhỉ...

- Ông... Ông định làm gì?! – Thấy cả đám sáu người sắp bị đám người này dẫn đi, Đường Văn Dương sợ hãi thật sự rồi: - Tôi cảnh cáo các người không được làm bậy đâu, nếu không tôi gọi cảnh sát!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay: - Đi thoy, chúng ta tìm chỗ nào từ từ chơi!

Đám người Ngụy Đồng nhón nháo đuổi theo:

- Quả nhiên đi theo lão đại thì đều có việc vui...

Cả đám đi thẳng đến nhà Trương Chính Dương cách gần nơi này nhất.

Trương Chính Dương là nhân vật xếp hạng thứ ba trong nhóm người Ngụy Đồng, xăm một con Thanh Long trên cánh tay, biệt danh Thanh Long Dương, thoạt nhìn cực kỳ có sức mạnh, thực tế lại là gà con thôi...

Hai mươi phút sau, trong nhà Trương Chính Dương.

Sáu người Đường Văn Dương run như cây sậy ngồi dưới đất, sau lưng mỗi người có một gã đại hán đang đứng, không cầm dao phay thì cũng cầm tua vít, không thì cũng là cờ lê, dù sao đám người Ngụy Đồng mỗi người một loại vũ khí, đặt ở trên cổ sáu người Đường Văn Dương...

- Nghe nói chúng mày rất thích đánh nhau? – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi vừa cạo móng tay vừa hỏi: - Có bạo lực học đường không đấy?

- Không... Không có đâu! – Đường Văn Dương run rẩy hết cả người, nhưng vẫn nói: - Không phải ai bọn em cũng bắt nạt đâu!

- Oh, vậy thì cũng coi như là có chút nguyên tắc. – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu: - Cho bọn mày thêm 5 điểm. Ừm, tiếp theo, tao hỏi gì bọn mày phải trả lời đấy, nếu không thì bọn mày biết rồi đấy.

Giọng nói của Lâm Từ Kiện truyền ra từ trong phòng bếp:

- Lão đạo, con dao này không được sắc lắc, có cần mài tí không?

- Chuẩn. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Lấy đá mài mà mài.

- Dạ vâng.

Vì thế, bên kia Lâm Từ Kiện bắt đầu mài dao soàn soạt hướng về phía bò dê, mấy người Đường Văn Dương sợ đến mức chảy đầy mồ hôi lạnh, thậm chí quần áo có thể vắt ra nước được luôn!

- Bọn oắt con chúng mày ấy, hoàn cảnh gia đình đều tốt. – Trương Tiểu Kiếm nhìn sáu người Đường Văn Dương hừ hừ nói: - Đáng tiếc đều không chịu nghe lời! Có được điều kiện tốt như thế, hả, bọn mày không chịu học tập thật tốt, cả ngày trốn học đánh nhau, còn ra thể thống gì nữa!

Sáu người Đường Văn Dương: "..."

Hey yoo, không nói lời nào đúng không?

Thuyết giáo đỉnh 〇 cao!

Trương Tiểu Kiếm thò ngón tay bắt đầu chọc:

- Có chịu học tập không? Có chịu học tập không? Học hành chăm chỉ có vấn đề gì không?

Sáu người bị hấn chọc giật tung tung, dòng điện bùm bùm, điểm số khiếp sợ rào rào tăng mấy lần...

- Đừng chọc nữa thầy ơi! – Đường Văn Dương sợ đến mức chảy mồ hôi đầy đầu: - Bọn em sẽ học hành, bọn em sẽ học hành thế đã được chưa? Nhưng không có cách nào khác, bây giờ có muốn cố gắng cũng không thể theo kịp dễ dàng được...

- Có theo kịp hay không thì đến lúc đó hãy nói. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Bây giờ quan trọng nhất là bọn mày có muốn học hành chăm chỉ hay không. Ừm, thật ra thì Kiểm ca của chúng mày không phải là người dễ tính đâu. Nói kiểu gì cũng là đồ vũ phu mà, nếu như chúng mày không nghe lời, tao sẽ khiến cho chúng mày hiểu được cái gì gọi là “Thuyết giáo đỉnh cao”!

Nói đến đây Trương Tiểu Kiếm không khỏi buồn bực! Hình tượng ơi...

Trước kia anh mày là một người đứng đắn như thế...

“Điểm số khiếp sợ +6, +6, +7, +8...”

Đường Văn Dương sợ đến mức liều mạng cầu xin:

- Nghe lời! Bọn em nhất định sẽ nghe lời!

- Ừ, thế mới đúng chứ. – Cuối cùng Trương Tiểu Kiếm cũng tỏ vẻ hài lòng: - Được rồi, hôm nay dạy dỗ đến đây là kết thúc. Bọn mày trở về trường học chuẩn bị đi học đi.

Cả đám như được đại xá, vắt chân muốn phản.

Trương Tiểu Kiếm chợt kéo Đường Văn Dương lại:

- Chờ tí, trở về cho tao, hỏi mày tí chuyện.

Đường Văn Dương hỏi cẩn thận:

- Chuyện gì vậy Kiểm ca?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Đại sư Thái Cực trọng xuất giang hồ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Đường Văn Đình là họ hàng của mày đúng không? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Chị họ hay là em họ hay là quan hệ gì khác vậy? Đưa địa chỉ nhà nó cho tao.

Hỏi việc này, là vì Trương Tiểu Kiếm vẫn có kế hoạch của riêng mình.

Lớp của hắn không quá bình thường, muốn tăng thành tích lên thì phải khiến các học sinh nguyện ý học tập trước đã. May mà đã thu phục cảm đầu đám nam sinh Đường Văn Dương, tiếp theo phải

Dấu sao thi điểm của lớp đều có quyết định trực tiếp tới điểm thuộc tính của mình, cho nên đương nhiên là càng cao càng tốt rồi!

Mà cánh cửa đột phá đầu tiên, hiển nhiên người thích hợp nhất chính là Đường Văn Dương --- Vấn đề của con nhóc này xem như chuyện khá lớn, người đầu tiên đi thăm nhà chính là nó!

- Cô ấy là em họ của em, thầy muốn làm gì? – Vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Đường Văn Dương không khỏi tràn đầy cảnh giác, nhìn Trương Tiểu Kiếm giống như đang nhìn con yêu râu xanh: - Em cảnh cáo thầy, không được đụng vào Văn Đình!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- ĐM tao là thầy giáo! Là thầy giáo! – Trương Tiểu Kiếm rít gào: - Mày nhìn tao kiểu gì thế hả?! Tao sẽ sàm sỡ nó hay là làm gì?

- Đừng cho rằng tôi không biết thầy muốn làm gì! – Đường Văn Dương cả giận: - Văn Đình xinh đẹp, thành tích tốt, vừa ngoan vừa nghe lời, nước da cũng trắng, chiều cao cũng ổn, chẳng qua là hơi lép...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má bọn nhóc con chúng mày đều nghĩ cái quần què gì trong đầu thế hả?!

Bố mày muốn làm gì thì còn có hơn hai mươi mục tiêu ở trong tay đây này, muốn tìm ai mà chà được?

Hệ thống:

- Đường Văn Đình cũng là một trong số đó.

Trương Tiểu Kiếm:

- Cút đi!

- Mày cứ nói là không biết luôn đi. – Trương Tiểu Kiếm nhìn Đường Văn Dương hừ hừ nói: - Tôi phát hiện trạng thái đời sống của cô bé không được ổn cho lắm, định đi gặp cha mẹ cô bé để nói chuyện một chút. Nếu như tôi không đoán sai, cô bé từng bị kích thích trong quá khứ đúng không?

- Thật sao? – Đường Văn Dương liếc xéo Trương Tiểu Kiếm: - Vì sao tôi cảm thấy lời thầy nói không đáng tin thế nhỉ?

- Nắm chắc đáng tin không? – Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Muốn bị thuyết giáo lần nữa hả?

- Dừng lại! – Đường Văn Dương lập tức quỳ xuống: - Nói thì nói... Khu chung cư Tử Kim Thành, tòa nhà 42, tầng 22.

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm lập tức ghi nhớ rồi nói: - Cậu xem thế có phải tốt hơn không. Yên tâm đi, chiều nay tan học tôi sẽ đến nhà cô bé một chuyến. Ai nha lại nói trường học này thật là tốt nhỉ, không có lớp học buổi tối, thật là giảm được không ít chuyện đâu.

...

Trương Tiểu Kiếm và đám người Đường Văn Dương trở về trường học, tùy ý tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi. Hắn lại không biết, đúng lúc hắn đang nghỉ ngơi, trên internet lại đang náo nhiệt.

Trên weibo, một chủ đề đứng đầu hấp dẫn sức chú ý của rất nhiều người!

“Đại sư Thái Cực trọng xuất giang hồ. Đại sư Diêm Phương, cô có đối thủ!”

Trong bài viết weibo, vừa mở ra sẽ thấy một video, địa điểm là trong một căn phòng học, nhân vật, một người thầy giáo, tám học sinh nam.

Chung quanh còn có một người nữ sinh đứng xem, một người nữ sinh học bài, một người nữ sinh ngủ trên bàn.

Ngay từ đầu, video là cảnh tượng một nam sinh cao lớn nhất trong số tám nam sinh khiêu khích, sau đó thầy giáo nói một câu tao từng luyện Thái Cực, có nội lực, không phục bảo chúng mày đều tới.

Sau đó...

Lại xuất hiện cảnh tượng kinh điển trong video của “Đại sư nội công” Thái Cực Diêm đại sư Diêm Phương...

Tám nam sinh nhảy tung tung, thầy giáo kia chỉ tùy ý đẩy một phát, tám học sinh lập tức bay ra ngoài, đụng ngã mấy cái bàn...

Video này vừa phát ra, lập tức việc vui to quá...

“Ha ha ha ha ha ha, đại sư Diêm Phương có người nói nghiệp rồi!”

“Đúng rồi đúng rồi, thật đúng là thú vị, quay còn giả hơn cả đại sư Diêm Phương. Đại sư Diêm Phương người ta tốt xấu còn có bộ quần áo chuyên nghiệp cơ.”

“Chứ còn gì nữa. Ông thầy này muốn nổi tiếng muốn điên rồi à?”

“Ah yoo ah yooo, mày nhìn mấy đứa học sinh kia nhảy kia, còn cần phải hỏi nữa sao? Nhất định là không phối hợp không cho tan học rồi!”

“Các anh em, tao phát hiện nữ sinh kia rất xinh đẹp kia! Mỹ nữ nhá!”

“Tao cũng thấy tao cũng thấy!”

Netizen vui mừng hết sức ở đó trêu đùa nhau, đồng thời trên internet lại nổi lên phong trào thảo luận về Thái Cực.

Ví dụ như là “Đại sư Diêm Phuong sư đệ của bà xuất hiện rồi kìa! Đại sư Diêm Phuong thắng này quay tự nhiên hơn bà đó! Đại sư Diêm Phuong nhanh đi nhận tổ quy tông đi, à không, là đi tìm sư đệ đi!”

Thậm chí, lại có người bắt đầu đánh giá nghiêm túc bên dưới video này ---

“Người ta là thầy giáo, cần nói dối sao? Sẽ chơi trò mèo giả như thế sao? Có nhất thiết sao? Người ta là người làm vườn của tổ quốc! Là thầy giáo của nhiều đứa bé ngoan như thế! Luyện thân công mấy chục năm! Tôi tận mắt chứng kiến hấn phát công!!! Tôi đứng ở bên cạnh có thể cảm giác được... Đó là một loại nội công và khí thể! Chỉ cần đứng trong vòng mười bước sẽ khiến người ta cảm thấy hoảng hốt và bị đè nén. Thật ra đó chính là một loại nội lực khiến người khác cảm thấy không thoải mái!”

“Khí công được chia thành khí công mềm và khí công cứng!”

“Khí công cứng có thể khiến cho vật thể bị đánh bị hư hỏng nghiêm trọng, lực lượng sẽ tăng mạnh, mà bản thân thì không bị tổn hao gì! Khí công mềm thì không cần tiếp xúc với vật thể bị đánh đã có thể khiến cho hình dạng và cấu tạo nội bộ của vật thể bị vận vẹo hoặc là khiến vật thể di chuyển vị trí, cũng chính là sức mạnh từ xa mà chúng ta thường nói! Công lực càng cao thì sức mạnh càng lớn để chuyển động vật thể!”

“Nói tóm lại, khí công mềm lợi hại hơn khí công cứng, dù sao cũng là tấn công từ xa. Nhưng hiện tại có rất ít người biết khí công mềm. Ba mươi năm mới hơi có chút thành tựu. Người thầy giáo này tuyệt đối là một kẻ luyện võ kỳ tài!”

“Xin đừng có hồ tì là bảo thầy giáo này đi thách đấu ai ai. Năm đó Trương Tam Phong lợi hại như thế, Vô Danh Tăng lợi hại như thế mà cũng đâu có ra tay tùy ý đâu! Nói gì thì người ta cũng là cao nhân chân chính, chân nhân không lộ mặt mà!”

Bên dưới một đám người cũng bình luận theo ----

“Lâu chủ sao bạn lại vĩ đại đến thế!”

“Lâu chủ đừng động đây, tao cho mày cái nhà ga trước đã!”

“Chân Đức Tú, ban đầu tên chữ là Thực Phu, sau đổi tên thành Cảnh Nguyên, sau lại thêm Hi Nguyên, hiệu Tây Sơn. Hấn là truyền nhân của Chu Hi, hết sức tôn sùng lý học. Ở trong một thời đại xốc nổi như thế này, chúng ta xác thực là nên theo đuổi tinh thần lý học. Ở đây, chúng ta phải hô hào một chút, tạo hóa chung thân tú, biểu diễn xuất sắc, mua quyết đều cảm miệng lại tí đi, để cho chúng ta Chân Đức Tú một chút nào! Chân Đức Tú, mày chính là xuất sắc!” (*)

(*) Chân Đức Tú: Tên một chính khách thời Nam Tống. Không cần giải thích nhiều về ông này bởi vì chả liên quan gì tới ông cả. Chẳng qua là tên ông đọc đồng âm với cụm từ “真的秀”, có nghĩa là “Thật đúng là biểu diễn”, ám chỉ video của Trương Tiểu Kiếm chỉ là trò lừa đảo thôi.

Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không hay biết, lúc này hấn đã trở thành hot face internet, đặt ngang hàng với đại sư Thái Cực Diêm Phuong, được xưng là hai trụ cột lớn của Thái Cực trong nước!

...

Ăn cơm tối xong, Trương Tiểu Kiếm cẩn thận sửa sang lại bề ngoài một chút, sau đó cầm cặp, ra ngoài gọi taxi, đi thẳng đến khu chung cư Từ Kim Thành.

Khu chung cư này cũng xem như là một khu chung cư xa hoa, trong khu có rất nhiều cây cối hoa cỏ, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng chim hót thanh thúy. Trên mặt đất là đường trải đá xanh, không thấy một chút rác rưởi như là túi nilon giấy vụn các thứ... Một con sông nhỏ xanh biếc vòng quanh, có thể xem như là dòng nước qua cầu nhỏ, tiếng chim hót hương hoa.

Tìm đến tòa nhà số 42, Trương Tiểu Kiếm đứng ở trước cửa nhà do dự một lúc, thế mới ổn định tâm thần, ấn chuông cửa tầng 22. Chỉ trong chốc lát, có một giọng nữ thanh tao vang lên:

- Chào ngài. Xin hỏi ngài tìm ai?

Trương Tiểu Kiếm đáp:

- Xin chào. Cho hỏi đó là nhà của Đường Văn Đình sao? Tôi là giáo viên chủ nhiệm của em ấy, đến xem tình huống ở nhà của Đường Văn Đình.

- Oh, vâng, xin chờ một lát.

Cửa tòa nhà nhanh chóng được mở ra, Trương Tiểu Kiếm đi thang máy thẳng lên tầng 22. Nhìn cánh cửa phòng trộm cực lớn duy nhất trong cả tầng nhà này, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, rồi gõ cửa nhẹ nhẹ.

Cửa mở ra, một quý bà có dáng người và dung mạo đều đạt đến mức thành thực gọi cảm mang dép lê uyển chuyển đứng chờ, đang cầm dép lê cho Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy đến rồi, mau mời vào mau mời vào.

Chương 131: Đã xảy ra chuyện gì thế?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm vừa thấy lập tức hít vào một ngụm khí lạnh!

Dung mạo của người phụ nữ này rất thành thực mê người, mũi cao thẳng, môi ẩm nhuận, khuôn mặt tinh xảo, chỉ nhìn diện mạo cũng mới hơn ba mươi mà thôi, mặc một bộ quần áo ở nhà càng tôn lên dáng người có lỗi có lỗi đầy khiêu khích của cô ấy.

Quả nhiên là khó có thể ngăn cản được sức hấp dẫn từ những người phụ nữ thành thực!

- Xin chào xin chào, tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, là giáo viên chủ nhiệm của Văn Đình. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng hít vào một hơi, sau đó mỉm cười hỏi thăm: - Tối nay vừa vặn không có việc gì, nên đến xem thử.

- Xin chào, tôi là Lý Hồng, mẹ của Văn Đình. – Giới thiệu xong, Lý Hồng gọi cô giúp việc trong nhà nói: - Chị Lưu, nhanh đi pha trà cho thầy giáo.

Chị Lưu lên tiếng đáp lại rồi đi làm.

Vào phòng, cho dù Trương Tiểu Kiếm đã có kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn không khỏi thán phục một tiếng.

Hoàn cảnh gia đình của Văn Đình xác thực là rất tốt, cả căn phòng được bài trí nguy nga lộng lẫy, TV sofa tranh treo tường không cái nào là không phải hàng hiệu. Chỉ nhìn chiếc TV kia chính là loại 75 Inch mới nhất trên thị trường!

Lại là đại gia rồi!

Hai người ngồi xuống trên sofa, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thế này, Lý nữ sĩ, chị có biết gì về tình huống của con gái chị ở trường học không?

Vừa nghe vậy, Lý Hồng hiển nhiên là hơi khẩn trương:

- Tôi không biết rõ cho lắm. Chẳng lẽ con bé gặp rắc rối? Hay là thành tích học tập giảm mạnh? Chẳng lẽ lại là yêu sớm?

Chị vừa nói xong lời này, lập tức vỗ trán gọi to:

- Đình Đình, đi ra đây cho mẹ! Có phải là thành tích bị tuột dốc không hả? Học hành kiểu gì đấy?

Có tiếng mở cửa nhẹ nhàng truyền ra từ bên trong, Văn Đình cẩn thận thò đầu ra, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm không khỏi khẩn trương, vội kêu lên:

- Thầy... Thầy... Thầy... Sao thầy lại... Thầy đến nhà em...

Vẫn là cái kiểu nói mãi không rõ như thế.

Vừa thấy biểu cảm sợ hãi của Đình Đình, Trương Tiểu Kiếm không khỏi lắc đầu.

Đứa bé này, haizzz, nhìn xem bị sợ thành cái gì luôn rồi kia...

- Lý nữ sĩ. – Cố gắng bình tĩnh cảm xúc, Trương Tiểu Kiếm tận lực duy trì nụ cười thân mật: - Tôi nghĩ là chị hiểu nhầm rồi, không phải là thành tích của em ấy bị tuột dốc, mà là...

- Chẳng lẽ nó yêu sớm? – Nói thế, Lý Hồng lại càng sốt ruột hơn, nói vội: - Ai dám dụ dỗ Đình Đình nhà tôi?!

- Cũng không phải là chuyện yêu sớm – Trương Tiểu Kiếm ho khan, sau đó khó khăn lắm mới nói chuyện đứng đắn được một lần: - Chẳng lẽ chị không phát hiện, bình thường Văn Đình lập dị quá hay sao? Nói chuyện cũng không được lưu loát cho lắm?

Nhắc đến chuyện này, Lý Hồng lập tức hiểu rõ, vỗ nhẹ lên trán, nói:

- Tôi còn tưởng là vấn đề gì cơ, hóa ra là thế này à? Trước kia cũng có giáo viên nhắc đến chuyện này, tôi lại cảm thấy chẳng có gì ghê gớm cả. Lập dị sao, trên thế giới này chỉ cần là thiên tài thì nhất định sẽ có điểm nào đó khác với người bình thường mà. Chỉ cần không phải thành tích tuyệt dốc hay yêu sớm là được. Ngược lại khiến thầy giáo ngài nghĩ nhiều rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hóa ra ở trong mắt ngài chỉ có học tập quan trọng đúng không?

- Thế này, tôi lắm miệng hỏi một câu ha. – Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ rồi nói: - Chẳng lẽ ở trong mắt ngài, chỉ có thành tích mới là quan trọng nhất sao? Chưa bao giờ quan tâm tới cuộc đời của cô bé?

- Không cần phải lo lắng về điều này đâu. – Lý Hồng mỉm cười, cảm giác cao hơn người một bậc và sự kiêu ngạo tràn ngập trong giọng nói: - Đinh Đinh nhà tôi nhất định là học sinh trọng điểm, tương lai sẽ lên Thanh Hoa Bắc Đại. Tôi đã trải đường cho con bé xong rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì đâu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tự tin thế?

Hừ hừ, hôm nay anh sẽ khiến cho mày hiểu được, cái gì gọi là hoài nghi nhân sinh nhá!

- Vậy à... - Trương Tiểu Kiếm chợt mỉm cười: - Đúng là thế. Trái lại là tôi mạo phạm rồi. Thật ra thì hôm nay tôi đến đây là vì muốn giao một ít bài tập về nhà cho các học sinh, chính là bồi dưỡng kỹ năng sinh hoạt cho học sinh một chút. Không biết ngài có thể phối hợp một chút được không?

- Được chứ, ngài nói đi. – Lý Hồng gật đầu: - Chúng tôi nhất định sẽ phối hợp với công việc của giáo viên rồi.

- Vâng. – Lúc này Trương Tiểu Kiếm mỉm cười giống y như một con cáo già: - Tối nay ngài có thể gọi Đinh Đinh giúp đỡ ngài làm một ít công việc bình thường trong cuộc sống, ví dụ như là làm việc nhà, dọn dẹp phòng một chút các thứ... Thành tích của cô bé vẫn là đứng đầu cả trường, cho nên tôi hi vọng cô bé có thể được thư giãn một chút. Nói thế nào thì cứ ngồi mãi cũng không tốt cho thân thể đâu, đúng không?

- Đúng đúng đúng! – Lý Hồng gật đầu: - Không thành vấn đề.

- Vậy là được. – Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi Đường Văn Đình: - Văn Đình ơi, tối nay nghỉ ngơi một lát, giúp mẹ làm việc nhiều chút. Không có việc gì thì thấy về trước nhé.

Văn Đình sợ hãi gật đầu:

- Dạ... Vâng...

Để lại phương thức liên hệ rồi rời khỏi nhà Đường Văn Đình, Trương Tiểu Kiếm huýt sao trực tiếp gọi taxi về nhà.

He he, oắt con, còn muốn vênh váo trước mặt anh à. Anh sẽ khiến mày hiểu được cái gì gọi là bị kịch!

Quả nhiên, vừa về nhà nằm lên giường, Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu nhận được điểm số khiếp sợ...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Lý Hồng!”

Ai nha, đã bắt đầu rồi đấy nhì?

Trương Tiểu Kiếm gọi Cương Đan Nhi tới. Hôm nay Cương Đan Nhi có biểu hiện rất tốt, không phá nhà. Phòng chẳng con hàng này đã bị Trương Tiểu Kiếm thuyết phục hoàn toàn rồi.

- Hôm nay thể hiện tốt lắm, cho mày miếng thịt ăn. – Trương Tiểu Kiếm tùy ý ném một miếng bò khô cho Cương Đan Nhi.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +12 đến từ Lý Hồng!”

Hey yoo? Điểm số bắt đầu tăng lên rồi, không biết gặp phải chuyện gì rồi nhì...

Trương Tiểu Kiếm vừa ăn hạt dưa, ăn mấy miếng lại cho Cương Đan Nhi ăn chút, sau đó lên wechat tán dóc với bạn bè ----

Đầu tiên là Trương Hàm Hàm

Trương Hàm Hàm: “Tiểu Tiện Tiện, mấy ngày nay Cương Đan Nhi ở chỗ anh có ngoan không vậy nha?”

Trương Tiểu Kiếm: “Ng ngoan, cực kỳ ngoan luôn nhá. Nhóc xem nó ăn hạt dưa nè.”

Trương Hàm Hàm: “Không phá nhà?”

Trương Tiểu Kiếm: “Đương nhiên rồi, Cương Đạn Nhi ngoan lắm.” Sau đó còn quay video ngắn:

- Cương Đạn Nhi, mày còn phá nhà không?

Cương Đạn Nhi:

- Nô ô...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +9 đến từ Trương Hàm Hàm!”

Trương Hàm Hàm: “Trời ơi bây giờ nó ngoan như vậy sao? Vậy thì sáng mai em gọi Lưu thúc đi đón nó về!”

Trương Tiểu Kiếm: “Được thôi. Ai nha mấy ngày nay anh đã thành lập tình cảm sâu sắc với Cương Đạn Nhi rồi nhá.”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Cương Đạn Nhi!”

Cương Đạn Nhi che mắt lại, quả thật là ác mộng mà...

Trương Hàm Hàm: “Dạ vâng dạ vâng, chỉ biết Tiểu Tiệp Tiệp tuyệt nhất nè! Moahhhh~!”

Sau đó là Tô Mai ----

Tô Mai: “Tiểu Kiếm, mấy ngày nay bạn làm gì vậy? Không đi làm à?”

Trương Tiểu Kiếm: “Nhàm chán nên đi làm thầy giáo thử.”

Tô Mai: “Anh chạy tới làm thầy giáo?!”

Trương Tiểu Kiếm: “Thử nghiệm cuộc sống, thử nghiệm cuộc sống mà, ha ha.”

Tô Mai: “Em muốn ăn canh sườn non của anh. Mai anh có rảnh không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Xem thử xem, không có tiết thi đi qua nhà em ngồi chơi.”

Tô Mai: “OK.”

Ai nha, Tô đại mỹ nữ có hẹn, vừa vặn đi nhìn xem thử xem bên văn phòng bắt động sản thế nào rồi, nhân tiện đi nhà Tô Mai ngồi chơi, còn phải trả chó. Ngày mai lại có không ít việc rồi...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Lý Hồng!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +54 đến từ Đường Chính Vi!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, chuyện gì đã xảy ra vậy?! Có đáng sợ đến thế sao?!

Kệ cha nó, ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Thế còn cần khách khí sao?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Sáng sớm hôm sau, tài xế Lưu ca đã đến dưới lầu đón Cương Đạn Nhi. Hai người vừa gặp mặt, Lưu ca liền cười ha ha giờ ngón cái với Trương Tiểu

Kiểm:

- Kiếm ca oai phong. Nghe nói ngay hôm đó cậu đã cướp mối làm ăn của Hắc Y bang, còn đánh cho bọn kia mặt mũi bầm dập luôn.
- Thường thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Thật ra cũng là do lão đại của bọn nó đủ may mắn, không thì cũng đánh hết luôn.
- Lợi hại lợi hại. – Lưu ca cười to, đốt cho mình và Trương Tiểu Kiếm mỗi người một điếu Trung Hoa mềm: - Máy ngày nay định làm gì không?
- Còn có thể làm gì đây? – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm: - Trước đi làm thầy giáo, dạy dỗ bọn học sinh cho thật tốt mới là lẽ phải.

Điểm số khiếp sợ +12!

- Khụ khụ khụ... - Lưu ca suýt nữa bị khói thuốc lá sặc chết: - Cậu vừa vào giảng hồ xong đã chạy đi làm lão sư rồi á?!

Nhìn xem tố chất tâm lý của mày kia. Có nghề nghiệp nào là anh mày không làm được chứ?!

Không phải còn có một cái hệ thống chuyên bán các loại giấy tờ giả ở đây sao...

- Tạm tạm. – Trương Tiểu Kiếm cười nhẹ như mây gió: - Về sau lại đổi khác, làm thầy giáo rất thú vị.

Lưu ca: "..."

Sao mày không lên trời luôn đi? Mày làm phi công cho tao xem thử!

- Được rồi. – Lưu ca càng nhìn Trương Tiểu Kiếm lại càng không hiểu rõ con người hắn. Cấu tạo não của thằng này thật đúng là kỳ khôi: - Không có việc gì thì anh đi trước ha.

- Vâng, tạm biệt Lưu ca ha. – Trương Tiểu Kiếm vẫy tay: - Lần sau gặp lại nhớ hỏi xem nghề nghiệp của em là gì nhé. Lưu ca có cần thì có thể gọi em bất cứ lúc nào.

Lưu ca: "..."

Thôi, không phải là mình không hiểu, mà là thế giới này thay đổi nhanh quá ----- Đầu năm nay đổi nghề mà nói cứ như uống nước ấy...

Đưa tiền tài xế Lưu ca, đi động Trương Tiểu Kiếm vang lên. Cầm lên xem, thấy là tin nhắn Lý Hồng gửi tới:

- Là... Là Trương lão sư à? Thế này... Có thể mời ngài đến nhà chúng tôi một chuyến được không? Con bé Đình Đình này thật là... Vừa nghe thế, Trương Tiểu Kiếm không khỏi vui vẻ.

Ai nha, hôm qua không phải bà còn đắc ý sao?

Còn nói gì mà "Tôi cảm giác không phải chuyện gì ghê gớm. Lập dị sao, trên thế giới này chỉ cần là thiên tài thì nhất định sẽ có điểm khác so với người thường rồi!". Thiên tài nhá! Bà thiên tài tiếp cho tôi xem nào?

Bà mẹ nó chứ, may mà anh mày đến đây, không thì con bé Văn Đình sẽ bị hỏng hết biết không hả?

- Vâng, được. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Tôi lập tức đi qua ngay.

Trực tiếp gọi taxi, đến khu chung cư Tử Kim Thành nhà Đường Văn Đình, ấn chuông cửa, lên lầu, sau đó vừa vào phòng Trương Tiểu Kiếm lập tức sững sờ...

Phòng khách xa hoa lộng lẫy rồi phòng bếp nhà vệ sinh các thứ lúc trước... Bây giờ quả thực chính là phế tích đầy nhà luôn!

Tất cả đồ đạc quả thực chính là ngã trái ngã phải, không có một thứ nào là trọn vẹn không bị hư tổn cả!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nếu nói lúc trước Cương Đan Nhi phá nhà đã đủ trâu bò, nhưng Đường Văn Đình phá còn trâu bò hơn cả Cương Đan Nhi!

Nếu Cương Đan Nhi là thành viên đội quy hoạch, vậy thì Đường Văn Đình chính là đội trưởng!

Trương Tiểu Kiếm nhìn phòng khách thậm chí còn không có cả chỗ đặt chân, lại nhìn Lý Hồng mẹ của Đường Văn Đình, cùng với một người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa ra sức hút thuốc, nói:

- Nhà các chị... Có cướp vào nhà à?

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong, thuận tiện liếc nhìn Đường Văn Đình cúi đầu đứng một bên.

Lúc này cô bé mặc đồ ngủ màu trắng sữa, làn da lộ bên ngoài hơi tái nhợt, sắc mặt rất là không tốt. Tuy rằng năm nay cô bé mới 18 tuổi, nhưng thoát nhìn rất giống cái xác không hồn, không có một chút sức sống nào cả.

Đứa bé đáng thương...

Nhưng đừng sợ! Hôm nay Kiểm ca đến đây là để cứu vớt em!

- Trương lão sư đến rồi. – Người đàn ông trung niên ngồi trên sofa thoát nhìn rất giống một người già hơn năm mươi tuổi: - Tên tôi là Đường Chính Vĩ, là cha của Đình Đình. Tôi nghĩ, tình huống nhà tôi, anh hẳn là... đều đã biết rồi.

Lúc này Lý Hồng ngồi bên cạnh hắn, đã không nhịn được che miệng khóc nức nở.

- Ừm, có thể thấy được. – Trương Tiểu Kiểm thoải mái đi vào ngồi xuống sofa, trước tiên đốt điếu thuốc, nói: - Tôi cảm thấy bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ?

- Đúng thế. – Đường Chính Vĩ thở ra một hơi thật dài: - Trước kia tôi đi làm, luôn thích khoe khoang với mấy ông giám đốc rằng Đình Đình nhà tôi là học sinh xuất sắc, tương lai sẽ lên Thanh Hoa Bắc Đại, mỗi lần đều thi được hạng nhất trong trường, tương lai chờ đưa con bé ra nước ngoài du học, đến khi trở về sẽ thành nhân tài hàng đầu. Ai biết... Anh nhìn xem đi...

Hắn nói đến đây, cúi mặt xuống vùi vào trong tay:

- Thế này thì còn ra nước ngoài sao được nữa? Rồi khỏi cái nhà này, con bé có thể sống sót được hay không mới là vấn đề! Haizzz, đều do tôi, đều do tôi cả...

Đường Văn Đình đứng một bên, cúi đầu, không biết nên đặt ngón tay ở chỗ nào, cứ vịn về góc áo.

- Được rồi. – Trương Tiểu Kiểm gạt đầu rồi nói: - Tôi cảm thấy nên nghe xem cô bé rốt cục gặp phải vấn đề gì. Ừm, có thể nói đơn giản cho tôi biết rốt cục thì vì sao cô bé lại biến thành như vậy không?

Muốn chữa bệnh đương nhiên phải tìm gốc bệnh rồi.

Muốn trở thành giáo viên level vương giả thì nhất định là không thể chỉ nắm chặt thành tích thôi. Dù sao thì Trương Tiểu Kiểm vẫn là một đứa bé có tham quan rất chính xác. Không biết thì thôi, nhưng đã biết thì đương nhiên là phải giúp đỡ đứa nhỏ một tay rồi.

- Thôi... – Đường Chính Vĩ thở một hơi thật dài, nói: - Lúc học cấp 2, Đình Đình vẫn là một đứa bé rất sáng sủa, thành tích học tập cũng tốt, khi đó mỗi lần kiểm tra đều là hạng nhất cả khối. Nhưng có một lần, Đình Đình kiểm tra phát huy không được tốt, chỉ được hạng ba trong khối.

Trương Tiểu Kiểm: "..."

Tổ sư, quả thực chính là học thần mẹ rồi!

Phát huy không tốt mới lấy hạng ba! Trước kia khi còn đi học, anh mày phát huy tốt hơn bình thường mới được hạng mười ba trong lớp thôi!

Nghe tiếp nghe tiếp.

- Tôi cũng không biết khi đó tôi nghĩ thế nào nữa. – Đường Chính Vĩ châm điếu thuốc hít vào một hơi, rồi nói: - Hôm đó là lần tiên tôi đánh con bé. Tôi hỏi con bé vì sao lại sợ sẩy như thế, vì sao lại không thi được hạng nhất.

- Từ sau lần đó... – Trương Tiểu Kiểm nhìn Đường Văn Đình, lại nhìn Đường Chính Vĩ: - Cô bé biến thành thế này?

- Đúng thế. – Đường Chính Vĩ nói: - Từ hôm đó trở đi, con bé đã rất ít khi trao đổi với chúng tôi. Mỗi ngày trở về chỉ biết làm bài, học bài, làm bài, học bài. Mười hai giờ ngủ, sáng sáu giờ thức dậy. Chúng tôi nói chuyện càng ngày càng ít, thành tích của con bé cũng càng ngày càng ổn định, vĩnh viễn là hạng nhất. Khi đó tôi còn đắc chí, nhưng bây giờ xem ra...

Ừm, bây giờ xem ra con gái rượu của nhà anh chỉ biết học tập thôi, trừ học tập còn lại chẳng biết cái gì cả.

- Rồi, tôi biết. – Trương Tiểu Kiểm mỉm cười gạt đầu, sau đó nhìn Đường Chính Vĩ nói: - Cần tôi giúp đỡ?

- Trương lão sư! – Nghe vậy, Đường Chính Vĩ ngẩng đầu lên thật mạnh: - Với điều kiện là anh sẽ không thương tổn tới Đình Đình nhà tôi, chỉ cần anh giúp con bé khôi phục bình thường, anh có thể yêu cầu thứ gì cũng được!

Muốn thứ gì cũng được!

Thế còn cần phải khách khí nữa sao?

- Năm trăm. – Trương Tiểu Kiểm trực tiếp duỗi 5 ngón tay ra: - Cô bé khôi phục bình thường, năm trăm tệ, chắc giá,

Đường Chính Vĩ: "..."

Lý Hồng: “...”

Thật đúng là lần đầu gặp được thầy giáo thẳng thắn như thế. Lúc nói thế cái thằng này còn không thêm đồ mặt một chút...

Nhưng chỉ cần năm trăm có phải là hơi ít quá không nhỉ?!

- Trương lão sư, thế... - Đường Chính Vĩ nhìn Trương Tiểu Kiếm, cẩn thận hỏi: - Năm trăm... Có phải là ít quá không?

- Không ít. — Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Đủ ăn một bữa cơm rồi. Tôi ra giá như vậy chỉ là vì muốn nói, tôi không muốn làm không công mà thôi.

Hắn nói đến đây, rốt cục sắc mặt đứng đắn hơn một ít, híp mắt hút thuốc thật mạnh:

- Chung quy, tôi là giáo viên chủ nhiệm của con bé mà.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Đầu năm nay làm giáo viên thoải mái như thế à?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, hai người Đường Chính Vĩ và Lý Hồng đều im lặng.

- Được! — Đường Chính Vĩ gật đầu thật mạnh: - Quân tử nhất ngôn!

- Đừng chụp mũ cao thế. — Trương Tiểu Kiếm bĩu môi: - Tôi không phải là quân tử đâu.

Đường Chính Vĩ: “...”

Mày nói chuyện thế nhạt lắm biết không...

- Rồi. — Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn Đường Văn Đình, cười nói: - Văn Đình, tiếp theo bố em đã giao em cho thầy rồi. Em có nghe lời thầy nói không?

Đường Văn Đình vắn góc áo, nhút nhát nói:

- Dạ... Nghe....

- Nghe là được. — Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Vậy thì tiếp theo, bước đầu tiên, nghe cho kỹ nhé, chính là đi trốn học với thầy đi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +44 đến từ Đường Chính Vĩ!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +38 đến từ Lý Hồng!”

Tổ sư nó! Giáo viên dẫn học sinh đi trốn học kìa!

Đậu má nó chứ rốt cục là chuyện gì vậy?!

Đường Chính Vĩ tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại không ngờ rằng, đột nhiên Đường Văn Đình lại có chút linh hoạt, kinh ngạc nói:

- Thầy... Thật... Sao? Em thật có thể... Chơi thoải mái?

Trương Tiểu Kiếm gật đầu đương nhiên:

- Còn cần phải hỏi sao. Kiếm ca của em nói chuyện đáng tin lắm nhé! Đi thôi! Hôm nay chơi với Kiếm ca của em một ngày, thầy dạy em đi ra ngoài xã hội mở rộng tầm mắt một phen. Đi khắp muôn nơi!

Đường Chính Vĩ nghe vậy không khỏi mê mẩn ---- Rốt cục là giáo viên chủ nhiệm hay là đại ca giang hồ đây?

Sao nói chuyện đậm mùi giang hồ thế?

Lúc này Trương Tiểu Kiếm cũng phản ứng lại, xin lỗi xin lỗi, thay đổi thân phận nhanh quá nên chạy nhầm phim trường, lập tức ho khan một tiếng, nói nghiêm trang:

- Văn Đình nè, thầy cảm thấy em ấy, bây giờ không cần vội vàng chuyện học tập nữa đâu, càng cần thư giãn giải trí một chút. Đi thôi, hôm nay thầy dẫn em đi lòng vòng trên đường phố. Được chứ?

Đường Văn Đình vẫn còn có chút khân trương, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

- Vâng... Vâng...

Cô bé nói xong, Lý Hồng lập tức dẫn cô bé đi thay quần áo. Lúc này Đường Chính Vĩ nhìn Trương Tiểu Kiếm cười khò:

- Điều trông chờ vào Trương lão sư. Dù thế nào đi nữa thì cũng mong ngài giúp tôi tìm lại Đình Đình nhà tôi trở về.

Hắn nói rồi đứng dậy, cúi người vái chào Trương Tiểu Kiếm thật sâu.

- Ai nha, anh xem anh kia, nghiêm túc thế làm gì. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng đứng dậy: - Nên làm, nên làm. Ngài cứ chờ tin tức của tôi là được.

Đường Văn Đình thay quần áo xong rất nhanh, hai người liền đi xuống lầu.

- Thầy... Thầy ơi, chúng ta đi đâu... vậy? – Đường Văn Đình đi theo sau Trương Tiểu Kiếm. Bây giờ nhìn cô bé mặc một chiếc váy màu hồng đáng yêu, phối hợp với dáng người yếu ớt, sắc da tái nhợt, thoát nhìn rất giống một người bệnh bị nhốt ở trong phòng, đã lâu chưa từng thấy ánh nắng mặt trời.

- Đi công ty lúc trước của Kiếm ca tham quan. – Trương Tiểu Kiếm cười nói, gọi taxi, dẫn theo Đường Văn Đình đến trung tâm kinh danh Long Đằng quốc tế.

Lại nói đã có rất lâu chưa từng đến đó, dựa theo vòng tròn mà tính, nên đến mình rồi nhỉ?

Đến nơi, hai người vừa xuống xe, Giang Nghi Niên đã chào hỏi từ thật xa:

- Ah yoo, Kiếm ca đến đây.

Sau đó nhìn thấy Đường Văn Đình, nhất thời ánh mắt sáng lên, vội vàng thọc Kim Khải Toàn đứng bên cạnh:

- Đậu má mỹ nữ kia!

Kim Khải Toàn trực tiếp sập đổ luôn:

- Kiếm ca là tới số đào hoa sao? Tại sao đi đến đâu cũng có mỹ nữ ở bên cạnh vậy?!

Hai người ở đằng kia nói thầm, Trương Tiểu Kiếm đều không biết, cười nói:

- Không có gì, đi làm thầy giáo chơi đùa. Nè, không phải là dẫn theo học sinh đến đây thư giãn sao.

“Điểm số khiếp sợ +5, +6!”

Nhìn Trương Tiểu Kiếm ăn mặc như giáo viên, hai người sững sờ cả buổi không tỉnh táo lại được.

Trương Tiểu Kiếm vừa mới nói cái gì?

Dẫn theo học sinh đến đây thư giãn á?

Đầu năm nay làm giáo viên thoải mái như thế sao? Còn có thể dẫn theo học sinh bỏ trốn đến đây nhìn nhà?!

Hai người ngây ra một lúc lâu. Lúc này Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, hỏi:

- Đúng rồi, Sở Phi đâu?

Nhóm ba người Giang Nghi Niên, Kim Khải Toàn, Sở Phi bình thường cơ bản là xuất hiện cùng nhau, nhưng hôm nay không thấy Sở Phi, nhất định là có gì đó kỳ quái.

- Thằng kia lại đi xun xoe chứ đi đâu. – Giang Nghi Niên bĩu môi: - Hai ngày nay hắn cũng không đến, nghe nói ở chỗ Tô Mai bị bọn tình địch chơi xỏ không ít lần.

Kim Khải Toàn còn bổ sung thêm:

- Đúng thế, mỗi lần trở về đều nghiêng răng nghiêng lợi. Mình đừng nhắc đến hần nữa! Đúng rồi Kiếm ca, lại nói cậu đến đúng lúc đấy, khách hàng tiếp theo là đến lượt cậu phụ trách tiếp đón rồi.

- Rồi. – Trương Tiểu Kiếm dứt khoát không thay quần áo luôn, trực tiếp dẫn theo Đường Văn Đình đi vào cửa nói: - Xem ra tôi may mắn lắm nhỉ. Hôm nay lại tranh thủ bán thêm một căn đi.

- OK, thế Kiếm ca bận việc trước đi nhé. – Hai người muốn đi ngay, nhưng ai biết mới đi mấy bước Giang Nghi Niên đã quay lại:

- Đúng rồi Kiếm ca, cậu phải cẩn thận chút đấy, mấy ngày nay Luru Anh vẫn tìm cậu ở khắp nơi ấy!

Luru Anh? Nghe hơi quen tai đấy...

Đây không phải là người vẫn không lộ mặt trong nhóm của Vu ty sao?

- Bà tìm tôi làm gì? – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi: - Tôi đâu có đắc tội bà đâu? Thậm chí còn chưa gặp mặt lần nào luôn ấy chứ...

- Ghen tỵ chứ gì. – Giang Nghi Niên nhún vai: - Bà vẫn tự xưng là nhân viên sales đứng đầu, nhưng ai biết bận rộn cả tuần cũng không bán được căn hộ kia. Vừa trở về đã nghe thấy cậu bán được một căn hộ, trong lòng không cân bằng chứ sao. Bà bụng dạ hẹp hòi không phải mới một ngày hai ngày, cả ngành sales đều biết. Kiếm ca cậu chú ý chút là được.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Còn có loại chuyện này?

- Rồi, tôi biết rồi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Cảm ơn đã nhắc nhở, ha ha.

Tiến bước nhóm hai người Giang Nghi Niên Kim Khải Toàn, Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Đường Văn Đình đi dạo quanh trung tâm kinh doanh, rồi nói:

- Văn Đình, em cứ đi dạo tùy ý đi nhé. Nhớ kỹ nhé, đừng có rời khỏi đại sảnh này, miễn cho thầy không tìm thấy em lúc cần thiết, thế thì phiền toái lắm.

- Vâng... Vâng... - Đường Văn Đình quả thực giống như là thỏ con bị sợ hãi vậy, vừa nom nóm lo sợ lại có chút hiếu kỳ quan sát xung quanh. Chung quy bình thường đều không đi ra ngoài, bây giờ đi tới đại sảnh trung tâm kinh doanh, không khỏi cảm thấy thứ gì cũng mới lạ.

Trương Tiểu Kiếm thì ngồi trên sofa trong khu nghỉ ngơi, đắc ý vắt chéo chân, rồi lấy di động ra đọc tiểu thuyết.

- Đọc sách trước đã. Ai nha, cũng không biết mấy ngày nay “Thánh Khư” đã có bao nhiêu chương mới rồi, he he...

Thánh Khư là tiểu thuyết do một trong năm đại thần tối cao Thần Đông viết, một trong những bộ tiểu thuyết hot nhất hiện nay, đó còn là bộ tiểu thuyết mà Trương Tiểu Kiếm thích nhất.

Trước kia đọc cũng chỉ có thể ủng hộ bản gốc thôi, nhưng hai ngày nay thu hoạch được không ít, vậy thì khác rồi!

- "... Từ đại sư đến tông sư, tiếp theo chính là đại tông sư, tiếp theo nữa chính là Thánh Sư! Một khi đã đạt đến cấp bậc Thánh Sư, vậy thì khủng bố, có thể xử lý Thánh Nhân một cách nhanh chóng mà hữu hiệu nhất!" – Trương Tiểu Kiếm đọc cười híp mắt: - Ai nha, Đông ca viết truyện chỉ có hay thôi... Ừm... Yoo yoo lại mạnh hơn rồi!

Nhìn một lúc, tâm tình của Trương Tiểu Kiếm rất tốt, bây giờ anh mày có tiền!

Cho nên run bàn tay nhỏ:

- Đánh thưởng chừng mười tệ trước, he he!

Bên này hần đọc tiểu thuyết mặt mày hớn hờ, chợt có một làn gió thơm lướt qua, một cô nương trẻ tuổi ngồi xuống bên cạnh hần.

Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn, cô gái này có mái tóc dài thả đến vai, thoạt nhìn rất giỏi giang lạnh lùng, có thần thái của một office lady.

Bộ dạng cũng được, nhưng nhất định là không thể so được với Tô Mai rồi. Chẳng lẽ đây chính là Luru Anh mà Giang Nghi Niên mới nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đông ca! Anh là Đông ca!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Nghe nói anh chính là Trương Tiểu Kiếm mới tới? – Nữ sales lạnh lùng đánh giá hần một lúc, rồi cười lạnh nói: - Thoạt nhìn rất tầm thường thôi, nghe nói mấy ngày trước anh vừa bán được một căn hộ?

Con này quả nhiên thoạt nhìn không thân thiện lắm đâu. Cái gì gọi là thoạt nhìn rất tầm thường hả?

- Tôi lớp sọc 6. – Trương Tiểu Kiếm ngây thơ vô hại nhìn nữ sales: - Cô lớp nào?

- Tôi... – Luru Anh vừa nghe vậy không khỏi ngẩn ra.

Não thằng này cấu tạo kiểu gì vậy? Cái gì gọi là mình lớp nào?

“Điểm số khiếp sợ +2...”

- Tên tôi là Luru Anh. – Luru Anh nhìn Trương Tiểu Kiếm, sau đó vươn tay ra: - Lần đầu gặp mặt, rất vui được gặp anh.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chẳng lẽ lại là cái bẫy?

Không được, không thể khiến cô ta bẫy mình được!

Anh mày phiêu bạt giang hồ nhiều năm như thế, nếu ngã ở trong tay cô thì sẽ mất hết sáng suốt một đời!

Trương Tiểu Kiếm cúi đầu nhìn di động:

- Cô vui sớm quá đấy.

Luru Anh: “...”

Luru Anh lập tức đen mặt!

Rốt cục thì thằng này làm sao vậy?! Đây là muốn ra oai phù đầu với mình sao?!

- Nói chuyện bình thường! – Luru Anh lập tức nổi giận: - Tên tôi là Luru Anh, là tổ viên cùng tổ với anh!

- Oh, xin chào xin chào. – Trương Tiểu Kiếm lại ngẩng đầu: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, nam, 24 tuổi, đến nay chưa kết hôn. Còn cô?

- Tôi 25... - Luru Anh lại sừng sốt, phản xạ có điều kiện đáp lại, sau đó lập tức điên tiết: - Sao anh có thể hỏi tuổi của con gái hả?! Làm thế mất lịch sự lắm biết không?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Không có mà. – Trương Tiểu Kiếm mờ mịt: - Tôi chỉ tự giới thiệu một chút thôi, tôi không có hỏi cô mấy tuổi mà. Chính cô nói cô 25...

Luru Anh quả thực muốn điên tiết hết cả người!

Cô có làm thế nào cũng không thể đoán được cấu tạo não của con tiện nhân trước mắt này được!

- Thôi... - Hít sâu, không thể vội... Luru Anh quyết đoán đổi đề tài: - Anh đang làm gì đấy?

Trương Tiểu Kiếm nhìn cô nàng như nhìn một đứa thiếu năng: - Đang nói chuyện với cô đấy thôi...

“Điểm số khiếp sợ +4...”

Trước kia luôn luôn giành được thắng lợi với đồng nghiệp, mỗi người đều phải nhường đường cho mình, lần đầu tiên Luru Anh cảm thấy toàn thân không thể thoải mái được!

Cái thằng này rốt cục muốn làm gì?!

- Tôi hỏi anh vừa rồi đang xem cái gì! – Luru Anh cố nén tức giận, nghẹn đến mức đỏ mặt: - Lúc trước! Lúc trước!

- Oh, này á? – Trương Tiểu Kiếm cầm di động bắt đầu tiếp thị cho cô: - Tôi đang xem tiểu thuyết, tên là Thánh Khư, hay lắm. Cô có muốn xem chung

không?

- Tiểu... Tiểu thuyết?! – Luru Anh lại ngây ngẩn cả người: - Xem cái thứ này có ích lợi gì chứ? Tôi còn tưởng anh đang nhìn mỹ nữ cơ.

- Mỹ nữ đâu có hay bằng tiểu thuyết được! – Trương Tiểu Kiếm lại cúi đầu xem tiểu thuyết: - Mỹ nữ tốn tiền, tiểu thuyết tiết kiệm tiền, hoàn toàn không giống nhau được không.

Đờ mờ nó chứ đều là logic chó má gì vậy tao đệt!

Luru Anh nắm chặt tay đến mức trắng bệch:

- Xem tiểu thuyết thì có ích lợi gì? Có thời gian rảnh thể thì đọc chút tri thức chuyên nghiệp không phải tốt hơn sao?

Trương Tiểu Kiếm không cần ngẩng đầu lên nói:

- Thư giãn chứ sao. Đọc vui vẻ thì ủng hộ mười tệ tám tệ tỏ thành ý một chút. Ai nha, nói đến đây, cảm giác có tiền thật là tốt...

Luru Anh:

- Còn ủng hộ á? Xi...

- Thế thì sao? – Trương Tiểu Kiếm nói: - Tôi nói cho cô biết, thiên hạ là một bàn cờ, mọi người đều là anh em đồng hao, quen biết nhiều người tóm lại sẽ không sai...

Luru Anh: "..."

Luru Anh: "..."

ĐM ông trời áy chứ thiên hạ là một bàn cờ, mọi người đều là anh em đồng hao! Ai là anh em đồng hao với mày!

Hai người đang trò chuyện câu có câu không, chợt có tiếng thông báo từ lễ tân: “Trương Tiểu Kiếm, Trương Tiểu Kiếm, đến lượt anh tiếp đãi khách hàng.”

Ah? Đến lượt mình tiếp đãi khách hàng rồi à?

Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đứng dậy nói:

- Tôi đây tới đây!

Thế rồi chuẩn bị đi tiếp đãi khách hàng. Lúc này Luru Anh cũng đứng dậy, bữu môi khinh thường:

- Mới bán một căn hộ, xem vênh mặt chưa kìa.

Miệng nói thế, nhưng thân thể lại rất thành thật, cách xa bám theo sau lưng Trương Tiểu Kiếm, chờ hấn gắp khôn quẩn.

Hai người Giang Nghi Niên Kim Khải Toàn ở xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi lắc đầu, Giang Nghi Niên nói:

- Haizzz, Luru Anh này, thật đúng là hiểu thắng không ở mức bình thường đâu. Chuyện gì cũng muốn mình là nhất. Nếu người khác gọi hơn bả thì bả sẽ không thoái mái.

Kim Khải Toàn gật đầu nói:

- Đúng đấy. Điểm chết người là lúc trước Trương Tiểu Kiếm mới bán được một căn hộ, mà Luru Anh lại thất bại, đương nhiên lại càng khó chịu hơn rồi.

- Đi đi đi. – Giang Nghi Niên dẫn theo Kim Khải Toàn đi qua: - Nhìn xem thử, không biết lát nữa Luru Anh lại muốn châm chọc Trương Tiểu Kiếm thế nào, chúng ta nên đi khuyên bảo.

- Có lí. – Kim Khải Toàn nói: - Đi nhìn xem.

Hai người lập tức đi đến cửa. Lúc này Trương Tiểu Kiếm cũng đã bắt đầu chính thức tiếp đón khách hàng.

- Chào ngài. – Người đến là một nam thanh niên ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, đeo mắt kiếng, mỉm cười rất hòa ái thân thiện, Trương Tiểu Kiếm vội chào hỏi: - Tôi chính là cô vấn tiêu thụ lần này của ngài. Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, ngài...

Trương Tiểu Kiếm theo thói quen nói mấy câu này, chợt ngây ngẩn cả người.

Ah? Sao người này nhìn có vẻ quen mắt thế nhỉ...

- Chờ chút! – Trương Tiểu Kiếm đi vòng quanh nam thanh niên mấy vòng, sau đó nói: - Chúng ta có phải từng gặp nhau ở đâu rồi không nhỉ? Không đúng! Tôi hẳn là đã từng gặp anh rồi. Anh chờ tôi suy nghĩ...

Lưu Anh đi ở phía sau không khỏi cười nhạo một tiếng, hừ hừ nói:

- Cái trò cũ rích. Cách làm thân kiểu này tôi đã không dùng từ ba năm trước đây rồi.

Giang Nghi Niên và Kim Khải Toàn đi đến bên cạnh Lưu Anh, nói nhỏ:

- Tiểu Kiếm lại tiếp đãi khách hàng à?

Lưu Anh:

- Ủ. Phương pháp làm thân cũ rích.

Ba người bắt đầu vây xem không xa không gần, đã thấy Trương Tiểu Kiếm vỗ trán:

- Đứng động, đứng động, anh chính là... Tây Hồng Thị? Không đúng, Thổ Đậu? Cũng không đúng!

Lưu Anh:

- Còn Hoàng Qua nữa chứ...

- Tôi nhớ ra rồi! – Trương Tiểu Kiếm vỗ tay cái “bốp” một phát, hưng phấn đến mức nhảy cẫng lên: - Tôi nhớ ra rồi! Đông ca! Anh là Đông ca! Tôi từng thấy anh trên TV! Chính là chương trình Khỏi Điềm gì gì đó, siêu trâu bò gì gì đó, đúng, hợp cuối năm, ảnh chụp hợp cuối năm! Đông ca anh chính là thần tượng của tôi đó Đông ca. Viết hay quá, Thánh Khư! Thánh Khư đó!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến Lưu Anh!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Giang Nghi Niên!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Kim Khải Toàn!”

Lưu Anh quả thực là ngây ngẩn cả người:

- Chuyện gì vậy?! Thánh Khư?! Cuốn tiểu thuyết hần vừa xem không phải tên là Thánh Khư sao? Vừa đọc xong tác giả đã xuất hiện rồi á?

Giang Nghi Niên: “...”

Kim Khải Toàn: “...”

- Chờ chút... - Giang Nghi Niên kinh ngạc nói: - Lưu Anh cô nói gì? Hần vừa đọc tiểu thuyết internet, sau đó chớp mắt cái tác giả tiểu thuyết đã đến đây?

Lưu Anh tức đến mức đỏ bừng mặt:

- Đúng thế! Cái thằng này sao mà may mắn quá vậy chứ?

- Tôi thấy không phải là hần may mắn. – Bên cạnh Kim Khải Toàn cũng có chút ghen tị: - Là miệng của hần quá linh cmm nghiệm, nói gì trúng gì... Hần chưa từng nói lỡ gặp được tác giả gì gì đó sao?

Lưu Anh không khỏi cảm thấy toàn thân không khỏe:

- Đại khái... Hình như... Có lẽ là... Từng nói rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Việc vui như thế nhất định phải đi xem rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bên này bọn họ đang bàn tán đây, bên kia Trương Tiểu Kiếm đã lôi kéo Đông ca đi tới:

- Nhanh nhanh nhanh, giúp tôi chụp tấm ảnh với Đông ca nào! Ai nha tao đệt, đây là thần tượng của tao đấy!

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Lưu Anh: "..."

Giang Nghi Niên cầm đi động, chụp ảnh giúp hai người như một con gà gổ. Lúc này Trương Tiểu Kiếm mới giới thiệu cho bọn họ:

- Tới tới tới, tôi trình trọng giới thiệu cho mọi người một chút, Thần Đông, chúng tôi đều gọi anh ấy là Đông ca, là một trong năm đại thần tối cao của giới tiểu thuyết internet. Không ngờ lại đến xem nhà ở chỗ chúng ta! Ai nha Đông ca anh xem em kích động quá ngài đừng trách móc!

- Không sao không sao. – Đông ca cười ha ha vẫy tay: - Đây là bạn bè. Cậu đi làm ở đây à?

Lưu Anh nhìn xem tròn tròn hết cả mắt:

- Thế mà cũng được?!

Đậu má nó chứ tốt cực là sao vậy?!! Tao còn chưa tỉnh ngủ à?!

Tên Trương Tiểu Kiếm này là đại thần phương nào thế?!

Lúc này Trương Tiểu Kiếm cười ha ha kéo Thần Đông vào góc bên cạnh:

- Đông ca anh đến xem nhà à? Anh muốn xem kiểu gì? Em giới thiệu cho anh. Anh cứ yên tâm đi em rất am hiểu cái này. Có thể add wechat trước được không?

Đông ca gật đầu:

- Được mà, add wechat đi. Tôi không am hiểu lắm về bất động sản, vừa vặn có chỗ nào không hiểu thì hỏi cậu.

Hai người add wechat, Trương Tiểu Kiếm vẫn còn hưng phấn:

- Đông ca anh có biết không? Em đọc truyện của anh, rất là thích! Hôm nay còn ủng hộ mười tệ đấy, anh đừng chê ít ha...

- Không đâu. – Đông ca cười nói: - Ủng hộ tôi tôi đều rất vui vẻ.

- Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. – Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy thần tượng, phải nói là vui vẻ hết sức: - Đông ca anh định xem căn phòng như thế nào? Nhà của công ty bọn em ấy, không nói cái khác, nhưng chất lượng thì tin cậy tuyệt đối, thiết kế cũng đều là quan niệm mới nhất!

- Ủ, tôi biết rồi. – Đông ca suy nghĩ rồi nói: - Tôi định mua một căn nhà ở khu trường học cho con tôi. Tôi thấy cao ốc của các cậu chính là nhà khu trường học nhỉ? Khu vực nào cũng được, khoảng trên dưới một trăm mét vuông ấy. Có cái nào phù hợp không?

- Ai nha, thế thì có không nhiều lắm. – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp cầm một tấm hình thiết kế nói: - Đông ca anh xem nè, kiểu nhà vuông vắn, thiết kế các bộ phận đều rất hợp lý...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giới thiệu cho Đông ca. Bên kia ba người Lưu Anh chỉ cảm thấy có vẻ... chính là có vẻ tam quan sắp sập đổ mất rồi...

Lưu Anh:

- Trước kia hần vẫn như thế sao?

Giang Nghi Niên suy nghĩ:

- Kiếm ca trâu bò thật mà!

Kim Khải Toàn tỏ vẻ đồng ý:

- Miệng Kiếm ca xác thực là nở banh trời, nói cái gì chuẩn cái đó!

- Mê tín dị đoan. – Lưu Anh vẻ mặt khó chịu, ánh mắt ghen tỵ nhìn Trương Tiểu Kiếm đến mức muốn bóp lửa: - Chẳng qua là may mắn chút mà thôi. Nhìn hần chém lợi hại như thế, có mua hay không thì còn chưa chắc đâu, hừ!

Giang Nghi Niên và Kim Khải Toàn không khỏi nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Xong, lần này Lưu Anh nhất định phải coi Trương Tiểu Kiếm như đối thủ cạnh tranh cuối cùng rồi. Cô nương này những điểm khác đều tốt, nhưng quá mức hiểu thắng. Không có cách nào khác, trước khi đến đây nghe nói đã từng làm chủ tịch hội học sinh của trường?

Kiều ngạo cứ như thiên nga trắng ấy...

Sau đó ----

- Đông ca anh muốn ký luôn à? – Bên kia Trương Tiểu Kiếm lại chém thêm mấy đao: - Ai nha thật là dứt khoát quá, quả nhiên không hổ là thần tượng, nói trả hết là trả hết luôn!

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Lưu Anh: "..."

Điểm số khiếp sợ +6, +7, +8...

Vậy là bán được rồi á?! Mày đang bán mô hình à?!

Quả thực chính là một đao bên trái, một đao bên phải. Không chỉ chém từng đao, mà còn ĐM nó chứ sát muối vào miệng vết thương nữa...

- À vâng, Đông ca ngài đi thông thả! – Ba người Lưu Anh mờ mịt ở bên kia, bên này Trương Tiểu Kiếm đã bán xong nhà. Sau khi tiễn Đông ca đi, Trương Tiểu Kiếm còn đang vui sướng đây:

- Ai nha... Không ngờ lại có thể gặp được Đông ca ở đây, quả nhiên là chín chắn lại hào phóng giống như trong truyền thuyết. Người với người quả nhiên là khác biệt...

Sau đó nhìn về phía ba người Lưu Anh, kỳ quái hỏi:

- Ah, sao mấy người còn ở đây vậy? Đều giữa trưa rồi mà còn chưa đi ăn cơm à?

Giang Nghi Niên: "..."

Kim Khải Toàn: "..."

Trương Tiểu Kiếm lại nhìn Lưu Anh:

- Cô cũng không đi? Giảm béo?

Lưu Anh: "..."

Còn ăn, ăn cái đầu mày ấy chứ ăn! Hất bàn!

Ờ cờ mờ nó chứ thằng nào còn ăn nổi nữa hả?!

Hai căn! Đã bán được hai căn rồi! Hôm nay chỉ đến lượn một vòng thôi mà đã bán được một căn rồi!

- Chuyện gì thế? – Nhìn biểu cảm của ba người, Trương Tiểu Kiếm lại không hiểu ra sao, gãi đầu: - Kỳ kỳ quái quái...

Hắn mới nói đến đây, nhưng di động lại vang lên.

- Ai thế? – Cảm di động lên nhìn, Trương Tiểu Kiếm lập tức vui vẻ: - Là Tô Mai à...

Tô Mai!

Ba người Lưu Anh không khỏi hiếu kỳ đứng dậy, vội vàng thò qua xem.

Tô Mai: "Tiểu Kiếm Kiếm, anh đang làm gì thế? Bây giờ có rảnh không?"

"Điểm số khiếp sợ +3, +4, +5!"

Hey? Sao Tô Mai lại gửi tin nhắn cho mình vào lúc này nhỉ? Có chuyện gì à?

Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn ba người đồng nghiệp ở bên cạnh, sau đó quyết đoán quay người sang chỗ khác --- Đùa bô à? Tao và Tô Mai tán gẫu sao

có thể cho chúng mày nhìn thấy được! Có biết tôn trọng sự riêng tư cá nhân của người khác không hả? Hả? Có đạo đức không hả? Hả?

Bán nhà là chuyện nhỏ, nữ thần là chuyện lớn!

- Kiếm ca! Kiếm ca cho bọn này xem với đi Kiếm ca! – Giang Nghi Niên quỳ xuống luôn: - Tôi hiểu kỳ lắm!

- Đúng đấy. – Kim Khải Toàn cũng ở bên cạnh cầu xin: - Tô Mai có chuyện gì à?

Lưu Anh thì “Hừ” một tiếng, quay lưng rời đi:

- Nhìn cái mặt đắc ý kia!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xi, anh mày cứ đắc ý đấy, làm gì được nhau? Cấn tao nè! Tới cấn đi! Cấn đi!

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho khan mấy tiếng, rồi nói: - Thật xin lỗi nhé, đây là việc riêng giữa tôi và Tô Mai, người không liên quan đừng xen vào, đừng xen vào...

Giang Nghi Niên tủi thân như là cô vợ nhỏ vậy:

- Kiếm ca, Kiếm ca ưi...

Kim Khải Toàn cũng ở bên cạnh hùa theo:

- Kiếm ca cậu tốt bụng nhất, cậu là điện là ánh sáng là thần thoại tươi đẹp...

Không quan tâm hai người bọn họ.

Trương Tiểu Kiếm: “Bây giờ không có chuyện gì đâu. Làm sao thế?”

Tô Mai: “Tốt quá! Nhanh đến nhà em nhanh đến nhà em, em sắp không khống chế được tình huống rồi!”

Trương Tiểu Kiếm: “Em mà còn không khống chế được thì anh đi làm được cọng lông gì?”

Tô Mai: “Anh nấu ăn ngon mà!”

Trương Tiểu Kiếm: “Hóa ra là cô đói bụng nhá...”

Tô Mai: “Không đúng không đúng, em thật sự sắp khống chế không nổi rồi! Nhanh đến đi nhanh đến đi! Chờ cháy chờ cháy!”

Ewww...

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm---- Tô Mai nói cô nàng sắp không khống chế được tình huống, chẳng lẽ là... Đậu má, người theo đuổi sắp đánh nhau trong nhà cô nàng?!

Việc vui như thế nhất định là phải đi xem rồi!

Không xem là trái ý trời nhá!

Dù sao thì hiện tại bên này cũng không có việc gì, nhà cũng bán xong khách hàng cũng tiếp đón xong, không đi lãng phí!

Thuận tiện có thể đi nhà cô nàng chơi Game PlayStation Super Robot Wars OG The Moon Dwellers một trận! Thế thì nhất định phải làm rồi!

“Được rồi, thế thì anh qua xem thử nhá.” – Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu: “Chờ anh tí, có cần mang cái gì không?”

Tô Mai: “Anh đến là được, ở chỗ em có đủ mọi thứ rồi!”

Trương Tiểu Kiếm: “Đúng rồi, bên anh còn có một học sinh, anh phải dẫn theo.”

Tô Mai: “Được được được, anh có thể tới là được!”

Trương Tiểu Kiếm: “Rồi, lát nữa anh tới, chờ anh nhá.”

- Khụ khụ... - Cất di động, Trương Tiểu Kiếm lại đặt tay lên miệng ho khan mấy tiếng, sau đó đứng đắn nói: - Thật là ngại quá, Tô Mai gọi tôi qua đó. Trưa nay tôi không ăn cơm với mọi người nhé.

“Điểm số khiếp sợ +6, +6, +6...”

Chương 136: Ưu thế này quá lớn!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Giang Nghi Niên và Kim Khải Toàn hâm mộ quá trời quá đất, nhưng cũng không có cách nào khác, Tô Mai chỉ tên gọi Trương Tiểu Kiếm đi, hai người bọn họ có mặt dày đến mấy cũng không thể đi theo được...

- Xong! – Giang Nghi Niên dẫn theo Kim Khải Toàn mất hồn mất vía đi về phía canteen: - Một bài “Lương Lương” (*) tặng cho hai ta đi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ai nha thật lòng xin lỗi nhé anh em, anh mày đi đây!

(*) Lương Lương là tên một bài hát của TQ, dịch nghĩa là “Lạnh lạnh”. Bởi vì bài hát này dính dáng đến 2 scandal ngoại tình trong hôn nhân của hai ngôi sao TQ, nên giờ trên mạng internet TQ coi nó như bài hát đại biểu cho tình yêu đã mất, có thể hiểu là “Người yêu ngoại tình, lòng tôi lạnh lạnh”...

- Văn Đình! – Trương Tiểu Kiếm gọi Đường Văn Đình: - Tới đây, hôm nay thầy dẫn em đi xem chuyện vui đi!

Giang Nghi Niên: “...”

Kim Khải Toàn: “...”

Lưu Anh: “...”

Nhìn kiểu gì cũng thấy thằng này giống như ông chú xấu xa muốn dụ dỗ nữ sinh trung học ấy!

- Oh... Vâng... - Đường Văn Đình rụt rè đi đến, sau đó hỏi nhỏ: - Đi luôn bây giờ sao?

- Đương nhiên! – Trương Tiểu Kiếm búng tay một phát: - Trò hay của năm, nhất định phải đi xem, ha ha!

Hai người đi ra văn phòng kinh doanh, gọi taxi đi thẳng đến nhà Tô Mai.

Trên đường đi, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giới thiệu đơn giản cho Đường Văn Đình:

- Đây là một đồng nghiệp của thầy, mỹ nữ, có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, mấy cái thằng đó sắp đánh nhau ở nhà cô ấy rồi! Cơ hội tốt thế đương nhiên là phải đi rồi, em nói đúng không?

Đường Văn Đình suy nghĩ:

- Em... Em không đi nha...

- Thế sao được chứ? – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Đó đều là sinh viên giỏi đó. Thầy biết có một người tốt nghiệp Thanh Hoa. Không phải em vẫn muốn thi vào Thanh Hoa sao? Hôm nay vừa lúc cho em kiến thức uy lực của Kiếm ca! Sinh viên Thanh Hoa vẫn đùa giỡn như thường!

- Hả? Thật sự á? – Trải qua một buổi sáng thư giãn, tuy rằng Đường Văn Đình vẫn nhát gan, nhưng ít ra đã nói lưu loát hơn nhiều --- Chung quy nàng chỉ tự kỷ mà thôi, không có nghĩa cô bé là thiếu năng trí tuệ, hơi điều chỉnh một chút thì sẽ được khôi phục rất nhanh: - Thầy chỉ toàn chém gió thôi. Sinh viên Thanh Hoa, đều... đều rất giỏi!

Giỏi á? Lần trước còn không phải chạy sau anh hít khói!

- Xí, không phải thầy chém chứ... - Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Chỉ bằng chút tài năng của bọn nó á, thu phục trong phút chốc thôi! Đến khi đó em sẽ biết uy lực của Kiếm ca. Chúng ta đi!

Đường Văn Đình:

- Thầy... Thầy... Thầy nói mạnh mẽ... Hoi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xí, hôm nay anh sẽ cho mày khiến thức cái gì gọi là người đàn ông kiêu sa như gió!

Thuận lợi đi đến dưới lầu nhà Tô Mai, Trương Tiểu Kiếm chỉ liếc nhìn thoáng qua, lại không khỏi ngậm ngẫn cả người.

Chiếc Accord thế hệ thứ 10 này nhìn quen mắt thế ---- Sở Phi quả nhiên là ở đây!

Còn có chiếc Maserati bên kia nữa, hình như lần trước cũng từng thấy...

Ah? Còn có một chiếc Land Rover. Ha ha ha, lúc trước cũng từng thấy xe này rồi. Xem ra việc vui hôm nay không nhỏ rồi!

Bằng cái tính nhỏ nhen của Sở Phi, gặp phải tình địch nhất định là sẽ dâng trào cứ như là gà chọi xù lông ấy!

Huống chi là hai thằng!

Xem nào nhiệt thôi!

Đi thẳng vào thang máy, đến nơi, gõ cửa!

- Là Tiểu Kiếm à? – Bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nói của Tô Mai, chờ đến khi nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm ở trong mắt cửa, cô vội kéo cửa ra, hưng phấn nói: - Tiểu Kiếm anh đến rồi, may quá! Anh đến là em yên tâm rồi...

Sau đó chờ đến khi nhìn thấy Đường Văn Đình, đôi mắt không khỏi sáng lên, cười nói:

- Cô bé xinh đẹp ghê nha, tên là gì dạ?

Đường Văn Đình sợ hãi:

- Em tên Đường Văn Đình...

- Tên đẹp lắm. Nhanh vào đi. – Tô Mai gọi hai người vào nhà, ai biết Trương Tiểu Kiếm vừa đổi giày xong đã ngậm ngẫn cả người:

- Ah? Các anh đang làm gì thế? Chơi địa chủ à?

Cũng không thể trách hẳn sừng sốt được, vừa vào phòng khách đã nhìn thấy Sở Phi với hai người khác đang quyết đấu bằng ánh mắt kia!

Trương Tiểu Kiếm tùy ý liếc nhìn xem --- Đây không phải là... Ai ai kia nhỉ? Triệu Minh Lâm sao? Chính là bạn cùng trường Thanh Hoa có quen biết với Sở Phi ấy!

Một người khác thì không biết. Nhưng xem tình huống này có vẻ như level cũng không thấp đâu!

Chẳng trách Tô Mai bảo sắp không khống chế được tình huống!

- Tô Mai nè. – Trương Tiểu Kiếm lén lút kéo Tô Mai: - Ba người này đang làm cái gì vậy?

Nghe Trương Tiểu Kiếm hỏi cái này, Tô Mai không khỏi chau mày:

- Từ khi vào cửa đến giờ, bọn họ cứ như là gà chọi ấy. Đuổi người ta ra thì có vẻ không được lễ phép cho lắm. Anh có cách nào không?

Cũng chẳng trách Tô Mai buồn bực, bảo không cho người ta vào đi, nhưng người ta xách quà tới thăm, vừa có hoa quả vừa có hộp sữa, không cho vào nhà thì có vẻ rất không lễ phép?

Nhưng giờ bắt đầu đánh địa chủ lại muốn đuổi người ta đi, cũng có vẻ không đủ lễ phép --- Mấy từng thấy ai đuổi người đến thăm ra ngoài chưa?

Người ta Tô Mai là cô nương tốt, bảo cô ấy đuổi thẳng cổ người ta đi thì hiển nhiên là không có khả năng rồi. Cho nên chuyện này...

Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn cả ba người, nói nhỏ:

- Giới thiệu cho anh trước đi!

- Tóc dài là Triệu Minh Lâm. – Tô Mai nói nhỏ: - Hắn từng quen biết Sở Phi, hình như là vì tranh cử chức vị nào đó á, dù sao thì đã có ân oán từ xưa rồi.

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Còn người kia?

- Người kia tên là Khương Văn Cường, là nhị thiếu gia tập đoàn Khương thị. – Tô Mai tiếp tục phổ cập khoa học cho Trương Tiểu Kiếm nghe: - Điều kiện kinh tế của hắn tốt nhất, nhưng trình độ bình thường ả. Tốt nghiệp đại học tài chính kinh tế Trung Hải.

Trương Tiểu Kiếm vừa nghe lập tức vui vẻ --- Thực lực tổng hợp của cả ba người đều xấp xỉ nhau, ai cũng không chèn ép được ai, đây không phải là tiêu chuẩn Tam Quốc Sát sao?

- Oh... - Trương Tiểu Kiếm vỗ nhẹ lên cánh tay Tô Mai, nói: - Cam đoan sẽ xử lý xinh đẹp cho em xem!

Đường Văn Đình vẫn đứng bên cạnh nghe, lập tức hỏi nhỏ:

- Thầy... Thầy ơi, thầy được không vậy? Bọn họ đều là...

Cũng chẳng trách cô bé lo lắng. Ba người này đều là sinh viên giỏi, ở trong lòng nàng xác thực là rất cao sang.

- Đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười rồi nói: - Văn Đình ơi, thầy dạy cho em nhé, tương lai em ra ngoài xã hội ấy, gặp phải chuyện gì ấy, nhất định phải sử dụng bất cứ mảnh khỏe để đạt được mục đích nhé! Hiểu chưa? Có điều kiện thì làm, không có điều kiện cũng phải sáng tạo điều kiện để làm!

Tô Mai: "..."

Đường Văn Đình: "..."

Lúc này ông còn muốn sáng tạo điều kiện kiểu gì đây?

Trong ba người bọn họ hai là Thanh Hoa một là Trung Hải, tính theo bằng cấp mạnh hơn ông, tính theo gia sản mạnh hơn ông, tính theo diện mạo vẫn mạnh hơn ông...

Tô Mai nói nhỏ:

- Tiểu Kiếm, rốt cục có được hay không vậy...

- Yên tâm đi, nhìn anh đây! – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi nắm tay Tô Mai, vuốt nhẹ một chút: - Ai nha, Tô Mai, mấy ngày không gặp sao tay em non mềm vậy? Coi làn da nè...

Hắn không chỉ sờ, hệ thống còn thuật tiện giật điện một chút, Tô Mai lập tức đỏ mặt ngay!

Có điện!

“Điểm số khiếp sợ +12, +13, +15, +9, +11!”

Từ khi Trương Tiểu Kiếm vào phòng, ba người Sở Phi vẫn quan sát động thái của hắn. Bây giờ tận mắt thấy Trương Tiểu Kiếm lại dám động thủ, Khương Văn Cường không khỏi cả giận:

- Ê! Thằng kia, mày làm gì đấy?! Sao lại động tay động chân thế hả?

- Hà? Tôi á? – Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn hắn, chọt bàn tay lên, ngón út và ngón trỏ nhếch lên điệu đà, nói: - Người ta là chị em tốt của Tô Mai đó, sờ tay chút thì đã sao?

Nói rồi lại cầm tay Tô Mai, cứ như là ra oai vậy:

- Ông quân được à? Đồ chán ghét!

Sau đó hệ thống lại giật một phát.

Tô Mai xấu hổ e thẹn liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm...

Khương Văn Cường: "..."

Sở Phi: "..."

Triệu Minh Lâm: "..."

Điểm số khiếp sợ +7, +8, +9, +10, +11...

Sở Phi ở bên cạnh nhìn, con mắt trừng thật to ---- Quả nhiên cmn chứ mặt xấu thì hoàn toàn không cần phải chú ý tới hình tượng...

Ưu thế này quá lớn!

Tô Mai nhin cười rất khổ sở --- Trương Tiểu Kiếm thật đúng là lợi hại không ở mức bình thường! Tùy tiện tí mà đã phá hỏng cục diện bế tắc rồi!

Chương 137: “Anh vừa mới nói gì?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Moahhh ~! – Thấy đã chán nhiep được ba người, Trương Tiểu Kiếm còn chu miệng với Tô Mai một chút, cảnh tượng này...

- Tao không nhìn nổi... - Khương Văn Cường là người đầu tiên không chịu nổi: - Quả thực cay hết cả mắt!

Sở Phi: “...”

- Thế này mới đúng chứ. – Trương Tiểu Kiếm thấy đã phá hư cục diện bế tắc, thế mới đi vào phòng khách ngồi xuống, rồi nói: - Tô Mai, em chơi Robot Wars tới cảnh mấy rồi? Hôm bữa anh đi rồi em còn chơi nữa không?

- Ủ, lại chơi thêm mấy cảnh. – Tô Mai rất thoải mái ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiếm: - Đã đánh được hai mươi cảnh rồi. Đứng trước đều đơn giản lắm, kiếm tiền xong lập tức cải tạo mấy cái thân máy chủ lực là được thôi.

Thấy hai người ở đó chơi muốn bay lên, ba người lại buồn bực...

Mẹ kiếp, không ngờ lại bỏ lỡ cơ hội chơi game với Tô Mai!

Sở Phi ở bên cạnh nhìn mà buồn bực các loại --- Trương Tiểu Kiếm này quả nhiên là có tài. Vừa ra sân khấu đã dẫn theo nhịp điệu muốn bay lên rồi!

- Bên kia đã chơi rồi kia, các anh còn ở đây so đo với tôi đúng không? – Thấy Trương Tiểu Kiếm thân mật các loại với Tô Mai, Sở Phi tức giận nói: - Bây giờ ai mới là đối thủ cạnh tranh lớn nhất các anh còn chưa nhìn thấy sao?

Triệu Minh Lâm liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, khinh thường nói:

- Vừa xấu vừa lùn như thế, tôi so đo với hắn làm gì? Lát nữa còn không phải rời đi?

Khương Văn Cường:

- Đúng đây, hắn có thể so được với chúng ta sao?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Bọn mày nói chuyện thì thôi, lúc nói xấu sau lưng người khác có thể nói nhỏ chút được không hả?

Tô Mai ghen cười đến mức dạ dày co rút. Có Trương Tiểu Kiếm chán nhiep sân đấu, bây giờ cô chỉ cần tuân theo nguyên tắc “xem việc vui không sợ không to chuyện”, tui chỉ nhìn xem thôi chứ tui không nói lời nào đâu!

Đường Văn Đình ở bên cạnh nhìn xem, không khỏi cảm thấy thú vị, lúc này cô bé rút cục lên bật cười. Lại nghĩ, hình như đã nhiều năm, mình chưa từng cười thì phải?

- Cho nên tôi mới nói đầu óc các anh có vấn đề. – Lúc này Sở Phi muốn dẫn ngọn lửa chiến tranh cháy lan tới trên người Trương Tiểu Kiếm: - Đây là đồng nghiệp cùng công ty với tôi, tên Trương Tiểu Kiếm. Các anh còn không hiểu được quan hệ của bọn họ sao? Bạn thân khác giới! Bạn thân khác giới có hiểu không?

Triệu Minh Lâm: “...”

Khương Văn Cường: “...”

Hai người vừa nghe thấy “bạn thân khác giới” lập tức không ngồi yên được, đứng dậy ngay, đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm nhìn một lúc lâu, càng nhìn càng kỹ càng, càng nhìn càng nghiêm túc...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Triệu Minh Lâm!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +4 đến từ Khương Văn Cường!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má điểm số khiếp sợ này là có ý gì?

Triệu Minh Lâm vừa nhìn vừa lắc đầu, cuối cùng mới bắt đầu cảm thán:

- Haizzz... Bạn thân khác giới xấu xí như vậy, tôi nghĩ là muốn hận cũng không hận nổi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mặt xấu ăn gạo nhà mày à?!

- Xấu xí thì sao? – Trương Tiểu Kiếm mặt không biểu cảm: - Anh mày trên biết thiên văn dưới hiểu địa lý. Chúng mày trừ việc bằng cấp cao hơn tao, những phương diện khác có cái nào là đối thủ của tao?

Nói rồi hắn đưa PlayStation cho Đường Văn Đình:

- Em chơi với Tô Mai trước đi, thầy đi nấu cơm.

Đường Văn Đình sợ hãi nhận lấy playstation, nói:

- Vâng... Vâng...

- Văn Đình, cái này nên chơi thế này... - Tô Mai bắt đầu dạy Đường Văn Đình chơi game. Có đôi khi các cô gái gặp nhau thì càng dễ hòa mình hơn. Trong chớp mắt, Đường Văn Đình và Tô Mai đã cười nói vui vẻ.

Đây chính là điểm khởi đầu rất tốt.

Bên này Trương Tiểu Kiếm vào nhà bếp, thấy vậy ánh mắt Triệu Minh Lâm không khỏi sáng lên!

Nấu cơm, tao biết làm cái này!

Anh mày từng học với đầu bếp trưởng của khách sạn năm sao đấy! Ở điểm này tuyệt đối sẽ khiến chú mày hoài nghi cuộc đời!

- Tiểu Kiếm đúng không? – Triệu Minh Lâm đi đến gần cửa nhà bếp, nhìn Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu rửa rau nói: - Cậu biết nấu cơm không? Tôi đã từng chuyên môn học một đoạn thời gian đấy, có cần tôi giúp cậu một tay không?

Nghe vậy, Sở Phi lập tức che mặt.

Anh em, mày đang đụng vào nòng súng đây biết không hả!

Tự cầu may mắn đi. Ở trong lĩnh vực nấu nướng này thì cho dù là anh mày cũng không dám bêu xấu trước mặt hắn đấy!

Quả nhiên, bên này Trương Tiểu Kiếm còn chưa nói gì, bên kia Tô Mai đang chơi trò chơi lại là người đầu tiên không chịu, biểu tình cứ như là muốn giết người ấy:

- Ai thêm anh nấu cơm hả? Tiểu Kiếm nhà tôi nấu đồ ăn hợp khẩu vị của tôi nhất!

Sở Phi: “...”

Triệu Minh Lâm: “...”

Khương Văn Cường: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +3 đến từ Sở Phi!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh Lâm!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Khương Văn Cường!”

Chuyện gì vậy?! Vừa rồi Tô Mai còn nói là Tiểu Kiếm nhà cô ấy! Đây là sắp cho phép bạn thân khác giới thoát kiếp friend zone rồi sao?!

- Thế... Kia... - Ngược lại là đầu óc Triệu Minh Lâm tương đối linh hoạt, nói vội: - Ý anh không phải thế. Tô Mai, anh đâu có biết Tiểu Kiếm biết làm cơm hay không đâu. Không bằng anh giúp hắn một tay, em thấy thế nào?

- Anh á? Coi như hết. – Tô Mai chu miệng thật cao: - Tiểu Kiếm nhà tôi mới không cần anh giúp đỡ hần đâu. Đứng không Tiểu Kiếm?

- Hà? – Giọng nói của Trương Tiểu Kiếm truyền ra từ trong nhà bếp: - Ai muốn vào giúp đỡ tôi à? Tôi cảm thấy mình hần là còn chưa có vấn đề gì đâu.

- Tôi tôi tôi... - Triệu Minh Lâm nói rồi muốn vào nhà bếp biểu hiện cho thật tốt: - Tôi tôi tôi tôi. Cần tôi làm gì? Cắt bí đao hay là chặt xương sườn? Kỹ năng dùng dao của tôi rất tốt...

“Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch...”

Triệu Minh Lâm còn chưa nói xong câu đó, đã có một thanh âm giống y như tiếng súng máy vang lên từ trong nhà bếp!

Triệu Minh Lâm “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh Lâm!”

Triệu Minh Lâm há miệng thật to!

Ồ mòi gót! Hần vừa mới nhìn thấy cái gì?! Kỹ năng dùng dao kia! Quả thực còn trâu bò hơn cả đầu bếp trưởng khách sạn năm sao từng dạy hần nấu ăn luôn!

Hần còn chưa sợ xong, Trương Tiểu Kiếm đã kéo một cây sườn sườn ra, vung dao phay lên.

“Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch...”

Triệu Minh Lâm “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh Lâm!”

Thủ pháp chặt sườn sườn này thật đúng là cực kỳ chuẩn xác luôn, mỗi một đoạn đều dài như nhau, không nhiều một phần, không thiếu một li!

Chờ đến khi cắt xong những thứ đó, Trương Tiểu Kiếm mới thò đầu ra khỏi nhà bếp, trong tay cầm nắm dao phay sáng lóa, nhìn Triệu Minh Lâm

- Anh vừa nói gì thế?

Triệu Minh Lâm “...”

- Không có gì, không có gì. – Triệu Minh Lâm chảy mồ hôi như mưa, nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác, vội đáp lời: - Tôi đang nói kỹ xảo dùng dao của cậu thật tốt. Ha ha, rất tốt. Cậu tiếp tục, tiếp tục đi...

Không có cách nào khác, tuy rằng Trương Tiểu Kiếm hơi xấu chút, bằng cấp cũng thấp chút, gia thế cũng bình thường, nhưng không thể chịu được rằng kỹ năng của người ta đều học được từ hệ thống cơ, tất cả đều là cấp hoàn mỹ!

Cái gì gọi là cấp hoàn mỹ? Nếu như có thể tìm được khuyết điểm thì còn thể tự xưng là “hoàn mỹ” sao?

- Oh, tạm tạm thôi. – Trương Tiểu Kiếm lại trở về bắt đầu cắt rau.

Cắt dưa chuột: “Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh Lâm!”

Triệu Minh Lâm “...”

Cắt cà chua: “Cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch cạch...”

Triệu Minh Lâm “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh Lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Câu hỏi toi mạng

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cả quá trình nấu ăn quả thực là hoàn toàn không có cơ hội cho Triệu Minh Lâm nhúng tay vào một chút xíu nào. Đợi đến cuối cùng, Tô Mai nhịn không nổi nữa:

- Ai nha, quả nhiên chỉ có Tiểu Kiếm lợi hại nhất!

- Tôi... Haizz... – Triệu Minh Lâm thở dài một tiếng, mắt hờn hờn vừa trở về phòng khách ngồi xuống sofa, ỉu xiu nhìn Đường Văn Đình đang chơi game. Tô Mai thì như là muốn dán vào cửa phòng bếp luôn, biến thành fan nữ trong nháy mắt, ánh mắt sáng ngời, suýt nữa chảy cả nước miếng:

- Tiểu Kiếm nấu ăn thơm quá à... Ừm... Sắp chờ không kịp nữa rồi, chờ không kịp rồi...

- Nhìn em sốt ruột kìa... - Trương Tiểu Kiếm tiện tay cầm một miếng xúc xích nhét vào miệng Tô Mai: - Ăn trước đi.

Tô Mai há miệng ăn xúc xích, vừa ăn vừa gật đầu:

- Ăn ngon ghê!

Sở Phi Triệu Minh Lâm và Khương Văn Cường nhìn thấy vậy, con mắt xanh lè!

ĐM nó chứ mày mới cho Tô Mai ăn cái gì?! Xúc xích á tổ sư! Tô Mai còn khen ăn ngon á đậu má!

Lát nữa có phải là sẽ cho uống chút sữa bò không hả?!

Buông nỡ nữ kia ra cho bố!

- Đừng vội ha. – Lúc nấu ăn, Trương Tiểu Kiếm quả thực giống như là dùng thuật Ảnh Phân Thân vậy, mỗi một khâu chế biến mỗi một khâu chế biến đều tính toán thời gian hợp lý. Khi món canh bí đao sườn xườn được bung lên bàn, đã hoàn thành tất cả bốn món ăn một món canh!

- Wow! – Tô Mai nhìn các món ăn trên bàn com, hưng phấn nắm chặt tay, ánh mắt mở to, miệng nhỏ thét chói tai: - Tiểu Kiếm anh nấu ăn tuyệt vời quá! Lại phát sáng! Lại phát sáng yeh!

Đồ ăn mà còn phát sáng?

Triệu Minh Lâm và Khương Văn Cường xông lên trước tiên, sau đó hai người bọn họ liền quỳ ngay tại chỗ.

- Thật... Thật là đang phát sáng... – Triệu Minh Lâm tròn mắt há mồm nhìn những món ăn do Trương Tiểu Kiếm nấu. Tổ sư nó chứ, còn trâu bò hơn cả đầu bếp trưởng khách sạn năm sáu dạy hắn nấu ăn! Không nói chuyện phát sáng, chỉ riêng tô canh bí đao sườn non kia, chỉ nhìn màu sắc ngời hương vị, còn chưa ăn đã say mê rồi được không!

Khương Văn Cường cũng mờ mịt:

- Đây... Đây thật là do mày làm ra à?

- Chỉ nhìn làm gì? – Trương Tiểu Kiếm vuốt tóc nhẹ: - Còn không mau ngồi xuống đi!

Hắn liếc nhìn Tô Mai rồi đi mang giày:

- Tô Mai em ăn trước đi, anh xuống lầu mua tí rượu. Ba người bọn họ đầu ở đây cả ngày rồi, uống chút rồi đầu tiếp mới có không khí!

Tô Mai nghe vậy lập tức không nhịn được, “Xì” một tiếng phì cười.

Ba người bọn họ vẫn cứ tranh hơn thua ở đó, Trương Tiểu Kiếm thì tốt rồi, còn muốn mua chút rượu giúp vui...

Thật là xấu, xấu xa xấu xa!

Mình thích!

- Tôi đi tôi đi. – Lúc này Sở Phi học thông minh, rốt cục bắt được cơ hội!

Nói trắng ra, Trương Tiểu Kiếm không phải là từ những việc nhỏ nhặt không đáng nói để chậm rãi đi vào trong lòng của cô gái, sau đó mới trở thành friend zone sao?!

Hắn cũng biết nhá!

- Mọi người cứ ngồi ăn cơm trước đi. Tôi đi xuống lầu mua. Việc nhỏ như vậy sao có thể phiền toái đến đại công thần Tiểu Kiếm của chúng ta được, đúng không? Vừa nấu cơm xong sẽ mệt đấy, tôi đi là được!

Triệu Minh Lâm "..."

Khương Văn Cường: "..."

Đậu má, cơ hội tốt thế mà làm cho nó nặng tay trên mắt!

- Ai nha, Sở Phi đi mua rượu... - Trương Tiểu Kiếm đỡ Tô Mai ngồi lên ghế trước, sau đó tự ngồi xuống, giờ nhìn hắn cứ như là chủ nhân cái nhà này vậy: - Các anh cũng đừng nhìn không thể, ngồi trước đi, ngại ngần làm gì nữa?

- Ừ... Ừ...! - Triệu Minh Lâm và Khương Văn Cường cẩn thận ngồi xuống, thấp thòm nhìn Trương Tiểu Kiếm...

Trời biết thằng này lại muốn nắm tiết tấu như thế nào...

Sau đó hai người bọn họ lập tức quỳ xuống!

Bởi vì Trương Tiểu Kiếm vừa há mồm đó là một câu hỏi toi mạng!

- Khương Văn Cường đúng không? - Trương Tiểu Kiếm nhìn Khương Văn Cường: - Tôi nói với anh chứ, theo đuổi con gái nhà người ta có ai là chơi giống các anh như thế? Nhưng cũng chẳng trách được anh, trước kia chỉ có gái theo đuổi anh thôi đúng không? Nhìn anh đẹp trai nhà lại giàu có, bình thường nhất định là bị gái chiều hư rồi chứ gì?

Hắn nói rất tự nhiên, cho nên Khương Văn Cường gật đầu cũng rất tự nhiên:

- Đúng đúng đúng, bình thường thì gái theo tôi hơi nhiều chút, cái gì các cô ấy cũng đều làm xong luôn rồi, cho nên trong lúc nhất thời tôi còn hơi...

Sau đó mặt hắn lập tức xanh mét!

Tổ sư ở trước mặt Tô Mai nói cái này, quả thực có khác nào tự sát đâu?!

- Không không không, không giống như em nghĩ đâu! - Khương Văn Cường ra sức lắc đầu, đầu lắc nhanh đến mức sắp biến thành ảo ảnh: - Là do các cô ấy chủ động, anh không có làm gì cả đâu! Tô Mai em đừng hiểu lầm, nhất định không thể hiểu lầm!

Ánh mắt Tô Mai lập tức thay đổi...

- Haizzz... - Trương Tiểu Kiếm thờ ơ một hơi, rồi nhìn về phía Triệu Minh Lâm: - Triệu Minh Lâm đúng không? Thế này nhé, tôi hỏi anh chuyện này.

Toàn thân Triệu Minh Lâm run bần bật:

- Cậu... Cậu hỏi... Cậu hỏi đi...

- Thế này... - Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang: - Anh cảm thấy, Tô Mai và bạn gái cũ của anh, ai xinh đẹp hơn?

Vừa nghe thế, tất cả mọi người ở đây không khỏi nhìn chằm chằm vào Triệu Minh Lâm!

Tô Mai, và bạn gái cũ, ai xinh đẹp hơn!

Đây lại là một câu hỏi toi mạng nhá!

Chết tiệt! Phải đáp như thế nào? Phải đáp thế nào đây?!

A: Hỏi cái này làm gì? Để tôi suy nghĩ...

B: Bạn gái cũ? Tôi thậm chí còn quên mất tên luôn rồi...

C: Đương nhiên là em đẹp hơn rồi.

D: Anh đã quên khuôn mặt của cô ấy rồi. Tô Mai, ở trong mắt anh, em mới là người xinh đẹp nhất. Trong mắt anh chỉ có mình em.

E: Cái gì? Anh không có bạn gái cũ! Người anh từng theo đuổi chỉ có mình em thôi!

Nên lựa chọn cái nào mới tốt đây? Chọn cái nào mới tốt?

Chọn A, thuyết minh bản thân mình do dự, không được không được.

Chọn B, thuyết minh tình cảm của mình không đủ vững chắc, không được không được.

Chọn C, nói Tô Mai xinh đẹp, hiển nhiên là đang nói mình có bạn gái cũ hơn nữa còn qua cầu rút ván!

Chọn D, bạn gái cũ nói quên là quên, điều này thuyết minh sau này cũng rất có khả năng sẽ quên Tô Mai luôn.

Chọn E? Anh không có bạn gái cũ? Được đấy! Chết cũng không thể thừa nhận!

- Ừm... Thế này... - Về mặt Triệu Minh Lâm cực kỳ nghiêm túc: - Anh không có bạn gái, anh chỉ theo đuổi có mình Tô Mai thôi. Cho nên đương nhiên là cô ấy đẹp nhất rồi.

Im lặng.

Bầu không khí chợt im lặng.

- Thôi em ăn canh đi cho nóng. – Tô Mai cúi đầu xuống, vừa uống canh vừa nói: - Tiểu Kiếm, quả nhiên chỉ có anh nấu canh ngon nhất thôi! Tội qua em hâm lại canh một chút, hiển nhiên là hương vị không giống nhau.

- Ừ, bình thường thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Thích thì uống nhiều chút, canh này có lợi cho vết thương của em đấy.

Triệu Minh Lâm nhìn hai người, đầy đầu mờ mịt.

Vừa rồi mình đáp lời không chính xác sao?

Triệu Minh Lâm nhìn về phía Khương Văn Cường bên cạnh, hỏi nhỏ:

- Vừa rồi tao trả lời không hoàn mỹ à?

Khương Văn Cường:

- Đậu má tao có biết đéo đâu!

Triệu Minh Lâm "..."

"Vừa rồi đáp không đúng sao? Thế thì phải làm sao đây?" – Đầu óc Triệu Minh Lâm vận chuyển thật nhanh: "Ừm, nếu chỉ xét điều kiện cá nhân mà nói, mình là chín mươi điểm, Sở Phi và Khương Văn Cường ước chừng là tám tám điểm, còn Trương Tiểu Kiếm thì cùng lắm là hai mươi điểm thôi. Nhưng mà cái thằng hai mươi điểm này lại luôn có thể nắm bắt tiết tấu đến bay lên khiến người ta không thể nhúng tay vào được! Tổ sư nó chứ... Trước kia chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này cả! Làm thế nào đây? Hay là dứt khoát... Mua chuộc nó?! Được đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: “Lão Triệu, cho anh một cơ hội thể hiện.”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nghĩ là làm, điểm này Triệu Minh Lâm vẫn rất rõ ràng.

- Tiểu Kiếm? Anh em? – Triệu Minh Lâm lén lút nháy mắt với Trương Tiểu Kiếm: - Đi ra chỗ khác nói chuyện, đi ra chỗ khác nói chuyện.

- Há? – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ nhìn hắn: - Có việc?

- Ừ. – Triệu Minh Lâm nhanh chóng đứng dậy, kéo tay Trương Tiểu Kiếm đi vào trong phòng, đóng cửa lại, rồi Triệu Minh Lâm nói nhỏ: - Anh em, bàn bạc tí chuyện nhé?

- Chuyện gì mà thần thần bí bí. – Trương Tiểu Kiếm khó hiểu: - Có gì cứ nói thôi.

Triệu Minh Lâm nhìn xung quanh, không có người nghe lén, thế này mới trau chuốt từ ngữ một chút, rồi nói nhỏ:

- Là thế này, tôi đang theo đuổi Tô Mai, tin chắc cậu cũng thấy được rồi đúng hông? Tôi nghĩ thế này ấy, cậu có thể âm thầm giúp đỡ tôi một chút được không? Giúp tôi nói mấy câu để nghe các thứ, nâng lên hình tượng của tôi một tí... Chung quy cậu thân thiết với Tô Mai mà, cậu nói chuyện nhất định là có tác dụng!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tổ sư, ý mày là bảo anh dẫn mối cho mày á?!

Với tư cách là người nổi nghiệp xã hội chủ nghĩa, thanh niên thời đại mới ba không "không vợ không nhà không xe", anh mày sao có thể làm chuyện như thế...

- Kiếm ca, năm trăm tệ này là chút tâm ý, còn mong ngài nhận lấy! – Triệu Minh Lâm lấy năm tờ Mao gia gia ra nhét vào trong tay Trương Tiểu Kiếm.

Ai nha, việc có thể giúp người khác hoàn thành ước vọng như thế thì anh mày đương nhiên sẽ không cự tuyệt rồi!

- Đơn giản đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm tình bơ nhét tiền vào túi, sau đó há miệng bắt đầu chém: - Lão Triệu nè, không phải tôi nói đâu, nhưng tôi thấy anh mặt mũi thanh tú anh tuấn tiêu sái tuổi trẻ nhiều tiền, theo đuổi cô nương sẽ không thành vấn đề!

Nói xong còn vỗ vai Triệu Minh Lâm:

- Cố gắng làm cho tốt đi, tôi cam đoan sẽ cho anh cơ hội thể hiện tốt nhất! Hiểu chưa?

- Hiểu! Tuyệt đối hiểu! – Ánh mắt Triệu Minh Lâm sáng lên.

Cái thằng hai mươi điểm này quả thực là nắm chặt tiết tấu đến bay lên, quá trâu bò!

Có hẳn sáng tạo cơ hội giúp mình, thế thì nhất định là sẽ không còn sự hồi hộp nào khác nữa rồi!

Bây giờ ổn rồi!

Hai người bọn họ vừa trở về, Khương Văn Cường hiển nhiên là cũng phát hiện manh mối, con mắt xoay vòng, cũng kéo Trương Tiểu Kiếm vào phòng.

- Kiếm ca, Kiếm ca đúng không? – Khương Văn Cường nói nhỏ: - Thật là không thể không phục! Kiếm ca cậu lợi hại quá cơ. Cậu xem lát nữa có thể thủ hạ lưu tình được không? Nếu được thì cho tôi chút cơ hội thể hiện càng tốt, ở đây là năm trăm tệ, tha cho tôi một lần?

Hey yoo? Còn có chuyện tốt thế này à?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho nhẹ một tiếng, tình bơ nhận lấy Mao gia gia: - Yên tâm đi, tôi đã cảm nhận được thành ý của anh. Lát nữa nhìn mắt tôi mà làm việc nhé.

Khương Văn Cường không khỏi vui sướng:

- Âu cơ!

Hai người lập tức ra khỏi phòng, vừa vặn lúc này Sở Phi mua rượu về. Sau đó hắn nhìn thấy hai người Khương Văn Cường và Trương Tiểu Kiếm bước ra từ trong phòng, ánh mắt thay đổi:

- Các cậu đang làm...

- Oh, không có gì, nói chút chuyện riêng tư của đàn ông ấy mà. – Trương Tiểu Kiếm hít mũi, rồi nhìn hai bình rượu Ngũ Lương trong tay Sở Phi: - Ah yoo, rượu này được đấy! Anh nhìn anh kia, tiêu pha thế làm gì... Tới tới tới, mau ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội rồi.

- Thật không có chuyện gì sao? – Sở Phi không hiểu ra sao nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn Triệu Minh Lâm, rồi nhìn Khương Văn Cường. Trực giác nói với hắn, việc này có kỳ quái!

- Tới đi, còn ngại người làm gì đấy? – Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống rồi mở bình rượu ra: - Hôm nay nói thế nào thì cứ bỏ xuống ân oán cá nhân trước đi. Dẫu sao thì Tô Mai cũng xem như người bệnh, mọi người phải nhớ hết thảy đều phải xoay quanh Tô Mai. Nhớ kỹ hai điểm cơ bản, tuân thủ bốn hạng nguyên tắc. Tới, mọi người yoo một phát!

- Tới, yoo! – Năm người mỗi người rót một ly, sau đó cùng một phát trước.

Bắt đầu có rượu vào bụng, sau đó lại bắt đầu uống tiếp.

- Tiểu Kiếm nè. – Sở Phi rót đầy ly mình và Trương Tiểu Kiếm, rồi nói: - Tay nghề nấu ăn của cậu thật là tốt quá, khi nào rảnh có thể dạy tôi được không? Không nói lời nào, anh em mời một ly trước!

Hắn thật sự hâm mộ, chỉ bằng bản lĩnh nấu nướng này của Trương Tiểu Kiếm, nếu như mình có thể học được, vậy thì theo đuổi Tô Mai sẽ đơn giản hơn nhiều!

Mày xem biểu cảm hạnh phúc của Tô Mai khi được ăn kia, nhất định phải học được!

- Ai nha, này à... - Bên ngoài Trương Tiểu Kiếm cười hi hi, nhưng bên trong đã bắt đầu dẹt con mọt mày, uống có chén rượu mà đã muốn học á? Đùa bố à! Đây là người ta mua từ hệ thống bằng điểm số khiếp sợ đây biết không hả?

Nhưng bây giờ người ta đã nâng ly rồi, không uống thì không ổn lắm nhỉ...

Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, nhất thời nảy ra ý hay ---- Triệu Minh Lâm và Khương Văn Cường không phải đều tips cho mình năm trăm sao?

Phải cho bọn họ cơ hội thể hiện chứ!

- Lão triệu nè, cho anh cơ hội thể hiện! – Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía Triệu Minh Lâm, cười he he: - Đàn ông ấy, có một số thứ có thể không được, nhưng trên bàn rượu thì không thể bị người khác hạ gục!

Triệu Minh Lâm “...”

Có lí!

Hiển nhiên, Sở Phi là mượn chuyện mời rượu Kiếm ca để thể hiện bản thân! Kiếm ca có đạo đức khinh thường so rượu với hấn để thể hiện bản thân mình, cho nên tao không thể chỉ ngồi nhìn được!

Chứ không lẽ thằng già này chuốc say Kiếm ca, đến lúc đó mình phải làm thế nào đây? Dọn đuôi không kịp đâu!

Phải chặn rượu!

- Ah... - Lúc này Triệu Minh Lâm nâng ly lên: - Muốn học nấu ăn với Kiếm ca không đơn giản như thế đâu! Lúc này tao cố ý vào phòng nói chuyện với Kiếm ca thật lâu Kiếm ca còn chưa chịu để ý tới tao. Mày chỉ cần uống chén rượu mà đã muốn học rồi á? Nào có chuyện tốt như thế! Không nói gì hết, tao cản ly rượu này, mày xem thế nào đi!

Hắn nói rồi ngửa cổ, ly rượu nhỏ kia trực tiếp cạn luôn!

Sở Phi: “...”

Tổ sư! Tao nói chuyện với Tiểu Kiếm mày xúc động cái búa á!

- Nói cũng đúng – Sở Phi ngửa cổ uống cạn ly: - Chỉ có một ly rượu xác thực là không có thành ý. Tội lại tự phạt một ly!

Rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Tiểu Kiếm, cậu xem...

Triệu Minh Lâm uống rồi, nên Khương Văn Cường cũng không thể rảnh rồi đúng không?

Trương Tiểu Kiếm lại nhìn về phía Khương Văn Cường:

- Tôi nói Văn Cường nhé, anh xem này... Anh cũng không thể bị chèn ép đúng không?

- Đúng đúng đúng! – Khương Văn Cường lập tức nâng ly rượu lên ---- Sở Phi quả nhiên là có ý đồ này! Mày xem cái kiểu uống rượu của nó kia! Ở trước mặt Tô Mai làm bộ như hào sảng đàn ông đích thực chứ gì?

Kiếm ca cho cơ hội tốt lắm!

- Sở Phi đúng không? – Khương Văn Cường nhất thời chống lại Sở Phi ngay: - Anh em cũng uống với mày một phát!

Sở Phi: “...”

Bọn mày có ý gì đây?!

Nhất thời, cả ba người lại bắt đầu so đầu cứ như là gà chọi, Đường Văn Đình nhìn xem ngây ngẩn cả người:

- Thầy thật đúng là... Quá thần sầu!

Quả thực là đùa giỡn ba người tài tử ở trong lòng bàn tay!

Lúc này, Trương Tiểu Kiếm thì cực kỳ tự nhiên gấp một miếng cho Tô Mai:

- Tới tới tới, ăn miếng sườn non này đi. Kỳ thật hương vị của sườn non cũng bình thường thôi, quan trọng là ở đây hơi nhiều người. Chờ khi nào có mình

em á, em tìm chút xì dầu hải sản, sau đó lại gĩa chút tỏi, sườn non chấm xì dầu tỏi vào á, mới gọi là hương vị tuyệt vời. Nếu lại tới một miếng chao Chu Lão Lục, cái loại cảm giác ấy, tuyệt đối là chân lí!

- Thật sao? – Tô Mai gấp thịt lên ăn miếng nhỏ.

Nghĩ bình thường cô vẫn luôn giữ phong thái nữ thần, ăn chút món gì cũng phải nghiên cứu xem thử ăn xong có vị lạ gì không thì mới có thể ăn được.

Ví dụ như là rau hẹ, hành tây, tỏi các thứ.

Ai biết đến lượt Trương Tiểu Kiếm, vừa có tỏi vừa có chao, không khỏi khiến Tô Mai cảm giác tìm được tri kỷ vậy!

Đây mới là đồng chí cách mạng nha!

Lại nhìn ba con đế nhũ đang đầu rượu kìa, bọn họ có hiểu cái gì là cuộc sống không? Bọn họ có hiểu mình cần nhất là cái gì không?

Bọn họ không hiểu, không hiểu một chút nào cả!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Có hệ thống trong người chính là khí phách như thế!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bây giờ Tô Mai nhìn Trương Tiểu Kiếm kiểu gì cũng thấy thuận mắt. Không có cách nào khác, tên này ngoại trừ mặt xấu chút, điều kiện bình thường, bằng cấp sơ sơ... Những thứ khác thật sự không tệ!

Friend zone là chắc chắn rồi!

Ba người Tô Mai Trương Tiểu Kiếm Đường Văn Đình ngồi ở kia ăn cơm. Ba người Sở Phi thì đầu đến khí thế ngất trời, chẳng ăn được mấy miếng cơm, mảy một ly tao một ly ở đó cạ không ngừng.

Trương Tiểu Kiếm nhìn mà nổi cả da gà --- Uống kiểu đó là không muốn sống nữa sao? Chỉ có một lát thôi mà đã hết mệ cả chai rượu rồi!

Tam quốc chiến loạn, trên cơ bản hai bình rượu Ngũ Lương đã bị xử lý trong chớp mắt, rốt cục cũng coi như ăn xong!

Trương Tiểu Kiếm phản xạ chuẩn bị dọn dẹp bàn, nhưng vừa nghĩ lại, không đúng! Anh mày có thu tiền mà!

Bên kia Triệu Minh Lâm với Khương Văn Cường còn đang chờ cơ hội thể hiện kìa!

- Khụ khụ... - Ho khan nhẹ một tiếng, Trương Tiểu Kiếm nhắc nhở Triệu Minh Lâm trước, rồi nói: - Ai nha, việc dọn bàn rửa bát... Lão Triệu ơi, khụ...

Triệu Minh Lâm nghe thế sùng sốt một chút, sau đó phản ứng lại ngay lập tức!

Tại sao Trương Tiểu Kiếm lại có thể quan hệ thân mật với Tô Mai như thế? Ngoại trừ việc nấu ăn, không phải là vì làm việc nhà giỏi, chiếm được yêu thích của con gái sao?!

Mày nghĩ mà xem, một người chồng chăm chỉ, có cô gái nào có thể cự tuyệt được chứ!

- Tôi tới tôi tới! – Triệu Minh Lâm lập tức đứng dậy, lập tức dọn dẹp bàn ngay: - Ai nha, việc đơn giản như thế thì sao có thể để cho con gái làm được đúng không? Tôi làm là được. Mọi người đều ngồi đó đi, không cần mọi người làm đâu, một mình tôi là thu phục được rồi!

Ba người Tô Mai mờ mịt nhìn Triệu Minh Lâm bắt đầu bận rộn ở đằng kia. Lúc này Khương Văn Cường nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm...

- Kiếm ca, cậu không nói mà. – Khương Văn Cường nói nhỏ: - Còn tôi thì sao?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn Khương Văn Cường, sau đó vỗ mạnh lên vai hắn: - Còn ngần ngại làm gì nữa! Nhanh đi dọn dẹp nhà cửa đi chứ còn nghĩ gì nữa?! Cơ hội tốt thế mà anh còn không biết quý trọng à? Thật là... Hoàn toàn không có một tí sức quan sát nào cả! Chẳng lẽ anh

muốn bị bên kia chèn ép sao?!

Khương Văn Cường: "..."

- Đúng đúng đúng! Ai nha căn phòng này hơi lộn xộn đấy. – Khương Văn Cường sai bước xông vào WC, cầm chổi bắt đầu quét rác: - Tô Mai em cứ yên tâm đi, em chỉ cần nghỉ ngơi cho thật tốt là được, những thứ khác cứ để anh lo!

- Tiểu Kiếm – Thấy hai người bắt đầu ra sức thể hiện bản thân, Sở Phi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: - Có phải là cậu đã được hai thằng kia hối lộ cái gì rồi không hả? Vừa rồi nhắc nhở lộ liễu quá rồi đấy! Nói thật đi!

- Oh, thực ra không có gì đâu. – Trương Tiểu Kiếm nhìn Sở Phi: - Tôi là một con người rất có nguyên tắc, một con người có chí hướng rộng lớn, một người đã thoát ly khỏi những thú vị cấp thấp, sao tôi có thể đi giúp kẻ địch bên ngoài...

Sở Phi phát bao lì xì 200 cho Thần Chém Gió.

- ... Không nhìn thấy có nhiều rác như vậy sao? – Trương Tiểu Kiếm chụp cái bốp lên lưng Sở Phi: - Chẳng lẽ anh không biết hai đứa con gái muốn lên lầu xuống lầu rất bất tiện sao? Còn không mau đi đi!

- Đúng đúng đúng! – Sở Phi xoạch một phát đứng dậy: - Tô Mai, các em cứ ngồi đó đi, để anh phụ trách đồ rác là được!

Tô Mai nhìn mà tròn tròn mắt!

Sở Phi nha! Triệu Minh Lâm nha! Khương Văn Cường nha!

Hai sinh viên giỏi tốt nghiệp Thanh Hoa! Lại thêm một người tài chính kinh tế Trung Hải! Vậy mà lại bị Trương Tiểu Kiếm chỉ huy xoay tròn luôn!

Chỉ số thông minh của bọn họ đều ở trên người chó hết rồi à?!

- Haizzz... - Trương Tiểu Kiếm thở dài: - Con người ấy, có đôi khi thật là... Hời thế gian tình ái là chi, mà khiến người thề nguyện sống chết... Ừm, nói thế không đúng, hẳn là người rơi vào tình yêu thì chỉ số thông minh đều là số âm nha! Vì theo đuổi em, bọn họ cũng coi như nhọc lòng...

Tô Mai cười đến mức không thẳng eo nổi:

- Còn không phải là bị anh hù sao.

- Em cứ nghỉ ngơi đi. – Trương Tiểu Kiếm đứng dậy: - Để anh xem thử bọn họ làm việc thế nào, làm tốt thật hay là giả vờ giả vịt, để em khỏi bị bọn họ lừa gạt bằng bề ngoài.

Tô Mai đáp lại ngọt ngào:

- Dạ vâng!

Trương Tiểu Kiếm lập tức vào nhà bếp, khi thấy Triệu Minh Lâm đang rửa bát không khỏi kêu lên!

- Tao đệt! Lão Triệu! Triệu ca! – Trương Tiểu Kiếm nhìn Triệu Minh Lâm rửa bát mà tròn mắt há mồm: - Anh rửa bát... Dầu dính trên này còn chưa sạch hết nè! Anh không dùng nước rửa bát à?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Triệu Minh Lâm!”

- Há? – Triệu Minh Lâm nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy không khỏi mờ mịt: - Rửa bát... Cần dùng cái kia gì hả? Nước rửa bát?

- Anh nói thế không phải nhầm nhứ sao! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết: - Tốt xấu thì cũng phải bôi tí nước rửa bát chứ! Nếu không thì sao rửa sạch dầu mỡ được?!

Tô Mai: "..."

- Anh rửa bát thì phải rửa thế này... - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu dạy Triệu Minh Lâm rửa bát: - Trước tiên là nặn nước rửa chén, sau đó dùng miếng rửa lau, lau xong lại rửa lại bằng nước sạch...

- Hóa ra là như thế à? – Triệu Minh Lâm ô một tiếng: - Yên tâm đi!

Chỉ đạo Triệu Minh Lâm rửa chén xong, Trương Tiểu Kiếm lại đi nhìn Khương Văn Cường...

- Văn Cường, anh lau cái này... - Trương Tiểu Kiếm nhìn Khương Văn Cường vừa lau vừa nhìn Tô Mai, tức đến mức không biết nói thế nào mới được: - Anh chỉ lau có mỗi chỗ ở giữa này thôi, bỏ mặc hết góc góc cạnh cạnh à? Rốt cục có thể làm việc nhà được hay không hả trời ơi!

- Không... Không phải đâu! – Khương Văn Cường vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói thế không khỏi khẩn trương đến mức nói lắp: - Ai ai ai ai ai bảo tôi chỉ coi trọng bên ngoài? Tôi chỉ là còn chưa lau đến chỗ đó thôi!

Tô Mai: “...”

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại thuận tiện mở cửa nhìn xem đã đổ rác rưởi như thế nào, ai biết vừa thấy lập tức nổi giận!

- Sở Phi, thằng oắt mày đổ rác mà cũng không đổ sạch sẽ được à?! Rót đầy đất rồi kìa!

Tô Mai: “...”

Chắc, ba tên này không có tên nào ra hồn được cả...

...

- Ai nha, hôm nay thu hoạch được không ít đấy! – Bước ra từ nhà Tô Mai, Trương Tiểu Kiếm vui vẻ hết sức. Ba người Triệu Minh Lâm, Khương Văn Cường và Sở Phi đã cống hiến tổng cộng là một ngàn hai, tiền đến thật nhanh!

Quả nhiên, một khi những người đàn ông đã bắt đầu thách đấu với nhau rồi thì chỉ số thông minh của họ tuyệt đối sẽ rớt xuống...

Sau này nhất định phải chú ý điểm này!

- Văn Đình nè. – Lên xe, Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Cảm giác hôm nay thế nào? Có vui không? Có bất ngờ không?

- Thầy... Thật là... Lợi hại... - Trải qua một ngày thư giãn, Đường Văn Đình đã nói chuyện lưu loát hơn: - Ba người giỏi như thế mà vẫn bị thầy chỉ huy tới chỉ huy lui.

- Đó là đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm đắc ý nói: - Thầy nói cho em nghe nhé, quá khứ ba trăm năm tương lai ba trăm năm, không ai có thể thắng được thầy đâu!

Có hệ thống trong người chính là khí phách như thế!

Hệ thống:

- Cảm ơn đã khen ngợi.

- Thầy, cảm ơn thầy. – Bây giờ Đường Văn Đình đã sáng sủa hơn. – Nếu thì em... Có lẽ... Còn vẫn giống như trước kia...

- Thầy nói cho em nghe nhé. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Học tập không phải là tất cả của cuộc đời. Sau này em đừng có học hành liều mạng quá, phải tiếp xúc với xã hội, nếu không thì sau này sẽ thiệt thòi lớn đó. Mấy ngày trước thầy xem weibo thấy có tin tức nói có một nữ tiến sĩ bị bọn lừa đảo lừa ba triệu tệ. Em nói xem, chỉ số thông minh của nữ tiến sĩ có thấp không? Nhưng vì sao vẫn bị lừa? Còn không phải là vì có quá ít kinh nghiệm xã hội!

Đường Văn Đình suy nghĩ, sau đó cười mím môi, gật đầu thật mạnh:

- Dạ, em hiểu rồi, thầy.

Hai người ngồi xe đi đến trường học, Trương Tiểu Kiếm lại đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi Văn Đình, đợt thi tháng lần sau là khi nào? Còn có mấy ngày nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Giới thiệu cho mọi người một người bạn mới

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Thi tháng còn bao nhiêu ngày, đó là rất quan trọng.

Chung quy ngoại trừ việc là một giáo viên cố vấn tâm lý, anh mày còn phải làm nhiệm vụ nhà!

Kết nối với điểm số thuộc tính đây!

Nhất định phải biết khi nào đến lần thi tháng tiếp theo để chuẩn bị cho tốt chứ!

- Còn mười sáu ngày. – Đường Văn Đình rất am hiểu chuyện này, nghe thấy Trương Tiểu Kiếm hỏi vậy, Đường Văn Đình không khỏi cẩn thận hỏi: - Thầy ơi, em...

- Còn mười sáu ngày sao... – Trương Tiểu Kiếm dựa lưng vào ghế ngồi, sờ cằm: - Thời gian thật gấp nhỉ...

- Em nhất định sẽ cố gắng thi thật tốt! – Đường Văn Đình nắm chặt bàn tay nhỏ: - Thầy cứ yên tâm đi!

Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn cô bé:

- Ai bảo em phải thi tốt?

Đường Văn Đình không khỏi sửng sốt:

- Há? Thế thì... Em nên thi được mấy điểm đây?

- Còn cần phải hỏi sao? – Trương Tiểu Kiếm thay đổi một tư thế khác thoải mái hơn, cười đến kiêu ngạo: - Đương nhiên là 0 điểm rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Đường Văn Đình!”

- Thầy ơi, em... - Đường Văn Đình nhìn vào mắt Trương Tiểu Kiếm, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Vừa rồi cô không nghe nhầm chứ? Thi 0 điểm?

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, nói thản nhiên:

- Đương nhiên, chỉ cho phép lần này thôi. Lần sau không thể làm như vậy được nữa.

Thi 0 điểm một lần chẳng qua chỉ là một nghi thức vĩnh biệt quá khứ của Đường Văn Đình mà thôi. Nếu nhiều lần đều thi 0 điểm, đó là có bệnh...

- Thế...

Đôi mắt to sáng ngời của Đường Văn Đình ngờ ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm. Một lúc lâu sau, rốt cục cũng mỉm cười, gật đầu thật mạnh:

- Vâng!

- Đi thôi, về trường học!

...

- Trương lão sư không đến?! – Cao trưởng phòng nhìn bức giảng trống rỗng, trừng mắt đến mức suýt nữa thì tròn mắt rơi ra ngoài: - Tiết này là học lớp mà, hán chạy đi đâu vậy hả?! Làm thầy giáo thì sao có thể trốn học được?!

Hôm qua Cao trưởng phòng rất buồn bức nhé!

Không biết là Hạ hiểu trưởng cần nhầm loại thuốc nào, tự nhiên lại mắng hán một trận, quả thực chính là xối đầu!

Không cần phải hỏi, nhất định là do Trương Tiểu Kiếm mang đến! Không thể chấp nhận được!

Học sinh bên dưới đều lắc đầu:

- Không biết...

- Vừa đến ngày đầu tiên đã trốn học! – Cao trưởng phòng vỗ bàn rầm rầm: - Có còn muốn làm việc hay không hả? Há?! Đã vào giờ năm phút rồi! Có còn muốn làm việc hay không hả?!

Học sinh bên dưới đều ủ rũ:

- Sao bọn em biết được ông có muốn làm việc hay không...

Ai biết vừa nói đến đây, chốt cửa phòng học đã bị người nào đó đá văng một phát, phát ra tiếng vang “Ầm”. Sau đó mọi người đã nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm vùng tay nghênh ngang bước vào cứ như là tay đấm quyền anh Conor McGregor MMA vậy.

“Điểm số khiếp sợ +8, +9, +9, +8, +10...”

Mọi người đều biến thành mắt chữ A mồm chữ O, Đường Văn Dương lại càng kích động vỗ bàn:

- Đậu má, lần trước tao đi đường kiểu đó rồi nằm trên giường cả tuần...

- Anh anh anh... - Cao trưởng phòng nhìn Trương Tiểu Kiềm, nuốt nước miếng cái ực: - Anh lại dám đập cửa...

- Thói quen. - Trương Tiểu Kiềm cười he he, sau đó hô to một tiếng: - Vào học!

Roạt!

Toàn thể học sinh phản xạ có điều kiện đứng dậy hết, đồng thời hét lên:

- Chào thầy!

- Rồi, ngồi xuống đi. - Trương Tiểu Kiềm đề bàn tay xuống. Chờ cho các học sinh ngồi xuống, thế mới nhìn Cao trưởng phòng: - Cao trưởng phòng, anh xem này... Tôi phải dạy học, ngài có phải là nên...

- Hừ, coi như anh tới kịp. - Cao trưởng phòng oán hận nói, sau đó quay đầu đi luôn.

Chờ đến khi hân đi tới cửa...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +27 đến từ Cao Phúc Sinh!”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Cờ lờ gờ tờ?! Có nhất thiết phải kinh sợ đến mức đó không hả?

- Ủ, vừa rồi mọi người phối hợp tốt lắm, cứ duy trì thế nhé! - Trương Tiểu Kiềm tỏ vẻ rất hài lòng với phản ứng của các học sinh: - Rồi, thế thì hôm nay, tôi sẽ giới thiệu một người bạn mới cho mọi người.

Nghe Trương Tiểu Kiềm nói vậy, bên dưới không khỏi trở nên ồn ào ----

- Lớp mình có người chuyển tới à? Học sinh mới?

- Đứng đây đứng đấy, không biết là nam sinh hay nữ sinh nhì? Nếu là một em gái xinh đẹp nào đó thì tốt rồi!

- Là trai đẹp cũng được mà. Ha ha, lần này mọi người có đồng bọn mới rồi!

Học sinh bên dưới lần lượt suy đoán, Trương Tiểu Kiềm mỉm cười, gọi ra ngoài cửa:

- Rồi, vào đi.

Cửa phòng học nhanh chóng mở ra, chờ đến khi các học sinh thấy rõ bộ dáng của “người bạn mới” này, tất cả mọi người đều lần lượt lần lượt há to miệng trong phút chốc. Xem kích cỡ của miệng, hoàn toàn có thể nhét vào một trái táo lớn!

- Chào mọi người. Minh... Minh tên là Đường Văn Đình, từ hôm nay trở đi chính là... Chính là bạn cùng lớp với mọi người. Mong được mọi người quan tâm nhiều hơn. - Đường Văn Đình đứng trên bục giảng, nụ cười vui vẻ nở trên môi, tự giới thiệu xong rồi cúi người chào cả lớp.

“Điểm số khiếp sợ +32, +36, +38, +45, +39...”

Một chuỗi điểm số khiếp sợ thật dài lại quét lên!

Cả lớp gần bốn mươi người, lúc này ước chừng có hơn một ngàn ba trăm điểm số khiếp sợ!

Tất cả học sinh đều ngây dại một cách triệt để!

Cả phòng học lặng ngắt như tờ ước chừng nửa phút, không có học sinh nào có thể thốt ra một chữ.

Đây... Đây là Đường Văn Đình có biệt danh “hết chịu” kia sao?!

Người vẫn là người đó, nhưng cô bé lại cho người ta cảm giác đã hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

- Rồi, bạn Văn Đình, em trở về chỗ ngồi trước đi. - Trương Tiểu Kiềm mỉm cười vẫy tay với Đường Văn Đình, dặn dò.

- Dạ, vâng, thưa thầy. - Trở về chỗ ngồi của mình, Đường Văn Đình cười ha ha chào hỏi bạn bè xung quanh: - Chào cậu, chào cậu, sau này xin được quan tâm giúp đỡ nhiều hơn nha.

- Thầy... Thầy... Thầy làm bằng cách nào vậy? - Đường Văn Dương đã hoàn toàn ngây dại.

Tuy rằng quan hệ của thế hệ cha mẹ bọn họ không được tốt lắm, nhưng cảm tình của hai anh em bên nội Đường Văn Dương và Đường Văn Đình lại rất là tốt.

Đáng tiếc là trước kia Đường Văn Đình quá mức chất phác, khiến người ta hoàn toàn không chịu nổi. Cho dù là thế hấn vẫn âm thầm bảo vệ Đường Văn Đình, tránh cho cô bị các bạn cùng trường thương tổn.

Nhưng chỉ mới một ngày ngắn ngủi, Trương Tiểu Kiếm đã có thể khiến cho Đường Văn Đình hồi phục như thường. . .

Bố mày đang còn ở trong giấc mơ chưa tỉnh lại sao?!

- He he... - Trương Tiểu Kiếm cười nhe răng: - Anh không nói cho mày biết đấy!

- Ông... Ông chánh gì mà chánh! Tôi mới không thèm tò mò đâu!

- Rồi, học thôi. - Trương Tiểu Kiếm vỗ bàn thật mạnh, sau đó hấn mới phát hiện. . .

Tiết học này là gì ấy nhỉ?

- Ê này, Văn Đình. - Trương Tiểu Kiếm hỏi nhỏ Đường Văn Đình ngồi ở bàn đầu: - Tiết học này là gì thế?

- Là hợp lớp, thưa thầy. - Đường Văn Đình cười ngọt ngào.

- Ủ, hợp lớp à, hợp lớp hay... - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, rồi tùy ý mượn một quyển sách của Văn Đình lật xem. Trong sách đều ghi chú điểm tri thức, còn đầy đủ hơn cả sách tham khảo. Đương nhiên, đối với người có kỹ năng “Tốt nghiệp toán học trung học phổ thông cấp hoàn mỹ” như hấn mà nói, có hay không cũng như nhau cả thôi. Quan trọng nhất là chữ rất đẹp nhé...

- Bình thường các em đều nghe giảng như thế nào? - Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Có thể đuổi kịp không? Sao mà điểm kiểm tra thấp quá vậy?

- Thưa thầy! - Lúc này Tiêu Thần Tâm đứng dậy nói: - Em khuyên thầy nên bỏ cuộc đi thôi. Bọn em học đến bài nào bọn em còn chả nhớ nữa là...

Cô vừa nói thế, đám học sinh xung quanh lập tức gật đầu thật mạnh:

- Đúng đấy đúng đấy, thầy bỏ cuộc đi thôi! Không thi thầy hát cho bọn em nghe một bài đi! Nhảy múa cũng được nhá...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bọn gấu con này! Cả đám đều muốn ăn đòn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: “Đùa bố à!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Nói nhảm ít thôi, bắt đầu hợp lớp nè! - Trương Tiểu Kiếm cá giận: - Nếu mọi người đều quên, vậy thì tôi sẽ nói với giáo viên bộ môn, dạy lại từ tiết học đầu tiên! Nếu thế mà các em còn không theo kịp, vậy thì chúng ta bắt đầu lại từ chương trình học trung học cơ sở!

Các học sinh: “...”

Má ơi Trương lão sư nổi giận thật là đáng sợ, thật đáng sợ!

- Đều nghe cho kỹ đây! - Lúc này Đường Văn Dương rốt cục nói chuyện: - Nghe thầy giáo nói! Nếu không thì đừng trách tao không khách khí!

Chị đại nữ sinh Phương Dịch Băng không hiểu sao cũng thần kỳ không ngủ, phối hợp nói:

- Đúng, nghe lời thầy nói đi, có gì lát nữa nói tiếp!

Có hai trùm trong lớp lên tiếng, cả đám học sinh lập tức im lặng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thật không dễ dàng chút nào, rốt cục xem như tìm được điểm đột phá, đây là sự khởi đầu rất tốt!

- Ê em kia, Tiêu Thần Tâm đứng không? – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào Tiêu Thần Tâm - Có môn nào các em đều không theo kịp? Ngày mai tôi đi tìm giáo viên dạy môn đó. Một môn không kịp thì tìm một môn, không theo được hết thì tìm hết.

- Thầy. – Tiêu Thần Tâm gãi đầu: - Đều không kịp thầy ơi.

Cả đám học sinh đồng thời gật đầu.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bọn mày chơi đánh du kích với tao chứ gì? Không theo kịp thì còn có thể làm gì được đây? Không theo kịp cũng phải học!

- Theo không kịp thì theo không kịp! – Trương Tiểu Kiếm nói: - Có thể theo kịp trung học cơ sở chứ hả?

Trung học cơ sở, bọn gấu con này hình như còn chưa có gấu đến mức này, cho nên gật đầu:

- Cấp 2 thì còn được, chủ yếu là không nghe giảng ở cấp 3 bao nhiêu.

- Oh. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Thế thì ngày mai tôi đi tìm giáo viên bộ môn, dạy lại cho các em từ đầu.

Hắn nói đến đây, vỗ bàn thật mạnh:

- Tôi xác định một mục tiêu nhỏ cho mọi người trước. Đợt thi tháng lần này, điểm trung bình của chúng ta ít nhất cũng phải xếp hạng top 5 trở lên. Có nghe thấy không! Top 5!

“Điểm số khiếp sợ +6, +7, +5, +6...”

Cả đám học sinh nghẹn học trên trời ---- Top 5? Đùa bố à có nhầm hay không thế? Bọn này chính là lớp hạng bét đáy! Có thể xếp hạng chín đã là tổ tiên phủ hộ rồi nhá, ông còn bảo bọn này vào top 5 á?!

...

“Phù...”

Nghỉ ngơi giữa giờ, Trương Tiểu Kiếm ngồi trên bậc thang ngoài trời hút thuốc, vừa nghĩ vừa phiền lòng.

“Mẹ kiếp, mới có mười sáu ngày, đầu má hệ thống còn yêu cầu phải đứng thứ tám mới được thanh đồng. Xem ra nghề này không thể lấy được mấy cái điểm thuộc tính rồi. Cái đám này hiển nhiên là mù tịt hết cả...”

Hắn đang nghĩ vậy, chợt Đường Văn Dương lại nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm một hòn đá ném ra ngoài, rồi bỗng hừ hừ nhỏ như muỗi, lí nhí nói:

- Cám... Cám ơn.

Trương Tiểu Kiếm nghe thế lập tức vui vẻ.

Hey yooo, thằng nhóc này còn thật là xoắt xuyết, nhìn xem nhìn xem, đồ mặt kia...

- Cám ơn cái gì? – Trương Tiểu Kiếm đưa một điếu thuốc cho hắn, nói: - Tôi là giáo viên mà, việc phải làm thôi. Cố vấn tâm lý chính là chuyên nghiệp của tôi đấy.

- Mới... Mới không đâu. – Đường Văn Dương nhận thuốc lá, đốt lên rồi rít vào một hơi, nói: - Tuy rằng miệng thầy rất thô người cũng quá xấu, nhưng tôi phát hiện lòng dạ cũng không xấu lắm...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư nó chứ, bình thường mày đều khen người khác kiểu này à?

- Nói nhầm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm cả giận: - Tôi chỉ hỏi cậu một việc thôi, thi tháng lần tới, có thể thi cho tốt hay không hả? Có thể hay không?

- Nề mặt Văn Đình... – Đường Văn Dương liếc Trương Tiểu Kiếm, cười nói: - Lần tới tôi sẽ dẫn bọn nam sinh làm bài đảng hoàng. Tôi đoán là muốn tăng điểm trung bình mỗi người lên thêm mười điểm cũng không phải là chuyện gì to tát.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói cách khác, điểm trung bình từ 25 tăng đến 35 điểm? Đây chính là thành tích làm bài đang hoàng sao?!

- Đùa bở à! – Trương Tiểu Kiếm bị tức cười: - Chênh lệch 10 điểm chỉ khác có mấy câu hỏi trắc nghiệm mà thôi, có cần phải vất vả như thế không hả?

- Hiển nhiên, thầy còn chưa hiểu nhiều về trường học của bọn tôi rồi. – Đường Văn Dương nhìn về phía sân thể dục ở nơi xa, nói: - Thầy đi qua nhà Văn Đình rồi đứng không? Thầy cảm thấy hoàn cảnh gia đình nhà nó thế nào?

Thế còn phải hỏi sao? Dương nhiên là cao sang quý phái rồi. Cho dù bị Văn Đình phá mất hơn nửa, nhưng của cải vẫn nhiều như thường mà...

- Ừm... Tổng tài sản hơn trăm triệu? – Trương Tiểu Kiếm đáp.

- Cũng cỡ đó đó. – Đường Văn Dương mỉm cười: - Mà hoàn cảnh gia đình của nó chỉ xếp hạng trung bình ở trong lớp bọn tôi thôi, hiểu chưa? Trường học bọn tôi có tiếng là tương đối lộn xộn trong số các trường trung học tư thục. Nhưng thầy chưa từng nghĩ kỹ vì sao nhiều gia đình giàu có như vậy mà lại vẫn đưa con đến đây học à?

Nghe Đường Văn Dương nói vậy, Trương Tiểu Kiếm không khỏi sờ cằm.

Nói có lý đấy, đáng nhẽ có nhiều trường học tốt hơn trường này, mà cả đám này lại đều không phải là kẻ thiếu tiền gì...

- Chuyện này có liên quan đến một bí mật người trong ngành đều biết. – Đường Văn Dương nói tiếp: - Trong số các thành viên hội đồng quản trị của trường này, có một nhân vật thủ đoạn thông thiên, cụ thể là ai thì tôi không biết rõ cho lắm. Nhưng tôi biết rõ một điểm, chính là sau khi tốt nghiệp cấp 3 chúng tôi có thể được đưa thẳng ra nước ngoài, vào một trường đại học tương đối có danh tiếng ở Mỹ để tiếp tục học chuyên sâu. Cho nên kỳ thật đối với chúng tôi mà nói, học tập là một việc có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tôi có thể nhắc nhở mọi người tăng cao điểm trung bình đã là nỗ lực thầy lắm rồi đấy. Cao hơn nữa á... Thầy bỏ cuộc đi thôi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Có cần phải hung tàn đến thế không hả?

Anh mày bận rộn nửa ngày, thế mà cùng lắm chỉ có thể đạt được hạng tám thôi á? Xui xẻo chút thì rất có khả năng chỉ được hạng chín?

Tuyệt đối không thể như thế được!

- Trước đừng nói chuyện đó. – Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ, rồi chợt nở nụ cười: - Cậu vừa nói cậu có thể giúp tôi bên nam sinh, vậy thì bên nữ sinh tôi nên tìm ai đây? Tiêu Thần Tâm? Phương Dịch Băng?

- Thầy cứ tìm Tâm Tâm đi. – Nhắc đến chuyện này, Đường Văn Dương nói không cần suy nghĩ: - Tính cách của Băng tỷ rất nóng nảy, bình thường lại luôn buồn ngủ ỉu xiu. Tuy rằng cô ấy có thể khống chế tình huống được, nhưng vào lúc mấu chốt thì lời nói của Tâm Tâm càng có chất lượng hơn. Nếu như thầy có thể thuyết phục cô ấy, đến lúc đó cô ấy lại nói với đám nữ sinh, vậy thì bên nữ sinh ít nhiều cũng sẽ tăng điểm trung bình lên chừng mười mười lăm điểm gì đó. Nói vậy, đợt thi tháng tiếp theo, lớp chúng ta muốn vào top 8 hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Được rồi, nói tới nói lui, tốn nhiều công sức như thế, chỉ có thể miễn cưỡng đạt được thanh đồng thôi chứ gì?

Ừm... Thanh đồng thì thanh đồng thôi, có còn tốt hơn không có...

Ít nhất sẽ không bị trừ điểm khả năng sex nhá!

Làm!

- Tôi đi tìm cô ta ngay đây! – Trương Tiểu Kiếm lại ghì sát xuống dưới đất --- Việc liên quan đến hạnh phúc của cả cuộc đời, tuyệt đối không thể sơ suất được!

Lấy di động ra gửi tin nhắn cho Tiêu Thần Tâm.

Trương Tiểu Kiếm: “Em Tiêu Thần Tâm, đang ở đâu? Thầy tìm em có việc.”

Tiêu Thần Tâm: “Ah? Không ngờ thầy lại chủ động tìm em đấy! Có việc gì thế hả Trương lão sư của em?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con nhóc này cứ ồ ạt cả ngày thế thật khiến người ta không chịu nổi. Cao quá, huyết áp hơi cao quá...

Trương Tiểu Kiếm: “Nói chuyện nghiêm túc! Em ở đâu?”

Tiêu Thần Tâm: “Em đang luyện đàn trong phòng đàn nè. Trương lão sư thầy có tới không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Chờ chút, thầy đến ngay đây.”

Cất di động đi, Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía Đường Văn Dương:

- Ê này... Phòng đàn ở chỗ nào thế?

- Ở tòa nhà bên kia... - Đường Văn Dương tiện tay chỉ vào một tòa nhà ba tầng cách đó không xa, sau đó quyết đoán đứng dậy: - Thôi, để tôi dẫn thầy đi đi, để thầy tự tìm thì lại còn phải mất cả nửa ngày ấy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tuy rằng anh mày xấu chút nhưng mà không phải là mù đường nhá!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Đờ mờ nó chứ cô biết chọn nhạc thật đấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Với tư cách là trường trung học tư thục tương đối cao cấp trong cả thành phố Thiên Kinh, từ xưa đến nay, trường tư thục Huy Đăng vẫn tuân theo nguyên tắc phát triển học sinh một cách toàn diện. Nhất là khi các nữ sinh đi học ở đây phần lớn đều có hoàn cảnh gia đình rất vượt trội. So với các môn văn hóa linh tinh, piano rồi học múa các thứ mới là các môn bắt buộc của đa số nữ sinh.

Chung quy đám nữ sinh này đều được ăn sung mặc sướng từ nhỏ, diện mạo đều không kém, cha mẹ cũng tự biết bản thân họ cần cái gì. Đây là một xã hội nhìn mặt, một cô gái xinh đẹp xuất thân cao quý, giỏi piano nhảy múa đẹp thì sẽ nổi tiếng hơn nhiều so với việc học giỏi những môn văn hóa.

Tri thức thay đổi vận mệnh?

Xin lỗi, đó là câu nói đối với người nghèo.

Đối với những kẻ có tiền, nhất là với phụ nữ có tiền mà nói, dáng người khuôn mặt xuất thân sở thích tài năng mới là lẽ phải...

Một ví dụ rất đơn giản. Có hai cô gái, một người lái Lamborghini am hiểu đàn tranh piano các thứ, còn một cô gái khác thì là nữ tiến sĩ nhưng khuôn mặt không đẹp. Lựa chọn ai đây, đã quá rõ ràng rồi...

Đau trym đúng không? Nhưng đấy chính là hiện thực...

Cho nên khi Trương Tiểu Kiếm và Đường Văn Dương vào phòng học âm nhạc, ban đầu hẳn còn tưởng rằng đi nhầm vào hậu trường cuộc thi hoa hậu...

Các nữ sinh ở đây đều đã thay đi đồng phục, tất cả mọi người mặc những bộ váy áo xinh đẹp, nhất là Tiêu Thần Tâm ở trong đám người, mặc áo màu đen bên dưới là váy đen ngắn, chân mang giày cao gót màu đen chừng 5cm, quả thực là hạc trong bầy gà, Trương Tiểu Kiếm có muốn làm bộ như không nhìn thấy cô nàng cũng không được...

Ngoại trừ Tiêu Thần Tâm, Trương Tiểu Kiếm còn thấy không ít nữ sinh trong lớp. Khiến hắn giật mình nhất là, ngay cả cô giáo Hoa Linh Vân cũng ở đây.

Nhìn kiểu này, hình như Hoa lão sư Hoa cô nương cũng kiêm chức giáo viên piano?

Trừ những người đó, ở đây còn có một người nằm ngoài dự kiến của Trương Tiểu Kiếm.

Tổng lão sư, Tổng Văn Kiều.

Lần trước Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy hắn là trên sân bóng rổ, khi đó đã thấy hắn rất đẹp trai. Bây giờ cách gần hơn, lại càng cảm thấy thằng này xác thực không phải là người bình thường, được xem như nây kiếm mất sáng. Nếu đặt trong tiểu thuyết xuyên việt, quả thực là hình mẫu của nhân vật chính.

Lúc này Tổng Văn Kiều đang ngồi vắt chéo chân cách nữ thần Hoa Linh Vân không xa, nhắm mắt nghe nhạc.

Chờ đến khi Trương Tiểu Kiếm và Đường Văn Dương bước vào, tiếng động khiến hắn giật mình. Hắn mở mắt, đầu tiên là gật đầu chào Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Là Trương lão sư mới đến à? Có nghe nói tới anh. Xin chào, tên tôi là Tống Văn Kiều, là giáo viên hóa học lớp 2/1.

Động tác của hắn khá là tao nhã, ánh mắt hơi cong như đang cười, duỗi tay mời Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống.

- Chào anh. – Trương Tiểu Kiếm tùy ý tìm một cái ghế dựa ngồi, rồi vẫy tay gọi Tiêu Thần Tâm - Tiêu Thần Tâm, lại đây một chút.

- Trương lão sư có chuyện gì ạ? – Tiêu Thần Tâm cười hi hi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiếm. Ở góc độ này, cổ áo của cô rất thấp, quả thực là chỉ cần Trương Tiểu Kiếm hơi cúi đầu xuống chút thôi là đã có thể nhìn thấy khe rãnh giữa ngực cô nàng rồi. . .

Rất lớn.

Còn trắng.

Hình dáng cũng không tệ.

Nhất là chiếc vòng cổ pha lê đen kia rất xinh đẹp. . .

- Khụ khụ. . . - Trương Tiểu Kiếm đỏ mặt, sau đó vội vàng không dám liếc xéo, nói: - Tiêu Thần Tâm, thầy tới đây là muốn hỏi em một chút, không còn mấy ngày nữa là tới đợt thi tháng tiếp theo rồi, có thể bảo các nữ sinh trong lớp mình làm bài nghiêm túc được không? Lớp chúng ta vẫn luôn xếp hạng chót, thế là không tốt đâu.

Nghe vậy, Tống Văn Kiều ngồi gần đó không khỏi “Xì” một tiếng phì cười.

- Trương lão sư, tôi khuyên anh nên bỏ ý định đó đi. – Tống Văn Kiều cười nói: - Học sinh lớp anh đã không thể cứu vãn được nữa rồi. Anh có thể giữ vững thành tích không hạ xuống đã là giỏi lắm rồi. Lúc giảng bài, tôi cũng chỉ có thể cam đoan kỷ luật của lớp không rối loạn mà thôi. Muốn tăng thành tích lên, nhất định là không có cửa đâu.

Trương Tiểu Kiếm: “. . .”

Mẹ kiếp, không phải là mày kiếm được một lớp ngon sao, có giỏi thì mày tới làm giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 đi!

- Tôi cảm thấy vẫn còn có thể cứu vớt một chút. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Chung quy mấy đứa nhỏ đều là học trò ngoan mà, chẳng qua là bình thường hơi ham chơi chút thôi.

Rồi hắn nhìn về phía Tiêu Thần Tâm:

- Thầy nói Tâm Tâm nhé. Thầy nghe nói là nữ sinh trong lớp đều rất thân với em. Không bằng thế này, em ra điều kiện đi, chỉ cần thầy có thể làm được, em sẽ dẫn theo mọi người học hành chăm chỉ, được chứ?

Tiêu Thần Tâm vừa nghe vậy, không khỏi bắt đầu suy xét.

Kỳ thật học sinh lớp 2/9 đều không phải là kẻ ngốc, chẳng qua là lười với ham chơi thôi, không coi trọng thành tích học tập cho lắm.

Nếu như thật sự nghiêm túc ấy, thì vẫn có một chút tính công kích ---- Ít nhất kéo điểm trung bình đến 40 điểm thì không phải là vấn đề gì to tát cả.

- Này á... - Tiêu Thần Tâm sờ chiếc cằm trắng nõn như củ hành, lẩm bẩm: - Ngược lại cũng không phải là không thể. . .

Cô đang suy nghĩ, chợt vẫy tay gọi mấy nữ sinh đang luyện dạng chân trong phòng:

- Lớp 2/9 đều tới đây chút nào!

Roạt! Cô vừa gọi, các nữ sinh lớp 2/9 lập tức chạy tới ào ào, hỏi:

- Tâm Tâm, chuyện gì thế?

- Làm sao ạ Tâm Tâm?

- Ah! Trương lão sư!

- Trương lão sư thầy tới đây là muốn tán gái à? Coi trọng ai dzậy?

- Các chị em tiếp khách nào!

Cả đám nữ sinh hi hi ha ha không biết lớn nhỏ.

Cấp ba chính là lứa tuổi của mối tình đầu, lại thêm mấy con nhóc này đều khá xinh đẹp, cả đám trắng trẻo mềm mại, trong nhà có tiền cũng đủ sức mạnh, mà đủ sức mạnh thì lá gan cũng to hơn, không khỏi riu rít bao vây đùa giỡn Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhìn kiểu gì cũng thấy chỗ này giống y như Di Hồng viện ấy! Bảo chứ bọn mày mới bé bằng cái lỗ mũi thôi nhá, có thể học hành đằng hoàng được không hả?! Có thể không hả?!

- Các chị em – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm - Trương lão sư yêu cầu chúng ta phải nghiêm túc làm bài vào đợt kiểm tra sắp tới. Bảo cho phép chúng ta đưa ra điều kiện. Mọi người xem thử nên yêu cầu gì đây?

Đưa ra điều kiện!

Vừa nghe vậy, mấy con nhóc đều kích động!

Một người nói “Bảo thầy giáo trần trường chạy ba vòng quanh sân thể dục!”, đứa khác nói “Bảo thầy đàm mỵ với Đại Đường đi!”, đứa thứ ba nói “Thầy ơi thầy, thầy thích đàn ông nhiều hơn hay là thích phụ nữ nhiều hơn thế?”, đứa thứ tư nói “Thầy, không bằng thầy theo đuổi Hoa lão sư đi! Chỉ cần cô giáo đồng ý thì thầy muốn bọn em thi bao nhiêu điểm cũng được!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chúng mày có thể yêu cầu bình thường chút hay không hả? Có nhất thiết phải phản nhân loại như thế không hả?!

- Tâm Tâm, làm thế là không có thành ý nhé. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Sao em không bảo thầy làm tổng thống nước Mỹ luôn đi! Thế thì càng không có cửa nhé. Ông già Đỗ Nam Chum kia ít nhất còn phải làm tổng thống thêm một nhiệm kỳ nữa!

Tiêu Thần Tâm cũng biết mấy điều kiện mà đám nữ sinh này yêu cầu xác thực là không thể thực hiện. Con mắt cô nàng quay một vòng, chợt nói:

- Có rồi! Chỉ cần thầy có thể chơi một khúc piano, đợt thi tháng lần sau bọn em nhất định sẽ thi tốt!

Chơi đàn piano á? Đơn giản!

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm đồng ý luôn: - Nói đi, mấy đứa muốn thầy chơi bài nào? Thoải mái lựa chọn đi!

Hắn vừa thốt ra lời này, tất cả học sinh lập tức nổ tung!

- Ah yoo, thầy còn biết chơi piano cơ à? Em còn tưởng thầy chỉ biết chơi bông vải thôi chứ!

- Đúng á, thầy, thầy có phải là chơi bài “Hai con hổ” rất giỏi không?

- Thầy, thầy thật sự biết chơi piano à? Còn cho bọn em chọn bài á? Thế thì em lựa chọn “Bản Hùng Ca Croatia”!

- Em chọn “Fur Elise”!

Một đám thiếu nữ lú lú chọn nhạc ở đó, nhưng bọn họ nói không có tác dụng. Tiêu Thần Tâm mới là người quyết định chân chính. Cho nên cô nàng nhìn Trương Tiểu Kiếm, chợt cười mỉm chỉ, nói:

- Trương lão sư, nếu thầy có thể chơi một bài “Gokuraku Jodo”, vậy thì em sẽ bảo các chị em làm bài thật tốt vào đợt thi tháng lần sau! Thế nào?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đờ mờ nó chứ cô biết chọn nhạc thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Tiểu Kiếm ca phong tao

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Gokuraku Jodo à... – Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác nước. Con nhóc này thật đúng là nghịch ngợm, ra cái đề khó thế!

Trương Tiểu Kiếm đang do dự, còn cả đám nữ sinh vừa nghe Tiêu Thần Tâm lựa chọn bài nhạc này, lập tức vui sướng ----

- Ha ha ha, Tâm Tâm hay lắm, chọn bài rất tốt!

- Đúng đây đúng đấy, xem thử Trương lão sư có chơi được không!

- Trương lão sư, nếu thầy có thể chơi bài này được thật, em nhất định sẽ cố gắng thi được tất cả năm mươi điểm trong đợt thi tháng lần sau!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tất cả năm mươi điểm mà nói kiểu như vớ vẩn không bằng ấy!

- Vấn đề này à, hơi khó đấy... – Trương Tiểu Kiếm cười he he: - Nhưng nếu thầy chơi được, vậy thì điểm trung bình đợt thi tháng sắp tới các em đều phải đạt được năm mươi điểm trở lên! Nói thì phải làm được! Không có vấn đề gì chứ?

Vì khiến Trương Tiểu Kiếm chơi một bài "Gokuraku Jodo", đám nữ sinh này cũng coi như liều mạng ----

- Đó là đương nhiên rồi. Nếu không thi được trên năm mươi điểm em sẽ nude chạy quanh sân thể dục ba vòng!

- Đúng đúng đúng, nếu không thi được trên năm mươi điểm em sẽ cho thầy "khởi nghiệp" em luôn!

- Trương lão sư thầy có làm được không đấy? Nếu thầy thật sự biết chơi bài này, năm mươi điểm là ăn chắc rồi! Không đạt điểm này thì thầy muốn làm gì cũng được nha!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Sao mình đột nhiên lại không muốn cho đám nữ sinh này thi được hơn năm mươi điểm nhỉ...

- Ai nha, Gokuraku Jodo thì Dokuraku Jodo đi. – Trương Tiểu Kiếm đứng dậy từ từ, rồi vừa đi vừa chém: - Nhớ năm đó anh cũng từng được gọi là hoàng tử piano nhỏ đấy nhé. Thật đúng là có chút ngượng tay chơi Gokuraku Jodo đấy...

Hắn đi đến bên cạnh một chiếc đàn piano, vừa ngồi xuống. Hoa lão sư Hoa Linh Vân lại giống như là bị giật điện ấy, suýt nữa nhảy căng lên, lùi mấy bước mới coi như dừng lại được.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +26 đến từ Hoa Linh Vân!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cô có nhất thiết phải sợ tôi đến thế không hả? Tôi lại không thể ăn thịt cô được!

Hắn ngồi vào trước đàn piano, hít vào một hơi thật sâu, sau đó bắt đầu tìm hệ thống mua kỹ năng ----

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, có Gokuraku Jodo không? Kỹ năng piano ấy.

Hệ thống:

- Cần version bình thường hay là version tao nhã hay là version phong tao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt! Còn có lợi ích kiểu này à?

Ờ mờ nó chứ, còn cần phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là version phong tao rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Phong tao! Nhất định phải phong tao!

"Bùm" một phát, mua kỹ năng xong!

Hừ hừ, một đám gấu con, chờ thụ tinh... À không, sợ kinh đi!

- Sắp bắt đầu sắp bắt đầu!

- Nhanh xem Trương lão sư chơi Gokuraku Jodo kìa!

- Không biết hẳn chơi như thế nào nhỉ? Nhất định là sẽ rất khó nghe....

Cả đám học sinh đang bàn tán xôn xao, nhưng đúng lúc này, chiếc đàn dương cầm vẫn yên tĩnh chợt tuôn ra một chuỗi giai điệu rung động đến tận tim gan. Âm sắc như kim loại nặng, tựa như khúc quân hành dâng trào trong bầu trời đêm.

Mọi người yên lặng trong chớp mắt.

Chỉ bằng một khúc nhạc dạo này, nếu không phải là người có chút bản lĩnh về piano thì tuyệt đối không thể đàn được đâu!

Hoa Linh Vân ngây ngẩn cả người, Tống Văn Kiều im lặng, Tiêu Thần Tâm bình tĩnh lại, cả đám nữ sinh há hốc miệng. Bởi vì tiếng đàn dương cầm dâng trào này, tất cả mọi người đều nín thở. Cảnh tượng cười nói đùa giỡn trong phòng im lặng trong khoảnh khắc.

Nhưng hiển nhiên, bọn họ vẫn suy nghĩ quá đơn giản về Trương Tiểu Kiếm!

Tiếng nhạc mở màn kết thúc, ngay sau đó chính là giai điệu vô cùng là lướt!

Bài “Gokuraku Jodo” này là một trong những ca khúc được bọn Otaku thích nhất. Chung quy có câu nói gọi là “Thiên đạo có luân hồi, tình thổ không tha người”...

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ rằng Trương Tiểu Kiếm chơi bài này mà lại có thể chơi được hiệu quả như thế!

Tiếng đàn lúc thì trôi chảy đẹp tuyệt, lúc thì nhẹ như dây tóc, khi thì rung động lòng người, khi lại cao giọng trào dâng!

Đó còn không phải là điều quan trọng nhất. Điều quan trọng nhất là trạng thái “tuyệt thế phong tao trừ ta còn có ai” của Trương Tiểu Kiếm!

Hai tay của hắn quả thực giống như bạch tuộc khiêu vũ vậy, thậm chí sắp đánh thành bóng mờ! Ngồi ở đó, thật giống như có tận tám cánh tay đang bay múa! Dù sao thì cũng là [Kỹ năng đánh đàn piano Gokuraku Jodo hình thức phong tao cấp hoàn mỹ] theo như lời hệ thống, không thể bình thường được!

“Điểm số khiếp sợ +36! +37! +32! +43...”

Tất cả mọi người trong phòng âm nhạc đều há hốc miệng, suýt nữa thì rớt cằm xuống đất!

Tiêu Thần Tâm mắt chữ A mồm chữ O.

- Minh... Minh không nhìn lầm chứ?! Đây... Đây chính là Trương lão sư lớp chúng ta? Kiếm ca?!

Hoa Linh Vân cũng không khỏi trừng to đôi mắt xinh đẹp, nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Kiếm.

- Người này là bạch tuộc thành tinh à?

Mọi người đều bị rung động sâu sắc, đều bị cảm động sâu sắc, đều bị sợ hãi sâu sắc...

Tống Văn Kiều đuôi cổ thật dài, khó có thể tin.

Các nữ sinh trong lớp thì ánh mắt say mê, ánh mắt vui sướng, tràn ngập sùng bái... Đường Văn Dương há mồm, nước miếng chảy ướt quần:

- Đâu mà nó chứ, ông này là nhân loại thật sao? Không phải là gián điệp của hành tinh người tám chân mai phục ở Địa Cầu chúng ta đấy chứ?

Nhất là Trương Tiểu Kiếm bây giờ, mặc đồng phục nghề nghiệp do hệ thống chế tạo, quan trọng nhất là người xung quanh không nhìn thấy mặt chính diện của hắn, cho nên chỉ trong thoáng chốc, mọi người đều cảm thấy Trương lão sư, ăn mặc quần áo cắt may cực kỳ vừa người, toàn thân đều lộ ra hơi thở cao hơn người một bậc. Ở trong căn phòng âm nhạc này, hắn chính là hoàng tử phong tao được mọi người chú ý nhất!

Khi nốt nhạc cuối cùng dừng lại, không có tiếng vỗ tay, bởi vì đầu óc mọi người còn chưa dư vị hết được.

“Phù...”

Trương Tiểu Kiếm thở phào nhẹ nhõm một hơi ---- Quả nhiên là đàn khúc nhạc kiểu này thì càng sệch xi càng tốt!

Nếu chơi nghiêm túc, thế thì chẳng còn gì thú vị cả.

Haizzz, cũng không biết có kỹ năng vũ đạo không nhỉ? Hay là nên suy nghĩ kỹ xem có nên mua vũ đạo version sệch xi không đây? Tuyệt đối sẽ nhảy cho đám học sinh này hoài nghi nhân sinh luôn!

- Thầy... Thầy ơi... - Tiêu Thần Tâm nhìn Trương Tiểu Kiếm, như là đang nói mớ: - Thầy... Thầy xác định thầy là nhân loại nghiêm túc sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trương Tiểu Kiếm nhếch mép cười he he:

- Là nhân loại đấy, nhưng mà có nghiêm túc hay không thì thầy cũng chẳng biết đâu...

Tiêu Thần Tâm: "..."

Hoa Linh Vân: "..."

Tổng Văn Kiều và cả đám quần chúng đang sững sờ: "..."

Thằng này nhất định là gián điệp xâm nhập vào nội bộ nhân loại! Người bình thường có ai là chơi piano được phong tao như thế đâu?!

- He he... - Trương Tiểu Kiếm đứng dậy bước đi, lại ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thần Tâm, đắc ý vất chéo chân nói: - Vừa rồi mấy đứa đều đã hứa rồi đấy nhé! Nếu tôi chơi "Gakuraku Jodo" thì mấy đứa đều phải thi được hơn năm mươi điểm đúng không? Không được quỵt nọ! Nếu không thì cực hình chờ sẵn!

"Điểm số khiếp sợ +16! +18! +21..."

Cả đám học sinh bị hấn rung động, thật lâu sau, Tiêu Thần Tâm mới mờ mịt gật đầu:

- Vâng... Vâng... Thưa thầy...

Ai nha, rốt cục cũng có thể khiến một trong những chị đại của bọn nữ sinh chấn động rồi. Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Tốt! Vậy thì chúng ta tiếp tục nghiên cứu việc tiếp theo đi. Em Tiêu Thần Tâm, đợt thi tháng lần sau ấy, ngoại trừ việc dự thi nghiêm túc, em có thể bảo mọi người nghiêm túc nghe giảng học hành chăm chỉ trong khoảng thời gian này được không vậy? Tranh thủ lại đề cao thành tích lên một chút?

Thi tốt là một phương diện, nhưng thế thì cùng lắm chỉ được cấp bạch ngân cấp hoàng kim thôi. Trương Tiểu Kiếm đương nhiên là muốn càng cao hơn chút.

Nhưng không ngờ rằng, Tiêu Thần Tâm còn chưa nói gì, Tổng Văn Kiều ngồi bên cạnh lại lên tiếng trước:

- Trương lão sư, tôi khuyên anh nên bỏ cuộc đi. Không phải là tôi nói chuyện khó nghe đâu, nhưng chỉ bằng học sinh lớp các anh mà muốn thi tốt á, trừ khi đầu thai lại lần nữa, không thì không có cửa thật đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: “Thầy, đợt thi tháng lần sau chúng ta tranh thủ giành hạng nhất đi!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe Tổng Văn Kiều nói thế, Trương Tiểu Kiếm không khỏi mê mang!

Lúc này Tổng Văn Kiều nói lớp 2/9 không được, Trương Tiểu Kiếm còn cho rằng hắn chỉ nói đùa thôi, không cho là thật.

Nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên không phải là thằng này đang nói đùa rồi...

- Ê này... - Trương Tiểu Kiếm nhìn Tổng Văn Kiều, nói thần nhiên: - Làm một thầy giáo, có vẻ như anh nói học sinh như thế, không được ổn lắm đâu nhỉ?

- Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. - Tổng Văn Kiều mỉm cười nhún vai: - Giáo viên nào trong trường học này mà không run sợ trong lòng khi nhắc đến lớp 2/9 chứ! Có thể cam đoan khiến lớp 2/9 đi học bình thường đã là tốt lắm rồi. Chẳng lẽ anh còn trông mong rằng chúng tôi sẽ giúp đỡ anh kéo thành

tích lên sao? Không có khả năng! Đời này cũng không có khả năng!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có nhất thiết phải nói nặng lời đến thế không hả?

- Ê, Tâm Tâm – Trương Tiểu Kiếm kéo Tiêu Thần Tâm - Xem, hán nói các em như thế mà các em không tức giận à?

Lẽ ra, thầy giáo nói như thế trước mặt học sinh, cho dù là học sinh không tốt thì kiểu gì cũng phải có chút tức giận chứ! Nhưng bây giờ xem ra, bọn họ hoàn toàn không quan tâm nhỉ?

- Đã sớm biết rồi. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Không phải chỉ có một người hai người nói lời này đâu. Thật ra thì Trương lão sư biết không? Nếu không phải nể mặt thầy chữa khỏi Đường Văn Đình, bây giờ các bạn trong lớp mình không có khả năng đứng đây nói chuyện với thầy đâu!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má, mồ hôi lạnh đầy đầu luôn nhá. May mà lúc trước quyết đoán xuống tay, không thì thật đúng là gặp phải phiền toái lớn rồi. . .

Dầu sao thì "thằng cuồng điện giật" cũng không phải là vạn năng đúng không?

Nam sinh thì còn có thể giật một chút, dùng vũ lực áp chế bọn họ. Nhưng chẳng lẽ nữ sinh cũng giật điện sao?

Lỡ như giật ra nước thì phải làm thế nào?

Bởi vì phụ nữ đều được làm từ nước mà. . .

- Thế thì chúng ta thương lượng nhé. – Trương Tiểu Kiếm vội hỏi: - Em nói xem, chỉ cần các học sinh trong lớp có thể nghe giảng chăm chú, chúng ta có thể ra điều kiện khác. Trên thế giới này thật đúng là không có mấy chuyện mà anh mày không thể xử lý được đâu nhá!

- Kiếm ca, thật sự không phải là em không muốn giúp thầy. – Tiêu Thần Tâm cười nói: - Ấn tượng của em về thầy vẫn rất tốt, tuy rằng mặt hơi xấu chút, nhưng mà bụng dạ cũng tốt lắm, chơi đàn piano cũng rất có nhịp điệu --- Nhưng thật lòng không có cách nào khác. Bây giờ cho dù bọn em có muốn học, các giáo viên cũng không chịu dạy mà!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày khen thì cứ khen, có thể bỏ mấy chữ "mặt hơi xấu chút" đi không hả?

Mày có phải là đang xem mắt đâu mà! Anh đẹp hay xấu thì có liên quan gì tới mày hả. . .

- Giáo viên không chịu á? – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm: - Thế nếu thầy nói, thầy sẽ dạy các em thì sao? Các em có chịu học không?

Trương Tiểu Kiếm vừa thốt ra lời này, người xung quanh lập tức sững sờ!

Hán dạy?

Một giáo viên cố vấn tâm lý như hán đi dạy cho học sinh á? Hán có thể dạy được cái gì? Hơn nữa đó không phải là một môn, mà là chín môn nhá!

Ngừ văn toán anh văn giáo dục công dân lịch sử địa lí vật lí hóa sinh! Ước chừng chín môn nhé! Mày dạy bằng cái gì?!

- Trương lão sư. – Tống Văn Kiều cười lạnh: - Anh thật đúng là vô tư đấy. Anh định dạy thay thật luôn à? Vậy thì tôi cầu còn không được đây. Không nói cái khác, anh biết dạy hóa học không?

- Biết chứ. – Trương Tiểu Kiếm chững chạc gật đầu: - Chút tri thức trung học phổ thông thôi mà, không làm khó được tôi đâu tôi nói cho anh biết. Nếu như anh không muốn dạy học đảng hoàng thì tôi dạy thay cũng được thôi chẳng có vấn đề gì cả nhé.

Vừa nghe vậy, Tống Văn Kiều bị tức đến mức bật cười.

Trương Tiểu Kiếm thật đúng là đủ ngông cuồng!

Rốt cuộc thì hán có biết hán đang dẫn lớp nào không hả?! Là lớp 2/9!

Chỉ riêng giáo viên chủ nhiệm đã đổi bảy người trong vòng một năm! Giáo viên dạy thay có ai là không vừa nhắc đến đã lập tức đổi sắc mặt!

Bây giờ thầy học sinh có chút thân thiết với mày mà đã vênh mặt lên trời rồi à?! Còn định dạy thay? Tự mày dạy á?

Chẳng trách lúc trước tán gẫu với Cao trưởng phòng, Cao trưởng phòng vừa nhắc đến hán đã khó chịu các loại. Cái thằng này chỉ biết toàn chém gió, nghe nói là vào đây bằng quan hệ?

Đút lót mà còn ngông cuồng như thế, vênh váo như thế. Tao chờ xem thử mày có thể vênh tới khi nào!

- Ah yoo, Trương lão sư, thế thì tôi phải cảm ơn ngài rồi. – Tống Văn Kiều cười híp mắt: - Thế thì về sau môn hóa học của tôi đều nhường cho ngài nhé. Rốt cục thì tôi có thể thoải mái được một chút rồi.

Ah? Còn có chuyện tốt vậy sao?

- Thế thì tốt quá! – Trương Tiểu Kiếm đứng dậy cười nói: - Vậy cảm ơn Tống lão sư.

Tiêu Thần Tâm: "..."

Các học sinh khác xung quanh: "..."

- Thầy nghiêm túc đấy à? – Tiêu Thần Tâm thấy Trương Tiểu Kiếm vậy mà lại đồng ý, không khỏi sốt ruột nói: - Thầy chỉ là giáo viên chủ nhiệm thôi mà. Bởi vì thầy chữa khỏi cho Văn Đình nên ít nhất các bạn trong lớp có thể nể mặt thầy tận lực không làm khó thầy. Nhưng thầy nói thầy nghiêm túc thế làm gì? Chẳng qua là một lần thi tháng bỏ đi thôi mà, thi tốt hay kém thầy cũng sẽ không mất miếng thịt nào. Thầy liều mạng thế làm gì đâu?

Thi tốt hay xấu cũng sẽ không mất miếng thịt nào á?

Hệ thống đã phán rồi, ít nhất cũng phải được top 8 của khối!

Nếu không thì trừ 10 điểm khả năng sex! Mẹ kiếp anh mày mới được cộng lại bao nhiêu điểm?

Trừ 10 điểm thì khác nào bị ngắn đi 3cm?!

- Đừng nói nữa! – Trương Tiểu Kiếm vỗ mạnh lên lưng Tiêu Thần Tâm: - Những tiết tiếp theo đều sẽ do thầy dạy. Lần sau thi tháng các em phải thi tốt lên cho bọn họ nhìn xem! Có dám hay không? Tôi hỏi em có dám hay không?!

- Dám! – Tiêu Thần Tâm mới bị Trương Tiểu Kiếm vỗ một phát run bắn cả người, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện gật đầu ngay lập tức: - Thầy ơi, thi tháng lần sau chúng ta tranh thủ giành hạng nhất đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ờ mờ nó chứ mày còn vô tư hơn cả tao đấy...

- Ô kê nhé. – Trương Tiểu Kiếm nhìn Tống Văn Kiều cười nói: - Tống lão sư, thi tháng lần sau, chỉ sợ là anh gặp nguy hiểm rồi. Bây giờ các học sinh lớp tôi đều rất nghiêm túc đấy. Tôi cảm thấy bằng chỉ số thông minh của họ, thật đúng là có cửa lấy hạng nhất...

- Thế thì tôi chóng mặt lên chờ nhé. – Nói chuyện khác thì còn dễ nói, nhưng nhắc đến hạng nhất toàn khối? Đây chính là bánh ngọt của Tống Văn Kiều, mỗi lần hạng nhất được thưởng hai ngàn tệ đấy! Hắn khoanh tay trước ngực cười lạnh: - Trương lão sư, chỉ sợ đến lúc đó ngài lại mất mặt thôi.

- Yên tâm đi. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy, nháy mắt với Tiêu Thần Tâm: - Đi thôi Tâm Tâm. Còn có mọi người nữa, bắt đầu hành động!

Nhìn Trương Tiểu Kiếm dẫn theo đoàn người Tiêu Thần Tâm rời đi, lúc này Tống Văn Kiều mới nhìn về phía Hoa Linh Vân, cười nói:

- Trương lão sư này đúng là ngông cuồng. Hạng nhất thi tháng? Đừng đùa! Chi bằng đám học sinh lớp hán á?

Hoa Linh Vân nhìn bóng lưng Trương Tiểu Kiếm, lắc đầu nhẹ nhàng, lẩm bẩm:

- Cái tên vũ phu này... Chẳng lẽ mình đã hiểu lầm? Không có khả năng! Hắn còn có nhiều đàn em như thế, sao có thể chạy đến đây dạy học nghiêm túc được! Còn đòi lấy hạng nhất!

Tống Văn Kiều thấy Hoa Linh Vân hơi ngây ngẩn, vội hỏi:

- Hoa lão sư? Hoa lão sư?

- Hà? – Hoa Linh Vân sững sốt hỏi: - Sao thế?

Tống Văn Kiều nói:

- Trương lão sư vừa mới nói, hắn định tự dạy học sinh lớp hán đấy. Cô cảm thấy thế nào?

Hoa Linh Vân ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tôi cố gắng lên. Nói thế nào thì hắn cũng có lòng tốt mà.

Tống Văn Kiều nghe thế, lập tức hừ lạnh một tiếng, sau đó hơi nhếch khóe môi, nói thầm:

- Không biết trời cao đất rộng! Hiện thực sẽ dạy cho hần một bài học!

Không ngờ hần vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm lại chợt xuất hiện ở cửa:

- Đúng rồi, Hoa lão sư, quên không nói, môn lịch sử của ngài cũng cho tôi nhé!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Hoa Linh Vân!”

Hoa Linh Vân: “...”

- Cho anh cho anh! Đều cho anh cả đấy!

Một điểm hảo cảm vừa mới thành lập đã tan thành mây khói trong chớp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cuộc sống tốt đẹp của chúng mày kết thúc rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trên đường trở về lớp học, Tiêu Thần Tâm đi theo bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, vừa đi vừa hỏi:

- Kiếm ca, thầy thật sự định tự dạy hết luôn à? Đó chính là chín môn đấy, thầy đều biết sao?

Mấy tiểu cô nương khác cũng rất hiếu kỳ:

- Đúng đấy đúng đấy, Trương lão sư, lần này thầy nỗ lực bị lớn đấy!

- Xí, mấy con nhóc chưa thấy chuyện đời. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang chém gió: - Chỉ bằng Kiếm ca của mấy đứa á, không phải chém nhá, đừng bảo là chín môn, cho dù là đàn dương cầm hay nhảy múa các thứ, cái gì mà chẳng biết chứ!

Tiêu Thần Tâm: “...”

Mấy người khác: “...”

- Không hổ là người đã từng live stream chém gió. – Lúc này, ngược lại là Đường Văn Dương cười vui vẻ: - Kiếm ca thật đúng là vô tư không ở mức bình thường đâu. Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?

- Còn cần phải hỏi nữa sao? – Trương Tiểu Kiếm đáp không cần suy nghĩ: - Đương nhiên là đi xin môn rồi!

Dẫn theo đoàn người Tiêu Thần Tâm đi lên văn phòng khối 11 trên lầu. Lúc này trong văn phòng chỉ có một thầy giáo già thoạt nhìn năm lẫn năm sáu tuổi đang ở đó.

Người thầy giáo già kia có khuôn mặt gầy gò, sắc mặt ngăm đen, dưới đôi lông mày nhạt nhẽo là một đôi mắt sáng ngời linh động hiền lành. Hỏi hỏi đầu một chút, nửa xám nửa trắng, đang cầm một bình nước tưới hoa.

Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, hần lập tức mỉm cười chào hỏi:

- Là Tiểu Trương mới đến à? Ngồi, ngồi đi. Ai nha, có thể làm giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 thật đúng là không dễ dàng chút nào. Tuổi trẻ đúng là tốt thật đấy, có đủ nhiệt tình, ha ha...

Sau đó liếc nhìn đám người Tiêu Thần Tâm và Đường Văn Dương, lặng lẽ di chuyển vị trí một chút.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra là bị ám ảnh trong lòng luôn rồi...

- Vâng, chào ngài, là Lý lão sư đúng không? – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đáp lại: - Sau này còn mong được quan tâm nhiều hơn.

Ngồi xuống nhìn xung quanh, trong văn phòng, mỗi một giáo viên đều có một chiếc bàn công tác màu xanh da trời riêng, trên bàn chuẩn bị máy tính, tất cả đều là màn hình tinh thể lỏng 29 inch, có thể thấy được đều là loại máy mới nhất của Apple.

Trong góc văn phòng thì đặt sáu bảy bồn hoa hoa cỏ cỏ. Vạn niên thanh, lan ống điếu, cây trầu bà... linh tinh, hẳn chính là do Lý lão sư đang tưới hoa phụ trách chăm sóc.

Lý lão sư cẩn thận tỉ mỉ tưới hoa xong, thế này mới ngồi xuống, bung ly nước trà lên uống một ngụm, mỉm cười nói:

- Không biết Trương lão sư tới đây, là có việc gì à?

- Đúng là có chút việc. – Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng đáp lời: - Tôi định thảo luận với ngài một chút, ngài xem giờ học ngữ văn của ngài ấy, có thể cho tôi được không? Tôi định làm đặc huấn cho các học sinh tranh thủ trong thời gian trước khi thi tháng sắp tới.

- Ah yoo? – Cũng giống như Tống Văn Kiều, Lý lão sư vừa nghe thế lập tức vui vẻ: - Thế thì tốt quá. Ai nha cậu xem kìa, chút việc còn con con ấy thôi mà còn phải thảo luận với tôi làm gì. Cần giờ dạy thì cứ tùy ý tìm một người tới nói với tôi một tiếng là được thôi mà.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Liếc xéo cả đám Đường Văn Dương Tiêu Thần Tâm --- Nhìn xem mấy đứa chúng mày cho người ta ấn tượng như thế nào kìa!

Tiêu Thần Tâm:

- Ai nha, hôm nay hơi nóng đó nha, Kiếm ca bọn em về lớp trước cái ha, lát nữa tan học rồi...

- Đi đi đi đi... - Trương Tiểu Kiếm dặn dò: - Bảo với các học sinh là đúng tám giờ sáng mai đều phải tập hợp ở phòng học. Nếu ai không đến thầy sẽ cho bọn nó thưởng thức "Thuyết giáo đỉnh cao" một trận! Đường Văn Dương hiểu ý thầy đấy!

Vừa nghe vậy, Đường Văn Dương lập tức lạnh run cả người!

Tổ sư nó chứ ấn tượng quá sâu sắc luôn chứ đó ư!

Ông thầy này biết phóng điện, cá chình điện đấy!

Chờ cho mấy người Tiêu Thần Tâm rời đi, Lý lão sư mới rót cục xem như mở máy hát ra, nỗi khổ tâm này quả thật là cho dù ba sông bốn bể cũng không thể chứa đựng hết được:

- Ai nha, Trương lão sư, vừa rồi có học sinh ở đây nên tôi mới ngại không muốn nói, cậu xin giờ của tôi quả thực là khiến tôi vui quá đi mất! Chỉ bằng bọn nhỏ này á, may mà trái tim tôi còn khỏe, chứ không thì nhất định phải vào bệnh viện ở rồi! Sau này nếu thầy muốn giờ Ngữ Văn của tôi thì cứ nói một tiếng, tôi tuyệt đối đối sẽ không từ chối! Nếu bên trên hỏi thì tôi sẽ nói là tôi chơi đấu địa chủ thua cậu! Cứ quyết định như thế đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ê... Lý do của ngài, có vẻ lợi hại quá rồi đấy...

- Khách khí khách khí. – Trương Tiểu Kiếm lại nhìn quanh: - Thế này, Lý lão sư, tôi cũng định xin hết giờ của các môn khác luôn. Ngài xem thử... Không bằng ngài giúp tôi nói một tiếng?

- Cứ giao cho tôi đi! – Lý lão sư vỗ ngực bộp bộp: - Cam đoan không thành vấn đề!

- Cảm ơn, he he.

Tạm biệt Lý lão sư, Trương Tiểu Kiếm huýt sáo về nhà chuẩn bị.

He he, đám oắt con, Kiếm ca nói cho chúng mày biết, cuộc sống tươi đẹp của chúng mày đến đây là kết thúc!

Đặc huấn địa ngục, chính thức bắt đầu vào ngày mai!

Về nhà, nằm lên giường, kéo hệ thống ra ----

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, giá của các loại kỹ năng tốt nghiệp các môn trung học phổ thông như thế nào vậy?

Hệ thống:

- [Tốt nghiệp Ngữ Văn trung học trung học phổ thông] cần 800 điểm số khiếp sợ. [Tốt nghiệp Toán Học trung học phổ thông] cần 600 điểm số khiếp sợ. [Tốt nghiệp tiếng Anh trung học phổ thông] cần 500 điểm số khiếp sợ...

Mỗi một môn đều có giá khác nhau, trong đó Ngữ Văn là đắt nhất. Nói thế nào thì ngôn ngữ của Trung Hoa rất rộng rãi sâu xa, chỉ lấy ví dụ như từ “Bất lĩnh” đã có tới mấy nghĩa... cho nên nó đắt nhất.

Sau đó giống các môn như lịch sử giáo dục công dân chủ yếu là phải học thuộc lòng thì rẻ hơn chút, 400 điểm.

Mua hết tất cả tổng cộng chừng bốn ngàn hai trăm điểm số khiếp sợ, đối với Trương Tiểu Kiếm mà nói, chỉ là hạt bụi mà thôi...

Mua xong tất cả, ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm chạy bộ sáng sớm theo thường lệ, hẹn cái hồ một tí với Thẩm Giai Di gì đó, sau đó đi taxi đến trường học, chuẩn bị dạy học!

Đi thẳng một đường đến tòa nhà dạy học khối lớp 11, vừa vào hành lang đã nghe thấy tiếng ầm ĩ truyền tới từ phía lớp học, “Vo ve vù vù” cứ như là hàng ngàn hàng vạn con ruồi đang đồng thời vỗ cánh bay lượn, cực kỳ đồ sộ.

Trương Tiểu Kiếm cười lạnh:

- Bọn gấu con! Chờ lát nữa xem bố sẽ trừng trị bọn mày như thế nào!

Đến phòng học lớp 2/9, Trương Tiểu Kiếm giơ chân đá văng cửa phòng học, phát ra một tiếng vang “Bùm” thật to, khiến cho tất cả học sinh trong phòng đều bị giật nảy mình, tiếng ồn biến mất trong chớp mắt.

“Điểm số khiếp sợ...”

Khởi đầu không tệ, Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ khá là hài lòng.

Nhưng ai biết hẳn còn chưa hài lòng ba giây, trong khoảnh khắc chợt có một giọng nữ hét to:

- Muốn chết à! Chán sống thì nói một tiếng, tao tiễn đưa mày lên đường luôn nhá!

Lời còn chưa dứt, một bình nước khoáng chỉ uống hơn nửa tung bay một đường vòng tao nhã trong không trung, bốp một phát dính vào trên trán Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt, quên mất còn có một học sinh nếu bị đánh thức lúc đang ngủ thì sẽ cực kỳ giận dữ như Phương Dịch Băng...

- Woa ha ha ha ha ha ha ha! Băng tỷ quả thật oai hùng hết sức!

- Băng tỷ vô địch!

- Băng tỷ chính là thần tượng của em!

Giây phút im lặng ngắn ngủi trôi qua, sau đó chính là một trận tiếng cười to đình tai nhức óc. Học sinh bên dưới đều ôm chặt bụng cười, nói theo kiểu đang thịnh hành trên mạng internet ấy, thì là “cười thành bụng tám múi luôn”...

Mà người khôi xướng, Phương Dịch Băng Băng tỷ thì lại mơ màng nằm lên bàn...

- Im lặng, đều im lặng hết cho bố! – Trương Tiểu Kiếm tức giận vỗ bàn thật mạnh, chờ một lúc lâu sau phòng học mới yên tĩnh được.

Chờ đến khi tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý đến trên người mình, Trương Tiểu Kiếm thế này mới hài lòng gật đầu:

- Với tư cách là giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9, hôm nay tôi muốn nói với mọi người rằng, cuộc sống tươi đẹp của chúng mày tới đây là kết thúc rồi! Từ đây cho tới lần thi tháng tiếp theo, chúng ta sẽ tiến hành đặc huấn địa ngục!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Càn Khôn Thông Não Công

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong câu này, học sinh bên dưới lập tức bàn tán xôn xao. Phương Dịch Băng khó được không ngủ, hỏi:

- Thầy rốt cục có được hay không vậy? Bọn em đều nghe nói, thầy xin hết tất cả các môn luôn hả? Đây là định dạy hết cả chín môn luôn à? Thầy không sợ mệt chết sao?

Người khác cũng đều phụ họa ----

- Đúng đấy đúng đấy, thầy có được hay không thế? Chẳng lẽ bảo bọn em tự học sao?

- Đó là chín môn đấy nhé, không phải là một môn đâu, thầy làm thế khác nào cố đấm ăn xôi chứ!

- Chứ còn gì nữa. Lại nói, chỉ có hơn mười ngày thế thì làm ăn được gì đây? Thầy thật đúng là hy vọng bọn này thi được hạng nhất toàn khối á?

Nghe tiếng bàn tán của các học sinh bên dưới, Trương Tiểu Kiếm ho nhẹ một tiếng, rồi gõ bảng đen, nói:

- Rồi, các học sinh, tiếp theo Kiếm ca của các em, sẽ nói cho các em nghe kế hoạch của thầy một chút.

Thấy Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nói muốn giải thích kế hoạch cái gì, các học sinh ở đây lập tức yên tĩnh.

Cả đám đều hiếu kỳ nhìn hân.

Chung quy đối với những học sinh của một cái lớp bình thường chỉ có nghe giảng còn lại chẳng làm cái gì cả mà nói, thầy giáo này lại còn có kế hoạch, chuyện này rất là thần kỳ.

- Đầu tiên, tôi muốn tính toán cho mọi người xem. – Trương Tiểu Kiếm cười nói nhìn mọi người: - Năm nay các em là lớp 11, lại vừa mới khai giảng không lâu, đúng không? Vậy thì nói cách khác, nếu phía trước các em hoàn toàn chưa bao giờ nghe giảng ấy, vậy thì cũng bị chậm chương trình học kỳ 1 – 2 của lớp 10 cộng thêm tháng đầu tiên của lớp 11 mà thôi, thầy nói không sai chứ?

Học sinh bên dưới ----

- Đúng đúng đúng, không sai không sai, kém tròn một năm luôn cơ!

- Đúng rồi, chẳng lẽ thầy còn định theo kịp giờ học của cả một năm chỉ trong vòng mười lăm ngày thôi sao?

- Thế thì không có khả năng đâu, bỏ cuộc đi!

- Im lặng! – Trương Tiểu Kiếm gõ bảng đen, cả lớp lại yên tĩnh ngay lập tức, Trương Tiểu Kiếm rất hài lòng đối với biểu hiện của các học sinh, mỉm cười nói: - Phương pháp bình thường thì không được, nhưng chúng ta có phương pháp không bình thường mà. Đầu tiên, chúng ta thử tính một chút, ví dụ như môn toán học. Dựa theo thời gian đi học của các em, mỗi tuần có sáu tiết, mỗi học kỳ hai mươi tuần, tổng cộng hai học kỳ, vậy thì nói cách khác, môn toán của cả lớp 10 tổng cộng học chín nghìn sáu trăm phút, cũng có nghĩa là một trăm sáu mươi giờ, đúng không?

Học sinh bên dưới đều không hiểu ý hân là gì, nhưng số lượng đúng là thế không có sai, đều gật đầu ào ào:

- Đúng.

Trương Tiểu Kiếm lại nói:

- Mà trong vòng 160 giờ này ấy, cho dù các em có là đũa ngọc đi chăng nữa thì nhất định cũng có thể nghe hiểu được một ít tri thức căn bản đơn giản nhất. Điểm này chúng ta tính là năm mươi giờ, còn dư một trăm mười giờ. Sau đó ấy, lại bỏ qua những phần khó mà trước mắt chúng ta tạm thời không thể học được, coi như là ba mươi giờ. Còn dư bao nhiêu?

Các học sinh đồng thanh:

- Tám mươi giờ.

- Đúng đấy. – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay: - Chỉ có thể thôi. Tám mươi giờ này, chúng ta cố gắng, dựa theo giờ gian mỗi ngày mười giờ mà tính, tranh thủ nắm chắc trong vòng hai ngày!

Trương Tiểu Kiếm vừa thốt ra lời này, tất cả học sinh đều sững sờ luôn!

Trong... Trong vòng hai ngày nắm chắc chương trình học của tám mươi giờ á?!

Tổ sư nó chứ, đây là đang nằm mơ à?

“Điểm số khiếp sợ +19! +22! +24! +28...”

- Kiểm ca... – Tiêu Thần Tâm nghe thế trợn mắt há mồm: - Thầy xác định thầy nghiêm túc chứ? Thời gian hai ngày, hai mươi giờ thôi! Học xong toàn bộ chương trình môn toán của lớp 10?!

- Rất kinh ngạc đúng không? – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười cứ như là ác ma: - Người khác thì không thể làm được, nhưng tôi có cách nhé.

Đám nam sinh Đường Văn Dương ban đầu còn tỏ vẻ 200% hoài nghi lời nói của Trương Tiểu Kiếm. Đùa bớ à? Sao có thể làm được chứ!

Nhưng chờ đến khi Trương Tiểu Kiếm lấy ra một cục dây đồng thật bự...

“Điểm số khiếp sợ +36! +32! +34! +38! +...”

Tất cả các nam sinh biết rõ uy lực của Trương Tiểu Kiếm đều sững sờ ngay tại chỗ! Đờ mờ nó chứ Trương lão sư đang có ý định hủy diệt nhân loại mẹ nó rồi!

- Kiểm ca! Dừng lại đi! – Đường Văn Dương hú lên: - Thầy không thể làm thế! Bọn em là học sinh! Bọn em có nhân quyền! Thầy làm thế bọn em sẽ liều chết chứ không theo đâu!

- Thật á? – Trương Tiểu Kiếm cười he he nhưn mảy: - Lời kháng nghị của cậu không có hiệu quả. Yên tâm đi, với tư cách là một người có nội lực thâm hậu, không chế cường độ phát ra của nội lực là chuyện cơ bản nhất, tôi sẽ cam đoan khiến mọi người đều hài lòng.

Đường Văn Dương: “...”

Đờ mờ nó... Đây là sắp chết người mẹ nó rồi! Xem thái độ của ông này là định trói hết mẹ học sinh cả lớp luôn rồi đây!

- Tới tới tới, tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu đặc huấn địa ngục nha! – Trương Tiểu Kiếm nói rồi cầm sợi dây đồng đi xuống bục giảng, đi đến trước mặt Tiêu Thần Tâm: - Em Tiêu Thần Tâm, hi vọng em sẽ phối hợp với công việc của thầy, không thì sẽ bị nội lực của thầy làm cho bị thương đấy nhé thầy nói cho em biết.

Tiêu Thần Tâm: “...”

Ông này nghiêm túc thật à? Định dùng dây đồng để truyền nội lực á?!

Nhưng nói thế nào thì Tiêu Thần Tâm vẫn có lòng hiếu kỳ rất nặng, thế nên ngoan ngoãn cho Trương Tiểu Kiếm buộc dây đồng lên cổ tay.

Tốt lắm, rất nghe lời, biểu hiện rất tốt, lát nữa có thể suy xét giảm nhỏ lượng điện xuống.

Tiêu Thần Tâm dẫn đầu, học sinh thứ hai để xử hơn, nhanh chóng buộc xong.

Một người lại một người, một người lại một người, không biết thì chỉ hiếu kỳ Trương Tiểu Kiếm định làm gì, biết rõ thì đều không dám phản kháng. Nói thế nào thì uy lực của “Thuyết giáo đỉnh cao” còn ở đó kìa...

Thuận lợi buộc xong học sinh cả lớp, Trương Tiểu Kiếm cột chắc một người cuối cùng, sau đó trở về bục giảng, tay trái cầm lấy sợi dây đồng, nói:

- Rồi, chúng ta thí nghiệm một chút truyền nội lực căn bản nhất trước đi ha.

Cả đám học sinh không rõ chân tướng ở đó nháy mắt nhìn nhau ----

- Ha ha, đi học mà cũng có thể được truyền nội lực, thật là thú vị!

- Đúng đấy, lần đầu nghe nói giảng bài bằng nội lực!

- Kiểm ca định làm việc lớn đấy!

Cả đám học sinh ở đó cười hi hi bàn tán, sau đó bọn họ quỳ xuống ngay lập tức...

“Bùm bùm!!! Roẹt ----!!!”

Học sinh cả lớp gục ngã trong chớp mắt, cả đám luôn...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +43! +46! +48! +42...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm:

- Đâu mà cái hệ thống chết tiệt nhà mày! Dùng điện mạnh thế làm gì?!

Hệ thống:

- Số người hơi nhiều quá nên hơi không chế không được tốt lắm. Lại lần nữa đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Được rồi, coi như này qua cửa.

Lúc này tất cả các học sinh đều sập đổ luôn rồi! Tổ sư ông thầy này vừa mới dùng nguyên lý dây đồng cắm vào ổ điện hả?! Suýt nữa bị giật chết mẹ rồi!

Đương nhiên, trong lúc các học sinh sợ đến mức sập đài ra quần, thì lần này Trương Tiểu Kiếm đã thông minh hơn rồi...

Đầu tiên là dòng điện yếu ớt từng chút từng chút truyền đến trên người từng học sinh. Cảm giác bị giật đến mức khó chịu ban đầu, vậy mà đã giảm bớt không ít!

- Ah? – Tiêu Thần Tâm vốn đã xù lông chột nói: - Cảm giác này, không tệ lắm nhì, ảm áp rất thoải mái...

Đường Văn Dương cũng trải qua khoảnh khắc tim như tro bàn ban đầu đến vui sướng bất ngờ bây giờ.

- Ah, thấy được đấy! Hình như tao cảm thấy đầu óc mình sáng sủa hơn thì phải?

Trương Tiểu Kiếm cười he he:

- Cậu nói thế không phải là nhầm nhứ sao! Đây là vì nội lực của Kiếm ca chúng mày đã bắt đầu có tác dụng rồi biết không? Ban đầu là cảnh cáo chúng mày đấy. Lát nữa vào học ai không tập trung nghe giảng, vậy thì học sinh cả lớp cũng sẽ bị kịch theo nó! Nếu nghe giảng nghiêm túc, sẽ có cảm giác này! Hiểu đó là gì không? Cần Khôn Thông Nảo Công, công pháp độc đáo chỉ riêng Kiếm ca mới có! Có thể từ học tra biến thành học bá hay không, chỉ trông chờ vào mấy ngày đấy! Công pháp này của tôi rất hao phí thể lực đấy tôi nói cho mọi người biết! Bỏ qua cơ hội này thì không còn cơ hội nào khác nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Chiêu này quá ngon luôn chiêu ơi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cần Khôn Thông Nảo Công, có thể từ học tra biến thành học bá hay không, chỉ trông chờ vào mấy ngày này!

Vừa nghe thấy thế, tất cả học sinh ở đây lập tức kích động!

Có thể từ học tra biến thành học bá được hay không thì còn chưa nói được, nhưng so sánh giữa hai loại “nội lực” này... Thắng ngu cũng biết là nên chọn loại thứ hai rồi!

Loại đầu tiên đòi mạng quá!

- Vâng vâng vâng – Học sinh bên dưới đều ra sức gật đầu: - Kiếm ca là lão đại, lời nói đều là chân lý!

Trương Tiểu Kiếm rất hài lòng với biểu hiện của các học sinh.

- Ừ, nề tình mấy đứa đều rất am hiểu lý lẽ “mềm nắn rắn buông”, hôm nay tôi sẽ dạy cho các em thật tốt. Mọi người cứ yên tâm đi, nội lực của tôi có thể giúp đỡ mọi người tăng cao trí nhớ. Cam đoan chỉ cần đọc qua các điểm tri thức đều sẽ hiểu ngay!

Đọc không hiểu thì còn hình phạt đang chờ!

Đám học sinh gật đầu thật mạnh, cả đám cứ như là sói đói thấy thịt vậy.

- Dạ dạ, Kiếm ca ngài nhanh bắt đầu đi, nhất thiết đừng có kích động đấy, cứ bảo trì vận chuyển nội lực như thế nhé, nhất thiết không thể kích động. Dấu sao thì uy lực của Cửu Dương Thần Công của ngài lớn quá bọn này không chịu nổi đâu...

- Ủ, thế chúng ta bắt đầu nhé. – Trương Tiểu Kiềm cầm lấy sách ngữ văn của Đường Văn Đình nói: - Mọi người đều lấy sách ngữ văn ra đây, chúng ta thử một lần trước nhé, tôi cảm thấy hẳn là sẽ không có vấn đề gì đâu. Tới tới tới, tôi đọc cho mọi người nghe trước nhé: Ba yếu tố của tiểu thuyết là gì đây? Là nhân vật, cốt truyện, bối cảnh. Ba yếu tố của văn nghị luận là gì? Luận điểm, luận cứ, luận chứng...

Bên này hẳn đọc, bên kia các học sinh vừa viết vừa ghi nhớ.

Môn Ngữ Văn lớp 10 có không ít tri thức, Trương Tiểu Kiềm thí nghiệm đọc một phần trước, rồi gấp sách lại, nhìn các học sinh ở đây:

- Mọi người cảm thấy hiệu quả thế nào?

- Ah?! Thật đúng là không phải nói đấy Kiềm ca! – Đường Văn Dương kinh ngạc: - Hình như em đều nhớ kỹ những gì thầy vừa giảng rồi. Ba yếu tố của tiểu thuyết là nhân vật, cốt truyện và bối cảnh. Ba yếu tố của văn nghị luận là luận điểm, luận cứ và luận chứng...

Hắn đứng dậy luôn, lưu loát đọc lại một lần những gì Trương Tiểu Kiềm vừa giảng, vậy mà đều đúng hết!

Các học sinh khác trong lớp cũng gật đầu thật mạnh. Chiều này ngon quá luôn chiều ơi!

Đậu má học tập với Kiềm ca còn được lợi ích như thế á?

“Điểm số khiếp sợ +8, +16, +22, +23, +25, +33... +18!”

Cả đám học sinh đều sững sờ luôn. Sau giây phút sững sờ ngẩn ngui, bây giờ thì đã hoàn toàn không cần Trương Tiểu Kiềm nhắc nhở, xem sức mạnh hiểu học còn mãnh liệt hơn cả Trương Tiểu Kiềm ấy chứ, thậm chí Trương Tiểu Kiềm có muốn giảng chậm chút cũng không được!

- Kiềm ca mau giảng nhanh lên đi! Tốc độ kiểu này thì bọn em đã ghi chép được hai lần luôn ấy!

- Đúng đấy đúng đấy, nhanh nói xong rồi đổi một môn khác đi!

- Riu lớn của em đã không chịu nổi con đói khát rồi đây!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Bọn gấu con này...

Bên này Trương Tiểu Kiềm giảng bài, bên kia học sinh ghi chép, trong chớp mắt đã hết giờ của ba tiết học. Đã giảng được một phần sáu các tri thức của môn Ngữ Văn lớp 10 rồi. Trong lúc đó, Trương Tiểu Kiềm còn cố ý đặt câu hỏi cho các học sinh về phiên dịch thể văn ngôn và ngâm thơ...

Vậy mà đều đúng hết luôn!

- Tiếp theo, chúng ta tới phân tích tác phẩm văn cổ “Khuyến Học” này... – Trương Tiểu Kiềm cầm lấy phần viết bắt đầu ghi lên bảng đến, nhưng vừa mới viết, cửa phòng học lại bị mở ra, sau đó Cao trưởng phòng đen mặt bước vào, nhìn cả lớp, nói:

- Trương Tiểu Kiềm! Tiết học này là môn toán đúng không? Anh lại ở đây giảng Ngữ Văn là có ý gì? Giáo viên toán đâu rồi?!

- Giờ học của môn toán bị tôi xin rồi. – Trương Tiểu Kiềm nghiêm trang nói bậy bạ: - Hẳn đầu địa chủ thua tôi, cho nên lấy giờ dạy để trả nợ. Sao thế Cao trưởng phòng?

Cao trưởng phòng: “...”

- Đầu địa chủ thua cậu nên trả bằng giờ dạy á? – Sắc mặt của Cao trưởng phòng cực kỳ khó coi, rít gào: - Cậu cho rằng tôi bị thiếu năng à?! Rốt cục thì đang làm gì? Giờ học toán mà cậu lại dạy ngữ văn làm gì?! Còn nữa, cậu không phải là cố vấn tâm lý sao? Ai cho phép cậu dạy thay môn toán?!

Trương Tiểu Kiềm:

- Hạ hiệu trưởng. Sao?

- Hạ... – Cao trưởng phòng chảy mồ hôi trong nháy mắt. Trương Tiểu Kiềm còn có quan hệ như thế với Hạ hiệu trưởng sao? Muốn dạy thay tiết nào thì dạy thay tiết đó luôn?

Không phải lúc mới đến đây thẳng này còn nói nó không cần sao? Đây là đang đùa gì vậy?!

- Oh, hóa ra là Hạ hiệu trưởng... – Cao trưởng phòng thay đổi một khuôn mặt khác ngay và luôn, cười nhẹ nhàng, phẩy tay áo, bộ dáng nhẹ như mây gió, có vẻ hết sức nho nhã: - Có Hạ hiệu trưởng cho phép thì không có vấn đề gì... Cậu tiếp tục, cậu tiếp tục...

Cao trưởng phòng cười ha ha rồi khỏi phòng học. Trương Tiểu Kiềm:

- Điện!

Cao trưởng phòng cười hi hi trên mặt, trong lòng “cái đệt cụ kỳ họ hàng nhà mày”, vừa ra khỏi phòng học lập tức đi thẳng tới văn phòng hiệu trưởng luôn ---- Bà nội nhà nó chứ mày nói Hạ hiệu trưởng chính là Hạ hiệu trưởng à? Tao nhất định phải đi hỏi cho ra nhẽ mới được!

Cao trưởng phòng nghĩ như thế, đi thẳng tới văn phòng hiệu trưởng, chờ khi đi vào thì thấy Hạ hiệu trưởng đang đọc sách ở đó.

- Hạ hiệu trưởng. – Cao trưởng phòng gõ cửa: - Thế này, bây giờ có rảnh không?

- Ah, là Cao trưởng phòng à. – Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình nhìn thấy người tới, nói vội: - Vào đi. Chuyện gì vậy Cao trưởng phòng?

- Là thế này. – Cao trưởng phòng trau chuốt câu từ một chút rồi nói: - Em vừa đi ngang qua lớp 2/9, nhưng lại thấy Trương lão sư Trương Tiểu Kiếm đang dạy môn Ngữ Văn. Bình thường giờ này bọn họ hẳn là học môn Toán. Em hiếu kỳ hỏi thăm mấy câu, rồi hắn nói là giáo viên toán học đầu địa chủ thua hẳn nên lấy giờ dạy trả nợ. Còn bảo đã được ngài phê duyệt rồi. Ngài xem. . .

Vừa nghe thấy việc liên quan tới Trương Tiểu Kiếm, Hạ Vũ Đình lập tức cảm thấy toàn thân không khỏe cho lắm.

Tổ sư nó chứ, quả thực là hình mẫu “Mời thần đến thì dễ mà đưa thần đi thì khó” đấy nè!

Bây giờ Trương Tiểu Kiếm làm mưa làm gió trong trường học, còn thật mẹ nó không dễ giải quyết đâu!

Nhưng nói thế nào thì nói, dẫu sao thì thằng này đang dạy học chứ chưa có gây ra chuyện gì to tát, coi như còn có thể chấp nhận được. Quan trọng là phải khiến hắn bình tĩnh cái đã. Bởi vì so sánh giữa đại ca giang hồ với một trưởng phòng học vụ thì hiển nhiên là đại ca giang hồ càng khó đối phó hơn đúng không?

- Là thế à. – Hạ hiệu trưởng uống một ngụm trà, từ tốn nói: - Chuyện này áy, tôi có nghe thấy rồi. Nhưng nếu Trương Tiểu Kiếm dạy được, nguyên ý dạy, vậy thì cứ để cho hắn dạy đi. Dù sao hắn có dạy thêm cũng không cần phát thêm tiền lương cho hắn mà đúng không?

Cao trưởng phòng ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi:

- Nhưng mà Hạ hiệu trưởng, tự tiện giành giờ dạy như thế không được tốt lắm đâu.

- Có gì không tốt chứ? – Hạ Vũ Đình cười vỗ vai Cao trưởng phòng: - Cậu suy nghĩ mà xem, với thành tích bình thường của lớp 2/9 mà nói, học môn nào cũng như nhau cả thôi. Học Ngữ Văn hay toán học khác nhau ở điểm nào chứ? Không có chứ gì? Cho nên áy, chỉ cần bọn họ không có phá phách lung tung, muốn học cái gì thì học cái đó đi.

- Thế. . . – Cao trưởng phòng ngẫm nghĩ, rồi bất đắc dĩ thở dài: - Được rồi, cũng đúng. Thế thì Hạ hiệu trưởng ngài làm việc tiếp đi, em về trước đây.

Không có cách nào khác, Hạ hiệu trưởng người ta đã nói thế rồi, hắn chỉ là một trưởng phòng thôi, còn có thể làm gì được đây?

Lại nói, lời của Hạ hiệu trưởng xác thực là có đạo lý ---- Thành tích của lớp 2/9 áy, cơ bản đến đấy là hết sức, học môn nào có quan trọng gì nữa đâu. . .

Lúc Cao trưởng phòng đến hỏi Hạ hiệu trưởng, cùng lúc đó, trong văn phòng khối 11, một đám giáo viên khối 11 cũng đang bàn luận về chuyện Trương Tiểu Kiếm giành giờ dạy của mọi người. . .

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: “Thầy ơi, chúng ta bỏ trốn đi!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ah, rốt cục thì Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ như thế nào vậy? – Giáo viên toán học nhìn Lý lão sư dạy Ngữ Văn ngồi trong văn phòng hỏi: - Hắn thật định một mình dạy chín môn luôn à?

- Ai mà biết. – Lúc này Tống Văn Kiều dạy hóa học cười he he: - Dù sao hắn nguyên ý nhận giờ, chúng ta cứ thoải mái thôi, mặc kệ cho hắn bày trò đi. Chỉ bằng bọn học sinh lớp 2/9, không phải tôi nói chứ, một chết cũng chỉ được hạng tám hạng chín mà thôi.

- Người trẻ tuổi, cho nên có nhiệt tình. – Lý lão sư cầm bình nước tưới hoa, vừa tưới vừa nói: - Mới tới đã nhận làm giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 rồi. Tôi nghe nói đợt thi tháng tiếp theo còn muốn thi được thành tích tốt cho mọi người nhìn xem?

Hắn vừa nói lời này, trong văn phòng im lặng ngay lập tức.

Những đợt kiểm tra trước kia, lớp 2/9 cơ bản vẫn là hạng bét. Đối với các học sinh mà nói, lớp 2/9 đã là lớp bị vứt bỏ rồi.

Bọn họ chỉ có một yêu cầu duy nhất là các học sinh đừng ra tay với mình, đừng làm chuyện gì ghê gớm giấu không được. Còn về chuyện thành tích học tập...

Những giáo viên chủ nhiệm trước đó đều sợ không ít đâu. Dạy cho lớp bọn họ, ai mà không phải là nhảy múa trên mũi dao chứ? Có thể cam đoan bình yên đã là tốt lắm rồi, thậm chí còn có không ít giáo viên thử tìm đại sư xem bói, tiêu mất mấy ngàn cơ...

- Chỉ bằng lớp bọn họ á, thôi đi... - Tống Văn Kiều cười nói: - Hắn nguyên ý bày trò thì chúng ta để ý tới hắn làm gì? Không cần đi dạy chẳng lẽ không tốt sao?

Cả đám giáo viên đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng, không cần đi dạy có thể thoải mái là tốt nhất.

Bọn họ bàn tán ở đó, lúc này Hoa Linh Vân lại lên tiếng:

- Trương lão sư... Cứ cảm giác thần bí sao sao đó... Đợt thi tháng lần này, lỡ như có thể thi được điểm cao thật thì sao? Chưa chắc đã giống mọi người nói đâu...

- Đó là không có khả năng. - Tống Văn Kiều nói: - Cho dù hắn là thần tiên, cùng lắm cũng chỉ có thể tăng lên một hai hạng thôi, còn cần các học sinh phối hợp mới được. Chỉ bằng đám học sinh lớp 2/9, có thể không có ý viết sai đã là nể mặt hắn lắm rồi. Còn hy vọng vào bọn họ á?

- Cái gì chỉ hy vọng vào bọn họ?

Tống Văn Kiều đang nói chuyện, Cao trưởng phòng mở cửa bước vào, hỏi:

- Giờ học của mọi người đều bị Trương lão sư xin rồi à?

- Đúng thế. - Tống Văn Kiều nói: - Cao trưởng phòng, sao thế? Có cần bọn tôi lấy lại không?

- Thế thì không cần đâu. - Cao trưởng phòng nói: - Tôi đã hỏi hiệu trưởng rồi, ý của hiệu trưởng là chỉ cần học sinh lớp 2/9 không gây chuyện thì cứ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm đi. Nhưng lần này tôi đến đây là muốn nhắc nhở mọi người một tiếng. Đề thi tháng đợt sau nhất định phải làm nghiêm túc, hơn nữa phải bảo vệ nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho phép có bất cứ hiện tượng gian lận nào đâu đấy!

- Hiểu rồi!

- Thế thì cứ yên tâm đi. Lần thi tháng nào mà bọn em không phải canh chừng học sinh chứ?

- Đúng đúng đúng, Cao trưởng phòng anh cứ yên tâm đi!

Trong văn phòng, Cao trưởng phòng bắt đầu nêu các yêu cầu về thi tháng, cả đám giáo viên lớp 11 thì bắt đầu ào ào chuẩn bị đề thi tháng.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Trương Tiểu Kiêm đều dẫn theo đám học sinh, dùng "Nội lực" giúp bọn họ ôn tập tài liệu lớp 10. Học xong lớp 10 bắt đầu học lớp 11. Nhưng thật đúng là không cần phải nói, mới có bốn ngày thôi, Trương Tiểu Kiêm đã dạy cho các học sinh học xong hai môn chủ yếu Ngữ Văn và toán học rồi. Thậm chí còn có thời gian nghỉ ngơi để chơi đùa trò chuyện với các học sinh rồi hẹn hò các thứ...

Hôm nay Trương Tiểu Kiêm ăn cơm xong ở canteen, nằm trên thảm cỏ phơi nắng.

Mặt trời mùa thu rất là thoải mái, thời tiết còn chưa lạnh, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu trên người hắn, ấm đằm đằm.

- Trương lão sư, thì ra thầy ở đây nha! Ngắm gái đẹp à?

Một giọng nói mềm mại vang lên, Tiêu Thần Tâm mặc đồng phục, nằm xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiêm.

Thường xuyên có người chê bai đồng phục học sinh trong nước xấu, nhưng nói trắng ra, chẳng qua là nhìn mặt mà thôi...

Ví dụ như Tiêu Thần Tâm mặc đồng phục, thoát nhìn vừa ngây thơ lại động lòng người, vẫn là bộ ngực đầy đặn mông căng tròn, đôi mắt sáng như mực nước, nụ cười thoải mái trên mặt, đáng yêu nói không nên lời.

Đây mới là bộ dáng nên có của nữ sinh trung học! Trương Tiểu Kiêm cười he he:

- Chỗ này đẹp chứ?

- Ừ, rất đẹp. - Tiêu Thần Tâm nằm trên thảm cỏ, dáng người tạo thành một chữ S hoàn mỹ, thỏa mãn hít sâu: - Mấy ngày nay khiến cho thầy mệt chết

rồi nhỉ? Thầy vừa dùng nội lực cái là liên tục tới tận tám chín giờ cơ.

Khi cô bé nói câu này, Trương Tiểu Kiếm còn chưa cảm thấy gì đâu.

Nhưng hệ thống lại khóc.

Hệ thống:

- Cô bé này mới là biết thông cảm hệ thống! Cho nên hệ thống quyết định tạm thời đặt cô nàng ở vị trí đầu tiên trong các ứng cử viên bạn đời.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày xoắn xuýt thế thật lòng ỏn sao?!

- Ha, ha ha, vấn đề này sao, bình thường bình thường! – Đối diện với Tiêu Thần Tâm có lòng hiếu kỳ rất nặng, Trương Tiểu Kiếm chỉ cảm thấy áp lực sơn đại. Cô em này không dễ bị lừa đâu, phải cẩn thận đáp những vấn đề có dính dáng tới hệ thống rồi nội lực linh tinh các thứ, không thể nói kỹ được, cho nên quyết đoán đôi dề tài: - Không đi chơi với bọn họ à?!

- Một đám nhóc con thì có gì mà chơi. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi cắn ngón tay trắng nõn như củ hành: - Thầy có bạn gái chưa? Thầy thấy em thế nào? Không bằng em làm bạn gái của thầy nhé!

- Khụ khụ khụ!!! – Trương Tiểu Kiếm ho khan liên tục, theo bản năng rời xa cô nàng một chút: - Thầy trò yêu nhau là sẽ bị trời phạt. Tiêu đồng học, em muốn thầy bị trường học đuổi việc hả?

Bị Trương Tiểu Kiếm từ chối, Tiêu Thần Tâm hoàn toàn không thất vọng một chút nào hết, chỉ cười hi hi nói:

- Hai chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được mà. Chờ tan học rồi lên lút... Thế không phải là được rồi sao? Kiếm ca, không bằng thử xem?

Thử cái đầu mày ấy! Học sinh lớp 2/9 đứa này hung tàn hơn đứa kia, nếu bố đồng ý thì thành chày gỗ mẹ rồi! Hôm sau phải cuốn gói chạy luôn ấy.

Trương Tiểu Kiếm không cần suy nghĩ:

- Không thể đùa giỡn kiểu này được đâu nhé, tôi còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa.

- Xí, đồ nhát cáy! – Tiêu Thần Tâm hừ hừ: - Một đại mỹ nữ đặt trước mặt bảo thầy cứ ăn tùy ý mà thầy cũng không dám, đúng là...

- Nhát cây thì nhát cây thôi!

Không thể thương lượng chuyện này được đâu nhá!

Không thể sơ sẩy với bọn gấu con này được! Tuy rằng mấy ngày nay rất ngoan, nhưng mà trời mới biết bọn nó còn có những ý tưởng nham hiểm nào!

Anh mày vừa mới đồng ý bây giờ, sau đó không chừng phải bị quay video upload lên internet, title chính là “Thầy giáo cầm thú dụ dỗ nữ sinh trong lớp”, nhất định sẽ thành HOT title! Cho dù không bị treo lên internet, nhưng nhất định cũng sẽ bị uy hiếp!

Tiêu Thần Tâm thấy dụ dỗ không thành công, vẻ mặt lộ ra một chút thương tâm, rồi biến mất ngay lập tức, lại cười nói ngay:

- Rồi, thầy giáo nhát cáy. Lần đầu tiên người ta chủ động tỏ tình với người khác như vậy đó, ai biết lại bị từ chối chứ. Thật là đau lòng thật khổ sở quá đi...

Ngửi mùi hương thơm ngát từ trên người Tiêu Thần Tâm, Trương Tiểu Kiếm gối đầu lên tay mình, híp mắt:

- Là lần đầu tiên trong hôm nay của em chứ gì! Đừng phí sức nữa! Thầy ngủ một lát đã.

- Anh thương tổn em, còn cười cho qua... – Tiêu Thần Tâm lấy headphone ra đeo vào tai, hát theo điệu nhạc, vừa hát vừa nói: - Ông thầy thôi tha, vậy mà lại từ chối lời tỏ tình của người ta!

Trương Tiểu Kiếm lập tức sập đổ:

- Em gái họ Tiêu ơi! Đại tiểu thư họ Tiêu ơi! Tôi là giáo viên có biết không? Cô hiểu rõ tình huống một chút đi có được không hả làm ơn đi!

- Nói thế thì thật ra ở trong lòng thầy rất muốn chứ gì! – Ánh mắt Tiêu Thần Tâm lập tức sáng rực: - Sợ bị đuổi việc đúng không?

Cô nói xem!

Đờ mờ nó chứ nếu như anh mày bị đuổi việc thì chym phải ngắn lại 3cm đó! Nếu là cô thì cô không sợ sao?!

- Thôi... Cứ coi như thế đi... – Trương Tiểu Kiếm chày mồ hôi đầy đầu, vội vàng dõ dánh: - Lại nói, em rất xinh đẹp, nhà còn giàu có, bất kỳ một

người đàn ông bình thường nào khi đối mặt với một cô gái như em chủ động dụ dỗ thì sẽ rất khó kìm nén được, được chưa?

- Thế mới đúng chứ! – Tiêu Thần Tâm coi như là Trương Tiểu Kiếm đang khen cô, vui vẻ như một đóa hoa: - Nói vậy, sức hấp dẫn của em vẫn lớn lắm nhỉ, hi hi.

Cô cười, chợt nói một câu không đầu không đuôi.

- Thầy ơi, chúng ta bỏ trốn đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Anh mày che dấu sâu như thế mà vẫn bị cô nhóc này phát hiện!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thầy ơi, chúng ta bỏ trốn đi!

Vừa nghe thấy câu này, Trương Tiểu Kiếm quả thực cứ như mèo bị giẫm phải đuôi luôn ấy, nhảy cẫng lên:

- Em đừng có nói thẳng thừng như thế chứ được không! Thầy rành háng không có việc gì không chịu dạy học bỏ trốn theo em làm gì?!

- Dạy học làm gì? Mới được bao nhiêu tiền lương đây? – Tiêu Thần Tâm khinh thường: - Nhà em không thiếu tiền. Cho dù thầy không làm việc, cùng lắm thì em xin nhiều tiền của gia đình để nuôi thầy thôi. Chuyện mà cứ làm như to lắm ấy.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Yên lặng cầm nín lệ tuôn rơi, nhớ tiếng lục lạc vang lên tai...!

Cuộc đời này, lần đầu tiên có cô nương nói với mình rằng "Em nuôi anh nha"!

Ai nha, cảm giác này thật đúng là không tẻ đấy, nhưng mà tiếc quá...

- Em không hiểu. – Trương Tiểu Kiếm lại ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn đám mây bị gió thổi bay qua bầu trời trong xanh, nói nhẹ nhàng: - Thầy có lí do riêng của thầy, không thể không làm giáo viên. Không thể thương lượng được đâu! Xem ra chỉ có thể khiến em thất vọng rồi.

Cô chịu nuôi một thằng thái giám sao...

- Được rồi được rồi! – Nhìn biểu cảm của Trương Tiểu Kiếm, Tiêu Thần Tâm nhún vai bất đắc dĩ: - Kiếm ca, anh có biết không? Thật ra thì tuy rằng mặt anh xấu chút, nhưng có câu nói rất hay: Bề ngoài xinh đẹp đều giống nhau, chỉ có linh hồn xinh đẹp mới hiếm có khó tìm!

Ah? Câu này hay lắm, tao thích nghe!

- Thế mà em cũng nhận ra được à? Tinh mắt lắm! – Giây phút này, Trương Tiểu Kiếm quả thực cảm thấy toàn thân thoải mái như là được tắm trong suối nước nóng.

Phê!

Con nhóc này tinh mắt ghê gớm đấy! Anh mày che dấu sâu thế mà vẫn bị cô nhóc này phát hiện!

- Đó là đương nhiên rồi. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi đứng dậy, vừa chạy vừa đắc ý nói: - Bởi vì với khuôn mặt của thầy ấy, chỉ có thể là linh hồn xinh đẹp thôi, nếu không thì thầy còn không bị người ta đánh chết ấy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Con nhóc chết tiệt, đứng yên đó cho tao! – Trương Tiểu Kiếm phạch một phát đứng dậy bắt đầu rượt theo: - Xem hôm nay bố không dạy dỗ cho mày một trận nhớ đời!

Hai người một chạy một rượt, Tiêu Thần Tâm vừa chạy vừa cười, tiếng cười nói vui vẻ vang vọng khắp con đường.

Dẫn đến các học sinh ven đường đều ào ào nhìn chăm chú, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm đều là ----

- Đâu mà cái thằng xấu như gấu chó kia là ai thế? Vậy mà lại dám rượt theo Tiêu Thần Tâm?

- Hắn làm thế có bị đánh chết không nhỉ?

- Khó mà nói. Haizzz, đầu năm nay càng ngày càng nhiều thằng đeo sớ chết...

Trương Tiểu Kiếm lại rượt theo một lúc, rồi quyết đoán dừng chân.

- Cái bà mẹ nó chứ, con nhóc xấu xa này chạy nhanh ghê cơ....

Ai biết hắn còn đang thờ dốt, Tiêu Thần Tâm lại chạy trở về, túm lấy cánh tay Trương Tiểu Kiếm

- Thầy, không ổn rồi, đánh nhau ở sân thể dục kia! Hình như mấy người Đường Văn Dương gặp phải chuyện rồi!

- Em nói vớ vẩn gì đấy? – Trương Tiểu Kiếm than thở: - Mấy người Đường Văn Dương không đánh người ta đã phải mô phạt rồi, sao có thể bị đánh được?

Tiêu Thần Tâm tức đến mức túm lấy miếng thịt bên eo Trương Tiểu Kiếm, xoay một vòng!

- A A A A A!!! – Trương Tiểu Kiếm nhảy cẫng lên: - Con nhóc nhà mày muốn giết người à? Đau chết bố mày!

Tiêu Thần Tâm kéo chặt lấy cánh tay Trương Tiểu Kiếm chạy như điên:

- Bên kia làm ầm lên thật rồi kìa! Đi nhanh đi!

Hai người chạy tới sân thể dục. Quả nhiên, từ xa đã có thể thấy đám người Đường Văn Dương đang đứng đối mặt với một đám người khác, Trương Tiểu Kiếm vừa thấy lập tức chảy mồ hôi lạnh ---- Đây là sắp đánh hội đồng cmnr!

Hắn ra sức chen lên đằng trước, vừa chen vừa nói:

- Mọi người nhường đường, nhường đường ha. Chuyện gì vậy chuyện gì vậy?

- Thầy tới rồi! – Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, Đường Văn Dương không khỏi bình tĩnh lại, nói: - Bọn em đang chơi đá bóng, người bên phe bọn họ bị bọn em chặn ngã, cho nên không chịu chơi nữa.

- Oh, thầy còn tưởng là chuyện gì chứ. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Đá bóng thì đụng chạm là chuyện bình thường mà. Có ai bị thương không?

Lúc này người của cả hai lớp đều đã chạy tới, còn có học sinh lớp khác xem cuộc chiến cũng đều chạy tới vây quanh nơi này.

Đối phương là một nam sinh để đầu đinh, nước da ngăm đen, chỉ vào Đường Văn Dương kêu to:

- Bọn mày rõ ràng là cố ý, còn bảo đụng chạm là bình thường á?

Chiều cao của nam sinh kia ít nhất là 1m8, hình thể rất là cường tráng, cứ như một con trâu đực.

- Nhậm Nghị, mày đừng có được nước lấn tới nhé. – Đường Văn Dương nhún mày: - Mấy ngày nay tao đeo muốn đánh nhau với mày đầu đấy.

Nam sinh cao lớn tên là Nhậm Nghị kia bước lên một bước, nghiêng đầu nhìn Đường Văn Dương:

- Ah yoo? Mấy ngày nay? Không giống với tính cách của mày nhỉ? Lúc trước khi tao với mày còn ở lớp đầu vật mày cũng chưa từng phục tao mà. Sao thế? Sao lại đột nhiên đổi tính cách rồi?

- Mấy ngày nay bọn tao phải học tập. – Đường Văn Dương phui đất dính trên tay: - Nhậm Nghị, có giỏi thì chờ thi tháng chằm dứt, đến lúc đó có bao nhiêu món nợ tính luôn một thể đi!

- Hey yoo? – Nhậm Nghị vừa nghe vậy không khỏi cười to: - Sao thế? Bọn mày cái tà quy chính à? Đều bắt đầu chịu học rồi à?

Hắn vừa thốt ra lời này, học sinh chung quanh lập tức cười ha ha ----

- Ha ha ha ha ha, thật đúng là mặt trời mọc ở đằng tây!

- Đúng đấy đúng đấy! Học sinh lớp 2/9 mà lại muốn học tập kìa! Tao đang nằm mơ chưa tỉnh hả chúng mày?

- Đường Văn Dương, chỉ bằng bọn mày mà muốn học tập á? Đừng có nằm mơ nữa! Định từ hạng bét nhất leo lên hạng bét nhì sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem ra học sinh trong trường này cũng không phải là đoàn kết nhất trí nhỉ. Có vẻ như giữa các lớp học đều rất đối địch với nhau nhỉ...

- Em học sinh này, Nhậm Nghị đúng không? – Trương Tiểu Kiếm che trước mặt Đường Văn Dương, rồi đi lên đằng trước, cười hi hi hỏi: - Em là lớp nào?

- 2/1. – Nhậm Nghị đắc ý nói: - Thành tích của em bình thường thôi, hạng ba trong lớp, đá bóng cũng giỏi, sao?

Hey yoo, thằng này học hành giỏi đấy nhỉ!

- Không có gì, chẳng qua là muốn nói... - Trương Tiểu Kiếm vỗ nhẹ vào ngực Nhậm Nghị: - Có đôi khi đừng nói quá chắc chắn như vậy, cẩn thận đến lúc bị tát vào mặt thì không thể cãi lại được đâu. Tồi thấy vị trí thứ nhất của lớp cậu trong đợt thi tháng lần sau phải đổi chủ rồi. Đến lúc đó, hi vọng cậu còn có thể cười được.

Hắn nói rồi quay đầu nhìn Đường Văn Dương:

- Đúng không Văn Dương?

- Đúng! – Đường Văn Dương gật đầu thật mạnh: - Đi thôi thầy, chúng ta trở về lớp đi! Đến lúc đó làm cho bọn họ chóng mặt lên xem, thực lực của lớp 2/9 chúng ta! Chờ thi tháng xong, muốn văn hay võ đều chiều bọn họ!

Trương Tiểu Kiếm nghe thế lập tức vui vẻ.

Quả nhiên là tuổi trẻ rất tốt, nóng tính dễ nổi giận!

- Thế thì tốt quá rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vẫy gọi: - Lớp 2/9, trở về học thôi!

Thấy đoàn người Đường Văn Dương muốn rời đi, Nhậm Nghị chột hét to:

- Ê, Đường Văn Đình, đến thi tháng tao chờ lớp bọn mày xếp hạng bét nhì đấy! Chờ thi xong rồi chúng ta gặp nhau ở lớp đầu vật nhé, ha ha ha ha ha!

Hùa theo câu nói này của hắn, các học sinh xung quanh cũng cười to:

- Đúng đúng đúng, chờ bọn mày thi được hạng bét nhì nha!

- Ai nha, tao bảo chứ bọn mày còn cố sức giãy dụa làm gì nữa? Hạng bét nhất cũng rất tốt mà!

Trên đường trở về lớp học, Đường Văn Dương tức đến mức gân xanh nổi lên trên trán, vừa đi vừa nói:

- Thầy, trở về phải liều mạng! Bà mẹ nó chứ bọn nó kiêu ngạo quá đấy! Không thể nhịn nổi cơn tức này được!

- Đó là đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt: - Chỉ chờ câu nói này của các em thôi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Thi tháng, chính thức bắt đầu!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Mấy ngày tiếp theo, lớp 2/9 trực tiếp mở ra hình thức đặc huấn địa ngục.

Bởi vì bị lớp 2/1 Nhậm Nghị châm biếm, cho nên tất cả học sinh đều cắn chặt răng, cả đám đều buộc dài băng trên đầu cứ như là cảnh tượng khắc khổ dùi mài trong anime ấy!

Đương nhiên, không cần phải treo đầu lên xà nhà như sĩ tử ngày xưa vậy, cũng không cần cầm dùi đâm vào mông cho tỉnh táo, chỉ cần Trương Tiểu

Kiểm không ngừng vận chuyển nội lực, vậy thì các học sinh lớp 2/9 sẽ giống như là cần thuốc vậy, học hành nhanh như gió, ôn tập tri thức hiện có của lớp 10 và lớp 11.

Nhưng nói kiểu gì thì thời gian cũng gấp gấp quá, Trương Tiểu Kiềm chỉ có thể dạy cho mọi người những tri thức khó khăn bình thường thôi.

Những tri thức cao thâm chân chính, thôi bỏ mẹ đi cho rảnh.

Nói cách khác, mấy ngày sau thì chỉ cần học thêm ba môn nữa là xong việc...

Thời gian trôi qua từng ngày từng ngày. Ngũ Văn toán học tiếng Anh, giáo dục lịch sử địa lí, sinh vật hóa học vật lí, tất cả đều lướt qua từ đầu tới đuôi.

Đội đến ngày cuối cùng trước khi thi tháng, Trương Tiểu Kiềm mới xem như có thể hít sâu một hơi.

- Các bạn học sinh... – Trương Tiểu Kiềm nhìn cả đám học sinh đáng yêu ngồi dưới bục giảng, đầu tiên là nói một câu rất nghiêm túc: - Chúng ta đã ôn tập...

Sau đó chốt hết to:

- KẾT THÚC!!!

- Yahoo! Ha ha ha ha ha ha ha! Rốt cục kết thúc rồi!

- Trâu bò trâu bò quá! Trong vòng mười lăm ngày, học xong tất cả các tri thức luôn!

- Đậu má, thật đúng là vô địch quá cơ! Kiểm ca Kiểm ca, nếu thầy cứ dạy tiếp như thế thì em cảm thấy em có thể thi đậu Thanh Hoa đấy!

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Ai nha, đừng nhắc tới Thanh Hoa. Mấy người anh em Thanh Hoa bên kia không phải còn bị anh mày chà đạp một trận rồi sao...

- Trong khoảng thời gian này, mọi người biểu hiện cực kỳ tốt. – Trương Tiểu Kiềm hài lòng gật đầu, rồi nói: - OK, tiếp theo, chính là khóa học cuối cùng của chúng ta! Khóa học này, cực kỳ quan trọng, thậm chí, còn quan trọng hơn tất cả các khóa học đằng trước mà chúng ta đã học!

Vừa nghe Trương Tiểu Kiềm nói vậy, học sinh cả lớp lập tức im lặng.

Còn có thứ gì quan trọng hơn cả chín môn kia?

Đó là cái gì?

- Câu hỏi này, là một câu hỏi toi mạng. – Trương Tiểu Kiềm lâm bẫm: - Nếu trả lời đúng câu hỏi này, vậy thì có thể tan học về nhà ăn cơm, rồi chuẩn bị cho cuộc thi ngày mai. Còn nếu ai không thể trả lời được...

Trương Tiểu Kiềm chợt lộ ra nụ cười dữ tợn:

- Nội lực đang chờ!

Wow!

Tất cả học sinh đều ồ lên.

Câu hỏi nào có thể gọi là câu hỏi toi mạng? Trả lời được mới có thể ăn cơm? Nghiêm trọng đến thế sao?

- Câu hỏi nào vậy thầy? – Đường Văn Dương hiểu kỳ: - Còn quan trọng hơn cả chín môn kia á?

- Đúng! – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười: - Mọi người chuẩn bị giấy bút đầy đủ nào. Từ giờ trở đi, không được nói chuyện với nhau. Sau đó mỗi người các em, đều viết lên vở họ tên của tất cả bạn bè cùng lớp. Làm xong nộp lên cho thầy. Viết xong, ăn cơm, viết không được, tối nay ở lại đặc huấn.

Viết họ tên của bạn bè cả lớp!

Vừa nghe thấy câu hỏi toi mạng này, tất cả học sinh không khỏi trở nên nghiêm túc hơn.

Câu hỏi này, thoạt nhìn không khó, nhưng mà, lại thật sự rất có ý nghĩa.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả học sinh đều nghiêm túc làm bài.

Chờ hơn nửa giờ sau...

Trương Tiểu Kiềm nhìn phòng học đã không còn một bóng người, rốt cục hài lòng gật đầu.

- Bọn nhỏ này, không nói những thứ khác... – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười: - Nhưng ngược lại là rất quan tâm bạn bè trong lớp. Cũng được đấy, không uổng công mình hao phí nhiều nội lực như vậy...

Hệ thống sắp khóc thành tiếng:

- Hệ thống rất mệt! Hệ thống cần nghỉ ngơi!

Trương Tiểu Kiềm cười he he:

- Duyệt!

...

Hôm nay thi tháng, trước khi bước vào phòng thi, tất cả học sinh lớp 11 trong trường đều đang thảo luận lần này lớp 2/9 rốt cục có thể xếp thứ mấy.

- Ah? Mày nghe thấy gì chưa? Nghe nói lần này lớp 2/9 sắp khởi nghĩa rồi đó!

- Có nghe có nghe! Nghe bảo lớp 2/1 còn mở ván cược kìa! Hiện tại xếp hạng bát là một ăn một, hạng bát nhì là một ăn hai, mà khoa trương nhất là hạng nhất, một ăn một trăm cơ! Đã được nhận định là chuyện không bao giờ xảy ra rồi!

- Một ăn trăm luôn! Trời đất ơi! Nếu như đặt cược thắng, thì sẽ được bao nhiêu tiền đây?

- Xì, đừng nằm mơ. Mày cảm thấy có khả năng đó sao? Chỉ có thằng ngu thuần khiết mới đi đặt cược cái đó! Tao đặt là hạng sáu toàn khối, một ăn bốn, tao cảm thấy tỉ lệ này tốt hơn nhiều.

Các học sinh đang bàn luận, chợt có một tin tức không khác gì quả bom nổ tung lan truyền giữa các học sinh.

- Số đặc biệt số đặc biệt! Tin tức mới nhất! Tin tức mới nhất! Một nhân vật thần bí đã đặt cược lần này lớp 2/9 sẽ đạt hạng nhất! Tiền đặt cược mười ngàn tệ!

- Đâu má, thật hay giả? Thằng nào trâu bò thế?

- Đặt cược mười ngàn! Nếu như thắng thật, thế thì không phải là được tận một triệu sao?!

- Xì, mày nghĩ nhiều quá đấy, số tiền mười ngàn tệ kia nhất định là sẽ bị đổ ra sông ra bể rồi!

Trong giới học sinh lập tức nổ tung, có rất nhiều người đang bàn tán về tỉ lệ kèo này, đồng thời cũng có tin tức mới truyền tới ----

- Nhậm Nghị lớp 2/1 nói, lúc làm bài mọi người tuyệt đối không được cho lớp 2/9 sao chép bài, một câu cũng không được!

- Nếu ai để cho lớp 2/9 sao chép đáp án, đừng trách hắn không khách khí!

Các loại tin tức như thế truyền khắp sân trường. Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, xem thử xem lần này lớp 2/9 rốt cục có thể thi được bao nhiêu điểm đây.

Trước kia lớp 2/9 vẫn luôn đứng hạng chót, lần này lại đột nhiên làm ra tin tức lớn như thế, không khác nào ném bom vào trong nước cả, khiến cho nước văng tung tóe khắp mọi nơi.

Cùng lúc đó, trong group chat lớp 2/9, Tiêu Thần Tâm đang tiến hành cổ vũ động viên lần cuối trước khi bước vào phòng thi.

Tiêu Thần Tâm: “Các anh chị em, có câu nói là ‘Người đời mặt mũi Phật đời nhang’. Kiềm ca đã làm hết những gì có thể rồi, chúng ta đương nhiên cũng không thể khiến hấn thất vọng đúng không? Mọi người nhớ làm bài cho tốt vào, không cần có áp lực tâm lý gì cả nhé, duy trì trạng thái tốt nhất là được rồi.”

Phương Dịch Băng: “Điều tỉnh táo lại cho tao đi. Đợt kiểm tra lần này sẽ có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào chúng ta đấy! Mọi người cũng không muốn sau này cứ bị cười nhạo mãi trong trường đúng không? Trước kia chúng ta không để ý, bát nhất thì bát nhất thôi có gì ghê gớm đâu, nhưng lần này đã được đặc huân rồi đấy, lại bát nhất nữa thì...”

Đường Văn Dương: “Đúng! Mọi người cố lên! Cố lên! Lần này thi xong, chúng ta đến tìm Kiềm ca chơi mấy ngày!”

Mọi người: “Âu cơ! Không thành vấn đề! Cứ quyết định thế đi!”

...

Chớp mắt một cái đã tới thời gian kiểm tra.

Tất cả học sinh đều bước vào phòng thi. Mỗi một học sinh khi nhìn thấy học sinh lớp 2/9, đều rất cẩn thận, sợ đến lúc đó mình bị bắt phải cho đáp án,

thể thì thâm quá.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người là, học sinh lớp 2/9 lại bình tĩnh hết sức. Trên mặt mỗi người còn mang theo nụ cười tự tin.

Đó là một kiểu, đã nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay.

Cứ như là bọn họ mới là chúa tể chân chính của đợt kiểm tra lần này ấy.

- Rồi, mọi người đều im lặng hết đi.

Các học sinh đều bước vào phòng thi của mình, đồng thời các giáo viên giám thị cũng đã bắt đầu nói quy tắc kiểm tra cho mọi người nghe:

- Trong quá trình kiểm tra, không được phép nói chuyện, không được phép loay hoay, không được phép nhìn ngang nhìn dọc...

Sau khi nói xong tất cả kỷ luật phòng thi, giáo viên giám thị bắt đầu phát đề.

Tiếng “rào rào” của trang giấy vang lên, sau khi các học sinh nhận lấy đề kiểm tra, đồng thời khi tiếng chuông làm bài vang lên, thi thảng chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đi đêm cho lắm có ngày gặp ma...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tổng Văn Kiều ngồi trên ghế, đặc chí dào dạt quan sát tất cả các học sinh trong phòng thi.

Vừa bắt đầu kiểm tra, các học sinh còn chưa sốt ruột làm bài, mà đọc đề bài trước, suy nghĩ thật kỹ xem mình đã nắm chắc được những câu hỏi nào trước đã.

Đường Văn Dương nhíu mày nhìn đề bài, vẻ mặt nghiêm túc, thỉnh thoảng nằm lên bàn viết chữ vẽ hình. Viết một lúc, còn thỉnh thoảng nhắm mắt suy tư một lát, biểu cảm nghiêm túc, viết chữ lưu loát, thoạt nhìn đâu còn giống như cậu học sinh cá biệt khi xưa nữa, mà hoàn toàn có thể so sánh với học bá.

Hắn đã sớm là đối tượng bị chú ý trọng điểm. Tổng Văn Kiều vẫn theo dõi hắn, thấy động tác của hắn kỳ lạ, lập tức sai bước đi tới:

- He he, gian lận là 0 điểm! Để tôi nhìn xem cái gì bị đề bên dưới bài thi của cậu!

- Thưa thầy! – Đường Văn Dương vốn không ưa gì hắn, nghe vậy không khỏi vô tội nhún vai: - Thầy khẩn trương quá mức rồi đấy. Em chỉ làm bài bình thường mà cũng không được sao?

Tổng Văn Kiều lật xem bài thi của Đường Văn Dương trước, sau đó lại nhìn học bản, kiểm tra trên dưới trái phải. Đường Văn Dương không kiên nhẫn nói:

- Thầy làm ảnh hưởng thời gian làm bài của em, em sẽ báo cáo với lãnh đạo.

“Chẳng lẽ mình gặp ma sao?”

Tổng Văn Kiều trợn mắt, bàn học của Đường Văn Dương bình thường đến mức không thể bình thường được hơn, thậm chí ngay cả giấy nháp cũng chỉ là những công thức tính toán bình thường mà thôi, nhìn kiểu gì cũng không giống như là có vấn đề. Vì thế chỉ có thể hắng giọng:

- Không gian lận là được rồi. Phải thi bằng trình độ chân thật của mình.

Hắn rời khỏi bàn học của Đường Văn Dương, càng suy nghĩ càng cảm thấy không đúng lắm.

Vừa rời khi lật xem bài thi của Đường Văn Dương, hắn còn cố ý quan sát một chút, cẩn thận nhìn thoáng qua đáp án bên trên.

Tuy rằng đây là bài thi toán học, hắn không hiểu lắm, nhưng nhìn nội dung tính toán trên giấy lại rất giống như là có chuyện như thế, lắm bả trong lòng: “Chẳng lẽ là đề thi bị lộ? Không thể nào chứ! Rõ ràng là đã thực hiện giữ bí mật đề thi cực kỳ cẩn thận rồi, hơn nữa đều đặt đề thi ở chỗ Cao trưởng

phòng, chẳng lẽ bọn học sinh kia còn có thể bản lĩnh cao cường đến mức đó sao?”

Hắn đi qua đi lại, nhưng khóe mắt vẫn liếc nhìn chằm chằm vào Đường Văn Dương.

Chợt nhìn thấy Đường Văn Dương giãn mày, miệng mỉm cười, bùm bùm bùm bắt đầu viết, nhất thời xông lên:

- Lần này bị tôi bắt quả tang rồi nhé!

- Thưa thầy! – Đường Văn Dương mặt không biểu cảm nhìn hắn: - Nếu thầy lại làm ảnh hưởng tới việc suy nghĩ làm bài của em khiến em thi được kết quả kém, em sẽ báo cáo với lãnh đạo!

Tổng Văn Kiều chảy mồ hôi như mưa, vội nói:

- Không có việc gì, không có việc gì. Em cứ viết đi, cứ viết đi, thầy chỉ xem thôi mà, ha ha...

Hít vào một hơi thật sâu, kỳ thật Tổng Văn Kiều cũng rất buồn bực.

Hôm nay rốt cục là làm sao vậy? Sao lại kỳ lạ như thế được?

Đường Văn Dương vẫn luôn là học sinh nghịch ngợm gây chuyện hàng đầu trong trường, vậy mà cũng biết làm bài sao?

Trời xanh ơi đất đai hồi, chẳng lẽ là tao còn đang nằm mơ sao?!

Lúc này hắn không thể lại theo dõi chặt chẽ Đường Văn Dương được nữa, lập tức đổi một mục tiêu khác. Nhân vật nghịch ngợm gây chuyện tiếp theo trong lớp 2/9, Áo Ba Lư!

Áo Ba Lư là tay sai trung thành của Đường Văn Dương, bộ dạng vừa đen vừa gầy, lại có vẻ khá giống người nào đó, cho nên có cái biệt danh như vậy.

Tổng Văn Kiều thấy Áo Ba Lư cũng đang cúi đầu làm bài, trong lòng càng cảm thấy không thích hợp, bước lên đuổi tay:

- Lấy ra!

- Lấy ra cái gì? – Áo Ba Lư nhìn hắn như đang nhìn thẳng thiếu năng: - Thưa thầy, trên bàn của em ngoại trừ bút thì chỉ có bài thi thôi. Thầy định cướp bài thi của em à? Thế là không được đâu nhé, em sẽ không khuất phục!

Tổng Văn Kiều nhắc bài thi của Áo Ba Lư lên, bên dưới trống rỗng, không có gì khác ngoài một tờ giấy nháp.

Vì thế con người quay tròn, cười nói:

- Ai nha, thầy thấy em viết nháp sắp hết rồi đấy mà, em đừng vội, thầy đổi một tờ giấy khác cho em nhé.

Hắn nói rồi đổi một tờ giấy nháp khác của Áo Ba Lư, sau đó về mặt đặc chí chờ Áo Ba Lư mù tịt.

Sau đó hắn lập tức nhìn thấy, Áo Ba Lư quả thực là viết chữ lưu loát, viết là tả đầy tờ giấy, sau đó trình trọng điền đáp án vào.

“Đờ mờ nó chứ hôm nay tao gặp ma à?!” – Tổng Văn Kiều trợn mắt há mồm nhìn Áo Ba Lư làm bài, cảm suýt nữa rơi xuống đất: “Bọn học sinh lớp 2/9 đang làm cái quần què gì vậy?”

Có kỳ lạ! Tuyệt đối có kỳ lạ!

Tổng Văn Kiều đi vòng quanh Áo Ba Lư mấy vòng. Headphone, không có. Di động, không có. Tay áo trong, không có thứ gì. Nhìn kiểu gì cũng không giống như là đang gian lận. Nhưng lại nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy không thích hợp...

Đờ mờ nó chứ hôm nay thật đúng là gặp ma!

Tổng Văn Kiều đi xung quanh, rồi hắn nhanh chóng phát hiện một việc khiến hắn cực kỳ hưng phấn.

Phương Dịch Băng lại đang ngủ!

Đây chính là kỳ kiểm tra! Vậy mà mày lại dám ngủ! Đang chờ đáp án đúng không?! Có đúng không?!

- Phương Dịch Băng! – Tổng Văn Kiều hét to: - Em lại dám ngủ ở trong phòng thi! Có phải là đang chờ đáp án không?!

Sau đó...

Một khoảng thời gian ngắn ngủi trôi qua...

“Phù!!!”

Phuong Dịch Băng từ từ đứng dậy, mây đen bao phủ khuôn mặt, toàn thân tản ra sát khí kinh người!

Các học sinh xung quanh sợ đến mức tránh xa ba mét trong chớp mắt, sau đó cả phòng thi đều nổ tung!

- Dám quấy rầy giấc ngủ của bà... – Sắc mặt Phuong Dịch Băng tối tăm như bóng đêm, điên tiết rít gào: - Mày muốn chết à?! Bà tiền đưa mày một đoạn đường nhé!

Trong thoáng chốc, bình nước, compa, hộp bút các thứ... tất cả đều dính lên người Tống Văn Kiều...

Tức nhất là còn có một chiếc giày da “Bốp” một phát chụp lên mặt Tống Văn Kiều...

Tống Văn Kiều: “...”

Mẹ kiếp quên mất tính tình của con nhóc này!

Tống Văn Kiều quả thực muốn khóc thành tiếng, đây chính là đi đêm cho lắm có ngày gặp ma...

- Không có chuyện gì không có chuyện gì, em cứ ngủ đi. – Tống Văn Kiều quyết đoán cụp đuôi, quyết đoán rời xa chị đại Phuong Dịch Băng lớp 2/9, nhân vật nổi tiếng dễ nổi giận khi bị đánh thức lúc đang ngủ. Nếu như gặp phải, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo...

Tuần tra hai mươi phút, Tống Văn Kiều khẩn trương tinh thần, cẩn thận hết sức, mắt sáng như đuốc, nhưng không thu hoạch được gì, đành phải trở về bục giảng, ngồi trên ghế.

Rất nhanh đến lúc nộp bài thi. Tống Văn Kiều thu lại từng tờ giấy làm bài, sau đó niêm phong lại, đưa đến phòng học vụ.

Chờ đến khi vào phòng học vụ, cả đám giáo viên khối 11 đều đang bàn tán ở đó ---

- Hôm nay đúng là gặp ma! Học sinh lớp 2/9 đều làm cái gì vậy?

- Đúng đấy, làm bài còn rất ra dáng. Hay mọi người nói xem có phải là bọn họ đã sớm biết đề không?

- Tôi cảm thấy giống lắm. Không thì chỉ bằng trình độ của bọn họ, bài thi một trăm điểm muốn làm được bốn mươi điểm còn phải nhờ hên xui cơ. Sao có thể tự làm được!

Lúc này sắc mặt Cao trưởng phòng tối đen:

- Ý của mọi người là tôi tiết lộ đề chứ gì?

Cả đám giáo viên khối 11: “...”

- Không dám không dám!

- Ai nha thời tiết hôm nay đẹp ghê trời trong nắng ấm...

Thấy cả đám giáo viên khối 11 đều cụp đuôi, Cao trưởng phòng thể này mới hài lòng.

- Đừng lắm chuyện nữa, lấy đề thi hết đi, sắp bắt đầu môn thi tiếp theo rồi đó. Có lẽ lần này lớp 2/9 gặp may, tương đối quen thuộc với loại đề này. Môn tiếp theo là có thể biết trình độ chân thật. Nhanh đi giám thị đi. Chờ ngày mai thi xong, có thành tích là biết như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: “Hạng nhất!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Mấy môn tiếp theo có thể nói là bên ngoài gió êm sóng lặng, bên dưới gió nổi mây phun. Tất cả giáo viên đều gần như cảnh giác cao độ, không làm gì cả chỉ nhìn chăm chăm vào các học sinh lớp 2/9.

Đáng tiếc, khiến bọn họ thất vọng là lớp 2/9 quả thực chính là giống như từ học tra biến thành học bá chỉ trong vòng một đêm, làm bài nắm chắc tinh túy rõ ràng mạch lạc chính xác nhanh chóng, cả đám viết chữ lưu loát, quả thực khiến cho cả đám giáo viên đều hoài nghi nhân sinh!

Chờ đến khi thi xong hết chín môn, tất cả các giáo viên lớp 11 đều tinh thần hoảng hốt, vừa chấm bài vừa bàn tán ---

- Lần này rốt cục là làm sao vậy? Sao lại cảm thấy lớp 2/9 có vẻ như là lột xác tập thể luôn nhỉ?

- Đúng đấy! Bọn họ đầu thai lại hay là làm sao thế... Sao lại cảm thấy cả đám đều nghiêm túc làm bài như vậy nhỉ?

- Ah, mọi người có nhìn thấy đáp án của họ không? Rốt cục có đúng hay không?

- Sao tôi biết được. Thôi đừng nói nữa, chấm bài xong trước đi. Chờ thống kê thành tích ra là biết được ngay thôi.

Cả đám giáo viên vừa bàn tán vừa chấm bài. Dù sao cũng là trường tư thực, bài thi cũng không khó lắm, chấm rất nhanh. Chẳng qua mới một buổi sáng thôi, đã thống kê xong hết thành tích rồi.

Chờ đến khi nhìn thấy phiếu điểm trong tay, Cao trưởng phòng suýt nữa trừng lòi cả con mắt!

- Đây... Đây... -- Bàn tay Cao thủ nhiệm run rẩy, đột nhiên rít gào: - Các anh... Rốt cục thì các anh giám thị kiểu gì vậy hả? Hả?! Tại sao lại có thành tích như thế này?!

Một đám giáo viên cảm như hén. Lúc này cửa phòng học vụ chợt bị mở ra, Trương Tiểu Kiêm vẫn bước đi cứ như là tay đầm quyền anh Conor McGregor MMA, bước đi nghênh ngang, không thèm quan tâm đến ai hết, đuôi cô ra nhìn thoáng qua phiếu điểm, sau đó cười ha ha lại nghênh ngang rồi đi băng băng đi như tay đầm Conor Gregor MMA...

Cao trưởng phòng: "..."

Tổng Văn Kiêu: "..."

Hoa Linh Vân: "..."

Tập thể giáo viên trong phòng học vụ: "..."

- Chém đi chém phóng tung niềm kiêu ngạo của ta ~

Vừa đi vừa huyết sáo, Trương Tiểu Kiêm đắc chí hài lòng nghênh ngang sung sướng bước vào lớp 2/9. Lúc này tất cả học sinh đang ngồi tại chỗ, chỉ chờ Trương Tiểu Kiêm tuyên bố thành tích.

Trương Tiểu Kiêm đứng trên bục giảng, nhìn khắp phòng học, chợt cười to một tiếng ----

- Ha ha ha ha ha ha ha ha! -- Trương Tiểu Kiêm nói to: - Các anh chị em thân yêu ơi, ladies and gentleman, tôi xin trình trọng tuyên bố với mọi người rằng, đợt kiểm tra lần này, thành tích của lớp chúng ta là...

Hắn hít vào một hơi thật sâu, rồi giọng cao ngón trở lên:

- Hạng nhất!

“Điểm số khiếp sợ +46! +42! +38! +45!...”

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Lần này bố mày ước chừng phải được cộng thêm 7 điểm thuộc tính! Sức chịu đựng +7 đó là nhất định rồi!

Còn thuận tiện thu được nhiều điểm số khiếp sợ như thế, sướng!

Trương Tiểu Kiêm vui sướng, các học sinh bên dưới lại càng nỗ lực tung trời!

- Ha ha ha ha ha ha ha! Yahoo! Quá trâu bò!

- Chúng ta cũng có ngày lấy được hạng nhất! Ha ha ha ha ha! Kiếm ca muôn năm!

- Kiếm ca muôn năm! Trâu bò thế Kiếm ca! Bây giờ em còn không thể tin rằng lớp chúng ta có thể lấy được hạng nhất đấy!

Nghe tiếng bàn tán của học sinh bên dưới, Trương Tiểu Kiêm cười nói:

- Mọi người cảm thấy thế nào? Thích không?

Các học sinh đồng thanh:

- Thích!

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thế là tốt rồi! Tôi nói cho các em biết nhé, đi theo Kiếm ca của các em thì cam đoan cho các em ăn chơi sung sướng biết không? Chỉ bằng Kiếm ca của các em ấy, đây chỉ là tùy tiện chơi thôi. Nếu như nghiêm túc thì có thể đưa hết tất cả vào Thanh Hoa luôn ấy!

Đẳng cấp thứ tư của chém gió, đại sư chém gió!

Chém gió bắt đầu tiến vào cảnh giới chuyên nghiệp, có thể mang đến lợi ích thực tế đầu tiên!

Tao trâu bò, mày nghe tao, mày cũng có thể trâu bò!

Ở trong cấp độ này, người chém gió, không còn đứng ở góc độ đối lập với người nghe, mà là cần kéo người nghe vào trong phe phái chém gió của mình!

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa nói thế, tất cả mọi người đều sục sôi!

Tổ sư nó, quá trâu bò!

Mày nghe mà xem, đi theo Kiếm ca tất cả đều có thể vào Thanh Hoa!

Phong cách sang chảnh vô hạn công nhận không?!

Cả đám học sinh vui sướng với nhau:

- Ha ha ha, Kiếm ca lại bắt đầu chém gió rồi!

- Kiếm ca chém gió nghe sướng!

- Kiếm ca, thầy nói đúng quá. – Đường Văn Dương là người đầu tiên đứng lên: - Không nói lời nào khác, sau này bọn em đều đi theo Kiếm ca hết luôn! Nếu có thể thi đậu Thanh Hoa thật, ba em đang ngủ cũng có thể cười tỉnh!

- Đúng đúng đúng, đó là tất nhiên!

- Mẹ em cũng có thể cười tỉnh!

- Ba người ta với mẹ mày đều cười tỉnh lúc nửa đêm, bọn họ có chuyện gì đúng hông?

- Đi chết đi con dỏ!

Mọi người vừa cười vừa đùa giỡn hi hi ha ha, lúc này Đường Văn Dương lại nói to:

- Đi thôi các anh em, xem thử đám Nhậm Nghị còn dám trâu bò nữa không! Còn đắc ý nữa không! Chúng ta đi vênh mặt với lớp 2/1 đi! Các anh em đều bắt chước theo tư thế của Kiếm ca kia, nhất định phải đi kiêu tay đám Conor McGregor MMA! Lẹt xẹt lẹt xẹt! Cứ như là bước chân của ma quỷ ấy! Tới tới tới, mọi người đều học theo tao đi! Đi nào! Ah đúng!

- Ha ha ha ha ha ha! Hay đấy hay đấy!

- Dáng đi này kiao thật đấy, trâu bò!

Cả đám học sinh xông ra ngoài ngay lập tức, mỗi bước mỗi bước đều bắt chước tư thế giống y hệt nhau, nhìn cảnh tượng ấy...!

- Một đám gấu con! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nhìn các học sinh quả thực hưng phấn đến mức muốn lên trời, thở phào nhẹ nhõm - Ai nha, tuổi trẻ thật tốt nhỉ, lúc nào cũng có thể tràn đầy sức sống như thế!

Lúc này, Tiêu Thần Tâm ngồi bên dưới cười tủm tỉm nhìn Trương Tiểu Kiếm, chợt lại nói:

- Thầy ơi, không bằng tôi nay chúng ta hẹn hò đi!

Trương Tiểu Kiếm "..."

Cái đệt! Con gấu con này! Bé bằng cái lỗ mũi thì hẹn hò cọng lông ấy!

- Bớt giỡn đi, tôi không mắc lừa đâu nhé! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Em còn không nhanh đi lên mặt với bọn họ đi, không có nhiều cơ hội như thế đâu nhé, he he.

Tiêu Thần Tâm "..."

- Chờ tao! – Con nhóc lao ra khỏi phòng học như một con sóc: - Chậm chút chậm chút thôi!

- Đi! – Trương Tiểu Kiếm nghênh ngang muốn đi ra ngoài, ai biết vừa đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng loa ngoài phòng vang lên: “Mời toàn thể các giáo viên khối 11 đều đến phòng họp tầng ba để họp! Mời toàn thể giáo viên khối 11 đều đến phòng họp tầng ba để họp!” Sau đó còn có ý thêm một câu: “Giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 Trương lão sư cũng đến!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao đợi! Chuyện gì thế?

Thôi, nếu đã gọi thì đi nghe xem thử thế nào thoy. Đây là tính phát tiền thưởng cho tao à?

Ah, thế được đấy! Có tiền không lấy là đồ ngốc, ahhihi!

Trương Tiểu Kiếm lại đi kiểu Conor đi thẳng lên tầng ba. Chờ đến khi vào phòng họp, mới phát hiện có vẻ như bầu không khí không được thích hợp cho lắm nhỉ?

Không chỉ có Cao trưởng phòng, lúc trước từng gặp hiệu phó Vương Thanh và hiệu trưởng Hạ Vũ Đình cũng có mặt. Còn tất cả giáo viên bộ môn của khối 11 thì đều ngồi một vòng quanh bàn họp. Chuyện gì thế? Nghiêm túc vậy?

- Chào mọi người – Trương Tiểu Kiếm vào phòng, tùy ý tìm một cái ghế ngồi, cười nói: - Đang định họp gì thế?

- Còn cần phải hỏi nữa sao? – Sắc mặt Cao trưởng phòng tối đen, nói: - Cuộc thi lần này cực kỳ không chân thật! Chúng tôi cảm thấy cần phải họp để xác nhận một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Trương Tiểu Kiếm quá độc ác!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức không chịu.

Cái gì gọi là cuộc thi cực kỳ không chân thật cảm thấy phải họp để xác nhận một chút?

Bố mày vất vả dạy hơn nửa tháng suốt nửa mài rách miệng, dùng nội lực đến mức bây giờ hệ thống còn đang nghỉ ngơi kia! Thế mà chúng mày tùy ý nói một câu không chân thật là xong rồi sao?

Ai cho bọn mày mặt thế hả? Bự quá đấy biết không?

- Câu nói này thật thú vị. – Trương Tiểu Kiếm khoanh tay trước ngực, hừ lạnh: - Sao? Thời đại bây giờ chỉ trích là phải có chứng cứ nhé. Các anh muốn chỉ trích là chỉ trích được ngay sao?

- Trương lão sư. – Tống Văn Kiều xưa nay vẫn luôn là hạng nhất toàn khối, lần này lớp 2/9 của Trương Tiểu Kiếm đạt được hạng nhất khiến cho hắn khó chịu nhất, cho nên ngồi một bên châm chọc khiêu khích: - Không phải là chúng tôi không tin anh, mà quan trọng là việc này không thể khiến người khác tin tưởng được. Lớp học từ xưa tới nay luôn là hạng bét, nhưng chỉ trong vòng một tháng lại có thể đạt được hạng nhất, nếu nói không có mờ ám, ai thêm tin chứ?

Hey yoo, thẳng loz mặt đen, ý vào cái mặt đẹp trai nên muốn làm gì thì làm đúng không?

Oắt con mày không phục à? Không phục hôm nay anh sẽ đánh tới khi nào mày phục mới thôi nhé!

- Đừng có nói lung tung nhé, anh có chứng cứ không? – Trương Tiểu Kiếm nhìn chằm chằm vào hắn, cười lạnh: - Không có chứng cứ thì đừng nói bậy. Bây giờ cái gì cũng phải yêu cầu có bằng chứng nhé. Có giỏi thì lấy bằng chứng ra đây đi!

- Học sinh của anh nhất định là đã gian lận trong cuộc thi! – Tống Văn Kiều giận dữ nói: - Nếu không tin thì chúng ta xem video theo dõi! Tôi không tin! Nếu như là thành tích học tập của một người hai người tăng cao thì còn dễ hiểu, nhưng đây lại là cả lớp! Cả lớp! Sao có thể làm được điều đó?

Hắn vừa nói xong, tất cả giáo viên đều gật đầu:

- Đúng đúng đúng! Xem video! Hôm nay chúng ta cùng xem thử xem, rốt cục có hiện tượng gian lận trong phòng thi hay không!

Lúc này Cao trưởng phòng vỗ bàn thật mạnh:

- Vậy thì lấy video ra xem! Lần này tất cả giáo viên chúng ta đều xem, nếu có điểm đặc biệt nào, dừng lại ngay lập tức, đến lúc đó có muốn chống chế cũng không được! Nếu ai bị phát hiện gian lận, lập tức hủy bỏ thành tích dự thi!

Xem video theo dõi phòng thi có thể nói là bằng chứng thép. Tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Vì thế giáo viên tin học lập tức đi lấy máy tính.

Máy tính nhanh chóng được chuyển đến. Theo dõi với tốc độ ba mươi hai lần, chỉ cần học sinh có một chút hành vi nhỏ bé nào cũng không thể lừa gạt được ánh mắt của nhiều giáo viên quan sát như vậy!

Môn thứ nhất, Ngữ Văn, phòng thi một không có vấn đề, phòng thi hai không có vấn đề, phòng thi ba...

Trong tất cả các video theo dõi, các học sinh lớp 2/9 hoàn toàn không có một chút động tác nhỏ nào, tất cả đều làm bài một cách nghiêm túc. Cho dù là giáo viên tinh mắt nhất cũng không thể bới lỗi được.

Sau đó bắt đầu môn thứ hai, toán học!

Tiếp tục quan sát với tốc độ ba mươi lần, lần này không giống như môn ngữ văn, đã bắt đầu có học sinh quay đầu sang trái sang phải...

- Dừng lại! – Rốt cục, Cao trưởng phòng tinh mắt, phát hiện một học sinh giờ trò trước tiên, thỉnh thoảng cúi đầu nói cái gì đó với học sinh đằng sau, lập tức hưng phấn: - Chậm lại! Xem thử hắn đang làm gì!

Video khôi phục tốc độ bình thường, đã thấy học sinh kia đang xin tờ giấy nhỏ của học sinh bên cạnh. Cao trưởng phòng mừng rỡ, hưng phấn nói:

- Em học sinh này! Học sinh này là lớp của anh đúng không? Tên là gì? Thành tích của hắn bị xóa bỏ! Nhất định phải xóa bỏ! Tôi đã nói nhất định là có trò mèo rồi mà! Xem thử xem bị tôi phát hiện rồi nhé!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhìn kỹ video theo dõi, Trương Tiểu Kiếm lập tức vui sướng:

- Học sinh này tên là Nhậm Nghị mà, hình như là lớp 2/1 của Tổng lão sư, không phải lớp tôi đâu.

Cao trưởng phòng: "..."

Tổng Văn Kiều: "..."

Các giáo viên khác có mặt ở đây: "..."

Tổng Văn Kiều đen mặt ngay tại chỗ. Mẹ kiếp! Bắt gian lận cuối cùng bắt được học sinh lớp mình! Lần này có vẻ như thành tích của Nhậm Nghị khá tốt, nếu như bị xóa bỏ thành tích, thế thì thứ hạng của mình...

- Không! Không thể nào! – Tổng Văn Kiều nói to: - Hắn nhất định là đang giúp học sinh khác. Học sinh lớp tôi sao có thể gian lận được!

Trương Tiểu Kiếm liếc xéo hắn:

- Bằng chứng rõ ràng nhé, anh nói thế chính bản thân anh tin được không?

Tổng Văn Kiều: "..."

Bị Trương Tiểu Kiếm làm cho mặt xám mảy tro, Tổng Văn Kiều nói lắp ba lắp bắp. Lúc này ngược lại là Trương Tiểu Kiếm có tinh thần:

- Ê, dừng dừng lại Cao trưởng phòng, tiếp tục tiếp tục! Chúng ta phải xem tiếp! Tôi cảm thấy vẫn còn có học sinh gian lận mới đúng. Anh xem mới môn toán mà đã đào được một người rồi. Tiếp theo môn tiếng Anh chính là môn gian lận hàng đầu nhé!

Cả đám sồn tóc gáy! Trương Tiểu Kiếm quá độc ác! Quả thực chính là đồ thêm dầu vào lửa!

Vì thế tới môn thứ ba, lại bắt được một người, Trương Tiểu Kiếm vừa thấy lập tức vui vẻ:

- Hey yoo! Tổng lão sư, Nhậm Nghị lớp anh thật đúng là nhân tài đấy, lại là hắn!

Tổng Văn Kiều: "..."

Những môn tiếp theo, mỗi một môn hầu như đều có thể bắt được mấy người. Nhưng từ đầu tới cuối, các học sinh lớp 2/9 lại đều làm bài rất nghiêm chỉnh. Một người đặc thù duy nhất chính là Phương Dịch Băng, làm bài một lúc lại lần quay ra ngủ, ngủ khò khò...

Chờ đến khi xem hết chín môn, tất cả giáo viên ở đây đều sững sờ!

Cờ lơ gờ tờ?!

Suốt cả đợt thi tháng, nhưng các học sinh lớp 2/9 lại không có một chút động tác nhỏ nào luhn! Sao... Sao có thể như vậy được?!

“Điểm số khiếp sợ +26! +28! +23! +24! ...”

Không chỉ không có gian lận, ở trong phòng thi có thiết bị chặn sóng. Trước khi vào phòng thi còn kiểm tra lại bằng máy dò xét, tất cả các sản phẩm điện tử như headphone di động các thứ đều không thể xảy ra vấn đề nào được!

Chẳng lẽ lớp 2/9 thật sự không gian lận sao?

- Không thể nào! Không thể nào! – Tống Văn Kiều bỗng nhiên hét lên: - Trộm đề! Nhất định là bọn họ đã trộm đề! Nếu không thì sao có thể đạt được điểm cao như vậy được?! Cao trưởng phòng! Tôi yêu cầu nhìn video theo dõi nơi cất đề thi!

- Ê ê ê... – Trương Tiểu Kiêm ngồi ở kia, vẫn luôn mỉm cười nói: - Sao anh nói chuyện khó nghe thế nhỉ? Không phải là cướp mất hạng nhất của lớp anh thôi sao? Xem kịch động chưa kia. Còn ăn cắp đề nữa chứ... Tôi còn chẳng biết chỗ đặt đề thi ở đâu đâu nhé.

- Nhất định là do anh làm! – Tống Văn Kiều nghiêng răng nghiêng lợi: - Nếu không thì tại sao lại không dám nhìn?

- Tôi có gì mà không dám chứ! – Trương Tiểu Kiêm thành thoi: - Thế thì xem video đi...

Thế là mọi người lại bắt đầu quan sát video theo dõi nơi đặt đề thi. Bắt đầu xem từ đầu, mãi cho tới ngày hôm sau, Cao trưởng phòng mở tủ bảo hiểm ra lấy đề thi đi. Đừng nói là có người đến trộm, thậm chí ngay cả con ruồi cũng chưa từng lượn qua nơi này ấy chứ...

- Ai nha, Tống lão sư, bây giờ anh còn lời nào để nói nữa? – Trương Tiểu Kiêm cười hi hi hỏi hần: - Anh đều nói hết rồi, còn nghi ngờ thực lực của học sinh lớp chúng tôi như thế, anh có phải là nên tò về gì đó không hả?

- Tôi... – Lần này Tống Văn Kiều thật sự là mất hết cả mặt.

Người yêu cầu xem video là hần, nhưng học sinh bị bắt quả tang lại vẫn là lớp của hần...

Còn bảo người ta ăn cắp đề thi, nhưng ai biết cũng không đúng. Giờ bị Trương Tiểu Kiêm chặn họng như thế, đành phải câm nín không dám hé răng...

- Tôi vẫn không tin chuyện này. – Cao trưởng phòng vẫn tương đối thân với Tống Văn Kiều, vội vàng giúp đỡ hần: - Thế này! Gọi học sinh lớp 2/9 tới đây! Chúng tôi đích thân kiểm tra! Thực lực hay là gian lận, chỉ cần hỏi mấy câu là sẽ biết ngay thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Mà vui vẻ thế là cái quần què gì vậy hả?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Gọi học sinh lớp 2/9 đến đây đích thân đặt câu hỏi. Biện pháp này tốt lắm!

Dùng cách này thì nhất định là không có cách nào gian lận rồi đúng không?

Mày có trâu bò, mày gian lận không bị phát hiện hay là đụng chạm gì đó tới đề thi, nhưng mày nhất định là không có khả năng biết được hết tất cả những câu hỏi sẽ được hỏi ngay tại chỗ, đúng không?

- Phương pháp của Cao trưởng phòng quá tuyệt vời! – Bên dưới có giáo viên vỗ tay đồng ý: - Dùng cách này thì tuyệt đối không có cách nào gian lận được! Tôi tán thành!

Còn cần phải do dự nữa sao? Nhất định là phải tán thành hết rồi!

Vì thế cả đám giáo viên đều giơ tay lên ào ào:

- Cừ quyết định thế đi!

- Đúng đúng đúng! Nếu như thế mà vẫn có thể trả lời được, vậy thì đúng là lợi hại quá rồi!

Bọn họ nói thế, nhưng Trương Tiểu Kiềm lại không chịu!

Chúng mày chơi kiểu này là quá mức rồi đấy nhé! Thành tích của người ta còn đặt ở kia kia. Bọn mày bắt gian lận cũng không bắt được, người ta cũng chưa có động đến đề thi, bọn mày còn hoài nghi người ta, đây là ý gì?

- Cao trưởng phòng. – Lúc này Trương Tiểu Kiềm đứng dậy, cả giận: - Làm thế không ổn lắm đâu. Bọn nhỏ đều rất nghiêm túc rất cố gắng học hành. Nhưng anh lại hoài nghi bọn nhỏ như thế, sẽ gây ra thương tích vô cùng nặng nề cho tâm lý của bọn nhỏ, để lại ấn tượng cực kỳ kém. Sau này bọn họ còn cố gắng bằng cách nào đây? Cố gắng phấn đấu có được một chút thành tựu lại bị người khác nghi ngờ. Anh nghĩ xem sẽ ảnh hưởng lớn tới cỡ nào?

Trương Tiểu Kiềm vừa nói xong, cả phòng họp đều yên tĩnh. Ngược lại Hoa Linh Vân lên tiếng:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Trương lão sư. Bọn nhỏ đang ở trong lứa tuổi hình thành thế giới quan và nhân sinh quan. Trước kia bọn họ hơi ham chơi, nhưng không có nghĩa bọn họ đều là ngu ngốc. Đến nay bọn họ đã cố gắng rồi, cũng đều có thành quả. Ngài làm thế sẽ dả kích đến tính tích cực của bọn nhỏ.

Nếu như là người khác thì còn dễ, nhưng Hoa Linh Vân lên tiếng, thế thì không thể không suy xét.

Bởi vì Hoa lão sư không chỉ được các giáo viên yêu quý, còn có sức kêu gọi rất mạnh đối với các học sinh.

Cho dù là lúc trước lớp 2/9 lộn xộn như vậy, nhưng học sinh ít nhiều cũng sẽ nể mặt cô, thành tích lúc kiểm tra không mất mặt cho lắm.

- Thế... – Cao trưởng phòng lập tức do dự.

Ở trường tư thục Huy Đăng, học sinh hung tàn hơn cả giáo viên. Đặc tội giáo viên thì còn dễ nói, nhưng nếu chọc giận học sinh thì mới gọi là phiền toái lớn!

Cho nên hắn suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nói:

- Dù sao thì việc này cũng rất quan trọng. Hay là tìm học sinh hỏi một chút, chỉ hỏi chút tri thức tùy ý thôi. Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hắn đều đã nói thế rồi, mọi người còn có thể nói được gì nữa đây, vì thế đều gật đầu.

Cao trưởng phòng nhìn Trương Tiểu Kiềm, lần này nói nhẹ hơn trước:

- Trương lão sư, cậu xem chuyện này ấy, dù sao cũng phải làm rõ ngọn ngành chứ đúng không? Mọi người đều biết các học sinh không ngu ngốc, nhưng một mình cậu dạy chín môn còn được hạng nhất cả khối, mọi người đều không tin nổi mà. Hay là... Tìm mấy học sinh tới chứng minh thử?

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiềm hừ hừ: - Ngài là trưởng phòng, kiểu gì cũng phải nể mặt chút. Nói đi, muốn gọi ai?

- Tùy ý, ai cũng được! – Cao trưởng phòng tươi cười đón chào, nhưng trong lòng “Cái địch cụ mụ nội bà mẹ mày”, từ khi làm trưởng phòng học vụ tới giờ bố mày có bao giờ phải nói chuyện với người khác nhẹ nhàng thế đâu hả?

Túi thân quá cơ!

Trương Tiểu Kiềm mỉm cười với Hoa Linh Vân trước, Hoa Linh Vân lập tức sợ hãi quay mặt đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng... Xinh đẹp!

- Được rồi. – Lấy di động ra, Trương Tiểu Kiềm gửi tin tức cho Tiêu Thần Tâm “Tam Tam, bên trường học cho rằng chúng ta gian lận, bây giờ yêu cầu tìm mấy học sinh tới hỏi đáp ngay tại chỗ. Em tùy ý tìm mấy người tới là được.”

Tiêu Thần Tâm: “Còn có chuyện tốt thế à?!”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Cờ lơ gờ tờ? Đây là chuyện tốt á?

Tiêu Thần Tâm: “Kiềm ca chờ, tới ngay đây!”

Cất di động đi, Trương Tiểu Kiềm không hiểu ra sao... Chuyện gì vậy cái bọn học sinh này. Phái thẳng nào tới thì báo cho một tiếng đi, để cho tao còn biết nữa chứ...

Sau đó hần biết ngay, hần nghĩ nhiều quá...

Chưa tới hai phút sau, cửa phòng họp bị mở ra, sau đó tập thể học sinh lớp 2/9 bước đi kiêu Conor, một người lại một người đi tới bằng tư thế cuồng lao ngẫu nỗ banh trời...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cao trưởng phòng: "..."

Lãnh đạo và các giáo viên có mặt ở đây: "..."

Điểm số khiếp sợ +16! +12! +19...

- Kiếm ca, nghe nói có người muốn đặt câu hỏi! – Đường Văn Dương đi dẫn đầu về mặt hưng phấn cực kỳ, đến nơi vừa chà tay vừa hỏi: - Ai muốn hỏi ai muốn hỏi?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày vui về thể là cái quần què gì vậy hả?

- Khụ khụ... Đường Văn Dương – Lúc này Cao trưởng phòng háng giọng mấy tiếng. Chờ đến khi phòng họp lại yên tĩnh, mới hỏi thẳng: - Tôi hỏi một câu em đáp ý chính thôi ha. Thể này, chế độ chính trị cơ bản của triều Tần là gì?

- Triều Tần? – Đường Văn Dương cũng háng giọng, nghiêm trang đáp: - Chế độ tập quyền trung ương, đặc điểm: quyền lợi của hoàng đế là cao nhất. Hoàng đế nắm chặt quyền lực của lập pháp, tư pháp, hành chính, quân sự vào trong tay, chế độ ngôi vua đến chung thân và chế độ thừa kế ngôi vị hoàng đế, chế độ tam công cửu khanh...

Đường Văn Dương nói từ đầu tới cuối, lưu loát nói một đồng lớn, thậm chí nói xong chế độ của triều Tần rồi còn có chút chưa đủ sướng, lại nói tiếp triều Hán. Nói xong triều Hán dứt khoát nói luôn của chế độ cải cách của Hán Vũ đế...

"Điểm số khiếp sợ +22! +24! +21..."

Cả đám giáo viên đều sững sờ luôn!

Đậu má nó chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Thằng này được thông nào hỏi nào vậy? Nói lưu loát như thế?! Tao còn đang nằm mơ chưa tỉnh lại à?!

- Không thể nào! Hần nhớ được hết luôn à?

- Đúng đấy! Trước kia hần cùng lắm chỉ được năm sáu mươi điểm môn Sử thôi. Nhưng xem kiểu này, ít nhất cũng phải tám mươi điểm trở lên ấy...

- Đéo thể tin được... Cái loz gì đang xảy ra vậy hả giò!?

Cao trưởng phòng tận mắt thấy Đường Văn Dương trả lời cực kỳ lưu loát, cũng sững sờ cơ! Nhưng ngẫm lại, không đúng! Minh ngu quá cơ! Xưa nay Hoa lão sư trường mình vẫn dạy môn Sử rất tốt. Minh hỏi lịch sử không phải là muốn bị mất mặt sao?

Cho nên quyết đoán đổi người, gọi một thằng đen như than trong đám người tới:

- Áo Ba Lư, cậu lại đây. Tôi hỏi cậu nhé. Khái niệm và công thức của công suất là gì?

Lúc trước, Áo Ba Lư cũng là học sinh cá biệt trong mắt giáo viên, nhưng không ngờ lần này lại cũng há miệng lưu loát:

- Công suất là đại lượng đặc trưng cho tốc độ thực hiện công trong một đơn vị thời gian. Công thức: $P = W/t$. Khi t không phải là số thời gian cực nhỏ, công thức sẽ cho ra là công suất bình quân trong thời gian t . Khi Δt là một số cực nhỏ, $P = (\Delta W)/(\Delta t)$ có thể đại biểu cho tốc độ thay đổi trong một khoảnh khắc...

"Điểm số khiếp sợ +22! +24! +21..."

Hần đọc khái niệm hay công thức các thứ cũng là lưu loát nhé!

Tất cả giáo viên lại sững sờ lần nữa!

Đậu má nó chớ quả thực muốn hoài nghi nhân sinh luôn. Học sinh lớp 2/9 định làm gì vậy? Tạo phản à?

Sao lúc này lại trả lời sung sướng như vậy?!

Nhưng sau đó bọn họ phát hiện, bọn họ vui vẻ quá sớm rồi...

Áo Ba Lư vừa trả lời xong câu này, các học sinh khác đều không chịu, cảm thấy Cao trưởng phòng bắt công ----

- Cao trưởng phòng kiểm tra em đi! Em có thể trả lời được!

- Hồi em đi, em cảm thấy cái gì em cũng biết hết tron á!

- Cao trưởng phòng, làm thế phiền lắm. Không bằng chúng ta làm thi tháng lại một lần đi. Em cảm thấy đợt này em hơi khản trương, cho nên môn giáo dục chỉ được có 76 điểm à!

- Đúng đúng đúng! Chúng ta thi lại lần nữa đi! Lần này điểm trung bình của em ít nhất có thể hơn tám mươi!

“Điểm số khiếp sợ +22! +24! +21...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Đậu má, hơi rắc rối, hơi rắc rối đấy...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đậu má... Đậu má đây là cái quần què gì thế?!

Cao trưởng phòng đéo hiểu ra sao cả!

Học sinh lớp 2/9 đều được lột xác tập thể sao?! Không chỉ có hỏi đáp ngay tại chỗ mà có thể trả lời được hết, bây giờ lại còn đòi yêu cmn câu thi tháng lại lần nữa nữa chứ, còn bảo là đợt kiểm tra vừa rồi không làm bài tốt?!

Tổng điểm trung bình của lớp bọn mày đều hơn bảy trăm biết không hả?! Hơn lớp 2/1 tận ba mươi điểm nhá! Thế mà còn dám ở đây nói là không phát huy tốt sao?!

Cả đám giáo viên đều hóa đá, ngồi ở đó quả thực là hoài nghi nhân sinh!

Một mình Trương lão sư Trương Tiểu Kiếm dẫn lớp, dạy học nửa tháng tất cả các môn!

Ai biết cái đệt cụ mọ nó chứ mới nửa tháng đã kéo lớp hạng bét lên thành hạng nhất cả khối luôn!

Đậu má, công lí ở đâu?!

Lẽ phải ở đâu?!

Lúc này các học sinh lớp 2/9 còn đang bàn tán, có người nói thi một lần không đủ nghiền, có người nói muốn tổ chức thi lại lần nữa. Ác nhất là Tiêu Thần Tâm, con nhóc kia lại hận không thể làm bài kiểm tra mỗi ngày luôn...

Lí do rất là chính cmn đáng ---- Học giỏi không phải là vì thi được điểm cao sao...

Đậu má nó, ai cho tao công bằng?!

- Rồi, mọi người đừng nói nữa. – Đến lúc này, hiệu trưởng rốt cục lên tiếng. Hắn nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm, tỏ vẻ bây giờ mình đéo hiểu ra sao: - Trương lão sư, rốt cục thì anh làm bằng cách nào vậy?

- Còn cần phải hỏi nữa sao? – Trương Tiểu Kiếm không đỏ mặt không hoảng hốt, nói nghiêm trang: - Tôi dạy hay, trình độ cao, đúng không các cháu?

Học sinh lớp 2/9 nổ tung ngay tại chỗ!

- Đúng đúng đúng! Trình độ của Kiếm ca nhà bọn em quá cao luôn!

- Cao cỡ mấy tầng luôn ấy!

- Đương nhiên. Kiểm ca giảng bài á, bọn em chỉ cần nghe một lần là có thể nhớ kỹ hết luôn!

- Ai nha, quả thực hãnh diện quá trời luôn ý! Mẹ em nghe nói thành tích của em là hạng mười sáu cả khối, ngu cũng có thể cười tỉnh!

Điểm số khiếp sợ +36! +32! +32! +29...

Cả đám học sinh ở đó líu ríu tăng bốc, điểm số khiếp sợ phải gọi là ừn ừn không dứt, cả đám giáo viên đều sững sờ từ đầu tới cuối.

Các học sinh rất vui vẻ, dù sao cũng được hãnh diện mà. Nhưng mọi người vẫn khó có thể tin tưởng.

Chung quy chuyện này quá huyền ảo, cho dù là ai thì cũng khó có thể nói tin là tin luôn được.

Giống như là một thằng ngu nhiều lần chỉ có thể thi được 20 điểm, nhưng trong một đêm lại biến thành học bá mỗi môn đều được trên 80 điểm, chỉ cần là người thì dẻo thế nào tin nổi...

- Đây... – Hạ Vũ Đình thật sự do dự.

Thân phận của Trương Tiểu Kiếm là gì? Đại ca xã hội đen! Một thằng đại ca xã hội đen mà lại có thể dạy cho một lớp học lộn xộn nhất trường biến thành lớp giỏi nhất trường chỉ trong vòng một tháng! Đậu má nó, nằm mơ cũng không mơ thấy chuyện như thế nhé!

- Mọi người đừng vội. – Hạ Vũ Đình lập tức lấy di động ra nói: - Chuyện này đúng là hơi kỳ quái chút, tôi đi xin chỉ thị của chủ tịch cái đã, xem thử ngài ấy sẽ nói gì.

Hạ hiệu trưởng muốn xin chỉ thị của chủ tịch?

Cả đám giáo viên quay sang nhìn nhau. Còn các học sinh thì vẫn vui vẻ sung sướng ---- Chủ tịch hay lắm, chủ tịch đến đây bọn này cũng phải nói ổng cho thi lại lần nữa!

Tranh thủ làm luôn cho nóng, dự thi phải thừa dịp biết làm nhé!

Nếu như thời gian trôi qua quên hết những gì mình đã học thì hỏng bét! Có hối hận cũng không còn kịp rồi!

- Chủ tịch ạ? Là tôi đây. – Hạ hiệu trưởng lấy di động ra, nói chuyện khấp nép: - Là thế này, trường học chúng ta... Oh? Ngài đến ngay đây à? Dạ dạ, chờ ngài đến rồi nói sau vậy!

Đặt di động xuống, sắc mặt Hạ Vũ Đình trở nên nghiêm túc trong chớp mắt, còn cố ý sửa sang cách ăn mặc một chút, nói:

- Mọi người đều im lặng hết đi. Chủ tịch đến ngay đây!

Phòng họp yên tĩnh trong chớp mắt.

Chủ tịch nhé, nhân vật thủ đoạn ngút trời đấy. Tại sao ngôi trường này lại trâu bò lại hot như thế?

Còn không phải là vì chủ tịch có lắm mối, có thể đưa các học sinh thẳng sang đại học nước Mỹ học chuyên sâu!

Rất nhanh, cửa phòng họp bị mở ra, sau đó mọi người lập tức nhìn thấy một con husky khổng lồ cao gần bằng người ngẩng đầu bước vào, đằng sau còn có một bé loli mười một mười hai tuổi đi theo...

Bé loli cực kỳ xinh đẹp, tóc cột hai bên, mặc váy công chúa đáng yêu, thoát nhìn giống hệt loli trong anime!

Con Husky lại càng há mỏ, lộ ra răng nanh dài cả tấc, ngẩng đầu liếc mắt, tất cả mọi người đều rút lui ba bước!

Con chó lớn đáng sợ quá cơ!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má, chuyện gì thế? Sao thế giới này nhỏ bé vậy nhỉ?

- Cương Đan Nhi? – Trương Tiểu Kiếm lên tiếng: - Tới đây!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Cương Đan Nhi!"

Vừa nghe thấy thanh âm này, Cương Đan Nhi lập tức sững sờ! Mờ mờ nhìn xung quanh, sau đó chờ đến khi nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm...

- Méo u...

Một tiếng kêu như khóc như than, rồi Cương Đan Nhi cúi đầu, không cam tâm không tình nguyện đi qua...

Tổ sư, mấy ngày nay còn được ở nhà được sủng ái các loại, quả thực cuộc sống cứ như là vua chúa của loài chó ấy! Còn tưởng rằng từ nay về sau sẽ bước lên đỉnh cao đời chó, ai biết lại có thể gặp phải tên đại ma vương đáng sợ kia ở đây...!

- Ai nha, Cương Đan Nhi! – Trương Tiểu Kiếm vừa vuốt đầu chó vừa nói: - Đã lâu không gặp, nhớ mày ghê luôn ấy! Có muốn qua nhà tao ở mấy ngày không?

Cương Đan Nhi lập tức che mắt --- Tha tao cái! Tao nhận mày làm lão đại có được không?!

- Tiểu Tien Tien! – Trương Hàm Hàm cười hì hì đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm: - Sao anh lại ở đây dạ?

“Điểm số kiếp sợ +36! +32! +35! ...”

Một bé loli đáng yêu như thế, vậy mà lại có quen biết với Trương Tiểu Kiếm! Tất cả mọi người có mặt ở đó đều tròn tròn con mắt!

Thằng Trương Tiểu Kiếm này, quan hệ rộng rãi như thế sao?!

- Anh ở đây làm giáo viên mà. – Trương Tiểu Kiếm khó hiểu nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Sao em lại ở đây?

- Em hả? – Trương Hàm Hàm nói một cách đương nhiên: - Em tới đây với ba á. Ngôi trường này là do nhà em mở mà. Ba em là chủ tịch nha.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, hơi rắc rối, hơi rắc rối đấy...

Lúc trước Đường Văn Dương xác thực từng nói chủ tịch của ngôi trường này khá là trâu bò. Hóa ra chính là ba của Trương Hàm Hàm á?

Hạ Vũ Đình thấy thế, toát mồ hôi hột!

Đậu má nó Trương Tiểu Kiếm đều làm cái quần què gì thế?! Mày làm giang hồ thì thôi, sao lại còn quen biết với cả thiên kim nhà chủ tịch là thế nào?

Hơn nữa quan trọng nhất là thoát nhìn quan hệ không kém đâu!

Không nghe thấy hần vừa nói gì sao? Nhớ Cương Đan Nhi! Còn bảo Cương Đan Nhi có muốn qua nhà hần ở mấy ngày không!

Tiêu Thần Tâm thì nhìn Trương Tiểu Kiếm lại nhìn Trương Hàm Hàm, chợt hiểu ra tất cả!

“Minh biết rồi!” Tiêu Thần Tâm thoáng cái được thông nào: “Chẳng trách Kiếm ca lại có máu mặt như thế, có thể hoành hành trong cái trường này, hóa ra hần là anh trai của Trương Hàm Hàm! Nghĩ lại mà xem, Trương Hàm Hàm họ Trương, Kiếm ca cũng họ Trương, không cần phải nói gì nữa, nhất định là anh họ bên nội rồi! Nếu không thì sao có thể nói muốn đến là đến ngay trường học bọn này được!”

Lập tức nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác ngay.

“Kiếm ca giỏi lắm nhé Kiếm ca, che dấu sâu quá rồi đấy! Em thích kiểu đàn ông khiêm tốn như anh lắm đấy!”

Còn Cao trưởng phòng thì hận đến mức cắn răng!

“Hạ hiệu trưởng, thằng cha lừa đảo này! Ông có muốn lừa tôi cũng không cần phải làm thế chứ?! Tôi còn nghĩ tại sao Trương Tiểu Kiếm nói muốn đến là đến được đâu! Hóa ra ông đã sớm biết rồi có đúng không?! Ông chơi tôi! Chuyện này chưa xong đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tổ sư, không thể cứu vãn được nữa rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tất cả mọi người trong phòng hội nghị có thể nói là mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Có câu nói là ý trời thay đổi khôn lường, mỗi người suy nghĩ khác nhau.

Trong thoáng chốc, mọi người đều nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác!

- Trương lão sư, thế này, tôi... – Tổng Văn Kiêu thấy lai lịch của Trương Tiểu Kiếm trâu bò thế, thế thì còn dám nói cái mẹ gì nữa, cụp đuôi luôn: - Thật sự xin lỗi thật sự xin lỗi! Tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy! Anh xem, làm to chuyện... .

Cao trưởng phòng lại càng ác hơn:

- Tôi đã bảo có chuyện kỳ quái rồi mà! Té ra bạn cả buổi lại đều là người một nhà! Ai nha, Trương lão sư nhé, đều do cậu dạy tốt. Lớp 2/9 có thể có được thành tích tốt như vậy, tôi cũng rất là vui sướng đấy!

Sau đó tức giận trừng hiệu trưởng --- Hãy đợi đấy! Còn chưa tính sổ đâu!

Mọi người quả thực là cõi lòng nặng trĩu bầu tâm sự ---- Lát nữa nếu Trương Tiểu Kiếm mách leo với chủ tịch thì phải làm sao đây hà giờ?

Bị đồng nghiệp cô lập, có thể bị đuổi việc không đây?

Có thể bị trừ mất tiền thưởng cuối năm hay không đây?

Giờ ạ sao mà không nói sớm hả?! Nói sớm thì việc gì phải tốn nhiều công sức thế! Mọi người trực tiếp nói chúc mừng không phải được rồi sao?

Thế thì mọi người đều vui vẻ không phải sao!

Vừa nghĩ tới đây, cửa phòng lại bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc tây trang giấy da, vẻ mặt uy nghiêm từ từ bước vào.

Người đàn ông rất đẹp trai, có thể nhận thấy khi còn trẻ tuổi ông ta nhất định là một chàng hot boy. Cho dù bây giờ đã lớn tuổi, nhưng vẫn là đẹp trai không phải nói. Ánh mắt cực kỳ có uy nghiêm, chỉ thoáng nhìn qua, cả phòng đã yên tĩnh ngay.

- Hàm Hàm đâu? – Người đàn ông vừa vào cửa lập tức tìm kiếm Trương Hàm Hàm, thấy cô bé ở đây thì yên lòng, rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm mấy lần, cười nói: - Hàm Hàm, đang làm gì vậy?

- Ba! – Trương Hàm Hàm cười tủm tỉm: - Không ngờ lại có thể gặp được Tiểu Tiệp Tiệp ở đây đó. Ảnh chính là người mà con từng nói với ba đó, biết chém gió lắm cơ.

Rồi cô bé giới thiệu cho Trương Tiểu Kiếm:

- Đây là ba em, anh gọi chú Trương là được.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chào chú Trương.

Vừa nghe vậy, tất cả mọi người lại sững sờ lần nữa.

Ah? Chẳng lẽ Trương Tiểu Kiếm không phải là anh họ nội của Trương Hàm Hàm sao? Không quen với chủ tịch?

Thế thì đơn giản hơn... .

Cao trưởng phòng lau mồ hôi. May quá, may mà chuyện cũng không to tát cho lắm... .

Sau đó hần lập tức biết rõ, mọi chuyện còn to tát hơn cả sức tưởng tượng của hần... .

- Ô, cậu chính là Trương Tiểu Kiếm à? – Chú Trương chủ tịch ba của Trương Hàm Hàm nhìn Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, rồi cười nói: - Quả nhiên là người thiếu niên ra anh hùng. Mấy ngày trước tôi từng nghe lão Lưu nói, có một người trẻ tuổi vừa xuất hiện đã tiêu diệt một chi nhánh của Hắc Y bang rồi. Là cậu đúng không? Khi đó mười hai người Hắc Y bang, nghe nói đều bị một mình cậu đánh bại?

“Điểm số khiếp sợ +56! +48! +52...”

Cả phòng họp im lặng trong chớp mắt!

Tất cả học sinh giáo viên lãnh đạo trường học đều sững sờ!

Trong trường học của chúng ta còn che dấu một vị đại năng như thế sao? Hoành tảo một chi nhánh của Hắc Y bang? Nghe nói đó là một tổ chức cực kỳ trâu bò mới quét khỏi trong giang hồ! Nhưng lại bị một mình Trương Tiểu Kiếm đánh bại?

“Ào ào!”

Tất cả mọi người lùi lại ba bước trong chớp mắt, nhường ra một khoảng trống thật lớn... .

Đại ca xã hội đen! Vừa rồi chúng ta lại còn dám kêu gào với đại ca xã hội đen!

Có khi nào hẳn lại gọi một đám người tới đập phá trường học của chúng ta hay không?!

- Đây... Đây... – Cao trưởng phòng ra sức lau mồ hôi lạnh. Bây giờ hẳn rất cực hiểu được vì sao thời gian gần đây, quanh trường học không có một thằng côn đồ nào cả.

Tổ sư nó, đại ca chân chính đang ở đây nè!

Đám côn đồ kia sao còn dám tới quấy rối nữa! Chán sống mới làm thế!

- Ai nha, chú Trương ngài nói kia... – Trương Tiểu Kiêm ngưng ngưng gãi đầu: - Khi đó cháu chỉ tùy ý chơi đùa thôi. Người nghiêm túc như cháu sao có thể làm xã hội đen được chứ? Cho nên không phải là đến đây làm giáo viên sao?

- Ủ, cũng đúng, người trẻ tuổi nên đi đúng đường thì tốt hơn. – Trương chủ tịch rất là hài lòng với câu nói này của Trương Tiểu Kiêm: - Chức vụ của cậu ở trường chúng ta là gì vậy?

- Là giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9. – Trương Tiểu Kiêm cười híp mắt: - Xem, học sinh lớp cháu đều đang ở đây hết này.

- Ô? – Chú Trương lập tức kinh ngạc, rồi cười hỏi: - Đợt thi tháng lần này được thành tích thế nào? Xếp thứ mấy? Có tiến bộ hơn không?

- Ai nha, này á... – Trương Tiểu Kiêm nghe hỏi thế nên ngưng ngưng: - Hoi có, hoi có...

Tiêu Thần Tâm chen miệng vào:

- Chú Trương, không phải là hoi có đâu nhé! Lần này lớp cháu thi được hạng nhất toàn khối đấy!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +29 đến từ Trương Thiệu Phong!”

- Hạng nhất toàn khối?! – Trương chủ tịch Trương Thiệu Phong kinh ngạc: - Thật hay giả? Tâm Tâm, trước kia lớp các cháu không phải là hạng bét sao?

- Đương nhiên là thật mà! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Kiếm ca lợi hại lắm cơ, dạy học rất hay ấy!

Trương Thiệu Phong nhìn Tiêu Thần Tâm, lại nhìn hiệu trưởng Hạ Vũ Đình:

- Tâm Tâm nói thật sao?

Hạ Vũ Đình: “...”

Cao trưởng phòng: “...”

Những người khác: “...”

Còn có thể nói gì được nữa đây?!

Những con người trâu bò này đều là người trong gia đình! Không nói đến Trương chủ tịch, nhưng nhìn kiểu này có vẻ như Tiêu Thần Tâm cũng có quen biết với Trương chủ tịch!

Tổ sư nó, không còn cứu vãn được nữa rồi! Cho dù bây giờ còn đang hoài nghi cũng phải cam chịu thôi!

- Đúng thế đúng thế! – Hạ Vũ Đình ra sức lau mồ hôi. Mà ông già này cũng đủ láu cá, quay hòng súng trước tiên: - Vừa rồi Cao trưởng phòng còn hơi hoài nghi một chút, nhưng tôi giữ vững lập trường. Tôi cho rằng, ban đầu Trương lão sư chỉ là giáo viên thực tập của trường chúng ta, hiển nhiên là còn chưa đủ! Tôi đang định chuyển thành chính thức cho hẳn, mà Trương chủ tịch ngài đã vào đây rồi. Ngài cảm thấy chuyện về việc Trương lão sư chuyển thành chính thức và tiền lương của hẳn ấy...

“Điểm số khiếp sợ +36! +38! +32...”

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, mắt chữ A mồm chữ O nhìn hẳn!

Hiệu trưởng không hổ là hiệu trưởng! Chuyển hướng gió nhanh như chó chạy ngoài đồng!

Không hổ là người đàn ông có thể trở thành hiệu trưởng...

- Ủ, hẳn là nên suy xét chuyện này. – Nói đến chuyện từ hạng bét nhất lại trực tiếp biến thành hạng nhất chính cống, thật ra Trương Thiệu Phong cũng rất khó hiểu. Nhưng cháu gái nhà vợ Tiêu Thần Tâm còn đang ở đây, cô bé nói không thành vấn đề, vậy thì nhất định là không thành vấn đề rồi. Nếu Trương Tiểu Kiêm có bản lĩnh thật sự như thế thì chuyển chính thức cũng là chuyện bình thường. Vì thế hẳn lập tức nói:

- Tiểu Kiêm, cậu cảm thấy việc chuyển chính thức...

Đúng lúc này, đám người Đường Văn Dương ra sức nhảy mắt cho Trương Tiểu Kiếm, đồng thời nhép miệng: “Trương lão sư, sân vận động, hẹn đánh nhau!”

Hiển nhiên, chuyện hẹn đánh nhau với Nhậm Nghi ở sân vận động thú vị hơn là làm giáo viên chính thức nhiều!

Trương Tiểu Kiếm không cần suy nghĩ, bước ra ngoài:

- Chú Trương ngài cứ xem xét rồi xử lý là được, dù sao thì cháu cũng chỉ là giáo viên cố vấn tâm lý thôi... Các học sinh, đi thôi! Đi thôi đi nào! Chú ý bước chân! Đi! Nghi! Đi!

Vì thế cả đám giáo viên lãnh đạo chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm dẫn theo cả đám học sinh bước ra ngoài kiểu Conor...

- Hạ hiệu trưởng. — Trương Thiệu Phong thấy thế không hiểu ra sao, rồi nhìn Hạ Vũ Đình: - Bọn họ vừa mới nói... Nói cái gì vậy? Đây là có chuyện gì phải làm à?

Đậu má nó, quả thực là một câu hỏi toi mạng á!

Hạ Vũ Đình tuân mỗ hồi như mưa:

- Có... Có lẽ là muốn về phòng học học bài...

Trương Thiệu Phong: “...”

Đồng chí Hạ Vũ Đình, anh nói thế chính anh có tin nổi không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Bậc Thầy Thái Cực

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm dẫn theo đám người Đường Văn Dương đi đến sân vận động, trên đường đi vừa đi vừa tán gẫu với các học sinh.

- Thầy. — Đường Văn Dương hưng phấn đi theo bên cạnh Trương Tiểu Kiếm: - Chủ tịch nói một mình thầy đấu với cả một chi nhánh của Hắc Y bang, là thật hay giả thế? Giỏi thế à?

- Xì, thế đã là gì! — Bây giờ kỹ thuật chém gió của Trương Tiểu Kiếm cũng được coi như là dày công tôi luyện, há miệng chém từa lưa: - Cậu quên thầy đã nói với cậu rồi à? Kiếm ca chính là cao thủ Thái Cực! Công lực tuyệt diệu khó lường. Chỉ bằng mười bảy mười tám thằng to con bình thường là không thể đến gần tôi luôn ấy chứ tôi nói cho cậu biết nhé!

Thật ra thì bình thường giống kiểu thế này ấy, hần chỉ là thuận miệng chém thôi, ai biết lần này lại xảy ra vấn đề! Vừa chém một cái...

Hệ thống đã lên tiếng ----

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, bắt đầu đánh giá đẳng cấp.”

“Hoàn thành đánh giá đẳng cấp: Đẳng cấp — Vương Giả Quang Vinh. Phần thưởng nhiệm vụ: Sức chịu đựng +10.”

“Dò xét thân phận vừa đạt được của ký chủ: Bậc thầy Thái Cực. Phần thưởng thuộc tính: Phản ứng +1.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ấu mài gót! Thân phận giáo viên của tao xem như là xong rồi sao?!

Vậy mà lại còn có level Vương Giả Quang Vinh?!

Một phát bỏ thêm cả 10 điểm số thuộc tính cơ á? Đậu má đây là nhiệm vụ ản cmnr!

Hon nữa thân phận mới của tao là bậc thầy Thái Cực?!

Có vẻ rất sang chảnh đấy!

Nếu hệ thống đã có nhiệm vụ, Trương Tiểu Kiềm lập tức nói với Đường Văn Dương:

- Văn Dương nè, mấy đứa ra đi sân vận động trước đi. Thầy chợt nhớ ra thầy còn có chuyện khác, phải đi xử lý một chút. lát nữa đến ngay.

- Hà? – Đường Văn Dương kinh ngạc: - Kiềm ca, đã đến lúc này rồi mà thầy còn muốn bỏ chạy ngay trước trận đấu à?

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiềm tức giận: - Lần này chúng ta hẹn chiến đấu, mày bảo tao mặc đồ giáo viên đi đánh nhau à? Đường nhiên là tao phải thay quần áo rồi!

- Nói cũng đúng. – Đường Văn Dương sờ cằm, quay lại nói với đám học sinh: - Kiềm ca cần đi thay quần áo! Chúng ta đến sân vận động trước!

Nghe vậy, các học sinh lập tức bàn tán ầm ĩ ----

- Không phải chứ Kiềm ca! Thầy đi đánh nhau mà còn phải thay quần áo á?

- Quả không hổ là người đàn ông một mình đập phá một chi nhánh của Hắc Y bang! Vừa nghe đã biết là chuyên nghiệp oánh lộn rồi!

- Bọn mình đi trước đi trước thôi! Tới nơi đừng có đánh nhau với bọn kia trước, chờ Kiềm ca tới giữ sân cho bọn mình rồi hẵng nói!

- Đúng đúng đúng, nghe được đấy!

Một đám học sinh hi hi ha ha chạy về phía sân vận động, còn Trương Tiểu Kiềm thì quyết đoán quay trở về lớp học ---- Bởi thân phận mới nhé, đó là có quần áo với đạo cụ mới đó!

Hon nữa nếu đã là bậc thầy Thái Cực, vậy thì còn phải mua thêm cái kỹ năng đúng không?

Trương Tiểu Kiềm đi vào tòa nhà dạy học, đi thẳng tới WC trước ---- Nhìn xung quanh, ừ, hiện tại không có thằng nào cả. OK! Bắt đầu biến thân thành bậc thầy Thái Cực!

- Hệ thống! – Trương Tiểu Kiềm nói: - Nếu là bậc thầy Thái Cực, vậy thì kỹ năng sẽ không đất lắm chứ?

Hệ thống:

- [Thái Cực quyền sơ cấp hoàn mỹ], cần 3200 điểm số khiếp sợ.

3200 điểm, chỉ là hạt mưa thoy! Dù sao tao chỉ cần có cái tư thế là OK rồi đúng hông?

Mua mua mua!

Mua kỹ năng xong, Trương Tiểu Kiềm nói tiếp:

- Rồi, phân chia đẳng cấp như thế nào? Còn có đẳng cấp ẩn kia gì ấy, tên là gì nhỉ? Vương Giả Quang Vinh?

Hệ thống:

- Đánh giá đẳng cấp thân phận hiện có: cấp thanh đồng – 5 đệ tử chính thức, cấp hắc thiết – 10 đệ tử chính thức, cấp bạch ngân – 20 đệ tử chính thức, cấp hoàng kim – Đá quán một lần, cấp bạch kim – Đá quán hai lần, cấp kim cương – Đá quán ba lần, cấp vương giả - Chiến thắng chuyên gia đấu vật chuyên nghiệp Từ Đại Đông. Bổ sung: Không thể nhảy cấp. Nhiệm vụ thất bại Nhan sắc -10 điểm.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Trừ 10 điểm nhan sắc!

Mẹ kiếp nếu lại trừ điểm... Đâu mà tao còn có thể đối mặt với người khác được nữa sao?

Nhưng xem ý của hệ thống, đây là muốn xử Từ Đại Đông sao? Có vẻ như thằng cha đó vẫn đang kêu gào võ thuật truyền thống dẻo ra gì cả thì phải, nhất là Thái Cực quyền...

Được rồi, hy vọng mình có thể đạt được danh hiệu vương giả ---- Từ Đại Đông đáng thương, hy vọng hai đứa mình có thể gặp nhau. Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ...

Trương Tiểu Kiềm:

- Thế còn đăng cấp ẩn thì sao? Ví dụ như là Vương Giả Quang Vinh cái gì đó...?

Hệ thống:

- Phương pháp đạt được đăng cấp ẩn: Cần ký chủ tự phát hiện.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hiểu rồi, đầu má nó còn tự mang theo nội dung giải mã nữa chứ...

Ừm, đã hỏi xong vấn đề quan trọng rồi, Trương Tiểu Kiếm lập tức mở ra trung tâm thương mại hệ thống. Quả nhiên, bên trong trung tâm thương mại đã bắt đầu bán dạo cụ mới.

"Cả bộ quần áo bạc thầy Thái Cực: Áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen, mị lực +5. Quần tây màu đen co giãn: Phản ứng +5. Giày da màu đen bền chắc: Tốc độ di chuyển +5. Thuộc tính đồ bộ: Mỗi thù pháo miệng, trong bất cứ thời điểm nào, chỉ cần nói chuyện là sẽ tự động thu hút số lượng thù hận cực lớn (Không hạn chế số người). Năng lực bonus: Mỗi lần thi đấu đều không cần mang bao tay đánh quyền, đồng thời năng lực dẫn điện MAX. Điểm số khiếp sợ: 1200."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hay lắm, hẳn là hệ thống...

Đầu má nó, mày cứ nói thẳng ra bộ quần áo này tự mang theo quảng sáng Quần Thể Trào Phúng là được rồi! Thật đúng là khiến tao không đánh nhau không thoải mái rồi nhá đầu má mày!

Coi ý này có nghĩa là chỉ cần anh mày chém gió cái là sẽ có thằng chủ động bước tới xin bị đánh sao?

Mua mua mua!

Nhất định phải mua!

Sau đó là trang bị thứ hai ----

"Ô Hắc Vũ: Nhan sắc +5. Thuộc tính: Công cụ sắc bén dùng để làm chảnh, trang bị đầu vật thuận tay, năng lực dẫn điện MAX. Thuộc tính bonus: Phản cảm móc có thể thích ứng với các loại cổ tay căng chân đùi các thứ. (Trời mưa đưa gái về nhà là tuyệt nhất!)"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Được lắm được lắm!

Mua mua mua!

Mua xong toàn bộ, Trương Tiểu Kiếm trực tiếp bảo hệ thống thay đồ. Chỉ trong vòng một giây, quần áo trên người đã biến thành áo Tôn Trung Sơn, quần tây đen, tay nắm ô Hắc Vũ, chân đi giày da bóng loáng. Đập chai!

- Woa ha ha ha ha ha ha ha!

Nhìn quần áo trên người mình, Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất hài lòng:

- Ai nha, nói cho chúng mày biết, đừng chọc đến người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen tay cầm ô Hắc Vũ!

Xuất phát! Sân vận động!

Trương Tiểu Kiếm đi bộ đến sân vận động, mới đi được nửa đường, đã thấy một nam sinh nhìn lên mình liên tục. Trương Tiểu Kiếm hừ hừ:

- Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy thằng nào đẹp trai như thế sao?

"Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Triệu Minh!"

- Hey yoo, đây là không phải là Kiếm ca giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 sao? – Học sinh tên Triệu Minh kia hừ hừ: - Ban ngày ban mặt còn cầm ô che, chảnh chọe!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt! Ai quy định ban ngày ban mặt không thể cầm ô che? Ô của anh mày là ô che nắng, không được soa?

- Oắt con! – Trương Tiểu Kiếm ra tay như tia chớp, móc cán dù trực tiếp móc lấy cổ Triệu Minh: - Mày chính là thằng đầu tiên dám nhìn tao bằng lỗ mũi! Hãy nhớ kỹ lúc này chính là đỉnh cao cuộc đời mày ---- Nói thật đi, sân vận động ở đâu?

“Bùm bùm ----!! Roẹt ----!!”

Triệu Minh: “...”

- Ổ... Ổ bên kia... – Triệu Minh cụp đuôi trong giây lát: - Tòa nhà lớn màu trắng bên kia đó... Thầy cũng định đi đánh nhau à?

Rồi còn không quên mạnh miệng:

- Chỉ bằng cách ăn mặc của thầy thì qua đó sẽ bị đánh chết thôi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chỉ bằng bản lĩnh của Kiếm ca mà còn có thể bị đánh sao? Đùa bô à?

- Cầm lấy đi động! – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay: - Tới lúc đó nhớ phải quay video up lên mạng đi, biết không? Từ giờ trở đi mày chính là thợ quay phim chuyên nghiệp của tao! Dám nói nửa chữ “không”, anh sẽ cho mày biết cái gì gọi là “Thuyết giáo đỉnh cao”!

Triệu Minh: “...”

Vênh mặt! Làm cho ông lên mặt! Lát nữa tôi sẽ chuyên quay cảnh ông bị đánh! Hừ hừ hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Tổ sư ông thầy này không diễn theo kịch bản ấy đâu má!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Hai người một trước một sau đi vào sân vận động trường trung học Huy Đăng.

Bước vào sân, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy lúc này trong sân vận động có gần trăm người tụ tập, đứng lúc chia làm hai nhóm.

Một nhóm là lớp 2/9 lấy Đường Văn Dương cầm đầu. Học sinh nhóm này hầu hết đều mặc đồng phục, đứng đó tán gẫu hi hi ha ha. Một nhóm khác thì là các học sinh mặc quần áo vật lộn, cầm đầu là Nhậm Nghi, kẻ bị kịch vừa bị hủy bỏ thành tích dự thi, đang nghe rằng trợn mắt nhìn chằm chằm vào đám Đường Văn Dương.

- Hey ya~! – Trương Tiểu Kiếm vừa thấy cảnh tượng này, lập tức vui vẻ: - Các cậu đang chơi chơi gà hả?

Hắn vừa thốt ra câu này, người của hai bên lập tức đều nhìn về phía hắn.

Lúc này Trương Tiểu Kiếm mặc quần áo Tôn Trung Sơn màu đen, cầm ô Hắc Vũ chảnh chọe, thoát nhìn ngầu lòi các kiểu.

Đường Văn Dương kêu lên:

- Được đấy Kiếm ca! Thầy mặc bộ này nhìn trâu bò gớm!

Còn Tiêu Thần Tâm thầy đầy mặt háo sắc, hét lên:

- Kiếm ca đẹp trai quá! Em muốn sinh hầu tử cho thầy! (*)

(*) Hầu tử (hou zi) phát âm gần giống với “Hải tử” (hai zi), một từ lưu hành trên mạng internet TQ. Câu này có nghĩa là “Em muốn sinh con cho anh”
=))))))

Sau đó cả đám nữ sinh lập tức bùng nổ ----

- Ha ha ha ha ha, hôm nay nhìn Kiếm ca được đấy nhỉ. Xem tạo hình kia, trâu bò!

- Kiếm ca Kiếm ca, thầy còn cần vật trang sức trên đùi không?

- Kiếm ca thầy có bạn gái chưa? Không có thì thầy thấy em thế nào? Hay là em giới thiệu bạn ♂ trai cho thầy?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Một đám gấu con, chỉ biết nói huyền thoại...

Bên kia Nhậm Nghị nhìn hẩn cứ như là đang nhìn kẻ thù truyền kiếp, thậm chí gân xanh nổi lên trên trán:

- Trương lão sư! Nghe nói chỉ vì thầy muốn nhìn video theo dõi, cho nên làm cho thành tích của tôi bị hủy bỏ! Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

- Đệt mẹ! – Trương Tiểu Kiếm buột miệng: - Đó là do giáo viên chủ nhiệm lớp mày mặt dày mày dạn nhất định đòi xem video theo dõi, liên quan đến gì đến tao? Đậu má, tao cũng là người bị hại nhé! Vốn lớp tao thi được hạng nhất cả khối, bọn này còn chưa kịp vui về đâu, thế mà đã bị lôi đi họp rồi! Mày tưởng tao muốn thế à?

Thật ra thì hẩn nói thế cũng chỉ là giải thích bình thường thôi. Nhưng vấn đề là, bây giờ hẩn đang mặc đồ bộ bậc thầy Thái Cực. Thuộc tính của đồ bộ này là, mỗi thù phao miệng, bất cứ lúc nào chỉ cần há mỏ là sẽ tự động kéo về một đồng cừu hận...

- Thằng khốn khiếp! – Nhậm Nghị lập tức cảm thấy máu dồn lên não: - Dù sao đều vì ông! Nếu không phải do ông thì sao tôi sẽ bị 0 điểm được! Hôm nay tôi muốn liều mạng với ông!

Một người điên cuồng phẫn nộ hét to, rồi tiếng bàn chân đập trên sàn bịch bịch vang lên...

Hey yoo? Vậy mà còn dám ra tay với anh mày à?

Có tin hôm nay anh dạy mày một bài học không hả?

Dù sao thì bây giờ Trương Tiểu Kiếm cũng đã học được kỹ năng Thái Cực quyền sơ cấp rồi, đối mặt với ma mới còn không phải là đơn giản như đang giỡn sao?

Lập tức tùy ý xoay người, nâng ô che lên, móc một phát...

"Bùm bùm ---!! Roẹt ---!!"

Ô Hắc Vũ chánh chó, thuộc tính: Công cụ sắc bén để làm chánh, trang bị đầu vật vừa tay, năng lực dẫn điện MAX!

Nhậm Nghị quỳ xuống ngay tại chỗ...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Nhậm Nghị!"

- Ông... Ông... Đậu má cái ô của ông... – Nhậm Nghị quỳ trên thảm trải sàn, bị giật đến mức tóc dựng đứng hết cả lên: - Đậu má nó ông còn có mặt mũi không hả? Dám cầm roi điện đi giật người khác...

Trương Tiểu Kiếm nhún vai bất đắc dĩ:

- Đây không phải như cậu nói đâu nhé, thứ này gọi là nội lực đẩy tôi nói cho cậu biết. Tốt xấu gì tôi cũng là giáo viên trưởng trường, sao có thể cầm roi điện đi đánh người được đúng không? Hơn nữa, cho dù tôi thật sự giật điện cậu, thế thì liên quan gì tới mặt mũi chứ? Nói giống như tôi ác độc không thể tha thứ không bằng ấy... Cho dù có liên quan, thì cậu cũng có thể nói là 'Ông còn muốn giật hay không hả?!' Ừm, đối với câu nói này, câu trả lời của tôi là muốn giật!

"Bùm bùm ----!! Roẹt ----!!"

Nhậm Nghị: "..."

Tổ sư ông thầy này hoàn toàn không diễn theo kịch bản ấy đậu má!

Đám người Đường Văn Dương quả thực là vui muốn bay lên! Thích nhất là bản lãnh nói hươu nói vượn một cách nghiêm trang như Kiếm ca ấy!

Vốn người ta đã sợ muốn chịu thua rồi, ai biết Kiếm ca chỉ nói mấy câu, lại lôi ra thêm một vấn đề, rồi biết thời biết thế lại giật một phát ---- Quà không hổ là đại sư Thái Cực!

- Ai nha, Nhậm Nghị đúng không? – Trương Tiểu Kiếm giật mấy lần, thế mới hài lòng lấy ô về, cúi người cười tủm tỉm nhìn hẩn: - Nói đến đây, tôi thấy cậu khùng xùng kỳ lạ tưởng mạo không kém, có muốn đi theo tôi học Thái Cực không hả? Thái Cực thần công của tôi là đỉnh cao đấy nhé, chính là công phu tốt nhất bất kể là lúc ở nhà hay đi du lịch hay muốn giết người diệt khẩu gì gì đó. Sao? Có muốn suy xét một chút không? Một tháng chỉ cần năm ngàn tệ! Đảm bảo dạy là biết!

Woa ha ha ha ha ha ha! Thời cơ tốt như vậy, đương nhiên là phải nhận đồ đệ rồi!

Không thấy hệ thống đã nói rồi sao?

Hai mươi đệ tử chính thức chính là level bạch ngân!

- Trương lão sư. – Lúc này một người đàn ông trung niên chừng ba lăm ba sáu tuổi chui ra từ trong đám người, nhíu mày nói: - Anh cướp đệ tử của tôi ở trước mặt công chúng như thế, có vẻ không được ôn lăm đâu.

Thằng này là thằng nào?

Trương Tiểu Kiếm nhìn hắn:

- Anh là ai thế?

- Tôi là giáo viên thể dục của trường này, Tất Phi Dương, cũng là đại diện huấn luyện đấu vật cho trường học. – Giáo viên thể dục kia cũng không hiểu sao nữa, vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói là tức giận: - Trương lão sư, anh chỉ là một giáo viên cổ vắn tâm lý mà thôi, đừng có làm bộ làm tịch ở đây nữa, được chứ?

- Ô? Thế thì phải làm sao đây nhỉ? – Trương Tiểu Kiếm cười he he đứng dậy: - Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị (*) nhé. Võ công của tôi cũng không kém đâu, tại sao lại không thể cướp người được chứ?

(*) Một câu nói khá nổi tiếng trong giới luyện võ. Câu này có ý là: Bàn về văn chương thì không ai dám nói mình giỏi nhất, nhưng đối với giới luyện võ thì ai cũng cho rằng võ công của môn phái mình mới là có một không hai.

Rồi hắn quay đầu nhìn về phía các học sinh trong lớp:

- Mọi người có muốn học Thái Cực không? Hướng dẫn trực tiếp đảm bảo dạy là biết nhé!

- Em em em! – Bấy giờ Tiêu Thần Tâm chính là fan cuồng số một của Trương Tiểu Kiếm, nhảy ra đầu tiên: - Em được không nha thầy?

Còn cần phải hỏi nữa sao?

Tiêu Thần Tâm nhà chúng ta giọng nói ngọt ngào diện mạo đáng yêu đáng người quyến rũ, đương nhiên là phải được rồi!

- OK, không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm vẫy tay gọi cô: - Tới tới tới, nhanh cho Kiếm ca sờ thử xem xương cốt thân thể của em thế nào nào, xem thử có thích hợp luyện võ không. . .

Phải nói rằng bình thường những lời này đã đủ khiến người khác ghen tỵ rồi, một ông thầy như mày còn nói sờ khung xương thân thể của nữ sinh các thứ gì gì. . .

Lại bonus thêm cái thuộc tính của đồ bộ mà hắn đang mặc. . .

Chỉ trong chớp mắt, đã sinh ra một đồng cừu hận luôn nhá!

Tất cả nam sinh nhìn hắn bằng ánh mắt sắp phun ra dung nham luôn!

- Trương lão sư ông già không biết xấu hổ kia! Buông mý nữ kia ra!

- Kiếm ca. . . Chẳng lẽ thầy còn định sờ thật sao? Kiếm ca sờ xong nhất định phải nói cho em biết cảm giác thế nào đấy nhá!

- Kiếm ca định làm gì?! Thầy định sờ chỗ nào?!

- Tâm Tâm, cậu nhất định không thể để cho con dê xồm kia ăn bót đầu đấy!

Cả đám người la trời hét đất, ngược lại khuôn mặt Tiêu Thần Tâm đỏ bừng, rồi nói:

- Kiếm ca, thầy định sờ chỗ nào thế? Em cảm thấy em hắn là sẽ có chút năng khiếu luyện võ đó!

- Khụ khụ. . . - Trương Tiểu Kiếm cũng biết vừa rồi nói lỡ miệng, vội đáp: - Thật ra thì vừa rồi thầy chỉ đùa tí thôi. Tâm Tâm, trước kia em từng học thuật phòng thân, quyền anh hay là đấu vật ngáng chân các thứ linh tinh gì đó chưa?

Trương Tiểu Kiếm chỉ định thay đổi đề tài một tí thôi, nhưng ai biết Tiêu Thần Tâm lại cười tủm tỉm nói:

- Kiếm ca, thầy cứ sờ một chút chẳng phải là sẽ biết em từng luyện hay chưa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 160: Cao cấp hào phóng lại sang sảnh nha!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đậu má! Thế là nói kiểu đóo gì cũng phải sờ một chút rồi!

Không sờ quả thực là sẽ bị trời đánh nhá!

- Khụ khụ, thầy thử xem... - Trương Tiểu Kiếm duỗi tay, bóp nhẹ cánh tay Tiêu Thần Tâm một chút...

Ai nha, mềm nhũn!

Mềm mại!

Còn trắng bóc!

Cứ như là làm bằng nước ấy!

- Không tệ! - Trương Tiểu Kiếm gật đầu nghiêm trang, vẻ mặt nghiêm túc hết sức: - Tới tới tới! Em lại thử đánh một chút cho thầy xem thử nào.

- Vâng! - Tiêu Thần Tâm đáp một tiếng ồ ồ, rồi mới bắt đầu làm các chiêu thức tự vệ của giới nữ.

Không thể không nói, dù sao cũng xuất thân từ gia đình giàu có, cho nên các chiêu thức của Tiêu Thần Tâm đúng là có bài bản hẳn hoi!

Phù phù phù phù!

Nhìn xem nắm đấm nhỏ kia, từng luồng sức gió tản ra quanh người Tiêu Thần Tâm cứ như là rồng múa vậy, hơi thở lảng động mà không tan biến, không lộ oai phong, lại có thể lên trời hái trăng sao xuống biển bắt thường luồng nhé!

- Tốt! Được lắm! - Trương Tiểu Kiếm vỗ tay bốp bốp: - Thầy thấy được, bình thường em tu luyện rất nghiêm túc khắc khổ, nền tảng vững chắc, tư chất cực tốt, thật sự chính là thiên tài học võ hiếm có khó tìm!

Ai mà chẳng thích nghe lời hay chứ đúng không?

Tiêu Thần Tâm lập tức cười híp mắt:

- Kiếm ca, thật thế sao? Em thật là thiên tài học võ à? Thế thì em có thể học nội lực của thầy không?

Câu này hỏi đúng mấu chốt rồi đấy!

- Võ công nội lực của thầy không phải là ai đều có thể học được đâu... - Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khẽ, ngửa đầu bốn lăm độ nhìn lên trần nhà: - Nhớ năm xưa, từ ba tuổi thầy đã bắt đầu học võ với sư phụ. Năm xưa sư phụ chính là thế ngoại cao nhân dạo chơi bốn bể. Tuổi thơ ấu của thầy hầu như đều chỉ dành để học thuộc “Âm Dương Lưỡng Nghi Sinh Tử Tượng Bát Quái Thái Cực Giao Hoan Đại Bí Phú Chi Nhập Môn Thiên” mà sư phụ dạy thầy. Học thuộc xong lại học võ suốt mười ba năm lẻ sáu tháng, thế mới luyện ra được cả ngoại nội lực võ công đạt đến đỉnh cao như thế đấy!

“Điểm số kiếp sợ +12! +14! +12...”

Hắn đang chém gió một cách nghiêm trang, các học sinh nghe thế cũng cmm sờ!

Tên gì mà dài thế!

Ước chừng hai mươi chữ! Cao cấp hào phóng lại sang sảnh nha!

Quả nhiên, Tiêu Thần Tâm nghe vậy con mắt sáng rực! Chẳng trách Kiếm ca lợi hại như thế! Vận chuyển nội lực cho học sinh cả lớp suốt nửa tháng mà chẳng có vấn đề gì cả! Hóa ra là do tu luyện “Âm Dương Lưỡng Nghi Sinh Tử Tượng Bát Quái Thái Cực Giao Hoan Đại Bí Phú Chi Nhập Môn Thiên”!

Bài sơ cấp mà đã lợi hại như rứa rồi, thế thì bài cao cấp...

- Kiếm ca Kiếm ca! – Tiêu Thần Tâm hưng phấn muốn nhảy cẫng lên: - Thế thầy thấy em giỏi nhất chỗ nào? Võ công trên tay hay là võ công trên chân?

- Câu hỏi này rất hay! – Trương Tiểu Kiếm lại nói huu nói vượn một cách nghiêm trang: - Võ công trên tay của em là tốt nhất. Nhất là một chiêu lão hán... Một chiêu Kỳ Lân Giác vừa rồi, một động một tĩnh, tĩnh như trinh nữ, động như động kinh, giống như nước sông cuộn cuộn, không bao giờ hết. Nếu sau này tu luyện chăm chỉ, nhất định sẽ rất có tiền đồ...

- Hà? Thật sao? – Tiêu Thần Tâm vừa nghe thấy không khỏi khó hiểu: - Nhưng mà tay em gầy thế, không có sức gì hết mà...

- Này á... - Khuôn mặt già cỗi của Trương Tiểu Kiếm đỏ lên, nhưng do mặt trắng này đủ dày, cộng thêm bình thường người ta đeo nhìn mặt nó, cho nên tiếp tục chém bậy bạ một cách quang minh chính đại:

- Em cho rằng thầy không thấy được sao? Khi em vừa sử dụng lực lượng, thầy đã biết rồi! Thầy nói như vậy là vì... Nền tảng của em vừa phù hợp để học Thái Cực đấy! Có câu nói là Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, lấy cái tĩnh để áp chế cái động, lấy cái mềm thắng cái cứng! Cho nên chờ sau thành Thái Cực thần công của em thành công, nhất định thực lực của em sẽ khiến cho những người khác không thể với tới!

Tất Phi Dương: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Các học sinh có mặt ở đây: "..."

Đậu Má, lần đầu tiên nhìn thấy có thằng chém gió không biết xấu hổ như thế! Nói Thái Cực trâu bò như thế, sao mày không lên trời luôn đi!

- Kiếm ca Kiếm ca, em học! Em học! – Tiêu Thần Tâm đâu thèm quan tâm là thật hay giả. Dù sao trước kia nội lực mạnh mẽ của Trương Tiểu Kiếm cũng đã sớm chinh phục được cô. Cho dù bây giờ Trương Tiểu Kiếm nói mình luyện Cửu Dương Thần Công cô cũng tin: - Khi nào bắt đầu? Hay là bây giờ luôn đi! Học phí bao nhiêu một tháng?

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm nghe thế, lập tức háng giọng: - Thật ra ngày xưa khi thầy bá sư, sư phụ có nói là không cần nhận đệ tử lung tung. Nhưng mà... Bởi vì tư chất của em đúng là rất tốt, thầy này sinh lòng yêu mến tài năng, cho nên mới quyết định thu em làm đệ tử. Còn về học phí ấy, giảm bớt 20% đi, một tháng ba ngàn tệ thôi!

- Dạ! – Tiêu Thần Tâm lấy di động ra lập tức chuyển khoản cho Trương Tiểu Kiếm: - Thầy, em gửi tiền qua cho thầy rồi đó. Bây giờ chúng ta bắt đầu?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệ! Dứt khoát thế?! Con nhóc này quả nhiên là phú bà!

Nhưng mà áy...

Woa ha ha ha ha ha ha! Thành công nhận được một đệ tử rồi! Cách level thanh đồng đã không còn xa nữa rồi!

Ai nha, cảm giác này còn thật tốt đấy...

Bên này hẳn đang vui sướng, nhưng đối diện, Tất lão sư Tất Phi Dương thấy thế đỏ mặt ---- Bỏ mày dạy một đệ tử cả tháng mới được có được năm trăm tệ, mày lừa đảo một phát đã có ba ngàn rồi!

Đậu Má không thể chấp nhận được!

Tất Phi Dương nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Kiếm, cá giận:

- Trương lão sư, thầy chạy đến trước mặt tôi cướp đệ tử, thế là không chú ý quy củ rồi đấy!

- Hà? – Trương Tiểu Kiếm quay qua nhìn hắn: - Đây là sân vận động nhà anh à?

- Đây là... – Tất Phi Dương bị Trương Tiểu Kiếm chặn họng bằng một câu, tức đến mức đỏ mặt: - Dù sao thì nói thế nào, tôi cũng là giáo viên thể dục! Anh chỉ là giáo viên cổ vấn tâm lý thôi! Anh cướp đệ tử của tôi là không đúng! Tới tới tới, không bằng chúng ta so thử xem, rốt cục ai càng giỏi dạy đệ tử hơn!

Tất Phi Dương vừa nói xong lời này, các đệ tử học đầu vật của hắn lập tức bàn tán ----

- Ha ha ha ha ha, được đấy được đấy! Thái Cực không phải là cùng đẳng cấp với múa quảng trường sao?

- Đúng rồi, cái thứ đó dễ lừa người khác nhất, chỉ cần vẽ vòng tròn bằng tay là được thôi...

- Ai luyện là thăng ngũ! Tuyệt đối sẽ bị đánh thành đầu heo! Xem thử lần này hắn xử lý bằng cách nào!

Các học sinh đang bàn tán xôn xao ở đó, Trương Tiểu Kiếm lại không khỏi vui vẻ -----

Hey yoo? Bỏ sợ mày chắc?

Hệ thống không phải đã nói rồi sao? Không thể nhảy cấp, nghĩa là nói cách khác, nhất định phải tuân theo trình tự từng cấp một thanh đồng hắc thiết bạch ngân. Nếu không bây giờ anh mày tìm thẳng tới Từ Đại Đông tới một chiêu đánh lén hầu tử trộm đảo các thứ... Thế thì không phải được vương giả luôn rồi sao?

- OK! – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi: - Anh nói xem, định so đấu như thế nào?

- Đơn giản thôi. – Tất Phi Dương đắc ý nâng cằm: - Tôi tùy ý lựa chọn một đệ tử, biểu thị chiêu thức các thứ cho anh xem. Nếu như trong vòng nửa giờ, anh có thể khiến đệ tử của anh phá các chiêu thức của tôi, vậy thì coi như là anh thắng. Nếu không thể phá được, coi như là anh thua. Được chứ?

- Này á... – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm suy nghĩ, rồi lắc đầu: - Không được không được. Anh xem cánh tay của Tâm Tâm nè, nhất định là không khỏe mạnh bằng người bên các anh rồi. Nếu như các anh quấy rối, một cô gái như Tâm Tâm sao có thể chống chọi được?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Quả nhiên là cái thứ hại nước hại dân...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm nói câu này vẫn là rất có lí.

Tiêu Thần Tâm làm nũng với mình thì làm nũng thôi, chẳng qua là giỡn tí, không ảnh hưởng cái khác.

Nhưng nếu thật sự đánh nhau, mày nói thử xem, lỡ như con gái nhà người ta bị đánh thì làm thế nào? Quan trọng nhất là có trời mới biết bọn đối diện có thể thẹn quá thành giận cho nên làm xằng làm bậy hay không?

- Ha ha ha ha ha, anh không cần phải lo lắng điều đó! – Tất Phi Dương nghe thế cười to, nói: - Bên tôi không phải là không có học sinh nữ! Lý Thu Yên bước ra khỏi hàng!

- Có đệ tử! – Có một học sinh nữ lập tức bước ra khỏi đám người!

Cô nàng này còn rất là xinh đẹp, cột tóc đuôi ngựa, nhưng ánh mắt cô nàng nhìn Tiêu Thần Tâm lại có vẻ cực kỳ ra oai.

Thế cũng là bình thường. Bình thường lớp 2/1 vẫn luôn đối chọi với lớp 2/9, Lý Thu Yên lại càng ghen tỵ với địa vị của Tiêu Thần Tâm ở trong lòng học sinh cùng trường. Nay rốt cục có được một cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua cho được?

Thế nên cô nàng bước ra, chuẩn bị đánh nhau với Tiêu Thần Tâm.

- Ah yoo, tớ còn tưởng là ai chứ, thì ra là Thu Yên nha. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi nhìn cô: - Cậu rất biết nắm bắt lấy cơ hội đấy nhì. Thừa dịp này lại nhảy ra. Sao? Định mượn việc công báo thù cho việc tư hả?

- Cô biết rõ là tốt rồi. – Lý Thu Yên nhếch mép, rồi đập hai nắm đấm vào nhau: - Yên tâm đi, lát nữa tao sẽ không hạ thủ lưu tình đâu!

Tiêu Thần Tâm càng cười vui:

- Có câu này của mày, lát nữa tao đánh mày sẽ không cần phải có áp lực tâm lí nữa rồi...

Hai người nói chuyện mấy câu, lúc này Tất Phi Dương nói:

- Thu Yên, lát nữa em cứ tùy ý dùng một chiêu đâm móc, một chiêu đâm thẳng, một chiêu móc chân, một chiêu đá thẳng. Được chứ?

- Dạ được! – Lý Thu Yên gật đầu thật mạnh, rồi nói với Tiêu Thần Tâm: - Nhớ cho kỹ, lát nữa tao sẽ dùng bốn chiêu đó!

Cô nói rồi bắt đầu thực hiện các động tác. Tuy rằng chỉ có bốn chiêu, nhưng mỗi chiêu đều dùng lực rất mạnh, mạnh mẽ đến mức có thể nghe thấy tiếng xé gió. Nhất là chiêu đá thẳng cuối cùng, thậm chí giống như là đao lớn luôn vậy. Các học sinh chung quanh thất thế không khỏi kêu to, các nữ sinh 2/9

đã bắt đầu khuyên nhủ Tiêu Thần Tâm----

- Tâm Tâm, làm sao bây giờ? Thực lực của bên kia mạnh quá, bên này chỉ có mình cậu là đệ tử của thầy thôi. Không bằng cậu tìm người khác thay thế đi?

- Đúng rồi á. Lần này thì phiền toái lớn rồi. Sao cậu có thể đánh thắng bên kia được đây?

- Tâm Tâm nhanh nghĩ cách đi. Nói đùa thì thôi, nhưng lần này phải ra sân đánh thật luôn đó!

- Lý Thu Yên đây là tuyên bố muốn đánh cậu một trận rồi! Bọn mình không thể cho nó cơ hội này được!

- Đúng đây đúng đây! Không chém gió chứ, nếu là tớ đánh cô ta á, cô ta chỉ có thể cầu xin tớ thôi nhé. Nếu tớ có vấn đề gì thì cô ta đền không nổi đâu!

Ngược lại là Tiêu Thần Tâm rất yên tâm với những câu nói của Trương Tiểu Kiếm, cười đáp:

- Yên tâm yên tâm đi! Có Kiếm ca ở đây, mọi người sợ gì chứ?

Quả nhiên, bây giờ Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu nói chuyện:

- Tâm Tâm, vừa rồi em có nhìn thấy không? Tới tới tới, thầy sẽ dạy cho em cách thu phục cô ta.

- Dạ thầy, em tới đây! – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào, rồi cười tươi rồi đi qua, hai tay chấp sau lưng, ưỡn ngực, ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Kiếm ca nói đi nào, em phải làm thế nào đây?

Ở góc độ này, Trương Tiểu Kiếm vừa khéo nhìn thấy hết tất cả...

Bự!

Còn trắng bóc!

Còn mẹ nó có mùi thơm!

Nha đầu này quả nhiên là cái thứ hại nước hại dân...

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng, rồi bắt đầu nói với cô: - Nếu là so tài ngay tại chỗ, chúng ta cứ nhảy qua phân sơ cấp đi ha.

Thái Cực, là truyền thừa tối cao của văn hóa cổ điển, mà chìa khóa vàng để bước vào cánh cửa này, chính là trạm trang.

Hiển nhiên, trong trường hợp chỉ bảo ngay tại chỗ thế này thì không có thời gian để luyện ngay từ đầu, cho nên Trương Tiểu Kiếm chỉ có thể lựa chọn những yếu điểm căn bản để dạy cho Tiêu Thần Tâm:

- Thái Cực giả, vô cực nhi sinh, động tĩnh chi cơ, âm dương chi mầu dã... Thái Cực chính là một khối tròn đầy, biểu hiện sự tồn tại của một thể, sau khi bắt đầu có động tác, thì chuyển hóa thành âm dương. Bất kể là mọi thứ trong trời đất, trăng sao mặt trời, đều không thể rời bỏ Thái Cực được. Thân thể của con người là một vũ trụ, trong khoảnh khắc tương tượng, có thể diễn biến ra muôn vàn thế giới...

Hắn nói chuyện, Tiêu Thần Tâm nghe kỹ, vừa nghe vừa nói:

- Thầy ơi, đây có phải là tổng quát của “Âm Dương Lưỡng Nghi Sinh Tứ Tượng Bát Quái Thái Cực Giao Hoan Đại Bi Phú Chi Nhập Môn Thiên” không thể?

- Chính là nó! – Trương Tiểu Kiếm lại chém gió một cách nghiêm trang: - Ban đầu thầy phải học rất lâu mới nhớ kỹ bộ lý luận này đó. Hôm nay em có thể học được bao nhiêu, vậy thì phải xem thử khả năng lĩnh ngộ của em cao tới mức nào. Chúng ta tiếp tục!

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng, nói tiếp:

- Tâm thần bảo vệ huyết đạo, ý niệm xuyên khắp cơ thể, dồn khí xuống đan điền, thân trên đứng thẳng, hai đầu gối hơi gập xuống, thả lỏng hai vai một cách thoải mái...

Hắn vừa nói vừa làm mẫu cho Tiêu Thần Tâm.

- Hoi nâng lên gót chân trái, dồn sức ở má bàn chân, mở hai chân xoay eo, dùng ngón cái chân trái chạm đất, sau đó đứng vững từ từ, dồn trọng tâm vào giữa hai chân. Lúc này tuyến giữa đã trùng hợp với tuyến trọng tâm rồi... Trong hoạt động Thái Cực, thân thể con người dường như xuất hiện một trục thẳng đứng chính giữa vô hình, tất cả động tác của con người đều chuyển động quanh trục giữa đó, bao gồm tự quay quanh mình và quay quanh người khác...

Trương Tiểu Kiếm giảng là những thứ đều có trong kỹ năng [Thái Cực quyền sơ cấp hoàn mỹ] của hệ thống, nhưng nếu là đồ của hệ thống thì đương nhiên sẽ có điểm độc đáo của nó.

Hắn vừa giảng vừa làm mẫu, Tiêu Thần Tâm nhìn xem không hiểu nhưng vẫn cảm thấy thật giỏi! Chung quy những thứ này không thể nào học xong trong tích tắc được. Nhưng sau nửa tháng được Trương Tiểu Kiếm “vận chuyển” nội lực, trí nhớ của Tiêu Thần Tâm vẫn tốt lắm...

- Em nhớ hết rồi thầy. – Tiêu Thần Tâm nói: - Thế thì tiếp theo em phải...

- Tiếp theo thì đơn giản thôi. – Tiêu Thần Tâm nhìn về phía Tất Phi Dương: - Tất lão sư, dù sao thì thời gian tu luyện của đệ tử của tôi còn rất ngắn, lát nữa tôi cần truyền nội lực cho cô bé để phụ trợ một chút, không có vấn đề gì chứ?

Tiêu Thần Tâm: “...”

Vừa nghe vậy, Tiêu Thần Tâm lập tức hiểu, xong!

Trương lão sư thật đúng là xấu xa, vừa rồi còn làm bộ làm dáng lâu như thế, thật ra thì lời này mới là quan trọng nhất cơ...

- Tùy anh thoy. – Tất Phi Dương đâu biết thực lực của Trương Tiểu Kiếm đâu, hắn còn cho rằng Trương Tiểu Kiếm đang đùa giỡn hắn cơ: - Lát nữa anh thích làm gì thì làm đi. Chỉ cần không đích thân ra sân thì muốn làm gì cũng được!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha ở trong lòng ---- Xong hết rồi nhá!

- Tâm Tâm – Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ: - Lát nữa thầy nắm chặt tay em, chuyển nội lực qua. Nửa tháng trôi qua, em đã có chút sức chống cự với nội lực của thầy rồi á. Cho nên lát nữa nhất định phải đứng ổn nhé! Mà đối phương thì không có ưu thế này đâu. Cho nên em hiểu rồi á!

- Dạ hiểu! – Tiêu Thần Tâm gật đầu thật mạnh, trong lòng vui đến nở hoa ---- Chỉ bằng cường độ của nội lực Kiếm ca á, ai đụng vào ai toi mạng nhé!

- Rồi! – Trương Tiểu Kiếm thở một hơi thật dài, rồi thu thế, nói: - Tất lão sư, tôi OK rồi nhé.

Tất Phi Dương cười nói:

- Ồ, thế thì bắt đầu thôi!

Vì thế, hai bên lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Bên kia Lý Thu Yên nắm chặt nắm đấm, bên này thì Trương Tiểu Kiếm nắm nhẹ tay Tiêu Thần Tâm ---- Thật ra thì năng lực dẫn diện của ô Hắc Vũ là MAX, nhưng lúc này thẳng loz nào dùng ô Hắc Vũ thẳng đó đó có nào nhá...

- Tiêu Thần Tâm – Lý Thu Yên cười lạnh: - Thậm chí còn không cần dùng hai tay, mày giỏi lắm đấy!

Tiêu Thần Tâm cười hi hi:

- Đối phó với mày thì chỉ cần một tay là đủ rồi! Tới đây đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Pháo Miệng Quân Thể Trào Phúng!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nghe Tiêu Thần Tâm nói vậy, sắc mặt Lý Thu Yên lập tức âm u, toàn thân giống như là một ngọn núi lửa sắp phun trào vậy.

Không có cách nào khác, Lý Thu Yên xưa nay vẫn luôn là nữ chính trong ngành đấu vật, cho dù là học sinh nam đối mặt với cô cũng không dám sơ sẩy. Nhưng nay Tiêu Thần Tâm lại nói chỉ cần một tay là đủ, sao có thể khiến cô không tức giận cho được?

- Được lắm! Tao phải xem thử xem mày đang làm trò mèo gì! – Thân thể Lý Thu Yên vươn ra trước một cách mạnh mẽ, nắm đấm như sắt đâm về phía Tiêu Thần Tâm, chính là một chiêu đấm thẳng đơn giản.

Nhưng đấm thẳng thì đấm thẳng, tốc độ lại quá nhanh, gần như tạo ra một bóng mờ trong không trung!

Nếu là ngày xưa, Tiêu Thần Tâm đối mặt với kiểu công kích này nhất định sẽ không biết làm sao. Nhưng bây giờ thì khác rồi ---- Tay của cô còn đang

bị Trương Tiểu Kiếm túm lấy nè...

Có cái gọi là “nội lực” truyền qua, cho nên mắt Tiêu Thần Tâm tinh hơn xưa nhiều, nhất là đã trải qua đặc huấn mười lần ngày trước, sức đề kháng đối với điện giật của Tiêu Thần Tâm lại càng tăng lên một ít...

Vì thế, Tiêu Thần Tâm lúc này, cứ như là một chiếc máy phát điện hình người loại nhỏ vậy. Lý Thu Yên đâm một chiêu đâm thẳng này bị Tiêu Thần Tâm chặn lại nhẹ nhàng, sau đó trong nháy mắt, Lý Thu Yên lập tức bị điện lực mạnh mẽ giật đến mức té lăn quay “bùm” một phát!

- Cờ lơ gờ tờ?

Lý Thu Yên hoàn toàn không hiểu ra sao!

Đậu má đó là cái quần què gì vậy?! Tiêu Thần Tâm vừa mới làm gì thế? Sao mình lại cứ như là bị giật điện vậy?

- Nội lực của thầy tao lợi hại không? – Lúc này Tiêu Thần Tâm càng đắc ý, cười hi hi ngoắc ngón tay gọi Lý Thu Yên: - Tới tới tới, tiếp nào tiếp nào honey!

- Tao đáo tin! – Lý Thu Yên uốn người xông lên, lần này là một cú đâm móc!

“Bùm!”

Lại bị Tiêu Thần Tâm ngăn chặn, rồi Lý Thu Yên lại bị điện giật lui về sau ba bước!

“Điểm số khiếp sợ +28! +26! +32...”

Cả đám người xem chung quanh đều sững sờ!

Hai người này đang làm cờ lơ gờ tờ?

Trong mắt mọi người, Lý Thu Yên xông tới mạnh mẽ hung ác, rồi bị Tiêu Thần Tâm đón đỡ, rồi lui mạnh về sau, Tiêu Thần Tâm hoàn toàn không bị cái đó gì cả...

Đậu má đang làm gì thế? Hai con này đang diễn kịch à?!

Thậm chí ngay cả Tất Phi Dương cũng không nhìn nổi, hét lớn:

- Lý Thu Yên, em đang làm gì thế hả? Tấn công! Tấn công đi chứ! Cô ta chỉ là một kẻ mới vào nghề thôi, em sợ cái gì mà sợ?! Em còn tưởng cái thằng kia có nội lực thật sao?!

Bên kia hần rít gào, bên Trương Tiểu Kiếm đương nhiên cũng không thể nhàn rồi được...

- Ai nha, Thu Yên, thầy đã sớm biết em là một nhân tài chưa được khai thác mà. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nói với Lý Thu Yên: - Biểu hiện được đấy, còn thiếu hai chiêu nữa ha. Nếu qua được hai chiêu kia thầy sẽ nhận em làm đồ đệ!

Tiêu Thần Tâm phối hợp rất quyết đoán:

- Đúng đó. Chờ mầy tới đây, tao là sư tỷ đó nha. Mầy cứ yên tâm đi, sư tỷ sẽ rất yêu thương trân trọng mầy đó!

Hai người bọn họ vừa nói câu này, lập tức khiến cho cả sân nổ tung!

- Đậu má! Địch mỵ... Chẳng lẽ Lý Thu Yên là gián điệp xâm nhập vào nội bộ chúng ta?

- Có khả năng có khả năng! Giữa bọn họ nhất định là đã xảy ra giao dịch tiền tình rồi!

- Quá âm hiểm! Thật là quá âm hiểm! Nhất định là được chia hoa hồng không ít rồi!

Cả đám học sinh bắt đầu tưởng tượng bậy bạ, thậm chí còn tưởng tượng đến chuyện giữa Lý Thu Yên và Trương Tiểu Kiếm có phải là đã từng xảy ra loại giao dịch nào đó không thể công khai được... Sức tưởng tượng kiểu này thậm chí còn có thể viết được một cuốn tiểu thuyết...

Ví dụ như “Buông tay em học sinh kia ra”...

Ví dụ như “Thiên Đạo Đồ Thư Quán – Hai ba trăm chuyện không thể nói giữa Trương lão sư và học sinh nữ”...

Đậu má thế thì còn so so cái con kệt ấy...

- Anh... Anh lại dám cướp đệ tử ngay trước mặt tôi! – Lần này Tất Phi Dương thật sự nổi giận rồi, chỉ vào mặt Trương Tiểu Kiếm hét lên: - Có tin tôi báo cáo cho hiệu trưởng để đuổi anh ra khỏi trường học không hả?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey yoo? Không bằng mày thử xem? Xem thử xem lời nói của mày có tác dụng đến gì không?

- Sao? – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi: - Không bằng tôi với anh so đấu thử xem?

- So thì so, bổ sự mày quá cơ! – Tất Phi Dương bước ra trước. Hắn thật lòng không muốn gọi Lý Thu Yến lại đánh nhau với Tiêu Thần Tâm nữa, bởi vì nhìn kiểu dáng vừa rồi, phe Trương Tiểu Kiếm chẳng những chẳng tổn thất tí nào mà còn gom góp được sự ủng hộ không ít. Lỡ như cướp mất đệ tử của hắn thì đúng là mất nhiều hơn được. Thế nên hắn nói ngay lập tức:

- Nói xem, muốn đấu kiểu gì?

Đấu kiểu gì á? Còn cần phải nói nữa sao?

- Đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm nói một cách nghiêm trang: - Tôi dùng nội lực, còn anh muốn làm cái gì thì làm thôi. Nếu thích thì cả đám đều tới hết cũng chơi luôn!

Bằng võ công bây giờ của Trương Tiểu Kiếm á, chỉ sợ không đủ người thôi nhá. Có thể nói là một thắng tới thì đánh một thắng, hai thắng tới thì đánh cả đôi nhá!

Một người đánh cả đám bọn mày thì gọi là solo, cả đám bọn mày bị đánh thì gọi là đánh hội đồng, thích chọn kiểu nào?

- Ngông cuồng! – Tất Phi Dương đầu hiểu bí mật nào đó đâu. Hắn còn cho rằng Trương Tiểu Kiếm đang chém gió, nói ngay lập tức: - Nếu anh đã chém gió lớn như thế, vậy thì hôm nay bọn này đều tới hết! Các học sinh đều lại đây!

- Có!

Cả đám học sinh hoan hô chạy tới ---- Bởi vì không phải khi nào cũng có cảnh tượng đánh hội đồng giáo viên đâu nhá...

Thấy bên này có trò vui, các học sinh lớp 2/9 lập tức sung sướng ----

- Nhanh nhanh nhanh! Kiếm ca sắp ra sân rồi! Cầm di động ra quay lại rồi up lên mạng nhanh lên!

- Up trên web nào đây? Weibo hay là Zuiyou?

- Cái nào mà chẳng được, có gì khác nhau đâu. Mày có thích up lên Kuaishou cũng chẳng ai nói gì đâu!

- Không bằng bọn mình up lên Douyin đi! Chỗ đó đang hot lắm á! Huoshan cũng được nhá...

Cả đám học sinh giờ di động lên cao, chỉ còn chờ xem náo nhiệt.

Triệu Minh cầm di động nhắm ngay vào Trương Tiểu Kiếm. Hắn còn nhớ rõ vụ bị Trương Tiểu Kiếm giật điện nhé, bây giờ hắn chỉ muốn nhìn xem Trương Tiểu Kiếm sẽ bị đánh kiểu gì thôi...

Đám học sinh bên này thì ồn ào náo nhiệt, còn Tất Phi Dương thì vui sướng, thầm nghĩ: “Đã sớm nghe nói học sinh lớp 2/9 chuyên chơi xỏ giáo viên, hôm nay bọn họ lại còn chơi xỏ giáo viên tới mức này, còn bắt ra sân! Quả nhiên là danh bất hư truyền! Hôm nay mình phải phối hợp với bọn nó cho thật tốt mới được, miễn cho sau này bị nhắm vào thì xong đời!”

Nghĩ đến đây, Tất Phi Dương nói to:

- Trương lão sư, mọi người đều là đồng nghiệp, trước khi so đấu, chúng ta phải nói rõ ràng. Đây là cuộc tranh tài về mặt dạy học của hai phe, không phải là ân oán cá nhân. Đến lúc đánh không được, anh đừng có chạy đi mách lẻo đấy!

- Yên tâm đi! – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi: - Tôi biết chứ. Tôi cũng sợ đến lúc đó các anh sẽ đi mách lẻo thôi, thế thì phiền lắm...

Đồ bộ bậc thầy Thái Cực, Pháo Miệng Trào Phúng Quân Thê!

Tăng cừu hận MAX!

Quả nhiên vừa thốt ra lời này, Tất Phi Dương lập tức nổi giận:

- Được được được! Tôi chờ xem anh có thể nổi tới mức nào! Nói đi, muốn đấu kiểu gì?

- Đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Một mình tôi dùng nội lực đấu cả đám các anh. Mọi người cứ việc xông tới đây thôi! Nhưng mỗi người đều phải nắm tay nhau, hiểu ý tôi chứ?

Thế thì còn gì mà không hiểu nữa? Tất Phi Dương nói to:

- Mọi người đều nghe rõ rồi chứ?

Các học sinh đồng thanh đáp to:

- Nghe rõ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Ai nha Tất lão sư, anh thật đúng là ngôi sao may mắn của tôi đây nhá!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe thấy tiếng hô to này, các học sinh lớp 2/9 lập tức biết rõ, chuyện này coi như xong mẹ rồi!

Trước kia bọn họ cũng từng không tin như dzậy đó, rồi đã bị dạy cho một bài học...

Haizzz, người trẻ tuổi, quá too young rồi!

- Trương lão sư, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi. – Tất Phi Dương sung sướng nhảy nhót trước mặt Trương Tiểu Kiếm: - Sao? Khi nào chúng ta bắt đầu?

- Lúc nào mà chẳng được. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Tôi đây đi. Để tỏ vẻ tôn trọng các anh, tôi chỉ cần dùng một tay thôi. Dùng hai tay tôi sợ các anh không chịu nổi. Thật ra thì chủ yếu là vì tôi phải cầm ô che, thứ tốt như thế không thể ném bậy bạ được...

Pháo Miệng Cừu Hận! Năng lực kéo cừu hận MAX!

Tất Phi Dương dẫn theo cả đám học sinh tức đến mức mặt mày xanh như tàu lá chuối. Trương lão sư thật đúng là giỏi chém gió! Sao mà không nói mày chỉ cần dùng một ngón tay thôi?

- Oh, đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm chém thêm một đao rất kịp thời: - Thật ra thì chỉ cần một ngón tay là đủ.

- Được! Tôi chờ xem anh sẽ làm gì! – Tất Phi Dương tức đến mức cười to: - Các học sinh chuẩn bị! Điều tập hợp tới đây!

Cả đám học sinh lập tức tập hợp lại.

Hai tay Tất Phi Dương chồng lên nhau giờ ngang, học sinh thứ nhất cầm cổ tay phải của hắn, rồi học sinh thứ hai cầm lấy tay trái của hắn. Học sinh thứ ba thì cầm lấy cổ tay của học sinh thứ nhất, học sinh thứ tư cầm cổ tay của học sinh thứ hai...

Cứ như thế, một người bắt lấy một người, trong chớp mắt đã hình thành một chuỗi dài, nối tiếp với nhau từng chút từng chút một.

Rồi Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng thò tay phải ra, ngón trỏ đụng vào lòng bàn tay của Tất Phi Dương.

- Tôi bắt đầu nhé. – Trương Tiểu Kiếm chọc chọc: - Mọi người nhớ kỹ, nội lực của tôi có uy lực rất lớn. Nếu mọi người cảm thấy có chỗ nào không thích hợp thì nhất định phải nói ngay đấy.

Tất Phi Dương hừ hừ:

- Rồi rồi, biết, mẹ nó đừng có chém gió nữa mày nhanh...

Rồi sau đó...

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

Cả đám Tất Phi Dương bị giật ngã trong khoảnh khắc, nằm la liệt khắp thảm trải sàn, kêu to ái dù ái dù...

“Điểm số khiếp sợ +5, +12, +16, +22, +28!... +9!”

- Anh... Anh... – Tất Phi Dương lập tức toàn thân không khỏe, nằm trên thảm trải sàn, trợn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm - Đâu mà nó chứ mày... Đây là gian lận! Anh nhất định đã gian lận rồi! Tôi không tin!

Nếu là thằng khác thì cũng dẻo tin được đâu công nhận không?

Thằng này thật sự có nội công cao cmn thâm như thế sao?!

Đám Tiêu Thần Tâm với Đường Văn Dương lại cười sung sướng ---- Ngày xưa bọn họ cũng là như dzậy đó, cũng làm kiểu giống y như dzậy đó, kết quả đương nhiên là Trương lão sư dạy cho một bài học trong chớp mắt rồi...

- Mọi người đã quay lại chưa? – Tiêu Thần Tâm nói: - Còn chờ gì nữa! Nhanh up lên mạng đi!

- Đương nhiên rồi! Tớ đã up lên Kuaishou rồi!

- Tớ up trên Douyin!

- Tớ up Zuiyou, còn up lên Weibo luôn thế!

Tiêu Thần Tâm gật đầu thật mạnh:

- Làm tốt lắm!

Cả đám học sinh ở đó cười hi hi ha ha, vừa quay clip vừa up lên mạng. Còn Triệu Minh thì suýt nữa rơi cảm xuống đất:

- Đâu mà, ông thầy họ Trương này thật sự có nội lực sao?! Không phải là giả à?!

Hắn còn chưa nghĩ kỹ, đám người Tất Phi Dương đã đứng dậy, Tất Phi Dương nói to:

- Giả! Nhất định là giả! Cái ô của anh có vấn đề! Anh bỏ ô xuống rồi nói!

Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm không khỏi mỉm cười ---

Hey yoo, còn chưa bị giật đủ hả...

Được được được, thỏa mãn lắm nhá!

- Haizzz, ô Hắc Vũ ngẫu lời thế này mà... Tâm Tâm – Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi Tiêu Thần Tâm - Cảm giúp thầy nhá.

Tiêu Thần Tâm cười túm túm:

- Dạ vâng.

Rồi bắt đầu sờ soạng...

- Trương lão sư, lại tới lần nữa! – Trực giác nói cho Tất Phi Dương biết, cái ô của Trương Tiểu Kiếm nhất định là có vấn đề! Nếu không thì vì sao hắn vẫn luôn không chịu bỏ xuống? Chỉ cần bảo hắn bỏ ô xuống thì đơn giản hơn rồi, he he he...

- OK. – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu, rồi lại thò tay ra: - Thế chuẩn bị nhé...

- Tôi đi tôi đi! – Tất Phi Dương đắc ý: - Âm mưu của anh đã bị tôi phát hiện rồi nhé tôi nói cho anh biết...

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

Cả đám Tất Phi Dương lại bị giật điện ngã xuống trong chớp mắt, lại nằm la liệt trên thảm trải sàn, kêu to ái dù ái dù...

“Điểm số khiếp sợ +36! +52! +34...”

Trương Tiểu Kiếm cười muốn điên luôn ---- Làm hai phát như thế đã có hơn ba ngàn điểm số khiếp sợ luôn rồi!

Ai nha Tất lão sư, anh đúng là ngôi sao may mắn của tôi đấy nhá!

Sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế được! Trương Tiểu Kiếm nói:

- Tất lão sư, vừa rồi tôi cảm thấy tôi dùng nội lực hơi quá mức. Không bằng tôi giảm bớt chút đi... Ah Tất lão sư, sao anh lại bỏ đi thế? Tất lão sư quay lại cái nào!

Tất Phi Dương bước đi nhanh hơn ---- Thằng ngu mới ở lại ấy. Ở lại để cho mày giật qua năm mới luôn hả?!

Thấy Tất lão sư Tất Phi Dương đã bị Trương Tiểu Kiếm dọa đến mức bỏ chạy, các học sinh như rần mất đầu, hơn nữa lúc trước xác thực là bị giật điện hơi thể thảm, cho nên cả đám cũng sợ hãi.

- Làm sao đây? Bọn mình nên ở lại hay là bỏ đi luôn. . .

- Mà hỏi tao tao biết hỏi ai đây?

- Trương lão sư đáng sợ quá, thật sự có nội lực kia! Chẳng trách lần này lớp 2/9 lại có thể lấy được hạng nhất. . .

- Đừng nói nữa, nhanh chạy thôi, ở lại càng mất mặt!

Các học sinh càng nghĩ càng sợ hãi, bây giờ không đi, ở lại toét đời sẽ gặp bị kịch nhé! Thế là trong nháy mắt, tất cả mọi người đều phấn sạch. Chưa được mấy phút, cả cái sân vận động đã trống không còn lại chẳng ai. . .

Đáng nói là, Nhậm Nghị cũng muốn phấn, nhưng lại bị Đường Văn Dương túm lại. . .

- He he he, muốn chạy hả? – Đường Văn Dương cười dữ tợn bẻ khớp tay: - Lúc trước mày trâu bò lắm mà nhỉ? Còn nói thi thố xong rồi chờ tao ở đây. Bây giờ tao đến rồi đây, mày định làm gì đây? Hừm?

Nhậm Nghị sợ đến mức mềm hết cả chân!

Nam sinh lớp 2/9 đều ở đây hết á! Một mình hấn cho dù có là thần tiên thì cũng đéo chơi được nhiều thắng như thế đâu á!

Hắn lại không có nội lực, nhất định là bị hội đồng thôi!

- Trương lão sư! – Dù sao thì Nhậm Nghị vẫn là một thằng thông minh, chợt ôm chặt lấy đùi Trương Tiểu Kiếm, hét to: - Trương lão sư nhận em đi! Sau này em chính là đồ đệ của thầy!

Đường Văn Dương: “...”

Tiêu Thần Tâm: “...”

Học sinh lớp 2/9 và các quần chúng khán giả còn chưa rời đi: “...”

- Ai nha, thật lòng ngại quá cơ... - Trương Tiểu Kiếm nhận lấy ô che, hừ hừ: - Con người tôi nhận đồ đệ đều xem tài năng nhé tôi nói cho cậu biết. Nếu không thì cậu muốn, muốn là làm được sao... Ah cậu học sinh này, tôi thấy cậu có khung xương kỳ lạ tư chất khác thường, thật là thiên tài học võ. Nếu như không nhận thì đáng tiếc quá đi. Haizzz, sơ sơ thôi, một tháng năm ngàn thôi. . .

Đường Văn Dương: “...”

Tiêu Thần Tâm: “...”

Học sinh lớp 2/9 và các quần chúng khán giả còn chưa rời đi: “...”

Cái thứ không có tiết tháo nhà ngươi!

Thật sự muốn nhận nó luôn à!

- Kiếm ca! Em tới trước! – Đường Văn Dương nổi giận: - Cho dù thầy muốn nhận hắn, nhưng em cũng phải làm sư huynh!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey yoo, tiền đến thật đơn giản quá cơ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: “Thú vị? Có thể ăn được sao?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm đứng đó, nghe thế cười híp con mắt!

Đường Văn Dương nói câu này có nghĩa là gì? Có nghĩa là lại thêm ba ngàn tệ công nhận hông?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm hắng giọng nhẹ một cái rồi nói: - Thầy xem tư chất của em, xác thực là tốt hơn Nhậm Nghị một tí. Bằng tư chất của em thì dư sức làm đại sư huynh trong môn phái của thầy.

Nhậm Nghị: "..."

Thầy không thể làm thế được!

- Ha ha! Thế thì quyết định vậy nhé! - Đường Văn Dương cười to rồi nhìn Nhậm Nghị nói: - He he, Nhậm Nghị, lần này tao hỏi mày có phục không?

- Đờ cờ mờ nhà mày, đương nhiên là đeo phục rồi! - Nhậm Nghị hét to: - Mày dựa vào đeo gì mà đòi làm sư huynh của tao?

- Dựa vào gì á? - Đường Văn Dương nghiêm trang đã kích hắn: - Chỉ dựa vào ván cược của chúng ta. Mười ngàn tệ, mày đã biết là ai đặt cược rồi đấy!

Ván cược! Mười ngàn tệ!

Nhậm Nghị quỳ trong khoảnh khắc!

- Văn Dương ca! - Nhậm Nghị sụt khóc thành tiếng: - Văn Dương ca tha cho em đi... Chuyện giữa chúng mình, anh thấy...

Khi đó hắn mở kèo một ăn trăm lận! Lần này nếu bắt hắn trả thì phải là một triệu cơ! Một học sinh cấp 3 như hắn đào đâu ra chừng đó tiền?

- Xí, mày biết rõ là được rồi. - Đường Văn Dương cười lạnh: - Nể tình mọi người đều là bạn cùng trường, tao cho mày một cơ hội. Chuyện tối nay mày hiểu rồi đấy, bao ăn uống chơi gái...

Hắn vừa nói xong câu này, lỗ tai Trương Tiểu Kiếm dựng thẳng lên trong chớp mắt!

Bao ăn bao uống bao chơi gái!

Hey yoo, hay lắm!

- Đường Văn Dương... - Sắc mặt Tiêu Thần Tâm sa sầm: - Mày vừa nói cái gì đấy?

- Há? Không có gì, không có gì. - Đường Văn Dương lau mồ hôi lạnh, vội nói: - Tớ vừa nói là bao ăn uống chơi bời, ha ha ha ha...

- Kiếm ca! Không đúng, sư phụ! - Lần này thì Nhậm Nghị không thể không cụp đuôi. Một triệu nhé! Quyết đoán lựa chọn ôm đuôi Trương Tiểu Kiếm - Tối nay có bận gì không? Chúng ta đi ăn, rồi karaoke, rồi tắm sauna. Em bao!

Cái đệt, thế mà còn phải nữa sao thẳng loz?

Cho dù là trời sập cũng không thể từ chối nhá...

- Ai nha, làm giáo viên của các em, nếu nhận lời chiêu đãi của học sinh thì có vẻ không được tốt lắm... - Trương Tiểu Kiếm hắng giọng nhẹ một phát, không đồ mặt không hoảng hốt nói: - Nhưng mà áy, nếu từ khước cạnh Thái Cực mà nói áy, đồ đệ biểu cho sư phụ một bữa như thế thì còn có thể chấp nhận được sơ sơ. Tối nay chúng ta gặp nhau lúc mấy giờ?

Cả đám học sinh che miệng sung sướng ---- Kiếm ca thật đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo ý....

Muốn đi thì cứ nói thẳng việc đeo gì cứ phải kiếm cơ...

- Sáu giờ tối nay! - Đường Văn Dương sắp xếp luôn: - Chúng ta tập hợp ở cổng lớn công viên Thanh Niên. Mọi người đều về nhà thay đồ đi nhá. Thuận tiện cầm phiếu điểm của bọn mình cho bố mẹ nhìn xem. Đừng quên đấy!

- Không thành vấn đề!

- Ha ha ha! Phải thế rồi!

- Đó là đương nhiên!

Thay đồ là chuyện nhỏ, mà cho ông bố bà mẹ xem phiếu điểm của mình, khiến bố mẹ vui sướng mới là lẽ phải nhá!

Nói kiểu gì thì trước kia bọn gấu con này vẫn luôn xếp hạng bét cả khối, nay lại đột nhiên được hãnh diện, nếu không khoe khoang thì mới gọi là không bình thường nhá!

Thế nên hoạt động buổi tối đã được quyết định!

...

Tiêu Thần Tâm trở về nhà, nhảy nhót lên lầu, vào phòng mình, nhào lên chiếc giường lớn khổng lồ mềm mại giữa bốn cây cột lớn bọc da thật, lăn qua lăn lại, vừa lăn vừa cười, thầm nghĩ: “Kiếm ca thật đúng là thú vị, đùa giỡn cho bọn kia quay mòng mòng luôn, hi hi!”

Nhà cô nằm ở một khu biệt thự xa hoa khác trong thành phố Thiên Kinh, tuyệt đối là kiểu nhà lớn mà những người thuộc tầng lớp trên mới ở nổi. Không nói có khác, chỉ riêng là người giúp việc, cả tòa biệt thự này đã có ba người.

- Tôi nay mặc bộ nào mới được nhi...?

Tiêu Thần Tâm vừa lựa chọn quần áo vừa hát, cầm một bộ raướm thử, không hài lòng lại thay bộ khác.

Lại cầm ra một bộ khácướm thử, lại không hài lòng, lại đổi...

- Tâm Tâm. Sao hôm nay con vui vẻ thế? – Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, rồi một giọng nữ dịu dàng nói: - Bác gái nói con vừa về nhà là chạy về phòng ngay, còn ca hát, sao vậy?

- Mẹ! – Tiêu Thần Tâm mở cửa phòng, lập tức có một người phụ nữ trung niên đáng người đẹp để làn da trắng nõn bước tới, chính là mẹ ruột của Tiêu Thần Tâm, Lâm Vạn Đồng.

Nói không khoa trương một chút nào, diện mạo của Tiêu Thần Tâm được kế thừa ít nhất là 70% từ mẹ của cô, cho nên có thể thấy được bề ngoài của người phụ nữ trung niên này trẻ tuổi đến mức nào.

- Xem Tâm Tâm nhà mình ăn diện nè. – Lâm Vạn Đồng dịu dàng nhìn Tiêu Thần Tâm, sửa sang lại sợi tóc bên tai cô, cười nói: - Giờ cũng biết trang điểm rồi à?

- Mẹ đừng trêu chọc con nữa! – Tiêu Thần Tâm không chịu, vặn vẹo trong lòng Lâm Vạn Đồng, nói: - Lần này thi tháng con thi đạt thứ mười lăm toàn khối, lớp bọn con lại càng được hạng nhất cả khối đó nha! Cho nên tối nay mọi người quyết định chúc mừng một bữa! Đi ăn tiệc lớn, rồi đi hát Karaoke các thứ...

Có câu nói là “không ai hiểu con gái bằng mẹ”, Tiêu Thần Tâm vừa nói xong, Lâm Vạn Đồng lập tức bật cười:

- Liên hoan là chuyện nhỏ, nhưng có thể khiến Tâm Tâm nhà mình coi trọng như thế, nhất định là vì có thiếu gia nhà nào làm cho Tâm Tâm nhà mình rung động rồi đúng không?

- Không có đâu! – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm vừa soi gương vừa nói: - Mẹ, mẹ thấy con mặc thế này có đẹp không? Giáo viên chủ nhiệm mới của lớp con rất giỏi đó! Đây là lần đầu tiên con được gặp thầy ấy ở ngoài trường học mình đó!

- Giáo viên chủ nhiệm mới của lớp mấy đứa á? – Vừa nghe thế, Lâm Vạn Đồng biết ngay là Tiêu Thần Tâm có cảm giác với giáo viên chủ nhiệm lớp rồi, hỏi ngay: - Mặt mũi thế nào? Hoàn cảnh gia đình thì sao? So với Đường Văn Dương lớp con thì thế nào?

Đường Văn Dương lớp 2/9 xem như là trùm trong đám nam sinh, tuy rằng không thể so được với nhà Tiêu Thần Tâm, nhưng cũng xem như là nhân vật hotboy của trường, cho nên Lâm Vạn Đồng biết rõ hẳn.

- Ừm... Sơ sơ thôi. – Nói đến đây, Tiêu Thần Tâm lập tức lấy di động ra cho mẹ cô xem: - Nè, đây chính là giáo viên chủ nhiệm lớp bọn con đó! Con chụp trộm đó! Không biết hoàn cảnh gia đình cụ thể như thế nào, nhưng thầy ấy có quen với chú Trương Trương Thiệu Phong đó!

- Đây... – Lâm Vạn Đồng vừa thấy, không khỏi nhủ mảy: - Tâm Tâm à, người này... Mẹ cảm thấy không được đâu.

- Sao lại không được nha? – Tiêu Thần Tâm nghiêng đầu nhìn bà: - Con thấy ổn mà. Tốt bụng, cũng rất thú vị, hi hi, còn biết võ công nữa!

- Thế thì có tác dụng gì? – Lâm Vạn Đồng lắc đầu nhẹ nhàng: - Muốn xứng với Tâm Tâm nhà mình, ít nhất cũng phải là công tử của chủ tịch công ty lớn nào đó, hơn nữa còn phải có khuôn mặt có dáng người có bằng cấp... Xem giáo viên chủ nhiệm lớp con á, mẹ cảm thấy không được. Cấp bậc tổng thể quá thấp.

- Con không quan tâm đâu! – Tiêu Thần Tâm chu miệng: - Mẹ chỉ biết coi trọng ngoại hình rồi gia thế các thứ thôi! Dù sao thì con cảm thấy thầy ấy thú vị lắm! Không nói chuyện với mẹ nữa, con đi ra ngoài đây. Tối nay có lẽ con sẽ về muộn đó nha! Đến lúc đó con sẽ gọi Băng tỷ về chung, mẹ không cần lo lắng đâu á!

- Haizzz... – Nhìn Tiêu Thần Tâm nhảy nhót chạy đi, Lâm Vạn Đồng thở dài khe khẽ: - Thú vị? Có thể ăn được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Có tin tao phát công không hả?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cùng lúc đó, trên mạng internet náo nhiệt.

Lại xuất hiện một topic “Xuất hiện cao thủ Thái Cực mạnh nhất, nội lực có thể đánh bại hai mươi mấy người!”. Topic này vừa ra mắt, lập tức hấp dẫn sự hứng thú của netizen.

“Tao đang coi ở trên lớp, suýt nữa thì cười thành tiếng luôn...”

“Xem nội lực cỡ này, không có ba năm mười năm kinh nguyệt không đều là tuyệt đối không thể luyện được đâu nhá!”

“Các diễn viên: Vì chân gà đêm nay! Lại ra sức thêm đi! Nhảy thêm mấy phát, động tác khoa trương hơn nữa!”

Đó đều là những comment từ các netizen coi như tốt bụng, lại càng có một số người chỉ ngai thiên hạ không loạn, dứt khoát tag Từ Đại Đông: “@Từ Đại Đông Chuyên Đánh Những Thằng Giả Mạo: Thánh Đánh Giả nhanh xuất hiện nào, đối thủ mạnh nhất của bác đã ra mặt rồi nè!”

Sau đó Từ Đại Đông lập tức đáp lời ----

Từ Đại Đông Chuyên Đánh Những Thằng Giả Mạo: “Đừng có gọi tôi vì những thằng mèo chuyên thuê diễn viên đóng kịch kiểu đó. Nếu thế thì tôi mệt chết!”

....

Sáu giờ tối, khi Trương Tiểu Kiếm vừa đi bộ tới cổng lớn công viên Thanh Niên, vừa liếc nhìn đã thấy đám học sinh lớp mình.

Dù sao thì đám học sinh này đều là phú nhị đại với bạch phú mỹ, tuy diện mạo không thể so sánh được với các hotboy hotgirl trên phim truyền hình, nhưng đều không tiếc tiền cho việc ăn diện. Nam sinh đều mặc âu phục, đeo caravat, quần skinny. Còn nữ sinh thì cả đám lại càng trang điểm xinh đẹp...

Nhất là Tiêu Thần Tâm đứng giữa đám người. Cô mặc một chiếc áo khoác ngắn màu hồng nhạt, bộ ngực căng tròn, eo nhỏ mảnh khảnh, bên dưới mặc một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, lộ ra cặp đùi cực dài cực đẹp. Dưới ánh nắng chiều tà, làn da trắng nõn lóng lánh trong suốt, chân đi một đôi giày cao gót màu trắng thời trang.

Mà bộ quần áo cô đang mặc đều là những nhãn hiệu xa xỉ mà cô có ý lựa chọn, chỉ cần đứng ở đó đã có thần thái của một siêu mẫu rồi.

Nhìn cả đám như thế, nếu lại hét lên câu “Các chị em tiếp khách”, vậy thì toẹt đối sẽ khiến đám đàn ông xung quanh đang nhìn lên các cô nàng phải hét lên rồi xông tới...

- Mọi người đến sớm thế. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm đi tới chào hỏi: - Đến bao lâu rồi?

- Chỉ có thầy là đến muộn nhất thôi! – Tiêu Thần Tâm lập tức chu môi nói: - Trong cuộc gặp mặt quan trọng như thế mà thầy lại là người cuối cùng đến muộn. Thầy cảm thấy xứng đáng với sự chờ đợi của bọn em sao?

Cô vừa nói xong câu này, mọi người xung quanh lập tức phụ họa ----

- Đứng đây đứng đấy! Thầy làm thế là không đúng nhé!

- Với tư cách là một người thầy, một người làm vườn quang vinh của Tổ quốc, sao thầy có thể muộn được chứ?

- Chẳng nhẽ lương tâm của thầy lại không đau đớn chút nào sao?

Nghe lời chỉ trích của các học sinh, Trương Tiểu Kiếm không đỏ mặt không thở gấp nói:

- Nói nhảm ít thôi, có tin tao phát công ngay tại chỗ không hả?

Mọi người im lặng trong khoảnh khắc...

Sợ quá đề!

Kiểm ca thật sự sẽ phát công đó tao nói cho mày biết!

- Kiểm ca! – Lúc này, Nhậm Nghị đi tới nói: - Em đã sắp xếp nơi ăn uống xong rồi. Em có quen với giám đốc của một hộp đêm, là hàng xóm của em, đã nói rõ với em rồi. Phòng tuyệt đối đủ lớn, đầy đủ rượu bia, còn kèm theo đồ ăn. Chúng ta cứ đi qua đó, vừa ăn vừa chơi, thế là tuyệt nhất!

Trương Tiểu Kiểm: “...”

Bọn mày bé bằng cái lỗ mũi mà đã bắt đầu uống rượu rồi à?

- Nói trước nhé. – Trương Tiểu Kiểm hừ hừ: - Tôi nay có chơi thì chơi, nhưng không được uống rượu, không thì hình phạt đang chờ!

Cả đám rừng mình ớn lạnh ---- Kiểm ca thật đáng sợ!

- Rồi, mọi người xuất phát thôi! – Đường Văn Dương cầm đầu đám nam sinh cho nên đương nhiên sẽ đảm nhiệm chức vị tổ chức kỷ luật, lập tức lên tiếng: - Ba người một xe. Chúng ta qua đó thôi! Nhậm Nghị dẫn đường!

Dầu sao thì đều là phú nhị đại, hầu như mỗi người đều có xe riêng.

Trong số nữ sinh, Tiêu Thần Tâm lái chiếc Porsche Panamera đẳng cấp nhất. Đường Văn Dương thì lái một chiếc Porsche Cayenne, phiên bản 4.8, giá chừng hai triệu!

Quan Bằng Phi đi Audi R8. Nhất là chị đại Phương Dịch Băng, con gái này dứt khoát lái một chiếc Hummer đã không còn sản xuất nữa. Nghe nói đây quả sinh nhật mà ông bố tặng khi con nhóc 16 tuổi...

Trương Tiểu Kiểm nhìn mấy đứa này đều đi lấy xe, phải nói là buồn bực nha.

Bà mẹ nó, người ta đều có siêu xe đi, chỉ có mình mình vẫn đi bằng xe hăng cái...

- Thầy ngồi xe em đi thầy! – Tiêu Thần Tâm lái xe chạy tới, hạ cửa kính xe xuống cười nói: - Xe của em cũng coi như là rộng rãi á, hi hi.

- Thế thì tốt quá. – Trương Tiểu Kiểm cười hi hi kéo cửa xe ra: - Ai nha, đây là lần thứ hai ngồi xe em đấy nhì. Quả nhiên, xe ngon có khác...

Mọi người lên xe rất nhanh, cả đám học sinh cấp 3 tru réo lên, đi thẳng tới hộp đêm “Góc Rẽ Hoàng Thành” trong miệng Nhậm Nghị.

Với tư cách là đề đô của quốc gia, thành phố Thiên Kinh đương nhiên sẽ không thiếu những nơi như là hộp đêm.

Khi đám người Trương Tiểu Kiểm đến, hộp đêm Góc Rẽ Hoàng Thành đã đèn đuốc rực rỡ.

Một hàng dài PG mặc váy dài mang tất chân đứng trong đại sảnh, dung mạo đều xinh đẹp trở lên, rất nhiều người đều là nữ sinh của các trường học gần đây đi làm thêm, vừa thấy cả đám bước vào lập tức đồng loạt khom người chào hỏi.

Hiển nhiên, tuy rằng đám học sinh này không lớn tuổi, nhưng đều được trải đời hết rồi, đối mặt với cảnh tượng như vậy cũng chẳng có cảm giác gì lạ thường cả.

Ngược lại là Đường Văn Dương vừa bước vào nơi này lập tức cảm thấy không khỏe lắm. Mọi người còn không hiểu sao, nhưng chờ đến khi một nhân viên phục vụ đi ngang qua, chợt cả đám cười như điên đại----

- Ha ha ha ha ha ha! Đại Đường, mày mặc đồ giống y chang nhân viên phục vụ kia! Ha ha ha ha ha!

- Cười bẻ bụng luôn! Đường Văn Dương, mày đúng là quá may mắn nhá!

- Đường Văn Dương, lát nữa mày phụ trách bưng trà đổ nước nhá con...

Sắc mặt Đường Văn Dương tái mét, nhìn Nhậm Nghị bằng ánh mắt hung tợn:

- Nhậm Nghị! Đệt con mẹ mày chờ đấy nhá! Mày cố ý đúng không?

Nhậm Nghị cũng oan ức lắm cơ:

- Tao đâu có biết đâu. Hơn nữa sao tao biết hôm nay mày sẽ mặc đồ gì chứ?

- Nói nhảm ít thôi! – Đường Văn Dương nổi giận dùng đũa: - Hãy đợi đấy! Chờ về trường học rồi xem tao xử mày thế nào!

Một đám thiếu niên thiếu nữ vui cười đùa giỡn với nhau trong đại sảnh, đúng lúc này, giám đốc tiền sảnh xuất hiện nghênh đón.

- Ah yoo, Nhậm thiếu đã đến rồi, nhanh mời vào trong. – Giám đốc tiền sảnh cười ha ha chào đón: - Quả nhiên là có không ít người nhì. Tôi đã sắp xếp phòng cho ngài rồi. Là phòng Chu Tước xa hoa nhất, có thể chứa được năm mươi người đồng thời vui chơi giải trí, cũng đã chuẩn bị ăn uống sẵn sàng

rồi. Góí 8888, tổng cộng sáu góí, tặng kèm bàn trái cây, nhưng còn rượu bia ấy...

Giám đốc tiền sảnh nói đến đây, hơi do dự:

- Ngài đặt một lọ 2004 Chateau Lafite Rothschild 18888 đã bị một vị khách quý bao hết rồi. Cho nên ngài xem...

- Gì? Bao hết á? – Vừa nghe vậy, Nhậm Nghị lập tức không chịu: - Lúc trước đã nói xong rồi mà! Hôm nay tôi muốn mời các bạn cùng trường ăn một bữa! Không có rượu thì còn làm ăn được gì nữa?

- Nhưng... – Giám đốc tiền sảnh nghe thế cũng khó xử, nhưng vấn đề là đào đâu ra một lọ 2004 Chateau Lafite Rothschild ngay bây giờ được đây?

Thế nên hần do dự nói:

- Hay là Nhậm thiếu ngài rộng lượng, đổi loại khác?

- Còn loại nào ngang với nó nữa? – Nhậm Nghị hỏi.

- Còn có mấy loại 8888. – Giám đốc tiền sảnh suy nghĩ rồi nói: - Nhưng cũng không còn nhiều lắm, chỉ dư năm bình. Thấp hơn nữa là 5888...

- Gì mà thâm vậy? – Nhậm Nghị nghe thế không khỏi sốt ruột.

Cũng không trách được hần. Ván cược kia khiến hần bị thua cả triệu bạc. Tuy rằng Đường Văn Dương đã nói không cần trả nhiều như thế, nhưng ít nhất cũng phải trả được hai ba trăm ngàn.

Nếu mời đi ăn uống mà chỉ tiêu mấy chục ngàn, thế thì mất hết cả mặt mũi.

- Thế là được rồi. – Trương Tiểu Kiếm thấy mọi người đều lúng túng, lập tức cười nói: - Dù sao đối với tôi mà nói thì loại rượu hai chục ngàn cũng không khác loại rượu hai ngàn là mấy, cứ thế là được. Hôm nay mọi người chỉ cần chơi vui vẻ là đủ rồi.

- Vâng vâng! – Giám đốc như được tha tội, vội vàng dẫn mọi người đi vào phòng riêng trước: - Mọi người đi theo tôi.

Giống như lời nói của giám đốc, phòng Chu Tước đúng là đủ lớn. Chỉ xem chiếc sofa thật dài kia, hoàn toàn đủ để cho bốn năm chục người ngồi vào.

Các học sinh đang ở trong lứa tuổi thích chơi bởi quậy phá. Vừa vào phòng, lập tức ồn ào:

- He he he, có đứa nào tới một bài không thế?

Vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp tươi trẻ bước đến trước micro, chính là Tiêu Thần Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: “Lặng lẽ hỏi thầy giáo, Tâm nhi có đẹp không...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tiêu Thần Tâm mặc một bộ váy áo màu hồng nhạt, tươi tắn đứng trước micro, hắng giọng trước rồi nói:

- Mọi người im lặng cái nào, nghe tớ nói đã nhé.

Lúc này, Tiêu Thần Tâm quả thật đẹp như tinh linh trong trần gian. Cô vừa mới 18 tuổi, đang ở trong lứa tuổi thanh xuân tươi đẹp hết sức, nay lại đứng ở đó, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Cả phòng yên tĩnh trong chớp mắt.

Quan Bằng Phi ngơ ngác nhìn cô, lăm lăm

- Tâm Tâm càng ngày càng xinh đẹp...

- Các bạn cùng lớp thân yêu! – Tiêu Thần Tâm mỉm cười nói: - Lần này tất cả học sinh chúng ta đều có thể đến đây chơi, mọi người nói xem, công lao của ai lớn nhất?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má còn cần phải hỏi nữa à?

Nhất định là Trương lão sư Trương Tiểu Kiếm Tesla Trooper rồi!

Mọi người hãy ra sức ca ngợi tao đi!

Sau đó cả đám đồng thời kêu la:

- Tiêu Thần Tâm!

- Băng tỷ!

- Văn Đình!

- Áo Ba Lư!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má tui mày cố ý!

Mấy đứa nhỏ cười hi hi ha ha nằm la liệt, Tiêu Thần Tâm đỏ mặt đứng trước micro nói:

- Cảm ơn mọi người. Nhưng bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé. Mọi người trả lời lại nào, công lao của ai là lớn nhất dạ?!

Lúc trước đã đùa giỡn rồi, cho nên lần này mấy đứa nhỏ đều đáp rất đồng thanh, mọi người đều kêu khàn cả giọng ----

- Trương lão sư!

- Trương lão sư!

- Trương lão sư!

Sau những tiếng hét to này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm.

Nói thật, từ khi bọn này tụ tập một chỗ đến nay, thật đúng là lần đầu tiên đồng lòng như vậy đấy.

- Ai nha ai nha... – Những tiếng hét đồng thanh không khỏi khiến Trương Tiểu Kiếm ngượng ngùng, da mặt dày đến thế rồi mà vẫn không thể tránh khỏi hơi đỏ lên: - Thật lòng không dám nhận, không dám nhận. Đó là việc thầy phải làm mà...

Nhưng trong lòng vẫn thích lắm cơ!

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Anh mày thật là không phí công sức dạy bọn gấu con này!

- Mọi người. – Tiêu Thần Tâm nói tiếp: - Nói thật, trước kia thành tích của lớp chúng ta vẫn không tốt, tớ còn bỏ cuộc rồi cơ. Nhưng không ngờ lần này lớp chúng ta lại có thể lấy được hạng nhất! Hạng nhất đó! Tớ nằm mơ cũng không dám mơ tới! Mọi người nói xem, chúng ta nên làm thế nào đây?

“Phản phật!”

Tất cả học sinh trong lớp đột nhiên đều đứng dậy, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề trước mặt Trương Tiểu Kiếm, rồi đồng thời cúi đầu.

- Cảm ơn Trương lão sư!

Trong khoảnh khắc đó, Trương Tiểu Kiếm chợt cảm thấy, thật ra thì mấy đứa nhỏ này rất tốt, tuy rằng xuất thân giàu có, cả đám đều nghịch ngợm phá phách, nhưng ít nhất thì tam quan của bọn họ còn chưa có lệch lối.

- Mọi người nhanh ngồi xuống đi. – Trương Tiểu Kiếm vội vẫy tay gọi mấy đứa nhỏ ngồi xuống: - Mấy đứa làm thế khiến thầy xấu hổ quá. Hôm nay chúng ta chỉ cần vui vẻ chơi bởi thôi ha. Làm thế thầy cảm thấy khó xử thế nào ấy...

Thời gian đứng đắn ngắn ngủi trôi qua, cả đám học sinh lại ngồi xuống trêu chọc lẫn nhau. Đường Văn Đình ngồi vào bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, cười nói:

- Cảm ơn thầy.

- Khách khí thế làm gì? – Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn cô rồi hỏi: - Sao không thi 0 điểm?

- Bây giờ em cũng là một thành phần của lớp mà. – Đường Văn Đình đáp lời rất đương nhiên: - Không thể cản trở được chớ.

Nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi nhẹ nhàng.

Có câu nói này của Đường Văn Đình, xem ra đứa bé suốt nửa bị tự kỷ lúc trước đã hoàn toàn khôi phục bình thường lại rồi.

- Mọi người im nào! – Tiêu Thần Tâm còn đang đứng trên sân khấu nói: - Tiếp theo, tớ muốn tặng cho Trương lão sư đáng yêu nhất tốt bụng nhất chơi giỏi nhất của chúng ta một bài hát. Mọi người nói xem, bài hát nào mới phù hợp đây?

Thấy Tiêu Thần Tâm muốn ca hát, mọi người lập tức chọn bài ----

- “Mỗi khi đi qua cửa sổ của thầy”!

- “Lớn lên em sẽ trở thành thầy”!

- “Hãy để chúng ta cùng chèo thuyền”!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sao đột nhiên đi chơi ở hộp đêm mà lại biến thành đại hội cảm ơn thế này? Nhảm kịch bản mẹ rồi các cháu ơi!

Tối hôm nay, mọi người không phải là nên ăn uống rồi chơi bời bung lụa sao...

Trương Tiểu Kiếm đang nghĩ vậy, nhưng hần nhanh chóng biết ngay rằng, hần suy nghĩ nhiều quá...

- Mấy bạn đừng có quê mùa như thế chứ! – Tiêu Thần Tâm tức giận: - Tớ mới không hát mấy bài đó đâu nhá!

Rồi ánh mắt cô bé sáng ngời nhìn Trương Tiểu Kiếm, chợt cười nói:

- Trương lão sư, tặng cho thầy một bài “Nữ Nhi Tình”!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má! Dừng lại! Không phải bài nào cũng hát được đâu nha!

Tụi mày vẫn còn là học sinh đó! Còn trẻ tuổi như thế! Mới mười tám thôi nhá! Hát bài đó trong hoàn cảnh thế là thì tao chống đỡ không nổi đâu!

Quan trọng nhất là anh mày dẻo phải hòa thượng!

Vấn đề là tuy rằng Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ như thế, nhưng âm nhạc đã vang lên rồi...

Nữ Nhi Tình có thể nói là một trong những bài nhạc phim kinh điển của bộ phim Tây Du Ký năm 86. Ngày xưa, bài hát này đã từng khiến bao nhiêu nam nữ trẻ tuổi điên đảo vì nó.

Nếu là một bài hát cũ xưa khác, còn lớn tuổi hơn cả Tiêu Thần Tâm, chưa chắc cô đã biết hát. Nhưng mà không thể chịu đựng được là khi Tây Du Ký năm 86 đã chiếu đi chiếu lại cả ngàn lần, có không muốn biết cũng khó nhé...

Thế nên bắt đầu cất giọng ca ----

“Đôi uyên ương đậu đôi bướm bay, cảnh xuân đầy vườn khiến người say.”

“Lặng lẽ hỏi thầy giáo, Tâm nhi có đẹp không, Tâm nhi có đẹp không...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, mày hát thì hát thôi, mày còn sửa lời bài hát là có ý gì?!

Còn ‘lặng lẽ hỏi thầy giáo’ nữa chớ... Mày hỏi thế là lặng lẽ há?!

Rõ ràng là giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt dân chúng trong thiên hạ...! Học sinh cả lớp đều nghe thấy hết rồi nhá!

Còn ‘Tâm nhi có đẹp không’ nữa chớ... Đờ mờ nó, đây hiển nhiên là một câu hỏi toi mạng rồi! Nói đẹp nhé, không ỏn lăm đầu. Nhưng nói không đẹp nhé, mắt anh mày đâu có mù đâu...

Trương Tiểu Kiếm buồn bực đến mức muốn vùi đầu vào chân cho xong chuyện. Tiêu Thần Tâm còn đang hát, còn hát rất nghiêm túc ----

“Đừng nói đến vương quyền phú quý, đừng sợ hãi giới luật thanh quy. Chỉ mong trời đất lâu dài, ở cạnh người thương mãi mãi...”

Chọn bài hát này thật đúng là tuyệt diệu nhá! Nghe thử mà xem, đừng nói vương quyền phú quý đừng sợ giới luật thanh quy, hiển nhiên là đang ám chỉ quan hệ giữa mình và Tiêu Thần Tâm!

Hôm nay con nhóc này đã sớm có mưu đồ rồi!

Các nữ sinh còn đang không tìm không phôi la hét ở bên dưới:

- Ha ha ha ha ha ha! Tâm Tâm tỉnh tò! Tâm Tâm tỉnh tò!

Trương Tiểu Kiếm đã triệt để không còn lời nào để nói nữa!

Đậu má nó nếu như bị lan truyền lên internet thì mình coi như là làm xong trách nhiệm thầy giáo mẹ rồi...

- Thầy ơi! – Chờ hát xong, Tiêu Thần Tâm nhảy nhót đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm, giống như là tinh linh rơi vào cõi trần: - Em hát hay không có em tai không dzạ?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Êm tai! Quá êm cmm tai luôn!

Tao sợ tao nghe tiếp thì tim tao đéo chịu nổi đâu...

- Đừng nói nữa... - Trương Tiểu Kiếm nhìn chung quanh: - Hiện tại thầy có thể cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đang bùm chéo thầy cứ như là súng máy ấy...

- Đầu có đau. – Tiêu Thần Tâm nhìn quanh rồi hung ác nói: - Quan Bằng Phi! Quay cái đầu của mày sang chỗ khác cho tao! Còn có Áo Ba Lư! Mày muốn làm phản đúng không?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Đừng nói đến vương quyền phú quý, đừng sợ hãi giới luật thanh quy?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Tâm Tâm, tớ... – Nghe Tiêu Thần Tâm nói vậy, Quan Bằng Phi lập tức xấu hổ đến đỏ mặt, ấp úng: - Tớ... Tớ đâu có nhìn cậu đâu!

Các học sinh chung quanh thấy thế đồng thời lắc đầu. Lúc này, Áp Ba Lư xông tới trước micro, cầm lấy mic, hét to:

- Tiếp theo, một bài Lương Lương, hiến cho tao và Quan ca Quan Bằng Phi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má nó, mày đang đổ dầu vào lửa đây có biết không hả?!

- Lão Quan. – Đường Văn Dương đồng tình vỗ vai Quan Bằng Phi: - Mày đừng có thương tâm nữa. Tuy rằng Kiếm ca rất chi là có bản lĩnh, nhưng mà dù sao cũng xấu trai...

- Đừng nói nữa. – Quan Bằng Phi buồn bực: - Tao đi chọn rượu thôi...

Nhậm Nghị vốn đặt trước sáu bình Chateau Lafite Rothschild 2004, nhưng lại bị người khác bao hết, cho nên không có cách nào khác, chỉ có thể lựa chọn thứ kém hơn.

Hai người gọi Nhậm Nghị, đứng dậy đi chọn rượu.

Hộp đêm Gốc Rễ Hoàng Thành này xác thực là một chỗ ăn chơi khá xa hoa. Dọc theo đường đi, ba người nhìn thấy không ít PG cười nhẹ nhàng chào hỏi với mọi người, còn có các nhân viên phục vụ đi tới đi lui. Quan Bằng Phi thấy cảnh này lập tức vui sướng:

- Đại Đường, mày mặc bộ đồ này nhìn được ghê đấy...

- Nói nhảm ít thôi! – Đường Văn Dương cảm thấy toàn thân không khỏe: - Bà mẹ nó chó, trời biết vì sao nhân viên phục vụ nơi này lại mặc đồ giống tao. Bây giờ tao còn đang bức nê...

Nhậm Nghị đi theo bên cạnh bọn họ, đau khổ cảm nín, không dám lên tiếng ---- Bây giờ hẳn chính là quần thể nhược thế...

Ba người nhanh chóng đi đến trang viên rượu. Vừa bước vào lập tức có nhân viên phục vụ hỏi:

- Xin hỏi các tiên sinh muốn chọn loại rượu nào?

- Các anh có những loại rượu vang nào? – Bây giờ người làm chủ là Đường Văn Dương, cho nên hẳn đương nhiên phải chịu trách nhiệm quyết định: - Không cần tốt lắm đâu, trên dưới mười ngàn là được.

Vừa nghe thấy ba người muốn loại rượu vang trên dưới mười ngàn, nhân viên phục vụ lập tức tập trung tinh thần, vội vàng giới thiệu:

- Chào tiên sinh. Hiện nay chỗ chúng tôi chỉ có loại 5888, cũng là đặc sản nước Pháp, chỉ còn sáu bình. Ngài cảm thấy...

- Đại Đường – Nhậm Nghị cẩn thận hỏi: - Có phải là quá rẻ tiền rồi không? Mày cảm thấy chuyện hôm nay ấy...

- Kiểm ca không phải đã nói rồi sao, bình thường là đủ rồi. – Đường Văn Dương cũng không có chú trọng chuyện này, dù sao thì hôm nay chỉ cần vui vẻ là được, chọn rượu ngon hay dở cũng chỉ là thứ tô đậm không khí mà thôi, không quan trọng lắm, cho nên hắn nói luôn: - Cứ thế đi. Tôi cảm thấy thế là được rồi.

Vì thế lập tức đặt hàng, xác định loại rượu.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đẩy xe chứa rượu vang lên. Ba người Đường Văn Dương mỗi người cầm hai bình, sau đó đi về phòng.

- Đại Đường – Nhậm Nghị vừa đi vừa nói: - Tao thấy học sinh lớp bọn mày, có vẻ như cực kỳ sùng bái Trương lão sư ấy nhỉ.

- Mày nói thế không phải là nhảm nhí sao. – Bây giờ Đường Văn Dương chính là fan nam cuồng nhiệt của Trương Tiểu Kiểm nhé, cười nói: - Kiểm ca nhà bọn này á, nội lực siêu đẳng nhé tao nói cho mày biết. Trong nửa tháng bọn tao đặc huấn, Kiểm ca đều vận chuyển nội lực để thông não cho bọn này mỗi ngày đấy. Nếu không thì mày cho rằng vì sao bọn tao có thể thi được hạng nhất?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Nhậm Nghị!”

- Thật hay giả? – Nhậm Nghị kinh ngạc kêu lên: - Còn có chuyện đó sao?!

- Chứ còn gì nữa! – Đường Văn Dương vừa đi vừa phổ cập khoa học cho Nhậm Nghị nghe: - Kiểm ca nhà bọn này...

Bình thường làm thế thì không có vấn đề gì, nhưng quan trọng là nơi này lại là hộp đêm. Mà một nơi như hộp đêm thì tuyệt đối chưa bao giờ thiếu con ma men...

- Ai nha!

Một người trẻ tuổi chừng 27 – 28 tuổi đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, lúc đi ngang qua ba người Đường Văn Dương, “bùm” một phát va chạm vào vai Đường Văn Dương. Đường Văn Dương vốn đang nói chuyện với Nhậm Nghị và Quan Bằng Phi, không có chú ý xung quanh, cho nên bình rượu trong tay bị rơi xuống đất.

“Xoảng...”

Một tiếng thủy tinh vỡ vang lên, hai bình rượu vang 5888 lập tức bể tan tành.

Đây vốn là lỗi của người trẻ tuổi kia, nhưng vấn đề là, thằng cha này uống rượu, uống say...

Chỉ uống say không thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng có tình, hôm nay Đường Văn Dương lại mặc giống nhân viên phục vụ...

Lần này thì phiền phức lớn rồi...

- Cái đêch mợ thằng cha phục vụ quên nhà mày, đeo có mắt hả?! – Đường Văn Dương còn chưa nói gì, người trẻ tuổi kia đã vừa ăn cắp vừa la làng, chỉ vào hắn chửi ầm lên: - Quần của tao giá hơn hai ngàn tệ đấy nhé! Bây giờ bị mày văng đầy rượu lên rồi! Mày nói xem phải làm sao đây hả?

Đường Văn Dương xưa nay vẫn luôn hô mưa gọi gió trong trường học, đâu chịu được chuyện này? Nhất là khi bây giờ Nhậm Nghị đều đã chịu thua rồi...

Thế nên hắn nghiêng đầu nhìn người trẻ tuổi hỏi:

- Mày nói tao hả?

- Không phải mày thì ai? – Người trẻ tuổi kia bước đến đẩy Đường Văn Dương: - Nói nhảm ít thôi! Đền tiền cho tao đi! Không thì hôm nay tao cho mày nằm ngang đi ra ngoài!

Đường Văn Dương còn nghĩ phải nhin một chút, bởi vì hôm nay các bạn cùng lớp đều ở đây, hắn không muốn làm to chuyện. Nhưng đối phương đã ra tay rồi, thế thì đó cần nói nhiều nữa...

Thế nên lập tức đánh nhau.

Đường Văn Dương là ai chứ? Là chủ lực của đội đấu vật trong trường! Bây giờ lại càng là đại đệ tử quan môn của Kiếm ca Trương Tiểu Kiếm, không phải là người bình thường đâu nhé!

Nhậm Nghị ở bên cạnh, cũng muốn lấy lòng hắn một chút, ít nhất có thể trả thay nợ nần một ít đúng không?

Lại thêm Quan Bằng Phi làm người thứ ba đứng hò hét cổ vũ, thế cho nên việc vui quá cmn lớn rồi...

“Bịch bịch, bùm!”

Chỉ mới ba đám hai đá, người trẻ tuổi còn mới kêu gào kia đã nằm dưới đất...

Lúc này còn chưa có việc gì, nhưng hắn vừa nằm xuống đã kêu ầm lên:

- Địch mợ tui mày chờ đó cho tao! Có giỏi thì đừng chạy!

Nói rồi đứng dậy chạy vào trong một căn phòng, trong chớp mắt đã có chừng bảy người chạy tới, bao vây xung quanh ba người Đường Văn Dương.

- Các anh em, chính là bọn nó! – Người trẻ tuổi kia chỉ vào ba người Đường Văn Dương kêu lên: - Hôm nay không xử đẹp bọn này thì tao không cam lòng!

...

Cùng lúc đó, ở cửa đại sảnh Chu Tước.

Phương Dịch Băng kéo Tiêu Thần Tâm, đang nói thầm thì.

- Tâm Tâm, bài mày vừa hát không tầm thường đâu nhé. – Phương Dịch Băng mỉm cười thần bí: - Nữ Nhi Tinh cơ đấy, còn sửa lời bài hát nữa chứ. Gì mà ‘Lặng lẽ hỏi thầy giáo, Tâm nhi có đẹp không’... He he, nói thật cho tao biết đi, mày coi trọng Kiếm ca rồi đúng hông?

- Ai nha, mày đáng ghét quá đi! – Xưa nay Tiêu Thần Tâm vẫn luôn nói chuyện thoải mái hào phóng với các học sinh, nay lại đỏ mặt nói: - Thực ra thì tao chỉ hát đại một bài thôi mà. Mày có cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề lên như thế không hả...

- Tao nghiêm trọng hóa vấn đề á? – Phương Dịch Băng nhìn Tiêu Thần Tâm từ trên xuống dưới từ trái qua phải, cười nói: - Mày nhìn bộ đồ hôm nay mày mặc nè, quả thực không thể càng đẹp hơn, hiển nhiên là có chuyện rồi! Nhưng nói nè, tuy rằng Trương lão sư rất giỏi, nhưng đúng là không đẹp trai cho lắm đâu, thuộc kiểu ném trong đám người là chìm chìm luôn ấy, có vẻ như hoàn cảnh gia đình cũng không giỏi giang gì... Chẳng lẽ còn giống như lời mày hát, ‘đừng nói đến vương quyền phú quý, đừng sợ hãi giới luật thanh quy’ sao?

- Tao không nói cho mày nghe đâu. – Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Thần Tâm đỏ bừng: - Tao đi hát đây!

- Xì – Phương Dịch Băng bĩu môi, đang định về phòng với Tiêu Thần Tâm, nhưng chợt nhìn về phía trước, nói: - Không ổn! Là đám Đại Đường, đang đánh nhau với người ta! Đi, đi xem thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Địch mợ thằng nào dám động vào học sinh của tao?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cùng lúc đó, trong phòng Chu Tước.

- Thầy ơi thầy! – Một học sinh tên là Luật Khải Thần trong lớp ngồi bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, hỏi: - Khi đó sao thầy lại đánh nhau với Hắc Y bang? Bọn họ ghê gớm lắm à?

- Hắc Y bang? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Một đám rác rưởi mà thôi. Khi đó thầy đòi nợ giúp một người bạn, ai biết bọn nó lại ỷ vào nhiều người không chịu trả. Thầy có thể chiều bọn nó được sao? Cho nên khi đó thầy xông lên ngay. Thầy có nội lực mà, còn sợ mấy thằng ăn cắp vặt đó sao? Thấy đám bên trái một phát đám bên phải một phát, trái một phát phải một phát, mười hai người, hoàn toàn không đủ nhét kê răng cho thầy đánh ấy chứ!

Nghe Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang chém gió, cả đám học sinh lập tức sùng ái:

- Thầy trâu bò quá! Sau đó thì sao?

- Sau á? Không phải đơn giản rồi sao? – Trương Tiểu Kiếm ăn một miếng thức ăn rồi nói: - Bọn nó bị thầy đánh cho thành đầu heo hết cả, còn dám không trả tiền nữa sao? Cho nên đòi được nợ, thầy thuận tiện cầm trăm ngàn tiền cảm tạ nhé, he he.

- Wow! – Một đám học sinh kinh ngạc kêu lên: - Một trăm ngàn? Không ít đấy!

- Chứ gì nữa. – Trương Tiểu Kiếm chém sường mồm: - Còn thuận tiện nhận mười tám thằng đàn em, đó đều là những nhân vật nổi tiếng đánh nhau giỏi đấy nhé. Đúng rồi, cái thằng Đầu Đinh ca ở công trường học chúng ta, biết nó chứ? Cao 1m95, đứng thẳng cứ như là gấu chó ấy! Đó chính là đàn em của thầy đấy!

“Điểm số khiếp sợ +16! +13! +14! +18...”

Các học sinh đều bị Trương Tiểu Kiếm chém cho ngỡ ngác, lập tức sốt ruột:

- Kiếm ca Kiếm ca, thế thầy dạy bọn em tu nội lực đi!

- OK! Một tháng ba ngàn! Đảm bảo học là biết!

- Tiền không phải là vấn đề! OK!

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Lại có một đám đồ đệ vào tay!

Ai nha phải được tới mấy chục ngàn học phí ấy nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm đang thổi sường, chợt cửa phòng bị mở ra, Áo Ba Lư hoảng hốt chạy vào, vừa vào lập tức kêu lên:

- Thầy ơi không ổn rồi! Em mới đi toilet, thấy bọn Đại Đường không biết sao lại đánh nhau với người ta kia!

- Đậu má! – Nghe thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức nổi giận!

Mẹ kiếp! Đậu má thằng cờ hó nào dám động vào học sinh của tao?!

Tổ sư nó chứ không thể chấp nhận được!

Trương Tiểu Kiếm bùm một phát đứng dậy, lúc này, thần thái của hắn thay đổi trong nháy mắt!

“Bíp ----!! Păng ----!!!”

Phong cách tối cao, lại xuất hiện!

Dòng điện màu lam xoắn xuýt quanh cơ thể, lúc này tóc của Trương Tiểu Kiếm đều dựng đứng hết lên, cứ như là Siêu Xayda luôn ý!

Đậu má nó còn có ánh điện lóe sáng!

- Nam sinh đi theo thầy! – Trương Tiểu Kiếm hơi híp mắt, nhìn khắp phòng, hắn mặc đồ đen áo Tồn Trung Sơn tay cầm ô Hắc Vũ, thoát nhìn cứ như là tuyệt thế cao thủ, giọng nói lạnh lùng: - Tao muốn nhìn xem thử là thằng nào dám động vào học sinh của tao!

“Điểm số khiếp sợ +36! +38! +42! +29!...”

Cả đám học sinh bị khí thế võ công của Trương Tiểu Kiếm hù cho sững sờ!

Lần đầu tiên nhìn thấy Kiếm ca tức giận như thế đấy!

Sát... Sát khí thật là quá mãnh liệt!

Thật đáng sợ!

Mẹ ơi con muốn về nhà!

...

Trong hành lang.

- Chuyện gì vậy? – Phương Dịch Băng dẫn theo Tiêu Thần Tâm lại đây, thấy bộ dáng như thế lập tức hiểu không phải là chuyện nhỏ, cho nên hỏi ngay: - Sao lại đánh nhau với người ta?

Bình thường ở trong giới học sinh, Phương Dịch Băng tuyệt đối là chị đại. Đừng nhìn khuôn mặt của cô có vẻ ngơ ngác đáng yêu còn đeo mắt kiếng, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi.

Những ai quen thuộc với cô đều biết, khi chị đại nổi giận thì đáng sợ không ở mức bình thường đâu nhé. Đó tuyệt đối là nhân vật hung tàn quét ngang đám ba người thường đấy!

- Sao tớ biết được! – Đường Văn Dương nhún vai: - Còn chưa nói đến chai rượu của tớ bị đụng bể đâu, thằng này còn dám bảo tớ đền tiền cho nó.

- Tao đệt! – Tính cách nóng nảy như Phương Dịch Băng làm sao có thể chịu được chuyện này, lập tức nổi giận, nói với mấy thằng thanh niên kia: - Bọn mày không phân rõ phải trái đúng không?

- Phân rõ phải trái? – Mấy thằng thanh niên nhìn Phương Dịch Băng rồi nhìn Tiêu Thần Tâm, không khỏi vui sướng hơn: - Hey yoo, hai con nhóc đều rất xinh đẹp nhỉ? Đến chơi với các anh nhé? Yên tâm! Giã cả không thành vấn đề!

Nói chứ, hôm nay không chỉ có Tiêu Thần Tâm ăn diện kỹ càng, mà ngay cả Phương Dịch Băng cũng không kém, mặc một bộ váy ngắn màu đen xinh đẹp, nhất là váy rất ngắn, chỉ qua hông thôi, lộ ra cặp đùi vừa thon vừa trắng. . .

Cho nên mấy thằng thanh niên này đương nhiên cho rằng Phương Dịch Băng với Tiêu Thần Tâm đều là PG A ở đây. . .

Nếu không thì tại sao trên đời này lại có định lý “nhân vật phản diện chết vì nói nhiều”? Người ta vốn là một cô công chúa nhỏ im lặng giữ quy củ, mà lại coi người ta là gái tay vịn trong hộp đêm, thế không phải muốn chết thì là gì?

Thế cho nên Phương Dịch Băng không nói hai lời, bước lên giơ chân đá một phát thẳng vào chỗ hiểm giữa hai chân của thằng vừa nói chuyện.

- Đậu má mày mới là cave nhé! Cả nhà mày đều là cave!

Chị đại ra tay, chuyện tiếp theo đương nhiên là xảy ra hợp lý thôi ----

- Ra tay! – Đường Văn Dương, Nhậm Nghị, cộng thêm Phương Dịch Băng, ba đứa khá giỏi đánh nhau lập tức nhào tới. Quan Bằng Phi với Tiêu Thần Tâm thì đứng ở sau la hét cổ vũ ----

- Đại Đường! Bóp bóp bóp bóp bóp! Dùng sức! Đánh nó!

- Băng tỷ cẩn thận, đằng sau, đúng, đá chỗ hiểm của nó!

- Nhậm Nghị, đánh nó! Cẩn thận cẩn thận, đằng sau có thằng đánh lên!

Bên này, bọn họ quật ngã bốn thằng trong nháy mắt. Một trong ba thằng còn lại thấy không ổn, lập tức chạy đi gọi quân cứu viện. Còn hai thằng còn lại thì sinh lòng ác độc, trực tiếp lấy con dao tiện từ trong túi ra!

- Đậu má, không ổn! – Quan Bằng Phi là người đầu tiên phát hiện không thích hợp, kêu to: - Băng tỷ cẩn thận, bọn nó có dao!

Có dao!

Vừa nghe vậy, mấy người lập tức dựa vào gần nhau.

Hiển nhiên, người thường sẽ không mang dao tiện trong người khi đến đây chơi đùa. Một thằng trong số đó cầm dao chỉ vào năm người, hùng hổ nói:

- Mấy đứa mày rất trâu bò đúng không? Tiếp tục đi! Đậu má tụi mày đánh tiếp coi!

Đang nói, lại có chừng hai mươi người từ mấy căn phòng chung quay lao tới, bao vây kín mít xung quanh năm người Đường Văn Dương!

- Chuyện gì? – Một thằng đầu trọc chui ra từ trong đám người, nhủu mày nói: - Sao lại đánh nhau?

Người trẻ tuổi ban đầu vừa thấy người này, lập tức kêu lên:

- Đầu Trọc ca, mấy đứa này vênh mặt với em! Không thể bỏ qua bọn nó được!

- Oh? – Thăng đầu trọc kia không khỏi cười rộ lên: - Còn có người dám xưng tên với Hắc Y bang chúng ta sao?

Hắn nói rồi bước lên một bước, về mặt đắc ý:

- Bọn oắt con, thức thời thì đầu hàng đi. Đầu Trọc ca nể mặt tụi mày còn nhỏ nên có thể tha cho tụi mày một con đường sống. Lát nữa đi theo tao uống chén rượu giúp vui. Nếu không thì chuyện hôm nay sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu. . .

Nếu là bình thường, ai ở trong giang hồ nghe thấy danh hiệu Đầu Trọc ca Hắc Y bang mà chẳng sợ tới mức đá ra quần?

Nhưng không ngờ rằng, đúng vào lúc này, chợt có một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau.

- Mày vừa mới nói, mày muốn tha cho ai một con đường sống?

Mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy một người thanh niên mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen tóc dựng đứng, trên tay còn cầm ô Hắc Vũ đang đứng ở đó!

Sợi tóc còn lóe ra ánh điện! Chỉ nhìn thôi đã thấy đáng sợ rồi!

Đám người Tiêu Thần Tâm lập tức vui sướng:

- Thầy!

- Thầy giáo? – Nghe thấy xưng hô này, Đầu Trọc ca không khỏi sùng sốt, rồi chợt cất tiếng cười to: - Ha ha ha ha ha ha! Đạo này thật đúng là thú vị quá! Thầy giáo dẫn học sinh đến hộp đêm! Ha ha ha ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Mày... Mày là Tesla Trooper!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đầu Trọc ca vừa cười, cho nên mấy thằng côn đồ khác trong Hắc Y bang cũng đều cười ha ha ----

- Ha ha ha ha ha, thật là thú vị quá đi, ông thầy này trâu bò!

- Thầy có cần gái không? Tao giới thiệu cho thầy mấy con? Tao quen với Tiểu Hồng ở đây lắm đấy!

- Đúng đấy đúng đấy! Ha ha ha ha! Thầy giáo đúng không? Đến chỗ này sung sướng à?

Nghe bọn côn đồ cười như điên, Trương Tiểu Kiếm lại không có phản ứng gì cả, về mặt hắn vô cảm nhìn Đầu Trọc ca:

- Cười xong chưa?

- Hả? Cười xong rồi, sao? – Đầu Trọc ca đắc ý nói: - Một thằng giáo viên như mày ấy, lúc này thì nên cút vào trong góc đi, hiểu chưa? Ở đây có chỗ cho mày nói chuyện hả? Hả? Biết bọn tao là ai không? Bọn tao là Hắc Y bang! Hiểu không! Hắc Y bang!

- Ô. – Trương Tiểu Kiếm thản nhiên đáp một tiếng, bước lên quát cho phát bạt tai: - Hiểu rồi.

“Bùm bùm ----!! Roẹt ---!!!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Triệu Hồ!”

Trương Tiểu Kiếm tát cho một cái bạt tai, mọi người lập tức thấy Đầu Trọc ca Triệu Hồ cứ như là bị động kinh ấy, toàn thân giật tung tung quay mòng mòng ngay tại chỗ...

Đậu má, cò lờ gờ tờ?!

“Điểm số khiếp sợ +26! +37! +39! +28!...”

- Lần sau nhớ cho kỹ. – Trương Tiểu Kiếm nhìn khoảng hai mươi thằng côn đồ Hắc Y bang đứng trước mặt mình, vẻ mặt lạnh nhạt nói: - Người mặc áo Tồn Trung Sơn màu đen cầm ô Hắc Vũ, không phải là người mà bọn mày có thể đụng vào được.

Rồi vẫy tay gọi đám người Tiêu Thần Tâm

- Mấy đứa lại đây trước đã.

Tiêu Thần Tâm vừa chạy, con mắt vừa tràn đầy ánh sao lấp lờ: “Thầy đẹp trai quá!”

Trốn ra sau lưng Trương Tiểu Kiếm trong nháy mắt.

Phương Dịch Băng thì lắc đầu bất đắc dĩ: “Hình như... Đại khái... Có một chút... Đẹp trai ấy...”

Lúc này, động tĩnh ở đây đã hấp dẫn sức chú ý của rất nhiều người. Người xung quanh đều bàn luận nhỏ giọng ----

- Sao vậy sao vậy? Sao lại đánh nhau thế?

- Đâu biết. Chắc là vì chuyện gì đó. Nhưng mà bên phe đông người hình như là Hắc Y bang á!

- Đâu má! Hắc Y bang? Tao từng nghe thấy nó rồi á! Một bang phái mạnh nhất mới quật khởi trong giang hồ, cực kỳ hung ác!

- Lần này không giải quyết dễ dàng được rồi...

Nghe thấy tiếng bàn tán xung quanh, người Hắc Y bang lập tức lại có can đảm, một thằng trong đó lại nói:

- Dám đụng vào Hắc Y bang chúng ta! Các anh em xử hần!

Hần nói rồi dẫn đầu xông lên. Trương Tiểu Kiếm chợt cười lạnh một tiếng, rồi giơ ô che lên, bùm một phát chọc vào ngực thằng đó:

- Nhớ kỹ, hôm nay chính là đỉnh cao cuộc đời mày!

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

Một đợt dòng điện điên cuồng lóe lên, thằng kia còn chưa kịp xưng tên đã ngã xuống đất...

Miệng sùi bọt mép, còn co giật mấy phát...

Dù sao cũng là vũ khí thần cấp năng lực dẫn điện MAX...

Cho nên tất cả mọi người đều nổ tung rồi!

Phản phật!!

Đám người Hắc Y bang đồng thời rút lui mấy bước, cầm dao tiện ra, cảnh giác nhìn Trương Tiểu Kiếm, chỉ sợ hắn đột nhiên nổi điên.

- Có thằng nào đại diện được không? – Trương Tiểu Kiếm chống ô Hắc Vũ xuống đất, nhìn mọi người xung quanh, hoàn toàn khinh bỉ bọn này, thần nhiên lên tiếng: - Tôm tép thì đừng có muốn chết nữa. Bảo lão đại của chúng mày rút ra đây cho tao! Cứ nói là Kiếm ca tới chơi.

Kiếm ca?!

Vừa nghe tên này, các thành phần tinh anh của Hắc Y bang còn có chút kỳ quái, chưa từng nghe thấy danh hiệu Kiếm ca nào cả...

Cho nên lại có một thằng nhảy ra:

- Đâu má mày ăn nói kiểu đéo gì...

Rồi Trương Tiểu Kiếm tát thẳng qua luôn.

“Bùm bùm ----!!! Roẹt ----!!!”

Lại chợt lóe lên một đợt luồng điện, người kia xoay mấy vòng cứ như là con quay ấy, rồi té ầm xuống đất, cả người nóng hổi hổi...

- Tao lặp lại lần nữa. – Trương Tiểu Kiếm chống ô Hắc Vũ, trong chớp mắt sát khí toàn thân đã tích lũy đến tối đa: - Bảo lão đại của bọn mày rút ra đây. Không thì hôm nay tao sẽ diệt cả cái hội đêm này!

Đâu má, chém hơi mạnh tay quá rồi đấy!

Một đám côn đồ Hắc Y bang đều ngơ ngác, trong giây lát, một thằng trong số chợt nhớ đến chuyện gì, hét lên:

- Tao biết mày là ai! Mày... Mày là Tesla Trooper!

Tiêu Thần Tâm "..."

Quần chúng khán giả không rõ chân tướng: "..."

"Điểm số kiếp sợ +11, +12, +8, +9..."

Mẹ nó, lần đầu tiên nghe thấy có người có danh hiệu như vậy đó...

- Đúng, là tao. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ: - Tao chỉ cho nó mười phút thôi đấy.

- Mày... Mày chờ đã! Tao đi gọi điện thoại! – Thằng côn đồ kia lấy di động ra bắt đầu gọi điện thoại: - Lão đại! Không ổn! Có thằng tới đá quán... Là cái thằng Tesla Trooper á! Bây giờ hắn đang ở đây nè! Lão đại nhanh tới đi!

Tiêu Thần Tâm "..."

Quần chúng khán giả không rõ chân tướng: "..."

Lão đại Hắc Y bang xuất hiện rất nhanh. Chỉ mới trôi qua 2 phút, đã thấy một đám người cuộn cuộn xông tới.

Trong đó có một người đàn ông ước chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, mặc áo Trung Hoa cách tân, tay cầm lọ thuốc hít, bên cạnh có hai cô nương xinh đẹp dựa vào người hắn. Đó đều là sinh viên học viện điện ảnh và truyền hình, vẫn có thể cầm bút làm thư ký, võ có thể đấu vợ người trên giường; tiền có thể ưỡn ngực đề cặp giò, lui có thể nhấc mông chơi 3P. Đều không phải người bình thường đâu nhá!

Xung quanh hắn đều là những kẻ tôn hắn làm chủ, sai đâu đánh đó, có thể nói là sao vây quanh trăng. Đó chính là lão đại chân chính của Hắc Y bang, Kiều lão đại Kiều Vĩ Dân!

- Sao thế sao thế? – Kiều lão đại vừa xuất hiện lập tức nổi giận hỏi: - Cái thằng Tesla Trooper chết tiệt kia đâu rồi?

Trương Tiểu Kiếm nhìn hắn, sâu lắng nói:

- Mày chính là lão đại Hắc Y bang?

- Mày chính là Tesla Trooper á? – Kiều lão đại nhìn Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới: - Cái thằng đá quán tao lần trước là mày hả?

- Đúng thế. – Trương Tiểu Kiếm nhìn Kiều lão đại, chợt nở nụ cười âm u khó hiểu: - Nói đi. Vừa rồi học sinh của tao bị sợ hãi, mày định tính thế nào?

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong câu này, tất cả mọi người đều ồ lên, nhìn hắn như đang nhìn một thằng ngốc.

Vừa rồi không nghe nhầm chứ? Thằng này lại dám đòi Kiều lão đại bồi thường?!

Kiều lão đại Kiều Vĩ Dân, đó chính là lão đại chân chính, trùm Hắc Y bang, ông chủ hộp đêm này, trong tay còn có ít nhất mười công ty vay tiền giải trí điện ảnh linh tinh các thứ!

Thời gian trước đó còn đấu đá với mấy bang phái lâu đời trong thành phố. Nay nhắc đến Kiều lão đại Hắc Y bang, trong giang hồ này ai dám không nể mặt?

- Ha ha ha ha ha, được lắm. – Kiều lão đại chợt cười ha ha: - Mày nghĩ rằng tao không cầm dao là mày có thể uy hiếp được tao trong địa bàn của tao?

Trương Tiểu Kiếm lạnh nhạt nói:

- Lời tao vừa nói, mày xem như uy hiếp cũng được thôi. Tao đã nói xong rồi đó, mày muốn gọi bao nhiêu thằng tới cũng được. Không ngại nói cho mày biết, đám bắt nạt học sinh của tao, hôm nay mày gọi tới bao nhiêu người, tao sẽ diệt bấy nhiêu đứa!

Mọi người yên tĩnh đến chết lặng, ngừng thờ nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Thằng này điên rồi à?

Uy hiếp Kiều lão đại Hắc Y bang?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Áo Nghĩa – Đại Thuật Hải Hòa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Tốt! Tốt! – Kiều lão đại không khỏi cảm thấy lửa giận bùng bùng cháy lên tận đỉnh đầu, tức giận đến mức mỉm cười: - Ở trong địa bàn của tao mà lại uy hiếp tao. Mà y giới lắm! Được lắm!

Hắn chợt hét to:

- Tới đi! Chém nó cho tao!

Hắn vừa ra lệnh, lập tức có sáu bảy người xông tới, tất cả đều cầm dao tiện, xông về phía Trương Tiểu Kiếm.

- Cẩn thận thầy! – Đám người Tiêu Thần Tâm lớn tiếng nhắc nhở. Nhưng bọn họ còn chưa kịp nói xong, đã nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm chợt vuron người, trong khoảnh khắc đó, thời gian cứ như là slow motion ấy ----

Tay phải Trương Tiểu Kiếm cầm cán ô Hắc Vũ, đầu tiên là nhẹ nhàng đụng vào cổ của thằng xông tới trước, rồi thằng côn đồ kia lập tức choáng váng đầu óc, toàn thân giật tung tung. Chưa chờ hắn ngã xuống, Trương Tiểu Kiếm đã vẽ vòng tròn bằng tay trái, lại túm lấy cổ tay thằng thứ hai, rồi thằng thứ hai run rẩy cứ như là phát bệnh động kinh ấy.

Sau đó, ô Hắc Vũ vẽ một vòng tròn tao nhã, cán ô móc vào cổ thằng thứ ba. Thằng thứ ba quỳ trong giây lát. Lại kéo thằng thứ ba xoay một chút, đụng vào thằng thứ tư thứ năm. Cứ thế sinh ra ba thằng bị bệnh động kinh.

Còn dư thằng thứ sáu thứ bảy cuối cùng, Trương Tiểu Kiếm đổi tay trái cầm ô Hắc Vũ, rồi cho mỗi thằng một cái bạt tai, lập tức nhìn thấy hai thằng bệnh nhân động kinh quay mòng mòng ở đằng kia...

Chỉ trong chớp mắt đã thu phục bảy thằng. Trương Tiểu Kiếm chống ô xuống đất, cười nói:

- Thuộc hạ của mày không được tốt lắm đâu đấy...

“Điểm số khiếp sợ +36! +32! +38! +55!...”

- Mày... Mày dùng loại võ công nào thế? – Kiều lão đại trừng to mắt, bộ dáng cứ như là thấy ma.

Người trẻ tuổi tên Kiếm ca này, lại thật sự đánh thắng?!

Phải biết rằng bảy người này đều là cận vệ tinh anh của hắn, bình thường một đấu ba đấu bốn cứ như là chơi đùa thôi. Nhưng vừa đối mặt với Trương Tiểu Kiếm đã biến thành như thế?!

Đậu má đây là đang đóng phim hả?!

Trương Tiểu Kiếm phui cánh tay không dính bụi, mỉm cười đáp:

- Thái Cực.

ĐM ông trời ấy chứ Thái Cực!

Kiều lão đại quả thực cảm thấy đệt con Cương Đan Nhi, sững sờ hết cả người. Trong giây lát, hắn chợt nhớ đến lúc hỏi Đạo Phiến, Đạo Phiến đã từng nói ----

“Kiều lão đại, không phải quân mình vô dụng, mà là kẻ địch mạnh quá! Đậu má thằng cha đó quả thực chính là Tesla Trooper, đậu má còn biết phóng điện! Ai mà chịu nổi cơ chứ...”

Khi đó Kiều lão đại còn cảm giác Đạo Phiến bị đánh choáng, nhưng bây giờ xem ra, đậu má hiển nhiên thằng đó còn chưa lột tả hết được đâu!

Đâu chỉ là Tesla Trooper, rõ ràng là Pháo ca nhá!

Kiều lão đại vừa nghĩ đến đối thủ của mình lại là một con quái vật như thế, không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là trùm xã hội đen đã có tiếng tăm trên giang hồ, Kiều lão đại vẫn có chút bản lĩnh, hắn chợt nở nụ cười he he:

- Đúng là mày giỏi thật đấy, tao không thể không phục điểm này. Nhưng mày có giỏi đánh nhau đến mấy thì đã sao? Mày có thể bảo vệ đám oắt con sau lưng mày cả đời được sao? Tao không động được mày, nhưng không có nghĩa là tao không thể động vào bọn nó!

Thật ra thì nếu lúc này Kiều lão đại cụp đuôi, có lẽ Trương Tiểu Kiếm còn sẽ tha cho hắn một con đường sống.

Nhưng thằng cha này lại dám lấy học sinh của mình ra để uy hiếp mình! Đâu má đéo thể chấp nhận được!

- Không thể không nói, mày đã thành công chọc giận tao rồi đó. — Trương Tiểu Kiếm từ từ đứng dậy, đưa ô Hắc Vũ cho Tiêu Thần Tâm cầm, rồi nhìn Kiều lão đại nói: - Vốn còn định tha cho mày một con đường sống, nhưng rất đáng tiếc, chính bản thân mày muốn chết, đừng trách tao.

- Với tư cách là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ. — Trương Tiểu Kiếm chợt nhẹ nhàng nâng hai tay lên, thần nhiên nói: - Bảo vệ bọn gấu con này là thiên chức của tao. Cho nên không thể không nói, hôm nay tao... chỉ có thể ra tuyệt chiêu!

Kiếm ca muốn ra tuyệt chiêu!

Trương Tiểu Kiếm vừa thốt ra câu này, các học sinh lập tức hưng phấn!

Đây chính là Pháo tỷ version nam Tesla Trooper, tuyệt chiêu của hắn sẽ là gì? Chẳng lẽ là Con Lốc Điện Từ sao?

- Hãy nhớ kỹ. — Dòng điện lượn lờ quanh thân Trương Tiểu Kiếm, lúc này nhìn hắn thật giống như là Storm trong X-Men ấy, con mắt như muốn phun điện ra ngoài luôn: - Hôm nay chính là ngày Hắc Y bang bị hủy diệt!

Hôm nay chính là ngày Hắc Y bang bị hủy diệt!

Trong thoáng chốc, cả hành lang yên tĩnh đến chết lặng, ngay cả Kiều lão đại cũng sợ ngây người vì bộ dáng Trương Tiểu Kiếm!

Người trẻ tuổi trước mắt này rốt cục là ai?

- Lâm! Bình! Đấu! Già! Đều! Xếp! Ồ! Đẳng! Trước! — Bàn tay Trương Tiểu Kiếm bắt đầu liên tục làm ra những động tác phiền phức rắc rối, mỗi khi đọc một chữ là đổi một động tác. Chờ đọc xong chín chữ, Trương Tiểu Kiếm chụp một chương thật mạnh xuống đất: - Áo Nghĩa — Đại Thuật Hải Hòa! Xuất hiện đi! Các tinh anh chống khủng bố!

Kiều lão đại: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Quần chúng khán giả không rõ chân tướng: "..."

- Đâu má, mày đang đùa bố hả?! — Kiều lão đại suýt nữa nhảy căng lên: - Mày tốn nhiều sức lực thế để chơi trò này với bố hả? Hôm nay bố không chém mày thì bố không phải họ Kiều!

- Thế cơ á? — Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Mày còn tưởng tao chỉ đùa mày thôi á?

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, chợt có tiếng hét lớn truyền tới từ xung quanh ----

- Tất cả đứng yên! Đặc công!

- Tất cả đều đặt tay ra sau lưng cho tôi!

- Đều ngồi sát vào tường đi!

Một đám cảnh sát chìm xông tới, mỗi người đều cầm súng trong tay, nhắm chuẩn vào đám người Kiều lão đại. Cầm đầu là một người cao chừng một mét tám mấy, toàn thân cơ bắp, nước da nâu đồng, khuôn mặt góc cạnh, trực tiếp cầm ra một tấm thẻ chứng minh thân phận:

- Tôi là Ngụy Thần, tổ trưởng tổ phòng chống mại dâm và cờ bạc thành phố Thiên Kinh. Tất cả mọi người ở đây đều dùng tay ôm đầu, đứng tại chỗ không được nhúc nhích!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Kiều Vĩ Dân!”

“Điểm số khiếp sợ +28! +39! +67! +88....”

Kiều lão đại sững sờ ngay tại chỗ!

Đâu má hắn có nằm mơ cũng đéo thể ngờ được rằng Trương Tiểu Kiếm lại thật sự triệu hồi đặc công tới đây luôn! Tổ sư nó chứ, hôm nay xong đời mẹ rồi!

- Mày... Mày rốt cục là ai?! — Kiều lão đại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Tao chỉ muốn biết rốt cục thì mình thua trên tay ai!

- Tao á? – Trương Tiểu Kiềm cười ha ha: - Tên tao là Trương Tiểu Kiềm, là giáo viên chủ nhiệm của đám học sinh này. Một thân phận khác là...

Hắn nói rồi bày ra một tư thế rất chuyên nghiệp.

- Bậc thầy Thái Cực!

ĐM ông trời ấy chứ bậc thầy Thái Cực!

Mày nhìn xem mày có điểm nào giống như đánh Thái Cực! Đâu mà mày rõ ràng là người giang hồ mà!

- Ha ha, Tiểu Kiềm, đúng là đi chỗ nào cũng gặp cậu. – Lúc này, một người đàn ông trung niên trong đám người bước ra, cười híp mắt vỗ vai Trương Tiểu Kiềm: - Hôm nay cậu lại giúp chúng tôi rồi đó!

- Lý cảnh sát. – Trương Tiểu Kiềm cười tủm tỉm: - Vừa rồi em có nhìn thấy các anh xem nào nhiệt ở bên kia, em đã biết ngay là hôm nay sẽ có trò hay mà. He he, sao thế?

Kỳ thật cũng chẳng trách hôm nay Trương Tiểu Kiềm lại bình tĩnh như vậy. Bởi vì hắn vừa phát hiện trong điểm số khiếp sợ có xuất hiện tên Lý Thành Đức...

Một sĩ quan cảnh sát mà lại rảnh rỗi chạy tới đây chơi sao?

Chung quanh còn có mấy người vừa thấy đã biết không phải là người bình thường, bên eo cộm lên, lại cộng thêm nơi này là địa bàn của Kiều lão đại...

Còn cần phải suy nghĩ nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: “Có phải là mày hay không trong lòng mày còn đeo biết sao?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Lại nói thật là đúng dịp đây. – Lý Thành Đức cảm thán: - Trong khoảng thời gian gần đây, bên trên hạ mệnh lệnh truy quét mại dâm và cờ bạc, chúng tôi vẫn đang theo dõi hắn. Nhưng mà tên này cứ như cá chạch ấy, trơn trượt khôn khéo, vẫn trốn tránh không chịu ra mặt. Hôm nay chúng tôi mới mò được chỗ này. Hắn ngược lại là che giấu rất tốt, cho nên chúng tôi muốn xuống tay cũng không dễ dàng. Giờ thì tốt rồi, người vật đều bắt quả tang, lần này hắn ăn cho đủ, ha ha!

Lúc này, tổ trưởng tổ chuyên môn phòng chống mại dâm cờ bạc Ngụy Thần cũng đi tới, cười nói:

- Đây chính là chủ em Trương Tiểu Kiềm mà anh vẫn nói đấy à? Rõ ràng là người đứng đắn mà, đâu giống như anh nói còn nhận đàn em cái gì đâu. Hắn không phải đã nói rồi sao? Hắn là giáo viên đấy!

Lý Thành Đức: “...”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Lý cảnh sát, anh không phúc hậu chút nào hết nhé, bây giờ anh mày chính là dân lành hàng đầu đấy!

- Ha ha ha ha, đúng đúng đúng! – Lý Thành Đức cười ha ha nói: - Bây giờ chú em Trương chính là một người giáo viên nhân dân vinh quang. Ngụy tổ trưởng, chúng ta đi về trước thôi?

- OK. – Ngụy Thần tiến lên vỗ nhẹ lên vai Trương Tiểu Kiềm, sau đó hắn lập tức bị điện giật.

- Hey yoo, trên người cậu còn có điện à? – Ngụy Thần vội vàng lùi tay lại: - Chú em, việc hôm nay chúng tôi ghi nhớ công lao của cậu! Sau này có việc gì cần cứ tìm tôi bất cứ lúc nào. Đây là danh thiếp của tôi.

Hắn nói rồi đưa danh thiếp cho Trương Tiểu Kiếm, nhìn về phía các học sinh sau lưng Trương Tiểu Kiếm, cười nói:

- Tôi đúng là lần đầu tiên nhìn thấy có giáo viên chạy tới hộp đêm chơi với các học sinh đấy. Haizzz, thời đại thay đổi rồi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Được dzồi, có vẻ như ấn tượng lần này không được tốt lắm rồi...

- Đi thôi các em! – Trương Tiểu Kiếm gọi một tiếng, rồi đi đến trước mặt Kiều lão đại, thân nhiên nói: - Bây giờ đã hiểu chưa? Không phải ai bọn mày cũng có thể đụng vào được đâu.

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Anh mày chính là người đàn ông kiều sa như gió vậy đó! Rút lui!

Bây giờ đã cứu người xong rồi, có vẻ như kết cục của nơi này cũng chỉ có nước bị niêm phong thôi, cũng không thể ăn com được nữa. Tiếp theo đương nhiên là ai về nhà nấy. Trương Tiểu Kiếm nói:

- Mọi người đều về đi thôi, không được say rượu lái xe... À đúng, còn chưa uống rượu đâu. Vậy thì cứ thế này đi, đều về nhà, mai là chủ nhật, nghỉ ngơi cho khỏe một chút. Hôm sau nhớ rõ đi học đấy!

Tất cả học sinh lớp 2/9 đồng thanh hô:

- Vâng!

Cả đám lập tức tan tác.

Đợi cho các học sinh đều đi gần hết rồi, Tiêu Thần Tâm cười hi hi giữ chặt tay áo Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Thầy ơi, mai thầy có bận gì không?

- Thầy á? – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm suy nghĩ: - Hình như là không có chuyện gì thì phải...

Tiêu Thần Tâm hưng phấn đến mức nhảy cẫng lên:

- Thế thì ngày mai thầy dạy võ công cho em được không?! Hôm nay thầy đẹp trai quá à, em hâm mộ ghê luôn á!

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Không phải thầy chém chứ, chỉ bằng Thái Cực của thầy á, nếu luyện đến chỗ cao thâm chân chính, bình thường hai ba trăm người không thể tiếp cận em được đâu. Cho dù em chỉ học được một phần của thầy, cũng đủ để em tự vệ khi gặp phải hai ba thằng đàn ông to cao rồi!

Tiêu Thần Tâm: "..."

Cô ngờ ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm chừng năm giây, cuối cùng mới than thở:

- Thầy không chém sẽ chết hả thầy?

Trương Tiểu Kiếm:

- Chứ gì nữa!

...

Đêm hôm đó, một tin tức khiến cho cả weibo đều nổ tung!

“Tổ chuyên án phòng chống mại dâm và cờ bạc vũ trang ra quân, thành công tiêu diệt hang ổ của tổ chức xã hội đen Hắc Y bang!”

Bên dưới là báo cáo chi tiết:

“Bây giờ rưỡi tối nay, tổ chuyên án phòng chống mại dâm và cờ bạc thành phố Thiên Kinh đã mai phục vào một hộp đêm trong thành phố, dưới sự hỗ trợ của một vị bậc thầy Thái Cực họ Trương tốt bụng giấu tên, đã bắt được toàn bộ người bị tình nghi trùm xã hội đen Kiều Vĩ Dân...”

Bên dưới còn kèm theo một đoạn video ngắn.

Trong video, một người trẻ tuổi mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen cầm ô Hắc Vũ, ra tay như gió, quả thực cứ như là rồng cuốn hổ chồm, chỉ trong vài giây đã đánh ngã toàn bộ thành phần xã hội đen. Xem đáng điệu tiêu sái kia, quả thực có thể khiến cho hàng ngàn thiếu nữ điên đảo!

Khu thảo luận của netizen như muốn chọc trời!

“Đây mới là bậc thầy Thái Cực chân chính nè! Nhìn xem thân thủ của người ta kìa!

“Là Thái Cực! Đây tuyệt đối là Thái Cực! Trời đất ơi, tinh tú quốc gia chúng ta rốt cục đã có người phát huy rạng rỡ rồi sao?!”

“Trâu bò ghê gớm luôn! Nhìn động tác kia kìa, nhìn thân thủ dứt khoát lưu loát kia kìa!”

Nếu như thế thì còn không sao, nhưng vấn đề là netizen nhiều chuyện, còn lấy video Trương Tiểu Kiềm so đấu nội lực với người khác ở trong trường học mang sang bên này...

Cho nên việc vui lớn quá...

Rất nhiều netizen chạy đến dưới video kia comment ----

“Nhìn xem người ta! Mấy xem người ta đi! Người ta đánh nhau với xã hội đen chân chính đó! Lại nhìn xem mày đi! Thuê diễn viên!”

“Đừng đấy. Tại sao chênh lệch giữa người với người lại lớn thế nhỉ?!”

“Ai nha, đầu năm nay ấy, có bản lĩnh thì đều khiêm tốn. Nếu không phải lần này gặp đặc công bao vây tiêu diệt xã hội đen thì chúng ta hoàn toàn không biết còn có cao thủ như vậy cơ! Lại nhìn mày mà xem, chỉ sợ người ta không biết là mày đang diễn trò ấy! Đầu năm nay thật đúng là không từ thủ đoạn để nổi tiếng nhỉ...”

Trương Tiểu Kiềm thấy thế trợn mắt há mồm ---- Bây giờ anh mày nổi tiếng thế rồi cơ á?

Quyết đoán comment: “Đừng bảo tao chém. Hai người trong video đều là tao đẩy bọn mày tin không?”

Netizen đáp trả trong nháy mắt ----

“Mặt dày như thớt!”

“Địch mợ, tao còn bảo đó là tao đấy!”

“Có phải là mày hay không trong lòng mày còn đeo biết sao?”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Cái đệt! Tại sao tao nói thật mà đeo có thằng nào tin tao?

Bà mẹ nó, đeo xem nữa, ngủ!

...

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiềm dậy sớm

Hôm nay phải dạy cho Tiêu Thần Tâm luyện Thái Cực. Dù sao thì cũng nhận tiền của người ta rồi, phải làm việc chó đúng không?

Vừa rửa mặt xong, wechat đã vang lên.

Tiêu Thần Tâm: “Thầy dậy chưa vậy thầy? Gửi tọa độ cho em đi, em qua đón thầy nha!”

Trương Tiểu Kiềm: “Dậy dậy. Lại nói cuối tuần em không ngủ nướng ở nhà à? Học Thái Cực mà thôi có nhất thiết phải tích cực như thế không hả?”

Tiêu Thần Tâm: “Đó là đương nhiên rồi. Thời gian quý giá như vậy mà. Chờ học xong rồi hai đứa mình có thể đi xem phim, đi dạo phố ngắm cảnh nha, lỡ như chơi vui vẻ thì còn có thể đi nhà nghỉ các thứ...”

Trương Tiểu Kiềm chảy mồ hôi như thức nước. Con nhóc mày quá bản cmm bạ...

Nhưng tao thích!

Phê lòi!

Gửi tọa độ cho Tiêu Thần Tâm xong, Trương Tiểu Kiềm lập tức xuống lầu, đi đến cửa khu chung cư chờ.

Tiêu Thần Tâm đến rất nhanh. Chỉ mới 10 phút thôi, chiếc Panamera màu trắng phối trí cao nhất của cô nàng đã đỗ lại trước mặt Trương Tiểu Kiềm.

- Thầy lên xe đi. – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm: - Ăn sáng chưa? Chúng ta đi uống miếng cháo đi?

- Ủ! – Trương Tiểu Kiềm gật đầu: - Thế thì đi thôi.

Quá trình ăn cơm rất đơn giản. Hai người tùy ý lựa chọn một cửa hàng bán đồ ăn sáng. Cháo, bánh quẩy, trứng luộc trong nước trà, dưa muối các thứ.

Tuy rằng Tiêu Thần Tâm xuất thân là con nhà giàu, nhưng lại không có kiêng ăn, ăn rất sung sướng, vừa ăn vừa nói:

- Thầy, bên này có một cái quảng trường tập thể dục buổi sáng á. Chúng ta qua đó luyện được không?

- Được chứ. — Trương Tiểu Kiếm cắn miếng bánh quẩy nói: - Hôm nay anh sẽ dạy cho mày!

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức hưng phấn, kêu lên:

- Thế thì còn chờ gì nữa! Đi nhanh lên!

Hai người lập tức dọn sạch ‘chiến trường’ trong nháy mắt, rồi đi đến quảng trường tập thể dục buổi sáng ở gần đó.

Quảng trường tập thể dục buổi sáng này là một khu sân rất rộng lớn, diện tích không nhỏ môi trường lại thanh nhã, rất được những người hay tập thể dục buổi sáng yêu thích.

Nhất là có không ít người trung niên người già hay đánh Thái Cực ở đây. Cũng có rất nhiều người trẻ tuổi đến đây vào buổi sáng để đánh đấm các thứ, nếu như gặp được mỹ nhân thì đương nhiên là càng tuyệt vời hơn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chị gái hùng hổ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thầy ơi thầy, bọn mình chọn chỗ này đi. — Tiêu Thần Tâm chọn một khu vực phong thủy tốt, xinh đẹp đứng đó: - Chỗ này được lắm á, ít người yên tĩnh, hi hi.

- Tùy em thôi. — Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng rồi nói: - Nghe cho kỹ nhé. Võ công của thầy rất là cao thâm đó. Em nhất định phải lắng tai nghe cho kỹ, nếu không thì sau này sẽ không có thành tựu gì cả đâu...

Trương Tiểu Kiếm cũng biết không thể hi vọng Tiêu Thần Tâm chịu khổ ngồi trung bình tấn, cho nên tùy ý lựa chọn một vài thứ dễ nhớ để dạy cho Tiêu Thần Tâm nhớ kỹ.

Thái Cực của hắn được mua từ hệ thống, là võ thuật cổ điển Thái Cực quyền hoàn mỹ, cho nên đương nhiên là khác biệt hoàn toàn so với những loại Thái Cực chỉ có tác dụng thường thức. Vì thế Trương Tiểu Kiếm dạy, Tiêu Thần Tâm cũng nghe kỹ, hai người thầy nói trò làm, còn rất hòa thuận.

Bên này bọn họ đang dạy học, nhưng ở nơi cách bọn họ không xa, có một cô nương chừng 21 – 22 tuổi cũng đang rèn luyện buổi sáng. Cô nương kia mặc quần áo thể thao màu trắng, giày chạy bộ màu trắng, diện mạo thanh tú cũng có một chút khí thế mạnh mẽ, đôi mắt sáng ngời, thoạt nhìn rất chỉ là bất phàm.

Cô đang luyện, chính là Thái Cực quyền!

Động tác của cô rất chậm, vẽ một đồng vòng tròn liên tục, đồng thời thân thể cũng liên tục di chuyển theo hình vòng tròn.

Cứ luyện như vậy một lúc, cô nương kia đột nhiên dừng bước, hai tay giơ cao lên ngang trán, rồi lại thông thả hạ xuống ngang bụng, thở ra một hơi dài thật nhẹ.

Thu công.

“Phù...”

Sau khi cô nương kia thu công, bắt đầu hứng thú nhìn Trương Tiểu Kiếm dạy Thái Cực cho Tiêu Thần Tâm.

Cô nhìn một lúc, chợt lắc đầu thở dài, rồi lên tiếng:

- Anh gì ơi, anh dạy sai rồi. Luyện Thái Cực không giống như anh luyện đâu.

Ban đầu Trương Tiểu Kiếm còn chưa để ý, nhưng Tiêu Thần Tâm lại nhắc nhở:

- Kiếm ca, hình như là chị kia đang kêu thầy kia.

- Hà? Ai đấy? – Trương Tiểu Kiếm quay đầu, đã thấy có một thiếu nữ rất là nghiêm túc nhìn mình, không khỏi hiếu kỳ: - Chào cô. Cô gọi tôi có việc gì à?

- Đúng thế. – Cô nương kia bước đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm, tự giới thiệu trước: - Tên tôi là Tôn Nhu, là đại đệ tử đứng đầu của Thái Cực Tôn thị. Tư chất của em gái này cực kỳ tốt, nhưng tiếc là vừa rồi anh dạy sai. Tôi cảm thấy không thể để thế được, cho nên mới nhắc nhở một chút.

- Vâng, chào cô chào cô. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi cười nói: - Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm. Xem ra cô cũng là cao nhân nhỉ. Giỏi quá giỏi quá!

Rồi hần suy nghĩ kỹ càng, lắc đầu nói:

- Nhưng tôi không có dạy sai đâu. Có lẽ là trường phái của chúng ta khác nhau. Trường phái của tôi có tên là “Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Thái Cực Giao Hoan Đại Bí Pháp Chi Nhập Môn Thiên”, chiêu thức khác nhau là bình thường mà.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, Tôn Nhu lập tức ngơ ngác...

Thằng này mới nói cái gì?

Gì mà Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn gì gì... Thái Cực còn có trường phái này á?!

- Bậy bạ! – Về mặt Tôn Nhu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: - Thái Cực chú ý là lấy nhu thắng cương! Nhưng anh lại cứ nói con gái nhà người ta dùng sức dùng sức lại dùng sức, hiển nhiên là lạc đề rồi! Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì tới tôi, nhưng tư chất của cô bé này rất tốt, tôi vừa nhìn hình thể của cô bé đã biết là thuộc loại thân thể mềm như nước ấy, tính mềm dẻo cực tốt, đúng là thích hợp luyện Thái Cực. Anh dạy kiểu đó là làm hại học sinh đấy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm nhìn Tôn Nhu, lại nhìn Tiêu Thần Tâm, rồi gãi đầu ---- Tư chất của Tiêu Thần Tâm thật sự có tốt như lời cô nói sao?

Thân thể mềm như nước á?!

Nói thế, khó mà khẳng định cô nàng có thích hợp với Thái Cực hay không, nhưng giọng ngọt thân mềm dễ đẩy ngã là chắc cmn chắn rồi...

- Yên tâm đi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Chỉ bằng Thái Cực của tôi á, luyện đến chỗ cao thâm bình thường sẽ khiến cho hai ba trăm người không thể tiếp cận được đâu. Con bé này chỉ cần học được tí là đủ để tự vệ rồi, sẽ không hại nó đâu.

Vừa nghe thấy vậy, Tôn Nhu lại sững sờ!

Mày luyện Thái Cực sủng máy hả? Còn dám nói ‘Hai ba trăm người không thể tiếp cận’?

Thế nếu mày luyện cái Thái Cực đạn hạt nhân chẳng phải là đủ để hủy diệt cả một thành phố rồi sao?

- Sao anh có thể nói thế được? – Tôn Nhu lập tức nhũn mỳ: - Tôi có ý tốt nên mới nhắc nhở. Dù sao thì tôi cũng đã luyện Thái Cực mười mấy năm rồi, tự nhận là có một chút thành tựu. ‘Thái Cực giả, sinh ra từ vô cực, mấu chốt của động tĩnh, mẹ của âm dương, động thì sẽ tách rời, tĩnh thì sẽ gắn lại.’. Câu này có nghĩa là không dùng sức, thông thả từ từ, tiếp theo là nối liền, ý động theo hình, đó mới là điều kiện tiên quyết để hình thành một bộ Thái Cực quyền. Không có điều kiện này thì sẽ không có Thái Cực quyền. Tôi thấy lúc anh dạy cho cô bé này cứ nói là phải dùng sức như thế nào, sợ là sai rồi ấy. Thế này đi, hai chúng ta thử luyện một chút. Anh cứ yên tâm, tôi sẽ không dùng võ công thật đâu. Chỉ luận bàn một chút thôi. Thế nào?

Ah? Lại dám luận bàn với tao á?

Không được ồn lắm đâu! Lỡ như làm cho cô bị thương thì phải xử lý thế nào?

Chẳng lẽ đây là vu vạ?

Có khả năng!

Trước khi, có lần Trương Tiểu Kiếm đi chạy bộ buổi sáng cũng từng gặp được một lần, đó chính là một buổi sáng gió thu lạnh lẽo...

Một anh giai lưng hùm vai gấu đang luyện quyền, oai phong như gió, từng chiêu từng thức hết sức khí phách.

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ, đi qua hỏi:

- Anh ơi, anh đánh quyền giỏi ghê nhỉ!

- Bình thường thôi. – Anh giai kia cười ha ha đáp: - Chú em có hứng thú với võ công hả?

Cái đó thì ai mà không có hứng thú chứ!

Choai nờ sờ kung fu nhá!

- Đương nhiên rồi! – Trương Tiểu Kiếm mở to mắt: - Đẳng cấp của đại ca là gì vậy?

- Chú em, người luyện võ bọn tôi chỉ nói nội lực, không nói đến đẳng cấp. – Anh giai kia cười nhẹ: - Hai chúng ta cũng xem như có duyên. Hôm nay cho chú mở rộng tầm mắt một chút đi. Tôi đứng yên không động đậy, cậu thử đánh tôi thật mạnh xem.

Thế là Trương Tiểu Kiếm dùng sức đâm một phát!

...

...

...

Sau đó bị lừa năm ngàn tệ...

Hắn còn nhớ rất rõ chuyện này. Cho nên vừa nhớ đến cảnh tượng đó lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Khi đó hắn mới 17, năm nay đã 24 rồi. Bảy năm nay, theo giá hàng tăng mạnh, nói không chừng đâm một phát ít nhất phải đền năm sáu chục ngàn nhĩ?

Đậu má, con nhóc tên Tôn Nhu này nhất định là có ý đồ đó!

- Tôi cảm thấy hay là thôi đi. – Trương Tiểu Kiếm rút rề gãi đầu: - Tôi nói chứ nội lực của tôi mạnh lắm. Nếu luận bàn chỉ sợ cô chịu không nổi đâu! Lỡ đến lúc đó lại bị cô lừa mấy chục ngàn thì tôi phải cạp đất mà ăn mất...

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm nói câu này chỉ là vì muốn nhắc nhở đối phương, anh mày sẽ không mắc bẫy!

Nhưng vấn đề là bây giờ hắn đang mặc đồ bộ bậc thầy Thái Cực, Pháo Miệng Cừu Hận nhé...

Tôn Nhu lập tức nổi giận!

- Nói kiểu gì thì tôi cũng là đại đệ tử đứng đầu Thái Cực Tôn thị. – Tôn Nhu cá giận: - Đấu võ với anh là không thành vấn đề!

- Thật sao? – Về mặt Trương Tiểu Kiếm rất chi là nghiêm nghị: - Thế... Tôi dùng nội lực cũng không sao chứ?

- Anh thích thì dùng đi! – Tôn Nhu đắc ý: - Anh có bản lĩnh gì thì đều dùng hết đi! Nếu tôi không chống đỡ được coi như tôi thua!

Tiêu Thần Tâm thấy thế há to miệng ---- Cô nương này ngại mình sống lâu quá hả?

Đấu kiểu đó với Kiếm ca á?!

- Kiếm ca. – Tiêu Thần Tâm nói nhỏ: - Thầy kiếm chế chút đi nha. Có vẻ như chị gái này, hùng hổ lắm á...

Đậu má nó còn cần phải hỏi nữa sao?

Nhất định là muốn vu vạ rồi! Còn bảo anh mày dùng nội lực cơ!

Không phải anh chém nhé! Anh vừa dùng nội lực thì ngay cả bản thân anh cũng phải sợ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Đậu má đeo thẻ chấp nhận được!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Tôn Nhu đúng không? – Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ: - Hay là tôi quay video lại đi, thế thì lỡ cô có chuyện gì thì cũng có chứng cứ đúng không...

Đại đệ tử Tôn Nhu lập tức nổi giận!

- Thích thì quay đi! – Tôn Nhu cá giận: - Tôi chỉ là tốt bụng muốn nhắc nhở thôi! Thế thì sao chứ?! Sao lại biến thành vụ vạ rồi? Giọng điệu của anh thật là quá ngông cuồng. Hôm nay xem ra có khi tôi phải dùng võ công thật rồi!

Sau đó hai người đứng đối diện, Tiêu Thần Tâm cảm di động chuẩn bị quay clip.

Trương Tiểu Kiếm và Tôn Nhu so đấu là chiêu thức đẩy tay thông thường nhất trong Thái Cực. Cái thứ này, nói trắng ra chính là mỗi người giơ một cánh tay, về vòng tròn ở đó...

Vốn dĩ Tôn Nhu còn định dùng kỹ xảo để bỏ Trương Tiểu Kiếm ra.

Nhưng vấn đề là, kỹ năng của Trương Tiểu Kiếm là hoàn mỹ.

Thái Cực quyền hoàn mỹ rất chú trọng đến cách dùng lực và phát lực. Trước bỏ qua nội lực không cần nói, chỉ bằng kỹ xảo của nó...

Thế nên việc vui to quá!

- Trương ca đúng không? Đẩy tay Thái Cực của tôi không chỉ là vẽ vòng tròn chơi đùa đầu nhá, mà có kỹ xảo cả đấy. – Cô vừa đẩy vừa giải thích cho Trương Tiểu Kiếm: - Trương ca cẩn thận nhé, lần này tôi muốn dùng sức đấy...

Ai biết cô còn chưa nói xong, trong giây lát, đã có một luồng lực lượng từ bên Trương Tiểu Kiếm truyền tới, sau đó cô lập tức bay ra...

“Bùm” một phát, Tôn Nhu té ngã xuống đất.

“...”

“Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Tôn Nhu!”

Tôn Nhu ngơ ngác!

Chuyện gì vậy?! Sao mình lại đột nhiên bay ra ngoài vậy?!

- Chị ơi! Chị không sao chứ?- Tiêu Thần Tâm thấy Tôn Nhu đẩy một lúc với Trương Tiểu Kiếm rồi đột nhiên ngã xuống đất, vội chạy qua nâng cô đứng dậy, cười hí hóp mắt hỏi: - Chị sao rồi?

- Không... Không sao. – Tôn Nhu ra sức ho mấy tiếng, rồi lắc đầu thật mạnh, nói: - Vừa rồi là ngoài ý muốn thôi.

Rồi cô nhìn Trương Tiểu Kiếm nói:

- Nội lực của anh thâm hậu ghê nhỉ... Thái Cực trọng ý chứ không trọng lực. Tới tới tới, lần này chúng ta thử không dùng nội lực xem ---- Không được đánh lên đầu đấy!

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh... Được...

Tiêu Thần Tâm cười muốn bay lên ---- Kiếm ca lầy quá! Ha ha ha! Về mặt vô hại đào bẫy chờ người khác...

Mình thích!

Hai người lại bắt đầu luyện đẩy tay lần nữa.

Lần này Trương Tiểu Kiếm cẩn thận hơn, áp dụng thế thủ, uhm, thế nên hai người đẩy rất vui vẻ. Chỉ nghe Tôn Nhu vừa đẩy vừa nói:

- Thái Cực ấy, nhất định là phải có tĩnh trong động, có động trong tĩnh, thống nhất thật giả, chuyển hóa cho nhau, mới có thể nối tiếp được. Tuần hoàn nhiều lần, đó là quá trình trở thành một bộ Thái Cực quyền. Ví dụ thế này!

Cô nói đến đây, dùng sức thật mạnh, vốn dĩ theo dự đoán của cô, lần này đột nhiên ra chiêu như thế thì kiểu gì cũng phải khiến Trương Tiểu Kiếm lao đao một chút, nhưng không ngờ rằng, cô vừa dùng sức, bên kia Trương Tiểu Kiếm cũng đột nhiên dùng sức, khiến cô suýt nữa thì lại té ngã thêm lần nữa...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Tôn Nhu!”

- Khụ khụ... - Khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Nhu đỏ ửng, nói tiếp: - Thái Cực chú ý là dùng ý không dùng sức, thông thả từ từ, rồi nối tiếp lẫn nhau, ý động theo hình, tức là cách chuyển động của Thái Cực quyền. Từ phần eo mà bắt đầu hoạt động, khí thể vang vọng, chuyển rộng ra bên ngoài, thông thả từ từ, tiếp theo nối tiếp chính là mở... Mở!

Cô hét to một tiếng!

Lại dùng sức thật mạnh, sau đó...

Bên kia Trương Tiểu Kiếm cũng đồng thời dùng sức, không nhúc nhích tí nào...

Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc nhìn cô:

- Ngài nói có lí, có lí lắm!

- Khụ khụ khụ khụ... – Tôn Nhu buồn bực hết sức. Vừa rồi liên tục đánh lên hai thần mà không thành công, cho nên bây giờ cô cũng không dám hoạt động lung tung nữa, tiếp tục đẩy tay: - Tinh là từ ngoài vào trong, từ biểu hiện đến nội bộ, quan người trên dưới trái phải, đều tinh, đều hợp, đều giả. Bất kể Thái Cực diễn biến như thế nào, đều là trăm sông đổ về một biển...

Vào lúc này mà Tiêu Thần Tâm còn không quên nhắc nhở Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy ơi thầy nghe kỹ chút nha. Em cảm thấy chị Tôn này giảng vẫn rất có tác dụng á. Em đoán là bằng thân phận của chị này, rất nhiều quan to người giàu có muốn tiêu tiền mời chị ấy giảng một lần cũng không được đâu!

- Khụ khụ khụ khụ... – Đối mặt với con nhóc xấu xa Tiêu Thần Tâm chơi xỏ, khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Nhu lại đỏ bừng, nói: - Haizzz, mấy ngày không đẩy tay cho nên hơi ngượng tay chút...

Thu tay, đứng vững, hai tay Tôn Nhu đặt trước ngực.

“Phù...”

- Đẩy xong rồi hả? – Trương Tiểu Kiếm không đỏ mặt không thờ dúc: - Thế thì tôi tiếp tục dạy đồ đệ của tôi luyện quyền nhé...

- Anh gì ơi, anh chờ đã. – Tôn Nhu vội vàng chen vào miệng Trương Tiểu Kiếm, rồi chợt có chút ngại ngùng nói: - Bộ Thái Cực của anh đúng là có điểm độc đáo, cho nên tôi muốn...

Cô nói đến đây chợt có chút do dự, một lúc sau mới lắc đầu chậm chậm:

- Haizzz... Thôi đi. Dù sao cũng là chuyện riêng của sư môn chúng tôi...

Chuyện gì vậy nhỉ? Sao nhìn cô nàng này có vẻ khó xử vậy?

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ hỏi:

- Là thế này. – Tôn Nhu chau chuốt ngôn ngữ một chút rồi mới nói: - Ông nội tôi là trưởng môn đương thời của Thái Cực Tôn thị. Vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng mấy ngày nay có một người tên là Kim... Woo gì gì đó dẫn theo một đám người Hàn Quốc tuyên chiến với đạo quán Thái Cực của chúng tôi, ước định mười giờ sáng nay sẽ tới đá quán. Tôi vừa nghĩ đến đám gây Hàn Quốc... Khụ khụ khụ... Là đám người Hàn Quốc kia điều võ giương oai ở địa bàn của chúng tôi là...

Cô vừa nói thế, Trương Tiểu Kiếm hiểu ngay lập tức.

Mọi chuyện rất đơn giản. Người Hàn Quốc đến đá quán, ông nội của Tôn Nhu chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

Nghĩ lại cũng đúng. Bản thân cô chính là đại đệ tử đứng đầu, phỏng chừng là người giỏi nhất trong hàng đệ tử trẻ tuổi. Thế thì ông nội của cô ít nhiều gì cũng đã sáu mươi tuổi rồi, nhất định là không tiện đích thân ra sân so đấu. Thế thì lần này người Hàn Quốc đến đá quán, rất có khả năng sẽ thành công!

Còn có cái tên Kim... Woo gì gì đó? Sao nghe có vẻ quen tai thế nhỉ?

- Có phải là tên KimJae Woo không? – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Cái mặt mà vừa thấy đã biết là trong mệnh thiếu đánh ấy?

Nghe vậy, Tôn Nhu không khỏi ngơ ngác:

- Sao anh lại biết? Anh quen hán à?

- He he... – Trương Tiểu Kiếm lập tức nở nụ cười: - Lúc trước đánh nó một trận rồi, không ngờ lần này lại có thể gặp lại. Ai nha, tôi cũng là thấy một đám gây Hàn Quốc... Khụ khụ... Là người Hàn Quốc nháy nhót nên tức không biết làm gì ấy mà!

- Đúng đúng đúng! – Tôn Nhu nói: - Bọn họ còn nói gì mà Taekwondo mới là võ công hàng đầu thế giới...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, dẻo thế chấp nhận được! Tại sao bọn loz kia lại có thể mặt dày đến thế nhỉ?

- Không cần phải nói thêm gì nữa! – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp chuẩn bị khởi hành luôn: - Đạo quán nhà cô ở đâu? Tôi đi áp trận cho cô! Bà mẹ nó chứ, tôi còn không tin bọn loz kia có thể lật ngược trời đất được!

Tôn Nhu vui sướng bất ngờ:

- Thật sao?

- Đương nhiên rồi! – Trương Tiểu Kiếm đáp một cách đương nhiên: - Giữa các trường phái của chúng ta có chuyện gì thì nói xong, nhưng vào thời điểm này phải nhất trí đối ngoại! Đến lúc đó cô cứ nói với bọn họ rằng tôi là người quét lá trong tông môn của các cô!

Tiêu Thần Tâm: “...”

Kiếm ca, thầy định diễn vai khách mời nhà sư quét lá sao?

Ba người lập tức đi lấy xe.

Hội quán Thái Cực Tôn thị nằm ở phía đông khu vực 4 thành phố Thiên Kinh. Cự ly không xa lắm, ước chừng đi hơn hai mươi phút, ba người đã đến cửa hội quán rồi.

Đây là một tòa nhà lớn có hương vị cổ xưa, diện tích rất rộng, có thể thấy được hoàn cảnh gia đình Tôn Nhu rất tốt ---- Ở một nơi tắc đất tắc vàng như thành phố Thiên Kinh mà còn có một đạo quán lớn, rộng tới ngàn mét vuông như thế, tuyệt đối không phải là một gia đình tầm thường!

Đậu má, đều là tiền cả đấy!

Ba người vừa bước xuống từ trên xe, lập tức có một đám đệ tử đạo quán ào ào vây quanh, bảy mồm tám lưỡi nói:

- Đại sư tỷ chị đã đến rồi. Sao vậy sao vậy? Trạng thái hôm nay có thể đối phó được với đám Hàn Quốc kia không?

- Đại sư tỷ, bọn em đều phải dựa vào chị đấy. Thực lực của đối phương mạnh lắm. Nếu chị không chống đỡ được thì chúng ta mất hết mặt mũi thôi!

- Đúng đấy. Nếu bị bọn họ ép đến mức bắt buộc sư phụ phải ra tay thì tức chết mất!

Có thể thấy được, thực lực của mấy người Hàn Quốc đến đá quán lần này là rất mạnh...

Lúc này, các đệ tử cũng thấy Trương Tiểu Kiếm, không khỏi hỏi:

- Đại sư tỷ, bọn họ là ai vậy?

- Sao tớ cảm thấy quen mặt thế nhỉ?

- Áo Tôn Trung Sơn màu đen! Ô Hắc Vũ!

- Đúng đúng đúng! Tớ nhớ rồi! Không ngờ lại là hắn!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey yoo? Tao đã nổi tiếng thế rồi à? Thế thì giảm bớt rất nhiều thời gian giải thích đấy nhì...

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức biết ngay, hắn suy nghĩ nhiều quá...

Bởi vì mấy thằng kia nói tiếp:

- Đại sư tỷ, sao chị lại dẫn cái thằng lừa đảo chuyên thuê diễn viên tới đây làm gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Kim Jae Hyun kiêu ngạo

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe lời này, Trương Tiểu Kiếm lập tức buồn bực!

Cái thằng vừa nói câu đó, mày đứng yên đó cho tao. Chúng ta tán gẫu nhân sinh xem nào!

Tiêu Thần Tâm vui sướng quá trời:

- Thầy ơi, không ngờ bây giờ thầy cũng là người nổi tiếng rồi đấy!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm tức giận đáp trả: - Mày nghĩ là thầy nguyện ý hả?

Cả đám đệ tử đầy đầu dấu chấm hỏi, đều đang hiếu kỳ vì sao sư tỷ lại dẫn một thằng lừa đảo giang hồ tới đây.

Tôn Nhu háng giọng một tiếng:

- Đây là người chị mời tới. . . Nhân viên vệ sinh.

Nếu là nhân viên vệ sinh cho đại sư tỷ mời đến, thì vẫn phải nể mặt chút, cho nên lúc này một đệ tử nam chấp tay ôm quyền chào Trương Tiểu Kiếm:

- Thì ra là thế. Xin chào xin chào. Xin mời vào trong trước đã.

- Ừm – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, rồi dẫn theo Tiêu Thần Tâm đi theo mọi người vào một đại sảnh diễn võ trong tòa nhà.

Đại sảnh diễn võ có diện tích không nhỏ, cỡ hai trăm mét vuông. Trương Tiểu Kiếm chỉ nhìn thoáng qua, lúc này trong đại sảnh diễn võ đã có mười mấy người đang tụ tập, tất cả đều ở lứa tuổi ba bốn mươi tuổi. Cảm đầu là một người chừng sáu mươi tuổi, không gian đã có oai, có lẽ chính là ông nội của Tôn Nhu, cũng chính là chương môn Tôn Thiên Thành của Thái Cực Tôn thị thế hệ này.

- Nhu nhi, con tới rồi. – Tôn Thiên Thành ngồi ở đó, giọng nói uy nghiêm mà trầm lắng: - Chọn một vị trí ngồi đi.

Rồi nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm:

- Hai người này là. . .

Vốn dĩ là viện trợ bên ngoài mà mình mời tới, nhưng cũng khó có thể nói thành lời, cho nên lần này Tôn Nhu lại tùy ý giới thiệu thôi:

- Ông nội, đây là người con có ý mời tới. . . Nhân viên vệ sinh Trương tiên sinh Trương Tiểu Kiếm.

Cả đám người nghe thế không hiểu ra sao.

Nhân viên vệ sinh? Tại sao vào lúc này mà còn có tâm tư mời nhân viên vệ sinh tới đây?

- Haizzz, sắp bị đá quán rồi mà còn có tâm tư mời nhân viên vệ sinh tới đây!

- Có lẽ là bạn bè không tiện lộ mặt?

- Có lẽ thế. Thôi đừng quan tâm đến hán nữa, chúng ta cứ nói chuyện của chúng thôi.

- Đúng, trước tiên phải làm rõ chuyện đá quán đi đã, những thứ khác bàn sau. Một nhân viên vệ sinh mà thôi, đạo quán chúng ta vẫn có thể chứa chấp được.

Một đám người trung niên nhỏ giọng bàn luận. Còn Tôn Thiên Thành thì không có để ý, chỉ gật đầu thần nhiên:

- Nếu cậu nhóc đã nguyện ý đến đây thì đều là người một nhà. Sau này cứ xem nơi này như nhà mình thôi.

Hey yoo, câu này hay, mình thích nghe!

Không hổ là chương môn, trí tuệ và phong thái hoàn toàn khác biệt. Nếu là người khác thấy một nhân viên vệ sinh chạy tới xem náo nhiệt, phỏng chừng ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Nhưng người này lại ăn nói khéo léo, tư thái siêu nhiên, tuyệt lắm!

Trương Tiểu Kiếm không khỏi nảy sinh ấn tượng tốt với chương môn Thái Cực Tôn thị này.

Có một cụ già tài đức vẹn toàn như vậy làm chương môn, không ủng hộ công hôm nay mình chạy tới đây xem náo nhiệt. . .

Đây đều là chuyện lật vật mà thôi, mọi người nhanh chóng ngồi xuống. Tôn Thiên Thành nói:

- Lẽ ra, xưa nay võ thuật trong thiên hạ đều là một nhà. Thái Cực cũng được, Taekwondo cũng được, hay là Bát Cực quyền Hồng quyền cũng thế, đều

là vì thân thể khỏe mạnh. Nếu có người đến cửa luận bàn, chúng ta đương nhiên sẽ rất là hoan nghênh.

Hắn nói đến đây, người bên dưới đều đồng loạt gật đầu.

Ông chương môn nói rất đúng. Đầu là võ đạo, luận bàn một chút thì đều thuộc về giao tiếp bình thường thôi. Thắng hay thua đều có thể chấp nhận được.

Nhưng nếu đá quán thì đó lại là chuyện khác.

Quả nhiên, Tôn Thiên Thành nói tiếp:

- Nhưng lần này, Taekwondo lại đích thân tuyên bố là tới đá quán, hơn nữa lại là quán quân thế giới Taekwondo hạng cân 80 nhiệm kỳ trước Kim Jae Hyun đích thân đến thăm, chỉ sợ sẽ khó mà đối phó. Thái Cực chúng ta, có thắng hay thua đều là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm mất oai danh của võ thuật Thiên triều, thế thì nhục nhã lắm. Lão phu cũng không muốn trở thành kẻ tội đồ của phái Thái Cực Thiên triều. Cho nên lát nữa khi đối phương đến, mọi người đều phải ra sức, không thể tự đánh mất danh tiếng.

Trương Tiểu Kiếm nghe thế thầm gật đầu. Chương môn Tôn nói lời này rất chi là khéo léo.

Thật ra thì từ xưa tới nay, ấn tượng của mọi người đối với Thái Cực chính là công bằng mà bình thản, không tranh giành không hiếu thắng. Võ công mười phần, lại có tám phần là đang tu thân dưỡng tính.

Mày nói thử xem, một môn phái như thế mà lại có người tới đá quán, lỡ như thua thì sẽ rất là mất mặt. Cho nên chẳng trách mọi người ở đây đều nghiêm túc như sắp bị xâm lăng vậy.

Dù sao thì đối phương cũng là Kim Jae Hyun, quán quân thế giới Taekwondo hạng cân 80 nhiệm kỳ trước. Hắn đích thân tới chơi, chẳng trách Tôn Nhu lại mời mình đến giúp đỡ.

Đừng nói đến chuyện người ngoài sẽ đánh giá như thế nào, ít nhất phải giải quyết kẻ địch Taekwondo trước cái đã. Còn trường phái nội bộ thì cứ đặt qua một bên thôi.

Vào thời điểm này, đương nhiên là phải nhất trí đối ngoại.

Lúc này, mọi người trong đại sảnh đều tỏ vẻ sẽ dùng hết sức. Đúng lúc đang âm ỉ, chợt có tiếng thông báo truyền tới từ cổng lớn ----

- Trưởng quán Taekwondo Kim Jae Hyun đến!

Thoáng chốc, cả đại sảnh đều im lặng.

Sau đó mọi người đã thấy năm chiếc Hyundai màu trắng chậm rãi chạy vào từ cổng lớn của đạo quán.

Hyundai là xe của nước Hàn Quốc. Đang trong thời kỳ chống lại hàng hóa Hàn Quốc cho nên lượng tiêu thụ Hyundai giảm mạnh. Nay lại đột nhiên xuất hiện năm chiếc, không cần phải nói, thoát nhìn còn rất dọa người...

Xe hơi nhanh chóng dừng lại, rồi có chừng mười người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục Taekwondo bước xuống từ trên xe.

Cầm đầu là một người thân cao chừng 1m90, cơ bắp đầy người, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản xạ làn da màu đồng nâu, ánh mắt rất có uy thế. Không cần phải nói, thằng này nhất định là quán quân thế giới Taekwondo hạng cân 80 nhiệm kỳ trước, Kim Jae Hyun!

Trương Tiểu Kiếm âm thầm gật đầu, không thể không thừa nhận là rất có uy thế, chẳng trách lại dám khiêu chiến rồi tới đá quán!

Bên cạnh Kim Jae Hyun là một người đàn ông trung niên chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, khuôn mặt vuông tai lớn, đôi mắt sáng ngời như sao, hẳn là một huấn luyện viên?

Còn những người khác, trong mắt Trương Tiểu Kiếm đại khái đều là tôm tép. Nhưng nằm ngoài dự đoán của hắn, hôm nay thằng cha Kim Jae Woo lại không đến, cũng không biết là đang làm gì.

- Chào các vị. — Lúc này, Tôn Thiên Thành đứng dậy, đi đến cửa, chấp tay ôm quyền chào: - Hoan nghênh các vị đến đây luận bàn chỉ bảo. Mời vào trong.

Thật ra thì hắn chỉ khách khí một chút thôi, nói kiểu gì thì người đến từ xa đều là khách, phải luôn có cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng không ngờ Kim Jae Hyun lại khinh thường cười, nói thẳng bằng tiếng Trung không được lưu loát cho lắm:

- Không không không... Chỉ sợ Tôn tiên sinh đã hiểu nhầm rồi. Hôm nay chúng tôi đến đây, là đá quán, chứ không phải luận bàn.

Hắn vừa thốt ra câu này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều nổi giận!

- Thằng này thật là ngông cuồng hết sức!

- Đúng thế! Lần đầu tiên tao thấy có thằng thần thần như thế đấy!

- Nhất định là có chút bản lĩnh để kiêu ngạo rồi. Lát nữa phải cẩn thận đấy!

Bình thường mà nói, giữa các võ quán, cho dù là đá quán thì kiểu gì cũng phải nể mặt nhau một chút, để tránh việc nếu làm to chuyện quá thì không thể không chế được.

Nhưng Kim Jae Hyun vừa gặp mặt đã nói thẳng hôm nay đến đá quán, hiển nhiên là tuyên bố không muốn chừa đường lui. Thế thì khó xử rồi đây!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Tôn Thiên Thành nói ba chữ “Tốt” liên tục, vẻ mặt không thay đổi, chẳng qua vẫn giữ động tác mời:

- Nếu đã thế, mời vào trong!

Tiêu Thần Tâm thấy vậy bữu môi, kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm nói:

- Hừ! Cái thằng tên Kim Jae Hyun này ngông cuồng quá cơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: “Ai đến tử thí với tôi?!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lời Tiêu Thần Tâm nói chính là ý tưởng trong lòng của đa số người ở đây, thế nên có không ít người giờ ngón cái với Tiêu Thần Tâm.

Trước không nói đến chuyện có thể đánh hay không, nhưng mà lòng dạ của chúng ta thì phải đoàn kết lại chứ đúng không nào?

Lúc này, một đám võ sĩ Taekwondo từng người bước vào đại sảnh, sau đó ngồi vào chỗ Tôn Thiên Thành đã sắp xếp sẵn.

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm còn cho rằng bọn này vừa vào cửa hẳn là sẽ hùng hùng hổ hổ đòi quát ngay, cứ như là Lý Tiểu Long trong Tinh Vũ Môn ấy.

Nhưng ai biết lại không phải thế.

Đám người Hàn Quốc này ngồi hết vào chỗ, đầu tiên là không có nói đến chuyện đá quán luận võ cái gì, mà mỉm cười trước rồi nói:

- Lịch sử của Taekwondo của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi đã có mấy ngàn năm, chính là võ đạo hàng đầu trên thế giới! Thật ra thì còn chưa định ghé thăm nơi này, nhưng nghĩ đến nguồn gốc sâu xa giữa Taekwondo và Thái Cực, cho nên chúng tôi không thể không đến đây.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi sửng sốt.

Taekwondo và Thái Cực còn có nguồn gốc sâu xa á?

- Ô? Đây là lần đầu tôi nghe thấy chuyện đó. – Tôn Thiên Thành nhìn huấn luyện viên vừa lên tiếng, cười nói: - Ngược lại là muốn nghe thử xem tiên sinh sẽ giải thích nghi hoặc cho lão phu thế nào. Xin hỏi có được không?

- Khách khí. – Hiển nhiên, trước khi đến đây, hắn đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, cho nên từ tốn nói: - Thật ra thì Thái Cực được bắt đầu cụ thể từ khi nào, cũng không thể khẳng định được, nhưng khởi nguồn của Thái Cực tuyệt đối là diễn biến từ Thái Cực đồ trong Kinh Dịch. Kỳ thật ở cổ đại, mọi người còn không hiểu được khái niệm lực tác dụng về hai phía. Ví dụ như tôi chẻ gạch bằng một tay. – Hắn nói rồi cầm một cục gạch xanh ra, bóp một phát chẻ nó thành hai nửa, rồi mặt không đỏ không thở gấp nói: - Tuy rằng gạch bể, nhưng kỳ thật tôi vẫn cảm thấy đau tay...

Lại nói, chẻ gạch không phải là việc gì khó khăn, đa số người ở đây đều có thể làm được.

Nhưng có thể cầm gạch tay trái rồi tay phải chẻ gạch giống hắn mà không cần tốn nhiều sức, thế thì không có mấy người có thể làm được.

Không thể không nói, dám đến đá quán xác thực là có tài.

- Sau đó ý, mọi người đều không biết lực có tác dụng về hai phía. Nhưng bọn họ đổi một cách nói khác, gọi là thuyết âm dương. – Huấn luyện viên kia nói tiếp: - Dương chính là gạch gậy, âm là đầu tay. Rồi lại diễn biến một chút, gọi là động tĩnh. Ví dụ như, chúng ta thường nói là tĩnh như trinh nữ, động như thỏ chạy. Đó chính là sự phân hóa hai cực.

Hắn nói lưu loát cả tràng như thế, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều không thăm dò rõ ý của hắn là gì.

- Nè, hắn đang nói cái gì thế?

- Không hiểu nữa. Thuyết âm dương rồi thuyết động tĩnh gì gì đó, thế gì liên quan đến gì tới Taekwondo nhỉ. . .

- Trước xem thử hắn muốn làm gì đi!

Cả đám đệ tử nhỏ giọng bàn tán. Lúc này huấn luyện viên nói tiếp:

- Sau này, trải qua dân tộc Đại Hàn chúng tôi tiếp tục diễn biến, mọi người bắt đầu phân chia võ công càng cẩn thận hơn. Vì thế nghiên cứu ra chiêu thức võ công hai chân tấn công hai tay phòng thủ. Ở trong chiêu thức này, hai chân tượng trưng cho tiến công dương, động làm chủ, hai tay tượng trưng cho phòng thủ âm, tĩnh làm chủ! Lại trải qua hơn ngàn năm hoàn thiện liên tục, cuối cùng trở thành võ thuật quốc gia của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi ---- Taekwondo.

Hắn nói xong, mọi người lập tức nổ tung!

- Đâu mà! Ý nó là Taekwondo còn lâu đời hơn Thái Cực của chúng ta chứ gì?

- Hắn không phải đã nói rồi sao! Taekwondo được nghiên cứu ra từ Thái Cực đồ của Kinh Dịch. Có nghĩa là cùng nguồn gốc với Thái Cực của chúng ta đó.

- Cùng cái đầu hần ấy! Thằng cha này mặt dày hơn thớt rồi đấy nhá!

Các đệ tử đều có thể hiểu ý trong đó, thân là chương môn, Tôn Thiên Thành đương nhiên lại càng rõ ràng hơn ai hết.

Đã sớm biết đám người này không có ý tốt rồi, nhưng lại không ngờ rằng bọn họ lại có thể mặt dày đến mức này. . .

Huấn luyện viên kia còn đang chém gió say sưa:

- Cho nên trải qua nghiên cứu kỹ càng của chuyên gia lịch sử Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi, thời gian xuất hiện của Taekwondo Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi còn sớm hơn cả Thái Cực của nước các bạn. Thậm chí, rất có khả năng Thái Cực quyền được sinh ra từ khái niệm của Taekwondo chúng tôi. Chẳng qua là đã xảy ra thay đổi mà thôi. Cho nên hôm nay chúng tôi đến đây là muốn chứng minh, Taekwondo chính là tổ tiên của Thái Cực quyền, Thái Cực quyền được diễn biến từ Taekwondo của chúng tôi!

- Buồn cười! – Lúc này Tôn Thiên Thành cũng không thể nhịn được nữa, vỗ bàn thật mạnh: - Quà là vớ vẩn! Thái Cực quyền của Thiên triều chúng tôi rõ ràng là được sinh ra từ Thái Cực Đồ Kinh Dịch, hình thành sau ngàn năm không ngừng hoàn thiện từ dân gian, sau lại biến thành sinh ra từ Taekwondo của các người?!

- Thế thì khó mà nói được. – Huấn luyện viên kia cười nói: - Taekwondo chúng tôi lấy hai chân tiến công là dương, Thái Cực quyền các anh lấy hai tay tiến công là dương. Chẳng qua là biến hóa chiêu thức một chút mà thôi. . .

Hai người lập tức bắt đầu một trận biện luận. Không thể không nói, huấn luyện viên kia cũng là một người giỏi hùng biện, nói chuyện còn có ví dụ. Tuy rằng Tôn Thiên Thành là chương môn, nhưng đầu sao cũng không giỏi ăn nói, biện luận tới biện luận lui, cả buổi cũng không biện luận được rõ ràng. . .

Tiêu Thần Tâm xem một lúc cảm thấy nhàm chán, kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm nói:

- Kiếm ca, chán quá đi à, chúng ta đi ra ngoài dạo tí đi. Thầy lại dạy em tiếp được không?

- Được rồi. – Trương Tiểu Kiếm thấy bộ dáng này, cũng biết là không đủ một hai giờ thì chưa chắc đã biện luận xong. Dù sao thì cũng chờ đến khi đấu võ mới cần hắn viện trợ, cho nên chờ đến lúc đó lại xem cũng được, vì thế lập tức đồng ý, rồi nói với Tôn Nhu: - Tôi dẫn con bé đi ra ngoài hít thở không khí. lát nữa đấu võ rồi gọi tôi nhé.

- Ừ. – Tôn Nhu cũng biết lúc này chẳng liên quan gì tới hai người bọn họ cả, cho nên đồng ý luôn: - Còn mong hai người đừng đi xa, để khỏi phải tìm không thấy.

- Biết rồi. – Thế là Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Tiêu Thần Tâm ra ngoài cửa.

Bọn họ đi ra, cả đám đệ tử Taekwondo không khỏi hiếu kỳ, nhưng nhìn cách ăn mặc của hắn, có lẽ không phải là đệ tử chính thức, cho nên không chú ý lắm, tiếp tục nghe huấn luyện viên Taekwondo Hàn Quốc biện luận với chương môn Tôn Thiên Thành.

- Được rồi.

Huấn luyện viên kia và Tôn Thiên Thành lại biện luận nửa giờ, ai cũng không thuyết phục được ai. Lúc này đều đứng dậy nói:

- Nếu Tôn quán trưởng nhất quyết không tin lời nói của tôi, vậy thì chúng ta chỉ có thể quyết định trên lời đài!

Hắn vừa dứt lời, Kim Jae Hyun đã đứng dậy, đi đến giữa sân.

Thật ra thì lúc này cơ bản đã nên đánh nhau rồi. Nhưng huấn luyện viên kia lại làm một việc khiến mọi người bất ngờ.

Hắn vỗ tay nhẹ nhàng, rồi có hai đệ tử bước lên trước, cầm đao cụ chuyên dụng trên tay.

Trong đó, đệ tử bên trái cầm ba tấm ván gỗ dày chừng 1 cm.

Còn đệ tử bên phải thì cầm một khúc gậy gỗ lớn bằng ngón tay cái.

“Hãy ----!!!”

Kim Jae Hyun hét lớn một tiếng, đệ tử bên phải cầm gậy gỗ đập lên hai tay hắn. Một tiếng “Rắc” vang lên, cây gậy gỗ kia gãy ngay lập tức.

Biểu diễn xong, sau đó là đệ tử bên trái cầm ba tấm ván gỗ nâng lên cao trên đỉnh đầu.

Kim Jae Hyun lại hét lớn một tiếng, cả thân thể nhảy lên cao, ở trong không trung, đầu tiên là đá hai chân cực kỳ sắc bén, tiếng gió vù vù, cuối cùng quét chân một phát, quét trúng tấm ván trên tay đệ tử kia!

Một tiếng “Rắc” vang lên, ba tấm ván gỗ đều gãy làm đôi, vết gãy tràn đầy gờ rập.

Tiếng hít khí lạnh vang lên đầy phòng!

Không hổ là quán quân thế giới Taekwondo hạng cân 80 nhiệm kỳ trước. Quả là lợi hại!

Kim Jae Hyun biểu diễn xong, khoanh tay ngao nghể nhìn mọi người, rồi nói bằng tiếng Trung không được trôi chảy cho lắm:

- Ai đến tỉ thí với tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: “Thầy cảm thấy thầy có thể nhường hắn hai bàn chân một bàn tay...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Kim Jae Hyun vừa thốt ra lời này, cả đại sảnh diễn võ yên tĩnh trong thoáng chốc.

Có thể nghe thấy tiếng kim roi.

Không có cách nào khác, thăng này cao chừng 1m9, cơ bắp đầy người, lại đang đứng trong thời kỳ đỉnh cao sự nghiệp, chỉ cần đứng ở đó đã có uy thế cực lớn. Trong lúc nhất thời, cả phòng diễn võ mà lại không có một người nào dám khiêu chiến hắn!

Nhất là hắn vừa biểu diễn xong, quả thực có thể nói là công phòng đầy đủ, khiến cho mọi người ở đây đều không chắc chắn có thể chiến thắng hắn được.

Thua thì không có gì, nhưng quan trọng là sẽ khiến Thái Cực quyền mất đi uy danh, thế thì to chuyện lắm!

Kim Jae Hyun nhìn khắp phòng, lại hỏi:

- Ai đến tỉ thí với tôi?

Người ta đã khiêu chiến hai lần rồi, nhất định phải có người ra sân.

Nhưng mà ai ra sân đây?

Bảo ông lão sáu mươi tuổi Tôn Thiên Thành so đấu với hán sao?

Bảo một cô nương mới nặng 50 kg Tôn Nhu so đấu với hán?

Hay là các sư thúc sư bá đã dần dần rời khỏi giới võ thuật so đấu với hán?

Ai cũng không thích hợp.

Trong lúc nhất thời, mọi người lại đột nhiên phát hiện, có nhiều người ở đây như thế, nhưng lại không tìm được một người thích hợp...

Kim Jae Hyun lại hỏi lần nữa:

- Ai đến tỉ thí với tôi?

Khiêu chiến lần thứ ba!

Lúc này, mấy người Hàn Quốc ở đây đều đã cười thành tiếng. Tôn Nhu đành phải đứng dậy, nói:

- Tôi đến so đấu với anh.

Cô nói rồi bước vào giữa sân.

Lần này việc vui to rồi...

Kim Jae Hyun cao hơn cô chừng một cái đầu, cơ bắp đầy người to gấp đôi Tôn Nhu. Một cô gái mềm mại như Tôn Nhu đứng trước mặt hán, cứ như là một đứa bé vậy...

Nhưng không thì có thể làm sao bây giờ đây? Người ta đã đến đá quán rồi, nếu như bên mình thậm chí còn không có nổi một người ra sân thì càng mất mặt hơn!

Tôn Nhu hít vào một hơi thật sâu. Cô đã bất chấp tất cả rồi. Cùng lắm là nằm trong bệnh viện mấy ngày thôi. Ít nhất đã hết sức rồi, đúng không?

- Chỉ bằng cô? – Kim Jae Hyun khinh thường nhìn Tôn Nhu: - Tôi chấp cô một tay!

- Được! – Tôn Nhu cũng không khách khí, bày ra thế thủ.

Thấy hai người chuẩn bị đánh nhau, cả đại sảnh im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp. Ai biết đúng lúc này, có một giọng nữ ngọt ngào truyền vào từ bên ngoài:

- Kiếm ca, thầy nói xem Taekwondo thế nào? Có vẻ như rất lợi hại ấy...

Rồi một giọng nam vang lên:

- Taekwondo á? Cùng lắm là chỉ có thể khoe khoang trên võ đài mà thôi. Rảnh rồi nhảm chán đá ván gỗ làm màu còn được, nhưng nếu đánh thật thì hoàn toàn không đáng giá nhắc đến.

Giọng nữ nói:

- Oh? Thật sao? Thế Kiếm ca cảm thấy so với thầy thì thế nào?

Giọng nam nói:

- Thầy cảm thấy thầy có thể chấp hán hai bàn chân một bàn tay...

Nghe hai người bên ngoài nói chuyện, lúc này, người trong đại sảnh đã không thể ngồi yên được nữa...

Kim Jae Hyun vừa mới chấp Tôn Nhu một tay, sau đó đã có người nói có thể chấp Kim Jae Hyun hai chân một tay... Đéo thể chấp nhận được!

- Ai? Ai đang nói chuyện bên ngoài? – Từ khi bước lên sân đấu cho tới nay, Kim Jae Hyun chưa bao giờ bị người khác khinh thường như vậy, cho nên hán không thèm quan tâm đến cuộc tỉ thí với Tôn Nhu nữa, nổi giận đùng đùng lao ra đại sảnh diễn võ: - Ai đang nói chuyện? Lắm lắm lét lét! Cút ra cho ta!

Phản phật ---

Hán vừa xông ra, nhất thời người trong đại sảnh diễn võ cũng đều đi theo. Vừa nhìn ra, chính là cái thằng thuê diễn viên kia đang chém gió với cô nhóc

kia kia...

Cả đám người lại bắt đầu kêu khổ ----

- Đâu má, xong rồi, lần này thì mất hết cả mặt rồi!

- Cái thằng này chém gió ghê quá! Còn chấp người ta hai chân một tay nữa chứ! Nếu bị khiêu chiến luôn thì phải làm sao đây?

- Đúng rồi đấy! Lần này thật sự là bị nhục nhã cả tổ tông rồi!

Các đệ tử bàn tán xôn xao, nhưng hiển nhiên, người ta hoàn toàn không có chú ý tới bên này...

- Tâm Tâm nè, thầy nói cho em nghe nhé. – Trương Tiểu Kiếm đứng ở giữa sân, biểu cảm nghiêm túc, vừa hô hấp thở nạt vừa nói: - Võ công có giỏi hay không, thì phải xem thử nó dùng để làm gì. Ví dụ như là dùng để đánh nhau. Em nghĩ mà xem, đặc điểm của chiến tranh thời cổ chính là nhiều người. Nhiều đến mức nào? Thầy nêu cái ví dụ nhé, một sân bóng đại khái có thể chứa được năm mươi nghìn người chen chúc trong đó. Một trận chiến tranh quy mô tương đối lớn, đại khái chính là người của mấy cái sân bóng chen chúc lẫn nhau. Nhiều người chen chúc như vậy, thế thì nguy hiểm lớn nhất có thể gặp phải là gì?

- Ừm... - Ngón tay Tiêu Thần Tâm chấm chấm môi: - Dẫm đạp?

- Đúng rồi! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu: - Nguy hiểm lớn nhất chính là dẫm đạp! Em nghĩ nhé, trong số năm mươi nghìn người, chỉ cần có một ngàn người phá hư, di chuyển bậy bạ, không theo kỷ luật, ít nhất có thể dẫm chết hai ngàn người trong nháy mắt, dẫm tàn phế thì vô số kể. Kẻ chết nhanh nhất là ai? Là người của gia tộc Gracie! (*) Người của gia tộc này có một thói quen rất xấu, đó chính là khi đánh nhau thì cứ thích nằm xuống đất, gặp phải hỗn loạn thì cơ bản sẽ thành bánh thịt! Sau đó, kẻ thứ hai chết chính là luyện Taekwondo. Bọn họ cứ thích nhảy lên đá người ta. Nếu lúc nhảy lên ở trong không trung không thể trốn không thể phòng thủ, lỡ như té cái thì cũng chung vận mệnh bánh thịt thôi...

(*) Gia tộc Gracie: Một gia tộc võ thuật truyền thống lâu đời ở Brazil.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, tất cả mọi người của Thái Cực Tôn thị đều ra sức che miệng lại, để tránh mình cười thành tiếng...

Tuy rằng tên Trương Tiểu Kiếm này là kẻ lừa đảo giang hồ, nhưng thật đúng là không phải bàn cãi, miệng ghê gớm quá, nói chuyện đạo lý rõ ràng, nghị kỷ thật đúng là có mấy phần đạo lý!

Đám người Tôn Thiên Thành thì ra sức nhin cười, nhưng sắc mặt đám người Kim Jae Hyun thì lại thay đổi!

Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen này rốt cục đến từ nơi nào? Khá khen cho tài ăn nói!

- Cho nên em xem, võ công của Thiên triều chúng ta. – Trương Tiểu Kiếm tiếp tục phổ cập khoa học cho Tiêu Thần Tâm nghe: - Bình thường, thứ đầu tiên rèn luyện chính là ngồi trung bình tấn. Vì sao lại phải ngồi trung bình tấn? Bởi vì phải cam đoan thân thể vững vàng, không dễ bị té ngã. Khi tấn công thì có thể chạy nhanh giết người, lúc lùi lại cũng thể cam đoan không té ngã không bị người khác đạp chết!

- Có lý có lẽ! – Tiêu Thần Tâm lại hỏi: - Thế Kiếm ca, không phải quyền thuật đánh nhau thì sao?

- Không phải đánh nhau sao? – Trương Tiểu Kiếm nói: - Bình thường, loại này không có lực sát thương gì cả. Em nghĩ mà xem, mục đích chủ yếu của loại quyền thuật này không phải là giết người, mà là đánh cho bị thương, đánh cho thân phục, khiến đối phương không thể hoàn thủ được. Dù sao thì giết người trên chiến trường sẽ không phạm pháp, nhưng nếu là đầu vật đầu đường thì lại không được. Đánh nhau đầu đường, em vừa giết người thì đã bị tóm ngay rồi. Cho nên mọi người mới suy nghĩ, phải làm sao mới có thể đánh phục bọn nó mà lại không cần phải vào tù? Cho nên mới xuất hiện đủ loại chiêu thức làm màu. Thoạt nhìn, mấy chiêu thức đó rất trâu bò rất cao cấp, nhưng thực tế lực sát thương lại không cao. Đấu võ trên lôi đài hay là biểu diễn võ thuật thì đầu đều thuộc loại này. Ví dụ như Taekwondo, thoạt nhìn rất trâu bò, nhưng thực tế lực sát thương bình thường thôi...

Người của Thái Cực Tôn thị lại lần nữa ra sức che miệng, tránh cho mình cười thành tiếng...

Lại đau trym quá man!

Nghe đến đây, Kim Jae Hyun đã chịu hết nổi rồi, muốn khiêu chiến Trương Tiểu Kiếm ngay. Nhưng ai biết lúc này Tiêu Thần Tâm lại hỏi:

- Kiếm ca Kiếm ca, thế thầy nói cho em đi, thầy luyện Thái Cực là loại nào vậy? Chiến trường hay lôi đài?

- Thầy á? – Trương Tiểu Kiếm chém gió một cách nghiêm trang: - Vẫn câu nói ấy. Thái Cực sao, chiến trường thì có cách luyện của chiến trường, lôi đài thì có cách luyện của lôi đài, đường sinh thì có cách luyện của đường sinh. Thậm chí còn có Thái Cực quét lá, Thái Cực lau bụi, Thái Cực bơi lội vãn vãn và mây mây... Nói chung là ngàn đường vạn lối, quan trọng là em cần cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Mượn lực lượng của thiên địa để quét lá

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, tất cả mọi người ngơ ngác luôn!

Tôn Thiên Thành: “...”

Tôn Như: “...”

Kim Jae Hyun: “...”

Quần chúng khán giả không rõ chân tướng nhưng ngơ ngác vì cảm thấy cao cmn siêu quá: “...”

ĐM ông trời ấy chứ Thái Cực quét lá, Thái Cực lau bụi, Thái Cực bôi lợi nhá!

Bọn họ chỉ biết Thái Cực có sáu trường phái lớn, nhưng chưa bao giờ nghe nói Thái Cực còn có nhiều cách luyện như vậy!

- Thật hay giả thế? – Đôi mắt Tiêu Thần Tâm lập tức bắn ra đầy ánh sao: - Thế Kiếm ca từng luyện Thái Cực quét lá chưa?

- Khụ khụ, này á, đương nhiên là luyện rồi nha. – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng nhẹ một phát, rồi bắt đầu nghiêm trang chém gió: - Ngày xưa, sư phụ cứ bảo thầy quét sân. Khi đó sư phụ đã từng nói rồi, Thái Cực nhất đạo, chú trọng là khai thông với trời đất thiên nhiên, hết thấy đều bắt nguồn từ trái tim. Hợp làm một với pháp tắc thiên địa, thiên nhiên chính là ta, ta chính là thiên nhiên, thế thì có thể mượn lực lượng của thiên địa để quét lá...

Tôn Thiên Thành: “...”

Tôn Như: “...”

Kim Jae Hyun: “...”

Quần chúng ngơ ngác: “...”

Đậu má mày quét lá thì quét lá đi, quét thôi mà cũng có thể kéo ra cả đồng xàm xí như thế được sao?!

Còn ‘khai thông pháp tắc trời đất thiên nhiên’ nữa chứ. Mày tưởng đây là tiểu thuyết huyền ảo sao?

Nổ thế không sợ banh xác à? Đến lúc đó không cắt kịp nổ kịp thì phải làm thế nào?

- Thăng này quả là lừa đảo giang hồ. Còn chém ra cả khai thông pháp tắc thiên địa thiên nhiên nữa chứ. Sao hán không lên trời luôn đi?

- Chém gió chứ gì. Tuy rằng chém gió rất sướng, nhưng tí nữa chém bay thì bị kịch...

- Haizzz, phòng chừng lại sắp bị chế giễu rồi...

Bàn tán thì bàn tán, nhưng lại không có cách nào khác. Bây giờ chẳng lẽ còn đuổi hán ra ngoài sao?

Thế là cả đám lại đứng ở cửa đại sảnh nhìn Trương Tiểu Kiếm chém gió...

Lúc này Tiêu Thần Tâm vội hỏi:

- Kiếm ca Kiếm ca, thế thầy làm mẫu cho em xem thử xem Thái Cực quét lá có được không?

- Được chứ. – Trương Tiểu Kiếm đứng vững trước, rồi hơi tách hai chân ra, rồi dần dần hạ thấp người xuống, thế mới bắt đầu luyện: - Thái Cực quét lá ấy, chú trọng chính là hỗ trợ với thiên nhiên. Nhìn kỹ nhé, đầu tiên là hít sâu, rồi hai tay vẽ vòng tròn như thế này...

Thật ra nếu như người khác luyện kiểu đấy thì cũng chỉ là Thái Cực quyền bình thường thôi. Nhưng vấn đề ở chỗ, Trương Tiểu Kiếm có hệ thống chém gió...

Thế nên việc vui to quá!

Thời gian này đúng là lúc gió thu xào xạc, lá cây rơi đầy trên đất, chồng chất thành một tầng mỏng manh...

“Phù... Phù...”

Trương Tiểu Kiếm vừa vẽ hai vòng tròn, lập tức có gió nổi lên!

Gió thu nhẹ nhàng, bắt đầu xoay tròn xung quanh Trương Tiểu Kiếm.

Cuốn lên một lớp lá rụng, lượn vòng xung quanh Trương Tiểu Kiếm...

- Đây chính là khơi thông thiên nhiên. — Trương Tiểu Kiếm vừa luyện vừa nói: - Giữa con người và thiên nhiên có thể giao hòa thiên nhân. Khi luyện Thái Cực, chúng ta thường nói khí dĩ trực dưỡng nhĩ vô hại, kinh dĩ khúc trừ nhĩ hữu dư, có nghĩa là chúng ta cần tích lũy lực lượng của trời đất thiên nhiên liên tục. Ban đầu sức mạnh sẽ hơi yếu, nhưng chờ đến sau này, càng tích lũy càng nhiều, càng tích lũy càng nhiều...

Hắn nói, tốc độ của con gió dần dần tăng nhanh.

Ban đầu chỉ là một con gió nhẹ, nhưng chậm rãi biến thành lốc xoáy!

Lúc này, đã có không ít lá rụng trên đất được gió thu cuốn lên, xoay quanh người Trương Tiểu Kiếm, hình thành một bức tường bằng lá rụng!

“Điểm số khiếp sợ +32! +36! +34! +42!...”

Tất cả mọi người thấy thế sững sờ!

Đột ngột đây là chuyện gì vậy?! Thăng này lại thật sự có thể khơi thông thiên nhiên?!

- Cái này gọi là Gió Lớn Nổi Lên Mây Bay Lượn. — Giọng nói Trương Tiểu Kiếm vững vàng, động tác lưu loát, liên tục vẽ vòng tròn, vẽ vòng tròn: - Nếu là quét lá bình thường, thế thì quét cả sân nhất định sẽ mệt chết. Nhưng nếu luyện Thái Cực quét lá thì khác. Em xem, sau khi khơi thông trời đất thiên nhiên, đương nhiên sẽ có gió thu giúp đỡ quét lá rụng. Luyện xong Thái Cực, cũng đã gom lá lại được rồi...

Theo lời hắn nói, gió càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn!

Nếu ban đầu so sánh những chiếc lá rụng bị gió thu cuốn vây quanh hắn chỉ là hàng rào, vậy thì bây giờ đã là một bức tường ước chừng có thể cao tới đầu!

“Vù ---!!! Vù ---!!!”

Gió mạnh chợt nổi lên, cuốn lấy hàng ngàn mảnh lá, lấy Trương Tiểu Kiếm làm trung tâm, xoay tròn một cách điên cuồng!

Lúc này, Trương Tiểu Kiếm cứ như là thiên thần giáng trần, mỗi một động tác đều có thể khiến gió bão nổi dậy! Mỗi một lần xoay người đều có thể cuốn lên vô số lá rụng!

Quả thực cứ như là trong điện ảnh ấy, những chiếc lá kia cứ như là tinh linh trên đời, nhảy múa xung quanh Trương Tiểu Kiếm!

“Điểm số khiếp sợ +32! +36! +34! +42!...”

Mọi người đều mở to mắt nhìn, há hốc miệng, cả đám đều kinh hãi vì cảnh tượng trước mắt!

- Thái Cực quét lá, quan trọng là hai chữ quét lá. — Trương Tiểu Kiếm tiếp tục chém gió: - Quét sân không sạch, không được, có bụi bay, không được, quan trọng nhất là cuối cùng, nếu không thể vun lá rụng lại thành một đồng, vùng vãi khắp nơi, thế thì xem như thất bại.

Hắn nói đến đây, chợt giọng điệu tăng tốc:

- Cho nên bước cuối cùng của Thái Cực quét rác chính là làm cách nào để vun lá rụng vào một chỗ! Nhìn cho kỹ, tiếp theo mới là giây phút khảo nghiệm công lực chân chính!

Hắn nói rồi hai tay đẩy về bên phải trong giây lát, nhất thời, một luồng gió mạnh thổi qua, những chiếc lá rụng nhảy nhót quanh hắn đã bị con gió đó cuốn đi, “Vù vù” một trận, rồi chắt đông ở góc tường trong chớp mắt!

Thái Cực quét rác kết thúc!

Trương Tiểu Kiếm thu tay, hai tay giơ lên cao hơn đầu, ép xuống, thở ra một tiếng: “Phù ----!”

Rồi chậm rãi mở mắt:

- Sao? Em đã hiểu rõ Thái Cực quét rác của thầy chưa?

“Điểm số khiếp sợ +32! +36! +34! +42! ...”

Tất cả sững sờ!

Có ai đã từng thấy cảnh tượng như thế?

Tiêu Thần Tâm nhìn đến mức không chớp mắt cái nào, một lúc lâu sau mới kinh hô:

- Kiếm ca giỏi quá! Chẳng trách thầy lại nói Taekwon không được. Thật là tuyệt vời quá!

Cô nói rồi chạy lên, túm chặt lấy tay áo của Trương Tiểu Kiếm, cười nói:

- Kiếm ca Kiếm ca, thầy dạy em Thái Cực quét rác được không?

- Được, không thành vấn đề. – Lúc này, phong cách của Trương Tiểu Kiếm quả thực cao thủng trời luôn, gật đầu nói: - Em muốn học thì thầy dạy cho. Dù sao lại chẳng phải loại võ công cao siêu gì, không quan trọng mà.

Tôn Thiên Thành: "..."

Tôn Nhu: "..."

Kim Jae Hyun: "..."

Quần chúng ngạc nhiên: "..."

Đậu má, thế mà còn không phải là võ công cao siêu á?! Thế thì võ công cao siêu chân chính chẳng phải là muốn lên trời luôn sao?

- Thế mà còn không phải là cao siêu?! – Tiêu Thần Tâm kinh ngạc: - Thế thì cái gì mới gọi là võ công cao siêu chân chính hả thầy?

Trương Tiểu Kiếm há miệng lại chém một phát bay tới tận chân trời:

- Mấy loại như là Thái Cực quét rác, Thái Cực lau bụi, Thái Cực bơi lội các thứ ấy, thật ra chỉ dùng để chơi đùa thôi. Thoạt nhìn lợi hại lắm, nhưng thật ra chẳng có tác dụng mấy. Thái Cực quyền có nội lực giết người, mới có thể gọi là võ công cao siêu chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Đậu má đéo thể nào đá quán nổi nữa rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ấu mai gót còn có loại trường phái này á?! Đây là lần đầu tiên nghe thấy đấy!

- Wow! – Tiêu Thần Tâm lập tức sợ ngây người! Cô nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt đầy sao, reo lên: - Kiếm ca Kiếm ca! Em muốn xem Thái Cực quyền giết người! Em muốn xem Thái Cực quyền giết người! Thầy triển lãm cho em xem đi có được không?

- Được chứ. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu, rồi lại nói: - Ê này, cách xa thầy một chút. Uy lực của Thái Cực quyền giết người lớn lắm, đụng vào không chết cũng bị thương, cho nên bình thường thầy không dám tùy ý sử dụng đâu, sợ gặp phải phiền toái. Nhưng nếu chỉ là triển lãm một chút thì không thành vấn đề!

- Vâng vâng vâng! – Vẻ mặt Tiêu Thần Tâm đông đầy mong chờ: - Kiếm ca, em cam đoan sẽ trốn thật xa!

- Ừ, chuẩn bị! – Trương Tiểu Kiếm dứt lời, bước đến giữa sân.

Người trong đại viên Thái Cực quyền đều nín thở, chỉ chờ xem Thái Cực quyền giết người của Trương Tiểu Kiếm rốt cục là cái thứ gì.

- Huấn luyện viên. – Kim Jae Hyun nhú mày, hỏi huấn luyện viên bên cạnh: - Ngài nói xem Thái Cực quyền giết người là thật hay giả vậy?

Huấn luyện viên mỉm cười đáp:

- Thái Cực quyền đâu có trường phái này. Nhất định là chém gió thôi!

- Ừ. – Kim Jae Hyun gật đầu: - Tôi cũng cảm thấy thế.

Hai người bọn họ khoanh tay chờ xem, bên này Trương Tiểu Kiếm lại hít vào một hơi thật sâu...

Hai tay nắm thành nắm đấm, hét lớn một tiếng ----

- Thái Cực quyền – Giết người!

“Roẹtttt ---!”

Trương Tiểu Kiếm vừa hét lớn, một tiếng xé gió vang lên, tóc hắn đều dựng đứng hết cả lên, ánh điện lóe sáng khắp người, áo Tôn Trung Sơn màu đen bay phất phới, ánh điện lộn lờ trong ánh mắt!

Phong cách tối cao – Siêu Xayda!

“Điểm số khiếp sợ +25! +37! +49! +38! ...”

Cả đám thấy thế sững sờ!

Đậu má còn biến thân cơ á?!

Nhìn kiểu dáng này, sức chiến đấu ít nhất cũng phải hơn một triệu nhá!

“Phù ---!”

Trương Tiểu Kiếm thở ra một hơi, con mắt lóe sáng, thể mới bắt đầu bộ Thái Cực quyền hoàn mỹ mua từ hệ thống!

Lúc trước đã từng nói, phải xem thử con người dùng võ công để làm gì.

Chiến đấu trên lôi đài thì có võ công lôi đài. Chiến đấu trên chiến trường thì có võ công chiến trường. Mà bộ Thái Cực quyền Trương Tiểu Kiếm mua từ hệ thống, chính là võ công dùng trên chiến trường quy mô nhỏ!

Vẽ vòng tròn, mây bay nước chảy!

Đánh quyền, nhanh như sấm sét!

Mỗi một chiêu một thức nối tiếp của Trương Tiểu Kiếm, không có gì là không dẫn theo uy lực cực lớn, phòng thủ cẩn thận, thể tấn công không thể chống đỡ!

- Thái Cực quyền giết người. – Trương Tiểu Kiếm vừa triển lãm cho Tiêu Thần Tâm xem vừa giãi thích: - Chú trọng là mượn lực để trả lực! Mượn lực trả lực ấy, không phải là chỉ bốn lạng địch ngàn cân đâu. Bốn lạng địch ngàn cân thì chú trọng phòng thủ, Thái Cực quyền giết người lại chú trọng giết địch! Mượn lực, tức là mây đánh tao mười phần lực, tao mượn mây mười phần đó! – Hắn nói đến đây vừa làm một thủ thế, sau đó lại tấn công một chiêu: - Lại thêm mười phần lực của tao, thế là có hai mươi phần lực! Sức mạnh 500 cân có thể đánh thành sức mạnh 1000 cân! Đây chính là tinh túy của Thái Cực quyền giết người!

Hắn vừa nói, vừa chậm rãi di chuyển trong sân, bước chân vẫn luôn áp sát vào mặt đất, cứ như là đang lội trong bùn lầy vậy.

Di chuyển một vòng như thế, rồi đi đến bên cạnh một cây liễu thân lớn bằng miệng bát, hô hấp thổ nạp, một luồng sức mạnh tràn ra khắp thân thể, toàn thân giống như phượng hoàng cất cánh!

Tay phải vẽ vòng tròn. “Ầm” một phát, một bàn tay vỗ lên thân cây liễu kia!

Nhất thời, một tiếng “Rầm” lớn vang lên. Cả cây liễu lung lay dữ dội. Trên cây còn có lá chưa rụng hết, đã bị một bàn tay của Trương Tiểu Kiếm đập cho rớt hết xuống!

Trong cảnh tượng lá rơi rụng, hai tay Trương Tiểu Kiếm nâng lên giữa trán, rồi chậm rãi đè xuống đến ngang bụng, chân trái đạp nhẹ lên mặt đất, thở ra một ngụm hơi thật dài: “Phù...”

Thu công!

Cây liễu: “Cái địch mợ tao đắc tội đưa nào hả...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +86 đến từ Kim Jae Hyun!”

“Điểm số khiếp sợ +45! +36! +29! +47...”

Điểm số khiếp sợ lại quét đầy màn hình!

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều sững sờ! Đậu má tao vừa hoa mắt hả?! Uy lực của Thái Cực quyền giết người kiểu này lớn quá mức rồi!

Cây liễu kia to bằng miệng bát luôn nhá!

Bình thường ấy, đừng nói là đánh một chiêu khiến cả cây liễu lắc lư, cho dù chỉ hơi động đậy nó một chút đã là chuyện hàu như không thể xảy ra rồi!

- Kiểm ca thầy tuyệt vời quá! – Con mất Tiểu Thần Tâm đã biến thành hình trái tim luôn rồi: - Thái Cực quyền giết người lợi hại ghê luôn! Dạy em có được không có được không có được không vậy...

- Thế mà lợi hại á? – Trương Tiểu Kiếm lại thờ dài khe khẽ, ngẩng đầu bốn lăm độ nhìn lên bầu trời, lắc đầu nói: - Haizzz... Vẫn chưa luyện thành công Thái Cực quyền giết người – Phong Lôi Thần Chưởng được. Một chưởng này, hẳn là nên đánh gãy cả cái cây chứ không chỉ là khiến nó lắc lư như vậy đâu. Haizzz... Xem ra là võ công còn chưa đủ sâu sắc rồi...

Hắn nói đến đây, vẻ mặt tiếc nuối, cảm thán một lúc lâu, rồi mới nhớ tới chuyện đã qua.

Quay đầu nhìn thấy KimJae Hyun đã sưng sò vì mình, không khỏi nở nụ cười:

- Ah, sao mọi người lại ở đây? Đánh xong chưa? Ai thắng?

- Tôi... – KimJae Hyun đã hoàn toàn sưng sò! Nhưng phải đáp lời kiểu gì đây?

Hắn ghen nửa buổi, thế mới hỏi Tôn Thiên Thành đứng bên cạnh:

- Người này là ai vậy?

Tôn Thiên Thành nuốt nửa thì nhẹn đến mức nội thương, vẻ mặt cố gắng nghiêm túc, vừa vuốt râu vừa nói:

- Đây là nhân viên vệ sinh của đạo quán chúng tôi.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ KimJae Hyun!”

KimJae Hyun nuốt nửa thì sợ chết khiếp!

Đậu má nó, một nhân viên vệ sinh thôi mà trâu bò tới mức này sao?!

Đám đệ tử đằng sau co gập khúc miệng, dùng sức che miệng mới không khiến cho mình cười thành tiếng.

- Đúng. – Lúc này, Tôn Nhu quyết đoán đổ thêm dầu vào lửa: - Trương Tiểu Kiếm, đây chính là Kim huynh KimJae Hyun, vừa nói muốn khiêu chiến anh đây! Hắn hỏi có ai dám thí thỉ với hắn không!

- Được thôi! – Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức mở to mắt, vẻ mặt sung sướng: - Tôi còn lo không tìm được đối thủ đây. Mấy đứa luyện cùng yếu quá không chống đỡ nổi một chiêu luôn... Ờ, anh đi đâu đấy? Tôi chấp anh một tay nhé!

KimJae Hyun đen mặt đi về phía đỗ xe!

Đậu má đeo thẻ nào đá quán nổi nữa rồi!

Một nhân viên vệ sinh mà đã trâu bò đến thế rồi, ở đó nữa thì chờ bị hắn đánh đến sang năm sao?!

Nhưng hắn muốn đi, Trương Tiểu Kiếm lại không chịu:

- Ờ anh đi đâu đấy? Tôi lại chấp anh thêm một chân là được rồi chứ?!

- Hai chân! Hai cái chân! Anh đừng đi!

- Tôi dùng mặt để đánh anh là được chứ gì?!

KimJae Hyun buồn bực muốn khóc! Đậu má nó, đây là diễn hình đi vào cười tươi đi ra buồn rười rềnh chứ đâu!

Đậu má, ai lại ngờ được thẳng một thẳng nhân viên vệ sinh lại có thể trâu bò đến thế!

Một đám người Hàn Quốc xám xịt bò lên ô tô. Trương Tiểu Kiếm còn chưa chịu thua:

- Đệt mẹ! Nói đến là đến nói đi là đi! Mẹ kiếp! Mày bảo tới đá quán, thế mà còn không dám khiêu chiến luôn hả? Chờ đó cho anh mày! Anh đi đá quán mày! Chờ đó cho anh!

Thật ra KimJae Hyun vốn định đi luôn rồi, nhưng vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói muốn đá quán, thế là không thể đi được nữa, lập tức bước xuống xe:

- Anh vừa nói, anh muốn đi đá quán của tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: “Em có thể không có xe, em có thể không có nhà... Nhưng mà em đâm nha!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nếu Trương Tiểu Kiếm nói câu khác, thế thì có lẽ KimJae Hyun sẽ không quan tâm, chạy nhanh là xong chuyện thôi.

Nhưng bây giờ người ta lại muốn đá quán của mình, vậy thì không thể xem như là không nghe thấy được!

Dẫu sao thì hòa thượng chạy được chứ chùa có chạy được đâu...

- Đúng. — Trương Tiểu Kiếm nhìn hấn một cách cực kỳ nghiêm túc: - Anh nói xem, các anh đến chỗ chúng tôi đá quá, Thiên triều chúng tôi vốn là đất nước tôn trọng lễ nghi, chú trọng đạo lý có qua có lại, đúng không? Nếu các anh đã đến đây rồi thì chúng tôi đương nhiên phải thăm hỏi đáp lễ rồi, nếu không thì chẳng phải là không có lễ nghĩa gì hết sao? Cho nên là nhất định phải đá quán rồi...

Trương Tiểu Kiếm nói xong câu này, đám người Tôn Thiên Thành đứng sau suốt nửa cười bể cmn bụng!

Thích nhất cái kiểu nghiêm trang nói huu nói vượn của mày đấy! Quá hết cmn giận luôn!

Quan trọng là người ta nói chuyện có lí nhá!

Sao? Chỉ cho mày tới nhà tao phá đám không cho tao tới nhà mày quậy hả?

Chơi bóng đá còn biết có qua có lại nhá!

- Thật sự xin lỗi, chỉ sợ là không được đâu. — KimJae Hyun quyết đoán lắc đầu. ĐKM nếu để cho hấn đi thì mới là đầu óc có bệnh: - Thời gian gần đây công việc của tôi rất bận rộn, còn phải tham gia mấy trận đấu, chỉ sợ là không có thời gian.

Nếu là người bình thường nghe vậy, đại khái cũng nên biết đường rút lui. Nhưng tiếc rằng Trương Tiểu Kiếm không phải là người bình thường...

- Ô, không sao không sao. — Trương Tiểu Kiếm cười tùm tùm bấm đốt ngón tay tính toán: - Đá quán cũng phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa. Tôi vừa bấm đốt ngón tay tính toán, hôm nay chính là ngày lành. Đúng lúc các anh cũng không thiếu xe mà, chúng ta cùng nhau đi thôi!

Hấn nói rồi gọi cả đám người đi theo sau:

- Chúng ta cùng đi đi, tiết kiệm thời gian. Dẫu sao thì bình thường ông anh KimJae Hyun này khá là bận rộn đấy...

Thế mà còn phải do dự nữa sao?

Chuyện ngon thế không đi đều là thằng ngu!

Cả đám lớn tiếng đồng ý:

- Đúng đúng đúng! Bình thường mọi người đều rất bận, vừa vặn nay là cuối tuần. Hôm nay đi!

- Tao đi lấy xe!

- Tao cũng đi, chờ tao!

Ác nhất là Tôn Nhu. Nếu không thì sao lại có câu nói nếu phụ nữ ác độc thì cả thế giới đều phải sợ hãi chứ. Cô nàng nói:

- Để tôi đi lấy thiệp mời. Còn về chuyện viết kiểu gì thì chúng ta có thể nghiên cứu từ từ trên đường đi...

Kim Jae Hyun: “...”

Tổ sư nó chứ thế này thì còn chơi kiểu gì? Cái bọn này muốn tới cửa đá quán mẹ rồi nè!

Nhưng thằng này cũng xác thực là con người dứt khoát, lấy di động ra gọi điện thoại:

- Kim Jae Woo, đóng cửa đạo quán ngay lập tức! Hôm nay chúng ta không làm việc!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tôn Nhu: “...”

Quản chúng có mặt ở đây không rõ chân tướng: “...”

Đậu má cái thằng này nhanh tay thật đấy! Tổ sư nó đóng mẹ nó cửa đạo quán luôn không làm việc hôm nay! Thế thì mình còn đá quán kiểu gì được nữa?

- Hôm nay không làm việc à? – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm: - Tiếc quá đấy...

Rồi hắn nhìn Kim Jae Hyun với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc:

- Vậy xin hỏi Kim tiên sinh, khi nào... khi nào thì đạo quán của ngài mới mở cửa?

Kim Jae Hyun: “...”

Đậu má còn mở mở cái con kệt ấy! Chẳng lẽ còn chờ mày tới đá quán sao?!

- Tôi không mở! – Kim Jae Hyun mở cửa xe chui vào chạy luôn: - Không có thời hạn!

Trương Tiểu Kiếm còn không quên hét theo:

- Ê, sao anh lại đi mất rồi thế? Anh đừng vội mà! Nếu thật không được nữa thì tôi chấp anh hai tay! Lại cộng thêm hai chân!

Tiêu Thần Tâm kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca, người ta đã đi rồi...

- Cái đệt! – Trương Tiểu Kiếm tức đến mức nhảy cẫng lên: - Nói đi là đi. Lũ gậy gỗ này đeo biết tôn trọng người khác là gì cả!

- Trương đại ca. – Lúc này, Tôn Nhu chạy tới, hưng phấn tới mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng: - Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm. Nếu không nhờ có anh thì em còn không biết phải làm thế nào mới được cơ.

Bây giờ đều đã là người phe mình rồi, Tôn Nhu cũng không che giấu nữa:

- Nói thật, em đúng là không đánh lại được cái tên Kim Jae Hyun kia đâu. Ha ha...

Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không khách khí:

- Ai nha, mọi người đều là người trong giang hồ, chung một môn phái, giúp đỡ nhau là chuyện phải làm.

Nói xong lời này, Trương Tiểu Kiếm chấp tay ôm quyền:

- Nếu đã kết thúc chuyện này rồi, tôi xin được về trước nhé. Non xanh không đòi dời, nước biếc vẫn chảy mãi. Sau này còn có thể gặp lại!

Nói xong, Trương Tiểu Kiếm quay đầu bước đi, chỉ để lại một bóng dáng tiêu sái trong mắt mọi người...

Nếu không ngoài dự đoán, sau này, trên giang hồ chỉ sợ sẽ để lại truyền thuyết về nhân viên vệ sinh mạnh nhất Trương Tiểu Kiếm...

Haizzz, không có cách nào khác, anh chính là người đàn ông kiêu sa như gió vậy đó...

Lên xe của Tiêu Thần Tâm, Tiêu Thần Tâm vừa khởi động ô tô vừa cười nói:

- Kiếm ca, em cảm giác thầy càng ngày càng đẹp trai đó nha! Vừa rồi dùng một chiêu Phong Lôi Thần Chưởng, thật là đẹp trai chết luôn!

- Đương nhiên rồi! – Trương Tiểu Kiếm đắc ý nói: - Chỉ bằng Kim Jae Hyun á, một mình anh mày có thể chiến cả trăm thằng!

Tiêu Thần Tâm lái xe ra khỏi hội quán võ đạo Thái Cực Tôn thị. Cô lái một lúc, chợt nói:

- Kiểm ca, hai đứa mình hẹn hò đi!

- Hừ? – Trương Tiểu Kiếm suốt nửa bị Tiêu Thần Tâm ghen chết: - Mày đứng đắn một chút có được hay không hả?! Tao một không có xe hai không có nhà, mặt cũng không đẹp trai, sao mày lại cứ coi trọng tao là sao vậy? Tao thấy cái thằng Quan Bằng Phi kia tốt lắm ..

Trương Tiểu Kiếm vừa nói đến đây, wechat của Tiêu Thần Tâm đã vang lên ..

“Két ----!”

Xe dừng lại bên lề đường. May là Trương Tiểu Kiếm thắt dây an toàn, chứ không thì đã bay mẹ ra ngoài rồi!

Wechat của ai mà khiến con nhóc này phản ứng lớn vậy nhỉ?

Sau đó, Trương Tiểu Kiếm đã nghe thấy giọng nói của Quan Bằng Phi truyền ra từ trong wechat ----

Quan Bằng Phi: “Tâm Tâm, tối nay cậu có rảnh không ..”

Tiêu Thần Tâm hoàn toàn không nề mặt hấn tí nào: “Không có! Cút! Tối nay tao bận!”

Quan Bằng Phi: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Haizzz, đứa bé đáng thương, xem ra mày không có hi vọng rồi! ..

- Quan Bằng Phi? Có vẻ như nó rất thích em đấy nhỉ. – Trương Tiểu Kiếm trêu chọc: - Em không suy xét một chút à?

- Chỉ bằng hấn á? – Tiêu Thần Tâm vừa khởi động ô tô vừa bĩu môi: - Em mới không thích thằng oắt con như thế đâu! Em chỉ thích loại đàn ông trưởng thành chín chắn có bản lĩnh, bình thường lầy lội ngẫu nhiên lại kiêu sa như gió. Nếu mặt xấu tí thì càng tốt nhá!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mày cứ nói thẳng là tao đi cho xong!

- Em nói thế có vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo quá đấy. – Đám gấu con này, chẳng có đứa nào là dễ đối phó hết á, cho nên nhất định phải cẩn thận hết mức có thể! Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Em tìm ai chẳng được, sao lại nhất định phải tìm người vừa không có nhà vừa không có xe như thầy...

- Ánh mắt của bốn cô nương tuyệt đối sẽ không sai đâu! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi, chọt hét to: - Thầy có thể không có nhà, thầy có thể không có xe, nhưng thầy phải có trái tim biết yêu em! Em có thể không có xe, em có thể không có nhà... Nhưng mà em dám nha!

- Khụ khụ khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm suốt nửa thì bị sặc nước miếng chết! Liều mạng ho khan một lúc, thể mới kinh hô: - Em Tiêu! Em quá phận lắm rồi đấy! Suốt nửa thì thầy sặc chết rồi kìa!

- Hi hi... – Tiêu Thần Tâm đắc ý nói: - Thầy cảm thấy em có được không hả thầy?!

- Nói nhảm ít thôi! Không được! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Chúng ta nói chuyện đứng đắn một tí đi.

Nghe vậy, Tiêu Thần Tâm không khỏi hiếu kỳ:

- Chẳng lẽ em nói chuyện không đứng đắn á? Còn có chuyện gì đứng đắn nữa?

- Ví dụ như, chuyện bài vở của em. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang: - Vậy mà còn dám yêu đương! Còn muốn dụ dỗ thầy giáo! Nhất định là không chịu làm bài tập về nhà!

- Xì, không có đâu! – Tiêu Thần Tâm bĩu môi: - Ở trường học chúng ta, ai dám cho bài tập về nhà quá nhiều chứ? Ai chẳng biết bình thường bọn em học mấy thứ nghiệp dư ngoại khóa nhiều đến mức làm xong không? Còn dám cho nhiều bài tập về nhà? Chán sống cả đám chắc?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhìn xem đi! Đây mới là bộ mặt thật của con nhóc này đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Nói rất có lí, tao lại đéo còn lời nào để nói nữa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Không thể không nói, không biết con nhóc kia suy nghĩ thế nào, nhưng mà trong lúc nhất thời, Trương Tiểu Kiếm không thể phản ứng lại được.

Hẹn hò sao? Còn là giáo viên và học sinh, đây là mờ ám cỡ nào!

Đậu má nó, có thể đồng ý được sao?

Hả?!

Nói to lên cho tao nghe! Có thể đồng ý được sao?!

Trương Tiểu Kiếm nhìn cô nàng:

- Đừng nói với thầy là em nói thật đấy.

- Đúng rồi thầy. – Tiêu Thần Tâm lại hoàn toàn không có một chút tự giác nào cả, chỉ cười hi hi nói: - Nếu thầy không hẹn hò với em, thì chờ thứ hai lên trường em sẽ nói thầy sàm sỡ em trên xe! Giật điện cho em bủn rủn hết cả người không thể phản kháng được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiêu Thần Tâm:

- Rồi em còn sẽ nói với bố em, rằng em mang thai đứa con của thầy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ồi giời ơi là giời!

Thần tiên tỷ tỷ nào giáng trần thu con yêu nghiệt này đi giùm tôi cái!

Đậu má nó, đéo thể ngờ nó lại đặt bẫy anh mày vào lúc này!

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu đi:

- Thầy có thể từ chối không?

- Đương nhiên là không được rồi! – Nói xong câu này, Tiêu Thần Tâm tổng kết một câu cuối cùng: - Cho nên thầy nhất định phải đồng ý, không muốn đồng ý cũng phải đồng ý, thầy có la khàn cả họng cũng không có tác dụng gì đâu!

- Thầy đi! Thầy đi là được chứ gì?! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết: - Trong đầu mày rớt cục đều chứa mấy cái thứ gì thế hả?

Tiêu Thần Tâm cười hi hi nói:

- Không nói cho thầy biết đâu!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không ngờ có một ngày, anh mày lại phải đề phòng một con nhóc xấu xa...

Ranh ma đến mức câu nào thật câu nào giả cũng không thể đoán được. Lại còn biết dụ dỗ người khác như vậy, ai chịu nổi chứ...

Ai biết lúc này hệ thống lại chọt lên tiếng ----

Hệ thống:

- Hệ thống cho rằng cô nàng này rất tốt.

Trương Tiểu Kiếm:

- Còn cần mày nói nữa sao? Thằng ngu cũng biết con nhóc này rất tốt nhé!

Hệ thống:

- Còn tốt hơn trong tưởng tượng của cậu đấy.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tốt đến mức nào?

Hệ thống:

- Tiêu Thần Tâm, nữ, sinh ngày 10 tháng 10 năm 2000, chòm sao Thiên Bình. Chiều cao: 166 cm. Nhan sắc: Mặt mộc 128, trang điểm 139 ~ 145.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hệ thống:

- Tổng hợp tố chất thân thể: Vĩ đại. Không có bệnh gia tộc di truyền. Bằng cấp: Tạm thời không có. Chỉ số thông minh: 126 ~ 135.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hệ thống:

- Hoàn cảnh gia đình: Hiện tại tổng tài sản xếp hạng thứ 26 trong thành phố Thiên Kinh, tổng cộng 125,426,548,442.33 tệ. Cha ruột: Tiêu Hồng Nho, thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Ali. Mẹ ruột: Lâm Vạn Đồng, thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Ali.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chờ hệ thống nói xong hết tất cả, Trương Tiểu Kiếm lập tức mê mang!

Tổ sư nó... Trong trường học chúng ta còn che giấu một nhân vật trâu bò đến thế sao?!

Lúc trước chỉ biết rằng lai lịch của con nhóc xấu xa này không nhỏ tí nào, nhưng không ngờ lại có thể trâu bò đến mức đó...

Ba mẹ lại đều là thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Ali luôn!

Đậu xanh, đây là muốn lên trời mẹ rồi!

- Đừng nói nữa. – Trương Tiểu Kiếm càng ủ rũ: - Càng nói tao càng đau nòng. Chênh lệch lớn quá...

Hệ thống:

- Hệ thống cho rằng cô nương này có khả năng.

Trương Tiểu Kiếm:

- Nó mới mười tám!

Hệ thống:

- Đã trưởng thành.

Trương Tiểu Kiếm:

- Con bé là học sinh của tao mà!

Hệ thống:

- Về mặt pháp luật thì không có vấn đề gì.

Trương Tiểu Kiếm:

- Tao vừa nghèo vừa xấu lại không có bản lĩnh gì...

Hệ thống:

- Cậu biết chém gió. Hơn nữa cậu là người trưởng thành duy nhất trên thế giới này mà “cậu em” còn có không gian lớn lên!

Nói rất có lí, tao lại đéo còn lời nào để nói lại nữa!

Trương Tiểu Kiếm:

- Gia thế nhà tao cũng không được. Mày nói xem, môn không đương hộ không đối...

Hệ thống:

- Cậu có hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Được rồi! Hệ thống vừa nói thế, Trương Tiểu Kiếm chợt cảm thấy, thật ra thì mình cũng rất là trâu bò đối!

Anh mày có hệ thống có một không hai trên thế giới này!

Thằng nào chém gió chuẩn hơn anh mày?

Sợ cái đầu bò ấy!

Tuy rằng bây giờ mình hơi kém tí, nhưng không gian trưởng thành rất lớn nhá!

Hoàn thành các loại thân phận sẽ đạt được điểm số thuộc tính! Nhan sắc chính là một trong số đó!

Không có tiền có thể kiếm! Có hệ thống ở đây, đậu xanh thế mà còn sợ thì đập đầu vào gối chết quách đi cho xong!

Tới!

Kệ cha nó nói thật hay gió, anh mày chém cho nó hoài nghi nhân sinh cái đã rồi hăng nói!

Hệ thống:

- Tinh thần của ký chủ rất tốt. Suy cho cùng thì ưu điểm lớn nhất của con người chính là luôn cho rằng mình không có gì là không thể làm được, do đó không ngừng cố gắng hướng về phía mục tiêu mờ mịt hư vô.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

ĐKM nhà mày, lại làm anh đau trym rồi!

Thế thì vấn đề xuất hiện rồi đây ---- Hẹn hò sao? Phải đi đâu để hẹn hò đây?

Chẳng lẽ dẫn con nhóc đi quán net ăn gà sao?

Đang nghĩ tới đây, Tiêu Thần Tâm chợt lên tiếng:

- Thầy đang nghĩ gì đó? Suy nghĩ nên đi chỗ nào hẹn hò hả?

Trương Tiểu Kiếm tức giận:

- Nhóc con dễ nhũ! Nói thật ngay cho thầy! Rốt cục em đang định làm trò quý gì hả? Hẹn hò cũng không phải là trò đùa đâu nhá! Tai nạn chết người đây chứ không đùa đâu!

Tiêu Thần Tâm:

- Ai nha, thầy suy nghĩ nhiều quá. Lớn thế này rồi mà sao tư tưởng không trong sáng quá vậy?

Trong... Trong sáng?!

Trương Tiểu Kiếm hận không thể ném con nhóc này ra từ cửa xe! Mày bắt bố hẹn hò với mày, bố đã trải qua một trận đấu tranh tâm lý hết sức kịch liệt mới rút cục đồng ý, bây giờ mày lại bảo tư tưởng của bố không trong sáng? Có nhầm hay không hả bạn học Tiêu Thần Tâm!

Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca của mày cực kỳ trong sáng nhá, muốn trong sáng bao nhiêu có bấy nhiêu nhé, còn trắng hơn bông tuyết, còn trong vắt hơn thủy tinh nhé!

Về mặt Tiêu Thần Tâm rất chi là thuần khiết nhìn hán:

- Thật hay giả? Lợi hại thế sao? Thế thì thầy nhất định là chưa từng phịch xã giao bao giờ đâu nhỉ?

Phịch... Phịch xã giao?! Tao đệt! Con nhóc xấu xa này biết không ít nhi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy chợt phát hiện em biết thật nhiều...

Tiêu Thần Tâm:

- Ai cần thầy lo! Thầy chỉ cần nói thầy từng xã giao hay chưa thôi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Không có! Tuyệt đối không có! Tôi chính là người giáo viên nhân dân vinh quang, sao có thể làm chuyện như vậy được!

Tiêu Thần Tâm:

- Thế thì tiếc quá... Hẹn hò với phịch xã giao cũng giống nhau thôi mà. Nếu thầy đã từng phịch xã giao rồi thì đơn giản thôi. Nhưng cũng đúng thôi. Thầy chẳng đẹp trai, phỏng chừng có muốn người ta cũng chẳng cho xã giao ấy chứ...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao... Tao đệt!

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa thì nghẹn tới mức trán nổi gân xanh. Con nhóc này muốn chết!

Có tin bố đánh mông mày không hả?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Không phải là phịch xã giao sao? Bố mày không ham hố! Mấy cô nàng đó thì có gì thú vị đâu. Không có cảm tình, không thích nổi.

Tiêu Thần Tâm:

- Thầy cứ nói thẳng là thầy không mời được người xã giao thôi, cần gì phải kiếm có nhiều thế?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiêu Thần Tâm:

- Thôi để bốn tiểu thư dạy cho thầy nhá! Tới tới tới thầy cho em điện thoại của thầy đi! Em dạy thầy cách tìm người phịch xã giao! Nếu như mày mẫn ẫn, là có thể gặp được không ít gái sinh viên đâu nha! Rồi office lady độc thân nè, thiếu phụ cô đơn nè!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má đều là cái quần què gì vậy?!

Trương Tiểu Kiếm vò đầu ---- Học sinh cầm di động của thầy giáo đi tìm người phịch xã giao nè trời!

Trương Tiểu Kiếm:

- Con gấu con chết tiệt!

Tiêu Thần Tâm:

- Là lá la! Kiếm ca nhanh lên nào! Nếu không thì em gọi "Sàm sờ" đó nha!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao ĐKM...

- Ai nha, không phải là phịch xã giao thôi sao! – Trương Tiểu Kiếm vội lấy di động ra, nói: - Cho mày, mày vui vẻ là được... Ha ha...

Tiêu Thần Tâm lấy di động ra, bắt đầu tìm người gần đây.

Nhanh chóng tìm được một nữ sinh có nickname là "Gái Đẹp Yêu Anh", xem ảnh chụp trước.

- Hey yoo, thầy xem nè, xem kiểu ăn mặc của cô nương này, vừa thấy đã biết là shipper rồi nha!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

ĐM ông trời ấy chứ shipper!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Sao mà mày biết rõ thế!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Sao em lại biết được? – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ liếc nhìn: - Thầy thấy rất bình thường rất thời trang mà.

- Đây là trực giác của phụ nữ! Cách màn hình em còn có thể ngửi thấy mùi dâm kia! – Tiêu Thần Tâm trực tiếp gửi cho cô nương kia một câu kiểm tra: “Mỹ nữ ~ Chơi không?”

Bing bong---

Lại không ngờ, câu kiểm tra vừa được gửi qua đã được chấp nhận ngay!

- Thầy nhìn xem thầy nhìn xem! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi nói: - Em đã nói rồi mà. Chuyên nghiệp ghê ấy, he he...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói xem nào, mày học được loại kỹ năng bậy bạ thế này ở chỗ nào đấy hả...

Tiêu Thần Tâm bắt đầu gửi tin nhắn:

“Mỹ nữ, hôm nay anh bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức biết ngay hai đứa mình có duyên. Tối nay có rảnh không? Đi ra uống tí?”

Gái Đẹp Yêu Anh: “Chào anh đẹp trai. Hôm nay không rảnh đâu! Đến cửa hàng của em ngồi chơi chút?”

Vừa thấy tin tức này, Trương Tiểu Kiếm lập tức vui vẻ:

- Ha ha ha ha, em thấy nhầm chưa? Người ta mở cửa hàng mà!

- Xì! – Tiêu Thần Tâm bĩu môi: - Thầy cứ chờ xem cửa hàng của nó là gì đã rồi nói!

Rồi lại gửi một tin tức trong wechat: “Mỹ nữ ở chỗ nào?”

Gái Đẹp Yêu Anh: “Em ở hộp đêm Phú Hồng đó! Anh đẹp trai có đến không? Máy người vậy? Em có thể gọi các chị em đón các anh nha~~~~”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao đệt! Đúng là thói đời suy bại, đạo đức không có!

- Ha ha ha ha ha... - Tiêu Thần Tâm cười như vừa âm mưu vừa thành công: - Thấy em nói đúng chưa?

Rồi lại tiếp tục:

- Thật à? Thế thì tốt quá! Giá của các em thế nào?

Gái Đẹp Yêu Anh: “Ai nha, anh cứ đến là biết thôi mà. Đến lúc đó phải xem cảm giác, nếu thấy hợp thì sẽ thu anh ít tiền thôi~”

Tiêu Thần Tâm gọn gàng dứt khoát: “Nói nhầm ít thôi, báo giá nhanh lên!”

Gái Đẹp Yêu Anh: “Tay vịn 800, tàu nhanh 3000, đi dù 5000!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao đệt... Tổ sư nó... Bây giờ anh mày đã lạc hậu đến thế rồi sao?

Tiêu Thần Tâm: “Rè thế? Tối nay anh liên lạc với em nhá!”

Gái Đẹp Yêu Anh: “Dạ vâng! Thế thì em chờ anh giai tới nhé! Moah~~~~”

Trương Tiểu Kiếm nhìn xem mà nổi hết cả da gà....

Làm gì mà biết rõ thế!

- Sao? – Tiêu Thần Tâm đắc ý cảm di động lắc lư: - Bỏ cô nương ra tay, không có ai là không thể thu phục được hết!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bấy!

Học sinh tìm người phịch xã giao giúp thầy giáo, nhất định là có bấy!

Trương Tiểu Kiếm:

- Mình đừng đùa giỡn kiểu này nữa được không?

- Đừng mà... Người ta còn chưa từng chơi đâu mà! – Tiêu Thần Tâm còn đang định hẹn thêm đứa nữa, ai biết...

Ông trời nủ lòng thương! Lúc này lại có người nhắn tin cho Trương Tiểu Kiếm!

Đậu má quả thực chính là ân nhân cứu mạng á!

Bất kể người kia là ai, Trương Tiểu Kiếm đều hận không thể ôm chăm lấy rồi hôn chụt một phát!

Cướp đi động về, Trương Tiểu Kiếm vừa thấy lập tức vui sướng ----

Giang Nghi Niên: “Kiếm ca, đang làm gì vậy? Khách hàng tiếp theo là tới lượt cậu rồi á! Nhanh lên!”

Trương Tiểu Kiếm: “Àu co! Không thành vấn đề!”

Ha ha ha ha ha ha ha! Rốt cục nhé!

- Nhanh lên! – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay một phát: - Kiếm ca dẫn em đi chơi! Biết trước kia Kiếm ca làm gì không? Chính là nhân viên sales nhé! Nhân viên sales bắt động sản của Long Đăng quốc tế! Thầy bán bắt động sản rất giỏi đấy nhé! Biết không? Khách hàng tiếp theo chính là của thầy! Thầy cảm thấy hôm nay nhất định sẽ bán được một căn nữa!

- Thầy lại chém rồi. – Tiêu Thần Tâm bữu môi: - Ai chẳng biết bây giờ cả thành phố đều đang hạn chế mua bắt động sản chứ...

- Em không hiểu rồi. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Thái Cực các thứ đều chỉ là râu ria rìa mép thôi. Anh mày chính là người ăn com bằng miệng đấy! Chuyện bán bắt động sản chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Tiêu Thần Tâm cười he he:

- Không ăn com bằng miệng thì chẳng nhẽ ăn com bằng mũi sao? Nhưng dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, rồi, thế thì em đi theo thầy đi. Để em chống mắt lên xem thầy bán bắt động sản kiểu gì!

Khởi động ô tô, Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy ba người Giang Nghi Niên Kim Khải Toàn còn có Tô Mai đang đứng ở cửa há hốc miệng, mắt chữ A mồm chữ O nhìn mình.

“Điểm số khiếp sợ +18! +12! +16!”

- Kiếm ca, sao mỗi lần cậu đều mang mỹ nữ tới vậy?! – Giang Nghi Niên nhìn Tiêu Thần Tâm, suýt nữa chảy cả nước dãi: - Lần này còn xinh đẹp hơn lần trước ấy!

- Lần trước? – Vừa nghe câu này, Tiêu Thần Tâm lập tức tỉnh táo: - Lần trước thầy còn dẫn người khác tới à?

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm háng giọng mấy tiếng, nói: - Dẫn Đường Văn Đình tới đây.

- Oh, là nó à. – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Em đã nói rồi mà...

Rồi cô nàng nhìn về phía Tô Mai, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Chị xinh đẹp ghê nha!

Tô Mai lập tức đỏ mặt, cười nói:

- Thật à?

- Đương nhiên rồi! – Tiêu Thần Tâm nhìn Tô Mai, lại nhìn Trương Tiểu Kiềm: - Chị có bạn trai chưa vậy? Chị cảm thấy thầy giáo nhà em thế nào?

- Chưa... Chưa có đâu. – Tô Mai lắc đầu một cách dứt khoát: - Bây giờ còn đang độc thân đấy. Em cũng xinh đẹp lắm. Có bạn trai chưa?

- Cũng chưa. – Tiêu Thần Tâm ồ ạt nói: - FA sướng mà. Người ta không muốn tìm bạn trai đâu. Đúng không thầy?

- Đúng đúng đúng! Không tìm tốt nhất, không tìm tốt nhất! – Trương Tiểu Kiềm chảy mồ hôi như mưa. Con nhóc này nghịch ngợm lanh lợi lắm cơ, không thể không cẩn thận đối phó với nó, cho nên hấn vội vàng đi vào trong đại sảnh: - Đi thôi. Lát nữa là tới lượt anh tiếp khách rồi, he he.

Tiêu Thần Tâm thì kéo tay Tô Mai, vừa đi vừa cười.

Con nhóc rất khôn lỏi, nói mấy câu đã thăm dò rõ ràng quan hệ giữa hai người ---- Giữa Trương Tiểu Kiềm và Tô Mai, không có mờ ám!

Nếu không thì vừa rồi Tô Mai và Trương Tiểu Kiềm tuyệt đối sẽ phản xạ có điều kiện, nhìn về phía đối phương!

Đoàn người đi vào đại sảnh văn phòng bất động sản, Tiêu Thần Tâm kéo Tô Mai tán gẫu, Trương Tiểu Kiềm thì ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ được gọi. Ai biết chưa chờ bao lâu, Lư Anh đã xuất hiện...

- Á à... Đây không phải là nhân viên sales xuất sắc Trương Tiểu Kiềm của chúng ta sao? Đi làm rồi à? – Lư Anh ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiềm, lần này lại không có lạnh mặt, mà cười nói: - Thời gian gần đây đang bận cái gì vậy? Sao chẳng tới bữa nào hết cả vậy? Tiểu Kiềm nè, thế là không được đâu đấy. Không cố gắng thì sao có thể bán nhà được? Cậu nhìn tôi này, lúc trước kéo khách hàng liên tục, bận trước bận sau bận chừng mười mấy ngày mới có thể bán được một căn đấy. Bây giờ không dễ kiếm được tiền đâu...

Ah? Cô ta bán được nhà rồi à?

Đây là tin tốt đấy! Ít nhất sắc mặt cô ta sẽ không khó coi như lần trước nữa...

- Chúc mừng nhé. – Trương Tiểu Kiềm cười nói: - Kiếm được không ít nhỉ?

- Sơ sơ tạm tạm thôi. – Lư Anh lập tức đắc ý nói: - Cũng chỉ kiếm được tiền mua mấy bộ quần áo thôi. Hôm nay đến lượt cậu tiếp đãi khách hàng nhỉ? Đừng lo lắng nhé. Có việc gì cần giúp đỡ thì cứ tìm chị. Chị dẫn cậu. Nói đến chuyện bán nhà ấy, không thể chỉ dựa vào vận may được đâu. Chỉ biết nói chuyện thì nhất định không được đâu!

- Vâng vâng vâng! – Trương Tiểu Kiềm vừa đọc sách vừa thuận miệng đáp: - Chị nói đúng.

- Lại đọc sách? – Lư Anh tùy ý liếc nhìn rồi nói: - Tiểu Kiềm nè, không phải là tôi muốn nói gì cậu đâu, nhưng chẳng lẽ cậu cho rằng hôm nay lại có tác giả khác tới mua nhà sao?

- Hả? – Trương Tiểu Kiềm ngẩng đầu nhìn cô: - Đương nhiên là không rồi. Tôi cảm thấy khách hàng hôm nay sẽ không phải là tác giả đâu. Tôi nghĩ xem nhé, chờ tôi tính một chút đã... Thiên linh linh địa linh linh... Blala năng lượng... Có!

Lư Anh: "..."

Trương Tiểu Kiềm:

- Tôi bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức biết rằng hôm nay nhất định có thể bán được nhà!

Lư Anh: "..."

Mày đang nói đùa hả thằng loz! Còn blala năng lượng gì nữa chứ!

Đang nghĩ vậy, bên quầy lễ tân đã gọi tên ----

- Trương Tiểu Kiềm, đến lượt anh tiếp đãi khách hàng rồi.

- Đến đây đến đây. – Trương Tiểu Kiềm đứng dậy cười tùm tùm đi qua. Nhưng ai biết vừa ra tới cửa, khách hàng vừa thấy Trương Tiểu Kiềm lập tức sững sờ!

- Kiềm... Kiềm ca!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +58 đến từ Luru Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: “Tổ sư nó chứ còn có công lí sao?! Còn có luật pháp sao?!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Khi đó Luru Anh lập tức ngơ ngác luôn. Tổ sư nó chứ, chuyện gì đang xảy ra?!

Trương Tiểu Kiếm bán nhà đều bán kiểu này à? Lại gặp được một người quen?!

Có nhất thiết phải huyền ảo đến thế không hả giờ ơi là giờ!

Thật ra thì không chỉ có Luru Anh buồn bực, Trương Tiểu Kiếm cũng rất buồn bực mà...

Cái thằng ăn mặc kỳ kỳ quái quái trước mặt này, nhìn kiểu gì cũng thấy lạ mắt mà?!

Hoàn toàn không có ấn tượng gì cả...

- Anh là... – Trương Tiểu Kiếm nhíu mày hỏi: - Biết tôi à?

- Biết! Sao có thể không biết được chứ! – Người kia nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như là đang nhìn một con quái vật ấy, cười nói: - Tôi qua ở Góc Rẽ Hoàng Thành...

Ah? Góc Rẽ Hoàng Thành? Tôi qua hán cũng ở đó?!

- Anh không đi vào à? – Trương Tiểu Kiếm hiểu kỳ: - Thật đúng là tốt số...

- Tôi chỉ là thương nhân thôi. – Người kia vươn tay, bày ra tư thế mời, rồi nói: - Thuộc loại người đứng vây xem ở gần đó thôi ---- Kiếm ca chúng ta qua bên kia nói chuyện đi...

Luru Anh: “...”

Cô muốn diễn tiết hết cả người rồi!

Tổ sư nó, rốt cục là cái quỷ gì vậy?! Rốt cục ai là khách hàng ai mới là bán hàng?!

Nhìn bộ dáng của người kia, thấy Trương Tiểu Kiếm còn thân thiết hơn cả thấy anh ruột ấy...

Luru Anh không khỏi hoài nghi nhân sinh ---- Chẳng lẽ trên đời này thật có người sống bằng chém gió?

- Ủ, đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm đi theo người kia tới khu đàm phán, ngồi xuống rồi nói: - Còn không biết nên xưng hô như thế nào?

- Tên tôi là Luru Đức Thành. – Người kia cầm điều thuốc, châm mời cho Trương Tiểu Kiếm trước, rồi mới cười nói: - Hôm qua nhìn thấy Kiếm ca oai phong dũng mãnh, thật là hâm mộ trong lòng lắm. Không ngờ hôm nay lại có thể gặp được ở đây, đúng là có duyên phận.

Hắn nói xong, Trương Tiểu Kiếm ngơ ngác không hiểu sao. Đang nói cái quần què gì thế?

- Ủ, đúng là có chút duyên phận. – Trương Tiểu Kiếm nhìn hắn hỏi: - Nhưng bây giờ tôi còn chưa hiểu rõ lắm... Anh tới mua nhà hay là tới tìm tôi giải quyết vấn đề gì hay là có việc gì khác?

- Kiếm ca, ngài là nhân viên... tiêu thụ ở đây? – Luru Đức Thành hỏi cẩn thận: - Anh là nhân viên thì tôi mua phòng ngay. Nếu không phải thì tôi nhờ anh giải quyết giúp tôi một chút phiền toái...

Oh, không phải là có việc cần nhờ mình sao?

Đơn giản thoy!

- Được thôi. Anh cứ nói trước là có chuyện gì đi. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nhìn hấn: - Muốn nhờ tôi đánh ai?

Ấn nói khép nép như vậy, nhất định là gặp phải phiền toái trong phương diện này. Chẳng lẽ hấn còn nhờ mình giúp hấn dụ dỗ nữ ngôi sao nào đó?

- Là thế này. – Lưu Đức Thành nói nhỏ: - Trong thôn Lý gia ở khu vực 6 của chúng tôi có một quán võ đạo chuyên bàn luận về võ thuật quốc gia, không rộng lớn lắm, chỉ mời một vài người yêu thích võ thuật quốc gia tới đó bàn luận rồi luận bàn võ nghệ các thứ linh tinh thôi. Nhưng ai biết quãng thời gian trước, không biết sao, lại có một thằng tên là Từ Đại Đông. ... Anh biết Từ Đại Đông chứ? Cái thằng đấy lại dẫn theo một đám phóng viên, mỗi ngày tới đó khiêu chiến, nói võ thuật quốc gia là cùi bắp, gặp phải ai là khiêu chiến ai! Bây giờ bọn bạn cũ của tôi đều sợ đến mức không dám tới đó nữa...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu má! Từ Đại Đông!

Phản ứng +7 của anh mày nhá! Vậy mà lại xuất hiện rồi?!

Thật đúng là đi tìm mồn giày mà chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công!

Thế thì nhất định phải đi rồi!

- Muốn nhờ tôi đánh hấn đúng không? – Trương Tiểu Kiếm lập tức gạt đầu: - Còn về chuyện thù lao ấy...

- Thù lao đơn giản! – Lưu Đức Thành vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm đồng ý, lập tức hưng phấn nói: - Kiếm ca chỉ cần anh trút giận thay tôi, tôi bỏ 100 ngàn! Thanh toán ngay tại chỗ!

100 ngàn!

Vừa nghe thấy con số này, ánh mắt Trương Tiểu Kiếm lập tức sáng lên!

Đây chính là một con số rất lớn đấy! Hay lắm! Làm!

- Được, thế thì quyết định vậy đi! – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu rồi nói: - Nếu đã bàn việc tư xong rồi, chúng ta bàn chuyện chính trước đi. Tôi nói Lưu tiên sinh này, còn không biết anh thích căn hộ nào đâu...

- Tôi mua nhà ở khu trường học cho con trai. – Lưu Đức Thành lập tức gõ thước: - Anh nói căn nào tốt, tôi lập tức mua căn đó!

...

- Vu tỷ! – Trong văn phòng của Vu Mạn Kỳ, Lưu Anh buồn bực kể khổ với cô: - Tại sao một nhân viên chính thức như Trương Tiểu Kiếm lại không đi làm mấy ngày liên tục luôn vậy? Còn bọn em thì mỗi ngày đều phải đến đây? Từ khi hấn đến công ty chúng ta làm nhân viên tiêu thụ, mới đến có hai lần thôi à!

- Đúng vậy, hai lần. – Vu Mạn Kỳ nhún vai bất đắc dĩ: - Đến hai lần, bán mấy căn hộ?

- Bán... Bán... – Vừa nghe vậy, Lưu Anh không khỏi càng buồn bực hơn, giọng nói nhỏ cứ như mèo kêu ấy: - Hai... Hai căn nhĩ...

Đúng lúc này, Trương Tiểu Kiếm gõ cửa bước vào:

- Vu tỷ, em lại bán được một căn rồi. Nhà loại B 126 mét vuông. Đã ký hợp đồng rồi, thanh toán hết.

Rồi hấn nhìn Lưu Anh, cười ha ha chào hỏi:

- Lưu Anh cũng ở đây à?

“Điểm số khiếp sợ +26! +28!”

Vu tỷ: "..."

Lưu Anh: "..."

- Vu tỷ, em đi nhé. – Về mặt Trương Tiểu Kiếm đầy vô hại nói: - Chị cứ làm việc đi nhé.

Nói rồi đi luôn!

Rồi lại quay trở về:

- Đúng rồi Vu tỷ, lần sau tới lượt em rồi em lại tới! Em cảm thấy lần sau em còn có thể bán được thêm một căn nữa cơ!

Vu tỷ: “...”

Lưu Anh: “...”

- Em thấy chưa? – Vu Mạn Kỳ xòe tay: - Nếu em đến công ty ba lần bán được ba căn hộ, chị cũng sẽ phê chuẩn đặc biệt cho em...

Lưu Anh dứt khoát đứng dậy:

- Vu tỷ em đi ăn cơm trước đã nha...

Rời khỏi văn phòng của Vu Mạn Kỳ, Lưu Anh buồn bực giơ hai tay lên cao, ngửa mặt lên trời hét to:

- Tổ sư nó chứ, còn có công lí sao?! Còn có luật pháp sao?!

...

- Tâm Tâm, đi thôi! – Trương Tiểu Kiếm đi tới bên cạnh Tiêu Thần Tâm đang cười nói với Tô Mai, búng ngón tay: - Bán được nhà rồi, chúng ta đi chỗ khác chơi thôi.

- Há? Bán được nhà rồi há?! – Tiêu Thần Tâm kinh ngạc nói: - Nhanh vậy sao? Nhưng mà Kiếm ca nè, bán xong rồi đi luôn thế có ổn không vậy?

- Không thì ở chỗ này mọc rêu à? – Trương Tiểu Kiếm kỳ quái: - Bán nhà xong thì đi thôi, khi nào tới lượt thầy rồi lại bán tiếp.

- Kiếm ca lợi hại quá đi! – Ánh mắt Tiêu Thần Tâm tràn đầy ngôi sao: - Thế thì chẳng phải là nói nơi này khác gì ATM của thầy chứ!

- Còn cần phải nói nữa sao?! Học thêm đi! Thực lực của thầy mày rất mạnh đấy nhé...

Tô Mai: “...”

Giang Nghi Niên: “...”

Kim Khải Toàn: “...”

Cái ĐKM ấy chứ ATM! Thấy tư thế này, nói không chừng về sau văn phòng bất động sản thành máy rút tiền của nó mất!

Cả trung tâm tiêu thụ như vậy, nửa tháng nay chỉ có mình Tô Mai bán được một căn thôi!

Ai biết hần tới đây mỗi lần bán được một căn mỗi lần một căn, ĐKM nó chứ đi tìm ai đòi lí lẽ đây?!

Nhìn Trương Tiểu Kiếm dẫn Tiêu Thần Tâm rời khỏi cổng chính văn phòng bất động sản, Tô Mai lẩm bẩm:

- Trương Tiểu Kiếm... Đây... Làm gì mà mày mắn vậy nhỉ?

- Này á... - Giang Nghi Niên suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra nguyên do là gì. Chợt mắt Kim Khải Toàn sáng lên:

- Ah! Nghi Niên! Tao nhớ rõ, hôm nay trước khi Trương Tiểu Kiếm bán được nhà, Lưu Anh lại đi tìm hần?

- Đúng thế. – Giang Nghi Niên gật đầu: - Mày cũng biết tính cách của Lưu Anh rồi đó...

- Không không không! Ý tao không phải thế! – Kim Khải Toàn nói: - Ý tao là, lần trước Lưu Anh châm chọc Trương Tiểu Kiếm một lần, kết quả thế nào? Hần bán được một căn nhà! Hôm nay nhất định là lại châm chọc một lần nhé, cho nên lại bán được một căn...

Giang Nghi Niên vừa nghe thế, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Có lí! Ý của mày là chỉ cần bị Lưu Anh châm chọc thì có thể bán được nhà ngay?

Kim Khải Toàn gật đầu, vẻ mặt cực kỳ đứng đắn:

- Có khả năng!

Giang Nghi Niên: “...”

Kim Khải Toàn: “...”

Tô Mai: “...”

- Luru Anh! Luru tỷ! – Giang Nghi Niên vắt chân chạy: - Hãy tới đây chiêm chọc bọn em tận tình đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Tao còn không cần ra tay đấy mà tin không?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiền Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Luru Đức Thành đứng chờ ở trước một chiếc Audi A8L màu đen, vừa thấy hai người Trương Tiểu Kiếm đi ra, lập tức ân cần mở cửa xe:

- Kiếm ca, mời ngài lên xe!

- Không cần. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha mở cửa xe Panamera: - Tôi ngồi chiếc này.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Luru Đức Thành!”

- Oh, hiểu rồi, là tôi đường đột. – Luru Đức Thành vội nịnh hót: - Kiếm ca không hổ là Kiếm ca, đi ra ngoài mà còn dẫn theo nữ thư ký!

Rồi chợt tỉnh ngộ:

- Chờ chút, hình như hôm qua mình có nhìn thấy nữ sinh kia rồi thì phải. Hình như là học sinh của hần thi phải...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +58 đến từ Luru Đức Thành!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì mà kinh sợ ghê dữ vậy?

...

Trên xe, Tiêu Thần Tâm hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy thầy?

- Theo hần. – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào Luru Đức Thành: - Hần gặp chút phiền toái, cần thầy giúp đỡ.

- Ồ. – Khởi động ô tô, Tiêu Thần Tâm hiểu kỳ: - Phiền toái gì vậy?

- Chuyện nhỏ. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Giúp hần đánh một thằng quấy rối ở trong võ quán của hần.

- Hay ghê hay ghê! – Tiêu Thần Tâm hoàn toàn thuộc mẫu người chỉ sợ thiên hạ không loạn, vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm đi đánh người thì còn hưng phấn hơn cả Trương Tiểu Kiếm: - Em thích nhất là xem Kiếm ca đánh người đó! Cảm giác làm cao thủ võ lâm quá tuyệt vời luôn!

Con nhóc này còn là người thích võ hiệp à?!

- Đúng! – Trương Tiểu Kiếm cười he he gật đầu: - Chờ lát nữa nhìn thấy thằng kia, anh nhất định sẽ mắng cho hần thương tích đầy người luôn!

Tiêu Thần Tâm: “...”

- Kiếm ca, không phải là đánh người sao? – Tiêu Thần Tâm nhìn hần: - Chỉ dùng pháo miệng thôi hả?

- Mắng xong rồi đánh!

Đạo quán là Luru Đức Thành nói nằm ở khu vực 6, nhưng là ở phía đông khu vực 6. Tuy rằng hơi xa, nhưng đường rất dễ đi. Nửa giờ sau, xe đã dừng trong tầng hầm đỗ xe của một trung tâm thương mại.

- Kiếm ca, tới rồi. – Luru Đức Thành ân cần mở cửa xe giúp Trương Tiểu Kiếm: - Bây giờ hần đang ngồi ở bên trên á, các phóng viên cũng đều có mặt. Bây giờ có không ít bạn bè cũ của tôi cũng đều ở đó, chỉ chờ Kiếm ca ra tay thôi!

- Yên tâm đi! – Trương Tiểu Kiếm trả lời: - Tôi mắng chết hần!

Lưu Đức Thành: “...”

- Kiếm ca, Kiếm ca ơi! – Lưu Đức Thành sốt ruột: - Chỉ có mắng thôi không đủ đâu! Anh phải đánh hần! Anh nhìn cái mặt vênh váo của hần là...

- Biết rồi. – Trương Tiểu Kiếm đáp lại một cách đương nhiên: - Mắng trước rồi đánh, nếu không thì hần không thể ghi nhớ kỹ được đâu!

Lưu Đức Thành rùng mình ớn lạnh:

- Thật đáng sợ!

Ba người lập tức đi lên lầu. Vừa tới cửa, Trương Tiểu Kiếm đã thấy mấy người phóng viên đang cầm micro, nhân viên công tác khiêng camera bên cạnh, đang quay video lại.

Chỉ nghe thấy một nữ phóng viên nói:

- Chào buổi chiều, quý vị khán giả. Tôi là Ngô Bình, phóng viên trang web những người yêu thích võ thuật quốc gia. Hôm nay tôi sẽ là người quay lại cảnh khiêu chiến cho mọi người quan sát.

Rồi cô chỉ vào lối đi giữa đạo quán nhỏ, nói:

- Hôm nay, chúng ta có thể may mắn nhìn thấy tiên sinh Từ Đại Đông đang so đấu với tiên sinh Ngô Phi cao thủ Thái Cực. Theo lời nói của tiên sinh Từ Đại Đông, mục đích của hần là muốn vạch trần bộ mặt của thầy Thái Cực, nói với mọi người rằng thật ra thì Thái Cực không có một chút thực dụng nào cả...

Đây là sắp chiến đấu rồi sao?

Ba người Trương Tiểu Kiếm vội vàng xông vào bên trong, lập tức nhìn thấy hai người trên lối đi đang bày tư thế, thăm dò lẫn nhau.

Chiều cao của Từ Đại Đông ước chừng có 1m8, cơ bắp đầy người, để quả đầu đỉnh, đeo găng tay đấm bốc màu đỏ, thoát nhìn rất chỉ là hung mãnh. Còn Ngô Phi là một người đàn ông trung niên ước chừng hơn 40 tuổi, bày ra tư thế Thái Cực, vẻ mặt khản trương với đề phòng.

- Trình độ của tên Từ Đại Đông này rất cao sao? – Trương Tiểu Kiếm nhỏ giọng hỏi: - Xem ra Ngô tiên sinh rất sợ hãi nhì.

- Đương nhiên rồi. Người ta là vận động viên đấu vật chuyên nghiệp mà. – Lưu Đức Thành buồn bực nói: - Ngô ca đã bốn mươi lăm rồi. Chỉ riêng về mặt sức chịu đựng đã là thiệt thòi rất lớn rồi.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã bắt đầu đánh nhau! Ngô Phi bắt đầu di chuyển, nhưng lại không cẩn thận bị Từ Đại Đông tìm được cơ hội, bước lên đá một chân! Một cú đá này vừa nhanh vừa chuẩn lại ác, đá trúng sườn trái của Ngô Phi!

Phong chừng là lần đầu tiên từ khi được đặt tên tới nay, Ngô Phi hiểu cảm giác “Bay” là gì, toàn thân bị đá bay lùi hơn ba mét, bùm một phát té ngã trên mặt đất, thật lâu cũng không thể đứng dậy được.

Cả quá trình còn chưa tới mười giây, đã phân ra thắng bại.

Nếu như nói là luận võ thì thôi, nhưng cố tình Từ Đại Đông còn đặc ý nói với các phóng viên có mặt trong phòng:

- Thấy chưa? Đây chính là cái thứ gọi là Thái Cực đấy, võ thuật quốc gia, quả thực là không đáng một đồng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mày đánh võ thì đánh võ, nhưng nếu chê bai võ thuật quốc gia thì rất quá đáng rồi đó!

Kim Jae Hyun người ta tới đá quán còn chưa có nói lời châm chọc như vậy đâu! Tổ sư nó chứ, mày là người trong nước mà còn đòi đấu đá nội bộ kiểu này à? Không thể chấp nhận được!

Lúc này, sắc mặt của các tiền bối trong giới võ thuật quốc gia cực kỳ khó coi.

- Haizz... Giới võ thuật cổ truyền chúng ta sắp thất bại thảm hại rồi sao?

- Có cách nào được đây? Năm nay người ta mới hai bảy tuổi, chính là thời kỳ khỏe khoắn nhất. Chúng ta đã bốn năm mươi tuổi rồi, sao có thể so sánh với người ta được?

- Đúng đấy. Haizz... Chỉ hận võ thuật cổ truyền quốc gia bị chèn ép đến mức này! Đến thời đại của chúng ta đây, chỉ sợ là sắp bị hủy hoại trong tay chúng ta...

Các tiền bối trong giới võ thuật cổ điển đang bàn tán, trên lời đài, Từ Đại Đông lại vẫn còn đắc ý.

- Còn ai nữa? – Lúc này, Từ Đại Đông đi vòng quanh lời đài, nhìn xuống các tiền bối võ thuật quốc gia: - Chẳng lẽ không còn ai dám lên sân sao?!

Hắn vừa dứt lời, lại nhìn khắp phòng.

Ai biết đúng lúc hắn đang đắc ý, chợt có một giọng nói thản nhiên vang lên từ dưới lời đài.

- Tôi tới!

Câu nói này vừa vang lên, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Trương Tiểu Kiếm.

Lúc này, Trương Tiểu Kiếm nhảy lên thật nhẹ nhàng, đứng trên lời đài.

Thấy có người trẻ tuổi như vậy xuất hiện, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có mặt ở đây đều không khỏi hiếu kỳ, bàn tán xôn xao.

- Người trẻ tuổi này là ai vậy? Còn dám khiêu chiến Từ Đại Đông!

- Tôi nghe nói hình như là cao thủ nào đó mà lão Lưu mời tới để áp tràng!

- Tôi cũng nghe qua. Quan trọng là có được không? Đừng có bị đánh tiếp đây! Ông nhìn xem, thể trạng của hắn không có cách nào so sánh được với Từ Đại Đông cả!

Mọi người bên dưới đều run sợ trong lòng, lo lắng thay cho Trương Tiểu Kiếm, nhưng Từ Đại Đông lại quan sát Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, nhìn một lúc, chợt nở nụ cười!

- Ha ha ha ha ha ha ha ha! Thú vị! Thật đúng là thú vị!

Từ Đại Đông càng cười càng vui vẻ:

- Tôi còn tưởng là ai chứ! Hóa ra là cái thằng lừa đảo giang hồ thuê diễn viên bày trò à! Ha ha ha ha! Bây giờ giới võ thuật đã không còn ai nữa sao? Còn mời loại lừa đảo giang hồ này tới đây?

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt mọi người thay đổi ngay lập tức!

- Tôi nhớ ra rồi! Hắn chính là cái tên mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen kia!

- Áo Tôn Trung Sơn màu đen? Đúng đúng đúng! Tôi cũng từng nghe thấy, có một người như thế! Ở trong trường học tìm học sinh biểu diễn Thái Cực khô hài kia kia!

- Làm sao bây giờ? Lần này đã hoàn toàn xong rồi!

Mọi người bên dưới lập tức thót hết cả tim, nhưng Trương Tiểu Kiếm lại hoàn toàn không quan tâm, khoanh tay nhìn Từ Đại Đông cười nói:

- Đối phó với người như mày, tao còn chẳng cần ra tay ấy chứ mày tin không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Nói là làm ngay!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đối phó với tao mà không cần ra tay á? Tổ sư mày định dựa vào miệng à?!

- Mày giỏi chém đây! – Trước mặt camera, Từ Đại Đông vẫn rất khắc chế, không có nói bậy bạ: - Tao chống mắt chờ xem mày không cần ra tay cũng có thể đối phó với tao bằng cách nào!

- Tao vừa thấy mặt mày là biết mày sắp gặp phải tai họa đổ máu rồi. – Trương Tiểu Kiếm nói một cách thản nhiên: - Bởi vì loại người bất trung bất nghĩa

bất hiếu bất nhân như mây, là sẽ bị trời phạt thôi.

Bất trung bất nghĩa bất hiếu bất nhân! Mấy tội chồng chất lên đầu, Từ Đại Đông lập tức sững sờ hết cả người!

- Tao... – Từ Đại Đông cá giận: - Tao bất trung bất nghĩa bất hiếu bất nhân kiểu gì?!

- Mây còn chưa hiểu sao? – Trương Tiểu Kiếm thân nhiên nói: - Mây là người thanh niên trai tráng lại đi đánh nhau với tiền bối trung niên, đây là bất nhân! Đánh nhau xong rồi lại còn nhục nhã người ta, đây là bất nghĩa! Đấu vật cũng là võ công. Vạn pháp trong trời đất đều là một nhà. Mây học nghệ về rồi giẫm đạp lên tiền hiền, đây là bất trung! Còn tuyên bố với nước ngoài rằng võ thuật cổ điển của Thiên triều chúng ta là rác rưởi, khiến bọn người nước ngoài cười nhạo Thiên triều chúng ta, hoàn toàn không để ý đến hình tượng của con cháu Trung Hoa, đây là bất hiếu!

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm chỉ vào Từ Đại Đông nói lớn tiếng:

- Mây đã chiếm đủ bốn tội bất trung bất nghĩa bất nhân bất hiếu rồi! Tao chưa bao giờ gặp phải thằng nào mất dạy như mây!

- Tao... Tao... – Từ Đại Đông nghe Trương Tiểu Kiếm nói thế, sắc mặt đỏ như đất khi vậy, xông lên muốn đánh nhau ngay, nhưng ai biết vừa nhắc chân lập tức ngây ngẩn cả người!

Hắn xoa mũi bằng găng tay đầm bốc...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Từ Đại Đông!”

- Tao... Tao chảy máu? – Từ Đại Đông ngờ ngác nhìn vết máu dính trên găng tay, lẩm bẩm: - Tao lại bị chảy máu mũi sao?

Thấy Trương Tiểu Kiếm vừa nói Từ Đại Đông sẽ có tai họa đổ máu, sau đó Từ Đại Đông lập tức chảy máu mũi, tất cả mọi người có mặt ở đây đều sững sờ!

Chuyện dẻo gì đang xảy ra vậy trời?

“Điểm số khiếp sợ +12! +11! +13! +12...”

- Hừ! Bây giờ mây mới biết sao? – Trương Tiểu Kiếm đứng ở đó, tiếp tục chém gió ầm ầm: - Bất nhân, khiến gan mây nóng cháy, cho nên mây sẽ chảy máu mũi! Bất nghĩa, sẽ khiến mây thấp thòm nôn nóng, tim đập nhanh!

“Bụp! Bụp!”

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói, Từ Đại Đông lập tức cảm thấy trái tim trong ngực mình chọt nhảy thật nhanh!

“+28!”

- Bất trung, sẽ khiến mây chóng mặt hoa mắt, thân thể run rẩy! – Trương Tiểu Kiếm nói tiếp: - Còn bất hiếu, sẽ khiến mây tái phát bệnh cũ!

Từ Đại Đông lắc đầu thật mạnh, đầu choáng váng!

“+38!”

Cuối cùng, khi Trương Tiểu Kiếm nói hắn sẽ tái phát bệnh cũ, Từ Đại Đông lập tức cảm thấy cả người đều đau nhức!

Năng lực trâu bò nhất của hệ thống chém gió, nói là làm ngay!

Những gì có thể thực hiện, đều sẽ thành hiện thực!

Với tư cách là một vận động viên đấu vật, bình thường, cường độ huấn luyện của Từ Đại Đông không thấp chút nào. Với mức độ huấn luyện thân thể như thế thì tổn hại tới thân thể không phải là chuyện đùa đâu. Nếu không thì sao vận động viên chuyên nghiệp đều cần thiết được trang bị một người hộ lý y tế chuyên nghiệp? Chính là vì lý do này!

Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước, nói tiếp:

- Vốn dĩ, nếu mây huấn luyện tốt nghỉ ngơi tốt, còn chưa đến mức thế này. Nhưng vì nổi tiếng, mây đá quán khắp nơi, bình thường lại càng sợ bị thua một trận nên huấn luyện một cách liều mạng, thời gian lâu khiến cho thân thể của mây càng ngày càng quá tải! Mà lúc này, chính là thời điểm phải trả giá!

Trương Tiểu Kiếm nói rồi đi đến trước mặt Từ Đại Đông. Lúc này, trán Từ Đại Đông đã đầy mồ hôi hột, máu mũi chảy liên tục, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu tan rã!

- Cho nên tao mới đối, đối phó với loại người bất trung bất nghĩa bất hiếu bất nhân như mây, tao thậm chí chẳng cần nhắc tay. – Trương Tiểu Kiếm nhìn chằm chằm vào ánh mắt Từ Đại Đông, cười lạnh: - Chỉ bằng mây bây giờ, đừng nói là tao dùng võ công Thái Cực chân chính, cho dù chỉ là một ngón tay cũng có thể hạ gục mây! Nhưng mà...

Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi nhẹ nhàng

- Tao nghĩ cứ như thế, mây tuyết đối sẽ không phục. Thôi, hôm nay tao sẽ cho mây thấy, cái gì gọi là Thái Cực chân chính!

Hắn vừa dứt lời, hai tay chậm rãi nắm chặt, rồi “roẹt” một phát, Siêu Xayda tái xuất giang hồ!

“+58!”

“Điểm số khiếp sợ +28! +36! +29! +34...”

Thái Cực quyền giết người – Phong Lôi Thần Chưởng!

“Phù... Phù...”

Trương Tiểu Kiếm tùy ý luyện một bộ Thái Cực quyền, phải nói là tia lửa điện lóe sáng, cuối cùng đến khi hắn chân chính thu thế, thở ra một hơi dài, ngay cả hơi thở còn có tia lửa điện lóe ra!

“+68!”

- Tao... Tao.... – Toàn thân Từ Đại Đông lạnh lẽo.

- Đã thấy rõ chưa? – Trương Tiểu Kiếm chấp tay sau lưng, nói thần nhiên: - Chiêu thức tao vừa bày ra, chính là Phong Lôi Thần Chưởng trong Thái Cực quyền giết người, có thể triệu hồi tia điện trong trời đất để tấn công kẻ địch. Chẳng qua uy lực của nó quá lớn, không thể sử dụng với người thường được. Haizz... Mây quá thiên cận. Phải biết rằng núi cao còn có núi cao hơn. Mây hẳn là cảm thấy may mắn, bởi vì hôm nay tâm tình của tao còn không tệ lắm, nếu không thì bây giờ mây nên chuẩn bị hậu sự rồi...

- Tôi... – Từ Đại Đông trợn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm, rồi “bùm” một tiếng ngồi trên lồi đài: - Phục... Phục...

“Điểm số khiếp sợ...”

Hôm nay, có đến ba bốn mươi khán giả có mặt ở đây, cộng thêm mấy phóng viên kia, chỉ trong chốc lát đã thu được hơn 2000 điểm số khiếp sợ rồi!

Lại thêm 100 ngàn thu phục Từ Đại Đông...

Woa ha ha ha ha ha ha ha! Thu hoạch hôm nay thật lớn nha!

- Kiếm ca tuyệt vời quá đề! – Lúc này, Lưu Đức Thành xông lên, hưng phấn nói: - Lần này hắn đã triệt để phục rồi! Ha ha ha ha ha ha!

Rồi quyết đoán lấy di động ra:

- Kiếm ca ngài nhận lấy đi!

- Ủ, khách khí. – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu thật nhẹ, tỉnh bơ lấy di động ra: - Tuy rằng với tôi mà nói, 100 ngàn không coi là cái gì, nhưng nếu có thể mở rộng danh tiếng của võ thuật cổ điển nhìn coi như là một loại công đức. Lưu tiên sinh khách khí.

Thật ra thì bầu không khí lúc này vẫn là rất tốt, nhưng một tin tức wechat gửi tới ----

Gái Đẹp Yêu Anh: “Anh giai, mấy giờ anh tới? Em gái chờ anh nha!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sau đó, Lưu Đức Thành vừa vặn nhìn thấy...

- Khụ khụ.... – Lưu Đức Thành quyết đoán ngẩng đầu nhìn trời: - Ai nha, thời tiết hôm nay đẹp thật đấy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Anh này vất vả lắm mới xây dựng được hình tượng cao thủ tuyệt thế nha đầu má...

- Thầy ơi thầy! – Đúng lúc này, Tiểu Thần Tâm cười hi hi chạy tới, túm lấy tay Trương Tiểu Kiếm nói: - Vừa rồi thầy đẹp trai quá cơ! Thật là khiến người ta sùng bái quá trời á!

- Thế sao? – Trương Tiểu Kiếm cười to ba tiếng: - Ai nha, bình thường thôi. Tâm Tâm, hôm nay có vui không? Em nói xem, tiếp theo chúng ta có phải là nên về nhà rồi hay không hả?

Ý Trương Tiểu Kiếm là tự về nhà thoy, nhưng Lưu Đức Thành lại hiểu nhầm...

“+28!”

Người trẻ tuổi thời nay, đều hào phóng như thế sao?!

- Em không muốn về nhà đâu! – Tiêu Thần Tâm lại bĩu môi: - Về nhà lại phải đọc sách, chán lắm!

Con người của cô nàng xoay tròn một vòng, chợt nhớ tới một việc, hưng phấn nói:

- Có rồi! Thầy ơi, em thấy lúc này có vẻ là thầy biết coi bói nhỉ? Thầy còn có thể nhìn thấy hần sẽ gặp tai họa đổ máu cơ! Vậy thầy có thể xem phong thủy không?

Xem phong thủy? Còn cần phải nói sao?

Đó là nghề chính của anh mày nhá!

- Đó là đương nhiên rồi! – Trương Tiểu Kiếm không cần suy nghĩ gật đầu ngay: - Thầy xem phong thủy là đỉnh nhất nhé em hiểu chứ? Chỗ nào mà thầy từng nhìn qua ấy, đều là đất phong thủy tốt nhé! Vì vậy thầy còn nhận được một đồ tôn cơ thầy nói cho em biết!

- Tốt quá! – Tiêu Thần Tâm hưng phấn đến mức nhảy cẫng lên: - Đúng lúc em có miếng đất ở khu vực 5 á! Chúng ta xây biệt thự đi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: “Thầy ơi, hai đứa mình đi đá phò đi!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chúng ta xây biệt thự đi!

Vừa nghe câu này, Trương Tiểu Kiếm nhất thời không suy nghĩ rõ ràng.

Con nhóc này mới nói gì? Có miếng đất ở khu vực 5? Định xây cái biệt thự?

Nghe nó nói, là định tự xây một căn á?!

- Đây... – Trương Tiểu Kiếm sững sờ nhìn cô nàng: - Em thật sự muốn xây biệt thự hả? Còn tự xây?

- Đúng rồi! Em hỏi ba em trước đã, thầy chờ cái nha! – Tiêu Thần Tâm chạy tới một bên bắt đầu gọi điện thoại: - A lô, ba, uhm, con đây. Con định hỏi tí, ba có định dùng miếng đất khu vực 5 làm gì không vậy? Con muốn tự xây cái biệt thự...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiêu Thần Tâm:

- Người ta không cần đồ chơi Lego gì đó đâu! Muốn chơi thì chơi cho thật cơ! Không đâu không đâu, con chỉ muốn cái đó thôi... Sau này để cho con ở riêng ở đó mà! Hi hi... Quyết định thế nhé! Thế ba gửi năm chục triệu cho con trước đã. Không đủ con lại xin thêm... Ừm... Biết rồi... Con biết ba tốt nhất! Moahhh~

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư nó chứ, đã kích người khác quá rồi đấy!

Nhìn xem người ta chơi đùa kia, không cần Lego, muốn chơi thì chơi thật luôn!

Tiêu Thần Tâm gọi điện thoại xong, lắc cánh tay Trương Tiểu Kiếm nói:

- Kiếm ca Kiếm ca, ba em đồng ý rồi, em tính dùng biệt thự này để cho em ở thôi, thầy giúp em xây được không?

Ah? Nghe được đấy! Thú dị thú dị... Anh em chém gió lâu như vậy, còn đúng là chưa bao giờ chém gió đến chuyện giúp người khác xây biệt thự đâu!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Cam đoan sẽ làm đẹp đẽ cho em!

Tiêu Thần Tâm hưng phấn nói:

- Em biết mà, thầy là tuyệt nhất!

Woa ha ha ha ha ha ha ha!

Xây biệt thự sao? Anh mày có nhiều kỹ năng như vậy, rốt cục có chỗ sử dụng rồi!

Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, hệ thống đã bắt đầu lên tiếng ----

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, bắt đầu đánh giá đẳng cấp.”

“Đánh giá đẳng cấp hoàn thành: Đánh bại Từ Đại Đông bằng phương pháp pháo miệng, đạt được đánh giá đẳng cấp Vương Giả Quang Vinh. Phần thưởng nhiệm vụ: Phản ứng +10.”

“Thăm dò nhiệm vụ mới của ký chủ: Giúp học sinh Tiêu Thần Tâm xây một căn biệt thự trang viên xa hoa. Phần thưởng thuộc tính: Tất cả thuộc tính +1.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ồ mải gót! Tao biết là tao đã hoàn thành thân phận bậc thầy Thái Cực rồi, nhưng nhiệm vụ mới này, lại thưởng cho tất cả thuộc tính đều được +1 sao?!

Nhiệm vụ này thom vãi chưởng!

Không được, phải hỏi rõ ràng trước cái đã!

- Tâm Tâm nè. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng nói với Tiêu Thần Tâm: - Thầy hơi đau bụng, em cứ lên xe chờ thầy trước đi, thầy đi toilet một chuyến đã.

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào: - Chờ thầy nha!

Rồi nhảy nhót chạy đi.

Trương Tiểu Kiếm chạy vào WC, nhanh chóng hỏi hệ thống:

- Hệ thống, tại sao nhiệm vụ này lại là tất cả thuộc tính +1?

Hệ thống:

- Ký chủ cần dựa vào thực lực cá nhân để giúp Tiêu Thần Tâm xây được căn biệt thự này. Các thân phận cần có: Đại sư phong thủy, kỹ sư thiết kế kết cấu, kỹ sư giám sát công trình, kỹ sư thiết kế cad, kiến trúc sư thiết kế nội thất biệt thự, kỹ sư thiết kế cảnh quan sân vườn biệt thự, kỹ sư thủy điện, đại sư thủ công nghệ... vân vân và mây mây...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má! Xem ra nhiệm vụ này không đơn giản như mình tưởng tượng rồi...

Rồi hệ thống lại nói tiếp:

- Trung tâm thương mại đã bắt đầu buôn bán các loại đạo cụ phù hợp yêu cầu xây biệt thự. Khi ký chủ cần thân phận phù hợp sẽ tự động xuất hiện.

Uhm, thế thì đơn giản. Trương Tiểu Kiếm hỏi:

- Phân chia đẳng cấp như thế nào?

Hệ thống:

- Quyết định đẳng cấp căn cứ vào chất lượng biệt thự sau khi xây xong. Ký chủ mua kỹ năng tương ứng càng cao, đánh giá giai đoạn lại càng cao. Cấp bậc được đánh giá tối cao là Vương Giả Vinh Quang, tất cả thuộc tính +20.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tất cả thuộc tính +20!

Càng giàu càng mạnh càng đập chai càng “bự” càng nhẵn nại!

Làm! Nhất định phải xây căn biệt thự kia lên tới đỉnh cấp!

Điểm thuộc tính nhé! Không làm cho tốt thì không thể vượt qua lương tâm giày xéo đâu!

Ừm, nếu đã hỏi xong những vấn đề quan trọng rồi, Trương Tiểu Kiếm lập tức mở ra mặt bàn hệ thống, bắt đầu quan sát tất cả thuộc tính của mình.

Đầu tiên là thuộc tính trụ cột: “Sức mạnh 87, phản ứng 100, tốc độ di chuyển 81, sức chịu đựng 99, mị lực 73, khả năng sex 76, nhan sắc 69.”

Sau đó chính là bảng xếp hạng ----

“Hiện tại thu nhập bình quân một ngày của ký chủ: 569,28 tệ. Xếp hạng: 8,265,412.”

He he! Hơn tám triệu rồi! Thế thì khung kỹ năng...

Trương Tiểu Kiếm kéo kỹ năng ra bắt đầu đếm:

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.... 47 khung kỹ năng!

47 khung kỹ năng trống! Đây đều được chuẩn bị cho việc xây biệt thự á!

Hoàn mỹ!

Sau đó, quan trọng nhất là điểm số khiếp sợ.

“Điểm số khiếp sợ hiện tại: 45,862.23 điểm”

Hơn bốn mươi lăm nghìn điểm, hiển nhiên là... không đủ dùng rồi!

- Làm live stream có tính không đây? – Trương Tiểu Kiếm vội hỏi: - Dù sao cũng là mình tự xây biệt thự mà. Đề tài ngon thế mà không làm live stream thì quá thiệt thòi!

Hệ thống:

- Streamer cũng được tính vào luôn.

Ừm, ai nha, hoàn mỹ!

Xem xong tất cả, Trương Tiểu Kiếm cuối cùng xem tới trung tâm thương mại hệ thống.

- Trống rỗng?

Hệ thống:

- Xin ký chủ mua kỹ năng khởi đầu.

Kỹ năng khởi đầu?

Còn phải hỏi nữa sao? Muốn xây biệt thự, đầu tiên đương nhiên là phải xem phong thủy trước rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Mua kỹ năng phong thủy cao cấp cần bao nhiêu điểm số khiếp sợ?

Hệ thống:

- [Đại sư phong thủy hoàn mỹ] cần 50.000 điểm số khiếp sợ, có thể nhìn thấu vận mệnh của một khu vực.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Năm chục ngàn! Không đủ tiền mua!

Mới kỹ năng đầu tiên mà đã không đủ dùng rồi, Trương Tiểu Kiếm lập tức ngơ ngác!

Nên làm sao bây giờ?

Không được! Phải kiếm điểm số nhanh chóng thôi!

Nhưng mà phải kiếm kiểu gì đây...

Trương Tiểu Kiếm rời khỏi toilet, vừa đi xuống lầu vừa nghĩ: “Kỹ năng đầu tiên đã không đủ tiền rồi, sau này nhất định là cần càng nhiều điểm số khiếp

sợ hơn nữa. Nếu làm live stream thì cũng được, nhưng vấn đề là không có đề tài nào hay ho cả. Muốn chờ cho nhiều người thì ít nhất cũng phải đợi tới khi bắt đầu khởi công mới dễ hấp dẫn khán giả được...”

Hắn vừa đi vừa tính toán, nhanh chóng đi xuống tầng hầm đỗ xe. Tiêu Thần Tâm đã sớm chờ ở đó. Vừa thấy hắn lại đây, lập tức cười nói:

- Thầy ơi, chúng ta đi xem phong thủy ngay bây giờ luôn đi?

- Há? Đây á... – Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi, vừa chém gió xong đã sắp lòi mẹ rồi!

- Hôm nay thầy hơi mệt... – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán vịn lí do lí tưởng: - Hơn nữa nếu xem phong thủy thì thầy phải chuẩn bị cái đã...

Tiêu Thần Tâm nghe thế, không khỏi chu môi:

- Đáng tiếc ghê á. Nhưng thôi không sao cả! Xây biệt thự mà, chậm mấy ngày chả sao! Nhưng mà thầy mệt mỏi à? Chúng ta đi chỗ nào giải trí tí đi...

Cô nàng vừa dứt lời, wechat của Trương Tiểu Kiếm đã vang lên.

Lấy ra nhìn...

Gái Đẹp Yêu Anh: “Anh giai, mấy giờ anh đến dạ?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Có! – Tiêu Thần Tâm cũng thấy được, lập tức mắt sáng rực: - Thầy ơi, hai đứa mình đi đá phò đi!

Một câu suýt nữa khiến Trương Tiểu Kiếm sợ chết khiếp!

- Mà vừa nói gì?!

- Đá phò chứ gì! – Tiêu Thần Tâm trực tiếp khởi động ô tô: - Để thưởng cho thầy giúp em xây biệt thự, hôm nay chúng ta phải sung sướng một chút! Tối đây ~ Sung sướng nào ~

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má chơi thật hả con nhóc?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Gọi hết cô nương ở chỗ mấy người ra đây!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ê ê ê, em thật muốn đi à? – Thấy sắp ra khỏi tầng hầm đỗ xe, Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi lạnh: - Đá phò đấy! Mình làm chuyện khác không đcsao?

- Đi mà! Hôm nay chơi vui vẻ lắm, đây là phần thưởng dành cho thầy á! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi, vừa lái xe vừa nói: - Chị gái bên kia nhiệt tình như thế, chẳng lẽ thầy lại nhẫn tâm không đến sao?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao thì không sao, nhưng vấn đề là có con tiểu yêu tinh như mày đi cùng!

Ai đòi lại mang con gái tới nơi đó bao giờ?

- Chỗ nào nhì? Để em xem chỉ đường ha... – Tiêu Thần Tâm mở ra Google Maps: - Hộp đêm Phú Hồng... Thấy rồi!

Trương Tiểu Kiếm che mặt: “...”

Con nhóc này muốn làm thật kia!

Nó định đi thật kia!

Sau đó, wechat vang lên đúng vào lúc này ----

Gái Đẹp Yêu Anh: “Anh giai sao không nói câu nào hết vậy?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Bỏ mày là đàn ông con giai chả nhẽ còn sợ sao?

Con nhóc xấu xa nhà mày còn không sợ thì bỏ sợ cái búa ấy!

Đi thi đi! Để bỏ chống mắt chờ xem mày muốn làm gì!

Trương Tiểu Kiếm: “Chờ tôi nhé, đến ngay đây. Hai người, một nam một nữ!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +8 đến từ Đỗ Vân Vân!”

...

Với tư cách là người quản lý PG A của hộp đêm Phú Hồng, Đỗ Vân Vân đã có rất nhiều kinh nghiệm.

Bình thường mà nói, một đám đàn ông uống rượu xong rồi tới đây tìm gái gú sung sướng một tí thì đó là chuyện quá bình thường. Nhưng hôm nay nhìn thấy tin nhắn trên wechat này, cô không khỏi ngơ ngác!

Hai người, còn là một nam một nữ? Đâu mà nó, rốt cục thì giữa bọn họ là loại quan hệ nào vậy?

Bạn trai bạn gái? Có thể sao? Nhất định là không thể rồi!

Người yêu không vào nhà nghỉ đi tới đây chơi cái búa ấy!

Nữ là bách hợp? Bách hợp có thể tới nơi này sung sướng sao? Nhất định là có thể giới của riêng bọn họ rồi!

Chẳng lẽ nam là gay? Gay thì hẳn là đi tìm trai bao! Tới đây tìm PG A làm chỉ?

Đỗ Vân Vân suy nghĩ nát óc, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy không đúng lắm...

Nhưng dấu sao đều đã nói rồi, cứ chờ đi, chờ người tới trước đã rồi hẵng tính...

May mà cô còn chưa chờ bao lâu, người đã tới rồi.

Đúng là một nam một nữ, lái chiếc Panamera màu trắng loại mới nhất. Nam cực kỳ xấu, nhưng mà nữ thì quả thực là quyến rũ mê người luôn! Cô nương như thế, đừng nói đến PG A bình thường, cho dù là hoa khôi học viện điện ảnh cũng không bằng được!

- Tới rồi nè thầy! Ở chỗ đây á! – Tiêu Thần Tâm nhảy nhót chạy vào bên trong, vừa chạy vừa kêu: - Nhanh lên thầy!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Đỗ Vân Vân!”

- Thầy... Thầy giáo?! – Đỗ Vân Vân thấy thế lại sửng cấn sờ.

Cho dù là nằm mơ, cô cũng không thể ngờ được rằng lại có thầy giáo dẫn học sinh tới hộp đêm chơi!

Ông thầy xấu đầu xấu đốn này đang làm cái gì thế? Bung lụa ghê vậy?

Sau đó cô lập tức biết được, cô vẫn còn quá ngây thơ rồi...

- Em chạy chậm chút! – Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa than thở: - Em dẫn thầy tới nơi này rốt cục là muốn làm trò gì vậy hả? Nhanh khai đi!

“Điểm số khiếp sợ +28!”

- Học... Học sinh dẫn thầy giáo tới hộp đêm?! – Đỗ Vân Vân suýt nữa rớt cằm xuống đất. Vốn dĩ cô còn cho rằng thầy giáo dẫn học sinh tới đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ xem ra, cô vẫn còn too young quá...

- Tiên... Tiên sinh. – Đỗ Vân Vân vội nghênh đón, hỏi cẩn thận: - Ngài... Ngài chính là... Thần Chém Gió?

- Ủ, là tôi. – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu, rồi nhìn cảnh vật xung quanh: - Cũng không tệ lắm nhì. Mạnh hơn Góc Rẽ Hoàng Thành không ít đấy.

Gốc Rễ Hoàng Thành!

Vừa nghe thấy cái tên này, đầu óc Đỗ Văn Vân không khỏi choáng váng. . .

Đó không phải là hộp đêm vừa bị quét sạch đêm qua sao?! Nhất là người trước mắt này lại còn mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen. . .

Ồi giời ơi!

Đây không phải tên cao thủ võ lâm kia sao?

Hôm nay tính tới chỗ chúng ta làm việc mẹ rồi!

Lúc này, Đỗ Văn Vân hơi hơi hoảng sợ, nhưng ngấm lại, nghe nói Gốc Rễ Hoàng Thành là căn cứ của trùm xã hội đen. Phải đánh giá thế nào đây nhỉ? Thời gian gần đây, chống lại thế lực đen trong xã hội rất mạnh mẽ, nhưng hộp đêm của mình cùng lắm chỉ là rượu ôm thôi, ông chủ cũng đã xử lý quan hệ hết cả rồi, hẳn là sẽ không nghiêm trọng như thế!

Nếu như muốn đến điều tra thật, bên trên hẳn là sẽ có chút động tĩnh. . .

Nghĩ tới đây, Đỗ Văn Vân không khỏi yên lòng, dẫn Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn. . .

- Đỗ Văn Vân đứng không? – Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn cô, rồi chỉ vào Tiêu Thần Tâm đi đằng trước: - Cô đừng vội. Tôi cũng chẳng biết hôm nay tới đây là muốn làm gì nữa. Có việc gì cô cứ nghe nó đi.

“Điểm số khiếp sợ +38!”

Đỗ Văn Vân lập tức ngơ ngác lần nữa!

Tại sao người này biết tên mình là gì?! Hiên nhiên là đã điều tra mình rồi!

Rốt. . . Rốt cục là chuyện gì?

Sao lại mời trướng đại thần này tới đây làm gì không biết!

Giờ thì mời thần dễ tiền thần khó rồi!

- Tiểu Lý, tới đây! – Đỗ Văn Vân hạ quyết tâm, nếu thằng cha này muốn gây chuyện gì không giải quyết dễ dàng được, cho nên còn cần phải suy nghĩ nữa sao? Nhất định là phải gọi điện thoại cho ông chủ rồi! Đỗ Văn Vân lập tức gọi nhân viên phục vụ tới, nói nhỏ: - Cậu dẫn hai người này vào phòng trước, chị đi liên lạc với ông chủ cái đã!

- Hả? – Tiểu Lý ngơ ngác. Hắn không hiểu hai người này rốt cục là muốn làm gì nữa!

- Nói nhảm ít thôi! Nhanh lên! – Đỗ Văn Vân giậm chân, rồi trực tiếp đi gọi điện thoại cho ông chủ.

Dù sao cũng là giám đốc sắp xếp, Tiểu Lý có thể làm gì được đây? Hắn cũng rất bất đắc dĩ mà. . .

- Mời quý khách sang đây. – Tiểu Lý lập tức dẫn theo hai người Trương Tiểu Kiếm đi vào phòng. Tiêu Thần Tâm vừa đi vừa hỏi:

- Phòng lớn nhất của các anh là phòng nào?

- Đây. . . – Tiểu Lý nhìn Tiêu Thần Tâm, không khỏi kinh ngạc!

Lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, dễ nhui!

Đậu xanh, bây giờ thịnh hành phối hợp người đẹp và quái vật sao?

Đương nhiên là trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng không thể nói thế. Tiểu Lý vội đáp:

- Thưa quý khách, tôi cảm thấy phòng nhỏ đã đủ cho hai người rồi. . .

- Nói nhảm ít thôi! – Tiêu Thần Tâm tức giận: - Bào mày lấy phòng lớn nhất thì lấy cho tao!

Tiểu Lý: “. . .”

Hèn chi. . . Xem ra bà cô này không dễ hùa hạ rồi. Dù sao thì lấy phòng lớn bao nhiêu thì trả tiền bấy nhiêu thôi, hẳn chẳng quan tâm. Cho nên lập tức dẫn hai người tới phòng 188.

- Đây là phòng lớn nhất ở chỗ chúng tôi, có thể chứa được 50 người không thành vấn đề.

- Chính nó! – Hôm nay Tiêu Thần Tâm tới đây là chơi đùa, chơi nghĩa đen nhé, người ta là bạch phú mỹ đại gia chân chính mà ly. Tiêu Thần Tâm ngồi xuống rồi nói: - Gọi hết các cô nương ở chỗ mấy người tới đây đi! Có bao nhiêu gọi bấy nhiêu.

Tiểu Lý: “...”

Bà cô này muốn tìm thật há giờ?! Các cô tổng cộng mới có hai người thôi, còn có một là nữ, cô nói thế thì tôi biết làm sao đây...

- Do dự gì nữa? – Tiêu Thần Tâm trực tiếp lấy ra 1000 tệ tiền tip: - Nhanh lên!

Tiểu Lý: “...”

- Được thôi... – Có câu nói là “Có tiền mua tiên cũng được”, bình thường Tiểu Lý đâu có gặp được người hào phóng như thế đâu, cho nên cúi đầu trước đồng tiền luôn: - Tôi lập tức gọi cho ngài ngay!

Hắn vừa ra khỏi cửa lập tức đụng vào Đỗ Văn Văn, nhỏ giọng nói: - Đỗ tỷ, người bên trong nói, có bao nhiêu gọi bấy nhiêu!

- Bọn họ rốt cục muốn làm trò gì vậy? – Đỗ Văn Văn suy nghĩ, rồi gật đầu: - Cứ gọi đi. Chị đã hỏi ông chủ rồi, ông chủ bảo hôm nay không có việc gì đâu, nhưng chỉ có thể uống rượu chung thôi, không thể chơi trò nào quá mức được hết. Vẫn thu đúng tiền tay vịn nhưng tuyệt đối không được đi tàu nhanh! Xem thử bọn họ tính chơi trò gì!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 187: Nơi này cứ như là hiện trường cuộc thi Hoa Hậu Hoàn Vũ ấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Được rồi. – Tiểu Lý gật đầu thật mạnh: - Thế em đi nhé!

- Đi đi. – Đỗ Văn Văn nói: - Chị đứng chờ ở gần đây nhé. Có việc gì phải báo cho chị trước tiên!

Tiểu Lý lập tức đi gọi người. Không bao lâu sau, đã dẫn theo chừng hai mươi PG A ăn mặc rất là xinh đẹp quyến rũ.

Mấy cô gái này đều chừng 24 – 25 tuổi, đều cao khoảng trên dưới 1m65, khuôn mặt mỗi một người đều thuộc level 85 điểm trở lên, có thể xem như khá chất lượng.

Dẫn theo mấy cô nương này vào phòng, Tiểu Lý bắt đầu giới thiệu cho hai người:

- Quý khách, mấy em ở chỗ chúng tôi đã tới rồi, xin quý khách hãy lựa chọn.

Hai mươi cô nương xếp thành hàng trong phòng, Trương Tiểu Kiếm nhìn hoa cả mắt.

Lúc này, Tiêu Thần Tâm lại cười tùm tùm hỏi:

- Thầy cảm thấy chất lượng của các cô nương này thế nào?

Thầy giáo?!

“Điểm số khiếp sợ +8! +9! +11! +9!...”

Cả đám gái đều sững sờ. Rốt cục thì quan hệ giữa hai người này là thế nào? Bọn họ không thể hiểu nổi!

- Được đấy. – Đây tuyệt đối là lời nói thật, bây giờ Trương Tiểu Kiếm cũng chẳng hiểu Tiêu Thần Tâm có ý gì nữa, cho nên dứt khoát nói thật: - Tuổi trẻ xinh đẹp đáng chuẩn. Sao?

- Thế thì được. – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Đều giữ hết! Lại thêm đám nữa!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nhân viên phục vụ Tiểu Lý: “...”

Các PG lần đầu nhìn thấy có khách hào phóng như thế: “...”

Vừa rồi các cô không nghe nhầm chứ?!

Đều giữ lại? Hai mươi người theo hai người bọn họ?!

- Em làm gì đấy?! – Trương Tiểu Kiếm suýt nữa nhảy căng lên: - Làm thế sẽ không có bạn bè đâu thầy nói cho em biết nhé!

- Yên tâm yên tâm! – Tiêu Thần Tâm lại hoàn toàn không quan tâm: - Thầy cứ việc ngồi đó đi, em sắp đặt cho thầy xong rồi thầy sẽ hiểu!

Cô nói rồi vẫy tay:

- Mấy chị lại đây ngồi đi.

Một đám PG A run sợ ngồi xuống sofa, thậm chí có người cởi cả giày cao gót ra ---- Phát giác có gì không ổn nhất định phải chạy trốn trước tiên!

- Anh gì ơi! – Tiêu Thần Tâm nói với Tiểu Lý: - Tiếp tục tiếp tục, lại tới đám nữa!

- Vâng... Vâng... – Tiểu Lý chảy mồ hôi, không thể nào hiểu nổi. Nhưng mà người ta lại chẳng gây chuyện ở đây, sao có thể không phục vụ người ta được? Cứ gọi đi! Dù sao vẫn thu được tiền, có chuyện gì đã có bên trên chống rồi...

Thế nên hắn đi ra ngoài.

- Bên trong sao rồi? – Đỗ Vân Vân thấy Tiểu Lý dẫn cả đám vào lại chỉ ra một mình, vội hỏi: - Gái đâu?

- Đều giữ lại. – Tiểu Lý cũng run rẩy da đầu: - Cô gái kia bảo em lại gọi một đám tới!

“Điểm số khiếp sợ +48!”

- Làm cái quần què gì vậy trời?! – Đỗ Vân Vân cũng méo hiểu sao, nhưng ngẫm nghĩ, lại phát tay: - Cứ gọi đi cứ gọi đi. Hôm nay chị đúng là được mở rộng tầm mắt! Xem thử bọn họ tính làm trò gì!

Thế là lại thêm hai mươi người tới. Lúc này, Tiểu Lý nói:

- Chỉ còn lại những người này. Hai vị quý khách cảm thấy...

- Thầy cảm thấy đám này thế nào? – Tiêu Thần Tâm nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Thầy cứ nói là được hay không thôi.

- Cũng... Cũng không tệ lắm. – Trương Tiểu Kiếm nhìn mà run rẩy da đầu: - Thầy cảm thấy... Đều rất ổn?

- Đều giữ lại! – Tiêu Thần Tâm lại giữ mấy người này lại: - Cứ thế trước đã, thêm nữa thì chật phòng.

Các cô nương: “...”

Dù sao thì khách nói cái gì chính là cái đấy, ở lại thì ở lại thôi. Hôm nay đều đã được dặn dò rồi, chỉ uống rượu, không làm cái khác, cho nên chẳng sao cả...

Cứ thế, cả phòng đầy người trong chớp mắt...

- Được rồi! – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm: - Kiếm ca thầy chơi đi, em lên mạng chơi game tí đã.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Một đám PG A méo hiểu chuyện đéo gì đang xảy ra: “...”

- Ê ê ê... - Đối mặt với nhiều cô nương như vậy, Trương Tiểu Kiếm sao có thể ngồi yên được, hắn nhìn Tiêu Thần Tâm cứ như nhìn thấy ma: - Em rốt cục muốn làm trò mồi giết hay hả?

- Không có gì. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Thầy cứ uống rượu nè, ca hát nè rồi ăn uống các thứ linh tinh với mấy chị gái đó đi, dù sao chỉ cần chơi vui vẻ là được.

Rồi cô nàng chỉ huy Tiểu Lý:

- Nhân viên phục vụ! Bưng hết rượu bia đồ ăn vặt trái cây các thứ lên đây đi! Cứ chuẩn bị phần cho 60 người ấy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con nhóc này rốt cục đang có ý đồ gì đây?

Nhất định là không đơn giản như đang giỡn... nhảm, không đơn giản bề ngoài!

Nhưng giấu lại, bỏ mày đi đứng ngồi ngay, có đéo gì mà phải sợ? Chẳng phải là uống rượu sao? Có phải vào nhà nghỉ đâu mà! Chơi gì chơi bỏ sợ mày chác!

Lại thêm nữa, đúng lúc tao còn đang rầu nên đi chỗ nào tìm điểm số khiếp sợ đây. Ở đây có nhiều người như thế...

Ước chừng năm chục người!

Mỗi người 10 điểm số khiếp sợ đó chính là năm trăm, hai mươi điểm số đó chính là một ngàn...

Nếu đêm nay làm tốt, nói không chừng có thể kiếm được ba bốn ngàn ý!

- Tới tới tới! Các cô nương uống rượu đi! – Nghĩ vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức bắt chấp tất cả, đứng dậy bắt đầu rót rượu: - Hôm nay chúng ta chơi cho đã ha!

Một đám cô nương, ước chừng có năm mươi người nhé!

Đồng thanh đáp lại:

- Dạ, cảm ơn ông chủ!

Cả đám trước hết uống một ly, xem như mở màn.

Cái gì gọi là giọng oanh tiếng yến, Trương Tiểu Kiếm lần này xem như triệt để hiểu được, có thể nói là gây mập tròn lép đầy đủ mọi thứ nhé!

Gần năm mươi cô nương 115 điểm trở lên ngồi cùng một chỗ, cảnh tượng này như thế nào?

Quả thực cứ như là hiện trường cuộc thi Hoa Hậu Hoàn Vũ luôn ấy!

Mỗi người mỗi người, màu da gần như bao gồm phổ màu từ R248, 235, 206, 254; rồi G197, 210, 123, 234; B183, 194, 100, 230... Chiều cao bao trùm trong khu vực từ 162,1 đến 168,8 cm

Ngực thì càng không cần phải nói, từ cup A hơi gồ lên cho tới cup Q một tay cầm không được luôn...

Eo nhé, từ B5 tới A4, mỗi 0.2 cm lại là một cấp bậc.

Chân thì... Từ eo xuống tất cả đều là chân luôn!

Lúc trước Trương Tiểu Kiếm vẫn cảm thấy mình rất có lực miễn dịch đối với mỹ nữ, nhưng bây giờ nhìn xem...

Tổ sư nó, mình vẫn quá too young rồi!

Chơi chơi chơi!

Đậu xanh nó, không chơi quả thực xin lỗi bản thân luôn nhé!

- Tới tới tới! Tiếp theo chúng ta bắt đầu chơi trò chơi nhé! – Trương Tiểu Kiếm nói: - Các cô đều biết có trò nào chơi vui không?

Chơi trò chơi?

Mấy cô nương liếc nhìn nhau. Trước khi tới đây đã nói rõ rồi, cùng lắm chỉ có thể chơi ném xúc xắc uống rượu linh tinh thôi, không thể chơi trò khác được!

- Chúng ta chơi ném xúc xắc đi. – Một cô nương khá dạn dĩ đứng ra nói: - Em chơi cái này giỏi lắm á! Lâu thế mà còn chưa thua bao giờ đâu! Anh giai dám chơi không?

- Chơi ném xúc xắc, so điểm uống rượu? – Trò này đơn giản! Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu: - Cô suy nghĩ cho kỹ nhé. Tôi là chuyên gia trong mấy trò này đấy! Không phải tôi chém chửi, tới bao nhiêu người tôi diệt bấy nhiêu thôi cô tin không?

Hey yoo, còn tới bao nhiêu người diệt bấy nhiêu?

Ông tưởng ông là Thần Bài sao?!

- Được! – Cô nương kia lập tức gật đầu: - Tới tới tới. Em chơi cái này! Anh nói xem, nên uống kiểu gì đây?

- Cứ tính một ly rượu đi, ai thua thì uống. – Trương Tiểu Kiếm cười he he cầm xúc xắc: - Sao?

Cả đám cô nương lập tức ồn ào:

- Choi!

- Đương nhiên là phải đấu rồi!

- Bọn em nhiều người nè, không được thì bọn em uống thay anh?

- Đúng đúng đúng! Năm mươi người chúng mình chẳng lẽ còn sợ mình ảnh sao? Hôm nay nhất định phải chuốc đổ ảnh luôn cho biết mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Mặt xấu thì đã sao?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tiểu Lý thấy bên này sắp bắt đầu uống rượu chơi trò chơi, thế mới lặng lẽ rời đi. Đỗ Vân Vân vội hỏi:

- Bên trong sao rồi?

Tiểu Lý:

- Ông kia nói muốn chơi xúc xắc uống rượu, muốn diệt các PG của chúng ta.

Đỗ Vân Vân: "..."

- Năm mươi người, một mình hắn? – Đỗ Vân Vân không khỏi bật cười: - Rồi rồi rồi! Chỉ cần không phải đến quấy rối thì mặc kệ họ đi. Cậu lại chuyển thêm mười thùng... Năm mươi người đúng không? Mỗi người một bình thì năm mươi bình đó là bốn thùng... Cậu lại khiêng thêm ba mươi thùng bia tới đây!

Tiểu Lý: "..."

Đỗ Vân Vân:

- Hừ hừ! Ba mươi thùng bia! Không tin hôm nay hắn không gục đổ!

...

Trong phòng,

Một đám cô nương liu riu cứ như chim sê, Tiêu Thần Tâm nhìn thấy vui vẻ cũng chen vào:

- Thầy có làm được không vậy? Bên kia hơn năm mươi người đó! Đừng có thua làm em mất mặt nha!

- Xí, thầy giáo của em là ai? – Trương Tiểu Kiếm nói: - Em cứ yên tâm đi! Xem thầy phát uy diệt bọn họ!

Thật đúng là toàn gái không à, chỉ có mình Trương Tiểu Kiếm là nam...

Vì thế, Trương Tiểu Kiếm và cô nương kia liếc nhìn nhau, đồng thời trở nên nghiêm túc:

- Thế thì bắt đầu đi!

- Em tới trước! – Cô nương kia cầm cốc lên, bắt đầu lắc rào rào. Bên cạnh gần năm mươi cô nương cổ vũ cô:

- Cổ lên! Cổ lên! Bắt ông uống rượu!

“Rào ---- Rào ----!”

Không thể không nói, cô nương kia xác thực là lành nghề, cầm cốc lắc như muốn bay lên, rồi “Bùm” một phát chụp xuống bàn:

- Lập tức tuân lệnh! Mở!

Mở nắp cốc ra, tất cả em gái xinh tươi ở đây đều đồng thời “Ồ” một tiếng!

Hiển nhiên là bốn năm sáu, tổng cộng 15 điểm, đây là điểm số khá lớn!

- Ha ha ha! – Cô nương kia đặc ý nhìn Trương Tiểu Kiềm: - Anh giai, phỏng chừng anh phải uống rượu rồi!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Xi... Mới bốn năm sáu mà thôi, tạm tạm nhé.

- Tôi tôi chứ gì? – Trương Tiểu Kiềm cầm cốc lên, tùy ý lắc, nói: - Tôi chỉ lắc ra năm năm sáu thôi, lớn hơn cô là được.

Rồi “Bùm” một phát chụp lên bàn!

Mấy em gái ở đây đều đang chờ xem Trương Tiểu Kiềm uống rượu đây. Dù sao cũng là bốn mươi sáu cô nương, ai có thể uống nhất hộp đêm đều tụ tập ở đây rồi, mỗi người một ly thì chính là bốn mươi sáu ly...

Tiêu Thần Tâm cũng có chút khản trương. Dầu sao thì hôm nay chỉ tới đây chơi một chuyến thôi, đừng có chơi ra mạng người ấy...

- Mở!

- Mở!

- Mở!

Một đám cô nương kêu “Mở”, Trương Tiểu Kiềm cười ha ha cầm cốc --- Đúng là năm năm sáu, mười sáu điểm!

“Điểm số khiếp sợ +12, +13, +11, +12...”

Tất cả cô nương có mặt ở đây đều sững sờ luôn!

Thằng cha này nói năm năm sáu là ra năm năm sáu? Chẳng lẽ hẳn thật là Thần Bài sao?

- Sao? Tôi chỉ hỏi các cô có phục không? – Trương Tiểu Kiềm cười híp mắt nhìn cô nương kia: - Uống rượu đi! Còn chờ gì nữa?

Woa ha ha ha ha ha ha!

Muốn chơi với anh mày à?!

Cái gì gọi là muốn gì có nấy các cô có hiểu không? Anh nói muốn mấy số là có mấy số nhé!

Chơi tiếp kiểu này lại chẳng thắng cả quần lót của các cô ấy chứ!

- Em còn chưa phục ai bao giờ đâu đấy, chỉ phục mỗi anh thôi! – Cô nương kia cũng không ngại ngừng, bung ly rượu lên bắt đầu uống.

- Em tới! – Thấy người đầu tiên bại trận, cô nương thứ hai không tin, bước lên ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiềm nói: - Em chờ xem rốt cục là do anh may mắn hay anh đích thực là Thần Bài!

Cô nương này cầm cốc lên lại lắc một trận, rồi “Bùm” một phát chụp lên bàn!

Mở ra nhìn, một một hai, bốn điểm!

“Xi ----!”

Mọi người ở đây không khỏi xì mũi. Thế còn cần phải đấu nữa sao? Nhất định là tùy ý có thể thắng luôn rồi!

- Ai nha... Một một hai. – Trương Tiểu Kiềm sờ cằm, cười nói: - Nói thật ấy, lắc ra điểm số bình thường thì chẳng có gì thú vị cả. Tôi chỉ lớn hơn cô một chút thôi ha, hai hai một.

Rồi hần nhìn cả phòng:

- Nói sẵn trước nhé. Nếu tôi lắc được hai hai một thật, các cô đều phải uống! Không phải là tôi uống đâu nhé! Được chứ?

Uống rượu á? Ai sợ ai! Mấy cô gái đồng thời gật đầu:

- OK!

“Rào --- Rào ----!!”

Trương Tiểu Kiềm lắc cốc, rồi “Bùm” một phát chụp xuống bàn. Chờ đến khi mở nắp ra, quả nhiên là hai hai một!

“Điểm số khiếp sợ +14, +14, +16, +14...”

Tất cả mọi người nhìn hần, há miệng thật to.

Tổ sư nó chứ thật đúng là thần bài kia! Muốn mấy là có mấy!

- Tôi lại thắng rồi. – Trương Tiểu Kiềm cười tủm tỉm - Uống rượu đề các chị em. Còn chờ gì nữa?

- Uống! Bọn em uống! – Một đám cô nương bắt đầu uống rượu.

Tiêu Thần Tâm thấy thế, cười híp mắt. Kiềm ca quả nhiên là trâu bò, muốn làm gì cũng được!

Vừa rồi hần nhất định là dùng nội lực sửa điểm số nhì?

Thần sầu thế! Sau này nếu không đủ tiền sống, không phải là chỉ cần tùy ý tìm một sông bạc là có tiền tiêu rồi sao?

Kém hơn nữa, chỉ cần bán bất động sản là đủ sống rồi!

Đến lúc này, thẳng ngực cũng biết thẳng này là trùm chơi xúc xắc rồi, ai còn dám đấu với hần nữa? Một cô nương tỉnh bơ cất cốc xúc xắc đi, nói:

- Ai nha anh giai, bọn em có mắt không biết thần bài. Bình thường anh làm nghề gì vậy?

- Không phải đã nói rồi sao? – Trương Tiểu Kiềm đáp một cách nghiêm trang: - Tôi là giáo viên đấy!

Một đám cô nương đồng thời gật đầu ---- Thì ra là giáo viên dạy đánh bạc! Chẳng trách chẳng trách! Nghe hay thật đấy!

- Thầy nhận em làm đồ đệ được không? – Lúc này, có một cô nương nhảy tới, dán sát vào người Trương Tiểu Kiềm - Sau này em cũng gọi anh là thầy nha? He he...

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Tổ sư nó, bố mày không phải giáo viên dạy đánh bạc!

Mấy đứa mày nghĩ đi chỗ nào vậy hả?!

- Chúng ta chơi các khác đi. – Trương Tiểu Kiềm quyết đoán chém gió: - Không phải tôi chém nhé, tôi biết thiên văn hiểu địa lí, tính trước ba trăm năm tính sau ba trăm năm chưa bao giờ sai lầm! Mấy thứ nhỏ nhặt không thú vị gì cả, chúng ta chơi cách khác đi! Xem tướng mạo bói họ tên. Chưa thử qua đúng không?

Xem tướng mạo bói họ tên?

Các cô nương nhìn nhau. Còn có chuyện này?

Đừng đùa! Nếu làm thế cũng được thì tuyệt đối phải là nhân vật cấp đại sư nhé!

Người như thế, đừng nói là làm giáo viên, cho dù muốn là sư tổ cũng tuyệt đối đủ tư cách!

- Thật sao?!

Cô nương kia hưng phấn ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiềm, reo lên:

- Em tới trước em tới trước! Tính kiểu gì vậy?

- Cô đừng động dậy nhé. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Cứ nhìn tôi là được. Tôi phải nhìn thật kỹ khuôn mặt cô...

- Dạ. – Cô nương kia ngồi nghiêm chỉnh, nhìn chăm chăm vào mặt Trương Tiểu Kiếm...

Trương Tiểu Kiếm cũng nhìn cô...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lý Bình!”

Thu phục!

Woa ha ha ha ha ha ha ha!

Mặt xấu thì đã sao? Đã sao?! Nhìn thấy không đây chính là ưu thế nhé!

- Khụ khụ... Từ tướng mạo mà nói ấy... – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng rồi nghiêm trang nói: - Trong mạng của cô có một chữ Mộc, sau đó còn thiếu Thủy, cho nên tên của cô ấy...

Hắn nói tới đây, nhìn cô nương tên Lý Bình này một cách bí hiểm, cười nói:

- Lý Bình. Tôi nói không sai chứ?

“Điểm số khiếp sợ +26! +28! +19! +32...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Không xong rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lý Bình lập tức ngơ ngác!

Đậu xanh rau má! Nhìn tướng mạo thật sự có thể biết được tên mình là gì sao?!

Có nhất thiết phải huyền ảo đến thế không?!

Không đúng! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là có mờ ám!

- Anh... Anh giai... – Lý Bình sợ tới mức xanh mặt: - Anh... Anh thật sự có thể bói được tên em là gì sao?!

Thế... Thế... Em... Anh...

Cô sợ tới mức nói lắp bắp. Chung quy làm nghề này, cô chỉ sợ nhất là thân phận chân thật của mình bị sáng tỏ...

- Cô cứ nói là tôi tính đúng hay không thôi! – Trương Tiểu Kiếm cầm ly rượu lên: - Uống hay không?

- Uống! Em uống! – Lý Bình bưng ly rượu lên uống cạn, rồi đứng dậy chạy mất: - Anh giai ơi em đi nghe điện thoại cái đã nhé!

Cô nói rồi chạy ra phòng. Lúc này, Đỗ Văn Văn đi tới:

- Sao em lại đi ra? Bên trong đang làm gì vậy?

- Đỗ tỷ cứu em với! – Lý Bình suýt nữa khóc: - Em chỉ tính đến đây làm thêm kiếm tí tiền tiêu thôi! Nhưng người bên trong lại biết tên em á!

Đỗ Văn Văn:

- Hả? Sao hắn lại biết được? Có phải là nhờ người khác hỏi thăm không?

Lý Bình luồn bực:

- Không phải! Hắn nói là nhìn tướng mạo của em đoán được. Chị nói em có thể tin nổi không?

“Điểm số khiếp sợ +58!”

Đỗ Vân Vân:

- Còn có chuyện như thế sao? Thế thì nhất định là giả rồi! Thế này, em đừng vội, em cứ vào trước đi, xem thử hán đang làm cái gì. Biết cả tên em thì không đơn giản đâu. Chị gọi người khác bung thêm mấy mâm trái cây vào, an ủi trước!

- Dạ... Dạ... – Về mặt Lý Bình như khóc tang, trở về phòng...

Cô vừa vào phòng, lập tức thấy Trương Tiểu Kiếm đang xem bói cho người thứ hai.

- Ừm – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Tên của cô ấy, tôi thấy trán cô đầy đặn, đây là miệng (口) trên trời (天), cô họ Ngô (吳). Còn về tên cô ấy, khuôn mặt của cô hơi vuông, cũng có nghĩa là hình vuông nhỏ, cho nên tên của cô là Ngô Hiểu Phương. Tôi nói không sai chứ? (*)

(*) Hiểu Phương phát âm xiao-fang đồng âm với Tiểu Phương nghĩa là hình vuông nhỏ.

“Điểm số khiếp sợ +9! +13! +16! +21! +26! +31!... +12!”

Lại quét ra một vòng điểm số khiếp sợ!

Ngô Hiểu Phương nghe thế, đầu óc choáng váng:

- Sao anh giải lại biết tên em? Thế... Thế cũng quá...

- Còn nói gì nữa? Uống đi!

- Dạ em uống!

Ngô Hiểu Phương một hơi uống cạn ly, rồi cũng chuồn ra cửa giống Lý Bình...

- Đồ tỷ! – Ngô Hiểu Phương cả kinh kêu lên: - Hán hán hán hán biết tên em! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?! Hán nhất định là đã có chuẩn bị kỹ càng mới tới đây! Có khi nào hôm nay kiểm tra thật không vậy?!

“Điểm số khiếp sợ +68!”

Đỗ Vân Vân:

- Không thể nào?! Biết cả tên em á? Nhất định là có chuyện gì kỳ quái rồi! Nếu như nói xem tướng mạo đoán vận thế các thứ thì còn có thể chấp nhận được, nhưng chỉ cần xem mặt là có thể bói được tên luôn á? Sao có thể!

- Đúng thế Đồ tỷ. – Ngô Hiểu Phương sợ hãi: - Đồ tỷ nhanh nghĩ cách nào đi! Hán nhất định không phải là người bình thường đâu! Hơn nữa chị cũng không phải là không biết vụ Góc Rễ Hoàng Thành đêm qua...

- Đương nhiên là chị biết rồi. – Đỗ Vân Vân còn hơi do dự: - Nhưng mà việc này...

Cô mới nói tới đây, lại có một em khác chạy ra, vừa ra khỏi cửa đã kêu lên:

- Đồ tỷ em không làm nữa đâu! Hán thật sự biết tên em! Trời đất ơi chẳng lẽ em đã có tiền án tiền sự ở trên rồi sao?!

“Điểm số khiếp sợ +78!”

Đỗ Vân Vân đã triệt để sững sờ!

Đậu xanh rau má! Chuyện dẻo gì vậy?!

Thằng này nhất định là đã có sự chuẩn bị kỹ càng rồi! Còn biết cả tên thật của các cô nương! Phải biết rằng, những người làm nghề này chưa bao giờ lộ tên thật của mình ra, tất cả đều dùng những nghệ danh kiểu như Tịnh Tịnh rồi Nhu Nhu các thứ thôi!

Kết quả thằng kia lại còn biết cả tên thật!

Đậu xanh rau má! Nếu nói không có ghi hồ sơ trước rồi thì mày tin không?!

- Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh! – Đỗ Vân Vân lập tức nói: - Các em cứ về trước đi, nhớ phải chăm sóc hán chu đáo. Chị đi tìm ông chủ ngay đây! Xem thử chuyện này phải giải quyết như thế nào! Các em cứ yên tâm đi! Sẽ không có chuyện gì to tát đâu!

- Thế... Được rồi...

- Đổ tỷ, nhờ cậy cả vào chị đây...

- Em sợ lắm... Hu hu...

Tiếp theo, các cô nương chạy ào ào ra ngoài, mới một lát mà đã có mười người chạy ra rồi!

Đổ Vân Vân không khỏi run rẩy da đầu! Tổ sư nó chứ, nếu là một hai người thì còn có thể chấp nhận được! Nhưng bây giờ lại biết tên cả đám như thế, hiển nhiên là chuyện lớn rồi!

- Tiểu Lý! – Đổ Vân Vân ngoắc tay gọi phục vụ: - Cậu lập tức đi ra quầy lễ tân, lại lấy năm thùng đồ ăn vặt năm thùng rượu vang, cứ nói là chị tặng. Nhanh lên!

- Dạ? – Tiểu Lý hiển nhiên là sững sốt một chút, nhưng hắn cũng biết chuyện này không nhỏ tí nào, cho nên lập tức gật đầu: - Vâng Đổ tỷ, em đi ngay đây.

Nhìn Tiểu Lý chạy đi, Đổ Vân Vân hơi trầm ngâm một lát, lập tức lấy di động ra, gọi cho ông chủ.

Đổ Vân Vân:

- Ông chủ, em đây, Tiểu Đổ.

Ông chủ:

- Tiểu Đổ hả? Lại có chuyện gì thế?

Đổ Vân Vân:

- Ông chủ, chuyện to rồi! Người kia... Cái người mà em nói ra rất kỳ quái ấy, hắn thậm chí còn biết cả tên thật của các cô nương nữa! Em nghi là hôm nay sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Ông chủ:

- Thật hay giả?! Biết hết luôn á?

Đổ Vân Vân:

- Dạ. Phải làm sao bây giờ đây ông chủ? Em sợ em không thể áp chế được, lỡ như có chuyện gì...

Ông chủ:

- Bà mẹ nó... Không đơn giản rồi! Cứ thế này đi, hôm nay chúng ta đóng cửa trước đi. Bên kia không phải là không có thứ gì đó quá mức sao? Em cứ trông coi trước đi nha, nói với mấy con bé đó là chỉ có thể uống rượu ca hát, đừng có làm cái gì khác. Trước tiên phải dỗ người ta đã, xong chuyện hôm nay rồi tính!

Đổ Vân Vân:

- Em đã dặn dò các phòng khác rồi. Tối nay trừ uống rượu, các cô nương sẽ không làm gì khác đâu! Ngồi cứ yên tâm...

Cô mới nói tới đây, chợt ngây dại!

Bởi vì trước cổng lớn của hộp đêm, đã xuất hiện hơn mười người cảnh sát!

Đổ Vân Vân:

- Ông chủ! Không xong rồi! Cảnh sát tới đây!

Ông chủ:

- Đâu xanh?! Thật hay giả?! Em đừng vội! Anh tới ngay đây! Bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh!

Đổ Vân Vân ngắt điện thoại, vội vàng xông qua:

- Anh cảnh sát, anh xem...

- Kiểm tra đột xuất. – Người cảnh sát cầm đầu lấy ra giấy chứng nhận, nói: - Cô yên tâm, không phải là nhắm vào cô. Trong khoảng thời gian này truy quét mại dâm xã hội đen rất nghiêm trọng, tất cả hộp đêm quán Karaoke trong thành phố đều phải kiểm tra. Thúc thời thì thành thật đi, đừng quấy rối.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +88 đến từ Đổ Vân Vân!”

Chỉ trong nháy mắt, Đỗ Văn Văn đã hiểu, không thể lật ngược tình thế được nữa rồi.

Kiểm tra đột xuất, có thể vượt qua tất cả các cấp trên, đi thẳng tới các tụ điểm để kiểm tra. Cho dù ông chủ có người ở trên thì cũng khó có thể bình yên vô sự được. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Lần này thì triệt để phiền phức rồi...

Nhưng không có cách nào khác. Bất kể làm thế nào thì cũng phải nhìn xem! Chẳng lẽ còn có thể phản kháng được sao?!

- Chứng minh nhân dân của cô. – Cảnh sát nhìn Đỗ Văn Văn: - Lấy ra cho tôi xem thử.

- Dạ... Dạ... – Đỗ Văn Văn nhanh chóng lấy ra. Cảnh sát nhìn một chút rồi nói: - Đỗ Văn Văn đúng không? Đi theo tôi. Đừng có ý đồ làm trò gì đấy! Ví dụ như gọi điện thoại, báo tin tức các thứ... Không thì cô biết rồi đấy.

Đỗ Văn Văn chảy mồ hôi:

- Em... Em hiểu rồi.

- Hiểu là tốt rồi. Đi theo tôi! – Cảnh sát vung tay lên: - Kiểm tra trọng điểm xem có mại dâm đánh bạc thuốc phiện gì không! Phát hiện lập tức báo cho tôi!

- Vâng!

Các cảnh sát đứng nghiêm chào, sau đó bắt đầu tản ra tìm tòi.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Chém bung nóc!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Anh cảnh sát. – Đỗ Văn Văn vừa đi vừa nói nhỏ: - Anh xem bọn em đây là nơi buôn bán chính quy...

- Tôi biết là buôn bán chính quy. – Cảnh sát vừa đi vừa nhìn mỗi căn phòng, kiểm tra mấy lần rồi đáp: - Làm ăn thì đúng là chính quy, nhưng người ở đây có chính quy hay không, phải kiểm tra thì mới biết được.

- Anh cảnh sát anh xem. ... – Con người Đỗ Văn Văn lẩn lộn, lại nói nhỏ: - Không bằng anh add wechat với em? Anh xem, anh với các đồng chí làm việc cũng không dễ dàng gì, em cũng nên bày tỏ một tí...

- Thôi cái trò đó đi. – Cảnh sát trực tiếp ngắt lời cô: - Tôi tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm về mặt nguyên tắc như thế đâu nhé!

Hắn vừa nói xong, phút chốc đã đi tới phòng của Trương Tiểu Kiếm!

Đỗ Văn Văn quả thực vội muốn chết, ra sức giải thích:

- Anh cảnh sát, ông chủ của bọn em...

- Đừng có nói ông chủ của các cô quen biết ai. – Cảnh sát vung tay lên: - Chúng tôi không thuộc khu vực này đâu. Có gì thì cứ kiểm tra xong rồi nói!

Xong xong... Đỗ Văn Văn buồn bực muốn chết! Thằng cha cảnh sát này không ăn mềm cứng gì cả...

Thôi, kiểm tra thì kiểm tra đi...

Thấy sắp tới căn phòng lớn nhất rồi, chợt có một người bước ra từ bên trong...

Đỗ Văn Văn vừa thấy người này, lập tức biết sắp xong mẹ rồi! Biết ngay mà! Tối nay thằng cha này tới đây nhất định là có vấn đề!

...

Trong phòng của Trương Tiểu Kiếm

Tin tức cảnh sát kiểm tra đột xuất lan truyền giữa các cô nương trong nhảy mắt ----

- Trời ơi! Cảnh sát tới kiểm tra đột xuất! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?!

- Xong xong! Lần này thì xong đời thật rồi!

- Không... Không đến mức xui xẻo như vậy chứ?! Ôi trời đất ơi lần này thì chết chắc rồi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu xanh! Thật hay giả?! Cảnh sát tới kiểm tra?!

Trương Tiểu Kiếm lập tức chạy đầy mồ hôi lạnh!

Hắn thì không sao, dù sao cũng chẳng làm gì. Nhưng quan trọng là ở đây còn có một Tiêu Thần Tâm!

Nếu con nhóc này bị bắt, tới lúc đó lại làm cho ba nó biết...

Đây là xong đời mẹ rồi!

Tiêu Thần Tâm cũng hơi hoảng hốt. Cô cũng sợ bị ba biết!

- Kiếm ca, làm sao đây? Em không muốn bị hiểu nhầm thành gái bia ôm đâu!

- Đừng sợ, có thầy ở đây. – Trương Tiểu Kiếm vỗ nhẹ lên tay Trương Tiểu Kiếm, nói to: - Mọi người cứ ở yên đây, cứ uống rượu đi đừng nói chuyện!

Trong thoáng chốc, cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn hắn.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Để tôi ra ngoài nhìn xem rồi hẵng nói.

Hắn nói rồi đi ra khỏi phòng, lập tức thấy Đỗ Văn Văn dẫn theo một đám cảnh sát đi qua bên này.

Nhưng mà người cầm đầu nhìn quen mắt ấy...

- Ah? Lý ca! Sao anh lại tới đây? – Trương Tiểu Kiếm tròn mắt há mồm nhìn cảnh sát: - Hôm nay lại có nhiệm vụ à?

- Tiểu Kiếm?! – Lý cảnh sát cũng không phải ai khác, chính là Lý Thành Đức!

Hắn vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, cũng không khỏi sửng sốt:

- Sao cậu lại ở đây? Sao tôi đi tới chỗ nào cũng có thể gặp được cậu thế nhỉ?! Tôi đang kiểm tra đột xuất mà!

Quả nhiên là kiểm tra đột xuất!

Bên trong này đều chẳng có gì, nhưng quan trọng là Tiêu Thần Tâm ở trong đó! Đậu xanh rau má nếu con nhóc đó bị xem như gái bia ôm thì mình cũng đeo cần sống nữa!

Không được! Vào thời điểm này, nhất định là phải chém gió!

Phải chém bung óc!

Phải chém cho người chạy đi rồi hẵng nói!

- À... Thế à? – Con người Trương Tiểu Kiếm lẩn lộn, cười nói: - Em còn tưởng có chuyện gì chứ. Em đang theo lãnh đạo tới đây uống tí rượu ấy mà. Lý cảnh sát có cần vào kiểm tra không?

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, ngược lại là Lý Thành Đức trở nên do dự.

Trước không nói đến quan hệ giữa mình và người này, quan trọng nhất hắn chính là cao thủ võ lâm nhé!

Nhân vật cỡ này mà còn đi ăn com với lãnh đạo, thế thì đẳng cấp của lãnh đạo nhất định sẽ không thấp!

- Tiểu Kiếm nè. – Lý Thành Đức dừng chân, nói: - Lãnh đạo đó là...

- Ủm... Đây á... - Trương Tiểu Kiếm lắc đầu như trống bỏi: - Không thể nói, không thể nói!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Lý Thành Đức!”

Nghe vậy, Lý Thành Đức không khỏi suy nghĩ miên man.

Với thân thủ của thằng này, đánh bảy tám thằng côn đồ biết võ cứ như là chơi đùa ấy. Thế thì lãnh đạo của hắn, chưa chắc mình đã trêu vào được!

Nếu như thật sự đụng chạm thì không thể giải quyết dễ dàng được!

- Trong đó thật sự không có vấn đề gì chứ? – Lý Thành Đức hỏi nhỏ: - Chú em, nhớ kỹ đừng dính vào mại dâm đánh bạc thuốc phiện đấy! Hiểu chứ? Không nói đến quan hệ của chúng ta, nhưng đụng vào mấy thứ kia thì chẳng có ích lợi gì đâu.

- Lý ca cứ yên tâm – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Em là người thế nào anh còn không biết sao?!

- Ha ha... Đương nhiên là biết chứ. – Lý Thành Đức nói nhỏ: - Nhớ rõ gửi lời chào của anh tới các lãnh đạo. Anh không vào đó đâu. Dù sao có Tiểu Kiếm cậu ở đây rồi. Anh tin vào nhân phẩm của cậu.

- Đó là đương nhiên. – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi gật đầu: - Thế nhé. Lý ca anh cứ làm việc tiếp đi. Có rảnh em tới tìm anh uống rượu.

- OK. – Lý Thành Đức lập tức xoay người, vung tay lên: - Lui! Nhà tiếp theo!

Một đám người chạy biến trong chớp mắt, cứ như chưa bao giờ từng xuất hiện vậy.

Đỗ Văn Văn: “...”

- Đại ca! Hôm nay thật là biết ơn anh quá sức! – Đỗ Văn Văn cảm động muốn khóc! Đậu xanh rau má may mà hôm nay có thằng này ở đây, nếu không thì... Chuyện có to có nhỏ, hơi sơ sẩy một tí là hoàn toàn xong đời luôn rồi!

- Rồi rồi... – Trương Tiểu Kiếm cũng sợ tới mức chảy đầy mồ hôi lạnh. May mắn... Nếu làm cho ông bố của Tiêu Thần Tâm biết mình dẫn con gái ông tới đây gọi PG A thì phỏng chừng hôm sau mình vào bụng cá mập nằm rồi...

Đương nhiên, sóng to gió lớn trong lòng, bên ngoài lại bình tĩnh như lão già. Trương Tiểu Kiếm hắng giọng:

- Đều là chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

- Không cần phải nói nhiều nữa! – Đỗ Văn Văn dứt khoát lấy di động ra: - Em lập tức gọi điện thoại cho ông chủ đây! Anh ấy tới đây ngay thôi! Đại ca cứ chờ đi! Hôm nay không nói cái khác, nhưng nhất định phải miễn phí, miễn phí hết!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey yoo... Ngon thế à!

Năm mươi cô nương chơi với mình cả đêm cuối cùng đều miễn phí?

Bố mày máu mặt gớm đấy!

Trương Tiểu Kiếm lập tức trở về phòng tiếp tục uống rượu chơi trò chơi. Vừa vào cửa, cả bảy cô nương đều ủa lên, cảm kích khóc lóc các thứ ----

- Anh giai ơi cảm ơn anh nhiều lắm!

- Đúng đấy! Nếu không thì bọn em xong đời rồi! Hu hu hu...

- Nếu để người khác biết thì xong rồi...

Nhìn các cô nương bao vây ba lớp trong lòng, Trương Tiểu Kiếm hắng giọng:

- Ai nha... Mọi người khách khí quá. Tới tới tới, uống rượu uống rượu...

Cả đám lại tiếp tục uống rượu chơi trò chơi. Chẳng qua bây giờ các cô nương nhìn Trương Tiểu Kiếm không khác nào ân nhân cứu mạng...

Dù sao cũng có Tiêu Thần Tâm ở đây, không thể làm chuyện gì quá mức được, cùng lắm là oản tù tì, hay là ném xúc xắc thôi.

Chơi một lúc, cửa phòng bị đẩy ra. Một người đàn ông trung niên ước chừng bốn mươi tuổi kẹp một bình rượu vang dưới nách, vừa mở cửa ra lập tức nói:

- Quý nhân đâu? Quý nhân ở đâu?

Vừa vào cửa đã gọi quý nhân, Trương Tiểu Kiếm cũng méo hiểu.

- Anh là ai?

- Cậu chính là quý nhân đúng không? – Người đàn ông trung niên kia cũng không nói nhiều, ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiếm nói: - Tôi là ông chủ của hộp đêm này, tên là Lưu Tự Cường. Hôm nay may mà có cậu, không thì tôi cũng không biết phải làm sao nữa. Tôi gìn giữ bình 82 Lafite này sáu năm rồi, hôm nay anh em chúng ta phải uống cho đã!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Còn có item khủng cỡ này?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

82 Lafite!

Đây chính là thứ tốt đấy!

Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nói:

- Ai nha Lưu đại ca anh xem anh kìa, tiêu pha quá...

- Ha, chú em đừng khách khí! – Lưu Tự Cường nói: - Sau này cậu tới chỗ anh, anh cho cậu miễn phí! Cậu cứ yên tâm tuyệt đối sẽ không kém đâu!

Hai người lập tức bắt đầu uống rượu. Tiêu Thần Tâm ở bên cạnh cười híp mắt ---- Thầy giáo nhà chúng ta, bản lãnh chi có lớn trở lên thôi!

- Đúng rồi, chú em – Lưu Tự Cường lại uống mấy chén với Trương Tiểu Kiếm, sau đó hỏi: - Anh nghe nói, cậu chỉ xem tướng mạo là có thể đoán được tên người ta là gì?

- Đúng rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Không lừa anh chứ, em từng học một vài thứ liên quan tới phong thủy xem tướng các loại. Không dám nhận là có thành tựu lớn, thế thì ngôn cuồng quá! Cùng lắm chỉ tính là hơi có tí bản lãnh thôi. Bình thường chỉ xem âm trạch nè dương trạch nè... (*) Miếng đất nào có ổn hay không các thứ... Thế thì không thành vấn đề!

(*) Âm trạch: Cách gọi trong phong thủy, ý chỉ ngôi mộ.

Dương trạch: Trái ngược với âm trạch, là nhà ở của người sống.

- Thật sao?! – Vừa nghe vậy, ánh mắt Lưu Tự Cường không khỏi sáng lên: - Lúc trước anh vẫn muốn lựa chọn một ngôi âm trạch tốt cho ông nội anh. Năm nay cụ đã 86 tuổi rồi, không chừng còn có thể sống mấy năm nữa. Cho nên bây giờ anh phải tìm âm trạch đấy! Chẳng qua vẫn chưa tìm được thầy phong thủy nào am hiểu về khía cạnh này cả.

Xem phong thủy hả? Đây là nghề chính của anh đấy!

- OK! – Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu: - Khi nào có rảnh em sẽ tới nhé.

- Cứ quyết định vậy nhé! – Hiển nhiên, hôm nay tâm tình của Lưu Tự Cường rất tốt, nhìn quý nhân Trương Tiểu Kiếm kiểu gì cũng thấy thuận mắt: - Xong việc, cam đoan sẽ không khiến chú em thiệt thòi! Phí dụng ấy, chú em cảm thấy một trăm ngàn có thể tiếp thụ được không?

Một trăm ngàn!

“Điểm số khiếp sợ +26! +32! +36! +29! ...”

Các cô nương xung quanh nghe mà choáng váng!

Xem phong thủy một lần được một trăm ngàn! Người trẻ tuổi này rốt cục có lai lịch như thế nào vậy?!

Trâu bò quá sức! Tiền... Kiếm được đơn giản đến thế sao?

- Được! Thế thì quyết định vậy đi. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nâng ly rượu lên: - Cạn ly!

...

Trên đường về nhà, Tiêu Thần Tâm vừa lái xe vừa cười, cô càng cười càng sung sướng, cuối cùng thậm chí dứt khoát dừng xe lại, cười bò trên bánh lái, không thẳng lưng lên được!

- Ha ha ha... Em phát hiện ra thầy thật đúng là thần thông quảng đại đấy! – Tiêu Thần Tâm vừa cười vừa nói: - Một buổi tối gọi gần năm mươi cô nương tới cùng uống rượu, cuối cùng chẳng những không tốn một xu, mà ông chủ còn mất một bình 82 Lafite, thậm chí cuối cùng còn hoàn thành một vụ mua bán một trăm ngàn...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu xanh rau má! Mày còn nói! Nếu không phải do mày thì hôm nay anh mày sẽ bị dọa tới mức đó sao?!

Kiểm tra đột xuất đấy! Nếu như truyền tin ra ngoài...

- Em còn cười! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Lúc này suýt nữa thầy sợ chết khiếp em có biết không hả? Lần sau không thể làm thế được nữa! Hôm nay may mắn lắm nên mới gặp người quen đấy. Lần sau sẽ không còn được may mắn như thế nữa đâu.

- Em biết rồi thầy. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Lần sau tranh thủ đổi nơi chơi đi. Ví dụ như tắm sauna massage rồi bảo vệ sức khỏe các thứ...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Đúng rồi! – Trương Tiểu Kiếm bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, hỏi: - Hôm nay em có ý tới một nơi như vậy, rốt cục là có âm mưu gì? Nhanh khai ra! Không thì thầy tét mõng!

- Em đâu có âm mưu gì đâu. – Tiêu Thần Tâm cười he he cứ như là hồ ly tinh: - Chẳng qua là tới đó chơi thôi mà, nhân tiện trải đời luôn. Nói kiểu gì thì cấp bậc tổng thể của các cô nương ở đó còn rất tốt ý. Thầy gặp được nhiều người như vậy, sau này ai muốn dụ dỗ thầy thì thầy sẽ có sức miễn dịch nha...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con nhóc này đúng là có mưu mẹo!

Nhưng đúng là thế thật. Sau khi đã trải qua cảnh tượng như vậy rồi, sau này khi nhìn các mỹ nữ khác lại không còn sức hấp dẫn như trước nữa ---- Cùng lắm thì không phải là chuyện tiêu ngàn tệ trăm tệ là có thể tìm được một đám giống thế đâu...

Nghĩ vậy, Trương Tiểu Kiếm lại cảm thấy không ổn ---- Con nhóc lừa đảo nhà mày thì không sao, con cung của trời, mặt mũi xinh đẹp, lại cực kỳ giàu có, nhưng mà anh mày thì xong đời rồi!

Đến lúc đó lỡ mày chạy mất, anh phải đi tìm ai đây?

Thôi! Mặc kệ nó! Về nhà mua kỹ năng rồi ngủ!

Sau khi đưa Tiêu Thần Tâm về nhà, Trương Tiểu Kiếm gọi taxi về nhà lên lầu, nằm trên giường mình, đầu tiên là kéo màn hình hệ thống ra, có 59236 điểm số khiếp sợ!

Woa ha ha ha ha ha ha, rốt cục đủ rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Mua kỹ năng thầy phong thủy cấp đại sư!

Xoẹt ----

Nhất thời, vô số tư liệu tràn vào đầu hấn ---- Bây giờ anh chính là đại sư phong thủy!

Sau đó là xem trung tâm thương mại hệ thống. Quà nhiên, bây giờ trung tâm thương mại đã bắt đầu bán đồ mới rồi.

"Cả bộ thời trang đại sư phong thủy: Đồ dân quốc Trung Hoa màu đen, nhan sắc +5. Quần tây màu đen co giãn, sức chịu đựng +5. Kính đen chuyên dụng của thầy phong thủy, mị lực +5. Thuộc tính nguyên bộ: Thiên Nhân, không cần la bàn cũng có thể nhìn được khắp các góc độ phương hướng. Kỹ năng bonus: Tử sắc tài khí, có thể nhìn thấy màu sắc của các loại số mệnh trong phòng thủy, cũng có thể khiến người xung quanh nhìn thấy màu sắc số mệnh trong lúc đang xem phong thủy. Cần 2400 điểm số khiếp sợ."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hay lắm, ý là về sau anh mày không cần cầm la bàn đúng không?

Được lắm! Hần là hệ thống --- Mua mua mua!

Sau đó là loại trang bị thứ hai ----

“Tràng hạt đeo tay màu đen, nhan sắc +5. Thuộc tính: Vũ khí sắc bén để làm màu. Người đeo vật này khi xuất hiện ở bất cứ loại cảnh tượng nào, đều có thể khiến người xung quanh tự động phối hợp BGM thích hợp trong đầu, hơn nữa tự mang skill slow motion. Cần 6666 điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh rau má còn có item khủng cỡ này?!

Ý là nói về sau bất kể đi tới chỗ nào, anh mày đều tự mang nhạc nền đúng không? BGM tùy thân cơ đấy!

Hay lắm hay lắm!

Mua mua mua!

Còn cần phải do dự nữa sao?

Mua xong trong chớp mắt, đeo vòng tay lên trước, ngủ!

...

Sáng thứ hai, trong giờ thể dục buổi sáng, học sinh cả trường đều đang tập thể dục trên sân trường. Mỗi người đứng cách nhau một mét, ba mươi lớp xếp hàng ba mươi hình vuông, thực hiện động tác đều nhìn theo radio, có thể nói là đồ độ. Ngẫu nhiên có cô bé nào mặc váy ngắn, giờ chân đá lên, cũng có thể hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chú ý.

Học sinh lớp 2/9 cũng ở trong ý, tùy ý giờ tay giờ chân. Dù sao trước kia vẫn làm thế, lần này hạng nhất cả khối, ai còn dám nói nhảm nữa?

- Tâm Tâm, hôm qua đi đâu vậy? – Quan Bằng Phi còn cố ý đổi vị trí với Áo Ba Lư để được đứng gần Tiêu Thần Tâm, vừa tập thể dục vừa hỏi nhỏ: - Hôm qua tớ còn định hẹn cậu ấy, nhưng mà cậu chả cho tớ cơ hội gì cả...

- Xì! Ai thèm hẹn hò với thằng oắt con như mày! – Tiêu Thần Tâm cười lạnh: - Hẹn hò với mày có gì thú vị đâu? Hẹn hò với Kiếm ca mới gọi là sung sướng vui vẻ nhé!

- Cậu cậu cậu! – Vừa nghe thấy hôm qua Tiêu Thần Tâm lại đi hẹn hò với Trương Tiểu Kiếm, Quan Bằng Phi không khỏi buồn bực: - Tại sao chứ?! Tâm Tâm, cậu nói xem, thầy giáo của chúng ta ngoại trừ nội lực thâm hậu đánh nhau giỏi biết chém gió dưới tay còn có một đám đàn em ra thì có chỗ nào mạnh hơn tớ đâu! Hà?! Chỗ nào hơn tớ?!

- Tao thấy thầy ấy chỗ nào cũng hơn mày! – Tiêu Thần Tâm hừ hừ: - Thế mới là một người đàn ông oai phong một cõi nhé!

- Không! – Quan Bằng Phi hét lên: - Không ----!!!

Một giáo viên gần đó:

- Đây không phải là em Quan Bằng Phi sao? Có chuyện gì?

Quan Bằng Phi tiếp tục ngẩng mặt lên trời rít gào:

- Em không biết làm bài này! Không biết làm! Khó quá ----!!

Hần vừa nói tới đây, chợt phảng phất như nghe thấy tiếng nhạc vang lên dâng trào!

Tất cả mọi người dường như cũng nghe thấy tiếng nhạc vang lên dâng trào!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Người đàn ông tự mang BGM!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đó chính là BGM trong bộ phim “Thần Bài” của Phát ca!

Bài hát thịnh hành toàn cầu của ban nhạc kim loại nặng Europe đến từ Thụy Điển ---- The Final Countdown!

Tên --- Tên tên tên --- Ten --- Tên tên tên ----

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của học sinh toàn trường, một người đàn ông mặc đồ đen toàn thân, chậm rãi bước tới như gió...

Người kia mặc một bộ dân quốc Trung Hoa màu đen, đeo kính râm, trên cổ tay còn đeo dây hạt màu đen. Hắn chậm rãi đi tới, động tác cứ như là slow motion tốc độ 1.5, mái tóc tung bay theo gió, có vẻ tự do tiêu sái.

- Ê, kia là ai vậy? Sao nhìn láo vậy?!

- Bộ quần áo này thật ngẫu! Quả thực là nổ banh trời luôn!

- Đây là Phát ca xuất hiện sao? Trâu bò quá...

Người đàn ông bước đi trước mặt tất cả học sinh giáo viên của trường, thậm chí, thần thái của hắn còn che lấp cả tiếng radio, bước đi như gió đến trước mặt đội ngũ lớp 2/9, dừng chân.

Chậm rãi tháo kính xuống...

“Điểm số khiếp sợ +26! +24! +23! +29! ...”

Điểm số khiếp sợ của cả trường hơn 1000 người nhé, một đợt này ước chừng kiếm được hơn chục ngàn điểm số khiếp sợ luôn!

- Ê! Mấy đứa tụi bay không biết tập thể dục là rèn luyện thân thể sao? Cả đám làm gì mà lười biếng thế hả?! Đều tinh táo tinh thần lại cho tôi nào! – Trương Tiểu Kiếm đốt điều thuốc, rồi nhìn học sinh trong lớp: - Không chịu tập thể dục cho tốt thì có tin Kiếm ca cho chúng mày biết cái gì là bị kịch không hả?

Cái gì?! Cái thằng cuồng ngạo ngẫu lòi nổ banh trời như thế lại chính là Kiếm ca Trương Tiểu Kiếm đó sao?!

- Chời má mắt tao! Ôi gọi ơi Kiếm ca khi nào trở nên đẹp trai thế?!

- Lúc này tao còn tưởng là Phát ca xuất hiện chứ!

Hơn nửa học sinh lớp 2/9 hoàn toàn không thể tin tưởng vào mắt mình.

Đậu xanh rau má nhà nó! Đây chính là Kiếm ca - xấu ra đẳng cấp đó sao?! Tổ sư nó chứ sao hôm nay nhìn ngẫu lòi vậy chời?!

- Ngẫu quá đi! – Ánh mắt Tiêu Thần Tâm sắp biến thành hình ngôi sao luôn!

Quan Bằng Phi: “...”

Được... Được rồi... Thằng này xác thực là có chút khí thế đấy...

Các học sinh đều bất ngờ bởi biến cố thình lình xảy ra, đứng ngơ ngác ở đó không kịp làm theo nhịp...

- Mơ cái gì đấy hả?! Chưa thấy trai đẹp bao giờ sao?! – Trương Tiểu Kiếm la lớn.

“Xi ---!!”

Nhất thời, tiếng than thở vang lên khắp sân. Học sinh lớp 2/9 hét to:

- Trương lão sư, thầy nói lời này chính thầy tin nổi không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bọn gấu con này! Có tin tao quát bọn mày không hả?!

Thời gian thể dục buổi sáng nhanh chóng kết thúc, cả đám học sinh kẻ vai sát cánh đi vào phòng học. Trương Tiểu Kiếm đang đi theo, Cao trưởng phòng lại chợt tươi cười bước tới:

- Trương lão sư, hiệu trưởng bảo tôi đi gọi anh một tiếng, lát nữa anh tới phòng họp một lát.

- Oh, biết rồi. – Trương Tiểu Kiềm đáp một tiếng rồi theo các học sinh vào lớp.

Nhìn theo bóng lưng Trương Tiểu Kiềm, Cao trưởng phòng thở dài bất đắc dĩ ---- Haizzz... Đầu năm nay, quả nhiên là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Ai lại ngờ rằng một thằng xấu đầu xấu đóm như vậy lại nọ hại như rứa...

Vào phòng học, Trương Tiểu Kiềm vỗ bàn nói:

- Được rồi, mọi người đều chú ý nhé! Lần thi tháng vừa rồi chúng ta thi được rất tốt. Nhưng! Đến nay mọi người đã theo kịp lượng tri thức rồi, các chương trình học tiếp theo vẫn sẽ trở về trạng thái học tập bình thường. Mọi người đều nghe giảng cho tốt, đừng quấy rối! Nghe chưa?

Hắn vừa dứt lời, các học sinh không khỏi than thở ----

- Kiềm ca tiếp tục dạy bọn em đi! Bọn em mới không thích nghe mấy giáo viên khác dạy đâu.

- Đúng đấy đúng đấy! Kiềm ca có nội lực mà! Bọn em học nhanh! Bọn họ giảng tại em đều không thể nhớ kỹ được!

- Kiềm ca định bỏ mặc tại em sao...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Bọn gấu con này! Rốt cục có biết là anh dùng nội lực, hệ thống sẽ mệt mỏi lắm không hả?!

Hệ thống kích động suýt khóc:

- Ký chủ rốt cục biết thông cảm hệ thống rồi...

- Được rồi. – Trương Tiểu Kiềm hừ hừ: - Bình thường tôi dùng nội lực mệt lắm, một mình tôi không thể dạy các em cả ngày được đúng không? Thế thì tôi còn chẳng mệt chết ấy! Nhưng mà ấy, nếu các em học hành chăm chỉ, tôi lại có suy xét mỗi tuần thông nào cho các em, thế thì có thể giúp đỡ các em nâng cao trí nhớ. Đến lúc đó tranh thủ đưa tất cả học sinh lớp chúng ta vào Thanh Hoa!

Học sinh cả lớp đều đưa vào Thanh Hoa!

Hay lắm!

Dù sao cũng là Thanh Hoa nhé! Phong cách cao nhé! Tuy rằng tốt nghiệp trong trường tư thục đều có thể được đưa ra nước ngoài, nhưng trường đại học đó ở nước ngoài cũng chỉ là thường thôi. Nếu có thể vào Thanh Hoa, thì ai còn nguyện ý chạy ra nước ngoài nữa chứ?

Có biết ở nước ngoài sau chín giờ tối không dám đi ra ngoài đường không hả?

Thế thì còn ăn uống kiểu gì? Còn Karaoke kiểu gì? Còn tán gái kiểu gì?!

- Thầy nói thật sao?!

- Thầy ơi thầy! Thật sự có thể đưa bọn em đều lên Thanh Hoa hết sao?

- Nếu em có thể vào Thanh Hoa thì em sẽ tặng quần lót cho thầy! Loại chưa giặt ấy!

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Mày đừng có lái xe vội vàng thế được không hả? Người ta hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào hết cả...

- Rồi! – Trương Tiểu Kiềm thần nhiên nói: - Tiếp theo nên làm gì, mấy đứa đều hiểu rồi chứ? Học cho tốt, Kiềm ca sẽ không lừa mấy đứa. Được rồi, sắp tới tiết học đầu tiên rồi, nhớ rõ nghe giảng đấy. Thầy đi trước xem thử hiệu trưởng tìm thầy có việc gì.

...

Trong phòng họp nhỏ của trường.

- Hiệu trưởng. – Hiệu phó Vương Thanh ngồi trên sofa, nhũn mày nói: - Tuy nói là chủ tịch đặc biệt phê duyệt cho Trương lão sư dạy học ở trường chúng ta, nhưng trực tiếp trở thành giáo viên chính thức, hơn nữa lương tháng... Có phải là quá cao rồi hay không?

Cô vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều gật đầu.

- Đúng đấy. Huyền ảo hết mức, tôi có một chút không thể chấp nhận được!

- Chứ còn gì nữa. Giáo viên mới tới đây nửa tháng mà đã thành chính thức rồi, còn lấy tiền lương cao như vậy...

Chung quy ở đây đều là lãnh đạo, tiền lương mỗi tháng cùng lắm cũng chỉ là hơn hai mươi ngàn thôi.

Nhưng chủ tịch vừa nghe nói lớp 2/9 được hạng nhất, cho mức lương...

- Có bảo mọi người chi tiền đầu. – Hạ hiệu trưởng Hạ Vũ Đình hít vào một hơi thật nhẹ: - Mọi người để ý nhiều thế làm gì? Bây giờ tôi cũng chỉ chấp hành chỉ thị bên trên yêu cầu mà thôi. Chung quy mọi người đều biết thân phận của chủ tịch Trương rồi đấy. Người ta đã lên tiếng, mọi người còn muốn phản đối sao?

- Nhưng...

Mọi người nhìn nhau, rồi đồng thời thở dài --- Tuy rằng nói là thế, nhưng dầu sao thì mọi người vẫn không thể

Rồi bọn họ nhìn thấy cửa phòng bị mở ra nhẹ nhàng, Trương Tiểu Kiếm đeo kính râm, nụ cười tự tin vài chường đeo trên mặt, chậm rãi bước tới!

Thật đúng là chậm rãi nhé, ở trong mắt mọi người cứ như là động tác slow motion tốc độ 5 lần, mỗi một động tác đều rõ ràng chính xác!

“Điểm số khiếp sợ +25! +18! +29...”

Khí thế thật mạnh! Nhìn mái tóc tung bay theo gió khi bước đi, nhìn tư thế dứt tay vào túi kia...

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết, trong nền nhạc BGM của người đàn ông này, hẳn chính là vô địch!

- Thật... Thật mạnh! – Vương Thanh trợn mắt há mồm lẩm bầm: - Khí thế này... Làm gì mà mạnh quá vậy?! Hắn... Hắn khiêng loa tới đây à?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Mây chém gió sắp thành bão rồi đấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm vừa ra sân, khiến cho mọi người ở đây đều rung động.

Không có cách nào khác, người đàn ông tự mang BGM chính là pò rò như rúa!

- Hạ hiệu trưởng. – Trương Tiểu Kiếm chậm rãi bước đến trước mặt Hạ Vũ Đình, ngồi xuống ghế, rồi tháo kính xuống, cười nói: - Nghe bảo ngài tìm tôi?

- Hà? À đúng! – Ban đầu Hạ Vũ Đình còn ngỡ ngàng, nhưng dù sao cũng là hiệu trưởng, nhanh chóng tỉnh táo lại, cười nói: - Tiểu Kiếm nè. Sau khi bạn giám đốc nghiên cứu kỹ lưỡng, đã quyết định đặc biệt mời cậu trở thành giáo viên chính thức của trường tư thục Huy Đăng chúng tôi, làm giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9. Cậu thấy có vấn đề gì không?

- Giáo viên chủ nhiệm? Cũng được thôi. – Trương Tiểu Kiếm lại không quan tâm lắm, dù sao hắn là con người tự do mà, thích ở chỗ nào chả được...

- Nhưng tôi có một yêu cầu. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nhìn mọi người, rồi nói: - Bình thường tôi có khá nhiều việc, cho nên không thể điểm danh và làm việc đúng giờ được. Nếu không thì tôi không thể đồng ý chuyện này được đâu.

Nhất định là phải có điều kiện này dzồi!

Nếu không thì ai chịu nổi mỗi ngày ở trường học chứ...

Quan trọng là bây giờ anh mày xem phong thủy tí mà đã có một trăm ngàn rồi, chẳng lẽ mày còn bảo anh bỏ qua những nghiệp vụ khác sao?

Còn nhiều kỹ năng như vậy nhé. Bên kia còn phải giúp Tiêu Thần Tâm xây biệt thự. Cả ngày cắm đầu trong trường học thì chơi cái búa ấy!

Tất cả thuộc tính +20 điểm nhé!

Càng “bự” càng mạnh càng dẻo dai nhé!

- Đây... – Vừa nghe thấy yêu cầu này, tất cả mọi người không khỏi sùng sờ.

Từ xưa đến nay chỉ có giáo viên khóc kêu muốn làm giáo viên trong trường học, thậm chí dám đồng ý bất cứ yêu cầu nào. Nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy người được trường học mời đặc biệt mà lại còn có yêu cầu...

- Trương lão sư, không thể như thế được. – Vương Thanh nhanh chóng tỉnh táo lại, nói: - Nói kiểu gì thì chỗ chúng tôi đều là nơi dạy học dạy người. Mà cậu lại không chịu tuân theo điều lệ chế độ của trường học như vậy...

- Thế thì khỏi bàn nữa. – Trương Tiểu Kiếm nhún vai: - Tôi đâu có thiếu chút tiền lương ấy. Cho dù không làm giáo viên cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Tao đệt! Thằng cha này còn dám nói là không thiếu chút tiền lương ấy!

Mày có biết ban giám đốc cho mày bao nhiêu tiền lương không hả?

Ba chục ngàn tiền lương!

Ba chục ngàn nhé!

Trong trường học chúng ta, có thể đạt tới trình độ này chỉ có hiệu trưởng thôi nhé! Ai biết mày lại nói mày không thiếu chút tiền lương ấy?!

- Thế này... – Hạ Vũ Đình chợt kêu lên: - Trương lão sư, cậu có biết ban giám đốc cho cậu tiền lương bao nhiêu không?

- Được bao nhiêu đâu? – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không quan tâm, khịt mũi nói: - Tôi xem phong thủy cho người ta đã có một trăm ngàn rồi. Các anh có thể cho tôi được bao nhiêu chứ?

“Điểm số khiếp sợ +25! +18! +29...”

Xem phong thủy được một trăm ngàn á?! Thật hay giả thế?!

Có nhất thiết phải huyền ảo như vậy không hả?! Thằng cha này không chỉ có thể kéo lớp hạng bét thành lớp hạng nhất, còn biết xem phong thủy sao?!

Mây chém gió sắp thành bão rồi đấy nhé!

Sao mày không lên trời ở luôn đi?!

- Trương lão sư còn biết xem phong thủy? – Hạ Vũ Đình không khỏi kinh ngạc: - Đây... Đây... Chẳng lẽ cậu đang lừa chúng tôi?

- Tôi lừa các anh làm gì? – Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy, nhìn thoáng qua cửa sổ phòng họp, chợt “í” một tiếng: - Ê, chờ chút!

Hắn nói rồi chỉ ngón tay về phía tây nam trường học:

- Sao bên kia có khí đen vậy? Đây là có sát đấy!

Khí đen?! Mây đùa à?

Thanh thiên bạch nhật rõ như ban ngày sao có thể có khí đen được?!

Cả đám không tin các thứ, đều đứng dậy dòm thử, ai biết vừa nhìn...

“Điểm số khiếp sợ +25! +18! +29...”

- Chời má có khí đen thật kìa! Chuyện gì xảy ra vậy?!

- Chẳng lẽ cháy nhà?!

- Không phải là cháy! Khói lửa sẽ bay lên trời, nhưng khí đen này lại cứ như là mây đen í. Cái quái gì vậy?!

Hạ Vũ Đình không khỏi sùng sờ. Hướng đó là vị trí toilet của trường học mà, xưa nay vẫn luôn là nơi lộn xộn nhất trong trường học. Ngẫu nhiên các học sinh đánh nhau các thứ đều sẽ diễn ra ở đó. Chẳng lẽ... Trường học của mình lộn xộn như vậy chính là vì nó?!

- Trương lão sư, cậu thật sự có thể nhìn thấy sao? – Hạ Vũ Đình lau mồ hôi: - Không bằng... Cậu giúp chúng tôi nhìn xem? Nếu thật có thể hóa giải, tôi sẽ đồng ý điều kiện của cậu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đùa bô à? Anh mày xem phong thủy một lần mà mày nói chỉ cần đồng ý điều kiện của anh là được sao?!

- Khụ khụ... Hiệu trưởng à. – Trương Tiểu Kiềm hắng giọng rồi đeo kính râm lên: - Không phải tôi nói đâu, nhưng mà tôi xem phong thủy không thể tùy tiện được...

- Vì các học sinh trong trường chúng ta! – Hạ Vũ Đình trực tiếp khiêng lá cờ này ra: - Tôi thay mặt bọn họ cảm ơn cậu!

Được rồi... Đã nói đến mức này rồi mà còn đòi tiền thì không được tốt lắm đâu.

- OK. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu: - Đi thôi. Chúng ta qua đó xem thử rốt cục là có chuyện gì.

Hắn nói rồi đi ra ngoài. Những người khác nhìn nhau, sau đó đuổi theo.

Cả đám chạy ra tòa nhà dạy học, đi thẳng về phía toilet trường học.

Đi theo bên cạnh Trương Tiểu Kiềm, thuộc tính nguyên bộ đại sư phong thủy của Trương Tiểu Kiềm tự nhiên phát huy tác dụng. Mọi người chỉ cảm thấy càng đi đến gần đó, sương mù chung quanh càng dày đặc. Chờ đến khi tới nơi, đã hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ cảnh vật ở cách xa hơn 3 mét nữa!

Cái quỷ gì vậy trời?!

Ban ngày ban mặt có ma hả trời?!

- Chính là nơi này. – Trương Tiểu Kiềm nhìn xung quanh: - Đây chính là khu vực chẳng lành trong trường chúng ta. Nếu như tôi đoán không sai, trước kia các học sinh gây gỗ đánh nhau thường thích tới nơi này, đúng không?

“Điểm số khiếp sợ +25! +18! +29...”

Tất cả mọi người瑟瑟!

Thằng này nói chuẩn thật đến thế sao?!

Từ khi thành lập trường học tới nay, tuy rằng trên khía cạnh thiết bị các thứ đều là tốt nhất, nhưng không hiểu sao các học sinh đều không dễ quản lý, thường xuyên xảy ra chuyện gây gỗ đánh nhau. May mà không có xảy ra chuyện gì to tát, nếu không thì trường học này đã sớm bị đóng cửa rồi!

Hôm nay Trương lão sư vừa thấy đã hiểu ngay rồi?!

- Trương lão sư, cậu nhanh nhìn xem thử, rốt cục là có chuyện gì ở đây vậy? – Hạ Vũ Đình chây ì đầy mồ hôi lạnh: - Có phải là có thứ gì không đúng không? Phải hóa giải bằng cách nào đây?

- Anh đừng có vội, chờ tôi nhìn xem cái đã. – Trương Tiểu Kiềm bắt đầu bấm đốt ngón tay tính toán: - Nơi này là 247,5 độ tây nam, là mặt trước của quỹ chuyển biến từ âm thành dương, đồng thời cũng là phía sau của quỹ chuyển biến từ dương thành âm, tức là giai đoạn mấu chốt thay đổi âm dương. Tính theo vị trí thì nơi này thuộc về Khôn. Nếu vị trí này mà tồn tại những thứ như là tòa nhà cao hay là toilet, máng lọc nước các thứ... Thì chính là khu vực chẳng lành...

Hắn tính xong mấy thứ này, lắc đầu nhẹ nhàng:

- Hạ hiệu trưởng, ai thiết kế trường học này vậy? Quả thực là không hiểu phong thủy tí nào cả! Nào có toilet xây ở tây nam!

Chẳng lẽ đúng thế thật?

- Trương lão sư, theo ý của cậu là, cần đổi vị trí toilet sao? – Hạ Vũ Đình lập tức hỏi.

- Ủm, chờ tôi xem thử xem – Trương Tiểu Kiềm nói, nhắm mắt lại, hai ngón tay xẹt qua mí mắt, nhất thời lại nhìn được không ít thứ: - Thật ra nếu chỉ đơn giản như thế thôi thì tốt quá. Quan trọng là ở dưới đất... Ha ha... Lúc xây trường học, chỉ sợ là các anh không tìm thấy phong thủy đâu nhỉ? Dưới đất chôn thứ gì đó không sạch sẽ, đương nhiên là không ổn rồi.

Trương Tiểu Kiềm vừa dứt lời, tất cả mọi người chung quanh không khỏi ngây ngẩn cả người!

Ở dưới đất còn chôn thứ gì đó không sạch sẽ sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Biểu hiện chi tiết level Thần Chém Gió

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Trương lão sư. – Hạ Vũ Đình ngẫm nghĩ, đầu sao thì nghe chuyện này có vẻ rất Huyền học, cho nên hỏi cẩn thận: - Thế thì theo ý anh, nên chuyển toilet hay nên đào thứ kia lên?

- Tôi trình bày ý kiến của tôi trước nhé. – Trương Tiểu Kiếm chấp tay sau lưng, vẻ mặt bí hiểm nói: - Theo sự quan sát của tôi, ở dưới đất thật ra thì cũng không chôn thứ gì hung ác cho lắm, nhưng nhất định là thứ gì đó không may mắn. Theo khí mà nó phát ra mà nói, hẳn là hung khí kiểu đao kiếm thời cổ đại, bởi vì bên trên dính vết máu nên khí của nó khá là hung ác.

Bên dưới chôn đao kiếm cổ đại!

Thế mà cũng có thể nhìn ra được sao?!

Cả đám nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như đang nhìn thẳng lửa đao giang hồ ---- Chém, mảy cứ chém đi, tao chờ xem không đao kiếm ra được mảy định làm thế nào!

- Bởi vì có hung khí, lại thêm vị trí của toilet... - Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới tính cách của các học sinh. Đương nhiên, tôi cũng biết rằng nếu nói chuyện toilet ngay thì không quá thực tế. Nhưng nếu Hạ hiệu trưởng không ngại, có thể đào lên xem thử cũng được.

Vừa nghe vậy, Hạ Vũ Đình lập tức gọi điện cho bảo vệ trong trường, gọi họ đi tìm người.

Một đám bảo vệ khiêng cuốc xẻng các thứ nhanh chóng chạy tới nơi này.

- Hạ hiệu trưởng.

Người dẫn đầu đám bảo vệ chào hỏi trước, chờ Hạ Vũ Đình xác nhận, thế mới bắt đầu đào.

Tổng cộng năm bảo vệ, không bao lâu sau đã đào ra hố sâu chừng ba thước (khoảng 1m), bên dưới là bùn đất ướt át, có thể thấy được là tuyệt đối chưa có ai đụng chạm đến nó.

Tiếp tục đào sâu xuống, bên dưới đã là bùn đen, mùi không dễ ngửi. Đúng lúc mọi người bịt mũi chuẩn bị lùi ra sau, chợt vang lên một tiếng “Keng”, bảo vệ trưởng hét to:

- Đào được!

Thật sự đào được?!

Cả đám thò đầu nhìn vào bên trong. Chờ đến khi bảo vệ cẩn thận đào thứ kia lên, lau đi bùn đất dính trên đó...

Quả nhiên là một thanh giới đao! (*)

(*) Giới đao: Đao của các thầy tu. Theo luật thì không thể dùng nó để sát sinh mà chỉ dùng để cắt đồ vật. Nếu tò mò có thể search Google theo tiếng Trung 戒刀.

Cái thứ này không biết đã chôn trong đất mấy trăm năm, nhưng có thể thấy được là, thứ này đã được mở lưỡi rồi! (*)

(*) Mở lưỡi theo tiếng Hán là “khai nhận”. Tục truyền sau khi chế tạo xong thì lưỡi đao kiếm bị than khói và do oxy hóa khiến thanh đao không được sắc bén, nên phải mài giữa kỹ càng. Đó gọi là “khai nhận”.

“Sụt ----!!!”

Tất cả mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Không ngờ dưới mặt đất lại thật sự chôn thứ này!

Trương Tiểu Kiếm, thật sự là một vị đại sư phong thủy!

- Đây... Sao có thể như thế được...

- Thật đúng là thần kì! Có thể nhìn thấy dưới lòng đất đang chôn thứ gì luôn! Lợi hại quá!

- Trời ơi! Thế thì xem ra hẳn nói xem phong thủy một lần một trăm ngàn không phải là nói ngoa rồi!

- Không ngờ trong trường chúng ta còn che dấu một đại năng như vậy! Ghê quá!

Thấy mọi người chung quanh đều ngây ngẩn cả người, Trương Tiểu Kiềm tuần tra khắp sân trường, rồi giơ ngón tay chỉ vào góc tây bắc sân trường:

- Vị trí bên kia có thể xây toilet được.

Hạ Vũ Đình vội đáp lời.

- Rồi. – Xong việc rồi, Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng đeo kính râm, quay đầu đi luôn: - Mọi chuyện cứ như thế thôi, quá trình chính là như thế. Hạ hiệu trưởng, sau này tôi... có thể không cần đi điểm danh làm việc đúng giờ đúng không?

Lúc này, Hạ Vũ Đình còn có thể nói cái mẹ gì nữa đây?

Không giữ lại một người có bản lĩnh như thế chẳng lẽ còn thả cho hắn chạy đi sao?! Thế thì ban giám đốc có thể lột da hắn xuống luôn ấy chứ!

- Được được, không thành vấn đề! – Hạ Vũ Đình trực tiếp gõ thước: - Trương lão sư cứ thoải mái. Sau này trường học chính là nhà cậu!

Trương Tiểu Kiềm vẫy tay:

- OK.

Vương Thanh: "..."

Cao trưởng phòng: "..."

Các lãnh đạo bị hù đến mức sững sờ: "..."

Lại đi mấy vòng trong trường học, sau đó Trương Tiểu Kiềm trở về phòng cố vấn tâm lý trong trường học.

Dù sao cũng là trường tư thục xếp hạng hàng đầu trong thành phố, điều kiện trong phòng cố vấn tâm lý vẫn rất tốt. Có bàn làm việc, có máy tính, quan trọng nhất là có giường!

Có giường nhé! Nằm trên giường đọc tiểu thuyết các loại là thích nhất!

Trương Tiểu Kiềm vừa xem tiểu thuyết, vừa suy nghĩ vài chuyện ---- nghĩ đến vụ Thần Chém Gió.

Bình thường mà nói, danh hiệu Thần Chém Gió xác thực là đủ trâu bò. Nhưng quan trọng là không có một cái hình tượng cụ thể. Một ti fans... ĐKM nó chứ, Mã Văn có được một ti fans sao?!

Hơn nữa, như thế nào mới được xem như là fans?

- Hệ thống – Trương Tiểu Kiềm nằm trên giường hỏi: - Nhanh ra đây. Danh hiệu Thần Chém Gió ấy, rốt cục là phải làm như thế nào? Bây giờ tao cũng mơ hồ lắm, không có chi tiết sáng tỏ thì tao hoàn toàn không hiểu gì cả luôn!

Thần Chém Gió ấy, "Tao nói cái gì chính là cái đó, lời ta nói chính là sự thật", nghe trâu bò chưa?

Nhưng mày muốn tao trở thành Thần Chém Gió, ít ra cũng phải cho cái phương pháp nào rõ ràng chứ!

Chứ bây giờ chả biết gì cả, ngơ ngác luôn!

Hệ thống:

- Về vấn đề biểu hiện chi tiết Thần Chém Gió, đang trong quá trình tính toán, xin hãy chờ một chút...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Bây giờ mới bắt đầu tính toán. Hóa ra trước đó mày quên không nói hả?

Hệ thống:

- Kết thúc tính toán vấn đề biểu hiện chi tiết Thần Chém Gió. Đăng cấp Thần Chém Gió ----

- Mới bắt đầu là thanh đồng – Sĩ Chém Gió. Sau đó đạt được bảy ngôi sao thì trở thành hắc thiết – Người Chém Gió.

- Lại đạt được tám ngôi sao, trở thành bạch ngân – Tướng Chém Gió.

- Lại đạt được chín ngôi sao, trở thành hoàng kim – Sư Chém Gió.
- Lại đạt được mười một ngôi sao, trở thành bạch kim – Vua Chém Gió.
- Lại đạt được mười ba ngôi sao, trở thành kim cương – Thánh Chém Gió.
- Lại đạt được mười lăm ngôi sao, trở thành vương giả – Thần Chém Gió.
- Cuối cùng đạt được mười tám ngôi sao, trở thành danh hiệu – Thần Chém Gió.
- Mỗi khi kết thúc một đợt thể nghiệm nghề nghiệp, ký chủ đạt được một ngôi sao. Trong đó level vương giả trở lên thì đạt được hai ngôi sao.
- Các nghề nghiệp đã thể nghiệm hiện tại của ký chủ: Nhân viên sales bất động sản, một sao. Côn đồ, một sao. Giáo viên, hai sao. Bạc thầy Thái Cực, hai sao. Tổng cộng sáu ngôi sao. Cho đến đẳng cấp hiện tại: Thanh đồng sáu sao. Lại đạt được một ngôi sao nữa là có thể trở thành hắc thiết – Người Chém Gió.
- Nghề nghiệp đang thể nghiệm hiện nay: Đại sư phong thủy. Yêu cầu level vương giả: Thăm dò, cải thiện phong thủy của một khu vực.

Mày nói sớm chút không phải là sáng sủa hơn sao?

Hệ thống dễ nhui! Thế mà còn quên! Cũng là trâu lăm cơ.

Ừm... $7 + 8 + 9 + 11 + 13 + 15 + 18 = 81$... Nói cách khác, vừa vặn là con số chín chín tám mốt?

Chợt nhớ tới tám mươi mốt kiếp nạn trong Tây Du Kí làm sao đây?

Ý là trải qua tám mươi mốt kiếp nạn, anh mày sẽ thành thần!

Trương Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Lần này thì rõ ràng hơn rồi đấy. Hệ thống nè, level này ấy, có phân biệt rõ ràng gì không? Trong tiểu thuyết thăng cấp đều chú trọng sau khi thăng cấp là sẽ được ích lợi gì ý, đúng không? Bây giờ cậu đã có đẳng cấp rồi, thế thì có phải là nên có ích lợi đi kèm cho đủ bộ không?

Hệ thống:

- Level càng cao, uy lực của chém gió lại càng lớn.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu xanh rau má được đấy!

Nói vậy, dựa theo mấy nghề nghiệp mà hệ thống nói khi cần xây biệt thự ấy, chờ tới khi anh mày giúp Tiêu Thần Tâm xây xong biệt thự, đến lúc đó ít nhất anh mày cũng được cái Vua Chém Gió bạch kim rồi!

Đầy!

Đủ!

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng, chớp mắt đã tới giữa trưa.

Tiếng gõ cửa vang lên. Trương Tiểu Kiếm nói:

- Vào đi.
- Thầy! – Tiêu Thần Tâm thò đầu vào từ khe cửa, cười hi hi: - Cùng nhau đi ăn trưa đi!
- Á đủ! Tới trưa rồi à? – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Ừ, đi thôi.

Trương Tiểu Kiếm đứng dậy.

Nói đến đây, các loại công trình của trường tư thục Huy Đăng này xác thực là rất tốt. Mà hần còn chưa đi qua canteen lần nào ấy. Cũng không biết thức ăn thế nào nữa ---- Quan trọng nhất đương nhiên là giáo viên được ăn miễn phí nhá!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: “Lần này mày phục chưa?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Canteen trường học.

Dù sao cũng là canteen của trường tư thực, cho nên thức ăn trong canteen Huy Đăng vẫn rất tốt, đều mời đầu bếp chuyên nghiệp về nấu nướng.

Các học sinh ở trong này vừa xếp hàng chờ lấy cơm vừa tán dóc.

- Ê, người sáng hôm nay ấy, chủ nhiệm lớp 2/9 ấy, cũng ngầu quá ha!

- Đúng á! Mày nghe tin gì chưa? Lớp 2/9 là do hấn một tay huấn luyện, từ xếp hạng bát cả khối trực tiếp trở thành hạng nhất đó!

- Nghe rồi! Ông thầy này cũng trùm ghê ấy! Bà mẹ nó chứ! Mấy đứa lớp 2/9 thật đúng là mèo mù vót phải chuột chết!

Quan Bằng Phi nghe tiếng bàn luận của các học sinh, trề môi đến mức có thể treo bình nước vào đó!

Hôm nay đúng là... Đi chỗ nào cũng có thể nghe thấy có người đang bàn luận về thằng đế nhũn kia!

A a a a a!

Tuy rằng hấn đã dùng nội lực để tiến hành đặc huấn cường hóa cho bọn mình, nhưng lại dám dụ dỗ Tâm Tâm nhà mình!

Không thể chấp nhận được!

Ai biết hấn vừa suy nghĩ như vậy, không biết thế nào, trong đầu lại chọt vang lên một đoạn BGM!

“Rong chơi ~ Làn sóng ~”

Quan Bằng Phi: “...”

Bố khi cái quần què gì vậy?!

Hấn phản xạ quay đầu lại nhìn về phía cửa canteen.

Tất cả học sinh trong canteen cũng đều nhìn ra cửa lớn.

Sau đó, bọn họ lập tức thấy được Trương Tiểu Kiếm mang kính đen, bên cạnh còn có Tiêu Thần Tâm tươi cười xinh xắn, chậm rãi bước vào!

Thật đúng là bước đi chậm rãi nhá! Có thể nhìn thấy rãnh mạch mỗi một động tác! Nhất là thần thái “đất rộng mênh mông, ai mới là chủ?”, quả thực khiến cho tất cả học sinh trong canteen đều rớt cằm trong nháy mắt!

“Điểm số khiếp sợ +26! +37! +29! +12...”

Quan Bằng Phi há hốc mồm, chiếc đũa trong tay rớt “lạch cạch” xuống đất.

- Chời... Chời má! Hứa... Hứa Văn Cường? Cường ca?!

Lại nói, thật đúng là trùng hợp, hôm nay Tiêu Thần Tâm lại vừa vặn tết hai bím tóc trước ngực, lại thêm nhan sắc kiều sa của cô nàng, hơn nữa còn mặc đồng phục học sinh, thoát nhìn quả thực cứ như là Phùng Trình Trình trong bộ điện ảnh “Bến Thượng Hải” ấy!

Mà Trương Tiểu Kiếm lại mặc cả cây đen, thiếu cái khăn quàng cổ nữa là thành Hứa Văn Cường rồi...

Trương Tiểu Kiếm dẫn theo Tiêu Thần Tâm bước đi, tất cả học sinh đang xếp hàng dài đằng trước rất là có tự giác, tránh đường cho hai người.

Không có cách nào khác... Kiếm ca giá lâm, không thể không nể mặt được...

Trong đầu còn có BGM đang tua liên tục kia! Dưới nền nhạc BGM, không ai có thể đánh bại hấn!

- Ngầu quá! Nghe nói ông này tên là Kiếm ca?!

- Quá trâu bò! Đậu xanh nhìn xem thần thái của người ta kìa! Ít nhất cũng cao tới 10m!

- Đây... – Quan Bằng Phi dụi mắt thật mạnh: - Đùa đéo gì vậy?!

Thấy Tiêu Thần Tâm đã dẫn Tiêu Thần Tâm đi mua cơm trưa xong, Quan Bằng Phi suýt nữa nắm gãy đôi đũa, rồi cắn chặt răng một cái! Liều mạng!

- Hey yoo... Kiểm ca tới ăn cơm à? – Quan Bằng Phi bung mâm đi tới, rất là dễ thân, ngồi xuống đối diện hai người, cười nói: - Kiểm ca là lần đầu tới canteen trường bọn em ăn cơm đúng không? Cà kho ở đây ngon lắm á! Không bằng Kiểm ca ném thử chút?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Tiết tháo của mày đâu?! Cho Cương Đan Nhi ăn hết rồi sao?!

Nhìn Quan Bằng Phi, trực giác mách bảo Trương Tiểu Kiếm, thằng này có ý đồ xấu xa!

Mình còn nhớ rõ thằng này muốn theo đuổi Tiêu Thần Tâm thì phải. Hôm nay lại chủ động ngồi vào đây, còn cười hi hi đầy mặt... Không cần phải suy nghĩ gì nữa, chỉ sợ trong lòng đã chửi "Tao đệt bà nội cụ kỵ họ hàng nhà mày" rồi quá!

Chẳng lẽ hần bỏ thuốc xỏ vào trong đồ ăn?!

Hần là không dám. Nếu hần dám chơi kiểu đó anh mày toét đối sẽ cho nó giật điện đến mức phê cần luôn!

Thằng này tới đây làm gì? Có ý tiếp xúc với Tiêu Thần Tâm? Đến bày tỏ thiện ý?!

Ừm, có khả năng lắm!

- Thầy không ăn đâu. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu cười ha ha: - Buổi trưa thì thầy ăn tùy ý chút là được. Thầy nói Quan Bằng Phi nhé, hôm nay em học hành thế nào? Có nghe giảng nghiêm túc không đấy?

Quan Bằng Phi ngơ ngác nhìn Tiêu Thần Tâm.

- Há? Em...

Tiêu Thần Tâm đá cho hần một phát:

- Thầy hỏi mày kìa! Nhanh giả lời đi!

Quan Bằng Phi: "..."

Chưa gì mà đã bênh vực người ngoài rồi! Hu hu hu...

- À! Em nghe giảng nghiêm túc lắm cơ! – Quan Bằng Phi vội đáp: - Sáng nay giáo viên dạy gì em đều nhớ rõ cả rồi!

Còn không quên bổ sung thêm:

- Hôm nay em không có quậy phá, toét đối không quậy phá!

Sau đó lại tự tìm câu hỏi:

- Sáng nay thầy bận gì vậy?

- Thầy á? – Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm: - Thì xem phong thủy giúp trường học xong rồi ngủ ở văn phòng thôi. Haizz... Chung quy thời gian vừa qua tiêu hao lực lượng hơi lớn quá, cần phải nghỉ ngơi...

Thật ra thì hần chỉ thuận miệng nói thế thôi, nhưng Quan Bằng Phi lại ngây ngẩn cả người!

- Thầy còn biết xem phong thủy á?! – Quan Bằng Phi tròn mắt há mồm nhìn hần: - Thầy đúng là biết chém gió thật đấy! Trường học tụi em mà còn cần thầy xem phong thủy sao?! Thầy đã nhìn được cái gì rồi?

- Thì xem vị trí của WC trong trường không tốt. – Trương Tiểu Kiếm vừa ăn cơm vừa kể: - Có sát khí, giải trừ giúp một chút. Giải trừ xong hiệu trường rất vui vẻ, nói thẳng về sau thầy không cần điểm danh không cần đi làm đúng giờ! He he...

Quan Bằng Phi: "..."

Đậu xanh rau má thật hay giả vậy?

Xem phong thủy một lần cho trường học xong rồi mày đeo cần điểm danh đeo cần đi làm đúng giờ?!

Thế thì chẳng phải là thích thì tới muốn là đi sao?

- Em không tin đâu! – Quan Bằng Phi vừa ăn vừa lầu bầu: - Thầy còn xem phong thủy giúp trường tụi em á? Hiệu trưởng còn đồng ý nữa? Làm gì có vụ nào huyền ảo thế!

Trương Tiểu Kiềm nhếch mép ---- Không tin kệ mày!

Bên này hai người trò chuyện được câu có câu không, bên kia, trong canteen chợt trở nên ồn ào.

- Nhìn kia! Máy xúc!

Cũng không biết là học sinh nào hét lên. Trong lúc nhất thời, tất cả học sinh ào ào chạy đến cửa sổ cứ như là chuẩn bị xem nhật thực toàn phần vậy, vừa nhìn vừa nói:

- Đúng là máy xúc kia! Trời đất ơi máy xúc chạy tới chỗ toilet! Định làm gì vậy?

- Tao đệt! Đang dỡ toilet! Toilet trường mình sắp đổi vị trí rồi à?! Sao vậy trời?!

Quan Bằng Phi: “...”

Chời má dỡ toilet thiệt hả?!

Quan Bằng Phi bùm một phát đứng dậy, sải chân lên tới bên cạnh cửa sổ, vừa liếc nhìn không khỏi ngỡ ngàng cả người!

Chỉ nhìn thấy một chiếc máy xúc đang dỡ toilet ở đằng xa, bên cạnh còn có hai chiếc xe tải chuẩn bị chở gạch cũ...

Chời... Chời má...

Quan Bằng Phi há hốc miệng ---- Chẳng lẽ thầy vừa nói xem phong thủy cho trường mình... Là thật?!

- Thầy... Thầy ơi... – Quan Bằng Phi trở về, mặt mũi mất hồn mất vía, nhìn Trương Tiểu Kiềm từ trên xuống dưới: - Thầy... Thầy biết xem phong thủy thật à?!

- Em nên hỏi rằng thầy của em có thứ gì là không biết. – Trương Tiểu Kiềm lạnh nhạt ăn cơm: - Haizzz... Cơm cũng khá ngon đấy. Không hổ là canteen cao cấp! Làm ăn cẩn thận!

Quan Bằng Phi: “...”

- Lần này mày phục rồi chứ? – Tiêu Thần Tâm cười nói: - Thầy xem phong thủy lợi hại lắm nhé. Thậm chí chỉ cần nhìn tướng mạo của một người là có thể đoán được tên người đó là gì đấy!

- Thật hay giả?! – Quan Bằng Phi nuốt nửa tròng lồi con mắt: - Thầy ơi em ngu thầy đừng lừa em đấy!

- Thầy lừa mày làm gì? – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Tối nay thầy còn phải xem một miếng đất giúp tao nữa nha! Tao định xây biệt thự chung với thầy á! Hi hi...

Quan Bằng Phi: “...”

- Cậu chờ chút! – Quan Bằng Phi kinh ngạc: - Cậu muốn xây biệt thự? Xây ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Tứ Tuyệt Hung Địa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thì ở miếng đất chỗ khu vực 5 của nhà tao á. – Tiêu Thần Tâm liếc hần, rồi lại tiếp tục ăn cơm - Diện tích không lớn lắm, vừa đủ xây biệt thự nhé!

- Thầy ơi, em quyết định rồi! – Quan Bằng Phi vỗ bàn thật mạnh: - Em đi theo thầy học phong thủy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hey yaa cái thằng oắt con nhà mại, mày tưởng muốn học là học được phong thủy của anh sao?!

- Xì! Mày tưởng mày muốn là tao sẽ dạy mày à?! – Trương Tiểu Kiếm bĩu môi: - Phong thủy của anh chính là hàng thật được truyền thừa từ cổ đại tới nay đây! Cũng không phải là mảnh khố giang hồ bịp bợm đâu nhá! Nhận học sinh cũng phải xem thiên phú. Không chỉ xem thiên phú, còn phải xem phẩm đức! Mày có hiểu phẩm đức không?

Quan Bằng Phi chuyển khoản mười ngàn cho Trương Tiểu Kiếm.

Quan Bằng Phi:

- Thầy thấy phẩm đức của em... Bây giờ đã ổn chưa?

- Khụ khụ... Ừm... Để thầy xem – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nhận tiền rồi nói: - Trải qua sự quan sát tỉ mỉ của thầy giáo em, phát hiện tuy rằng con người em hơi nghịch ngợm một tí, nhưng phẩm chất cũng không xấu. Tạm tạm. Tan học đứng ở cửa chờ thầy nhé! Thầy nhìn xem thứ tư chất của em thế nào.

Quan Bằng Phi hưng phấn:

- Dạ vâng!

Rồi lại hỏi:

- Thế... Thầy ơi, phong thủy gì ấy, thầy có thể dạy em được bao nhiêu? Em cảm thấy skill này còn rất tốt ấy...

Đâu chỉ là tốt không thôi! Phong thủy xem tướng các loại chính là skill độc tán gái nhá!

Có thể dạy một cách sơ sài được sao?

- Em phải học từng chút một. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Cái thứ này ấy, không có mười mấy năm là không thể học thành nghề được đâu!

- Mười mấy năm thì mười mấy năm! – Quan Bằng Phi ăn cơm xong, trực tiếp dọn dẹp rồi phẫn: - Thế tan học rồi em chờ thầy ở cổng lớn nhá!

Trương Tiểu Kiếm phát tay:

- Đi đi!

- Thầy thấy chưa? Thằng này lì gớm nhì! – Tiêu Thần Tâm chống cằm, chu môi nói: - Cả ngày cứ như thằng nhóc không lớn ấy.

Rồi cười tủm tỉm nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Cho nên đúng là chỉ có thầy là có bản lĩnh nhất thôi! Hi hi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con nhóc này... Suốt ngày nghĩ đủ trò để dụ dỗ người ta... Bà mẹ nó chứ lại không tiện ngăn cản nó. Giờ thì nam nữ một mình ở chung, sấm sét lửa cháy các thứ....

Ừm! Minh thử nó một lần đi!

- Ai nha, Tâm Tâm nè. – Trương Tiểu Kiếm buông đũa, chột mē đăm nhìn Tiêu Thần Tâm từ trên xuống dưới rồi cười nói: - Trưa nay rảnh rồi, vừa khéo chỗ của thầy rất thích hợp để nghỉ ngơi á. Hay là thầy bói toán cho em một lần...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +55 đến từ Tiêu Thần Tâm!”

- Thầy em chột nhớ trưa nay em còn phải đi đánh cầu lông với bạn. Em đi trước nha thầy cứ ăn từ từ đi! – Tiêu Thần Tâm thả đũa xuống phẫn luôn, vừa chạy vừa nói: - Thầy ăn xong rồi tự về phòng đi nha!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hừm hừm hừm hừm ha ha ha ha woa ha ha ha ha ha ha!

Con nhóc xấu xa! Bị anh mày thử lòi đuôi rồi nhé!

Sớm biết con nhóc xấu xa nhà mày chỉ biết khua môi múa mép thôi! Hừ hừ... Oắt con, chờ xem sau này mày còn vênh vào được nữa không?!

Sau này còn dám dụ dỗ anh nữa không?!

- Hẹn gặp em ở cổng lớn sau tan học nhé. Cùng đi xem thử. – Trương Tiểu Kiếm thả đũa xuống. Hey yoo... Tâm tình không tệ, rốt cục cũng chiến thắng Tiêu Thần Tâm được một lần, sướng!

Ăn xong, kết thúc công việc!

Buổi tối sau khi tan học, Trương Tiểu Kiếm đi bộ tới cổng lớn trường học. Lúc này, Quan Bằng Phi và Tiêu Thần Tâm đều đã đứng chờ ở đó, vừa thấy hắn đi ra lập tức chào lớn:

- Kiếm ca, ở đây!

Khiến các học sinh xung quanh không khỏi ghé mắt, bàn tán xôn xao ----

- Ah! Đó không phải là giáo viên chủ nhiệm lớp 2/9 sao? Nghe nói ông này thần sầu lắm á!

- Tao cũng nghe rồi. Cậu hai của tao bảo WC trường mình là do hắn tính ra vị trí không chính xác nên mới dỡ đi. Thậm chí còn tính ra dưới đất có chôn đao kiếm cổ đại á, đã đào ra, một đồng luôn!

- Thần sầu ghê! Trâu bò quá!

Nghe tiếng bàn luận xung quanh, Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm ---- Đó chính là giáo viên chủ nhiệm lớp bọn tui đó! Bọn gà hâm mộ đề!

- Đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm bước lên xe của Tiêu Thần Tâm, thắt dây an toàn rồi nói: - Xuất phát. Xem thử miếng đất của em thế nào.

- Dạ vâng! – Tiêu Thần Tâm khởi động ô tô, lập tức phóng xe.

Một đường lái về phía tây khu vực 5, đi lên đường cao tốc ngoại ô, tốc độ lên tới 100 yard. Trương Tiểu Kiếm nhìn cảnh vật ven đường, ừm, bên ngoài khu vực 5 xác thực là còn chưa được khai phá hết...

Sau đó, nhìn một lúc chợt cảm thấy hơi quen mắt đấy...

Lại quan sát thêm, chỉ thấy Tiêu Thần Tâm lái xe tới trước một nhà máy, lại đi vào bên trong...

Đệt! Có vẻ như anh mày đã từng tới nơi này rồi thì phải!

Đây không phải là nhà máy anh mày từng tới đòi nợ sao?

- Tâm Tâm. – Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh rồi hỏi: - Nhà máy này là của nhà em hả?

- Đúng rồi. – Tiêu Thần Tâm nói một cách đương nhiên: - Cả khu nhà máy này đều là của nhà em á. Lúc trước cho công ty xây dựng Tấn Thăng gì đó thuê. Nhưng công ty đó đã đóng cửa rồi, cho nên nơi này bị bỏ trống. Thế nên em mới định xây biệt thự ở đây đó!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt! Nói thế chẳng phải là vì anh mày nên mới định xây biệt thự sao?

Nếu như anh mày không đi đòi nợ thì phỏng chừng cái công ty ảo kia còn có thể kinh doanh được thêm một hai tháng ấy...

Tốt lắm tốt lắm!

Sau đó Tiêu Thần Tâm lại thêm một câu:

- Tương lai nơi này rất có khả năng sẽ là mái ấm tình yêu của hai đứa mình đó nha thầy! Thầy nhất định phải xem cho kỹ đó!

Mái ấm tình yêu?!

Nói hay lắm!

Mái ấm đáo gì mà tận mấy ngàn mét vuông lận? Có phải là quá lớn rồi hay không?

Lúc này, Quan Bằng Phi cũng xuống xe. Hắn nhìn quanh rồi kinh ngạc nói:

- Tâm Tâm, đây là của nhà cậu à? To thế! Ôi trời đất ơi thế chẳng phải là đáng giá cả trăm triệu?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cậu bé ánh mắt của cậu nhỏ quá đầy. Mới hơn trăm triệu mà đã kinh ngạc thế rồi à?

Nếu như tao nói cho mày biết ba mẹ con nhóc này đều là thành viên hội đồng quản trị Ali, thì mày chẳng phải là sẽ bị hù chết sao?!

Đương nhiên, chuyện này chỉ cần biết ở trong lòng là được, không thể nói được...

- Khụ khụ... Chú ý đây này. – Trương Tiểu Kiếm háng giọng rồi nói: - Tiếp theo, thầy sẽ xem phong thủy nơi này. Hai đứa ở đây thì đều theo học chút đi.

Thấy Trương Tiểu Kiếm sắp bắt đầu xem phong thủy, Tiêu Thần Tâm và Quan Bằng Phi lập tức trở nên nghiêm túc.

Kiếm ca lại chuẩn bị chém gió rồi!

Lần này xem thử ông chém kiểu gì!

Dầu sao thì phong thủy tướng thuật các thứ cũng đều thuộc về chém gió cả thôi...

- Miếng đất này ý... – Trương Tiểu Kiếm đi xung quanh một vòng, chợt “í” một tiếng, rồi lùi lại ba bước, nói: - Tâm Tâm, không thể xây biệt thự ở đây được!

- Hà?! – Tiêu Thần Tâm nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nói vội: - Tại sao lại dzậy?

- Rất phiền phức. – Trương Tiểu Kiếm quan sát cẩn thận rồi nói: - Địa hình nơi này quả thực là tiêu chuẩn Tứ Tuyệt Hung Địa. Cầu vượt ở đằng trước, tiếng động cơ ô tô âm ỉ cả ngày, là tiếng khóc của Chu Tước, không có con nôi dôi. Đằng sau có đất trũng, là Huyền Vũ giấu đầu, ra người không minh mẫn, bị cảm ghét. Bên trái có hồ sâu úng nước, là Thanh Long không đầu, cửa nát nhà tan. Bên phải có tuyến điện cao thế, là Bạch Hổ ngậm xác, ra người chết treo cổ!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +26 đến từ Tiêu Thần Tâm!”

“Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Quan Bằng Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Đúng là có tiền thì mua tiên cũng được...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thật hà thầy?! Thế phải làm sao bây giờ đây?! – Tiêu Thần Tâm vừa nghe vậy không khỏi sốt ruột: - Thật sự nghiêm trọng như lời thầy nói sao?

- Tuyệt đối là có! – Đối với con nhóc Tiêu Thần Tâm này, Trương Tiểu Kiếm tuyệt đối sẽ không làm bậy. Bởi vì tuy rằng con nhóc này nghịch ngợm gây sự chút, nhưng vẫn rất tốt với mình. Trương Tiểu Kiếm nói chậm rãi: - Em cứ hỏi ba em thử đi, có phải là những công ty từng thuê miếng đất này đều sẽ đóng cửa, phá sản trong vòng ba tháng, sau đó lại tìm người khác tới thuê?

- Em hỏi ngay đây! – Tiêu Thần Tâm lấy di động ra bắt đầu gọi điện thoại cho ông ba: - Ba ơi, miếng đất kia, thầy con nói là Tứ Tuyệt Hung Địa, không thể xây biệt thự ở được... Dạ vâng, thầy con biết xem phong thủy á... Dạ, thầy bảo con hỏi ba là, có phải là những công ty từng thuê ở đây đều không thể vượt qua ba tháng... Dạ vâng... Gì?! Trong vòng ba năm mà đã có đến 40 công ty, tất cả đều phá sản đóng cửa?!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +35 đến từ Quan Bằng Phi!”

Quan Bằng Phi quả thực nghe mà sưng cmm sờ luôn!

Có cần thiết phải chuẩn đến thế không?!

Giáo viên chủ nhiệm lớp mình ăn đéo gì mà giỏi vậy?! Đậu má nó đây là sắp lên trời ở mẹ rồi!

- Dạ... Dạ... – Tiêu Thần Tâm nói tiếp: - Phải làm sao bây giờ đây ba? Miếng đất này... Dạ... Chờ con hỏi xem thử.

Tiêu Thần Tâm che ống nói, nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm hỏi:

- Ba em hỏi là nên xử lý miếng đất này thế nào mới ổn? Có phương pháp nào giải trừ được không?

Bình thường mà nói, người càng giàu thì lại càng tin vào phong thủy.

Cho nên ba của Tiêu Thần Tâm hỏi câu này, Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không bắt ngờ.

- Nói với chú ấy. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm - Thật ra thì miếng đất này cũng dễ xử lý lắm. Muốn bán cũng được, nhưng làm thế thì hơi đáng tiếc. Nếu không muốn bán ấy, có thể làm một chỗ có liên quan tới giết chóc. Ví dụ như, đề nghị của thầy là có thể làm một nhà hàng chuyên kinh doanh động vật tự nuôi dưỡng. Ví như một nhà hàng chuyên làm canh ba ba...

Tiêu Thần Tâm truyền đạt lại lời nói:

- Ba! Thầy con bảo nếu không bán nơi này thì có thể xây một cái nhà hàng, chuyên bán canh ba ba nè, dê nướng nguyên con nè... Dù sao là những vụ làm ăn nào mà có liên quan tới giết chóc thì đều được hết!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +29 đến từ Tiêu Hồng Nho!”

- Thiệt hả? Thầy con lợi hại lắm đúng không? – Tiêu Thần Tâm nói tiếp: - Nhưng ba ơi, không thể dùng miếng đất này được, trong lòng cục cưng rất khổ sở, cục cưng không dzui, cục cưng muốn an ủi... Con không chịu con không chịu! Con muốn xây biệt thự cơ!... Thế thì còn chỗ nào nữa? Nhà mình không có á?... Cục cưng không dzui, cục cưng ăn không ngon... Hà? Ba nói là có miếng đất chỗ Hương Sơn sắp bán đầu giá á? Được á được á... Giá ba trăm năm mươi triệu? Ba ~~~ Tương lai nếu người ta phải kết hôn thì dù sao cũng phải có cái nhà đúng hông... Mua cho con đi được không? Dạ... Thế thì cho con đi xem cũng được chứ? Con bảo thầy đi xem phong thủy trước cái đã, nếu được thì mua nha, nếu không được thì mình đi tìm chỗ khác mua thoy... Dạ! Cứ quyết định thế nha! Ba ở đâu dzậy? Bọn con tới tìm ba nha!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Quan Bằng Phi: “...”

Quả nhiên, có tiền thì muốn mua tiền cũng được...

Quan Bằng Phi làm bầm lẫu bầu:

- Thầy... Thầy ơi... Nhà Tâm Tâm giàu đến vậy à? Thế... Thế thì em không đi vậy...

Câu này hỏi rất hay!

Trương Tiểu Kiếm thật muốn gờn ngón cái với Quan Bằng Phi luôn --- Mà theo đuổi Tiêu Thần Tâm lâu thế mà thậm chí không biết nhà nó có bao nhiêu tiền sao?!

Quả nhiên là too young!

Cùng lúc đó, bên tai Quan Bằng Phi lại vang lên bài ca BGM quen thuộc ấy ----

“Bông ~~~ Tuyết ~~~ Bay bay ~~~ Gió ~~~ Bắc ~~~ Nặng nề ~~~”

...

Trong văn phòng của một tòa cao ốc ở phía tây khu vực 3 thành phố Thiên Kinh.

Tiêu Hồng Nho, cha của Tiêu Thần Tâm, đang nghiên cứu về việc mua đất với các đồng nghiệp.

Ngoại trừ một đám giám đốc trong công ty bất động sản nằm dưới danh nghĩa của hắn, ở đây còn có mấy người đàn ông trung niên mặc áo dài. Trong đó, có một người ngoại hình phúc hậu, đầu đinh, mang giày vải đen trên chân, cầm hạt tràng trong tay, chính là thầy phong thủy Long đại sư!

- Tiêu tổng – Một nữ thư ký bước tới, giao tài liệu tới tận tay hắn, nói: - Đã có kết quả đánh giá tổng thể về miếng đất kia. Tiêu tổng ngài xem qua một chút.

Tiêu Hồng Nho nhận lấy tài liệu, trực tiếp mở ra nhìn.

“Miếng đất: Dưới chân Hương Sơn, cách tiểu học Hương Sơn phía tây năm trăm mét, giữa sườn núi đỉnh với vùng đất bình nguyên dùng để xây nhà ở.”

“Vị trí cụ thể: Trong phạm vi năm trăm mét phía nam Sơn Tây Hương Hồ. Một trăm mét từ bắc tới đỉnh núi Hương Hồ, từ nam tới chân núi Hương Hồ. Bốn trăm mét từ đông tới chân núi đứng thẳng Hương Sơn, từ tây tới lưng núi Hương Hồ.”

“Tính chất sử dụng: Công trình phục vụ công cộng và nơi ở.”

“Diện tích đất: 632514 mét vuông. Độ lớn không chế kiến trúc \leq 199126 mét vuông.”

“Giá quy định bán đầu giá (triệu): 350.”

Đó là những số liệu cơ bản của miếng đất đó, theo sau đó là các loại ảnh chụp.

Nói thật, vị trí địa lý của miếng đất này hơi lệch, không được hoàn mỹ cho lắm. Hơn nữa, địa hình của nó thuộc về giữa sườn núi, chỉ thích hợp xây biệt thự, rất khó để xây nhà cao tầng. Cho nên dẫn tới giá trị kinh tế của miếng đất này không được cao cho lắm. Cộng thêm giá bán đầu giá của nó xác thực là không thấp...

Cho nên đối với tài liệu đánh giá miếng đất này, ý kiến của mọi người, gần như đều là không mua.

- Đúng là đau đầu quá. – Tiêu Thần Tâm xoa huyết thái dương, lẩm bẩm: - Cục cung lại nhất định muốn xem miếng đất này. Vội thế thì phải làm sao bây giờ được? Còn cái giá ba trăm năm mươi triệu thì đúng là không cao...

Đối với hắn mà nói, giá ba trăm năm mươi triệu xác thực không cao lắm, nói là chuyện nhỏ thì quá ngông cuồng, ý là vừa vừa, vừa vừa thôi...

Dẫu sao thì con gái cung đã lên tiếng rồi, với tư cách là một người cha, hắn phải hết sức mới được.

Nhưng vấn đề là giá trị kinh tế của miếng đất này xác thực là hơi thấp. Một miếng đất chỉ dùng để xây biệt thự, cho dù là xây một trăm tòa biệt thự, chia đều cũng phải mất ba mươi lăm triệu một căn. Đây chỉ tính giá vật liệu thôi. Còn thêm cả kiến trúc, nhân công, hoàn cảnh các thứ linh tinh phát sinh sau. Nếu xây một trăm căn biệt thự, chia đều một căn bốn mươi triệu chỉ có thể xem như là không lỗ thôi...

Đến lúc đó nếu có người lại tăng giá, thế thì nói không chừng một căn cũng phải năm mươi triệu...

- Không đơn giản rồi. – Tiêu Hồng Nho vỗ trán, rồi nhìn về phía mấy đại sư phong thủy ở đây: - Mời các ngài đến đây, là muốn nhờ các ngài xem giúp tôi xem phong thủy của miếng đất này như thế nào. Mọi người có thể nói thoải mái, không cần cố kỵ gì đâu.

Một đại sư trong đó nuôi râu dài chừng một tấc, bưng chén trà trên tay, nói:

- Theo ý tôi, phong thủy của miếng đất này rất bình thường. Tuy rằng không phải là chỗ không tốt, nhưng cũng có điểm nào đặc biệt cả. Đề nghị của tôi là tận sức không cần mua nó.

- Tôi đồng ý với đại sư Nhượng Hiên.

- Tôi cũng đồng ý. Theo ý tôi thì phong thủy của khối đất này chỉ có thể xem như bình thường.

Hắn vừa dứt lời, mấy người ở đây ào ào gật đầu phụ họa.

Mọi người ở đây đều không phải là đồ ngu. Trên tài liệu kia đã viết rất rõ ràng rành mạch về giá trị kinh tế cụ thể của miếng đất này rồi. Bọn họ cũng không dám nói đến mấy chữ “nhất định phải mua”, sợ ra sai lầm. Bởi vì lỡ phải đền tiền thì hờ cái là chục triệu trăm triệu, ai có thể gánh vác được?

Một đám đại sư phong thủy phát biểu ý kiến xong, bây giờ chỉ còn Long đại sư nhăn mày do dự, hiển nhiên là đang trải qua đấu tranh tâm lý rất kịch liệt.

- Long đại sư? – Nhượng Hiên hiếu kỳ hỏi: - Xem sắc mặt của Long đại sư, chẳng lẽ còn muốn cho Tiêu tổng mua miếng đất này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Miếng đất ngon nhất bị em gặp được rồi đó!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ý tưởng của những người khác cũng không khác đại sư Nhượng Hiên là mấy, lúc này phát biểu ý kiến khác biệt mới tỏ vẻ mình không giống bình thường, đúng không?

Nhưng không ngờ rằng, Long đại sư lại lắc đầu nhẹ, nói chậm rãi:

- Nói thật, ý tưởng của tôi cũng giống như các vị mà thôi. Nhưng mà...

Hắn ngập ngừng một lát, Nhược Hiên càng hiếu kỳ hơn:

- Ý kiến của anh giống chúng tôi thì còn cần do dự gì nữa?

Tiêu tông cũng hiếu kỳ:

- Long đại sư còn gì băn khoăn cứ nói thẳng, không cần khách khí.

- Nhưng... – Long đại sư thở dài: - Nhưng tôi sợ là không dám quyết định chắc chắn. Bởi vì phong thủy có cao thấp. Chỉ sợ rằng đạo hạnh của tôi còn không thể xem được kết cấu rộng lớn như thế. Nhưng tôi lại biết một người, hẳn là không thành vấn đề.

Nghe vậy, tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi sùng sốt.

Phải biết rằng, Long đại sư cũng là nhân vật có máu mặt trong giới này, nếu không thì không có khả năng có mặt ở đây.

Nhưng hắn đã không xem được, lại còn nói có người có thể xem được?

- Có người giỏi đến vậy sao? – Nhược Hiên càng hiếu kỳ hơn, dò hỏi: - Long đại sư, dấu sao thì đây cũng là cái giá ba trăm năm chục triệu đấy. Nếu ở trung tâm thành phố thì không sao, nhăm mắt mua cũng sẽ không lỗ. Nhưng ở Hương Sơn đã là khu vực 6 rồi. Quan trọng nhất là nằm ở ngoại ô chân chính, đằng sau đều là núi, không còn giá trị khai thác nữa. Thế thì...

Hắn nói đến đây, lắc đầu:

- Dù sao thì tôi không coi trọng nó.

- Không, anh hiểu nhầm rồi. – Long đại sư lại không có sót ruột: - Người tôi nói là sư thúc của tôi, xác thực là có chân truyền của sư môn chúng tôi, rất giỏi về việc xem phong thủy. Hắn không hẳn là sẽ đề nghị Tiêu tông mua miếng đất này, nhưng bất kể có mua hay không, hắn cũng sẽ cho biết lý do đầy đủ tại sao lại làm thế.

Long đại sư vừa dứt lời, Tiêu Hồng Nho cũng sùng sốt, rồi nói:

- Nói đến đây, con gái tôi nói giáo viên chủ nhiệm lớp nó cũng biết xem phong thủy, hơn nữa xác thực là rất giỏi. Thế thì khó xử rồi. Nếu hai người đụng mặt nhau, cãi nhau thì không dễ xử lý đâu.

Còn có một người giỏi xem phong thủy nữa sao?

Long đại sư không khỏi kinh ngạc:

- Tiêu tông, ngài nói thật chứ? Đã thế, tôi khỏi cần gọi sư thúc tới đây đi. Dù sao bình thường hắn luôn bận rộn, chưa chắc đã rảnh tới đây...

Lúc này, mấy đại sư phong thủy lại không bằng lòng!

Ai lại ngại vụ xem náo nhiệt chứ?

Xem hai đại sư phong thủy đấu phép là thích nhất nhé!

- Đừng mà! – Nhược Hiên lập tức ồ ào: - Long đại sư thế thì không ồ đâu! Dấu sao thì có thể làm sư thúc của ngài, ít nhất cũng phải hơn sáu mươi tuổi nhỉ? Lúc này sao có thể co đầu rút cổ được? Nhất định phải mời sư thúc của ngài tới đây!

Mấy người khác cũng gật đầu:

- Đúng vậy!

- Nhất định phải mời tới!

Bọn họ chờ xem kịch vui, nhưng ai biết đúng lúc này, chợt có một chuỗi nhạc vang lên âm ỉ trong đầu mỗi người!

“Tèn tèn~~~ Tèn tèn~~~ Tèn tèn tèn~~~ Ú ú ú ú ú~~~”

Đó chính là đoạn nhạc nổi tiếng nhất, cũng được Tinh gia Châu Tinh Trì sử dụng nhiều nhất!

“Tiểu Đào Hội Tự Khúc”, lúc Tôn Ngộ Không xuất thế trong Đại Thoại Tây Du!

Đồng thời, cửa phòng họp bị mở ra nhẹ nhàng, sau đó mọi người lập tức nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi dẫn theo một cô bé xinh đẹp chậm rãi bước vào.

Người trẻ tuổi này mặc kiểu áo Trung Hoa màu đen, đeo kính râm, quần một chuỗi hạt trắng trên cổ tay. Hắn bước đến chậm rãi, mái tóc lác lư theo động tác, có vẻ tiêu sái tự do.

- Ê, đó là ai vậy? Sao nhìn lão vậy?

- Đây là viện binh do con khỉ gọi tới à? Trâu bò nhĩ...

Thần thái của người trẻ tuổi che lấp tất cả mọi người ở đây, rồi hắn đi đến trước mặt Tiêu Hồng Nho đang ngồi ở trên ghế chủ trì hội nghị, dừng bước.

Chậm rãi tháo kính râm xuống...

“Điểm số khiếp sợ +18! +22! +25! +21...”

Cái quần què gì vậy?!

Ra sân khấu còn có BGM?!

Tiêu Hồng Nho mất chữ A mồm chữ O nhìn Tiêu Thần Tâm, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, hỏi:

- Tâm Tâm, con tới rồi. Đây là...

Long đại sư cũng sùng sốt một lúc lâu, ngờ ngác nói:

- Sư thúc?!

Đại sư Nhược Hiên: “...”

Quần chúng khán giả ngờ ngác méo hiểu chân tướng: “...”

Chuyện gì vậy?!

Người trẻ tuổi xuất hiện tự mang BGM này lại chính là sư thúc của Long đại sư sao? Hơn nữa xem ra, hắn còn là giáo viên chủ nhiệm của Tiêu Thần Tâm?!

- Ba! – Tiêu Thần Tâm xông lên ôm chầm lấy ông ba, thế mới cười nói: - Con dẫn thầy con tới rồi nè. Tên ông là Trương Tiểu Kiếm, là người xem phong thủy rất giỏi rất rất giỏi á!

- Xin chào xin chào. – Tiêu Hồng Nho hoàn toàn không giống như là một người có gia tài cả trăm tỉ, rất nhiệt tình bắt tay với Trương Tiểu Kiếm: - Mời ngồi.

- Chào chú. – Trương Tiểu Kiếm quan sát Tiêu Hồng Nho cẩn thận. Ai nha, dù sao đây cũng là người có khả năng sẽ trở thành bố vợ mình trong tương lai đây, thuận mắt thiệt!

Ngồi xuống xong, Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Tâm Tâm nói muốn xây biệt thự, miếng đất lúc trước xem không được tốt, cho nên cháu theo nó tới đây xem. Còn chưa biết tình huống cụ thể của miếng đất bên này, xem thử xem hiệu quả thế nào đã.

- Được, không thành vấn đề. – Tiêu Hồng Nho lập tức lấy tài liệu đưa cho Trương Tiểu Kiếm: - Tư liệu cụ thể đều ở đây. Cậu xem thử xem.

- Vâng. – Ai ngờ Trương Tiểu Kiếm chỉ tùy ý nhìn lướt qua các số liệu cơ bản, rồi bắt đầu quan sát hình ảnh tỉ mỉ.

Lúc này, đám người Nhược Hiên tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm. Một lúc lâu sau, một người trong đó mới nói nhỏ:

- Ê, hắn mới hai ba bốn tuổi thôi nhĩ? Mà thằng này là sư thúc của Long đại sư à?

- Tôi đâu có biết. – Nhược Hiên cũng triệt để không còn lời nào để nói. Nếu như người bước vào là một ông già hơn sáu mươi tuổi, thế thì nhất định là đạo hạnh cao thâm rồi. Nhưng không ngờ lại nhảy ra một thằng trẻ tuổi thế, nếu bảo nó là đại sư phong thủy...

Tổ sư nó chứ ai tin nổi?!

- Long đại sư. – Nhược Hiên hỏi nhỏ Long đại sư: - Đây chính là sư thúc mà anh nói đấy sao? Thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi thôi, có được không vậy?

- Đừng nhìn hắn nhỏ tuổi. – Ánh mắt Long đại sư nhìn Trương Tiểu Kiếm sùng bái các thứ, dẫu sao thì hắn còn nhớ rõ như in vụ Độc Sát Kỳ Đồng lúc trước ấy, lập tức đáp lời: - Anh cứ xem đi rồi sẽ hiểu. Sư thúc của tôi không phải là người thường đâu, được chân truyền đấy!

- Thật hay giả? – Đại sư Nhưộc Hiền lắc đầu: - Đừng nói là lừa đảo giang hồ gì đây...

Lúc này, Trương Tiểu Kiếm đã xem tư liệu xong, đặt nó xuống, mỉm cười nhìn Tiêu Hồng Nho:

- Không biết Tiêu tổng có video cảnh thật không? Một miếng đất lớn như vậy thì ít nhiều cũng phải có người quay video lại chứ nhỉ?

Ah? Người trong nghề rồi!

Vừa nghe vậy, Tiêu Hồng Nho lập tức đánh giá Trương Tiểu Kiếm cao hơn.

Thoạt nhìn người trẻ tuổi này còn rất là nghiêm túc làm việc đấy.

Tiêu Hồng Nho lập tức gọi thư ký đến mở video quay miếng đất. Mọi người cùng nhau quan sát. Trương Tiểu Kiếm nhìn kỹ rồi cười nói:

- Tâm Tâm, chúc mừng em. Miếng đất ngon nhất bị em gặp được rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tứ Linh Phúc Địa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thật sao?! – Tiêu Thần Tâm lập tức trở nên hưng phấn: - Thầy ơi thầy! Thầy nói cho em nghe xem miếng đất này ngon ở chỗ nào vậy?

- Miếng đất này, có thể là nơi xây nhà hoàn mỹ nhất. – Trương Tiểu Kiếm nhìn hình ảnh trong video, cười nói: - Miếng đất lúc trước là Tứ Tuyệt Hung Địa, còn miếng đất này thì ăn khéo trái ngược với nó, là Tứ Linh Phúc Địa!

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Tứ Linh Phúc Địa? Thật đúng là lần đầu nghe nói có cái tên này. Người trẻ tuổi này, sư thúc của Long đại sư, thật sự có thể nhìn thấy miếng đất này tốt hay xấu sao?!

- Trương tiên sinh. – Tiêu Hồng Nho nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói miếng đất này chính là Tứ Linh Phúc Địa tốt nhất, tuy rằng hắn không hiểu phong thủy, nhưng cũng có thể đoán được miếng đất này cực tốt, cho nên lập tức hỏi: - Miếng đất này, thật sự tốt như cậu nói sao?

- Không sai. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Hiện tại xem ra, địa hình khắp nơi của miếng đất này đều cực kỳ tốt. Tốt nhất là ngày mai đi tận nơi quan sát một chút, lập tức biết ngay rằng có đáng mua hay không.

Đi xem xét tận nơi!

Nghe vậy, Tiêu Hồng Nho lập tức vỗ tay:

- Tối nay tôi sẽ đặt khách sạn tốt nhất cho mọi người ở trọ. Ngày mai chúng ta đi khảo sát thực địa! Nếu thật sự không có vấn đề gì, chờ đầu giá được nó rồi chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng!

...

Tiêu Hồng Nho sắp đặt khách sạn cho mọi người ở, đương nhiên sẽ không là một nơi kém cỏi. Khách sạn quốc tế Trung Á thành phố Thiên Kinh, mọi người ở lại nơi đó.

Đêm nay không có xảy ra chuyện gì. Buổi sáng chín giờ, nhân viên phục vụ đánh thức mọi người đứng giờ.

- Trương tiên sinh, xin hỏi ngài đã thức dậy hay chưa?

- Dậy rồi. – Trương Tiểu Kiếm đã sớm ăn mặc chỉnh tề, lập tức đi ra ngoài: - Tiêu tổng đâu?

- Tiêu tổng đã chờ trong xe. – Nhân viên phục vụ mỉm cười đáp: - Trương tiên sinh ra ngoài là sẽ nhìn thấy đoàn xe.

- Ồ.

Xuống lầu, ra khỏi cửa, quả nhiên có ba chiếc Rolls-Royce đã sớm chờ ở đó. Tiêu tông Tiêu Hồng Nho đang vẫy tay gọi Trương Tiểu Kiếm

- Trương tiên sinh, bên này.

- Tiêu tông – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha lên xe. Tiêu Thần Tâm thấy hấn lên, lập tức hưng phấn:

- Miếng đất đó thật sự ngon như lời thầy đã nói sao?!

- Nhất định là sẽ không kém. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười đáp: - Cụ thể tốt đến mức nào, thì phải đích thân quan sát xong rồi mới biết được. Hiện tại thầy có thể cam đoan là phong thủy của miếng đất này tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Dù sao thì cũng định làm về lĩnh vực bất động sản, tuy rằng Tiêu Hồng Nho không hiểu phong thủy, nhưng hấn vẫn rất muốn biết về những thứ liên quan đến nó.

Chỉ cần là nhà kinh doanh bất động sản muốn mua đất, không có ai là không xem phong thủy.

Trước không nhắc đến chuyện có chuẩn hay không, nhưng ít nhất sau khi xem xong thì trong lòng sẽ yên tâm hơn không ít. Cho dù là tiêu tiền mua lòng yên ổn cũng được đúng không?

Mọi người đến đông đủ rất nhanh, đoàn người thê mới xuất phát.

Chạy ra đường cao tốc, thẳng tới khu vực 5. Tiêu Thần Tâm ngồi trong xe vừa nhìn ra ngoài vừa ca hát:

- Ah ~~~ Khu năm ~~~ Mày nhiều một số hơn khu bốn ~~~

Nhìn bộ dáng vui vẻ của con gái, vẻ mặt Tiêu Hồng Nho tràn đầy cung chiêu. Dẫu sao thì hấn chỉ có một cô con gái rệu ruy nhất đó thôi, hơn nữa trong nhà khá là giàu có, cho nên đương nhiên là nuông chiều như tiên nữ luôn.

Đoàn xe nhanh chóng đi đến dưới chân núi Hương Sơn. Chờ Trương Tiểu Kiếm xuống xe nhìn, không khỏi vui vẻ.

- Phù... Nhìn miếng đất này, còn tốt hơn cả tôi suy nghĩ đấy... – Trương Tiểu Kiếm thở một hơi thật dài, rồi cười nhìn Tiêu Thần Tâm: - Tâm Tâm, lần này em may mắn thật đấy.

Hấn mặc đồ bộ đại sư phong thủy, hiệu quả đặc thù bắt đầu có hiệu lực. Nhất thời, người chung quanh nhìn những màu sắc diễm lệ trên núi, trùng to mắt, không dám tin vào những gì mình đã thấy!

- Có... Có sương màu! – Nhượng Hiên suýt nữa trừng lòi con mắt, nhìn chằm chằm trên núi, kêu lên: - Không ngờ lại có sương màu!

Tiêu Hồng Nho cũng nhìn tròn tròn cả mắt. Hấn vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy sương màu!

Hơn nữa còn là loại sương màu nhiều màu như vậy!

- Tiêu tông – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào vị trí chính giữa nhất của miếng đất: - Miếng đất này, lưng dựa vào Hương Sơn, mượn một chữ “Hương”, thế nghiêng của sườn núi khá bằng phẳng, hai bên lưng núi há miệng đối mặt 16 độ với phía Đông Nam, đây chính là bảo địa phong thủy thiên nhiên đấy! Hơn nữa chú xem...

Hấn nói rồi chỉ vào phía đông của miếng đất:

- Phía đông, thâm thực vật tươi tốt, ngầm có sương màu xanh, chính là biểu tượng khí thế Thanh Long tràn đầy!

Tiêu Hồng Nho nhìn qua bên đó, quả nhiên, lưng núi phía Đông có sương màu xanh như ẩn như hiện, cứ như cực quang vậy, cực kỳ xinh đẹp.

- Phía tây, lưng núi phẳng phiu. – Trương Tiểu Kiếm nói tiếp: - Núi đá hơi trắng bệch, bên trên lại có đầy thực vật, chính là Bạch Hổ bị Thanh Long chèn ép, sẽ không chạy ra hại người. Đằng trước, đất đai bằng phẳng nhìn thấy ngàn dặm, sương đỏ tràn đầy, là do Chu Tước giương cánh. Đằng sau đồi núi dồi dào, màu đất đai dày đặc, là Huyền Vũ canh chừng!

Nói xong, Trương Tiểu Kiếm lại chỉ vào sườn dốc của núi:

- Lại nhìn chỗ sườn dốc này, ở xung quanh là xanh trắng đỏ vàng, còn ở giữa là số mệnh màu tím. Số mệnh này rất là kinh khủng đấy, chính là khí Văn Khúc! Nghe đồn Tào Tuyết Cần viết “Hồng Lâu Mộng” cả đời ở Hương Sơn, chỉ sợ không phải là giả!

Hồng Lâu Mộng!

Vừa nghe thấy ba chữ này, tất cả mọi người ở đây không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Nói cái khác còn có thể phản đối, nhưng Hồng Lâu Mộng chính là một trong bốn tác phẩm kinh điển, hơn nữa có rất nhiều người đều coi Hồng Lâu

Mộng đứng đầu trong bốn tác phẩm đó!

Nếu như Tào Tuyết Cần thật sự đã viết Hồng Lâu Mộng ở đây....

Đậu má chỉ cần một lời đồn đãi này thôi cũng đủ để khiến giá của miếng đất này tăng gấp mấy lần rồi!

- Trương tiên sinh quá giỏi! – Bây giờ Tiêu Hồng Nho quả thực là bội phục Trương Tiểu Kiềm sát đất. Nói kiểu gì thì hắn cũng tận mắt nhìn thấy sương màu rực rỡ, tuyệt đối không thể làm giả được!

- Ừm. Để tôi xem nữa đi. – Trương Tiểu Kiềm nói rồi bắt đầu đi vòng vòng quanh đó, vừa đi vừa quan sát, chờ đến khi đi được một lúc, hắn lại chợt “í” một tiếng, rồi gọi Tiêu Thần Tâm: - Tâm Tâm nhanh tới đây!

- Tới nè! – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào, chạy vài bước, hiếu kỳ hỏi: - Sao vậy thầy?

- Em có thấy bên kia không? – Trương Tiểu Kiềm chỉ vào một chỗ bằng phẳng trên sườn núi, cười nói: - Sương tím ở chỗ đó đặc biệt dày đặc, phòng chừng bên dưới có chôn thứ gì đó rất tốt.

- Thật sao? – Tiêu Hồng Nho cũng đi tới, hỏi nhỏ: - Ý của Trương tiên sinh là...?

- Mua miếng đất này đi. – Trương Tiểu Kiềm cực kỳ khẳng định đáp: - Tôi dám chắc, thứ ở dưới lòng đất kia là đủ để đáng mua rồi. Tiêu tổng cứ việc yên tâm mua đi. Chờ mua xong miếng đất này, sẽ biết đó là cái gì.

- Được! Quyết định vậy đi!

Tiêu Hồng Nho lập tức gạt đầu.

Trước không nói đến những thứ khác, chỉ cần miếng đất này không có điểm nào quá tệ, cho dù là vì con gái, hắn cũng nhất định phải mua được nó!

Đoàn người đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lúc xuống núi, đại sư Nhữ Học Hiền đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiềm. Lần này, vẻ mặt của hắn rất là cung kính, hỏi thử:

- Tôi thật lòng khâm phục bản lãnh của Trương đại sư. Không biết Trương đại sư có thể cho phương thức liên lạc được không? Sau này có cơ hội, tôi có thể lãnh giáo một hai?

Hắn lại không phải là kẻ ngốc. Người có thể nhìn thấy sương mù nhiều màu thì ai còn để ý tuổi tác của hắn nữa! Bản lãnh mới là lẽ phải!

Giao tiếp với người như vậy trăm lợi mà không có một hại!

- Khách khí. – Trương Tiểu Kiềm cười tủm tỉm đáp: - Sau này mong được chăm sóc nhiều hơn.

Hai người add wechat của nhau. Lúc này, Tiêu Hồng Nho nói:

- Rồi, hi vọng mọi người có thể giữ bí mật chuyện hôm nay. Tôi sẽ không khất khe thù lao của mọi người. Chờ kết thúc đấu giá hội ngày mai, đến lúc đó nếu mua được nó, chúng ta sẽ chúc mừng một bữa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Ninh đại tiểu thư Ninh Thái Vi

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Sáng hôm sau, Tiêu Hồng Nho dẫn theo Trương Tiểu Kiềm cùng với một đám cao tầng công ty chạy đến cục tài nguyên đất đai thành phố Thiên Kinh từ sớm.

Mười giờ sáng chính là thời gian bán đấu giá. Muốn mua thì đương nhiên phải vào hội trường trước, thuận tiện tìm hiểu xem có tin tức nội bộ gì không.

Bình thường mà nói, Trương Tiểu Kiềm thật đúng là lần đầu tiên tới một nơi cao sang như thế này. Cho nên mặc dù bề ngoài vững vàng như chó già, nội

tâm vẫn sóng to gió lớn...

Đợi đến khi bắt đầu bán đấu giá, anh nên ngồi chỗ nào?

Ngồi đằng trước? Hay là vậy xem ở đằng sau?

Hay là dứt khoát kiểm cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh Tiêu tông?

- Tổng cộng có mấy công ty đến đây? Đã có kết quả chưa? – Tiêu Hồng Nho dẫn theo đám người đi vào phòng nghỉ mà cục chuẩn bị trước cho các công ty lớn, lập tức hỏi thư ký: - Có đối thủ nào đáng gờm không?

- Hiện tại có hai công ty đối thủ. – Thư ký nhìn báo cáo: - Vương tổng Vương Thiên Thời của thổ ốc Long Hồ, cùng với Long Đăng quốc tế.

Long Đăng quốc tế!

Vừa nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm không khỏi sùng sốt một chút.

Ờ? Đó không phải là ông chủ của mình sao? Bọn họ cũng định mua miếng đất đó à?

Thế thì khó xử rồi. Dầu sao thì người ta cũng là công ty bất động sản chuyên nghiệp, top 500 thế giới đấy. Tuy rằng Tiêu tông là thành viên hội đồng quản trị Ali, nhưng dầu sao cũng không chuyên nghiệp bằng người ta được...

- Long Đăng quốc tế? – Quả nhiên, vừa nghe thấy cái tên này, Tiêu Hồng Nho lập tức nhũn chặt mày: - Bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với miếng đất đó?

- Đúng thế. – Thư ký gạt đầu, rồi nói cẩn thận: - Hòn nữa...

Cô nhìn xung quanh, nói nhỏ:

- Hòn nữa... Nghe nói lần này là Ninh tiểu thư Ninh Thái Vi đích thân đến...

Ninh Thái Vi!

Nếu là người khác trong Long Đăng quốc tế thì đơn giản, nhưng mà Ninh Thái Vi thì khó chơi rồi!

Cái tên này mặc dù là đại tiểu thư nhà họ Ninh, nhưng vấn đề là xưa nay vẫn có danh hiệu là Nữ Hoàng Máu Lạnh, hoàn toàn không nể mặt ai cả...

- Thế thì khó rồi. – Tiêu Hồng Nho lắc đầu bất đắc dĩ: - Ninh Thái Vi có tiếng là không ăn cứng mềm, việc gì đã quyết tâm rồi thì mấu con trâu cũng không kéo lại được. Xem ra là sắp có một trận mưa máu gió tanh vì miếng đất kia rồi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không hổ là người chuyên chơi trò tư bản nhĩ, há miệng cái là "mưa gió máu tanh"!

Đến lúc đó, mình cứ kiểm cái ghế nhỏ ngồi xem trò hay đi. Coi như là xem náo nhiệt vậy...

Sau đó hần lập tức biết được, hần suy nghĩ nhiều quá...

- Trương lão sư. – Tiêu Hồng Nho quay đầu nhìn thẳng vào Trương Tiểu Kiếm: - Tôi giao cho cậu nhiệm vụ đấu giá miếng đất này đi. Mức giá cao nhất trong lòng tôi là có thể mua được trong vòng sáu trăm năm mươi triệu. Còn cụ thể bao nhiêu thì cậu cứ suy xét đi. Dầu sao thì cậu cũng là đại sư phong thủy, cậu hiểu rõ giá trị chân chính của miếng đất kia hơn tôi nhiều. Được chứ?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mới tới đã bảo anh mày gánh vác làm ăn lớn thế có ổn không hả?

- Tiêu tông. – Trương Tiểu Kiếm nhìn hần rồi chém gió một cách nghiêm trang: - Tôi cho rằng, dùng mười tỉ để mua miếng đất kia cũng sẽ không lỗ! Ngài có thể làm được không?

Tiêu Hồng Nho: "..."

Miếng đất giá khởi điểm là ba trăm năm chục triệu, mày bảo tao mua nó mười tỉ cũng không lỗ á?

Có nhất thiết phải chơi lớn như vậy không hả?!

- Thôi, cứ để tôi tới đi. – Tiêu Hồng Nho chảy mồ hôi. Hần thật sợ Trương Tiểu Kiếm nóng đầu cái rồi há miệng ném mười tỉ ra ngoài, thế thì cho dù có thể mua được, chỉ sợ mua xong cũng sẽ lỗ nặng...

Trương Tiểu Kiếm lập tức bĩu môi ---- Nói sớm không phải xong sao? Còn muốn để anh mày gánh tội thay à? Mày làm được mới lạ!

Cả đám bắt đầu chờ đợi.

Lúc này, Tiêu Thần Tâm gửi wechat tới: “Thầy ơi, bên đó sao rồi? Đó chính là mái ấm sau này của hai đứa mình đó! Nhất định phải mua được!”

Trương Tiểu Kiếm: “Nói nhảm ít thôi. Con nhóc xấu xa nhà mày chỉ biết đùa giỡn người ta cả ngày thôi. Tao bảo kiểm tra sức khỏe cho mày tí mà cũng không dám!”

Tiêu Thần Tâm: “Hey yaa đừng nói tới chủ đề khiến người ta ngượng ngùng như vậy được hông... Thầy, hôm nay có đối thủ nào mạnh mẽ không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Có. Long Đằng quốc tế. Cũng chính là đại tiểu thư ông chủ bên thầy sắp trình diện.”

Tiêu Thần Tâm: “Ninh Thái Vi?!”

Trương Tiểu Kiếm: “Em biết à?”

Tiêu Thần Tâm: “Nữ Hoàng Máu Lạnh có tiếng trong giới nhị đại mà, ai không biết bà chứ? Có bao nhiêu người đều gục ngã trước mặt bà á! Xem ra hôm nay không dễ làm việc được rồi. Chẳng lẽ bà cũng định xây cái biệt thự nuôi trai lơ ở đó?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con nhóc chết tiệt kia nói ai là trai lơ đấy hả?!

Trương Tiểu Kiếm: “Có tin thầy tết mừng em không hả? Sao cái gì cũng dám nói vậy?”

Tiêu Thần Tâm: “Thầy định tết có quà hay là tết không quà vậy nha?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh rau má con nhóc này quá biết cách dụ dỗ người khác á bà con ơi...

Trương Tiểu Kiếm: “Coi như em giỏi đi, anh mày nhận thua ván này, được rồi chứ? Để thầy tận sức xem thử đi. Em cũng biết chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là tiền mà. Cái đó thì thầy không thể giúp gì được.”

Tiêu Thần Tâm: “Bản lĩnh của thầy cao nhất mà! Moahhh~~ Thầy nhất định sẽ có cách!”

Tắt di động đi, Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu.

Hắn chẳng quan tâm tới đại tiểu thư Long Đằng quốc tế là ai cả, không tất yếu phải chiều cái thói xấu của một người cách mình quá xa như vậy. Nhưng vấn đề là, tổ sự nó chứ, đầu đá nghiền áp tiền tỉ trong giới tư bản, bằng tay chân còm nhom của hắn mà dám xông lên thì cơ bản là chịu chết thôi...

Làm sao bây giờ?

Thôi. Được đến đâu hay đến đó vậy. Cứ đi vào hội trường trước đã rồi tính.

Lúc này, đã là chín giờ năm mươi sáng. Trên cơ bản thì các công ty lớn có hứng thú với miếng đất này đều đã có mặt, các phóng viên hầu như cũng đã vào chỗ cả rồi. Tiếp theo, chính là lúc so đấu thực lực của các công ty lớn!

- Đi thôi, chúng ta chuẩn bị đi vào thôi. – Tiêu Hồng Nho nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy dẫn theo mọi người vào hội trường.

Trong hội trường, bên dưới sân khấu là năm chiếc bàn công tác bằng gỗ thật, sau mỗi chiếc bàn đặt hai chiếc ghế tựa.

Trên bàn lần lượt đặt một tấm bảng: Địa ốc Long Hồ, Long Đằng quốc tế, tập đoàn Vạn Hồng của Tiêu Hồng Nho, hai cái còn lại là tập đoàn Trung Hải, khác là tập đoàn Hằng Đạt.

Năm tập đoàn bất động sản lớn tranh giành một miếng đất, hôm nay việc vui lớn rồi...

Lúc này, người của các tập đoàn lớn đều đã lần lượt có mặt. Tuy rằng bọn họ là đối thủ cạnh tranh, nhưng có thể xem như là người quen của nhau, vì thế đều gật đầu chào hỏi.

Một vòng người vây quanh, đa số đều là phóng viên, khiêng máy ngắn máy dài đứng đó vừa chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón vừa bàn tán xôn xao ----

- Hôm nay đều là trùm nhĩ? Long Hồ, Long Đằng, Trung Hải, Hằng Đạt... Đây đều là những công ty lớn hàng đầu trong nước. Tập đoàn Vạn Hồng cũng là một tập đoàn bất động sản khá lớn. Xem ra hôm nay nhất định phải liều mạng rồi!

- Khó mà nói. Tôi không biết những thứ khác, nhưng tôi vừa nghe thấy tin tức nội bộ, lần này chính là đại tiểu thư Ninh Thái Vi đại diện Long Đằng quốc tế xuất hiện đấy!

- Hôm nay đại tiểu thư Ninh Thái Vi lại đích thân tới đây?
- Trời! Miếng đất này ngon lắm hay sao vậy? Thế mà lại có thể hấp dẫn được Ninh đại tiểu thư đích thân tới đây?
- Ai biết được... Dù sao thì Ninh đại tiểu thư trình diện, nhất định sẽ không đơn giản. Chờ xem kịch thôi.

Mọi người bàn luận ồn ào. Lúc này, trừ người của Long Đăng quốc tế, những người khác đều đã ngồi vào chỗ. Một phút sau, chốt cửa lớn bị đẩy ra nhẹ nhàng, cả hiện trường bán đấu giá yên tĩnh trong chớp mắt!

Ninh đại tiểu thư Ninh Thái Vi, hòn ngọc quý trên tay chủ tịch Long Đăng quốc tế, người giàu nhất quốc gia Ninh Hàn Lâm, rốt cục trình diện!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Nhan sắc 149. Sức hấp dẫn 149

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đó là một cô gái trẻ tuổi, dường như được sinh ra từ linh khí trong đất trời, tinh hoa của trăng sao.

Nàng lạnh, giống như là đỉnh núi Himalaya, không dính một chút hơi thở nhân gian.

Mặc một bộ quần áo office lady màu trắng, chân đi giày cao gót trắng, mái tóc dài thả sau người như thác nước đổ xuống.

Khi nàng nhìn quanh, tất cả mọi người đối mặt với ánh mắt của nàng đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Đó là một loại sức ép vô hình!

Nếu như nhất định phải hình dung, thì chính là Ninh đại tiểu thư Ninh Thái Vi này, cũng là một người xuất hiện tự mang BGM!

Hơn nữa là cùng một bài trong “Thần Bài” của Phát ca!

Trương Tiểu Kiếm thấy thế, trong lòng vô cùng khiếp sợ!

Hắn tự mang BGM là do đạo cụ hệ thống bán ra. Nhưng Ninh đại tiểu thư lại hiển nhiên là dựa vào thần thái của bản thân mà tự mang BGM! Nói không khoa trương chút nào, một mình cô nàng này đã tự mang theo khí thế của hệ thống trên người luôn rồi!

Trương Tiểu Kiếm hỏi hệ thống đầu tiên:

- Hệ thống, con nhỏ này được chấm bao nhiêu điểm vậy?!

Hệ thống:

- Nhan sắc 149. Sức hấp dẫn 149.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thế mà còn không được 150 sao?

Hệ thống:

- Đánh giá một cách nghiêm khắc, thì trên cơ bản sẽ không xuất hiện nhan sắc và sức hấp dẫn điểm tối đa. Dầu sao thì trên đời này vẫn có người mất mị.

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh. ...

Dù sao thì bất kể nói thế nào, đó hẳn chính là điểm nhan sắc cao nhất của nhân loại rồi đúng không?

Bên này, hần quan sát Ninh Thái Vi với tâm tính hiếu kỳ, còn Ninh Thái Vi thì lại rất chỉ là dứt khoát. Bên Long Đằng quốc tế chỉ có một mình cô xuất hiện, hoàn toàn không có người tùy tùng theo sau gì cả. Ngồi trên vị trí của mình, tư thế tao nhã chờ đợi.

Hoàn toàn không nói chuyện khách sáo với bất cứ ai cả.

Cả hội trường im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một nhân viên quan chức trong cục tài nguyên đất đai thành phố Thiên Kinh phụ trách giai đoạn bán đấu giá này nhanh chóng bước lên trên bục, cầm búa gỗ nhỏ gõ lên bàn, bán đấu giá lập tức bắt đầu!

- Bán đấu giá biệt hiệu 118, đất dùng để xây nhà ở sườn núi phía nam Hương Sơn, hiện tại bắt đầu.

Nhân viên kia cầm micro nói, bắt đầu giới thiệu quy tắc:

- Giá khởi điểm ba trăm năm mươi triệu. Mỗi lần tăng giá, người đấu giá không thể ra giá thấp hơn hai mươi triệu. Giá cao thắng thầu.

Nói rồi lại “bùm” một phát, lập tức bắt đầu đấu giá.

- Bốn trăm triệu. – Đại tiểu thư Long Đằng quốc tế Ninh Thái Vi giờ búng lên. Cô vừa mở miệng nói câu đầu tiên đã khiến tất cả mọi người kinh sợ!

Tổ sư nó... Mới vào đã bỏ thêm một trăm triệu rồi! Thế thì còn chơi cái búa ấy!

- Ninh tiểu thư, cô làm vậy... – Lúc này, Trịnh tổng đại diện tập đoàn Trung Hải buồn bực nói: - Ai lại tăng giá giống cô chứ...

- Thích thì ra giá. – Ninh Thái Vi thân nhiên nhìn hần: - Không muốn thì bỏ cuộc.

- Đây... – Lúc này, người có vấn đề bên cạnh Trịnh tổng lên tiếng: - Trịnh tổng, trước mắt, giá trị của tòa nhà trên miếng đất này còn không bằng giá trị của miếng đất, điển hình là bột mì đắt hơn bánh mì. Dựa theo yêu cầu của cấp trên, tỉ lệ sức chứa của miếng đất này chỉ có 0,59, nếu thiết kế thành kiểu biệt thự riêng thì không được hợp lý cho lắm. Nếu như cô muốn làm thì cũng được, nhưng như thế thì sân vườn sẽ rất chật chội, ảnh hưởng tới giá cả của biệt thự.

- Thế nếu xây thành chuỗi thì sao? – Trịnh tổng hỏi: - Hiệu quả sẽ thế nào?

- Xây thành chuỗi hay là xen kẽ các loại, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới giá cả tiêu thụ. – Cố vấn nói nhỏ: - Những người chịu đến đây mua biệt thự đều mong muốn mua biệt thự riêng, chuỗi thì càng thích hợp với thành phố hơn.

Ý của hần rất đơn giản, nếu xây biệt thự riêng trên miếng đất này thì không phù hợp cho lắm, không dễ thiết kế.

Nhưng nếu xây thành chuỗi nhà ở... Ai ăn no đừng mơ tới đây mua chuỗi nhà chứ?

Thật ra thì nói tới nói lui cũng chỉ có một câu thôi, miếng đất này không đáng giá số tiền đó.

- Rồi, tôi hiểu. – Trịnh tổng gật đầu, rồi giờ búng lên: - Tôi bỏ cuộc.

Hiển nhiên, Hằng Đạt quốc tế cũng hiểu rõ đạo lý này, đồng thời giờ búng bỏ cuộc.

Vừa mở màn đã có hai nhà bỏ cuộc. Lúc này, ánh mắt mọi người đều chăm chú vào ba người đấu giá còn lại.

- Cố vấn Lưu, ý của anh thế nào? – Tiêu Hồng Nho hỏi cố vấn Lưu bên cạnh: - Theo hay là không theo?

Nghe thấy câu hỏi này, cố vấn Lưu cũng rất là buồn phiền. Bảo hần nói thế nào đây? Thật ra thì ý kiến của hần cũng giống như cố vấn bên Trịnh tổng vậy thôi, nhưng vấn đề là bên mình thì Tiêu tổng lại không định dùng miếng đất đó để kiếm tiền mà!

- Thôi Tiêu tổng – Cố vấn Lưu vội đứng dậy: - Hay là ngài gọi Trương lão sư tới đây đi...

Hần cảm thấy mình vẫn đừng có gánh tội danh này là tốt nhất...

- Được rồi. – Tiêu Hồng Nho vẫy tay gọi Trương Tiểu Kiếm: - Trương lão sư, ngồi sang bên này.

- Oh. – Trương Tiểu Kiếm đi qua, hỏi: - Chuyện gì vậy?

Thấy bỗng nhiên có một người trẻ tuổi đi đến bên cạnh Tiêu tổng, trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Trương Tiểu Kiếm.

- Người trẻ tuổi này là ai vậy? Chẳng lẽ hần có thể quyết định được miếng đất kia sẽ thuộc về ai sao?

- Không biết nữa. Vừa rồi mới thay cổ vấn Luru bên cạnh Tiêu tổng á.

- Thú vị đấy. Thoạt nhìn người này mới có hăm ba hăm bốn tuổi thôi...

Thậm chí, ngay cả Ninh đại tiểu thư cũng có chút hiếu kỳ ---- Lần đầu tiên cô nhìn thấy có vụ đổi nhân viên cổ vấn ngay tại chỗ ấy...

Tiêu Hồng Nho bỏ ngoài tai những lời bàn tán xung quanh, nói với Trương Tiểu Kiếm:

- Trương lão sư, bên kia ra giá thẳng tới bốn trăm rưỡi, cậu cảm thấy thế nào?

- Còn thấy thế nào nữa? – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán đáp: - Năm trăm!

Tiêu Hồng Nho: “...”

Thì ra tiền không phải nhà mày cho nên tiêu không tiếc chứ gì?! Có ai tham mưu như mày không hả?!

Không ngờ Tiêu Hồng Nho cũng đủ ác, trực tiếp giơ bảng:

- Năm trăm!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt ông định chơi thật hả? Vừa rồi anh chỉ là không muốn gánh tội thoy ông đéo hiểu sao?

Lần này thì gánh tội chắc rồi...

- Tôi bỏ cuộc. – Vương tổng Vương Thiên Thời của tập đoàn Long Hồ chảy mồ hôi, quyết đoán bỏ cuộc.

Mẹ kiếp! Miếng đất này có thể kiếm được bao nhiêu lợi nhuận mà sao tui mày chơi ác vậy hả?!

Há miệng cái là thêm năm trăm triệu!

Lúc này, các phóng viên bên ngoài còn đang ghi chép hiện trường các thứ nhé. Rất nhiều người đều đã viết bản thảo sẵn rồi ---- “Ah, Hằng Đạt quốc tế tặng hai mươi triệu! Tập đoàn Trung Hải tặng hai mươi triệu, ba trăm sáu mươi triệu...”

Sau đó, tất cả đều bị vứt bỏ trong nháy mắt ---- Tô sư nó chứ mới hai đợt mà đã năm trăm triệu rồi!

- Tiêu tổng nhất định phải mua được miếng đất này? – Ninh Thái Vi mỉm cười nhìn Tiêu Hồng Nho, rồi giơ bảng: - Năm trăm năm mươi triệu.

“Xuyt ----!!”

Con số này vừa xuất hiện, cả hội trường đều ồ lên!

Năm trăm năm mươi triệu! Quả thực là đã gấp bội giá rồi!

Miếng đất này, thật sự có thể bán được giá năm trăm năm mươi triệu sao?!

- Đây... – Nói thật, Tiêu Hồng Nho cũng có chút do dự. Bây giờ đã năm trăm năm mươi triệu rồi, đằng sau... Bà mẹ nó chứ huyết áp lại tăng cao rồi...

Con nhóc xấu xa, mày xem mày xem, đòi đồ cưới của ba mày một phát là mất sáu trăm triệu luôn!

- Sáu trăm thoy. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Giá này hẳn là đã đủ rồi. Tôi cũng không tin con nhóc kia cũng định mua miếng đất đó xây biệt thự! Hừ hừ...

Nói cũng đúng. Lúc trước đã chuẩn bị sáu trăm triệu rồi, lần này dứt khoát giải quyết đi cho gọn!

Tiêu Hồng Nho lại giơ bảng:

- Sáu trăm triệu!

Nếu nói vừa rồi chỉ có thể xem như bom, vậy thì lần này chính là đạn hạt nhân!

Sáu trăm triệu!

Từ ba trăm năm mươi triệu, đầu giá hai đợt đã tăng tới sáu trăm triệu!

Biên độ tăng giá quả thực là đáng sợ!

Trước kia chưa bao giờ có vụ đấu giá nào giống thế!

Thậm chí nhân viên bán đấu giá của cục tài nguyên đất đai cũng ngỡ ngàng luôn ---- Hai nhà này là tính kết thù với nhau sao?

Phải nhanh chóng khuyên giải!

Đừng có ồn ào trở mặt rồi tới lúc đó lại xấu hổ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Quả nhiên nổ banh trời!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Hai vị – Nhân viên đấu giá cẩn thận nói: - Đây là hiện trường bán đấu giá, không phải là nơi để trút giận...

Hắn cho rằng hai nhà là đang giận nhau, máu dồn lên não. Tiêu Hồng Nho nhún vai bất đắc dĩ, cười nói:

- Không có cách nào khác, con nhóc nhà tôi chỉ thích miếng đất này, nói muốn xây cái biệt thự làm đồ cưới. Tôi làm cha thì phải góp sức chứ, đúng không?

Nghe hắn nói thú vị, người chung quanh không khỏi cười vui vẻ.

Tiêu Hồng Nho rất cưng nhiều con nhóc nhà hắn, mọi người trong giới hầu như đều biết chuyện đó, cho nên hắn nói như vậy mọi người hoàn toàn không bắt ngờ chút nào.

- Tiêu tổng quyết đoán quá! Lợi hại lợi hại!

- Đúng đấy. Mua miếng đất sáu trăm triệu cho con gái làm đồ cưới, thật đúng là bạo tay đấy!

- Tôi đã nói rồi mà. Bình thường Tiêu tổng rất ít tiếp xúc với ngành nghề bất động sản, sao lại bỗng nhiên muốn mua đất, hóa ra là vì chuyện này!

Nghe vậy, Ninh Thái Vi lập tức quan sát Tiêu Hồng Nho kỹ lưỡng, lại hiếu kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Ninh Thái Vi!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ê ê ê, cô nhìn kiểu gì đấy hả?!

Nằm seo? Sau này tao sẽ làm con rể của Tiêu tổng đấy mà có ý kiến hả?!

- Được rồi, tôi bỏ cuộc! – Ninh Thái Vi giờ bâng lên, khoe miệng hơi nhếch lên, nói: - Nếu như Tiêu tổng muốn mua sắm đồ cưới cho con gái thì tôi làm khó cũng không ổn.

Cô vừa mỉm cười, quả thật giống như là hoa sen tuyết nở rộ giữa núi tuyết.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Tiểu Kiếm đã hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nói thế, có vẻ như người cổ đại cũng không nhất định là chém gió rồi...

Ninh Thái Vi vừa bỏ cuộc, coi như là đã quyết định kết quả của buổi bán đấu giá hôm nay. Quả nhiên, nhân viên thấy bốn nhà đều bỏ cuộc, lập tức gõ búa:

- Thành giao!

Kết thúc buổi đấu giá, mọi người rời khỏi hội trường.

Vương tổng Vương Thiên Thời của địa ốc Long Hồ đi đến bên cạnh Tiêu Hồng Nho, cảm thán:

- Tiêu tổng thật là khí phách quá. Sáu trăm triệu mua miếng đất làm đồ cưới cho con. Sợ là tôi mãi cũng không thể bằng được rồi. Ha ha...

Ba ông giám đốc khác cũng gật đầu ----

- Đúng đấy. Nếu căn cứ vào giá trị kinh tế thì chỉ sợ là chỉ nằm trong vòng bốn trăm triệu thôi. Tiêu tổng tùy ý ra tay mà đã đáng sợ đến thế rồi!

- Tiêu tổng, không phải tôi nói đâu, nhưng mà anh đối xử với con gái cưng của anh tốt quá cơ. Ném một trăm năm mươi triệu vào đó cũng không chớp mắt một cái!

- Thật đúng là không thể so sánh người với người được. Tôi nhất định là sẽ không tiêu nhiều tiền như vậy cho con gái tôi chơi đùa đâu.

Đám người này đều là những con cáo già tung hoành thương trường bao nhiêu năm, tuy rằng coi như là đối thủ cạnh tranh trong hội đấu giá, nhưng thật ra thì cũng coi như là bạn bè của nhau.

Giờ đã kết thúc đấu giá rồi, đương nhiên là đến thời gian tán gẫu nói đùa.

- Tôi có thể làm gì được đây? – Tiêu Hồng Nho mỉm cười đầy cung chiêu: - Cục cưng nhà tôi thích thì mua cho con bé thôi. Tôi kiếm được nhiều tiền như vậy, tiêu sao cho hết được, dù sao cũng rảnh rồi, đồ cho cục cưng vui vẻ chút không tính cái gì. Còn chuyện lời hay lỗ không quan trọng.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mẹ kiếp! Nếu như là mình nói câu này thì toét đời sẽ bị người ta bảo là chém gió. Nhưng nếu là người ta nói thì...

Đậu xanh rau má lại chính là sự thật...

Cả đám vừa đi vừa trò chuyện, chợt có tiếng giày cao gót vang lên, một con gió thơm thoï tới, chính là đại tiểu thư nhà họ Ninh Ninh Thái Vi.

Lúc cô đi lướt qua mọi người, hiếu kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, chợt bước đến.

- Chào anh. Tên tôi là Ninh Thái Vi. – Cô đứng trước mặt Trương Tiểu Kiếm nói: - Tiêu tổng định mua miếng đất này, có thể nói công lao lớn nhất là do tiên sinh. Không biết nên gọi anh thế nào?

Thấy Ninh Thái Vi lại đến nói chuyện với mình, trái tim Trương Tiểu Kiếm lập tức nhảy nhót điên cuồng ---- Khí thế của con nhóc này quá mạnh mẽ!

Không được! Cứ thế thì nhất định sẽ bị con nhóc này chèn ép mất!

Chỉ trong chớp mắt, Trương Tiểu Kiếm – phong cách tối cao – có mặt. Hắn mỉm cười, hơi gật đầu nói:

- Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm. Thái Vi tiểu thư xác thực là nhân trung long phượng. Vốn tôi còn tưởng rằng Thái Vi tiểu thư chỉ là một tiểu thư khuê các bình thường, nay quan sát tỉ mỉ, xác thực là tướng mạo thượng đẳng, hơn nữa Thái Vi tiểu thư lại có cả vẻ đẹp trời sinh động lòng người đến vậy. Tại hạ thật là may mắn, có thể nhìn thấy giai nhân bậc này.

Tiêu Hồng Nho đứng bên cạnh: "..."

Cái đệt! Nhất định là thằng này dựa vào cái miệng dẻo quẹo đó để dỗ được cục cưng nhà mình!

Sau này phải cẩn thận mới được!

Mấy ông chủ tịch giám đốc đứng xem không rõ chân tướng: "..."

Người trẻ tuổi này là ai vậy?

Trước không nói đến diện mạo của hắn. Quan trọng nhất là, lúc này hắn vẫn ngồi ở bên cạnh Tiêu tổng. Chẳng lẽ...

Con rể?!

"Điểm số khiếp sợ +56! +62! +58!"

Khiếp sợ xong, cả đám lại đồng thời lắc đầu thật mạnh ---- Không thể nào không thể nào không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!

Con gái Tiêu tổng lại không mù, sao có thể coi trọng một người trẻ tuổi như vậy được?

Ba ông giám đốc khiếp sợ, mà Ninh Thái Vi cũng có chút kinh ngạc.

Bình thường cô cũng từng nghe không biết bao nhiêu người ca ngợi cô, cô đã có sức miễn dịch với hầu hết các từ ngữ rồi. Nhưng khen ngợi một cách êm tai lại mặt dày đến thế thì cô cũng mới nghe thấy lần đầu...

- Thì ra là anh. – Ninh Thái Vi nhìn hắn: - Đã sớm nghe thấy em trai tôi nói nó gặp một thằng diện mạo cực kỳ có phong cách lại còn cực kỳ biết chém gió. Không ngờ lại có thể gặp được anh ở đây.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Diện mạo cực kỳ có phong cách? Hình dung kiểu đeo gì vậy?

Khó lắm mới xây dựng được hình tượng phong cách đã bị phá hủy bởi một câu này!

Con nhóc này quá trâu bò!

Không thể không cẩn thận!

- Bình thường thôi. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, vẻ mặt không thay đổi, bề ngoài vững chắc như con cò hó già: - Nói chuyện với trẻ con đương nhiên là không thể quá nghiêm túc được. Gần đây Thư Hào còn ổn không?

- Cũng không tệ lắm. – Ninh Thái Vi gật đầu nhẹ nhàng, rồi chợt hỏi: - Tại sao Trương tiên sinh lại cho rằng miếng đất này đáng giá sáu trăm triệu?

Trương Tiểu Kiếm hỏi lại:

- Thế tại sao Ninh tiểu thư lại tăng giá lên tới bốn trăm năm mươi triệu?

Ninh Thái Vi đáp:

- Tôi được một cao nhân chỉ dạy. Chẳng lẽ Trương tiên sinh cũng thế?

Hả? Cao nhân?

Trương Tiểu Kiếm ngăn người, lập tức hỏi:

- Không biết có thể thỉnh giáo tên của vị cao nhân ấy?

- Là một lão tiên sinh dạo chơi thiên hạ. – Ninh Thái Vi lại không có lừa hắn: - Tên là Hồng Thiên Cơ. Khi đó tôi cũng tình cờ gặp được thôi, ông ấy nói phong thủy của miếng đất này rất tốt, rồi bỏ đi. Tôi nghĩ mọi cách cũng không thể liên lạc được với ông ấy. Tiếc quá.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hồng Thiên Cơ luôn tỏ su!

Lúc trước anh mày chỉ là tùy ý chém gió ở trong nhà Trần ca Trần Tử Hào thôi! Không chỉ có tồn tại một người như vậy, mà ông già này lại vẫn còn sống!

Ồi giời ơi là giời...

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm háng giọng rồi nói: - Không ngờ Ninh tiểu thư lại gặp được sư phụ của tôi. Quả nhiên là duyên phận sâu đậm, quá hiếm thấy.

- Chẳng trách. – Ninh Thái Vi nhìn Trương Tiểu Kiếm rồi nói: - Rồi, tôi đã giải quyết được nghi hoặc trong lòng rồi. Nếu đã thế, tôi xin cáo từ trước vậy. Có duyên sau này gặp lại.

Cô nói đi là đi, chẳng để lại wechat hay số điện thoại hay cái gì cả, quả nhiên là thiếu nữ như gió.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không hổ là đại tiểu thư nhà họ Ninh. Quả nhiên nô banh trời!

Nhìn Ninh Thái Vi rời đi, Trương Tiểu Kiếm mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, rồi mới vỗ ngực thật mạnh:

- Tao đệt... Giao tiếp với cô nàng này mệt mỏi quá! May mà trái tim mình đủ tốt...

Tiêu Hồng Nho cười nói:

- Ninh tiểu thư đúng là lợi hại thật. Mấy ông già bọn tôi không có cách nào so được với người ta cả.

Mấy ông giám đốc người qua đường lần lượt gật đầu. Vương tổng Vương Thiên Thời bắt đầu đi nói:

- Há miệng là bốn trăm năm chục triệu. Khí phách của con nhóc đó đúng là người bình thường không thể chịu nổi. Tôi còn tưởng chúng ta sẽ tăng hai chục triệu một lần, chơi từ từ chứ... Được rồi, mấy ông bận gì thì bận đi. Bọn tôi đi trước nhé!

- Ủ. Lần sau gặp tôi mời nhé!

Sau khi đưa tiễn ba ông giám đốc đi, Tiêu Hồng Nho nhìn Trương Tiểu Kiềm:

- Rồi, xem như đã mua được đất rồi. Sáu trăm triệu cũng coi như ổn thoả. Trương lão sư, tiếp theo chúng ta đi xem thử xem, rốt cục thì thứ gì bị chôn dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Thần vật! Đây là thần vật đấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nói thật, Trương Tiểu Kiềm cũng rất là hiếu kỳ ---- Một đồng sương tím lớn như vậy, cộng thêm linh khí tứ tượng chung quanh, thứ ở dưới đất đó có kém cũng nhất định sẽ không khiến người ta thất vọng!

- Được thôi, không thành vấn đề. — Trương Tiểu Kiềm cười ha ha: - Dẫu sao thì thứ chôn dưới đất vẫn rất không tệ. Thứ có sương tím như vậy, đào lên đều là vật may mắn đấy!

- Ha ha... Thế thì cảm ơn lời chúc của ngài. — Tiêu Hồng Nho cười ha ha. Tuy rằng miếng đất này hơi đắt chút, nhưng nếu thật sự có thể đào được thứ tốt, cũng coi như được an ủi đôi chút.

Đoàn người lập tức xuất phát, còn về chuyện thù lao các thứ...

Đùa bố à? Mày còn có mặt mũi đòi thù lao của cha vợ tương lai sao?

Thế thì toẹt đối sẽ bị Tiêu Thần Tâm chém thành tám miếng!

Cho nên lúc này quyết đoán phải đùa giỡn con gái ông thôi ----

Trương Tiểu Kiềm: “Mua được đất rồi. Sáu trăm triệu. Định cảm ơn thầy thế nào đây?”

Tiêu Thần Tâm: “Thật sao?! Tốt quá moahhh~~ Bây giờ thầy đang ở đâu vậy? Em đi tìm thầy nha!”

Trương Tiểu Kiềm: “Giờ đi xem đất nè. Bên em không bận gì à?”

Tiêu Thần Tâm: “Em bận gì đâu? Dù sao có đi học hay không cũng chẳng quan trọng. Đến lúc đó thầy phụ đạo cho em là được mà.”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Ở mặt giáo viên chủ nhiệm mà em dám nói muốn trốn học như thế có ổn không vậy...

Đoàn xe chạy rất nhanh, chỉ mới hơn một giờ đã tới chân núi Hương Sơn lần nữa.

Vẫn là miếng đất đó, nhưng nay đã mua được rồi, cảm giác khi nhìn nó đã thay đổi hoàn toàn.

Cũng giống như là nhìn mấy đứa nhỏ ấy. Lúc trước chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất ngoan. Nay lại chợt phát hiện đó lại là con trai ruột của mình, lập tức thay đổi cảm giác luôn, nhìn kiểu gì cũng thấy thuận mắt!

- Thầy! — Chiếc Panamera màu trắng dừng lại, Tiêu Thần Tâm nhảy nhót xuống xe, cười nói: - Mua được đất rồi, bọn mình đi xem thử có thứ gì chôn dưới đất đi! Ví dụ như là cái vạc? Quặng mỏ? Nếu không thì phi thuyền của người ngoài hành tinh cũng được nha!

Tiêu Thần Tâm vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiềm lập tức cảm thấy...

May mà anh mày không nói bậy. Đầu má lờ như chém gió nói bên dưới chôn phi thuyền ngoài hành tinh, sau đó đào ra thật thì cả thế giới này còn không nổ tung cả lên sao?!

Hệ thống:

- Bây giờ cậu chỉ là một thanh đồng cùi bắp thôi, có thể suy nghĩ điều gì hiện thực hơn được không hả?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mẹ kiếp! Lại bị châm biếm rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống mặt loz!

Hệ thống: "..."

Hệ thống:

- Hệ thống rất buồn. Hệ thống cần sự im lặng...

Trương Tiểu Kiếm đưa giong hệ thống, còn Tiêu tổng thì đã kéo một nhóm công nhân tới, cầm xẻng bắt đầu đào.

Vị trí bọn họ đang đứng là trên sườn dốc sơn thê, dùng máy xúc đương nhiên sẽ nhanh hơn. Nhưng đầu sao cũng không biết dưới đất có chôn cái gì, nếu làm hư thì một chết, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp khai thác bằng sức người nguyên thủy nhất...

Tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi tập trung tinh thần. Tuy rằng không biết chôn thứ gì dưới đất, nhưng nhất định phải là một thứ rất đáng giá.

Tiến độ công trình rất nhanh. Ước chừng một giờ sau, một công nhân xúc xẻng xuống đất, chợt vang lên một tiếng "keng", đụng phải một thứ, lập tức hét lên:

- Có đồ vật!

Mọi người nghe thê, ào ào xông tới, sau đó bắt đầu cầm xẻng nhỏ chậm rãi cào đất.

Cào được một lúc, rốt cục có thể quan sát được đó là cái gì...

Đó là một tảng đá lớn, không biết chất liệu là gì.

Dựa theo kích thước của nó mà đánh giá, chỉ sợ rằng tảng đá này phải cao tới tận hai ba mét!

- Ôi trời ơi! – Tiêu tổng Tiêu Hồng Nho ngo ngác nhìn, Trương Tiểu Kiếm thật đúng là thần sâu, không ngờ dưới đất thật sự chôn một thứ tốt như vậy!

- Đào! Tiếp tục đào đi! – Tiêu Hồng Nho nói lớn: - Nhất định phải cẩn thận! Đừng có làm hỏng đó! Nhìn xem thứ đó rốt cục là gì!

- Vâng! Tiêu tổng! – Đám công nhân lập tức vây quanh tảng đá này đào đất. Lúc này, cần cẩu cũng đã chạy tới đây, chỉ chờ đào xong rồi sẽ kéo nó ra, sau đó rửa bằng nước.

Không ngờ càng đào lại càng sâu. Ban đầu chỉ đào xuống hai ba mét thôi, rồi lại thêm ba bốn mét. Chờ đến khi rốt cục nhìn thấy đáy của tảng đá đó, đã đào sâu tới năm mét!

Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn. Một tảng đá lớn như vậy...

- Nhanh nhanh nhanh! Kéo nó lên! – Tiêu Hồng Nho hét lớn: - Kéo nó lên! Xe nước! Lái xe nước tới đây! Xối thử xem rốt cục là cái gì!

Có câu nói là "Có tiền mua tiên cũng được", người có gia cảnh khá giàu có như Tiêu Hồng Nho, đương nhiên là hiệu suất làm việc sẽ rất nhanh.

Chờ đến khi sáu chiếc cần cẩu rốt cục kéo tảng đá có hình như quả trứng khổng lồ này lên, ba chiếc xe nước bắt đầu dùng vòi nước cao áp bắt đầu tẩy rửa.

Đầu tiên là lớp bùn bên ngoài bị trôi đi từ từ, sau đó lộ ra vật bị vôi hóa bên trong, tiếp tục xối. Chờ đến khi rửa hết lớp vôi hóa, tất cả mọi người nhìn tảng đá khổng lồ đó, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Đó là một tảng đá năm màu, xem tính chất khá là giống với đá ngọc. Nếu như nói, chỉ riêng một tảng ngọc lớn như vậy đã có thể xem như vô giá rồi. Nhưng có tình bên trên tảng ngọc này còn có một khối hoa văn hình dạng như là con rồng!

Thần vật!

Đây là thần vật rồi!

Đại sư Nhược Hiền tròn mắt há mồm, kinh hô:

- Trời! Đây... Đây là cái gì?! Đẹp quá!

Long đại sư cũng không khỏi chảy nước miếng thèm thuồng:

- Bản lãnh của sư thúc quả nhiên là cao như bầu trời vậy! Haizzz... Tuy rằng tôi đã học phong thủy ba mươi năm rồi, nhưng nếu nói về bản lãnh thì không bằng một phần của sư thúc...

Mấy người đại sư phong thủy đều hâm mộ nhìn Long đại sư ---- Có ông sư thúc trâu bò như thế, cho dù chỉ đi theo uống canh thôi cũng đủ để vô tư cả đời luôn rồi á đậu má!

Quả thực là đúi vàng nhá!

Tại sao tao không có ông sư thúc trâu bò đến thế?

Một đám đại sư phong thủy ngốc ngất trong toilet.

- Đây... Rốt cục đây là... - Bây giờ Tiêu Hồng Nho quả thực là bội phục Trương Tiểu Kiếm sát đất, nhìn tảng đá khổng lồ kia, hỏi vội: - Trương lão sư, đây là gì vậy? Phải xử lý như thế nào?

Tuy rằng hần hiểu rộng biết nhiều, nhưng lúc này thật sự là có chút bó tay ---- Cả đám đại sư phong thủy cũng chẳng biết đây là cái gì, đương nhiên hần lại càng mù tịt hơn cả!

- Ủm, để tôi coi xem nào. — Trương Tiểu Kiếm đi qua, quan sát kỹ lưỡng từ trên xuống dưới.

Thật ra thì trong lòng hần cũng khiếp sợ không thua kém bất cứ ai ở đây, nhưng cố tình bề ngoài lại vững vàng như con cò hó già, gật đầu thật nhẹ, nói hừu nói vượn một cách nghiêm trang:

- Tiêu tông, chú xem màu sắc của tảng đá này là màu vàng nhạt, bên trên có bốn màu xanh trắng đỏ tím, đối ứng với Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ và Văn Khúc. Nhất là hoa văn rồng cuộn ở chính giữa này, chính là đá Ngũ Thái Bàn Long cực kỳ hiếm thấy trong truyền thuyết, là vật trấn linh hết sức quý giá! Có thứ này trấn ở đây, linh khí trong khu vực này sẽ cực kỳ đầy đủ. Người cư trú ở trong khu vực này tuyệt đối sẽ không có bệnh tật hay tai họa!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Tiêu Hồng Nho!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: “Ngoéo tay thật chặt, một trăm năm không thể đổi!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đá Ngũ Thái Bàn Long!

Vừa nghe thấy cái tên này, Tiêu Hồng Nho sợ đến ngất cả người!

Chỉ là bề ngoài của tảng đá lớn này đã trâu bò quá sức rồi, cái tên của nó lại càng trâu bò hơn. Không nói khác, chỉ bằng thứ này, xây xong biệt thự rồi bán nhất định là giá trị sẽ tăng vọt luôn!

Mình tiêu mất sáu trăm triệu thậm chí sẽ không lỗ!

- Tốt! Khá khen cho một tảng đá Ngũ Thái Bàn Long! — Tiêu Hồng Nho hét lớn một tiếng, hưng phấn nói: - Trương lão sư, bản lãnh của ngài thật khiến tôi được mở rộng tầm mắt. Vậy theo ý của ngài, chúng ta nên xử lý tảng đá này như thế nào?

Đá thì rất tốt, nhưng nên xử lý thế nào thì phải suy xét cho thật tốt!

Nhất định là không thể bán nó đi rồi, cả đời cũng không theerbans.

Vậy thì sau đó nên sắp xếp nó kiểu gì đây?

Nói thật, Trương Tiểu Kiềm xác thực là chưa từng thấy thứ này bao giờ. Cho dù ở trong kỹ năng của hệ thống cũng không có phương pháp cụ thể sắp đặt thứ này ---- Dầu sao thì có khả năng cả thế giới cũng chỉ có một tảng đá này mà thôi...

Nhưng may mà những kỹ năng Trương Tiểu Kiềm học được đều có phương pháp sắp đặt các loại linh bảo khác một cách chi tiết, lập tức đáp lời:

- Nếu muốn sắp đặt thứ này, nói khó cũng không khó, chẳng qua là hơi phiền phức một tí. Đợi tôi nhìn kỹ cái đã, đừng vội.

“Điểm số khiếp sợ +18! +23! +26! +19...”

Mọi người nghe thế, vẻ mặt ngơ ngác!

Trương đại sư thúc Trương Tiểu Kiềm thật quá thần cmm sâu! Cái thứ trâu bò đến thế mà hắn cũng biết?!

- Long đại sư. – Nhược Hiền quả thực suýt khóc to: - Anh giúp chúng tôi cầu sư thúc của anh một chút đi, nhờ hắn dẫn chúng ta được không? Cứ như vậy thì nơi nào còn chỗ sinh tồn cho chúng ta nữa...

- Đúng đấy. – Người khác cũng vẻ mặt như khóc tang: - Thứ gì hắn cũng biết! Thậm chí còn nhìn thấy được sương màu! Thế thì về sau chúng ta còn làm cái gì được đây? Chẳng phải đối chết sao?

Người thứ ba nói:

- Long đại sư, ngài xem... Có thể dời bước đi nói chuyện được không? Chúng ta cũng xem như là quen biết lâu ngày...

- Khụ khụ... Chuyện này á... - Bây giờ Long đại sư quả thực là tiêu chuẩn cáo mượn oai hùm. Con hổ Trương Tiểu Kiềm quả thực là mỗi một cọng lông chân cũng vòng óng ả: - Sư thúc của tôi học cứu thiên nhân, học văn cao siêu bất phàm, tôi cũng không dám cam đoan là có thể dẫn các anh được đâu. Thế này đi, chờ đến khi xong việc rồi tôi sẽ hỏi thăm giúp các ông, xem thử xem sư thúc của tôi có thể nể mặt hay không...

Một đám đại sư phong thủy đang nghiên cứu làm cách nào để bá sư ôm đùi, còn Trương Tiểu Kiềm thì lại nhủ mày.

- Sao vậy Trương lão sư? – Tiêu Hồng Nho thấy thế, trong lòng run sợ. Một khối thần vật như vậy, chẳng lẽ không thể sắp đặt được sao?

- Ừm... – Trương Tiểu Kiềm vừa bấm tay vừa lẩm bẩm: - Trung cung... Thượng hạ biến trường... Trung ngoại ti...

Hắn vừa thì thầm vừa quan sát xung quanh, nhanh chóng tìm được vị trí chính giữa, lập tức nở nụ cười:

- Ha ha... Chính là nơi này!

Mọi người nghe vậy ào ào nhìn qua, sau đó lập tức ngăn cả người...

Nơi mà Trương Tiểu Kiềm chỉ vào, chính là nơi khai quật được tảng đá...

Tiêu Hồng Nho: “...”

Tiêu Thần Tâm: “...”

Long đại sư và cả đám đại sư phong thủy ngơ ngác: “...”

Đậu xanh rau má mảy tốn nhiều công sức thế mà cuối cùng lại hoàn toàn không thay đổi vị trí là sao...

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiềm cũng biết nhất định phải giải thích cho rõ, lập tức nói: - Linh vật cỡ này thì nhất định phải trấn giữ ở trung cung. Ví dụ như miếng đất này, ước chừng là một hình thang, hướng về phía mười sáu độ Đông Nam, cách đông tây ước chừng bốn mươi hai mét, bên dưới chín trăm mười sáu mét, lấy tuyến giữa, ước chừng tám trăm sáu mươi tám mét nam bắc, lấy điểm trung ngoại ti, cho nên kết quả tính toán cuối cùng chính là nơi này đây.

Oh... Hóa ra là thế!

Mọi người Trương Tiểu Kiềm nói đạo lý rõ ràng, không có gì là không đủ sức thuyết phục. Tiêu Hồng Nho nói:

- Vậy thì theo ý của Trương lão sư, chúng ta nên sửa sang lại nơi này như thế nào? Phải đào cái ao nước sao?

- Đúng. – Trương Tiểu Kiềm đáp: - Lấy đá Ngũ Thái Bàn Long làm trung tâm, xây một hồ nước nhân tạo. Không cần lớn lắm, nhưng nhất định phải có. Nhất là có thể đề phòng cướp bóc, dầu sao thì có một hồ nước nhân tạo như vậy, có muốn trộm thứ này đi cũng không dễ dàng gì. Thứ hai ấy, từ góc độ phong thủy học mà nói, nước có thể tụ tài, có đá Ngũ Thái Bàn Long trấn giữ trung cung, nước vây xung quanh, là tướng đại cát đại lợi.

- Được! – Lời nói của Trương Tiểu Kiếm quả thực là ăn khớp với ý tưởng của Tiêu Hồng Nho, lập tức vỗ bàn: - Cứ quyết định vậy đi! Ngày mai tôi sẽ gọi tổng thiết kế sư của công ty đến đây xem thử nên thiết kế miếng đất này như thế nào, quy hoạch cẩn thận một phen!

- Được. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Ngày mai tôi cũng đến xem thử. Dẫu sao cũng không phải là ít tiền, nhất là Tâm Tâm muốn xây biệt thự ở đây, dù sao cũng phải quy hoạch một chút.

Tiêu Thần Tâm cười ngọt ngào nói:

- Em biết thầy tốt nhất mà!

Tiêu Hồng Nho: “...”

Hắn nhìn Tiêu Thần Tâm, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm...

Chẳng lẽ ông thầy Trương này thật sự có thể dụ chạy Tâm Tâm nhà mình sao?

Đáng thương tấm lòng cha mẹ thế gian này... Tiêu Hồng Nho còn không biết con gái cưng của hắn vẫn luôn muốn dụ dỗ Trương Tiểu Kiếm, còn Trương Tiểu Kiếm thì liều chết cũng không theo. Nếu như thật sự biết...

Con gái nhà tao quý báu như thế, mày còn dám không theo?!

Người tới đây! Kéo ra ngoài băm cho chó ăn!

- Ai nha... Hôm nay đúng là thu hoạch được không ít. – Tiêu Hồng Nho lắc đầu thật mạnh, cảm thấy tinh thần sáng khoái trong chớp mắt: - Đi đi đi, chúng ta đi mở tiệc ăn mừng thôi! Hôm nay may mà có Trương lão sư. Nhất định phải uống cho đã!

Ăn uống các thứ Trương Tiểu Kiếm không quan trọng lắm. Nhưng mà Tiêu Thần Tâm lại không chịu:

- Ba! Con với thầy tự đi ăn là được rồi, mới không ăn cơm với ông già như ba đâu! Chán lắm, chả có gì trò chuyện được với nhau cả!

Tiêu Hồng Nho: “...”

- Sao con lại làm như vậy?! – Tiêu Hồng Nho điên tiết: - Sao con có thể làm ba đau lòng đến vậy chứ?! Ba vừa mất sáu trăm triệu mua miếng đất cho con, sao con có thể nói đi là đi luôn được?! Tốt xấu cũng phải mời ba ly rượu chứ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Long đại sư và các quần chúng khán giả: “...”

- Hôm nay thầy con mất nhiều công sức như vậy, con muốn ăn một bữa với thầy. – Tiêu Thần Tâm vội chạy qua làm nũng: - Được rồi được rồi! Ba con thương cục cưng nhất! Chờ tối nay về nhà con uống rượu với ba nha!

- Uhm... Được rồi! – Tiêu Hồng Nho vội nói: - Không được gạt ba đâu đấy! Đến đây ngoéo tay với ba nào!

Tiêu Thần Tâm:

- Ngoéo chặt tay một trăm năm không được đổi ý!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Long đại sư và các quần chúng khán giả: “...”

Tổ sư nó chứ, hoài nghi nhân sinh luôn!

Ai dám tin emn tưởng một trong các thành viên hội đồng quản trị Ali Tiêu Hồng Nho lại là một ông bố đáng yêu như vậy chứ!

Không ngờ lại hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào trước mặt con gái luôn...

Lên xe với Tiêu Thần Tâm, Trương Tiểu Kiếm vừa thắt dây oan toàn vừa nói:

- Mình đi ăn ở đâu đây? Không bằng chúng ta đi theo Tiêu tổng cũng được. Xem em không ăn với ông nên ông túi thân kia... Thầy cũng không đành lòng luôn...

- Người trẻ tuổi thì không thể luôn thân cận với mấy ông già được, nếu không thì sẽ có quá nhiều khác biệt! – Tiêu Thần Tâm lại tỏ vẻ đã quen rồi, cười nói: - Chờ tối nay về nhà em lại uống với ông mấy ly là được. Thầy ơi, hôm nay nhìn thấy Ninh tỷ tỷ, cảm giác thế nào?

Ninh Thái Vi?

Trương Tiểu Kiếm vừa nhớ đến cô nàng lợi hại kia, lập tức vỗ ngực:

- Đừng nói nữa, khí thế quá đáng sợ luôn!

- Đương nhiên rồi! – Tiêu Thần Tâm cười duyên: - Ninh tỷ tỷ lợi hại không ở mức bình thường đâu nha! Đó là thần tượng của em đó! Nói đi! Chẳng lẽ thầy không có ý tưởng gì với chị ấy sao?

Trương Tiểu Kiếm quay đầu nhìn cô:

- Em đoán xem?

- Em cảm thấy cũng đúng. – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Xấu như thầy thì sợ là chỉ có bốn tiểu thư mất sắc biết anh tài mới có thể để ý tới được! Đi thôi! Chúng ta đi ăn ở cao ốc Vân Nam đi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Câu này... Minh nên vui vẻ hay bên buồn bực đây?

Hai người đi về phía đông, không bao lâu đã tới dưới lầu Vân Nam cao ốc. Ai biết vừa xuống xe, Trương Tiểu Kiếm thấy đám người vừa vào cửa, lập tức ngăn cản cả người:

- Người kia là... Tô Mai?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Đội bạn như lợn!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nói thật, Trương Tiểu Kiếm nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng lại có thể gặp lại Tô Mai ở đây...

Không phải ý nói là Tô Mai không ăn nổi cơm trong này, mà là hẳn không ngờ rằng ở cái thành phố Thiên Kinh rộng lớn như vậy mà tùy ý đi ăn bữa cơm cũng có thể gặp được người quen...

- Tô Mai tỷ tỷ! – Lần trước Tiêu Thần Tâm đã từng gặp Tô Mai rồi, lần này lại thấy, cô lập tức nhảy nhót chạy qua, ôm chầm lấy cánh tay Tô Mai, cười hi hi: - Hôm nay Tô Mai tỷ tỷ cũng đến đây ăn cơm à?

- Là Tâm Tâm à? – Tô Mai nhìn thấy Tiêu Thần Tâm cũng lập tức vui vẻ: - Em cũng đến đây à?

- Dạ vâng, đến với thầy giáo của bọn em á. – Tiêu Thần Tâm chỉ vào Trương Tiểu Kiếm: - Ông già này còn không chịu đến cơ, lần nào cũng từ chối à -- -- Tô tỷ tỷ, chị đến với bạn của chị à?

Tô Mai chào hỏi Trương Tiểu Kiếm trước, rồi mới cười ha ha nhéo khuôn mặt của Tiêu Thần Tâm:

- Đúng rồi. Không chỉ là bạn bè mà còn là bạn cùng trường nữa, nhất định phải kéo chị tới đây họp mặt, không thể không nể mặt được.

- Ừ, nghe cũng có lí. – Tiêu Thần Tâm gật đầu rồi tùy ý đếm một chút ---- Cộng cả Tô Mai vào, tổng cộng là chín nam sinh, năm nữ sinh.

Quy mô không nhỏ đấy...

Lúc này, một người đi đằng trước cả đám quay đầu nhìn...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Sở Phi!”

- Tiểu Kiếm! – Sở Phi vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức kinh ngạc.

Hắn nhớ đến sự sợ hãi lúc bị đại ma vương Trương Tiểu Kiếm thống trị lúc còn ở nhà Tô Mai!

Cho nên hấn nhảy mất với các bạn xung quanh ---- Thằng này hung tàn lắm đấy, nhất định đừng học tới hấn...

Đáng tiếc, tuy rằng chung quanh hấn đều là sinh viên giỏi giang của Thanh Hoa, nhưng vấn đề là còn không có ăn ý với hấn cho lắm, cả đám nhìn thấy Tiêu Thần Tâm đầu tiên, sau đó việc vui to rồi...

Lập tức kinh ngạc như thấy người trên trời!

Một cô bé xinh đẹp đến vậy, cả năm cũng chưa chắc có thể gặp được một lần đâu! Còn đẹp hơn cả Tô Mai!

Một người trong đó lập tức đi tới, hỏi:

- Tô Mai, cô bé này là... Bạn của cậu à?

Sở Phi lập tức che mặt --- Xong đời...

Đội bạn như lợn!

Tổ sư này chứ cũng đeo chịu suy nghĩ xem, đánh giá một người đàn ông thì phải đánh giá thực lực của hấn và người phụ nữ bên cạnh hấn!

Một thằng có thể dẫn một cô bé xinh đẹp như vậy đến đây ăn cơm, có thể là người đơn giản sao?!

- Đúng rồi. - Tô Mai gật đầu: - Học sinh của đồng nghiệp của tớ đấy. Sao? Đẹp chứ?

- Quá đẹp! - Người kia vội vàng tự giới thiệu: - Chào em. Tên anh là Quách Minh Vũ, là sinh viên năm tư chuyên ngành lịch sử đại học Thanh Hoa. Em gái này... Chỉ sợ là đang còn học cấp 3 nhĩ?

- Đúng rồi. - Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm đáp: - Là anh trai Thanh Hoa à? Giỏi quá!

Ai nha... Lời này êm tai quá... Quách Minh Vũ cười híp hết cả mắt:

- Trùng hợp hôm nay bên bọn anh hơi ít con gái. Nếu như em không ngại thì ngồi chung bàn với tụi anh đi. Dù sao gặp mặt cũng là có duyên, không ngại nhiều đôi nữa.

Thật ra nếu là Trương Tiểu Kiếm thì sẽ từ chối, nhưng vấn đề là Tiêu Thần Tâm đâu có quan tâm cái đó, con nhóc này tuyệt đối là chi sự thiên hạ không loạn thôi...

- Dạ được dạ được! - Tiêu Thần Tâm trực tiếp ngoắc tay gọi Trương Tiểu Kiếm: - Thầy ơi, tối nay bọn mình có cơm ăn rồi!

Quách Minh Vũ: "..."

Thầy... Thầy giáo?

Hắn nhìn Trương Tiểu Kiếm rồi nhìn Tiêu Thần Tâm, thật lâu sau cũng không hiểu rõ: "Quan hệ thế nào vậy trời?"

- Chào anh. - Trương Tiểu Kiếm bước lại đây chào hỏi trước rồi cười nhìn Tô Mai: - Tô Mai, chân em không có việc gì rồi hả? Mấy ngày nay sao rồi? Đi đứng không có vấn đề gì chứ?

- Ừ, không có vấn đề gì. - Tô Mai gật đầu rồi nói: - Nếu bên anh không ngại thì ngồi cùng bàn với tụi em đi. Mấy người bạn cùng trường nhất định phải kéo em tới đây. Vừa vặn em tương đối quen thuộc với bên anh hơn, miễn cho tẻ ngắt.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hắn nhìn Sở Phi đi đằng trước, lại nhìn Tô Mai, cười nói:

- Sao? Cần anh áp sân nữa hả?

- Đương nhiên rồi. - Tô Mai cười mím môi: - Nếu anh không đến thì em thật sợ là tới lúc đó em không thể chen ép bọn họ được đâu. Sao sao? Làm friendzone của em, phải giúp em ngăn chặn cảnh tượng đó chứ?

Ai nha, xưng hô friendzone nghe cũng được đây!

Đề anh gánh vác vụ này cho!

- Yên tâm đi! - Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Em muốn làm sao cứ việc nói với anh! Cam đoan giải quyết hoàn mỹ cho em xem!

Mọi người hàn huyên xong, thế mới đi vào phòng.

Lại nói, đúng là có duyên với nơi này --- Căn phòng này chính là phòng bên cạnh lúc Trương Tiểu Kiếm dẫn đám người Ngụy Đồng tới đây...

Mọi người ngồi vào chỗ nhanh chóng. Quách Minh Vũ hiển nhiên là người chủ trì cuộc tụ hội này. Hắn hoàn toàn không có cảm giác gì đối với Trương Tiểu Kiếm. Dù sao thì một thằng mặt xấu đầu xấu đón như thế chẳng có tí sức cạnh tranh gì cả. Nhưng mà cô bé hôm nay tình cờ gặp được tuyệt đối có thể xem như niềm vui bất ngờ nhé!

Hắn cầm menu xem, vừa nhìn vừa hỏi:

- Mọi người có kiêng ăn cái gì không?

Cả đám lắc đầu. Trương Tiểu Kiếm nhìn chung quanh, thế này...

Đệt! Đã tới đây rồi thì cần gì phải khách khí nữa!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tui kiêng đồ rừng...

Quách Minh Vũ vừa định chọn phần đắt nhất 18888 để thể hiện thực lực của mình một chút, nghe vậy không khỏi buồn bực...

- Lấy một phần 12888 đi. – Quách Minh Vũ hít vào một hơi thật sâu, sau đó chọn một phần sơn trăn hải sản bình thường: - Lên đồ ăn luôn đi. Còn bìa thì cứ ôm sáu thùng lên đây trước cái đã.

- Vâng. – Nhân viên phục vụ gạt đầu rồi rời khỏi phòng.

Nếu đã chọn đồ ăn xong rồi, tiếp theo đơn giản hơn.

Quách Minh Vũ nhìn khắp phòng, cười nói:

- Lại nói, bình thường mỗi người trong chúng ta đều bận rộn, khó được rảnh rỗi tới nay đi ra tụ tập một chút, lại có nhiều người bạn mới như vậy, sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau là chuyện tốt. Thế này nhé, chúng ta tự giới thiệu trước đi. Không có vấn đề gì chứ?

Cuộc liên hoan lần này, nói trắng ra chính là một cuộc họp mặt chấp nối hợp tác các loại... Ở đây không phải Thanh Hoa thì cũng là Bắc Đại, chỉ có hai người Trương Tiểu Kiếm với Tiêu Thần Tâm là không có bằng cấp gì nổi trội thôi.

Cho nên những người khác đều tán đồng gạt đầu:

- Được được. Vậy lão Quách nói trước đi.

- Đúng đúng đúng. Cậu nói trước đi.

- Khụ khụ... Thế thì tôi nói trước nhé! – Quách Minh Vũ đứng lên đầu tiên, mỉm cười nói: - Xin được trình trọng với thiệu với mọi người một chút, tên tôi là Quách Minh Vũ, chuyên ngành lịch sử đại học Thanh Hoa, hiện tại đang dạy học ở hệ lịch sử đại học công thương Thiên Kinh. Đương nhiên, thu nhập của nghề này không được cao lắm, cho nên thời gian rảnh rỗi, tôi thường đọc một số cuốn sách về lĩnh vực lịch sử kiến trúc. Nếu mọi người muốn xây biệt thự cần làm chút sân vườn giả cổ các thứ thì có thể tìm tôi. Cam đoan lấy giá bạn bè thôi!

“Bốp bốp bốp bốp ----!”

Hắn vừa dứt lời, người ở bên dưới đều bắt đầu vỗ tay, không ít người vừa vỗ vừa gọi:

- Được lắm lão Quách! Bây giờ còn làm cả giảng viên đại học cơ đấy! Bình thường rảnh lắm đúng không?

- Thường thôi thường thôi. – Quách Minh Vũ mỉm cười đầy tự tin: - Có khá nhiều thời gian rảnh rỗi, cho nên nhàn chán làm thêm nghề phụ.

- Lão Quách. – Lại có người hỏi: - Bây giờ một tháng ông kiếm được không ít tiền đấy nhỉ?

- Cũng tạm được. Sợ sớ thì một tháng cũng hơn một trăm ngàn. – Quách Minh Vũ mỉm cười hết sức hàm súc: - Bây giờ cũng đang ở trong giai đoạn tích lũy tư bản. Chờ đến khi có được nhiều tư bản trong tay rồi thì tôi sẽ mở công ty tự kinh doanh.

Cả đám đồng thời vỗ tay. Tiêu Thần Tâm cũng gạt đầu liên tục:

- Giỏi ghê giỏi ghê!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: “Lương tâm! Không phải sờ ngực!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nay có Quách Minh Vũ mở đầu, tiếp theo là người thứ hai, một cậu tai đáng cao mà gầy nhom.

- Chào mọi người. Có không ít là bạn cũ, cũng có không ít bạn mới. – Hấn đứng dậy, tự giới thiệu: - Tên tôi là Dương Ngọc Phát, chuyên ngành công trình lượng tử đại học Thanh Hoa, hiện tại làm giám đốc bộ nghiên cứu và phát triển công ty khoa học kỹ thuật công nghiệp nặng Thiên Áo. Bây giờ chủ yếu nghiên cứu về lĩnh vực thông tin vô tuyến ngành đường sắt, có thể miễn cưỡng xem như là nhân viên nghiên cứu khoa học, kiếm chút tiền lương ăn cơm. Ha ha...

Thông tin vô tuyến đường sắt! Nghề này trâu bò đấy! Cao cmn cấp!

Trương Tiểu Kiếm giờ cao ngón cái lên:

- Lợi hại!

Nay đã có hai người rồi, tiếp theo là người thứ ba. Lần này là một cô gái xinh đẹp.

Chiều cao chừng 1m65, mặc một chiếc váy màu trắng sữa, tay cầm ví Chanel, một cô gái rất tinh xảo.

- Tên tôi là Lã Oánh Oánh, học ngành tiếng Trung đại học Thanh Hoa. – Cô nương kia mỉm cười rất ngại ngùng: - Bình thường thích đọc chút tiểu thuyết, ngẫu nhiên viết một vài thứ như tùy bút các loại, xem như là thanh niên văn nghệ đi. Đến nay cũng chỉ xuất bản mấy cuốn sách thôi, tổng lượng tiêu thụ chừng năm trăm ngàn cuốn, coi như tạm được. Gần đây đang nghiên cứu về lĩnh vực tiểu thuyết internet. Nếu có ai trong số mọi người có hứng thú thì có thể tán gẫu với tôi.

Hey yoo, đây là một nữ thanh niên văn nghệ nhá!

Mọi người bình thường sẽ không có sức chống cự với kiểu phụ nữ như vậy, nhất là nam sinh, vỗ đến mức đau hết cả tay, liên tục khen ngợi trầm trồ:

- Hay! Giỏi quá!

- Sách bán được năm trăm ngàn cuốn có thể xem như sách bán chạy chứ nhỉ?

- Đó là đương nhiên rồi! Có hi vọng có thể cải biên thành phim đấy!

- Ai có con đường về phim ảnh có thể giúp mỹ nữ được không?

Dù sao cũng là hội ái hữu Thanh Hoa Thiên Đại, mọi người đến đây tuyệt đối không phải đơn thuần chỉ chém gió mà thôi.

Kỳ thật mục đích chân chính lại càng nghiêng về hướng mở rộng nghiệp vụ thôi.

Ví dụ như Lã Oánh Oánh, nếu như sách xuất bản của cô đã bán được năm trăm ngàn cuốn, vậy thì rất có khả năng được cải biên thành phim truyền hình hay điện ảnh. Một khi trong số những người đang ngồi đây có mối liên quan đến phương diện này, vậy thì có thể xem như là mở rộng nghiệp vụ.

- Thầy. – Tiêu Thần Tâm hỏi nhỏ: - Đại mỹ nữ nha! Thầy có mối nào không? Giới thiệu tí đi! Lỡ như người ta coi trọng thầy thì sao?

Trương Tiểu Kiếm không biểu cảm nhìn cô:

- Trước khi nói chuyện, em có dám sờ lương tâm của mình không hả?

Tiêu Thần Tâm lại đặt thẳng tay lên ngực:

- Là thế này hả thầy?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư nó chứ mày đừng có lái xe như điên thế được không hả?! Được không hả?!

- Lương tâm! – Trương Tiểu Kiếm điên tiết: - Không phải sờ ngực!

- Nhưng mà lương tâm của người ta nằm ở vị trí này mà? – Tiêu Thần Tâm ngâm thơ vô số tội nói: - Không sờ đây thì sờ chỗ nào?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Kiếm ca rất buồn bực! Kiếm ca không muốn nói chuyện!

Tiếp theo là người thứ tư. Lúc này là Sở Phi đứng dậy. Trong số những người ở đây, hắn thuộc loại đẹp trai, nhưng bản về bản lĩnh thì hắn chỉ có thể miễn cưỡng coi như không mất mặt thôi.

- Tên tôi là Sở Phi, tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh đại học Thanh Hoa. Nói thật xấu hổ, hiện tại mới từ chức ở Long Đằng quốc tế, bây giờ xem như là kẻ thất nghiệp. Nếu mọi người có vị trí nào ngon thì hãy nhớ đến tôi một chút nhé! Ha ha...

Sinh viên xuất sắc tốt nghiệp chuyên ngành quản trị kinh doanh Thanh Hoa! Đây chính là ngành hot đấy! Lúc này, có người ngồi dưới trêu đùa:

- Lão Sở đừng có khiêm nhường nữa! Khai thật đi, ông đã lời được bao nhiêu tiền lúc còn bán nhà ở Long Đằng quốc tế? Ít nhất cũng phải có một triệu chứ?

- Đâu được nhiều thế. – Sở Phi trực tiếp tăng bốc Tô Mai một chút: - Tôi thì chỉ coi như là hạng thường thôi, hơn sáu trăm thôi. Đại mỹ nữ Tô Mai của chúng ta mới là quán quân sales chân chính nhé, bây giờ ít nhất cũng hơn triệu rồi, mạnh hơn tôi nhiều.

- WOW! – Cả đám bắt đầu ồn ào: - Tô đại mỹ nữ thật giỏi! Còn chưa tốt nghiệp mà đã kiếm được cả triệu bạc rồi, không thể so được không thể so được nha!

Tô Mai bị cả đám trêu chọc đến mức đỏ mặt, lắc đầu nói:

- Không có khoa trương như vậy đâu. Thực ra thì chỉ xem như là kiếm tiền tức thời thôi, bây giờ hiển nhiên là không còn ổn nữa rồi. Mọi người nói nữa sẽ khiến mình xấu hổ lắm ấy. Hôm nay mình đến đây chủ yếu là để gặp gỡ các đàn anh, đừng có làm khó mình nữa mà.

Thấy bộ dáng kiêu diễm hơn cả hoa tươi của Tô Mai, cả đám sôi lập tức mê hết cả hồn, đồng thời vỗ tay:

- Thế thì đại mỹ nữ Tô Mai cũng là một con người tài ba đấy! Mọi người vỗ tay! Sau này có cơ hội nào ngon phải nghĩ tới người ta nhiều hơn nhé!

Tiếp theo là người khác lại tự giới thiệu.

Cả đám nhanh chóng tự giới thiệu xong, sau đó ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người Trương Tiểu Kiếm.

Đối với Kiếm ca Trương Tiểu Kiếm, Sở Phi tuyệt đối là người sợ nhất trong đám ở đây.

Đậu xanh rau má tuy rằng thắng này cái đeo gì cũng không được, nhưng lại có thể nắm chặt tiết tấu đến bay lên. Nếu không có người chọc tới hắn thì thôi, chỉ sợ trong đám này có đồng đội nào ngu như lợn, có mắt không trông nhất định đôi trêu chọc hắn, vậy cơ bản là xong cả bản đồ ăn luôn...

“Ông trời phù hộ hi vọng đừng có xảy ra chuyện gì!” Sở Phi cầu nguyện liên tục: “Nhất định đừng có đồng đội như lợn xuất hiện! Nhất định nhất định!”

Trong vẻ mặt sợ hãi của Sở Phi, Trương Tiểu Kiếm chậm rãi đứng dậy.

- Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm, tốt nghiệp đại học... Nhất định là kém xa Thanh Hoa với Thiên Đại. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Cũng là nhân viên sales bất động sản của Long Đằng quốc tế, lúc trước là đồng nghiệp của Sở Phi với Tô Mai. Hiện tại là giáo viên, dẫn theo một lớp. Tóm lại thì tạm tạm thôi. Miễn cưỡng đủ ăn cơm thôi.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đồng thời gật đầu.

Uhm, xem ra trên bàn này chỉ có hắn là hơi kém chút. Nhưng không sao cả, vốn chẳng quen biết gì, không cùng trong giới, dù sao cũng chẳng có ai thật sự để ý đến hắn. Các nam sinh ở đây chỉ quan tâm tới Tiêu Thần Tâm mà thôi...

Dẫu sao thì cũng rất khó mới có thể gặp được một cô bé xinh đẹp đến vậy...

- Thầy. – Tiêu Thần Tâm chọc chọc Trương Tiểu Kiếm: - Thầy làm gì mà kín tiếng quá vậy? Sao thầy không nói những thân phận khác?

- Nói gì? – Trương Tiểu Kiếm bĩu môi: - Nói thầy là đại ca xã hội đen? Hay là nói thầy xem phong thủy? Không bằng nói thầy là bậc thầy Thái Cực?

Tiêu Thần Tâm: “...”

- Cũng đúng... – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Lại nói thầy cũng chỉ có hai thân phận này có thể nói ra được thôi. Mấy cái khác hiển nhiên là sẽ không có ai tin tưởng cả...

Trương Tiểu Kiếm giới thiệu xong, dù sao mọi người cũng chẳng thêm quan tâm đến hắn, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tiêu Thần Tâm. Quách Minh Vũ cười nói:

- Em gái ơi, em cũng giới thiệu chút đi. Mọi người còn chưa biết tên em là gì đâu. Giới thiệu xong, có gì bọn anh cũng có thể giúp đỡ một chút.

- Dạ vâng. – Tiểu Thần Tâm uyển chuyển đứng dậy: - Tên em là Tiểu Thần Tâm, hiện tại học lớp 11, là học sinh của Trương lão sư. Sở thích của em là ca hát nhảy múa, ngẫu nhiên cũng luyện Thái Cực các loại... Còn thành tích học tập thì tạm tạm thôi. Ước mơ của em là thi đậu Thanh Hoa!

Hey yoo, cô bé này sáng sủa, khiến người ta yêu thích nhé!

Mặt xinh đẹp!

Còn thích ca hát nhảy múa!

Cả đám sói lập tức xanh mặt, đuổi hết cả cổ, nói:

- Tâm Tâm nè, em có bạn trai chưa?

- Có chứ! – Tiểu Thần Tâm cười tủm tỉm liếc Trương Tiểu Kiếm: - Bạn trai của em chính là thầy Trương Tiểu Kiếm đó!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con nhóc xấu xa chỉ ngại thiên hạ không loạn nhà mày! Xem hôm nay anh không đánh nát mông mày luôn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Trò thử thách... chém gió?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tiểu Thần Tâm vừa dứt lời, cả căn phòng chợt yên tĩnh trong chốc lát, sau đó nổ tung trong nháy mắt!

- Trời ơi! Tao không nghe nhầm chứ?

- Bây giờ học sinh cấp 3 đều dạn dĩ thế sao?!

- Tên Trương Tiểu Kiếm này thoải nhin bình thường chẳng có gì đặc biệt thậm chí là hơi xấu, thế mà cũng lừa được cô bé xinh đẹp như vậy?!

- Trời đất! Làm giáo viên có tương lai đến thế sao?

Ánh mắt hình súng máy của cả đám sói nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm. Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì bây giờ Trương Tiểu Kiếm tuyệt đối đã bị bắt chết mười phút rồi!

Nếu còn ác hơn nữa thì là đại bác nhé...

Trong nháy mắt, mọi người lập tức dán nhãn hiệu “giáo viên cảm thù, lừa gạt con gái ngây thơ, ông chú quái dị sử dụng những thủ đoạn dâm tiện” lên người Trương Tiểu Kiếm!

Lần đầu tiên, mọi người đều đồng thời nghĩ một câu “Tao chưa bao giờ gặp được thằng nào vô sỉ đến vậy!”

Nhưng ngoại trừ cái đó, Sở Phi lại rất vui vẻ!

Lần này rốt cục bắt được một đối thủ cạnh tranh rồi!

Đã có chấu rồi thì đơn giản hơn!

Còn Tô Mai thì lại có ý tưởng khác. Bây giờ cô càng ngày càng cảm giác Trương Tiểu Kiếm không đơn giản. Nhìn Tiểu Thần Tâm, bất kể là thần thái, diện mạo hay là dáng người đều là đứng đầu, nhưng lại coi trọng Trương Tiểu Kiếm, có nghĩa Trương Tiểu Kiếm vẫn có chút bản lĩnh!

Tại sao mình vẫn không phát hiện được điều đó? Tại sao?

Tại sao mình lại vẫn xem hấn như friendzone?

Nếu tiến sâu hơn một bước thì chẳng phải là càng tốt hay sao?

- Tâm Tâm nè. – Lúc này, Quách Minh Vũ lên tiếng, hần nhìn Tiêu Thần Tâm bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: - Con gái con đưa sao lại tìm bạn trai sớm vậy? Ít ra phải trải đời nhiều hơn mới được! Bởi vì đối với một cô gái mà nói, việc tìm được một người bạn trai đáng tin cậy là rất quan trọng, nhất thiết không thể sơ sài được!

- Đúng đấy. – Một người khác tên là Vương Bằng gật đầu tỏ vẻ tán đồng: - Cũng không thể sơ sài như vậy được. Đúng rồi, Tâm Tâm, không phải là em nói muốn thi vào Thanh Hoa sao? Hay là bình thường anh rút thời gian giúp em học phụ đạo? Anh cảm thấy anh có thể làm được đó. Dẫu sao thì đại học Thanh Hoa cũng không khó thi đâu vào đâu. Anh tốn công một chút thì sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.

- Đúng đúng đúng. Chúng ta không thể sơ sài được!

- Đúng rồi. Năm nay em mới mười tám mà, còn cả tuổi thanh xuân đang chờ, sao có thể tìm bạn trai sớm vậy được?

Cả đám bảy mồm tám lưỡi, Sở Phi đau khổ che mặt...

Bọn đồng đội như lợn nhà chúng mày!

Hôm nay Kiếm ca đã tuyên bố là muốn khiếm tốn rồi, ai biết chỉ bằng một mình Tiêu Thần Tâm đã khiến tụi mày làm vậy rồi!

Bọn mày cũng không chịu suy nghĩ mà xem, người ta đã thừa nhận công khai rồi, tụi mày còn giãy giụa làm gì nữa? Nếu thật sự chọc giận đại ma vương Kiếm ca thì tụi mày biết ngay, đậu xanh rau má còn dẻo có chỗ mà khóc ấy chứ đừng nói!

- Được rồi, mọi người dừng lại thôi. – Nghĩ đến đây, Sở Phi vội giảng hòa: - Dù sao cũng là sự lựa chọn của người ta rồi, chúng ta đừng lăm miệng nữa. Tới tới tới... Uống rượu trước uống rượu trước!

Sở Phi có lòng tốt, nhưng Quách Minh Vũ lại không cảm thấy thế!

Trong mắt hần, Trương Tiểu Kiếm chẳng qua chỉ một thằng sales con con cộng thêm một ông thầy giáo cấp III mà thôi, có thể làm được gì chưa?

Cho nên hần lập tức nói:

- Bọn này cũng là vì tốt cho Tâm Tâm thôi mà. Nhưng mà nói, rốt thì Trương lão sư làm cách nào mà lại lừa được cô em gái xinh đẹp vậy? Tôi vẫn cảm thấy thật là quá khó tin luôn ấy.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Khá khen cho một chữ "lừa"!

Tổ sư nó chứ bố mày còn chưa biết tại sao bố mày lại bị con nhỏ yêu nghiệt Tiêu Thần Tâm này lừa vào tay ấy!

Méo hiểu sao lại biến thành bạn trai của nó!

Vấn đề là lượng hàm kim trong này rốt cục là 0 hay là 100 thì còn chưa biết được đâu!

- Này á... – Trương Tiểu Kiếm xoa cằm rồi nói: - Tôi cũng không biết nữa...

Lúc này, Tiêu Thần Tâm lên tiếng, cô nhóc trề môi:

- Không phải là anh lừa em đâu. Thật là ra người ta theo đuổi anh á. Nhưng mà khúc gỗ này lại nhất quyết không chịu thừa nhận em là bạn gái của ông! Người ta đau lòng quá trời luôn...

"Điểm số khiếp sợ +38! +29! +42..."

Một chuỗi điểm số khiếp sợ dâng lên ào ào!

Cả đám nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như là đang nhìn quái vật!

Một thằng giáo viên cấp III xấu đầu xấu đón như rứa mà lại có thể làm cho một cô bé xinh đẹp đáng yêu đến vậy chủ động theo đuổi?!

Chẳng lẽ bố mày đang sống trong thế giới cổ tích Andersen?

- Không... Không thể nào! – Quách Minh Vũ tròn mắt há mồm: - Tâm Tâm, hần thật sự tốt như lời em nói sao? Còn có chuyện em chủ động theo đuổi mà hần không đồng ý?

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm bĩu môi, đôi mi xinh xắn nhún lại, vẻ mặt không vui: - Mỗi ngày người ta đều chủ động dụ dỗ mà hần vẫn không chịu đồng ý theo người ta gì cả. Hại người ta cho rằng là người ta không có sức hấp dẫn nào luôn ấy... Híc híc híc... Tức quá trời!

“Điểm số khiếp sợ +38! +29! +42...”

Lại là một vòng điểm số khiếp sợ dâng trào nha...

Cả đám đều đực mặt ra... Tao đã không còn hiểu nổi thế giới này nữa rồi!

Trong lòng mọi người chỉ còn một ý tưởng ---- Bây giờ trai xấu đất hàng đến thế rồi sao?!

Thật ra thì cũng không trách được bọn họ, bởi vì nhìn bề ngoài, ưu thế của Trương Tiểu Kiếm có lẽ chỉ còn có điểm này thôi...

Tô Mai hiểu kỳ nhìn Tiêu Thần Tâm, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm, cũng không hiểu nổi.

Tuy rằng cô đích xác cảm thấy Trương Tiểu Kiếm cũng không tệ lắm, nhưng cùng lắm cũng chỉ ở mức đó thôi, so với “vĩ đại” thì vẫn chênh lệch rất lớn.

Nhưng mà Tiêu Thần Tâm lại chủ động như vậy sao?

Cô không tin rằng một cô bé thông minh như Tiêu Thần Tâm sẽ mê trai --- Cho dù là mê trai thì cũng phải thích người nào đẹp trai như Sở Phi ấy...

Trong này có mờ ám!

Nhất định là có mờ ám!

- Ha ha ha ha ha... Chúng ta đừng bàn chuyện này nữa ha. — Quách Minh Vũ thấy không thể khuyên bảo được nữa, lập tức thay đổi chiến lược. Lúc này, thức ăn đã được bung lên hết rồi, hắn lập tức cầm ly rượu lên nói: - Tới tới tới, chúng ta làm một ly cái đã rồi hăng nói! Hôm nay mọi người đều ở đây, uống rượu trước uống rượu trước, lát nữa chúng ta chơi một trò chơi để làm sôi động không khí ha. Mọi người cảm thấy thế nào?

Sở Phi nghe vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm ---- May mắn may mắn, thằng này còn không có ngu tới mức không thuốc cứu chữa, không tiếp tục công kích Trương Tiểu Kiếm nữa...

Nếu không thì chỉ bằng khả năng khống chế tiết tấu của Kiếm ca ấy, cả bàn cộng lại cũng chẳng đủ cho người ta quánh...

Bây giờ, nỗi sợ hãi Trương Tiểu Kiếm đã ăn sâu vào linh hồn Sở Phi rồi...

- Đứng đứng đứng! Tới tới tới, chúng ta uống rượu trước cái đã!

Cả đám bắt đầu cạn ly. Đương nhiên, Tiêu Thần Tâm lái xe, hơn nữa còn nhỏ tuổi nên không uống.

Có chén rượu vào bụng, không khí sôi động hơn rất nhiều.

Lướt qua ném thử các loại thức ăn, mọi người chỉ tùy ý ăn chút để tạm lót dạ, rồi bắt đầu giai đoạn chơi trò chơi.

- Mọi người bình tĩnh cái đã. Tôi đề nghị trước nhé. — Quách Minh Vũ vỗ tay, cười nói: - Nếu chỉ uống rượu không như vậy thì hơi nhàm chán. Thế này, chúng ta chơi trò chơi đi!

Mọi người hoan hô:

- Được được! Chơi trò gì?

Tiêu Thần Tâm hỏi:

- Đếm số hả?

- Đếm số chẳng có gì thú vị cả. — Quách Minh Vũ cười đáp: - Ở đây không phải Thanh Hoa thì cũng là Thiên Đại, nếu chơi đếm số thì bọn anh có thể đếm tới chục ngàn mà chẳng cần uống ly nào, không thú vị. Trò mà anh nói thì thú vị hơn, tên là “Chém gió hay thử thách”, rất là vui!

Hắn vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm lập tức quỳ xuống!

Thử thách... chém gió?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Bảo tao chém gió tao sợ là không ứng phó được ấy...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chém gió hay thử thách!

Vừa nghe thấy cái tên này, mọi người lập tức hưng phấn!

- Chém gió hay thử thách? Trò chơi này nhất định là rất thú vị! – Dương Ngọc Phát hưng phấn nói: - Lão Quách nhanh nói xem trò này chơi thế nào? Tôi thích chơi mấy trò như vậy lắm!

- Quy tắc của trò chơi này rất đơn giản. – Quách Minh Vũ mỉm cười giải thích cho mọi người: - Đầu tiên ấy, từng người thay phiên nhau, đến lượt ai thì người đó đều phải chém gió một câu, nhất định phải là chém gió đấy, nói thật mà bị phát hiện thì sẽ bị phạt ba ly rượu. Chờ chém xong, người khác sẽ bắt đầu tìm cách vạch trần hắn. Nếu không thể vạch trần được, vậy thì những người khác đều phải uống rượu. Nếu bị vạch trần, vậy thì người chơi phải uống rượu!

- Ừm... Khái niệm nghe có vẻ mơ hồ đấy. – Sở Phi ngẫm nghĩ rồi nói: - Lão Quách, anh làm ví dụ trước cho mọi người nghe thử xem? Chúng ta chơi mấy ván là hiểu nên làm thế nào ấy mà.

Hắn nói thế cũng là sự thật, dẫu sao thì người ở đây đều là những sinh viên xuất sắc của Thanh Hoa Thiên Đại, không có ai là kém thông minh cả, chơi trò chơi đều đơn giản như đang giỡn thôi.

- Thầy, đây là sở trường của thầy mà! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi nói: - Thầy biết chém đến thế cơ mà...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bây giờ anh mày có thể rút lui được không?

Chơi trò này thì anh mày tuyệt đối sẽ uống tới chết luôn á!

- Tới tới tới! Tôi làm mẫu cho mọi người nhé! – Quách Minh Vũ đứng lên, hắng giọng rồi nói: - Tôi bắt đầu đây. Thật ra vừa rồi là tôi khiêm tốn đấy. Thực tế, bây giờ tôi đang là trưởng khoa lịch sử đại học công thương Thiên Kinh.

Bây giờ hắn đang là trưởng khoa lịch sử đại học công thương Thiên Kinh! Rốt cục thì câu chém gió này là thật hay giả?

- Nhanh nhanh nhanh! Nghĩ cách đi! – Tô Mai hỏi bạn gái bên cạnh: - Hắn còn trẻ tuổi vậy mà đã là trưởng khoa rồi á? Không thể nào chứ?

- Theo lý thuyết thì năm mươi năm mươi. – Cô nương kia tên là Hồ Thu Viện, chuyên ngành toán học Thanh Hoa, cô tính toán một lúc rồi lắc đầu: - Không có sơ hở rõ ràng, không tìm được chứng cứ vạch trần hắn. Xem ra phải uống rượu rồi.

Quy tắc của trò chơi này chính là nếu không ai có thể vạch trần câu chém gió được thì toàn thể đều phải uống rượu.

Hai mươi giây trôi qua, Quách Minh Vũ nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Không ai vạch trần được tôi thì mọi người đều phải uống rượu đấy nhé...

Không ngờ hắn vừa dứt lời, chợt có một người hét lớn:

- Ha ha ha! Tìm được rồi!

Người kia nói rồi đứng dậy:

- Trưởng khoa lịch sử đại học công thương Thiên Kinh tên là Vương Minh Đạt. Quách Minh Vũ ông là phó khoa trưởng! Ha ha ha! Uống rượu uống rượu! Thử hỏi ông có phục hay không?

- Hey ya! Được đấy La Văn! – Quách Minh Vũ tròn mắt há mồm: - Thế mà ông cũng biết được à?

- Nói thế không phải vô nghĩa sao? – Người tên là La Văn kia cười nói: - Nhanh uống rượu uống rượu đi!

- Được được được! Tôi uống!

Quách Minh Vũ vừa uống rượu xong, tiếp theo chính là Dương Ngọc Phát.

Thằng này đứng dậy, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ừm... Tôi tùy ý nói thôi ha. Trong tổ công trình của bọn tôi ấy, cái kỹ thuật thông tin lượng tử khá là lợi hại hiện nay ấy, là do tôi nghiên cứu ra đấy.

Ah! Thế thì quá cao cấp rồi!

Mọi người tao nhìn mày nhìn tao, đều yên lặng nghiên cứu xem thử điểm sơ hở của câu chém gió này.

Tiêu Thần Tâm hỏi nhỏ:

- Thầy cảm thấy đây là chém gió sao?

- Hẳn là sự thật, nhưng có phải là do hấn nghiên cứu hay không thì cũng không rõ ràng cho lắm. – Trương Tiểu Kiếm lại quan sát Dương Ngọc Phát cẩn thận, chợt cười nói: - Chẳng này là dùng sự thật để chém gió á! Lần này muốn phát hiện sơ hở đúng là không dễ chút nào.

- Há? – Tiêu Thần Tâm không khỏi kinh ngạc, vội hỏi: - Sao thầy biết?

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Đừng quên thầy em chính là đại sư phong thủy đấy, xem tướng các loại chính là nghề của thầy! Tướng mạo của người này thuộc loại người thành thật trời sinh. Loại người này sẽ không dễ dàng nói dối. Hơn nữa, khi đã nói dối thì ánh mắt sẽ lắc lư không dám đối mặt với người khác. Nhưng mà em xem, bây giờ ánh mắt của hấn lại rất tự tin, điều này chứng tỏ lời hấn nói chính là sự thật, he he...

- WOW! – Tiêu Thần Tâm nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như là đang nhìn idol: - Thầy ơi thầy, thế thầy nói xem tướng mạo của em thuộc loại nào?

- Em há? – Trương Tiểu Kiếm quan sát kỹ lưỡng: - Tướng mạo của em, nếu là đàn ông thì thuộc loại tiêu chuẩn âm nhu chết yếu, nhưng là phụ nữ thì lại trái ngược, thuộc về loại người hào phóng lại giỏi việc gia đình, cả đời xuôi gió xuôi nước, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy đàn!

Tiêu Thần Tâm:

- WOW!!!

Ai mà chẳng thích nghe lời hay đúng không?

Tiêu Thần Tâm nghe vậy sướng muốn chết, ngồi một chỗ không biết nên dùng tư thế nào mới được...

Lúc này, trò chơi chém gió hay thử thách còn đang tiến hành. Trương Tiểu Kiếm biết Dương Ngọc Phát là đang nói thật, nhưng vấn đề là hấn nói không thể xem như chứng cứ được, cho nên chỉ có thể ngồi đó giương mắt nhìn.

- Có! – Một người xoắn xuýt thật lâu, chợt hét lớn một tiếng: - Được lắm lão Dương! Không ngờ ông lại nói thật! Nhanh nhanh nhanh! Mọi người nhìn nè!

Hấn nói rồi đưa di động ra cho mọi người xem:

- Tôi vừa cố ý tra xét thử xem, tổ công tác kia thật sự đã nghiên cứu ra thứ đó. Mọi người xem ghế đầu thợ công trình nè, chính là lão Dương đó!

- Đâu đâu? – Cả đám tranh nhau cái di động: - Tui xem thử tui xem thử! Trời đúng kìa! Lão Dương giỏi nè! Ha ha! Lợi hại!

Dương Ngọc Phát không khỏi buồn bực:

- Thế mà cũng bị phát hiện, còn phải uống ba ly...

Cả đám ồn ào:

- Ha ha ha... Chơi thì phải chịu! Uống đi! Uống đi!

Hấn ngửa cổ, trực tiếp uống cạn!

Tiếp theo là Lã Oánh Oánh. Cô cười tủm tỉm đứng dậy:

- Đến tôi rồi à? Ừm... Thế thì tôi tùy ý chém thôi. Sổ sách của quyển sách tiếp theo của tôi đã được phê duyệt rồi, tập đầu tiên sẽ in một trăm ngàn cuốn nhé!

Cô chém kiểu này rất là có tính linh hoạt. Có trời mới biết là thật hay cả. Cả đám không khỏi mù tịt, vì thế đều phải uống rượu.

Điểm thú vị của trò chơi này chính là bất kể thật hay giả, đều có thể khiến mọi người có ấn tượng rằng mình rất trâu bò rất cao cấp. Điểm quan trọng là không thể chém gió quá ảo. Điều này vừa vận trùng hợp với câu nói lúc trước của hệ thống, chém gió phải có cụ thể, hơn nữa phải nằm trong phạm vi mà mọi người có thể tiếp thụ được.

Những người khác chỉ chém ít cho vui thôi, còn Trương Tiểu Kiếm lại buồn bực triệt để...

Đậu xanh rau má chơi kiểu gì đây?

Trò chơi này hoàn toàn trái ngược với hệ thống của anh mày mà!

Hệ thống thì có thể thực hiện đều sẽ thành hiện thực, cũng có nghĩa là chém ít thì đều là sự thật.

Chém lớn quá thì không thể thực hiện được, nhưng làm thế sẽ bị vạch cmn trần ngay lập tức mất!

Vẫn là phải uống rượu!

Bây giờ chỉ khác ở chỗ uống một ly hay là uống ba ly thôi!

- Này... – Trương Tiểu Kiếm rất là khó xử nói: - Tôi có thể không chơi trò này được không? Một người thành thật như tôi thì bảo tôi chém gió tôi sợ là không ứng phó được ấy...

Trương Tiểu Kiếm thật lòng không muốn tham gia, tham gia thì hiển nhiên chỉ có con đường thập tử vô sinh mà thôi!

Người khác thì cùng lắm chỉ uống một hai ly, còn hắn thì xác cmn định phải uống mỗi một lần rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: “Chào các chị dâu!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm không muốn tham gia trò chơi này, Sở Phi nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Ai nha nếu Tiểu Kiếm đã không muốn chơi thì khỏi chơi cũng được. Dù sao thì tí nữa còn phải đưa Tâm Tâm về nhà, đừng có uống nhiều quá đấy.

Sở Phi có lòng tốt, nhưng vấn đề là hắn có đồng đội như lợn...

- Sao không chơi được! – Quách Minh Vũ lập tức không chịu: - Chẳng qua chỉ là trò chơi thôi mà! Chém gió thì có ảnh hưởng gì đâu! Cả đời có ai là không chém gió chứ? Cùng lắm thì uống chén rượu thôi! Tới tới tới cùng chơi cùng chơi!

Người khác cũng ồn ào:

- Đúng đấy đúng đấy! Cùng chơi cùng chơi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Đây là muốn chuốc rượu chết tao!

- Tâm Tâm – Trương Tiểu Kiếm hỏi nhỏ: - Lỡ thầy uống quá chén thì sao?

- Không sao cả! – Tiêu Thần Tâm cười tùm tùm nói nhỏ: - Nhà em rộng lắm!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hình như anh mày không có thói quen say rượu rồi nổi điên nh?

Quá chén thì cùng lắm là ngù... Bà mẹ nó liều mạng! Giấy rách phải giữ lấy lề! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Gió thổi hiu hiu nước sông Dịch lạnh ghê, trăng sẽ một đi không trở về. Không phải là uống rượu sao?

Chơi!

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm háng giọng một phát rồi nói: - Ừm... Thế thì tôi tùy ý chém gió cái đi. Thật ra thì mọi người đừng nhìn tôi vô hại thế này thôi, thật ra thì tôi còn có một thân phận khác, là một...

Nói tới đây, hắn còn cố ý giơ ngón trỏ lên:

- Đại ca xã hội đen! Dưới quyền của anh có mấy chục anh em cơ!

Đại ca xã hội đen!

Mọi người nghe vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Người này... vậy mà lại là đại ca xã hội đen?!

Tổ sư nó chứ nhất định là đang nói đùa chắc luôn! Còn cần bị bọn này vạch mặt nữa sao? Đồ ngốc cũng biết nhất định là đang chém gió!

- Đại ca xã hội đen? Tôi thấy không giống chút nào. – Quách Minh Vũ cười ha ha: - Tôi cảm thấy nếu anh quen biết mấy người giang hồ thì còn có thể, nhưng hiển nhiên là vụ đại ca xã hội đen là đang chém gió rồi! Anh là giáo viên! Giáo viên mà! Nếu như anh là đại ca xã hội đen thì tôi chính là thành viên hội đồng quản trị Ali nhé!

Tiêu Thần Tâm: "..."

Ông là thành viên hội đồng quản trị Ali? Sao tui không biết?!

Lúc này, những người khác cũng cười ----

- Đúng đấy. Trương lão sư anh chém gió không có trình độ gì cả. Vừa nghe đã biết là giả rồi!

- Chứ còn gì nữa! Xem ra Trương lão sư không có kinh nghiệm gì cả nhì. Bình thường chẳng mấy khi chém gió đúng không? Trọng điểm của chém gió là không thể quá khoa trương. Còn câu kia thì vừa nghe đã biết là giả rồi. Nhanh nhanh nhanh! Nhanh uống rượu đi!

- Đúng đúng đúng! Uống đi uống đi! Rõ ràng là chém gió bị bọn tui vạch trần rồi nhá! Nhanh uống đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bà mẹ nó, tui mày cho rằng tao muốn à?

Trải qua quá trình huấn luyện của hệ thống, đẳng cấp chém gió của tao đã là đại sư rồi nhá!

Nhưng không có cách nào khác, cái quy tắc chết tiệt của chúng mày khiến tao đeo có chỗ mà phát huy bản lĩnh gì cả...

Thôi, chỉ có một ly rượu thôi mà, tốt hơn là uống ba ly...

Trương Tiểu Kiếm bung ly rượu lên chuẩn bị uống, sau đó hắn đã triệt để buồn bực.

Ừm... Hắn biết ngay mà, cái hệ thống lảm chuyện này nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy....

“Àm!”

Cửa lớn chợt truyền tới một tiếng vang lên, một tráng hán đầu trọc cao gần hai mét ợ hơi rượu bước tới, vừa đi vừa nói:

- Thăng Đồng Tử chết tiệt! Kiếm ca không ở đây mày cũng không chịu nói chán rượu giúp tao...

Hai người liếc nhìn nhau:

- Đi nhầm phòng hả? Vừa thấy đã biết là đại ca giang hồ rồi!

Trương Tiểu Kiếm lại che mặt: "..."

Đầu trọc: "..."

Tổ sư nó chứ! Đây không phải là Đầu Đình ca sao?! Sao hôm nay lại thấy thằng này ở đây?!

Lâm Từ Kiện Đầu Đình ca cũng ngờ ngác!

Người này nhìn rất quen mắt nhì! Sao lại giống Trương Tiểu Kiếm vậy?!

Không thể nào không thể nào, đầu đến mức trùng hợp như vậy được...

Hắn lắc đầu thật mạnh, rồi lại quan sát Trương Tiểu Kiếm cẩn thận...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +36 đến từ Lâm Từ Kiện!”

Trải qua giây phút ngơ ngác ngẩn ngui, Lâm Từ Kiện chợt hét lên một tiếng kinh động trời đất:

- Ngụy Đồng! Dương Từ! Nhanh lại đây xem tao nhìn thấy gì này! Kiếm ca! Là Kiếm ca đó!

Lại nói, khách sạn này cách âm rất tốt, nhưng không chịu nổi tiếng hét như bò rống của Lâm Từ Kiện nhá!

Lập tức nghe thấy một tiếng bùm bốp ầm ầm vang lên ở phòng bên cạnh!

Sau đó, có chừng hai mươi thằng xông vào. Không chỉ là đám Lâm Từ Kiện Ngụy Đồng, cả đế nhũ Đào Phiến cũng dẫn theo đám đàn em bị Trương Tiểu Kiếm giật điện đến mức hoại nghị nhân sinh cũng có mặt!

Hiển nhiên là sau khi Hắc Y bang bị lật đổ, bọn họ đều chạy tới đây đầu hàng!

“Điểm số khiếp sợ +39! +46! +28! +37...”

Một chuỗi điểm số khiếp sợ dâng trào!

Ngụy Đồng tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm... Kiếm ca!

Rồi lại nhìn Tiêu Thần Tâm...

Ể? Không đúng! Đây không phải là người lần trước!

Lâm Từ Kiện nói nhỏ:

- Đồng Từ, làm sao bây giờ? Thoạt nhìn có không ít cô nương trên bàn ấy, bọn mình phải kêu kiểu gì đây?

Ngụy Đồng không hổ là người nhanh trí, lập tức ánh mắt sáng rực:

- Còn kêu kiểu gì nữa! Đương nhiên là có bao nhiêu gọi bấy nhiêu thôi!

Sau đó, đám người Quách Minh Vũ Sở Phi lập tức nhìn thấy hơn hai mươi thằng côn đồ giang hồ chợt đứng nghiêm, đồng loạt cúi chào Trương Tiểu Kiếm:

- Chào lão đại!

“Lạch cạch” một phát, chiếc đĩa trong tay Quách Minh Vũ rớt xuống đất...

“Điểm số khiếp sợ +69! +58! +67! +46...”

Cả đám Quách Minh Vũ đều sững sờ. Chẳng lẽ thằng này thật sự là đại ca xã hội đen?!

Hơn nữa thoạt nhìn vẫn cực kỳ có uy tín!

Sau đó, bọn họ lại càng buồn bực hơn...

Chỉ thấy cả bọn Đầu Đình ca Lâm Từ Kiện lại đồng loạt xoay người, hướng vào các nữ sinh ở đây, sau đó lại đồng loạt cúi chào:

- Chào các chị dâu!

“Điểm số khiếp sợ +79! +56! +87! +86...”

ĐM ông giời ấy chứ “chào các chị dâu”!

Nhìn bộ dáng của bọn này chẳng lẽ chỉ cần là giống cái bọn nó đều gọi là “chị dâu”?

Trong lúc nhất thời, các cô nương nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác. Tên Trương Tiểu Kiếm thoạt nhìn bộ dạng “phong cách” mà lại có bản lĩnh đến vậy sao?!

Một đám côn đồ đều gọi hần là lão đại!

Tiêu Thần Tâm quả thực muốn cười điên luôn ---- Thầy giáo của chúng ta có bản lĩnh như vậy đấy!

- Được rồi được rồi. – Trương Tiểu Kiếm cũng rất buồn bực: - Tôi chỉ ở bên cạnh uống rượu với mấy người bạn mà thôi, các cậu ồn ào thế làm gì? Lỡ làm người ta sợ hãi thì sao? Cho dù người ta không sợ, nhưng hù dọa hoa cỏ các loại cũng không được...

Lâm Từ Kiện tươi cười a dua xoa tay:

- Lão đại, anh xem nhiều ngày nay anh vẫn chưa lộ mặt lần nào, không có người dẫn các anh em, cho nên các anh em đều có chút lạc hướng...

- Lạc hướng cái búa ấy! – Trương Tiểu Kiêm hừ hừ: - Mày không phải có cái phòng game sao? Đổi thành công ty làm việc, cứ đặt tên là Thịnh Thế Hoàng Triều, rảnh rồi thì giúp người ta đòi nợ hay làm bảo vệ các loại. Sao lại không có việc gì?

Hả? Ý kiến hay!

Không hổ là lão đại, trâu bò quá! Một câu đánh thức người trong mộng!

Ngụy Đồng sung sướng nói:

- Được rồi, lão đại cứ uống tiếp đi, bọn em ở bên cạnh á, có chuyện gì thì cứ gọi bọn em là được! Gọi lúc nào cũng được!

Sau đó, trước khi đi còn đồng loạt nói với đám người Quách Minh Vũ:

- Chúc mọi người mọi chuyện thuận lợi nghĩ gì được đấy! Các anh em, đi!

Trong chớp mắt đã phần sạch.

Mọi người trong phòng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Đây là đòi mạng chứ chả đùa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trải qua phút giây im lặng ngắn ngủi, cả phòng lập tức nổ tung!

- Đâu mà anh đúng là đại ca xã hội đen cơ! Có máu mặt gì!

- Lợi hại lợi hại!

- Tôi chợt cảm thấy thật vinh hạnh, chúng ta lại có may mắn được ngồi cùng bàn uống rượu với đại ca xã hội đen. Cầu bảo kê!

Cả đám bàn tán xôn xao, còn Sở Phi thì che mặt.

Tao biết ngay mà! Có thằng Trương Tiểu Kiêm này thì nó sẽ nắm tiết tấu tới bay lên luôn! Bọn đồng đội như lợn tụi này rốt cục có ánh mắt hay không hả?

Thằng cha này là thằng đáng ghét nhất trong cả đám này đấy tụi này rốt cục có biết không hả?!

Hai lần trước ở nhà Tô Mai, bắt đầu là coi thường hắn ai ngờ sau này lại bị ngự trị các kiểu, quả thực là muốn tìm chỗ để chen miệng vào cũng khó có luôn! Tại sao lúc này mày lại cứ muốn chơi trò gì mà chém gió rồi thử thách thế hả?!

Chơi thì thôi, mày còn nhất định đòi kéo hắn chơi!

Bây giờ đã biết chưa? Thằng này quả thực là đại ma vương tái thế nhá!

Sở Phi biết rõ các sự tích anh hùng của Trương Tiểu Kiêm, nhưng quan trọng Quách Minh Vũ không biết gì cả, trong suy nghĩ của hắn, Trương Tiểu Kiêm cũng chỉ là trùng hợp thôi, chém gió được mỗi cái đó. Dù sao thì thoát nhìn đại ca xã hội đen rất là trâu bò nhưng thực ra cũng chẳng liên quan gì tới mình. Cho nên hắn lập tức cười nói:

- Không ngờ Kiêm ca lại có mặt mũi như vậy. Nhưng chúng ta đã sớm nói rồi nhé, mặt mũi thì mặt mũi, nhưng rượu thì vẫn phải uống! Cho dù là bố Mã Văn đến đây cũng không được! Dám chơi thì phải dám chịu! Ba ly rượu ba ly rượu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Roi lệ đầy mặt!

Tụi mày nói xem tụi mày nhảy vào căn tay làm gì?

Vốn chỉ có một chén thôi, giờ biến thành ba chén...

Trương Tiểu Kiếm uống ba ly rượu xong, tiếp theo là tới Tiêu Thần Tâm. Trương Tiểu Kiếm vội nói:

- Tâm Tâm thì khỏi chén đi. Con bé không uống rượu...

- Không được! Nhất định phải chén! – Quách Minh Vũ lớn tiếng phản đối: - Cô bé chén xong thì không cần uống, có thể tìm người thay thế! Ở đây có nhiều anh chị như vậy mà, chẳng lẽ còn không uống thay một ly rượu được sao?

Mọi người đồng thanh phụ họa ----

- Đúng đấy đúng đấy! Một ly rượu thôi mà, không thành vấn đề đâu!

- Chẳng lẽ là Kiếm ca không uống nổi nữa sao? Mới có mấy ly rượu thôi mà! Chuyện nhỏ chuyện nhỏ!

- Tới tới tới! Tâm Tâm chén gió nhất định là rất đặc biệt! Anh còn rất hiếu kỳ một cô em xinh đẹp như vậy có thể chén gió thế nào đấy!

Cả đám người làm ầm ĩ, Tiêu Thần Tâm cười hi hi đứng dậy, liếc nhìn mọi người rồi nói:

- Ủm... Thế thì em cũng chén một tí nhé. Em quen bác Mã Vân, em còn quen bác Ninh Hàn Lâm, em cũng quen luôn cả bác Mã Hóa Đằng nữa! Hi hi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má con nhóc mày lại lừa tao!

Mày chén đi chứ! Tại sao lại nói thật hả?!

Nhưng lần này hiển nhiên là hắn suy nghĩ nhiều quá. Bởi vì trong mắt những người khác, lời nói của Tiêu Thần Tâm chỉ là chén gió thuần khiết thôi!

- Ha ha... Tâm Tâm chén gió bị bọn anh phát hiện nhé! – Cả đám cùng ồ ào, Quách Minh Vũ nói lớn: - Em nói mấy người đó anh cũng quen đấy! Chẳng qua bọn họ không quen anh mà thôi! Mọi người nói đúng không?

- Đúng đúng đúng! Em nói ba người đó bọn anh cũng đều quen, chẳng qua là họ không quen bọn anh!

- Ai nha, Tâm Tâm uống rượu uống rượu đi!

- Không đúng, mày chẳng để ý gì cả, Tâm Tâm là học sinh cấp III không thể uống rượu. Ai uống thay Tâm Tâm đây? Tâm Tâm chọn một người đi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chời má! Mày còn tưởng rằng con bé này chén gió thật hả?!

Người ta quen thật đấy nhá!

Ông ba của nó chính là thành viên hội đồng quản trị Ali nhá!

Hôm nay vừa mua một miếng đất trị giá trăm triệu làm đồ cưới cho nó đấy mày biết không?

Những trong lòng suy nghĩ như vậy, lại không thể nói ra khỏi miệng được ---- chênh lệch 2 ly rượu chứ đùa đùa...

Cả đám thò dài cổ chờ Tiêu Thần Tâm điểm danh. Nhưng không nằm ngoài dự kiến của Trương Tiểu Kiếm, Tiêu Thần Tâm trực tiếp lựa chọn hắn...

- Đương nhiên là thầy uống thay em rồi! – Tiêu Thần Tâm mỉm cười ngọt ngào, rồi rót rượu cho Trương Tiểu Kiếm: - Thầy cô lên!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Có cái con mắt nhà mày ấy!

Uống kiểu này thì hôm nay kiểu gì cũng phải lên cây luôn rồi!

- Được rồi, tôi uống ly rượu này nhé. – Trương Tiểu Kiếm vội cầm ly rượu lên uống cạn ---- Lỡ chậm một phát sẽ có biến cố xảy ra! Uống trước cái đã, tới người tiếp theo rồi tính!

Đang sau Tiêu Thần Tâm là một cô nương tên Dương Lệ. Cô học chuyên ngành công trình sinh vật đại học Thanh Hoa. Cô đứng dậy, nhìn cả phòng, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ừm... Bình thường ấy, tôi thích nhất là giải phẫu học nè. Giải phẫu những con vật nhỏ nè, hay là những con vật lớn... Đó đều là những việc mà tôi thích nhất. Đương nhiên, tôi vẫn thích nhất là giải phẫu cơ thể người. Không phải tôi chém đầu, nếu tôi đâm ai bốn năm chục nhát thì cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu nhé!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quách Minh Vũ: "..."

Quần chúng vây xem sợ muốn dağı ra quần: "..."

Mẹ ơi con sợ! Con muốn về nhà!

Cả đám sơn gai ốc. Câu chém gió này quá có hàm lượng kỹ thuật! Đậu xanh rau má ai dám phản đối chứ?!

Phản đối thì mày làm cho người ta thử xem hả?!

Đâm mày bốn năm chục nhát cũng sẽ không nguy hiểm tới sinh mệnh nhé! Nói không chừng cũng chỉ xem như là bị thương nhẹ thôi!

Đây là đòi mạng chứ chả đùa!

- Đây... – Quách Minh Vũ chây mò hôi như thóc, nhìn mọi người xung quanh: - Mọi người có cách nào để vạch trần cô ấy không?

Mọi người đồng thời lắc đầu:

- Không có!

Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi chơi trò chơi đến nay, mọi người đều đồng lòng đến vậy...

- Tới tới tới! Uống rượu uống rượu! – Lần thứ hai mọi người đồng lòng là uống rượu nhanh chóng. Đến lượt người tiếp theo rồi hăng nói!

Trương Tiểu Kiếm bung ly rượu lên: "..."

Đậu xanh rau má thắng nào chịu nổi chứ?!

Đến lượt mình thì nói không chừng lại phải uống ba ly!

Không đến lượt mình thì theo lượt còn phải uống nữa. Cứ kiểu này thì ít nhất cũng phải nhét hai bình rượu vào bụng!

Nếu như chơi tiếp thì nhất định phải nằm thẳng căng rồi...

Cả đám người uống cạn ly, rồi tiếp theo là Tô Mai.

- Em chẳng có gì để chém cả. – Tô Mai đứng dậy, dù sao cũng chỉ là trò chơi thôi mà, đừng để ý thắng thua, cứ chém trước đã rồi tính. Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: - Em học chuyên ngành quản lý nhân lực và tài nguyên đó, mấy ngày trước em bị trật chân, có rất nhiều người tới thăm em. Trùng hợp trong đó có một người bạn làm việc trong tập đoàn Ali, định mời em tới công ty con của họ làm tổng giám đốc nhân lực và tài nguyên. Ha ha...

Ah, câu chém gió này rất hay!

Không quan tâm là thật hay giả, ít nhất vừa nghe lập tức cảm thấy rất cao cấp nhé. Tập đoàn Ali, mời cô đi làm tổng giám đốc nhân lực và tài nguyên ở công ty con, đây là một vị trí rất tốt!

Lương tháng hẳn là cũng phải trăm ngàn!

- Tâm Tâm – Trương Tiểu Kiếm hỏi nhỏ: - Có chuyện này thật à?

- Đương nhiên! – Tiêu Thần Tâm gật đầu nhẹ nhàng: - Em có nghe ba em từng nói đến chuyện này, xác thực là mời một sinh viên Thiên Đại, là nữ sinh, tuổi cũng không lớn, không ngờ lại là chị Tô Mai ý. Ha ha...

Trương Tiểu Kiếm:

- Thế thì em còn không mau vạch trần cô ấy đi!

Tiêu Thần Tâm:

- Thầy ngốc sao? Nếu em vạch trần chị ấy thì chẳng phải là lỗi thân phận của em sao? Chị ấy phải uống ba ly, thầy chẳng phải cũng bù thêm hai ly nữa?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ah? Con nhóc này thật đúng là lăm chiêu ---- Nói cách khác, nếu không vạch trần cô ấy thì mình phải uống một ly, còn vạch trần thì uống hai ly...

Nói tới nói lui, chính là hôm nay anh mày vẫn phải uống rượu chứ gì...

Lúc này, Quách Minh Vũ vỗ tay đầu tiên, nói lớn:

- Giỏi giỏi! Câu chém gió này rất sâu sắc! Anh lại chẳng thể tìm được sơ hở nào cả! Ai nha, Tô đại mỹ nữ quả không hổ danh sinh viên xuất sắc, một câu chém gió thôi mà cũng đủ để khiến bọn này cảm thấy không bằng. Tới tới tới! Uống rượu uống rượu!

Cả đám lại bắt đầu uống một ly.

Mấy người tiếp theo có người chém gió bị vạch trần nên phải tự uống, cũng có người không bị vạch trần nên mọi người đều phải uống. Trong chớp mắt, đã lại đến lượt Trương Tiểu Kiếm...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Kiếm ca, chém gió có hiểu không? Chém gió ấy!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm quả thực là buồn cmm bức nhá!

Lần đầu tiên phát hiện chém gió cũng là việc cực nhọc đấy!

Không dễ ăn rồi... Vì không uống ba ly, Trương Tiểu Kiếm quyết định ---- Chém ra tận biển!

- Lại đến tôi rồi... - Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã bất chấp tất cả, cho dù bị vạch trần, cùng lắm thì uống ba ly thôi: - Bình thường anh rảnh rồi không có việc gì thì luyện Thái Cực, ngẫu nhiên cũng có tham gia một vài trận đấu linh tinh, bây giờ có thể xem như là người đứng đầu giới Thái Cực trong nước. Thật ra thì không chỉ Thái Cực, phải nói là người đứng đầu võ thuật quốc gia! Người trâu bò nhất trong giới võ thuật quốc gia chính là tôi đây!

Woa ha ha ha ha ha ha!

Lần này đã chém gió được chưa? Dù sao thì bất kể nói cái gì, chỉ cần có người hơi không ủng hộ tao một tí là tao sẽ nhận phạt ngay nhá!

Uống rượu ấy, một ly ấy, vẫn là được nhóc!

Nhưng Trương Tiểu Kiếm lập tức hiểu được ngay, hôm nay là tuyệt đối không thể không uống tới chết luôn rồi đây!

Lại là thằng đồng đội lộn Quách Minh Vũ!

- Mọi người dừng vội! - Quách Minh Vũ giơ hai tay lên, nói lớn: - Tôi nhất định có thể vạch trần câu chém gió này của hần! Bởi vì anh rể của tôi chính là người đánh nhau giỏi nhất cả nước Từ Đại Đông!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu xanh rau má sao mày không lên trời ở luôn đi! Hà?! Sao mày không lên trời luôn đi?!

Anh mày chuẩn bị lâu như vậy, tại sao mày lại cứ phải nhắc tới cái thằng Từ Đại Đông kia?

Lần sau gặp lại bố mày nhất định phải đánh chết hần!

Quách Minh Vũ lấy di động ra bắt đầu gọi, vừa gọi vừa vui sướng:

- Gì? Anh rở bây giờ đang ở cao ốc Vân Nam luôn hả? Tốt quá anh mau tới chỗ em đi... Đứng đứng đứng, có thằng bảo nó là người đứng đầu võ thuật quốc gia á! Dạ, vâng vâng, ai nha anh rở đến đây mà cũng không chịu nói cho em biết một tiếng. Lâu lắm anh em mình không nhậu... OK! Tới nhanh tới nhanh!

Buồng điện thoại, Quách Minh Vũ đặc ý nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Ha ha, Trương lão sư, lần trước anh nói anh là đại ca xã hội đen, tôi không quen thuộc lắm, lần này cam đoan sẽ khiến anh thua tâm phục khẩu phục! Anh rở tôi sẽ đến ngay đây!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bố bóp chết mày đây mày tin không hả?!

Đang suy nghĩ, chốt cửa phòng bị đẩy ra, Từ Đại Đông bước vào nghênh ngang, vừa đi vừa nói:

- Ha ha... Tiểu Vũ hôm nay cậu cũng đến đây ăn cơm à? Ai nha tại anh không biết ấy chứ, nếu không thì sao có thể không dẫn theo cậu được?

Từ Đại Đông vừa tiến vào, cả đám lập tức đứng dậy nghênh đón.

Trương Tiểu Kiếm ngồi tại chỗ, vẻ mặt bất đắc dĩ ---- Anh mày nên đứng dậy hay là vẫn ngồi đây...

- Anh rở! – Quách Minh Vũ cười ha ha nghênh đón: - Bọn em đang chơi trò chơi ấy mà. Có người bạn nói hần là người đứng đầu giới võ thuật quốc gia, em tính nếu là thật thì anh nhất định sẽ biết hần.

- Đừng nói nữa! – Từ Đại Đông thờ dãi: - Lần trước anh gặp phải một cao nhân, võ công quả thực là xuất chúng bất phàm, dùng một loại võ công nghe bảo là Phong Long Thần Chương...

Sau đó hần thấy Trương Tiểu Kiếm...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +88 đến từ Từ Đại Đông!"

- Trương... Trương đại sư! – Từ Đại Đông suýt nữa sợ đến mức té ngồi dưới đất: - Sao... Sao ngài lại ở đây?!

Quách Minh Vũ: "..."

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng: "..."

"Điểm số khiếp sợ..."

Đây là ý gì vậy? Từ Đại Đông được xưng là "chuyên nghiệp đá quán" đấy, vậy mà hần cũng quen biết Trương Tiểu Kiếm sao?

- Ai nha, xin được trân trọng giới thiệu với mọi người! – Về mặt Từ Đại Đông trình trọng hết sức, bắt đầu giới thiệu cho mọi người: - Đây chính là Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm, hiện tại chính là người đứng đầu giới võ thuật quốc gia! Ít nhất tôi nhất định không phải là đối thủ của hần! Trong khoảng thời gian này, tôi có gặp gỡ một vài người bạn trong giang hồ, bây giờ ai cũng biết mấy ngày trước, Thái Cực Tôn thị xuất hiện một nhân viên vệ sinh quét lá bằng Thái Cực! Quả thực chính là nhân vật đẳng cấp như nhà sư quét lá! Khai thông nguyên khí trong thiên địa. Mọi người có biết cái gì là nguyên khí thiên địa không? Nội lực của Trương đại sư phải gọi là xuất thần nhập hóa!

Quách Minh Vũ: "..."

Quần chúng vây xem còn không rõ chân tướng: "..."

Đậu xanh rau má còn chơi cái búa!

Cả đám đều há to miệng. Tên Trương Tiểu Kiếm này che dấu sâu vậy sao?!

- Từ Đại Đông. – Trương Tiểu Kiếm thờ dãi bất đắc dĩ: - Anh nói anh không dưỡng bệnh ở nhà đi, chạy lung tung làm gì đấy? Anh nhìn anh mà xem, vừa xuất hiện tôi đã phải uống ba ly rượu rồi...

- Hả? Ba ly rượu? Chuyện gì vậy? – Từ Đại Đông nghe vậy không khỏi sùng sốt: - Nói thử xem rốt cục mấy người đang chơi trò gì vậy?

- Chém gió hay thử thách. – Trương Tiểu Kiếm ủ rũ: - Chính là mọi người chém gió một câu, bị phát hiện thì uống một ly, nếu không bị phát hiện thì tất cả mọi người phải uống một ly, nếu câu đó không phải là chém gió thì phải tự uống ba ly...

Từ Đại Đông: "..."

Đậu má! Tao còn định giới thiệu ngon lành để kéo độ hào cảm cơ! Lần này lại phản tác dụng à?!

- À, hóa ra là thế. – Từ Đại Đông lập tức xấu hổ đỏ mặt, vội nói: - Thật ra thì Trương đại sư không phải... không phải là...

Hắn phát hiện ở trong trường hợp này thì nói cái gì cũng không thích hợp....

Thằng khốn khiếp chơi xỏ anh rể nhà mày! Chờ trở về xem tao xử mày như thế nào!

- Thôi, Trương đại sư, để tôi giúp ngài uống rượu đi... - Từ Đại Đông buồn bực hết sức, nhưng không có cách nào khác, làm hỏng chuyện thì phải chịu trách nhiệm...

Hắn cầm ly rượu lên uống ba ly liên tục. Rồi về mặt sùng bái nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Trương đại sư ngài yên tâm, cam đoan sẽ không khiến ngài khó xử. Lại nói khi nào ngài rảnh? Có thể xem giúp tôi được không? Gần đây tôi vẫn cảm thấy khớp xương không được thoải mái cho lắm...

- Được thôi. – Nể tình hắn thể hiện cũng không tệ, Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật nhẹ: - Có rảnh tôi xem giúp anh.

- Thế thì được. – Từ Đại Đông đáp lời, quay đầu đi luôn: - Mọi người cứ uống tiếp đi, tôi đi bận việc cái đã. Bên kia còn có chuyện...

Nhanh phần thôi! Không phần đi còn ở đây làm gì?!

Thằng em vợ chơi xỏ anh rể kia! Hãy đợi đấy!

Quách Minh Vũ: "..."

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng: "..."

Mọi người nhìn về phía cửa, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm...

- Đây là trò chơi chém gió hay thù ghét! – Quách Minh Vũ điên hét cả tiết: - Không phải là nói thật hay thù ghét! Kiếm ca, chém gió anh có hiểu không? Chém gió ấy! Nhất định phải chém! Không cần nói thật!

Trương Tiểu Kiếm cũng rất bất đắc dĩ:

- Ai bảo anh nhất định phải gọi người tới làm chi? Không thì tôi chỉ cần uống một ly chẳng phải là xong rồi sao?

Quách Minh Vũ: "..."

Cái đệt! Chỉ trách bỏ mày thói miệng! Sau này mày nói gì bọn này cũng đều xem như mày đang chém gió, tuyệt đối không tìm người nữa, được rồi chứ?!

Cả đám trở về chỗ ngồi, tiếp tục uống rượu.

Lúc này đến lượt Tiêu Thần Tâm:

- Ủm... Em lại chém một phát nữa đi. Hôm nay ba em mới mua một miếng đất cho em làm đồ cưới á! Ở bên Hương Sơn kia kia. Em định xây một căn biệt thự cho mình và thầy giáo!

Mua một miếng đất làm đồ cưới?

Còn ở chỗ Hương Sơn?

Còn cần phải nói nữa sao?! Câu chém gió này quá mức rồi!

Sao mày không lên trời luôn đi?

Lần thứ ba cả đám lại đồng lòng đến vậy:

- Tới tới tới, uống rượu đi! Ai nha chúng ta không thể vạch trần được gì cả nhì...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Tụi mày không có tiết tháo như vậy thật sự ờn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: “Bố... Bố Mã!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đối với những người này mà nói, cho dù Trương Tiểu Kiếm hay Tiêu Thần Tâm nói bọn họ chính là đại gia, tỉ phú các loại, mọi người cũng phải uống rượu ---- Không có cách nào khác. Có trời mới biết hai đứa này nói câu nào là thật câu nào là giả!

Cho nên bất kể bọn họ nói gì, tất cả mọi người đều xem như không phát hiện, đó mới là sự lựa chọn sáng suốt!

Bây giờ, Tô Mai càng nhìn Trương Tiểu Kiếm lại càng không hiểu.

Điểm trâu bò nhất của trò chơi chém gió hay thử thách này chính là, một khi mọi người cho rằng không thể phát hiện câu chém gió đó được, thì sẽ hình thành tiềm thức “hắn đang nói thật”.

Cho nên nếu không có Trương Tiểu Kiếm và Tiêu Thần Tâm, thì mọi người ở đây thật lòng là có thể thể hiện một phen.

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn rồi...

- Đến lượt tôi đến lượt tôi! – Sở Phi đứng dậy, đầu tiên là liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm...

Mẹ kiếp, đại ma vương ngồi ở đây nên nhìn kiểu gì cũng cảm thấy đau trym quá...

Thôi, bất chấp, mình chém ít thôi! Hắn lập tức hăng giọng:

- Khụ khụ... Tuy rằng hiện nay tôi xem như là đang ở nhà chờ sắp xếp công việc, nhưng hiện tại đã có mấy công ty ngỏ lời với tôi rồi. Dẫu sao thì tôi cũng học quản trị kinh doanh mà. Đến nay đã có mấy công ty khá tốt, mức lương thường cũng rất mê người, tiền lương khởi đầu cũng ít nhất được một trăm ngàn.

Câu này cũng không khác câu của Tô Mai là mấy, tất cả mọi người ở đây đều biết năng lực của Sở Phi, cho nên câu này có thể nói là chém gió, nhưng muốn vạch trần cũng không đơn giản. Quách Minh Vũ lập tức giờ ly rượu lên:

- Câu này chém hay! Tôi không thể vạch trần được!

- Tôi cũng vậy tôi cũng vậy!

- Lão Sở giỏi lắm! Sau này cũng là cao tầng công ty rồi?

- Tới tới tới uống rượu uống rượu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh rau má uống càng nhanh ---- Một thằng đứng dậy là mình phải uống một ly?

Tiếp theo lại càng thú vị hơn...

Bây giờ mọi người cũng không dám chém quá mạnh nữa, miễn cho đến lúc đó lại đụng vào nòng súng của Trương Tiểu Kiếm, cho nên không cần phải nói, lúc này muốn vạch trần không đơn giản chút nào ---- Ngay cả Dương Ngọc Phát cũng rút kinh nghiệm, dẫu sao thì chỉ số thông minh của người ta vẫn ở đó nhé...

Vì thế, một người đứng dậy, cả đám phải uống, một người đứng dậy, cả đám lại uống...

Mặt Trương Tiểu Kiếm đã tái mét!

Đậu má lúc trước thì mình phải uống một mình, bây giờ thì mình phải uống theo đội, ý là làm kiểu gì mình cũng phải uống...

- Lại đến lượt tôi? – Trương Tiểu Kiếm đã bất chấp tất cả. Dù sao bây giờ hắn cũng chẳng để ý xem nên chém câu nào cho hợp lí nữa, đứng dậy nói luôn: - Miếng đất ở Hương Sơn kia ấy, mọi người biết chứ? Miếng đất vừa bán đầu giá sáng nay ấy. Số mấy nhỉ? Đúng, là miếng đất xây nhà ở số 118! Là tôi xem phong thủy đấy! Đương nhiên, thế còn chưa là gì đâu, sau này tôi sẽ tới Nhà Trắng nước Mỹ để giảng phong thủy cho đám người nước ngoài!

Quách Minh Vũ: “...”

Sở Phi: “...”

Quần chúng uống rượu không rõ chân tướng: “...”

Đậu má nó đéo còn cách nào chơi nổi nữa!

Mày chém quá trớn kiểu đó mày bảo tội tao ngó lơ bằng cách nào đây?!

Một miếng đất! Ở Hương Sơn! Dùng để xây nhà số 118! Vụ mua bán mấy tí mà mày nói là do mày xem phong thủy sao?!

Thế còn chưa hết, sau này mày còn muốn đi Nhà Trắng nước Mỹ giảng phong thủy cho người nước ngoài?!

Sao mày còn chưa lên trời ở luôn đi?!

- Câu này hơi... – Quách Minh Vũ vốn nói hơi quá trớn, nhưng lại chợt quẹo một phát: - Chém hay lắm! Ý tưởng kỳ lạ nói có sách mách có chứng! Ai nha tôi không thể vạch trần được, không thể vạch trần được!

Cả đám cũng đồng thời gật đầu phụ họa:

- Đúng đúng đúng, tôi cũng không thể vạch trần được. Phong thủy mà, không phải là ai cũng biết về thứ đó đâu!

- Đúng đấy đúng đấy! Tới tới tới uống rượu thôi!

Cả đám bùng ly rượu lên uống luôn. Trương Tiểu Kiếm và Tiêu Thần Tâm thấy thế, trợn mắt há mồm...

Tiết tháo đâu? Tiết tháo của bọn mày đâu?!

Trương Tiểu Kiếm chém xong rồi tới lượt Tiêu Thần Tâm. Ai biết con nhóc này còn chưa nói gì, tiếng chuông di động lại vang lên.

Thấy em gái xinh đẹp muốn nhận điện thoại, Quách Minh Vũ lập tức “xuyt” một tiếng:

- Nghỉ ngơi giữa trận nghỉ ngơi giữa trận. Đừng quấy rầy người ta nghe điện thoại.

Mọi người đồng thời gật đầu. Cả phòng lập tức yên tĩnh.

Lại nói, dẫu sao thì cũng đều là sinh viên tài năng, đều biết lễ phép cơ bản, ít nhất mạnh hơn bọn lừa 18 X Đán (*) nhiều...

(*) Xuất phát từ sự kiện cảnh sát cứu viện đội phượt thủ 18 người ở núi Hoàng Sơn (2010). Cảnh sát vì cứu các phượt thủ nên có người hi sinh. Nhưng thái độ của người được cứu lại khá là lạnh lùng, dẫn tới xã hội nghị luận. Bởi vì các phượt thủ đa số là sinh viên đại học Phục Đán Trung Quốc (Một trường ĐH khá danh tiếng chỉ sau Thanh Hoa Bắc Đại), cho nên có câu lưu truyền lừa 18 X Đán là ám chỉ “ăn cháo đá bát”. (Trong tiếng TQ phượt thủ là “lữ hữu” ý là bạn con lừa)

- A lô, ba. – Tiêu Thần Tâm bắt đầu nghe điện thoại: - Con đang ăn cơm nè, thú vị lắm, đang chơi trò chơi gì mà chém gió hay thử thách ấy, tối nay con về kể cho ba nghe... Gì? Ba cũng ở đây hả? Ba tới làm gì? Theo dõi cục cưng đúng không? Cục cưng không dzui... Gì?! Ông kiến trúc sư kia nói muốn xây ba trăm căn biệt thự á?! Bảo ông đi chết đi! Con không nghe con không nghe! Ai đòi lại xây nhiều thế...

Cô nói đến đây, đầu dây bên kia rõ ràng là im lặng một chút, sau đó chỉ thấy Tiêu Thần Tâm lắng nghe một lúc, rồi lại nói:

- Đừng đùa! Thầy con đã xem được miếng đất ngon vậy rồi mà ba định xây nó thành khu dân cư luôn hả?! Khắp nơi đều có người?! Con biết không ít tiền... Cùng lắm là sáu trăm triệu thôi mà... Cục cưng mặc kệ! Cục cưng không cần nhiều người vậy đâu! Cục cưng muốn yên tĩnh cơ... Gì? Còn tặng người ta mấy căn á? Thế thì liên quan gì tới con? Ba có tặng hết con cũng chẳng thèm quan tâm đâu... Con không chịu con không chịu... Con không nghe con không nghe... Ai bảo?! Ai bảo?! Đó chính là mồi ả sau này của con với thầy! Ai nói cũng không có tác dụng... Ba bảo người đó tới đây cho con! Dám nói như vậy con bóp chết ông! Hừ!

Bùm một phát cúp điện thoại!

Cả căn phòng im lặng một cách quỷ dị!

Quách Minh Vũ: “...”

Sở Phi: “...”

Quần chúng uống rượu không rõ chân tướng: “...”

Đậu má chuyện gì xảy ra vậy?!

Xây biệt thự? Còn xây ba trăm căn biệt thự?

Còn muốn tặng người khác? Sáu trăm triệu?!

Quá huyền cmn ảo luôn!

Cả đám đều sững cmn sờ!

Đậu xanh rau má... Phương pháp chém gió mới lạ nhĩ? Gọi điện thoại chém gió cho mọi người nghe sao?

Nhưng mà mày chém quá trớn rồi đấy nhá!

Bảo bọn này ngó lơ kiểu gì đây?

- Ai nha Tâm Tâm không hồ là Tâm Tâm – Quách Minh Vũ lập tức bung ly rượu lên: - Phương pháp chém gió thật là quá sáng tạo mới lạ! Tới tới tới mọi người đều uống rượu hết cả đi!

- Đúng đúng đúng. Phương thức này hay đấy! Học tập đi, sau này tôi cũng có thể dùng tới nó! Uống riu rưởng riu!

Cả đám bung ly rượu lên lập tức muốn uống, sau đó thấy cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng, một người đàn ông trung niên rất chi là nho nhã, một người đàn ông mặc đồ vest mồ hôi đầy đầu đi theo sau, cùng nhau bước vào phòng.

Thật ra thì nếu chỉ là hai người bọn họ thì còn không có gì, nhưng quan trọng nhất là người đi theo sau kia.

Lại nói, tuy rằng Tiêu Hồng Nho thua xa ngôi sao với các ông tai to mặt lớn đi đến đâu cũng có người biết mặt, nhưng người đi sau cùng kia thì tuyệt đối không có ai là không biết ông ấy cả!

Vóc dáng không cao lắm, mặc một bộ đồ vest màu xám khéo léo, tươi cười tự tin, dung mạo không thể xem như đẹp mắt, thậm chí có thể nói là ngang ngửa với Trương Tiểu Kiếm, nhưng chính là một người như vậy, lại là khách quen thường xuyên xuất hiện trong những sự kiện long trọng nhất...

Cả phòng yên tĩnh trong thoáng chốc!

Sau đó, cả đám người đồng thời há to miệng:

- Bỏ... Bỏ Mã!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

(*) Bỏ Mã Vân: Mã Vân là người sáng lập đoàn Alibaba, người Việt Nam chúng ta quen ông với cái tên Jack Ma, một trong những người giàu nhất TQ và thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Tiền không phải là vấn đề, mười tỉ cũng không quan trọng

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Những người ở đây cho dù có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ được rằng bỏ Mã Vân lại có thể có mặt ở đây!

Đậu xanh rau má rốt cục thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

IQ của tao có 140 mà vẫn đéo hiểu nổi luôn á!

- Mã... Mã tổng sao ngài lại ở đây? – Cả đám đứng ngơ cmn ngác, chỉ có Quách Minh Vũ, trước kia từng xem Mã Vân diễn thuyết nên ít nhiều cũng có chút sức kháng cự, vội nói: - Mời ngài, mời ngài vào trong ngồi!

- Chào mọi người chào mọi người. – Mã Vân mỉm cười vẫy tay: - Hôm nay tôi theo chủ tịch Tiêu đến đây để nghiên cứu về miếng đất kia. Tôi chỉ xem

như làm nền thôi, nhân vật chính là chỉ tịch Tiêu và cháu gái Tâm Tâm của tôi. Mọi người không cần câu nệ.

Mọi người nhìn bố Mã Văn, rồi lại nhìn Tiêu Thần Tâm...

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Những lời nói của con nhóc này lúc trước không ngờ đều là sự thật!

Con bé thật sự quen Mã Văn! Không nghe thấy Mã Văn đã nói sao? Cháu gái Tâm Tâm của hần...

Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người lập tức khóc rống lên... Bọn họ đều đang chém gió, nhưng người ta đều nói sự thật nhá...

Tiền sư cái thế giới đệt Cương Đan Nhi này!

Thế thì còn uống rượu cái búa! Quyết đoán nghe xem bọn họ muốn nghiên cứu cái gì trước đã!

Cả phòng trở nên yên tĩnh.

- Được rồi. Chu Công anh đến nói đi. – Tiêu Hồng Nho chào hỏi mọi người, rồi nhìn người đàn ông trung niên chảy mồ hôi đầy đầu kia nói: - Miếng đất này là mua cho cục cưng nhà tôi đây. Phương án thiết kế của anh phải được nó đồng ý mới được. Tôi không quản được đâu.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Mọi người lại khóc rống lần nữa... Con bé này mới nói ba nó mua cho nó một miếng đất... ĐKM hóa ra cũng là sự thật luôn!

Đều là sự thật nhá!

Thế mà ban đầu bọn này còn định làm cho con nhóc này kinh ngạc một chút, bây giờ xem ra ở trong mắt người ta, bọn này cùng lắm chỉ là diễn viên quần chúng thôi, thậm chí còn là loại diễn viên quần chúng chuyên diễn xác chết không được lộ mặt luôn ấy...

- Ông nói đi. – Tiêu Thần Tâm khịt mũi: - Dù sao thì tôi cũng không đồng ý đâu!

- Thế... – Chu Công lập tức ngơ ngác. Đậu xanh rau má thế thì còn nói kiểu dẻo gì đây? Thôi kệ mịa nó mình cứ trình bày rõ ràng cho người ta nghe cái đã! Cho nên hần lập tức nói: - Tâm tiểu thư, là thế này. Diện tích của miếng đất tổng cộng là sáu trăm ba mươi ngàn mét vuông, phạm vi của đất có thể xây kiến trúc là trong vòng hai trăm ngàn mét vuông. Dựa theo kế hoạch của tôi ấy, là có thể xây dựng khoảng ba trăm căn biệt thự kề sát nhau, vậy thì diện tích của mỗi căn biệt thự bình quân là sáu trăm năm mươi mét vuông, có thể nói là cách thức tối ưu nhất. Đến lúc đó lại quảng bá tăng giá Ngũ Thái Bàn Long mà chúng ta đào được, mỗi căn biệt thự có thể bán được ít nhất là ba mươi triệu. Cứ như vậy, đầu tư sáu trăm triệu có thể thu về số tài chính là khoảng mười tỉ...

Quách Minh Vũ: “...”

Sở Phi: “...”

Quần chúng uống rượu có mặt ở đây nghe xong đực mặt ra: “...”

Quả nhiên đây không phải là thế giới mà chúng ta quen thuộc rồi!

Người ta há miệng cái là sáu trăm triệu mười tỉ, còn mình thì còn chưa kiếm được một triệu bạc...

Lúc này, bố Mã Văn lại quyết đoán chém thêm một đao:

- Tiền không phải là vấn đề, mười tỉ cũng không quan trọng. Dù sao cũng chỉ là một con số mà thôi... Bây giờ tôi chỉ quan tâm tới tăng giá kia. Nghe nói người anh em này từng nói tăng giá kia rất có linh khí? Có thể dưỡng sinh?

Ừm, đối với bố Mã mà nói, tiền bạc đều là mây trôi, có thể dưỡng sinh trường thọ mới là lẽ phải...

Cả đám lại ngơ ngác một cách triệt để, ĐKM nó...

Nếu ai trong chúng ta dám nói mười tỉ không quan trọng, toẹt đối là đang chém gió! Hơn nữa còn là loại chém gió mặt dày!

Nhưng mà nếu là người khác... Lại hiển nhiên cứ như là chân lí gạo nấu thành cơm ấy...

- Mới không cần! – Tiêu Thần Tâm quả nhiên là có được phong cách siêu cao của dòng tộc Ali, vừa nghe vậy lập tức trề môi: - Người ta muốn xây biệt thự để mai mốt làm phòng kết hôn cơ! Không chịu xây ba trăm căn biệt thự bán lấy tiền đâu!

Chu Công còn đang hấp hối giấy dựa:

- Tâm tiểu thư, đương nhiên tôi sẽ suy xét đến biệt thự của ngài, có thể giữ lại một miếng đất khoảng ba ngàn mét vuông cho riêng ngài, đủ để xây một

căn biệt thự rồi...

- Tôi không chịu tôi không chịu! – Tiêu Thần Tâm lắc đầu như trống bỏi: - Thầy tôi biết xem phong thủy! Để cho thầy quyết định đi! Nếu thầy đồng ý thì tôi cũng chịu!

Quách Minh Vũ: "..."

Sở Phi: "..."

Quần chúng vây xem đã triệt để sững sờ: "..."

Đậu xanh rau má quả thực không còn cách nào để chơi nữa. Hai đứa này đều hung tàn ngang ngửa nhau. Con nhóc thì không coi tiền như tiền, còn cái thằng xấu đầu xấu đốn không thua kém gì bố Mã cũng được nâng cao tầm vóc đến vô hạn...

- Là Trương lão sư Trương Tiểu Kiếm đúng không? – Mã Vân nở nụ cười vô cùng ôn hòa trước tiên, chủ động duỗi tay: - Lại nói chúng ta cũng có thể xem như đồng nghiệp đây. Trước kia tôi cũng từng là giáo viên. Chào cậu chào cậu.

Á đù đệt mĩa...

Có vẻ như mặt mũi của mình... Cũng được đây?

- Chào anh chào anh. – Trương Tiểu Kiếm duỗi tay bắt tay với hắn một chút rồi cười nói: - Thực ra thì tôi cũng có ý tưởng riêng về miếng đất đó, nhưng bởi vì nó chênh lệch quá lớn với lý niệm thiết kế nhà ở thông thường hiện nay, cho nên lúc trước tôi vẫn không tiện nói ra. Nhưng nếu bây giờ Mã tổng ngài và Tiêu tổng đều đích thân đến đây rồi, tôi mà còn không nói nữa thì không đủ nghiêm túc...

- Không sao không sao. – Tiêu Hồng Nho nói: - Mã tổng rất là coi trọng tài hoa về lĩnh vực phong thủy của cậu. Cậu có gì cứ nói đi. Dẫu sao thì miếng đất kia cũng đã nằm trong tay chúng ta rồi, cụ thể làm thế nào đều do chúng ta định đoạt. Chỉ cần không làm trái với quy định bên trên, vậy thì nội bộ chỉ là chuyện nhỏ.

Giờ này bố Mã Vân và cha vợ Tiêu Hồng Nho đều đã phát biểu lập trường, Trương Tiểu Kiếm còn có thể nói gì được nữa đây?

Thế thì bắt đầu thoy...

Tất cả mọi người đều vênh tai nghe, chờ xem Trương Tiểu Kiếm có thể nói ra những gì đặc biệt.

- Ừm, đầu tiên ấy, miếng đất này, không thể xây biệt thự kè sát được. – Trương Tiểu Kiếm há miệng nói câu đầu tiên đã hoàn toàn phủ định cả kế hoạch của Chu Công: - Nếu là nơi khác thì muốn xây kiểu gì cũng được, nhưng chỉ riêng miếng đất này, không được, hơn nữa tuyệt đối không được!

- Thế... – Chu Công lại không có nói đến chuyện kế hoạch có ổn hay không, dẫu sao thì người ta là đại sư mà, nhưng hắn vẫn rất hiếu kỳ tại sao lại không được: - Mong được giải đáp!

- Đầu tiên. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Đá Ngũ Thái Bàn Long chính là mấu chốt của miếng đất đó! Thật ra đó chỉ là một, một điểm mấu chốt khác chính là... Đá Ngũ Thái Bàn Long còn có một cách gọi khác, tên là Ngọc Rồng!

Ngọc Rồng!

Vừa nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Ngọc Rồng á? Tìm được bảy viên ngọc rồng sẽ triệu hồi được Rồng Thần sao?

Biến nguyện vọng của mình thành sự thật?

- Ngọc Rồng... – Bố Mã Vân cũng sững sờ: - Triệu hồi Rồng Thần?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Còn rất có khiếu hài hước nhá...

- Không phải là Ngọc Rồng đó! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Ý của Ngọc Rồng chính là ngay tại mặt chữ luôn ấy. Rồng thích nhất Ngọc Rồng, chính là Ngọc Rồng mà chúng ta thường nhắc đến trong câu "Hai Rồng Đoạt Ngọc" đó! (*)

(*) Nguyên gốc là "Song long hí châu".

- Ố ồ... Cậu nói tiếp đi nói tiếp đi! – Tiêu Hồng Nho gật đầu, bây giờ hắn hết sức tin tưởng vào Trương Tiểu Kiếm: - Ngọc Rồng có điểm nào cần chú ý sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 214: Điểm số khiếp sợ +6! +6! +6... đến từ Mã Vân!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đá Ngũ Thái Bàn Long nhá, Ngọc Rồng nhá, một thứ quan trọng như vậy, nhất định là phải có điểm cần chú ý rồi!

Hôm nay Mã Vân có ý đến đây không phải là nhằm vào nó sao?

Nếu không thì chỉ bằng một vụ mua bán nhỏ sáu trăm triệu mà thôi, chẳng lẽ đáng giá khiến hắn đi máy bay tới đây một chuyến?

Đùa bố à?

- Ngọc Rồng xác thực là cần có chú ý. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu cười nói: - Có Ngọc Rồng thì nhất định cần có rồng canh giữ. Lúc trước tôi đã nói rồi, tảng đá Ngũ Thái Bàn Long kia cực kỳ đặc thù, đặt ở đó có thể khống chế linh khí, nhưng thật ra còn có một điều kiện, chính là phải có rồng thì mới có thể khống chế được đá Ngũ Thái Bàn Long!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6! +6! +6! Đến từ Mã Vân!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha ha ha!

Sướng! Đậu má không ngờ anh mày cũng có ngày chém gió trước mặt bố Mã Vân!

Anh mày có thể chém gió vụ này cả đời!

- Trương lão sư. – Mã Vân ngầm nghĩ rồi nói: - Tôi hiểu cái Ngọc rồng đó, trên đá Ngũ Thái còn có rồng, đúng là tôi đã thấy rồi, cực kỳ cực kỳ đẹp đẽ. Nhưng mà rồng... Phải tìm ở chỗ nào cơ?

- Thật ra cũng đơn giản thôi, tôi phân tích từng chút một cho mọi người nhé. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Khu biệt thự này ấy, tôi nói nó đáng giá sáu trăm triệu cũng có đạo lý cả. Đầu tiên, bố cục nhất định phải rộng rãi. Như lời Chu Công nói, ba trăm căn biệt thự lấp lũng trong rừng cây, nếu ở nơi khác nhất định sẽ rất là đẹp đẽ, nhưng ở đây lại không được, không đủ bố cục. Cho nên biệt thự ở đây cần chất lượng mà không cần số lượng, phải xây dựng những căn biệt thự thành một con rồng uốn mình mới là lẽ phải! Có câu cửa miệng rất hay, rồng không thể không có đầu, cho nên nhất định phải có một tòa nhà trấn giữ! Một tảng đá Ngũ Thái Bàn Long canh giữ trung cung, đằng sau chính là tòa nhà trấn giữ làm đầu rồng, bảo vệ canh chừng đá Ngũ Thái Bàn Long, thế là hoàn mỹ!

Rồng không thể không có đầu, cần một tòa nhà làm trấn giữ!

Chời điu nghe vào tai đã thấy cao cấp hào phóng lại sang trọng!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Cả đám nghe, hít vào một ngụm khí lạnh!

Một tòa nhà trâu bò cỡ đó, vậy thì phải bán bao nhiêu tiền mới đủ?!

Mấy trăm triệu?

- Hay lắm! – Mã Vân lập tức gật đầu: - Lại nói tôi cũng rất có thích văn hóa cổ điển của Thiên triều chúng ta. Tôi có một tòa nhà tư hợp viện ở Hàng Châu. Trương lão sư xem thử có đủ để đổi căn biệt thự đó không?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tòa nhà tư hợp viện ở Hàng Châu!

Còn từng có tin tức trên internet nói về nó rồi, nghe bảo là một tòa biệt viện Giang Nam trị giá ước chừng một tỉ!

Muốn đổi biệt thự đó á?

Đùa bô à? Đương nhiên là không đủ rồi!

- Khụ khụ... Mã tổng ngài đừng vội quá thế. – Trương Tiểu Kiềm háng giọng rồi nói: - Căn biệt thự này á, vấn đề quan trọng không phải là giá cả, mà là ở chỗ chủ nhân của nó, phải có yêu cầu tuyệt đối!

- Oh? Nói tôi nghe thử xem! – Mã Vân lại hiếu kỳ ---- Chẳng lẽ với thân phận của hắn mà còn không thể ở trong đó.

- Chủ nhân của căn biệt thự này, điểm quan trọng không phải là có bao nhiêu tài sản: - Trương Tiểu Kiềm mỉm cười: - Mà là ở chỗ liên quan tới mệnh số và kim mộc thủy hỏa thổ ngày sinh tháng đẻ chủ nhân của nó. Lúc trước chúng ta đã từng nói, rằng không thể không có đầu. Căn biệt thự này chính là đầu rồng của biệt thự cả khu. Tôi nói một câu nịnh hót Mã tổng thế này, ngài có thể xem như là nhân trung chi long đúng không? Nhưng mà ấy, vấn đề mấu chốt lại ở đây, giấu rồng trong rồng là sẽ có vấn đề lớn đấy! Không chỉ không thể kéo dài tuổi thọ, ngược lại sẽ bị giảm thọ nữa cơ!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99!...”

Cả đám đang sau nghe mà phục sát đất!

Miệng thẳng này quá thần cmn sâu! Nịnh hót vừa đúng... Không chỉ không nhường biệt thự mà còn thuận miệng nịnh một phát, nhìn bố Mã Vân vui vẻ kìa, cười đến mức không thể ngậm mồm lại được...

Hắn cộng Trương Tiểu Kiềm, hai khuôn mặt đặt ở một chỗ...

Bà mịa nó đau mắt quá!!!

- Thế... – Thực ra thì Tiêu Hồng Nho cũng có ý muốn tặng căn biệt thự đó cho Mã Vân, hai người đã quen biết nhau bao nhiêu năm rồi mà... Nhưng bây giờ nghe Trương Tiểu Kiềm nói vậy, không khỏi do dự, rồi hắn nhìn cục cưng nhà mình: - Chẳng lẽ chỉ có Tâm Tâm mới được?

- Đúng dzò! – Lúc trước Trương Tiểu Kiềm có xem chứng minh nhân dân của Tiêu Thần Tâm rồi, cộng thêm kỹ năng của hệ thống, lập tức nói: - Năm sinh của Tâm Tâm là năm 2000, trời sinh ngũ hành là kim long, kim sinh thủy là tốt nhất. Ngày sinh của Tâm Tâm lại trùng với tháng mười âm lịch, mệnh thủy, tên rồi thiên cách địa cách cũng đều mệnh thủy, chính là bố cục kim sinh thủy tốt nhất.

“Điểm số khiếp sợ...”

- Thật ra nếu chỉ như vậy thì thôi, nhưng tôi nói con bé có thể ở đó, đương nhiên là còn có nguyên nhân khác nữa. – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười nói: - Kim sinh thủy, thủy sinh mộc. Mọi người đừng quên miếng đất ấy là gì. Núi! Rừng cây tươi tốt trên núi, cho nên nếu có Tâm Tâm trấn giữ ở đó, sẽ bù đắp qua lại cho cây cối trên núi. Mộc lại sinh hỏa, tổng cách của Tâm Tâm là 34, trùng hợp chính là hỏa. Đây chính là trung cung trấn hỏa, chính là bố cục đại cát đại lợi. Hỏa lại sinh thổ, địa cách và nhân cách của Tâm Tâm vừa vặn chính là thổ. Cuối cùng, thổ lại sinh kim. Mọi người xem! Trừ Tâm Tâm, còn có ai phù hợp sống trên miếng đất đó nữa?

“Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Mã Vân!”

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99!...”

Cả đám nghe Trương Tiểu Kiềm nói, mặt đàn thối hết cả ra!

Thằng này há mồm cái là nói có sách sách có chứng, hơn nữa nghe vào tai lại rất chi là có cái đạo lý đấy!

Thậm chí, Tô Mai còn cố ý tra xét baidu một chút. Không khác là mấy, lấy họ tên của Tiêu Thần Tâm để phân tích: Tiêu 蕭 19 nét, mộc. Thần 晨 11 nét, kim. Tâm 心 4 nét, kim. Thiên cách – 20 (thủy), nhân cách – 30 (thủy), địa cách – 15 (thổ), ngoại cách – 5 (thổ), tổng cách – 34 (hỏa).

Thật... Thật đúng là siêu phàm!

- Thầy ơi thầy, em thật sự tốt như lời thầy sao? – Tiêu Thần Tâm nghe Trương Tiểu Kiềm nói, hơi ngượng ngùng: - Nói như vậy, căn biệt thự đó được chuẩn bị cho em sao?

- Đó là đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười: - Đầu tiên, vì Tâm Tâm cho nên mới mua được miếng đất này. Em còn nhớ miếng đất đầu tiên là Từ Tuyệt Hung Địa không? Sau đó em lập tức đổi, nhất định vừa ý miếng đất này. Mà vừa khéo, miếng đất này lại là Từ Linh Phúc Địa. Có nghĩa là gì? Có nghĩa là “Từ trong sâu xa đã có ý trời”. Miếng đất này, tòa nhà trấn giữ trung cung của nó, trừ em không còn ai khác!

Hắn vừa dứt lời, Mã Vân không khỏi thờ dài.

- Haizzz... Lại nói, đúng là tôi sốt ruột quá. – Mã Vân cười nói: - Xem ra đúng như lời Trương lão sư đã nói, từ trong sâu xa đã có ý trời. Vì Tâm Tâm chúng ta mới mua miếng đất đó, lại vì Tâm Tâm mới có đá Ngũ Thái Bàn Long hiện thế, xác thực là có đạo lý. Nhưng lúc này Trương lão sư vừa nói song long không ổn, nhưng Tâm Tâm cũng cảm tình con rồng mà, thế thì phải phá giải bằng cách nào đây?

Hắn nói là phá giải, mà không phải giải thích, tuy rằng chỉ chênh lệch một chữ, nhưng nghe lại có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Ý của phá giải là, đầu tiên tôi thừa nhận anh nói đúng, nhưng ở đây còn có vấn đề chưa hiểu lắm.

Mà giải thích thì là, đầu tiên tôi cho rằng lời anh nói có vấn đề, anh phải giải thích rõ ràng cho tôi ngay.

Lệch một chữ, xác thực có thể phản ánh trí tuệ của một người.

- Vấn đề này, thực ra cũng đơn giản thôi. – Nghe Mã Vân nói, Trương Tiểu Kiếm mỉm cười một cách sâu xa khó hiểu, nhìn khắp cả căn phòng, nói: - Bởi vì Tâm Tâm là con gái thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Chờ đợi thế là sắp làm hàng xóm của Mã Vân rồi kìa!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bởi vì Tâm Tâm là con gái!

Vừa nghe câu này, bố Mã Vân lập tức hiểu được, hắn đã không còn cơ hội nữa!

Xem ra, có đôi khi đồng tiền không phải là vạn năng. Ví dụ như bây giờ, hắn không có cách nào có được căn biệt thự đó nữa...

- Tiếc quá. – Mã Vân lại thở dài, nhưng dù sao cũng người sáng lập tập đoàn Ali, sẽ không dễ nản lòng, lập tức nở nụ cười nói: - Vậy thì còn mong Trương lão sư nói tiếp cho chúng tôi nghe thêm về chuyện tòa nhà trấn giữ này!

- Được thôi, không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, rồi tiếp tục giảng: - Tâm Tâm là con gái, chúng ta có câu châm ngôn nói “Một núi không thể có hai hổ, trừ khi một đực một cái”. Bởi vì Tâm Tâm là con gái cho nên con bé ở trong căn nhà đó sẽ không bị long khí chống cự. Đương nhiên, nếu chỉ là thế thì còn chưa đủ, một lí do khác nữa là vì, diện mạo của Tâm Tâm!

Bởi vì diện mạo của Tiêu Thần Tâm?

Trong thoáng chốc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn theo Tiêu Thần Tâm. Tiêu Thần Tâm kích động hỏi:

- Diện mạo của em tốt lắm hả thầy?

- Đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Còn nhớ lúc trước thầy từng nói gì với em không? Tướng mạo của em, nếu là đàn ông thì là tiêu chuẩn tướng âm nhu chết yếu, là phụ nữ thì hoàn toàn trái ngược, thuộc loại hào phóng giỏi việc nhà, cả đời xuôi gió xuôi nước sống lâu trăm tuổi con cháu đầy đàn. Nói trắng ra, chính là mệnh Phụng Hoàng! Nói cách khác, nếu như em là người đứng tên căn nhà đó, sau khi em sống ở đó, sẽ khiến khí Thanh Long trở dậy mạnh mẽ, rồng phụng cùng kêu, không còn gì tốt hơn thế nữa!

Mệnh Phụng Hoàng!

Ồi giờ oi! Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghe thấy câu này không khỏi hàm mộ muốn chết!

Cô nương vĩ đại đến vậy, tại sao lại coi trọng Trương Tiểu Kiếm chứ?

Tô Mai cũng là kinh sợ các loại --- Có vẻ như cô đã đánh mất mấy trăm triệu rồi!

Có lẽ bây giờ chuyện tốt nhất chính là người bạn friendzone này...

- Haizzz... Chẳng trách... - Mã Vân cảm khái: - Nghe Trương lão sư nói chuyện tôi đã hiểu hết rồi. Vậy thì Trương lão sư xem, tôi không thể sống trong tòa nhà trấn giữ kia, nhưng còn những nơi khác... Tôi có cơ hội không?

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Cả đám nghe lại hít một ngụm khí lạnh lần nữa!

Bố Mã Vân đây!

Không ngờ lại nói chuyện bằng giọng điệu này... ‘Tôi còn có cơ hội sống trong miếng đất đó không’!

Chời đui ai dám tin cơ chứ!

Bằng tài sản của hần, có thể mua một trăm miếng đất giống thế!

Nhưng phải biết rằng, cho dù có mua một ngàn miếng đất thì đã sao? Đá Ngũ Thái Bàn Long và Tiêu Thần Tâm chỉ có một mà thôi!

- Thật ra thì, cho dù hôm nay Mã tổng ngài không đến, miếng đất này cũng sẽ có một vị trí cho ngài. – Trương Tiểu Kiếm cười mím chỉ nhìn Mã Văn: - Lúc trước tôi đã nói rồi, bố cục của miếng đất này phải đủ rộng lớn! Ý là gì? Ý là mỗi một căn biệt thự trong đó đều được sử dụng có mục đích! Không phải là người chọn biệt thự, mà là biệt thự chọn người! Nói xong tòa nhà trấn giữ, tiếp theo chúng ta nên nói đến nên sắp đặt những căn biệt thự khác thế nào.

Mọi người nghe rất cẩn thận, nhất là Chu Công. Hần vốn là thiết kế sư hàng đầu của tập đoàn, lúc trước lời nói của hần chính là lẽ phải, nhưng bây giờ gì... chẳng phải còn ngồi ở đây nghe Trương Tiểu Kiếm giảng bài sao?

Nhưng không thể không nghe được!

Đây là bài giảng của đại sư phong thủy đấy! Chỉ bằng một khóa học này á, lấy mỗi một đoạn ra ngoài bán giá cũng phải từ mấy trăm ngàn trở lên!

- Đúng đúng đúng, ngài nói tiếp. – Chu Công gật đầu liên tục: - Hôm nay tôi cũng học thêm ít kiến thức!

- Khụ khụ... Vậy thì tôi nói tiếp nhé. – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng rồi lại bắt đầu chém gió: - Đã nói xong tòa nhà trấn giữ rồi, tiếp theo chính là Hai Rồng Đoạt Châu. Nếu là đá Ngũ Thái Bàn Long thuộc loại Ngọc Rồng, đằng trước lại có rồng canh giữ, vậy thì tiếp theo đương nhiên chính là thần rồng. Hai Rồng Đoạt Ngọc, chính là hai chân trước của rồng, nhất định phải nằm ở hai phía đông tây của đá Ngũ Thái Bàn Long, đối diện cách xa nhau, mới có thể bảo đảm đá Ngũ Thái Bàn Long sẽ không gặp phải bất cứ sự cố nào.

“Wow ----!”

Mọi người vừa nghe thấy vậy, lập tức ồ lên.

Hai Rồng Đoạt Ngọc cơ? Ý là, bố Mã Văn chính là hộ vệ chân trước của rồng sao?

Vậy thì đúng là chắc sẽ không có sơ hở. Bên trên có nữ Phụng Hoàng Tiêu Thần Tâm trấn giữ, Mã Văn lại chiếm một bên, cho dù là tổng thống nước Mĩ đến thì đá Ngũ Thái Bàn Long vẫn có thể vô cmm tư luôn!

Có thằng ăn trộm nào lại có bản lĩnh cao cường đến mức có thể lấy trộm được tảng đá trước mặt một người trâu bò đến thế?!

Nếu có, thì thế giới này cơ bản đã đủ hết cỡ rồi...

- Còn có cách nói này sao? – Mã Văn nghe vậy, ánh mắt sáng lên: - Vậy thì theo ý của Trương lão sư, tôi nên ở phía đông hay phía tây?

- Ngài đừng vội, chờ tôi tính một chút. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nhìn hừm: - Có mang theo chứng minh nhân dân không?

- Có mang có mang. – Mã Văn lập tức lấy chứng minh nhân dân ra. Trương Tiểu Kiếm liếc nhìn qua ngày sinh, lập tức gật đầu nói: - Anh sinh ra vào năm 1964 âm lịch năm Giáp Thìn, thiên can là Giáp, địa chi là Thìn. Trong ngũ hành, Giáp là mộc, Thìn cầm tinh con rồng, ngũ hành nạp âm đèn Phật cháy, cho nên là mệnh Rồng Cây. Giáp Thìn là lửa đèn dầu, nơi quy tụ của tài hoa, thích nhiều hóa trợ giúp, bù đắp những gì không đủ. Nếu gặp gỡ Mậu Thìn gỗ trong rừng và Mậu Tuất gỗ đồng bằng trợ giúp, sẽ vào quý cách. Sợ nhất gặp phải Nhâm Thìn nước sông dài và Nhâm Tuất nước biển khơi.

Trương Tiểu Kiếm nói xong, bắt đầu giải thích chi tiết cho Mã Văn:

- Cái này có nghĩa là gì? Chính là ngài thuộc mệnh mộc, có hỏa thì mạnh. Chúng ta đã biết, chính giữa là đá Ngũ Thái Bàn Long, chung quanh đá Bàn Long có dòng nước bảo vệ. Mà ở trong phong thủy học, chuẩn mực của nước là chảy từ tây sang đông. Vậy thì vị trí căn nhà của ngài, đương nhiên là ở phía tây dòng nước rồi!

“Hệ thống: Điểm số kiếp sợ +66 đến từ Mã Văn!”

Mã Văn nghe vậy, sững sờ hết cả người!

Quả thực là tính quá chuẩn!

Quan trọng nhất là, đã có tin tức cho biệt thự của mình rồi!

- Hey yaa, tôi hiểu lời Trương lão sư nói! – Mã Văn hưng phấn nói: - Còn nữa không còn nữa không?

- Đương nhiên còn. – Trương Tiểu Kiếm cười từ từ: - Số thiên cách của ngài là 11 (mộc), số nhân cách là 22 (mộc), số địa cách là 13 (hỏa), số tổng cách là 22 (mộc), số ngoại cách là 2 (mộc). Bố cục này vừa ăn khớp với những lời nói lúc trước của tôi, có lửa thì mạnh! Tuyệt đối không thể ngâm

trong nước, bằng không sẽ gặp chuyện không may. Cho nên ngài ở phía tây đá Bàn Long là không thể tốt hơn được nữa!

- Được! – Mã Vân vỗ đùi cái bốp: - Cứ quyết định vậy đi! Đến lúc đó, tôi giao căn nhà của tôi cho Trương lão sư ngài hoàn thành từ A đến Z, không thành vấn đề chứ?

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười đáp: - Dù sao tôi cũng muốn xây nhà với Tâm Tâm, cũng không ngại thêm căn nhà của ngài.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Cả đám người nghe mà đực mặt ra!

Chời... Chời! Trương Tiểu Kiếm đây là sắp trở thành hàng xóm của Mã Vân luôn rồi kìa!

Quá trâu bò! Trấn giữ trung cung, bên trái chính là Mã Vân nhé!

Đồng thời, mọi người càng hiểu kỳ hơn, bên trái là Mã Vân, vậy thì bên phải là ai thì mới có thể đứng ngang hàng với bố Mã Vân được đây?

Dẫu sao thì hai bên trái phải không thể chênh lệch quá lớn đúng không?

Quả nhiên, Mã Vân lại hỏi:

- Vậy thì, Trương lão sư, tôi mạo muội hỏi một câu, tôi ở phía tây là được rồi, còn phía đông... sẽ là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Bố cục này, vừa nghe đã thấy sợ rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Câu hỏi của Mã Vân chính là điều mà mọi người đều muốn biết.

Phía tây đã có Mã Vân rồi, mệnh còn vững chắc như vậy, thế thì bố cục phía tây cũng tuyệt đối không thể kém hơn hẳn quá nhiều. Nếu không thì chẳng lẽ là một tay lớn một tay nhỏ sao? Nói thế...

Mọi người lập tức run rẩy da đầu. Chẳng lẽ là... Người kia?

- Mã tổng, ngài coi nè. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Phía tây là mệnh gặp lửa thì mạnh của ngài, ở giữa là nước, vậy thì phía đông đương nhiên phải là mệnh gặp nước thì mạnh rồi. Theo tính toán của tôi, người phía đông hẳn là sinh ra năm Tân Hợi 1971, Hợi là lợn, cho nên phía đông nên là mệnh kim trư.

Mệnh kim trư!

Vừa nghe thấy thế, Mã Vân lập tức thờ dài, lắc đầu cười nói:

- Trương lão sư thật là đại tài. Biệt thự ở phía đông, xem ra không thể không thuộc về ông bạn đối thủ lâu năm của tôi rồi. Kim trư, kim trư...

Cả đám nghe mà không hiểu sao. Có gì quan trọng trong này à?

Đương nhiên, mọi người đều không phải là ngu ngốc. Không nghe hiểu thì hỏi baidu đi. Không ngờ vừa tra xét thử, lập tức đều hít một ngụm khí lạnh!

Mã Hóa Đăng, sinh năm 1971... Đúng là mệnh kim trư!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Tất cả mọi người hoàn toàn ngơ ngác!

Đậu má đây là bố cục tay trái Mã Vân tay phải Mã Hóa Đăng nhé! Kiếm ca muốn lật trời luôn rồi!

Quả nhiên, Tiêu Thần Tâm cười duyên nói:

- Ah, hình như bác Mã Hóa Đằng là mệnh kim trư á. Tốt quá! Thầy tính thật là chuẩn!

- Tôi ở bên trái, cầm tinh con rồng, Mã Hóa Đằng bên phải, cầm tinh con lợn. – Mã Vân nghe đến đây đã triệt để bội phục: - Long Trư, trùng khớp hài âm với Long Châu (Ngọc Rồng)... Ở giữa lại có tiểu kim long trấn giữ, song long hí châu...

Hắn nói tới đây, chợt cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha ha! Lần này thì đúng là song long hí trư rồi! Tôi đoán đến lúc ông nghe thấy cái này, nhất định là vẻ mặt sẽ rất phấn khích! Ha ha ha ha ha ha...

Hắn cười đến mức không thể dừng lại được.

Bố cục này đúng là rất lớn, nhưng mà cũng đúng là rất buồn cười...

Đám người Quách Minh Vũ Sở Phi sắp khóc luôn rồi...

Đậu xanh rau má vừa nghe thấy bố cục này đã sợ rồi! Đúng là Mã Vân bên trái Mã Hóa Đằng bên phải, còn ai so sánh được nữa?

- Trương lão sư, năm cách của Mã Hóa Đằng cũng không có vấn đề gì chứ? – Mã Vân cười một lúc rồi lại hỏi: - Tuy rằng là đối thủ lâu năm, nhưng tôi không hi vọng hắn sẽ gặp xui xẻo đâu. Tôi nhớ rõ hình như là tên hắn phạm hỏa ấy, có thể bị nước dập tắt không?

- Được nhiên có thể dập tắt rồi. – Trương Tiểu Kiếm lại mỉm cười: - Mã tổng, nói vậy hắn là ngài cũng đã từng tính rồi, nhưng tôi cũng phải nói lại thêm lần nữa. Mã tổng Mã Hóa Đằng thiên cách 11, thuộc mộc, cát. Nhân cách 14 thuộc hỏa, hung. Địa cách 24 thuộc hỏa, cát. Ngọa cách 21 thuộc mộc, cát. Tổng cách 34 thuộc hỏa, hung.

- Đã thấy chưa? – Tư thái của Trương Tiểu Kiếm cứ như là cao nhân chân chính: - Vừa vận thiên cách địa cách trong tên của Tâm Tâm đều là thủy, có thể dập tắt hai loại hung hỏa đấy. Đồng thời, Tâm Tâm sinh vào năm Canh Thìn 2000, là năm Bạch Lạp Kim, cho nên là kim long. Kim long kim trư sinh song thủy, thủy lại sinh mộc, cho nên...

Hắn nhìn Mã Vân, nói rất thần nhiên:

- Mã tổng ngài và Mã Hóa Đằng thuộc loại đối thủ cạnh tranh buôn bán, nhưng sau khi thêm Tâm Tâm vào giữa thì sẽ thay đổi. Không chỉ có thể điều hòa quan hệ, còn có thể xúc tiến lẫn nhau, thật là một bố cục hoàn mỹ.

Mã Vân: "..."

- Đúng! – Mã Vân lập tức gật đầu: - Mấy này nay tôi rảnh thì sẽ đi tìm hắn. Cho dù hắn không đồng ý tôi cũng phải kéo hắn tới!

"Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99..."

Một đám người nghe, hít một ngụm khí lạnh!

Đây là chắc cmn chắn rồi trời đất ơi!

- Tuyệt quá! – Lúc này, Chu Công mở to mắt, cảm khái: - Lí luận này thật sự là quá tuyệt vời! Hôm nay không mất công vô ích rồi. Ôi trời ơi, lần đầu tiên tôi nghe thấy lí luận phong thủy hoàn mỹ đến thế! Trương lão sư... Không không không, Trương đại sư, xong ba căn nhà, còn đằng sau thì sao? Đầu rồng móng rồng đã có rồi, còn thân rồng...

Tiếp theo là thân rồi, nếu Trương Tiểu Kiếm đã nói khu biệt thự này khác với bình thường, thì đương nhiên là đã có kế hoạch toàn diện:

- Thân rồng cũng có yêu cầu rất cao. Phải chia thành hai bộ phận để nói. Bây giờ chúng ta đã nói xong ba tòa trước rồi, tiếp theo là ba mươi ba tòa đằng sau. Con số ba mươi ba này cũng rất quan trọng. Trong số đếm Kim Dịch, số ba mươi ba là con số cát. Số thứ ba ba ám chỉ ý là: Húc nhật thăng thiên. Thơ viết: Húc nhật thăng thiên, loan phượng tương hội, danh văn thiên hạ, long xương chí cực. (*)

(*) Húc nhật thăng thiên: Mặt trời lộ dạng. Ám chỉ sự nghiệp phát triển mạnh.

Loan phượng tương hội: Loan và phượng gặp nhau. Ám chỉ gặp được người tình đầu ý hợp với mình, sẽ nên duyên vợ chồng.

Danh văn thiên hạ: Tên tuổi nổi tiếng khắp thiên hạ. Ám chỉ sự thành công của bản thân được người khác ghi nhận.

Long xương chí cực: Phồn vinh tột cùng. Ám chỉ mọi mặt đều sẽ phồn vinh hưng thịnh lâu dài.

Tất cả mọi người nghe vậy đực mặt ra... Chỉ là một con số tùy ý thôi mà cũng được chú trọng như vậy sao?

- Con số 33 ở trong quy định cát hung của số nét bút họ tên, cũng là thuộc số cát. Thơ viết: Ý khí dụng sự, nhân hòa tất thắng, như năng thận thủy, tất khả xương long. – Trương Tiểu Kiếm uống một ngụm rượu, giảng bài bay bổng cho mọi người nghe: - Ba mươi ba tòa nhà, đặt đó có nghĩa là gia môn hưng

thịnh, tài đức khai triển. Công uy trí mưu, danh văn thiên hạ, người thường chỉ sợ không thể chịu nổi. Lại có thơ nói: Gia môn long xương tinh thần sáng, bác đức danh lợi tinh nguyệt lừng; quyền uy hữu trí mưu cực toàn, chung thị thiên hạ phú quý ông. Những nghề nghiệp phù hợp: Thiên quan, thần tướng, bộ trưởng, văn xương, học sĩ, điền trạch, phú ông. (*)

(*) Giải nghĩa câu đầu tiên: Người có mệnh này thì thường làm việc theo cảm tính, bởi vậy dễ bị người khác lợi dụng, nếu có thể cẩn thận hơn, biết đề phòng tiểu nhân, nhất định là có thể thành đạt hơn.

Câu thứ hai: Sự nghiệp hưng thịnh nên tinh thần sáng khoái, có được danh lợi trong sạch như ánh trăng. Có đầy đủ quyền uy mưu trí, cuối cùng sẽ trở nên giàu có.

Những nghề thích hợp: Quan chức nhà nước, quan chức quân đội, nhà chính trị, người làm công tác văn hóa, bằng cấp cao, địa chủ và người giàu có.

Trùng khớp!

Lại trùng khớp!

Nghe xem những ngành nghề phù hợp đó kìa, không nói cái khác, văn xương học sĩ thì nhất định rồi, đằng sau điền trạch phú ông cũng chạy không thoát...

Mọi người quả thực là bội phục Trương Tiểu Kiếm sát đất!

Quá trâu bò!

Quá thần sầu!

- Tôi hiểu rồi! – Chu Công cũng không phải là kẻ ngốc, vừa được chỉ lập tức hiểu ngay: - Trừ ba mươi ba này, cộng thêm ba tòa nhà đằng trước, cộng lại là con số tinh tú thiên cương!

Ah? Thằng này rất biết điều đấy!

- Không sai. – Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt, giơ ngón cái đối với Chu Công: - Chu Công vừa chỉ đã hiểu rồi!

Rồi hắn nói tiếp:

- Ban đầu lấy ba mươi sáu tinh tú thiên cương, tiếp theo là bên dưới, bảy mươi hai địa sát! Lúc này, thiên cương địa sát, một lẻ tám tinh tú tạo thành một con rồng cuộn tròn. Đầu rồng đối diện với đá Ngũ Thái Bàn Long, hai móng trái phải là hộ vệ, nối tiếp linh khí, đại cát đại lợi! Mỗi một tòa nhà đều có thiết kế của riêng mình, tuyệt đối không thể giống nhau. Biệt thự của chúng ta, không phải là người chọn biết thự, mà là biệt thự chọn người! Nếu ngày sinh tháng đẻ của chủ nhà không được, vậy thì tuyệt đối không có phúc hưởng thụ cuộc sống ở đó đâu!

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, cả phòng yên lặng một lúc, sau đó bố Mã Văn dẫn đầu vỗ tay!

“Bốp bốp bốp bốp!!”

- Nói quá hay! – Mã Văn cảm thán: - Hôm nay nghe Trương lão sư nói chuyện, khiến tôi hiểu được rất nhiều. Trương lão sư đại tài! Không biết wechat của ngài còn có vị trí hay không? Có thể add friend với tôi không? Không thì Alipay! Alipay cũng được!

Quách Minh Vũ: “...”

Sở Phi: “...”

Quần chúng vây xem đã sớm mơ màng: “...”

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Thật ra thì con người tôi không có khái niệm gì về tiền bạc cả

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đó là Mã Vân! Bố Mã Vân, Jack Ma, người sáng lập tập đoàn Ali!

Bao người muốn add wechat của hắn mà không đủ tư cách, không ngờ bây giờ hắn lại xin Trương Tiểu Kiếm add wechat với hắn!

Đậu xanh rau má tụi này đang nằm mơ à?!

Hả?! Đang nằm mơ à?!

- Ah, xem Mã tổng ngài nói kia. Đương nhiên là tôi có wechat rồi. – Trong lòng Trương Tiểu Kiếm đã sướng ngất trời, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ cao nhân thanh cao lạnh nhạt, lấy di động ra nói: - Tôi quét code nhé...

- Vâng vâng vâng. – Mã Vân lập tức lấy code 2D của mình ra, chờ hai người add friend xong. Mã Vân mới cười nói: - Thường ngày nếu rảnh thì tôi sẽ còn thỉnh giáo Trương lão sư nhiều nhiều. Vậy đi, ngài xem hôm nay tôi đã đòi một căn nhà của chủ tịch Tiêu rồi, ngài lại còn xem phong thủy giúp, vậy thì vấn đề thù lao...

Quách Minh Vũ: "..."

Sở Phi: "..."

Quần chúng vây xem đã sớm ngơ ngác: "..."

Nói là thù lao nhá!

Đó chính là bố Mã Vân, người sáng lập tập đoàn Ali nhé!

Hắn đã mở miệng vàng rồi, kiểu gì cũng phải được mấy triệu hơn chục triệu chứ?!

Không ngờ đúng vào lúc này, mọi người ở đây mới phát hiện ra rằng, bọn họ vẫn quá khinh thường Trương Tiểu Kiếm...

Không hổ là người đàn ông được Tiêu Thần Tâm lựa chọn. Thằng cha này mà làm chánh thì dẻo thua ai cả ---

- Khụ khụ... Mã tổng. – Trương Tiểu Kiếm háng giọng rồi nói: - Thực ra thì con người tôi không có khái niệm về tiền bạc. Tôi cũng không biết bao nhiêu mới thích hợp nữa. Thế này đi, ngài tùy ý cho Tâm Tâm một bao lì xì đi. Dẫu sao thì có thể mua được miếng đất này đều do ý trời cả. Con bé mới là công thần lớn nhất. Thật thì ra nói rằng ra tôi cũng chỉ là thuận theo ý trời mà thôi.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Tổ sư nó chứ cái miệng quá thần sầu!

Chỉ bằng một câu nói đó, vừa làm chánh được, khiến người ta nghe xong thoải mái, quan trọng là bất kể Tiêu Thần Tâm hay Tiêu Hồng Nho hay Mã Vân nghe cũng thấy thoải mái cmn má!

Nếu không thì tự nói cái giá, bao nhiêu là nhiều bao nhiêu lại là ít?

Cao quá thì người ta khó xử, thấp quá thì hiển nhiên không thể tô đậm tài sản của người ta, đúng không?

Nhưng mà nói câu đó, lại không có vấn đề gì cả!

Lần này mày không nhận tiền của người ta, tương đương với việc người ta coi như là nợ mày một nhân tình. Đối với loại người này mà nói, nợ tiền đơn giản, nợ nhân tình mới khó trả!

Quan trọng nhất tay, thủ đoạn đồ gái quả thực là vô địch!

- Em biết ngay thầy tốt nhất mà! – Quả nhiên, Tiêu Thần Tâm phấn khởi đến mức tươi cười như một đóa hoa đào nở rộ vậy, môi chúm chím ngọt ngào với Trương Tiểu Kiếm: - Moah ~~~ Hun cái ~~~

Tiêu Hồng Nho thấy vậy, lệ già chảy dài ---- Xem kiểu này là con gái mình thật sự sắp bị dụ chạy mất rồi!

- Ủm, có lí! – Mã Vân cũng là người sáng khoái. Bây giờ hắn cũng đã nhận ra quan hệ giữa Trương Tiểu Kiếm và Tiêu Thần Tâm không tầm thường, lập tức cười nói: - Được, vậy thì tôi cho cô cháu gái ngoan của tôi một bao lì xì thật to đi!

Hắn lấy di động ra bắt đầu chuyển khoản, nhưng chuyển một lúc lại nói:

- Mức tối đa? Quyền hạn của tôi nhỏ vậy thôi sao?

Mọi người nghe mà ngơ ngác ---- Đã chuyển tới mức tối đa rồi á?

Rốt cục đã chuyển bao nhiêu rồi?

Sau đó nghe thấy di động của Tiêu Thần Tâm vang lên liên tục...

“Ting! Ting! Ting! Ting! Ting!”

Vang lên liên tục năm tiếng!

Đậu xanh rau má... Lần này mọi người càng hiểu kỳ hơn. Năm tiếng cộng với mức tối đa, vậy thì là năm triệu à?!

Mã Vân cầm di động gọi điện thoại cho đầu bên kia:

- A lô! Giúp tôi mở rộng quyền hạn thanh toán đi! Tôi mới chuyển được mức tối đa năm mươi triệu thôi. Đúng. Đẩy lên một trăm triệu! Ừm, được rồi.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Quách Minh Vũ: “...”

Sở Phi: “...”

Quần chúng vây xem đã sớm ngơ ngác: “...”

Tổ sư... Ông nậu...

Tùy tiện phát cái bao lì xì cũng là một trăm triệu! Nhìn xem giọng nói thoải mái của người ta kia! “Mới chuyển mức cao nhất năm mươi triệu thôi! Đẩy lên một trăm triệu!”

Đậu xanh rau má có chừa đường cho người ta sống không hả?!

Cả đám chỉ còn một ý tưởng duy nhất, muốn ôm đùi Mã Vân gọi bố ới ngay lập tức!

“Ting! Ting! Ting! Ting! Ting!”

Lại vang lên năm tiếng liên tiếp.

- Rồi. – Lúc này Mã Vân mới cảm thấy hài lòng, cười nhìn Tiêu Thần Tâm: - Đừng chê ít nhé. Chờ đến ngày cháu kết hôn rồi bác sẽ cho cháu nhiều hơn nữa!

“Điểm số khiếp sợ...”

Bao lì xì một trăm triệu, ông còn bảo đừng chê ít...

Đám Sở Phi muốn khóc rống lên. Đậu xanh cái thế giới đệt con Bạch Manh Manh này! Chúng ta đứng ở đây nhảy xuống luôn đi cho khỏe...

- Dạ vâng. Cảm ơn bác Mã! – Tiêu Thần Tâm mỉm cười ngọt ngào: - Bao lì xì này cũng tạm đủ rồi. Hi hi...

Mọi người: “...”

Bao lì xì một trăm triệu, tạm được rồi?!

- Tạm đủ là được rồi. – Mã Vân cười nói: - Chờ cho bên kia xây nhà xong, đến lúc đó bác Mã của cháu còn cần cháu bảo kê nữa kìa! Nói kiểu gì thì cháu mới là trung cung của cả miếng đất, không có cháu là không được đâu.

- Bác Mã cứ yên tâm. Cháu biết mò. – Tiêu Thần Tâm phấn khởi nói: - Thế thì ngày mai cháu bắt đầu bắt tay vào xây nhà với thầy nhé?

Cả đám người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh --- Ngày mai bắt đầu xây luôn? Còn đích thân xây?

- Tâm tiểu thư, ngài đừng vội! – Thấy Tiêu Thần Tâm hào hứng hơn hờ, Chu Công lập tức lau mồ hôi, vội nói: - Bình thường mà nói, muốn xây biệt thự rất đơn giản, cho dù có thiết kế kiểu gì đi nữa thì cũng sẽ không hao phí thời gian rất lâu. Nhưng vấn đề mấu chốt nhất lúc này là quy trình phê duyệt rất phiền phức!

Hả? Phê duyệt?

Đúng là quên mất chuyện này.

Trương Tiểu Kiếm lập tức hỏi:

- Phê duyệt các thứ ấy, phiền phức lắm hả?

- Đúng là rất phiền phức. – Luận phong thủy thì Chu Công không bằng Trương Tiểu Kiếm, nhưng hắn lại rất am hiểu các giai đoạn xây nhà: - Đầu tiên là bất kể muốn làm gì, xây nhà nào, bước đầu tiên là lấy đất. Chúng ta đã hoàn thành bước này. Bước thứ hai chính là tìm cục quy hoạch đô thị để phê duyệt quy hoạch. Phê duyệt quy hoạch ấy, chủ yếu là phê duyệt xem thửa diện tích kiến trúc của miếng đất đó có vượt chỉ tiêu hay không, tỉ lệ sức chứa có phù hợp tiêu chuẩn hay không. Hiện tại thì tỉ lệ sức chứa của miếng đất này nhất định sẽ không thành vấn đề, vậy thì tiếp theo mới là làm kế hoạch. Làm kế hoạch ý là chỉ kết cấu của kiến trúc. Nói cách khác, cần có nhân viên chuyên nghiệp của viện thiết kế sẽ đo đạc kiểm tra xem thửa kiến trúc có đủ rắn chắc hay không. Sau khi đạt tiêu chuẩn, tiếp theo là thăm dò địa chất. Ý là kiểm tra xem có tầng cát bên dưới mặt đất hay không, thiết kế kiến trúc của chúng ta có thể xây được hay không, đều thuộc về lĩnh vực này. Chờ đến khi tất cả được đóng dấu xong, mới có thể bắt đầu thiết kế bề ngoài biệt thự, sau đó mới có thể xây nhà.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ồ mài gót! Thoạt nhìn muốn xây nhà thì không phải chỉ cần mua đất xong là được nhỉ...

- Phiền phức quá. – Tiêu Thần Tâm bĩu môi: - Vậy thì tới khi nào mới có thể xây được đây? Sắp vào tháng mười một rồi...

Lo lắng của cô không phải là không có lí. Nói kiểu gì thì Thiên Kinh cũng là thành phố phương bắc, vào tháng mười một là đã bước vào mùa đông rồi, cơ bản đã không thể xây nhà được nữa...

- Tâm Tâm đừng lo lắng, các bác cũng sốt ruột mà. – Mã Văn cười nói: - Bác còn chờ dọn vào ở biệt thự mới cơ. Mấy ngày nay bác sẽ phải người tập trung xử lý việc này, tranh thủ làm nhanh.

Rồi hắn hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Trương lão sư, ngài định bắt tay vào xây biệt thự với Tâm Tâm, có cần tôi tìm người nào trong lĩnh vực thiết kế không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: “Lão Mã! Ông nhớ mặt tôi nhé!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tìm người? Sao được!

Hệ thống đã nói rõ là một mình mình phải ôm hết tất cả mọi việc rồi...

- Mấy thứ khác khỏi nói. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Tôi cũng hơi biết một chút về kiến trúc thiết kế nội thất phong thủy biệt thự các thứ, tự xây cũng được. Chặng qua là chậm chút thôi.

- Hey yoo, ngài biết hết sao? – Mã Văn không khỏi kinh ngạc: - Thế thì lượng tri thức cũng không nhỏ đâu! Ngài xem thử cần tôi giúp đỡ cái gì không?

- Ừm... – Trương Tiểu Kiếm suy nghĩ cẩn thận rồi nói: - Ngài giúp tôi tìm một đội công trình đi. Tôi không làm nổi việc nặng nhọc đâu.

Mã Văn: “...”

Hình như hắn cần gì phải đích thân làm việc đó...

Mã Văn búng ngón tay:

- Chu Công! Tới đi! Trông cậy cả vào anh!

Chu Công: “...”

Tui chỉ là cu li chứ gì...

Đến đây, trên cơ bản mọi chuyện đã được sắp đặt thỏa đáng hết rồi. Tiếp theo cần làm chính là chờ Trương Tiểu Kiềm làm quy hoạch kiến trúc chi tiết cho miếng đất này ---- Tính kiểu gì thì miếng đất này cũng chỉ có một trăm lẻ tám tòa nhà mà thôi, mỗi một tòa biệt thự phải xây ở đâu, đều nhất định phải cần Trương Tiểu Kiềm sắp xếp mới được.

- Chín giờ sáng mai, chúng ta làm lễ cắt băng cho miếng đất đó đi! – Dù sao cũng là Tiêu Hồng Nho mua đất. Hắn nhìn mọi người, cười nói: - Đến khi đó Mã tổng cũng sẽ tới. Chúng ta làm lễ chúc mừng long trọng một chút. Trương lão sư, ngày mai cậu nhất định phải có mặt! Cụ thể mỗi một tòa biệt thự xây ở nơi nào đều cần cậu quyết định. Sau đó tôi gọi Chu Công làm một phần quy hoạch nộp lên phê duyệt.

- Được thôi, không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu: - Ngày mai chúng ta cắt băng trước, rồi đến giờ sẽ sắp xếp xử lý công việc cụ thể. Nhất là liên quan tới những vấn đề thiên đạo, vị trí và mệnh danh của một lễ tám tinh tứ linh tinh các thứ... đều phải chú trọng. Đến lúc đó tôi đúng là không thể không có mặt.

- Ủ. – Mã Vân cũng gật đầu, rồi vuốt cằm: - Cũng không biết Tiểu Mã có chịu đồng ý hay không. Trờ về tôi phải nhanh hỏi hắn mới được. Nếu hắn không chịu đồng ý thì phiền to!

Mọi người: "..."

Đến đây, chuyện này đã có thể coi như quyết định xong rồi.

Ba người Mã Vân Tiêu Hồng Nho Chu Công nhanh chóng rời đi. Lúc này, tất cả mọi người đã nhìn Trương Tiểu Kiềm và Tiêu Thần Tâm bằng con mắt khác...

Quách Minh Vũ âm thầm thọc Sờ Phi:

- Lão Sờ! Chiếc đùi vàng này bự quá! Ông hỏi giúp tôi thử xem có thiếu cộng lông chân nào cần bổ sung không?

Sờ Phi:

- Lắm chuyện... Level của bọn mình cùng lắm là bụi dính trên đùi thôi, phải một phát là bay ấy...

- Nói cũng đúng. – Quách Minh Vũ nhìn xung quanh, rồi dứt khoát giơ ly rượu lên: - Tới tới tới! Mọi người uống rượu thôi! Hôm nay gặp được chuyện quá lớn, khiến mọi người hơi rụng rời tay chân. Tới, chúng ta mời Kiềm ca một ly trước!

- Tới tới tới! Mời Kiềm ca một ly trước!

Cả đám nâng ly lên.

Lại nói hôm nay Trương Tiểu Kiềm trâu bò thì trâu bò, nhưng vẫn uống với mọi người rất vui vẻ, cũng không có gì xấu hổ, cho nên không khí nhiệt liệt rất nhanh.

Nhưng dẫu sao thì đoàn người bỏ Mã Vân vừa mới rời khỏi, lại chơi chém gió tiếp thì không thích hợp lắm...

- Mọi người khách khí, mọi người khách khí. – Trương Tiểu Kiềm cười ha ha bưng ly rượu lên: - Mọi người ở đây đều là sinh viên giỏi chân chính, thật ra thì tôi cũng chỉ là may mắn mà thôi, không dám nhận không dám nhận!

Nhìn xem đi! Đây mới là người tài giỏi khiêm tốn nhé!

Trong chớp mắt, mọi người lại càng có hảo cảm với Trương Tiểu Kiềm hơn. Quách Minh Vũ cười nói: - Lúc trước đúng là chúng tôi đã nhìn nhầm rồi, nhưng bây giờ nhất định sẽ nhớ kỹ. Sau này mọi người có việc gì thì phải giúp đỡ lẫn nhau một chút đấy. Cộng đồng tiến bộ, cộng đồng tiến bộ nhé!

- Đúng đúng đúng, cộng đồng tiến bộ! Cạn!

- Cạn!

Một bữa cơm uống tới mười giờ tối mới tan cuộc.

Trước khi đi, về mặt Tô Mai rất phức tạp nhìn Trương Tiểu Kiềm, ừm, u oán lắm.

Xem ra cô nương này thương tâm lắm...

Sờ Phi nhìn Tô Mai cũng u oán lắm. Xem ra anh giai này cũng thương tâm...

Nhưng đó đều là chuyện nhỏ. Tiêu Thần Tâm kéo tay áo Trương Tiểu Kiềm, chào tạm biệt mọi người:

- Tạm biệt các anh các chị! Em về với thầy trước nhé!

Mọi người lần lượt vẫy tay:

- Tạm biệt tạm biệt, sau này gặp lại nhé. Đi đường chậm thôi đấy!

Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào:

- Dạ vâng!

Rồi cô quay lại ôm chầm lấy tay Trương Tiểu Kiếm, nói dịu dàng:

- Hay là bọn mình tìm cái khách sạn ngủ một đêm đi thầy. Được hông?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con nhóc xấu xa này định thừa dịp anh mày chênh choáng nên muốn ăn bớt đúng không?

Anh sẽ cho mày cơ hội sao?

- Nhóc con! – Trương Tiểu Kiếm nheo mắt Tiêu Thần Tâm nhẹ nhàng: - Đừng dụ dỗ anh mày. Về nhà nhanh đi. Ngày mai còn phải tham gia lễ khởi công nữa á. Đến lúc đó em làm nhân vật chính phải có mặt đấy!

- Được rồi – Tiêu Thần Tâm chu môi: - Xí, chẳng chịu cho người ta sờ mó gì cả...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Oát con mày đừng tưởng anh không biết mày đang tính toán cái gì trong lòng nhá. Mày đang muốn dụ dỗ cho anh nổi hứng rồi mày chạy trốn chứ gì...

- Đi đi, đưa em về nhà trước. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Đã hơn mười giờ rồi, về muộn không an toàn.

- Được rồi được rồi. – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Vậy thì sáng mai em tới đón thầy nhé!

- Ủ!

Đưa Tiêu Thần Tâm đến tận cửa nhà, Trương Tiểu Kiếm thế mới gọi taxi về nhà.

...

Một chỗ khác, trên wechat.

Mã Vân: "Tiểu Mã, online không? Đang làm gì đấy?"

Mã Hóa Đăng: "Ông nghĩ sao mà gửi tin nhắn cho tôi vậy hả? Chẳng lẽ là có trò mèo gì hả?"

Mã Vân: "Không có đâu. Hai chúng ta còn phân biệt ai với ai sao? Nếu không có chuyện tốt thì tôi tìm ông làm gì!"

Mã Hóa Đăng: "Ông thôi đi! Chúng ta quen biết đâu chỉ một năm hai năm, ai chẳng biết ai? Có việc thì nói nhanh, tôi đang bận nè."

Mã Vân: "Thật ra thì cũng không có việc gì đâu, chẳng qua là coi trọng một miếng đất. Tôi đã mua biệt thự rồi, tính rù ông cũng mua một tòa."

Mã Hóa Đăng: "..."

Mã Hóa Đăng: "Ông đùa à? Ông mua nhà mà còn muốn rù tôi mua chung? Chúng ta thành hàng xóm? Cả ngày đánh nhau chơi à?"

Mã Vân: "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với ông đấy! Ai rảnh rỗi đi đánh nhau với ông hả? Miếng đất đó không thể thiếu ông được!"

Mã Hóa Đăng: "Tôi còn chưa bao giờ nghe nói có miếng đất nào không thể thiếu tôi đấy. Có phải là công ty của tôi đâu. Không hứng thú."

Mã Vân: "Mai là lễ cất bằng của miếng đất đó. Ông cứ nói ông có tới không, có nể mặt tôi không?"

Mã Hóa Đăng: "Tôi không có hứng thú với mặt ông. Tôi chỉ hứng thú với tiền."

Mã Vân: "..."

Mã Vân: "Nói nhảm ít thôi! Đến lúc đó nếu ông không đến thì tuyệt đối sẽ hối hận cả đời đấy tôi nói cho ông biết! Hơn nữa tôi đã đặt lời nói ở đây rồi nhé, ông muốn căn nhà đó cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn! Nếu ông không đến tôi sẽ mua nó rồi treo tên ông, sau đó tôi làm con bù nhìn đặt trong nhà ông, mỗi ngày đàm nó chơi."

Mã Hóa Đăng: "..."

Mã Hóa Đăng: "Coi như ông lợi hại! Tôi đi! Tôi đi được rồi chứ?!"

Mã Vân: “Nói sớm có phải tốt hơn không. . . 8 giờ sáng mai cất băng nhé. Ông đánh máy bay tới đây đi!”

Mã Hóa Đăng: “Tôi đã không đánh máy bay biết bao nhiêu năm rồi. Tôi ngồi máy bay tới nhé. Được rồi chứ?” (*)

Mã Vân: “. . .”

Mã Vân: “Chụp màn hình làm kỷ niệm”

Mã Hóa Đăng: “Lão Mã! Ông nhớ mặt tôi đấy!”

(*) Đánh máy bay: Từ tiếng lóng của internet TQ, ám chỉ việc thăm du của bọn con trai.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Chờ đợi ông già kia là ai vậy?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Sáu giờ rưỡi sáng hôm nay, Tiêu Thần Tâm đã bắt đầu gửi tin nhắn cho Trương Tiểu Kiếm ---

Tiêu Thần Tâm: “Thầy ơi, thầy dậy chưa?”

Trương Tiểu Kiếm: “Dậy rồi. Em dậy sớm thế à?”

Tiêu Thần Tâm: “Ngồi ta sốt ruột mà. Gửi tọa độ cho em đi, em đón thầy.”

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ.”

Gửi tọa độ cho Tiêu Thần Tâm xong, Trương Tiểu Kiếm tăng tốc mặc quần áo. Chờ xong xuôi mọi việc rồi xuống lầu, Tiêu Thần Tâm vừa vặn lái xe tới, thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức cười nói:

- Thầy ăn sáng chưa?

- Còn chưa đâu. Cùng ăn đi. — Trương Tiểu Kiếm lên xe, cười nói: - Đi thôi, chúng ta đi uống miếng cháo trước đi. Hôm nay cất băng, đến lúc đó thầy phải quy hoạch cẩn thận xem thử xem mỗi một tòa biệt thự phải xây như thế nào, khoanh khu vực trước.

- Em biết thầy giỏi nhất mà! — Tiêu Thần Tâm cười hi hi khởi động xe.

Hai người tùy ý tìm một cửa hàng bán đồ ăn sáng, nhưng không ngờ Tiêu Thần Tâm vừa tìm một vị trí đỗ xe để dừng xe lại, lại có một ông lão khoảng sáu mươi tuổi lái xe điện chạy tới. Có lẽ là phanh xe không được chuẩn lắm, cho nên chiếc xe nghiêng ngả tông thẳng về phía chiếc Panamera của Tiêu Thần Tâm!

“Bùm” một phát rõ to, Trương Tiểu Kiếm tròn mắt, ông già ngã xuống, Tiêu Thần Tâm ngây ngẩn cả người, gương chiếu hậu bị đụng lệch. . .

Tiêu Thần Tâm: “. . .”

Trương Tiểu Kiếm: “. . .”

Ông già: “. . .”

Thấy mình chọc rắc rối quá lớn, ông già không khỏi ngáy dại.

Cho dù mắt ông có mờ tới mức nào, cũng biết chiếc xe này không phải là loại mà ông có thể đèn bù nổi. Không nói những thứ khác, chỉ riêng là chiếc kính chiếu hậu kia, cho dù bán hết cái thân già của ông cũng chẳng đủ tiền đền.

Nhưng chưa chờ đến khi ông lên tiếng, Tiêu Thần Tâm lại hạ cửa kính xe xuống, nhìn ông lão sợ đến mức ngơ ngác, hiểu kỳ hỏi:

- Ông già ~ Sao ông còn chưa chạy?

- Hà? Chạy? – Hiển nhiên, ông lão còn chưa lấy lại tinh thần.

- Đúng rồi. Tổng trúng xe cháu, ông có đền được tiền đâu mà, nhanh đứng lên chạy trốn mới là lẽ phải chứ! Ông ngồi bệt dưới đất thế chẳng lẽ đang chờ cháu đòi tiền ông sao? – Tiêu Thần Tâm nghiêng đầu, cười tùm tùm nhìn ông lão ngồi dưới đất: - Ông già, ông đúng là có tố chất thật đấy!

Vào lúc này thì còn bàn cãi tố chất cao với chả thấp làm gì nữa? Không chạy là đồ ngốc nhé!

Ông lão kia không dấy dưng lẳng nhăng, bỏ dấy nâng xe điện lên rồi phấn đi nhanh chóng với tốc độ 40 dặm/ giờ, cảnh tượng ấy có thể so sánh được với cuộc thi đua xe điện, hoàn toàn không giống một ông lão hơn sáu mươi tuổi vừa té ngã!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ờ? Sao chợt cảm thấy cảnh tượng này quen mắt thế nhỉ?

- Xem đua xe kìa, khẳng định là ngày xưa ông già kia cũng từng là thành viên của dân đua. – Tiêu Thần Tâm cười ha ha, lại nâng kính xe lên rồi đẩy cửa xe: - Đi thôi thầy. Em đói rồi!

- Không hổ là Tâm Tâm! – Trương Tiểu Kiếm giơ cao ngón cái lên: - Thế mà còn không bắt ông lão kia đền tiền, giỏi lắm giỏi lắm!

- Đền gì mà đền, nói kiểu gì thì bốn cô nương cũng là đại gia được lì xì trăm triệu nhé! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Đi thôi, ăn cơm đi!

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu nhẹ nhàng:

- Con nhóc này, còn khá là lương thiện ấy, hèn chi là mệnh Phụng Hoàng!

Ai biết Tiêu Thần Tâm nói một câu lại suýt nữa khiến hắn phát điên

- Để hôm nay bình an các thứ... Thầy phải hôn em một tí để an ủi người ta coi nào!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con nhóc xấu xa này, ai lại an ủi kiểu đó hả?!

- Đùng quậy. – Trương Tiểu Kiếm vội vàng chạy vào trong quán ăn: - Rõ như ban ngày, trước mắt bàn dân thiên hạ mà em bảo thầy hôn em, em không muốn cho thầy yên ổn chứ gì?

- Thầy hôn người ta một tí thì có mất miếng thịt nào đâu. – Tiêu Thần Tâm kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm làm nũng: - Chỉ chút thôi, chút thôi mà!

Cái đệt! Con tiểu yêu tinh này! Mày đang ép tao phải tung tuyệt chiêu đấy!

- Được rồi, ngoan. – Trương Tiểu Kiếm sờ đầu Tiêu Thần Tâm, cười nói: - Nghe lời nhé, không được quậy.

Xoa đầu kill!

- Dạ dạ dạ, cục cưng cam đoan nghe lời! – Tiêu Thần Tâm lập tức vui vẻ, gật đầu như gà tòi, phấn khởi nói: - Quả nhiên thầy là dịu dàng nhất! Đi đi đi, bọn mình ăn sáng đi! Thầy muốn ăn gì? Hôm nay em bao!

...

Chân núi Hương Sơn.

Bởi vì hôm nay là ngày cắt băng, cho nên Tiêu Hồng Nho mời không ít khách đến đây. Ví dụ như là tổng giám đốc của các công ty bất động sản lớn, các lãnh đạo trong thành phố, cùng với phóng viên của các trang web lớn vân vân và mây mây... Còn bao gồm cả đoàn người ở trên hội đấu giá lúc trước --
- Ví như là Vương tổng Vương Thiên Thời địa ốc Long Hồ. Trịnh tổng tập đoàn Trung Hải vân vân...

Lúc này, người của các tập đoàn lớn đã dần dần có mặt. Tuy rằng bọn họ là đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng xem như là người quen cũ của nhau. Nhất là hôm nay cắt băng, đương nhiên phải nề mặt, cho nên vừa gặp nhau lập tức gật đầu chào hỏi.

- Ha ha... Trịnh tổng, đã lâu không gặp!

- Ai nha, Ngô tổng! Chào anh chào anh!

- Ai yoo, đây không phải là Trương tổng sao? Lần trước từ biệt, phải gần nửa năm rồi ấy nhỉ...

Một đám tổng giám đốc mặc đồ vest đi giày da, lại có một cô nương đứng ở đó, như hạc trong bầy gà, hoàn toàn không cần làm gì cả, cứ đứng lặng yên ở đó, đã đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Đó chính là Ninh Thái Vi, đại tiểu thư nhà họ Ninh Long Đằng quốc tế!

Ninh đại tiểu thư ở đây, không nói cái gì, chỉ bằng khí thế đã đủ để khiến mọi người chây mò hồi.

Bên ngoài lại có một đồng người tụ tập, đa số đều là phóng viên, khiêng máy lớn máy nhỏ, bàn tán xôn xao...

- Hôm nay đều là trùm sò tới đây đây. Long Đằng, Long Hồ, Trung Hải, Hằng Đạt đều có mặt. Nhìn xem mặt mũi của người ta kia!

- Đừng lảm nhảm. Chờ tôi chụp Ninh đại tiểu thư Ninh Thái Vi mấy bức cái đã!

- Đứng đứng đứng, chụp nhiều mấy tấm! Giám đốc của bọn tôi là fan hâm mộ trung thành của cô ấy đấy!

- Máy người không biết à? Tin tức mới nhất, hôm nay bố Mã Ali cũng đến đây!

- Đậu má thật hay giả? Trâu bò vậy?

Mọi người đang bàn tán, chợt nhìn thấy một ông lão chừng sáu mươi tuổi đi đến bên cạnh Ninh Thái Vi. Hai người cười nói, không biết đang trò chuyện cái gì. Cả đám lập tức trợn con mắt!

- Chời má ông già kia là ai vậy?!

- Có thể nói chuyện được với Ninh đại tiểu thư luôn?! Có vẻ như quan hệ của bọn họ còn khá tốt!

- Đi đi đi, nhanh ghi hình lại!

Cả đám lập tức chen về phía đó, chờ đến gần, đã nghe thấy ông lão kia cười ha ha nói:

- Bé Ninh, cháu không mua miếng đất này à?

Ninh Thái Vi lắc đầu thật nhẹ:

- Tiêu tổng nói là muốn mua cho Tâm Tâm làm đồ cưới. Cháu không thể chai mặt cướp đất được.

- Oh... - Ông lão than thở, rồi cảm thán: - Thế thì đúng là không có cách nào khác, chẳng qua là hơi đáng tiếc thế thôi. Phong thủy của miếng đất này xác thực là khá tốt, khi đó ta cũng định giá tầm trên dưới sáu trăm triệu. Thôi kệ, không mua được thì cũng chẳng sao cả.

Ông thờ dài, còn Ninh Thái Vi lại chợt nở nụ cười, hỏi:

- Đúng rồi, Hồng đại sư, ở trên hội đấu giá lần trước, cháu gặp một người trẻ tuổi nói là đệ tử của ngài, tên Trương Tiểu Kiếm, không biết ngài có ấn tượng gì không?

Hồng đại sư!

Ninh Thái Vi có thể gọi là đại sư, còn họ Hồng, thế thì không cần phải bàn cãi nữa, đó chính là Hồng đại sư Hồng Thiên Cơ trong truyền thuyết!

- Trương Tiểu Kiếm? - Hồng Thiên Cơ trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu quyết đoán: - Không có. Bao nhiêu năm nay ta đâu có nhận đồ đệ đâu.

- Ồ? - Ninh Thái Vi ngẫm nghĩ, chợt mỉm cười: - Không ngờ hán lại lừa cháu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Dù sao cũng là trùm sò tự mang BGM khi lên sân khấu

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trong lúc hai người bọn họ đang nói chuyện, có hai chiếc Rolls-Royce chậm rãi lái vào sân, rồi đám người chợt yên lặng trong giây lát. Chờ giây phút im lặng ngắn ngủi trôi qua, lập tức nổ tung!

- Mã tổng! Mã tổng tới!
- Mã tổng, ai nha khó lắm mới gặp được ngài một lần, thật là không dễ dàng chút nào!
- Chào Mã tổng. Máy ngày gần đây ngài cũng chưa ghé qua chỗ chúng tôi đây...

Bất kể có quen biết hay không, cả đám giám đốc cũng đều chen chúc làm thân. Thực lực của Mã Vân đặt ở đó kia, nếu để lại ấn tượng tốt thì nói không chừng sau này có thể có tác dụng, đúng không?

- Chào mọi người chào mọi người. – Mã Vân hăng hái vẫy tay. Lúc này, Tiêu tổng Tiêu Hồng Nho cũng xuống xe, lại có một đám người nghênh đón.

Hôm nay nhìn sắc mặt của Mã Vân hiển nhiên là khá tốt. Vương tổng Vương Thiên Thời của địa ốc Long Hồ cười ha ha hỏi:

- Hôm nay Mã tổng mặt mày xán lạn, hiển nhiên là người gặp việc vui tình thần thích. Không biết có chuyện gì mà vui vẻ đến thế?
- Ai nha, Vương tổng thật là... - Mã Vân cười đáp: - Có liên quan tới đất thì còn việc vui nào khác nữa? Chẳng qua là Tiêu tổng tặng cho tôi một căn biệt thự thôi, ha ha...
- Ah yoo... – Vương tổng Vương Thiên Thời sùng sốt một chút, rồi cười to nói: - Biệt thự mà được Mã tổng yêu thích đến vậy, nhất định là rất tốt rồi!

Rồi hần nhìn Tiêu Hồng Nho nói:

- Tiêu tổng cũng nên tặng một tòa cho tôi chứ?

Thật ra thì Vương Thiên Thời chỉ thuận miệng nói thế thôi, bình thường mà nói, Tiêu Hồng Nho ít nhiều gì cũng phải nể mặt, khách sáo một chút. Nhưng không ngờ lần này hần lại lắc đầu từ chối luôn:

- Vương tổng, anh làm tôi khó xử quá. Biệt thự trên miếng đất này, tôi thật sự không thể tặng được. Nếu ở nơi khác thì đừng nói là một căn, tặng cho anh ba căn năm căn cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Tiêu Hồng Nho nói thế, không khỏi khiến mọi người hiếu kỳ!

Chuyện gì vậy?

Bình thường mà nói, ở trong trường hợp này, cho dù người ta muốn miếng đất kia thì cũng chỉ là nói đùa thôi, khách sáo một chút cười mấy tiếng là xong.

Nhưng hôm nay Tiêu Hồng Nho lại từ chối thẳng thừng, có chiêu trò gì à?

- Hà? – Vương Thiên Thời kinh ngạc: - Lão Tiêu, bình thường ông cũng không có nhỏ mọn như thế mà. Chẳng lẽ cục cưng nhà ông không chịu tặng biệt thự ở đây cho người ta? Không sao! Chờ tới khi con bé kết hôn, tôi sẽ tặng phong bì thật dày cho nó, thế là được chứ gì?

Người xung quanh ồn ào:

- Đúng rồi. Anh xem Vương tổng vội vàng kia. Đến lúc đó phong bì nhất định là sẽ không mỏng đâu!
- Ai nha Tiêu tổng, một căn nhà ở đây đổi được một cái phong bì, không lỗ đâu!

Nghe mọi người bàn luận, Tiêu Hồng Nho chỉ lắc đầu cười.

Lỗ thì đương nhiên là không lỗ rồi. Nhưng vấn đề là hần thật sự không thể tùy ý tặng nhà cho người khác được...

- Tôi cũng biết là không lỗ mà. – Tiêu Hồng Nho nhún vai: - Phong thủy của miếng đất này cực kỳ đáng chú ý, hôm nay ngay cả Mã tổng cũng suýt nữa không được đây. May mà ngũ hành bát tự của Mã tổng đủ hợp, cho nên mới lấy được một căn. Không tin mọi người hỏi Mã tổng xem.

Ánh mắt mọi người đều dồn đến trên người Mã Vân.

- Khụ khụ... - Mã Vân rất là khẳng định gật đầu: - Đúng là thế. Tôi gặp khó khăn không nhỏ khi xin căn nhà ở đây ấy. Vì nó mà tôi phải cảm ơn Tiêu tổng rất nhiều, cho cục cưng nhà hần phong bì một trăm triệu ngay tại chỗ luôn.

Vương Thiên Thời: "..."

Ninh Thái Vi: "..."

Một đám giám đốc các loại họ: "..."

Mã Vân vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sợ ngây người!

Nếu là người khác muốn mua biệt thự thì nhất định sẽ rất phiền phức. Nhưng mà Mã tổng Mã Văn mà cũng phải lao lực như vậy sao?

Làm sao có thể thế được?

Có đất đến mấy thì cũng chỉ là vấn đề tiền nong mà thôi. Nhưng đối với Mã tổng mà nói, tiền có thể gọi là vấn đề sao?

Lúc này, Ninh Thái Vi cũng hiếu kỳ --- Nói kiểu gì thì Mã Văn cũng là nhân vật ngang hàng với cha cô. Hắn muốn biệt thự mà cũng phải phiền phức như vậy sao?

- Mã tổng, biệt thự này... - Vương Thiên Thời ngẫm nghĩ rồi nói: - Chẳng lẽ có gì cần chú ý sao?

- Ha ha... Lát nữa mọi người đi theo tôi là được. - Mã Văn nhìn đồng hồ rồi nói: - Lại nói, đã tám giờ sáng rồi, sao cậu nhóc kia còn chưa đến?

Rồi hắn mỉm cười nhìn mọi người:

- Nhân vật chính hôm nay còn chưa xuất hiện. Mọi người chờ trước, đừng vội.

Vương Thiên Thời: "..."

Ninh Thái Vi: "..."

Cả đám giám đốc các loại họ: "..."

Úi giời ơi!

Thằng nào trù mìn vậy? Còn dám làm cho Mã tổng chờ hắn!

Người ta là nhân vật tầm cỡ một phút đồng hồ đáng giá mấy trăm ngàn tệ đấy! Bảo hắn đứng chờ?

- Chuyện gì vậy? Mã tổng mà còn phải đứng chờ à?

- Tôi không nghe nhầm chứ? Thế giới này... Thay đổi nhanh đến vậy sao?

- Không thể nào hiểu nổi. Rốt cục thì miếng đất này có thứ gì ghê gớm khó hiểu lắm sao? Mã tổng lấy một tòa biệt thự mà còn phải phiền phức thế, đến nay còn phải chờ hắn?

Thậm chí, Ninh Thái Vi còn phải hỏi nhỏ Hồng Thiên Cơ:

- Hồng đại sư, miếng đất này... thần kỳ đến thế sao?

- Bằng khả năng quan sát nhiều năm của ta mà nói... - Hồng Thiên Cơ bấm đốt ngón tay tính toán, nói thần nhiên: - Miếng đất là tốt thì rất tốt, nhưng hắn là không đến mức mờ ảo như vậy...

Ninh Thái Vi lại hỏi:

- Ngài thật sự xác định lúc trước chưa từng nhận đồ đệ?

Lúc này, Hồng Thiên Cơ lại do dự:

- Không có mà. Nhiều năm nay ta đâu có rời khỏi thành phố Thiên Kinh đâu, vẫn ẩn cư mà...

Ninh Thái Vi:

- Ngài cũng không có nhận người trong thành phố Thiên Kinh?

Hồng Thiên Cơ:

- Đương nhiên là không có, tuyệt đối không có! Tốt xấu ta cũng là nhân vật có máu mặt trong lĩnh vực phong thủy thế hệ ngày xưa, sao có thể coi trọng người tầm thường được. Nhiều năm đến nay, còn chưa từng có ai đủ để khiến ta cảm thấy dao động đâu!

Ninh Thái Vi: "..."

Thế tên Trương Tiểu Kiếm thì sao?

Cô đang suy nghĩ đến đây, chợt trong khoảnh khắc, không hiểu sao lại có một chuỗi âm nhạc vang lên trong đầu!

Không chỉ riêng cô, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy tiếng nhạc vang lên trong đầu!

“Tùng tùng! Tùng tùng tùng tùng! Tùng --- Tùng tùng tùng ---!!”

“Quát tháo phong vân ta tùy ý xông, muôn người nhìn lên! Quát tháo phong vân ta đây không cần, nhìn về tương lai!”

“Nghe trời lệch đất ta định ta viết, ta chính là pháp luật, con sói hoang đã với ánh mắt hung hãn kia!”

Đó chính là bài hát BGM “Young and Dengerous” trong bộ phim “Người Trong Giang Hồ” cực kỳ nổi tiếng!

Cùng lúc đó, một chiếc Panamera màu trắng lái vào trong sân, rồi mọi người lập tức nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi dẫn theo một cô bé xinh đẹp bước đến chậm rãi như gió.

Người trẻ tuổi đó mặc một bộ đồ Trung Hoa màu đen, đeo kính râm, còn quần một chuỗi tràng hạt màu đen trên cổ tay. Hắn bước đi chậm rãi, mái tóc tung bay theo gió, thần thái vô địch các kiểu!

- Ê, thằng đó là ai vậy? Sao nhìn ngáo thế?

- Trâu bò hết sức! Nhanh nhanh nhanh! Máy quay máy quay!

Có thể có được thần thái trâu bò đến thứ, trừ Trương Tiểu Kiếm, còn ai vào đây nữa?

Dù sao cũng là trùm sò tự mang BGM lên sân khấu, khí thế của Trương Tiểu Kiếm chen ép tất cả mọi người ở đây, rồi đi đến trước mặt hai người Tiêu Hồng Nho, dừng chân.

Sau đó hắn mỉm cười, chậm rãi tháo kính xuống...

“Điểm số khiếp sợ +48! +52! +35! +61...”

Cả đám mất chữ A mồm chữ O nhìn hai người Trương Tiểu Kiếm và Tiêu Thần Tâm. Hồng Thiên Cơ cũng hết cả sò, ngo ngác nói:

- Ô cái... cái đệt!

Ninh Thái Vi: “...”

Hồng đại sư ngài nói tục rồi kìa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 221: Chời má lúc trước chém gió sắp lộ rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Hồng đại sư, ngài có quen hắn không? – Ninh Thái Vi cũng mơ mơ màng màng: - Hắn chính là Trương Tiểu Kiếm, ngài xác định là chưa từng thấy?

- Thấy thì thấy rồi... - Hồng Thiên Cơ suýt nữa trừng lòi con mắt: - Nhưng mà sáng nay mới thấy. Gương chiếu hậu của cái xe đó bị ta tông hư...

Ninh Thái Vi: “...”

Được rồi, ngài với hắn cũng coi như là có duyên nhỉ?

- Ba! – Tiêu Thần Tâm xông lên ngay, trước tiên là ôm chặt lấy ba mình, rồi mới cười nói: - Bọn con tới rồi nè. Khi nào thì mình bắt đầu cắt băng vậy?

Rồi cô nhìn Mã Vân, nói ngọt ngào:

- Bác Mã!

- Tâm Tâm cháu đã tới rồi. – Mã Vân cười ha ha gật đầu rồi nói: - Tới là được rồi. Đi thôi, chúng ta lập tức làm lễ cắt băng đi. Mọi người đã chờ không nổi nữa rồi.

Lời hắn nói không sai. Tất cả mọi người có mặt trong sân đã chờ đến mức muốn lời cả con mắt rồi đây...

- Người anh em kia là ai vậy? Lớn lối thế?

- Không biết nữa. Nhưng nhìn thái độ của Mã tổng đối với hắn... Không đơn giản đâu!

Lúc này, có lẽ là đã hiểu được sự nghi hoặc của mọi người, Tiêu Hồng Nho vội giới thiệu cho mọi người:

- Giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là đại sư phong thủy coi trọng miếng đất này, Trương tiên sinh Trương Tiểu Kiếm! Tôi may mắn mua được miếng đất này, công lao của Trương đại sư là vĩ đại nhất!

Cái gì? Chính vì người trẻ tuổi này nên mới mua miếng đất đó sao?

Có nhất thiết phải trâu bò đến thế không hả?

Sáu trăm triệu đất, không phải con số nhỏ đâu, chỉ vì một đại sư phong thủy?

- Lão Tiêu. – Vương tổng đi đến bên cạnh Tiêu Hồng Nho, hỏi nhỏ: - Ông vì một đại sư phong thủy nên mới mua miếng đất này à?

- Có thể xem là như thế. – Tiêu Hồng Nho gật đầu: - Có lẽ là từ trong sâu xa đã có ý trời. Miếng đất này đúng là mua vì lời nói của hắn. Ha ha... Vương tổng à, lát nữa ông sẽ biết được miếng đất này thần kỳ ở chỗ nào. Đi thôi, chúng ta lên núi đi. Tôi dẫn ông đi quan sát cẩn thận!

Vương Thiên Thời không tin các thứ:

- Được thôi, tôi chờ xem thử nó thần kỳ ở chỗ nào!

Cả đám bắt đầu lên núi.

Lại nói, độ dốc miếng đất này không lớn, khoảng chừng 30 độ, cho nên mọi người leo núi cũng không mệt lắm. Không đi được bao xa, đã thấy một tảng đá khổng lồ đặt ở trên đất bằng.

Tảng đá kia cao chừng năm sáu mét, rộng hai ba mét, bên trên có năm loại màu sắc xanh đỏ trắng vàng tím. Điểm thần kỳ nhất là, ở chính giữa lại có một con rồng cuộn năm màu hình thành từ tự nhiên hoàn toàn!

- Đây... Đây là... - Hồng Thiên Cơ vừa thấy tảng đá này, lập tức sợ ngây cả người!

Ông chạy lên nhìn xem trước sau trái phải cẩn thận tỉ mỉ mấy vòng, rồi khiếp sợ nói:

- Đây là... Đá Bàn Long thiên nhiên! Đào ra ở đâu vậy?! Ôi trời ơi! Hèn chi mà miếng đất này ta xem kiểu gì cũng thấy thuận mắt...

Ông thì ngơ ngác, mà Trương Tiểu Kiếm cũng sợ ngây người.

- Ông... Ông không phải là ông già buổi sáng đó sao? – Trương Tiểu Kiếm tròn mắt há mồm nhìn ông: - Sao cụ cũng có mặt ở đây?

Ninh Thái Vi mỉm cười tủm tỉm nói:

- Trương tiên sinh, đây chính là người mà tôi đã nói với anh đấy, Hồng đại sư Hồng Thiên Cơ! Sáng nay tôi cũng vừa gặp được, nên hẹn ông ấy đến đây xem thử xem.

Hồng... Hồng Thiên Cơ!

Trương Tiểu Kiếm lập tức run rẩy da đầu ---- Chời má thế là lúc trước chém gió sắp lộ mẹ rồi!

Phải làm sao bây giờ?

Lúc trước anh vẫn nói mình là đại đệ tử khai sơn của Hồng Thiên Cơ, còn thuận tiện nhận sư diệt Long đại sư...

Không ngờ chính Hồng Thiên Cơ lại ở đây?!

Hắn buồn bực hết sức, bây giờ lại không có cách nào chuồn được, nhưng không ngờ rằng, hắn còn chưa nói gì, Hồng Thiên Cơ lại lên tiếng trước:

- Là cậu phát hiện tảng đá này à?

Trương Tiểu Kiếm sửng sốt:

- Đúng... Đúng thế...

- Đừng động đấy! – Hồng Thiên Cơ chột quát lớn: - Sao tôi lại cảm thấy nhìn cậu quen mắt thế nhỉ?!

Ê? Hình như là có bước ngoặt!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tui nhìn ông cũng thấy quen mắt lắm á ông già!

Hồng Thiên Cơ xông lên, quan sát Trương Tiểu Kiếm cẩn thận từ trên xuống dưới, chợt nói:

- Cậu không phải là con trai nhà ấy ấ sao?!

Trương Tiểu Kiếm cũng sững sờ:

- Ai nha! Tui nhớ rồi! Lúc bốn tuổi tui từng gặp ông già nhà ông rồi!

Hồng Thiên Cơ:

- Đồ... Đồ đệ!

Ông già này quả thực là nước mắt rùng rùng nhá!

Trương Tiểu Kiếm cũng nước mắt rùng rùng nhá!

Lúc này thì thằng ngu cũng biết phải làm thế nào nhá!

Trương Tiểu Kiếm:

- Sư... Sư phò!

Ninh Thái Vi: "..."

Lúc này không phải ông mới nói ông chưa từng nhận đồ đệ sao?!

Tiết tháo mấy người đầu rồi?!

- Hey yoo đồ đệ à, chớp mắt đã có bao nhiêu năm không gặp rồi. – Hồng Thiên Cơ lệ già tuôn rơi: - Nhanh đến gọi sư phụ xem thử xem... Hey yoo đã lớn thành thanh niên rồi! Nhìn đẹp trai kia!

Ninh Thái Vi: "..."

Quần chúng vây xem chung quanh không rõ chân tướng: "..."

Lúc ông nói câu đó ông không cảm thấy lương tâm cắn rứt sao?

- Sư phò! – Trương Tiểu Kiếm cũng đôi mắt đầm lệ: - Đã hai mươi năm không gặp, ngài vẫn đạo cốt tiên phong như xưa!

Ninh Thái Vi: "..."

Một đám quần chúng vây xem chung quanh không rõ chân tướng: "..."

Quả nhiên là sư phụ nào đồ đệ nấy!

Hai người tui nói một câu ông đáp một lời, trò chuyện phải nói là thân cận thiện, nhưng mà trong lòng lại đồng thời rủa một câu: "Bà nậu nó, thằng này là thằng nào?"

Dù sao thì nói thế nào, thân phận của Trương Tiểu Kiếm cũng đã được chứng thực rồi!

Tuy rằng Hồng Thiên Cơ già mà không kính, nhưng ông già này xác thực là có rất nhiều mối ngon. Không nói cái khác, chỉ riêng là Ninh Thái Vi đã có mặt mũi rất lớn rồi, cũng đều quen biết mấy ông giám đốc của những công ty bất động sản lớn trong giới. Thấy ông lại là thầy trò với Trương Tiểu Kiếm, lập tức bước đến nói:

- Hồng đại sư, người anh em họ Trương này, chính là đồ đệ của ngài sao?

- Câu hỏi rất hay! – Hồng đại sư cũng là cáo già mà, dẫu sao cũng sống lớn chừng ấy tuổi rồi, chém gió cũng là há miệng tới luôn: - Năm đó ta dạo chơi thiên hạ, ngắm nhìn non sông tươi đẹp của tổ quốc, còn mặt khác cũng muốn xem thử xem có đệ tử thích hợp hay không. Năm đó cũng tìm mười mấy năm mà không thấy ai vừa ý. Sau đó, chợt có một ngày, ta đã thấy đứa bé này. Khi đó ta đã cảm thấy đứa bé này rất có tuệ căn, có thể chỉ dạy, cho nên sống chung với nó một đoạn thời gian. Nhưng thời đó lại không có phương pháp liên lạc nào cả, cho nên vẫn không liên hệ được với nhau. Không ngờ hôm nay lại gặp mặt, quả nhiên là từ trong sâu xa đã có ý trời rồi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chẳng lẽ trước kia ông già này cũng từng có hệ thống chém gió?

Đương nhiên, lúc này không thể vạch trần được, Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu cười nói:

- Đúng đúng đúng! Tôi vẫn biết tôi có một người sư phụ, hôm nay mới được gặp lại. Ha ha...

Mọi người: “...”

Hai đứa đều tăng bốc nhau như thế thật sự ổn sao?

Lúc này, Tiêu Thần Tâm đi tới, Hồng Thiên Cơ vừa thấy cô, không khỏi vui vẻ:

- Hey yoo, con bé này thật tốt, thật tốt! Ta vừa thấy con đã biết con có tướng phu thê với đồ đệ của ta rồi. Con là mệnh Phụng Hoàng, đồ đệ của ta là mệnh Ân Long, hai đứa chính là Long Phụng sum vầy, được lắm được lắm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: “Mã tổng Mã Hóa Đăng! Xong đời! Không giữ được tiền riêng rồi!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tiêu Thần Tâm sung sướng!

Tuy rằng lão già này tông hồng gương chiếu hậu của cô, nhưng mà nói chuyện rất dễ nghe!

Cô lập tức cười tủm tỉm:

- Cảm ơn lời khen của ông ạ!

- Hey yoo, con bé này ăn nói, được! – Hồng Thiên Cơ sờ toàn thân, cuối cùng lấy ra một miếng ngọc bội, cười nói: - Hôm nay ta mới gặp lại đồ đệ, cũng không có thứ gì đáng giá cả, cái này cũng được vậy. Trước kia khi vào nam ra bắc, ta vô ý phát hiện một miếng ngọc bội hình Phụng Hoàng, đeo nhiều năm nay cũng xem như là một linh vật nhỏ vậy. Tặng con đó.

- Đẹp ghê! – Đôi mắt to tròn của Tiêu Thần Tâm lập tức sáng lên, nhận lấy ngọc bội đeo lên: - Đẹp không thầy?

Nhìn miếng ngọc bội này lại rất chi là hợp với màu da của Tiêu Thần Tâm!

Ừm... Nói thế thì nhận một ông sư phụ hời cũng không lỗ ấy. Ít ra kiếm được quà gặp mặt đúng không?

Hơn nữa xem ra bản lãnh của Hồng Thiên Cơ cũng không nhỏ đâu. Đây là thứ tốt đấy!

- Đẹp lắm đẹp lắm – Trương Tiểu Kiếm cười gật đầu: - Hợp với em lắm!

Lúc này, đám người đã chen lại đây, bọn họ cũng nghe nói tới sự thần kỳ của đá Ngũ Thái Bàn Long, vây quanh Trương Tiểu Kiếm bảy mồm tám lưỡi hỏi:

- Trương đại sư, đá Ngũ Thái Bàn Long thật sự thần kỳ đến thế sao? Nơi này thật sự chỉ xây một trăm lẻ tám tòa biệt thự sao?

- Đúng là như thế. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đáp: - Biệt thự ở đây đều có điểm đặc biệt, phải là biệt thự chọn người, mà không phải là người chọn biệt thự. Mỗi một căn biệt thự đều phải tìm một người đặc thù phù hợp thì mới có thể vào ở. Cho nên biệt thự ở đây sẽ không bán một cách dễ dàng được đâu, nhất định phải lựa chọn mới được. Chờ lát kết thúc lễ cất băng rôn tôi sẽ đánh dấu vị trí với tinh tú đối ứng với từng căn biệt thự, rồi mới quy hoạch người mua có thích hợp hay không, có thể mua được hay không.

“Điểm số khiếp sợ +56! +62! +38! +43...”

Cả đám người nghe mà ngơ ngác!

Đậu xanh rau má có ai lại nghĩ đến, mua biệt thự mà còn phải là nhà chọn người chứ?

Có tiền mà còn không thể ở?

- Rồi rồi. – Lúc này, Mã Văn nhất thiết phải đứng ra làm chủ. Hắn bước lên một bước, cười nói: - Mọi người đừng vội. Ở trong lĩnh vực phong thủy, Trương đại sư rất là chuyên nghiệp, mọi người đừng hoài nghi. Tiếp theo chúng ta cất băng trước đi. Giai đoạn này rất là quan trọng. Trương đại sư đã nói rồi, ai cũng không thể cất băng được, chỉ có Tiêu tiểu thư Tiêu Thần Tâm mới làm được!

Mọi người nghe vậy, không khỏi bàn tán xôn xao ----

- Thật hay giả? Không phải chỉ cần tùy ý tìm một lãnh đạo cắm cây kéo lên cất băng là được sao? Còn phải quy định là ai?

- Không biết. Nghe thần kỳ quá cơ. Thật hay giả vậy?

- Xem kịch vui xem kịch vui! Mã tổng cũng cảm thấy không thành vấn đề, tôi cảm thấy nhất định là có mờ ám!

Cả đám người bắt đầu đứng chờ.

Nghi thức cất băng, thường thì bao gồm sáu lưu trình cơ bản, trong đó, bước đầu tiên là mời khách quý vào chỗ, thường chỉ người cất băng, khách đến dự và người phụ trách của đơn vị đó sắp xếp chỗ ngồi. Khi bắt đầu nghi lễ cất băng, thì mời mọi người ngồi vào vị trí của mình.

Bước tiếp theo, tuyên bố nghi thức chính thức bắt đầu. Sau khi người chủ trì tuyên bố, dàn nhạc sẽ diễn tấu âm nhạc phù hợp, có thể bắn pháo hoa chúc mừng, tất cả mọi người có mặt nên vỗ tay nhiệt liệt. Sau đó, người chủ trì giới thiệu những vị khách quan trọng có mặt ở đó.

Hai bước này đều là thủ tục, không cần nói kỹ càng.

Chờ Mã Văn làm đại biểu nói chuyện xong, lập tức có tiếp tân đi tới, bưng bông ruy băng bắt đầu phân phát.

Mấy chuyện này đều không quan trọng, quan trọng nhất là, đang phát bông ruy băng, chợt có một chiếc xe lại lái tới đây. Lúc này, có phóng viên hét lên:

- Nhìn kia! Lại có một chiếc xe đến đây! Maybach!

Đám người quay qua nhìn, sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của đám đông, một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi đỏ mặt chậm rãi bước xuống từ trên xe.

Hắn mặc một bộ đồ vest màu đen, là ủi phẳng phiu. Chiều cao hơn mức trung bình, thoát nhìn hơi thanh tú một xíu, bước đi như gió. Hắn vừa xuất hiện, tất cả các phóng viên có mặt ở đó đều phản xạ có điều kiện che ví tiền của mình. . .

- Ủi giời ơi! Không ngờ lại là Mã tổng Mã Hóa Đằng! Xong đời! Tiền riêng của tui lại không giữ được rồi!

- Đáng... Đáng sợ quá! Ngọn gió nào đã thổi ông ấy tới đây vậy?!

- Đừng nói gì cả, nhanh nấp 648 an ủi cái đi. . .

Cả đám phóng viên vừa chụp ảnh vừa che ví tiền, còn Mã Hóa Đằng thì đi thẳng đến trước mặt Mã Văn, bắt đắc dĩ nói:

- Tôi ngồi máy bay cả đêm, giờ còn chưa tỉnh táo lại đâu. Lão Mã, rốt cục là chuyện gì mà khiến ông gọi tôi tới đây gấp như vậy hả?

Hắn vừa tới, tất cả mọi người lập tức nhường một chỗ đứng cho hắn.

Không có cách nào khác, bây giờ chính là thời gian nói chuyện của hai ông trùm trong nước, ước chừng chỉ có cha của Ninh Thái Vi, người giàu nhất quốc gia Ninh Hàn Lâm mới có tư cách tham dự vào đó. . .

- He he, Tiểu Mã, ông cảm thấy miếng đất này thế nào? – Mã Văn chỉ vào sườn núi xung quanh, cười nói.

- Không được tốt lắm. – Mã Hóa Đằng ủ rũ: - Có kiếm được tiền thì cũng không kiếm nhiều bằng Vương Giả Quang Vinh của tôi. . .

Mọi người vây xem chung quanh: “...”

Ông đã kích người khác như vậy thật sự ổn sao?

Wang Gia Vinh Diệu của ông chỉ tính lợi nhuận một năm đã kiếm được mấy chục tỉ rồi, ai so sánh được chứ?!

Rồi Mã Hóa Đằng lại bổ sung thêm:

- Cũng không kiếm nhiều bằng PUBG...

Mọi người vây xem chung quanh: "..."

Mã Hóa Đăng nói tiếp:

- LOL cũng là của tôi.

Mọi người vây xem chung quanh: "..."

Mã Hóa Đăng:

- Ah đúng rồi, còn có Dungeon Fighter Online với CrossFire. Tuy rằng hai cái đó không kiếm được nhiều tiền, nhưng được tí nào hay tí ấy.

ĐM ông trời ấy chứ được cái nào hay cái đấy!

Bỗng nhiên muốn đánh nhau quá làm sao đây?

Mấy ông giám đốc ở đây chợt cảm thấy tổng tài sản mấy chục tỉ của công ty mình, ở trước mắt hai đứa biến thái này chẳng khác nào đồ chơi ấy...

- Đừng khoe tiền trước mặt tôi. Làm như tôi thua ông không bằng ấy. – Mã Vân bĩu môi: - Tôi nói chuyện nghiêm túc với ông đấy. Miếng đất này chính là phúc địa, linh khí đầy đủ, thích hợp dưỡng sinh. Ông hiểu dưỡng sinh không?

- Làm hàng xóm với ông mà tôi dưỡng sinh được á? – Mã Hóa Đăng buồn bực: - Hai ta đánh nhau cả ngày mà còn dưỡng sinh? Dưỡng quý nghe còn có lí hơn.

- Nếu không thì sao tôi lại bảo ông nhất định phải đến đây chứ. – Mã Vân cười ha ha đưa một bông vải đỏ cho hắn, rồi nói nhỏ: - Hôm nay ông ít nhiều gì cũng phải nể mặt tôi. Muốn đánh thì hai ta về nhà đánh. Ở đây có nhiều phóng viên đang nhìn kia kìa...

Mã Hóa Đăng: "..."

- Ai nha lão Mã, đã lâu không gặp đã lâu không gặp nhỉ! – Mã Hóa Đăng lập tức đổi khuôn mặt tươi cười, hớn hở giang tay: - Nghe nói ông mua một căn biệt thự ở đây. Ai nha thoát nhìn phong thủy nơi này cũng được đấy, phong cảnh cũng đẹp, đến lúc đó tôi cũng phải mua một căn mới được!

- Ha ha ha... Tiểu Mã tôi biết ngay ông có thể tới ủng hộ mà! – Mã Vân cười lớn, hai người nhiệt liệt ôm nhau, vừa vỗ lưng vừa nói: - Phong thủy nơi này khá là ngon đấy! Lát nữa ông sẽ hiểu!

Mã Hóa Đăng:

- Ông già, tui chỉ tin tiền, không tin phong thủy.

Mã Vân:

- Thăng nhóc, phong thủy tốt thì đương nhiên càng nhiều tiền kéo đến rồi!

Mã Hóa Đăng:

- Ngu si!

Mã Vân:

- Hồi sửa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Mã Hóa Đăng!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ha ha ha ha ha... Được lắm được lắm – Hai người tách ra rồi đứng thẳng hai bên, đều nở nụ cười ôn hòa nhất. Mã Vân nói: - Hôm nay, Mã tổng Mã Hóa Đằng có thể có mặt để cổ vũ, thật là khiến tôi vui vẻ!

- Đâu có đâu có. – Mã Hóa Đằng mỉm cười rất hàm súc: - Miếng đất tốt như vậy, tôi không xem thử xem thì thiệt thòi.

Hắn vừa nói, vừa than thở nhỏ với Mã Vân:

- Ông già, lát nữa cắt băng xong tôi đi luôn nhé. Sự nghiệp của tôi đều ở phía nam, chẳng lẽ ông còn bảo tôi chạy sang đây mỗi ngày à?

Mã Vân nói nhỏ:

- Chỉ sợ tới lúc đó ông tiếc không muốn đi thôi!

Mã Hóa Đằng:

- Ông lại chém! Nếu tôi có thể làm thế, tôi sẽ niêm yết công ty ở A share!

Mã Vân:

- Hey yoo! Ông mà về thì tôi cũng về!

Bên này hai người bọn họ nói thách nhau, bên kia phóng viên nói to:

- Xin hai tiên sinh hãy tỏ vẻ thân thiết một chút, chụp ảnh, đang chụp ảnh!

Mã Vân lập tức nắm tay cười ha ha với Mã Hóa Đằng. Ánh đèn flash lấp lóe một trận.

- Ngu si! – Mã Hóa Đằng thả tay ra, lặng lẽ cầm một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra lau tay.

- Hồi sữa! – Mã Vân bĩu môi, quay đầu đi, lau tay lên mũ.

Đương nhiên, bất kể nói thế nào, bây giờ đã coi như là làm lễ thủ tục xong rồi, tiếp theo là cắt băng.

Cả đám người cầm bông vải đỏ đứng trước đá Ngũ Thái Bàn Long, đang được các phóng viên chụp ảnh, chợt có người hét lên:

- Nhìn kia! Mây màu! Trên trời có mây màu!

Trên trời có mây màu!

Vừa nghe vậy, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy trên không trung của mảnh đất này, màu xanh ở phía đông, màu vàng ở phía bắc, màu đỏ ở phía nam, màu trắng ở phía tây, ở giữa thì là màu tím mịt mờ.

Mây mù năm màu phát phối khắp nơi trong không trung, cảnh tượng hết sức rung động!

- Đây... Đây là...

Ánh sáng chói lòa trải dài khắp ngọn núi, tất cả mọi người thấy cảnh tượng rung động này, đều sợ ngây người!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Mã Hóa Đằng!”

Tuy rằng bọn họ đều là những nhân vật trâu bò đã vào nam ra bắc mấy chục năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng ánh sáng đầy núi như vậy!

- Trời! Nơi này... thật sự có linh khí!

- Đây nhất định là bảo địa phong thủy rồi! Nếu có thể sống ở đây thì chẳng phải là sẽ sống lâu trăm tuổi sao?!

- Mua! Nhất định phải mua biệt thự ở đây!

Những người được mời đến hôm nay đều là những kẻ không thiếu tiền, đối với bọn họ mà nói, mấy chục triệu chỉ là một con số mà thôi.

Chỉ trong khoảnh khắc, có không ít người đã bắt đầu tìm Tiêu Hồng Nho hỏi thăm xem thử làm thế nào mới mua được biệt thự ở đây.

Mã Hóa Đằng tròn mắt há mồm nhìn mây màu chung quanh, ngơ ngác một lúc lâu, lại nhìn Mã Vân:

- Ông làm hình chiếu 3D à?

- Ban ngày ban mặt, chiếu cái đầu ông ấy! – Mã Vân hừ hừ: - Đây chính là linh khí. Biết linh khí hông?

- Đùa à?! – Mã Hóa Đằng vẫn không tin các loại: - Hôm nào mà ông chẳng muốn lừa gạt tôi. Tôi còn không biết mặt ông sao?!

Lúc này, các phóng viên cũng ngỡ ngác, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên không trung. Rồi chờ đến khi bọn họ cảm thiết bị ghi hình, lại chợt phát hiện, trong máy quay phim lại không thể quay lại được mây mù năm màu!

- Thần... Thần!

Một phóng viên trong số đó kêu lên:

- Camera của tôi không thể quay chụp mây màu lại được! Nhưng lại có thể nhìn thấy bằng mắt! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đó thật là linh khí sao?!

Người khác nói:

- Nhất định rồi nhất định rồi! Trời ơi! Đây tuyệt đối là bảo địa phong thủy! Nếu có thể sống ở đây mấy năm...

Mọi người hâm mộ ghen tỵ hận các kiểu... Phong thủy nơi này không khỏi quá tốt đi?

Có thể thấy linh khí bằng mắt nhá!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Mã Hóa Đằng!”

Mã Hóa Đằng: “...”

Thật sự là linh khí? Camera không thể quay chụp được? Không phải hình chiếu 3D?

- Ha ha ha ha... Lần này tin chưa? – Mã Vân tuyệt đối là người vui vẻ nhất trong số những người đó, dù sao thì hắn cũng đã đặt được nhà ở đây rồi...

- Nhất định là ông đã giờ trò! – Mã Hóa Đằng lại càng không tin: - Ông cho rằng đây là tiểu thuyết huyền ảo sao?

- Kệ ông. – Mã Vân đặt nắm tay lên môi, hắng giọng một tiếng, chờ mọi người đều yên tĩnh, hắn cười nói: - Mọi người yên lặng cái đã. Đầu tiên ấy, tôi nói trước một chút. Mọi người có việc gì thì cứ chờ kết thúc cắt băng rồi hắng tỉnh, được chứ? Dẫu sao thì cắt băng xong, mới coi như là chính thức khởi công. Xây nhà cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai đâu.

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều gật đầu ào ào.

Bất kể là muốn mua nhà hay là muốn mời Trương đại sư xem phong thủy, thì đều phải chờ cắt băng xong mới được.

Thế là tất cả mọi người đều yên lặng.

Rất nhanh, Mã Hóa Đằng Mã Vân đứng ở giữa, những nhân vật tiêu biểu nhất Tiêu Hồng Nho Vương Thiên Thời Ninh Thái Vi... đều đứng bên cạnh cầm bông vải đỏ. Tiêu Thần Tâm cầm kéo lớn đi tới...

Cô chưa từng làm chuyện này bao giờ, vừa đi vừa hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Em phải cắt sao đây hả thầy?

- Còn cắt sao nữa. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Em cứ cắt thẳng một phát là được. Đâu cần kỹ thuật gì đâu.

- Oh... – Tiêu Thần Tâm đáp dài một tiếng, rồi cắt cái roẹt...

Trong thoáng chốc, chiêng trống vang trời, tiếng pháo vang dội!

Ban đầu chỉ là tiếng pháo vang, nhưng ngay sau đó, có những tiếng động nhỏ liên tục vang lên. Mây màu trong không trung chợt hình thành những đóa hoa nhỏ liên tiếp, như ẩn như hiện, nở rộ liên tục, dẫn theo sương trắng mờ ảo, còn có từng đợt lấp lánh, hoa nở có danh. Chẳng qua chỉ là mấy giây mà thôi, cả đỉnh núi đã tràn đầy hương thơm!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Tất cả mọi người đều sững sờ hết cả người!

Quả thực, bọn họ chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng rung động lòng người đến vậy!

Ánh sáng muôn màu muôn vẻ trong không trung, không chỉ có linh khí mịt mờ, thậm chí còn có cả mùi thơm, khiến người ta vừa ngửi thấy đã cảm thấy cả

người thoải mái nhẹ nhàng hết sức.

Linh khí dần ngập tràn, mây mù năm màu bắt đầu xoay tròn, lấy đá Ngũ Thái Bàn Long làm tâm, dần dần dung hợp. Tuy là dung hợp, nhưng lại không lẫn lộn chút nào, có thể nhìn thấy rõ từng tia từng chút bằng mắt thường, cả ngọn núi Hương Sơn cứ y như là tiền cảnh vậy!

Cảnh tượng long lanh rực rỡ, lông lẫy hết sức, cực kỳ mê người.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác. Không ai có thể ngờ được rằng, một miếng đất mà lại có cảnh tượng diệu kỳ đến vậy!

- Trời ơi, đẹp quá! – Vương Thiên Thời lâm bâm - Suong khói mật mờ, linh khí dày đặc. Nhà ở đây, tôi mua chắc rồi!!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Mã Hóa Đăng!”

- Đây... Đây là thật hay giả? – Lúc này Mã Hóa Đăng đã nhìn hoa hết cả mắt. Một người tin tưởng khoa học (tiền) như hắn, vậy mà lần đầu tiên phát hiện, có vẻ như Huyền học cũng rất là lợi hại!

- Chẳng lẽ thật sự là bảo địa phong thủy sao? – Mã Hóa Đăng thì thảo, rồi chợt nhìn Mã Văn: - Lúc trước ông nói, tôi có một căn nhà ở đây đúng không?

- Tôi có nói đâu. – Mã Văn cười lạnh: - Ông tưởng ông là ai? Người ta có cần nịnh bợ ông đâu, tại sao lại phải tặng một căn nhà cho ông?

- Thế... - Mã Hóa Đăng không khỏi sốt ruột: - Tôi trả tiền được không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Bàn Long một lễ tám sao!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Tuyệt đối có không ít người đều có ý tưởng giống hắn. Nhưng dấu sao cũng đều là người có kinh nghiệm cả, trong lòng mỗi người đều hạ quyết tâm chuẩn bị kiểm một căn. Nhưng mà bây giờ ấy, điểm quan trọng nhất nằm ở trên người đại sư phong thủy trẻ tuổi Trương Tiểu Kiếm này!

Mã Văn chỉ vào Trương Tiểu Kiếm:

- Có mua được không, ông cứ hỏi hắn đi.

- Được! Cát bằng xong. – Trương Tiểu Kiếm đâu biết cong cong vẹo vẹo giữa hai người bọn họ, lúc này hắn nhìn Tiêu Thần Tâm, mỉm cười nói: - Tâm Tâm, chúc mừng em. Từ giờ trở đi, em chính là đại vương ngọn núi này rồi đó!

- Thiệt hà thiệt hà? – Tiêu Thần Tâm cười hi hi, đôi mắt cong cong nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Thế thì việc đầu tiên em làm nhất định sẽ là cướp thầy đi làm tướng công áp trại!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

ĐM ông trời ấy chứ tướng công áp trại!

Trong TV đều nói là cướp cô nương về làm phu nhân áp trại, mày lại trực tiếp cướp đàn ông về làm tướng công áp trại đúng không?

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm háng giọng rồi bắt đầu chỉ huy: - Tiêu tổng, đặt đá Ngũ Thái Bàn Long lên trên cái bàn ở giữa kia kìa, tiếp theo chúng ta cần quy hoạch vị trí của một trăm lễ tám căn biệt thự.

- OK! – Bây giờ Tiêu Hồng Nho nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như là đang nhìn thần tiên, lập tức gật đầu: - Tôi làm ngay đây.

Cần cầu đã sớm chờ ở một bên, nhanh chóng lái tới đây, kéo đá Ngũ Thái Bàn Long lên, đặt đúng vị trí.

Chỉ trong thoáng chốc, linh khí năm màu từ trung tâm đá Ngũ Thái Bàn Long nhanh chóng lan rộng ra xung quanh, khuếch tán từ từ. Chỉ mới năm phút, cả Hương Sơn đã tràn đầy mây mù năm màu, như ẩn như hiện.

Hương thơm thấm vào ruột gan ngập tràn khắp không khí.

Hương Sơn, lúc này đã là hàng thật giá thật rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Mã Hóa Đăng!”

- Mùi thơm thật nồng! – Mã Hóa Đăng trừng to mắt, rồi vỗ đùi cái chát: - Biệt thự ở đây, tôi muốn chắc rồi!

Mã Vân quyết đoán chém một đao:

- Nằm mơ ít thôi. Ông cũng phải nghe người ta sắp đặt!

Mã Hóa Đăng: “...”

Nghĩ mà xem, Tiểu Mã ca Mã Hóa Đăng hấn đây, khi nào thì chỉ có thể nghe người khác sắp đặt chứ?

Bởi vậy hấn không bằng lòng:

- Sao nữa? Chẳng lẽ có tiền cũng không mua được nhà ở đây sao?

Mã Vân cười lạnh:

- Nhảm nhí! Mua được bằng tiền thì tôi kêu ông tới đây làm gì?

Hửm? Nghe có lí phết...

- Nói nghiêm túc. – Mã Hóa Đăng cau mày: - Rốt cục thì nhà ở đây chú trọng cái gì vậy?

- Chú trọng nhiều thứ lắm – Mã Vân nói cho hấn nghe: - Ông có thấy tảng đá năm màu kia không? Tên của nó là đá Ngũ Thái Bàn Long, chính là báu vật trấn cung của miếng đất này! Biệt danh là Ngọc Rồng...

Mã Vân nói cho Mã Hóa Đăng nghe nguyên bộ hôm qua Trương Tiểu Kiềm nói với hấn. Sau đó, điểm số khiếp sợ của Mã Hóa Đăng bắt đầu quét một loại +66 +66 +66...

Chờ Mã Vân nói xong hết, Mã Hóa Đăng đã sợ ngây hết cả người!

Trâu bò vậy sao?

Thần sầu quá thế?

Nhưng mà cho dù không tin, hấn cũng đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng lúc nãy rồi! Hình chiếu 3D các thứ tuyệt đối không thể chế tạo ra được đâu!

Chẳng lẽ nói, tòa biệt thự phía đông đá Ngũ Thái Bàn Long ở đây, thật đúng là không có hấn không được sao?

Nghĩ vậy, hấn nhìn về phía Trương Tiểu Kiềm đang nói chuyện với Tiêu Thần Tâm.

Hay là, mình cũng thử tin Huyền học xem sao?

- Rồi, tiếp theo, phải dựa vào em đó Tâm Tâm – Lúc này, Trương Tiểu Kiềm đã bắt đầu hướng dẫn Tiêu Thần Tâm tiếp. Hấn cười nói: - Tảng đá Ngũ Thái Bàn Long này cần em trấn giữ, cho nên bây giờ, em lấy đá Ngũ Thái Bàn Long làm tâm, đầu tiên là đi ba mươi sáu bước về phía bắc, bước đi như bình thường là được. Nhớ kỹ nhé, hướng mà thấy chỉ ấy. 16 độ Đông Nam, cũng là tuyến trung cung của miếng đất này. Đừng đi lệch đấy.

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào, sau đó bắt đầu bước đi.

- Một... Hai... Ba...

Đây là dốc thoải, bước chân của cô bé cũng không lớn lắm, một bước xấp xỉ tám mươi tám centimet, đi ba mươi sáu bước về phía bắc, rồi dừng chân, nói vào di động:

- Thầy ơi em đi xong rồi!

Sau đó công nhân bắt đầu đo đạc, rồi báo cáo kết quả:

- Tổng cộng là 33,33 mét.

- Được. – Công nhân báo cáo kết quả xong xuôi, Trương Tiểu Kiềm nói tiếp: - Tâm Tâm, từ vị trí mà em đang đứng, lại đi ba mươi sáu bước về hướng đông,

- Dạ vâng.

Tiêu Thần Tâm lập tức tiếp tục đi về phía đông.

Bởi vì mỗi bước đi đều không thể giống nhau, cho nên công nhân báo cáo:

- Lần này là 32,85 mét.

- Được rồi – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Tâm Tâm, lại tiếp tục đi ba mươi sáu bước hướng bắc!

Tiêu Thần Tâm lại đi về hướng bắc.

Lúc này đã trải qua đất bằng rồi. Khi cô đi đến bước thứ hai bảy đã là triền núi, cô tiếp tục bước lên trên, đi đến bước thứ ba mươi sáu thì dừng lại.

- Em đến rồi nè thầy.

Công nhân lại đo lường, rồi báo cáo kết quả:

- Lần này tổng cộng là 30,6 mét.

- Rồi, trở về đi. – Trương Tiểu Kiếm gọi Tiêu Thần Tâm trở về, nói với Tiêu Hồng Nho: - Tiêu tổng, nhà của Tâm Tâm thì xây trong phạm vi đó đi. Mỗi đông tây 32,85 mét, nam bắc 30,6 mét.

- Rồi! Thế thì cỡ đó! – Tiêu Hồng Nho lập tức gõ thước: - Chọn khu vực đó đi! Nhớ kỹ nhé, không được dư một tí, không thể ít hơn một li!

Đông tây 65,70 mét, nam bắc 30,6 mét, vậy thì diện tích là hơn hai ngàn mét vuông!

- Đồ đệ của ta đúng là lợi hại thật! – Hồng Thiên Cơ đứng xem, gật đầu liên tục: - Đông tây bảy mươi hai bước, chính là con số bảy hai địa sát. Nam bắc ba sáu bước, chính là ba sáu thiên cương. Xem ra là muốn làm Bàn Long một lẽ tám sao rồi! Quả nhiên là bố cục rộng lớn!

Ninh Thái Vi: “...”

Chợt cảm thấy hối hận quá phải làm sao bây giờ?

Thôi kệ, không mua được thì thôi, quan trọng là nhà...

Rồi lại nghe Hồng Thiên Cơ chợt “Í” một tiếng, tính tiếp:

- Đông tây 65,70, nam bắc 30,6...

Ông lấy máy tính ra tính toán, rồi không khỏi nở nụ cười:

- Hai nghìn lẻ mười mét, 2010 sao... Ha ha! Chẳng lẽ cô nương này sinh tháng 10 năm 2000?

Ninh Thái Vi: “!!!”

Trời! Có nhất thiết phải thần kỳ đến vậy không?

- Hồng đại sư... - Lần này thì Ninh Thái Vi thật sự động lòng, hỏi nhỏ: - Ngài xem thử, cháu có thể có một căn nhà ở đây được không?

- Cháu? – Hồng Thiên Cơ bấm đốt ngón tay tính toán, rồi lắc đầu chậm chậm: - Vận số của miếng đất này là do đồ đệ ngoan của ta phụ trách, cho nên cháu có hỏi ta cũng không có tác dụng. Cháu phải hỏi nó.

- Vậy sao... - Ninh Thái Vi gật đầu thật nhẹ, rồi liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Hay là, xin wechat đi?

Nói thật, Ninh Thái Vi là một người rất kiêu ngạo, bảo cô đi chủ động xin wechat thì cảm thấy mất mặt quá...

Sau đó, Hồng Thiên Cơ lại chợt bổ sung một câu:

- Ta cảm thấy cháu nên kiếm một căn. Ít nhất sẽ có ích cho người nhà của cháu. Nhưng mà đồ đệ của ta có cảm thấy cháu có thể ở được hay không, thì khó mà nói.

Hả? Đúng rồi!

Tuy rằng mình không có ý tưởng đặc biệt gì với miếng đất này, nhưng không phải còn một đứa em trai trong nhà sao? Mấy năm nay, sức khỏe của ba mình cũng không tốt lắm, nếu có thể dưỡng sinh ở đây, thì cũng là một chuyện tốt!

Chương 225: Level Up! Hắc Thiết Người Chém Gió!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bên này Ninh Thái Vi còn đang tính toán, bên kia Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu quy hoạch tiếp:

- Rồi, Tiểu tông nhớ kỹ khối đất này xong, sau đó là đặt tên. Dựa theo con số ba mươi sáu thiên cương mà nói, tòa nhà trấn giữ này hẳn là đối chiếu với ngôi sao thứ nhất, sao Thiên Khôi trong ba mươi sáu tinh tú thiên cương. Cho nên tòa nhà này sẽ có tên là Thiên Khôi Tinh Lâu!

Thiên Khôi Tinh Lâu!

Vừa nghe đã thấy tên này trâu bò rồi!

Lúc này, Mã Vân cũng cảm thán:

- Chẳng trách tôi không thể sống ở đó. Thiên Khôi hài âm với thiên quý (*) của phụ nữ thời cổ đại. Nếu như tôi ở đó, chẳng phải là... Ai nha đáng sợ quá! May mà tôi không cố chấp!

(*) Thiên quý: Cách gọi “ngày đèn đỏ” thời cổ đại.

Tiểu Hồng Nho đứng bên cạnh hắn: “...”

Đã thấy chưa đã thấy chưa?

Con gái nhà tui tinh mắt như vậy đó! Bàn lãnh của Trương lão sư đúng là rất trâu bò nhé!

Con mắt Mã Hóa Đăng lại không khỏi sáng rực lên, cười nói:

- Nói vậy, bên dưới sao Thiên Khôi chẳng phải là sao Thiên Cương của tôi sao?

Mã Vân:

- Xí! Đương nhiên là sao Thiên Cơ của tôi rồi!

Hôm qua lúc về Mã Vân xác thực là có tra xét tư liệu. Dưới sao Thiên Khôi là sao Thiên Cương và sao Thiên Cơ. Trong Thủy Hử Truyền, sao Thiên Cương là Ngọc Kỳ Lân Lư Tuấn Nghĩa. (*) Nhìn kiểu gì thì hắn cũng không xứng với bộ dáng đó, ngược lại là Tiểu Mã ca Mã Hóa Đăng gần giống...

(*) Lư Tuấn Nghĩa: Thủy Hử miêu tả ông cao chín thước, mắt sáng như sao, tướng mạo tựa thần.

Cho nên hắn chỉ có thể chọn sao Thiên Cơ...

Bây giờ đã xem như quy hoạch xong tòa nhà trấn giữ rồi, tiếp theo đương nhiên là tòa nhà móng rồng của Mã Vân. Trương Tiểu Kiếm lại vẫy tay gọi Tiểu Thần Tâm:

- Tâm Tâm, về đây.

- Dạ vâng. – Tiểu Thần Tâm vui vẻ chạy về, cười nói: - Đã quyết định xong vị trí nhà của chúng ta rồi hả thầy? Thế thì tiếp theo có phải là nhà của bác Đại Mã không?

- Đúng đấy. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Bây giờ em lại đứng ở vị trí ban đầu, đi thẳng về phía tây ba mươi sáu bước, rồi lại tiếp tục đi bảy mươi hai bước, lại đi về phía bắc ba mươi sáu bước. Diện tích của miếng đất đó chính là vị trí biệt thự của Mã tông.

Tất cả mọi người nghe mà ngơ ngác các kiểu!

Tất cả biệt thự ở Hương Sơn, xem ra đều phải lấy con số ba mươi sáu với bảy mươi hai làm tiêu chuẩn ời!

Điểm mấu chốt nhất là phải chờ cô bé này bước đi mới được! Kiểu này thì đi nói rõ lí lẽ ở đâu đây?

Tiêu Thần Tâm bước đi một đường, Mã Vân đứng bên cạnh nhìn, mặt mày hớn hờ ---- Cháu gái ngoan, lại bước rộng ra một chút! Rộng hơn chút! Ra sức đi! Đến lúc đó bác Mã lại cho cháu thêm phong bì nhé!

Biệt thự của bác có thể rộng tới mức nào, đều nhìn đôi chân dài của cháu đấy!

Tiêu Hồng Nho thấy vậy lau mồ hôi...

Cục cựa của ba cứ bước đi mạnh dạn lên! Đừng quay lại! Mã tổng đang nhìn đấy!

Hả? Sao bước chân của con lại nhỏ lại vậy? Lớn chút! Lớn hơn chút...

Cả đám giám đốc nhìn xem lú lờ. Con bé này, biệt thự lớn cỡ nào đều phải trông cậy vào đôi chân vừa thẳng vừa dài vừa trắng vừa thon của nó bước đi rộng cỡ nào!

Hay là, mình muốn mua biệt thự, nhét thêm cái phong bì?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía đôi chân của Tiêu Thần Tâm. Các phóng viên lại càng quay chụp bay bổng, vừa quay vừa bàn luận:

- Ai ya đôi chân dài kia, đây là một bước ngàn vàng nhé! Ah! Vừa rồi bước thật lớn! Được!

- Ai yoo, bước này hơi nhỏ chút, không được mình phải chạy theo mới được! Quay cận cảnh!

Thế là cả đám phóng viên xông lên, vây quanh Tiêu Thần Tâm, bắt đầu quay đôi chân của cô!

May mà hiểu rõ, không hiểu thì còn tưởng là đám người này định làm trò gì bậy bạ cơ...

Miếng đất dùng để xây biệt thự cho Mã tổng nhanh chóng được Tiêu Thần Tâm giẫm ra. Công nhân đang thống kê lại. Chờ Tiêu Thần Tâm trở về, Mã Vân lập tức cười nói:

- Cháu gái ngon! Chờ lát nữa về bác lại cho cháu phong bì!

- Cảm ơn bác Mã! – Tiêu Thần Tâm đáp lại yêu kiều, rồi chạy đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm.

- Rồi, Mã tổng – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Biệt thự của ngài ở nơi đó. Theo thứ tự ba mươi sáu tinh tú thiên cung, nhà của ngài, hẳn là đặt tên Thiên Cơ Tinh Lâu.

Mã Vân vỗ đùi cái chát:

- Được! Cứ gọi thế đi!

Thiên Cơ Tinh Lâu, so với tính cách của Mã Vân, ui chà, giống ghê đấy!

Tiếp theo, Tiêu Thần Tâm lại lặp lại cách làm như lúc nãy, đi về phía đông. Vị trí biệt thự của Mã tổng Mã Hóa Đăng cũng nhanh chóng được quyết định. Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói:

- Biệt thự của Mã tổng Mã Hóa Đăng ngài ở đó, tên là Thiên Cung Tinh Lâu.

Mọi người nghe vậy, hít vào một ngụm khí lạnh!

Tổ sư nó chứ, trái Mã Vân phải Mã Hóa Đăng, chỉ bằng hai người này, biệt thự của khu đất này sẽ bị tranh cướp vỡ đầu!

Mã Hóa Đăng thấy biệt thự của mình cũng có manh mối, lập tức cười gật đầu, vỗ vai Trương Tiểu Kiếm, nói rất thân thiết:

- Sau này cậu chơi game online nào mà muốn nạp thẻ ấy, tôi sẽ giảm 80% cho cậu!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mã Vân cá giận:

- Ông đừng có giả ngu với tôi nhé! Mấy cái game rác rưởi đó thì có thể tốn bao nhiêu tiền? Nhanh lên! Tôi đã cho Tâm Tâm phong bì một trăm triệu đây. Ông xem rồi làm đi! Ảnh chụp màn hình kìa...

Trương Tiểu Kiếm lập tức nổi lên lòng hiếu kỳ!

Ảnh chụp màn hình gì cơ?! Mã tổng cho xem với!

- Chỉ đùa chút thôi mà. – Mã Hóa Đăng buồn bực: - Không phải là một trăm triệu sao... Tầm Tầm, bác cũng cho cháu phong bì một trăm triệu nhé. Cháu nhận lấy nhé. Chờ xây nhà xong, bác lại cho cháu thêm cái lớn hơn!

Tiêu Thần Tầm cười híp mắt thành hình trăng rằm:

- Cháu cảm ơn bác Tiểu Mã!

Ừm, nhà còn chưa xây mà đã nhận được phong bì hai trăm triệu rồi...

Ba tòa biệt thự xem như đã chuẩn bị xong rồi. Cùng lúc đó, thanh âm của hệ thống cũng vang lên ----

“Đại sư phong thủy của ký chủ đã đạt được level Vương Giả Vinh Quang. Thưởng +10 điểm sức hấp dẫn, +2 sao.”

“Đăng cấp Thần Chém Gió của ký chủ thăng cấp thành công, trở thành Hắc Thiết Người Chém Gió.”

“Hắc Thiết Người Chém Gió: Uy lực chém gió tăng lên gấp đôi. Phần thưởng level bonus: +1 dung hợp thuộc tính đồ bộ. Hiện tại ký chủ có thể dung hợp thuộc tính của hai bộ đồ vào một bộ đồ.”

“Nhiệm vụ nhánh: Tìm kiếm toàn bộ Bàn Long một lẻ tám sao. Mỗi khi tìm được một ngôi sao, được thưởng +3 điểm thuộc tính tùy chọn. Tính từ hiện có: Sao Thiên Khôi, sao Thiên Cương, sao Thiên Cơ. Phần thưởng: Sức mạnh +3, tốc độ +3, sức hấp dẫn +3.”

Nhiệm vụ nhánh vừa phát xong, Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy trên giao diện hệ thống lại thêm một giao diện khác – “Bàn Long một lẻ tám sao!”

Ở trên “Bàn Long một lẻ tám sao” này, có ba ngôi sao đã sáng lên, còn những nơi khác thì tối thui.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Woa ha ha ha ha ha!

Sướng quá! Lại có thật nhiều điểm số! Còn cộng thêm hai nhiệm vụ nhánh! Được thưởng điểm thuộc tính tùy chọn!

Hơn nữa, level Thần Chém Gió của anh rất cực cũng trở thành Hắc Thiết Thần Chém Gió!

Uy lực chém gió tăng gấp đôi!

Đậu xanh nhất thiết phải thử xem!

- Khụ khụ... Mọi người yên lặng cái nào. – Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Kiếm lập tức hắng giọng, cả hiện trường yên tĩnh trong chớp mắt. Mọi người đều nhìn hẩn, hiếu kỳ hẩn sẽ làm gì tiếp theo.

- Nếu đầu rồng móng rồng đã sắp đặt thỏa đáng rồi. – Về mặt Trương Tiểu Kiếm rất chi là thần côn, nói: - Tiếp theo, tôi sẽ làm lễ cúng khai quang cho con Ngũ Thái Bàn Long này! Mọi người lui ra sau một chút đi ha. Lát nữa có lẽ cảnh tượng sẽ còn hoành tráng hơn nữa, nhất thiết không thể sợ hãi nhé. Mặt khác, mong các vị phóng viên cất những thứ ghi hình đi. Việc này thì mọi người biết là được rồi, đừng truyền ra ngoài.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Bây giờ lời nói của Trương đại sư rất có uy tín, ai dám phản đối?

- Rồi, vậy thì tiếp theo... - Trương Tiểu Kiếm chợt hét lớn: - Nghi thức khai quang! Hiện tại bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Khai quang, Kiếm thuyết

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Thầy Trương Tiểu Kiếm nói muốn khai quang cho đá Ngũ Thái Bàn Long, nghe bảo có lẽ cảnh tượng sẽ rất lớn, tất cả mọi người không khỏi hiếu kỳ.

Lại nói, một đồng giám đốc như vậy, đương nhiên có không ít người tin vào cái này, không khỏi bàn tán xôn xao:

- Khai quang hả? Ê lão Lý, trước kia tôi nhớ là ông có khai quang rồi nhỉ? Quy trình là như thế nào vậy? Tôi nhớ hình như là phải có đủ loại đạo cụ linh tinh chứ nhỉ? Nhưng sao hần chẳng có cái gì hết vậy?

- Ừ đúng. Bình thường mà nói, khai quang hần là chia làm năm bước. Đầu tiên là chuẩn bị làm lễ cúng, sau đó chọn ngày lành tháng tốt để niệm kinh, rồi trừ sát lau bụi, lại rót dương khí vào, cuối cùng bút thần điểm sa. Nhưng xem tư thế của Trương đại sư, hình như là không có bước nào trong năm bước này nữa cả.

- Rốt cục có được không vậy? Quy trình không đúng mà...

- Ai biết được. Cứ nhìn kỹ đi rồi hăng nói. Bàn lãnh Trương đại sư rất cao, có lẽ người ta có trình tự khai quang đặc biệt.

- Đúng đúng đúng. Xem thử xem, xem thử xem!

Đám người bàn tán xôn xao, còn Trương Tiểu Kiếm thì đang hỏi hệ thống...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, không có vấn đề gì chứ?

Hệ thống:

- Tuy rằng uy lực của level Hắc Thiết Người Chém Gió còn không được lớn lắm, nhưng ứng phó một cái khai quang sơ sơ thì vẫn không thành vấn đề.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thật sao? Thế tớ có thể chém bậy chém bạ được rồi!

Hệ thống:

- Hãy bắt đầu biểu diễn của cậu! Hệ thống có thể cổ vũ cho cậu!

Trương Tiểu Kiếm:

- Oh!

Quần chúng vây xem vào chỗ, nhân vật trâu bò đã chuẩn bị sẵn sàng, hệ thống cổ vũ nghênh đón chờ địch, tiếp theo, chính là cơ hội tốt để Trương Tiểu Kiếm chém trời chém đất!

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng trước, rồi chậm rãi đeo kính đen lên.

Nếu sắp chuẩn bị bắt đầu chém gió, vậy thì phải làm đủ chuẩn bị cái đã!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, chuẩn bị dung hợp thời trang côn đồ với thời trang đại sư phong thủy!

Hệ thống:

- Nhận được!

“Phù...”

Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi nhẹ nhàng.

Hần chậm rãi giơ hai tay ra, hơi ngửa đầu lên, rồi trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một tiếng “phản phật”, quần áo Trung Hoa màu đen trên người Trương Tiểu Kiếm, đã biến thành áo gió côn đồ trong chớp mắt!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66! +66...”

Cả đám người dụi mắt:

- Chời má vừa rồi tao nhìn nhầm hả?!

- Hần chơi ảo thuật à?!

Trương Tiểu Kiếm ngó lơ những lời bàn tán của mọi người, ngâm nga thật dài:

- Gió lớn nổi lên... Mây bay lượn! Tứ linh đều yên... Giữ bốn phương! Kiếm thuyết: Gió tới!

Hắn vừa dứt lời, cả khu vực chợt có gió nổi lên trong chớp mắt!

Hệ thống:

- Bốp bốp bốp bốp bốp!

“Điểm số khiếp sợ +77! +77! +77! +77...”

Tất cả mọi người ngơ ngác luôn!

Đậu má Trương thiên sư có thể triệu hồi gió lớn! Thăng cha này là truyền nhân của Gia Cát Lượng mượn gió đồng sao?!

Ăn gì mà thần sầu thế?!

Rất hiển nhiên, mới thế thôi đã ăn thua gì! Bây giờ Kiếm ca còn là nhân vật bình thường sao? Chém gió bay bổng hoàn toàn không cần nộp thuế nhé!

- Thanh Long Bạch Hổ chường tứ phương, Chu Tước Huyền Vũ thuận âm dương!

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục ngâm nga lớn tiếng, rồi trong giây lát, hai tay như kiếm chỉ vào phía đông:

- Kiếm thuyết: Thanh Long, hiện!

“Rào rào ---!!!”

Gió lớn biến thành một con gió xoáy trong chớp mắt, cuốn lấy vô số lá rụng trên mặt đất, rồi một tiếng rỗng thét vang lên kinh trời!

“Hí---!!!”

“Điểm số khiếp sợ +88! +88! +88! +88...”

- Thanh Long! Nhìn kia! Là Thanh Long! – Chợt có tiếng hét lớn truyền ra từ trong đám người. Mọi người đều nhìn về hướng đó, không khỏi sửng sốt cả người!

Chỉ thấy một con gió xoáy cuốn lên vô số lá rụng, cao chừng ba mươi mét, hình thành bộ dáng như một con rồng xanh, xoay quanh đất trời, thật lâu sau còn chưa biến mất!

Thanh Long, thần vật đứng đầu trong tứ linh thánh thú!

Tuy rằng đó chỉ là hình dáng do lá cây tạo thành, nhưng cũng đủ để khiến tất cả mọi người ở đây choáng váng!

- Trời đất ơi! Trương đại sư chơi lớn quá!

- Pháp lực như thần! Vậy mà lại có thể triệu hồi được thần thú Thanh Long! Lợi hại!

Hệ thống:

- Hoi tiếc. Dẫu sao thì Hắc Thiết Người Chém Gió cũng chỉ có uy lực như thế mà thôi. Nếu là Thần Chém Gió, thì có thể thành hình rồng thật luôn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh rau má thế này đã trâu bò lắm rồi biết không?

Nếu như làm ra một con thanh long thật thì chẳng phải là cây cối trên núi này đều sẽ bị bứt trọc hết lá sao? Đến lúc đó ai còn dám ở đây nữa?

Thanh Long xoay vòng chừng một phút đồng hồ, bay lên không trung một lát, rồi chậm rãi biến mất.

- Kiếm thuyết... - Trương Tiểu Kiếm tiếp tục làm phép, xoay người trong chớp lát, chỉ vào phương tây: - Bạch Hổ, hiện!

“Grừ ----!!!”

Một tiếng hổ gầm truyền tới. Khác với Thanh Long phương đông, phía tây lại chợt xuất hiện một đám sương mù, rồi bắt đầu dần dần thành hình, chính là bộ dáng của một con hổ trắng nằm trên đất!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Tất cả mọi người lại sợ ngây người!

Quả thực, bọn họ chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng nào càng rung động lòng người hơn thế nữa!

Bạch Hổ đấy! Bạch Hổ hình thành từ sương mù!

Nó nằm ở đó, thậm chí từ trong cây cối đan xen, tất cả mọi người có thể cảm nhận được đôi mắt lạnh lẽo của nó!

- Quá... Thần sầu!

- Trương đại sư thật là vô địch! Không được! Chờ xong việc này rồi tôi nhất định phải mời Trương đại sư đi nhà tôi giúp tôi khai quang cái gì đó!

- Đúng đúng đúng! Tôi cũng nghĩ thế! Làm đôi Ti Hưu cao hai mét rồi mời hấn khai quang!

Mọi người bàn tán xôn xao, thậm chí cả Mã Vân cũng tròn tròn mắt!

Hắn vẫn rất thích Huyền học, nhưng những cảnh tượng từng gặp được, so với hôm nay thì quả thực là múa rìu qua mắt thợ, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới!

- Đây... – Mã Hóa Đăng cũng ngơ ngác... Đó đều là thật sao?!

Rất nhanh, Bạch Hổ cũng biến mất. Trương Tiểu Kiếm tiếp tục xoay người, nhìn về phía bình nguyên rộng lớn đằng trước, hét lớn:

- Chu Tước, ra!

“Li-----!!!”

Một tiếng phượng hét vang vọng từ bầu trời ở xa, nhất thời mọi người lại kinh hô...

- Nhìn bên kia! Nhanh nhìn bên kia kia!

- Trời ơi! Chu Tước! Chu Tước thật kia!

Thời tiết lúc này là tháng mười một, cảnh quan lá đỏ ở Hương Sơn Thiên Kinh chính là vào thời điểm này!

Dưới sức kéo của gió lớn, vô số lá đỏ ngưng kết thành một đồng bay về phương xa, trùng hợp ghép thành hình một con Phượng Hoàng rộng chừng hai mươi mét!

Nếu đứng gần hoặc là đứng ở góc độ không chính xác mà quan sát, thì có lẽ con Phượng Hoàng này cũng không rõ ràng. Nhưng đứng ở góc độ của bọn họ thì đó quả thực là một con Phượng Hoàng chân chính!

- Tôi... Tôi phục rồi...

- Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt!

Tứ linh, đã có tam linh xuất hiện, Trương Tiểu Kiếm xoay người lần cuối, nhìn về phía đỉnh núi phía sau, hai tay chỉ vào:

- Kiếm thuyết: Huyền Vũ, tới!

Lúc trước, tam linh thánh thú đều rất thuận lợi, nhưng không ngờ rằng, đến nhất linh Huyền Vũ cuối cùng, lại không có phản ứng gì cả!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi. Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ hôm nay anh mày chém gió bị lộ sao?

Tứ linh thánh thú mà thiếu nhất linh là không được rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, chuyện gì vậy?!

Hệ thống:

- Bóp bóp bóp bóp bóp bóp!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Tòa nhà thứ tư, Thiên Nhân Tinh Lâu!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

ĐM ông trời ấy chứ “bốp bốp bốp”!

Giờ chém gió không linh mảy lại cho tao một câu bốp bốp bốp là xong à?

Trương Tiểu Kiếm đang buồn bực, mọi người cũng rất nôn nóng ---- Dẫu sao thì đằng trước đã có tam linh xuất hiện rồi, giờ đệ tứ linh Huyền Vũ không xuất hiện, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó...

Cảm giác này thật giống như là mày tìm được một bộ phim ‘hành động’ ‘Bảy Người Lùn Hung Tàn Đại Chiến Nữ Yêu Tinh’, còi quần xong rồi mới phát hiện đó là phim “Anh Em Hồ Lô”...

Muốn lật bàn công nhận không?!

- Sao vậy? Huyền Vũ đâu? Huyền Vũ đâu?!

- Ủ đúng rồi, còn thiếu một Huyền Vũ, không có thì đáng tiếc quá!

- Chẳng lẽ là linh khí nơi này không đủ để phụng dưỡng Huyền Vũ?

- Thế thì phiền to rồi. Xưa nay chỉ nghe thấy tứ linh thánh thú, có ai nghe chỉ có tam linh bao giờ...

Mã Vân cũng cảm thấy buồn bực các kiểu. Thiết một linh thì sẽ ảnh hưởng to lắm!

Ngược lại là Mã Hóa Đằng cười nhẹ, rồi vỗ vai Mã Vân:

- Bình tĩnh. Chúng ta sẽ thắng!

Mã Vân: “...”

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi, nhưng mà vào thời điểm này thì phải bình tĩnh, nếu hấn lỏng cuống thì hao phí hết công sức ban đầu...

Cả đám người nhìn đông nhìn tây, chợt lại có một con gió lớn thổi qua, rồi có người chỉ vào đỉnh núi đằng sau, hét lớn:

- Nhìn kia! Một cái đầu rùa (*) thật bự!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

ĐKM ông trời ấy chứ “đầu rùa”! Lần sau lúc lái xe mày có thể cho người khác thời gian chuẩn bị tâm lý không hả?

(*) Đầu rùa trong Hán Việt là “quy đầu”. Vâng các bác hiểu ý em rồi đấy)

Nhưng bất kể nói thế nào, lúc mọi người quay đầu lại, quả nhiên thấy trên đỉnh núi, có vô số cát bụi bị thổi bay, ở đó lẩy một tảng đá cực lớn làm tâm, hình thành một cái đầu rùa rất lớn!

“U grừ ---!!!”

Huyền Vũ ngửa đầu lên trời thét dài. Đá nham làm đầu, lưng núi làm chân, đỉnh núi làm lưng, một con Huyền Vũ khổng lồ hết cỡ nằm ngang trong cả một dãy núi, tọa trấn vững vàng cả một miếng đất rộng lớn sau lưng!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Đám người thấy thế, trợn mắt ha hòm. Chời má quả thực là vô cmm địch! Có một con Huyền Vũ khổng lồ như thế tọa trấn ở đây, miếng đất này tuyệt đối là vững chắc như đá! Động đất thiên tai các thứ đó là sẽ không bao giờ có vấn đề!

- Hoàn mỹ! – Mã Vân cảm khái: - Có một con Huyền Vũ lớn đến vậy tọa trấn, miếng đất này ổn quá rồi!

Mã Hóa Đằng hài lòng gật đầu:

- Ai nha, không uống công tôi cô ý chạy tới đây một chuyến, không ngờ lại còn được xem một vở kịch lớn như vậy. Một trăm triệu thật quá đáng giá. ...

Mã Vân: “...”

Đâu chỉ là đáng giá. Ông có biết sau hôm nay, có bao nhiêu người muốn mua phòng cũng chưa chắc đã mua được không?

Không nói người khác, ông nhìn xem con bé Ninh Thái Vi kia kìa. Bằng cái tính cách như nữ hoàng băng giá của nó mà lúc này cũng thấy nóng mắt là biết...

Nhưng thật đáng tiếc, tay trái tay phải đều không phải là nó. Hừ hừ hừ ha ha ha ha ha ha ha!

Quá đã!

Lúc này, tứ linh thánh thú đã đến đông đủ, miếng đất này xem như đã được khai quang xong rồi. Nhưng đúng lúc mọi người cho rằng sắp kết thúc, chợt lại nghe Trương Tiểu Kiếm hét lớn:

- Đặt bút sinh cầm tú, cầm đao chấn phong lôi. Oách khuấy tuy bách lý, bằng hiên vọng tam đài. Kiếm thuyết: Văn Khúc, xuống!

“Vũ ----!”

Gió lớn đầy trời, không khí trong veo, có ánh sáng lộn lắt trải dài, nhưng cũng có sương mù, đôi mắt nhìn không thể thấy rõ.

Rồi sau đó, trong cơn gió lớn, một đoàn sương tím dần dần thành hình, phát sáng, rồi ở trước mắt bao người, chui vào trong đá Ngũ Thái Bàn Long. Tia sáng lóe lên, sau đó biến mất không thấy.

“Điểm số kiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Văn Khúc! Đó chính là sao Văn Khúc xuống!

Trâu bò, quá trâu bò!

Không nói đến những thứ khác, chỉ bằng cảnh tượng khai quang của miếng đất này, thì nhà ở đây tuyệt đối sẽ bị tranh giành vỡ đầu!

- Tốt, quá tốt! – Mã Vân vỗ tay đầu tiên. Hần cười ha ha đi lên nói: - Trương đại sư, bản lĩnh của ngài thật khiến tôi mở rộng tầm mắt, thần kỳ hết sức! Đến lúc đó tôi nhất định sẽ dọn nhà tới nơi này sống!

Đây chính là bố Mã Vân nhé! Hần đã nói đến ở, toẹt đối có thể hấp dẫn một đám người hiếu kỳ về nơi này!

Nhắc đến chuyện hần sống ở đây, đẳng cấp của miếng đất này phải đẳng tăng cao mấy lần!

- Đến lúc đó, rảnh rồi tôi cũng sẽ ở đây. – Mã Hóa Đằng cũng gật đầu cười nói: - Dù sao thì một căn nhà tốt như vậy, không ở thì tiếc lắm.

Rồi hần liếc nhìn Mã Vân, máy môi: “Nít ranh!”

Mã Vân: “Ngu xuẩn!”

Tiêu Thần Tâm giữ chặt mỗi người một tay:

- Bác Đại Mã với bác Tiểu Mã đều đến thì Tâm Tâm vui nhất á. Đến lúc đó Tâm Tâm rảnh rồi sẽ làm bánh ngọt cho hai bác ăn!

- Được được được! – Mã Vân lập tức đổi khuôn mặt tươi cười nói: - Bánh ngọt Tâm Tâm làm là ngon nhất!

Mã Hóa Đằng cũng cười nói:

- Tới khi đó bảo chị cháu cũng làm chung với cháu đi. Dù sao thì con bé cũng rảnh rồi, chơi với cháu cũng được.

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào.

Kết thúc khai quang, Vương Thiên Thời là người đầu tiên chen tới. Hần thật sự rất thèm thường nhà ở trên miếng đất này!

- Ah yoo, Trương đại sư. – Vương Thiên Thời đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, cười nói nhỏ: - Ngài xem, đã quyết định vị trí của hai người trùm sò nhất rồi. Tiếp theo, tôi có thể lấy một căn trong này không vậy? Ngài yên tâm! Tiền nong không thành vấn đề!

Hắn nói rồi lên lút vươn tay, ba ngón tay cái trở giữa nhẹ nhàng ma sát...

Ừm, ý tưởng đã rất rõ ràng...

- Khụ khụ... Này á... - Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói: - Vương tổng có mang chứng minh nhân dân đó không?

- Có mang có mang! – Vương Thiên Thời vội lấy giấy chứng minh nhân dân ra cho Trương Tiểu Kiếm nhìn. Trương Tiểu Kiếm bấm đốt ngón tay tính một chút, rồi lắc đầu quyết đoán: - Vương tổng, không phải là tôi không nể mặt ngài, mà là tiếp theo là tòa nhà thứ tư Thiên Nhân Tinh Lâu, không hợp với ngũ hành bát tự của ngài. Nếu ngài sống trong đó, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Vương Thiên Thời!”

Vương tổng Vương Thiên Thời ngơ ngác ngay tại chỗ luôn!

Thân phận của hắn là gì? Đó cũng là nhân vật gia tài mấy chục tỉ, còn đúng là lần đầu tiên nghe nói, mình chuẩn bị nhiều tiền định mua biệt thự rồi chuyển vào đó, nhưng lại không được phép?!

Đi cửa sau mà cũng không được sao?

- Hả?! – Vương Thiên Thời vội hỏi: - Vậy... Trương đại sư có thể giải thích nghi hoặc giúp tôi được không?

- Tôi nói thế này. – Trương Tiểu Kiếm ngồi bệt xuống, bắt đầu vẽ trên mặt đất: - Ngài xem nè, vị trí trung gian, là tảng đá Ngũ Thái Bàn Long này đúng không?

Đám người chung quanh thấy có náo nhiệt, lập tức chen tời, đồng loạt gạt đầu:

- Đúng đúng đúng! Sau đó thì sao?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Đá Ngũ Thái Bàn Long đại biểu cho Ngọc Rỗng. Bên trên, là đầu rồng, cũng chính là Thiên Khôi Tinh Lâu trấn giữ của Tâm Tâm. Bên trái là Thiên Cơ Tinh Lâu của Mã tổng. Bên phải là Thiên Cương Tinh Lâu của Mã tổng Mã Hóa Đăng. Hai tòa nhà này tạo thành tay trái tay phải, vậy thì tiếp theo, hẳn là vị trí cổ rồng bên dưới. Vị trí này, hẳn là tòa nhà thứ tư, Thiên Nhân Tinh Lâu!

Thiên Nhân Tinh Lâu!

Mọi người ông nhìn tui tui nhìn ông, đều không hiểu Trương Tiểu Kiếm nói Thiên Nhân Tinh Lâu thì cần điều kiện gì.

Vương Thiên Thời hỏi:

- Trương đại sư, vậy theo ý của ngài, loại người nào mới có thể sống trong Thiên Nhân Tinh Lâu?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Yêu cầu của Thiên Nhân Tinh Lâu

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Mọi người vừa nghe thấy câu hỏi này, cũng đều hiếu kỳ.

Người nào mới có thể sống trong Thiên Nhân Tinh Lâu được đây?

- Tôi tính thử một chút xem nhé. – Trương Tiểu Kiếm lập tức bấm đốt ngón tay tính toán. Hắn tính một lúc rồi nói: - Thiên Nhân Tinh Lâu không thích hợp cho những người trẻ trung khỏe mạnh sống ở đó. Ít nhất, người đứng tên không thể nhỏ hơn năm mươi tuổi. Sao Thiên Nhân, chủ yếu là hai chữ ‘Thiên nhân’, ý là dùng để dưỡng lão, nuôi dưỡng thân thể. Người đứng tên tòa nhà này phải có ốm yếu, nhiều bệnh, sống ở đây thì có thể dần dần khỏe

mạnh, tinh thần dồi dào. Nếu người trẻ trung khỏe mạnh sống ở đó thì sẽ gặp phải tin dữ liên tục, mãi cho đến khi trở thành ốm yếu bệnh hoạn thì mới có thể dần dần tốt hơn được.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Mọi người nghe vậy, suýt nữa bị sợ chết khiếp!

Ồ mải gót! Lúc trước cứ cho rằng chỉ cần dọn nhà tới đây thì sẽ được lợi. Bây giờ nghe vậy, hóa ra không phải ai cũng có thể sống ở đây...

Không cần thận thì tin dữ từ sự nghiệp cho tới sức khỏe luôn ấy...

- Ôi trời ơi! – Vương Thiên Thời sợ đến mức trợn tròn mắt: - Thế... Thế ngũ hành bát tự các thứ, có yêu cầu gì không?

- Đương nhiên là có rồi. – Trương Tiểu Kiếm bấm đốt ngón tay tính tính rồi lại nói: - Phía trước, Thiên Khôi Linh Lâu chủ trung cung, ngũ hành đầy đủ kim mộc thủy hỏa thổ. Đằng sau sao Thiên Cơ là mạng mộc, gặp hỏa thì mạnh. Sao Thiên Cương là mệnh kim, gặp thủy thì mạnh. Cho nên đằng sau đó hẳn là mệnh thổ gặp kim thì mạnh. Theo phương thức tính toán vụ thế, đó là người sinh năm Mậu Thân 1968, mệnh Đại Dịch Thổ, trấn giữ ở đây là vừa khốp, không sai đâu.

“Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Ninh Thái Vi!”

Vừa nghe thấy lời này, Ninh Thái Vi lập tức mở to đôi mắt hạnh!

Lời Trương Tiểu Kiếm vừa nói, người khác thì không biết sao, nhưng mà cô lại có thể không biết được sao?

Cha cô, người giàu nhất trong nước Ninh Hàn Lâm đúng là sinh năm 1968!

- Trương... Ừm... Trương đại sư. – Dù sao thì cũng là chuyện có liên quan tới ba mình, Ninh Thái Vi lập tức đến gần, nói: - Ba tôi vừa vận sinh năm 1968. Ngài xem thử Thiên Nhân Tinh Lâu, tôi có thể mua cho ba tôi được không?

Mọi người chung quanh: “...”

Người giàu nhất trong nước Ninh Hàn Lâm lại sinh ra vào năm 1968 sao?!

Tất cả mọi người đứng là lần đầu tiên biết được!

- Thật sao? – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Phải chính xác đâu nhé. Ninh tiểu thư, ngài nhất định không thể nói dối vì mua nhà đâu đấy. Hậu quả nghiêm trọng lắm.

- Đúng đấy chị Ninh. – Tiêu Thần Tâm cũng gật đầu thật mạnh: - Thầy của em xem phong thủy lợi hại lắm. Hẳn nói không thể ở lung tung thì đúng là không thể ở lung tung được đâu. Chị phải làm cho rõ đấy nhé!

- Tôi tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm được đâu. – Ninh Thái Vi ngẫm nghĩ rồi nói: - Nhưng mà tôi không nhớ rõ ngày sinh cụ thể cho lắm. Trương đại sư, ngài xem thử muốn sống ở Thiên Nhân Tinh Lâu thì còn cần yêu cầu nào khác nữa không?

- Ừm... Yêu cầu khác hả? Chờ tôi tính thử xem. – Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu tính toán.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Trương Tiểu Kiếm càng tính lại càng cau mày, càng tính càng chậm. Chờ hắn tính xong, lắc đầu nói:

- Ninh tiểu thư, yêu cầu của Thiên Nhân Tinh Lâu... Đúng là không thấp được đâu...

Mọi người nghe thấy thế, ngây ngẩn hết cả người!

Ôi trời ơi! Ba tòa nhà đằng trước thì còn có thể hiểu được, muốn sống trong đó sẽ rất phiền toái!

Nhưng mà tòa nhà thứ tư cũng vẫn khó đến vậy sao?!

Ninh Hàn Lâm chính là người giàu nhất Thiên triều đấy nhé! Thực lực còn cao hơn cả hai Mã tổng cơ! Mày còn bảo chưa chắc đã đủ điều kiện?!

Mã Vân liếc xéo Mã Hóa Đằng:

- Thấy chưa? Tôi đã bảo ông có thể có được một tòa nhà ở đây là rất khó được mà!

- Cảm ơn. – Mã Hóa Đằng ôm quyền: - Ông muốn chơi game nào? Tôi giảm giá 80% cho ông!

Mã Vân: “...”

- Đi chết đi! – Mã Vân cá giận: - Mấy cái game rách nát của ông mà đáng cho tôi đổi bằng nhân tình sao? Tôi muốn chơi chẳng lẽ còn không thể tự nạp card được?

Mã Hóa Đăng:

- Ông phải hiểu rằng, có đôi khi nạp card cũng chưa chắc đã trở thành cao thủ...

Mã Vân: "..."

- Trương đại sư. – Ninh Thái Vi lạnh nhạt nói: - Ngài cứ nói yêu cầu trước đi, có được hay không thì ngài lại tính. Nếu thật sự không được tôi sẽ nghĩ cách khác xem sao.

- Được rồi – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Trên Thiên Nhân Tinh Lâu là sao Thiên Cương mệnh kim, cho nên Thiên Nhân Tinh Lâu phải có mệnh thổ, gặp kim thì mạnh. Có câu nói kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Người đứng tên Thiên Nhân Tinh Lâu phải có ngũ hành bát tự đều thuộc loại thân với kim. Gặp kim càng mạnh thì càng tốt. Tính kiểu này thì có yêu cầu rất cao đối với ngũ hành bát tự của người đứng lên. Không biết ngày sinh của cha ngài...

- Chờ tôi hỏi thử. – Ninh Thái Vi lập tức đi gọi điện thoại, chừng mấy phút sau trở về nói: - Cha tôi sinh lúc 11 giờ sáng, ngày 16 tháng 8 năm 1968. Trương đại sư ngài xem thử có được không?

- Chờ tôi tính thử xem – Trương Tiểu Kiếm nhắm mắt lại bắt đầu tính toán.

Bây giờ hần đang có nhiệm vụ nhánh, tìm được một người là có ba điểm thuộc tính, quan trọng nhất là điểm thuộc tính là tùy chọn!

Có khả năng cộng thêm vào khả năng sex!

Có thằng nào mà không hi vọng người yêu nhìn thấy con 'cự long' của mình thì vui sướng ra mặt chứ?!

Nếu vừa thấy đã lập tức ỉu xiu, thì còn sống nổi không đây?!

Nhưng vấn đề là, Trương Tiểu Kiếm càng tính càng khiếp sợ, càng tính càng buồn bực. Chờ tính xong, hần thở dài bất đắc dĩ...

Mẹ kiếp, khó nhằn rồi đây!

- Ninh tiểu thư, tôi ăn ngay nói thật với ngài nhé. – Trương Tiểu Kiếm lắc đầu nhìn Ninh Thái Vi: - Ngũ hành bát tự của cha ngài đúng là rất thích hợp với Thiên Nhân Tinh Lâu. Ban đầu tôi cũng rất vui sướng, bởi vì tìm được tòa nhà thứ tư rồi mà. Nhưng vấn đề là...

Mã Vân rất hứng thú với mấy cái này, lập tức hỏi:

- Trương đại sư, ngài cứ giảng giảng cho chúng tôi nghe đi. Tôi rất chi là hiếu kỳ...

Đám người cũng đồng thời gật đầu, bộ dáng tò mò hết sức cứ như là học sinh tiểu học thấy mười vạn câu hỏi vì sao luôn ấy...

Thậm chí ngay cả Mã Hóa Đăng luôn vững tin vào khoa học (tiền) cũng rất tò mò!

- Cũng được, tôi giải thích tí đi, miễn cho mọi người lại nói có mờ ám – Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói: - Sinh vào 11 giờ ngày 16 tháng 8 năm 1968, thiên can địa chi là Mậu Thân, bản mạng là nguyên thần mậu thổ, sinh vào tháng Thân, là thực thần cách, sinh vào giờ dương ngày dương tháng dương năm dương. Mệnh này thì thổ mạnh, thiếu mộc thiếu thủy trong ngũ hành, nhật chủ thiên can là thổ, sinh ở cuối mùa trong bốn mùa; tất yếu phải có kim hỗ trợ, nhưng kiêng thủy quá nhiều. Vốn dĩ, ngày sinh tháng đẻ này rất chi là khớp với Thiên Nhân Tinh Lâu, không có vấn đề gì cả. Nhưng vấn đề mấu chốt nhất là, muốn cho cha ngài dọn nhà vào đó, rất khó. Cực kỳ khó. Siêu cấp khó. Quả thực là khó đến mức gần như không có khả năng!

Nghe thấy thế, mọi người đều hiếu kỳ ---- Nhà đã chọn được chủ nhân rồi, giao tiền xong rồi chờ xây nhà xong chuyển qua ở thôi. Sao bây giờ lại biến thành chọn được chủ nhân rồi, người ta lại không có khả năng sống ở đó?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Giờ thì khó nhằn rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Quả nhiên, không chỉ mọi người khó hiểu, ngay cả Ninh Thái Vi cũng mơ màng. Cô sững sốt một lúc rồi hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Tạo sao mà điều kiện thích hợp, nhưng lại không có khả năng sống ở đó?

- Haizz... - Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khẽ rồi nói: - Có câu nói là cha mẹ sinh con trời sinh tính. Ngũ hành bát tự của cha ngài Ninh tiên sinh thì không có vấn đề, nhưng vấn đề lại ở chỗ, tính cách của người có ngũ hành bát tự này chính là khó khăn lớn nhất!

Ninh Thái Vi:

- Há?

- Dựa theo sinh nhật và họ tên... - Trương Tiểu Kiếm nói tiếp: - Ninh tiên sinh là tòa thành mây mấn, thông minh khép kín, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, có thể xây dựng tương lai cho mình. Giữ lời hứa, có thành tín, ưa thích nhân từ, là người quyết đoán. Bề ngoài ôn hòa, nội tâm cố chấp. Nói về các mặt thì đều rất tốt. Nhưng vấn đề chính là ở chỗ “rất tốt” này!

Tất cả mọi người đều nghe cẩn thận, chờ Trương Tiểu Kiếm phân tích tính cách của Ninh Hàn Lâm.

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Ninh tiên sinh thuộc mạng thành lũy, bởi vậy, Ninh Hàn Lâm trời sinh có được đặc chất của thành lũy, nguyện ý hi sinh bản thân mình để bảo vệ người khác. Tính cách dễ thích nghi với môi trường, có thể tiếp nhận người khác, thuộc loại có trí tuệ, nhưng không phải là người khôn lỏi. Cho nên ông ấy mới có thể đạt được thành tựu như ngày nay. Điều này không thể tách rời với mệnh số của ông ấy được.

Chờ Trương Tiểu Kiếm nói xong, tất cả mọi người đều sợ ngây người, bàn tán xì xào:

- Trương đại sư không hổ là đạo hạnh cao siêu đấy! Giỏi quá!

- Đúng đấy! Thế mà cũng có thể tính được, thật không giống bình thường! Tôi có tiếp xúc với Ninh tổng rồi, đúng là một người bình tĩnh hào phóng, rất có trí tuệ!

- Đúng rồi. Tôi cũng gặp ông ấy rồi, không phải là người tầm thường đâu! Nhưng lại càng như thế thì mới càng khó thuyết phục được ông ấy. Nói không chừng nếu không xây được tòa nhà thứ tư, chẳng phải là không thể bán những tòa nhà sau nó sao?

- Ông nói vậy, thật đúng là có khả năng! Thế thì phiền to rồi!

Mọi người xì xào một trận, sau đó yên lặng lại.

- Thành lũy giống như là mặt đất này vậy, yên lặng gồng gánh hết thảy, bởi vậy, tính cách của Ninh tổng khá là hiền hòa, nhưng hơi chất phác. Mặc dù có rất nhiều ý kiến quý báu, nhưng lại không bày tỏ một cách tùy tiện. - Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật nhẹ, nói tiếp: - Khả năng phòng ngự của thành lũy là rất mạnh, bởi vậy, tư tưởng đề phòng của Ninh tổng cũng rất mạnh. Người thường muốn bước vào thế giới nội tâm của Ninh tổng, đạt được sự thừa nhận của ông ấy, nhất định là cực kỳ khó. Tuy rằng thành lũy rắn chắc, nhưng lại rất bao dung, bởi vậy chỉ cần là nhân tài vĩ đại, Ninh tổng sẽ nguyện ý nhường cơ hội và vũ đài cho người ấy. Nhưng nội tâm Ninh tổng lại rất cố chấp, không dễ bỏ mặc những quan niệm cố hữu của mình, một loại cố chấp lương thiện.

Hắn nói xong, mỉm cười nhìn Ninh Thái Vi:

- Bây giờ cô đã hiểu tôi nói khó khăn ở chỗ nào rồi chứ?

- Chính xác. - Ninh Thái Vi lắc đầu thật nhẹ: - Nếu như ba tôi không muốn, thì cho dù có nói gì đi chăng nữa cũng sẽ không chịu chuyển tới đây. Đúng là phiền phức.

- Đúng rồi. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu, vẻ mặt rất chi là bí hiểm: - Thành lũy nguy nga vững chãi, nhưng không thích thay đổi hoàn cảnh. Một khi cuộc sống của Ninh tổng xảy ra thay đổi, đối với Ninh tổng mà nói cũng là một loại rên giũa, chỉ sợ ông ấy sẽ không đồng ý một cách dễ dàng. Nhưng lúc trước tôi cũng đã nói rồi, nơi này là Tứ Linh Phúc Địa. Chỉ cần Ninh tổng nguyện ý sống ở đây, cuộc sống sẽ nâng cao một bước, phú quý dài lâu.

Cuộc sống sẽ nâng cao một bước, phú quý dài lâu!

Nghe vậy, mọi người lập tức hít vào ngụm khí lạnh!

Bây giờ Ninh Hàn Lâm đã là người giàu nhất cả nước rồi, nếu như lại nâng cao thêm một tầng...

Trời ơi! Quả thực khiến người ta tưởng tượng không nổi...

Đương nhiên, đối với Ninh Thái Vi mà nói, tiền chỉ là con số thôi, nhiều hơn hay ít hơn cũng không có gì khác biệt. Nhưng sức khỏe của bố Ninh Hàn Lâm mới là quan trọng nhất.

Cho nên cô lập tức đi đến một góc, lại gọi điện thoại.

Lần này nói chuyện khoảng năm phút. Chờ đến khi cô trở lại, về mặt bắt đắc dĩ, lắc đầu nói:

- Tôi mới nói chuyện với ba tôi xong. Nói kiểu gì ông ấy cũng không chịu đồng ý. Trương đại sư, ngài xem... Có cách nào khác không?

Thật ra thì có câu mà cô chưa nói hết, chính là sức khỏe của cha cô... Năm gần đây, đúng là không được tốt lắm.

- Chuyện này... - Nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm không khỏi vuốt cằm: - Đúng là khó nhằn đấy...

Thấy Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm đã nói khó nhằn, tất cả mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh!

Nếu như không có người vào ở tòa nhà thứ tư, thì đằng sau phải làm sao đây?

Có thể bỏ qua được không?

- Trương đại sư... - Vương Thiên Thời lại bắt đầu xúi giục Trương Tiểu Kiếm: - Nếu như Ninh tổng không đồng ý, thế thì những tòa nhà đằng sau... Có thể chọn chủ nhân luôn bây giờ được không? Ngài thông cảm, tính tôi hơi nôn nóng một tí...

- Đương nhiên là không được rồi. - Trương Tiểu Kiếm lại kéo giao diện hệ thống ra nhìn xem. Giao diện này dùng khu nhà Hương Sơn làm hình nền, bên trên là ba tòa nhà Thiên Khôi Tinh Lâu, Thiên Cương Tinh Lâu với Thiên Cơ Tinh Lâu. Ở giữa là đá Ngũ Thái Bàn Long.

Trương Tiểu Kiếm quan sát kỹ lưỡng, tiện tay chọc vào tòa nhà thứ năm. Một dòng chữ nhỏ xuất hiện trên hệ thống: "Tòa nhà thứ tư chưa xây dựng xong, không thể chọn chủ cho tòa nhà thứ năm."

Quả nhiên... Muốn thu thập đầy đủ một lẻ tám sao không dễ dàng chút nào đâu...

Nghĩ cũng đúng. Thứ này nếu ở cổ đại thì chính là một lẻ tám hào hán Lương Sơn Bạc mà, cho dù thấy người ta ngon lành muốn nhặt lên núi thì cũng phải theo thứ tự, không thì cứ thả lưới bắt cá chẳng phải là mấy ngày đã tìm được rồi sao?

Sau đó mình sẽ có được một con trym bự dài ba mươi cm?

Ah...

Nghĩ thôi đã thấy sướng ron cả người rồi!

Không được! Nhất định phải cố gắng!

- Ninh tiểu thư. - Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm, nói: - Nếu ngài không ngại, có thể sắp xếp thời gian cho tôi gặp Ninh tổng được không? Tôi cảm thấy nên gặp mặt nói chuyện thì mới ổn thỏa được.

- Đây... - Đương nhiên, Ninh Thái Vi biết rõ thường ngày cha cô bận rộn tới mức nào. Có thể nói là lịch hẹn đã sắp xếp đến tận tháng sau. Bình thường, đừng nói là gặp người khác, cho dù là ăn cơm ngủ nghỉ đi vệ sinh cũng phải sắp xếp theo phút theo giây...

Nhưng có khó xử đến mấy cũng phải xử lý. Nói kiểu gì thì nó cũng có liên quan đến sức khỏe của cha cô mà.

Hôm nay, chỉ bằng bản lãnh của Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm, cho dù lời nói của hắn không linh nghiệm đến mức đó, nhưng cho dù chỉ có hiệu quả một chút xíu thôi thì cũng phải thử một lần. Dù sao thì trong nhà cô cũng giàu có mà, đâu có thiếu chút tiền ấy...

- Tôi thử xem sao. - Ninh Thái Vi lập tức lấy di động ra: - Trương đại sư, nếu ngài không ngại thì có thể add wechat được không?

- Được. - Trương Tiểu Kiếm gật đầu, hai người lập tức add wechat.

Ninh Thái Vi bước lên xe, nói:

- Trương đại sư, tôi đi tìm ba tôi luôn đây. Tôi nhất định sẽ dùng hết sức để dành một khoảng thời gian rảnh cho ông ấy.

Xe của cô là một chiếc siêu xe đua McLaren màu trắng. Trong tiếng động cơ gào thét, chiếc MacLaren vẽ một đường cong xinh đẹp, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

- Thầy. - Tiêu Thần Tâm nhìn theo hướng Ninh Thái Vi rời đi, hỏi: - Chị Ninh có thể thành công không vậy? Biệt thự Bàn Long một lẻ tám sao của em, có đúng là phải tìm từng người một không? Không tìm hết thì không thể khởi công được à?

- Khởi công thì được, nhưng nếu không tìm đủ một lẻ tám sao, chỉ sợ hiệu quả sẽ không tốt như mong đợi. - Trương Tiểu Kiếm vuốt ve mái tóc Tiêu Thần Tâm, mỉm cười nói: - Yên tâm đi, thầy cam đoan sẽ xây một căn nhà lớn xinh đẹp cho em.

- Em biết thầy tốt nhất mà! - Tiêu Thần Tâm cười ngọt ngào, túm lấy tay áo Trương Tiểu Kiếm: - Thầy ơi, cắt băng xong rồi, tụi mình đi ăn cơm trước đi. Bác Đại Mã với bác Tiểu Mã đang chờ kia!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt! Hai người đó muốn mời tao ăn cơm hả?!

Xem ra mặt mũi của tao... Cũng gớm đấy!

Sau này tao có nên thêm một danh hiệu, Trương Tiểu Kiếm có máu mặt hay không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Thần sâu như vậy sao?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lại nói, hai vị đại nạng Mã Vân và Mã Hóa Đằng đều thuộc loại người rất là bận rộn, lịch trình hằng này đều được sắp xếp tràn đầy, có thể dành thời gian để ăn cơm đã rất khó rồi.

Đương nhiên, bữa ăn nhất định là không thể quá phô trương. Thời gian quý giá, tùy ý tìm một nhà hàng kha khá gọi mấy món ăn, mấy người bắt đầu dùng bữa. Đề tài trên bàn cơm cơ bản cũng xoay quanh miếng đất kia thôi.

- Trương đại sư. – Mã Vân ăn miếng bào ngư, rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Bây giờ bốn tòa nhà đằng trước đã được sắp xếp thỏa đáng rồi, nhưng mà Ninh Hàn Lâm cũng không phải là một người dễ tiếp xúc đâu. Hiện tại ngài có ý tưởng nào không?

Nghe Mã Vân nhắc tới chuyện này, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm.

Dẫu sao thì một lễ tám tòa nhà đều phải sắp xếp theo thứ tự. Thiên Cương Tinh Lô làm không xong, sẽ không thể sắp xếp đằng sau được.

Cho nên giai đoạn này rất là quan trọng. Mọi người đều muốn biết ý tưởng của Trương Tiểu Kiếm.

- Chuyện này... – Trương Tiểu Kiếm ăn miếng rau, lắc đầu nói: - Chỉ có thể nói gặp mặt rồi mới biết có được hay không. Chuyện này rất chi là khó, dẫu sao thì cũng là người giàu nhất nước mình mà, nhất định sẽ tự có lập trường. Muốn thuyết phục ông ấy chỉ bằng vài câu nói chỉ sợ là không thể được đâu.

- Lão Mã, không bằng ông thử xem? – Mã Hóa Đằng xúi dục Mã Vân: - Miệng ông dẻo hơn tôi nhiều. Tôi kiếm tiền bằng bản lĩnh, ông kiếm tiền bằng chém gió mà...

Mã Vân: "..."

- Đồ đê nhũ! – Mã Vân tức giận: - Ông kiếm tiền bằng cách cướp giật thì có! Còn bản lĩnh nữa chứ...

Rồi hần vuốt cằm:

- Tôi có giao tiếp với lão Ninh mấy lần rồi, đúng là rất khó để thuyết phục được ông. Không chỉ phải nói có sách mách có chứng, mà còn phải để ông nhìn thấy ích lợi mới được. Nhưng vấn đề là phong thủy rất mơ hồ, muốn nhìn thấy lợi ích thực tế thì không dễ dàng như vậy đâu. Nói trắng ra là, nếu ông không coi trọng cái này thì có thể nghe người ta nói hai ba câu là chuyển nhà ngay lập tức sao?

Lời này rất là chân thật.

Bây giờ người ta đang sống yên lành, ở trong căn nhà đó bao nhiêu năm rồi, sự nghiệp ổn định con cái cũng tài giỏi, mọi mặt đều không có vấn đề gì, tại sao lại phải chuyển nhà chỉ bằng mấy câu nói của mày?

- Đúng là phiền phức thật đấy... – Trương Tiểu Kiếm xoa huyệt Thái Dương, rồi nhìn về phía ông sư phụ hời Hồng Thiên Cơ đang ngồi bên cạnh ăn uống sung sướng...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nói chứ ông làm sư phụ người ta tốt xấu cũng phải phát biểu mấy câu đi! Ông già này cầm đầu ăn, cả bàn bị ông hút mất hơn nửa rồi... Ông còn uống rượu! Rượu Ngũ Lương mà ông ực ực phát hết mẹ nửa bình rồi!

Ông sống lâu thế bàn lãnh đều ở lĩnh vực ăn uống hết rồi đúng không?

- Ông già! – Trương Tiểu Kiềm trừng ổng hung tợn: - Bây giờ đang nghiên cứu việc chính nè, tốt xấu ông cũng phải nói mấy câu đi chứ!

- Không ăn no thì sao làm việc được. – Hồng Thiên Cơ lại nhòm nhোam một trận, một lúc lâu sau mới ợ hơi rượu, sờ bụng cười nói: - Con người ấy, trong mệnh có thì nhất định sẽ có, trong mệnh không có thì đừng cố chấp. Nếu chỉ có hán mới có thể ở sao Thiên Nhân thì nhất định sẽ có cách. Chẳng qua là con còn chưa phát hiện mà thôi.

Trương Tiểu Kiềm liếc xéo ông lão ---- Ông nói thế không phải là nhầm nhứ sao?

Bây giờ không phải là chúng ta đang nghiên cứu cái đó sao?

- Con đừng có nhìn ta kiểu đó, ghê quá! – Ông lão rùng mình, nói: - Con chờ ta tính thử xem nào... Ừm... Một cộng một bằng hai, hai thêm hai bằng bốn, bốn với bốn mười sáu...

Ông làm bộ làm tịch tính cả buổi, rồi nói:

- Ta bấm đốt ngón tay tính toán, lập tức biết ngay rằng trong mệnh của hán sẽ nhất định đến nơi này, không chạy thoát được. Nếu không được thì chúng ta chém trước tấu sau, trực tiếp bắt cóc hán tới đây, rồi bắt hán học Huyền học. Con xem, sao Thiên Nhân Nhập Vân Long Công Tôn Thắng trong Thủy Hử không phải là đạo sĩ sao...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Mã Vân: "..."

Mã Hóa Đằng: "..."

Quần chúng vây xem: "..."

Người đầu! Tha ông già lừa đảo giảng hồ này ra ngoài chém đầu!

Đám người thờ dài bất đắc dĩ. Xem ra là không thể hi vọng gì vào ông già này rồi...

Nhưng vừa nghĩ vậy, Hồng Thiên Cơ lại chột cười nói:

- Nhưng lại nói, trước kia đúng là ta từng gặp phải một chuyện na ná như thế. Ước chừng ba mươi năm trước ấy, ta gặp phải một cô gái. Nhảm chán nên tính một quẻ cho nó. Đương nhiên, cô gái đó còn chưa kết hôn đâu. Ta bấm đốt ngón tay tính toán, biết ngay trong mệnh cô gái này sẽ có bốn đứa con, hai nam hai nữ. Thai đầu chắc chắn là một con nhóc, thai thứ hai là thằng nhóc.

Nghe hán kể chuyện thú vị, mọi người lập tức lắng nghe.

Tiêu Thần Tâm nói:

- Nhiều trẻ con thế à? Thích quá! Em cũng muốn đẻ bốn đứa!

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Mây nhanh bỏ qua đi! Sao chỗ nào cũng có mặt mây thế hả?! Bốn đứa nữa chứ... Mây dứt khoát đẻ mười bốn đứa thành đội bóng luôn cho rồi, thế thì còn có hai đứa làm dự bị, cũng đỡ phải lo lắng cho sự nghiệp bóng đá của quốc gia chúng ta...

- Bé con đừng quậy. – Hồng Thiên Cơ nói: - Ban đầu cô gái đó cũng không tin quẻ bói của ta. Sau này, thai đầu tiên cô gái đúng là sinh ra một con nhóc. Thai thứ hai lại tới một thằng nhóc.

- Thế sau đó thì sao? – Ánh mắt Tiêu Thần Tâm sáng long lanh: - Là thai long phượng à?

- Bậy bạ. – Hồng Thiên Cơ lắc đầu nói: - Năm đó kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm trọng, sinh được hai đứa đã là tốt lắm rồi, đâu dám đẻ bốn? Sau này hai đứa bé đó, bởi vì giữa hai người có xích mích, lúc tái hôn thì bên nam cũng có một bé trai một bé gái...

Mọi người: "..."

Ồ mãi gót! Chuyện này quá Huyền học!

Thần sầu như vậy sao?

- Không hổ là sư phụ của ta! Lợi hại lợi hại! – Con mắt Trương Tiểu Kiềm sáng rực ---- Ông sư phụ hời này thoạt nhìn cũng có đạo hạnh đấy!

Ừm, xem ra mình gọi một tiếng sư phụ không lỗ chút nào!

- Ta kể chuyện này có ý gì? – Hồng Thiên Cơ cười tùm tùm nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Ý là muốn nói, Ninh Hàn Lâm nhất định sẽ sống ở đó, nhưng quá trình cụ thể thì khó mà nói được. Hôn nữa, đồ đệ ngoan à, chuyện này thì đúng là trừ con ra không còn ai khác nữa đâu. Ai cũng không có tác dụng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông nói tới nói lui không phải là nói tui phải ra trận sao?!

- Ông già! – Trương Tiểu Kiếm phát điên: - Ông không giúp đỡ được một chút gì hết cả đúng không?!

- Ta có thể giúp được chó. – Hồng Thiên Cơ xòe tay: - Nhưng bây giờ không phải là còn chưa tới lúc cần ta giúp đỡ sao?

Được rồi, xem ra ông già này đúng là không đáng tin, vẫn nên dựa vào bản thân mình thôi. Chờ tin tức cái đã.

Đám người lại bắt đầu dùng bữa. Nói kiểu gì thì cũng phải lấp đầy bụng đã rồi hẵng tính...

Nhưng mà đúng lúc đang ăn, Ninh Thái Vi lại gửi tin tức đến ---

Ninh Thái Vi: “On!”

Trương Tiểu Kiếm: “Đang ăn cơm nè. Sao rồi? Bên đó hỏi sao?”

Ninh Thái Vi: “Ba tôi nói kiểu gì cũng không đồng ý. Phải làm sao bây giờ?”

Trương Tiểu Kiếm: “Còn làm sao nữa. Bây giờ cô đang ở đâu? Bọn tôi đang ăn cơm ở khách sạn Hoàng Triều nè. Hay là cô đến đây nói chuyện trực tiếp với bọn tôi. Xong rồi cùng nhau nghĩ cách?”

Ninh Thái Vi: “Được!”

Ninh Thái Vi tới rất nhanh, chỉ mới mười phút đã hấp tấp chạy vào phòng. Chờ ngồi xuống, vẻ mặt cô rất chỉ là buồn bực, nói:

- Ba tôi nói, căn nhà mà ông ấy đang sống rất tốt, sự nghiệp các thứ rất thuận lợi, không chịu dọn nhà. Hôn nữa... Hôn nữa...

Chỉ thế thôi đã đủ khiến người ta phiền lòng. Thế mà còn “hôn nữa” sao?

Trương Tiểu Kiếm vội hỏi:

- Hôn nữa cái gì?

Ninh Thái Vi thờ dãi:

- Hôn nữa, ông ấy bảo nhà chúng tôi làm nghề bất động sản, còn là công ty bất động sản lớn nhất cả nước, không mua được đất thì thôi, bây giờ mà còn chạy tới mua nhà ở miếng đất này thì chẳng phải là sẽ bị người ta cười thối mũi sao?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mã Vân: “...”

Mã Hóa Đăng: “...”

Quần chúng vây xem đã sớm sững sờ: “...”

Bà mẹ nó chứ! Quên mẹ nó chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Người giàu nhất Thiên triều, Ninh Hàn Lâm!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lại nói, vấn đề mà Ninh Thái Vi phản ứng, đúng là một vấn đề lớn.

Ninh Hàn Lâm không chịu chuyển nhà thì có lẽ còn dễ giải quyết một chút. Nhưng điểm mâu thuẫn lớn nhất là, bản thân hắn vốn làm nghề bất động sản, ở chỗ khác thì thôi, nhưng cố tình lại là miếng đất này. Nếu như hắn lại tiêu một khoản tiền lớn để mua nhà ở đây thì mặt mũi biết để chỗ nào?

- Đúng là khó nhằn... - Trương Tiểu Kiềm vuốt cằm, rồi quyết đoán cúi đầu ăn cơm: - Thôi ăn cái gì trước đã. Một bữa cả buổi sáng đói bụng rồi. Ninh tiểu thư cô cũng ăn chút gì đó đi.

- Ừm - Ninh Thái Vi ăn mấy miếng. Có thể thấy được cô cũng không có khẩu vị mấy, chỉ cầm đũa gắp mấy miếng rồi thôi.

Người khác cũng không có nói gì --- Bây giờ xem ra chỉ có Trương Tiểu Kiềm mới giải quyết được việc này. Chẳng lẽ còn để Mã Văn Mã Hóa Đăng đích thân tới cửa bắt cóc người ta bắt người ta mua nhà sao...

- No rồi. - Trương Tiểu Kiềm vươn vai: - Rồi, Ninh tiểu thư, cha ngài đã nói khi nào có thể gặp tôi được chưa?

- Mười giờ sáng mai. - Ninh Thái Vi nói nhẹ nhàng: - Ở văn phòng của ông ấy.

Mười giờ sáng mai? Được đấy.

- OK, quyết định thế nhé. - Trương Tiểu Kiềm lập tức đồng ý: - Đến lúc đó tôi gửi tọa độ cho cô.

- Anh gửi cho tôi đi, tôi tới đón anh. - Có lẽ là cảm thấy năng lực của đại sư Trương Tiểu Kiềm khá tốt, cho nên Ninh Thái Vi đối xử với hắn khách khí hơn nhiều.

- Được. - Trương Tiểu Kiềm cười ha ha nói: - Thế thì làm phiền cô vậy.

Ai nha, mặt mũi của mình kìa...

Ra ngoài có xe đón xe đưa, không phải Tâm Tâm thì cũng là Ninh Thái Vi, làm người ta ngượng ngùng quá cơ...

Woa ha ha ha ha ha! Sướng quá!

...

Chín giờ rưỡi sáng hôm sau, Trương Tiểu Kiềm đúng giờ gửi tọa độ cho Ninh Thái Vi.

Ninh Thái Vi đến rất nhanh. Mười lăm phút sau, Trương Tiểu Kiềm đã thấy một chiếc McLaren màu đỏ nổ máy trước mặt mình.

“Điểm số khiếp sợ +3, +4, +3, +6...”

Một chuỗi điểm số khiếp sợ quét trên màn hình. Trương Tiểu Kiềm cảm nhận được ánh mắt khiếp sợ của người qua đường xung quanh, đặc ý vuốt tóc - --- Không có cách nào khác, anh mày trâu bò vậy đấy!

- Lên xe. - Cửa kính xe hạ xuống, Ninh Thái Vi đeo kính râm, thản nhiên nhìn Trương Tiểu Kiềm: - Tôi đi với anh.

- Được dzồi. - Trương Tiểu Kiềm mở cửa xe, người qua đường chung quanh lại quét một vòng điểm số khiếp sợ...

“Điểm số khiếp sợ +3, +4, +3, +6...”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Ah, lại nói nếu thân quen với Ninh Thái Vi thì cũng được đấy, đây cũng là một khoản điểm số khiếp sợ thật lớn rồi, nói kiểu gì thì McLaren cũng là một trong những loại xe ban hành đường phố mà...

Ừm, nói vậy, hẳn là nên khuyến khích Tâm Tâm cũng mua một chiếc?

Hay là mua cái nào tốt hơn nữa?

Thế cũng được đấy, dù sao thì chỉ riêng phong thì thôi, con bé đã kiếm được hai trăm triệu rồi...

Không được không được!

Trương Tiểu Kiềm lắc đầu thật mạnh --- Thế thì anh mày chẳng phải biến thành ăn bám sao?

Không được! Anh phải dựa vào thực lực của mình! Mình mua là được tại sao phải để cho người khác mua chứ?

Ai nha bành trướng quá! Bây giờ tài sản của anh chỉ có hơn hai trăm ngàn, thế mà đã bắt đầu tính đến McLaren rồi...

Ừm, ngày mai mua chiếc Chevrolet lái tạm cái đã!

Sau đó lại học cái bằng lái!

- Anh đang nghĩ gì đấy? – Ninh Thái Vi thấy Trương Tiểu Kiềm cười ngớ ngẩn, tò mò hỏi: - Sao cười kiểu gì mà đáng khinh vậy?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Mẹ kiếp, lòng tự trọng của anh mày bị tổn thương nghiêm trọng!

- Không có gì. – Trương Tiểu Kiềm thân nhiên đáp: - Chẳng qua là tính đi học lấy bằng lái thôi. Không thì có siêu xe cũng lái không được.

- Anh còn chưa có bằng lái à? – Ninh Thái Vi vừa lái xe vừa nói: - Tôi tưởng anh đã thi được rồi, chỉ còn chưa mua xe chứ?

"Người còn chưa học giấy phép lái xe?" Ninh Thái Vi biên lái xe biên đạo: "Ta nghĩ đến người đều học xong đâu, chẳng qua là còn chưa mua xe mà thôi."

- Nói như thế nào được nhỉ... - Trương Tiểu Kiềm gãi đầu, cười nói: - Dầu sao thì đi ra ngoài đã có người khác xe đón xe đưa rồi, cho nên lười tự mua một chiếc. Lại nói bây giờ đất chật, khó làm cái gara lắm.

- Cũng có lí. – Ninh Thái Vi gật đầu: - Đúng là bây giờ rất khó mua gara.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Vậy mà cô ta cũng tin! Xem ra bây giờ thực lực chém gió của anh mày lại tăng lên rồi!

Trong lúc nói chuyện đã đến tòa nhà chính của Long Đằng quốc tế. Ninh Thái Vi dừng xe, hai người xuống xe, Trương Tiểu Kiềm nhìn cảnh tượng tương đối quen thuộc này, cảm thán:

- Ai nha, lại nói đúng là đã lâu chưa từng đến nơi này...

Ừm, lần trước đến là lúc vừa được hệ thống chém gió, đến đây dễ phỏng vấn...

- Lúc phỏng vấn đến hả? – Ninh Thái Vi dẫn đường đằng trước, vừa đi vừa nói: - Bây giờ ba tôi đang ở trong văn phòng tầng mười sáu ấy. Nhớ kỹ, anh chỉ có thời gian hai mươi phút thôi. Sau đó ba tôi có một cuộc họp về miếng đất ở Tô Châu.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Thời gian thật khẩn trương quá...

Hai người bước vào tòa nhà. Vừa vào cửa, Trương Tiểu Kiềm đã nghe thấy một tiếng "Wow" truyền tới từ quầy lễ tân, sau đó thấy ba cô gái thét chói tai nhìn Ninh Thái Vi:

- Ninh tiểu thư! Ngài đến rồi!

- Chào Ninh tiểu thư!

- Chào đại tiểu thư!

Trương Tiểu Kiềm nhìn lại, ề, kia không phải là Mẫn Thiên sao?

- Mẫn Thiên! – Trương Tiểu Kiềm nhắc tay chào: - Gần đây còn khoẻko?

Lại nói, hần quen biết với Mẫn Thiên là ở trên xe buýt ngày phỏng vấn, khi đó di động Mẫn Thiên bị trộm, còn nhờ hần giải quyết mới được...

- Tiểu Kiềm! – Mẫn Thiên thấy Trương Tiểu Kiềm lập tức hưng phấn: - Đã lâu không gặp! Anh tới đây làm việc à?

- Ừ. Tôi đến gặp Ninh tổng. – Trương Tiểu Kiềm chỉ vào Ninh Thái Vi đằng trước: - Theo cô ấy đến đây.

"Điểm số khiếp sợ +56! +64! +58!"

- Wow! Tiểu Kiềm anh có bản lĩnh quá! – Ánh mắt Mẫn Thiên tràn đầy sùng bái nhìn Trương Tiểu Kiềm: - Không ngờ lại quen biết với đại tiểu thư!

Trương Tiểu Kiềm cười he he, vẻ mặt nhẹ như mây gió:

- Ai nha, cũng thường thôi. Coi như là vì công việc, vì công việc!

Ninh Thái Vi: “...”

Chợt phát hiện thằng cha này đúng là không khác lời em trai mình từng nói ---- Vừa xấu lại vừa bựa!

Hai người cùng nhau lên lầu, nhanh chóng đi tới văn phòng tổng giám đốc ở tầng mười sáu. Ninh Thái Vi nhẹ nhàng gõ cửa, rồi dẫn theo Trương Tiểu Kiếm bước vào.

“Phù...”

Trương Tiểu Kiếm vừa vào cửa, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh --- Văn phòng này, quá trâu cmn bò!

Cả văn phòng rộng chừng ba trăm mét vuông, một chiếc cửa sổ sát đất khổng lồ, ánh nắng dịu nhẹ chiếu vào.

Vách tường xung quanh đều có treo những bức tranh quý báu, trong đó thậm chí còn có một bức cực lớn nhìn không rõ sâu cạn, thoạt nhìn cứ như là vẽ bùa vậy. Nhưng vừa thấy, trong đầu lập tức “Pằng” một phát, mày hiểu chứ? Cái cảm giác rợn cả người ấy!

Cả văn phòng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: Trâu bò!

Trương Tiểu Kiếm đánh giá cảnh vật xong, rồi nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế làm việc.

Người đàn ông trung niên đó mặc một bộ đồ vest phẳng phiu, diện mạo xem như hơn mức bình thường, khí thế lại cực kỳ mạnh, không gian tự oai, chỉ ngồi một chỗ đã đủ để khiến người ta run rẩy.

Đó chính là người giàu nhất Thiên triều, người cầm lái Long Đảng quốc tế, chủ tịch Ninh Hàn Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Nhiệm vụ nhan sắc: Đảo Sức Sống

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm tiến vào, Ninh Hàn Lâm lập tức đứng dậy, thần nhiên nói:

- Hoan nghênh. Cậu chính là Trương đại sư trong miệng con gái tôi đúng không?

Thái độ của hắn rất ôn hòa, chính là loại ôn hòa đơn giản nhất, không có bộ dáng kiêu căng ngạo mạn khinh thường dân đen, đương nhiên, cũng không có cảm giác kính ngạc khi nhìn thấy đại sư.

Có, chính là cảm giác cực kỳ hòa nhã.

Không sợ không thích, không giận không buồn, hờ hững, chính là phong cách lớn nhất của hắn.

- Chào Ninh tổng. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha chào hỏi: - Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố nhiều hơn.

- Ừm... – Ninh Hàn Lâm gật đầu thật nhẹ: - Lão Lưu từng nhắc tới cậu trước mặt tôi, nói con người cậu nhìn xấu, thích chém gió, da mặt còn khá dày, vừa xuất hiện đã xử lý Hắc Y bang, coi như là có chút bản lĩnh.

- Ai nha... – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gãi đầu: - Ninh tổng ngài khách khí quý, nói hết ưu điểm của tôi ra làm gì? Người ta xấu hổ mà...

Ninh Thái Vi: “...”

Ông xác định vừa rồi ba tôi đang khen ngợi ông sao?!

- Ha ha ha ha ha... Không tệ không tệ. – Ninh Hàn Lâm nghe vậy, chợt cười ha ha, nói: - Da mặt đủ dày, xác thực là có chút trình độ. Đầu năm nay mặt dày mới có thể sống được.

- Sơ sơ, sơ sơ. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Miễn cưỡng mới xem như hơi có tí thành tựu, còn kém sư phụ tôi chút xiu như vậy.

Ninh Thái Vi: "..."

Đại sư phong thủy Hồng Thiên Cơ ở trong mắt ông biến thành một ông già mặt dày hơn tường thành rồi sao?!

- Không biết sư phụ của Trương đại sư là ai? – Lúc này, chợt có một thanh âm truyền tới từ trong phòng. Trương Tiểu Kiếm thế mới phát hiện vẫn còn có người khác ở đây.

- Sư phụ của tôi là Hồng Thiên Cơ. Xin hỏi đây là... - Trương Tiểu Kiếm nhìn Ninh Hàn Lâm, lại nhìn người kia, hiếu kỳ hỏi: - Không biết nên xưng hô như thế nào?

Người kia mặc một bộ đồ Trung Hoa màu xám, đeo kính mắt tròn, chân đi giày vải, đang uống trà.

Hắn vừa uống vừa mỉm cười đáp:

- Tên tôi là Khương Hồng Long. Lục Chương Phong Sự của Lý Hạ có viết: Thanh nghệ khẩu ngách hô cung thần, hồng long ngọc cầu khai thiên môn. Đương nhiên, đây là bỗ danh của tôi. Thân phận là cố vấn phong thủy của Ninh tổng. Được người trong giới cất nhắc, gọi tôi một tiếng đại sư Hồng Long.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hey ya, ở đây còn có thể gặp được người cùng nghề à!

Điểm số khiếp sợ Khương Hồng Long sao?

Tên có điểm cổ, người còn khá trâu bò!

- Chào anh chào anh. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha chào hỏi: - Đại sư phong thủy Trương Tiểu Kiếm, bái kiến đại sư Hồng Long.

Hắn vừa dứt lời, trong đầu lập tức truyền tới tiếng nói của hệ thống:

“Ký chủ đạt được nhiệm vụ nhánh mới: Cố vấn phong thủy.”

“Yêu cầu nhiệm vụ: Trở thành cố vấn phong thủy hàng đầu của Long Đăng quốc tế.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Nhan sắc +5, sao +1.”

Hệ thống vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm lập tức ngây ngẩn cả người.

Nhan sắc nhé!

Nhan sắc a a a a a a a!

Lâu như vậy, bố mày rốt cục gặp được một nhiệm vụ cộng nhan sắc nhá!

Chời má đúng là không dễ dàng chút nào cả. Làm xong nhiệm vụ này bố mày sẽ đẹp trai hơn bố Mã Vân rồi!

Vì 5 điểm nhan sắc này, anh liều mạng!

Nghĩ vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức thay đổi ánh mắt nhìn đại sư Hồng Long, quả thực là lóe ra tia sáng chói lóa! Đó là biểu cảm khi nhìn thấy núi vàng núi bạc!

Đại sư Hồng Long lập tức cảm giác toàn thân lạnh lẽo, vội uống một ngụm nước trà, rồi nói từ từ:

- Nghe nói, Trương đại sư rất am hiểu về lĩnh vực phong thủy, thậm chí tôi còn nghe thấy đại tiểu thư nói ngài đã khai quang cho miếng đất của Tiêu tổng, nghe bảo tứ linh đều xuất hiện, cảnh tượng đồ sộ, tôi cũng không biết là thật hay giả. Nhưng điều đó không quan trọng. Đúng lúc Ninh tổng ưng ý một miếng đất bên Tô Châu. Không bằng Trương đại sư bình phán với tôi xem thử, được chứ?

Trương Tiểu Kiếm vừa nghe, lập tức vui vẻ.

Hey yoo, thằng cha này muốn đầu pháp với mình à?

Được được được, mày thích thì chiều!

Dù sao thân phận cố vấn của Ninh tổng, anh đã quyết định rồi. Nói kiểu gì thì có thể đẹp trai hơn nữa hay không đều trông cậy cả vào lần này!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Thế không biết đại sư Hồng Long định bình phán kiểu gì?

Lại nói, thân phận cố vấn phong thủy này, muốn làm được cũng không đơn giản. Còn yêu cầu là hàng đầu, thế thì tất yếu phải thể hiện bản lĩnh thực sự.

Không có bản lãnh thì sao có thể giành ghế của thằng cha này được...

Cho nên xin lỗi nhé anh em, hôm nay anh mày phải xem thử bản lãnh của mày rồi...

Ừm, Khương Hồng Long cũng nghĩ thế. Dầu sao thì hắn cũng là cố vấn phong thủy. Có câu nói người trong nghề ghét nhau, cho nên không muốn ra mặt cũng không được...

- Được, nếu đã thế, vậy thì đến xem thử xem – Ninh tổng thấy hai người sắp bắt đầu đấu pháp, lập tức gật đầu nói: - Các loại tư liệu của miếng đất đó đều nằm trong USB. Trương tiên sinh xem thử một chút đi.

- Được. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi bắt đầu xem.

Trong USB là một bài trình chiếu PPT, bên trên ghi rõ vị trí miếng đất, hoàn cảnh xung quanh, diện tích lớn nhỏ, giá cả...

“Đảo Súc Sóng khu Tương Thành thành phố Tô Châu.”

“Hai hòn đảo nhân tạo nằm hai bên đông tây của quảng trường vạn người ở trung ương.”

“Giá tiếp nhận: 265 triệu trở lên.”

Bên dưới thì là tư liệu cơ bản của đảo Súc Sóng...

“Hai hòn đảo nhân tạo thành đảo Súc Sóng ở hai phía đông tây của quảng trường vạn người trung ương. Trên hai hòn đảo tổng diện tích chừng 400 mẫu, được xây dựng đủ các loại kiến trúc đặc sắc đầy phong tình. Quy hoạch vào năm 2006, xây dựng năm 2007. Vốn dĩ được dùng để làm cửa hàng cho thuê, trung tâm thương mại phân hoa, nay lại chỉ còn sự hoang vu, phòng ốc bỏ trống, hiếm có dấu chân người, trở thành tòa thành ma xứng với tên gọi.”

“Bộ phận đầu giá của đảo Súc Sóng: Đảo phong tình Đông Phương chiếm 123 mẫu, đảo phong tình Tây Phương chiếm 119 mẫu. Hai đảo được quy hoạch thành trung tâm thương mại của khu Tương Thành, BD của thành bắc, vốn được gọi là khu vườn thứ hai của Tô Châu. Nhưng thực tế, đảo Súc Sóng từng được đặt nhiều hy vọng nay lại gặp đầy gai góc.”

“Nay trên đảo phong tình Đông Phương, nhìn khắp cả hòn đảo, ngoại trừ mấy đôi vợ chồng chụp ảnh cưới, đã không còn ai khác. Đường phố trống trải khiến người ta rất khó có thể so sánh nó với khu Tương Thành BD. Một bên là khu chung cư hiện đại hóa mới thành lập, bên còn lại thì là đất đai và sông ngòi xấu xí. Đồng ruộng chất đầy rác rưởi, mương máng đầy nước bẩn, hoàn toàn không ăn khớp với khu Tương Thành BD.” (*)

(*) Khu Tương Thành BD ở thành phố Tô Châu, Trung Quốc là trung tâm kinh tế, giao thông phát đạt nhất Tô Châu, là khu công nghệ cao và công nghiệp hiện đại hóa nhất khu vực.

“Người trong nghề phân tích: Tình huống ngày nay của đảo Súc Sóng, là do quá trình điều tra nghiên cứu, quy hoạch không đầy đủ mà tạo thành. Mặc dù có rất nhiều nhà phát triển đầu tư, nhưng chính nơi đó lại khuyết thiếu năng lực sản xuất kinh tế, hơn nữa đồng bộ không hoàn thiện, dẫn đến tình huống mảnh đất đó bị bỏ hoang không dùng...”

Trương Tiểu Kiếm nhìn hết tư liệu rất nhanh. Lúc này, đại sư Khương Hồng Long mỉm cười nói:

- Nói vậy, Trương đại sư đã có lý giải đại khái đối với miếng đất này rồi. Hiện tại Ninh tổng đang suy xét xem có nên tiếp nhận hay không. Không biết Trương đại sư có giải thích gì cho miếng đất này?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: “Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Ninh Hàn Lâm!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lời nói của Khương Hồng Long tương đương với làm khó ngay lập tức.

Đối với miếng đất này, nói thật thì đã có không biết bao nhiêu người từng xem rồi, nhưng ai cũng chẳng hiểu nguyên do tại sao. Nay Khương Hồng Long hỏi Trương Tiểu Kiếm vấn đề này, về mặt hơi đặc ý --- Hiển nhiên, hắn đã sớm có sự tính rồi.

- Xem vẻ mặt của đại sư Hồng Long, hẳn là đã có định liệu trước với miếng đất này rồi nhỉ? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Không bằng đại sư Hồng Long giảng giải cho tôi nghe một phen. Được chứ?

Đây là cơ hội tốt để biểu hiện trước mặt Ninh tông. Tuy rằng Khương Hồng Long đã nói với Ninh Hàn Lâm rồi, nhưng lần này vẫn có thể lặp lại lần nữa, mỉm cười nói:

- Cũng được. Vậy thì tôi lặp lại lần nữa vậy.

Hắn buông ly trà, đứng lên, chậm rãi nói:

- Đầu tiên, chúng ta xem bản đồ trên baidu. Đảo Súc Sổng được tạo từ hai đảo nhân tạo phía đông tây, xung quanh là nước, kiến trúc chính thể thực tế đều rất xinh đẹp. Về mặt phong thủy mà nói, nước chính là tài. Xung quanh đảo Súc Sổng đều là nước, có nghĩa khắp nơi đều có tài.

Nước chính là tài, trong phong thủy học thì điều này đã được công nhận rồi. Ninh Hàn Lâm và Ninh Thái Vi đều gật đầu.

Khương Hồng Long nói tiếp:

- Lúc đầu, nơi này vẫn không thể phát triển được, là vì kiến trúc trên đảo Súc Sổng thật sự quá nhỏ, không đủ quy mô. Thật ra, về lĩnh vực phong thủy mà nói thì không có vấn đề gì cả. Không chỉ không có vấn đề, ngược lại còn có lợi rất lớn. Mỗi Trương đại sư nhìn xem, phía nam là khu dân cư lớn. Khu dân cư thì đương nhiên sẽ có số lượng người rất lớn, có lưu lượng thì có nghĩa là có đủ nhiều cơ hội làm ăn. Phía bắc cũng là khu dân cư rất lớn, giống như phía nam. Điều này nghĩa là gì? Nếu xây một tòa nhà đủ lớn ở trong này, thế thì quả thực có thể nói là cơ hội vô hạn. Sau khi cải tạo, bất kể là thuê hay bán, đều có một khoản thu nhập thật lớn!

- Đặc biệt là, miếng đất này đã bắt đầu treo bảng bán đấu giá. Trong điều kiện bán đấu giá còn có yêu cầu phải xây dựng hai tòa kiến trúc tiêu điểm cao hơn 180m, một khu trung tâm thương mại cỡ lớn, hai khách sạn tiêu chuẩn năm sao. Lại xây dựng lực địa cảnh quan ở giữa hai khu nơi ở của thương nhân, cấp bậc nơi ở và chất lượng cuộc sống sẽ tăng lên rất nhiều. Có thể nghĩ đến mấy năm sau, khi khu trung tâm buôn bán đảo Súc Sổng xây thành, khai trương quảng trường Long Đằng, sẽ là cảnh tượng phồn hoa biết mấy.

- Thứ hai, ưu thế vị trí. Kết cấu không gian thành phố Tô Châu đã dần dần chuyển từ một thể hai cánh thành một hạch tâm bốn thành khu. Thay đổi kết cấu không gian thành thị sẽ mang đến lợi ích rất lớn cho khu Trương Thành. Từ ban đầu trọng điểm phát triển khu kỹ thuật công nghiệp cao phía đông tây, đến bây giờ dần dần coi trọng phát triển phía nam bắc. Địa vị của Trương Thành và Ngô Giang càng ngày càng tăng lên, dần đi vào quỹ đạo phát triển của thành thị.

- Nhất là quỹ đạo của tuyến giao thông số 4 xuyên qua nam bắc Tô Châu vừa đưa vào sử dụng, sẽ móc nối chặt chẽ đảo Súc Sổng, cô thành Cô Tô, trung khu Ngô, khu Ngô Giang. Kế hoạch đường hầm Hồ Lộ, kỳ thứ hai công trình Xuân Thân tuyến từ bắc đến trung tâm sắp khởi công sang năm, lại càng kéo gần khoảng cách giữa trung tâm đảo Súc Sổng và khu công nghiệp công nghệ cao.

Nói xong những lời này, Khương Hồng Long đắc ý uống một ngụm trà rồi lại nói:

- Cho nên, đối với miếng đất này, đề nghị của tôi là mua nó. Hơn nữa nhất định phải mua được nó. Một miếng đất có được cơ hội làm ăn vô tận như vậy, không phải lúc nào cũng có thể gặp được đâu. Không biết cái nhìn của Trương đại sư là thế nào?

Hắn vừa đề xuất vấn đề này, Ninh Hàn Lâm và Ninh Thái Vi lập tức nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Giá tiếp nhận khởi điểm của miếng đất này là hai trăm năm mươi triệu. Con số này cũng không xem như cao, cho nên Khương Hồng Long cam đoan rằng chỉ cần chiếm được miếng đất này thì có thể kiếm được tiền.

Nhất là, hẳn hầu như đã nói hết những ưu điểm của miếng đất này rồi. Lúc này cho dù Trương Tiểu Kiếm có nói gì cũng khó mà làm được. Dẫu sao thì phong thủy cũng chỉ có nhiều đó thôi, xung quanh là nước có thể tụ tài. Trái Thanh Long phải Bạch Hổ trước Chu Tước sau Huyền Vũ các thứ không thích hợp với miếng đất này --- Đất dùng cho buôn bán thì không coi trọng cái này.

Cho nên trong lúc nhất thời, Ninh Hàn Lâm và Ninh Thái Vi đều chờ xem Trương Tiểu Kiếm sẽ nói thế nào.

Nếu là người thường thì chỉ sợ sẽ bị làm khó, nhưng đáng tiếc, Trương Tiểu Kiếm không phải là người thường...

Thằng này có kỹ năng trong người nhé...

- Đại sư Hồng Long. – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không lo lắng, ngược lại cười lên tiếng: - Tôi hỏi ngài một câu hỏi trước. Nếu lấy được miếng đất này rồi, địa hình của nó, ngài có định thay đổi tí gì không?

- Thay đổi? – Khương Hồng Long nghe câu hỏi này, không khỏi sửng sốt một chút, rồi lắc đầu: - Địa hình đảo giữa hồ tuyệt vời như vậy, tại sao lại phải thay đổi? Không chỉ không định thay đổi, thậm chí còn không thể thay đổi nó, tuyệt đối không thể! Nếu địa hình của đảo Súc Sổng thay đổi, thế thì chẳng phải là cả phong thủy đều sẽ bị phá hủy sao?

Nghe Khương Hồng Long nói, Trương Tiểu Kiếm không khỏi lắc đầu, rồi mỉm cười nhìn Ninh Hàn Lâm.

- Ninh tông, ý kiến của tôi lại trái ngược với đại sư Hồng Long. Ý của tôi là, không thể mua miếng đất này! Ít nhất trước khi mua nó, phải có điều kiện!

- Ồ? – Nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Ninh Hàn Lâm không khỏi sững sờ.

Lẽ ra thì quan điểm của Khương Hồng Long cũng không có vấn đề gì, tại sao Trương đại sư lại nói rằng không thể mua miếng đất này?

Chẳng lẽ là vì hấn đấu pháp với Khương Hồng Long, cho nên tất yếu phải đưa ra ý kiến phản đối?

Không đúng! Thật ra thì con gái mình vẫn đáng tin lắm. Người do con bé đề cử không thể nào vớ vẩn như vậy được.

- Ừm, xin được giải thích rõ ràng. – Ninh Hàn Lâm gần giọng nhìn Trương Tiểu Kiếm - Hy vọng Trương đại sư có thể giải thích nghi hoặc của tôi.

- Thật ra cũng đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm hỏi Ninh Hàn Lâm - Ninh tổng, máy tính của ngài có thể lên mạng được chứ? Ngài có thể mở bản đồ baidu ra, nhìn xem địa hình của đảo Súc Sổng một chút.

- Ồ? Tôi thử xem. – Ninh Hàn Lâm nghe vậy, lập tức mở bản đồ ra, bắt đầu quan sát.

Hắn nhìn một lúc, không phát hiện vấn đề gì cả, ngược lại còn cảm thấy miếng đất này rất không tệ, càng nhìn càng thích ấy. Nếu xây dựng quảng trường Long Đằng lại thêm khách sạn các thứ, cộng thêm công trình giải trí, quả thực là quá tốt!

Sao lại không được?

- Trương đại sư. – Ninh Hàn Lâm lắc đầu thật nhẹ: - Tôi không phải hiện ra điểm nào không thích hợp cả.

Lúc này, Khương Hồng Long với Ninh Thái Vi cũng chen tới. Trương Tiểu Kiếm nhận lấy máy tính, rồi bắt đầu thu nhỏ bản đồ.

- Ninh tổng chú ý nhé, tôi sắp bắt đầu thu nhỏ bản đồ lại đây.

Hắn nói, rồi bắt đầu thu nhỏ bản đồ khu vực đảo Súc Sổng. Đầu tiên là thu lại 100m, mấy người nhìn, vẫn chưa phát hiện cái gì.

Rồi Trương Tiểu Kiếm lại thu nhỏ tiếp, 200m, vẫn không phát hiện được cái gì.

Lại thu nhỏ lần nữa thêm 500m, Trương Tiểu Kiếm cười ha ha:

- Lần này Ninh tổng có phát hiện ra đảo Súc Sổng có vấn đề gì không?

Lúc này, Ninh Hàn Lâm quan sát kỹ càng, chợt...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Ninh Hàn Lâm!”

Ninh Hàn Lâm cả kinh:

- Đây... Đây là... Ôi trời ơi!

Ninh Thái Vi cũng hét toáng lên:

- Trời đất ơi!

Ly trà trong tay Khương Hồng Long rơi xuống đất, phát ra tiếng “loảng xoảng”!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Đôi Mắt Đầu Lâu!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nhìn điểm số khiếp sợ mà ba người bọn họ công hiến, Trương Tiểu Kiếm lập tức biết bọn họ đã phát hiện.

- Bây giờ đã hiểu rồi chứ. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Tôi nói không thể mua miếng đất này, Ninh tổng hẳn là không còn nghi vấn nào nữa chứ?

- Đây... Đây... – Ninh Hàn Lâm nhìn tròn mắt há mồm: - Trương đại sư xác thực là lợi hại! Nhưng hình dáng của nơi này, cụ thể là thứ gì, còn mong Trương đại sư giải thích nghi hoặc giúp tôi!

Lời nói của Ninh Hàn Lâm, cũng là sự hiếu kỳ trong lòng mọi người.

Thậm chí ngay cả đại sư Khương Hồng Long cũng khiếp sợ hết sức.

Hắn thật sự không phát hiện lại có một địa hình như vậy! Quan trọng nhất là loại địa hình này, rốt cục biểu thị hàm nghĩa như thế nào?

- Thật ra thì rất đơn giản. – Trương Tiểu Kiếm vẽ mấy vết trên màn hình: - Ninh tổng xem. Tuy rằng đảo Sức Sống được gọi “Sức sống”, nhưng chưa chắc nó đã có sức sống. Lúc quy hoạch, đảo sức sống trùng khớp lại là hai hòn đảo đối xứng với nhau. Thế thì thôi, đặt ở bất kỳ chỗ nào cũng không có vấn đề. Nhưng lại không thể đặt ở chỗ này. Đầu tiên, địa hình khu chung cư, đường phố, sông ngòi ở đây, cộng thêm đảo sức sống... Ninh tổng ngại nhìn xem, hình dáng nơi này giống cái gì?

Ninh Hàn Lâm nhìn kỹ cẩn thận, lần này đúng là không sai!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Ninh Hàn Lâm!”

- Đầu lâu! – Ninh Hàn Lâm kinh ngạc nói: - Là cái đầu lâu!

- Đúng! – Trương Tiểu Kiếm nói tiếp: - Vốn dĩ, sau khi thành thị của chúng ta được mở rộng, nhiều đường phố hơn thì thoát nhìn hình dạng nào mà chẳng có. Kỳ thật điều này cũng chẳng có gì. Vấn đề chân chính nằm ở trên hai hòn đảo Sức Sống này. Hai hòn đảo này vừa bỏ vào, lập tức biến thành hình dạng đầu lâu. Mà hai hòn đảo lại vừa vặn là đôi mắt của đầu lâu! Ở trong phong thủy học, đây là một cục địa sát khổng lồ, tên của nó là Đôi Mắt Đầu Lâu!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99!”

Đôi Mắt Đầu Lâu!

Cái tên này, vừa nghe đã biết không phải chuyện tốt rồi!

Trời đất ơi! Lỡ như thật sự khởi công trên Đôi Mắt Đầu Lâu này, không chừng xảy ra chuyện gì...

- Đôi Mắt Đầu Lâu... Đôi Mắt Đầu Lâu... - Ninh Hàn Lâm thì thào, chợt la lên: - Vậy... Trương đại sư, rốt cục thì Đôi Mắt Đầu Lâu này, có tai họa như thế nào?

- Tai họa lớn lắm. – Trương Tiểu Kiếm lắc đầu thật nhẹ: - Có câu nói là “Cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt”. Sống ở đây, ốm đau triền miên! Sự nghiệp, sa sút nghiêm trọng! Nếu trên hai hòn đảo này chỉ có thực vật thì thôi, nhưng ngài lại muốn xây nhà trên hai hòn đảo này, thế còn ổn được sao? Cho nên bất kể là khu dân cư trên dưới có thịnh vượng đến mấy, kinh tế của hai hòn đảo này cũng không thể phát triển được, đều có nguyên nhân cả thôi.

- Có lí! – Ninh Hàn Lâm cảm thán, rồi chợt hỏi: - Vậy Trương đại sư, có thể phá giải phong thủy này không?

- Phá thì cũng phá được, nhưng không dễ lắm. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Trừ phi bên trên nói có thể thay đổi hình dạng của hai hòn đảo này, không thì phá kiểu gì? Cho dù là hình tròn hay là sửa đường, hai hòn đảo này cũng giống y như hai con mắt vậy, không có cách nào khác.

- Đây... – Lúc này, Khương Hồng Long cũng ngơ ngác. Trương Tiểu Kiếm nói vậy, đúng là không thể mua hai hòn đảo này thật!

Nhưng hắn còn muốn hấp hối giấy dựa:

- Trương đại sư, tuy rằng đúng là giống hình đầu lâu, hai con mắt cũng rất giống, nhưng dù sao cậu cũng phải có căn cứ khoa học chứ? Tuy rằng phong thủy của chúng ta là Huyền học, nhưng cũng không thể vì hình dạng của nó nên phủ định tất cả giá trị buôn bán! Cậu xem, nam bắc đều là khu dân cư, bất kể là làm quảng trường buôn bán hay là xây khách sạn nơi ở đều là lựa chọn tốt nhất!

Hey yoo... Một thầy phong thủy như ông mà bây giờ lại đi bàn chuyện khoa học với tôi à?

- Vấn đề này hay lắm. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu, nói: - Vấn đề của anh, chính là nguyên nhân, tại sao giá trị buôn bán của nơi này không cao mà tôi đang muốn nói đến.

Trương Tiểu Kiếm phóng đại bản đồ, rồi chỉ vào cầu vượt của đảo Sức Sống, nói:

- Nếu nói phong thủy, ngài cho rằng đó chỉ là một nhân tố trong số đó, đúng không? Tiếp theo chúng ta phải nói đến căn cứ khoa học, đúng không? Thế thì chúng ta nói căn cứ khoa học đi. Ninh tổng hãy xem, đảo Sức Sống này chỉ có hai cái lối vào trên dưới. Hai lối vào này cũng không dễ đi, nhất là xe không vào được. Ở thời đại này, một nơi mà xe cộ không thể đi vào thì có giá trị buôn bán không? Đừng nói là xe không vào được, cho dù là trung tâm thành phố, nếu không có chỗ dừng xe thì cũng chẳng ai muốn đi cả. Ngài công nhận điều này chứ?

Nghe Trương Tiểu Kiếm nói, Ninh Hàn Lâm cũng gật đầu:

- Đúng rồi. Bây giờ bất kể là thứ gì thì đầu tiên đều phải suy xét đến giao thông và chỗ đỗ xe.

Lời này tuyệt đối không sai. Ở trong cái thời đại mà hầu như nhà nào cũng có xe riêng, cho dù đi xa hai mươi mét cũng không muốn đi. Nói chi một hòn đảo lớn đến vậy mà xe gần như không thể tiến vào?

Hơn nữa cho dù xe có thể đi vào, cũng không có một căn hầm đỗ xe chuyên nghiệp. Không có bãi đỗ xe đồng nghĩa với cái gì?

Nghĩa là chỉ có thể đi thẳng tới... Cố tình, diện tích nơi này không nhỏ, chung quanh đều là tuyến đường chính... Thế thì đi dừng ở đâu, trở thành một vấn đề lớn nhất.

Vấn đề thứ hai là đi vào xong rồi đi ra kiểu gì, xe đỗ ở chỗ nào.

Cho nên nguyên nhân kinh tế của đảo Sức Sống vẫn không thể vực dậy là ở đây.

Giao thông.

Nơi nào mà giao thông không tiện lợi thì chắc chắn là kinh tế kém cỏi, đây là điều mà ngay cả kẻ ngốc cũng biết...

Chẳng lẽ mày còn trông cậy mọi người đều lái trực thăng vào đó?

- Nhưng... Nhưng bên dưới có tàu điện ngầm mà! – Khương Hồng Long còn đang cố giãy giụa: - Trương đại sư, bên dưới có tàu điện ngầm, vậy thì chẳng phải là giải quyết được vấn đề giao thông rồi sao?

- Tàu điện ngầm cũng chẳng có tác dụng gì. – Trương Tiểu Kiếm nhún vai: - Lúc trước anh cũng nói rồi đấy. Xung quanh đều là khu dân cư, lưu lượng khách chủ yếu của đảo Sức Sống bắt nguồn từ người ở gần đó. Nhưng chỉ vì đi tới một nơi gần đó mà phải chạy tới trạm tàu điện ngầm xa lắc xa lơ, nếu là anh thì anh chịu đi không? Hơn nữa, những người có xe đều không muốn đi. Ai đi mua sắm được đều là người không xe... Lưu lượng khách kiểu này hoàn toàn là loại cấp thấp, cho nên tạo thành tình huống kinh doanh ở đây cao không được thấp không xong, rất là lúng túng.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, Khương Hồng Long triệt để câm nín.

Không có cách nào khác. Thật ra thì hắn đã suy xét rất nhiều vấn đề rồi. Nhưng không chịu nổi tầm mắt của hắn không cao bằng Trương Tiểu Kiếm...

- Đúng là có chút đạo lý. – Ninh Hàn Lâm gật đầu.

Thật ra nếu là người khác thì ít nhiều gì cũng đã tin tưởng Trương Tiểu Kiếm rồi. Nhưng không chịu được Ninh Hàn Lâm là mệnh thành lũy...

Nguyên ý nhường cơ hội và vũ đài cho người, nhưng nội tâm lại rất cố chấp, không dễ bỏ qua những việc kiên trì đến cực, có chút cố chấp lương thiện.

Cho nên khá là phiền phức...

- Kế hoạch lúc trước có thể điều chỉnh một chút. – Ninh Hàn Lâm ngẫm nghĩ, rồi nhìn chiếc đồng hồ Omega trị giá một trăm tám mươi ngàn trên cổ tay: - Đến thời gian họp rồi. Nếu Trương đại sư không có việc gì, thì không bằng tham gia cuộc họp của chúng tôi để nghiên cứu một chút. Thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Chúng ta không nghe nhầm chứ?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Dù sao cũng là người họp tác chung nhiều năm rồi, Ninh Hàn Lâm đương nhiên không có khả năng chỉ vì mấy câu nói của Trương Tiểu Kiếm mà đuổi cổ Khương Hồng Long đi.

Nhất là phong thủy không thể thấy hiệu quả nhanh chóng như trong tưởng tượng được. Hắn lại chưa từng thấy biểu hiện thần kỳ của Trương Tiểu Kiếm ở Hương Sơn lần trước...

Nghe thấy thế, Khương Hồng Long mới thờ phào nhẹ nhõm.

Ít nhất còn chưa đến mức bị đuổi cổ ngay tại chỗ!

Không thì mất hết cả mặt!

- Đúng đúng đúng! – Khương Hồng Long ra sức gật đầu: - Trương đại sư đúng là có chút bản lĩnh, cái nhìn cũng rất mới mẻ độc đáo. Nhưng rốt cục thì miếng đất này có được hay không, dù sao cũng ta cũng phải mở cuộc họp nghiên cứu một chút, chậm rãi quan sát thì mới biết được. Đúng không?

- Hợp á? Cũng được. – Trương Tiểu Kiềm suy nghĩ, dù sao cũng rảnh rồi, lập tức đồng ý: - Hợp ở đâu?

Ừm, bên biệt thự chưa xây vội, trước tiên phải kiếm được sao Thiên Nhân cái đã rồi hẵng nói!

Ba điểm thuộc tính nhé!

Ninh Hàn Lâm đứng dậy mặc áo vest, rồi nói:

- Ở trong phòng họp lớn bên cạnh.

Lúc này, Trương Tiểu Kiềm đi theo Ninh Hàn Lâm đến phòng họp lớn bên cạnh, mấy vị cao tầng công ty đều đã chạy đến.

Dẫu sao thì hai trăm năm mươi triệu, đối với Ninh Hàn Lâm mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với người khác lại không phải là một con số nhỏ...

- Ninh tổng!

- Ninh tổng đến rồi!

- Chào Ninh tổng.

- Chào mọi người. Đề nghị đi.

Ninh Hàn Lâm phát tay, một đám giám đốc cao tầng công ty cũng đều ngồi xuống.

Trương Tiểu Kiềm nhìn thoáng qua. Cả cao tầng công ty tổng cộng mười sáu người, ngoại hình đủ hình đủ dáng, kiểu gì cũng có. Đa số đều là quý ông bốn lăm bốn sáu tuổi. Trong đó cũng có người là phụ nữ.

Dưới ba mươi tuổi, cơ bản chỉ có hần và Ninh Thái Vi.

Những cao tầng đó chào hỏi Ninh Hàn Lâm xong, ánh mắt đều tụ tập trên người Trương Tiểu Kiềm, rất là hiếu kỳ thân phận của hần.

Dù sao cũng là người có thể đứng sánh vai với đại tiểu thư, phải làm rõ thân phận rồi hẵng nói --- Lỡ như thằng này là một nhân vật tầm ngầm tầm ngầm mà đâm chết voi, nếu gây hiểu nhầm rồi bị đánh mặt thì khổ!

- Ê, người trẻ tuổi này là ai vậy? Tiến vào với đại tiểu thư, chẳng lẽ là bạn trai của đại tiểu thư?

- Ông mù à? Nhìn mặt mũi hần có thể so sánh với Mã Vân, có khả năng đó sao?

- Đúng đúng đúng, xem diện mạo thì đúng là không tốt lắm... Nhưng lỡ như đại tiểu thư thích kiểu này thì sao?

- Nói có lí... Thảm mỹ mỗi người đều khác nhau mà...

Một đám giám đốc bàn tán xôn xao. Lúc này, có một người trong đó không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, hỏi:

- Ninh tổng, đây là...

- Giới thiệu với mọi người một chút. – Ninh Hàn Lâm nói với mọi người: - Đây là Trương đại sư Trương Tiểu Kiềm, một đại sư phong thủy tôi mới biết hôm nay, trình độ rất cao. Mọi người gặp phải vấn đề gì trong lĩnh vực phong thủy thì cứ hỏi hần. Hần là bạn của con gái tôi.

- Oh...

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người lập tức đáp dài một tiếng.

Ừm, không phải con rể là được, thế thì không cần kiêng kỵ gì cả. Muốn hỏi thì hỏi muốn thỉnh giáo thì cứ thỉnh giáo!

Tôi đã nói rồi mà, mặt mũi xấu đầu xấu đón thế sao có thể là bạn trai của đại tiểu thư được! Nếu thật là bạn trai của cô ấy thì chắc tao phải chế tạo lại tam quan của mình quá...

Đương nhiên, đây chỉ có thể xem như là chuyện ngoài lề. Mọi người chờ bốn người Ninh Hàn Lâm ngồi xuống, rồi mới bắt đầu hội nghị.

- Ninh tổng. – Một thành viên hội đồng quản trị lên tiếng: - Về việc đặt câu hỏi cho chuyện tiếp nhận đảo Sức Sống ở Tô Châu, hiện tại bên kia đang bán đầu giá, có thể lấy được hay không thì còn cần phải chờ một chút mới biết được. Tin rằng lát nữa Trần tổng sẽ gọi điện thoại cho chúng ta. Cũng không biết ý của Ninh tổng là gì? Tôi cho rằng vẫn có cơ hội buôn bán trên miếng đất này, nhưng không thể xác định có thể thu hồi vốn được hay không. Dù sao thì cũng đã bỏ hoang mười năm rồi. Không nói thứ khác, nhưng trong tiềm thức của mọi người, chỉ sợ sẽ cảm thấy miếng đất này không được tốt lắm.

Hắn nói xong, người khác thì nói:

- Tôi không đồng ý với cách nói của đồng sự Lưu. Vị trí địa lý của miếng đất này rất có ưu thế, nếu có thể mua được sẽ là một vùng đất quý, có thể cung cấp tài chính rất lớn cho chúng ta hằng năm. Nhất là bên Tô Châu đang xây dựng tuyến tàu điện ngầm, một khi xây dựng xong, sẽ mang đến rất nhiều cơ hội làm ăn.

- Đúng! Tôi đồng ý với cách nói của giám đốc Triệu! Cơ hội làm ăn của miếng đất này là vô hạn!

- Tôi duy trì đồng sự Lưu! Tuy rằng miếng đất này vẫn có giá trị buôn bán, nhưng tuyệt đối sẽ không lớn như trong tưởng tượng.

- Đúng rồi đấy. Chỉ sợ tốn công vô ích một trận. Thời gian là tiền bạc đấy!

Đám người nói kiểu gì cũng có, có duy trì có phản đối, cãi tới cãi lui.

Cũng có người hỏi đại sư Khương Hồng Long. Nhưng lúc này Khương Hồng Long chỉ có thể rụt đầu ---- Không có cách nào khác. Hắn vừa bị Trương Tiểu Kiếm đánh xong, bây giờ phải kín tiếng chút, ừm, uống trà uống trà...

- Được rồi! – Ninh Hàn Lâm vỗ bàn, cả phòng họp lập tức yên tĩnh.

- Tôi biết ý của mọi người, cũng có thể hiểu được. – Ninh Hàn Lâm mỉm cười nói: - Dầu sao thì mọi người cũng đều suy nghĩ cho sự phát triển của công ty. Về miếng đất này ấy, hôm nay tôi mới nghe được một cách nói rất mới mẻ, là Trương đại sư nói cho tôi về lĩnh vực phong thủy.

Hắn nói rồi mở ra slide chiếu trên màn hình lớn, rồi mở bản đồ baidu, thu nhỏ tới tỉ lệ 1:500, nói:

- Mời mọi người xem. Dựa theo hình dạng của miếng đất trên bản đồ, mọi người có phát hiện điều gì không?

Mọi người quan sát kỹ một chút, càng nhìn càng hiếu kỳ, sau đó...

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

- Đây... Đây là đầu lâu?!

- Trời đất ơi! Đây hoàn toàn chính là hình một cái đầu lâu nè!

- Chứ còn gì nữa! Miếng đất đó chẳng phải là con mắt của đầu lâu sao?!

Cả đám kinh ngạc đến mức biểu cảm y hệt như lúc Ninh Hàn Lâm vừa biết tin tức này, trợn to mắt há to miệng. Trương Tiểu Kiếm cười đến mức không khép miệng được --- Anh đều nhận điểm số khiếp sợ của các chú nhé...

- Trương đại sư mới nói cho tôi nghe. – Ninh Hàn Lâm nói tiếp: - Trong phong thủy, đảo Sức Sống kiểu này còn có một cách nói, tên là Đôi Mắt Đầu Lâu. Bất kể là xây thứ gì trên hòn đảo này, đều là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Đối với phong thủy cực kỳ không tốt!

Cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt?

Vừa nghe thấy vậy, tất cả cao tầng ở đây không khỏi hít một ngụm khí lạnh!

Phải biết rằng, đây là công ty gì?

Công ty bất động sản!

Làm bất động sản có ai không tin phong thủy sao? Có! Nhưng những công ty đó rất khó phát triển lớn mạnh!

Tại sao?

Bởi vì một căn hộ, hơi cao cấp một chút đều có giá từ hai triệu trở lên. Có ai mua nhà tốn nhiều tiền thế mà chẳng mời một vị đại sư phong thủy tới xem thử!

Một căn nhà không hợp phong thủy, bố cục không hợp lý, ai thèm mua chứ? Bây giờ có phải là thời đại không mua được nhà nữa đâu mà...

Cho nên Long Đằng quốc tế có thể lớn mạnh đến vậy, đúng là có nghiên cứu phong thủy.

Vừa thấy địa hình này là đôi mắt đầu lâu, trong lòng đều sẽ cảm thấy thứ này là điềm xấu!

- Vậy... - Mọi người tui nhìn ông ông nhìn tui, lập tức bàn tán:

- Ai nha, xem ra là không thể mua miếng đất này được rồi!

- Đúng đấy đúng đấy. Còn nhiều lắm! Miếng đất này xui thì mình tiêu tiền mua miếng đất khác thôi. Tiền chưa bao giờ kiếm hết được!

- Chứ còn gì nữa. Câu này không có vấn đề!

Mọi người đều bàn luận, lúc này Ninh Hàn Lâm vỗ bàn, chờ mọi người an tĩnh, rồi nói:

- Cho nên vì thế, trải qua suy xét thận trọng, tôi quyết định, miếng đất này, đáng giá để chúng ta mua nó!

Mọi người: "..."

Chờ chút! Chúng ta không nghe nhầm chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Thế kỷ 21 thứ gì quý giá nhất? Nhân tài!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đôi Mắt Đầu Lâu nhé!

Ông vừa cho bọn tui xem bản đồ này, lại giới thiệu Đôi Mắt Đầu Lâu cho tui tui là muốn trêu đùa bọn tui sao?!

Ông muốn mua thì cho bọn tui xem cái đó làm gì?!

Làm thế khiến bọn tui bất ổn trong lòng, khó chịu lắm ông biết không?

- Ninh tổng! – Lúc này, đồng sự Lưu vốn không ủng hộ mua miếng đất này kêu lên: - Ninh tổng vừa nói nhầm có đúng không? Đôi Mắt Đầu Lâu! Cái dính trong mắt cái gai trong thịt! Thế mà ngài còn muốn mua? Muốn xây thứ gì trên hai con mắt này cũng không phù hợp mà!

Người khác đồng thời gạt đầu:

- Đúng đấy Ninh tổng! Giờ xem miếng đất này kiểu gì cũng thấy khó chịu!

- Ninh tổng ngài đừng... Đừng vì khí phách mà máu dồn lên não! Hai trăm năm mươi triệu đấy!

- Đúng đấy! Tuy rằng không phải là nhiều tiền lắm, nhưng mất công mất sức còn không có ích lợi gì, chúng ta không tất yếu phải tiếp nhận!

Mọi người bàn tán xôn xao, hầu hết tất cả mọi người đều tỏ vẻ không ủng hộ quyết định của Ninh Hàn Lâm!

Dẫu sao thì nơi này cũng là Thiên triều, bất động sản không thể tách rời với phong thủy được!

Mây xây nhà cửa trên con mắt của đầu lâu, xây kiểu gì cũng không đúng nhá!

- Rồi, tôi biết ý tưởng của mọi người. – Ninh Hàn Lâm vỗ bàn, phòng họp nhanh chóng trở nên yên tĩnh, sau đó Ninh Hàn Lâm nhìn khắp phòng, nói: - Miếng đất này giá hai trăm năm mươi triệu, không rẻ, dù sao cũng đã bỏ hoang mười năm rồi, giờ tìm người tiếp nhận. Đôi Mắt Khô Lâu cũng là sự thật, xây nhà cửa trên miếng đất này là điềm xấu. Những điều đó đều không sai. Nhưng mà!

Hắn nói đến đây, hít vào một hơi thật nhẹ, rồi nói:

- Có được hay không, tôi vẫn muốn thử xem.

Thấy Ninh Hàn Lâm biết rõ chuyện đó, nhưng vẫn còn muốn thử xem, tất cả mọi người không khỏi nín thở, chờ xem hắn sẽ giải thích như thế nào.

Ninh Hàn Lâm không hề đồ, đây là điều chắc chắn.

Thậm chí, hắn không chỉ không hề đồ, còn khôn khéo hơn xa người bình thường ---- Nếu không thì địa ốc Long Đằng cũng không có khả năng lớn mạnh đến vậy!

Mọi người ở đây cũng không có ai là kẻ nguốc cả, cho nên việc này, xem ra còn có nguyên do ở trong đó.

- Vừa rồi tôi mới giới thiệu với mọi người. – Ninh Hàn Lâm mỉm cười nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Thế kỷ 21, thứ gì quý giá nhất? Nhân tài! Trương đại sư có phải là nhân tài hay không thì tôi không biết. Tôi cũng chẳng biết lí niệm của hắn có đúng hay không. Nhưng tôi lại biết một chuyện. Thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Ali, Tiêu Hồng Nho, chỉ bằng một câu nói của Trương đại sư, mua xuống miếng đất ở Hương Sơn kia, tiêu sáu trăm triệu!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

“Hu...”

Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Chỉ bằng một câu nói của Trương đại sư này thôi, Tiêu Hồng Nho Ali đã tiêu sáu trăm triệu mua miếng đất ở Hương Sơn kia?!

Thật hay giả?!

- Ninh tổng, này... - Đồng sự Lưu nghi hoặc hỏi: - Không đơn giản như vậy thôi chứ? Bọn họ đâu có làm bất động sản đâu...

- Đúng là không chỉ đơn giản như vậy. – Ninh Hàn Lâm gật đầu nói: - Nguyên nhân chủ yếu còn là vì Tiêu Hồng Nho sủng ái con gái hắn, mua miếng đất kia cho con gái. Đương nhiên, điều này không quan trọng, cũng không liên quan mấy tới chúng ta.

Ninh Hàn Lâm nói tiếp:

- Ý của tôi là, Tiêu Hồng Nho Ali có vì một câu nói của Trương đại sư mà tiêu sáu trăm triệu, thế thì tôi cũng có thể vì hắn, tiêu hai trăm năm mươi triệu. Nếu hai trăm năm mươi triệu có thể khiến tôi phát hiện một nhân tài, tôi cho rằng, đáng giá! Hơn nữa là tuyệt đối đáng giá!

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều im lặng.

Tiêu Hồng Nho Ali làm gì, không liên quan đến bọn họ. Miếng đất ở Hương Sơn có tốt thật không, cũng chẳng liên quan đến họ.

Nhưng nếu dùng hai trăm năm mươi triệu là có thể khiến mọi người triệt để tin tưởng vào đại sư phong thủy Trương Tiểu Kiếm, thế thì tuyệt đối đáng giá!

Trương đương với việc Ninh Hàn Lâm dùng số tiền này để xem thử Trương Tiểu Kiếm có thật sự thần kỳ như thế không!

Nếu là thật...

Vậy sau này Long Đằng quốc tế còn cần lo âu về lĩnh vực phong thủy nữa sao?

Quả thực là chỉ cần nhắm mắt mua! Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm nói mua miếng đất nào thì mua ngay miếng đất đó!

So với điều này, hai trăm năm mươi triệu, nhiều à?

- Tôi đồng ý với Ninh tổng! - Đồng sự Lưu đứng dậy đầu tiên: - Miếng đất này, mua!

- Tôi cũng đồng ý! – Giám đốc Triệu cũng đứng dậy: - Ninh tổng nói rất đúng! Nếu hai trăm năm mươi triệu có thể đạt được một đại sư phong thủy chân chính, đối với cả tập đoàn chúng ta mà nói, tuyệt đối là có lợi!

Thật ra còn câu nữa hắn chưa nói --- Nếu lời Trương Tiểu Kiếm nói là giả, thế thì chứng minh miếng đất này vẫn còn có giá trị buôn bán. Có giá trị buôn bán thì mua nó cũng không lỗ!

Thoạt nhìn, làm kiểu gì cũng có lời!

Mua! Nhất định phải mua!

Tất cả mọi người ở đây đều là cáo già, có ai mà không rõ chút toan tính trong lòng kia?

Chỉ thoáng chốc, đám người đều giơ tay lên!

- Tôi đồng ý!

- Tán thành!

- Ủng hộ Ninh tống!

Thấy các cao tăng công ty đều đã giờ tay biểu quyết, Ninh Hàn Lâm mỉm cười gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm nói:

- Trương đại sư, ngài có hài lòng với quyết định này của tôi không?

- Hài lòng, rất hài lòng. – Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt: - Thế thì cứ mua đi rồi hẵng tính!

- Được! – Ninh Hàn Lâm lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại cho Trần tổng phụ trách đấu giá.

- Trần tổng, hội đấu giá đã tiến hành đến mức nào rồi?... Ó? Ba trăm năm mươi triệu sao? Ừm, ba trăm tám mươi triệu... Ừm... Anh đừng hỏi tại sao, cứ làm theo lời tôi nói đi... Ừm, bốn trăm triệu... Ừm, được.

Buông điện thoại, Ninh Hàn Lâm nhìn mọi người, nói:

- Đã mua được đất, tiếp nhận bốn trăm triệu.

Tiếp nhận bốn trăm triệu!

Mọi người ông nhìn tui, tui nhìn ông, sau đó đều gật đầu.

Tuy rằng nhiều hơn một trăm năm mươi triệu so với kế hoạch, nhưng không quan trọng. Dù sao miếng đất thế nào cũng được, quan trọng là xem thử Trương đại sư có linh nghiệm như lời nói hay không.

- Ninh tống. – Đồng sự Lưu ngẫm nghĩ rồi nói: - Nếu đã mua xong, thế thì chúng ta...

- Tiếp theo cứ dựa theo dự án lúc trước đi. – Ninh Hàn Lâm mỉm cười nói: - Phải xây thế nào thì cứ xây như thế. Trước tiên là xây quảng trường Long Đằng, rồi lại xây một khách sạn du lịch. Mặt khác, công trình đồng bộ cứ làm theo kế hoạch ban đầu.

Tiếp theo thì đơn giản hơn, Ninh Hàn Lâm sắp xếp xong, mỉm cười nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Trương đại sư, đã sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện rồi. Cậu xem thử xem còn gì cần chú ý nữa không?

- Không có. – Trương Tiểu Kiếm cười hì hì nói: - Ninh tống đủ khí phách! Ở trên điểm này, tôi không thể không giờ ngón cái vì ngài!

- Cậu hài lòng là được rồi. – Ninh Hàn Lâm gật đầu nhẹ nhàng, nhưng không ngờ rằng, hắn vừa chuẩn bị tuyên bố tan họp, di động đã reo lên...

- Alo, lão Trần à... - Ninh Hàn Lâm cầm di động lên: - Tôi mới họp xong... Cái gì?! Anh gặp tai nạn xe cộ?! Bây giờ đang ở bệnh viện Tô Châu sao?! Được! Ừ! Được, chúng tôi qua đó ngay đây!

Bỏ di động xuống, về mặt Ninh Hàn Lâm rất phấn khích: "..."

Về mặt của đại sư Hồng Long càng phấn khích hơn: "..."

Về mặt của người khác cũng rất phấn khích: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Kỹ năng sang chảnh của Kiếm ca, một chữ: Phục!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đậu má tới nhanh quá đéo đỡ nổi!

Vừa mới nói chuyện Đồi Mất Đầu Lâu, mua nó xuống xong phát còn chưa tới nửa giờ, còn chưa ăn cơm trưa, thế mà bên kia đã gặp chuyện rồi...

Quả nhiên là đánh mặt quá nhanh tựa như con gió lốc...

Ninh Hàn Lâm: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông nhìn tôi kiểu đó làm gì?

Mặt thiên chân ---- Tui vô tội đó nha! Trần tổng gặp tai nạn xe cộ đâu có liên quan gì tới tui đâu?

- Trần tổng gặp chuyện không may. – Ninh Hàn Lâm đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: - Vừa mưa xong, trên đường về khách sạn đã bị một chiếc xe tải tông trúng, gãy xương tay phải. May mà không nguy hiểm đến tính mạng. Người nào rảnh rỗi thì đều đi theo tôi đi. Chúng ta đi thăm Trần tổng, thuận tiện đi xem miếng đất kia.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thật đáng thương...

Nhưng bất kể nói thế nào, dù sao cũng xảy ra vấn đề rồi, thế thì phải nghĩ cách giải quyết, đúng không?

- Vâng, Ninh tổng. – Đồng sự Lưu lấy di động ra: - Tôi liên lạc với bên hàng không ngay đây.

Trương Tiểu Kiếm hỏi nhỏ Ninh Thái Vi:

- Phải đặt vé máy bay ngay bây giờ à?

- Không cần. – Ninh Thái Vi vừa đi vừa nói: - Nhà tôi có máy bay tư nhân. Cứ đi thẳng tới sân bay là được.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Máy bay tư nhân!

Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa? Đây là đại gia nhân chính nhé! Ra tỉnh ngoài mà cũng ngồi máy bay tư nhân!

Mọi người lập tức xuất phát, nhanh chóng tới sân bay, rồi đi thẳng vào lối đi VIP trong sân bay, lên máy bay bay thẳng tới Tô Châu.

Chiếc máy bay tư nhân của nhà Ninh Hàn Lâm là tiêu chuẩn loại máy bay dân dụng Gulfstream G550, chẳng qua là nhỏ hơn máy bay thông thường không ít. Nhưng chim sẽ tuy nhỏ, lại đầy đủ ngũ tạng, thứ gì cũng có.

Chờ máy bay cất cánh, Trương Tiểu Kiếm cực kỳ bình tĩnh lấy di động ra, chụp mấy tấm ảnh up lên dòng thời gian...

“Đi Tô Châu một chuyến với một đại mỹ nữ.”

Trên ảnh chụp, hần ngồi trên ghế máy bay, bên trái là một cặp đùi trắng như tuyết, thoát nhìn rất là đẹp mắt.

Sau đó, bên phải là khuôn mặt ‘hại nước hại dân’ của hần...

Status này vừa được up lên, lập tức bị mấy tiểu đồng bọn vây xem----

Mã Vân: “Trương đại sư muốn đi ra tỉnh ngoài à?”

Mã Hóa Đăng: “Đi Tô Châu xem phong thủy? Có gì tốt nhớ gọi tôi đây.”

Tiêu Thần Tâm: “Đi cùng với chị Ninh à? Em biết cặp đùi này!”

Đường Văn Dương: “Nhìn cặp giò là biết tuyệt đối là mỹ nữ rồi! Kiểm tra ngồi trên máy bay mà cũng có thể viết status hả?”

Phương Dịch Băng: “Thầy được đấy! Đã dẫn mỹ nữ ngồi máy bay rồi à? Có wifi?”

Hồng Lôi: “Chời má Kiểm ca ngon thế! Đi du lịch với mỹ nữ à?! Anh đang ngồi chuyến bay nào vậy? Trên máy bay mà còn có thể up status? Có wifi?”

Trương Tiểu Kiếm: “Không phải chuyến bay. Là Gulfstream G550, máy bay tư nhân có wifi.”

Giây phút yên lặng ngắn ngủi trôi qua...

“Điểm số khiếp sợ +26! +32! +18! +25...”

Câu chữ đơn giản, giọng nói thân nhiên, lại khiến người ta cảm nhận được một loại khoe của màu mè, quả thực khiến mọi người xem status á khẩu không trả lời được, chỉ có thể công nhận một loạt điểm số khiếp sợ không ngừng nghỉ...

“Tao nhả nói với người khác rằng, thật ra tao cũng trâu bò lắm”. Kỹ năng sang chảnh của Kiếm ca, một chữ: Phục!

Tốc độ bay của máy bay rất nhanh, dù sao cũng là tư nhân, Thiên triều lớn như rùa, tui muốn bay thật nhanh. . .

Thế nên hai giờ sau, máy bay đã hạ cánh ở sân bay Tô Châu.

Ra sân bay, đã có ba chiếc Maybach chờ ở đó, lên xe đi thẳng tới bệnh viện.

Trần tổng nằm trong phòng bệnh VIP của bệnh viện đại học khoa y Tô Châu. Đoàn người Trương Tiểu Kiếm vừa vào cửa, hần đang nằm truyền nước trên giường, tay phải bó bột, vừa thấy đám người Ninh Hàn Lâm bước vào, vội đứng dậy nói:

- Sao Ninh tổng ngài lại đến đây?

- Nghe nói anh xảy ra chuyện nên tới thăm. – Ninh Hàn Lâm ẩn vai hần bảo hần nằm xuống, nói: - Anh bị thương thì đừng lộn xộn. Chúng tôi chỉ tới thăm anh, thuận tiện xem miếng đất vừa mua. Cảm giác sao rồi? Ngoài trừ gãy xương tay ra thì còn gặp chuyện gì khác nữa không?

Trần tổng chừng bốn bảy bốn tám tuổi, diện mạo bình thường, xem như vừa đạt tiêu chuẩn thôi, lúc này mặc quần áo bệnh nhân. Hần nói:

- Chỉ là gãy xương tay, trong thời gian ngắn không thể vận động. Những thứ khác thì đều tốt, chỉ bị thương nhẹ.

- Ủ, thế là tốt rồi. – Ninh Hàn Lâm nhủ mày: - Rốt cục là sao vậy? Nghe nói là xe tải?

- Là xe tải! – Trần tổng nói: - Tôi mua đất xong, lúc đi ra chào hỏi với mấy người đồng nghiệp rồi rời đi. Ai biết trong lúc đang chờ đèn đỏ, lại có một chiếc xe tải mơ hồ tông thẳng tới, cho nên cứ như vậy.

- Ủm. . . - Ninh Hàn Lâm trầm ngâm một lúc rồi hỏi: - Không phải có ý?

- Không phải. – Trần tổng vẫn khá là khẳng định chuyện này: - Tôi đến đây vốn thuộc loại đi công tác, cũng không có kẻ thù. Nếu là có ý nhắm vào thì tôi khẳng định là không có khả năng đó. Hơn nữa nếu thật sự cố ý thì tôi đoán chắc rằng mình không còn nhìn thấy Ninh tổng ngài được nữa đâu.

Hần nói thế vẫn có chút đạo lý, dẫu sao thì đó cũng là xe container cơ mà, nếu muốn tông chết người thì hoàn toàn không có khả năng sống sót nổi. . .

- Ủ, tôi biết rồi. – Ninh Hàn Lâm gật đầu, rồi đứng dậy nói: - Trần tổng cứ nghỉ ngơi trước đi. Chúng tôi đi xem thử miếng đất kia đã.

- Vâng. Ninh tổng ngài đi đi. Tôi không có chuyện gì đâu.

Rời khỏi phòng bệnh của Trần tổng, sắc mặt Ninh Hàn Lâm hơi. . . Nói thế nào được nhỉ? Trong lo lắng còn dẫn theo chút hưng phấn, trong hưng phấn lại có chút lo lắng.

Ủm, lo lắng là lo lắng tai họa lần này không phải là lần cuối cùng. Còn hưng phấn thì là, có vẻ như Trương Tiểu Kiếm nói khá chuẩn. . .

- Ninh tổng. – Lúc này, Khương Hồng Long phát hiện ý tưởng của hần, nói: - Đừng sợ. Thứ gì khiến Trần tổng ra nông nổi ấy? Là phong thủy! Lát nữa đến đảo Sứ Sống, chỉ cần tôi điều chỉnh một chút, hầu như có thể cam đoan là sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

Nói kiểu gì thì hần cũng là đại sư phong thủy của công ty, lúc này không muốn mất bát com thì nhất định phải đồng ý cách nói Đôi Mắt Đầu Lâu của Trương Tiểu Kiếm.

Trong mắt hần, tuy rằng Trần tổng gặp tai nạn giao thông, nhưng đó cũng chỉ là sự kiện ngẫu nhiên mà thôi.

Loại sự kiện ăn may có xác suất một phần mấy trăm ngàn như thế này, chỉ gặp phải một lần đã là tốt lắm rồi, nào có thể xuất hiện thường xuyên được.

Cho nên ý tưởng của hần rất đơn giản ---- Điều chỉnh một chút thôi là ổn rồi.

- Ủm, cũng được. – Tuy rằng tính cách Ninh Hàn Lâm khá là cố chấp, nhưng có một điểm tốt ---- Anh có bản lĩnh thì tôi tuyệt đối sẽ cho anh cơ hội để phát huy, cho nên hần gật đầu nói: - Lát nữa đến hiện trường rồi, đại sư Hồng Long xem thử xem. Nếu có gì cần chúng tôi phối hợp thì cứ nói, chúng tôi tuyệt đối sẽ phối hợp hết sức.

- Được! – Đại sư Hồng Long lập tức gật đầu.

Chỉ chờ những lời này thôi!

Tiếp theo, chỉ cần dặn dò mọi người không chạy loạn xạ khắp nơi, cứ ở yên trong khách sạn, không phải là sẽ không có vấn đề gì sao?

Đoàn người ra ngoài, bước lên xe, đi thẳng tới đảo Sứ Sống.

Trên đường đi, đại sư Hồng Long không nói một lời, vẻ mặt như thần công, trong lòng lại nghĩ: “Muốn giành bát com với tao? Hừ hừ! Đầu có dễ dàng thế được!”

Chương 238: Cơn gió này không yên bình lắm nhỉ...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lại nói, đảo Sức Sống coi như là một địa điểm khá nổi tiếng ở Tô Châu. Hai hòn đảo nhân tạo lớn đến vậy, không phải nơi nào cũng có đâu...

Đám người lái xe tới đây, sau đó quả nhiên như lời Trương Tiểu Kiếm đã nói, muốn tìm một chỗ đỗ xe cũng khó...

Ninh Hàn Lâm không phát biểu ý kiến gì, dẫn sao thì hôm nay đến đây chủ yếu là xem thử đại sư Hồng Long có bản lĩnh phá giải địa sát Đới Mất Đầu Lâu này hay không thôi. Còn về những thứ khác thì còn chưa phải là lúc giải quyết nó.

Dùng sức chín trâu hai hổ, đám người mới xem như bước chân một trong hai hòn đảo đó.

Lại nói, đảo Sức Sống được xây dựng xác thực là rất đẹp. Cửa hàng ngôi đỏ khắp nơi. Đại sư Hồng Long vừa tới, bắt đầu quan sát xung quanh.

Có thể thấy được, lần này đến đây hẳn chuẩn bị cực kỳ đầy đủ. Cầm la bàn, đeo vòng tay, vừa xem vị trí vừa lăm lăm nhòm

- Tây bắc là thiên môn, đông nam là địa hộ. Càn là thiên môn, tốn là địa hộ. Tây nam là nhân môn, đông bắc là quỷ môn. Tây bắc rồng đứng thẳng, thiên môn như giường cánh. Đông nam hổ nằm, địa hộ như voi đá...

Hắn lăm lăm đều là thuật ngữ phong thủy chuyên nghiệp, nghe có vẻ rất chi là sâu xa, nhưng mà sâu xa thì đồng thời cũng có vấn đề, người bình thường không có hiểu...

- Trương đại sư. - Ninh Thái Vi hỏi nhỏ Trương Tiểu Kiếm: - Đại sư Hồng Long đang đọc cái gì vậy?

- Một ít thuật ngữ nhập môn phong thủy. - Trương Tiểu Kiếm cười mím chỉ: - Không phải thứ gì sâu xa lắm đâu.

- Oh... - Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trương Tiểu Kiếm, không hiểu sao Ninh Thái Vi lại cứ muốn đánh hắn một trận --- Đương nhiên tôi biết đây là thuật ngữ phong thủy, nhưng người ta đang hỏi ý của mấy câu thuật ngữ đó!

- Trương đại sư. - Ninh Thái Vi quyết đoán thay đổi phương thức: - Vậy ngài có ý kiến gì với những kiến trúc này?

Cô hỏi câu này rất có kỹ xảo.

Hỏi thuật ngữ thì cô cũng biết là cho dù Trương Tiểu Kiếm nói cô cũng chưa chắc đã hiểu được, cho nên dứt khoát hỏi cái nhìn.

Vậy thì có lẽ là sẽ giải thích nghe dễ hiểu hơn...

Quả nhiên, lúc này cô đã hiểu được câu hỏi của Trương Tiểu Kiếm:

- Ninh tiểu thư, cô thấy màu sắc của kiến trúc này là gì?

Ninh Thái Vi nhìn xung quanh, rồi nói:

- Kiểu kiến trúc biệt thự tường trắng ngôi đỏ. Sao vậy?

- Đơn giản thôi. - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói một câu khiến Ninh Thái Vi chấn động: - Cái đỉnh trong mắt mà. Đỉnh màu trắng máu màu đỏ, còn ổn được sao?

“Hệ thống Điểm số khiếp sợ +26 đến từ Ninh Thái Vi!”

- Đúng thế nhỉ! - Ninh Thái Vi chợt phát hiện, Trương Tiểu Kiếm thật đúng là có bản lĩnh không ở mức bình thường. Chỉ bằng một câu thôi mà đã nói rõ ràng chi tiết tình huống ở đây rồi...

Tường trắng ngôi đỏ, chẳng phải chính là cây đinh và máu sao?

Hơn nữa, kiến trúc nơi này thoạt nhìn cực kỳ không đồng đều, thuộc loại xem kiểu gì cũng thấy khó chịu. Đúng là không cần phải nói. Kinh tế nơi này làm kiểu gì cũng không thể vực dậy được, quả nhiên là có nguyên nhân...

Hai người bọn họ bàn tán ở đằng sau, đại sư Hồng Long đi trước quan sát cả buổi, rốt cục lên tiếng!

- Ninh tổng. – Đại sư Hồng Long nhìn như cao nhân đắc đạo, nói: - Tôi đã xem nơi này rồi, có chút địa hình sát với thủy sát, không phải là vấn đề gì đặc biệt cả. Lát nữa tôi làm lễ cúng cho các vị ở đây, có thể cam đoan mọi người bình an vô sự.

- Ừm, cũng được. – Lần này Ninh Hàn Lâm đến đây là muốn thực nghiệm, đương nhiên đại sư Hồng Long muốn nói gì cũng được.

Lúc này, một đám người tập hợp, đại sư Hồng Long nói:

- Địa hình sát nơi này cần phải chỉnh sửa vị trí của kiến trúc, hiện tại mà nói muốn điều chỉnh sẽ rất khó khăn. Còn thủy sát thì đơn giản thôi, mọi người cứ chờ tôi phá giải cho mọi người.

Hắn nói rồi mang đến một ít nước hồ, sau đó bắt đầu làm bảm một trận.

Làm bảm ước chừng hơn nửa giờ, rồi dùng ngón tay chấm vào, búng lên mặt mọi người, sau đó mỉm cười nói:

- Được rồi, hiện tại thủy sát sẽ không còn vấn đề gì nữa. Mọi người có thể yên tâm ra ngoài rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu. Còn về địa sát thì chờ bắt đầu thi công phá hết kiến trúc ở đây đi là được. Đơn giản thôi.

Hắn nói thế, cũng chẳng biết là thật hay giả. Dù sao cứ tuân theo lời hắn là được.

Ninh Hàn Lâm gật đầu nói:

- Được. Vậy thì tiếp theo chúng ta san bằng nhà trước, sau đó lại quy hoạch chi tiết xem nên xây dựng như thế nào. Mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, những thứ khác chờ mấy ngày sau khởi công rồi nói tiếp.

- Trương đại sư. – Trên đường trở về, Ninh Thái Vi hỏi nhỏ: - Đại sư Hồng Long nói địa hình sát với lại thủy sát, là thật sao?

- Giả. – Trương Tiểu Kiếm lắc đầu không cần suy nghĩ: - Nguyên nhân lớn nhất của miếng đất này vẫn nằm ở chỗ hình dạng địa lý tổng thể, nhất là hai hòn đảo này nằm ngay giữa hai con mắt. Tuy rằng chúng ta vừa đến, sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng nhất định sẽ không tránh khỏi nhấp nhô. Mấy ngày tiếp theo, cô cần thận một chút, đừng chạy lung tung, cứ ở trong khách sạn là ổn thỏa nhất. Nếu chán quá thì lên mạng chơi game là được. Dù sao chỉ cần tôi ra tay, cô đừng phá rối thì sẽ bình yên vô sự.

- Oh... - Thật ra thì Ninh Thái Vi còn rất tin tưởng Trương Tiểu Kiếm.

Dẫu sao Trương Tiểu Kiếm cũng là người tài ba có thể hô mưa gọi gió, triệu hồi tứ linh. Nhưng người khác lại không biết. Cho nên chỉ có thể tự cầu nhiều phúc...

Hai ngày tiếp theo, ngược lại là bình yên vô sự. Đại sư Hồng Long phải nói là đắc ý nhé, rảnh rỗi cứ đi lòng vòng trước mặt Trương Tiểu Kiếm.

- Trương đại sư, bản lãnh của tôi còn được chứ? – Đại sư Hồng Long lại bắt đầu uống nước trà: - Ai nha, kỳ thật mà nói, sao có thể xảy ra tai nạn giao thông mãi được. Hơi phá giải một chút là được thôi. Chờ đến khi san bằng kiến trúc trên đảo Sức Sống thì chúng ta lại càng có thể vô tư rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đại sư Hồng Long tiếp tục lên mặt:

- Ai nha, Trương đại sư, hay là thế này, cậu xem chiếc vòng này cũng được tôi khai quang rồi, hai ta là người cùng nghề, tôi tặng cho cậu?

Rồi hắn nhìn vòng tay Trương Tiểu Kiếm, lắc đầu quyết đoán, nói:

- Hóa ra Trương đại sư ngài đã có vòng tay rồi, thế thì tôi cũng không tiện mà tặng. A đúng rồi, có, tôi có cái túi thơm ở đây nè. Trương đại sư ngài xem, có cảm thấy hứng thú không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem ra tâm tình của thằng này không tệ...

Đến ngày thứ ba, lại là một ngày bình tĩnh, đại sư Hồng Long tiếp tục vênh mặt trước Trương Tiểu Kiếm:

- Ai nha, Trương đại sư, đã ba ngày rồi, gió êm sóng lặng. Ninh tổng đã chuẩn bị khởi công rồi. Trương đại sư, ngài cảm thấy thế nào?

- Thế thì tốt. – Trương Tiểu Kiếm nhún vai: - Hết thấy thuận lợi chẳng lẽ còn không tốt sao?

- Tốt thì tốt. – Đại sư Hồng Long lại thành thói uống một ngụm nước trà, cười nói: - Chẳng qua là Đồi Mất Đầu Lâu mà cậu nói cái gì...

Không thì sao lại có câu đánh mặt tựa như con ốc nói tới là tới nhỉ, hấn vừa mới nói tới đây, di động của Ninh Thái Vi đã reo lên.

Nghe điện thoại ---

- Alo, ba, vâng con đang ở khách sạn nè, không ra ngoài... Cái gì?! Đồng sự Lưu bị xe quẹt trúng?! Có nặng không? Vâng, được, con tới đó ngay. Dạ! Đúng rồi, cùng đi!

Đại sư Hồng Long: "..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Ai nha đại sư Hồng Long – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha hỏi hấn: - Con gió này không yên ổn lắm nhỉ...

Đại sư Hồng Long: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Thế... Thế cũng quá khó tin đi?!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Đại sư Hồng Long rất buồn bực.

Cực kỳ buồn bực.

Quả thực buồn bực đến nhà!

Hấn vừa mới nói hai ngày nay gió êm sóng lặng, ai biết ngay sau đó đồng sự Lưu đã bị xe quẹt một phát rồi...

May mà nghe có vẻ là bị quẹt cũng không nghiêm trọng lắm, phỏng chừng cũng chỉ là vết thương nhẹ...

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại bổ sung thêm một câu:

- Ah, đại sư Hồng Long, cho tôi xem cái túi thơm mà anh nói đi. Tôi chợt có chút hứng thú... Ừm, tôi muốn xem thử xem là loại túi thơm nào mà không linh nghiệm vậy...

Đại sư Hồng Long: "..."

Ninh Thái Vi nghe vậy, không nhịn được, bật cười thành tiếng...

- Khụ khụ... Trương đại sư, đại sư Hồng Long. – Ninh Thái Vi đứng dậy rồi nói: - Chúng ta xuất phát trước đi. Cha tôi đã chờ ở đại sảnh rồi.

- Ừ, đi thôi. – Trương Tiểu Kiếm phui mũi, cũng đứng dậy.

Mấy ngày nay, hấn ở khách sạn cũng rất vui vẻ.

Cơ bản chẳng cần làm gì cả, chỉ tán gẫu với Tiêu Thần Tâm, sau đó lại chơi một trận Liên Quân Mobile với Tiêu Thần Tâm và Ninh Thái Vi. Chơi xong thì ăn cơm ngủ. Bên trường học hết thầy vẫn ổn định, mỗi ngày ngân tệ tiền lương còn không cần hấn trông coi...

Cuộc sống hạnh phúc nhân nhĩ này... Đúng rồi, còn có menu đa dạng thay đổi liên tục của Ninh Thái Vi...

Đương nhiên, thú vị nhất là xem đại sư Hồng Long vênh váo trước mặt hấn. Xem hấn kiểu cách các loại, sau đó bị đánh mặt...

Ba người lập tức đi ra ngoài, xuống lầu. Chờ đến khi đến đại sảnh tầng trệt, mấy người Ninh Hàn Lâm đã sớm chờ ở đó.

Ra ngoài lên xe, đi thẳng tới bệnh viện đại học khoa y Tô Châu, sau đó Trương Tiểu Kiếm vừa bước vào phòng bệnh lập tức bật cười...

Đằng trước Trần tổng bó bột cánh tay ngồi trên giường bệnh, bên cạnh đồng sự Lưu cũng treo cánh tay...

- Đồng sự, rốt cục là sao vậy? – Ninh Hàn Lâm thở dài bất đắc dĩ - Sao lại không cẩn thận đến vậy? Bị xe nào quẹt vào?

- Ninh tổng ngài tới rồi. – Về mặt đồng sự Lưu rất buồn bực: - Tôi chỉ là định ra ngoài đi mua chút đồ dùng hằng ngày. Dù sao thì cũng phải thay tất, quần lót các thứ chứ? Chỉ mới ra khách sạn đi tới siêu thị gần đó, ai biết lại có người dừng xe không chú ý, đụng vào tay tôi...

Ninh Hàn Lâm "..."

Đại sư Hồng Long: "..."

Quần chúng vây xem tròn mắt há mồm "..."

Được rồi, lại là một người bị liên lụy. Quan trọng nhất là muốn nói lí cũng không có chỗ mà nói ấy chứ...

Người ta chỉ là không chú ý thôi, chứ có phải cố ý đâu, mà còn định làm thế nào nữa?

Mọi người cũng rất bất đắc dĩ...

- Đại sư Hồng Long, hai người. – Ninh Hàn Lâm giơ hai ngón tay trước mặt đại sư Hồng Long.

Đại sư Hồng Long lập tức chảy mồ hôi ướt lưng, nói vội:

- Đừng lo lắng Ninh tổng, đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Lát nữa tôi lại điều chỉnh một chút. May mà mấy ngày nay vẫn làm túi thơm cho mọi người, chỉ cần đeo trên người là có thể an tâm!

- Ủ, được. – Ninh Hàn Lâm gật đầu: - Phát cho mỗi người một cái đi.

- Vâng, ngài yên tâm! – Đại sư Hồng Long lấy một đồng túi thơm từ trong túi áo ra, vừa phát vừa nói: - Đây là hương túi tôi đã khai quang rồi, nhất định có thể phù hộ mọi người bình an. Mọi người cứ việc yên tâm! Chỉ cần chờ san bằng kiến trúc trên đảo Sứ Sủng, sẽ không còn chuyện gì nữa đâu.

Lúc này mọi người đã không còn tin tưởng đại sư Hồng Long như trước nữa. Nhưng không có cách nào khác. Nhất định phải cung cấp cơ hội, nếu không thì sao có thể chứng minh hai người bọn họ ai đúng ai sai được?

Cho nên mọi người đều nhận lấy túi thơm, đeo bên người.

Trương Tiểu Kiếm cũng được một cái. Hắn lật trước lật sau nhìn... Ừm, thơm thì rất thơm, nhưng có dùng được hay không thì khó mà nói...

- Ninh tổng, tôi cho rằng... – Đại sư Hồng Long chãi chuốt câu từ một chút rồi nói: - Hết thầy căn nguyên đều do kiến trúc trên đảo Sứ Sủng. Nếu muốn loại bỏ vận rủi, thì tôi đề nghị san bằng kiến trúc trước đã. Sau đó chúng ta phải quy hoạch như thế nào thì không cần vội.

- Được. – Ninh Hàn Lâm gật đầu: - Nếu anh đã nói vậy, chiều nay tôi sẽ gọi một đội thi công tới đây, san bằng luôn đồng kiến trúc đó!

Xong!

Vừa nghe vậy, đại sư Hồng Long xem như triệt để yên lòng.

Đảo Sứ Sủng quý dị như vậy, nguyên nhân lớn nhất còn không phải là vì những kiến trúc kỳ quái ở bên trên đó sao?

Chỉ cần san bằng đồng kiến trúc đó chẳng phải là sẽ không có chuyện gì cả nữa sao?

Thế nên chiều hôm đó, có mấy cỗ máy ủi đất, cần cẩu linh tinh các loại được sáu chiếc thuyền kéo lên đảo, chuẩn bị tháo gỡ kiến trúc trên đảo.

Trương Tiểu Kiếm cố ý cỏi nguyên bộ đại sư phong thủy ---- Dù sao thì bộ quần áo này cũng có tác dụng là có thể nhìn thấy linh khí với lại sát khí, lúc này mặc nó, chẳng phải là làm áo gả cho đại sư Hồng Long sao...

- Mấy căn nhà này! – Đại sư Hồng Long bưng bình giữ ấm đựng câu kỷ, vừa uống vừa nói: - Ủi hết! Không chừa cái nào cả!

Lúc chỉ tay nắm ngón xác thực là rất có khí thế...

- Được rồi! – Công nhân đầu quan tâm phong thủy như thế nào, cứ trả tiền là được, mở cần cẩu bắt đầu dỡ nhà.

Nhà cũng không rắn chắc lắm, mới đụng mấy phát đã có một tòa nhà lầu đổ ngã rồi.

Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh cười tùm tùm nhìn, hoàn toàn không vội vàng.

Ninh Thái Vi hiểu kỳ hời:

- Trương đại sư, hẳn đã dỡ nhà lâu rồi, sau này vận rủi còn nghiêm trọng như trước nữa không?

- Còn cần phải hỏi nữa sao? – Trương Tiểu Kiếm giờ túi thơm trong tay lên, cười nói: - Đương nhiên là không có tác dụng gì rồi. Nếu Đồi Mất Đầu Lâu mà có thể giải quyết đơn giản như vậy thì còn cần phải lo lắng nữa sao? Nhớ kỹ nhé, lát nữa nhất định không được chạy tới bên bờ đầu đấy, tìm chỗ nào an toàn ngồi yên, đừng chạy lung tung.

- Oh. ... – Ninh Thái Vi nhìn mấy móc đang đẩy nhà bên kia, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái --- Đây chỉ là dỡ bỏ nhà cửa bình thường thôi mà, có thể có chuyện gì nguy hiểm chứ? Cô đâu có chạy tới hiện trường xem đầu mà...

Đúng lúc cô đang khó hiểu, chợt có mùi tanh tươi truyền tới, sau đó nghe thấy tiếng công nhân quy hoạch hét toáng lên!

- Không ổn rồi! Có nước đen trào ra từ dưới lòng đất! Nước gì mà thôi quá thể!

- Trời đất ơi! Cái gì mà ghê quá vậy! Chạy thôi! Tôi không làm việc này nữa đâu!

- Chạy nhanh đi thôi! Trời ơi nước đen kìa! Ghê tởm quá! Thối quá! Đây là thứ gì vậy hả trời? Ghê rợn quá đi!

Chỉ trong chớp mắt, cả đám công nhân đã lái máy xui máy xúc chạy xa, chỉ chờ lên thuyền trở về nhà.

Thật ra thì chẳng trách bọn họ được, bởi vì nước đen trào ra từ dưới đất thật sự là nhìn quá đáng sợ. Bình thường bọn họ dỡ bỏ các loại, có bao giờ gặp phải cảnh tượng như vậy đâu? Nhất là khi những người này đều là người lao động, càng thêm kiêng kỵ những thứ liên quan tới tâm linh như vậy.

Trong lúc sợ hãi thì còn làm cái búa ấy! Phấn đã rồi hăng nói!

- Ê! Ê sao các anh lại chạy hết thế hả?! – Đại sư Hồng Long co chân đuổi theo, vừa chạy vừa hét: - Chẳng qua là nước đọng dưới lòng đất thôi mà, sợ cái gì mà sợ! Trở về hết cho tôi! Trở về!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Thằng này còn dám rượt! Đây là muốn chết nè!

- Chuẩn bị nhân viên cứu người đi. – Trương Tiểu Kiếm nhìn thời tiết chợt nổi gió, nói: - Gió nổi lên rồi. Đại sư Hồng Long sắp bị kịch rồi.

Ninh Thái Vi: "..."

Thật hay giả?

Cô vừa cảm di động lên, đã thấy chợt có một trận gió lớn thổi qua, đại sư Hồng Long vốn đang chạy, cơn gió này làm tăng tốc độ của hắn, thế nên hắn không kịp khựng lại, bùm một phát, ngã vào trong hồ quanh đảo Sức Sống...

Ninh Thái Vi: "..."

Một tiếng "loảng xoảng", iPhone X trong tay rớt xuống đất...

Ninh Hàn Lâm: "..."

Triệu tổng: "..."

Quần chúng vây xem có mặt ở đây: "..."

Thế... Thế cũng quá khó tin đi?! Miếng đất này có kỳ lạ đến thế sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Huyết vũ tinh phong, huyết vũ tinh phong rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Thấy đại sư Hồng Long đã rơi vào trong nước, vùng vẫy thật lâu mới có một công nhân biết bơi kéo hắn lên bờ.

Nếu là người khác, trời ơi thật là không dám tưởng tượng luôn!

“Phụt ----!”

Sau khi được công nhân kia hô hấp nhân tạo một trận, đại sư Hồng Long phun một ngụm nước lớn ra, lệ già tung bay:

- Ninh... Ninh tông! Miếng đất này quá độc ác! Chỉ sợ rằng tôi không được...

Ninh Hàn Lâm: “...”

Cao tầng công ty xung quanh: “...”

Được rồi, nhìn xem quá thảm, xem đại sư Hồng Long sợ kia...

- Vậy... - Ninh Hàn Lâm trầm ngâm một lát: - Đại sư Hồng Long có muốn thử lần nữa hay không? Chúng tôi nhất định sẽ phối hợp hết sức.

- Thử! Nhất định phải thử! – Đại sư Hồng Long lại phun mấy ngụm nước ra, gật đầu hung tợn: - Ninh tông cứ yên tâm! Tuy rằng tôi không được, nhưng tôi sẽ gọi người khác! Tôi đi gọi các sư huynh đệ của tôi! Dù có thế nào, tôi cũng phải dẹp yên miếng đất này cho ngài!

- Ừm, cũng được. – Ninh Hàn Lâm chấp tay sau lưng, hoàn toàn không quan tâm.

Hắn chính là một người có quyết đoán như vậy. Dù sao thì cũng đã tiêu xong tiền rồi, muốn chà đạp kiểu gì thì cứ chà đạp đi, đối với hắn không quan trọng cho lắm.

Càng chà đạp mạnh, chẳng phải càng thuyết minh Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm trâu bò sao? Ánh mắt sắc bén sao? Tiền tiêu lại càng giá trị đúng không?

Đại sư Hồng Long đi đến một góc gọi điện thoại:

- Alo, là sư huynh Đức Hiền sao? Đệ gặp phải chút phiền toái. Đúng đúng đúng! Ở chỗ đảo Súc Sổng ấy. Vâng, đệ chờ huynh.

- Là đại sư ca Ngô Thiên Long sao? Đệ là Hồng Long đây... Vâng, có chuyện thế này... Vâng, dạ, ở đảo Súc Sổng. Vâng, dạ, chờ pháp giá của đại sư ca. Chuyện hôm nay, nói kiểu gì đại sư ca cũng phải kéo sư đệ một phen.

- Là sư huynh Thiên Dương sao? Đệ là Hồng Long đây... Vâng, đúng, Ninh tông Long Đằng quốc tế có ở đó. Dạ vâng... Chờ huynh.

- Là sư tỷ Lưu Âm đó sao? Đệ đây, Hồng Long đây...

Hắn gọi điện thoại một vòng, trực tiếp gọi hết năm sáu người có danh tiếng trong giới phong thủy ở bên Tô Châu tới đây.

Tất cả đều là sư huynh sư đệ, có thể thấy được thằng này quan hệ còn rất rộng.

Mọi người tìm một nơi sạch sẽ ở chính giữa đảo. Lúc này đã sớm có người bung ghế nhựa, ô che nắng, nước khoáng các thứ tới đó, để cho mọi người nghỉ ngơi.

Lại nói cũng thật kỳ quái. Từ khi đại sư Hồng Long bắt đầu chỉ huy người khác dỡ bỏ kiến trúc, thời tiết trên đảo bắt đầu thay đổi liên tục.

Lúc trước thời tiết còn trời trong nắng ấm, trong chớp mắt đã ở trên âm u, gió lạnh vi vu, khiến người ta lạnh run.

Hiển nhiên, có thể cảm giác được không khí đã khác biệt hoàn toàn so với lúc trước.

Ninh Hàn Lâm và các cao tầng công ty đang bàn bạc, đây đều là trùm sò chân chính, cho nên cả khu vực đều im lặng một cách thần kỳ. Đại sư Hồng Long thì lại càng không dám thở mạnh một tiếng, dù sao thì hôm nay hắn mất mặt hơi bị lớn...

Đang ngồi, chợt đại sư Hồng Long bật dậy thật mạnh, hưng phấn nói:

- Đến rồi! Ha ha! Sư huynh Đức Hiền đến rồi!

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một người đàn ông trung niên mặc đạo bào, đeo kính râm tròn đứng đĩnh đạc bước đi.

Tư thế đi đường của hắn khá là có khí thế, không nhanh không chậm, chấp tay sau lưng, ngược lại giống như là đang dạo chơi ngắm cảnh.

Xem khí thế này, đám người Long Đằng quốc tế không khỏi xì xào bàn tán:

- Khí thế cũng được đấy. Nhìn có vẻ là có chút đạo hạnh!

- Cũng chẳng biết có được hay không, tốt hơn đại sư Hồng Long sao?

- Hẳn là có thể lợi hại hơn một chút. Đây là viện binh mà, đại sư Hồng Long bắt đầu đi mới mời sư huynh tới, chẳng lẽ lại kém sao?

Rất nhanh, đại sư Đức Hiền bước chậm đi tới, hơi gật đầu chào mấy người, nói thản nhiên:

- Sư đệ Hồng Long, gọi ta đến đây vội vàng như vậy, người không nhìn được miếng đất này sao?

- Đúng đúng đúng. – Đại sư Hồng Long vội bụng một cái ghế qua, lau chùi rồi nói: - Mời sư huynh Đức Hiền ngồi xuống đã rồi hãy nói.

Rồi hắn giới thiệu cho mọi người ở đây:

- Giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là sư huynh của tôi, cư sĩ Đức Hiền, cũng là nhân vật cấp đại sư rất có danh tiếng trong giới. Thường ngày, muốn mời hắn ra tay là rất khó khăn.

- Xin chào đại sư. – Ninh Hàn Lâm chào hỏi thản nhiên.

- Chào Ninh tông. – Cư sĩ Đức Hiền cũng đáp lại một tiếng, rồi ngồi ở đó dưỡng thần, không nói thêm lời nào.

Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy thú vị. Không biết bản lĩnh của cư sĩ Đức Hiền như thế nào, nhưng mà tư thế lại đủ tiêu chuẩn đại sư đấy.

- Trương đại sư. – Ninh Thái Vi hỏi nhỏ: - Anh đã từng nghe nói tới đại sư này chưa?

- Chưa. – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán chém gió: - Dầu sao thì có lẽ là bối phận của tôi còn cao hơn cả hắn, sao có thể nghe thấy được!

Ninh Thái Vi: "..."

Trong đầu cô không tự chủ được nghĩ tới ông già có thể uống một ngụm hết nửa bình rượu Ngũ Lương. ...

Ah, hình ảnh thật đẹp...

Đoàn người lại chờ một lúc, lần này lại có một người tới.

- Sư huynh Thiên Dương! – Đại sư Hồng Long vừa thấy người kia, lập tức đứng dậy tiếp đón niềm nở: - Sư huynh, bên này, bên này!

Mọi người lại im lặng, quay đầu nhìn. Người tới lần này là một người đàn ông trung niên nho nhã thanh tú, mặc đồ vest, thoạt nhìn không giống một đại sư phong thủy, mà càng giống một thương nhân thành đạt.

Hắn vừa đi vừa cười vẫy tay:

- Sư đệ Hồng Long. Ai you, sư ca Đức Hiền cũng ở đây à?

- Ừm. – Đức Hiền hừ hừ: - Đã lâu không gặp. Ngươi vẫn lời thôi lách thếch như vậy.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hắn nhìn sư huynh Thiên Dương, lại nhìn sư huynh Đức Hiền, nghĩ vắt óc cũng không thể hiểu được --- Rốt cục thì ai mới là người lời thôi lách thếch?

- Ha ha, sư ca Đức Hiền cứ nói đùa. – Đại sư Thiên Dương cười nói: - Tôi nghe thấy sư đệ Hồng Long gặp phải chút phiền toái, cho nên tới đây giúp một tay ấy mà. Việc con con như vậy thì cần gì phải giống trống khua chiêng!

Người tiếp theo xuất hiện là một người phụ nữ mặc đồ xanh.

Người phụ nữ này chừng hơn bốn mươi tuổi, thần thái rất là tiêu chuẩn, mặc sườn xám màu xanh, chân đi giày cao gót, đeo một đôi vòng ngọc xanh biếc trên cổ tay, toàn thân uyển chuyển hàm súc. Nhưng khi bà ta liếc nhìn, khí thế lại rất chỉ là hung ác, có thể thấy được không phải là nhân vật dễ trêu chọc.

- Sư tỷ Lưu Âm! – Đại sư Hồng Long nhìn thấy bà ta, cứ như là chuột thấy mèo vậy, tươi cười nói: - Mời sư tỷ ngồi!

- Ừm. – Sư tỷ Lưu Âm ngồi xuống, rồi nói thản nhiên: - Ngươi đúng là càng lớn càng vô dụng. Một miếng đất thôi mà cũng điều động binh lực, còn gọi cả sư huynh Thiên Dương và sư huynh Đức Hiền tới đây. Đến mức đó sao?

- Đệ chỉ nghĩ làm thế cho chắc ăn hơn ấy mà. – Đại sư Hồng Long bồi cười nói: - Đại sư ca Ngô Thiên Long đâu? Sao lại chưa đến?

- Ta đâu biết hắn nghĩ gì. – Sư tỷ Lưu Âm hừ hừ: - Cái tên thói tha đó vẫn mắt cao hơn đỉnh, không đến thì thôi, nếu tới đây thì còn phải mắng cả ngươi.

- Vâng vâng vâng. – Đại sư Hồng Long gật đầu thật mạnh, rồi giới thiệu đơn giản cho mọi người, sau đó mới nói: - Nếu các sư huynh sư tỷ đều đã đến rồi, vậy thì chúng ta bắt đầu nghiên cứu miếng đất này đi. Thế nào?

Mấy người đồng thời gật đầu:

- Được.

Thế là bắt đầu.

Trương Tiểu Kiếm ngồi bên cạnh cười ha ha nhìn. Ninh Thái Vi hỏi nhỏ:

- Bọn họ có được không?

- Được hay không thì cứ làm xong rồi biết. – Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẫm - Nổi gió rồi... Ai nha, huyết vũ tinh phong, huyết vũ tinh phong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Cơn gió thật chảnh!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Có phải huyết vũ tinh phong thật hay không, Ninh Thái Vi không thể cam đoan được.

Nhưng xem tư thế này thì địa sát nhất định là không dễ phá giải chút nào...

Lúc này, bốn người đại sư Hồng Long đã bắt đầu nghiên cứu. Chỉ nghe thấy đại sư Hồng Long nói:

- Miếng đất này rất là quý dị, tà khí nhiều quá mức bình thường. Không biết các sư huynh sư tỷ có ý kiến gì không?

Hắn vừa dứt lời, sư huynh Đức Hiền chỉ hừ hừ một tiếng, hơi lắc đầu.

Lúc này, sư tỷ Lưu Âm lên tiếng:

- Một miếng đất rác rưởi mà cũng khiến người sợ đến mức này. Tất cả địa sát đều chỉ do địa hình trùng hợp tạo thành mà thôi. Chỉ cần san bằng địa hình có sát khí là được, cần gì phải phiền toái thế!

- Sư tỷ, không thể nói như vậy được. – Đại sư Hồng Long cười khổ: - Đương nhiên là đệ đã thử rồi, nhưng vừa dỡ kiến trúc, đã có nước đen trào ra từ dưới đất, mùi hôi ngút trời, công nhân sợ đến mức đều muốn trốn chạy. Tỷ xem kia, đều trốn ở bên kia đấy.

Nhìn theo hướng ngón tay của đại sư Hồng Long, mọi người nhìn thấy, còn không phải sao? Một đám công nhân đang ngồi ở đó hút thuốc tán gẫu, không có ai làm việc cả.

- Nước thối thì có là gì? – Sư tỷ Lưu Âm hừ hừ: - Thế mà cũng phải sợ. Ta còn từng thấy những thứ quý quái hơn thế nhiều! Tránh ra! Tự ta làm!

Bà nói rồi đứng dậy, đi thẳng tới chỗ mấy công nhân. Cũng không biết nói cái gì, sau đó lập tức lái một chiếc máy ủi đất trở về.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ninh Thái Vi: "..."

Cái đệt! Sư tỷ Lưu Âm gì gì đây, trước khi học phong thủy từng học máy xúc sao?

Lam Tường mở chuyên ngành phong thủy từ hồi nào vậy?

Trương Tiểu Kiếm cảm thán:

- Ai nha, là nhân tài, tiếc quá cơ... Sắp bị kịch rồi!

Ninh Thái Vi: "..."

Lại nói, sư tỷ Lưu Âm này xác thực là có chút uy quyền, một lời quyết định, mấy người chung quanh lại không có ai ngăn cản.

Bà lái máy ủi đất bắt đầu dỡ nhà. Có thể thấy được tính cách của vị sư tỷ này khá là nóng nảy, trực tiếp ủi ngã cả đồng nhà lầu, không chỉ đẩy ngã, còn nghiền qua nền móng...

Sau đó bà gặp bị kịch...

Đầu tiên là nền móng đổ xuống, sau lại không hiểu sao bắt đầu lún xuống. Lún đến mức ngay cả máy ủi đất của bà cũng bắt đầu lún xuống. Không lâu sau, nước đen kìa đã bắt đầu len lỏi qua bánh xích, sau đó chỉ nghe thấy sư tỷ Lưu Âm thét chói tai một tiếng, không nói hai lời nhảy xuống từ máy ủi đất. Sau đó, một tiếng “lạch cạch”, hai chân giẫm vào trong nước đen...

Không chỉ chân đạp lên đó, thân thể còn chậm rãi lún xuống...

Phải nói là thảm nhé...

- Ta ta ta ta... – Sư tỷ Lưu Âm hét to: - Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Cả đám người luống cuống xông tới, duỗi ô che các thứ bảo sư tỷ Lưu Âm nắm chặt, giống như là cứu người rơi xuống đầm lầy vậy, tốn sức chín trâu hai hồ mới có thể kéo bà ta lên.

Mất luôn đôi giày, hai chân còn thối hoắc...

- Tôi đi rửa chân cái đã... – Sư tỷ Lưu Âm che mặt chạy đi. Không có cách nào lại có mặt ở đây được nữa...

- Tay chân vụng về. – Sư huynh Thiên Dương lắc đầu nói: - Vẫn cứ nôn nao mãi như vậy, bao nhiêu năm rồi mà chưa chịu sửa.

Nói xong câu này, hắn đứng dậy, rồi đi một vòng trong đảo, nhìn khắp nơi, nói:

- Ủm, xem ra kiến trúc trên đảo này đúng là có chút kỳ dị! Nếu như ta đoán không sai, đây là kết cấu Thập Bát Sát Tinh. Muốn đỡ kiến trúc thì nhất định là phải theo thứ tự. Chờ ta tính một chút, rồi mới có thể bắt đầu dỡ bỏ.

Hắn nói rồi bắt đầu tính, tính một lúc lâu sau mới cười nói:

- Ôn rồi! Thập Bát Sát Tinh, bắt đầu dỡ bỏ từ kiến trúc nhỏ nhất, kiến trúc đó là...

Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, rồi chỉ ngón tay vào một tòa nhà nhỏ nhất, nói:

- Chính là nơi đó!

Lại là một đại sư lên tiếng, đương nhiên mấy người Ninh Hàn Lâm cũng muốn thử xem.

Lúc này, có hai công nhân lái máy xúc với máy ủi đất tới đây, bắt đầu tháo dỡ bạo lực.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ai nha, là nhân tài. Đáng tiếc quá... Sắp bị kịch rồi!

Ninh Thái Vi: “...”

Miệng thẳng cha này khá chuẩn đấy. Sẽ gặp bị kịch sao?

Lần này, quá trình vẫn rất là thuận lợi. Tòa nhà kia nhanh chóng bị phá hủy. Tuy rằng vẫn còn nước đen trào ra từ dưới lòng đất, nhưng lại không có nghiêm trọng như sư tỷ Lưu Âm.

Đại sư Thiên Dương đặc ý nói:

- Thấy chưa? Ta đã bảo...

Ai biết hắn còn chưa nói xong, không biết từ nơi nào lại có một tảng đá bay tới đây, “bùm” một phát đánh trúng trán của đại sư Thiên Dương...

- Ta... - Đại sư Thiên Dương cười ngớ ngẩn một chút, rồi “bùm” một phát té trên mặt đất.

Ninh Thái Vi thấy thế há to miệng:

- Đây... Đây là thật sao?

Không có cách nào khác. Mấy ngày nay vẫn ở bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, cho nên cảnh tượng này đúng là rất huyền ảo...

- Bao nhiêu năm rồi, không có một chút tiến bộ nào cả! – Sư ca Đức Hiền thờ dài, đứng dậy, răn dạy: - Miếng đất này hiển nhiên là có đại sát khí. Các người còn chưa làm phép trừ sát mà đã dám khởi công rồi! Quả là khiến người ta cười đến rụng răng!

Hắn nói rồi đi tới vị trí chính giữa, hai tay giơ lên cao, bắt đầu trừ sát.

Tuy rằng hắn đã qua năm mươi, nhưng đúng là thân thể khỏe mạnh, công pháp trừ sát vừa sử dụng, có thể thấy được như là mây may nước chảy, thay đổi lớn lao --- Gió càng lớn hơn!

Trương Tiểu Kiếm thấy thế trợn mắt há mồm:

- Đại sư võ công cao cường. Là nhân tài! Đáng tiếc quá... Sắp bị kịch rồi!

Ninh Thái Vi: "..."

Đù rồi nha!

Chỉ thấy cơn gió này càng ngày càng lớn. Ban đầu đại sư Đức Hiền còn có thể thành thạo, nhưng một cơn gió lốc cuốn lại đây...

"Phốc..." một tiếng, đại sư Đức Hiền cũng giống y như đại sư Hồng Long vậy, trực tiếp bị gió thổi vào trong hồ nước...

Đại sư Hồng Long: "..."

- Trời... Trời đất ơi... - Đại sư Hồng Long thấy thế sững sờ! Miếng đất là có nhiều sát khí đến vậy sao?!

Ba người kêu đến đều quỳ, bây giờ chỉ còn một người cuối cùng chưa tới. Đại sư Hồng Long rất là buồn bực, lẩm bẩm:

- Xem ra, trừ phi đại sư ca Ngô Thiên Long của mình tới đây, không thì khó có thể phá giải địa sát nơi này!

Hắn đang buồn bực, chợt nghe thấy có một giọng nói trầm thấp êm tai vang lên:

- Các vị sư đệ. Mấy năm không gặp, có còn khỏe không?

- Là đại sư ca Ngô Thiên Long! Là đại sư ca Ngô Thiên Long! – Đại sư Hồng Long rất là vui sướng, kêu lớn: - Đại sư ca, đệ ở đây, huynh ở đâu?!

Chỉ nghe thấy thanh âm kia chậm rãi nói:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...

Mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy ở trong hồ nước xa, một chiếc thuyền lá trôi chậm chậm tới. Trên thuyền, một người hạc phát đồng nhan, râu dài ba tấc dưới cằm, mặc đạo bào, nhìn tiên phong đạo cốt, chính là đại sư ca Ngô Thiên Long!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ai nha, xuất hiện rất rung động đấy. Đáng tiếc quá... Sắp bị kịch rồi!

Ninh Thái Vi: "..."

Ông đù rồi đó nghe ông!

- Là đại sư ca Ngô Thiên Long! Quả nhiên là đại sư ca đến! – Vừa thấy người tới, đại sư Hồng Long lập tức vui sướng kêu: - Ha ha ha ha ha... Đại sư ca tới là được rồi! Miếng đất này không thể không trông cậy vào huynh!

Nghe đại sư Hồng Long nói vậy, một đám cao tăng công ty của Ninh Hàn Lâm lập tức tỉnh táo!

- Xem thần thái người này, tuyệt đối là cao nhân đấy!

- Có lẽ hắn có thể giúp đỡ giải quyết địa sát nơi này cũng nói không chừng!

- Đúng đúng đúng! Không nói cái khác, chỉ riêng là khí phách, thân phận này, nhất định là có hi vọng!

Sau đó...

Một cơn gió mạnh lướt qua, thuyền lật...

Ninh Thái Vi: "..."

Đại sư Hồng Long: "..."

Quần chúng vây xem mặt ngơ ngác: “...”

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Con gió thật lành!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: “Ừ ~~~ Vù ~~~!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ninh Thái Vi không hiểu sao cả...

Nhìn xem kia, tôi đưa nào là bị kịch đưa đó. Rốt cục thì Trương Tiểu Kiếm đã làm sao vậy?

Chẳng lẽ có hệ thống chém gió hay sao mà phán chuẩn thế?!

Lúc được cứu lên, đại sư ca Ngô Thiên Long là nằm lên bờ, bụng đầy nước, vừa được hô hấp nhân tạo cứu sống lập tức khóc...

- Sư đệ à. – Đại sư ca Ngô Thiên Long khóc nước mắt nước mũi tề le nhìn đại sư Hồng Long nói: - Đệ có ý kiến gì với các huynh thì đệ cứ nói thẳng, việc gì phải chọn một mảnh đất hung như vậy rồi gọi các huynh tới đây chịu khổ chứ?!

Đại sư Hồng Long cũng sợ muốn khóc, hắn thật sự không dám lại đụng tới miếng đất này nữa, quá kỳ lạ rồi. Hắn run cầm cập nhìn Trương Tiểu Kiếm.

- Trương đại sư, Trương đại sư tôi xin nhận thua! Tiếp theo chỉ có thể trông cậy vào ngài! Nói kiểu gì tôi cũng không dám nhảy nhót trước mắt ngài nữa...

Hắn không thể không phục được. Công việc các loại, so với mạng nhỏ thì hoàn toàn không đáng nhắc đến nhá!

Ninh Hàn Lâm “...”

Ninh Thái Vi “...”

Các cao tầng khác của công ty: “...”

Xem ra lần này đã phục triệt để rồi...

Được thôi, xem ra không phí tiền mua miếng đất này rồi. Nhận rõ một tên lừa đảo, được một đại sư chân chính, đáng giá!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ái dà, đại sư Hồng Long, xem anh đáng thương chưa kia, sớm biết thế không phải là xong sớm rồi sao...

Nói thật, không phải ai cũng có thể xem được Đồi Mất Đầu Lâu đâu nhé. Anh nói xem anh nghĩ gì mà nhất định đòi nhảy nhót ở trên nó, bị kịch chưa...

Đến nay đại sư Hồng Long đã cúp đuôi, chuyện tiếp theo thì đơn giản hơn rồi.

- Trương đại sư. – Ninh Hàn Lâm đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, nói: - Xem ra bọn họ không được rồi. Tiếp theo phỏng chừng chỉ có thể trông cậy vào Trương đại sư ngài. Ngài xem thử chỗ đảo Sức Sống này...

- Được rồi. – Trương Tiểu Kiếm đứng dậy từ từ, cười nói: - Đã đến nước này, tôi chỉ có thể ra tay.

Hắn nói rồi bước đi từ từ đến chính giữa đảo sức sống, từ từ dang rộng hai tay...

“Roẹt ---!”

Chỉ trong chớp mắt, Trương Tiểu Kiếm đã thay bộ thời trang côn đồ + đại sư phong thủy!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

- Nhìn kia! Khí đen! Khí đen thật dày đặc!

- Trời đất ơi, rốt cục là cái thứ gì ở đây vậy?! Sao khí đen lại dày đặc đến như vậy?!

- Không phải chứ? Sát khí ở đây mạnh đến thế cơ à?

Trương Tiểu Kiếm nói thản nhiên:

- Khí đen đó chính là sát khí ở nơi này. Sau khi làm phép, tôi có thể khiến cho mọi người đều nhìn thấy. Cho nên lúc trước tôi vẫn không nói chuyện, chính là vì thế. Nếu người nào không đủ đạo hạnh mà dám tới đây, đều sẽ gặp bị kịch!

Ninh Thái Vi: “...”

Cô ngơ ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm, trong lòng khiếp sợ vô cùng!

Người trẻ tuổi này... Chẳng lẽ thật sự là đại sư phong thủy sao?!

- Trời ơi! – Đám người đại sư Hồng Long nhìn sát khí màu đen tràn ngập chung quanh, lâm bả - Không ngờ chúng ta lại dám động tay động chân ở một nơi như thế này, không bị giết chết đã coi như may mắn lắm rồi...

Tiếp theo, chính là thời khắc biểu diễn của Trương Tiểu Kiếm.

Mọi người đều im lặng.

Trương Tiểu Kiếm đứng ở chính giữa đảo, chợt hét lớn:

- Ừ ~~~~~ Vũ ~~~~!

Trương Tiểu Kiếm đọc lớn tiếng ---

*“Mười năm sống chết đôi đường, Dù không cố nhớ, nhưng lòng chẳng quên.

Mồ hôi hắt xa dặm ngàn,

Kẻ sao cho hết nỗi thê lương này!”*

Đây là những lời thơ trong bài “Giang Thành Từ” của đại gia thi từ Tô Thức nổi tiếng, đặt ở đây, lại thích hợp vô cùng --- Đào Súc Sống chẳng phải giống như một nắm mồ cô quạnh hiu hắt, thê lương mười năm đó sao?

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa đọc xong những lời này, cả hòn đảo Súc Sống chợt nổi lên gió bão gào thét, như tiếng rên rỉ của vong hồn.

“U... U...”

“Gặp nhau có nhận được nhau? Bụi trần đầy mặt, tóc mai phai màu!”

Đào Súc Sống mười năm, những căn nhà xinh đẹp vừa xây xong thuở ban đầu, nay đã vương đầy tro bụi, tựa như tóc mai hoa râm.

Gió mạnh chậm lại.

Vô vàn tro bụi bị cuốn lên, dần dần rời xa.

*“Đêm qua chợt mộng quê nhà, Nàng ngồi bên cửa, điểm trang trông chờ.

Nhìn nhau chẳng nói nên lời,

Chỉ riêng hàng lệ lăn tràn mắt cay.”*

Chợt có hạt mưa phát phơ rơi xuống từ trên không trung, lướt qua nhẹ nhàng trên gương mặt của mọi người.

Gió mạnh biến thành gió nhẹ.

Sát khí trong thiên địa dần dần tan rã.

Nước mắt đầu lâu.

“Ai ơi thấu nỗi đoạn trường, Đêm nay trăng sáng, ủa tàn đời thông.”

Gió nhẹ thổi qua.

Mưa ngừng lại.

Trong trời đất lại rộng mở sáng sủa.

Mình nhật chiếu đại giang.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn hết thấy đã xảy ra chung quanh. Tuy rằng hòn đảo vẫn là hòn đảo đó, người cũng vẫn là người đó, nhìn bây giờ quan sát, lại phát hiện hết thấy đều thay đổi!

- Thật... Thật là thần!

Tất cả đều sợ ngây người! Hết thấy đều rõ ràng xảy ra trước mắt bọn họ, quả thực khiến cho bọn họ có muốn không tin cũng không được!

Đậu xanh rau má thể cũng quá trâu bò đi!

Bài thi vừa rồi, quả thực là nghe rung động đến tâm can! Độ sang chánh tới đa nhá!

- Trương đại sư... Thế... Thế là được rồi sao? – Ninh Hàn Lâm cảm thấy cứ như là đang nằm mơ vậy --- Phong thủy có thể huyền ảo đến mức độ này sao?

- Cơ bản là xấp xỉ rồi. – Trương Tiểu Kiếm rất chi là thần côn, gật đầu nhẹ nhàng, nói thần nhiên: - Tôi đã trấn an lệ khí trong thiên địa rồi. Tiếp theo chúng ta có thể chậm rãi khởi công.

Ninh Hàn Lâm lập tức gật đầu:

- Được. Vậy Trương đại sư ngài nói xem, kiến trúc nơi này, chúng ta phải dỡ bằng cách nào đây?

Hắn hỏi câu này cũng là vấn đề người khác đang tò mò.

Nếu như là một miếng đất có vị trí nào đó phong thủy không tốt thì rất bình thường. Nhưng nếu nói không thể đụng chạm đến đồ vật trên miếng đất này thì cũng quá quý dị!

Không dỡ nhà trên này đi thì còn chơi cái búa ấy!

- Thật ra đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm khép hờ đôi mắt, bấm đốt ngón tay tính toán, lẩm bầm: - Một một là hai, hai hai là bốn. . .

Rồi mở mắt ra cười nói:

- Ninh tổng, tôi đã hỏi ông thổ địa nơi này rồi, xem như hiểu được. Ngài nghĩ mà xem, nếu có cái gai đâm vào da thịt của ngài, thì ngài sẽ xử lý như thế nào? Là nhổ nó ra đúng không? Nếu ngài đẩy ngã nó thì chẳng phải là làm cho miệng vết thương càng ngày càng lớn sao?

“Điểm số khiếp sợ +66! +55! +58!...”

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt!

Đậu má nó nói chuyện, nghe đúng là có đạo lý thiệt!

Nhưng mà... Mày xác định là ở đây có ông thổ địa sao?

- Tôi hiểu rồi. – Ninh Hàn Lâm hỏi: - Ý của Trương đại sư ngài là, nền móng kiến trúc ở đây đều phải nhổ lên trên, dùng cần cẩu rút nó lên, mà không phải dùng máy ủi đất đẩy ngang, đúng không?

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Đúng!

- Thế thì bắt đầu đi. – Ninh Hàn Lâm gõ thước: - Tôi lập tức đi gọi người tới!

Ninh Hàn Lâm không hổ là người có lực chấp hành có quyết đoán. Mọi việc đã tiến triển đến mức này, ông này đã đào ra tận bốn trăm triệu chỉ để thử xem bản lĩnh của Trương Tiểu Kiếm như thế nào, cho nên việc đào đất chỉ là chuyện nhỏ, lập tức có cần cẩu chạy tới.

Công nhân trong đội công trình cơ bản chỉ cần nhổ tất cả các nhà lầu sắp xếp bất quy tắc ra, không dư một chút nền móng nào cả. Phải công nhận, lần

này hiển nhiên là thuận lợi hơn rất nhiều...

Không trào ra một chút nước đen nào luôn!

Cả đám sư huynh sư đệ đại sư Hồng Long nhìn cảnh tượng này, sững sờ tập thể!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: “Lông mi?!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Lợi... Lợi hại! – Lúc này, đại sư ca Ngô Thiên Long cũng bội phục hoàn toàn!

Hắn thấy không còn bị vận rủi quấn lấy nữa, lập tức bước lên đằng trước. Lại nói, hắn là người thâm nhất, cơ hội biểu hiện còn chẳng có mà đã bị dìm gần chết, cho nên bây giờ vẫn còn hơi sợ hãi:

- Đây là... Trương đại sư đúng không? Vừa rồi tôi mới nghe sư đệ tôi nói về địa sát Đồi Mắt Đầu Lâu này, quả nhiên là mở rộng tầm mắt. Nhưng tôi có một điều khó hiểu, tại sao tôi vừa tới đã bị dìm vào nước rồi vậy?

Xem ra hắn rất oán trách chuyện này...

- Thật ra thì giải thích cũng đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm nói từ từ: - Nếu có hạt cát rơi vào trong mắt ngài, có phải là ngài lập tức nghĩ đến chuyện dụi mắt để cho hạt cát kia rơi ra không? Hay là thôi cho hạt cát bay đi? Hơn nữa, có cát vào mắt thì đương nhiên phải chảy nước mắt rồi, cho nên ngài không phải là bị nước cuốn đi sao...

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Cả đám nghe thế, triệt để ngơ ngác!

Lời này nghe có vẻ thật là mơ hồ, nhưng cũng rất có đạo lý! Chẳng trách mấy người này thâm vậy...

Nhảy nhót trong mắt của đầu lâu, còn ổn sao?

- Trương đại sư đúng là pháp lực cao siêu. – Ninh Hàn Lâm thấy lần này mọi chuyện đều thuận lợi, xem như triệt để tin tưởng bản lãnh của Trương Tiểu Kiếm, nói: - Trương đại sư, đã san bằng kiến trúc rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

- Thật ra thì nơi này ấy... – Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh: - Bây giờ tôi cũng không có biện pháp nào tốt cả. Bởi vì còn chưa biết có thể sửa địa hình nơi này hay không. Tôi nói không có tác dụng, phải xem thử công ty của ngài thương lượng với bên trên như thế nào. Nhưng tôi có thể xác định là, nếu không sửa địa hình nơi này thì có xây kiểu gì trên Đồi Mắt Đầu Lâu này cũng sẽ không có tác dụng gì đâu.

- Oh? Mong được giải thích. – Ninh Hàn Lâm nói.

- Đầu tiên, ở đây phiền toái nhất chính là địa hình đầu lâu. – Trương Tiểu Kiếm nói từ từ: - Muốn phá giải Đồi Mắt Đầu Lâu, thì điểm quan trọng nhất là phải phá kết cấu địa lý nơi này. Cho nên lúc trước tôi mới hỏi sau khi tiếp nhận thì có thể thay đổi địa hình của nó hay không. Nếu không thay đổi được thì cho dù thần tiên tới cũng không có tác dụng.

- Ừm... – Ninh Hàn Lâm sờ cằm rồi nói: - Đúng là thế. Chờ tôi hỏi thăm thử xem.

Hắn lập tức đi gọi điện thoại, bàn bạc với bên kia một chút, rồi trở về nói:

- Lắp hồ là không thể được, nhưng bên trên đã hứa hẹn có thể sửa nơi này thành hình bầu dục. Dẫu sao thì giao thông không tiện lợi, có muốn làm gì cũng không có tác dụng.

- Ừm... Hình bầu dục đúng không... – Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm, chợt nhếch mép cười: - Có!

Hắn nói rồi dẫn theo đám người Ninh Hàn Lâm tìm một chỗ yên tĩnh, ngồi trên mặt đất nói:

- Ninh tổng ngài xem đây. Nơi này chính là địa hình Đồi Mất Đầu Lâu.

Hắn nói rồi về một cái đầu lâu theo địa hình, sau đó chỉ vào hai hòn đảo Súc Sống song song nói:

- Quan trọng nhất là con mắt này. Nếu không thể lấp hồ, thì chúng ta xây cầu đi! Ở phía bắc hòn đảo xây sáu chiếc cầu. Trên cầu cũng không cần thứ gì nhiều, trồng ít cây cối làm cảnh các thứ, rồi quy hoạch một bãi đỗ xe chuyên dụng là được. Ngài xem, thế này... Thế này...

Hắn nói rồi về mấy chiếc cầu rộng, cầu còn kết nối với cầu. Phải công nhận, vừa nhìn lại, lập tức phát hiện hai con mắt đã hoàn toàn thay đổi!

- Đây là... - Lúc này, Triệu tổng kinh ngạc nói: - Vừa xây dựng mấy cái cầu này xong, sao tôi lại cảm thấy dường như là đầu lâu nhắm mắt lại ấy!

- Đúng đấy! - Ninh Hàn Lâm gật đầu thật mạnh: - Vừa nhìn lại thì cảm giác rõ ràng là thoải mái hơn, còn có cả bãi đỗ xe! Được lắm được lắm!

Lúc này mọi người đã rất chi là tin tưởng lời nói của Trương Tiểu Kiếm.

Ninh Hàn Lâm cũng đã triệt để tin vào bản lĩnh của Trương Tiểu Kiếm, nói vội:

- Vậy thì sau đó chúng ta nên làm sao đây Trương đại sư? Địa hình sát đã được phá giải rồi. Kiến trúc đâu? Phải xây như thế nào?

Phá giải địa hình sát rồi, tiếp theo đương nhiên là phải suy xét xem nên xây kiến trúc như thế nào.

- Tiếp theo... - Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói tiếp: - Bây giờ mất đầu lâu đã nhắm lại rồi đúng không? Vậy thì kiến trúc phải xây thế nào đây? Chúng ta vẫn phải dựa theo địa hình này. Nhập gia tùy tục mà. Đầu tiên, xây một vài kiến trúc cỡ thấp ở khu vực giữa đảo. Ví dụ như là quảng trường mua sắm, trung tâm giải trí linh tinh các thứ... Nhớ kỹ không được xây cao, cao chính là gai, sẽ xảy ra vấn đề. Sau đó, ở vị trí phía nam gần hồ này, xây mấy tòa nhà cao tầng, ví dụ như khách sạn các loại... Thế này thế này thế này thế này....

Trương Tiểu Kiếm vừa nói vừa vẽ, chờ vẽ xong rồi, mọi người lập tức kinh hô:

- Đây... Đây là...

- Lông mi?!

Lông mi? Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm lại dựa vào kiến trúc để làm ra một hàng lông mi cho đầu lâu!

Nhưng phải công nhận là rất đẹp mắt!

- Đúng, chính là lông mi. - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Ở trong mắt thì xây kiểu gì cũng là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt. Nhưng ở bên rìa đảo, nhất là phía nam, xây nhà cao tầng, thế thì không còn là cái đỉnh trong mắt nữa mà là lông mi của mỹ nhân đang ngủ say. Cứ như vậy, nơi này không chỉ không còn là địa sát nữa, ngược lại biến thành phúc địa!

- Phúc địa... Phúc địa... - Ninh Hàn Lâm thì thảo lắm bầm, chột điện thoại của hắn vang lên.

Chờ hắn nghe điện thoại xong, lập tức kích động chạy tới, hét lớn:

- Ha ha ha ha! Trương đại sư ngài quả là thần kỳ! Lợi hại! Lợi hại quá!

Mọi người nghe vậy, mặt dần ra. Chuyện gì vậy cả?

Sao tự nhiên lại thần kỳ vậy?

- Khụ khụ khụ khụ... - Ninh Hàn Lâm kích động đến mức mặt đỏ bừng, Ninh Thái Vi vội vỗ nhẹ lên lưng hắn. Chỉ nghe thấy hắn phẫn khởi nói: - Nói cho mọi người nghe một tin tức cực kỳ tốt đẹp! Bên trên nói bởi vì chúng ta đầu tư rất lớn, cho nên khai thông rất nhiều chính sách ưu đãi cho chúng ta! Trong đó bao gồm có thể thay đổi địa hình nơi này một chút, có thể lấp nhiều hồ một chút, cùng với ưu đãi về mặt thuế thu! Ha ha ha ha...

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! ...”

Cả đám nghe thế mặt dần tái ra!

Thần kỳ đến thế sao?

Bên này vừa nói muốn thay đổi địa hình, bên kia đã ra chính sách ưu đãi rồi?!

- Đây... Bản lĩnh của Trương đại sư quả nhiên là... - Tất cả mọi người không biết nên nói thế nào mới phải. Bây giờ xem ra, bốn trăm triệu này không uổng phí rồi! Trời đất ơi! Không chỉ không uổng phí mà còn có thể thu lời to!

- Khụ khụ... - Đúng lúc mọi người đang bàn luận, Ninh Hàn Lâm lại hắng giọng rồi nói: - Rồi. Tin rằng mọi người đều đã nhìn ra bản lĩnh của Trương đại sư rồi. Tôi đề nghị, từ giờ trở đi, tôi muốn mời Trương đại sư trở thành cố vấn phong thủy hàng đầu của công ty chúng ta. Tiền lương một triệu sau thuế. Không biết ý kiến mọi người thế nào?

Tiền lương một triệu sau thuế!

Đây tuyệt đối là một mức lương siêu trâu bò siêu cao!

Nhưng mà, tuy rằng mức lương này đúng là rất cao, nhưng so với cống hiến của hần đối với công ty mà nói... Không nói cái khác, chỉ riêng đảo Sứ Sổng đã đủ để trị giá với số tiền này rồi!

Nếu là người khác, nghe thấy mức lương này, tuyệt đối có thể cười tỉnh ngủ lúc nửa đêm. Nhưng Trương Tiểu Kiếm lại rất khó xử, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ninh tổng, mức lương tháng này đúng là không thấp, nhưng tôi không thể làm việc đúng giờ được. Bởi vì nghiệp vụ thường ngày rất bận rộn, có lẽ phải chạy đi khắp nơi. Ngài xem thử có thể đồng ý điều kiện này được không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Phong cách khác biệt ngay lập tức!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm tất yếu phải đặt ra điều kiện này.

Hệ thống còn đang nằm ở đó kia, cần thể nghiệm đủ các loại nghề nghiệp thì mới có thể trở thành Thần Chém Gió. Nếu như bị buộc chặt ở một chỗ...

Quả thực chính là mất nhiều hơn được!

Quả nhiên, Ninh Hàn Lâm nghe thấy vậy, không khỏi cau mày.

Hần thì không cảm thấy quan trọng, thực tế đối với người có bản lĩnh chân chính như Trương Tiểu Kiếm, tiền lương cao chút không tính là gì, chỉ cần mua được đất, kiếm được nhiều tiền chút thì muốn gì cũng được. Quan trọng nhất là Trương Tiểu Kiếm không thể đi làm đúng giờ, điều này khá là phiền phức.

- Trương đại sư. – Ninh Hàn Lâm hiểu kỳ: - Tiền lương công ty tôi hẳn là không thấp, chẳng lẽ những công việc khác của ngài còn có thể kiếm được nhiều hơn là làm cố vấn phong thủy đứng đầu trong công ty tôi chăng?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Vấn đề không phải là tiền, được chưa?

Anh chính là người phải trở thành Thần Chém Gió, muốn trở thành Thần Chém Gió thì phải thể nghiệm đủ loại nghề nghiệp liên tục.

Bị trói chặt ở chỗ ông thì anh còn thăng cấp kiểu gì?

Sao có thể trở thành Thần Chém Gió?

Sao có thể "Tao nói cái gì, chính là cái ấy. Lời ta nói tức chân thật"?

- Thật sự là không được. – Trương Tiểu Kiếm lắc đầu quyết đoán: - Ninh tổng, thật ra thì tôi có đến công ty hay không cũng chẳng quan trọng, lúc cần tôi thì tôi không phải là được rồi sao? Bình thường tôi lại chẳng cần xem phong thủy mỗi ngày ở công ty, đâu sao thì đâu phải ngày nào ngài cũng muốn mua đất đâu...

Đây đúng là sự thật. Ninh Hàn Lâm có trâu bò thì cũng không thể nào mỗi ngày mua một miếng đất được...

- Được rồi, thế thì chỉ có thể làm vậy. – Ninh Hàn Lâm nói: - Trương đại sư, vậy tôi cho ngài mức lương là năm trăm ngàn sau thuế, không cần đi làm đúng giờ. Bình thường ngài muốn tới thì tới muốn đi thì đi. Lúc nào chúng tôi cần giúp đỡ thì ngài tới xem giúp là được. Thế nào?

Thế là được rồi nhá!

Tuy rằng thu nhập bớt chút, nhưng đây là việc nhẹ lương cao nhé! Mỗi ngày đều không cần đi làm đúng giờ, tự do tự tại một tháng còn có năm trăm ngàn

tiêu vật. Được đây được đây, ai dè quả nhiên là up level lên Hắc Thiết Người Chém Gió rồi có khác, phong cách thay đổi ngay lập tức!

- OK, quyết định vậy đi!

Đồng thời, giọng nói của hệ thống truyền tới ---

“Nhiệm vụ ‘Cổ vấn phong thủy’ của ký chủ đã thành công. Phần thưởng nhiệm vụ: Nhan sắc +5, sao +1. Đăng cấp hiện tại: Hắc Thiết Người Chém Gió một sao.”

Yoshi! Xem ra không bao lâu nữa sẽ lại được up level rồi!

Ha ha ha ha ha!

Nếu mọi chuyện đã quyết định rồi, Trương Tiểu Kiếm lập tức hỏi:

- Ninh tổng. Hiện tại mà nói thì vấn đề bên này không coi như lớn lắm. Nhưng ngài xem biệt thự bên Hương Sơn kia, ngài có muốn dọn qua đó ở không?

- Chuyện này... - Nghe Trương Tiểu Kiếm nhắc đến chuyện này, Ninh Hàn Lâm không khỏi vuốt cằm.

Nói thật, sau khi chứng kiến bản lĩnh của Trương Tiểu Kiếm, hắn xác thực là rất muốn đi.

Nhưng thân là người giàu nhất Thiên triều, lại là ông chủ của tập đoàn bất động sản, nếu bảo hắn cứ thế mà mua bất động sản của người khác thì đúng là không bỏ sĩ diện được. Cho nên hắn thật lòng do dự...

- Ba. – Ninh Thái Vi rất là hiểu ông ba nhà mình, lập tức đứng bên cạnh khuyến khích vội vàng: - Biệt thự chỗ Hương Sơn rất là thích hợp để dưỡng sinh. Ba cứ mua căn nhà ở đó coi như là chỗ nghỉ ngơi cũng được, người khác có thể nói gì được đây? Giờ cả mấy người Mã Văn Mã Hóa Đằng cũng chuẩn bị chuyển qua đó rồi, ba còn sợ gì nữa?

- Không phải sợ, mà là... - Ninh Hàn Lâm lắc đầu, nhìn Trương Tiểu Kiếm nói: - Thôi, Trương đại sư, phong thủy bên kia thật sự không kém, đúng không?

- Tôi có thể cam đoan. – Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nói: - Hơn nữa cũng rất có lợi cho sức khỏe của ngài.

- Được! – Trải qua những chuyện hôm nay, Ninh Hàn Lâm đã không còn hoài nghi Trương Tiểu Kiếm nữa, lập tức gật đầu nói: - Trương đại sư cam đoan rồi thì nhất định sẽ không có vấn đề. Đi, chúng ta lập tức đi xem thử xem!

Xong!

Không nói cái khác, chờ đến khi tới nơi, cho hắn nhìn linh khí thiên địa nơi đó, hừ hừ...

Còn sợ ông già này chạy mất sao?

Yên tâm ở đó làm sao Thiên Nhân cho anh đi, woa ha ha ha ha ha ha!

Hệ thống:

- Ký chủ quả nhiên rất lầy. Nhưng tớ thích!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nếu bên đảo Sức Sống đã sắp đặt mọi chuyện xong cả rồi, vậy thì mọi người lại ngồi máy bay trở về thành phố Thiên Kinh.

Ừm, lúc đi không khí rất áp lực, lúc trở về thì cảm giác đã thay đổi hoàn toàn.

Có đại sư phong thủy Trương Tiểu Kiếm trấn áp, mọi người khá là bình tĩnh về tương lai của đảo Sức Sống.

Có câu nói nếu con người bành tễn thì sẽ rảnh rỗi sinh nông nổi, thế nên chơi đấu địa chủ trên máy bay...

Ba người Ninh Hàn Lâm Triệu tổng Ninh Thái Vi đánh nhau. Trương Tiểu Kiếm phụ trách cầm đi động đứng ngoài rìa quay video ngắn rồi up lên dòng thời gian:

- Đấu địa chủ!

- Cướp địa chủ!

- Tao cướp...

Mã Văn: “Dzô dzô, thoát nhìn cảm xúc tốt lắm. Xong việc bên kia rồi à?”

Trương Tiểu Kiếm: “Cám ơn Mã tổng đã quan tâm. Hết thầy đều thuận lợi.”

Mã Vân: “Khách khí. Có việc cứ gọi tôi.”

Mã Hóa Đăng: “Hay là tôi bảo bộ phận kỹ thuật nghiên cứu một game đấu địa chủ mặt đối mặt đi? Thấy mấy người hót bài chậm quá...”

Trương Tiểu Kiếm: “Thu tiền không?”

Mã Hóa Đăng: “648, ngại gì không thử!”

Tiêu Thần Tâm: “Thầy đã về rồi hả? Khi nào tới nơi? Em tặng thầy một niềm vui bất ngờ nha!”

Trương Tiểu Kiếm: “Niềm vui bất ngờ gì cơ?”

Tiêu Thần Tâm: “Mấy ngày nay em cố ý luyện một điệu múa mới á!”

Hà hả? Được đấy được đấy!

Nhậm Tĩnh: “Đậu má Kiếm ca, mỹ nữ này... Anh lại đang ở trên máy bay tư nhân à?”

Trương Tiểu Kiếm: “Đúng dzồi, bay ôn lăm...”

“Điểm số khiếp sợ +28!”

Nhậm Tĩnh: “Kiếm ca oai hùng!”

Rất nhanh trở về thành phố Thiên Kinh, về nhà nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, trời hơi âm u, gió lớn, như là sắp đổ mưa. Trương Tiểu Kiếm gửi tin nhắn cho Tiêu Thần Tâm trước...

Trương Tiểu Kiếm: “Ở đâu?”

Tiêu Thần Tâm: “Trường học nè. Thầy chờ em tí em cúp học đi tìm thầy nha!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Làm thế... Không được tốt lắm đâu nhì... Ừm... Học bù! Nhất định phải học bù!

Trương Tiểu Kiếm: “Em lái xe chậm chút. Nhìn thời tiết có vẻ sắp đổ mưa ấy!”

Tiêu Thần Tâm: “Biết rồi. Yên tâm đi!”

Đám người tập trung ở tòa nhà chính Long Đăng quốc tế, sau đó đi thẳng tới Hương Sơn. Vừa đến nơi, Trương Tiểu Kiếm đã thấy Tiêu Thần Tâm đứng bên cạnh ông bố Tiêu Hồng Nho, vẫy tay với mình.

- Thầy về rồi! – Tiêu Thần Tâm nhảy nhót chạy tới, trước tiên đuổi tay ôm chặt lấy tay áo Trương Tiểu Kiếm - Mấy ngày nay ở bên đó chơi sướng lắm đúng hông?

Hôm nay Tiêu Thần Tâm mặc một bộ váy ngắn xinh đẹp, búi tóc Na Tra, thật giống một thiên sứ nhỏ hoạt bát, rất là đáng yêu.

- Không phải em đã biết hết rồi sao? – Trương Tiểu Kiếm sờ đầu Tiêu Thần Tâm, cười nói: - Mỗi ngày Liên Quân Mobile với em, đương nhiên là sướng rồi.

- Hi hi, người ta có niềm vui bất ngờ đó nha! – Tiêu Thần Tâm nói: - lát nữa em nhảy cho thầy coi nha! Em mới học đó!

- Gokuraku Jodo?

- Không có đâu! Là “Hải tảo hải tảo hải tảo” đó! (*)

(*) Search Youtube bài hát “海草舞” để biết thêm chi tiết:3

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ồ mài gót! Cái này rất quyến rũ đấy!

Lúc này Tiêu Hồng Nho mỉm cười bước tới, trước tiên bắt tay với Ninh Hàn Lâm

- Hoan nghênh Ninh tống.

- Chào anh chào anh. – Ninh Hàn Lâm vươn tay ra, hai người bắt tay xong, Ninh Hàn Lâm cảm thán: - Ày dà, miếng đất này không chỉ con gái tôi không mua được, tôi còn vui vẻ chạy tới xem nhà, đúng là khiến Tiêu tống chê cười rồi.

Không hổ là mệnh thành lũy nhé, lúc này mà còn có chút suy nghĩ không thấu đáo cơ... .

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: “Hay là... Anh thử mời hấn học tiếng Anh xem?”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Ninh tống khách khí, Ninh tống khách khí! – Tiêu Hồng Nho lập tức dẫn Ninh Hàn Lâm đi nhìn xem, vừa đi vừa nói: - Miếng đất này không giống với những nơi khác đâu. Đây là do Trương đại sư cố ý khai quang, linh khí xung quanh rất là dày đặc.

Ban đầu Ninh Hàn Lâm cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng chờ đến nơi này rồi, vừa nhìn chung quanh...

- Đây... Đây là... - Ninh Hàn Lâm khiếp sợ nhìn xung quanh, nói với giọng kinh ngạc: - Linh khí?

- Đúng, chính là linh khí! – Tiêu Hồng Nho mỉm cười: - Thanh Long Bạch Hồ Chu Tước Huyền Vũ, tứ linh đều đủ, sao Văn Khúc hạ phàm. Sống ở đây, bất kể là dưỡng sinh hay học tập đều là lựa chọn tốt. Thậm chí, tôi muốn sống ở đây, còn phải nhờ phúc của con gái tôi cơ.

- Đúng là rất tốt đấy... - Ninh Hàn Lâm thờ dãi, rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Nhà của tôi ở chỗ nào?

- Ở bên dưới đá Ngưu Thái Bàn Long đây này. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Là Thiên Nhân Tinh Lâu.

- Thiên Nhân Tinh Lâu. – Ninh Hàn Lâm đọc mấy tiếng, chợt cười to nhìn Ninh Thái Vi: - Ha ha ha... Được, vậy thì ba nhàn rồi ở đây một đoạn thời gian vậy. Yên tâm tinh dưỡng đã rồi hẵng nói!

- Ba! – Ninh Thái Vi vui sướng nói: - Ngài đồng ý?

- Ha ha... Có Trương đại sư ở đây, ba còn không tin được hay sao? – Hiển nhiên, tâm tình của Ninh Hàn Lâm khá sung sướng, nói: - Sau này cuối tuần thì con với Thư Hào cũng tới đây nghỉ ngơi đi. Hoàn cảnh nơi này đúng là tốt lắm.

Nói thật, hấn đúng là có chút mong chờ. Dầu sao linh khí ở đây cũng đầy đủ như vậy, sống ở đây sẽ rất tốt cho sức khỏe của hấn.

Nhất là sao Văn Khúc, cũng khá là có tác dụng cho con trai Ninh Thư Hào của hấn.

- Được! – Tiêu Hồng Nho thấy Ninh Hàn Lâm đã đồng ý rồi, lập tức cười nói: - Ninh tống, nếu không vội thì trưa nay chúng ta đi làm một bữa?

- Làm một bữa! – Hiển nhiên, Ninh Hàn Lâm rất vui vẻ, nói: - Nhất định rồi!

Mọi người chuẩn bị xuống núi ngay đi tụ họp một chút, nhưng không ngờ vừa nhắc chân lên, đã nhìn thấy có mấy người từ đằng xa đi tới.

Ninh Hàn Lâm thấy người đến, lập tức kinh ngạc nói:

- Cục trưởng Vương!

Dõi theo ánh mắt Ninh Hàn Lâm, có ba người đang vừa nói chuyện vừa đi tới bên này. Hai người khác thì vừa thấy đã biết là tép riu, người đứng giữa mặc đồ vest mới là đại nhân vật, chính là cục trưởng Vương Vương Lực trong miệng Ninh Hàn Lâm!

- Cục trưởng Vương, sao ngài lại đích thân đến đây vậy? Cũng không gọi cái điện thoại cho tôi đi ra đón ngài. – Tiêu Hồng Nho đương nhiên cũng biết người này. Vương Lực, cục trưởng Vương chính là cục trưởng cục quy hoạch tài nguyên đất đai cả nước. Bình thường hấn sẽ không dễ dàng đi ra ngoài, không ngờ hôm nay lại đích thân đến hiện trường. Chẳng lẽ việc này ra vấn đề gì sao?!

- Ha ha... Định tới xem thử quy hoạch chỗ các anh thế nào ấy mà. – Cục trưởng Vương đến đây rồi nhìn xung quanh, kinh ngạc nói: - Được đấy, đúng là một miếng đất ngon! Chúc mừng Tiêu tống nhé!

- Nhờ phúc của cục trưởng Vương. – Tiêu Hồng Nho cười ha ha đáp lời, rồi kéo hai trợ lý kia qua hỏi nhỏ: - Tiểu Lý, chuyện gì vậy?

Mặt Tiểu Lý như khóc tang:

- Cục trưởng Vương nói miếng đất này còn chưa quy hoạch xong, tổng cộng mới một lè tám tòa nhà, thậm chí còn không có cả vị trí, nhất định không chịu phê duyệt!

Tiêu Hồng Nho: "..."

Quên chuyện này... Mua xong cũng không phải là muốn xây kiểu gì thì xây, phải lấy bản vẽ quy hoạch ra trước cơ quan quản lý đất đai thành phố phê duyệt. Bên đó nói không thành vấn đề thì mới có thể khởi công...

- Đã nghĩ đủ mọi cách rồi à? – Tiêu Hồng Nho nói vội: - Lại có người mua, bốn tòa nhà trước đó đã đặt xong rồi, ngay cả Ninh tổng cũng đích thân tới đây, bây giờ cậu lại bảo bên này gặp sự cố?!

- Em cũng đâu còn cách nào khác nữa đâu? – Về mặt Tiểu Lý đau khổ nói: - Nghĩ được gì thì đều làm cả rồi. Em thậm chí còn bắt chấp tất cả, mời hẳn đi đại bảo kiện (*), nhưng nói kiểu gì người ta cũng không chịu đi, không chịu ký tên!

(*) Đại bảo kiện: Một cách nói lái của tắm hơi, massage các kiểu.

Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh nghe: "..."

- Hay là... - Trương Tiểu Kiếm trầm ngâm một lát: - Anh thử mời hẳn học tiếng Anh? (*)

Tiêu Thần Tâm: "..."

(*) Học tiếng Anh tiếng Trung phát âm xuē-yīng-yǔ, đây là một kiểu nói đùa theo dạng như là "rên rĩ" mờ ám các loại... Mọi người có thể hiểu là Trương Tiểu Kiếm đang bày cho thằng kia mời ông cục trưởng đi "nghe tiếng rên rĩ lúc xxx". (Nôm na là như thế thôi chứ tớ cũng không cam đoan lắm đâu, kiểu như một dạng nói thô tục)

- Thầy biết nhiều thật đấy... - Tiêu Thần Tâm nhéo thịt bên sườn Trương Tiểu Kiếm, vặn nhẹ một cái... Mất hồn!

Rồi Tiêu Thần Tâm cười hi hi, lộ ra hai chiếc răng khểnh:

- Em cũng muốn học tiếng Anh!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Học! Nhất định phải học!

- Thật sự là em đã nghĩ hết cách rồi! – Tiểu Lý buồn bực ra mặt: - Cục trưởng Vương nói không có quy hoạch cụ thể thì hẳn không thể ký tên được. Cho nên em hết cách rồi, chỉ có thể dẫn hẳn tới đây thôi...

Tiêu Hồng Nho cau mày.

Đúng là khó khăn thật. Mua một miếng đất xong rồi, không phải là mình muốn xây gì thì xây. Phải có bản vẽ quy hoạch rõ ràng, cùng với yêu cầu về tỉ lệ sức chứa.

Nhưng bây giờ mới tìm được bốn người, còn dư một trăm lè bốn người, nếu như cứ tìm từng người một thì cứ bỏ mặc miếng đất này như vậy sao?

Tiêu Hồng Nho vừa nghĩ tới đây, bên kia, cục trưởng Vương Vương Lực cũng nói chuyện:

- Tiêu tổng à, bản vẽ quy hoạch của miếng đất này, các anh đã làm xong chưa?

Nghe vậy, Tiêu Hồng Nho không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Làm xong bản vẽ quy hoạch mới lạ ấy! Bây giờ ngay cả vị trí cụ thể của biệt thự mà còn chưa quyết định xong đây này. Một miếng đất tốt như vậy, đương nhiên phải do đại sư phong thủy Trương Tiểu Kiếm quy hoạch rồi. Tuy rằng đất là do hẳn mua, nhưng lời nói của hẳn không tác dụng...

- Cục trưởng Vương, là thế này. – Tiêu Hồng Nho ngẫm nghĩ rồi nói: - Phong thủy của miếng đất này rất đặc biệt, quy hoạch theo cách bình thường là không được. Hay là chúng ta đi ăn bữa cơm trước, trên bàn cơm tôi sẽ để Trương đại sư nói cho ngài nghe xem?

- Đừng! – Vương Lực lắc đầu quyết đoán: - Con người tôi không thích phiền toái đâu. Chúng ta chỉ là giải quyết việc chung thôi. Anh đưa bản vẽ quy hoạch, tôi ký tên cho anh.

Rồi hẳn nhìn về phía Ninh Hàn Lâm, mỉm cười nói:

- Ninh tổng cũng ở đây à. Ninh tổng cũng biết con người tôi rồi đấy. Tôi sẽ không cố ý bới móc chặn chân các anh, cũng sẽ không thương lượng cửa sau cho các anh. Chỉ cần có bản vẽ quy hoạch, không có vấn đề gì thì tôi sẽ phê duyệt! Tiêu tổng, anh xem có vấn đề gì không?

Vương Lực nói thế, Tiêu Hồng Nho cũng thật sự hết cách.

Người ta đã nói rất rõ ràng rồi, tương đương với tiền trao cháo múc.

Anh đưa bản vẽ, không có vấn đề thì tôi cho anh qua. Không bản vẽ thì nói kiểu gì cũng không có tác dụng...

- Trương đại sư. – Tiêu Hồng Nho đã triệt để bắt đắc dĩ, chỉ có thể nhìn Trương Tiểu Kiếm - Trông cậy vào cậu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cha vợ tương lai, ông ném mũ thuần thực gớm nhỉ! Xem ra trước kia không ít lần làm rồi nhỉ...

Được rồi, nói kiểu gì thì anh cũng là người phụ trách miếng đất này, thế thì phụ trách tới bến luôn đi...

- Chào cục trưởng Vương. – Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước: - Tôi chính là đại sư phong thủy Trương Tiểu Kiếm phụ trách miếng đất này. Ngài vừa nói có bản vẽ quy hoạch, thế tôi thử hỏi một câu, trên bản vẽ quy hoạch cần có những thứ gì?

Bình thường mà nói, đến mức độ như cục trưởng Vương Vương Lực rồi thì sẽ không ôm thành kiến gì về lĩnh vực phong thủy.

Dẫu sao thì người ta tiêu mấy trăm triệu mua miếng đất, ai mà chẳng hi vọng chút may mắn chứ, đúng không?

Cho nên đối mặt với Trương Tiểu Kiếm, Vương Lực vẫn rất ôn hòa:

- Chào Trương đại sư. Trên bản vẽ quy hoạch ấy, ít nhất cần vị trí cụ thể của mỗi một căn biệt thự. Sau đó chúng tôi sẽ tìm nhân viên kỹ thuật phụ trách đánh giá, kiểm tra các nhân tố như là vị trí này có hợp lý hay không, có an toàn có tai họa ngầm gì hay không vân vân... Không có vấn đề gì thì có thể ký tên. Cho nên tôi nói giải quyết việc chung ấy là lời thật. Không thì lỡ thật sự có tai họa ngầm các loại, xảy ra chuyện thì ai cũng khó mà gánh trách nhiệm được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Lần này không kêu “Bốp bốp bốp” đổi thành ca hát hả?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe thấy cục trưởng Vương nói vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức biết chắc ăn rồi.

Chỉ cần không phải cố ý khó xử người khác, thì chỉ bằng thực lực của Hắc Thiết Người Chém Gió ta đây, chuyện này còn không phải là dễ như trở bàn tay?

- Được! Thế thì đơn giản! – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Cục trưởng Vương, không có quy định cứng nhắc nào về vị trí của biệt thự chứ? Bởi vì miếng đất này, tôi sắp quy hoạch theo thiết kế Bàn Long một lẽ tám sao, cho nên vị trí của mỗi một tòa biệt thự đều rất chi là độc đáo, chỉ sợ là không giống lắm với khu biệt thự truyền thống. Làm thế được không?

- Thì cũng được. – Cục trưởng Vương thoáng trầm ngâm rồi nói: - Nhưng Trương đại sư, cá nhân tôi đề nghị ha, phong thủy của cả miếng đất này chỉ cần sơ sơ thôi là được. Cậu xem, cảnh vật nơi này đều khá tốt, điều này chứng tỏ nó chẳng có vấn đề gì cả. Cho nên biệt thự ấy, theo đề nghị của tôi thì nên chỉnh tề một chút, thế thì ít nhất là nhìn đẹp mắt hơn đúng không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nếu đơn giản thế thì còn làm Bàn Long một lẽ tám sao làm mẹ gì?

Làm thẳng rấn sấn mỗi một lẽ tám đậu là được...

Nhưng cho dù nghĩ thế, cũng không thể nói kiểu đó.

Mình phải nhốt hẳn cái đã, xong rồi mới nghĩ cách lừa gạt hẳn, thế mới ổn.

Nghĩ vậy, con người Trương Tiểu Kiếm xoay vòng, nảy ra kế sách.

Trong khoảnh khắc, phong cách đỉnh cao “bụp” một phát xuất hiện!

Không có cách nào khác. Nếu giao tiếp với loại người có thân phận như thế này, mà còn cọt nhả lầy lội thì hoàn toàn không phù hợp chút nào.

Phong cách! Lúc này, phong cách rất quan trọng!

- Ừm, thế này... – Trương Tiểu Kiếm cười hàm súc, rồi hít vào một hơi thật nhẹ, nói: - Cục trưởng Vương, thật không dám giấu anh, quy hoạch này ấy, đúng là không phải chỉ cần tôi vỗ trán là nghĩ ra ngay đâu.

- Oh? – Vương Lực nghe vậy, không khỏi cười nói: - Thế thì còn làm bằng cách nào?

- Là thế này. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Bàn Long một lẽ tám sao ấy, là trong một cuốn kỳ thư Thượng Cổ mà ngày xưa tôi từng kiếm được. Tên nó là “Bát Hoang Lục Hợp Chi Tâm Long Điểm Huyết Âm Dương Trạch Phong Thủy Bí Điển”, chính là do đại năng Viên Thiên Cương thời kỳ Thượng Cổ đích thân viết tay, lưu truyền cho tới bây giờ. Uy lực của quyển sách này cực lớn, trong đó ghi lại những thứ có liên quan tới phong thủy rất chi tiết. Bàn Long một lẽ tám sao này á, ứng dụng xa xưa nhất chính là một lẽ tám sao Lương Sơn Bạc!

- Ủ uôi? – Vừa nghe thấy thế, Vương Lực lập tức bị chém ngoạc --- Đậu xanh rau má còn có thể dây mơ rễ má với cả Thủy Hử cơ á?

- Cục trưởng Vương, ngài đừng có không tin nhé. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Khi đó, một lẽ tám sao Thủy Hử, thật ra là do quân sư Ngô Dụng tính toán sai lầm, cường chế sắp xếp trình tự như vậy ở Lương Sơn Bạc, cho nên mới có kết cục như thế. Thực tế ấy, trong quyển sách kia có ghi chép rất rõ ràng, Bàn Long một lẽ tám sao, tất yếu phải được thiên lôi chỉ dẫn vị trí, không thì chính là làm trái ý trời, không có kết cục tốt!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Vương Lực.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ái dà, mới 1 điểm số khiếp sợ, đây là không tin à?

Nghe nói vậy, bây giờ Vương Lực có cảm giác rất muốn đánh người.

Thằng cha này lại dám chém gió trước mặt hẳn!

Còn tiếp nhận chỉ dẫn từ thiên lôi! Mà tướng đây là tiểu thuyết huyền ảo sao?!

- Ái dà, Trương đại sư à. – Vương Lực thở dài, rồi vỗ nhẹ lên vai Trương Tiểu Kiếm - Người trẻ tuổi ấy, phải làm tới nơi tới chốn. Cậu biết phong thủy thì tôi không đánh giá, dầu sao thì đây cũng là một loại bành lãnh. Mấy vị ở đây đều là người giao tiếp với nhà đất, tin rằng mọi người đều có chút am hiểu về phong thủy. Nói thế nào nhỉ, phong thủy ấy, thì có hiệu quả không? Có, nhất định là có! Dầu sao thì có thể lưu truyền mấy ngàn năm như vậy, nếu như chỉ là cái thứ lừa gạt người ta thì đã sớm bị tẩy chay rồi! Nhưng nếu nói có thể thần kỳ đến mức được thiên lôi chỉ dẫn một lẽ tám sao thì quá mơ hồ rồi ấy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

He he, có hi vọng!

- Cục trưởng Vương. – Trương Tiểu Kiếm cười mỉm chỉ, về mặt bí hiểm nói: - Nếu tôi đã dám nói thế thì đương nhiên là có đạo lý của tôi rồi. Thế này đi, dù sao thì tôi còn chưa quy hoạch xong miếng đất này đâu, không bằng hôm nay chúng ta cho cục trưởng Vương ngài chứng kiến tận mắt xem thử. Nếu thành công, ngài cho chúng tôi thông qua đi. Nếu không thành công, ngài muốn thế nào cũng được. OK chứ?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Vương Lực.”

Vừa nghe thấy thế, cục trưởng Vương Lực lập tức sững sờ.

Hey ya, thằng nhóc này chơi ngông nhỉ!

Chém gió thì chém gió thôi, mọi người cười cho qua cái là được, sao mà còn tưởng đó là thật chứ? Còn tưởng công khai làm cái thiên lôi chỉ dẫn trước mặt ông à?

Nếu mà thành công, ông lập tức học tiếng Anh nhé!

- Nếu Trương đại sư đã nói thế, hẳn là đã có dự định trước rồi. – Vương Lực cười ha ha, lập tức đồng ý: - Cũng được. Nếu đã thế, vậy thì Trương đại sư ngài bắt đầu đi. Hôm nay tôi cũng muốn xem thử xem bản lãnh siêu phàm khó tả của đại sư phong thủy! Nếu thật là thế, tôi sẽ ký tên ngay lại chỗ cho mọi người luôn! Nếu không được, thế thì phải dựa theo quy củ mà làm! Thế nào?

Thấy hai người đã giao hẹn xong, đám người Tiêu Hồng Nho không khỏi khẩn trương!

Được không đây? Đừng có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đấy!

Bốn tòa nhà trước đều là trùm sò đấy, người ta đã đặt nhà xong rồi, nếu như chỗ này lại xảy ra vấn đề gì, thì về sau tui còn làm ăn kiểu gì đây?

- Trương đại sư... - Tiêu Hồng Nho vội vàng gọi Trương Tiểu Kiếm: - Được không vậy? Có nắm chắc không?

- Yên tâm đi. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vỗ ngực: - Cứ để tôi! Chỉ bằng quan hệ giữa tôi với Tâm Tâm thì tôi cũng không thể làm bậy được đúng không?

- Em biết thầy tuyệt nhất mà! – Tiêu Thần Tâm cười đến không tìm không phổi: - Thầy cố lên!

Tiêu Hồng Nho: “...”

Ninh Hàn Lâm “...”

Con bé này đúng là vô tư...

Trương Tiểu Kiếm đi đến bên cạnh đá Ngũ Thái Bàn Long, hít vào một hơi thật nhẹ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, tớ sắp bắt đầu nè. Hôm nay cậu có lời nào muốn nói không? Hay là cổ vũ?

Hệ thống:

- Chém đi chém đi cho gió chém?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Giờ không “bóp bóp bóp” nữa đổi thành ca hát hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Không vấn đề gì tớ bắt đầu nhé!

Hệ thống:

- Hệ thống phối hợp BGM cho cậu!

Hả? Ý tưởng này được đấy!

Mở đề!

- Trương đại sư sắp bắt đầu! – Tiêu Hồng Nho biết Trương Tiểu Kiếm bày tư thế này thì cũng sắp bắt đầu rồi, vội nhắc nhở Vương Lực: - Cục trưởng Vương, ngài nhất định phải cẩn thận chút. Lúc Trương đại sư làm phép thì cảnh tượng sẽ rất là lớn, cũng không phải đùa giỡn đâu.

Cục trưởng Vương lại lắc đầu cười nói:

- Tôi thấy cũng nhiều rồi, gặp qua không ít cảnh thầy phong thủy bày bàn cúng các thứ. Có lớn thì có thể lớn đến mức nào chứ? Yên tâm đi.

Hắn vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm giờ hai tay lên từ từ, rồi hơi ngẩng đầu nhìn không trung, ngâm dài:

- Đem qua gió thu vào ải Hán, mây bắc trắng ải đầy núi Hương! Gió thổi! (*)

“Vù vù...”

Trương Tiểu Kiếm vừa nói xong câu này, thời tiết vốn chỉ có gió nhẹ, nhưng trong chốc lát gió lại trở nên mạnh hơn!

Cùng lúc đó, con gió này lại còn cố ý xoay một vòng điệu đà, phát ra một loại thanh âm cứ như là tiếng huyết sáo vậy...

“Huyết... Huyết...!!!!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +22 đến từ Vương Lực!”

(*) Quân Thành Tảo Thu – Nghiêm Vũ.

Bản gốc, câu thứ hai là “Núi Tây”, không phải “Núi Hương”, nhưng ở đây sửa thành núi Hương cho phù hợp với bối cảnh trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Đậu xanh rau má còn rất có tiết tấu!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vương Lực không khỏi hơi kinh ngạc. Chuyện gì vậy?! Vừa nói có gió tới, thế là có gió thổi tới thật?

Chẳng lẽ là vì câu thơ hán vừa đọc kia?

Ừm, Vương Lực lập tức lấy di động ra, lật lút đổi sang chế độ camera. Đậu má còn có thể gọi gió, phải quay lại nhanh!

Tiêu Hồng Nho cảm thán:

- Trương đại sư quả là lợi hại. Hô mưa gọi gió!

Ninh Hàn Lâm đáp trả bằng sự im lặng. Kỳ thật điểm trâu bò nhất của Trương Tiểu Kiếm, hán còn chưa từng thấy đâu. Đến nay mới coi như chân chính biết được.

Gió càng ngày càng lớn.

Trương Tiểu Kiếm đứng trong gió mạnh. Lại nói cũng thật kỳ quái, bất kể con gió kia có thổi thế nào, nhưng hán lại dường như không chịu ảnh hưởng chút nào cả. Chỉ nghe thấy hán nói tiếp:

- Sóng nước bông bênh mưa vừa tạnh, kỳ ảo màn mưa che sắc núi. Mưa tới! (*)

(*) Âm Hồ Thượng Sơ Tình Hậu Vũ – Tô Thức (Uống rượu ở Tây Hồ sau cơn mưa)

“Độp độp độp...”

Nói thấy cũng kỳ, đúng là có cơn mưa lộp độp rơi xuống!

Vương Lực ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn bầu trời ối ối mịt mờ, lấm lấm:

- Thật là kỳ. Nói mưa cái là mưa tới? Thật là do hán có thể hô mưa gọi gió, hay chỉ là trùng hợp?

Ninh Hàn Lâm càng không nói gì ---- Sớm biết hán trâu bò thế thì còn bày lắm trò thế làm gì?

Đến mức mà hai giám đốc công ty đều bị gãy xương...

Thật ra thì ban đầu gió mới thổi cũng còn bình thường, tiếng gió vù vù còn chưa cảm thấy cái gì, nhưng mà mưa vừa tới, lập tức cảm thấy có cái gì đó khác lạ...

“Vù vù ----!” “Lộp độp ----!” “Vù ---!” “Roẹt ---!”

Ninh Hàn Lâm: “...”

Tiêu Hồng Nho: “...”

Cục trưởng Vương Lực: “...”

Đây là ý gì vậy? Sao mà gió với mưa phối hợp lại cứ cảm giác như là đang ca hát vậy hả giờ?

Thậm chí, Tiêu Thần Tâm dứt khoát lẩm nhẩm hát lên:

- Gió lạnh lướt qua, lặng lẽ len lỏi vào vạt áo của em... Mùa hè rồi đi âm thầm không tiếng động... Ngày trời qua vội vàng khiến em cảm xúc trầm mồi... Nhớ đến khung cảnh rực rỡ ấy...

“Mùa Gió”, hơn nữa là tiếng Quảng Đông...

Gió chợt thổi, mưa lất phất, tiếp theo chính là thời khắc quan trọng nhất.

Trương Tiểu Kiếm chợt chấp tay làm lễ, nói lớn:

- Bàn Long một lễ tám sao, dẫn lối đình mờ đường!

Hắn nói, phát tay bắt đầu viết chữ trong không trung.

Kiểu chữ rất kỳ quái, chưa nói đến rồng bay phượng múa, tranh sắt móc bạc, không phải Thảo, không phải Hành, không phải Khải, không phải Lệ, công bằng tròn vẹn, chỉ thoáng nhìn đã cảm thấy lòng dạ yên bình.

Nếu có đại gia thư pháp ở đây, chắc chắn sẽ hét lớn một tiếng: “Khá khen cho nét chữ mèo cào!”

Trương Tiểu Kiếm viết trong không trung, chính là hai chữ Lôi Đình.

Khi hắn viết xong, hét lớn một tiếng:

- Trời cao man mác một màu xanh, tiếng xe mịt mờ sấm rền vang! Sấm đến! (*)

(*) Thượng Chi Hồi – Lục Du

- Tôi chóng mặt xem thử... – Vương Lực cười ha ha ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẫm: - Có sấm thật...

Ai ngờ hắn còn chưa nói xong, trong tầng mây trên trời, chợt có mấy luồng sấm sét to bụi mịt mờ trong đó, xé rách màn trời vốn u ám tĩnh mịch.

Sấm thu chợt dậy.

Tiếng gầm rú gào thét bên tai.

Đau nhức cả tim phổi.

Bầu trời vốn còn dịu dàng như cung nữ, trong thoáng chốc đã trở nên dữ dội.

Trời đất kinh sợ!

“Ầm... Kết ---!!!”

Một luồng sét lớn như thùng nước chém xuống từ trên trời, nện trúng vị trí trung tâm của Thiên Khôi Tinh Lâu!

Sấm mùa thu.

Thiên uy oai nghiêm!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Vương Lực!”

Lúc trước cục trưởng Vương còn bình tĩnh như chó già đã bị luồng sấm sét kia dọa cho sợ đến mức phát bệnh tim!

Đậu má gì mà đáng sợ quá vậy!

Đúng là dẫn sấm mờ đường sao?!

Ninh Hàn Lâm tròn mắt há mồm nhìn bầu trời, kinh ngạc nói:

- Thế... Trương đại sư thật sự có thể hô mưa gọi gió dẫn thiên lôi?!

Tiêu Hồng Nho chợt cảm thấy, thần thái của mình được nâng cao đáng kể. Ít nhất lúc này hắn không có giật thót như Ninh Hàn Lâm vậy!

Có thể chém vụ này được cả năm!

Tùng đột sấm nổ vang trong không trung. Thanh thế lần này đã gần bằng thiên kiếp loại nhỏ trong tiểu thuyết tu tiên rồi!

“Ầm ầm!”

Lại một đạo thiên lôi đánh xuống. Lần này công bằng, vừa vặn đúng vị trí Thiên Cơ Tinh Lâu, bùn cát văng lên tung tóe. Thiên lôi đi qua, để lại một chiếc hố sâu chừng một mét.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Vương Lực!”

Lần này hẳn thật sự sợ hãi!

Nếu lần trước có thể nói là may mắn, thế thì lần này, chẳng lẽ cũng là may mắn?

“Àm kết!” “Àm kết!”

Lại hai luồng sấm sét to bụi đường kính dài tới chín thước nện xuống ầm ầm.

Trời sập đất nứt!

“+99! +99!”

Vương Lực nhìn mà tròn mắt há mồm. Lần này đã có bốn đạo thiên lôi nện tới rồi, chính là bốn vị trí của Thiên Khôi Tinh Lâu, Thiên Cơ Tinh Lâu, Thiên Cương Tinh Lâu, Thiên Nhân Tinh Lâu. Hắn đã từng xem bản vẽ quy hoạch rồi, không sai chút nào!

Chẳng lẽ...

Sau đó, những chuyện tiếp theo khiến tam quan của hắn điên đảo...

Lúc trước đã nói, gió thổi không được nghiêm túc cho lắm, không phải vũ vũ thì cũng là hiu hiu. Mưa cũng chẳng hiền lành, lúc nhanh lúc chậm.

Lại thêm trận sấm sét kỳ dị này...

“Vù vù...” “Két...” “Hiu hiu...” “Roẹt...” “Vù vù...” “Kẹt...”

Vương Lực: “...”

Tiêu Hồng Nho: “...”

Ninh Hàn Lâm: “...”

Quần chúng vây xem khác có mặt ở đây: “...”

Đậu xanh rau má còn rất có tiết tấu!

Đây là ý gì vậy hả?! Mưa gió sấm chớp tụi mày định mở concert ở đây hả?

Tiếng sấm chính là nhịp trống chứ gì?

Rồi gió là tay Bass, mưa là Guitar. Hát chính đâu? Hát chính đâu?

Lúc này, thanh âm của Tiêu Thần Tâm vang lên:

- Thôi đi thôi để cho gió thôi...

Hoàn mỹ!

Rất là hoàn mỹ!

Một trăm lẻ tám đạo thiên lôi, cứ như là nhịp trống ấy, từng phát từng phát liên tục.

Đập bùm bùm xuống dưới, Tiêu Thần Tâm thì hát không tim không phổi. Khi cô vừa hát xong một bài “Mùa Gió” tiếng Quảng Đông, cũng vừa vặn đập xong một trăm lẻ tám cái hố...

Không dư một cái, không thiếu một lỗ!

Vương Lực: “...”

Tiêu Hồng Nho: “...”

Ninh Hàn Lâm: “...”

Quần chúng ngơ ngác không rõ chân tướng: “...”

Đậu... Đậu má có nhất thiết phải huyền ảo tới vậy không?

- Phù... – Trương Tiểu Kiếm thả tay xuống, rồi quay người, nhìn Vương Lực cười nói: - Cục trưởng Vương, xong rồi!

Nói đến là thần kỳ, hần vừa nói hai chữ “làm xong”, trong khoảnh khắc, trời quang mây tạnh, rồi mọi người lập tức thấy có một chiếc cầu vòng chậm rãi xuất hiện trên núi Hương.

- Thầy tuyệt vời quá! Cầu vòng kia! – Tiêu Thần Tâm vỗ tay với Trương Tiểu Kiếm, cổ vũ điên cuồng cho hần.

- Đây... – Cục trưởng Vương Lực nhìn mà tròn tròn con mắt. Nhưng dù sao cũng đã nói trước rồi, giờ lời điện cũng chỉ dẫn xong rồi, giờ mà không đồng ý thì không thể nào chấp nhận được đúng không? Cho nên hần lập tức gạt đầu: - Được được được. Ai dè chú em tài cao nhé! Được, quyết định vậy đi. Lát nữa bảo Tiêu tổng xác định vị trí biệt thự xong rồi làm cái bản vẽ quy hoạch kiến trúc cho tôi, thế là có thể ký tên.

Nghe vậy, mọi người mới xem như triệt để yên tâm.

Quần biệt thự núi Hương quan trọng nhất là gì? Đương nhiên là vị trí của biệt thự rồi!

Nếu chỉ có thể xây thành dãy, thế thì còn làm Bàn Long một lẻ tám sao kiểu gì?

- OK! – Tiêu Hồng Nho gật đầu cười nói: - Có câu này của cục trưởng Vương là được rồi! Trong vòng một hai ngày tới, tôi sẽ đưa bản vẽ quy hoạch sang cho anh! Thế thì đã xong việc rồi, trưa nay chúng ta đi ăn bữa com đậm bạc, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: ‘Mục tiêu vừa’ của Ninh Hàn Lâm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Chung quy Thiên triều chúng ta là xã hội nhân tình, xong việc thì đương nhiên là đi ăn com.

- Không đâu. – Đương nhiên, cục trưởng Vương biết rõ điều này, nhưng bây giờ bên trên đã có quy định rồi, hiển nhiên là hần cũng không dễ gì mà vi phạm quy định được. Rồi hần nhìn Trương Tiểu Kiếm nói: - Tôi còn có cuộc họp khác, về trước nhé. Ái dà, đạo hạnh của Trương đại sư đúng là cao siêu thật đấy. Sau này có cơ hội chúng ta lại liên lạc nhé!

- Vâng. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu cười ha ha: - Ngài có việc gì cứ gọi tôi.

Nhìn bóng lưng cục trưởng Vương rời đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng, tiếp theo chỉ cần làm bản vẽ thiết kế là có thể bàn giao công trình.

- Được rồi. Đi thôi, chúng ta đi ăn miếng com. – Tiêu Hồng Nho mỉm cười nói: - Ninh tổng à, gặp mặt chúng tôi được một lần cũng chẳng dễ dàng đâu. Phải nỗ lực đấy!

- Ha ha, được thôi, đi ăn com đi. – Ninh Hàn Lâm duỗi tay mời: - Đúng lúc, chúng ta cũng tán gẫu về biệt thự này một tí. Bây giờ tôi rất là hứng thú với biệt thự nơi này. Dầu sao thì cũng đã chứng kiến bản lĩnh của Trương đại sư rồi, cảm giác rất mong chờ.

- Ha ha, đương nhiên rồi. – Bây giờ Tiêu Hồng Nho nhìn Trương Tiểu Kiếm rất chi là thuận mắt. Tuy rằng thẳng này đúng là hơi xấu xí tí...

Ể? Kỳ nha!

Tiêu Hồng Nho nhìn kỹ, chợt kinh ngạc:

- Ể, Trương đại sư, sao tôi lại cảm thấy có vẻ như cậu đẹp trai hơn trước kia thì phải? Chờ tôi nhìn kỹ xem nào... Ai du, làn da bóng loáng hơn nhiều ấy, cũng trắng hơn nhiều!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông nói thế không phải nhầm nhá sao? Lúc trước anh hoàn thành nhiệm vụ, nhan sắc được +5 chứ không đùa đâu! +5!

Có nghĩ là gì?

Chẳng lẽ làn da còn như là lau bằng giấy nhám sao?! Đùa bố à?

- Con đã bảo thầy của con là cổ phiếu tiềm năng mà! – Tiêu Thần Tâm đắc ý nói: - Con nói cho ba nghe nha, thầy của con có bản lĩnh lắm á, cái gì cũng biết. Nội lực nè, phong thủy nè, Thái Cực nè, đều biết nhé! Còn biết dùng Thái Cực quét lá cơ! Ba còn chưa thấy ấy, nếu thấy thì nhất định sợ chết cơ!

Không hổ là fan cuồng của Trương Tiểu Kiếm nha, nhìn xem ánh mắt Tâm Tâm kia, kìa!

Thần sầu! Anh che dấu sâu như thế mà vẫn bị con bé phát hiện điểm lóe sáng. Ai da, có câu nói dẹt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sùi ảm trong ngày tuyết rơi mới khó ấy!

Coi trọng đàn ông trước khi anh ta còn chưa phát tài, so với coi trọng đàn ông sau khi đã phát tài rồi, cảm giác có giống nhau không?

- Tạm tạm, tạm tạm thôi. – Trương Tiểu Kiếm cười rất hàm súc, thuận miệng chém một phát: - Sơ sơ thôi. Cái gì cũng biết tí tí, coi như là tinh thông, cấp đại sư cũng là xàm xàm thôi.

Ninh Thái Vi: “...”

Lại bắt đầu chém rồi đúng hông?

Còn Thái Cực quét lá nữa chứ! Còn biết nội lực! Thật hay giả mà nói mơ hồ thế hả?

Dù sao thì tôi không tin! Đây có phải là tiểu thuyết võ hiệp đâu mà...

Đám người vừa nói vừa cười, lên xe, đi thẳng tới khách sạn năm sao gần nhất.

Đến nơi rất nhanh. Trương Tiểu Kiếm bất ngờ là, Mã Vân và Mã Hóa Đăng cũng có mặt ở đó!

- Ái chà, Ninh tổng, đã lâu không gặp! Nghe nói anh rốt cục đến đây, cho nên tôi với Tiểu Mã ngồi máy bay đến đây ngay. – Mã Vân vừa thấy Ninh Hàn Lâm lập tức bước lên, cười ha ha vồn tay: - Không ngờ mấy người chúng ta lại có cơ hội ngồi ăn cơm chung bàn. Không dễ chút nào. Sau này là hàng xóm của nhau rồi. Nghe được nhi.

Mã Hóa Đăng khịt mũi:

- Đừng dát vàng lên mặt mình nữa. Tôi nể mặt Tâm Tâm nên mới tới đây. Đứng không Tâm Tâm? Cháu có thứ gì thích không? Bác Tiểu Mã kiểm cho cháu!

Tiêu Thần Tâm:

- Dạ có dạ có! Bác Tiểu Mã kiểm cho cháu nguyên bộ trang bị sử thi DNF đi! Lại thêm vũ khí sử thi XV! Để cháu còn khoe với mấy đứa bạn cùng lớp!

Mã Hóa Đăng: “...”

- Khụ khụ... Ái dà chúng ta đừng nói về đề tài đau thương này nữa. – Mã Hóa Đăng quyết đoán đổi chủ đề: - Đi đi đi, vào trước ăn cơm thôi. Bận bận cả sáng hẳn là mọi người đã đói rồi. Hôm nay tôi bao!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lừa bịp Tâm Tâm kiểu đó, lương tâm của ông sẽ không cắn rứt sao?!

Đám người lập tức đi vào cổng chính khách sạn.

Mấy vị này đều là nhân vật nặng ký. Nhất là Ninh Hàn Lâm với Mã Vân. Có thể nói là cả Thiên triều này không có ai là không biết hai người bọn họ.

So với họ thì Mã Hóa Đăng khép kín hơn nhiều, nhưng dù sao thì đó cũng là anh Tiểu Mã có nhà cửa các loại nhé...

Cho nên nhân viên phục vụ cả khách sạn đều khẩn trương tinh thần --- Lỡ có ai được mấy người này coi trọng, thì trong chớp mắt có thể biến thành giai cấp trí thức rồi...

- Ngồi hết đi. – Mã Vân xem như là ông chủ, bởi vì Tiêu Hồng Nho là thành viên hội đồng quản trị Ali, cho nên hẳn phụ trách chủ trì bữa ăn này: - Mọi người muốn ăn gì cứ gọi đi, đừng khách khí. Tuy rằng chúng ta không xem như giàu có, nhưng ăn một bữa cơm thôi thì không có vấn đề gì.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đây chính là “Cả đời anh chẳng bao giờ đụng tới tiền, anh không có hứng thú với tiền” trong truyền thuyết đó sao?

Lương tâm của ông không cắn rứt sao?

Ninh Hàn Lâm cũng gật đầu:

- Đúng đấy. Tuy rằng mục tiêu nhỏ đã coi như đạt được rồi, nhưng chúng ta còn phải cố gắng thực hiện mục tiêu vừa nha.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mục tiêu vừa?

- Mục tiêu nhỏ là một trăm triệu. – Mã Hóa Đăng hỏi: - Mục tiêu vừa của Ninh tổng, là bao nhiêu vậy?

- Khoảng một nghìn tỉ. – Ninh Hàn Lâm thở dài: - Hiện tại còn sớm. Không biết đời này có thể đạt được hay không. Haizzz, cuộc đời ấy, luôn phải tràn đầy mục tiêu phấn đấu.

Mã Vân với Mã Hóa Đăng đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng. Mục tiêu vừa đúng là còn xa lắm, chúng ta còn phải cố gắng nhiều.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao có thể xin rời khỏi hiện trường được không? Thật lòng không nghe nổi nữa rồi! Quả thực là vẫn luôn bị bạo kích mười nghìn điểm HP nhá!

Đám người ở đó chém gió, đầu sao thì cũng là trùm sò chân chính, thường ngày khó được thả lỏng chút. Nhất là mấy người này, lúc trước Mã Vân Mã Hóa Đăng vẫn là đối thủ cạnh tranh. Ninh Hàn Lâm làm bất động sản nên không có thân cận với họ lắm.

Không ngờ hôm nay lại có thể ngồi một chỗ, không khỏi bắt đầu bung lụa.

Cho nên vừa bung lụa phát, việc vui lớn quá...

Tiêu Thần Tâm kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm, nói nhỏ:

- Thầy ơi, em phát hiện, nếu chỉ bàn về chém gió thì có vẻ họ cũng chẳng thua kém thầy đâu!

Trương Tiểu Kiếm roi lệ đầy mặt --- Nếu họ chỉ chém gió thôi thì còn được, quan trọng là người ta đều nói thật nhá, chỉ có anh là chém gió thôi...

- Ai nha, mình đừng nói đề tài đau lòng này nữa. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đổi đề tài: - Tâm Tâm, bây giờ có phải là phải chờ có bản vẽ quy hoạch, lấy được ký tên rồi thì chúng ta có thể khởi công không?

- Đúng rồi. – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Thầy! Nhà mình thì tự mình tự thiết kế đi! Thiết kế xong tự mình muốn xây kiểu gì thì xây. Thầy thấy sao?

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Ủa, được đấy.

Đúng lúc này, Tiểu Hồng Nho lại lên tiếng:

- Trương đại sư, tôi chen một câu, vị trí nhà đã được định sẵn rồi, nhưng thiết kế ấy, chúng ta có nên tìm dân chuyên nghiệp tới không? Cậu chỉ cần nói yêu cầu là được. Kiến trúc sư của công ty chúng ta cũng có tiếng tăm trong quốc tế, tên là Ball, từng đạt được không ít giải thưởng thiết kế. Ngài xem...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Yêu cầu ngoại thất của biệt thự Bàn Long một lẻ tám sao

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nay đã định ra vị trí biệt thự rồi, tiếp theo đương nhiên quan trọng nhất là thiết kế.

Cho nên vừa nghe thấy mấy người nói đề tài này, ba người Ninh Hàn Lâm cũng dừng chém gió, đều nhìn sang đây.

Ninh Hàn Lâm nói:

- Thiết kế thì chúng tôi là chuyên nghiệp đấy. Bibb Rogers, Frank Gary của công ty chúng tôi đều có nhóm kiến trúc sư chuyên nghiệp. Trong đó Bibb Rogers từng đạt được các giải thưởng lớn nổi tiếng như giải nhất cuộc thi thiết kế khách sạn Vô Tướng Nam Sơn Nam Kinh Lật Thủy của chủ đề “Tụ Vô Tướng Nam Sơn” AIM 2017, giải nhất cuộc thi tiết kiệm biệt thự quốc tế ABBS, vân vân và mây mây... Không dám nói bản thiết kế của hắn có thể dùng được ngay, nhưng cơ bản thì Trương đại sư có yêu cầu gì, hắn nhất định có thiết kế được.

Đám người nghe vậy, không khỏi gật đầu hài lòng.

Đối với đề nghị của Ninh Hàn Lâm, mọi người đều rất có thể tiếp thụ được.

Dẫu sao thì người ta chuyên môn làm lĩnh vực này mà. Bên mình có làm thế nào cũng không chuyên nghiệp được bằng người ta, đúng không?

- Được thôi. – Tiêu Hồng Nho nói: - Nếu Ninh tổng lên tiếng thì nhất định là không có vấn đề. Ninh tổng là chuyên gia trong lĩnh vực này, chúng ta đều không phải trong nghề, đương nhiên là phải nhờ chuyên gia ra tay rồi. Thế thì không bằng Ninh tổng ngài mời họ tới đây luôn đi? Chúng ta cùng nghiên cứu thử xem?

Ăn cơm ấy, vừa ăn vừa bàn việc là đặc sắc của Thiên triều, cho nên Ninh Hàn Lâm gọi điện thoại luôn:

- Được, để tôi gọi họ tới đây.

Bibb Rogers đến rất nhanh. Ninh Hàn Lâm vừa gọi điện thoại chưa tới hai mươi phút, ba người tràn đầy hơi thở nghệ thuật đã xuất hiện.

Dẫn đầu là một người tóc vàng, thoát nhìn rất tươi sáng.

Hai người khác, một là người Thiên triều, nước da hơi tối, diện mạo thuộc loại người thường, mặc trang phục thường ngày điển hình của người làm nghệ thuật.

Người khác thì là một cô nương. Tóc xoắn màu nâu, còn có mấy viên tàn nhang trên mũi, thoát nhìn khá giống cô em chân dài trong bộ phim “Jumanji” vừa khởi chiếu.

Ba người vừa vào phòng, đầu tiên là chào hỏi Ninh Hàn Lâm:

- Chào Ninh tổng.

- Đến hết rồi, ngồi đi. – Ninh Hàn Lâm gọi bọn họ ngồi, rồi giới thiệu cho mọi người: - Bọn họ là một nhóm thiết kế trong công ty tôi. Cậu trai tóc vàng này chính là Bibb Rogers, kiến trúc sư phong cách hiện đại chuyên nghiệp. Cậu trai Thiên triều chúng ta này tên là Đinh Thần, chuyên thiết kế phong cách sân vườn kiến trúc cổ điển nước ta. Còn cô gái xinh đẹp này, đến từ nước Pháp lãng mạn, tên Rose, là kiến trúc sư biệt thự kiểu Mỹ kiểu Âu chuyên nghiệp. Nhóm của bọn họ thường xuyên đạt được giải thưởng trong các cuộc thi thiết kế, có thể cam đoan về mặt thực lực. Văn phòng bất động sản hoa viên Trung Áo Long Đẳng quốc tế của tôi là do họ thiết kế, cực kỳ đẹp.

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở đây lập tức “Oh” một tiếng.

Văn phòng bất động sản hoa viên Trung Áo, Trương Tiểu Kiếm quen thuộc hơn ai hết, khi đó có nghe nói tiền công thiết kế hơn năm triệu, hóa ra là do team này thiết kế. Đúng là lợi hại đây.

Bibb Rogers mỉm cười nói:

- Mọi người có thể yên tâm về thực lực của chúng tôi. Chỉ cần mọi người đề xuất ý kiến, chúng tôi cam đoan sẽ thực hiện cho mọi người.

Người chuyên đạt giải thưởng trong các cuộc thi quốc tế, đúng là có tư cách nói lời này.

Mọi người cũng rất chờ mong. Tiêu Hồng Nho nói với Trương Tiểu Kiếm:

- Trương đại sư, bây giờ ngài muốn thiết kế thế nào? Cứ việc nói với bọn họ. Muốn phong cách nào thì ngài cứ nói đi, rồi cho bọn họ thiết kế là được.

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói: - Vậy tôi không khách khí nhé. Tôi nói cho mọi người nghe thử về yêu cầu của tôi.

Mọi người đồng thời gật đầu, vênh tai nghe.

- Đầu tiên ấy, Bàn Long một lẽ tám sao của chúng ta, yêu cầu ngoại thất của biệt thự phải có đặc thù của rồng. – Trương Tiểu Kiếm nói từ từ: - Hơn nữa, ngoại thất của một lễ tám biệt thự phải là một con rồng hoàn chỉnh. Mặt khác, bố cục trong nội thất biệt thự cũng rất quan trọng. Ví như Ninh tổng theo ngũ hành bát tự của ngài thì sinh khí ở phía đông bắc, là vị trí tài vận sự nghiệp. Thiên y ở phía tây, là vị trí bình an khỏe mạnh. Duyên niên ở phía tây

bắc, là vị trí đào hoa quý nhân. Phục vị ở phía tây nam, là vị trí bản mạng trạch tài. Đây là vị trí tứ cát. Nói cách khác, bất kể sắp đặt như thế nào, nhà của ngài cũng phải ở trong bốn vị trí này. Sau đó, tai họa ở phía đông, là vị trí bệnh ác thương hại. Lục sát ở phía nam, là vị trí muộn phiền tổn hại. Ngũ quỷ ở phía đông nam, là vị trí tai tà tiểu nhân. Tuyệt mệnh ở phía bắc, là vị trí hung họa giảm thọ.

Hắn nói các phương hướng chủ yếu của Ninh Hàn Lâm thuộc như lòng bàn tay, rồi nói tiếp:

- Cho nên điểm quan trọng nhất là, nhất định phải hiểu phong thủy. Không thì không có cách nào sắp đặt được.

Nghe vậy, tất cả mọi người không khỏi nhìn nhau, hít một ngụm khí lạnh!

Thoạt nhìn không dễ dàng chút nào cả!

Dù sao thì Ninh Hàn Lâm cũng là lãnh đạo lớn nhất của nhóm kiến trúc sư của người ta, đương nhiên là lời nói của hắn mới có tác dụng. Hắn nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Trương đại sư, vị trí Thiên Cương đầu tiên, cũng là Thiên Khôi Tinh Lô ấy, nhất định là quan trọng nhất đúng không? Ngài nói tòa nhà này cần cái gì trước đi. Máy người bọn tôi không vội.

- Ừm, được. — Trương Tiểu Kiếm nhắm mắt lại, bấm đốt ngón tay tính toán rồi nói: - Dù sao cũng là Thiên Khôi Tinh Lô dẫn đầu, cho nên cả tòa nhà phải thể hiện hình dạng con rồng. Đầu rồng bao gồm mắt rồng, răng rồng, râu rồng các loại... Hơn nữa không thể làm quá rõ ràng, quá rõ ràng thì có vẻ như khí Long thần quá nặng.

Vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói, Bibb Rogers lập tức nhìn Đinh Thần:

- Đinh Thần, cậu tới đi. Đây là chuyên môn của cậu.

Đinh Thần: "..."

- Thế này... — Đinh Thần suy nghĩ thật lâu cũng không có ý tưởng cụ thể nào, buồn bực nói: - Vừa cần hình rồng, vừa cần cách cục phong thủy, còn cần biệt thự phong cách cổ điển... Thế... Tôi chưa từng làm kiến trúc nào giống thế cả...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Quần chúng vây xem khác: "..."

Đại sư thiết kế chuyên nghiệp cũng không có tác dụng sao?

- Trương đại sư, hay là thế này. — Đinh Thần đỏ mặt hỏi: - Ngài có thể tìm cái tranh ảnh đại khái nào để tham khảo không? Ngài nói kiểu đó tôi không có khái niệm rõ ràng gì cả...

Nói thật, kiến trúc kiểu đó, đừng nói là Trương Tiểu Kiếm, cho dù là ở trong hiện thực cũng chẳng có đâu. Tìm tranh ảnh tham khảo ở đâu?

Trương Tiểu Kiếm gãi đầu, lắc đầu nói:

- Tôi cũng không tìm thấy....

Ba người Đinh Thần bắt đầu nghiên cứu, nhanh chóng tìm được một đồng hình ảnh. Đinh Thần nhìn rồi nói:

- Có lẽ là sẽ rất phiền phức đấy. Nếu như được thì tôi tham khảo ý tưởng với Trương đại sư ngài nhiều chút, ước chừng khoảng sáu tháng sau, hẳn là có thể làm xong!

Thật ra thì dựa theo thiết kế bình thường mà nói, nửa năm đã thiết kế được từ trong ra ngoài cả căn biệt thự đã xem như nhanh lắm rồi.

Nhưng vấn đề là, tính cách của Tiêu Thần Tâm vốn hấp tấp vội vàng --- Nếu phải chờ sáu tháng, cô nàng còn chẳng chán chết ấy chứ...

- Tôi không muốn đâu! — Tiêu Thần Tâm lập tức chu môi: - Sáu tháng thì qua năm luôn rồi! Người ta không chịu đâu! Có thể làm nhanh hơn được không?

- Há? — Nghe thấy thế, Đinh Thần lại buồn bực: - Chúng tôi thiết kế một kiến trúc là rất phiền phức. Mỗi một vị trí, bố cục, kết cấu, màu sắc các loại đều phải chú trọng, nhất là còn phải tham khảo ý tưởng với Trương đại sư, thật sự không thể nhanh hơn được. Cùng lắm thì tôi tăng ca, bốn tháng, không thể nhanh hơn được nữa.

Mã Vân: "..."

Mã Hóa Đằng: "..."

Ninh Hàn Lâm: “...”

Lúc này, không chỉ Tiêu Thần Tâm buồn bực, cả đám Ninh Hàn Lâm cũng buồn bực luôn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Ngài còn biết thiết kế?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

(*) Chương này có liên quan tới các phần mềm chuyên dùng trong ngành kiến trúc. Các độc giả có ai trong ngành này đọc mà thấy sai sai thì thông cảm bỏ qua cho Alice với. Alice chẳng biết tí gì về lĩnh vực này đâu.

Mới tòa nhà đầu tiên mà đã cần ít nhất bốn tháng, thế thì thiết kế xong hết cả khu biệt thự thì tới tận ngày tháng năm nào?!

Ai chờ nổi?!

- Thật không thể nhanh hơn sao? – Ninh Hàn Lâm nhủ mày: - Chúng quy ở đây có một trăm lẻ tám căn biệt thự. Một căn đã mất bốn tháng rồi, thế thì chờ thiết kế xong hết phải mất bao nhiêu thời gian?

- Ninh tổng – Đinh Thần buồn bực nói: - Chúng tôi đều là kiến trúc sư chuyên nghiệp, cho nên tác phẩm cũng không thể lừa người ta được, thế chẳng phải là tự bôi đen danh tiếng của mình sao? Cái thứ mà thiết kế ra trong vòng một hai ngày thì hoàn toàn không thể ở nổi đâu, không xứng với đẳng cấp nơi này.

Hãy dè, không ngờ kết quả lại là kẹt ở chỗ thiết kế.

Nhất thời, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Trương Tiểu Kiếm. Dẫu sao thì bây giờ hắn chính là leader thiết kế, có được hay không còn cần hắn lên tiếng mới được.

Tiêu Thần Tâm lắc lắc tay Trương Tiểu Kiếm làm nũng:

- Thầy ơi, làm sao bây giờ? Phải bốn tháng cơ, lúc đó đã qua năm mới luôn rồi, xây nhà không được!

- Thế này... – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm rồi nói: - Hay là thế này, mọi người cũng đừng vội, nói đến thiết kế thì tôi cũng hơi biết chút xiu. Không bằng chờ mấy ngày nay tôi thử xem sao?

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở đây không khỏi sững sờ.

Mã Vân đang uống nước, phun thẳng nước ra ngoài: “Phụt ---!”

- Trương đại sư. – Mã Hóa Đằng tròn mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Cậu còn... còn biết mấy thứ thiết kế này á?

Trương Tiểu Kiếm cười hàm súc:

- Sợ sợ, sợ sợ.

Mã Hóa Đằng:

- Trương đại sư à, theo kinh nghiệm của tôi mà nói, chuyên nghiệp thì càng đáng tin cậy hơn. Cho nên châm ngôn đời tôi vẫn là, hoặc là thuê người chuyên nghiệp, hoặc là tôi mua người chuyên nghiệp. Nếu không mua được người thì mua luôn cả công ty...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không dây vào được không dây vào được. Ngài giàu nứt vách, tôi đâu so được với ngài...

Nhưng vấn đề là, ngài muốn mua công ty Ninh tổng chỉ sợ là không dễ đâu...

Lại nói ngài có mua thì thời gian thiết kế cũng chẳng nhanh hơn được đâu...

- Trương đại sư. – Tiêu Hồng Nho tranh thủ lên tiếng: - Vậy... Ngài còn biết thiết kế? Ngài cũng thấy đấy, ba người này đều là đại sư thiết kế, nhưng quan trọng là không đủ thời gian! Nếu ngài thiết kế thì chưa chắc đã kịp đâu!

- Cho nên tôi cũng khó nói được. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm - Không bằng thế này, mọi người đừng vội, chờ mấy ngày cho tôi thử xem không phải là được sao?

Mọi người nhìn nhau, rồi đồng thời gật đầu:

- Được. Vậy thì thử xem!

Giờ thì nên ăn cơm thì ăn cơm, nên chém gió thì chém gió. Tiêu Thần Tâm lại cười thỏa mãn:

- Em biết thầy giỏi nhất mà! Cái gì cũng biết! Thầy ơi thầy, chờ thiết kế xong nhà của tụi mình thì đi dự thi luôn đi. Nếu có thể kiếm được giải thưởng về thì càng tốt nha!

Tiêu Hồng Nho: "..."

Mã Vân: "..."

Mã Hóa Đằng: "..."

Ninh Hàn Lâm: "..."

Ba kiến trúc sư nhìn Trương Tiểu Kiếm như nhìn thẳng ngóc: "..."

Mày tưởng rằng đạt được giải thưởng thiết kế dễ như ăn cơm sao? Nếu đơn giản thế thì bọn này còn chơi cái búa ấy...

Lúc này, cô nương nước Pháp Rose xinh đẹp hỏi:

- Trương đại sư, nếu ngài cũng hơi biết chút về thiết kế, thì xin hỏi ngài biết những loại phần mềm nào chuyên dùng để thiết kế?

Vừa nghe thấy thế, mọi người lập tức nhìn qua đây.

Đây là hỏi câu hỏi liên quan tới chuyên ngành sao?

Thế thì không lừa bịp được đâu nhé. Dẫu sao ba người này cũng là chuyên gia!

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi, vội hỏi hệ thống:

- Hệ thống, kỹ năng dùng phần mềm thiết kế có những loại nào? Bên kia còn đang chờ tao mất mặt kia!

Hệ thống:

- [Kỹ năng thao tác toàn bộ phần mềm thiết kế chuyên dụng hoàn mỹ], cần 8000 điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm:

- Đậu má! Được lắm! Chính là nó!

Mua mua mua!

Mua kỹ năng xong, Trương Tiểu Kiếm mừng mình một phát --- Toàn bộ phần mềm, anh biết dùng!

Woa ha ha ha ha ha!

Banh nóc như thế đấy!

- Ái chà, về phần mềm thiết kế hả? – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, vẻ mặt thành thoi: - Mọi người đều biết, kiến trúc sư chuyên nghiệp thiết kế cảnh quan và nội thất đều cần tích lũy lượng tri thức cực lớn thì mới có thể ứng phó với công việc thiết kế. Hơn nữa, ngoại trừ tri thức dự trữ và năng lực thiết kế, nắm giữ được bao nhiêu kỹ năng thì ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng tới công việc thiết kế của kiến trúc sư. Bất kể là vẽ tay, mô hình thủ công hay là phần mềm ứng dụng đều có thể quy về phạm trù hỗ trợ thiết kế. Kiến trúc sư biểu đạt tư tưởng thiết kế của bản thân thông qua các loại phương pháp. Cho nên ấy, phần mềm ứng dụng có thể nói là công cụ quan trọng nhất để hỗ trợ thiết kế hiện nay.

- Trong các phần mềm hỗ trợ trên máy tính hiện nay, ngoại trừ AutoCAD trụ cột nhất, còn bao gồm các loại phần mềm hỗ trợ thiết kế 3D. Tôi tổng kết đơn giản một chút, rồi phân loại các phần mềm như sau: Loại hỗ trợ thiết kế mặt bằng: AutoCAD 2016, Tangent (*). Loại hỗ trợ thiết kế khuôn 3D: SketchUp, Rhino + Grasshopper, 3ds Max vân vân... Loại render hình ảnh: Vray, Lunion, Maxwell. Loại hỗ trợ chỉnh sửa mặt bằng: Photoshop, AI, ID, Corel Draw. Loại mô hình thông tin kiến trúc: Revit. Loại tính toán chuyên nghiệp: Ecotect.

(*) AutoCAD Tangent: Phần mềm nghiên cứu dựa trên AutoCAD, chuyên dành cho giới thiết kế Trung Quốc, do công ty Tangent Beijing phát hành.

Nói xong những cái này, Trương Tiểu Kiềm mỉm cười nhìn ba người Bibb Rogers:

- Cơ bản thì có thể sử dụng những loại này đã đủ xài rồi.

“Điểm số khiếp sợ +46! +64! +53! +65...”

Ba người Bibb Rogers đã triệt để ngơ ngác!

Vốn dĩ trong suy nghĩ của họ, vị Trương đại sư này có thể nói được AutoCAD, 3d Max, Photoshop đã là tốt rồi. Nhưng mà thẳng ngày lại còn biết cả Tangent, SketchUp, Rhino + Grasshopper, Revit, Vray, Lumion, Maxwell, AI, ID, Corel Draw, Ecotect các loại!

Phải biết rằng, mấy phần mềm này đều thuộc loại cao cấp, không phải dân chuyên nghiệp thì có lẽ còn chưa bao giờ từng nghe nói ấy chứ!

Rất hiển nhiên, thế mới chỉ là bắt đầu thôi...

- Ủm, đề phổ cập khoa học cho mọi người tốt hơn... - Trương Tiểu Kiềm nói tiếp: - Tôi phân tích đặc điểm của các phần mềm đó cho mọi người nhé. Loại hỗ trợ thiết kế mặt bằng, AutoCAD xếp hạng nhất không cần tranh luận. Nó là kỹ năng thiết yếu của mỗi một kiến trúc sư. Cho dù không biết sử dụng CAD để vẽ, nhưng muốn xem tranh ảnh thì vẫn phải dùng nó. Còn về phần mềm Tangent thì là đồng bọn cộng sinh với AutoCAD, bọn nó phụ trách toàn bộ công việc thiết kế giai đoạn đầu.

- Sau đó là loại thiết kế khuôn 3D. Trong phần mềm hỗ trợ thiết kế khuôn 3D lưu hành, phạm vi ứng dụng của SketchUp là rộng rãi nhất. Bất kể là kiến trúc, cảnh quan hay là trong phòng, đều có thể sử dụng SketchUp để làm thiết kế với 3D hóa mô hình. Đặc điểm lớn nhất là về mặt thao tác, có thể nhanh chóng biểu hiện mô hình 3D.

- Rhino là một phần mềm được nghiên cứu phát hành không phải chuyên dùng cho thiết kế kiến trúc, nhưng nó có thể có được tỉ lệ sử dụng cao đến thế, thật ra cũng liên quan đến kiến trúc phi tuyến và kiến trúc tham số lưu hành trong những năm gần đây. Các phương án mặt cong khiến phần mềm 3D rất khó ứng phó. Mà Rhino xuất thân từ thiết kế công nghiệp thì rất có ưu thế trong lĩnh vực này.

- Còn về 3ds Max thì mọi người đều biết, không cần nói nhiều...

Trương Tiểu Kiềm thuận miệng giới thiệu tác dụng đại khái của mỗi phần mềm cho mọi người. Mã Văn Mã Hóa Đăng Ninh Thư Hào mấy người nghe mà đầu óc ra, ngay cả ba người Bibb Rogers cũng mở to mắt há to miệng!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Thân phận mới: Đại Kiến Trúc Sư!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Cuối cùng, Ecotect là một loại công cụ chứa đầy đủ các công năng có thể thiết kế và phân tích liên tục. — Trương Tiểu Kiềm uống một ngụm rượu rồi nói: - Bao gồm công năng phân tích và mô phỏng phổ biến rộng rãi nhất, có thể nâng cao tính năng thiết kế kiến trúc và các kiểu kiến trúc hiện có. Phần mềm này có tính năng phân tích tổng thể mức hao tổn điện năng, nước, khả năng loại bỏ khí thải... Có thể nhìn thấy hết thấy trong mô hình kiến trúc được mô phỏng gần như chân thật. Người sử dụng có thể dùng công năng 3D mạnh mẽ để tiến hành phân tích, mô phỏng các nhân tố ánh sáng tự nhiên, hiệu quả che nắng, chắn nắng, thông gió vân vân... ảnh hưởng tới hoàn cảnh như thế nào.

Rồi hắn làm tổng kết cuối cùng:

- Trước mắt chỉ có nhiều đó. Bây giờ tôi tạm thời chỉ biết chừng đó thôi. Các phần mềm khác tuy rằng cũng hơi biết chút, nhưng sử dụng hơi phiền toái mà cũng chẳng có tác dụng là mấy nên khỏi cần nói.

Bibb Rogers: “...”

Đinh Thần: “...”

Rose: "..."

Đậu xanh thế mà mày còn dám bảo là hiểu sơ sơ hả?! Máy thứ đó ngay cả bọn này còn không thể nói rõ ràng được, ai ngờ mày lại thuộc lâu lâu như thế, nói ra hết còn méo sai chữ nào luôn?!

- Trương đại sư đúng là lợi hại. – Đinh Thần ngơ ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm, hần suy nghĩ rồi chợt hỏi: - Nhưng chỉ biết dùng máy thứ đó thì có tác dụng nào đâu? Vấn đề quan trọng nhất lúc này là thời gian cơ!

- Thời gian á? Tôi còn thật không để ý tới ấy. – Trương Tiểu Kiếm gãi đầu rồi nói: - Ba người có mang laptop tới không? Không bằng chúng ta thử xem Tôi cũng chẳng biết tốc độ của tôi như nào nữa. Lâu rồi chưa từng làm

- Có mang có mang! – Đinh Thần lập tức lấy laptop từ trong cặp ra, còn đẩy đủ bàn phím với cả con chuột, nói: - Trương đại sư ngài xem thử có thuận tay không?

- Cũng được đây. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu, thử chuột. Không hổ là thiết bị chuyên nghiệp, dùng ngon quá! Hần nhìn phòng này rồi nói: - Lấy phòng này đi, tôi thử xem mất bao lâu thì có thể vẽ nó ra.

- Phòng này á? – Nói thật phòng riêng này khá là đơn giản, chẳng qua là một căn phòng lớn cộng thêm nhà vệ sinh riêng, bên tường còn có một dãy sofa vân vân... Máy thứ này đối với dân chuyên ngành mà nói hoàn toàn không thành vấn đề.

Chẳng qua nói là đơn giản, nhưng quan trọng là mất bao nhiêu thời gian mới có thể vẽ xong nó.

Đinh Thần ước lượng một chút, từ đo đạc cho tới khi vẽ xong, bản thân hần ít ra cũng phải mất khoảng nửa giờ...

Sau đó hần lập tức thấy Trương Tiểu Kiếm lấy máy tính, mở CAD...

"Tạch tạch tạch ---!"

Tay Trương Tiểu Kiếm cứ như là biến thành vòi bạch tuộc ấy, nhanh đến mức chỉ còn bóng mờ! Bụp bụp bụp gõ trên bàn phím, chỉ dùng vồn vẹn 2 phút thôi, đã vẽ xong cả căn phòng luôn!

"Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66!..."

Cả đám thấy thế đực mặt ra. Chuyện gì vậy? Nhìn trình độ thành thạo của thằng này, ít ra cũng phải nghiên cứu mấy chục năm mới có thể đạt đến level đó! Quả thực là thao tác hoàn toàn bằng bàn phím, phím tắt các kiểu chuẩn trăm phần trăm luôn, quan trọng nhất là kích cỡ còn méo lệch đường nào!

- Ba người xem thử xem có được không? – Trương Tiểu Kiếm vẽ xong, cười ha ha đẩy máy tính qua: - Kích cỡ thì tôi cơ bản là tính theo kích thước của gạch nền, hần là sẽ không chênh lệch quá 5mm.

Chênh lệch không quá 5 mm!

Có nghĩa là gì?

Nói dễ hiểu chính là chỉ lớn bằng ngòi bút chì mà thôi!

Quan trọng nhất là thời gian --- Đậu phộng chỉ mới có hai ba phút à?!

- Tôi đo thử xem! – Đinh Thần lập tức lấy ra một chiếc máy đo laser từ trong cặp, bắt đầu đo đạc. Hần đo chẳng nửa giờ, tính toán cẩn thận từng góc ngách, xong rồi đối chiếu với kích thước trên máy tính...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Đinh Thần!"

- Đúng là không chênh lệch một chút! – Đinh Thần suýt nữa trừng lòi con mắt: - Trương đại sư, anh làm bằng cách nào vậy?!

- Ấy dà, không phải đã nói rồi sao, biết sơ sơ biết sơ sơ. – Trương Tiểu Kiếm dọn dọn xong rồi nhàn nhã uống một ngụm rượu vang, nói thản nhiên: - Bình thường tiếp xúc với nhiều thứ, cho nên mới tò mò luyện tập một chút, trình độ thường thường thôi, coi như lờ người được, tầm tạm tầm tạm.

Mã Vân: "..."

Mã Hóa Đăng: "..."

Quần chúng vây xem đã triệt để ngơ ngác: "..."

Thế mà mày còn bảo là biết sơ sơ thôi á?!

Mày tưởng bọn này thất học dễ lừa đúng không?! Thế đã là am hiểu rồi nhé?! Kiến trúc sư chuyên nghiệp bình thường còn không thành thạo bằng mày đâu nhá!

- Ê này... - Mã Văn ngẫm nghĩ rồi hỏi: - Trương đại sư, thế ở lĩnh vực phong thủy, cấp bậc của ngài xem như là gì?

Trương Tiểu Kiếm:

- Cũng coi như là biết sơ sơ thôi. Cách am hiểu cỡ một thành phố một tỉnh lị, hơi xa đấy.

+10 điểm thanh lịch! Về chỗ!

Lật bàn nhá đầu má! Mày đã trâu cmn bò thế rồi mà ở trong mắt mày chỉ tính là biết sơ sơ thôi á?!

Mọi người yên lặng toẹt đối --- Thằng cha này mà chém phát, thật đúng là méo thua kém mấy ông trùm sò Mã Văn Mã Hóa Đẳng tí nào cả!

- Ai nha, Trương đại sư tài cao. Bản lĩnh quá lợi hại! – Mã Văn đứng ra hòa giải: - Tới tới tới uống rượu uống rượu! Mọi người mời Trương đại sư một ly!

- Mời Trương đại sư một ly!

Cả đám vừa nói chuyện vừa uống một ly. Không ngờ Trương Tiểu Kiếm vừa đặt ly rượu xuống, hệ thống lập tức lên tiếng:

“Hệ thống: Thăm dò thấy đầu mỗi nhiệm vụ chính tuyến ký chủ vừa đạt được: Đại kiến trúc sư. Phần thưởng thân phận: Mị lực +1. Đạt được danh hiệu Đại Kiến Trúc Sư, yêu cầu đạt được giải nhất cuộc thi thiết kế biệt thự ABBS quốc tế. Phần thưởng nhiệm vụ: Hai ngôi sao.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đầu phong! Thế là mở ra nghề nghiệp mới luôn rồi á?!

Trương Tiểu Kiếm vội kéo giao diện hệ thống ra, hỏi:

- Hệ thống, có những kỹ năng nào? Nhanh cho tớ nhìn xem thử!

Hệ thống:

- [Kỹ năng bậc thầy kiến trúc sư quốc tế], cần 65000 điểm số khiếp sợ. Trước mắt ký chủ có 49523,12 điểm số khiếp sợ.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Điểm số khiếp sợ không đủ rồi kia, còn thiếu hơn mười ngàn cơ!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, kiến trúc sư không có level hoàn mỹ à?

Hệ thống:

- Kỹ năng loại nghệ thuật không có cấp hoàn mỹ. Chung quy quan niệm thẩm mỹ của mỗi người đều khác biệt, có không ít người mất mụ hoặc là thẩm mỹ kì quái mà.

Nghe vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức hiểu ngay.

Cũng đúng, ví dụ như thời trang trẻ trâu thịnh hành lâu nay ấy, chúng ta nhìn đều thấy là sùu nhĩ, nhưng mà người ta lại thấy rất ngầu thôi...

Dầu sao thế giới lớn như rứa, hơn bảy tỉ người, nếu không có mấy đứa lập dị thì mày còn tưởng mày sống ở thiên đường chắc?

Mà thôi, ai rảnh đâu đi lo chuyện bao động, có nhiệm vụ mới là chuyện tốt thôi, lại gần thêm một bước trở thành Thần Chém Gió rồi!

Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu xem trung tâm thương mại hệ thống. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, trung tâm thương mại đã bắt đầu bán dạo cụ mới rồi!

Đạo cụ một: “Thời trang nghệ thuật của Đại Kiến Trúc Sư. Áo khoác ca rô phong cách nghệ sĩ: Nhan sắc +5. Quần jeans rách phong cách nghệ sĩ: Mị lực +5. Mũ cao bồi phong cách nghệ sĩ: Sức chịu đựng +5. Đại Kiến Trúc Sư trâu bò đều sẽ có hơi thở nghệ thuật khiến người khác vừa nhìn đã biết. Thuộc tính cả bộ: Linh hồn kiến trúc sư, có thể khiến người xem kiên nhẫn nghe ký chủ chém gió, từ đó cảm nhận được nghệ thuật. Cần 888 điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 252: Group Chém Gió Hương Sơn Số Một

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm vẫn biết hệ thống không được đứng đắn cho lắm, nhưng hắn lại không ngờ rằng hệ thống có thể không đứng đắn tới mức này...

Ừm, tốt đấy tốt đấy!

Mua mua mua!

Đạo cụ hai: “Bím tóc lãng tử nghệ sĩ. Vũ khí làm màu hữu hiệu, nhan sắc -10. Tượng trưng cho thân phận nghệ sĩ. Cần 588 điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lậu mía! Nhan sắc -10!

Ừm...

Tượng trưng thân phận nghệ sĩ! Mua mua mua!

Hai cái này đều ổn, quan trọng nhất vẫn là đạo cụ thứ ba!

Đạo cụ ba: “Giày da mũi tròn lãng tử của Đại Kiến Trúc Sư, vũ khí làm màu tuyệt đối, mị lực +5. Sau khi mang vào có thể khiến người khác cảm nhận sâu sắc về hơi thở nghệ sĩ của kỹ chủ. Phải biết rằng giày không chỉ dùng để đi, mà còn có thể dùng để đạp người khác, bởi vậy để lại vết giày tràn đầy hơi thở nghệ thuật, dùng đức cảm hóa người. Cần 2888 điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mày nghiêm túc đấy hả?

Dòng trước tao không nói, nhưng mà dòng cuối là cái quần gè gì vậy?

Ý là nếu thằng nào nghi ngờ thân phận của tao, tao cứ nhấc chân đạp thẳng vào mặt nó là được chứ gì? Dùng đức cảm hóa người?

Hệ thống:

- Đáp án chính xác.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mua mua mua!

Mua xong cả bộ một cách nhanh chóng. Lúc này mấy ông trùm cũng đã bắt đầu bung lụa ---

- ... Thật ra thì thật sự không có hứng thú với tiền. – Mã Vân chém bung nóc trước: - Thực tế thì sau khi phát tài, có quá nhiều điều phiền muộn.

Người khác đồng cảm gật đầu:

- Đúng đúng đúng, không sai chút nào.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao cũng muốn có phiền muộn nè!

- Mã tổng, tại sao lại vì thế mà phiền muộn vậy? – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ, quyết đoán hỏi xem: - Bình thường mà nói thì hẳn là phiền muộn vì quá ít tiền mới đúng chứ?

- Trương đại sư à, thế thì cậu không hiểu rồi. – Mã Văn uống một ngụm rượu vang rồi nói: - Cậu nghĩ mà xem, trở thành người của công chúng, đi tới đâu cũng có người biết mình, ai cũng biết tui có tiền, tui chỉ nói bấy mấy câu hạt giống tâm thần thôi mà mọi người đều xem như thánh chỉ ấy. Thế thì tui còn giả nai làm gì? Muốn kín tiếng cũng méo được! Chả có gì thú vị cả!

Mấy người khác cũng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, nói rất đúng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Rồi Mã Văn nói tiếp:

- Hơn nữa làm người của công chúng ấy, mình phải chú ý lời nói cử chỉ, mỗi hành vi đều có vô số người dõi theo, đi lệch một bước thôi là có cả đám người bay vào phê phán mình, đúng không? Nhưng mà nhìn xem Trương đại sư cậu kia, khác hẳn ngay. Muốn chơi kiểu gì thì chơi, thoải mái chưa? Hay, nói thiệt, tui hâm mộ cậu ghê lắm! Có bản lĩnh, khiêm tốn, thế mới đúng chuẩn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nghe nói thế, có vẻ như mình khiêm tốn lắm ấy nhỉ?

Lúc này, Mã Hóa Đằng tiếp lời:

- Đúng! Ngành nghề khác nhau nên hành vi cũng khác nhau. Ông nhìn tui làm kỹ thuật nè, tui kín tiếng lắm!

Trương Tiểu Kiếm liếc xéo hắn:

- Anh nói thật à?

- Ví dụ như là tui phát bao lì xì một trăm triệu cho cậu, tui có tuyên dương không? – Mã Hóa Đằng cũng bắt đầu bung lụa: - Không có! Đúng không? Tui kín tiếng, cho tui không nói!

Mấy người khác cũng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, nói rất đúng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mấy ông trùm các người tán dóc kiểu đó, các ông không thấy lương tâm bị cắn rứt à?!

Hai trâu bò dẫn đầu đều chém, thế là người giàu nhất Ninh Hàn Lâm đương nhiên không thể lạc lõng được. Ông tiếp lời:

- Ấy dà, lại nói, hình như tôi còn chưa cho tiền nhà đâu nhì. Các anh đều phát bao lì xì à? Thế thì tui cũng phát cái đi!

Ninh Hàn Lâm chuyển khoản 100.000.000,00 cho Tiêu Thần Tâm.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Quý!

- Tâm Tâm à, mục tiêu nhỏ của cháu coi như là đạt tới rồi đấy. – Ninh Hàn Lâm cất di động đi: - Nhưng mà mục tiêu vừa một ngàn tỉ thì còn phải phấn đấu nhé. Cháu còn trẻ, còn có cơ hội. Bác thì chỉ sợ là hơi khó.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Hồng sợ đâu! – Tiêu Thần Tâm cười híp mắt: - Cháu có thầy giỏi vậy mà, nhất định sẽ làm được!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Méo thể nào ăn com được nữa!

Méo hiểu sao tự dưng mình lại thêm cái mục tiêu cỡ vừa một ngàn tỉ thế?

Mẹ ơi, con muốn về nhà!

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trương Tiểu Kiếm. Đây là đến lượt hắn chém gió rồi hả?

Lậu mía, chém gì chém, bung lụa đê, sợ cái búa!

- Ấy dà, thực ra thì tiền ít hay nhiều cũng chả quan trọng. – Trương Tiểu Kiếm quyết đoán cũng chém bung nó: - Thật ra thì con người tôi không có khái niệm về tiền bạc. Tôi cũng chả biết một ngàn tỉ là nhiều hay ít nữa.

Mọi người không khỏi liếc xéo hắn: “...”

Thằng cha này chẳng những mặt mũi tương tự Mã Vân, một thằng không có hứng thú với tiền, một thằng không có khái niệm về tiền, hai đứa mày là anh em cùng cha khác ông nội hả?!

Dù sao cũng đã chém cả rồi, thế thì cũng chẳng có gì gọi là cao thấp, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Dù sao đối với người thường như chúng tôi mà nói, không thiếu tiền là đủ rồi. Đù xài, không có thì tùy ý kiếm công việc vớt mấy trăm ngàn. Biết càng nhiều càng có lợi mà, cái gì cũng hiểu sơ sơ thì tốt thôi.

Cả đám liếc xéo hắn: “...”

Cái gì mày cũng biết sơ sơ chứ gì?!

- Tôi đồng ý với ý kiến của Trương đại sư. – Mã Vân vỗ đùi cái đét: - Mấy ông xem, đây mới là tự do tự tại! Biết càng nhiều càng có lợi, cái gì cũng biết, gặp phải việc gì cần làm là có tiền vào tay, bình thường ung dung thoải mái mới sướng!

Mấy người khác đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng, nói rất đúng!

Rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm...

Ờ, suy nghĩ kỹ thì thằng cha này đúng là không thiếu tiền ấy, vừa rồi chém gió rất có đẳng cấp nhé!

Không nói cái khác, chỉ bằng phong thủy ấy, đây cũng là do có mặt Tiêu Thần Tâm, mọi người gửi tiền đều gửi cho con bé, nếu không thì chỉ xem phong thủy một lần, không dám nói nhiều lắm, nhưng mà một triệu hay tám trăm ngàn đều không thành vấn đề.

Đúng là rất thoải mái á! Sướng!

Quan trọng nhất là, ở trong công ty của Ninh Hàn Lâm, không cần đi làm đúng giờ mỗi tháng đã có năm trăm ngàn rồi. Trâu chưa?

- Ái chà, bữa nay ăn cơm khoái chí thế! – Mã Vân cười nói: - Đã lâu không được chém gió đã ghiền như vậy. Ở ngoài tui mà chém gió, bọn nó đều cho rằng tui nói thật, chẳng thú vị tí nào cả... Không bằng tui mình lập cái group, sau này rảnh ở đó chém gió một phát, nghe được đấy.

Ờ? Lập group?

Được đấy! Một đám trùn sò chém gió ở trong group, nghĩ thôi đã thấy dzui rồi...

Mọi người cùng gật đầu:

- Được đấy được đấy, ủng hộ!

Mã Vân lấy wechat ra:

- Tới tới tới, tui lập group trước nhé.

Thành lập Group Chém Gió Hương Sơn Số Một.

Mã Vân gia nhập group chat.

Trương Tiểu Kiếm gia nhập group chat.

Mã Hóa Đăng gia nhập group chat.

Ninh Hàn Lâm gia nhập group chat...

- Chúng ta chính là thành viên tổ chức ban đầu của group nhá. – Mã Vân cười nói: - Mọi người đều tự đặt cái biệt danh dễ nghe đi, tui trước nhé!

Sau đó...

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Chào mọi người.”

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió: “Chào mọi người.”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “[Cười liếc xéo]”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “[Cười gian]”

Tiêu Thần Tâm Bé Cung Nhà Thần Chém Gió: “[Cute]”

Tiêu Hồng Nho Bó Già Nhà Bé Cung: “[Xì hô]”...

Cả đám bung lụa các kiểu, Trương Tiểu Kiếm cảm giác hần chẳng cần chém, chỉ bằng danh sách thành viên trong group này mà cầm ra ngoài á, tuyệt đối méo có thằng nào tin đâu!

Nay đã lập group xong rồi, tiếp theo cần làm...

Còn phải suy nghĩ nữa sao? Đương nhiên là phát lì xì rồi!

Chú thích: Nick wechat của Jack Ma có nghĩa là “hối hận vì đã sáng lập ra Ali”.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Super lì xì

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió phát một bao lì xì: “Cung chúc phát tài, đại cát đại lợi!”

1000 tệ, số người 10.

Jack Ma Hối Sáng Ali nhận lì xì của bạn.

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng đã nhận lì xì của bạn.

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng đã nhận lì xì của bạn...

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Lì xì gì mà nhỏ thế? Cậu không thấy lương tâm bị cắn rút à?”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Thế mà còn nhỏ á? Tui nhận được hơn một trăm tệ nè. Chẳng lẽ không nên vui vẻ á?”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Nhận lì xì này yên lòng.”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Tui tới một cái bự hơn đi!”

Jack Ma Hối Sáng Ali phát một bao lì xì: “Cung chúc phát tài, đại cát đại lợi!”

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió nhận lì xì.

Nhận được 125.482,36 tệ.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, đậu xanh!

Group này đúng là trâu bò!

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Bao lì xì này được đấy! Một like cho ông! Tui cũng phát cái bao bự đi!”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng phát một bao lì xì: “Cung chúc phát tài, đại cát đại lợi!”

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió nhận lì xì.

Nhận được 102.648,21 tệ.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái này cũng không nhỏ đâu! Ha ha ha ha ha!

Bố mày cảm thấy sau này méo cần làm gì cả chỉ cần cướp li xì trong group là đủ sống cả đời rồi!

“Hơn trăm vạn, tạm tạm.”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Tôi cũng phát li xì nhé. Nói kiểu gì cũng không thể quá ít đúng không?”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng phát một bao li xì: “Cung chúc phát tài, đại cát đại lợi!”

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió nhận li xì.

Nhận được 153.021,11 tệ.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Woa ha ha ha ha ha ha! Chớp mắt đã có hơn bốn trăm ngàn vào tay rồi! Sướng!

- Ấy dà, thế mới đúng chứ. – Mã Vân thỏa mãn uống một ngụm rượu vang, thở dài: - Đã lập xong group rồi, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Một trăm lẻ tám sao mà giờ mới có bốn, người thứ năm chúng ta phải tìm bằng cách nào đây?

Nhận tiền thì phải làm việc đúng không?

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm nói:

- Sao thứ năm là sao Thiên Dững, theo lẽ thường mà nói thì người này hẳn là liên quan tới vũ lực, cụ thể là ai thì đúng là khó mà nói.

Ừm, sao Thiên Dững, vừa nghe đã biết nhất định là có liên quan tới vật lộn rồi.

- Vũ lực sao? – Mã Vân nói: - Lúc quay bộ điện ảnh “Công Thủ Đạo” ấy, mấy ngôi sao võ thuật kia cậu cảm thấy thế nào?

- Đây á... - Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói: - Khó mà nói. Thế bây giờ có bao nhiêu người hỏi biệt thự rồi?

Tiêu Hồng Nho:

- Đùng bàn. Vương tổng Vương Thiên Thời mỗi ngày đều gọi điện thoại cho tôi, bây giờ tôi đang nghĩ phải nói với ông kiểu gì đây...

Ừm, sao Thiên Dững vừa thấy đã biết là không thích hợp với Vương tổng Vương Thiên Thời. Ông già này chả có họ hàng méo gì với chữ “dững” cả...

Trương Tiểu Kiếm:

- Còn người khác?

Tiêu Hồng Nho cười nói:

- Còn có hai ba mươi người tới hỏi nữa, đều là chủ tịch các công ty lớn. Dẫu sao thì chỉ bằng hai vị Mã tổng cộng thêm Ninh tổng ở đây, muốn mua biệt thự tuyệt đối là tranh vớ đầu. Nhưng trong số bọn họ chẳng ai có dính dáng gì tới chữ “dững” cả...

Ừm, đúng là vấn đề nan giải đấy.

- Thôi, khỏi cần nghĩ nữa. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Chờ có thời gian tôi lại xem danh sách thử xem. Tiếp theo chúng ta cứ làm bản thiết kế xong cái đã. Dù sao thì chuyện này càng sốt ruột hơn chút.

- Đúng. – Mã Vân nói với Trương Tiểu Kiếm: - Vậy tiếp theo phải làm phiền Trương đại sư. Sau này có chuyện gì chúng ta nói chuyện trong group nhé. Dù sao thì tôi cũng không thể ở mãi chỗ này được.

- Ừ, có việc gọi tôi. – Mã Hóa Đằng cũng gật đầu: - Tôi ăn xong rồi phải về Thâm Quyển. Bên này làm phiền Trương đại sư vậy.

- Yên tâm đi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Có tôi đây, cam đoan sẽ không có vấn đề.

Đám người lại chém một lúc, wechat của Trương Tiểu Kiếm chọt vang lên.

Hoa Linh Vân: “Trương lão sư, onl không vậy?”

Ờ? Hoa Linh Vân Hoa lão sư sao lại gửi tin nhắn cho mình? Chuyện gì thế?

Trương Tiểu Kiếm: “Đây nè.”

Hoa Linh Vân: “Ngày mai anh có thể tới trường học một chuyến được không? Trường học chúng ta sắp tổ chức một cuộc thi nghệ thuật, mời các giáo viên và học sinh các lớp tham dự. Cuộc thi lần này rất có quy cách, tập trung vào thiết kế tạo hình. Đạt giải thưởng có thể được nhà trường đề cử đến diễn đàn ABBS, tiếp xúc với các chuyên gia ở trình độ cao hơn. Hiện nay các lớp trong toàn trường đã bắt tay vào chuẩn bị rồi. Tôi báo cho anh biết một tiếng.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đề cử đến ABBS! Được lắm! Vì nhiệm vụ, nhất định phải đi rồi!

Trương Tiểu Kiếm: “OK! Không thành vấn đề. Mai tôi tới xem thử xem.”

Hoa Linh Vân: “Vâng.”

Đặt di động xuống, Trương Tiểu Kiếm nhìn Tiêu Thần Tâm hỏi nhỏ:

- Tâm Tâm, trường chúng ta còn có cuộc thi thiết kế à?

- Đúng rồi. – Tiêu Thần Tâm đáp một cách đương nhiên: - Trường chúng ta là trường tư thục mà, bởi vậy thành tích học tập cũng không quan trọng lắm, càng ưu tiên bồi dưỡng tài hoa về mọi mặt của học sinh hơn. Ví dụ như em chủ yếu là học vũ đạo, Băng tỷ học võ thuật với lại piano, Đường Văn Dương học bóng đá bóng rổ vật lộn bóng bàn các loại... À đúng rồi, trường học chúng ta còn có lớp e-sport nữa á!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lậu mía nhà nó, quả nhiên là ngay từ vạch xuất phát đã không nằm trong cùng một thế giới rồi.

Khi người khác còn đang vỡ đầu vì thi đại học, thì bọn oắt con này đã được vạch sẵn tương lai, chỉ chờ tốt nghiệp là có thể mang theo một đống skill lên sân khấu... Công bằng ở đâu ra?

Cố gắng! Nhất định phải cố gắng!

Nếu chờ nhiều năm sau, một nhân vật trâu bò nào đó gặp phải một đại năng, trong lúc tán dóc hỏi ông thành thần bằng cách nào? Đại năng châm điều thuốc: Không phải tôi chém chứ, tôi là chém gió thành thần đấy...!

Nghe oách phết!

- Hóa ra là thế... - Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi gật đầu: - Được, ngày mai thầy lên trường coi thử. Lớp chúng ta ai giỏi thiết kế? Có biết không?

- Ừm... - Tiêu Thần Tâm gợn ngón trỏ chấm chấm chiếc cằm đáng yêu, nói: - Về mặt thiết kế thì lớp mình có mấy đứa cũng khá lắm á. Ngày mai thầy hỏi Đại Đường xem, nó biết rõ hơn em á.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ừ, thế mai thầy đi tìm nó.

...

Sáng sớm hôm sau, học sinh toàn trường vẫn tập thể dục trong sân trường như mọi ngày, đều nhịp theo tiếng hô từ radio, nhất là các nữ sinh mặc váy ngắn, mỗi lần giờ chân đều có thể thu hút vô số ánh nhìn.

Các học sinh lớp 2/9 cũng quơ tay quơ chân, nhưng lần này nghiêm túc hơn nhiều. Dù sao thì cũng là lớp của Kiếm ca, “Thuyết giáo đỉnh cao – Hàng thật” vẫn là có uy lực rất lớn...!

- Tâm Tâm, hôm qua Kiếm ca về rồi à? – Quan Bằng Phi đứng bên cạnh Tiêu Thần Tâm, vừa tập thể dục vừa hỏi nhỏ: - Mấy ngày nay cậu hẹn hò với ông á?

Từ sau khi thằng bé này biết nhà Tiêu Thần Tâm giàu đến mức đó thì đã tịt mẹ ngồi, cho nên bây giờ hắn là người hầu của Tiêu Thần Tâm...!

- Đúng rồi. – Tiêu Thần Tâm cười ngọt lăm lăm: - Thầy giỏi lắm á, cái gì cũng biết, còn biết làm thiết kế cơ! Hi hi... Cuộc thi thiết kế của lớp mình á, tớ đoán là có thể lấy giải nhất nhé!

- Thiết hay đùa?! – Vừa nghe thấy thế, Quan Bằng Phi lập tức sợ ngây người. Hắn nhìn chung quanh, lại nhìn Tiêu Thần Tâm: - Ông già đó còn biết thiết kế á? Thiết kế cái gì?!

Chương 254: Vô địch thì xiết bao xiết bao tịch mịch

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Bảo ai là ông già đấy?! – Nghe thấy Quan Bằng Phi lại dám khinh thường thầy, Tiêu Thần Tâm lập tức hừ lạnh, chột nhấc chân đạp vào chân Quan Bằng Phi: - Không được nói xấu thầy giáo của tao!

- Đau đau đau! – Bị đạp không nhẹ, Quan Bằng Phi buồn bực nhảy lò cò: - Thầy, thầy được chưa?

Lúc này, Phương Dịch Bằng chen tới hỏi:

- Thầy còn biết thiết kế á?

- Đúng dỗi! – Tiêu Thần Tâm gật đầu: - Lợi hại lắm! Hơn cả kiến trúc sư chuyên nghiệp cơ!

Cả đám học sinh nhìn nhau.

- Thật hay đùa thế? Thằng già đánh Thái Cực kia còn biết thiết kế á?

- Đùa nhau à? Chưa nói đến vụ thằng cha đó làm xã hội đen, cũng không nói tới vụ nội lực, mấy ngày trước Quan Bằng Phi không phải nói ông biết coi phong thủy sao? Sao chớp mắt cái lại biến thành kiến trúc sư rồi?

- Ông ăn thức ăn tăng trọng của lợn hay sao vậy? Cái gì cũng biết?!

Mọi người vừa nói tới đây, chột phảng phất nghe thấy một bài nhạc dâng trào vang lên!

Tất cả mọi người dường như đều nghe thấy bài nhạc dâng trào vang lên!

Đó là BGM trong điện ảnh “Mỹ Nhân Ngư” của anh Châu Tinh Trì!

“Vô Địch”!

“Vô địch thì xiết bao, xiết bao tịch mịch. Vô địch thì xiết bao, xiết bao trống trải. Đứng một mình trên đỉnh núi, gió lạnh phất phơ, nổi cô đơn của ta, ai có thể thấu hiểu...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của học sinh toàn trường, một người đàn ông tràn đầy hơi thở nghệ thuật, bước tới chậm rãi như gió...

Người kia mặc một chiếc áo khoác ca rô, đeo kính râm, đầu đội mũ cao bồi màu nâu. Hắn mặc một chiếc quần rách mấy lỗ, hơi thở nghệ thuật liên tục tràn ra từ những lỗ thủng ấy.

Hắn bước tới chậm rãi, slow motion 1,5 lần. Mà chánh nhất là, đằng sau thằng cha này còn có một cái bím tóc!

- Lậu mía, thằng nào thế?! Nhìn gáo vậy?

- Đây là nghệ sĩ à? Quá cmn chán!

- Vô địch thì xiết bao tịch mịch... Bây giờ có vẻ như tao đã hiểu rồi...

Người đàn ông bước đi trước ánh mắt kinh ngạc của thầy trò toàn trường, thậm chí phong thái của hắn đã che lấp cả radio, bước đi như gió đến trước đội ngũ lớp 2/9, đứng lại.

Chậm rãi tháo kính xuống...

“Điểm số khiếp sợ +46! +54! +63! +59!...”

Điểm số khiếp sợ của cả trường hơn ngàn người, chỉ bằng một đợt này ước chừng có hơn mười ngàn điểm số khiếp sợ vào tay!

Cái gì? Thằng cha tràn đầy hơi thở nghệ thuật này lại là Kiếm ca Trương Tiểu Kiếm đó sao?!

- Mất tao! Chờ đợi khi nào Kiếm ca trở nên chảnh vậy?!

- Đau mắt quá!

- Lậu mịa quả nhiên là quần áo không có xấu đẹp, phải xem thử người mặc quần áo là ai!

- Ông ông ông còn để bím tóc kia!

Đậu phộng nhà nó, đây lại là Kiếm ca xấu tới một mức độ nhất định rồi đó sao?! Tiên sư chứ sao hôm nay nhìn ông nghệ thuật vậy chời?!

Cả trường ít nhất có hơn nửa học sinh đều không tin vào mắt mình.

Thế là lại công hiến hơn vạn điểm số khiếp sợ trong chớp mắt...

Nhìn điểm số khiếp sợ nhảy lên liên tục, Trương Tiểu Kiếm rốt cục hiểu tại sao hệ thống lại chọn mình --- Tiên sư nó chứ hóa ra mặt xấu cũng là nguồn thu nhập điểm số khiếp sợ chủ yếu á?!

Ahihi, đủ mua kỹ năng rồi!

Chỉ sợ trong tất cả mọi người, chỉ có Tiêu Thần Tâm mới là mắt sáng như đuốc!

- Ngầu quá! – Con mắt Tiêu Thần Tâm sắp biến thành hình ngôi sao luôn!

Quan Bằng Phi: "..."

Roi lệ đầy mặt... Bây giờ mấy thằng xấu giai bán chạy thế à?!

- Mọi người tập thể dục nghiêm túc vào. Có nghe thấy không? – Trương Tiểu Kiếm châm điều thuốc rồi nhìn học sinh trong lớp, nhanh chóng tìm thấy Đường Văn Dương: - Đường Văn Dương, lát nữa thể dục xong rồi tới phòng làm việc của tôi một lát.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +18 đến từ Đường Văn Dương!”

- Thầy! Hôm nay em không có phạm lỗi đâu! – Đường Văn Dương hét to: - Thầy tìm em làm gì?!

- Nói nhảm ít thôi. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Hỏi cậu tí chuyện liên quan tới chuyên nghiệp. Đừng sợ, thầy sẽ yêu thương em thật tốt.

Đường Văn Dương nghe thế lập tức tái xanh cả mặt...

Thể dục buổi sáng nhanh chóng kết thúc, Đường Văn Dương đi theo Trương Tiểu Kiếm vào phòng cổ vấn tâm lý. Trên đường đi, ánh mắt hiếu kỳ combo đồng tình của các học sinh khiến Đường Văn Dương hận không thể chui xuống đất...

Quá mất mặt rồi!

- Thầy tìm em có việc gì? – Đường Văn Dương buồn bực hết sức: - Giờ em thành thật lắm, hoàn toàn không có làm việc gì không tốt đâu, thầy muốn tìm thì tìm Áo Ba Lư đi! Thằng nhãi đó mấy ngày nay không chịu đi học đây đủ!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Uy lực của anh mày đã lớn đến thế rồi à? Còn chưa hỏi nó đã khai báo hết cmnr!

- Đừng sợ, thầy không có bắt nạt em đâu. – Trương Tiểu Kiếm nói rất ôn hòa: - Chỉ muốn hỏi thử xem trong lớp mình có ai giỏi nghệ thuật không? Thầy nghe nói chẳng phải là trường chúng ta sắp tổ chức cuộc thi thiết kế gì đó sao?

- Ế? – Vừa nghe thấy thế, Đường Văn Dương lập tức ngơ ngác. Hắn đánh giá Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, rồi che mặt: - Thầy ơi, em hiểu cảm giác muốn đạt giải của thầy, nhưng thầy có mặc kiểu này cũng không ăn thua đâu! Nghệ thuật chứ có phải đóng phim đâu mà, thầy có mặc giống đi chẳng nữa cũng không thành nghệ sĩ được...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Thằng oắt con này mày ăn nói kiểu gì đấy hà?!

Cái gì gọi là có mặc giống cũng không thành nghệ sĩ được? Tiên sư mày chứ bây giờ anh chính là nghệ sĩ đấy nhé!

Anh đi đôi giày da mũi tròn này chính là đôi giày mang đầy hơi thở nghệ thuật đấy nhé! Diễn hài à?!

- Nói nhảm ít thôi! – Trương Tiểu Kiếm sa sầm mặt: - Tôi hỏi cậu những ai biết thiết kế? Những người mà có thể tham gia thi đấu lần này ấy!

- Thế à... - Đường Văn Dương thấy Trương Tiểu Kiếm không có dùng nội lực đối phó với mình, lập tức sống lại, nói chuyện cũng lưu loát hơn: - Lớp mình có ba người am hiểu nghệ thuật chân chính, một là Triệu Tứ...

“Phụt ----!”

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa sặc chết vì câu nói của thằng oắt này. Hắn hỏi:

- Là Nicolas Triệu Tứ á? (*)

(*) Nicolas Triệu Tứ: Một nhân vật trong phim “Tình yêu nông thôn”, do diễn viên Lưu Tiểu Quang nhập vai. Nhân vật này có một màn trình diễn nhảy Melbourne Shuffle phiên bản lỗi trong phim nên trở nên nổi tiếng, nhưng đều là vì độ hài hước của màn diễn này.

- Không phải Nicolas Triệu Tứ. – Đường Văn Dương nói: - Chính là Triệu Thần, nhưng trời sinh da đen, gầy, mặt trái xoan, tóc húi cua, cao tầm 1m7, thoát nhìn rất lảm lét, cho nên được cái danh hiệu Triệu Tứ. Thực ra thì danh hiệu đầy đủ của hắn là Donquixote – Triệu Tứ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bản kết hợp giữa Nicolas Triệu Tứ với Donquixote Doflamingo?

- Ừm... Triệu Thần... - Trương Tiểu Kiếm lấy bút ghi lại, nói: - Tiếp đi.

- Vâng. Đặc thù của Triệu Tứ là tung tăng, không đứng đắn. Hắn am hiểu CAD. – Đường Văn Dương xác thực là biết rõ từng thành viên trong lớp: - Sau đó là Đường Hình Nhật. Dễ thấy lắm, mặt chữ điền, trán dô, cao 1m72, đeo kính cận. Đặc thù là thích đọc tiểu thuyết internet, còn hủ. Nói vậy trừ Bàng tỷ ra, chỉ còn con nhóc đó là thích ngủ nhất. Lúc đi học thì mở mắt, nhắm lại, gật gù, gật gù, gật gù, gật gù... ngã, mở mắt, nhắm lại... Am hiểu là mô hình 3D.

- Đường Hình Nhật... - Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Thầy biết rồi. Còn nữa không?

- Còn lại là Áo Ba Lư. – Đường Văn Dương nói: - Thầy hắn là biết rõ. Bộ dạng giống như lai giữa Obama với Bolt. Thằng này trừ thích chơi cờ tướng ra thì thích giỡn thích ngủ. Biết PS.

Ừm, thế là coi như giới thiệu xong mấy đứa có thể dự thi trong lớp, Đường Văn Dương lại nói tiếp:

- Thầy thật đúng là muốn đạt giải trong cuộc thi thiết kế lần này à? Em nói với thầy nhé ba đứa lớp mình đều chỉ là tay mơ thôi. Chỉ dựa vào tụi nó mà muốn đạt giải á, đừng hi vọng!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 255: Đọc theo thầy nào, DONG! Khứ thanh! Đồng – Thế!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

(*) Khứ thanh: Một cách phát âm của tiếng Trung. Tiếng Trung bao gồm bốn thanh điệu: Âm, dương, thượng, khứ.

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức không hài lòng.

Nói chuyện kiểu gì đấy hả?!

Kiểm ca nhà mày trâu bò cỡ đó, nhá, cho dù là ba đứa ngu như bò cũng có thể dạy dỗ thành tay lành nghề đấy có tin không?

- Nói nhảm ít thôi. – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Trước kia cậu còn ở hạng bát đấy, cuộc thi lần trước chẳng phải là vào top 50 cả khối sao?

Đường Văn Dương: “...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +26 đến từ Đường Văn Dương!”

- Thế thầy ơi em về trước nhé. – Đường Văn Dương lập tức đỏ mặt hời hợt, nói: - Thầy cứ làm việc tiếp đi, he he, thầy làm đi...

- Đi đi. – Trương Tiểu Kiếm cười he he nói: - Về lớp gọi tụi nó tới chỗ thầy một chuyến.

Đường Văn Dương:

- Vâng!

Ba người Triệu Tứ Đường Hình Nhật Áo Ba Lư đến rất nhanh.

Có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng chạy tới.

Dù sao thì hình tượng đại ma vương đáng sợ của Trương Tiểu Kiếm đã khắc sâu trong lòng bọn họ rồi...

- Tới rồi à? – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Ngồi xuống đi. Mọi người không cần có áp lực tâm lý gì đâu nha. Chẳng qua là tính nghiên cứu với các em về chuyện cuộc thi thiết kế lần này thôi.

- Kiếm ca. – Triệu Tứ cột nhà nói: - Thầy còn định bảo tụi em tham dự cuộc thi lần này à? Trình độ của tụi em thì cùng lắm là lòe người ngoài nghề thôi, chứ dự thi thì méo có hi vọng gì đâu.

Áo Ba Lư với Đường Hình Nhật đồng thời gật đầu.

- Thầy bảo em được thì em sẽ làm được. – Trương Tiểu Kiếm nhướn mày nhìn hấn: - Quyết định thế nhé. Mục tiêu lần này là lấy giải nhất, biết chưa?

Triệu Tứ: "..."

Đường Hình Nhật: "..."

Áo Ba Lư: "..."

- Thầy! – Áo Ba Lư điên tiết: - Thầy không thể làm thế được! Đây không phải là học tập đâu, chỉ cần biết tri thức là đủ! Cái này cần có tế bào nghệ thuật chuyên nghiệp cơ! Không phải là tri thức học tập bình thường...

- Thầy giáo của các em ăn mặc thế này mà còn chưa đủ hơi thở nghệ sĩ sao? – Trương Tiểu Kiếm nhếch méo, ba người Áo Ba Lư thậm chí có thể thấy được răng nanh của hấn lóe sáng... Đậu má cảm giác y chang như trong truyện tranh này là sao vậy?

- Chẳng lẽ thầy... - Cô nàng Đường Hình Nhật há hốc mồm - Thầy tưởng mặc thế là sẽ có tế bào nghệ thuật sao?! Nghệ thuật nó trừu tượng lắm, chả liên quan gì tới ăn mặc cả!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Sao lại không liên quan?! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Nhìn xem Kiếm ca ta đây đội mũ nè, nhá! Nhìn áo này, quần này, giày da mũi tròn phóng khoáng này, nhá! Từ trên xuống dưới có cái nào là không tràn đầy hơi thở nghệ thuật? Thậm chí Kiếm ca ta đây còn có một cái bím tóc nhá! Em nghĩ rằng em nghĩ rằng thì đúng là em nghĩ rằng sao?!

Triệu Tứ: "..."

Đường Hình Nhật: "..."

Áo Ba Lư: "..."

Bọn họ lại đánh giá Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, rồi xì xào:

- Kiếm ca nghiêm túc đấy à? Tụi mày thấy đáng tin hông?

- Mày nói coi? Đương nhiên là không đáng tin rồi! Kiếm ca là ai? Đại ca xã hội đen, cao thủ nội lực, đại sư Thái Cực, đại sư phong thủy, có cái gì liên quan tới nghệ thuật đâu?

- Đúng đấy đúng đấy. Tao thấy Kiếm ca đánh nhau thì hấn là không thành vấn đề, chém gió cũng như bay, nhưng mà nghệ thuật á, ông biết sao?

Ba người bàn luận một lúc, rồi Triệu Tứ vẫn cột nhà nói:

- Không bằng thế này đi, Kiếm ca làm mẫu cho tụi em đi? Nếu thầy giỏi thật ấy, thì tụi em liều mạng luôn, cho dù mất mặt cũng phải tham gia. Thế nào?

- Làm mẫu á? – Trương Tiểu Kiếm nhìn ba người rồi nói: - Được thôi. Thế thì làm mẫu. Kiếm ca ta đây không thể hiện thì tụi mày còn tưởng Kiếm ca giống với tụi mày cơ. Nói đi, muốn nhìn cái gì?

- Ừm...

Ba người nhìn nhau, Áo Ba Lư nói:

- Phác họa! Phác họa đi! Phác họa là cơ bản nhất. Kiểm ca nhất định sẽ không có vấn đề gì chứ?

Mày nói thế không phải vô nghĩa sao? Trong tay Kiểm ca ta đây có hơn bảy chục ngàn điểm số khiếp sợ, còn có thể có vấn đề gì?

- Thế thì phác họa! – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay cái tách: - Đi thôi, mình tới phòng vẽ tranh!

Thế là nhóm bốn người đi tới phòng vẽ.

Vừa đi Áo Ba Lư còn vừa lén gửi wechat: “Kiểm ca sắp biểu diễn phác họa nè! Mọi người tới vậy xem nhanh lên!”

Tiêu Thần Tâm: “Thầy giáo nhà tớ sắp phác họa à? Tới ngay đây!”

Phương Dịch Băng: “Được đấy, qua qua qua tiết sau vừa vặn là thể dục, mình tới xem Kiểm ca vẽ phác họa đi!”

Đường Văn Dương: “Tụi mày đúng là không sợ chết. Đừng quên ông là chủ nhiệm lớp đấy...”

Phương Dịch Băng: “Sợ cái quần què! Sợ chết không phải là học sinh lớp 2/9!”

Đường Văn Dương: “Có lí! Tao cũng đi tao cũng đi! Anh em ơi nhanh tới vậy xem nào!”

Vù vù, cả đám học sinh lập tức xông tới phòng vẽ của trường.

Dù sao cũng là trường tư thục cao cấp, các loại thiết bị đều chuẩn bị đầy đủ. Trong phòng vẽ tranh bày đặt đầy đủ tượng thạch cao rồi vật mẫu các kiểu... Khi các học sinh xông tới, Trương Tiểu Kiếm đang chuẩn bị vẽ tĩnh vật.

- Thầy ơi, thầy muốn phác họa hả? – Tiêu Thần Tâm nhảy nhót tới như một con yêu tinh, vịn lên vai Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ: - Thầy biết vẽ thật à? Thế tôi nay hai đứa mình tìm chỗ nào vắng vẻ rồi thầy vẽ cho em một bức phác họa “đồng thể” (*) được không? Giống như cảnh trong phim “Tàu Titanic” ấy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Không văn hóa thật đáng sợ! – Trương Tiểu Kiếm lập tức nổi giận: - Đó gọi là “thân thể”! “Thân thể”! Đọc theo thầy nào, DONG! Khử thanh! Đồng thể! (*)

(*) Đồng với đồng phát âm gần giống nhau, nhưng “Đồng” là “TÓNG” (dương bình), còn “Đồng” là “DÒNG” (khứ thanh). Nhân vật nữ ý muốn nói là vẽ tranh khỏa thân nhưng phát âm sai nên bị main chửi.

Áo Ba Lư: “...”

Đường Hình Nhật: “...”

Triệu Tứ: “...”

Phương Dịch Băng: “...”

Đường Văn Dương: “...”

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66!...”

- Ấy dà, thầy nói lớn tiếng thế làm gì? – Tiêu Thần Tâm đỏ bừng mặt: - Dạy em lén lút là được mà, công khai thế em ngại...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cả đám liếc xéo hần: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xong, lại sập bẫy! Lần này thì có mọc miệng đầy người cũng méo giải thích được!

Chời má ơi!

- Thầy... Thầy ơi... - Quan Bằng Phi nuốt nước miếng cái ực: - Hai người... Hai người đều vẽ cái đó đó à?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiêu Thần Tâm:

- Ấy dà, Quan Bằng Phi, sao cậu lại bạ đâu nói đấy cho mọi người nghe hết vậy? Người ta là con nhà lành đó... Nhưng mà thầy đúng là vẽ đẹp lắm á...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đám học sinh đều tròn mắt nhìn hắn:

- Cảm thú!

- Khụ khụ... – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng: - Chúng ta không nhắc tới đề tài này nữa ha. Hôm nay chủ yếu là vẽ phác họa đúng không? Các em phải biết, thầy giáo của các em là làm nghệ thuật, đã hiểu chưa? Trong mắt người nghệ sĩ thì thế giới mà họ nhìn thấy khác hẳn với thế giới của người thường đấy nhá! Có câu gọi là ‘Xem hết phim giáo dục khắp thiên hạ’, trong lòng đương nhiên không có phò... (*)

(*) Phim giáo dục: Nôm na nó là AV.

Đám học sinh suy nghĩ một lúc lâu, sau đó lại trầm miệng một lời hô:

- Cảm thú!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Một đám gấu con!

- Rồi đừng ồn. – Lúc này Trương Tiểu Kiếm đã gọt bút chì xong, lập tức trở nên nghiêm trang, hắng giọng rồi nói: - Hôm nay Kiếm ca vẽ cho các em một bức David, khiến các em hiểu rõ cái gì mới gọi là chuyên nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: “Một chân cuối cùng quá cmn chánh...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói thế, các học sinh không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Thằng này là đại ca xã hội đen, cao thủ nội lực, đại sư Thái Cực, đại sư phong thủy...

Còn biết về phác họa?

Có đại ca xã hội đen nào nghệ thuật như thế không?

- Chời má, lưu manh biết vẽ! Vô địch!

- Đúng đấy, chẳng trách sáng nay tao cứ như là nghe thấy có nhạc vang lên, hát cái gì mà vô địch thì xiết bao xiết bao tịch mịch..

- Xem ông vẽ thế nào!

Thế là đám học sinh bắt đầu vây xem một cách mạnh mẽ!

Trương Tiểu Kiếm ngồi nghiêm chỉnh, rồi bắt đầu kết nối với hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, kỹ năng phác họa.

Hệ thống:

- Xin hỏi ký chủ cần loại kỹ năng phác họa nào?

Trương Tiểu Kiếm:

- Còn phân loại á?

Hệ thống:

- Phác họa nghiêm túc, 500 điểm số khiếp sợ, chỉ là kỹ năng phác họa bình thường, vẽ tranh chỉ có hiệu quả bình thường nhìn đẹp mà thôi. Phác họa không nghiêm túc, rất chỉ là tổ lái, 2000 điểm số khiếp sợ, cực kỳ không nghiêm túc, tác phẩm có thể khiến người ta cảm giác được là lướt các kiểu. Đơn giản mà nói là có đủ loại thể nghiệm khác biệt sau khi quan sát.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu phộng, còn có thứ trâu bò thể cơ á?

Nhất định phải thử rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Mua phác họa không nghiêm túc!

Hệ thống:

- Nhận được.

“Roẹt” một phát, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm giác có một đồng thứ gì đó chui vào đầu mình, hình như là loại vi khuẩn nghệ thuật nào đó?

- Thầy bắt đầu nhé. – Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, rồi cầm bút chì, mẩu than, bột chì lên...

“Rẹt rẹt rẹt rẹt...!!!”

Trương Tiểu Kiếm cứ như là bạch tuộc thành tinh ấy, đủ loại kỹ xảo hội họa quả thực khiến bọn học sinh nhìn lác mắt, tất cả học sinh đều há hốc mồm...

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66!...”

- Chời má! Kỹ xảo này... Kỹ xảo của Kiếm ca trâu bò quá mức rồi nhĩ?! Quả thực là dân chuyên nghệ thuật mịa rồi!

- Từ trong bức tranh này, tao đã cảm nhận được vẻ đẹp của sự cường tráng. David này thật đập chai!

- Màu quá. Nhất là lúc Kiếm ca bôi bột chì lên ấy, quả thực vô địch!

Cả đám đứng đằng sau xì xào, Trương Tiểu Kiếm cầm bút chì mẩu than bột chì nhanh chóng vẽ trên giấy. Chẳng qua mới nửa giờ mà thôi, một David được vẽ bằng thủ pháp tràn đầy là lướt đã xuất hiện rõ ràng trước mắt mọi người!

Bức tranh vẽ David này không chỉ giống, mà quan trọng nhất là còn phi thường có thần thái!

Chúng ta đều biết, nhân vật tượng thạch cao với nhân vật trong tranh vẽ hoàn toàn không giống nhau. Nhưng Trương Tiểu Kiếm vẽ bức tranh này, lại cứ y như là người sống vậy, thậm chí các nữ sinh ở đây còn cảm giác dường như David đang mỉm cười với họ!

Sau đó, đúng lúc mọi người đã kinh sợ vì trình độ tổ lái của Trương Tiểu Kiếm, Trương Tiểu Kiếm lại nhấc chân đạp một phát lên giấy, để lại một vết giày!

Chính giữa vết giày là một vòng tròn, trong đó có một chữ “Kiếm” thật to!

- Xong! – Trương Tiểu Kiếm hài lòng thu chân lại.

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66!...”

Nếu như lúc trước các học sinh chỉ là hơi kinh ngạc chút mà thôi, vậy thì bây giờ nhờ vào một vết giày cuối cùng của thằng cha này mà để lại ấn tượng hết sức là lướt trong lòng các học sinh.

Ngay cả giày mà cũng dùng loại chế tạo đặc biệt!

- Kiếm ca trâu bò quá!

- Một chân cuối cùng quá emm chán...

Tiêu Thần Tâm đứng bên cạnh, điên cuồng cổ vũ cho Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy là tuyệt nhất!

Ba người Áo Ba Lư quỳ xuống luôn!

- Thầy! – Áo Ba Lư nhào tới, ôm chặt lấy đùi Trương Tiểu Kiếm: - Thầy ơi dạy em đi! Em cũng muốn được chánh như thầy!

Triệu Tứ ở bên cạnh ra sức nịnh hót:

- Thầy! Thầy còn thiếu trang sức trên chân không? Em theo thầy học chắc luôn rồi! Thủ quá lụa luôn!

Đường Hình Nhật cật lực đá lông nheo:

- Thầy ơi thầy còn thiếu cọng lông chân nào không?

- Giờ tin rồi chứ gì? – Trương Tiểu Kiếm đắc ý ném bút chì xuống, cười nói: - Ày dà, thật ra thì đã lâu thầy chưa đụng vào cái này, cho nên hơi lạ tay, nếu không thì còn có thể vẽ được càng đẹp hơn cơ. Thầy còn nhiều kỹ xảo chưa sử dụng đâu. Chờ khi nào rảnh rồi cho các em chiêm ngưỡng nhé!

“Điểm số khiếp sợ +77! +77! +77...”

Lúc này các học sinh thật sự phục rồi. Áo Ba Lư nói:

- Thầy mạnh vậy mà, thế cuộc thi thiết kế lần này thật sự muốn lấy giải nhất há thầy? Không phải đùa tụi em à?

- Thời gian của tôi rất quý giá đấy nhé! – Trương Tiểu Kiếm hừ hừ: - Ai rồi hơi mà đi đùa các cậu làm gì, tôi có được gì đâu? Rồi, bây giờ các em đều biết bản lĩnh của Kiếm ca rồi chứ gì? Nói đi! Quy tắc thi đấu cụ thể lần này là thế nào?

- Để em nói cho. – Đường Hình Nhật lập tức lên tiếng: - Lần này là vòng sơ tuyển của cuộc thi thiết kế kiến trúc ABBS. ABBS là một diễn đàn rất nổi tiếng trong giới thiết kế, hằng năm đều sẽ tổ chức đủ các loại thi đấu. Cho nên hằng năm trường chúng ta cũng sẽ tổ chức cuộc thi thiết kế, thế thì các học sinh đạt giải đều sẽ được trường học đề cử mà tiếp xúc với nhân sĩ chuyên nghiệp chân chính trước tiên, thẳng ngay từ vạch xuất phát.

- Ủ. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Rồi sao nữa?

- Sau đó chính là quy tắc thi đấu lần này. – Đường Hình Nhật nói tiếp: - Các học sinh có tài hoa về lĩnh vực này trong các lớp đều có thể làm tác phẩm dự thi. Sau đó thông qua các chuyên gia được trường học mời tới để bình chọn những tác phẩm tốt nhất rồi nộp lên trên. Sau khi bên trên xét duyệt xong, sẽ có cơ hội tham dự vòng loại.

Cô bé vừa nói xong, Trương Tiểu Kiếm đã hiểu ngay.

Nói trắng ra là cuộc thi thiết kế ABBS này không phải ai cũng có thể tham dự được.

Tất yếu phải thông qua vòng sơ tuyển để nhận được tư cách dự thi vòng loại, thế mới có cơ hội tiến vào trận chung kết, đạt được quán quân.

Về mặt thực lực thì Trương Tiểu Kiếm không có vấn đề gì lớn, nhưng điểm quan trọng nhất là tư cách dự thi. Nói cách khác, nếu không đạt được hạng đầu trong cuộc thi sơ tuyển của trường, vậy thì hẳn hoàn toàn không thể bước vào giới ABBS được.

Không vào giới đó được thì đương nhiên là không thể hoàn thành nhiệm vụ, không hoàn thành nhiệm vụ thì không lấy được ngôi sao...

Trương Tiểu Kiếm hít một ngụm khí lạnh... Nhiệm vụ thật đúng là quá phức tạp, còn phải thông qua vòng sơ tuyển lấy tư cách, không giống đại sư phong thủy, chỉ cần chém gió bung nóc là được...

- Nói như thế... – Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói: - Hiểu nôm na chính là chúng ta chỉ cần làm ra tác phẩm là được chứ gì?

- Không chỉ thế đâu. – Đường Hình Nhật nói: - Trường chúng ta không giống với mấy trường cấp III bình thường tham gia cho có đâu. Trường chúng ta là thi đấu chuyên nghiệp. Lúc bình xét còn phải trình bày lý niệm thiết kế của tác phẩm nữa. Tại sao lại thiết kế như vậy? Không phải chỉ cần giao cái tác phẩm thôi là được đâu. Dù sao thì một tác phẩm thiết kế quan trọng nhất chính là lý niệm của nó, phải thuyết phục giám khảo mới được. Thầy ơi, ổn không vậy?

- Có gì không chứ! – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Lý niệm thiết kế chứ gì? Thầy rảnh lắm! Em chỉ cần nói về phong thủy cho họ nghe là được! Chỉ cần các em muốn lấy đệ nhất, Aladdin – Trương Tiểu Kiếm ta đây tuyệt đối có thể thỏa mãn nguyện vọng của các em!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Lí niệm phong thủy của Kiếm ca

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Thầy thì cái gì cũng biết đấy!

Vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói thế, ba người Áo Ba Lư Đường Hình Nhật Triệu Tứ không khỏi sùng sốt.

Bây giờ trong lòng bọn họ, Trương Tiểu Kiếm đúng là một siêu nhân không gì không làm được!

Cảm giác này cũng giống như là trong lòng một đứa bé, bố nó cũng là không gì không làm được vậy.

Thật ra nếu bọn họ học kỹ năng này thì đương nhiên là sẽ rất quan tâm tới thiết kế nghệ thuật. Chẳng qua là do vấn đề tài năng hoặc là tầm nhìn nên bọn họ còn chưa thể làm được tốt nhất mà thôi.

Nhưng bây giờ...

- Thầy! Thầy thật sự làm được sao?! – Triệu Tứ kinh ngạc: - Thế thầy định dạy em cái gì?

- Dạy các em cái gì á? – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Chỉ cần các em muốn học thì thầy đều có thể dạy các em thôi.

Đường Hình Nhật thì hỏi:

- Thầy ơi, lí niệm thiết kế ấy, tụi em phải làm gì đây?

- Thật ra thì đơn giản lắm. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm ngẫm nghĩ rồi nói: - Thế này đi, thầy giảng cho các em nghe một chút, về ý tưởng thiết kế nghệ thuật của thầy đi.

Hắn nói rồi đuổi các học sinh khác ra ngoài, đến khi trong phòng chỉ còn lại ba đứa nhỏ cộng thêm một con bé Tiểu Thần Tâm, Trương Tiểu Kiếm mới nói từ tốn:

- Các em nhớ kỹ, chỉ cần là thiết kế kiến trúc, vậy thì bất kể lí niệm thiết kế như thế nào, thứ phải nắm giữ đầu tiên chính là phong thủy. Đây chính là mắt xích quan trọng nhất trong tất cả các loại thiết kế kiến trúc.

- Hả? Phong thủy?! – Ba người nhìn nhau. Triệu Tứ khó hiểu:

- Thầy ơi, nếu là thiết kế kiến trúc thì hẳn chủ yếu phải là mỹ quan và thực dụng chứ, tại sao quan trọng nhất lại là phong thủy?

- Câu hỏi rất hay! – Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật nhẹ rồi nói: - Đầu tiên, chúng ta nghiên cứu một chút cái gì là phong thủy. Phong thủy là một phái Huyền thuật trong lịch sử Trung Hoa lâu dài, còn có tên gọi khác là thuật Thanh Ô, thuật Thanh Nang, cách gọi tương đối mang tính chất học thuật là phong thủy. Nó là một loại triết học nghiên cứu quy luật vũ trụ với hoàn cảnh môi trường. Học vấn phong thủy khá là hoàn thiện được trời dạy mạnh mẽ từ thời Chiến Quốc.

Nói xong nguồn gốc của phong thủy, Trương Tiểu Kiếm ngừng một chút rồi nói:

- Phong thủy ấy, chúng ta còn có một cách nói thông dụng, gọi là người nghèo bói vận số, người giàu xem phong thủy. Các em nghĩ mà xem, những người có thể làm giám khảo, cần thiết kế cao cấp, đều là những ai?

Câu hỏi này thì đơn giản. Triệu Tứ nói thẳng:

- Chắc chắn là những người giàu rồi! Người nghèo thì chỉ cần có nhà ở đã là tốt lắm rồi...

Hắn vừa dứt lời, mấy đứa nhìn nhau cười.

Tiểu Thần Tâm cười tủm tỉm nhìn Trương Tiểu Kiếm chém gió, cảm xúc rất sung sướng.

Chính là thích phong thái chém gió của thầy như thế đó --- Quá trâu bò!

- Trả lời chính xác! – Trương Tiểu Kiếm gật đầu.

Triệu Tứ suy nghĩ rồi lại nói:

- Nhưng mà thầy ơi, thầy nói mà xem, tại sao người giàu lại đa số tin phong thủy vậy? Em thấy không chỉ có thương nhân tin phong thủy, rất nhiều quan

viên cũng tin cái này. Đó là vì sao vậy?

- Rất đơn giản, nghe thầy phân tích thì em sẽ hiểu ngay. – Trương Tiểu Kiềm châm điều thuốc, híp mắt rít một hơi, sau đó thấy Triệu Tứ Áo Ba Lư thèm thưỡng nên cũng cho hai đứa nó mỗi đứa một cây. Thế là trong làn khói mờ ảo, Trương Tiểu Kiềm nói từ từ:

- Đầu tiên, chúng ta phải biết rằng không chỉ có người giàu tin phong thủy vận mệnh, ngay cả người nghèo cũng tin vào phong thủy vận mệnh. Ngược lại là giai cấp trung sản không tin tưởng cho lắm. Tại sao lại như thế? Nguyên nhân rất đơn giản. Trong tầng lớp giàu có chân chính, trong quá trình thành công luôn là sẽ có một phần nhờ vào sự may mắn bất thành linh ập tới, cho nên họ rất là cố chấp đối với mệnh và vận. Có câu nói “Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy” (*) chính là từ đó mà ra.

(*) Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, tứ tích công âm ngũ độc thư: Thứ nhất là mệnh, trời sinh được sắp đặt sẵn, đầu thai thế nào thì biết thế ấy, không thể thay đổi; Thứ hai là vận, tức là thời vận của con người, có câu gọi là “gặp thời” tức trong một giai đoạn nhất định thì “vận” của người đó sẽ cực kỳ tốt, may mắn liên tục, gặt hái được nhiều thành công; Thứ ba là phong thủy, thông qua thay đổi bố cục kết cấu vị trí sinh hoạt mà thay đổi vận số; Thứ tư là công âm, nghĩa là làm nhiều việc thiện thì sẽ dần dần may mắn hơn, tích trữ được nhiều công đức để đời sau được đầu thai “mệnh” tốt hơn, ngược lại làm nhiều việc ác thì sẽ gặp quả báo, cho dù “mệnh” và “vận” có tốt đến mấy cũng sẽ có ngày bị báo ứng; Thứ năm là ngũ hành, điều chỉnh mọi thứ quanh mình để phù hợp với ngũ hành, thông qua đó mà thay đổi mệnh số, ví dụ như tên họ, quần áo đồ trang sức, công việc phù hợp, vợ chồng bạn bè...

- Sau đó là người nghèo. Người nghèo cũng tin phong thủy, nhưng vấn đề quan trọng nhất thì vừa rồi em cũng nói rồi đó, phong thủy không phải là thứ mà người nghèo có thể đủ được, có nhà ở đã là tốt lắm rồi. Ví dụ như thầy nói Thiên Kinh chúng ta đi, một mét vuông bảy tám chục ngàn là rất bình thường, cho nên người thường chỉ cần có được một căn hộ đã là tốt lắm rồi, em còn mong họ cảm thấy phong thủy của nhà mình không tốt cho nên đổi căn khác sao? Không thể nào được! Cho nên người nghèo càng muốn được bói vận số của mình hơn, mong được vận số tốt hơn chút là đủ rồi, công nhận không?

Ba người đồng thời gật đầu. Đường Hình Nhật lại hỏi:

- Thế thầy ơi, tại sao giai cấp trung sản lại không tin phong thủy vậy?

- Giai cấp trung sản thì khá là đặc thù. – Trương Tiểu Kiềm mỉm cười nói: - Đối với giai cấp trung sản mà nói, đa số mọi người đều thuộc loại nhận lương cứng, ví dụ như một tháng được mười ngàn hai ba chục ngàn bốn năm chục ngàn... Tiền lương của họ đều dựa vào kỹ thuật nên rất là ổn định. Trong suy nghĩ của họ, yếu tố may mắn là rất nhỏ, cho nên họ cơ bản đều không cần tới phong thủy cho lắm.

Nghe Trương Tiểu Kiềm phân tích xong, mấy người nhìn nhau, đều tỏ vẻ tán đồng.

Dù sao thì mấy đứa này cũng đều thuộc loại hoàn cảnh gia đình khá giả, cha mẹ đều khá tin vào phong thủy, cho nên có thể tiếp nhận được.

Chỉ nếu thuộc loại cha mẹ đều nhận lương cứng, chỉ sợ không thuyết phục được dễ dàng như thế đâu.

- Em hiểu rồi thầy. – Áo Ba Lư nói: - Ý thầy là tụi em thiết kế cái gì thì nhất định phải làm cho các chuyên gia am hiểu liếc mắt cái là hiểu ra ngay, phong thủy tốt! Thế là điểm sẽ cao thôi, đúng không?

- Đúng đấy. – Trương Tiểu Kiềm gật đầu, sau đó lại nói tiếp: - Nhưng đó chỉ là thứ nhất. Cái thứ hai là phong thủy ấy, em học nó cũng không có hại. Bởi vì tin rằng không chỉ có tầng lớp giàu có, bên người cầm quyền cũng thế. Ví dụ như là, các em chỉ cần quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra, cơ bản thì tất cả các tòa nhà chính phủ đều quay lưng về hướng bắc ngoảnh mặt về hướng nam, quảng trường cơ bản đều ở phía nam tòa nhà. Nếu em thiết kế một tòa nhà chính phủ quay về phía đông hướng về phía tây, tuyệt đối sẽ bị chửi xối máu đầu.

- Có lí có lí! – Ba người đồng thời gật đầu.

Lời nói của Trương Tiểu Kiềm đích xác là rất có lí.

Trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, phong thủy tuyệt đối là quan trọng nhất. Không biết cái này thì cơ bản đã bị đào thải hết rồi...

- Nói đến đây, có lẽ các em sẽ cho rằng, phong thủy là cần dùng trong thiết kế. – Trương Tiểu Kiềm rít điều thuốc, rồi hơi híp mắt nói: - Nhưng mà thực tế thì phong thủy không chỉ có tác dụng như vậy đâu. Thầy lấy một ví dụ mà các em đều biết đi, ví như là Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng!

Tổ sư chứ, nhân vật này mọi người đều biết nhá!

Triệu Tứ trợn mắt há mồm.

- Thầy, Tần Thủy Hoàng mà cũng dính lú tới phong thủy sao?

- Em nói thế không phải vô nghĩa sao? – Trương Tiểu Kiềm liếc xéo hần: - Thầy đang nói chuyện với em về cái gì? Không liên quan tới phong thủy thì thầy nhắc tới hần làm gì?

Tiêu Thần Tâm đi lên đập hần một phát:

- Thằng quê mùa nhà mày đừng xen mồm vào, nghe thầy nói đi!

Triệu Tứ tủi thân:

- Tớ học lịch sử không giỏi mà...

Tiêu Thần Tâm hai tay nâng cằm, nhìn Trương Tiểu Kiếm la lên:

- Thầy ơi thầy nhanh kể đi! Em thích nghe thầy chém gió lắm á!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái đệt! Bỏ mày đang nói tới vấn đề có kỹ thuật có nội dung như rửa má mày cho rằng anh đang chém gió á?!

- Nhắc tới Tần Thủy Hoàng, đầu tiên chúng ta xem thử xem tư liệu của Tần Thủy Hoàng trước đã. – Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra, mở baidu baike nói: - Tần Thủy Hoàng, là vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử thống nhất sáu quốc gia, thi hành chế độ tam công cửu khanh ở chính quyền trung ương, quản lý đại sự quốc gia. Hủy bỏ chế độ phân chia đất phong ở địa phương mà thay bằng chế độ quận huyện. Đồng thời thống nhất chữ viết, xe cộ, đơn vị đo lường. Đối ngoại tấn công Hung Nô, chinh phục tộc Bách Việt phương nam, xây dựng Vạn Lý Trường Thành, xây dựng kênh mương, khơi thông đường thủy. Nhưng đến thời kỳ sau, tìm tiên mộng tưởng trường sinh, chính trị khắc nghiệt tàn bạo, bóp chết dân trí, dao động nền móng thống trị triều đại nhà Tần. Năm 210 TCN, Tần Thủy Hoàng băng hà ở Bình Đài Sa Khẩu trên đường tuần sát về phía đông. Đã thấy chưa? Đây là tư liệu mặt ngoài. Nhưng tiếp theo, thầy sẽ phân tích cho các em thấy, tại sao triều nhà Tần trâu bò như thế mà chỉ mới mấy chục năm đã teo!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Mười điều tối kỵ của âm trạch

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

(*) Âm trạch: Ngồi mộ

Tại sao triều nhà Tần trâu bò như vậy, nhưng chỉ qua mấy chục năm đã teo?!

Vấn đề này nếu hỏi thì mấy người ở đây cơ bản đều có thể giải đáp. Cứ y như baike nói ấy, tìm tiên mộng tưởng trường sinh, chính trị khắc nghiệt tàn bạo, dao động nền móng thống trị của triều đại nhà Tần, không phải chỉ đơn giản thế thôi sao?

Nhưng hiển nhiên, ý của Trương Tiểu Kiếm không phải là thế...

Bởi vì hán muốn dùng lý niệm phong thủy để giải thích tại sao triều nhà Tần lại teo chỉ sau mấy chục năm!

- Đề tài này trâu bò quá thầy ơi! – Triệu Tứ nghe mà mắt sáng rực: - Em còn là lần đầu tiên nghe thấy người ta dùng góc độ này để phân tích nhà Tần. Nhanh bắt đầu nói thôi!

- Đứng đấy đứng đấy! – Áo Ba Lư cũng gật đầu: - Thầy nhanh nói đi! Hôm nay cho tụi em mở rộng tầm mắt một chút!

- Không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, rồi chọt nói: - Ấy dà... Khát...

Triệu Tứ: "..."

Áo Ba Lư: "..."

Đường Hinh Nhật: "..."

Tiêu Thần Tâm: "..."

Thời khắc mấu chốt sao có thể khát nước được?!

Áo Ba Lư trực tiếp phát huy tài năng chạy Marathon có thể sánh ngang với Bolt, xông ra ngoài như một con lốc!

Hắn trở về rất nhanh, tay còn cầm năm bình nước uống, nói:

- Nhanh tới nhanh tới, mỗi người một bình!

Mấy người chia nhau, Trương Tiểu Kiếm uống một ngụm hết nửa bình, rồi mới bắt đầu nói tiếp:

- Trước khi giảng, mọi người lấy điện thoại ra trước đi, search bản đồ baidu xem thử xem vị trí lăng mộ tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng đi.

Bốn người lập tức search bản đồ.

Tìm được rất nhanh, Tiêu Thần Tâm nói giọng ngọt ngào:

- Em tìm thấy rồi nè thầy.

Rồi con nhóc quyết đoán mở ra chat video online.

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Trương đại sư lại bắt đầu giảng phong thủy rồi hả? Vây xem thật mạnh!”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Cùng nhau cùng nhau.”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Phong thủy của Trương đại sư thật đúng là tuyệt lắm. Tôi cũng nghe xem đi.”

- Ủ, đã tìm được hết rồi chứ gì? – Trương Tiểu Kiếm còn chưa biết mình có thêm ba khán giả vây xem, chỉ quan tâm giảng cho học sinh: - Tới. Triệu Tứ đúng không? Em nói thử xem, địa hình chung quanh lăng mộ tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng có đặc điểm gì?

- Em xem thử. – Triệu Tứ quan sát kỹ, một lúc lâu sau nói: - Theo vị trí của lăng mộ này ấy, thì phía bắc là bình nguyên, phía nam là dãy núi? Đông tây đều là bình nguyên?

Mấy người cũng nhìn, rồi đồng thời gật đầu: - Đúng đúng đúng, chính là địa hình như thế. Triệu Tứ nói không sai.

Trong group, Jack Ma Hối Sáng Ali: “Ủ, địa hình này được đấy.”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Đừng xen mồm.”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Chờ nghe Trương đại sư giảng xong tui lại xử ông, ông đừng vội!”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Ủ, tới lúc đó hai người các anh đánh nhau đi, tôi xem cuộc chiến làm giám khảo cho.”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “...”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “...”

- Ủ, đúng, chính là như thế, em nói không sai. – Lúc này Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Phía nam là một dãy núi, hơn nữa các em nhìn bản đồ này mà xem, dãy núi phía nam rất là cao, đúng không? Sau đó thì đông tây bắc đều là bình nguyên. Loại này có tên gọi là gì trong phong thủy? Nó tên là “Mười điều tối kỵ của âm trạch”, mà một ngôi mộ của hán đã chiếm mấy điều.

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ờ? Mã Vân Mã Hóa Đằng Ninh Hàn Lâm cũng cố gắng điểm số?

Nhìn Tiêu Thần Tâm...

Ừm, quả nhiên là con nhóc này làm trò quỷ, không hổ là ngôi sao may mắn của mình nhé, biết kiếm điểm số khiếp sợ cho thầy...

Dạ vâng!

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Đầu tiên, mười điều tối kỵ của âm trạch, điều thứ nhất, hướng tây bắc có đường. Hướng tây bắc, trong bát quái có tên là phương vị Càn. Hướng Càn như có đường rẽ nhánh, trong nhà có người treo cổ. Ý là một con đường là một sợi dây thừng, hai ngã rẽ chính là hai cuộn dây gai, gọi là đường thắt dây. Nếu đường không rẽ nhánh, trong sẽ có người què và người bị cắt chân. Ừm, thầy nhớ rõ, con trai Phù Tô của Tần Thủy Hoàng hình như là bị treo cổ nhỉ?

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Triệu Tứ giỏi lịch sử, hô lên:

- Hình như đúng thế thật! Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, Triệu Cao giết chết Phù Tô, hình như là treo cổ hắn!

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Giỏi quá!”

Jack Ma Hối Sáng Ali phát bao lì xì 100.000 tệ.

Tiêu Thần Tâm nhận lì xì: “Cám ơn bác Đại Mã! Hi hi...”

Ừm, con bé kia nhập diễn rất nhanh, thế mà đã biết quản lý tài sản rồi...

Trương Tiểu Kiếm giảng tiếp:

- Điều thứ hai là hướng tây nam có đường. Các em xem bản đồ, hướng tây nam của ngôi mộ có phải chính là Hàm Dương không?

Mọi người đồng thời gật đầu:

- Đúng!

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Hướng tây nam, trong bát quái gọi là phương vị Khôn. Mà hướng Khôn nếu có đường nối thẳng tới ngôi mộ thì người phụ nữ làm chủ trong gia đình sẽ đột tử. Nếu đường rẽ cong, ở hướng Khôn của ngôi mộ có xuất hiện hình dạng này thì trong nhà chẳng những sẽ xuất hiện tình trạng mẹ già đau ốm mà chết, còn sẽ xuất hiện người phụ nữ không đoan trang, phóng đảng bại gia phong. Ừm, mẹ của Tần Thủy Hoàng như thế nào thì hẳn là không phải bí mật nữa, đúng không?

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Mọi người đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng!

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Chuẩn thế!”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng phát một bao lì xì.

Tiêu Thần Tâm nhận lì xì 100.001 tệ: “Cám ơn bác Tiểu Mã! Hi hi...”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Tại sao ông lại nhất định phải nhiều hơn tôi 1 tệ?”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Nhất định phải chiếm được phong thủy ngon hơn rồi! Ha ha!”

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại nói tiếp:

- Điều thứ ba là phía đông bắc có đường. Phía đông bắc, trong bát quái có tên là phương vị Cấn. Hướng Cấn mà nếu có đường thì con cháu của chủ mộ sẽ xuất hiện trộm cướp, trở thành giặc cướp giặc cò. Đường lớn thì sẽ xuất hiện trộm thổ phỉ, đường nhỏ thì ra kẻ cắp vặt, phụ nữ thì tính không trong sạch mà lăng lơ. Thơ viết: Cấn phương hữu lộ bất tính cường, nam thị cường đạo nữ tố xướng. Cho nên con cháu của Tần Thủy Hoàng đều có kết cục rất thảm, phỏng chừng mọi người đều biết điểm này đúng không?

- Đúng đúng đúng. – Triệu Tử gật đầu thật mạnh: - Con cháu sau này của Tần Thủy Hoàng thậm chí còn không có cả tên. Phù Tô thậm chí bị chôn cất như cỏ dại! Sau đó thì Hạng Vũ cũng đối xử rất ác với con cháu của hắn. Ấy dà bi kịch, bi kịch quá!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Ấy dà, Trương đại sư phân tích rất có lý, rất có lý! Không sai, may mà hôm nay nghe được, sau này đúng là phải chú ý một chút. Ừm, mọi người đều phát lì xì, tôi cũng phát một cái đi.”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng phát một bao lì xì.

Tiêu Thần Tâm nhận lì xì 100.002 tệ: “Cám ơn bác Ninh! Hi hi...”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Tại sao ông lại nhiều hơn 2 tệ?”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Dù sao tôi cũng là người giàu nhất mà...”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “...”

- Đúng không? – Lúc này Trương Tiểu Kiếm tiếp tục giảng: - Nói phía bắc phía đông phía tây xong rồi, tiếp theo lại nói phía nam đi. Mọi người cũng thấy đấy, phía nam là núi lớn, lại còn là núi lớn chân chính! Chúng ta thường nói Thanh Long bên trái Bạch Hổ bên phải, Chu Tước trước mặt Huyền Vũ

sau lưng. Vị trí ngôi mộ của hân không có Huyền Vũ không có Thanh Long, sau lưng có Bạch hổ và Chu tước cực cao. Bản thân Bạch Hổ chính là chủ giết góc, nhất là địa hình này có dạng Chu Tước ngẩng đầu điển hình nhất, lại còn là ngẩng cao đầu! Thế thì vấn đề tới đây, phong thủy như vậy có nghĩa là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Cách nói này mới mẻ!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Bạch Hổ giết người, Chu Tước ngẩng đầu!

Mọi người nghe nghe ngác, hoàn toàn là hỏi một cách vô thức:

- Thế có nghĩa là gì?

- Đầu tiên. – Trương Tiểu Kiếm lại uống một ngụm nước rồi nói: - Hướng Chu Tước là ngũ hành thuộc hỏa, trên thân thể con người đối ứng với trái tim, mắt, ruột non, đầu, máu. Trong vận số thì đại biểu cho tiền tài quyền chức. Sai phong thủy Chu Tước ngẩng đầu thì sẽ xuất hiện bệnh trạng tương ứng trên thân thể. Thế thì vấn đề đến đây... Rốt cục thì, Tàn Thủy Hoàng, chết như thế nào?

Tàn Thủy Hoàng rốt cục là chết như thế nào? Không thể không nói, mệnh đề này xác thực là rất thú vị.

Đa số nhà sử học đều nói Tàn Thủy Hoàng mê luyện đan mong trường sinh. Mà vào thời điểm đó thì trong đan dược có thủy ngân... .

Cho nên Triệu Tứ nói rất đương nhiên:

- Thầy, Tàn Thủy Hoàng là do uống vào quá nhiều thủy ngân nên chết?

Tiêu Thần Tâm quyết đoán liếc xéo hân:

- Mày ngu hả con? Mày tưởng Tàn Thủy Hoàng ngu lắm hay sao vậy? Thời đó ngay cả đũa ngọc cũng biết thủy ngân có kịch độc, chỉ dùng để phòng ngừa trộm mộ, hân sẽ chủ động uống thứ đó sao?

Mấy người khác gật đầu:

- Có lí đấy...

Đúng là rất có lí... Một thứ như thủy ngân, nếu muốn dùng nó để luyện đan thì tuyệt đối không đơn giản như suy nghĩ đâu. Hơn nữa Tàn Thủy Hoàng cũng tuyệt đối không ngu đến mức bất chấp tất cả mà uống nó...

- Thầy tới nói đi. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Đầu tiên, thuyết tử vong do luyện đan là không thể tin. Nguyên nhân thì Tâm Tâm đã nói rồi, Tàn Thủy Hoàng có thể thống nhất sáu nước, nhất định không thể nào là kẻ ngốc được, hân đương nhiên sẽ biết rõ trong luyện đan đều có những gì. Nếu hân phát hiện trong đan dược có thủy ngân, bằng tính cách của hân thì tuyệt đối sẽ tru di cả cửu tộc... Thế thì rốt cục hân chết như thế nào?

Triệu Tứ lại nói:

- Thế thì do bị giết?

Tiêu Thần Tâm lại đáp hân:

- Mày đừng đùa. Ai dám giết Tàn Thủy Hoàng?!

Triệu Tứ cười he he gãi đầu:

- Tâm Tâm thiên vị thầy ghê thế, thầy có biết không?

- Vô nghĩa. – Tiêu Thần Tâm mỉm cười ngọt ngào nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Đương nhiên là thầy biết nha!

- Khụ khụ... Chúng ta không bàn chuyện này nhé. – Trương Tiểu Kiếm hắng giọng, rồi lấy di động ra một cách chậm chạp: - Chúng ta đến xem giải thích ở đây... Có học giả cho rằng, Tần Thủy Hoàng tuổi nhỏ mắc bệnh, nên thể chất yếu kém, nhưng hắn lại thích đích thân làm mọi việc, nên đương nhiên là mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, công việc quá mức mệt nhọc. Cho nên có một lần, vào tháng bảy Tần Thủy Hoàng đi tuần du trên đường, nhiệt độ không khí quá cao, chính vì lẽ đó nên trên đường phát bệnh mà chết.

Nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm ngừng một chút, rồi nói:

- Thế thì lại có vấn đề --- Tần Thủy Hoàng đương nhiên không thể nào đứng phơi dưới ánh mặt trời gay gắt được đúng không? Thế thì nói hắn bị nướng chết, cơ bản là không chuẩn xác. Thế thì vấn đề ở đâu? Lúc trước chúng ta đã nói, Chu Tước thuộc hỏa, tương ứng với trái tim, mắt, ruột non, đầu, máu, cho nên nếu không ngoài ý muốn thì Tần Thủy Hoàng hẳn là chết vì những chứng bệnh liên quan tới tim và não. Nói cách khác, khả năng lớn nhất là do xuất huyết não!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Cách nói này mới mẻ!

Mấy người ở đây đúng là lần đầu tiên nghe thấy cách phân tích như thế.

Nhưng đúng là không thể bàn cãi, phân tích còn rất có lý lẽ...

Nói đơn giản, chính là lăng mộ của Tần Thủy Hoàng có phong thủy quá kém, do đó dẫn tới chứng bệnh về tim não, rồi sau đó trời nóng lên, teo...

Điều này cũng hợp với lịch sử, sau khi đoàn xe tới Sa Khẩu thì Triệu Cao, Lý Tư mới phát hiện hắn đã qua đời từ lâu... Thế chẳng phải là rất giống với triệu chứng xuất huyết não sao? Ở cổ đại thì cơ bản là không thể phát hiện ra cách chết kiểu này được...

- Quả nhiên chỉ có thầy là giỏi nhất!

Cả đám nghe mà tròn mắt há mồm. Đúng là không cần phải bàn cãi, các phương diện đều phù hợp, đó mới là mượt nhất!

Lúc này Đường Hình Nhật suy nghĩ rồi hỏi:

- Thế thầy ơi, lẽ ra cự ly ảnh hưởng của huyết mộ không xa tới mức đó chứ? Hơn ngàn dặm mà vẫn bị ảnh hưởng sao?

- Đó là tất yếu. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Đầu tiên, em phải biết rằng Tần Thủy Hoàng là ai? Đó là vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Thiên triều, lăng mộ của hắn nhất định không thể nằm ở nơi nào nhỏ hẹp được, nhất định phải nhìn khắp đại cục quốc gia mới được. Mà thầy rất nghĩ rằng, nếu hắn thật sự xây dựng lăng mộ thì tại sao lại lựa chọn một vị trí mà phạm kỵ đủ điều như vậy? Thầy đoán, hẳn là cái tên thiết kế lăng mộ cho hắn có thù oán với hắn, mới cố ý tìm một nơi như vậy nhằm mục đích chơi khăm hắn... Kết quả thì các em cũng thấy rồi đây. Phù Tô bị ban chết, Hồ Hợi kế ngôi không được mấy năm đã chơi xong...

- Thầy thần sầu ghê quá! – Hiện tại Áo Ba Lư nhìn Trương Tiểu Kiếm chỉ toàn sùng bái, hiển nhiên là còn chưa nghe đủ. Hắn ngẫm nghĩ, nhìn chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên cổ tay, nói: - Không bằng thế này đi, mình đi ăn cơm trước đi thầy, sau đó vừa ăn vừa kể được không?

- Vừa ăn vừa kể? – Trương Tiểu Kiếm sờ bụng: - Thế cũng được. Đúng lúc đói bụng. Đi thôi! Tôi nơi thầy lại chém... Ấy nhầm, là nói cho mấy đứa nghe một chút.

Bà mịa nó chứ, sốt ruột suốt nửa thì nói nhờ miệng...

- Được! – Áo Ba Lư gạt đầu thật mạnh: - Thế mình đi thôi!

Dù sao thì Thiên triều cũng là đế quốc phàm ăn, vừa ăn vừa nói chuyện mới là tiến trình kết giao bình thường.

Cho nên đám người xuất phát luôn.

- Thầy có gì muốn ăn không? Cơm Trung có được không? – Áo Ba Lư lái chiếc Benz SLK của hắn, hạ mui xe xuống thò đầu ra nói: - Em biết một nhà hàng được lắm á!

Đối với việc ăn cái gì, Trương Tiểu Kiếm xác thực là không quan tâm lắm.

Dù sao xưa nay hắn không kiêng ăn, cho dù nhà hàng có trùu sò đến mấy thì nấu ra mấy món trong mắt hắn cũng thường thôi.

Không có cách nào khác, tay có hệ thống thì phóng đăng như vậy đây!

- Cơm Trung hả? Thế cũng được. – Trương Tiểu Kiếm không chú trọng ăn uống cho lắm: - Em nói đi đâu thì đi đó thôi, dù sao cũng là em khao mà.

- Vâng. – Áo Ba Lư lập tức gạt đầu, cười nói: - Đi thôi. Hôm nay chúng ta đi Túy Hương các nhé thầy?

Áo Ba Lư nhắc tới Túy Hương các là một nhà hàng Michelin ba sao trong thành phố Thiên Kinh, đủ để đứng hàng đầu trong ngành ẩm thực thành phố, cũng là một trong số ít những nhà hàng tầm trung được bình chọn là Michelin ba sao, đẳng cấp rất cao, giá cả cũng có thể nói là khủng bố.

Ăn một bữa cơm cũng phải tốn mấy ngàn tệ.

Hơn nữa, có tiền cũng chưa chắc đã ăn được, phải đặt trước một tuần thậm chí là một tháng mới được.

- Đương nhiên được. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Dù sao cũng là nhà hàng Michelin ba sao cỡ trung mà, đẳng cấp rất cao. Nhưng thầy nghe nói muốn ăn cơm ở đó đều phải đặt trước, mình tùy tiện đi như thế...

- Thầy cứ yên tâm – Áo Ba Lư thăm khoe của một phát: - Nhà hàng đó là sản nghiệp của nhà em á...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bà mẹ nó sau này anh mày sẽ không khách khí với lũ học sinh này nữa!

Nhà hàng Túy Hương các nằm ở tầng tám cao ốc Thiên Hi Tài Phú trong thành phố.

Mấy người gửi xe trong bãi, sau đó đi thang máy lên nhà hàng Túy Hương các. Trương Tiểu Kiếm đảo mắt nhìn, lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Túy Hương các quả nhiên là đủ sang choảnh!

Trang trí nội thất hoàn toàn là kiểu Trung, khắp nơi đều thể hiện hương vị cổ điển của Thiên triều. Sàn gỗ cổ kích, ghế chạm trổ hoa văn, bồn hoa tao nhã đặt trên bàn, bầu rượu sứ Thanh Hoa đặt trên tủ gỗ, thậm chí ngay cả nệm lót ghế cũng là gấm Tô Châu... Các chi tiết đều khiến người ta mê muội.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất khổng lồ, có thể nhìn thấy ngựa xe như nước bên ngoài. Dùng bữa trong này, vừa nếm món ngon, vừa thưởng thức cảnh đẹp, quả thực là một loại hưởng thụ đến cực hạn.

Bọn gấu con này, quả nhiên là đẳng cấp khác hẳn...

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm cũng xem như là trải đời nhiều rồi, một nhà hàng Michelin ba sao còn chưa đến mức khiến hắn quá mức bất ngờ.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất là lại có thể gặp phải hai người nằm ngoài dự tính ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Lưu Cường Đông “Không biết vợ mình đẹp”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Hai người kia là... - Trương Tiểu Kiếm quan sát hai người kia từ trên xuống dưới một cách tỉ mỉ, rồi kinh ngạc nói: - Cường Đông! Là anh hả Cường Đông?!

Khiến hắn giật mình đến thế không phải ai khác, chính là chủ tịch trung tâm thương mại Kinh Đông Lưu Cường Đông cùng với vợ của hắn, cô bé trà sữa!

Dù sao cũng là Lưu Cường Đông “Không biết vợ mình đẹp” mà! Trương Tiểu Kiếm biết người này nhé! (*)

(*) Xuất xứ từ một câu nói của Lưu Cường Đông: “Tôi mắc chứng mù mặt người, tôi không biết mặt mũi vợ tôi như thế nào.” Còn vợ Lưu Cường Đông là hotgirl cô bé trà sữa Chuông Triết Thiên từng rất nổi tiếng ở VN mình. Các bạn có hứng thú có thể search Google xem.

Chứng mù mặt người là một trong những biểu hiện của hội chứng rối loạn nhận thức khiến người bệnh không thể phân biệt được những hình dạng trên khuôn mặt người khác, nhìn ai cũng thấy giống nhau hoặc là vừa nhìn xong đã quên ngay.

- Là chú Lưu đó à? – Tiêu Thần Tâm cười hi hi: - Còn có chị trà sữa!

Trương Tiểu Kiếm:

- Em quen à?

Tiêu Thần Tâm gật đầu:

- Dạ đứng, trước kia từng gặp rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bà mẹ nó chứ quả nhiên là phong cách khác biệt. Mấy người trong băng phủ hào thì mình cơ bản thuộc loại mình biết người ta chứ người ta méo biết mình. Còn Tiêu Thần Tâm thì khác hẳn, con bé ai cũng quen...

- Chú Luru, chị trà sữa. – Tiêu Thần Tâm vẫy tay chào luôn: - Đã lâu không gặp nha!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày xác định không gọi nhầm thế hệ sao?

- Là Tâm Tâm à. – Luru Cường Đông nhìn thấy Tiêu Thần Tâm lập tức cười: - Đã lâu không gặp. Tối ăn com hả?

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm: - Đến ăn chút com với thầy nhà cháu. Các chú cũng tối ăn com sao?

- Ủ. – Luru Cường Đông gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm...

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +28 đến từ Luru Cường Đông!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ông không phải đã nói ông mắc chứng mù mặt sao?! Điểm số khiếp sợ của ông là có ý gì?!

- Chào cậu chào cậu. – Luru Cường Đông vươn tay bắt tay với Trương Tiểu Kiếm một chút: - Thầy giáo của Tâm Tâm à? Tâm Tâm là một đứa bé rất ngoan, sau này xin hãy chăm sóc nó nhiều hơn.

Còn cần ông phải nhắc nữa sao?

- Ấy dà đương nhiên đương nhiên. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Hai người cũng tối ăn com à?

- Đúng rồi. – Cô bé trà sữa kéo tay Tâm Tâm thân thiết: - Tâm Tâm lại đẹp hơn rồi!

- Nhờ ơn chị đó, thường thôi. – Tiêu Thần Tâm nói rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Chẳng qua có một số người không phát hiện!

Luru Cường Đông: "..."

Cô bé trà sữa: "..."

- Được rồi chúng tôi ăn com trước thôi. – Luru Cường Đông cười ha ha, rồi dẫn theo cô bé trà sữa chọn cái bàn ngồi xuống.

- Thầy ơi bọn mình cũng tìm chỗ khác đi. – Áo Ba Lư nhìn xung quanh. Bàn trong nhà hàng không nhiều lắm, hắn dẫn theo mấy người Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống bên cạnh bàn Luru Cường Đông.

- Thiếu gia. - Mấy người ngồi xong, một nhân viên phục vụ xinh đẹp mặc sườn xám bước tới uyển chuyển, giọng nói dịu dàng: - Hôm nay ngài muốn ăn gì?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa?

Bình thường hỏi người khác thì đầu tiên là hỏi có đặt trước hay không.

Đến đây thì hỏi thẳng là hôm nay muốn ăn gì...

Bọn phú nhị đại này!

- Chị hỏi thầy giáo của tôi ấy. – Áo Ba Lư chỉ vào Trương Tiểu Kiếm: - Hôm nay thầy mới là nhân vật chính, thầy nói ăn gì thì ăn ấy.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +16 đến từ Triệu Manh!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ý gì đấy hả? Chỉ ăn bữa com thôi mà cô có cần phải giật mình thế không hả?

- Xin chào quý khách. – Dù sao thì nhân viên phục vụ Triệu Manh cũng được đặc huấn rồi, cho nên mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng mặt ngoài hoàn

toàn không thể hiện, quả nhiên là biểu diễn xuất chúng: - Xin hỏi quý khách muốn ăn gì?

- Tôi xem thử xem – Trương Tiểu Kiềm nhìn Menu.

Dù sao cũng là nhà hàng nhà Áo Ba Lư, không cần khách khứa, cầm bút lên tùy ý khoanh hai món ăn, nói:

- Tôi chọn hai cái này đi. Khác thì cô hỏi xem đại thiếu gia nhà cô ấy.

Hắn lựa chọn một là cá cắt lát mỏng cuộn tròn, một món khác là bào ngư hấp cách thủy.

Áo Ba Lư nhận lấy Menu, lại tùy ý lựa chọn mấy món. Nhân viên phục vụ Triệu Manh lập tức đi gọi món.

Đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, mấy người lại bắt đầu nói chuyện.

- Thầy. – Hiện tại Áo Ba Lư cực kỳ bội phục bản lãnh của Trương Tiểu Kiềm, ngoài bội phục ra thì còn rất hiếu kỳ, hỏi: - Thầy nói xem nhìn thầy cũng không lớn tuổi, tại sao lại có bản lãnh thế vậy? Xem phong thủy quá giỏi luôn!

Nói thật, không nhiều người có thể khiến hắn bội phục như vậy đâu, cả trường cũng chẳng có mấy người... Nói phong thủy á, nghe đã thấy đủ trâu bò rồi.

- Ấy dà, này á... - Trương Tiểu Kiềm cười ha ha gãi đầu: - Trước kia lúc thầy theo học với sư phụ thì khá là thích cái này, cho nên sách gì cũng đọc, chậm rãi tích trữ được chừng đó. Cứ thế. Ha ha...

Áo Ba Lư: "..."

Triệu Tứ: "..."

Đường Hình Nhật: "..."

Ông nói thế ông tin được hông?

Rốt cục thì sư phụ ông dạy những gì? Trùm xã hội đen? Đại sư nội lực? Bậc thầy Thái Cực?

- Thầy xem thầy kia. – Áo Ba Lư cột nhả: - Em cảm thấy bằng bản lãnh của thầy á, nhất định là lợi hại hơn cả sư phụ thầy!

- Á, không thể nói kiểu đó được. – Trương Tiểu Kiềm lập tức phản đối: - Giới phong thủy rất là coi trọng sư đạo, đồ đệ không thể nói xấu sư phụ được đâu, tuy rằng ông già kia đúng là không đáng tin cho lắm...

Ừm, không đáng tin lại là sự thật nhé...

- Ha ha ha... Thầy nói thật hả? – Áo Ba Lư cười ha ha nói: - Em đã nói rồi mà, bản lãnh của thầy nhất định không chỉ đơn giản có thế!

- Điểm này thì em nói đúng rồi đấy. – Trương Tiểu Kiềm bắt đầu chém gió một cách nghiêm trang: - Trước kia thầy vô tình từng nhặt được một quyển “Bát Hoang Lục Hợp Chi Tâm Long Điểm Huyệt Âm Dương Trạch Phong Thủy Bí Điển”, chính là do đại năng Viên Thiên Cương thời Thượng Cổ tự tay viết mà lưu truyền tới nay. Quyển sách đó lợi hại lắm, như mộ Tần Thủy Hoàng các kiểu ở trong đó chỉ là trò trẻ con thôi, chỉ xem như trình độ nhập môn sơ sơ.

Áo Ba Lư: "..."

Triệu Tứ: "..."

Đường Hình Nhật: "..."

Sao thằng cha này lại thích chém gió thế nhỉ?

Nhưng chém thì chém, Trương Tiểu Kiềm lại đúng là có bản lãnh thật, mà mộ Tần Thủy Hoàng lại đúng là có chút giống giống như thế. Nhưng cũng không thể vì thế mà nói “Bát Hoang Lục Hợp Chi Tâm Long Điểm Huyệt Âm Dương Trạch Phong Thủy Bí Điển” các kiểu là có thật nha! Viên Thiên Cương nhé! Viên Thiên Cương viết Thôi Bối Đồ đó! Hắn tự tay viết phong thủy bí điển rồi lưu truyền tới nay?

Đùa à?

Sau đó Trương Tiểu Kiềm lại bổ sung:

- Đúng rồi, thầy còn một bản lãnh khác, chính là hô mưa gọi gió. Nhưng không phải trong cuốn sách đó, mà là cuốn sách khác tên là “Tĩnh Tú Đồ Đằng Hô Phong Hoán Vũ Thuật”, rành rồi thì triệu hồi cái gió lốc mưa nhân tạo các kiểu khá là dễ dàng. Năm đó Gia Cát Khổng Minh mượn gió đông cũng là nhờ nó đấy!

“Hệ thống Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lưu Cường Đông!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì thế? Điểm số khiếp sợ của Lưu Cường Đông là cái quần què gì?

- Xì! Chém gôm thế. – Áo Ba Lư lập tức trề môi: - Thế thầy, trừ mộ Tàn Thủy Hoàng, còn có chuyện gì về phong thủy có thể kể cho tụi em nghe được không?

- Đúng đúng đúng! – Triệu Tứ cũng gật đầu lia lịa: - Ví như là lựa chọn vị trí của những nơi quan trọng ở cổ đại ấy... Ah! Thầy! Thầy nói xem, tại sao thủ đô lại là thành phố Thiên Kinh chúng ta?

Hắn vừa hỏi câu này, lập tức khơi dậy lòng tò mò của mấy người quanh đó!

Dù sao thì Tàn Thủy Hoàng cũng đã cách xa mấy ngàn năm rồi, niên đại quá xa, cảm thụ không sâu sắc.

Nhưng tại sao thủ đô lại là Thiên Kinh, câu hỏi này rất là thú vị.

Nhất là từ góc độ phong thủy mà nói...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Phong thủy của Thiên Kinh

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Câu này hỏi rất hay. Tại sao thủ đô lại là Thiên Kinh? – Lúc này đã bắt đầu ăn cơm, Trương Tiểu Kiếm gấp một miếng dưa chuột lên, cười nói: - Triệu Tứ. Em giỏi lịch sử, em nói trước xem nguyên nhân lựa chọn Thiên Kinh làm thủ đô trong lịch sử đi.

- À vâng. – Triệu Tứ bắt đầu nói cho mọi người nghe: - Đầu tiên ấy, thứ nhất, Thiên Kinh đã đảm nhiệm chức trách thủ đô mấy lần rồi, đã có cơ sở kinh tế chính trị văn hóa trụ cột thích hợp để đảm nhiệm thủ đô một lần nữa.

- Thứ hai, trấn giữ vị trí giao giới giữa Đông Bắc và Hóa Bắc, giá trị quân sự cực kỳ to lớn. Thời cổ đại, vị trí của thủ đô có liên quan tới việc sắp đặt chủ lực kinh tế chính trị quân sự. Một thị trấn có vị trí quân sự quan trọng, một thành phố mạnh mẽ về kinh tế ở phương bắc thì có ý nghĩa rất lớn lao.

- Thứ ba, gần với Liên Xô, nhưng không quá gần sát, tiện lợi cho việc vừa được trợ giúp lại không sợ bị đánh bất ngờ.

- Thứ tư, Thiên Kinh giải phóng hòa bình, cho nên tồn thất kinh tế ít nhất. Nam Kinh, Tế Nam, Từ Châu, Vũ Hán, Phúc Châu đều trải qua chiến tranh khói lửa. Địa khu trung tây bộ thì kinh tế phát triển lạc hậu hơn vùng duyên hải, không có đủ điều kiện kinh tế để kiến thiết thủ đô.

Nói xong, Triệu Tứ đắc ý:

- Em nói không sai chứ thầy?

- Ủ, nhớ không sai, có thể được thưởng. – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu, rồi hỏi một câu khiến Triệu Tứ đỏ mặt: - Thế thì tại sao lại không chọn Thiên Tân? Dựa theo địa hình thì Thiên Tân đều có đủ các yếu tố mà em vừa nói, nhất là Thiên Tân còn gần biển...

Triệu Tứ: “...”

Áo Ba Lư: “...”

Đường Hình Nhật: “...”

Tiêu Thần Tâm cười he he:

- Ai bảo mày vênh mặt! Giờ cứng họng chưa?

- Ừm... – Triệu Tứ gãi đầu thật mạnh, nói: - Em thật sự không nghĩ nổi... Thầy vừa nói thế, em cảm thấy có vẻ như Thiên Tân làm thủ đô cũng không sao cả nhỉ. Thế thì theo ý thầy là gì? Hay là liên quan tới phong thủy?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Lưu Cường Đông.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra Cường Đông ca vẫn còn đang nghe lên ấy...

- Khụ khụ... Em nói đúng. – Trương Tiểu Kiếm nhìn Tiêu Thần Tâm: - Tâm Tâm, tiếp tục quay video tiếp nhé!

Tiêu Thần Tâm quyết đoán lấy di động ra: - Dạ vâng!

Bắt đầu video call.

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Quyết đoán mở lên nghe.”

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Bụng ghé qua.”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Ghé dài!”

Sau đó Mã Văn lập tức phát hiện không thích hợp: “Chờ chút! Bên kia là ai thế?! Sao nhìn quen mắt vậy?!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiêu Thần Tâm:

- Là chú Lưu đó. Hi hi...

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Ha ha ha ha ha ha ha ha... Tuyệt vời lắm! Trương đại sư ngài nói to hơn nữa đi! Cho thằng cha kia cũng nghe thử xem!”

Jack Ma Hối Sáng Ali phát một bao lì xì 88.888 tệ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiền sư nó chứ còn cần phải do dự nữa sao?! Nhất định phải chém rồi!

- Đầu tiên ấy. – Trương Tiểu Kiếm hơi mỉm cười, rồi cố ý nói to hơn chút: - Chúng ta lấy điện thoại ra trước, mở bản đồ Baidu ra. Chúng ta đến xem thử xem địa hình của thành phố Thiên Kinh... Phải dùng loại hình ảnh thật ấy!

Mấy người lập tức cầm điện thoại tra xét.

Trương Tiểu Kiếm nhìn trộm, ừm, Cường Đông nhà họ Lưu cũng đang cầm di động...

Chờ cho mấy người đều tìm ra bản đồ, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Rồi, thế thì chúng ta tiếp tục nhé. Mọi người đã nhìn thấy địa hình đó rồi chứ gì? Đường Hình Nhật, em nói thử xem địa hình này có đặc điểm gì?

Đường Hình Nhật nhìn di động:

- Ừm... Phía bắc có núi bao quanh, phía nam là bình nguyên?

- Đúng rồi! – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay cái chách: - Lúc trước thầy đã từng nói với các em rồi đấy. Trong phong thủy học, thường thì người ta sẽ chú ý Thanh Long bên trái Bạch Hổ bên phải, Chu Tước trước mặt Huyền Vũ sau lưng, đúng không? Các em nhìn xem hình dạng địa lý của Thiên Kinh nè, quay về bắc hướng về nam, phía bắc có núi bao quanh, phía tây Thanh Long lên trời, phía đông Bạch Hổ nằm xuống, đằng trước đất đai bằng phẳng, đặt trong phong thủy thì đây là địa hình tốt nhất!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

- Đúng thế nhỉ! – Triệu Tứ kinh hô: - Còn nữa không thầy?

- Đương nhiên là có rồi! – Trương Tiểu Kiếm nói: - Các em lại nhìn hình dạng của Bột Hải này, có nhìn thấy cái gì không?

Mấy người cùng nhau xem, rồi cùng kêu lên:

- Đầu rồng?

- Đúng! – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Tại sao Thiên Tân gần biển không phải là thủ đô, mà Thiên Kinh chúng ta lại là thủ đô, chính là vì, từ mặt phong thủy mà nói thì vị trí của Thiên Tân là vị trí mũi rồng. Các em nghĩ mà em, rồng vừa thở ra, chẳng phải là sẽ thổi hết khí đi sao?

Mọi người ngơ ngác gật đầu:

- Đúng đúng đúng, có chuyện như thế thật!

- Sau đó các em lại nhìn đây, vị trí của Thiên Kinh là ở đâu? – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào bản đồ nói: - Có phải là ngay đối diện mắt rồng không? Vị trí này là thứ gì của con rồng?

Cả bọn nhìn nhau, lúc này Lưu Cường Đông không nhìn được, chen vào hỏi vội:

- Anh thầy giáo này, vị trí đó là cái gì vậy?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

He he, quả nhiên cắn câu! Ha ha ha ha ha ha ha!

Trong group wechat, Mã Vân suýt nữa cười hộc máu: “Ha ha ha ha ha ha! Trương đại sư quả nhiên là lợi hại! Thằng cha này cứ ngáo ngáo trước mặt tui, lần này cũng bị Trương đại sư dụ dỗ rồi kìa! Ha ha ha ha!”

Mã Hóa Đằng: “Coi ông vui chưa kìa... Ừm, Trương đại sư đúng là khá có tài năng!”

Còn bên Trương Tiểu Kiếm, cả bọn ngơ ngác nhìn nhau, chẳng ai đoán được, rốt cục vẫn là Tiêu Thần Tâm thông minh. Cô bé suy nghĩ một lát rồi giờ bàn tay nhỏ lên:

- Ngọc rồng!

- Đúng rồi! – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu: - Quả nhiên là Tiêu Thần Tâm thông minh nhất. Vị trí của Thiên Kinh, chính là ngọc rồng!

Hắn nói đến đây, ngừng một chút rồi lại tiếp tục:

- Mọi người nghĩ mà xem, ngọc rồng nằm trước mắt rồng, mũi vừa thò ra, chẳng phải là cái “khí” đều bị ngọc rồng hút mất rồi không? Cho nên chọn Thiên Kinh là thủ đô, tuyệt đối là có ánh mắt cực sáng suốt! Mà Thiên Tân cho dù ở ven biển, cho dù giao thông thuận tiện vị trí địa lý chiến lược, nhưng kinh tế lại không thể nào phát triển nổi, chính là vì “khí” đều bị ngọc rồng hút hết rồi!

“Điểm số khiếp sợ +66! +66! +66...”

Tất cả mọi người nghe sửng sốt.

Thực tế mọi người vẫn biết kinh tế Thiên Tân chênh lệch rất lớn với Thiên Kinh, nhưng nghĩ kiểu gì cũng không thể liên tưởng tới cách giải thích phong thủy như vậy được!

Nhưng ngẫm lại, xác thực là rất thần kỳ ấy!

Lẽ ra thì Thiên Tân có ưu thế địa lý, có hải cảng, có đường sắt, tiếp giáp với thủ đô Thiên Kinh, nhìn kiểu gì thì kinh tế cũng không nên kém mới đúng!

Không nói đến chuyện sánh vai với đồng bằng Châu Giang và đồng bằng Trường Giang, nhưng ít nhất cũng không nên kém quá nhiều mới đúng chứ?

Nhưng mà í, chính là phát triển kiểu gì cũng không vực dậy nổi, hóa ra nguyên nhân lại ở đây...

Lúc này Lưu Cường Đông đã hoàn toàn nghe choáng váng, bụng cái ghé lại đây rồi nói:

- Trương lão sư... Rất am hiểu phong thủy à?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông hỏi thế không phải vô nghĩa sao?

Đâu chỉ là am hiểu? Quả thực chính là super am hiểu nhé!

- Khụ khụ... Sợ sợ, sợ sợ! – Trương Tiểu Kiếm háng giọng rồi nói ra vẻ khiêm tốn: - Cũng chỉ là giúp người khác xem phong thủy mấy lần thôi, không tính là chuyện gì to tát cả.

- Oh? – Lưu Cường Đông hiểu kỳ: - Đã xem cái gì vậy? Có thể lộ ra một chút được không?

- Được chứ. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha: - Giúp nhà Tâm Tâm xem một miếng đất, tiêu cỡ sáu trăm triệu. Sau đó lại giúp Mã tổng Mã Vân xem phong thủy của một căn biệt thự, cái này xem như là giúp đỡ theo nghĩa vụ. Ừm, Mã tổng Mã Hóa Đằng cũng xem biệt thự. Thêm một người nữa là thuận tiện giúp Ninh tổng Ninh Hàn Lâm mua một miếng đất...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Lưu Cường Đông!”

Chương 262: “Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Luru Cường Đông!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, Luru Cường Đông thật là có chút không biết rõ hần sâu hay cạn.

“Người này...” Luru Cường Đông nghi ngờ nhìn Trương Tiểu Kiếm: “Xem phong thủy thì đúng là rất có giải thích, nhưng vừa rồi hần nói những lời kia rốt cục là thật hay là đang chém gió? Vừa mua đất vừa xem biệt thự...”

Dù sao thì cũng là siêu nhân tự tay sáng lập Kinh Đông, Luru Cường Đông cũng rất có kiến thức rộng rãi. Hần không nói là tin hay không, chỉ cười nói:

- Trương lão sư, tôi có một miếng đất, không biết có thể mời Trương lão sư ngài bình luận một chút được không?

Ờ? Muốn nhờ mình xem đất giúp ông á?

Được chứ! Đây là nghề chính của anh nhé!

- Không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Có ảnh chụp gì đó không?

- Có. – Luru Cường Đông không lảng nhảng, lập tức lấy di động ra mở ảnh chụp lên: - Trương lão sư mời ngài nhìn.

- Ừm, tôi coi thử xem nào. – Trương Tiểu Kiếm nhận lấy di động rồi bắt đầu xem.

Luru Cường Đông nhờ hần xem miếng đất này là một triền núi, trên đó có một ngôi mộ.

Xem âm trạch chứ gì. Quá đơn giản.

Chỉ bằng kỹ năng hiện tại của Trương Tiểu Kiếm thì tuyệt đối có thể nhìn phát biết luôn.

- Luru tổng, chính thể cũng coi như là cũng được, nhưng mà ấy... - Trương Tiểu Kiếm đặt di động xuống, cười ha ha: - Đây là âm trạch, nhưng mà... Không phải là của nhà ngài đúng không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +1 đến từ Luru Cường Đông!”

- Ồ? Tại sao Trương lão sư lại xác định là miếng đất này không phải là phần mộ tổ tiên của nhà tôi? – Luru Cường Đông lập tức hỏi.

- Đầu tiên, Luru tổng ngài xem đây. – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào ảnh chụp, bắt đầu giải thích của Luru Cường Đông nghe: - Miếng đất này thuộc loại âm trạch có phong thủy khá là tốt, bên trái Thanh Long uống nước, bên phải Bạch Hổ nằm xuống, đằng sau Huyền Vũ trấn linh, phía trước Chu Tước bay cao. Nhưng mà ấy, đất thì tốt, vấn đề là hình dạng của miếng đất này nghiêng về hướng chỉ phụ nữ, nhất là gò đất nhỏ ở dưới sườn đây nè, thấy rồi chứ? Trong phong thủy thì cái này gọi là Ấn Sơn. Ấn Sơn này không quá dốc, có bộ dáng như là một cái mền thêu đẹp đẽ, cho nên con cháu đời sau của chủ mộ này đa phần đều coi trọng con gái, có nhiều mỹ nữ ngực lớn, giàu sang phú quý.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +33 đến từ Luru Cường Đông!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +77 đến từ Chương Trạch Thiên!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì thế?

Nếu như là Luru Cường Đông khiếp sợ thì còn có thể hiểu được, nhưng mà điểm số khiếp sợ của cô bé trà sữa là có ý gì thế?

- Trương đại sư không hổ là tài cao! – Luru Cường Đông mở to mắt: - Âm trạch này đúng là không phải nhà tôi. Thật ra thì là nhà của vợ tôi...

Cả đám lập tức quay sang, nhìn về phía cô bé trà sữa.

- Oh...!!!

Mọi người ồ lên thật dài.

Cô bé trà sữa lập tức đỏ mặt...

Tiêu Thần Tâm lại càng dứt khoát hơn, giọng khoan vòng tròn, em gái trà sữa càng đỏ mặt hơn...

Lưu Cường Đông cười đến thỏa mãn!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ông già này! Có thể đứng đắn hơn được không hả?! Có thể không hả?!

Tôi đang nói phong thủy đấy nhé! Ông với vợ ông liếc mắt đưa tình quăng thức ăn cho chó là có ý gì hả?!

- Trương lão sư tài cao! – Lúc này Lưu Cường Đông đã nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác. Hắn sờ màn hình di động, lại lấy ra một miếng đất rồi nói: - Trương lão sư ngài lại xem giúp tôi thử xem miếng đất này thế nào?

Nói chứ xem âm trạch đối với Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không phải là vấn đề, nhưng khi hắn vừa nhìn thấy tấm ảnh này, lập tức “í” một tiếng!

Hắn quan sát âm trạch này kỹ càng từ trên xuống dưới, sau đó lại quan sát Lưu Cường Đông kỹ càng từ trên xuống dưới, rồi hít vào một hơi thật sâu, đặt điện thoại xuống.

- Sao vậy Trương lão sư? – Lưu Cường Đông hiếu kỳ nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Có gì không đúng à?

- Ấy dà, Lưu tổng à. – Trương Tiểu Kiếm chấp tay khẽ sát mũi, bình tĩnh nhìn Lưu Cường Đông: - Về địa hình của âm trạch này ấy, nói là không thành vấn đề thì đúng là không có vấn đề gì lớn. Nhưng nếu nói là có vấn đề ấy, thì vấn đề cũng không nhỏ chút nào đâu.

Lưu Cường Đông: “!!!”

- Trương lão sư, có vấn đề gì vậy? – Lưu Cường Đông vội hỏi: - Ngài phân tích giúp tôi một chút đi!

- Đầu tiên, chủ nhân ngôi mộ này ấy, lúc trước khi mà chôn cất nhất định đã được cao nhân chỉ điểm. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười: - Âm trạch này so với cái phía trước thì cơ bản là hai đẳng cấp khác nhau. Cái lúc trước chỉ thuộc loại phong thủy bình thường, xuất hiện người phụ nữ giàu sang phú quý, nhưng đại khái cũng chỉ nằm ở trình độ người thường thôi. Mà cái này thì ghê lắm! Phong thủy của âm trạch này là kết cấu đời sau sẽ xuất hiện tướng quân đại nho đấy nhé!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Lưu Cường Đông!”

- Thật sao?! – Lưu Cường Đông tròn mắt há mồm: - Còn mong Trương lão sư chỉ điểm!

- Đầu tiên, Lưu tổng ngài xem đây, chung quanh âm trạch này là địa hình non sông cực kỳ phức tạp. – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào địa hình trên bản đồ nói: - Trong giới phong thủy chúng tôi thường có câu nói “Tâm long điểm huyết”, “Long” chính là long mạch, huyết chính là âm trạch. Cho nên phạm là âm trạch thì đặc biệt dùng rồng là tốt nhất! Trong tấm ảnh này ấy, rồng hồ đều có năm sáu lớp, hướng núi với nước cũng rất rõ ràng. Nhất là con rồng này hung vĩ đồ sộ, lại có một lần lấy đá nhảy qua sông, đây có ý là “Cá chép vượt Long Môn”!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Lưu Cường Đông!”

Lưu Cường Đông tròn to mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm

- Rồi sao nữa rồi sao nữa?

- Tiếp theo. – Trương Tiểu Kiếm tiếp tục đan hai bàn tay đặt trước mặt, phong cách sâu đíp đột phá chân trời: - Con cháu đời sau của âm trạch này nhất định sẽ xuất hiện người tài ba, nhưng do rồng nước có hạn, nên bố cục sẽ không lớn lắm. Dù sao thì cũng là đã biết cá chép vượt Long Môn mà hóa rồng vẫn có khác biệt so với lấy dây nỉ làm rồng. Cho nên con cháu đời sau sẽ có người có may mắn, trở nên nổi bật. Nhưng do bên trên có rồng thật áp chế, nói thẳng ra chính là cả đời hạn chế.

Hắn nói tới đây, rồi cười tủm tỉm nhìn Lưu Cường Đông:

- Lưu tổng, đây hẳn là phần mộ tổ tiên của nhà ngài nhỉ? Hơn nữa còn là tổ tiên từ rất lâu đời rồi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Lưu Cường Đông!”

- Đại sư không hổ là đại sư! – Lưu Cường Đông đã triệt để nghe đàn mặt, nói vội: - Lần trước tôi viết thông báo tìm tổ tiên trên weibo, sau đó tra xét tí

mà rất nhiều nơi, cuối cùng căn cứ vào gia phả tìm được mà phỏng đoán, dòng họ của tôi hẳn là thuộc về chi nhánh của họ Lư ở Thuần Đường, Tương Đàm. Linh đường chung ở vịnh Mao Ốc, trấn Hoa Thạch, huyện Tương Đàm, càng có khả năng là hậu duệ của Sở Nguyên vương Lư Giao, em trai thứ tư của Hán Cao Tổ Lư Bang. Âm trách này là do tôi phát hiện sau khi tìm thấy gia phả!

Lư Cường Đông vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc há hốc mồm!

Trương lão sư có hồ báo tới mức đó sao?!

- Ủ, thế thì hẳn là không sai. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Xem ra Lư tổng ngài cũng rất tốn công sức đấy.

- Đúng rồi. – Lư Cường Đông thở dài: - Nhưng mà Trương đại sư, ngài nói tôi nói gì cũng là người sáng lập Kinh Đông mà, tại sao ngài lại bảo bố cục của tôi không được?! Thật sự là do phong thủy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Kiếm ca bình luận bố cục

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Lúc này tất cả mọi người ở đây đều nghe mà đần hết cả mặt!

Vãi chương! Xem cái âm trách mà cũng có thể suy luận ra đó là âm trách nhà ai sao?!

Thậm chí còn dám nói thẳng là cả đời hạng nhì?!

- Có một phần là do ảnh hưởng từ phong thủy. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu: - Loại ảnh hưởng này rất sâu xa, muốn sửa thì không dễ đâu.

- Vậy... - Lư Cường Đông ngẫm nghĩ, dù sao thì cũng là người làm việc lớn, vẫn phải có lòng dạ, lập tức nói ngay: - Mong được giải đáp. Thật ra thì tôi cũng rất muốn biết rốt cục tôi thua kém Mã Vân ở điểm nào? Đúng không?

Nếu Trương Tiểu Kiếm đã nói hẳn là cả đời hạng nhì, thế thì không cần hỏi cũng biết hạng nhất nhất định là cái tên Mã Vân - Jack Ma Hối Sáng Ali rồi!

Đây chính là một đề tài rất trâu bò! Mấy người khác cũng không khỏi nín thở vênh tai chờ nghe Trương Tiểu Kiếm phân tích, thậm chí cả cô bé trà sữa cũng chăm chú lắng nghe.

Ừm, hiệu quả khá là tốt đấy...

- Ngài kém Mã Vân ở điểm nào nhỉ. – Trương Tiểu Kiếm uống một ngụm rượu, rồi mỉm cười nhìn Lư Cường Đông và nói: - Nói thật, xét về dư luận trên internet thì ngài vẫn không bằng Mã tổng Mã Vân, thậm chí có một số người cho rằng hai người không cùng chung một đẳng cấp, không thể so sánh với nhau được, nhưng ngài vẫn cứ tự làm thân với Mã Vân. Đầu tiên, bỏ đi yếu tố cá nhân, thật ra thì ngài cũng đã làm ra rất nhiều thay đổi, ví dụ như tốc độ chuyển phát hàng hóa, ví dụ như về mặt không chế hàng giả thì cũng khá là tốt, vẫn cố gắng phát triển theo phương hướng tốt hơn.

Trong group wechat, bây giờ trùm cũng đang bàn luận...

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Ây dà, Trương đại sư tăng bốc hay đấy!”

Jack Ma Hối Sáng Ali phát một bao lì xì 66.666.

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Mặt đâu? Mặt đâu?”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Mặt tui cũng ngang ngửa với Trương đại sư thôi, cần nó làm gì? Hả? Có tác dụng gì?”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “...”

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Mã tổng thuộc loại lãnh tụ tinh thần, hẳn có thể một mình mà thống soái thiên binh vạn mã một cách thoải mái tự nhiên. Còn Lư tổng ngài thì càng giống một vị tướng quân xông pha chiến trường một mình. Cho nên xét về cái nhìn đại cục thì hai người các ngài không nằm trong cùng một đẳng cấp.

Nhưng nếu nói ai giỏi ai kém thì thật đúng là không thể so sánh được. Hai người các ngài đều đại biểu cho hai loại cảnh giới của ngành thương mại điện tử. Tương tự với việc ngài thân là một nhân viên kỹ thuật nhưng lại đòi so sánh sức ảnh hưởng với một ngôi sao như Mã tổng vậy.

- Chúng ta đều rõ ràng trình độ diễn thuyết của Mã tổng. Tôi cảm thấy Mã tổng càng giống như là người mang theo tinh thần và tín ngưỡng, cùng với ý thức và trách nhiệm. Hắn đang thay đổi lề lối, nhưng với tiền đề là phải thay đổi tư duy và nhận tri của con người trước đã. Nói khoa trương hơn một chút thì là lòng dạ rộng lớn đến mức có thể hình thành vũ trụ mini. Bởi vậy đó là một loại ôm áp tình cảm. Mà tổng thì bất kể là nói tới chuyện gây dựng sự nghiệp của mình hay là những chuyện khác thì đều biểu hiện ra cảm giác ý thức trách nhiệm, sứ mệnh và xã hội. Những lời giải thích của hắn không thể nói là không độc đáo, nhưng quan điểm đủ để khiến người ta tin tưởng và bị thuyết phục.

- Còn ngài ấy, hầu như chưa bao giờ diễn thuyết cả. Từ khía cạnh lớn mà nói thì ngài càng chú tâm vào việc thay đổi ngành thương mại điện tử hơn. Còn Mã tổng thì thay đổi cách sống của con người. Cho nên tôi nói bố cục của ngài chưa đủ, chính là vì thế.

Dứt lời, Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Đương nhiên, kỳ thật thì bố cục này chỉ có thể so sánh giữa ngài và Mã tổng thôi. Nhìn khắp ngành thương mại điện tử trong nước cũng chỉ có hai người các ngài. Còn Mã tổng Mã Hóa Đăng thì bố cục cũng ngang ngửa với ngài, tóm lại là còn kém xiu xiu như vậy thôi.

Nói xong hết ý, Trương Tiểu Kiếm đắc ý ăn một miếng.

Tăng bốc chuyên dùng cho phòng 404, hoàn mỹ!

“Hệ thống: Điểm số kiếp sợ +66 đến từ Lâm Vạn Đồng!”

Lưu Cường Đông:

- Ừm... Đúng thế nhỉ...

Xem ra hắn vẫn khá là chịu phục cách nói này.

Hai vị trong group wechat lại không chịu.

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Ha ha ha ha ha ha! Trương đại sư nói rất chi là công bằng! Rất tốt! Được lắm! Là nói thật!”

Jack Ma Hối Sáng Ali phát một bao lì xì 66.666.

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Trương đại sư nói lời này hơi đau trym ấy, khinh thường nhân viên kỹ thuật chứ còn gì nữa...”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng phát một bao lì xì 22.222.

Tiêu Thần Tâm: “Cám ơn bao lì xì của hai bác Mã!”

Nhưng lúc này Trương Tiểu Kiếm lại lên tiếng:

- Đương nhiên ấy, vừa rồi tôi cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi. Thực ra thì chỉ riêng về lĩnh vực game thì trước mắt đúng là không ai có thể sánh vai với Mã tổng Mã Hóa Đăng được. Cho nên lĩnh vực khác nhau đương nhiên là tầm nhìn phải khác nhau rồi. Ai cũng có thể mạnh riêng mà.

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Ái chà, câu này nói rất đúng!”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng phát một bao lì xì 222.222!

Tiêu Thần Tâm: “Là lá la~ Hôm nay có đủ tiền tiêu vặt rồi!”

Lúc này Lưu Cường Đông đã thật sự tin phục Trương Tiểu Kiếm... Dù sao thì nếu là thầy phong thủy bình thường mà nói, cơ bản không ai dám ở trước mặt hắn nói hắn không đủ bố cục đúng không?

Thế thì xem ra vị Trương lão sư này xác thực là có bản lĩnh. Nói cách khác mấy người trước mà hắn nhắc tới có lẽ thật sự không phải là chém gió!

- Trương lão sư. – Lưu Cường Đông trầm ngâm một lát rồi hỏi: - Vậy thì theo ý ngài, bố cục của tôi có cơ hội tăng lên được không? Nếu ngài có thể giúp tôi thì giá cả không cần bàn cãi!

- Lưu tổng, tôi nói thật với ngài. – Trương Tiểu Kiếm cười rồi lắc đầu: - Có câu nói là “Người biết đủ là người hạnh phúc”. Với thân phận và địa vị hiện nay của ngài, thật ra cũng đã khá là tốt rồi. Có những lúc không tất yếu phải cường cầu như vậy. Đối với ngài mà nói nhiều một chút hay bớt một ít cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Có lý. – Lưu Cường Đông lại ngẫm nghĩ, chợt nói: - Lúc trước tôi nghe nói ngài có giúp người khác xem, ừm, về bất động sản thì tôi không am hiểu lắm, cũng không muốn nhúng tay vào. Dù sao cũng chẳng phải dân chuyên nghiệp. Bây giờ tôi hiểu kỳ là, biệt thự mà ngài xem giúp Mã Văn ấy... Ở đâu vậy? Phong thủy của nó nhất định là rất tốt nhỉ?

- Đương nhiên rồi. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười gật đầu: - Ở ngay chỗ Hương Sơn ấy, trong miếng đất mà Tiêu tổng tiêu sáu trăm triệu mua nó ấy.

- Oh... - Lưu Cường Đông trầm ngâm một lát, chợt hỏi: - Trương lão sư, ngài thấy nếu tôi cũng mua một căn nhà ở đó thì có ổn không?

Ờ? Hấn muốn mua nhà ở đó á?

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu quyết đoán:

- Thật lòng không phải ai muốn mua là mua được đâu. Dù sao thì bây giờ bên kia phải xếp thứ tự dựa theo ngũ hành phong thủy. Người trước đó là Ninh tổng Ninh Hàn Lâm, mạng thổ. Dựa theo ngũ hành thì tiếp theo phải mạng hỏa mới được, nó có liên quan tới ngày sinh tháng đẻ.

- Yêu cầu cao thế á?! – Lưu Cường Đông suy nghĩ một chút, vội lấy chứng minh nhân dân ra: - Thế Trương lão sư ngài mau nhìn xem ngũ hành bát tự của tôi có đủ tư cách không?

- Tôi xem thử xem nha. – Trương Tiểu Kiếm nhận lấy chứng minh nhân dân rồi bắt đầu nhìn, vừa nhìn vừa bấm đốt ngón tay tính toán: - Sinh nhật của ngài là ngày 14 tháng 2 năm 1974, cũng chính là hăm ba tháng giêng năm 1974, ngày Bính Tuất tháng Bính Dần năm Giáp Dần. Ngũ hành năm: Đại Khê thủy (Dòng suối lớn); Ngũ hành tháng: Lô trung hỏa (Lửa trong bếp); Ngũ hành ngày: Ốc thượng thổ (Đất trên mái nhà)...

Hấn bấm tay một lúc, cuối cùng tổng kết:

- Mệnh này thì trong ngũ hành vượng mộc mà thiếu kim, là mạng mộc hỏa. Chủ thiên can ngày là hỏa, sinh vào mùa hè, nhất định phải có thổ giúp đỡ, nhưng rất là kỵ kim. Mệnh bản ngũ hành là Bính Hỏa, Thuần Dương Hỏa...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Lưu Cường Đông – Sao Thiên Dũng

Nói chứ Trương Tiểu Kiếm cũng chỉ là tùy ý tính toán ngũ hành của Lưu Cường Đông một chút thôi.

Nhưng ai biết càng tính càng cảm thấy không đúng lắm...

Mạng hỏa, nhất định phải có thổ giúp đỡ, lại quá mức kỵ kim...

Trong Bàn Long một lẽ tám sao, sao Thiên Nhân chính là mạng thổ cần kim giúp đỡ, sau đó lại xuất hiện một người mạng hỏa nhất định phải có thổ giúp đỡ mà lại quá mức kỵ kim. Nói như thế...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Vãi chương! Đây không phải là yêu cầu của tòa nhà thứ năm Thiên Dũng Tinh Lâu trong Bàn Long một lẽ tám sao sao?!

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ thế, hệ thống đã lên tiếng:

Hệ thống: "Đã tìm được chủ nhân của tòa nhà thứ năm Thiên Dũng Tinh Lâu trong Bàn Long một lẽ tám sao."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quả nhiên là hấn!

Thế này thì hồ báo cáo chồn mịa nó rồi! Bàn Long một lẽ tám sao mà tổng cộng mới tìm được bốn người, nhìn mà xem đều ở đẳng cấp nào?

Mã Vân Mã Hóa Đẳng Ninh Hàn Lâm Lưu Cường Đông!

Lậu mịa đây là sắp sánh vai với thái dương cmnr!

- Lưu tổng ngài chờ một lát, tôi gọi cái điện thoại. – Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy, dzọt qua một góc gọi điện thoại: - Mã tổng, chúc mừng nhá, ngài lại thêm một đối thủ rồi! Ha ha ha ha!

Mã Vân nghe điện thoại: "..."

- Cậu chờ tí! – Mã Vân cũng là người thông minh, vừa nghe thấy thế lập tức cảm thấy có gì đó sai sai: - Ý cậu hấn sẽ không là... Cái tên Cường Đông gì gì đó, chính là chủ nhân của Thiên Dũng Tinh Lâu chứ?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đáp án đúng...

Mã Vân: "..."

- Không được! Đổi người khác! – Mã Vân phát điên: - Bên kia đã có một Mã Hóa Đăng rồi, bên này cậu còn tìm cho tôi một tên Lưu Cường Đông tới đây! Trương đại sư cậu muốn chơi chết tôi luôn đấy hả?! Không được không được! Đổi người khác đi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Mã tổng, chuyện này thật đúng là không có cách nào đổi được...

Dù sao hệ thống đã khâm định rồi, anh thật sự không đổi được đâu...

Mã Vân: "..."

- Trương đại sư, thế này đi, ngài đừng vội. – Mã Vân lập tức bật mode diễn thuyết: - Ngài nghĩ mà xem, ngài giúp tìm đủ chủ nhân của một lẻ tám sao, tôi đây đương nhiên phải duy trì tuyệt đối rồi, đúng không? Sau đó ấy, mỗi khi tìm thấy một người thì đều là nhà tài trợ đấy! Nhà tài trợ đều là khách hàng của ngài đúng không? Ngài có phải là nên thỏa mãn yêu cầu của khách hàng không? Ngài không thể vì bán nhà nên mặc kệ chủ nhà chúng tôi đánh nhau đúng không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chà mẹ thằng cha này đúng là nói có lý thật đấy.

Dù sao bên kia đã có một ông Mã Hóa Đăng rồi, nếu bên này lại thêm một ông Lưu Cường Đông thì chẳng phải là sẽ quật tung trời sao?

Ừm...

Nhưng nếu hệ thống đã khâm định rồi thì anh không đổi được đâu!

Lưu Cường Đông người ta có dẫn theo cô bé trà sữa...

Lậu mía nhiệm vụ này đúng là khó thật đấy!

- Mã tổng ngài đừng vội. – Trương Tiểu Kiếm vội nói: - Vấn đề bây giờ là người ta chưa chắc đã chịu tới. Hắn mới vừa hỏi thôi...

Mã Vân: "..."

- Trương đại sư. – Lúc này Mã Vân quyết đoán biến thành chuyên gia tiếp thị: - Thật ra thì chuyện này cũng dễ thôi. Ngài nghĩ mà xem, Thiên triều chúng ta có dân số là một tỷ bốn đúng không? Thế thì nhất định là sẽ có rất nhiều người phù hợp yêu cầu ngũ hành bát tự. Cậu đổi một người chẳng phải xong sao?

Trương Tiểu Kiếm:

- Ngài là không có hứng thú với tiền, nhưng vấn đề là thật sự không có nhiều người mua nổi biệt thự ở đó...

Mã Vân: "..."

Lậu mía, thật đúng là vấn đề...

- Tui mặc kệ đấy! Nếu hắn dám tới thì tui nhất định phải cho hắn biết mặt! – Nói xong, Mã Vân hung tợn cúp điện thoại.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cái chết!

Kệ mịa! Ba điểm thuộc tính nhé! Có thể không cần sao?

Cho nên xin lỗi Mã tổng nhé!

Ha ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hiện tại thì ba vị chủ tịch Mã Vân Mã Hóa Đăng Ninh Hàn Lâm đều đã mua biệt thự ở đó. Khu vực này vừa đúng tạo hành hình dạng Bàn Long một lẻ tám sao. Lưu tổng, ngũ hành bát tự của ngài thật đúng là thích hợp. Thế thì vấn đề tới đây... Ngài có hứng thú mua một căn nhà ở đó không?

Lưu Cường Đông: “!!!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +77 đến từ Lưu Cường Đông!”

- Ba người bọn họ thực sự đều mua nhà ở đó?! – Lưu Cường Đông suýt nữa nhảy cẫng lên: - Cậu nói Mã Vân với Mã Hóa Đằng đều mua biệt thự ở cùng một khu?! Còn có Ninh Hàn Lâm?!

- Dạ vâng, chủ Lưu. – Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm: - Phong thủy chỗ đó tốt lắm ý. Chủ Lưu có muốn mua một căn không?

Lưu Cường Đông: “!!!”

Hắn vừa nghe vậy lập tức nghĩ: “Thiệt hay đùa? Mã Vân Mã Hóa Đằng Ninh Hàn Lâm đều mua biệt thự cùng một khu? Thế chẳng phải sẽ đánh nhau từ sáng tới tối sao? Chỉ bằng hai người Mã Vân Mã Hóa Đằng thì có thể yên tĩnh được sao? Nếu mình còn đi nữa thì... Tam quốc? Ồ không, còn có Ninh Hàn Lâm nữa mà... Kiểu này là thành bốn người chơi mặt chược sao?!”

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Lưu Cường Đông lại chột phần khởi!

Hắn có thể cấu kết với Mã Hóa Đằng cùng nhau phản dame Mã Vân!

Hơn nữa ba vị đại năng kia đều ở đó, nói rõ phong thủy ở đó thật sự tốt nhá!

- Trương lão sư, ngài nói thật sao? – Lưu Cường Đông trầm ngâm một lát, rồi chột hỏi một câu: - Thế thiết kế biệt thự... Đã làm xong chưa? Tôi muốn xem thử xem.

Sau đó hắn lại bổ sung thêm:

- Dù sao thì biệt thự mà, cũng nên đẹp để một chút, hơn nữa cũng không thể cách gần nhau quá đúng không. . .

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ông không phải là Lưu Cường Đông không biết vợ đẹp sao?! Tại sao lại để ý mặt tiền thế...

- Biệt thự thì không phải là chuẩn bị vẽ rồi sao? – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp đẩy ba người Áo Ba Lư lên sân khấu: - Đây là học sinh của tôi, thiết kế nghệ thuật đều thuộc cấp chuyên gia. Tôi có thể vỗ ngực cam đoan bọn họ thiết kế sẽ khiến ngài hài lòng!

- Thế à... - Lưu Cường Đông sờ cằm rồi nói ngay: - OK. Vậy tôi quan sát xem thử, nếu biệt thự thật sự đẹp mắt, tôi sẽ mua một bộ! Đúng rồi Trương đại sư, lát nữa có rảnh dẫn tôi đi tham quan không?

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Được chứ, không thành vấn đề. Chúng ta ăn cơm xong rồi đi luôn thôi!

Mọi người lập tức bắt đầu dùng bữa. Trong bữa ăn, Trương Tiểu Kiếm sắp xếp công việc cho ba người Áo Ba Lư:

- Đã thấy chưa? – Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ: - Các em đã biết nhiệm vụ tiếp theo của các em trâu bò cỡ nào chưa? Đó chính là thiết kế biệt thự cho mấy vị đại năng đứng đầu trong nước! Không nói cái khác, chỉ bằng điểm này, tương lai các em ra ngoài xã hội tùy tiện nói một tiếng đây biệt thự này là do các em thiết kế thì đã có biên hiệu! Hiểu chưa?!

“Điểm số khiếp sợ +88! +88! +88...”

Ba người Áo Ba Lư đã nghe mà trợn mắt há mồm, ngay cả cơm cũng quên nhai, há miệng đến mức ngậm không nổi. Đường Hình Nhật kinh hô:

- Thầy ơi thầy thần sầu quá! Quá trâu bò! Rốt cục thì sao mà thầy làm được vậy?!

- Cũng không xem xem thầy của mấy đứa là ai! – Trương Tiểu Kiếm đắc ý: - Không có chút tài năng thì có thể hàng phục bọn oắt con chúng mày sao?!

“Điểm số khiếp sợ +88! +88! +88...”

Bữa cơm kết thúc nhanh chóng, Trương Tiểu Kiếm nói thẳng:

- Nhớ kỹ nhé, lát nữa tới nơi phải nghe kỹ cho thầy, người khôn không nói chuyện mập mờ, lộn khờ không làm màu chảnh chọe. Thầy, lộn Peggy, hiện tại dẫn các em đi xem địa hình. Nếu trong vòng ba ngày sau khi trở về mà các em không hoàn thành nhiệm vụ thiết kế đầu tiên thầy yêu cầu thì tôi sẽ đập chết các vị đang ngồi ở đây, kể cả nằm. Nhớ kỹ, tất cả!

“Điểm số khiếp sợ +88! +88! +88...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 265: Quả thực là cướp tiền ấy chứ!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Mọi người nhanh chóng dùng bữa xong, sau đó lập tức đi tới Hương Sơn.

Nhanh chóng đến nơi, Lư Cường Đông vừa xuống xe đã sợ ngây người!

- Đây... Linh khí nhiều màu đầy khắp núi đồi... - Lư Cường Đông kinh hô: - Miếng đất này là do cậu xem cho Tiêu tổng sao?!

- Đúng vậy. - Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm - Nhìn được chứ?

- Quả thực là quá được luôn! - Lư Cường Đông vừa đi vừa quan sát: - Linh khí này... Ah? Trương đại sư, mấy người công nhân kia đang làm cái gì vậy? Tôi nhìn có vẻ như là đang lấp hố? Sao trên đường đi tôi lại thấy mỗi khu vực đều có một cái hố to vậy?

Lúc này Tiêu Thần Tâm lên tiếng, con nhóc này không hổ là vợ hiền nhé, cười tủm tỉm

- Chú Lư, cái này thì chú không biết được đâu. Miếng đất này là do thầy giáo của cháu xem, những cái hố xung quanh này ấy, đều là do thầy cháu triệu hồi thiên lôi tới đánh thùng đó! Tổng cộng một trăm lẻ tám thiên lôi nhé, không nhiều không thiếu một cái!

“Điểm số kiếp sợ +54! +46! +76! +44...”

Nghe thấy vậy, Lư Cường Đông lập tức tròn tròn con mắt!

Còn biết triệu hồi thiên lôi?! Vị Trương đại sư này có thần kỳ tới vậy sao?! Có khi nào là chém gió không nhỉ?

- Ê này.... - Lư Cường Đông nói: - Tôi hơi chút nhé, Trương đại sư thật sự biết triệu hồi thiên lôi sao? Sao mà nghe ảo vãi chương vậy?

- Thầy cháu lợi hại lắm nhé! - Tiêu Thần Tâm bĩu môi: - Thế là chú Lư lại không tin!

Lư Cường Đông: “...”

Mẹ kiếp, chứ là thằng khác nó cũng méo dám tin nhé!

- Hay là... Trương đại sư làm cho tôi mở mang tầm mắt đi? - Lư Cường Đông quyết đoán quay sang Trương Tiểu Kiếm: - Không cần thiên lôi. Chỉ cần biểu diễn thần thông của ngài một chút thôi là được. Không thành vấn đề chứ?

Sao có thể nói là không thành vấn đề được?

Ông tưởng tôi diễn xiếc hay sao mà bảo thể hiện cái là thể hiện được ngay?

- Chuyện này... - Trương Tiểu Kiếm mỉm cười rất chi là hàm súc: - Ày dà, Lư tổng à, thần thông ấy, tôi không thể triển lãm một cách tùy tiện được. Dù sao thì sau khi dùng thần thông đều rất hao phí, bổ sung lại rất phiền toái, phải uống đủ loại thuốc bổ mới có thể khôi phục từ từ được.

Lư Cường Đông: “!!!”

Còn cần uống thuốc bổ để bổ sung thần thông?

- Chuyện nhỏ! - Lư Cường Đông lập tức gỡ thước: - Tiền không thành vấn đề! Tôi chỉ muốn mở rộng tầm mắt xem pháp lực của Trương đại sư ngài thôi! Tùy ý là được, bộc lộ tài năng là được!

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã đi đến vị trí của đá Ngũ Thái Bàn Long. Trương Tiểu Kiếm chỉ vào tảng đá đó nói:

- Nhìn thấy tảng đá Ngũ Thái Bàn Long này không? Đây chính là báu vật trấn núi của Hương Sơn! Linh khí trên miếng đất này đều là do nó mang đến!

- Tảng đá đẹp đấy! - Lư Cường Đông hài lòng gật đầu: - Xuất sắc!

Lại nói, Trương Tiểu Kiếm xác thực là lười giải thích lại cho hần nghe về đá Ngũ Thái Bàn Long, cho nên hần nghĩ là một ý tưởng...

- Hay là thế này. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Tôi add ngài vào group đi. Cụ thể pháp lực của tôi như nào, ngài cứ hỏi Mã tổng là được. Hần có video.

- Thật sao? – Lưu Cường Đông vui sướng nói: - Được. Tôi add ngay đây!

Woa ha ha ha ha ha! Vào group thì dễ ăn rồi! Coi như đã quyết định xong vụ này rồi nhé!

Trương Tiểu Kiếm lập tức lấy di động ra:

- Lưu tổng add wechat đi, tôi add ngài vào group.

Lưu Cường Đông lấy di động ra, nhanh chóng add wechat, sau đó Trương Tiểu Kiếm kéo Lưu Cường Đông vào Group Chém Gió Hương Sơn Số Một.

“Lưu tổng, mọi người đều onl cả, chào hỏi đi.”

Lưu Cường Đông: “...”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “!!! Trương đại sư ngài thật sự add ông vào hả?!”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Đây không phải là Cường Đông nhà ai kia đó sao? Cường Đông, hai đứa mình hợp tác xiên chết thằng cha kia cái nhì?”

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “Được đây!”

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp phát một bao lì xì 188.888!

Tiêu Thần Tâm cười híp mắt nhận lấy lì xì: “Cám ơn chú Lưu nha! Hi hi...”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Áy dà Cường Đông à, đã lâu không gặp, còn khỏe không?”

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “Ha ha... Ninh tổng! Chẳng phải là cảm nhận được thần thông của Trương đại sư nên tôi đến đây xem thử sao? Tôi nghe nói, Mã tổng có video cảnh làm phép của Trương đại sư hả? Có thể cho tôi xem được không?”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên không được rồi! Ông xem xong chẳng phải là sẽ thật sự mua nhà ở đó sao?”

Lưu Cường Đông: “!!!”

Thật sự có?! Mã Vân nói thế khiến hần càng hiếu kỳ hơn...

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “Mã tổng, giữa chúng ta là người khôn không nói chuyện mập mờ. Cạnh tranh thì cạnh tranh, nhưng anh lấy có đó mà kiếm chuyện thì không ổn đâu?”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Xì! Ông nói một câu thì tôi phải gửi video cho ông ngay sao? Đâu có chuyện dễ dàng thế được! Đúng không Tâm Tâm?”

Tiêu Thần Tâm: “Dạ đúng!”

Lưu Cường Đông: “...”

Ý là muốn mình phát lì xì chứ gì?

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp phát một bao lì xì 188.888!

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp phát một bao lì xì 188.888!

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp phát một bao lì xì 188.888!

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp phát một bao lì xì 188.888!

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “Giờ đã đủ chưa?”

Tiêu Thần Tâm nhận lì xì xong, thế mới hài lòng gật đầu: “Oh!”

“Thế mới đúng chứ.” Jack Ma Hối Sáng Ali: “Tâm Tâm nhớ mời bác uống rượu nhé!”

Tiêu Thần Tâm: “Đương nhiên dzồi!”

Jack Ma Hồi Sáng Ali phát một video ngắn.

Video ngắn này chính là quay lại cảnh tượng Trương Tiểu Kiềm triệu hồi rồng thần... Á nhầm, là triệu hồi một trăm lẻ tám thiên lôi. Luru Cường Đông bắt đầu quan sát. Lúc hắn xem video thì cô bé trà sữa cũng ở bên cạnh, thế là điểm số khiếp sợ +66... +66... +66...

Trương Tiểu Kiềm nhìn mà cười híp cả mắt. Không hổ là dọa hiền nhé! Tiền cũng nhận mà điểm số khiếp sợ cũng có...

Tranh thủ lúc Luru Cường Đông xem video, Trương Tiểu Kiềm nói với ba người Đường Hình Nhật:

- Lúc đến đây ấy, các em đã quan sát đường đi chưa? Phải nhớ nhé, thuận tiện ghi nhớ luôn địa hình nơi này, trở về bắt đầu thiết kế ngay đi. Không có vấn đề gì chứ?

Bây giờ ba người bọn họ nhìn Trương Tiểu Kiềm cứ như là nhìn thần tiên vậy, ra sức gật đầu:

- Dạ vâng thầy! Thầy yên tâm đi thầy!

Thế là bắt đầu làm việc.

Lúc này Luru Cường Đông đã xem video xong, quả thực là bội phục Trương Tiểu Kiềm liên miên day dứt như nước sông Trường Giang, nói với:

- Trương đại sư, tôi xem video xong rồi. Thần thông của ngài thật khiến tôi mở rộng tầm mắt! Vậy, tôi muốn mua nhà ở đây thì phải làm thế nào?

Trương Tiểu Kiềm bữu môi nhìn Tiêu Thần Tâm:

- Phát lì xì cho con bé đi.

Luru Cường Đông vội hỏi người trong group: “Mọi người đều phát lì xì bao nhiêu cho Tâm Tâm vậy?”

Mấy người trong group đồng thanh: “Một trăm củ!”

Luru Cường Đông: “!!!”

Quả thực là cướp tiền chứ đùa!

Nhưng dù sao thì Luru Cường Đông giàu nứt đổ đổ vách cũng không care mấy đồng đấy, cho nên hắn lập tức phát lì xì cho Tiêu Thần Tâm: “Tâm Tâm, chú cũng phát lì xì cho cháu.”

“Cám ơn chú Luru!”

Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm nhận tiền, đồng thời hệ thống cũng lên tiếng.

“Tìm được sao Thiên Dũng, sức mạnh +3.”

Trương Tiểu Kiềm: “!!!”

Ồ yeh! Sướng! Lại thành công một đứa!

Lúc này, mọi người trong group cũng đang chúc mừng ào ào. Sau đó Luru Cường Đông hiếu kỳ hỏi:

- Trương đại sư, vừa rồi tôi mới nghe mọi người nói, nơi này là Bàn Long một lẻ tám sao. Thế thì vị trí của tôi là cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Hứa Gia Ấn – Sao Thiên Hùng

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Người tiếp theo là ai, vấn đề này rất chi là cao thâm.

Mấy người lập tức bắt đầu tổ chức hội nghị video. Trương Tiểu Kiềm bấm đốt ngón tay tính toán rồi nói:

- Hiện tại Lưu tổng là mạng hỏa, đằng trước Mã tổng mạng mộc, Tâm Tâm mạng thủy, Mã tổng Mã Hóa Đằng mạng kim, Ninh tổng mạng thổ, Lưu tổng là mạng hỏa. Dựa theo ngũ hành mà nói thì kim mộc thủy hỏa thổ đầy đủ, mấy vị trí quan trọng nhất của con rồng đã sắp xếp thỏa đáng rồi. Tiếp theo chính là một vị trí cực kỳ mấu chốt.

Mọi người lắng nghe cẩn thận.

Trương Tiểu Kiềm nói tiếp:

- Đầu tiên, vị trí này tương đương với cổ con rồng. Có câu nói “vị trí hiểm yếu” là chỉ yếu hầu. Dựa theo nguyên lý luân hồi ngũ hành thì người tiếp theo đương nhiên là mệnh mộc. Mà Lưu tổng là mệnh hỏa, mộc sinh hỏa, như vậy nói cách khác, nhân vật tiếp theo phải là mệnh mộc trong ngũ hành, cần hỏa tương trợ. Mà mệnh cách của hắn lại cần là thổ, thế thì hỏa mới có thể sinh hổ mới có thể chuyển tiếp, viên mãn ngũ hành.

Trương Tiểu Kiềm vừa nói xong các yêu cầu, mọi người không khỏi sờ cằm suy nghĩ.

- Trương đại sư. – Mã Văn hỏi trước: - Những năm nào là mạng mộc vậy?

- Nếu dựa theo năm mà tính ấy. – Trương Tiểu Kiềm lập tức bắt đầu phổ cập kiến thức cho mọi người: - Sinh năm Mậu Thìn 1928, 1988, mạng Đại Lâm Mộc (Cây trong rừng), thanh ôn chi long (rồng trong sạch, ôn hòa). Sinh năm Kỷ Tỵ 1929, 1989, mạng Đại Lâm Mộc, phúc khí chi xà (rắn mây nấn). Sinh năm Nhâm Ngọ 1942 mạng Dương Liễu Mộc (cây dương liễu), quân trung chi mã (ngựa trong quân). Sinh năm Quý Mùi 1943 mạng Dương Liễu Mộc, quân nội chi dương (dê trong bầy). Sinh năm Canh Dần 1950, mạng Tùng Bách Mộc (cây tùng bách), xuất hơ chi hổ (hổ xuống núi). Sinh năm Tân Mão 1951 mạng Tùng Bách Mộc, thiềm quật chi thổ (thỏ đào hang). Sinh năm Mậu Tuất 1958 mạng Tử Kim Ngưu, tiền sơn chi cẩu (chó vào núi). Sinh năm Thân Hợi 1959 mạng Tử Kim Ngưu, đạo viện chi trư (lợn trong tu viện). Sinh năm Nhâm Tý 1972 mạng Tang Chá Mộc (gỗ cây dâu), sơn thượng chi thử (chuột trên núi). Sinh năm Quý Sửu 1972 mạng Tang Chá Mộc, lan ngoại chi ngưu (trâu ngoài chuồng). Sinh năm Canh Thân 1980 mạng Thạch Lựu Mộc (cây mộc trên đá), thực quả chi hầu (khỉ ăn trái cây). Sinh năm Tân Dậu 1981 mạng Thạch Lựu Mộc, lung tàng chi kê (gà trong lồng).

Nói xong mấy cái này, Trương Tiểu Kiềm lại nói tiếp:

- Trên đây chỉ là năm sinh. Ngoài năm sinh ra thì quan trọng nhất còn cần mệnh cách phải là mạng thổ. Dù sao thì bên trên có Lưu tổng là mạng hỏa, hỏa sinh thổ, nên mạng cách nhất định phải là mạng thổ mới có thể viên mãn ngũ hành.

Nếu như chỉ sinh vào năm mộc thì đơn giản, dù sao cũng có cả đồng năm để tham khảo rồi.

Nhưng quan trọng là mạng cách phải là thổ, thế thì khó tìm.

- Xem ra khó ở chỗ mệnh cách ấy. – Đám người Mã Văn bắt đầu nhớ lại.

Dựa theo kết cấu lúc trước mà tính toán thì năm người trước đó đều là phú hào siêu cấp. Có câu nói phú hào với phú hào mới chơi được với nhau. Chỉ có năm sinh đạt yêu cầu thì chưa đủ, cho nên kết cấu gia chủ sẽ rất là quan trọng.

- Mọi người có biết có ai sinh ra trong mấy năm này không? – Mã Văn hỏi trong group: - Dù sao chúng ta cũng phải tìm người ngang ngửa chứ đúng không? Tìm người sinh năm mộc trước đã rồi hẵng nói. Trước tiên bắt đầu từ bảng xếp hạng phú hào trong nước chúng ta đã.

- Ý kiến hay! Cùng lắm thì chúng ta thử từng người một.

Mọi người bắt đầu tìm tòi, Ninh Hàn Lâm nói:

- Hiện tại đã tạm ổn mấy người đằng trước rồi, tiếp theo chính là Hứa Gia Ân. Ừm, Hứa Gia Ân thì tôi khá là quen thuộc đấy. Ông già này, tôi nhớ rõ ông vừa khéo sinh năm 1958...

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Cái đệt! Dễ thế sao? Tùy tiện tìm người đầu tiên đã hợp với năm sinh rồi sao?

Sinh năm 1958, đây là chó vào núi, mà chỗ chúng ta lại đứng dịp là Hương Sơn...

- Ninh tổng, ngài có biết ngày sinh cụ thể của ông ấy không? – Trương Tiểu Kiềm vội nói: - Năm sinh của hắn không thành vấn đề!

- Cụ thể thì tôi không biết đâu. Tôi chỉ biết hắn sinh năm 58. Trước kia tôi từng hỏi cái này. – Ninh Hàn Lâm ngẫm nghĩ, dù sao cũng liên quan đến việc hệ trọng nên lập tức nói: - Chờ tôi gọi điện thoại.

Hắn nói rồi đi gọi điện thoại, sau đó nhanh chóng trở lại:

- Ngày sinh của lão Hứa là ngày 9 tháng 10 năm 1958. Trương đại sư xem thử xem ngũ hành bát tự có đủ tư cách không?

- Được! – Trương Tiểu Kiềm lập tức tính toán: - Ngày 9 tháng 10 năm 1958, ngày 27 tháng 8 năm Mậu Tuất âm lịch, can chi năm là Mậu Tuất, nguyên thần bản mạng là thổ, sinh tháng Kỷ Dậu, là thực thần cách. Năm mạng là mộc, ngũ hành thổ vượng thiếu hỏa, thiên can ngày chủ là thổ, sinh vào cuối quý tư, nhất định phải có kim trợ, nhưng rất là kỵ thủy. Bản mạng cục thủ hỏa, thổ vi hi dụng ngũ hành...

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiềm vừa tính xong, hệ thống đã lập tức lên tiếng...

Hệ thống: “Chủ nhân ngôi sao thứ sáu sao Thiên Hùng đã xác định: Hứa Gia Ân.”

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Được rồi, lại tới một nhân vật nặng ký!

Tổ sư nó chứ, Hứa Gia Ân vừa tới, khu nhà ở này chỉ mới có sáu hộ dân thôi mà tổng tài sản đã hơn nghìn tỉ...

Nói ra phỏng chừng méo thằng nào tin!

Trương Tiểu Kiềm giật mình cách kiêu, bên kia mọi người cũng đã nghe hiểu!

Lậu mịa nó chứ quả là quá thần sầu. Ngũ hành của Hứa Gia Ân quả thực là phù hợp một cách hoàn mỹ với những gì mà Trương Tiểu Kiềm nói!

Ngũ hành năm là mộc, mệnh cách là thổ, nhất định phải có kim tương trợ, nhưng rất là kỵ thủy.

Nói thật, khi nghe tới chỗ này, mọi người chợt có cảm giác rất là kỳ quái.

Cảm giác này cứ như là bọn họ sắp sửa tụ nghĩa ở Hương Sơn vậy, một lẽ tám sao sắp xếp chỗ ngồi nhé...

Dựa theo quy tắc trong Thủy Hử mà tính, bên dưới không phải là sao Thiên Hùng sao?

Mã Hóa Đằng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “[Mặt đeo kính] Ninh tổng, một like cho ông!”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “[Cười liếc mắt]”

- Nếu ngũ hành của Hứa Gia Ân không thành vấn đề. – Ninh Hàn Lâm hỏi Trương Tiểu Kiềm: - Thế thì tôi gọi điện thoại cho hắn báo hắn tới nói chuyện?

Còn cần phải hỏi nữa sao? Tất yếu rồi!

Trương Tiểu Kiềm lập tức gật đầu:

- Được, không thành vấn đề!

Ừm, một căn nhà một trăm tỷ, bán xong 108 căn nhà, nói cách khác đầu tư sáu trăm triệu lãi ròng được 400 triệu...

Trâu bò!

Tiêu Hồng Nho hưng phấn đến mức không biết làm gì mới tốt... Quả nhiên ánh mắt của bé cưng nhà mình là vô địch!

Tuy rằng Trương đại sư xấu chút, nhưng bản lĩnh thật lòng không phải chế!

Nhìn xem dân cư trong khu nhà này mà xem!

Tiêu Hồng Nho: “Bé cưng giỏi ghê!”

Tiêu Thần Tâm: “Còn cần phải nói nữa sao? Ánh mắt của bé cưng chính là vô địch như thế đó! Hi hi...”

Sau đó Tiêu Thần Tâm tag Trương Tiểu Kiềm Thần Của Sự Chém Gió: “Thầy ơi, muahhh~”

Trương Tiểu Kiềm Thần Của Sự Chém Gió: “[Hôn hôn]”

Ninh Hàn Lâm lập tức đi gọi điện thoại. Nhưng chờ tới khi hắn trở về, giọng nói lại rõ ràng không có vui vẻ như trước:

- Vừa gọi điện thoại xong. Lão Hứa cũng chẳng biết sao nữa, rõ ràng là tâm tình không được tốt, không có hứng thú với đề nghị của tôi nhiều lắm. Tôi hỏi kỹ một chút, có vẻ như hắn đang gặp phải chút phiền toái, về chuyện quy hoạch, bận đến mức sút đầu mề trán.

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Vãi chương! Chọn nhân vật xong rồi, đừng có bảo là không tới được đây nhé. Hệ thống khâm định rồi, lỡ có trò mèo nào xảy ra...

Trương Tiểu Kiếm vội nói:

- Ninh tổng, không bằng ngài thử add ông ấy vào group chúng ta đi.

- Ý kiến hay. – Ninh Hàn Lâm gật đầu: - Đến lúc đó chúng ta nói chuyện một chút, xem thử hẳn rốt cục đang gặp phải chuyện gì. Lỡ như có thể giải quyết được thì cũng tốt.

Mọi người đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng. Sau này chỉ cần phát hiện ai thích hợp, chúng ta cứ việc cướp hẳn lên núi là được.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Ngài cần chuyên gia quy hoạch Trương Tiểu Kiếm cống hiến sức lực cho ngài không?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nghe mọi người nói, cảm giác dường như càng giống Thủy Hử...

Ninh Hàn Lâm mời Hứa Gia Ân gia nhập group chat.

Hứa Gia Ân: “Chào mọi người nhé. Ài chà, đặt tên đều có đặc sắc gớm! Chờ tui chút!”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “Quyết đoán giữ vững đội hình!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hứa Gia Ân, chủ tịch tập đoàn Hằng Đại, giáo sư quản lý học tại đại học Khoa học và Công nghệ Vũ Hán, giáo sư bậc học tiến sĩ, một trong mười nhà từ thiện lớn, chiến sĩ thi đua toàn quốc, kiêm chức Phó chủ tịch Hiệp hội Doanh nghiệp Trung Quốc, Phó chủ tịch Hiệp hội bất động sản Trung Quốc, chủ tịch Hiệp hội Từ thiện tỉnh Quảng Đông.

Tính đến nay, chỉ riêng số tiền quyên góp cho sự nghiệp từ thiện đã lên tới hơn 250 triệu. Ai biết một người như vậy, đặt tên trong group lại là hung ác dữ tợn...

Mấy ông đặt tên kiểu đó không thấy xấu hổ à?!

- Lão Hứa. – Ninh Hàn Lâm là nhân vật cùng đẳng cấp với Hứa Gia Ân, trước kia hai người từng quen biết, đến nay lại càng không việc gì phải cố kỵ, hỏi thẳng thắn: - Ông vừa nói gần nhất gặp phải chuyện gì phiền lòng? Nói ra cho mọi người cười cái?

Jack Ma Hồi Sáng Ali: “Đúng đấy. Cơ hội tốt như thế thì nhất định phải sung sướng một phen!”

Mã Hóa Đẳng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “[Mặt đeo kính] Lót dép hóng.”

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “[Lén lút] Chuẩn bị ghé ngồi.”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “...”

Mấy người làm vậy thật sự ổn sao?

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “Đừng nói nữa, tôi đã buồn bực vì vụ này gần nửa năm rồi. Thật ra thì rất đơn giản, năm ngoái tôi không phải đã nói mua miếng đất ở chỗ Phố Tây Thượng Hải đó sao? Cái gì cũng tốt, giá cũng không đắt lắm, chừng 800 triệu ấy. Vốn dĩ mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ai biết bên kia lại xuất hiện một hộ dân không chịu di dời. Là chủ một tòa nhà, coi như là có chút tài sản, kiểu gia tài trăm mấy chục triệu ấy. Vốn dĩ tôi ủy thác người khác đi đàm phán với hắn, ai biết hắn lại trở mặt, há mồm đòi ba trăm sáu chục triệu. Nói thế thì tôi còn chơi kiểu gì nữa? Kẹt tới bây giờ còn

chưa đàm phán xong”

Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng: “Nhà hấn làm bằng vàng hay sao vậy? Ba trăm sáu mươi triệu?!”

“Đúng đấy.” Hứa Gia Ân buồn bực: “Thật ra thì theo tôi đánh giá cùng lắm là một trăm sáu mươi triệu thôi. Ai biết hấn đòi tận ba trăm sáu, tận gấp đôi, thế thì còn nói chuyện kiểu gì?”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mẹ kiếp xem người trong group này nói chuyện thật là quá đau trym. Một hai trăm triệu mà cứ làm như là một hai trăm tệ ấy...

Không thể trêu vào không thể trêu vào...

“Hộ dân nào mà trắng tráo vậy?” Mã Vân cũng hiểu kỳ: “Ông thêm tí giá chẳng phải là ổn sao?”

“Không được!” – Hứa Gia Ân bắt đầu nói: “Người này xác thực là có chút bản lĩnh, chiếm địa bàn rất lớn bên kia. Lúc trước đấu thầu tôi cũng không biết còn có chuyện như vậy. Vốn đã nói rõ ràng rồi, không ngờ lại xuất hiện giá chênh lệch như vậy, thế cho nên kiểu gì cũng không đàm phán được.”

Hấn nói chênh lệch giá, nhưng thực tế nhất định sẽ không phải là một khoản tiền nhỏ...

Chính phủ người ta đã bán miếng đất đó đi rồi, thế mà còn để lại mấy hộ dân không chịu di dời. Thế thì rất phiền toái.

“Tôi không thông thạo lắm vụ cưỡng chế di dời.” Mã Vân bắt đầu đi: “Dù sao thì chuyên ngành của tôi nằm ở thương mại điện tử. Ấy dà lão Hứa, tôi chỉ có thể duy trì ông về mặt tinh thần thôi!”

Lần đầu tiên trong lịch sử Mã Hóa Đằng đứng trên cùng một mặt trận với Mã Vân: “Trên lầu chí lý!”

Lưu Cường Đông tỏ vẻ tán đồng: “Cũng thế!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái bọn không tiết tháo này...

Dù sao cũng là ngành nghề bất động sản, trong group này đúng là chỉ có mình Ninh Hàn Lâm có thể bàn việc với Hứa Gia Ân: “Lão Hứa à, vụ này tốt nhất là ông nên thông báo với bên trên một chút. Dù sao ông cũng đã mua xong rồi mà còn để lại hộ dân không chịu di dời thì không đúng lắm đâu.”

“Nói rồi.” Hứa Gia Ân bắt đầu đi: “Bây giờ một ở chỗ hộ dân này thuộc loại nhà giàu, cả tòa nhà đều là nhà hấn, người ta có chấp không nhà giá, không mặc cả được thì nói cái gì cũng không dễ làm. Giờ ông cũng biết rồi đấy, cưỡng chế di dời là trái pháp luật. Lỡ như có tai nạn chết người gì gì đó thì tôi còn bán được nhà hay không đây...”

Ừm, nghe thấy vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức hiểu ngay.

Xem ra hộ dân này rất là kiên cường nhì, phỏng chừng lúc trước có rất nhiều người cướp miếng đất đó, vấn đề hộ dân không chịu di dời còn chưa được giải quyết thì miếng đất đã bị đoạt mất rồi. Cho nên bây giờ hộ dân kia thấy đã có người mua rồi, nhất định phải cắn xuống một miếng thịt mới chịu. Thế nên mới có phiền toái như bây giờ...

Nhất là dựa theo giá bất động sản Thượng Hải, một căn hộ trong tòa nhà cũng phải từ mấy triệu trở lên, nếu như cả tòa nhà đều là của người ta, lại tìm chút bần bệ người thân các kiểu bày trò không muốn sống...

Vãi chương!

Trương Tiểu Kiếm rung mình một phát... Nói không chừng còn chơi trò đốt xăng tự sát cơ!

Chẳng trách không đàm phán thành công...

“Lão Hứa.” Ninh Hàn Lâm là chuyên gia lĩnh vực này, Hứa Gia Ân nói vài câu hấn đã hiểu ngay. Dù sao trước kia hấn cũng từng gặp phải... Cho nên hấn rất là bình tĩnh dẫn nước đục chảy sang bên cạnh Trương Tiểu Kiếm: “Ông có thấy Thần Cửa Sự Chém Gió trong group mình không? Ông tìm hấn! Hấn chém mấy câu thì phỏng chừng có thể giải quyết xong vụ này luôn!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lão Ninh ông nghiêm túc đấy hả?!

“Thần Cửa Sự Chém Gió?” Hứa Gia Ân nhanh chóng tìm thấy Trương Tiểu Kiếm đang im lặng xem màn hình: “Ngài là đại sư?”

“Chào ngài.” Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang chém gió: “Biết sơ sơ biết sơ sơ. Thân phận của tôi coi như không ít, xin hỏi ngài có cần chuyên gia quy hoạch Trương Tiểu Kiếm cống hiến sức lực cho ngài không?”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “...”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “Thế thì tốt quá! Nếu Trương đại sư đã là người mà Ninh tổng đề cử thì nhất định là có bản lĩnh. Thế này đi, tôi gọi máy bay riêng qua tiếp ngài, ngài tới Thượng Hải xem giúp tôi được không? Ngài yên tâm. Chuyện biệt thự bên Hương Sơn không thành vấn đề. Chỉ cần giải quyết việc này giúp tôi thì tôi sẽ lập tức mua một căn ngay. Dù sao thì vẫn phải nể mặt Ninh tổng một tí.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bọn này đều có máy bay riêng! Mua biệt thự cứ như là mua kem ấy!... Ấy dà Ninh tổng ơi trời nóng quá mua cái kem ăn đi...

Cũng ngang ngửa như thế.

Còn cho người khác sống hay không hả?!

Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió: “Được. Hứa tổng đã nói thế thì tôi sẽ đi xem thử xem! Ấy dà hộ dân không chịu đi dòi sao? Tôi còn chưa bao giờ giao tiếp với họ đây. Lần này tranh thủ mở mang tầm mắt xem. Đúng rồi Hứa tổng, tôi dẫn theo vài người được chứ?”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “Không thành vấn đề. Cậu dẫn bao nhiêu người tới thì tôi sẽ chiêu bấy nhiêu người!”

Ái chà, có những lời này thì mình dễ làm hơn nhiều.

Trương Tiểu Kiếm lập tức nói ngày: “Được! Hứa tổng, tôi cần khoảng một ngày để chuẩn bị. Ngày mai xuất phát ngay, được chứ?”

Hứa Gia Ân Hưng Ác Dữ Tợn: “Không thành vấn đề. Tôi đi sắp xếp chuyến bay ngay đây.”

Thỏa thuận xong với Hứa Gia Ân, Trương Tiểu Kiếm lập tức cầm di động nhắn tin cho bọn Ngụy Đồng: “Ngụy Đồng, tụi mày bây giờ có việc gì làm không?”

Ngụy Đồng: “Lão đại, anh rốt cục cũng nhớ tới tụi em rồi! Hu hu hu...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “Nói nhảm ít thôi. Có việc. Mày gọi tất cả mọi người đi, Kiếm ca dẫn tụi mày đi Thượng Hải cường chế quy hoạch!”

Ngụy Đồng: “Áu kê! Không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Hộ dân không chịu di dời ngáo đá

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Sáng hôm sau, mọi người trực tiếp tập hợp ở cửa hàng nhỏ của Lâm Tử Kiện.

Đến nay quán net kia đã được cải tạo tươm tất, biến thành một trung tâm làm việc có chút đơn sơ, bên trên treo một tấm bảng lớn, trên đó viết mấy chữ lớn “Công ty cổ vấn làm việc Thịnh Thế Hoàng Triều”.

Đám người Ngụy Đồng đã tụ tập từ sớm, bao gồm nhóm tám người Ngụy Đồng với nhóm mười hai người Đào Phiến, tổng cộng đủ hai mươi người.

Lúc Trương Tiểu Kiếm cùng Tiêu Thần Tâm – chỉ sợ thiên hạ không loạn – tới nơi, đám người Ngụy Đồng đã xếp thành bốn hàng trong cửa tiệm, đều nhíp cúi đầu:

- Chào lão đại!

Sau đó lại xoay người nhìn về phía Tiêu Thần Tâm:

- Chào chị dâu!

Lúc này có thể thấy được sự khác biệt – Tiêu Thần Tâm gật đầu rất chi là hào phóng, sau đó lấy di động ra nói:

- Chào các anh em! Tới tới tới đều add wechat đi nào, chị dâu phát lì xì cho mấy đứa nha.

Mọi người add wechat, đến nay Tiêu Thần Tâm đã có năm trăm năm chục triệu tiền tiêu vặt trong tay, siêu đại gia phát thưởng cho mọi người mỗi tháng mười ngàn, nói:

- Cảm đi tiêu vặt! Sau này làm việc cho Kiếm ca chăm chỉ vào, cam đoan cho mấy đứa ăn sung mặc sướng!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con bé này cướp lời kịch của anh như thế thật sự ổn sao...

- Cảm ơn chị dâu! – Lúc này bọn tiểu đệ nhìn Tiêu Thần Tâm cứ như là tin đồ nhìn Thánh Đức Chúa Trời, đồng thanh nói: - Chúc chị dâu ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, văn hay võ giỏi, thiên thu vạn tái, vĩnh kết đồng tâm!

À à, bọn đàn em này khôn thế!

Nghe tăng bốc Tiêu Thần Tâm cười híp mắt, lại vung tay phát cho mỗi người mười ngàn:

- Thương nè!

Cả đám lại lập tức bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc:

- Cảm ơn chị dâu đã thương!

- Rồi. – Đợi mọi người vui vẻ xong, Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Chúng ta lập tức xuất phát thôi. Mọi người nhớ rõ, nhất định phải khắc ghi hôm nay, bởi vì hôm nay rất có khả năng chính là đỉnh cao nhân sinh của các cậu. lát nữa các cậu sẽ gặp được đại nhân vật chân chính! Đến lúc đó đều chỉnh đốn cho anh nhé, đừng làm anh mất mặt, đã hiểu hết chưa?

Mọi người đồng thời kêu lên:

- Đã hiểu!

Thế là xuất phát.

Cả đám trực tiếp gọi taxi tới sân bay, sau đó đi thẳng tới phòng khách quý VIP kim cương. Ninh Hàn Lâm và Hứa Gia Ân đang ngồi đó nói chuyện, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm dẫn người tới lập tức đứng dậy. Ninh Hàn Lâm giới thiệu:

- Lão Hứa, đây chính là Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm mà tôi từng nhắc tới với ông. Đừng nhìn hán còn trẻ tuổi, nhưng có thể nói là thần thông quảng đại, cho tới nay tôi còn chưa phát hiện có chuyện gì là hán không thể xử lý đâu.

- Ấy chà, cậu chính là Trương đại sư Trương Tiểu Kiếm Thần Của Sự Chém Gió đấy à? – Mặt mày của Hứa Gia Ân rất là nho nhã, tuy rằng sinh năm 58 nhưng hán điều dưỡng rất tốt. Lúc này hán bước lên một bước, cười nói: - Kính đã lâu kính đã lâu. Vừa rồi lão Ninh kể cho tôi nghe rất nhiều sự tích về cậu, lợi hại lợi hại!

- Chào Hứa tổng. – Trương Tiểu Kiếm cười tùm tùm bắt tay với hán, sau đó giới thiệu với bọn đàn em sau lưng: - Tới tới tới, trịnh trọng giới thiệu với mọi người một chút, vị này là Ninh tổng, tin rằng mọi người hán là không xa lạ gì, đúng không?

"Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99..."

Chẳng cần Trương Tiểu Kiếm phải giới thiệu, có thằng nào là méo biết Ninh Hàn Lâm chứ?!

Mục tiêu nhỏ một trăm triệu nhé!

Lúc này, bọn đàn em đồng loạt khom người:

- Chào Ninh tổng.

- Ha ha... Chào. – Ninh Hàn Lâm cười ha ha vẫy tay: - Mọi người vất vả.

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại giới thiệu Hứa Gia Ân:

- Vị này thì tin rằng mọi người cũng rất quen thuộc, Hứa tổng Hứa Gia Ân.

"Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99..."

Bọn Ngụy Đồng quả thực kích động suýt khóc! Tổ sư nó chứ, nhân vật chỉ có thể nhìn thấy trên TV đến nay lại có thể nhìn thấy hai người cùng một lúc!

Đậu mía lúc trước Kiếm ca nói đỉnh cao nhân sinh thật đúng là méo có sai!

Mình có thể chém vạ này cả đời!

Thế là bọn đàn em lại tiếp tục hô:

- Chào Hứa tổng!

- Ha ha, chào chào. – Hứa Gia Ân cười ha ha rồi nói: - Rồi, không thể trì hoãn công việc, chúng ta lên máy bay ngay thôi. Qua bên kia lí giải tình huống trước. Trương đại sư, đến lúc đó hết thấy phải nhờ cậy vào ngài rồi.

- Không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu: - Cứ giao cho tôi đi. Ấy dà, lại nói tôi thật đúng là lần đầu tiên làm công việc cường chế quy hoạch đấy, có lẽ sẽ có chút không thông thạo đâu.

- Trương đại sư khiêm tốn. – Tuy rằng tài sản của Hứa Gia Ân xếp vào top 5 cả nước không thể bàn cãi, nhưng con người hắn lại không kiêu ngạo, tính tình ôn hòa, có phong độ quân tử, chưa từng có cái tật của kẻ tiểu nhân, khiến người ta cảm thấy sang khoái. Hắn vươn tay tỏ vẻ mời, rồi nói: - Chúng ta xuất phát thôi. Mời Trương đại sư.

- Mời Hứa tổng! – Trương Tiểu Kiếm duỗi tay, cực có phong độ. Đoàn người lập tức lên đường.

Lại nói, Trương Tiểu Kiếm từng ngồi máy bay tư nhân rồi. Nhưng bọn Ngụy Đồng lại chưa bao giờ nhé. Vừa bước lên máy bay quả thực là đàn mặt các kiểu!

Ghi nhớ lời Trương Tiểu Kiếm, đừng khiến hắn mất mặt, cả đám ngồi nghiêm chỉnh, hai tay đặt lên đầu gối, tư thế còn ngoan hơn cả học sinh tiểu học.

Đồng thời đầu không động đậy, nhưng con mắt quay tới quay lui, trong lòng kích động sắp điên rồi!

“Kiếm ca quá trâu bò! Đi theo Kiếm ca thật chuẩn!”

“Máy bay tư nhân á chời má! Ninh Hàn Lâm kìa chời má! Hứa Gia Ân kìa chời má! Ông mày có thể chém vạ này được cả đời!”

“Quả nhiên Kiếm ca có phong độ của đại tướng, đi theo đúng người rồi! Nhìn xem phong thái của Kiếm ca kìa, chơi đấu địa chủ với hai ông trùm nhá!”

Ừm, bây giờ thì Trương Tiểu Kiếm cũng trước lạ sau quen, dù sao lần trước đã từng ngồi máy bay tư nhân rồi, lại ngồi thêm lần nữa cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc. Hắn lấy ra một bộ bài poker, bắt đầu chơi đấu địa chủ với Ninh Hàn Lâm và Hứa Gia Ân...

“Gọi địa chủ!”

“Cướp địa chủ!”

“Tao cướp!”

Đám người Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện đã ngơ ngác: “...”

Tiêu Thần Tâm ngồi một bên cười tùm tùm nhìn chiến cuộc, sau đó quay video call trong group chat: “Kiếm ca bắt đầu đấu địa chủ nè!”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Vây xem mạnh mẽ!”

Mã Hóa Đăng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng: “Bài của Trương đại sư ngon đấy!”

Lưu Cường Đông Không Biết Vợ Đẹp: “Ái chà, hai bộ nỏ, một con rồng, máy bay... Đây là bài mùa xuân nè...”

(*) Chú thích: “Đấu địa chủ” là một cách chơi bài tú lơ khơ của dân Trung Quốc. Không biết có bạn nào chơi chưa chứ tở thì tở không biết chơi đâu >_<
Cho nên tở chỉ có thể dịch sơ sơ thôi.

Lại nói máy bay tư nhân quả nhiên bay nhanh. Ước chừng hai giờ trôi qua, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Phở Đông Thượng Hải thành công. Trên máy bay, Trương Tiểu Kiếm thuận tiện thắng hơn hai mươi vạn tiền tiêu vặt...

Cho nên Trương Tiểu Kiếm cảm thấy, đời này mình chả cần làm việc gì khác, chỉ cần mỗi ngày đánh bài với mấy ông đại gia này thì chẳng sợ chết đói...

- Trương đại sư. – Trên đường đi, Hứa Gia Ân ngồi ở ghế sau của chiếc Maybach Benz, nói với Trương Tiểu Kiếm: - Tên của người kia là Triệu Đức Bưu, một người rất hung dữ, bốn mươi sáu tuổi, luôn có ba vệ sĩ đi theo bên cạnh. Chúng ta đi tới tòa nhà kia tham quan một vòng để cậu lí giải một chút, sau đó tối nay chúng ta lại vừa dùng bữa vừa nghiên cứu.

- Được. – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói: - Tôi cũng rất muốn xem thử xem, cái tên Bưu ca kia rốt cục là thế nào!

Hứa Gia Ân gật đầu:

- Thế thì nhờ cậy vào Trương đại sư.

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã tới gần miếng đất mà Hứa Gia Ân vừa mua. Lúc này chung quanh nơi đây đã biến thành vùng đất hoang vu. Ở vị trí chính giữa chỉ có một tòa nhà cực kỳ cũ kỹ cu đơn đứng sừng sững ở nơi đó.

Nếu thế thì còn không có gì đáng nói, quan trọng là ở dưới chân tòa nhà đó, Trương Tiểu Kiếm còn thấy có ít nhất ba bốn mươi người già trẻ lớn bé lang thang quanh đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Nhân viên đàm phán Trương Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Nếu như đối phương tìm một lũ côn đồ tới thì còn dễ xử lý, nhưng vấn đề là mấy người dưới tòa nhà này vừa thấy đã biết rõ chỉ là người thường, trong đó còn có trẻ em phụ nữ người già năm sáu mươi tuổi, còn có tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, cũng có mấy người tàn tật hơn năm mươi tuổi, thậm chí còn có mấy người ôm con đẩy xe nôi...

Cảnh tượng cứ như là dân chạy nạn thời cổ đại í...

Thậm chí Lâm Từ Kiện vừa thấy cảnh tượng này lập tức đần mặt:

- Lão đại, một đám già yếu bệnh tật như vậy... Chúng ta thật sự ra tay sao?

Thật ra thì cũng không trách hẳn được.

Nếu là một đám côn đồ cầm gậy gộc dao rựa thì Lâm Từ Kiện tuyệt đối có thể vung một tay tát bay mấy thằng. Nhưng đối mặt với tình huống này hẳn thật sự không thể ra tay được... Bên kia vừa thấy đám người Trương Tiểu Kiếm, lập tức gào khóc!

Gào khóc ngay tại chỗ!

Khóc phải nói là cào xé tim gan, thảm thiết thê lương. Trước kia Trương Tiểu Kiếm chỉ nhìn thấy cảnh tượng này trong điện ảnh thôi...

- Trương đại sư, ngài thấy rồi đây. – Hứa Gia Ân bắt đầu nói: - Nếu đối phương chơi chạy hay chơi nặn với tôi thì tôi còn giải quyết được. Ai biết hẳn lại lựa chọn phương pháp ăn vạ kiểu này, tôi thật sự không có cách nào khác...

Hứa Gia Ân thật sự là rất bất đắc dĩ.

Dù sao thì nói kiểu gì hẳn cũng là người giàu đứng top 5 trong nước, trong sáng trong tối đều rất có mặt mũi. Nhưng không chịu được người ta lại chơi kiểu này, hẳn có thể làm gì được đây? Hắn cũng bất đắc dĩ lắm... Mấy đám động thủ coi, hôm sau sẽ lên báo ngay lập tức!

Trong lúc nói chuyện, đám người lần lượt tách ra một con đường. Một người đàn ông chừng bốn sáu bốn bảy tuổi đi ra, bên cạnh có ba vệ sĩ, vừa thấy Hứa Gia Ân lập tức xông tới, khóc than ngay và luôn:

- Hứa tổng à, rốt cục ngài cũng tới rồi! Ngài xem thử xem mấy người nhà tôi bị ngài dẫn vật nè! Mấy đứa nhỏ không đi học được, người già không xuống ruộng được! Cháu gái tôi sốt cao tới 38,5 độ mà không thể đi bệnh viện được! Ngài nói ngài giàu nứt đổ vỡ vách còn ăn chặn mấy đồng tiền của tôi sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Vãi chương! Ông tướng này nói chuyện cứng phết!

Mấy đồng tiền là hai trăm triệu hả?

- Vị này chính là Triệu tiên sinh đúng không? – Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước, cười nói: - Chào ngài. Tôi là chuyên gia quy hoạch do Hứa tổng mời đến. Hứa tổng đã giao việc này cho tôi rồi, chúng ta qua bên kia ngồi trước đã, nghiên cứu kỹ lưỡng công việc quy hoạch cụ thể, được chứ?

- Mày? – Triệu Đức Bưu liếc xéo Trương Tiểu Kiếm: - Mày làm chủ được không?

- Hấn làm được. – Hứa Gia Ân gật đầu luôn: - Chuyện này tôi đã ủy thác cho hấn làm rồi. Hấn nói bao nhiêu tiền thì tôi trả bấy nhiêu.

- Có máu mặt đấy. – Triệu Đức Bưu thấy Hứa Gia Ân đã nói thế, lập tức thay đổi thái độ khác, nói luôn: - Vậy được. Chúng ta sang bên kia nói đi.

Hấn nói rồi dẫn Trương Tiểu Kiếm đến trước một cái bàn đá xập xệ ngồi xuống, nói:

- Xung hô thế nào đây?

- Tùy ý. Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm – Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống, cười ha ha nhìn chung quanh: - Điều kiện của Triệu tiên sinh ấy, có thể nói rõ ràng với tôi được không? Lần này tôi đến đây rất có thành ý, chúng ta có thể nói chuyện vui vẻ một chút.

- Được thôi. – Triệu Đức Bưu há miệng nói: - Có thấy tòa nhà đấy không? Số đo đều ở trong tay tôi. Tôi cũng không đòi nhiều, ba trăm tám mươi triệu. Các anh giao tiền xong rồi tôi sẽ đi ngay!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lúc trước không phải còn mới ba trăm sáu chục triệu sao? Sao chớp mắt cái lại đắt hơn hai chục triệu rồi?

- Chờ tôi tính toán một chút. – Trương Tiểu Kiếm đánh giá tòa nhà kia từ trên xuống dưới một chút.

Đó là một tòa kiến trúc thoát nhìn ít nhất cũng phải hơn ba mươi năm, cổ xưa các kiểu, không ít gia đình đã chuyển nhà ngay từ khi mới quy hoạch, thậm chí cả tường cũng đã đập gần hết rồi. Trên tường còn có chừng mười ba mười bốn nhà chưa đập. Cho dù dựa theo giá một trăm ngàn một mét vuông, một căn hộ một trăm mét vuông, một trăm sáu mươi triệu là cao nhất rồi. Hứa Gia Ân cho cái giá này coi như là phúc hậu.

Nói thật nếu muốn cho thêm chút thì hai trăm triệu cũng quá đủ rồi.

Nhưng người này há miệng là đòi gần bốn trăm triệu. . .

Lậu mía ai đồng ý ai là kẻ ngốc!

- Ấy dà, Triệu tiên sinh à. – Dù sao thì Trương Tiểu Kiếm cũng là tới đàm phán, tiền lễ hậu binh thì cũng phải chú ý một chút: - Ngài xem tòa nhà này đã biến thành thế này rồi, Hứa tổng đền bù cho ngài cũng không ít, vớt đủ rồi thu tay lại chẳng phải là mọi người đều vui sao? Một trăm sáu, anh cầm tiền rồi muốn làm gì chẳng được?

- Một trăm sáu á? Mày đuổi ăn mày à?! – Triệu Đức Bưu cười lạnh: - Chỉ bằng miếng đất này á, hấn xây một tòa cao ốc, thế thì phải kiếm được bao nhiêu tiền? Lấy một trăm sáu đã muốn đuổi tao đi á? Không sợ nói cho mày biết nhé, ba trăm tám chục triệu, thiếu một cắc mày đừng tưởng bảo tao rút khỏi chỗ này!

Sau đó hấn lại nhìn đám người Lâm Từ Kiện đứng sau lưng Trương Tiểu Kiếm, khinh thường:

- Tụi mày còn dẫn theo mấy thằng tới à? Hù dọa ai cơ? Tiểu Mao Tử! Tới đây, cho bọn nó nhìn xem!

- Vâng, Bưu ca!

Một người trẻ tuổi lao tới từ phía sau, cời trần, cầm một cây gậy gỗ trên tay, nhìn mọi người chung quanh, khí thế có thể so với đại tướng, nói lớn:

- Nhiều người rất giỏi sao? Há?!

- Nhìn bố mày đây nè! A a a a!

Hấn nói rồi cầm gậy đập vào đầu mình!

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp...!!!”

Đám người Lâm Từ Kiện dần thối mặt!

Bọn họ thỉnh thoảng cũng ngẫu nhiên đánh nhau một chút, nhưng mà vkl chứ phát điên lên rồi đánh cả mình luôn thì bọn họ lần đầu tiên thấy!

“Ừc ừc...” Lâm Từ Kiện nuốt nước miếng một phát:

- Lão... Lão đại... Người này đúng là điên rồi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vãi chương, thằng này là Cương Đan Nhi chuyển thế à? Nổi điên lên mà còn đánh cả bản thân luôn. . .

- Đã thấy chưa? – Triệu Đức Bưu đắc ý nói: - Đây đều là hộ dân trong tòa nhà này, biết chưa? Mày không trả đủ tiền thì bọn này có thể chuyển đi sao?

Chú em, khuyên chú mày một câu, chúng mày trở về chuẩn bị đủ tiền đi, biết chưa? Đừng tới nói chuyện với tao nữa! Không thấy tiền mặt thì mày có nói nở hoa cũng không có tác dụng gì đâu!

Đằng xa, mấy người kia tiếp tục nằm lăn ra đất nằm lăn ra đất, đánh con đánh con, trong lúc nhất thời cả cái sân đầy ắp tiếng ồn ào, miêng kêu gào...

- Triệu tiên sinh. — Trương Tiểu Kiếm cười tùm tùm nhìn lều trại xung quanh: - Tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó, một trăm sáu mươi triệu. Tôi cho ngài ba phút để ngài có thể thảo luận với mọi người. Dù sao thì tôi cũng không muốn khiến cho mọi chuyện đều hồng bát đầu. Rồi, cứ thế đi, tôi đi ra hút thuốc trước. Ba phút sau tôi sẽ bắt đầu làm việc nhé.

Hắn dứt lời, cũng không chờ Triệu Đức Bưu đáp lại, đứng thẳng dậy, búng ngón tay cái chách, nói:

- Đi thôi các anh em. Chúng ta hút thuốc. Ba phút sau chúng ta bắt đầu làm việc.

- Vâng lão đại. — Đám người hoan hô đuổi theo.

- Trương đại sư, ngài nghiêm túc sao? — Hứa Gia Ân lập tức cảm thấy toàn thân đều không khỏe... Chỉ có ba phút thôi, mày đang đùa đấy à? Ba phút thì đủ làm cái mịa gì...

Triệu Đức Bưu nhìn theo đám người Trương Tiểu Kiếm hút thuốc ở bên kia, lập tức nhỏ một bãi nước bọt, nói:

- Còn thảo luận á? Đùa cái loz gì! Cứ chém gió đi! Tao còn phải tăng giá thêm! Bốn trăm triệu! Thiếu một cắc cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: “Kiếm ca bị dạy hư rồi...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ba phút trôi qua rất nhanh. Trương Tiểu Kiếm vừa hút xong một điếu thuốc, Triệu Đức Bưu đã đi tới.

- Trương tiên sinh đúng không? — Triệu Đức Bưu ngênh ngang đi tới, vênh vao nói: - Chúng tôi đã suy xét xong rồi, bốn trăm triệu, thiếu một xu chúng tôi cũng sẽ không ký tên vào hợp đồng.

Hắn vừa dứt lời, mọi người chung quanh đều đơ hết cả người.

Bốn trăm triệu?

Sao mày không đi cướp ngân hàng đi cho lẹ?!

Tòa nhà chỉ đáng giá một trăm sáu mươi triệu mày hét giá tới bốn trăm triệu, đùa nhau à?

- Kiếm ca! Không được chúng ta chơi luôn đi! — Hiện tại Lâm Tử Kiện chính là fan cuồng của Trương Tiểu Kiếm, chỉ cần Trương Tiểu Kiếm nói một câu thì thẳng này nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên.

Nhưng không ngờ rằng, Trương Tiểu Kiếm lại chỉ mỉm cười, hoàn toàn không thèm nhảm sệt, chỉ cười nhìn Triệu Đức Bưu:

- Bốn trăm triệu đúng không? Thật ra thì cái giá này cũng xàm xàm thôi. Thế này nhé, tôi đi dạo một vòng trong tòa nhà, nếu anh rảnh không có việc gì làm thì đi theo tôi nhìn xem, không có vấn đề gì chứ? Dù sao thì tòa nhà này cũng đâu phải hoàn toàn thuộc về anh đâu, còn nhà người khác nữa mà. Đi theo tôi một chuyến, thế nào?

Đi dạo tùy ý?

Triệu Đức Bưu đương nhiên sẽ không có vấn đề gì, lập tức gật đầu:

- Được thôi, thế thì tôi đi theo anh!

Có hẳn cho phép, đám thân thích bạn bè của Trương đại sư lập tức xê ra một con đường.

- Hứa tổng, mấy gia đình đã đồng ý đền bù ấy, đều có chìa khóa ở đó chứ? – Trương Tiểu Kiếm nhìn về phía Hứa Gia Ân: - Hiện tại chúng ta tùy ý đi dạo quanh một chuyến, ngài có muốn đi không?

Còn cần phải hỏi nữa sao?

Đương nhiên phải đi rồi!

Hứa Gia Ân lập tức gật đầu cười nói:

- Đều có chìa khóa. Các cậu muốn đi dạo như thế nào?

- Chỉ cần đi lòng vòng tùy ý là được. – Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay cái chách, sau đó nói với Tiêu Thần Tâm - Tâm Tâm, mở live stream lên! Hôm nay thầy em tính live stream quá trình cưỡng chế quy hoạch một phát!

- Dạ vâng! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi lấy di động ra, trực tiếp login tài khoản Douyu của Trương Tiểu Kiếm. Trung Tâm Live Stream Chém Gió Thịnh Thế Hoàng Triều nhanh chóng bắt đầu hoạt động lại lần nữa!

[Heo Heo Chạy Mau gia nhập phòng live stream.]

[Triệu Nháo Nháo gia nhập phòng live stream.]

Heo Heo Chạy Mau: “Sư tổ, ngài rút cục lại bắt đầu live stream rồi à? Con chờ tới mức sắp dài cổ rồi đây!”

Triệu Nháo Nháo: “Sư tổ?”

Heo Heo Chạy Mau: “Đương nhiên rồi. Sư tổ nhà tui chém gió phải nói là đỉnh cấp, trâu bò lắm! Lần trước tới nhà tui chém tới mức cha mẹ tui sưng sờ luôn, bây giờ rảnh rồi còn nhắc tới hần nữa kia!”

Triệu Nháo Nháo: “Trâu bò vậy!”

Heo Heo Chạy Mau: “Sư tổ cố lên! Hôm nay con cho ba mẹ xem ngài cường chế di dời như thế nào... Ờ! Chờ chút! Người bên kia là...”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Trần Nhã Đình!”

Heo Heo Chạy Mau: “Đó không phải là Hứa Gia Ân sao?! Ngài đã bắt đầu giao du với ông rồi à?!”

Trương Tiểu Kiếm nhìn phòng live stream cười ha ha:

- Ấy dà, các anh chị em thân mến, đã lâu không gặp nhì! Hôm nay tui sẽ khiến cho mọi người mở mang tầm mắt xem thế nào mới là chém gió thành công!

[Jack Ma Hối Sáng Ali vào phòng live stream.]

[Mã Hóa Đảng Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng vào phòng live stream.]

[Ninh Hàn Lâm Hai Bàn Tay Trắng vào phòng live stream.]

Heo Heo Chạy Mau: “Ba người này là gia tộc à?”

Jack Ma Hối Sáng Ali: “Đừng nói, hãy cảm thụ bằng tâm hồn!”

Đám người hi hi ha ha vây xem live stream trong phòng, Trương Tiểu Kiếm búng tay cái chách, nói:

- Tới thôi, chúng ta lên lầu đi thôi! Ờ Ngụy Đồng, cậu với Lâm Tử Kiện phụ trách cổ vũ ở đằng sau, hiểu chưa?

Ngụy Đồng:

- Hiểu rồi, lão đại!

Hệ thống tỏ vẻ rất buồn tui:

- Còn không cho tui cơ hội cổ vũ luôn à?

Trương Tiểu Kiếm:

- Có biết cái gì gọi là “mim cười tươi đẹp” không hả? (*)

Hệ thống: “...”

Hệ thống:

- Kiếm ca bị dạy hư rồi. . .

Trương Tiểu Kiếm:

- Biết là được.

(*) Nguyên văn Hán Việt là “Hoàn nhĩ nhất tiếu”. Trích điển cố: Phu tử hoàn nhĩ nhất tiếu: “Sát kê yên dụng ngư dao?” (Phu tử mỉm cười tươi đẹp nói: Giết gà cần gì phải dùng dao mổ trâu)

Đám người lập tức đi vào tòa chung cư.

Trương Tiểu Kiếm Hứa Gia Ân Ninh Hàn Lâm dẫn đầu đi trước, Tiêu Thần Tâm thì đi theo sau làm live stream, đằng sau nữa chính là đám người Triệu Đức Bưu với Ngụy Đồng, sau cùng thì là đám bạn bè người thân của Trương đại sư. Một dãy chừng năm sáu chục người trùng trùng điệp điệp đi vào khu dân cư này.

- Trương đại sư, cậu muốn lên tầng nào? – Thư ký của Hứa Gia Ân đã sớm mang xâu chìa khóa tới: - Tôi đều có chìa khóa hết này.

- Cứ chọn đại một nhà đi. – Trương Tiểu Kiếm chọn đại một căn rồi nói: - Nhà này đi.

Lúc này, Hứa Gia Ân mở cửa căn nhà kia ra, cả đám đi vào. Trương Tiểu Kiếm nhìn vào màn hình nói:

- Rồi, các anh em chuẩn bị phần thưởng đi nhé, Kiếm ca ta bắt đầu ngay đây!

Hắn nói rồi bắt đầu quan sát căn phòng.

Dù sao thì đây cũng là một kiến trúc đã có ba bốn mươi tuổi rồi, Trương Tiểu Kiếm đi dạo qua một vòng, sau đó chỉ vào một khe nứt trên vách tường nói:

- Mọi người đều nhìn xem khe nứt này nè. Khe nứt này đã chứng tỏ tòa nhà này đã biến chất nghiêm trọng, nói không chừng tình huống sẽ càng ngày càng nghiêm trọng hơn, cho nên nhà kiểu này là không thể ở được.

Hắn vừa dứt lời, Triệu Đức Bưu cười lạnh nói:

- Trương đại sư đúng không? Không phải tôi chém chứ, chỉ bằng tòa nhà này á, lại sống thêm mười hai mươi năm hoàn toàn không thành vấn đề!

Đám người chung quanh đồng thời gật đầu:

- Đúng đúng đúng! Đừng nghĩ đến chuyện hù dọa chúng tôi! Không có tác dụng đâu.

- Chỉ bằng tòa nhà này á, tôi có thể ở thêm mười mấy hai chục năm!

Nhưng bọn họ vừa dứt lời, đã nghe thấy một tiếng “Rắc rắc”, vách tường phát ra tiếng xé rách nhỏ, sau đó mọi người lập tức thấy khe nứt kia mở rộng gần như gấp ba! Từ vết rạn không tới 2mm đã bị nứt ra tới gần 1cm!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Trong phòng live stream:

“Đậu má! Chủ phòng nói chuyện linh nghiệm vãi chưởng thế?!”

Heo Heo Chạy Mau: “Chứ không thì bọn mày tưởng cái gì? Miệng của sư tổ nhà tau được khai quang rồi đấy nhé, nói nào chuẩn nấy! Hắn bảo không thể ở thì nhất định là không thể ở!”

Lúc này Trương Tiểu Kiếm quay sang cười nhìn Triệu Đức Bưu:

- Triệu tiên sinh, anh thấy tòa nhà của các anh đều đã thế này rồi, tôi cho các anh cái giá một trăm năm chục triệu đi, anh thấy thế nào?

- Đừng đùa! – Triệu Đức Bưu hung tợn: - Bốn trăm mười triệu! Phải chừng đó!

- Ồ... - Trương Tiểu Kiếm đáp một tiếng, sau đó dẫn theo đám người ra ngoài, tiếp tục lên lầu: - Chúng ta lại lên lầu xem thử xem.

Nhanh chóng đi lên một tầng, Trương Tiểu Kiếm lại chọn đại một căn phòng đi vào. Lúc này vừa vào cửa đã thấy có một bể cá bỏ không. Trương Tiểu Kiếm vỗ vỗ nó rồi nói:

- Ái chà, cả bể cá cũng không cần, xem ra tình hình có vẻ nghiêm trọng đấy! Bể cá này chất lượng bình thường, không biết có thể rò điện hay không

nhì...

Đám người Triệu Đức Bư cười lạnh, hoàn toàn không thèm để ý.

Ai ngờ...

“Bùm” một phát, bể cá lập tức vỡ toang. Không chỉ có vỡ, dây điện còn đứt mạch, nguồn điện của cả tòa nhà lập tức đứt nguồn cháy nổ!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Trong phòng live stream:

“Lậu mía! Chủ phòng trâu bò vãi cả lol! Lúc trước nói vết rạn không ổn, vết rạn lập tức mở rộng! Bên này nói bể cá không ổn bể cá lập tức nát bét!”

“Mọi người nhất định phải nhớ kỹ, sau này nhất định không thể để cho chủ phòng nói ‘vỡ trứng’ nhé! Nếu không coi chừng không bảo vệ được hai quả trứng đâu!”

Heo Heo Chạy Mau: “Sư tổ trâu bò!”

Heo Heo Chạy Mau ủng hộ cho streamer một máy bay cỡ lớn!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 271: “Sĩ khí -5...” “Sĩ khí -5...” “Sĩ khí -10...”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Triệu Đức Bư đương nhiên là không biết rõ chuyện trong phòng live stream.

Hắn tận mắt thấy bể cá bị vỡ, sau đó nước chảy vào nguồn điện làm cháy cầu chì, cảm giác sững sờ ngơ ngác các kiểu!

Lậu mía rốt cục là chuyện gì vậy?

“Trùng hợp! Nhất định là trùng hợp!” Triệu Đức Bư tự tiếp sức cho mình: “Bình thường không thể nào mà chuẩn vậy được, nói đâu trúng đấy. Hắn tưởng hắn là ai? Nói sao làm vậy sao? Đừng đùa!”

Trương Tiểu Kiếm dẫn theo đám người tiếp tục đi dạo.

Lúc này, đám người Lâm Từ Kiện quyết đoán biến thân thành đệ tử phái Tinh Tú (*), vừa đi vừa cổ vũ tăng bác Trương Tiểu Kiếm các kiểu...

- Công lực của Kiếm ca xưa nay chưa từng có! Bọn dân không chịu di dời này lại dám đối nghịch với Kiếm ca của chúng ta, thật đúng là không khách gì đom đóm tranh sánh với mặt trăng mặt trời!

- Bộ ngựa đầu xe, không biết lượng sức! Thật là buồn cười! Á nhìn kia! Bức tường kia lại nứt!

- Thần Chém Gió Trương Tiểu Kiếm Kiếm ca vô địch của chúng ta, chỉ cần cười nói đã đưa tất cả hộ dân không chịu di dời vào chỗ chết, thật là chưa từng nghe thấy bao giờ...

(*) Phái Tinh Tú: Một môn phái trong tiểu thuyết võ hiệp Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, người sáng lập là Đinh Xuân Thu, nổi tiếng với môn tuyệt học Hóa Công Đại Pháp (Một loại võ công có thể rót độc vào kinh mạch của đối thủ khiến đối thủ mất đi nội công). Đệ tử trong phái Tinh Tú đều phải biết nịnh hót tăng bốc chưởng môn Đinh Xuân Thu, bởi vì Đinh Xuân Thu là người rất thích nghe những lời a dua xu nịnh, nếu không biết nịnh hót thì thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Lại nói đám người Ngụy Đồng Lâm Từ Kiện đều mặc đồ vest màu đen đứng đàng nghiêm túc. Nhất là Lâm Từ Kiện, chiều cao ước chừng 1m9, cơ bắp cuộn cuộn khiến người khác chú ý.

Nhưng có tình, kẻ kêu gào to giọng nhất trong cả đám lại chính là hắn!

- Hôm nay Kiếm ca đích thân ra tay, đương nhiên là bách chiến bách thắng!

Ngụy Đồng hợp tác với hắn rất nhiều lần, cực kì ăn khớp tiếp lời:

- Chẳng qua là một đám dân không chịu di dời mà thôi, cũng đáng lo là pháp lực của Kiếm ca. Quả nhiên là không biết hai chữ “bị kịch” viết như thế nào!

Sau đó Đào Phiến lên sân khấu:

- Hôm nay Kiếm ca chúng ta giá lâm Thượng Hải, chẳng cần hắn ra tay, chỉ cần tùy ý nhấp miệng, tòa nhà này lập tức sẽ sập ngay thôi!

Đám đàn em ca công tụng đức ở đằng sau, người trong phòng live stream xem cũng thấy thú vị, thường cá viên máy bay các loại bay là tả. Thịnh thoàng có khán giả mới vào phòng, sau đó lập tức chặn kính nghe bọn đàn em tăng bốc...

“Tao đang nhìn live stream của phái Tinh Tú à?”

“Đậu mía thú vị gớm đây...”

Bọn này vừa xem vừa hi hi ha ha vui vẻ các kiểu, đám người Triệu Đức Bư lại không được như thế...

“Sĩ khí -5...”

“Sĩ khí -5...”

“Sĩ khí -10...”

Bọn họ đi theo đằng sau, tận mắt thấy Trương Tiểu Kiếm đi đằng trước vừa đi vừa chém, vừa chém tòa nhà này lại càng nguy hiểm. Nhìn xem khe nứt trên sàn nhà kia, sắp rộng tới 2 cm luôn rồi. Ghé mắt vào thậm chí có thể nhìn thấy người ở bên kia!

- Ấy dà, chất lượng của tòa nhà này cũng không được tốt lắm nhỉ. – Trương Tiểu Kiếm dẫn theo đám người vừa đi vừa nói chuyện: - Anh nhìn xem chất lượng sàn nhà này, Triệu Đức Bư à, tòa nhà này trước kia là nhà đèn bù đúng không? Hơn nữa còn là nhà đèn bù rất nhiều năm rồi. Chỉ bằng tòa nhà này ấy, theo tôi đánh giá thì nó chẳng duy trì được mấy ngày đâu, có thể sập bất cứ lúc nào. Các anh thật sự không suy xét đề nghị của tôi sao? Một trăm năm mươi triệu. Giá rất hợp lý nhé!

Triệu Đức Bư: “...”

Đậu má lúc trước không phải mày còn bảo là một trăm sáu chục triệu sao?! Sao chớp mắt cái đã biến thành một trăm năm chục triệu rồi?!

Thành tín của mày đâu?!

- Ba trăm tám chục triệu! – Triệu Đức Bư nhìn lên vết rạn trên sàn, sau đó tiếp tục tự thủ tâm tinh thần cho mình: - Chắc giá!

- Ồ... - Trương Tiểu Kiếm cũng không đồng ý, lại đi về phía trước: - Á à, cái xà nhà này không ổn rồi nhé! Anh nhìn xem còn sót cả mọt gỗ rồi kìa! Ba bốn mươi năm trước, xây dựng còn không có dàn giáo đâu, nhà này cũng chẳng phải là xi măng cốt thép các kiểu, cái xà nhà này có đủ rắn chắc được không? Còn không phải là gãy!

Lại nói cũng thật thần kỳ, hắn vừa dứt lời, đã thấy xà nhà chợt phát ra một tiếng kêu kệt, sau đó “rắc” một phát...

Gãy rồi!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Thế là bọn đàn em càng phấn khởi!

- Tao đã bảo pháp lực của Kiếm ca là vô biên mà lị! Bọn mày chỉ là một đám dân không chịu di dời thôi! Còn không mau đầu hàng đi!

- Đúng đây đúng đấy! Không thì lát nữa tòa nhà này phải sập, đến lúc đó tội mày đừng hòng lấy được một xu một cắc nhé!

- Sao mày lại nói là Kiếm ca pháp lực vô biên? Kiếm ca có yếu đến vậy sao?! Mày phải nói là Kiếm ca thần thông quảng đại, trước kia ba trăm năm sau này ba trăm năm không ai có thể thắng được cái miệng của Kiếm ca!

Khán giả trong vòng live stream lại càng vui muốn ngất...

“Bóp bóp bóp bóp bóp... Chủ phòng có phương pháp chém gió đặc thù!”

“Trâu bò quá! Xin chủ phòng dạy tui chém gió với!”

“Chủ bá tao yêu mày!”

Tiêu Thần Tâm cảm đi động nhìn comment trong phòng live stream, vừa đọc vừa cười, thầy giáo của chúng ta chính là pò rồ như vậy đây!

Sau đó, đám người Trương đại sư vẫn tiếp tục “Sĩ khí -5...” “Sĩ khí -5...” “Sĩ khí -10...”

- Ấy dà, Triệu Đức Bưu à. – Trương Tiểu Kiếm dẫn theo đám người tiếp tục bước đi, vừa lên lầu vừa nói: - Anh xem cầu thang này, hả? Đều đã thế này rồi! Lúc anh đặt chân lên chẳng lẽ không thấy cầu thang rất nguy hiểm sao? Xem nó lắc lư lắc lư kia...

Triệu Đức Bưu:

- Sao có thể được? Cầu thang này cứ đi vô tư có thể xảy ra chuyện gì...

Sau đó lập tức nghe thấy một tiếng “răng rắc”, tay vịn rớt...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Triệu Đức Bưu!”

- Nhìn xem chất lượng này! – Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm, rồi nói rất nghiêm túc: - Triệu Đức Bưu à, tôi cảm thấy chúng ta hẳn là nên bàn bạc lại một chút. Theo tôi đánh giá thì tòa nhà này còn không đáng một trăm năm mươi triệu. Tôi ra giá một trăm bốn mươi triệu cho anh đi. Nếu không thì... Anh xem chất lượng này! Nói không chừng lúc nào đó tòa nhà này sẽ sập, đến lúc đó các anh không chiếm được một xu nào đâu!

- Ba trăm sáu! – Triệu Đức Bưu vẫn cố chấp: - Tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước!

- Ồ. – Trương Tiểu Kiếm đáp một tiếng, sau đó xoay người vung tay lên: - Đi thôi, chúng ta đi xuống thôi. Xem ra tòa nhà này nguy hiểm quá, lỡ sập thì phiền to! Có câu nói quân tử không đứng dưới nguy hiểm! Đi nhanh đi nhanh! Chạy thôi!

Đám người vội vàng xuống lầu.

Trong lúc xuống lầu, người bên Triệu Đức Bưu đã bắt đầu bàn bạc với Triệu Đức Bưu:

- Đức Bưu à, nếu không thì chúng ta đòi bớt chút đi. Anh xem nhà lầu này nguy hiểm vậy, lỡ như xảy ra chuyện gì...

- Đúng đấy, dù sao thì an toàn vẫn là hàng đầu. Lỡ sập cái thì tới lúc đó chúng ta có thể lấy được tiền sao?

- Đức Bưu à, phải làm thế nào bây giờ?

Triệu Đức Bưu nổi giận nhìn mọi người nói:

- Máy người biết cái quần què gì! Hai trăm triệu đấy! Cơ hội tốt như vậy chỉ cần ráng thêm mấy ngày là có hai trăm triệu! Tụi bây ngại nhiều tiền à?! Tao nói cho tụi bây biết, cho dù là liều mạng cũng phải đòi tiền tới tay cho tao!

Bọn họ bàn bạc như nào, Trương Tiểu Kiếm đương nhiên không care. Mọi người nhanh chóng trở về sân dưới lầu tụ tập.

Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nhìn Triệu Đức Bưu:

- Triệu tiên sinh nhé, một trăm bốn mươi triệu, giá này còn tạm được. Các anh nghĩ mà xem, tòa nhà đã đến mức này rồi, nói không chừng khi nào đó sập phát đúng không? Vừa rồi tôi nhìn một chút, diện tích của một căn hộ cùng lắm là hơn bảy tám mươi mét vuông thôi. Cả tòa nhà chỉ có mấy căn là rộng cỡ đó, tổng cộng các anh có mười ba hộ, cho các anh một trăm bốn mươi triệu, chia đều thì một hộ được mười triệu tám trăm ngàn, tính cả diện tích...

Trương Tiểu Kiếm lấy máy tính ra tính luôn:

- 1.080.000 chia cho 70 là bằng... 15.428,571 tệ một mét vuông! Đệt... Xem ra tui cho nhiều hơn rồi, một trăm ba mươi triệu!

Triệu Đức Bưu: “...”

Còn có thể chơi kiểu đó á?!

- Trương tiên sinh. – Triệu Đức Bưu ngồi ở trước mặt Trương Tiểu Kiếm. Lúc này hẳn đã không còn cứng được như ban đầu nữa: - Ba trăm ba mươi triệu. Chỉ cần anh gạt đầu chúng tôi sẽ dọn đi ngay tức khắc! Các anh có thể khởi công được luôn!

- Ấy dà, không đáng không đáng... - Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm, lắc đầu rất quyết đoán: - Tòa nhà này á, theo tôi thấy thì có thể sập bất cứ lúc nào...

Không ngờ hẳn vừa dứt lời, đã thấy tòa nhà cao tầng cũ kỹ lắc rồi, “rầm” một phát sập thật luôn!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 272: Đâu phộng!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Triệu Đức Bưu khóc.

Hắn khóc thật ấy.

Yên lặng không nói nước mắt rơi, bên tai vang lên tiếng lục lạc.

Không có cách nào khác, hắn từng thấy quy hoạch kiểu gài bẫy, từng thấy quy hoạch kiểu xã hội đen, từng thấy quy hoạch kiểu lén lút, nhưng mà lần đầu tiên thấy quy hoạch bằng miệng!

Chỉ đi lên lầu lượn một vòng thôi, tòa nhà sập cmn luôn!

Sập!

Tổ sư nó chứ, bây giờ hắn còn đang cảm thấy mình đang nằm mơ ấy!

- Nhà... Nhà của tôi... - Triệu Đức Bưu quỳ trước tòa nhà nay đã biến thành đồng đồ nát, gào khóc: - Hai trăm triệu của tôi bay đi rồi! Hai trăm triệu! Hu hu hu... Cứ thế bay rồi...

Hắn thì khóc, còn bọn đàn em của Trương Tiểu Kiếm lại vui sướng quá trời, cổ vũ càng ra sức:

- Kiếm ca văn thành vô đức, thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!
- Kiếm ca quả thực vô địch! Chỉ dựa vào chém gió đã chém sập cả tòa nhà luôn!
- Biết cái gì gọi là ‘Chém gió vô địch – nghiêm túc’ chưa? Đây chính là nhé!

Thậm chí Ngụy Đồng còn cố ý kêu người khác đi mua đạo cụ cổ vũ với cả gậy huỳnh quang ở cửa hàng bên cạnh, mỗi người cầm một cái, sau đó cảnh tượng lại càng vui nhộn hơn.

- Kiếm ca! Băm băm băm!
- Vô địch! Băm băm băm!
- Chém gió! Băm băm băm!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lập tức đen mặt... Tụi mày làm thế thật sự ổn sao?

Sao thanh âm nhỏ thế? To hơn nữa! Phải to hơn nghe mới sướng!

Khán giả trong phòng live stream cũng cười ngất...

“Chủ phòng giỏi lắm!”

“Chủ phòng tui muốn sinh hầu tử cho anh!”

“Xin chủ phòng hãy dạy kỹ xảo chém gió đặc biệt cho tui!”

Lúc này, Lâm Tử Kiện khiêng một cây dù che nắng cỡ lớn tới đặt xuống đất, rồi cầm một chiếc quạt để quạt gió cho Trương Tiểu Kiếm. Hứa Gia Ân trợn mắt há mồm nhìn thẳng cha mặt mũi ngang ngửa với Mã Vân này, thật lâu sau mới nghẹn được một câu:

- Có phải là mặt mũi như vậy thì đều giỏi chém gió không vậy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Nói chuyện kiểu gì đấy hả? Không đẹp trai bằng ông thì thôi chứ ông làm gì mà đả kích người ta vậy hả?!

- Ấy dà, Triệu tiên sinh. – Trương Tiểu Kiếm ngồi vắt chéo chân nói: - Anh xem tiền đền bù ấy...

- Đại sư, Trương đại sư! – Triệu Đức Bưu quả thực là vãi đái ra quần, ôm lấy đùi Trương Tiểu Kiếm, ra sức kêu: - Đại sư xin tha mạng đi đại sư! Bọn tôi không cần nhiều tiền thế nữa! Hai trăm triệu! Hai trăm triệu là được!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Haizz... Sớm biết thế thì mày còn gây chuyện làm gì nữa? Đòi hai trăm triệu sớm hơn thì chẳng phải là tiền đã vào tay rồi không?

Mày nói chứ bây giờ nhà còn chả có, còn đền bù cho mày kiểu gì đây?

- Con số này á... - Trương Tiểu Kiếm lại đứng lên luôn, cười nhìn Hứa Gia Ân: - Hứa tổng, hôm nay tôi hơi mệt chút. Hay là chúng ta về trước? Cụ thể đền bù bao nhiêu thì chúng ta trở về rồi lại thương lượng xem?

- À được! – Giờ thì nhà sắp mịa rồi, Hứa Gia Ân còn cần gì phải đề ý sẽ đền bù bao nhiêu, phải thu xếp xong cho Trương đại sư cái đã rồi tính!

Hắn lập tức đứng dậy, chỉ huy trợ lý:

- Tiểu Lý, cậu lập tức đi thu xếp mọi việc cho Trương đại sư, còn có các bạn bè của Trương đại sư nữa. Nhớ kỹ lời tôi nói, hết thấy đều phải dựa theo quy cách tối cao mà làm! Có thể cao bao nhiêu thì làm bấy nhiêu!

- Vâng. – Trợ lý Tiểu Lý lập tức đi thu xếp. Hứa Gia Ân mỉm cười:

- Trương đại sư, Shangri-La, phòng tổng thống cấp cao nhất. Lát nữa tôi sẽ sắp đặt tiệc tối, hôm nay chúng ta nhất định phải uống một chút!

- Được thôi. – Trương Tiểu Kiếm bước đi kiểu Connor: - Ta đi thôi!

Trên đường đi, Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa nói:

- Đúng rồi, Hứa tổng, tôi nhớ rõ, trong quy hoạch hình như có nói nếu nhà ở tự sập thì cùng lắm là đền bù theo kiểu mỗi người một căn thôi nhỉ?

- Đúng đúng đúng. – Hứa Gia Ân cười như cáo già: - Ấy dà, nhà đã sập rồi, vấn đề đền bù không cần vội...

Triệu Đức Bưu đứng bên cạnh lại khóc...

Hắn là làm hộ dân không chịu di dời, nhưng vấn đề là mày có trâu bò tới đâu đi nữa thì cũng phải có nhà mới được! Không có nhà thì mày còn không chịu di dời cái búa ấy...

- Trương đại sư, Trương đại sư xin dừng bước! – Triệu Đức Bưu xông tới, ôm chặt đùi Trương Tiểu Kiếm: - Một trăm năm mươi triệu! Chỉ cần một trăm năm mươi triệu! Trương đại sư, ngài là ông lớn có rộng lượng thì tha thứ cho tôi đi! Tôi không dám thét giá nữa đâu! Sau này tôi không dám tham nữa!

- Thật sự không dám? – Trương Tiểu Kiếm cười nhìn hắn: - Sớm nói thế không phải là xong sao? Được rồi, thế thì một trăm năm mươi triệu. Nói trước nhé, đây là do Hứa tổng tốt bụng đấy, biết chưa?

Triệu Đức Bưu roi lệ đầy mặt:

- Biết! Nhất định phải biết rồi!

Đến giờ hắn đã gạt đầu, mọi chuyện coi như giải quyết xong, mọi người lập tức lên đường đi ăn cơm.

Trên đường đi, Tiêu Thần Tâm hỏi:

- Thầy ơi, có khi nào có người bị kẹt trong nhà kia không vậy?

- Sao có thể được. – Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Em không thấy có nhiều lều trại ở xung quanh thế à? Loại nhà có thể sập bất cứ lúc nào như thế thì ai mà dám ở?

- Quả nhiên thầy tuyệt nhất! – Tiêu Thần Tâm cười hi hi đá lông nheo với Trương Tiểu Kiếm: - Thầy ơi, tối nay em qua ở chung phòng với thầy nha!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái đệt! Hơi bị bắt ngờ hơi bị bất ngờ đấy! Anh mày còn chưa chuẩn bị tâm lý cho thật tối mà!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ấy dà, không vội không cần vội đâu!

- Trương đại sư quả nhiên là sức mạnh vô biên nha. – Lúc này Hứa Gia Ân cười nói: - Chẳng trách có thể thuyết phục được những nhân vật như Mã Vân Mã Hóa Đằng Ninh Hàn Lâm đều chạy tới khu biệt thự kia mua nhà. Đúng là lợi hại. Ngài xem biệt thự của tôi ấy, cần trả bao nhiêu tiền?

- Cái này... - Trương Tiểu Kiếm vuốt cằm: - Bọn họ đều phát lì xì một trăm triệu cho Tâm Tâm. Hứa tổng ngài xem...

- Một trăm triệu á? Được. – Hứa Gia Ân gật đầu cười: - Tôi phát luôn đây. Sau này mọi người đều là hàng xóm, chiếu cố cho nhau nhiều hơn nha.

Hứa Gia Ân phát lì xì một trăm triệu cho Tiểu Thần Tâm rất nhanh.

Trương Tiểu Kiếm đang chuẩn bị lên tiếng để bày tỏ một chút, lúc này hệ thống lại lên tiếng:

- Sao Thiên Hùng trong một lẽ tám sao đã gia nhập. Ký chủ được mị lực +3.”

- Ký chủ hoàn thành thân phận chuyên gia quy hoạch, nhận được sức mạnh +3, ngôi sao +1. Đăng cấp hiện tại: Hắc Thiết Người Chém Gió ba sao.

Được đấy được đấy. Chẳng những thu sao Thiên Hùng, còn thuận tiện hoàn thành một chức nghiệp! Ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, sao thân phận lần này không báo trước cho tớ vậy?

Hệ thống trả lời rất uất ức:

- Cậu không cho người ta cổ vũ, người ta không dzui, cho nên người ta mới không nói.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ái chà xem hệ thống tui thân kìa...

Trương Tiểu Kiếm:

- Được rồi được rồi, thế sau này vẫn nhường cơ hội cổ vũ cho cậu nhé. Đừng giận mà...

Hệ thống:

- Dù sao cậu cũng chẳng nhảy nhót được bao lâu. Kệ cậu!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Nhảy nhót không được bao lâu á?

Chuyện gì vội?

Trương Tiểu Kiếm:

- Tớ cũng đâu có bệnh gì đâu, tại sao lại nhảy nhót không được bao lâu?

Hệ thống:

- Mới phát hiện một tảng thiên thạch đường kính là 256,32 km trong vũ trụ sẽ va chạm vào địa cầu sau 14 ngày 7 tháng 1 năm nữa. Cho nên hãy khóc rống đi thiếu niên! Run rẩy đi thiếu niên!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!!!!!”

Đậu phộng!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Hệ thống chém gió version trực trực

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm suýt nữa sợ đá ra quần!

Đây là ý gì?

Thiên thạch đường kính 256,32 km sẽ va chạm vào địa cầu vào 14 ngày 7 tháng 1 năm sau?!

Nếu đâm vào địa cầu thì chẳng phải là cả địa cầu sẽ bị đâm cho nát bét luôn sao?

- Hệ thống, cậu chờ tí. – Trương Tiểu Kiếm phát điên nói: - Cậu nói thật hay đùa thế? Một tảng thiên thạch lớn như thế! Va chạm vào địa cầu? Thế địa cầu chẳng phải là triệt để chơi xong luôn sao?

Hệ thống:

- Hệ thống không chém gió.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư nó chứ có vẻ như là thật! Đâu phỏng thế phải làm sao bây giờ?

Trương Tiểu Kiếm:

- Thế phải làm sao đây? Tớ có thể làm chút gì không? Hay là... Tớ cố gắng kiểm cái kỹ năng nghiên cứu thăng cấp nghiên cứu đạn hạt nhân siêu cấp các kiểu...

Hệ thống:

- Đạt đến level Thần Chém Gió có thể giải quyết phiền toái này rất nhẹ nhàng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đúng vậy! Chỉ là!

Chỉ cần mình thành Thần Chém Gió, thiên thạch gì gì đó mà dám tới...

“Đổi mặt với bão tố đi!”

Sau đó một con bão điện từ từ mặt trời thổi tới sẽ thổi bay thiên thạch đi?

Được đấy được đấy!

Cứ quyết định thế đi!

Bây giờ mình là Hắc Thiết Người Chém Gió ba sao, cách Thần Chém Gió cũng không xa lắm mà...

- Hiểu rồi hiểu rồi! – Trương Tiểu Kiếm nghiêm túc: - Thế hệ thống cậu có nên thể hiện chút lòng thành hay không hả? Chẳng lẽ bảo mình tớ bận việc sao?

Hệ thống: “Tích lũy năng lượng đến 99.99%, đang chuẩn bị thăng cấp...”

Ây dà, lại sắp thăng cấp rồi? Được đấy được đấy! Cố gắng cố gắng!

Nhất thiết đừng khách khí nhé...

Hệ thống: “Tích lũy năng lượng 100%, bắt đầu thăng cấp.”

Woa ha ha ha ha ha! Đây chính là bắt đầu rồi! Cố gắng nhé hệ thống!

Hệ thống: “Đang tiến hành thăng cấp. 12%... 26%... 55%... 79%...”

Vốn dĩ tới đây còn rất thuận lợi, ai ngờ thăng cấp sắp được 99.99% rồi, hệ thống lại chột tới một câu...

“Thăng cấp xuất hiện vấn đề. Hệ thống chém gió version trực trực thăng cấp hoàn thành!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh thể là thể nào vậy?! Thăng cấp còn có xuất hiện trực trực á? Có thể dừng vớ vẫn như vậy được không hả?!

- Sao mày sống kiểu gì mà thảo mai thế hả?! – Trương Tiểu Kiếm phát điên: - Mày là hệ thống! Hệ thống nhá! Hệ thống thăng cấp mà còn có version trực trực sao?! Rốt cục thì xảy ra vấn đề ở chỗ nào chúng ta nghĩ cách giải quyết nó chẳng phải là được sao?!

Hệ thống: “...”

Trương Tiểu Kiếm:

- Ê ê ê! Mày nói chuyện đi chứ dờ mờ! Lúc trước thăng cấp thành công thì nói kiểu gì cũng phải thống kê thuộc tính linh tinh các kiểu chứ? Công năng trụ cột của mày là gì hả?!

Hệ thống: “...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chẳng lẽ hệ thống này bị đứt nguồn sao?

Một lúc lâu sau, hệ thống mới rốt cục lên tiếng:

“Đang kiểm tra công năng trụ cột của hệ thống chém gió version trực trực. Xin hãy chờ một lát...”

Lần này lại kiểm tra xong rất nhanh, rốt cục bắt đầu tuyên bố tin tức bình thường...

Hệ thống: “Kết thúc kiểm tra công năng trụ cột. Công năng trụ cột: Nói gì được đấy bản sơ cấp vẫn không thay đổi. Thuộc tính trụ cột: Không thay đổi. Trung tâm thương mại kỹ năng: Trực trực (Kỹ năng lộn xộn). Trung tâm thương mại đạo cụ: Trực trực (Đạo cụ lộn xộn). Ba lô đạo cụ: Bình thường.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu phộng biết thể mày dùng thăng cấp còn hơn ấy anh giai! Càng thăng cấp càng nát!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống lắm chuyện nhà mày! Hai công năng quan trọng thế mà lại trực trực! Lộn xộn là ý gì?!

Hệ thống:

- Ý là không thể nói rõ kỹ năng này thuộc loại phiên bản nào.

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Phiên bản của kỹ năng mà còn không ổn định?

Trương Tiểu Kiếm:

- Thế nói ví dụ như phong thủy thì sao?

Hệ thống:

- Đại sư Huyền học, cần 160.000 điểm số khiếp sợ. Hiệu quả: Kinh người. Xuất sứ kỹ năng: Vị diện huyền ảo.

Trương Tiểu Kiếm:

- Về lờ mày đùa bố đấy à?!

Kỹ năng lộn xộn của mày thực ra là kho số liệu xảy ra vấn đề chứ gì?

Thôi, bây giờ là hệ thống chém gió version trực trực rồi, phải xem thử xem có công năng gì trước cái đã.

Trương Tiểu Kiếm:

- Không nói kỹ năng trước, giờ thêm công năng nào thì ít ra mày cũng phải giới thiệu tí đi chứ?

Hệ thống: “Đang dò xét, xin hãy chờ một lát...”

Hệ thống: “Phát hiện công năng mới: Lỗ đen vị diện (version trực trực).”

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Đậu má?! Lỗ đen vị diện?!

Quan trọng nhất còn là version trực trực?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Công năng này rốt cục là sao vậy?

Hệ thống:

- Sau khi kho số liệu lộn xộn thì có vẻ như là cướp mất công năng của hệ thống khác thì phải. Nhưng trước mắt có vẻ là không được ổn định cho lắm

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống nhà mình trâu bò tới mức này rồi sao?! Còn cướp được công năng của hệ thống khác?!

Trương Tiểu Kiếm giờ ngón cái lên thật cao:

- Trâu bò! Còn có không còn có không? Còn có công năng gì nữa cướp nhiều chút!

Hệ thống:

- Người ta đang thương lượng mà. Chờ tí đi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao \$#%#@#%\$T\$^#...

Hệ thống:

- Hệ thống kia chẳng những cướp mất trung tâm thương mại của người ta mà còn cười nhạo người ta, nói người ta hỗn thâm quá! Híc híc híc...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiên sư nhà nó chứ ai dám cười nhạo hệ thống nhà mình?! Méo thể chấp nhận được!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ai cười nhạo mày? Anh đánh nó!

Hệ thống:

- Một cái hệ thống ở vị diện ma pháp cấp thấp.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Woa ha ha ha ha ha ha ha ha! – Trương Tiểu Kiếm ôm bụng cười phá lên: - Vị diện ma pháp cấp thấp! Quả thực là thôn tân thủ! Anh đi giúp mày báo thù nhá! Hệ thống, làm sao để qua bên đó được? Có thể mang theo súng máy không?! Hay là lựu đạn? Xe tăng?

Hệ thống:

- Hệ thống có thể mở một lỗ đen thời không để đưa cậu qua đó. Nhưng bởi vì pháp tắc vị diện hạn chế, hiện tại ký chủ chỉ có thể qua vị diện khác bảy ngày thôi. Hết thời gian sẽ tự động truyền tống về địa cầu. Tỉ lệ thời gian là một với bảy, tức là bảy ngày ở vị diện khác tương đương với một ngày ở địa cầu.

Ấu, được đấy, nói thẳng ra thì ra tương đương với vào phó bản chứ gì? Đơn giản!

Trương Tiểu Kiếm:

- Thế thì quyết định vậy đi. Trở về rồi hai đứa mình lập tức vào phó bản. Nói kiểu gì thì cũng phải cướp về trung tâm thương mại của mày cái đã!

Hệ thống cảm động suýt khóc:

- Cảm ơn Kiếm ca, eng eng eng~~~~

- Thầy ơi, thầy đang nghĩ gì vậy? – Lúc này Tiêu Thần Tâm ngồi bên cạnh nhìn hẩn một cách hiếu kỳ: - Vừa rồi thầy có vẻ như sắc mặt của thầy không được tốt lắm nha, có phải là đang nghĩ tới gái nhà người ta không vậy?!

- Sao em biết? – Trương Tiểu Kiếm duỗi tay nhéo má Tiêu Thần Tâm, cười hi hi: - Ở đây không phải là có một tiểu yêu tinh đang khiến thầy nóng ruột nóng gan lo âu sao?

Anh quyết định rồi, anh sẽ đặt tên cho tảng thiên thạch kia là Tiểu Yêu Tinh!

- Xì! Em không tin đâu! – Tiêu Thần Tâm lắc đầu quyết đoán: - Cô nương nhà ai xinh hơn người ta được chứ? Chị Ninh sao?

- Thế thì đúng là không phải. – Trương Tiểu Kiếm nhướn mày nhìn cô nàng: - Có biết cái gì gọi là hại nước hại dân không?

Ừm, Trương Tiểu Kiếm cảm thấy cụm từ này cực kỳ chính xác!

- Xì! Toàn chém gió! – Tiêu Thần Tâm cười lạnh: - Thế thì chờ có cơ hội em nhất định phải xem thử xem rốt cục là tiểu yêu tinh nào!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Em nhất thiết đừng có nhìn thấy nó đấy! Chờ đến khi em có thể nhìn thấy Tiểu Yêu Tinh thì chúng ta cơ bản là game over luôn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Vào nhâm phó bản phải làm seo bây chừ? Online chờ gấp!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Ăn cơm xong rồi trở về phòng khách sạn, Trương Tiểu Kiếm nằm trên giường nhìn trần nhà.

Mẹ kiếp vừa nghĩ đến chuyện bảy tháng một năm sau sẽ có một tảng thiên thạch bụi tổ chẳng “ghé thăm” địa cầu, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy đau trym

Trước tiên mình phải trở thành Thần Chém Gió cái đã, rồi tới lúc đó mới có thể chém bay tảng thiên thạch kia được.

Thật ra thì cũng không có gì ghê gớm.

Quan trọng hơn hết là không thể nhắc chuyện này với ai khác. Cho dù nói cũng méo có thằng nào thèm tin...

Cho nên sự kiện có thể nói là cứu vớt thế giới này đã hoàn toàn đặt trên đầu hẩn, cảm giác ấy thật lòng méo dễ chịu chút nào cả. Nhất là khi hiện tại hệ thống còn xuất hiện trục trặc, cướp công năng của hệ thống khác, sau đó mình lại bị hệ thống khác cướp một lần, rồi còn bị khinh bỉ...

Thật buồn bực!

Hon nữa Tiêu Thần Tâm còn kiếm chuyện cho hẩn...

- Thầy ơi. – Tiêu Thần Tâm mặc một chiếc áo ngắn lộ rún, dưới thân mặc một chiếc quần short, đi chân trần, da thịt quả thực là sáng ỏi mà chói thể là chói lóa con mắt nạm vàng SJC 24K của Trương Tiểu Kiếm. Quan trọng nhất là con nhóc này còn dựa lưng vào cạnh cửa, lắc quả dưa chuột trên tay: - Thầy đang nghĩ gì vậy?

Rồi đặt dưa chuột lên miệng, thè lưỡi liếm, sau đó cắn nhẹ...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiền sư! Con nhóc này biết cách dụ dỗ quá mức cho phép rồi! Không thể tiếp tục quan sát được nữa! Nếu không thì cứng mắt!

- Con nhóc xấu xa nhà mày có ý dụ dỗ anh đúng không? – Trương Tiểu Kiếm đứng dậy kéo Tiêu Thần Tâm tới đặt lên đùi mình: - Hôm nay thầy nhất định phải đánh mông mày!

- Ấy dà dà dà dà dà! – Tiêu Thần Tâm không chờ cho Trương Tiểu Kiếm ra tay đã vội chạy ra ngoài, vừa chạy vừa cười: - Ha ha ha ha ha thầy bị người ta dụ dỗ rồi đúng không? Dừng lều rồi kìa nha! Ô, hình như hơi nhỏ?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trương Tiểu Kiếm nhìn quả dưa chuột, sau đó nghĩ tới mình...

Mẹ kiếp, còn méo bự bằng quả dưa chuột! Thiệt đau nòng!

Kệ mịa! Dù sao cũng chỉ còn bảy tháng một năm, anh mày có thể trở thành Thần Chém Gió thì mọi người đều sống khỏe, không thành được thì mọi người cùng nhau thăng thiên!

Nếu đã thế, anh mày bung lụa luôn cho nóng!

Trương Tiểu Kiếm hung tợn nhá:

- Con nhóc xấu xa! Đừng có đắc ý! Chờ xem anh sẽ cho mày hiểu cái gì gọi là “một phát tới dạ dày”!

- Thiệt hở? – Tiêu Thần Tâm nghiêng đầu nhìn hấn: - Nhưng người ta “sâu không lường được” đó nha!

Trương Tiểu Kiếm:

- Anh đây là “gốc rễ vững chắc” nhé!

Tiêu Thần Tâm:

- Thầy đen tối quá nha!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ấy chà bình thường bình thường, sơ sơ thôi sơ sơ thôi...

Hai người đang đùa giỡn, hai người Ninh Hàn Lâm và Hứa Gia Ân cùng nhau đi tới. Ninh Hàn Lâm vừa vào cửa đã nói ngay:

- Trương đại sư thật bản lĩnh. Lần đầu tiên tôi thấy quy hoạch bằng miệng đấy. Tiếp theo không biết Trương đại sư sẽ thu xếp như thế nào? Lão Hứa không thành vấn đề rồi, dựa theo trình tự bình thường, kế tiếp hấn là sao Thiên Mãnh đúng không? Đều có yêu cầu gì?

Í, đây là bắt đầu bàn việc nghiêm túc rồi hả?

- Tôi xem thử xem nha. – Trương Tiểu Kiếm bắt đầu tính toán: - Dựa theo ngũ hành bát tự mà nói, Hứa tổng là năm mộc, mạng thổ. Thế thì tiếp theo hấn là năm thủy, mạng kim. Năm thích hợp thì có sinh năm Nhâm Thìn 1952 mạng Trường Lưu Thủy (Nước chảy mạnh), sinh năm Quý Tỵ 1953 mạng Trường Lưu Thủy, sinh năm Bính Ngọ 1966 mạng Thiên Hà Thủy (Nước trên trời), sinh năm Đinh Mùi 1967 mạng Thiên Hà Thủy, sinh năm Nhâm Tuất 1982 mạng Đại Hải Thủy (Nước biển đại dương), sinh năm Quý Hợi 1083 mạng Đại Hải Thủy...

- Sáu năm đó đúng không? – Ninh Hàn Lâm thò tay vào túi áo lấy ra một tờ giấy luôn: - Tôi bảo trợ lý cố ý tra xét năm sinh của tất cả mọi người, chờ tôi tìm xem thử...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Vãi chương! Chuyên nghiệp thế!

Có danh sách rồi thì đơn giản. Dù sao Trương Tiểu Kiếm nói yêu cầu, bọn họ chỉ cần dựa theo đó mà tìm, chẳng bao lâu sau đã tìm được mục tiêu tiếp theo... Sao Thiên Mãnh Quách Quảng Xương, chủ tịch Phục Tinh quốc tế.

- Rồi. – Ninh Hàn Lâm cười nói: - Tôi khá là quen thuộc với lão Quách, chuyện này cứ giao cho tôi đi nói là được.

Có Ninh Hàn Lâm đi thuyết phục thì Trương Tiểu Kiếm đương nhiên là vui sướng vì được nhàn rồi. Hấn còn phải đi cướp về trung tâm thương mại của hệ thống cơ. Thế là hấn lập tức nói:

- Được, vậy thì làm phiền Ninh tổng. Hôm nay tôi dùng pháp lực hơi nhiều, phải bế quan nghỉ ngơi mấy ngày. Mấy ngày này nhờ ngài chăm sóc Tâm Tâm với bọn đàn em kia giúp tôi.

Chăm sóc mấy người mà thôi, chuyện nhỏ, Hứa Gia Ân lập tức hứa hẹn:

- Không thành vấn đề. Cậu cứ yên tâm đi!

Thế là mọi người tách ra.

Chờ đến khi tiễn bước tất cả mọi người, Trương Tiểu Kiếm đóng chặt cửa sổ, sau đó lại tắm rửa kỹ càng một phen, thế mới bắt đầu chuẩn bị đi xa.

- Hệ thống – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Cần chuẩn bị những thứ gì vậy? Tớ méo có kinh nghiệm gì đâu đấy!

Hệ thống:

- Hiện tại ký chủ đã có được 235.621 điểm số khiếp sợ, có thể suy xét chuyện mua kỹ năng từ trung tâm thương mại hệ thống.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ừm... Ý hay đấy! Một cái vị diện ma pháp cấp thấp thôi mà, cũng đồng nghĩa với châu Âu thời trung cổ ấy chứ gì?

Thế thì nhất định là phải cần chút vũ khí gì đó chứ nhỉ?

Hay là đi trung tâm thương mại mua thanh đao? Hoặc dứt khoát nhờ Hứa tổng kiếm khẩu súng giúp?

- Đúng rồi, hệ thống – Trương Tiểu Kiếm hỏi: - Nhất định phải chờ đến giờ mới có thể trở về hay sao? Lướt đi sau là khi nào?

Hệ thống:

- Nhất định phải chờ đủ bảy ngày mới có thể trở về. Lướt đi sau phải chờ bảy ngày trên địa cầu mới có thể tiến vào vị diện khác một lần.

Áu, thế thì hiểu rồi!

Bà nậu! Để anh nhìn xem thằng nào dám bắt nạt hệ thống nhà mình!

Dù sao thì hệ thống nhà mình bị mình bắt nạt còn được, nhưng thằng khác dám bắt nạt, bỏ mày thối chết mịa nó!

Lại nói, vị diện ma pháp cấp thấp xác thực là không có gì đáng chuẩn bị cả. Một đám quê mùa mà thôi, anh chỉ cần tùy ý qua đó chém cái gì mà máy bay rồi xe tăng các kiểu cũng đủ hù cho tụi nó dẫn thối mặt rồi đúng không?

- Cứ thế đi! – Trương Tiểu Kiếm trực tiếp chuẩn bị một ít đồ cần dùng tất yếu nhất vào ba lô hệ thống, sau đó búng tay cái chách: - Xuất phát!

Hệ thống:

- Lô đen thời không (trục trặc) chuẩn bị mở ra. Bắt đầu đếm ngược thời gian... 10, 9, 8... 3, 2, 1, 0!

Roẹt một phát, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm giác cứ như là ngồi trên tàu lượn tốc độ cao ấy. Lúc hấn mở mắt ra...

Đây là một hang động rất lớn.

Hơi nóng phả ra, khắp nơi xung quanh đều là vàng bạc châu báu!

Quả thực là núi vàng!

Quan trọng nhất là, ở trên ngọn núi xếp bằng vàng bạc châu báu ấy, có một sinh vật cực kỳ khổng lồ đang nằm ngủ, thỉnh thoảng có từng luồng hơi nóng phun ra từ trong lỗ mũi nó.

Nó cứ nằm ở đó, Trương Tiểu Kiếm đứng trước mặt nó, cứ như là chuột với voi ấy.

Ừm, không sai, loài rồng của vị diện ma pháp ---- Một con rồng chân chính!

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

- Hệ thống... - Trương Tiểu Kiếm rất chi là sa mạc lời: - Máy xác định đây là sinh vật ở vị diện ma pháp cấp thấp sao?

Hệ thống:

- Lô đen thời không (trục trặc) hình như là truyền tống không được đúng vị trí cho lắm...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ý mày là truyền tống sai vị diện đúng không? Sau đó anh mày phải lang thang ở cái vị diện này suốt bảy ngày?

Đầu má! Vào nhằm phó bản rồi phải làm seo bây chừ? Online chờ gấp!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Huyền học, tìm hiểu một chút?

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

“Phù... Phù...”

Con rồng nằm trên núi vàng ngủ ngon giấc, ngủ một lát còn sung sướng lật mình một cái.

Vốn dĩ nếu người khác gặp phải tình huống này thì nhất định là sẽ suy xét xem mình sẽ chết kiểu gì trước cái đã. Nhưng tiếc rằng Trương Tiểu Kiếm không phải là người bình thường, bởi vì hắn lại rất là ngạc nhiên phát hiện, con rồng này nó không có mặc quần áo!

- Hệ thống hệ thống! – Về mặt Trương Tiểu Kiếm rất là sung sướng: - Mà nói xem con rồng này là đực hay cái vậy?

Hệ thống:

- Cậu đừng có suy nghĩ bay xa quá thể được không?

Trương Tiểu Kiếm:

- Không được. Khó lắm mới có thể nhìn thấy, tao nhất định phải tìm hiểu một phen mới được...

Hắn nói rồi bắt đầu di động men theo vách tường.

Lại nói, rồng xác thực là một loại sinh vật cực thích những thứ lấp lánh. Những thứ phát sáng trong hang động này rất đa dạng, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng không đủ sáng.

Thế là Trương Tiểu Kiếm di chuyển chừng ba cây số, rốt cục đi tới chỗ đuôi con rồng.

Sau đó con rồng lại lật người...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Con này lật mình gì mà khéo thế...

Bố mày méo tin!

Tiếp tục thôi!

Trương Tiểu Kiếm lại nhanh chóng đi hơn ba ngàn mét. Hắn vừa đi vừa nghĩ, con rồng bự tổ chẳng thế này, lỡ như là con đực thì “gậy” nó phải bự tới mức nào nhỉ? Dài năm mươi mét?

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Kiếm lập tức rung mình ớn lạnh. Thiệt đáng sợ thiệt đáng sợ!

Lần này hắn lại đi thêm ba ngàn mét, sau đó đứng ở chỗ gốc đuôi con rồng nhìn từ trên xuống dưới từ trước ra sau từ trái qua phải nhìn suốt nửa giờ...

Méo có!

Con rồng này lại không có “cây gậy” vướng víu kia!

Giới tính tộc rồng of Trương Tiểu Kiếm đã xác nhận xong! Quả nhiên là một con rồng cái!

- Ha ha ha ha ha! – Trương Tiểu Kiếm cười to: - Quả nhiên là rồng cái! Ấy dà chỉ cần là rồng cái thì đơn giản roài ha ha ha ha ha!

Hệ thống:

- Kiếm ca bị dạy hư rồi...

- Mà nói thế không phải vô nghĩa sao? – Trương Tiểu Kiếm cá giận: - Nếu là mày biết rõ chỉ còn không đầy bảy tháng một năm sau là địa cầu sẽ hủy diệt thì mày không vội vàng à?

Nói tới đây, Trương Tiểu Kiếm chợt sờ cằm nói:

- Nhưng phải hỏi trước là, tao ở nơi này hẳn là cũng có thể chọn nghề đúng không? Ví dụ như là ma pháp sư hay là kiếm sĩ các kiểu vân vân ấy?

Hệ thống:

- Đúng thế. Nghề nghiệp hiện nay ký chủ có thể lựa chọn là Hiền giả, ma pháp sư, kiếm sĩ, kỵ sĩ vân và mây mây... Nhưng chỉ có bảy ngày nên lựa chọn nghề nghiệp rất quan trọng.

- Ừm... - Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói: - Theo lẽ thường mà nói thì một người chuyên chém gió như tao, hẳn là cực kỳ thích hợp với nghề Đại Hiền Giả đúng không?

Hệ thống:

- Hình như thế.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ồ, thế thì chọn Đại Hiền Giả trước đi. Trước tiên mua cái kỹ năng đại sư huyền học thử vị cái đã. Đùng rồi, tiện đường mua một phần ngôn ngữ bản địa đi.

Hệ thống:

- Kỹ năng đại sư huyền học 160.000 điểm số khiếp sợ. Ngôn ngữ thông dụng của vị diện khác: 2000 điểm. Mua thành công.

Vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm đã cảm thấy “rẹt” một phát, kỹ năng đại sư huyền học vào tay!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lật ba lô, có một thứ tiến vào tầm mắt hắn.

Thời trang còn đồ, hiệu quả đặc thù: Có thể bậy bạ tuyệt đối không động thù...

Đậu phộng quả thực là thần khí nhá!

Mặc mặc mặc!

Ấy dà, kỹ năng trong người thần khí trong tay, đó mới là cảm giác vô cmn địch. Mày xem đôi mắt to của con rồng kia, quả thực là lẩn lộn cứ như mắt thần lẩn ẩn. Có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt cô ấy...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

- Con người! – Con rồng chợt rít gào!

Bùm một phát đứng trên núi vàng, rồi cái đầu rồng khổng lồ bự chừng hai trăm mét nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm:

- Con người đáng ghét! Người lại dám xông vào lãnh địa của ta! Đây là tội chết!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu mọ, thí mẹ rồi!

Bị rồng phát hiện rồi, phải làm sao bây giờ?!

- Quý cô rồng đáng kính! – Trương Tiểu Kiếm khom người chào cực kỳ thân sĩ - Ta là một Đại Hiền Giả, đến đây vì giúp ngài giải quyết phiền toái mà ngài sắp gặp phải.

Con rồng ngẫm nghĩ Trương Tiểu Kiếm cẩn thận, thế là trôi qua mất một phút...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Connisia!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đau trym quá man! Lậu mía chứ mặt xấu cướp vàng nhà mày à?! Hay là ăn thịt rồng nhà mày?!

- Quý cô Connisia đáng kính, không biết chúng ta có thể ngồi xuống thảo luận một cách cẩn thận được không? – Trương Tiểu Kiếm sợ đến mức chân mềm nhũn, nhưng bên ngoài vẫn vững chãi như một con rồng già, nhìn Connisia bằng ánh mắt cực kỳ thân thiện, thậm chí còn dang rộng hai tay rất hữu hảo: - Dù sao thì tôi cũng biết được rất nhiều thứ. Ví dụ như Huyền học, có muốn tìm hiểu một chút không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +6 đến từ Connisia.”

- Huyền học? – Connisia vừa nghe thấy từ này, lập tức sững sờ.

Thân là một con rồng viễn cổ, Connisia có thể nói là kiến thức uyên bác, ma pháp học toán học chiêu thức của kiếm sĩ linh tinh cách kiêu hãnh hết đều từng nghe nói rồi, nhưng mà Huyền học là cái quái quỷ gì?

- Đúng, Huyền học. – Trương Tiểu Kiếm chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, trong hang động của rồng trông hần cứ như một con kiến vậy: - Ví dụ như là, cái mũ giáp bên kia kia, sẽ rơi xuống sau năm giây.

Con rồng quay đầu nhìn...

Năm giây sau...

“Bùm beng!”

Mũ giáp thật sự rơi xuống!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +22 đến từ Connisia!”

Connisia lập tức ngơ ngác!

Nàng sống hơn mười ngàn năm, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy kiểu Huyền học này đây!

Thật thần kỳ thật thần kỳ!

- Con người, loại tri thức này của người thật thú vị! – Connisia chợt hí hóp mắt: - Huyền học còn có thể làm được gì nữa?

Vừa nghe thấy vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức biết ớn rồi!

Woa ha ha ha ha ha! Chỉ cần có thể bảo anh chém gió, anh có thể chém cho mày hoài nghi nhân sinh!

- Ủm, Huyền học có thể làm được khá là nhiều việc đấy. – Thế là Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chém gió: - Ví dụ như là có thể xem tướng tay nè, có thể xem phong thủy nè, nơi này vị trí địa lí có tốt hay không linh tinh các thứ... Đều được! Cái gì cũng có thể xem!

- Xem tướng tay? Xem phong thủy? – Connisia càng hiểu kỳ hơn. Nàng sống hơn mười ngàn năm, thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy những từ này. Trước kia đám Đại Hiền Giả của thế giới con người cứ cái gì, mỗi đứa đều giả vờ như thần côn, nhưng vừa hỏi họ biết cái gì, bọn họ luôn mồm nói gì mà thiên cơ không thể tiết lộ...

Không thể tiết lộ thì còn cần tụi bay làm gì?!

Cho nên mỗi lần Connisia ăn mấy tên Đại Hiền Giả kia đều cảm thấy hương vị khá ngon.

Nhưng mà Đại Hiền Giả trước mắt này, thoát nhìn không giống lắm... Hần nói cái mũ giáp kia có thể rơi xuống, mà mũ giáp lại thật sự rớt!

Tuy rằng mặt mũi xấu chút, nhưng thật là thần kỳ!

Cho nên lúc này Connisia quyết định, có thể suy xét xem người này rốt cục nói xem tướng tay là xem kiểu gì?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276: Xem tướng móng cho rồng

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

- Con người. – Lúc này giọng nói của Connisia xác thực là ôn hòa hơn nhiều... Dù sao cũng là con cái, trời sinh dễ tò mò về những thứ huyền ảo khó hiểu. Cho dù là loài rồng thì cũng thế cả...

Cho nên nàng nhìn Trương Tiểu Kiếm chăm chăm:

- Người đích xác là đã khơi dậy lòng hứng thú của ta. Nếu lát nữa người nói xem tay cái gì mà có thể khiến ta hài lòng, thì ta cho phép người được lấy...

Nàng nói rồi nhìn núi vàng dưới chân, hạ một quyết định cực kỳ khó khăn:

- Một đồng bạc!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Cô nói thế không cảm thấy lương tâm cắn rứt sao?

Hiện tại anh mày đi xem phong thủy cho người ta chỉ ít cũng phải được triệu bạc nhé! Đến lượt cô cô lại bảo tôi phải dỗ cho cô hài lòng mới cho một đồng bạc?!

- Cảm ơn quý cô rồng tốt bụng hào phóng. – Trương Tiểu Kiếm không đỏ mặt không thở gấp tăng bốc một phen: - Thế thì chúng ta có thể bắt đầu thôi. Tôi sẽ vừa nhìn rồi vừa giảng giải cho quý cô Connisia đáng quý ngài. Vậy xin ngài hãy vươn tay phải ra.

Connisia gật đầu:

- Được.

Sau đó, Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một cái móng phải dài chừng hơn trăm mét thò tới trước mặt...

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Đậu má tay bự thế anh mày phải xem kiểu gì đây?!

Tiền sư nó chứ treo lên cũng treo không được ấy chứ! Cái móng rồng kia giờ cao tận mấy mét!

- Ồ... - Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như mưa: - Ngài xem, tôi muốn đi lên thật sự là rất phiền toái...

- Con người phiền phức. – Connisia hừ một tiếng, sau đó nhếch một ngón tay... Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, được nâng lên cao chừng sáu mét, cuối cùng rốt cục đứng vững trên móng vuốt của Connisia.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem đường vân tay thôi mà cứ như là leo núi ấy. Hôm nay anh mày coi như là mở rộng tầm mắt...

- Thế thì tôi bắt đầu nhìn nhé. – Trương Tiểu Kiếm đứng trên móng rồng của Connisia, sau đó hắn phát hiện đường vân trên móng rồng quả thật là sâu như khe rãnh luôn!

Hơi nông chút cũng đã tới 0.3 mét, sâu chút ít ra cũng phải nửa mét trở lên!

Cái đệt méo cần thận nói không chừng sẽ bị mấy cái đường vân kẹp chết ấy!

Thật đau nòng...

Thôi kệ mịa nó, dù sao kỹ năng trong tay méo sợ xem tướng. Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chạy bộ trên móng rồng, vừa chạy vừa giảng giải cho Connisia nghe:

- Ngài xem đây, vị trí này, cũng chính là nơi gồ lên ở gốc ngón cái, vòng quanh ngón cái, gọi là kim khâu, đại biểu cho sức khỏe và sức sống của ngài. Vị trí gồ lên ở gốc ngón trỏ, đại biểu cho trình độ tích cực, sự cố gắng, gọi là mộc tinh khâu...

Hắn vừa chạy vừa giảng giải cho Connisia, Connisia đàn thôi mặt...

- Cái gì là mộc tinh?

- Chứ thổ tinh là cái gì?

- Thái dương thì ta biết, thủy tinh ý là thủy cầu hả?

Nàng vừa nói còn vừa sử dụng ma pháp, nhanh chóng triệu hồi một quả cầu nước lơ lửng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm:

- Cái này hả?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bà nậu chứ sao hỏi gì mà lăm thế? Nghe giảng cẩn thận, cảm thụ bằng linh hồn!

- Ngài thật là thông minh quá! – Lúc này Trương Tiểu Kiếm cũng không chú ý được nhiều như vậy: - Quả thực là vừa học đã biết, quý cô Connisia thân mến. Tôi bày tỏ lòng khâm phục đối với trí tuệ của ngài.

- Cảm ơn. – Connisia hơi nheo mắt: - Còn gì nữa?

- Còn... - Trương Tiểu Kiếm bắt đầu phổ cập khoa học về mấy cái rãnh trên móng của Connisia: - Đường vòng quanh kim tinh khâu từ dưới ngón trỏ này gọi là đường số mệnh, còn có tên khác là địa vận, ảnh hưởng đến sức khỏe và sinh mệnh mạnh hay yếu.

- Đường này là đường trí tuệ, còn gọi là nhân văn, ảnh hưởng đến tính cách, ý nghĩ.

- Đường này gọi là đường tình cảm, còn gọi là thiên ảnh. Ảnh hưởng đến phẩm chất tình yêu với thái độ các loại...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chém tứ tung cho Connisia nghe, từ mấy cái đường chém tới, sau đó là tri thức liên quan tới tác dụng của mỗi đường vân tay. Chờ đến khi chém xong rồi bắt đầu bịa chuyện...

- Quý cô Connisia. – Trương Tiểu Kiếm chạy trên móng phải của nàng đến mức đỏ mặt hỏi: - Từ đường vân tay của ngài có thể thấy được, cuộc đời ngài khá là xuôi gió xuôi nước, ngoại trừ việc dễ bị quấy rầy một chút thì ngoài ra có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Chỉ riêng đường tình cảm của ngài cực kỳ lắt léo, chỉ sợ cuộc đời này rất khó tìm được người... rộng yêu thật lòng. Nhưng chỉ cần ngài nguyện ý giảm bớt tự tôn, sau này vẫn có thể nhận được một tình yêu cực kỳ mỹ mãn.

- Nhất là chỗ này. Ngài xem, ngài thuộc loại đường tình cảm phân nhánh song song, tỏ vẻ ngài có rất nhiều bạn bè, rất dễ được người khác giúp đỡ, nhất là bạn khác phái, sẽ quan tâm chăm sóc chu đáo tới mình, khiến bản thân mình có đôi khi ngượng ngùng, hy vọng trở thành người yêu với đối phương, nhưng vì bản khoán đến rất nhiều nhân tố nên nhất thời khó có thể hạ quyết tâm, thường xuất hiện tâm lý mâu thuẫn.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Connisia."

Connisia quả thực nghe mà tròn mắt há mồm, hơi há "miệng nhỏ" rộng chừng hai mươi mét, đôi mắt to đường kính chừng sáu mét nhìn chăm chăm vào mặt Trương Tiểu Kiếm!

Nàng hô hấp trở nên dồn dập, thở ra từng cơn gió lốc!

Quan trọng nhất là mặt nàng đỏ bừng, thật giống như nham thạch nóng chảy tỏa sáng!

- Thật là vậy sao nhân loại? – Connisia nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm: - Ta thật sự có thể có được một tình yêu mỹ mãn sao? Thế ngài có thể lại giúp ta xem thử xem, ta sẽ phát triển tình yêu với sinh vật nào? Thuộc chủng tộc nào? Con người? Tinh linh? Người lùn? Thú nhân? Hay là ma thú?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Loại rồng các cô đều không kiêng khem gì hết hả?

- Khụ khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm vội ho khan mấy tiếng, rồi lại nghiêm trang chém gió: - Ừm, dựa theo tính toán của tôi, ngài hẳn là sẽ phát triển tình yêu với nhân loại. Dù sao thì về mặt cảm tình, nhân loại càng tinh tế hơn, có thể chăm sóc cho ngài càng tốt hơn.

- Nhân loại... - Connisia thì thào mấy tiếng, rồi chợt nàng cảm thấy nhân loại trước mắt này thuận mắt hơn nhiều: - Lý luận của ngài rất thú vị. Nói cho ta biết tên của ngài!

Ài chà! Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô ta hỏi tên mình, điều này thuyết minh cái gì?

Thuyết minh nguy hiểm đã được giải trừ rồi! Có thể bậy bạ thì tuyệt đối không cần động thủ nhé!

- Trịnh trọng tự giới thiệu một chút. – Trương Tiểu Kiếm khom lưng chào Connisia thật sâu: - Tên của tôi là Trương – Biệt chém – Tiểu Kiếm. Ngài có thể gọi tôi là Tiểu Kiếm tiên sinh.

- Xin chào, Tiểu Kiếm tiên sinh. – Connisia nhìn Trương Tiểu Kiếm. Tuy rằng không biết hẳn xem tướng tay có chuẩn hay không, nhưng ít ra thì lí luận của hắn rất mới lạ, rất thú vị.

Cho nên Connisia cảm thấy ít nhất nhân loại này có thể chơi với mình được thêm mấy ngày... Nếu không thì mỗi ngày ăn no rồi ngủ ngủ dậy lại ăn đúng là chán chết.

- Tiểu Kiếm tiên sinh. – Connisia ngẫm nghĩ rồi cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ chờ mong nhìn Trương Tiểu Kiếm: - Ngài vừa nói, ngài còn biết xem phong thủy? Phong thủy là cái gì? Ta chưa bao giờ nghe thấy danh từ này!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Trương – Kỵ sĩ rồng – Tiểu Kiếm

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Phong thủy là cái gì, câu này hỏi rất hay!

Nếu như ở đại Thiên triều ta đây thì hoàn toàn không cần phải giải thích, nhưng ở chỗ này thì hiển nhiên là không được. Mà phải giải thích cho cô ta nghe rõ ràng từ gốc rễ mới được...

- Phong thủy là một thứ cực kỳ sâu xa huyền ảo. – Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu chém gió: - Từ góc độ khoa học mà nói, ngài có thể cho rằng phong thủy là kết quả của sự kết hợp giữa khí tượng khí hậu và địa chất địa lí. Chúng ta đều biết, những thứ đó nếu kết hợp thì sẽ sinh ra từ trường cực kỳ mạnh mẽ, do đó ảnh hưởng đến vận thể của người sống ở trong đó.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +66 đến từ Connisia!”

Cách nói này mới mẻ!

Đây lại là danh từ mới mà Connisia chưa bao giờ nghe thấy!

- Thú dị đấy. – Connisia lập tức tỉnh táo: - Thế... Có thể mời Tiểu Kiếm tiên sinh xem phong thủy giúp sào huyết của ta được không?

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức vui sướng.

Đây là không thành vấn đề! Đây là nghề chính của anh nhè!

Chỉ bằng phong thủy của anh á nếu không chém cho cô ngỡ ngác thì anh viết ngược tên luôn nhè! Gọi là Kiếm Tiểu Trương!

- Khụ khụ... Tuyệt đối không thành vấn đề. – Trương Tiểu Kiếm lập tức hăng giọng, bây giờ nếu đã không còn lo cho an toàn nữa thì những thứ khác đều đơn giản. Trương Tiểu Kiếm nói: - Nhưng mà quý cô Connisia đáng kính, có câu tôi không biết có nên nói hay không, ngài xem...

- Có chuyện gì ngài cứ nói đi. – Hiển nhiên hôm nay tâm tình của Connisia rất tốt: - Chỉ cần đừng chọc ta nổi giận là được.

Ừm, nhất định phải chú ý. Nghe nói rồng đều rất sớm nắng chiều mưa, cho nên nhất định phải uyển chuyển! Uyển chuyển tí!

- Là thế này. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nói lưu nói vượn: - Phong thủy có thể ảnh hưởng tới vận thể của con người, nhưng mà ấy, phong thủy có chia ra lớn nhỏ. Phong thủy của đại nhân vật thì phải xem từ đại cục. Phong thủy của tiểu nhân vật thì chủ yếu xem một nhà một căn. Ngài là một quý cô tộc rồng vĩ đại, cho nên tôi muốn xem phong thủy nhất định phải quan sát tổng thể lãnh địa của ngài mới được. Thế thì có lẽ là cần phải bay cao một chút mới được. Tôi thấy lúc này ngài có thể sử dụng thuật lơ lửng... Ngài xem... Về mặt ma pháp thì tôi không được tốt lắm...

Trương Tiểu Kiếm vừa nói vừa chà tay.

Dù sao cũng là lần đầu tiên xem phong thủy cho tộc rồng mà. Lãnh địa của người ta không biết lớn cỡ nào, nhưng mà xem thì cũng phải nghiêm túc chút đúng không?

- Vấn đề này à... - Connisia nhìn Trương Tiểu Kiếm, rồi sờ cằm bằng cái móng rồng bự tổ chẳng: - Nếu bay cao thế thì chỉ sợ dùng thuật lơ lửng chưa đủ dơ. Thế này đi, người lên lưng ta đi, ta dẫn người bay lên trời xem thử xem.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Đây có phải đồng nghĩa với việc, bây giờ anh mày chính là kỵ sĩ rồng không?!

Quả thực là nỗ lực ban trời công nhận không?

Sau này anh đổi tên thành Trương – Kỵ sĩ rồng – Tiểu Kiếm!

- Được được được. – Trương Tiểu Kiếm gật đầu như gà con mổ thóc: - Thế thì chúng ta bắt đầu thôi!

- Ủ. – Quý cô rồng Connisia vĩ đại dịu dàng gật đầu thật nhẹ, dẫn tới một con gió cấp tám, sau đó ngoắc ngón tay, lôi Trương Tiểu Kiếm lên tấm lưng rộng lớn như đồng bằng của nàng.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hắn chợt phát hiện, có vẻ như chỉ cần liên quan tới loài sinh vật như rồng thì lượng từ không thể nào dính dáng tới chữ “nhỏ” được...

Ví dụ như núi vàng... Đôi mắt xinh đẹp có đường kính sáu mét, cùng với “miệng nhỏ” hơi mở ra dài chừng hơn hai mươi mét...

Ồ mài gót! Quả là đáng sợ!

“Vũ...”

Rồng Connisia dẫn Trương Tiểu Kiếm bay lên trên sào huyết của nàng.

Không thể không nói, loài rồng xác thực là kẻ thống trị bầu trời hoàn toàn xứng đáng. Mọi người có thể tưởng tượng một tí, một sinh vật thân thể bự chừng ba ngàn mét vỗ cánh trên trời...

Cảnh tượng này phải hình dung thế nào nhỉ? Cũng giống như là sáu bảy chiếc hàng không mẫu hạm một trăm hai mươi nghìn (đơn vị là tấn) bay trên trời...

Quả thực khủng bố!

Cho nên Trương Tiểu Kiếm cực kỳ muốn đọc một bài thơ...

“Trên biển rộng mênh mông, gió bão cuốn mây đen! Giữa mây đen và biển rộng, có một con rồng lớn, đang bay lượn cao ngạo ~~~”

Connisia còn rất là phối hợp đáp một câu:

- Bài thơ ca này hay lắm, ta thích.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cô nói thế không phải vô nghĩa sau. Khen cô chẳng lẽ cô lại không thích?

Lúc này bọn họ đã bay lên không trung cao năm sáu nghìn mét, chung quanh đều là tầng mây. Connisia nhẹ nhàng há miệng thở, sau đó đám mây đều bị thổi bay...

Cảnh tượng cực kỳ mộng ảo.

- Rồi.

Connisia nhìn mặt đất bên dưới cùng với hải dương xung quanh, hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Không biết Tiểu Kiếm tiền sinh có giải thích thế nào về phong thủy của sào huyết của ta?

Hiện tại đã có thể quan sát rõ ràng hình dạng mặt đất, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu xem xét cẩn thận.

Địa hình xung quanh sào huyết của Connisia cực kỳ thú vị. Núi cao trùng điệp, dãy núi bao quanh, xung quanh đều là đồng bằng, thoạt nhìn hình dáng rất giống một chiếc móng heo.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu bình luận:

- Quý cô Connisia đáng kính, phong thủy của sào huyết ngài, theo ý tôi thì không được tốt lắm.

- Ồ? Tại sao lại thế? – Connisia hiếu kỳ.

- Ngài xem đây. – Trương Tiểu Kiếm chỉ vào địa hình bên dưới: - Lãnh địa của ngài thoạt nhìn rất giống một cái móng heo. Ngài biết heo chứ?

- Ủ, biết. – Connisia gật đầu: - Sau khi rửa sạch thì hương vị rất ngon.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Được rồi, ấn tượng này rất trực quan.

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Hình dạng của lãnh địa như vậy, có nghĩa là sẽ luôn có người xem ngài như một đĩa thịt heo, do đó luôn muốn tính kế ngài. Tuy ngài không sợ, nhưng vẫn luôn có kẻ không sợ chết đến mạo phạm ngài. Điều này vẫn luôn xảy ra từ khi ngài định cư ở đây, tôi nói không sai chứ?

- Hoi có lí! – Connisia phun ra một luồng long tức: - Thường xuyên có một ít con kiến tới quấy rầy giấc ngủ của ta. Những tên đó sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thức ăn của ta!

Nàng vừa dứt lời, chợt sừng sốt, lại há miệng rít gào một tiếng về phía mặt đất!

- Nhân loại ngu xuẩn! Các ngươi lại dám tới đây mạo phạm ta! – Connisia rít gào trên bầu trời, rồi há miệng, hít vào một hơi thật sâu...

Sau đó chính là một luồng long tức khủng bố phun ra điên cuồng:

- Đều chết hết cho ta!

Bùm một tiếng, luồng long tức từ không trung đập thẳng xuống mặt đất, sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một tấm chắn màu lam xuất hiện, ngăn cản luồng long tức kia, sau đó...

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Một đợt này có chừng hơn một trăm ngàn điểm số khiếp sợ vào tay!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lộ mía rất cục là có bao nhiêu người tới đây vậy?! Một đội quân diệt rồng sao?!

Trương Tiểu Kiếm đang khó hiểu, sau đó lại nghe thấy một tiếng ngâm nga thật dài vang lên!

Đó là tiếng ca của không biết bao nhiêu người đồng thời ca hát, quả thực giống như là thành ca, mà đứng ở trung tâm, vang lên một thanh âm hùng hồn! Thanh âm kia hiển nhiên là đang chủ trì hội biểu diễn ca nhạc này. Cùng lúc, các nguyên tố trong không khí bắt đầu nhảy nhót vội vàng!

Connisia tức giận nói:

- Bọn họ lại dám sử dụng cấm chú!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Người ở vị diện này đều đã man thế sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: “Tri thức chính là sức mạnh!”

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Cấm chú!

Trương Tiểu Kiếm chỉ từng nhìn thấy cụm từ trong tiểu thuyết mà thôi, không ngờ rằng lại có thể đích thân trải nghiệm ở nơi này...

Mẹ kiếp, ai đó nói cho hắn biết một chút xem người ở vị diện này đều chiêu đãi khách từ vị diện khác tới kiểu này à?

- Ngồi yên nhé, Tiểu Kiếm tiên sinh. – Quý cô rồng Connisia vĩ đại khoan dung xinh đẹp trầm giọng: - Bọn họ sử dụng cấm chú chuyên dùng để giết rồng, Đồ Long Chi Thương, cấm chú thuộc tính băng. Ta tất yếu phải sử dụng cấm chú cùng cấp bậc mới có thể giải quyết được!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Kiểu này là sắp cấm chú vs cấm chú rồi!

Tiên sư chứ Đại Thuật Chém Rồng (xxx) của anh có tác dụng trong tình huống này không đây?

Lúc này đã không còn thời gian cho hắn suy xét nữa. Connisia cau mày, đôi cánh vỗ liên tục, đồng thời bắt đầu ngâm xướng một đoạn thần chú tối nghĩa khó hiểu.

Nàng đang ngâm xướng Long Ngữ ma pháp!

Long Ngữ ma pháp là một loại ma pháp trời sinh dành riêng cho bộ tộc Rồng. Khác với ma pháp thần chú của nhân loại, uy lực của Long Ngữ ma pháp là không có giới hạn! Con rồng nào có được thực lực càng mạnh thì uy lực của Long Ngữ ma pháp lại càng lớn!

Rồng bay trên không trung, một kết giới che phủ lấy nàng.

Nguyên tố hỏa diễm ở chung quanh liên tục sôi trào, cả bầu trời đều bị nhuộm đỏ!

Ánh sáng đỏ càng ngày càng chói, Trương Tiểu Kiếm suýt nữa không mở nổi mắt.

Nguyên tố hỏa diễm càng ngày càng sáng, cả không trung như một lò lửa đang sôi trào, dung nham màu đỏ tươi phun lên... Cứ như là kim loại ở thể lỏng trong lò luyện thép vậy.

Trong ánh sáng đỏ thường xuyên xuất hiện từng luồng ánh sáng màu vàng kim.

Ánh sáng vàng kim quay cuồng trong ánh sáng đỏ, cuộn tròn, khi thì bắn ra mấy tia sáng màu vàng, nhưng sẽ bị dung nham màu đỏ hút về. Mây đỏ ở khắp nơi vẫn đang xông tới nơi này, mây đỏ dần dần dính kết lại với nhau, kéo dài trên không trung, xoay tròn quanh Connisia.

Cấm chú còn chưa bắt đầu, thế giới đã có dấu hiệu sắp bị hủy diệt.

“Thiệt là vãi chương!” Trương Tiểu Kiếm bất đắc dĩ nghĩ.

Không có cách nào khác... Dưới tình huống này, việc duy nhất hắn có thể làm có vẻ như chỉ là trở mắt nhìn... Từ điểm này mà nói, Connisia vẫn rất là phúc hậu, dùng một thuật tâm nhìn toàn tức cùng với một thuật phóng đại âm thanh, giúp Trương Tiểu Kiếm thuận lợi quan sát địa hình đồng thời đối thoại với nàng.

Thế là Trương Tiểu Kiếm tận mắt chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ma pháp...

Connisia sử dụng cấm chú long ngữ “Tận Thế Dung Nham – Vô Hạn Thiêu Tẫn Địa Ngục”. Còn phe nhân loại cũng không chịu thua, một bức tường băng khổng lồ dần dần hình thành, đó là một cây giáo băng băng vô cùng khổng lồ, dưới ánh lửa chiếu rọi của Tận Thế Dung Nham, nó tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Cấm chú hệ băng: Đồ Long Chi Thương – Uy Nghiêm Cửa Nữ Hoàng Băng Tuyết!

Cây giáo băng kia liên tục tỏa ra sương mù băng lam. Rất hiển nhiên, một khi cây giáo băng này tấn công, rất có khả năng Connisia sẽ bị đâm xuyên ngay lập tức...

Mà nếu cây giáo băng đó không áp chế được Tận Thế Dung Nham của Connisia, chỉ sợ đám nhân loại bên dưới sẽ bị đốt thành tro bụi trong chớp mắt, sau đó giáo băng tan thành nước, không dư một hạt tro...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu mía! Vừa tới đây đã gặp phải cảnh tượng thế này rồi! Bình thường mà nói chơi phỏ bán không phải hắn là thăng cấp từng tí một rồi mới gặp Boss sao?

Anh mày vừa tới đã phải quan sát cấm chú choáng nhau là ý gì?

Chẳng lẽ anh mày vào nhầm cửa phỏ bán?

Nhất định là thế rồi! Nếu không thì sao giải thích được cảnh tượng quý quái này đây...

Lúc này, cây giáo băng đã giờ lên từ từ, mà long ngữ cấm chú của Connisia cũng bắt đầu phát huy uy lực.

Từ trong đám mây đỏ cuộn cuộn trên trời, một quả bóng dung nham khổng lồ rơi xuống, bên trong quả bóng dung nham màu đỏ sậm còn bọc lấy những ngọn lửa màu đỏ vàng đang nhảy nhót.

“Tỉ tách...”

Tiếng nước nhỏ giọt vang lên, dung nham nhỏ giọt trên cây giáo băng, nhất thời khiến hơi nước lan tỏa khắp nơi.

Cùng lúc đó, đóm lửa bay múa đầy trời. Chỉ trong chớp mắt, cả thế giới đã như biến thành địa ngục.

Tiếng ngâm xướng bên dưới càng ngày càng vội vàng, giáo băng bay lên liên tục, muốn đối chọi với hỏa vân.

Trương Tiểu Kiếm vội muốn chết. Bất kể là ai xảy ra vấn đề thì đều không phải là ý muốn của hắn...

“Không được! Nhất định phải tung tuyệt chiêu!”

Trương Tiểu Kiếm đứng trên lưng Connisia, phong cách đỉnh cao lập tức tuôn trào!

Trương Tiểu Kiếm chậm rãi đứng dậy trên lưng Connisia, nhất là khi có sương mù trắng phủ trợ xung quanh, lúc này hắn quả thật cứ như là thần linh đứng trên chín tầng trời!

Quần áo phát phới, tóc ngắn múa may theo gió!

Đôi mắt như điện nhìn chăm chú vào bên dưới, mây kiếm bay xéo nhập tẩn, có lẽ đời này Trương Tiểu Kiếm chưa bao giờ đập chai đến thế. Hắn cứ như là bầu trời đêm vậy, thực lực sâu không lường được, rộng lớn vô biên.

Tiếc là méo ai thấy.

Cho nên Trương Tiểu Kiếm cảm thấy thật là ĐKM Connisia nhé, không ai thấy thì đập chai có tác dụng gì?!

Nhưng không để ý được nhiều như vậy. Có lẽ sẽ phân ra thắng bại chỉ trong chớp mắt, đã đến lúc nên hành động...

- Tri thức chính là sức mạnh!

Trương Tiểu Kiếm chậm rãi lên tiếng, thanh âm vang vọng từ trên bầu trời khuếch tán ra khắp mặt đất:

- Cái gọi là thần, chẳng qua chỉ là các ảo thuật sư có được tri thức vô biên mà thôi!

“Bùm chú!”

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, bất kể là Connisia bay trên trời, hay là các ma pháp sư nhân loại trên mặt đất đang chuẩn bị diệt rồng hoặc bị rồng diệt, đều đọc cảm chú chệch một tí, thế là thấy ngay uy lực của cảm chú hai bên lại...

Chợt nhỏ đi tí xíu?

Có cách kia!

Trương Tiểu Kiếm lập tức vui vẻ! Xem kiểu này thì cảm chú cũng có thể thu hồi được rồi!

Phải tranh thủ luôn cho nóng! Trương Tiểu Kiếm đứng trên lưng rồng, quan sát chúng sinh trong thiên hạ... Cảm giác này thật là Yomost!

Sau đó hắn lại nói một câu...

- Viễn cổ cự long cùng với những người bạn nhân loại trên mặt đất thần mến. – Giọng nói của Trương Tiểu Kiếm cuộn cuộn truyền tới, lan rộng khắp phạm vi trăm dặm - Ta đây có áo số (*) đến từ Viễn Cổ Thần tộc, mọi người có muốn tìm hiểu một chút không?

(*) Áo số: Cách gọi môn toán Olympic quốc tế của người TQ.

Trương Tiểu Kiếm nói là áo số, sau đó bất kể là Connisia trên trời hay các ma pháp sư nhân loại trên mặt đất đều cho rằng đó là ảo thuật. Cho nên hiểu lầm này, biến thành đẹp đẽ...

- Áo thuật của Viễn Cổ Thần tộc?! – Connisia lập tức ngơ ngác: - Ngươi biết à?

Các ma pháp sư nhân loại bên dưới cũng ngây ngẩn hết cả người. Lập tức vang lên một giọng nói già nua:

- Có nhân loại ở đó không? Ngươi là ai?

Trương Tiểu Kiếm:

- Tên của ta là Trương – Thần Chém Gió – Người Cười Rồng – Tiểu Kiếm! Ta là sứ thần của Viễn Cổ Thần tộc. Các Thần tộc muốn dẫn đường cho chúng sinh, thế nên riêng phái ta xuống đây, mang theo áo số truyền thừa từ Viễn Cổ Thần tộc!

Vừa dứt lời, cả trời đất đều trở nên yên lặng.

Dung nham trên trời và cây giáo bằng trên mặt đất nhất thời đều như bị ấn nút Pause.

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên từ trên mặt đất:

- Mong được giải thích!

Trương Tiểu Kiếm hải lòng gât đầu, rồi nói:

- Có một ông bán giấy, mua đôi giấy giá 20 đồng bạc, bán 30 đồng bạc. Khách hàng đưa 50 đồng bạc, nhưng ông ta không có tiền lẻ, cho nên cầm 50 đồng bạc qua nhà hàng xóm đổi lấy 5 đồng 10 đồng bạc. Sau này người hàng xóm phát hiện đồng bạc kia là tiền giả, nên ông bán giấy không thể không đền 50 đồng bạc khác cho người hàng xóm. Vậy ông bán giấy lỗ mất bao nhiêu tiền?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 279: Có lẽ làm một kỵ sĩ rồng cũng được đấy...

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Người dịch: AliceGame

Biên: AliceGame

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, khắp cả trời đất đều tĩnh lặng...

Sau đó là cơn mưa điểm số khiến sợ ào ào rơi xuống: “+99! +99! +99! +99...”

Connisia ngây ngẩn cả người, vị đại ma pháp sư trên mặt đất kia cũng ngây ngẩn cả người, đám tiểu ma pháp sư chung quanh đại ma pháp sư cũng ngây ngẩn cả người...

- Tộc rồng – Đại ma pháp sư hơi ho dự lên tiếng: - Áo thuật này, ta cảm thấy rất chi là thâm ảo. Không bằng chúng ta tính toán thử xem, xong rồi lại đánh tiếp?

Connisia vươn hai móng trước chạm chạm vào nhau, rồi nói:

- Ta... Ta cũng đang nghĩ thế...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Con rồng bụi tổ chẳng thế mà còn biết ra vẻ đáng yêu!

Nguyên tố trong thiên địa lập tức tan ra. Connisia cũng dần dần đáp xuống đất, sau đó ngồi tại chỗ, bắt đầu dùng móng vuốt vẽ giải đề lên mặt đất...

- Mua vào 20 đồng bạc, bán 30 đồng bạc...

Nàng sử dụng phương pháp cực kỳ ngốc, cực kỳ dứt khoát lấy ra một đồng đá lớn đường kính chừng năm sáu mét làm đồng bạc, vừa gảy đá vừa đếm:

- Trước là lời 10 đồng bạc, rồi lại tiêu 20 đồng bạc...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu má! Toán học của tui mầy đều phiền phức thế à?

Phe nhân loại còn không bằng Connisia kia. Thỉnh thoảng có người dùng thuật phóng đại thanh âm nói với Trương Tiểu Kiếm:

- Sứ thần đại nhân, ta đã tính ra, là 30 đồng bạc!

- Kết quả mà người tính ra rõ ràng là không đúng. Là 50 đồng bạc!

- Rõ ràng là 10 đồng bạc!

Ừm, quả nhiên giống với ý tưởng của Trương Tiểu Kiếm. Thuộc tính của đám ma pháp sư nhân loại này ước chừng nghiêng về phía người phương Tây trên địa cầu, toán học dốt không ở mức bình thường nhẩy...

Thậm chí đến cuối cùng, vị đại ma pháp sư nhân loại kia rít gào:

- Đề này khó quá! Ta không biết làm! Không biết làm!

Cảm giác thật quá giống triều tịch hải linh “Viên Hoa”...

Trương Tiểu Kiếm cười sấp mặt lờ. Ấy dà, đừng tưởng áo thuật của các ngươi ngon, gấp áo số còn không phải là mù sao?

- Ta đã tính ra! – Connisia ngồi trên mặt đất hí hoáy gầy đá chợt cười nói lớn tiếng: - Tính ra kết quả rồi! Người bán tổng cộng lỗ bảy mươi đồng bạc!

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Mày lục lọi đá tảng cả ngày ở đó, kết quả được mấy con số đó?

- Các ngươi thật sự khiến ta thất vọng quá rồi! – Trương Tiểu Kiếm lắc đầu nhẹ nhàng, nói: - Áo thuật đơn giản như vậy mà các ngươi không biết, thế thì sao các ngươi có thể nắm giữ được áo số càng cao thâm hơn đây?!

- Tiểu Kiếm tiên sinh dạy bảo đúng lắm. – Connisia thật giống cô bé làm bài sai, hai chân trước che mặt: - Áo thuật đơn giản như vậy mà ta không biết...

Đại ma pháp sư bên kia lại càng xấu hổ hơn, liên tục truyền lời tới đây:

- Thần sư tiên sinh nói đúng, thần sư tiên sinh dạy bảo đúng. Cúng không biết áo thuật này... Phải phá giải như thế nào? Sau khi học xong có phải là có thể học được áo thuật càng cao hơn không?

- Xem như các ngươi còn có chút thái độ ham học hỏi. – Trương Tiểu Kiếm đứng trên vai Connisia, lên tiếng: - Cái gọi là Áo Thuật Của Thần, đều do những áo thuật cơ bản nhất tạo thành. Ở thần vực chúng ta, ngay cả bộ đứa trẻ tầm thường nhất đều có thể giải quyết câu hỏi áo số này một cách dễ dàng. Các ngươi, thật khiến ta quá thất vọng rồi!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Đám người bị Trương Tiểu Kiếm chém cho đàn mặt ra!

Bọn này học tập ma pháp kiếm thuật các loại thì không thành vấn đề, nhưng đối mặt với câu hỏi toán học của Đại Thiên triều chúng ta thì đều quỳ!

- Mọi người nghe cho kỹ đây. – Thế là Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giảng bài cho mọi người: - Đây là câu hỏi áo số huấn luyện tư duy căn bản nhất của thần vực chúng ta. Biết làm bài này cũng sẽ không giúp áo thuật của các ngươi tăng lên uy lực nhiều, nhưng lại là chương trình huấn luyện ý nghĩ cơ bản nhất.

Connisia và vị đại ma pháp sư kia đồng thời gật đầu:

- Vâng vâng vâng, thần sư dạy bảo đúng vậy.

Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu, nói:

- Bài toán này tổng cộng có ba cách giải. Cách thứ nhất, lỗ 50 đồng bạc giả kia, đồng thời có 10 đồng bạc lợi nhuận bù vào, cho nên lỗ 40 đồng bạc. Tham khảo nguyên lý “Áo số học Thần Vực (Phần vi mô)”. Cách thứ hai: Sử dụng kê toán thu chi học của Thần Vực: Tổng chi là một đôi giày 20 đồng bạc + 20 đồng bạc bù + 50 đồng bạc trả cho hàng xóm = 90 đồng bạc, tổng thu nhập là 50 đồng bạc tiền thật + 50 đồng bạc tiền giả, tiền giả không dùng được, cho nên hao hụt 40 đồng bạc. Cách thứ ba: Lỗ 50 đồng bạc tiền giả, lời 10 đồng bạc bù vào, cho nên lỗ 40 đồng bạc.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99...”

Một bài toán cực kỳ đơn giản, lại khiến tất cả mọi người aka rồng ở đây đều cảm thấy khí tức cực kỳ nguy hiểm

Tri thức của vị thần sư đại nhân này thật là quá phong phú!

Bài toán khó thế mà hắn còn có ba cách tính luôn!

Có câu nói tri thức chính là sức mạnh, người có thể nắm giữ tri thức cao cấp như vậy, nhất định lai lịch rất ghê gớm!

Hắn xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là có nguyên nhân nào đó đặc thù sao?!

Trong đám ma pháp sư nhân loại, một người đàn ông trung niên cực kỳ cao lớn mặc một bộ áo choàng pháp sư màu đen thật dài, đặt tay lên má che nắng, nhìn về phía Connisia tròn tròn con mắt, khiếp sợ nói:

- Lượng tri thức của vị thần sứ đại nhân này quả là sâu không lường được. Hẳn có thể xuất hiện ở đây, nhất định là thần linh phái tới cứu vớt quốc vương của chúng ta. Mọi người hãy dừng lễ nghi tốt nhất, ta lập tức mời thần sứ đại nhân tới đây!

Hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của cấp dưới, nhanh gọn nhẹ hạ lệnh.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều bày ra lễ nghi tiêu chuẩn nghênh đón quý tộc hoàng thất. Lúc này vị đại ma pháp sư cao lớn kia mới trịnh trọng, lớn tiếng nói:

- Grand đại ma pháp sư thủ tịch của vương quốc Kane cung kính mời thần sứ đại nhân đi đến vương quốc Kane của chúng tôi một chuyến. Không biết thần sứ đại nhân có nguyện ý hay không?

Giọng nói của hắn cực kỳ khiêm tốn, thậm chí cho dù là người thân cận nhất bên cạnh hắn phông chừng chưa bao giờ từng nghe thấy hắn nói chuyện ôn hòa với người khác như thế.

- Nề tình thái độ của các người cũng không tệ lắm. – Giọng nói của Trương Tiểu Kiếm truyền tới từ nơi xa: - Vậy thì ta đành dẫn theo quý cô rỗng đáng yêu của ta đến làm khách ở vương quốc các người vậy.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, gồ lên da rỗng nói:

- Đưa ta xuống thôi. Người không phải là nhàn chán sao? Ta dẫn người đi vương quốc nhân loại một chuyến thể nào?

- Ừm... - Connisia do dự một lúc rồi nói: - Tiểu Kiếm tiên sinh, đến lúc đó ngài có nguyện ý dạy ta áo số thần kỳ này không?

- Đương nhiên!

- Tuyệt quá! – Quý cô cự long hoan hô một tiếng, rồi đưa Trương Tiểu Kiếm đáp xuống vũng vàng, sau đó hình thể của nàng nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một cô gái chừng 25 – 26 tuổi, đứng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm.

Sau khi quý cô rỗng biến thành hình dáng nhân loại, Trương Tiểu Kiếm quan sát tỉ mỉ, trái tim không khỏi đập thành thịch!

Lúc này Connisia có một mái tóc xoăn màu nâu, dáng người cao gầy chừng 1m72, ngực tấn công mỏng phòng thủ, xương quai xanh tinh xảo, đôi vai mượt mà trắng nõn, nhất là bộ ngực có thể nói là sóng gió cuộn cuộn, xuống nữa là eo nhỏ B5, cặp chân dài có thể khiến người ta chơi đủ một đời...

Trương Tiểu Kiếm chợt cảm thấy có lẽ làm một kỵ sĩ rỗng cũng được đấy...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Vô sinh nhiều năm, rốt cục có hy vọng!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch & Biên: Alice Game

Nguồn: TruyenYY

Trên đường đi tới, tất cả ma pháp sư nhân loại đều xếp hàng đón chào.

Nhân loại luôn bày tỏ lòng kính trọng đối với những người có tri thức, nhất là trong cái thế giới mà tri thức chính là sức mạnh này, đặc điểm này càng được thể hiện rõ ràng.

Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy có hai đoàn kỵ sĩ nhân loại đi về phía mình.

Đi đến gần bọn họ, hai đoàn kỵ sĩ kia làm lễ chào của kỵ sĩ đối với mình.

- Thần sứ đại nhân tôn kính, ta là đoàn trưởng Mario của thần thánh kỵ sĩ đoàn. Xin hãy đi theo chúng ta, thủ tịch đại ma pháp sư Grand mời ngài. – Kỵ sĩ kia nói rất cung kính.

Kỵ sĩ Mario tính đến nửa giờ mà cũng không thể tính ra đáp án của bài toán áo số đơn giản nhất kia, khi đó hắn đã biết người này có được tri thức vô biên, thậm chí hơn xa cả đại ma pháp sư Grand.

Cho nên đối mặt với vị thần sứ đại nhân có diện mạo hết sức kỳ lạ này, trong lòng hắn rất là sùng bái.

Lễ chào của kỵ sĩ rất là tiêu chuẩn... Thậm chí khi gặp mặt quốc vương bệ hạ, hắn còn chưa bao giờ trịnh trọng đến thế.

Quay lại liếc nhìn các đồng bọn phía sau, suy nghĩ của họ ước chừng cũng không khác nhau là mấy... Có thể nhận ra điều này từ tiêu chuẩn lễ nghi của họ. Thần thánh kỵ sĩ Mario xuống ngựa, đưa dây cương cho Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Mời thần sứ đại nhân lên ngựa.

Động tác của hắn có thể nói là một loại lễ nghi cao thượng nhất trong số tất cả lễ nghi của kỵ sĩ trên thế giới này, chỉ sử dụng khi nghênh đón anh hùng mà thôi.

- Khởi, đi dạo tốt hơn. – Trương Tiểu Kiếm chấp tay sau lưng, nghênh ngang bước đi.

Không thèm liếc nhìn dây cương một cái.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Mọi người đều há to miệng, thâm kinh hô thần sứ đại nhân không hổ là thần sứ đại nhân, phong thái không đùa được đâu!

Hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thật ra Trương Tiểu Kiếm méo biết cười ngựa.

Hắn chỉ cười rồing...

Mọi người đều nghênh đón vị thần sứ đại nhân Trương Tiểu Kiếm này bằng nghi thức nghênh đón anh hùng, chính thức bước vào trận doanh phe mình.

Tất cả thần thánh kỵ sĩ đều xếp thành hai hàng đón chào.

Từng kỵ sĩ đều gõ chiến khiên của mình, vô số thanh âm đồng thời vang lên, vang vọng trời cao.

Thấy cảnh tượng này, Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ khá là hài lòng.

Dù sao cũng từng chơi bên cạnh Mã Vân Mã Hóa Đằng bên cạnh, từng trải đời rồi nhé.

- Chào các đồng chí.

Trương Tiểu Kiếm phát tay:

- Các đồng chí vất vả.

Đám kỵ sĩ hô đều nhịp:

- Chào thần sứ đại nhân!

- Thần sứ đại nhân vất vả!

Đứng đầu trong đội ngũ là một vị ma pháp sư thân hình cao lớn, không cần đoán, nhất định là đại ma pháp sư Grand.

- Thần sứ đại nhân vĩ đại, ta phải xin lỗi ngài về hành vi lỗ mãng trước kia của ta. – Ma pháp sư Grand thấy Trương Tiểu Kiếm đến, vội bước lên trước nắm lấy tay Trương Tiểu Kiếm: - Nếu thần sứ đại nhân cần gì...

“Bùm bùm...! Roẹt ---!!”

Hệ thống đã hợp tác với Trương Tiểu Kiếm rất nhiều lần, nó phán đoán hành vi nắm tay của ma pháp sư là công kích, thế là Grand lập tức quỳ:

- Cúi nói...

Há mồm phun ra một luồng khói đen: “...”

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Tất cả mọi người vội vàng lùi về sau một bước, khiếp sợ nhìn Trương Tiểu Kiếm!

Vị thần sứ đại nhân này, chẳng lẽ đang tức giận vì hành vi vừa rồi của họ sao?!

Quả nhiên là thần sứ đại nhân! Ma pháp lôi điện khó nắm giữ nhất, hắn thậm chí còn không cần đọc thần chú!

Mạnh! Mạnh quá!

- Ấy dà, xin lỗi, hơi kích động tí. – Trương Tiểu Kiềm tỉnh bơ rút tay lại, nói: - Nhưng cứ xem như là trừng phạt nho nhỏ đi, coi như cho các người biết núi cao còn có núi cao hơn, đừng hờ tí là quăng cảm chú các kiểu nhé.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Grand!”

- Thần sứ đại nhân quả là uy lực khôn cùng! – Grand gian nan đứng dậy, vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Trương Tiểu Kiềm nói vội: - Vừa rồi hình như thần sứ đại nhân còn không thèm đọc thần chú mà có thể sử dụng ma pháp lôi điện?!

- Oh, đây là thần thuật. – Trương Tiểu Kiềm bắt đầu nghiêm trang chém gió: - Cái gọi là ma pháp, cũng chính là ảo thuật, chẳng qua là thần thuật loại sơ cấp mà thôi. Ở Thần Vực chúng ta ấy, sử dụng thần thuật không cần phải đọc thần chú. Đương nhiên, ta đang nói thần thuật loại công kích. Thần là thần sứ, ta càng am hiểu thần thuật loại khác hơn. Ví như...

Trương Tiểu Kiềm nhìn về phía một kỵ sĩ cách đó không xa:

- Kỵ sĩ kia, tua đồ trên mũ của ngươi sắp rớt rồi.

Mọi người đều quay sang nhìn, lập tức thấy tua đồ trên mũ giáp của kỵ sĩ kia rớt xuống dưới cái tạch!

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Mọi người lại lần nữa kinh ngạc mở to mắt!

Đó là mũ giáp đặc chế của đế quốc mà!

Có câu nói “Đầu có thể rơi nhưng tua đồ không thể rớt”!

Ai biết vị thần sứ đại nhân này chỉ nói một câu, tua đồ đã rớt xuống rồi?!

Thậm chí ngay cả đại ma pháp sư Grand vẫn luôn am hiểu ma pháp cực kỳ tinh thâm độ đao cũng không khỏi trợn tròn mắt!

Con người vẫn luôn như thế, càng học rộng biết nhiều lại càng sợ những gì nằm ngoài sự hiểu biết của mình.

Bởi vì hần dám chắc rằng cho dù hần muốn làm rớt cái tua đồ kia một cách yên lặng nhẹ nhàng cũng cực kỳ khó khăn.

Thuật phong nhận?

Không thể nào! Cần thần chú!

Kiểm kỹ của kỵ sĩ? Cũng không thể nào, phải có vũ khí.

Ma pháp khác? Lại càng không thể... Ma pháp càng có uy lực mạnh mẽ thì càng cần thần chú dài dòng, đây là điều đã được công nhận rồi!

Cho nên lúc này ánh mắt Grand nhìn Trương Tiểu Kiềm có thể nói là tràn ngập sùng bái nhé!

Thần kỳ quá! Mạnh mẽ quá!

- Thần sứ đại nhân. – Grand nuốt nước miếng cái ực: - Ta vô cùng bội phục thần thuật của ngài. Xin hỏi ngoại trừ cái này, còn có loại thần thuật nào càng thần kỳ hơn không? Ví như là về phương diện trị liệu bệnh tật ấy?

- Chữa bệnh? – Trương Tiểu Kiềm liếc nhìn hần, thuận miệng chém: - Cũng có, bản thân chuyên trị vô sinh các kiểu...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Grand!”

Trương Tiểu Kiềm vừa thốt ra lời này, Grand nhìn chằm chằm vào hần cứ như là thấy quỷ!

Grand cực kỳ xác định, hần là lần đầu tiên nhìn thấy Trương – Thần Chém Gió – Người Cười Rong – Tiểu Kiềm!

Nhưng tại sao hần lại biết quốc vương bệ hạ vô sinh?!

Thần thuật, quả nhiên là quá khủng bố! Đáng sợ! Quá mạnh!

Quả nhiên! Hần có thể đến đây là có lý do! Đây là sự sắp đặt của thần!

- Tốt quá, tốt quá! – Ma pháp sư Grand nhìn vị thần sứ đại nhân có diện mạo kỳ lạ trước mắt này, kích động sắp khóc: - Bệ hạ của chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi! Vô sinh nhiều năm, rốt cục có hy vọng!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Đồng thời, thanh âm của hệ thống vang lên...

“Thân phận mới của ký chủ: Lão thầy thuốc. Yêu cầu nhiệm vụ: Chữa khỏi chứng vô sinh của quốc vương vương quốc Kane. Phần thưởng nhiệm vụ: Một ngôi sao, khả năng sex +3.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu má! Tên của anh mày sắp thêm chữ nữa rồi!

Trương – Thần Chém Gió – Người Cười Rong – Lão Thầy Thuốc – Tiểu Kiếm!

Trâu bò!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Harris CCCXXVI bộ hạ

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Biên & dịch: Alice Game

Nguồn: TruyenYY

(*) CCCXXVI = 326 (Số La Mã)

Trên đường đến đế đô vương quốc, đại ma pháp sư Grand cực kỳ quyết đoán biến thành bé cung hiệu kỳ, còn về quý cô rồng Connisia dịu dàng tao nhã thì yên lặng đi theo sau lắng nghe, rồi lén lút ghi chép lại...

- Thần sư đại nhân thân ái, ở Thần Vực, ngài nhất định là một vị thần sư cực kỳ cường đại nhỉ? – Grand hỏi rất cẩn thận. Trong suy nghĩ của hắn, vị thần sư đại nhân trước mắt này ít nhất hẳn cũng phải là đệ nhất thần sư, cùng lắm thì cũng phải là đệ nhị thần sư cơ!

Sau đó hắn nghe thấy Trương – Thần Chém Gió – Người Cười Rong – Thần Sư - Tiểu Kiếm tiên sinh vừa đi vừa ngắm cảnh, trả lời rất lơ đãng:

- Ta? Ở Thần Vực ta cùng lắm chỉ xem như là bắt nhập lưu thôi. Có rất nhiều người mạnh hơn ta. Ví dụ như Mã – Hối Sáng Ali – Vân, Mã – Nhân Viên Kỹ Thuật Kín Tiếng – Hóa Đăng, Ninh – Hai Bàn Tay Trắng – Hàn Lâm vẫn vẫn... So với bọn họ... Ừm, ngoại trừ trình độ thần thuật cao hơn tí, ta thua kém bọn họ rất nhiều.

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Thuận miệng chém gió, Trương Tiểu Kiếm rất hiển nhiên không phát hiện mình đang nói cái gì.

Thực tế, mỗi câu hắn chém đều khiến vị đại ma pháp sư bên cạnh này bị đả kích.

Các kỵ sĩ khác cũng không chịu nổi. Tuy rằng thời tiết rất mát mẻ, nhưng bọn họ đều ướt đầm mồ hôi, thậm chí mấy người ma pháp sư kia còn có người miệng sùi bọt mép, té xỉu.

Thần sư đại nhân trâu bò như thế!

Vậy mà lại không đáng nói ở Thần Vực!

Người lợi hại hơn hắn thế mà còn có cả đám!

Đây chính là thần sư đại nhân tùy ý một bài toán đã làm khó đại ma pháp sư Grand ấy nhé!

Thế mà cũng chỉ cùng lắm xem như bắt nhập lưu!

Nếu không phải biết rõ thần sư đại nhân tuyệt đối sẽ không nói dối, bọn ma pháp sư và kỵ sĩ tuyệt đối sẽ cho rằng hắn đang chém gió!

- Thần sư đại nhân, ngài thật sự chuyên trị các loại vô sinh sao? – Lúc này đại ma pháp sư Grand rất may mắn vì quyết định lúc trước của mình. Dù sao

thì bọn họ chạy tới giết rồng cũng là vì muốn có máu rồng trị liệu bệnh nan y của bệ hạ... phải biết rằng quốc vương bệ hạ Harris CCCXXVI đã hơn bốn mươi tuổi, nhiều năm qua, chưa kẻ hoàng hậu, ngay cả nhiều tình nhân như vậy mà không ai có thể mang thai!

Chẳng lẽ để quốc Kane vĩ đại phải chấm dứt trong tay đời thứ 326 sao?

Tuyệt đối không thể chấp nhận được!

- Anh đây là lão thầy thuốc, chuyên trị chém gió... Chuyên trị các loại vô sinh! – Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không quan trọng vấn đề.

Vô sinh thôi mà, đơn giản như đang giỡn!

Anh này có kỹ năng trong người, thu phục trong chớp mắt nhé!

Thế là một đám người đàn mặt bị Trương Tiểu Kiếm tiên sinh chém bay một đường. Đến chiều hoàng hôn hôm sau, cả đám nhìn thấy tường thành để lộ vô cùng cao lớn thì mới tỉnh táo lại.

May quá, chúng ta còn có để đồ!

Được xưng là để đồ vĩnh viễn không thể bị đánh chiếm!

Chỉ riêng tường thành đã cao hơn 50 mét!

- Tường thành nhìn được đấy. – Trương Tiểu Kiếm nhìn xung quanh, rồi ngẩng đầu nhìn đá hoa cương xây tường thành, thuận miệng hỏi: - Tường thành này có đồ bê tông cốt thép không? Thoạt nhìn không giống lắm. Chắc chắn không vậy?

- Bê tông cốt thép? Đó là cái gì? – Grand đầu chấm hỏi đầy đầu, nhìn thần sứ đại nhân Trương Tiểu Kiếm: - Đây chính là tường thành do đại ma đạo sĩ thổ hệ vĩ đại của chúng ta dung hợp ba cảm chú thổ hệ đúc thành. Cho dù là cự long tấn công cũng không thể lay động dễ dàng được đâu!

- Ồ. – Trương Tiểu Kiếm thoáng nhìn chung quanh: - Nhưng mà cảm thấy vẫn không đáng tin lắm đâu. Cao thế lại không có bê tông cốt thép, cứ cảm thấy sẽ ngã bất cứ lúc nào ấy.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy một tảng đá lớn hơi lồi ra trên tường thành, chợt lung lay một chút.

Sau đó, tảng đá kia lắc lư mấy phát, rồi “lộp bộp” rớt xuống!

Thế là xong, một tảng đá rớt xuống, sau đó có mười mấy tảng đá lớn khác cùng lần xuống!

“Rầm rầm...”

Một tiếng nổ vang lên, ước chừng mấy chục tảng đá rơi xuống, bức tường thành bị mở một lỗ trong chớp mắt!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ah? Xem ra ở vị diện này anh này chém gió uy lực lớn hơn ở địa cầu nhỉ!

Grand: “...”

Ma pháp sư và kỵ sĩ đi đằng sau: “...”

“Điểm số khiếp sợ +99! +99! +99! +99...”

Đậu má! Thần sứ đại nhân quả nhiên là uy lực thần sầu! Bức tường thành này đã từng ngăn cản ma thú xâm nhập vô số lần, trong lòng mọi người thì nó chắc chắn như thể không bao giờ ngã!

Không ngờ thần sứ đại nhân nói hai ba câu đã mở bung ra một cái lỗ rồi...

- Thần linh ơi! Uy lực của thần sứ đại nhân đáng sợ quá!

- Chẳng lẽ đây chính là uy lực chân chính của thần thuật sao?!

- Thậm chí không cần đọc thần chú đã phá vỡ được tường thành...

Connisia thì cực kỳ mong chờ liếm môi... Thoạt nhìn bức tường thành này cũng không được tốt lắm nhỉ. Xem ra sau này có thể suy xét xem rãnh rồi tới đây cướp ít vàng về?

Ừm, được đấy!

Grand sắp khóc. Ai bảo hắn rãnh rồi không có việc gì chém gió với thần sứ đại nhân làm chi!

Xem chém gió ra chuyện rồi kìa!

Tường thành chắc chắn như thế, thần sứ đại nhân nói một câu đã làm sập...

- Còn bao xa thì đến hoàng cung? – Trên đường đi Trương Tiểu Kiếm vẫn đang nghĩ làm thế nào để lừa gạt được bọn dân bản địa này này. Dù sao thời gian ở địa cầu bên kia không nhiều... Không giống bóng đá Thiên triều đầu, mỗi trận thi đấu bóng đá Thiên triều vẫn hay hỏi “Bọn họ không còn nhiều thời gian”, nhưng mười mấy năm nay vẫn tèn tèn như thế...

Nhưng địa cầu thì khác, tổng cộng mới có một năm bảy tháng thôi...

Mình nhất định phải nhanh chóng làm nhiệm vụ lấy ngôi sao thăng cấp!

Đi qua chiếc cổng sắt thép khổng lồ rộng chừng hai mươi mét, Trương Tiểu Kiếm thậm chí còn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được hoan nghênh nhiệt liệt đến thế.

Người đứng chặn ních hai bên đường, mọi người đang nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn anh hùng.

Thậm chí còn có người hét to “Thần sứ đại nhân ngài thật đẹp trai!” “Thần sứ đại nhân ngài quả thật chính là sao sáng trong đêm!” các loại... Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, Trương Tiểu Kiếm nghe thấy có người khen hắn đẹp trai...

Nhất là ánh mắt mấy người đó nhìn mình, ây dà hơi phê đây, hơi bay bổng...

Dưới sự hộ vệ của đoàn thần thánh kỵ sĩ, đoàn người đi về phía vương cung.

Wương cung nằm ở vị trí trung tâm đế đô của vương quốc Kane. Lúc đi ngang qua khái hoàn môn khổng lồ, Trương Tiểu Kiếm còn rất hứng thú thưởng thức hình điêu khắc tinh xảo trên khái hoàn môn.

Xa hoa lộng lẫy.

Đều là kiến trúc cổ, báu vật của nền văn minh nhân loại.

Tiếp tục đi lên trước, quần thần văn võ và nội quan cung đình của vương quốc Kane đứng đầy trên cầu thang cẩm thạch trắng cao hơn mười mét.

Đứng chính giữa là một người trung niên mặc áo choàng màu vàng. Từ cách ăn mặc của hắn có thể thấy được đây hẳn là quốc vương Kane. Trương Tiểu Kiếm khá là bất ngờ, vị quốc vương bệ hạ này còn rất đẹp trai, cứ y như Beckham ấy.

- Thần sứ đại nhân. – Grand vội giới thiệu cho Trương Tiểu Kiếm: - Đây chính là Harris CCCXXVI bệ hạ của vương quốc chúng ta.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

CCCXXVI, lịch sử vương quốc của các cậu dài gớm nhỉ...

Chẳng trách muốn chữa bệnh vội thế. Nếu như bị đứt đoạn từ chỗ này... Xác thực là đáng tiếc lắm cơ!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Còn có thần vật bậc này?

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Dịch & Biên: AliceGame

Lúc này thấy Trương Tiểu Kiếm đến trước mắt, bệ hạ Harris CCCXXV vội vàng bước lên trước một bước, nói:

- Tri thức chính là sức mạnh! Hoan nghênh thần sứ đại nhân giá lâm vương quốc Kane.

Hắn vừa lên tiếng, đám người đằng sau lập tức đồng thời cúi người:

- Hoan nghênh thần sứ đại nhân giả lâm vương quốc Kane.

- Ủm, mọi người khách khí. – Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu nói: - Thành thị cũng được đấy, quy mô rất lớn, đáng khen ngợi!

Nếu là người khác nói thế thì ước chừng cỡ trên mộ phải cao mấy mét rồi. Nhưng nếu là Kiếm ca chúng ta thì phải khác!

- Cảm ơn thần sứ đại nhân đã khích lệ. – Harris CCCXXVI rất là cung kính nói: - Trong cung đã chuẩn bị tiệc tối cực kỳ phong phú và các nữ hầu xinh đẹp, đến đón gió tây trần cho thần sứ đại nhân!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tiệc tối phong phú gì gì không quan trọng, quan trọng là nữ hầu xinh đẹp nhá!

Đây là định quyến rũ anh à?

Đừng đùa! Một người đàn ông đứng đắn lại chung tình như anh đây thì sao có thể dao động vì gái đẹp được!

- Khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm hắng giọng nhẹ nhàng: - Cảm ơn.

Sau đó lại bổ sung thêm:

- Tôi thêm mấy người đi.

Bệ hạ Harris CCCXXVI: “...”

Đoàn người cùng nhau đi vào hoàng cung.

Đối với quý cô rỗng Connisia cũng đến, Harris bệ hạ cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

Dù sao đối với hắn mà nói, có thể chữa trị bệnh vô sinh để sinh con đẻ cái được hay không mới là mấu chốt. Một con rỗng ở bên cạnh cũng sẽ không nguy hiểm lắm... Có thần sứ đại nhân ở đây, rỗng thì đã sao?

Nhìn vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc thỏa mãn của cô ta kia, xem ra thân phận kỳ sĩ rỗng khác của vị thần sứ đại nhân này hẳn là thật!

Lúc này trong hoàng cung đã có đầy nữ hầu. Đám nữ hầu bưng đĩa bạc trên tay, bên trên đặt kín nắp đĩa điều khắc hoa văn đẹp đẽ, có thể biết được trên đĩa đều là những món ăn cực kỳ ngon miệng.

Mọi người ngồi xuống theo thứ tự.

Ước chừng hai trăm nữ hầu xinh đẹp đứng sau lưng mọi người.

Đầu tiên là Harris bệ hạ, sau đó Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống vị trí đối diện hắn... Ước chừng khoảng ba mươi mét.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiền sư chứ suýt nữa thì không thấy mặt người luôn ấy chứ!

Sau đó cả đám ma pháp sư cùng đình cùng với các kỳ sĩ thủ hộ ngồi ở hai bên, cuối cùng Connisia xinh đẹp thì ngồi sát bên cạnh Trương Tiểu Kiếm.

- Thần sứ đại nhân từ xa đến, xin hãy cho phép ta thay mặt người của vương quốc Kane gửi đến lời chào chân thành nhất.

Harris bệ hạ đứng dậy, những người khác cũng đứng dậy, vỗ tay nhiệt liệt.

Thân là thế giới ma pháp cao đẳng, ma pháp phóng đại thanh âm cùng với truyền tống cực kỳ phát triển.

Đương nhiên, thuật quan sát cũng là một trong những pháp thuật cần thiết nhất.

Nhưng vấn đề là Trương Tiểu Kiếm không biết...

May mà Connisia ở bên cạnh hắn, cho nên trao đổi với nhau coi như là không có vấn đề gì.

- Harris bệ hạ khách khí. – Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói: - Lần này ta đến đây cũng là nhận được thần linh chỉ dẫn, hy vọng có thể giúp đỡ được chút ít cho Harris bệ hạ.

- Thần sứ đại nhân khách khí.

Giây phút hàn huyên ngắn ngủi trôi qua, mọi người bắt đầu dùng bữa.

Tuy rằng là hoàng cung, nhưng dù sao cũng là vùng nông thôn, món ăn thì quanh đi quẩn lại là bánh mì pho mát rượu vang các loại, cho nên Trương Tiểu Kiếm chỉ tùy ý ăn mấy miếng là ăn không nổi nữa.

- Thần sứ đại nhân. – Thấy Trương Tiểu Kiếm buông dao nĩa, Harris bệ hạ mỉm cười chậm rãi nói: - Nghe đại sư Grand nói, ngài cực kỳ tinh thông thần thuật. Không biết về lĩnh vực y học...

Hắn vừa thốt ra lời này, cả nhà ăn lập tức trở nên im lặng.

Ây dà, ông bệ hạ này thật là thẳng thắn đấy. Trước mặt công chúng mà nhắc tới vấn đề nhạy cảm như vậy thật sự ổn sao?

- Khụ khụ, này á... - Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hắng giọng rồi nói: - Về lĩnh vực y học thì ta còn khá là chuyên nghiệp, nói chứ các loại bệnh nan y đều là thuốc đến hết bệnh nhé.

Thuốc đến hết bệnh!

Vừa nghe thấy thế, Harris bệ hạ lập tức thở phào nhẹ nhõm... Thần sứ đại nhân không hổ là thần sứ đại nhân, lượng tri thức quá phong phú! Hắn vội đứng dậy:

- Thần sứ đại nhân, xin hãy ra chỗ khác nói chuyện!

Hai người bước ra khỏi cái nhà ăn không lồ kia, chờ đến khi đi tới vườn hoa sau trồng trái, Harris CCCXXVI rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, rồi nói:

- Thần sứ đại nhân hẳn là đã nghe nhắc tới về bệnh của ta rồi, ta không dài dòng nữa, hy vọng thần sứ đại nhân có thể trị liệu được bệnh của ta. Đến lúc đó ngài muốn thử gì, chỉ cần trong lãnh địa của ta có, ngài cứ việc nói một tiếng!

Sau đó là bổ sung thêm một câu:

- Kể cả phụ nữ!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Khụ khụ... Người đứng đắn như anh đây sao có thể bị đàn bà phụ nữ dụ dỗ được?

Trương Tiểu Kiếm:

- Cảm ơn!

Hai người lập tức đi đến phòng bên cạnh, lúc này ngọn lửa hóng hót trong lòng Trương Tiểu Kiếm đã bắt đầu bốc cháy hùng hực, hỏi:

- Bệ hạ, ngài ngồi xuống đi. Trước tiên ta phải bắt mạch cho ngài, xem thử xem ngài rốt cuộc là vì sao.

- Được được được. – Harris bệ hạ hỏi: - Thế... Ta nên làm thế nào?

- Đưa tay cho ta là được. – Trương Tiểu Kiếm đôi luôn kỹ năng lão thầy thuốc, sau đó đặt tay lên trên cổ tay của Harris bệ hạ: - Ngài chờ ta xem một lát...

Dù sao thì cũng là kỹ năng của hệ thống, bắt mạch chuẩn xác không bàn cãi. Trương Tiểu Kiếm chẩn đoán một lúc rồi hoàn toàn theo bản năng muốn sờ râu, rồi lắc đầu nói:

- Bệ hạ, ta nói thẳng ngài đừng giận, thân thể ngài có vẻ không được khỏe mạnh lắm, ngài là thận dương hư đấy... (*)

(*) Thận dương hư: Chứng bệnh khuyết thiếu dương khí của nam giới, thể hiện rõ ràng nhất là liệt dương, bất lực các loại... Trong truyện này thẳng nhân vật chính trị bệnh tâm bậy, đề nghị các bạn đọc giả không nên làm theo. Nếu mắc chứng này thì nên tìm bác sĩ cổ truyền bốc thuốc, uống thuốc bổ dương chứ đừng làm như trong truyện, cẩn thận liệt dương vĩnh viễn =))

“Hệ thống: Điểm số kiếp sợ +99 đến từ Harris Kent!”

Thận dương hư!

Vừa nghe thấy danh từ này, Harris bệ hạ lập tức đần mặt... Hắn chưa bao giờ nghe thấy còn có thứ này. Hư gì cơ?

- Ừm... Thần sứ đại nhân... - Harris ngờ ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm, vội nói: - Hư cái gì ấy... Rốt cuộc là bệnh gì thế? Hẳn là nên trị liệu như thế nào?

- Vấn đề này ư... - Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ như cao nhân, nói: - Ngài thuộc loại thận dương hư nghiêm trọng dẫn đến bất lực, nói trắng ra chính là không “hành xử” được!

Harris bệ hạ: “!!!”

Thần sứ đại nhân không hổ là thần sứ đại nhân! Chỉ tùy tiện sờ tay thôi là đã biết chứng bệnh của mình rồi!

- Đúng đúng đúng. – Harris bệ hạ tròn to mắt, ra sức gật đầu: - Chính là không “hành xử” được! Tiểu Kiếm tiên sinh, ngài xem nên trị liệu chứng bệnh này như thế nào?

- Thật ra thì cũng đơn giản thôi. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Uống thuốc, vật lý trị liệu. Uống thuốc ấy, ta viết mấy cái đơn thuốc cho ngài là được. Vật lý trị liệu thì đơn giản, ta cho ngài xem một video thử xem, ngài có thể để cho phi tần của ngài học tập chút.

- Oh! – Harris bệ hạ quả thực như là mở ra cánh cửa đi đến thế giới mới. . . Còn có thần vật bậc này?!

Bảo phi tần của mình học tập?

- Được được được! – Harris bệ hạ vội nói: - Vậy còn mong thần sứ đại nhân nhất định không thể keo kiệt, chỉ cần có thể trị khỏi bệnh của ta, ngài cần gì, chỉ cần ta có thì đều có thể cho ngài!

- Ài ài, bệ hạ khách khí. – Trương Tiểu Kiếm miệng nói không cần, nhưng thân thể vẫn rất thành thật. Thằng này lấy di động ra luôn. . . Bà nậu, đã đến lúc sử dụng thần khí anh đây yêu quý nhiều năm rồi!

Like fanpage team: Thánh Thiên Tiên Vực để update thông tin các truyện của team nhanh và sớm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 283: Đá Ngũ Thải Bàn Long, bị trộm rồi!

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Dịch & Biên: AliceGame

- Thần sứ đại nhân, đây là. . . - Vừa thấy di động trong tay Trương Tiểu Kiếm, Harris bệ hạ lập tức mở to mắt nói: - Thần vật bậc này, ta chưa bao giờ thấy! Thứ này có thể. . .

- Khụ khụ, ta giới thiệu cho ngài một tí. – Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang nói hươu nói vượn: - Thứ này ở Thần Vực chúng ta gọi nó là di động, mỗi người đều có một chiếc. Thứ này sử dụng cực kỳ tiện lợi, cho dù xa cách vạn dặm, nhưng chỉ cần bấm gọi số điện thoại của đối phương là có thể trò chuyện ngay lập tức. Đương nhiên, đây chỉ là một phần chức năng nhỏ nhất của di động mà thôi. Chức năng chân chính là nó có thể dùng để xem phim cực kỳ tốt.

Cách xa vạn dặm cũng có thể trò chuyện!

Còn có thể dùng để xem phim cực kỳ tốt!

Thứ đồ vật nho nhỏ này, vậy mà lại có hiệu quả lớn thế sao?!

- Thần vật! Thần vật rồi! – Quốc vương Harris cảm thán: - Quả nhiên đồ của Thần Vật có khác. Thế chúng ta mau chóng xem thử xem, trong này đều có cái gì. . . Phim gì gì?

- Được thôi, không thành vấn đề! – Trương Tiểu Kiếm lập tức mở di động lên.

Thân là một nhân tài cao cấp tiêu chuẩn của thế kỷ XXI, trong di động đương nhiên là phải giữ gìn rất nhiều “Tài nguyên” cực kỳ tốt!

Các thứ như là IENE-314, JUC-672, MDYD-778, JUFD-300, OFJE-035 vân vân. . .

Trương Tiểu Kiếm tùy ý lựa chọn một bộ phim mở lên cho Harris bệ hạ.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Harris Kent!”

- Trời đất ơi! – Harris bệ hạ hít vào ngậm khí lạnh: - Đây. . . Chiếc di động này lợi hại quá thế? Hình ảnh! Âm thanh! Oh, phụ nữ! Phụ nữ xuất hiện! Xem làn da này! Xem chân dài này! Xem động tác này. . .

Về mặt Trương Tiểu Kiếm như thần côn nói:

- Khụ khụ, ở Thần Vực chúng ta thì thứ này gọi là “Phục vụ kiều Hoàn” (*). Bệ hạ ngài có thể cho vương hậu hoặc là tình nhân của ngài các kiều bất chước theo các động tác trong này... Bệ hạ! Bệ hạ!

(*) “Phục vụ kiều Hoàn” là cách gọi đặc thù của ngành công nghiệp tình dục Đông Hoàn (Tỉnh Quảng Đông, TQ). Ở Đông Hoàn, ngành nghề này phát triển mạnh đến mức có tên gọi riêng và một thời được tôn xưng là tiêu chuẩn ISO.

Trương Tiểu Kiếm lập tức thấy sắc mặt Harris bệ hạ đỏ lên, sau đó cái thứ ở trong quần đó lại có phản ứng!

- Có phản ứng! Có phản ứng! – Harris bệ hạ kinh hi, trước tiên kêu to: - Vương hậu! Vương hậu! Nhanh tới đây! Không không không, nhanh đi tắm rửa thay đồ!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má! Tiếp theo phải là sắp “cắm trẻ em dưới 18” không hả?

Quả nhiên chói mù mắt!

Trương Tiểu Kiếm:

- Ấy dà, bệ hạ không được có hưng trí như vậy, ta không quấy rầy bệ hạ nữa. Xin ngài cứ tự nhiên cứ tự nhiên. À đúng rồi, chiếc di động này có thể cho ngài mượn sử dụng trước. Chờ đến khi ta trở về ngài trả lại cho ta là được. Ngài có thể thực nghiệm các tư thế bên trong một chút. Cái này thì không cần hỏi ta...

Mẹ kiếp! Lại nói anh mày còn là trai tân đấy nhé!

Thế mà lại phải giới thiệu phục vụ kiều Hoàn ở trong phó bản cho người khác. Đờ mờ nó chứ đi đâu tìm công bằng đây?

- Thần sứ đại nhân, ân tình của ngài ta suốt đời khó quên... - Harris nói tới đây, lấy di động qua, hấp tấp xông ra ngoài: - Vương hậu, tắm xong chưa?! Bồn vương đến đây!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiền sư nó chứ mày có cần vội vàng thế không hả?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Sophia!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má! Hiệu quả được đấy!

Hôm nay bệnh của quốc vương có thể xem như khá hơn, nghe nói ban đêm cả vương cung đều có thể nghe thấy tiếng rú vừa đau vừa thoải mái...

Mọi người không thể ngủ ngon cả đêm...

- Tiểu Kiếm tiên sinh. – Trong một căn phòng bí ẩn nào đó ở vương cung, quý cô rồng Connisia ngồi trước mặt Trương Tiểu Kiếm, mỉm cười nói: - Ngài thật là một người cực kỳ lợi hại. Ta cực kỳ khát khao tri thức của ngài. Ngài xem tôi nay có phải là nên dạy ta học ảo thuật hay không?

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Quần què gì vậy?

Người ta đều học tiếng Anh, đến lượt mình thì biến thành học ảo thuật?

- Ấy dà, đừng nhắc tới đề tài đau lòng này nữa. – Trước mắt chính là một con rồng khổng lồ, hơn nữa còn là một con cự long Viễn Cổ bản thể đạt tới ba ngàn mét, Trương Tiểu Kiếm thật không tin rằng có thể ấy ấy với nàng, quan trọng nhất là còn vài ngày nữa mình phải về cmnr, nếu lỡ xảy ra cái gì ở đây...

Khụ khụ khụ, mình là người đứng đắn!

- Thôi ta dạy cô bảng cửu chương đi. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm nghĩ: - Người nhất định sẽ thấy hứng thú. Ừm, đây chính là trụ cột của tất cả áo số đấy. Nhất định phải nắm giữ đó!

- Được đấy. – Đôi mắt như ngọc bích của Connisia lập tức sáng lên, phấn khởi nói: - Ta thích học tập tri thức! Ngài rốt cục chịu đồng ý rồi?!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đầu năm nay còn có học sinh chịu khó học hành thế à?

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giảng bài cho nàng:

- Ừm, ghi nhớ theo ta nào, một một bằng một, một hai bằng hai...

Sáng sớm hôm sau, bệ hạ Harris CCCXXVI quả thực có thể nói là mặt mày hớn hờ, tìm đến Trương Tiểu Kiếm, vừa thấy mặt đã cười to nói:

- Oh thần sứ đại nhân của ta, đêm qua là đêm đẹp nhất ta từng trải qua!

Trương Tiểu Kiếm đeo đôi mắt gấu trúc, một môi ỉu xiu:

- Oh... Biết rồi, cả vương cung đều có thể nghe thấy tiếng gọi của vương hậu...

- Thật sự là quá cảm ơn ngài. – Harris bệ hạ còn chìm đắm trong cảm xúc tuyệt vời đó, lúc này mới phản ứng lại: - Thần sứ đại nhân, hình như ngài không quá tinh táo thì phải?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Con rồng cái đòi hỏi quá mức kia!

Bất minh phải dạy cô ta bảng cửu chương cả đêm! Còn bao gồm cả phương trình bậc hai cái gì, rồi bốn phép tính cái gì...

Mẹ kiếp! Đến giờ bố mày còn chưa chộp mất được, còn bên kia cô ta ngủ sung sướng...

Công bằng ở đâu?

Nếu không phải nể tình phó bản này được ba ngôi sao với +3 điểm khả năng sex thì tao đã một chết rồi biết không?

- Đầu là ta nên làm. – Trương Tiểu Kiếm vừa nói chuyện vừa ngủ gà ngủ gật: - Bệ hạ ngài vui vẻ là được rồi. Ngài xem, bệnh của ngài cũng đã trị liệu kha khá rồi, tôi chỉ còn có bốn ngày nữa là phải trở về Thần Vực, mấy ngày nay...

Hắn còn chưa nói xong, đã cảm thấy thân thể trở nên nhẹ bẫng, sau đó lập tức bay tới trên giường Connisia!

- Thần sứ đại nhân, chúng ta tiếp tục đi. – Khuôn mặt như thiên sứ của Connisia lúc này mỉm cười như một con cáo nhỏ: - Hôm nay chúng ta nên giảng hình học và parabol...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nói thật, Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không biết mình vượt qua mấy ngày này như thế nào. Dù sao mỗi ngày vừa mở mắt ra là thấy đùi trắng, không thì là ngực bự... Giờ đây cả đầu hắn chỉ toàn là xxx...

...

Cứ như thế, khi hắn rời khỏi phó bản đi lạc này, thật là có cảm giác như tìm được đường sống.

Dù sao thì tình lực của người không thể nào so sánh được với sinh vật như cự long được..

- Chời má ơi, quả thực là tránh được một kiếp. – Trương Tiểu Kiếm lau mồ hôi lạnh trên trán: - Không dễ dàng, không dễ dàng chút nào cả...

Không ngờ lúc hắn chuẩn bị tìm chút nước uống, vừa mở cửa phòng ra đã ngầy ngẩn cả người:

- Mọi người... Sao mọi người đều ở đây vậy? Chuyện gì thế?!

Cũng không trách hắn kinh ngạc như vậy, bởi vì trước mắt hắn lúc này, cả đám trùm sò Mã Vân, Mã Hóa Đăng, Ninh Hàn Lâm, Lưu Cường Đông vẫn vẫn đều ở đây, Tiêu Thần Tâm đứng bên cạnh chu miệng nhỏ, túi thân sắp khóc.

Chuyện gì thế?!

- Trương đại sư, rốt cục thì ngài cũng ra rồi. – Mã Vân vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, lập tức thở phào nhẹ nhõm: - Đá Ngũ Thái Bàn Long, bị trộm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Đậu má! Quả nhiên là nó!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Biên & Dịch: AliceGame

Update trong group team trước 24h...

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức ngơ ngác.

Đá Ngủ Thái Bàn Long bị trộm?

Chẳng lẽ mình còn chưa tỉnh ngủ? Còn đang mộng du?

Một tảng đá lớn như vậy, ước chừng đường kính năm mét, chiều cao sáu mét, bị trộm mất?!

Trương Tiểu Kiếm lại nhìn xung quanh... Không sai mà, mình đang tỉnh mà, mấy ông trùm kia không phải đang ở trước mặt sao?

- Chuyện gì thế? – Trương Tiểu Kiếm nghe thế về mặt ngơ ngác: - Tảng đá lớn vậy có thể bị trộm đi sao?

- Chính vì tảng đá lớn như vậy. – Mã Văn hít vào một hơi thật sâu: - Cho nên bị trộm mới có vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Tôi sắp xếp công nhân ở bên kia quả thực là 24/24, nhưng không ngờ đi WC mấy phút, tảng đá đã biến mất rồi.

Mấy người chung quanh cũng gật đầu:

- Không sai. Lúc phát hiện chuyện này, mấy người bọn tôi cũng ngơ ngác. Đã xem hết tất cả camera theo dõi hiện trường rồi, không có bất cứ ai khả nghi, quan trọng nhất là tảng đá biến mất trong không khí luôn, không có bất cứ động tĩnh, không có bất cứ dấu hiệu bị di chuyển khỏi nơi đó.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Một tảng đá lớn mấy chục tấn cứ thế bị trộm?

Phải biết rằng đây là thời đại có camera ở khắp nơi nhé, một tảng đá lớn thế không giống như đồ vật nhỏ, chỉ vận chuyển thôi cũng đã cực kỳ phiền phức rồi. Hơn nữa quan trọng nhất là, thứ đó cũng không coi như quý trọng lắm, ai rảnh hơi đâu mà đi chạy tới trộm một tảng đá làm gì?

Thực giác nói với Trương Tiểu Kiếm rằng, việc này có kỳ quái.

- Thầy ơi, phải làm sao bây giờ? – Tiêu Thần Tâm túm lấy tay áo Trương Tiểu Kiếm, nước mắt ròng ròng: - Người ta rất thích tảng đá kia, nói không có là không có luôn, hu hu hu...

- Em đừng vội, chờ thầy suy nghĩ đã. – Trương Tiểu Kiếm sờ cằm suy nghĩ, sau đó nhìn về phía mọi người nói: - Chúng ta xem xét lại sự việc trước đã.

Mọi người cùng gật đầu.

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Đầu tiên, chúng ta phải xác nhận một việc, chính là tảng đá này thật sự là rất lớn, vận chuyển không đơn giản, đúng không?

Còn cần phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là đúng rồi!

Thế là mọi người tiếp tục gật đầu. Tiêu Hồng Nho nói:

- Đây là nhất định. Các công nhân của tôi đã cân đo rồi, sức nặng của tảng đá là 156,2 tấn, cho dù dùng cần cẩu thì cũng cần ba chiếc mới có thể nâng nó lên được.

Trương Tiểu Kiếm vỗ đùi cái chát:

- Thế thì đúng rồi! Mọi người yên tâm đi! Cứ để tôi lo vụ này!

Mọi người: "???"

Chuyện gì thế?! Chỉ hỏi một câu như vậy là đề hấn lo vụ này sao?

Nhưng dù sao cũng là Trương Tiểu Kiếm không gì không làm được, hắn nói để hắn lo thì nhất định là sẽ không có vấn đề gì. Thế là mọi người giải tán.

- Thầy ơi, không có việc gì thật à? – Tiêu Thần Tâm kéo tay Trương Tiểu Kiếm, con bé thút thít dựa vào người Trương Tiểu Kiếm nói: - Tặng đá xinh đẹp như thế mà lại bị trộm mất rồi. Hu hu hu... Người ta đau lòng quá...!

- Yên tâm đi, có thầy ở đây nè. – Trương Tiểu Kiếm an ủi xoa đầu Tiêu Thần Tâm: - Em đi ngủ trước đi, thầy đi chuẩn bị kỹ càng đã.

- Dạ vâng. – Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào, sau hôn Trương Tiểu Kiếm “chụt” một phát, cười nói: - Em biết thầy lợi hại nhất mà! Thế em đi ngủ nhé, thầy cũng ngủ sớm đi nha!

Nhìn theo Tiêu Thần Tâm rời đi, Trương Tiểu Kiếm cười he he sờ chỗ vừa được hôn...

Ây dà quả nhiên chỉ có Tâm Tâm nhà mình đáng yêu nhất!

Bất kể thế nào, cho dù là vì Tâm Tâm, việc này anh cũng phải xử lý tốt!

Trở về phòng mình, Trương Tiểu Kiếm trực tiếp gọi hệ thống:

- Hệ thống, nhanh ra đây!

Hệ thống:

- Máy ngày này ký chủ chơi với quý cô rồng còn vui chứ?

Trương Tiểu Kiếm:

- Vui cái đầu mày! Mày thử dạy toán năm ngày xem! Tao có thể kiên trì tới bây giờ đã xem như là người sắt rồi biết không?

Hệ thống:

- Có phải bị hấp năm ngày đầu mà...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Như thế thì anh mày phải chết rồi nhá!

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói nhảm ít thôi. Tao hỏi mày nhé, đối với vụ đá Ngũ Thái Bàn Long bị trộm, mày có ý kiến gì không?

Hệ thống:

- Rất đơn giản. Sau khi lỗ đen thời không mở rộng ra thì tạo thành dòng chảy thời không bị rối loạn, có một hệ thống khác tiến vào vị diện này.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chắc chắn thế cơ à?!

Hệ thống:

- Đương nhiên! Bởi vì đến vị diện này chính là cái hệ thống cướp trung tâm thương mại đạo cụ của ta!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu má! Quả nhiên là nó!

Vừa rồi anh đã cảm giác người bình thường nhất định là không thể xử lý vụ này được, bây giờ nghe hệ thống nói thế, lập tức rõ ràng sáng tỏ!

Một thằng cha ở vị diện ma pháp cấp thấp cướp công năng của hệ thống chúng ta thì thôi, còn chạy tới chỗ chúng ta cướp đá nữa!

Tiên sư nó chứ có thể chịu nổi không?

Biết ai bảo kê thế giới này không?

Là anh đây!

Trương – Trâu Bò – Tiểu Kiếm bảo kê!

Có thể cho mày tới bên bọn tao lên mặt như thế sao?! Lấy đi một cọng cỏ một cái cây ở chỗ tao cũng không được!

Trương Tiểu Kiếm:

- Phát hiện vị trí của đối phương được không?

Hệ thống:

- Được. Sai lầm lớn nhất của đối phương là quên mất vị trí tọa độ của trung tâm thương mại đạo cụ đang ở chỗ tôi.

He he, hay lắm hay lắm, ai bảo mày cướp đồ của hệ thống chúng ta làm gì, giờ sợ chưa?

Sau đó hệ thống lại bổ sung thêm một câu:

- Nhưng lỗ đen vị diện của bốn hệ thống hắc cũng phát hiện được.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiên sư!

Thế không phải là tương đương với hai thằng cầm đèn pin tìm nhau trong đêm khuya sao...

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Chứ, có thể phát hiện được thực lực của đối phương thế nào không? Ta không có khái niệm gì về vị diện mà pháp cấp thấp cả, lần trước còn đi nhầm phó bản...

Hệ thống:

- Nếu nhất định phải so sánh thì ước chừng tương đương với đẳng cấp của thế giới Harry Potter.

Trương Tiểu Kiếm: "Ừm..."

Harry Potter à, chính là thế giới cười chửi bay đầy trời sao?

Một băng đạn là có thể bùm chúi bắn xuống luôn nhỉ?

Thế đơn giản. Ở địa bàn của anh đây chẳng lẽ còn sợ một tiểu pháp sư từ ma pháp thế giới chạy tới sao?

Trương Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Đúng rồi, hệ thống của đối phương là gì?

Hệ thống:

- Hệ thống khoe của.

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Cái đệt! Nghe tên hệ thống đã thấy trâu bò rồi. Xem ra anh mày biết chém còn thằng đó biết làm bộ!

Ngủ! Ngày mai cho nó đẹp mặt!

Sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Kiếm đi theo ông trùm Ninh Hàn Lâm bước lên máy bay về Thiên Kinh.

Đi cùng hắn còn có hai mươi thằng đàn em.

Trên máy bay, Trương Tiểu Kiếm dặn dò:

- Về rồi giúp anh làm một việc nhá.

Cả đám đàn em đều gật đầu:

- Kiếm ca cứ dặn!

- Đến nơi rồi tụi mày thế này... Thế này... Cứ thế mà làm – Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ với mấy người: - Nghe rõ hết chưa?

Bọn đàn em nhìn nhau:

- Kiếm ca định chơi lớn luôn à...

Rồi đồng thời đồng ý ào ào:

- Hiểu rồi!

Máy bay đi từ Thượng Hải đến Thiên Kinh vẫn rất nhanh. Ước chừng hai giờ sau, Trương Tiểu Kiếm đã tiến vào sân bay quốc tế thủ đô.

- Rồi, tới nơi – Trương Tiểu Kiếm búng tay cái chách: - Xuất phát, mục tiêu Hương Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Đâu má phải quỳ rồi!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Biên & Dịch: AliceGame

Update trong group team trước 24h...

Dựa theo tọa độ mà hệ thống biểu hiện ra, ký chủ của hệ thống làm chính đánh mặt đang ở trong Hương Sơn.

Vị trí cụ thể tạm thời còn không thấy rõ lắm, nhưng may mà mục tiêu tạm thời không di động.

- Chẳng lẽ đang ngủ? – Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ, quyết đoán hỏi hệ thống: - Nói chứ hệ thống khoe của này có công năng là gì vậy?

Hệ thống:

- Mỗi một hệ thống đều có một chức năng trụ cột. Chức năng trụ cột của hệ thống khoe của chính là khoe của, khoe của có thể đạt được điểm hận giàu dùng để đánh bại đối thủ với thăng cấp.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Còn có loại chức năng này?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống này được đấy! Tao thích! Thế tao có thể có loại chức năng này không?

Hệ thống:

- Nếu thành công cướp được kỹ năng của đối phương thì có thể.

Trương Tiểu Kiếm:

- Quyết định vậy đi!

Hệ thống khoe của sao? Anh đã sớm muốn khoe của rồi!

Trương Tiểu Kiếm lại hỏi:

- Đúng rồi, nếu thật sự cướp được chức năng của đối phương thì tao có tổn thất gì không vậy?

Hệ thống:

- Hiện tại thì không có tổn thất lớn lắm. Nhưng chú ý, đối phương cũng có thể cướp được chức năng của tôi, cho nên hấn án binh bất động ở đó hẳn là đang tính làm vậy.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! May mà hỏi, không thì đến lúc đó bị hấn chơi xỏ, hấn nói chạy là chạy, nhưng anh mày chỉ còn dư tuổi thọ một năm lẻ bảy tháng thôi.

Âm hiểm quá đi thằng cha này!

Trương Tiểu Kiếm với hai mươi đàn em ngồi xe đến Hương Sơn, xuống xe rồi dẫn theo đám người trùng trùng điệp điệp đi thẳng vào núi.

Bởi vì đá Ngũ Thái Bàn Long bị trộm, cả Hương Sơn đều bao vây một sợi dây cảnh giới thật dài. Dù sao cũng là Tiểu Hồng Nho dưới cờ Mã Vân, ở địa bàn bị mất thứ quan trọng như vậy, chịu nổi không?

Cho nên ngoại trừ những công nhân đã bị cách ly ra thì còn có không ít cảnh sát đi dạo gần đó.

Thấy Trương Tiểu Kiếm dẫn người đến đây, có cảnh sát đi tới đặt câu hỏi:

- Xin hãy trình bày giấy chứng nhận.

- Tôi là Trương Tiểu Kiếm. – Trương Tiểu Kiếm lấy chứng minh nhân dân ra: - Tôi đến đây điều tra vụ tảng đá bị trộm, còn mong cho qua.

- Anh chính là Trương đại sư! – Cảnh sát kia nhìn thoáng qua, nhanh chóng cho qua: - Mấy người Mã tổng đã dặn tôi rồi, xin hỏi Trương đại sư ngài có chỗ nào cần giúp đỡ thì cứ nói.

Trương Tiểu Kiếm:

- Trước mắt không cần. Chúng tôi đi vào tìm người, các anh phụ trách canh gác cửa ra, nhớ là không thể cho bất cứ ai rời khỏi, cho dù là một con ruồi cũng phải bắt lấy hỏi kỹ cho tôi.

Cảnh sát:

- Đã rõ! Tuyệt đối không thành vấn đề!

Đám người Trương Tiểu Kiếm vào núi, Trương Tiểu Kiếm trực tiếp sắp đặt bọn đàn em:

- Lát nữa tụi mày canh giữ mỗi một cửa ra vào cho anh, phải nhớ là chỉ cần có người tới là đánh cho anh, chờ anh gọi bất cứ lúc nào. Đã hiểu hết chưa?

Cả đám đàn em hô to:

- Đã hiểu!

Thật ra thì bình thường mà nói, cảnh tượng tiếp theo hẳn là Trương Tiểu Kiếm PK với đối phương một mình, nhưng dù sao cũng là người đến từ vị diện ma pháp, Trương Tiểu Kiếm phải đề phòng chút, lỡ đối phương triệu hồi ra một đồng khung xương các loại, mình một cây làm chẳng nên non đứng không?

Cho nên chuẩn bị nhiều chút nhất định là không vấn đề đâu.

Sắp đặt mọi người xong, Trương Tiểu Kiếm một mình gặp địch.

Tọa độ biểu hiện mục tiêu nhân vật đang ở gần Thiên Khô Tinh Lô, nhưng dựa theo cảnh tượng chung quanh thì thằng này hẳn là thu tàng đá bằng hệ thống, sau đó nắp ở gần đó.

Như vậy xem ra đối phương đã sớm có dự mưu, định đánh lén?

Thuật hóa cầu? Thuật lôi điện? Băng đao? Phong nhận?

Trương Tiểu Kiếm đi đến gần Thiên Khô Tinh Lô, nói:

- Ta đến đây rồi, đi ra đi thiếu niên. Đừng nắp nữa. Mọi người đều là đồng loại, ai mà chẳng biết ai chứ.

Hắn vừa dứt lời, chung quanh đã truyền tới một giọng cười lớn trầm thấp...

- Ha ha ha ha, quả nhiên ngươi đã đến rồi. – Giọng nói không lớn lắm, chỉ vây quanh Trương Tiểu Kiếm, có cảm giác như âm lập thể...

- Đừng dài dòng. – Trương Tiểu Kiếm nói: - Có bản lĩnh gì ngươi cứ đi ra trước rồi hẵng nói. Dầu đầu lộ đuôi.

- Dù sao cũng là đồng loại mà. – Giọng nói kia không chuyển động, lại cười nói: - Nếu đã thế thì ta đi ra vậy. Cần thận ánh mắt của ngươi, đến lúc đó đừng có bắt ngờ quá đấy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật mạnh:

- Ủ ù, biết rồi.

Thế là trước mặt hắn, một bóng người chậm rãi hiện ra.

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa không bị chói mù con mắt chó nạm vàng 24K!

Đối phương mặc một bộ áo giáp tạo ra hoàn toàn bằng vàng đứng ở đó, dưới ánh mắt chiếu rọi, cả người sáng chói màu vàng. Ánh sáng chói lóa thậm chí khiến Trương Tiểu Kiếm suýt nữa không mở được mắt.

Nhất là áo choàng trên vai hắn, khảm nạm một dãy đá ngọc bích lớn bằng mắt mèo, ánh xanh vàng chiếu rọi, đặc biệt lấp lánh!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu má! Không hổ là hệ thống khoe của, hệ thống này quả là pò rồ!

Xem bộ đồ mặc nè, cả gia tài đều ở đó nhỉ? Đại gia đây chứ đâu!

- Ấy dà... - Đối phương thờ dài khe khẽ, nói: - Bộ áo giáp chế tạo bằng vàng ròng này của ta, còn có thể vào mắt người chứ? Ta tiêu không ít tiền đấy, chiếm mất một phần ngàn tổng tài sản của ta đấy!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cái đệt! Một bộ áo giáp hoàng kim bự thế mà chỉ chiếm một phần ngàn sao? Thằng này trâu bò thế à?

Hệ thống: “Cảnh cáo! Ký chủ đã bị đối phương cướp mất 20 điểm hạn giàu. Khi điểm hạn giàu đạt tới 100 điểm, ký chủ sẽ bị hệ thống của đối phương phán định là thua cuộc.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, suýt nữa thì sập bẫy của đối phương rồi!

Hệ thống khoe của này quả nhiên là không giống bình thường. Trong lúc lơ đãng có thể khiến kẻ địch tan thành mây khói ấy!

- Khụ khụ khụ... - Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, quyết đoán bắt đầu chém gió: - Ấy dà, kỳ thật vàng đối với ta mà nói chỉ là mây trôi thôi. Cái thứ đó không ăn được không uống được, kỳ thật cũng chẳng có tác dụng gì cả.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +2 đến từ Anders!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ha ha ha ha ha ha, ông tướng, solo với anh à, chẳng lẽ mày không biết anh kiếm com bằng miệng sao?

- Vậy ư? – Anders xác thực là cũng có chuẩn bị, hắn tùy ý lấy một cục vàng từ trong túi ra, cầm trên tay nói: - Nhưng ta có cố vấn hệ thống của ta rồi. Trong thế giới các người, vàng cũng là một loại tiền, không sai chứ? Sức mua ước chừng là một gram vàng tương đương với hai trăm bốn mươi tệ? Ừm, một tệ của các người ước chừng có thể mua một chiếc bánh nướng bên ta. Thế xem ra, giá trị quần áo của ta hẳn là đủ mua rất nhiều thứ ở chỗ các người nhỉ. Ví dụ như cục vàng trong tay ta đây, ước chừng tương đương hơn một triệu?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu má, thằng cha trước mắt này quả nhiên không phải giàu một cách bình thường!

Tùy tay mang theo nhiều vàng như thế sao? Thế thì trong ba lô không gian của hắn chẳng phải là có cả núi vàng sao?!

Hệ thống: “Cảnh cáo! Ký chủ lại bị đối phương cướp mất 20 điểm hạn giàu!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ồ mài gót, suy nghĩ tí tẹo trong lòng mà cũng méo được à?!

Đậu má chứ phải quỷ rồi!

Nếu là người khác nhìn thấy cảnh tượng này thì ai chịu nổi chứ?!

Mày xem cục vàng thôi trong tay người ta kìa, ước chừng phải mấy ký ấy chứ đùa à?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 286: Anh biết ngay, anh chính là trâu bò!

Trương Tiểu Kiếm sốt ruột lắm rồi!

Dù sao thì đối diện là một đại gia hàng xịn, vừa bụng tiền là quãng một cục vàng thôi luôn nhé mấy cục có sợ không?

Mà rất rõ ràng, một khi đối phương đã bắt đầu tấn công thì nhất định sẽ không cho Trương Tiểu Kiếm bất cứ cơ hội nào hết!

- Mà phải nói chứ nom quần áo của người đứng là quê mùa thật đấy.

Anders lại lấy thêm hai cục vàng thôi từ trong ba lô ra:

- Chi bằng đi theo ta đi. Người thấy ta vung tay một cái là bấy nhiêu tiền rồi này, đi theo ta thì người nhất định sẽ sướng hơn bây giờ nhiều.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hệ thống: "Cảnh cáo! Ký chủ lại bị đối phương cướp mất 20 điểm hạn giàu!"

Trương Tiểu Kiếm lập tức tuôn mồ hôi hột như thác đổ!

Đối thủ trước mắt đúng là đối thủ mạnh nhất mà hắn từng gặp được từ khi bước ra giang hồ tới nay!

Ngẫu nhiên chưa từng có!

Dù sao thì hắn cũng là người, là người thì ắt sẽ có thất tình lục dục. Nhìn thấy một gã cực kỳ trâu bò giàu có khoe của đứng trước mặt mình thì ai mà chẳng có điểm hạn giàu chứ!

Ai có thể làm được đến mức thấy tiền mà không mỉm cười không động lòng chút nào... Cho dù là hòa thượng thì cũng không có cửa đâu nhé!

Hòa thượng còn thu tiền nhang đèn kia kìa!

Không được không được! Nhất định phải nghĩ cách thật nhanh mới được! Tuyệt đối không thể sợ ý được!

Trương Tiểu Kiếm đang suy nghĩ thì bên kia lại cầm ra một thứ:

- Ấy dà, quên mất, thứ như vàng thôi thì vẫn lú quá, nếu muốn bán thì hơi mệt. Trương Tiểu Kiếm tiên sinh đúng không? Chi bằng người xem thế này đi nhé, ta còn một viên đá ngọc bích cũng được lắm này, ở chỗ các người thì thứ này hẳn là rất đáng giá đúng không? Chi bằng người nhận luôn đi cho khỏe! Ấy dà đừng có khách khí, đối với ta mà nói thì thứ này không là gì cả.

Trương Tiểu Kiếm nuốt nước miếng cái ực.

Viên ngọc bích trong tay Anders ước chừng bự cỡ quả trứng gà luôn!

Ngay cả Trái Tim Đại Dương (*) trong bộ phim "Titanic" mà so với nó thì chẳng khác gì đồ chơi con nít hết!

Một viên ngọc bích lớn như vậy, nếu đưa ra hội đấu giá thì bán được mấy trăm triệu, không phải chỉ là việc đơn giản như đang giỡn sao?

Không ngờ một thứ trâu bò như vậy mà lại chả là gì đối với Anders ư?

Hệ thống: "Cảnh cáo! Ký chủ lại bị đối phương cướp đi 20 điểm hạn giàu!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mồ hôi...

Mồ hôi lạnh...

Mồ hôi đổ như thác...

Còn dư 20 điểm hạn giàu cuối cùng! Nếu hôm nay mà bị cướp mất nữa thì anh đây sẽ quỳ xuống luôn cho mày xem!

Không được không được, nhất định phải nghĩ ra cách gì đó! Nguy hiểm quá!

Tuy rằng anh rất thích tiền, nhưng vấn đề là bên kia còn có một quả thiên thạch bụi tở chẳng đang bay về phía trái đất kia!

Đường kính hơn 250 km chứ chẳng đùa, sắp bụi hơn cả tỉnh Liêu Ninh luôn kia kia!

Nếu mình nhận nó thì có tiền thật đấy, nhưng sống không lâu, thế thì còn ăn chơi con khi ấy!

- Khụ khụ... Thật ra thì ta cảm thấy...

Trương Tiểu Kiếm cực kỳ dứt khoát hắng giọng, lập tức cắt mode phong thái đỉnh cao:

- Tuy rằng ngươi có không ít tiền, nhưng theo ý ta thì cũng chỉ thế mà thôi. Có tiền thì sao chứ?

Trương Tiểu Kiếm chấp tay sau lưng, chậm rãi nói:

- Ngươi có di động không?

Hắn lấy di động ra từ trong túi áo rồi nói:

- Ngươi có cái này không?

- Di động á?

Anders nghiêng đầu nhìn Trương Tiểu Kiếm, nói với vẻ khinh thường:

- Một chiếc di động thì đáng giá mấy đồng tiền chứ! Như hạt bụi thôi nhé.

- Sai rồi!

Trương Tiểu Kiếm hét lớn một tiếng:

- Di động không đáng tiền! Thứ đáng giá chân chính là những gì ở trong này! Trong đó có được nhiều bộ điện ảnh đặc biệt mà ta đã thu thập bao năm qua! Bên các ngươi có không?

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 26 đến từ Ander!”

Trương Tiểu Kiếm mở di động ra luôn, lập tức lựa chọn một video bên trong:

- Ngươi nhìn mà xem, thứ tốt thế này, bên các ngươi có không? Phục vụ theo tiêu chuẩn kiểu Hoàn như thế này, ngươi đã từng được thử nghiệm chưa?

“+ 28!”

- Đừng nói cái này.

Trương Tiểu Kiếm tình bơ cát di động đi rồi nói tiếp:

- Ngươi từng ăn Mãn Hán Toàn Tịch chưa? Dê non hấp, chân gấu hấp, đuôi hươu hấp, vịt nướng, gà con nướng, ngỗng nướng, vịt kho mặn, gà ngâm tương, thịt khô, trứng muối, bao tử... Kho thập cẩm, ngỗng kho, mắm tôm, tôm hấp, ruốc khô, chim trĩ, khô thỏ, bánh cuốn... Những thứ đó ngươi đã từng ăn bao giờ chưa?

“+ 38!”

- Ngươi từng ngồi xe hơi chưa? Một ngày có thể đi được mấy ngàn dặm đó.

Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước, tay chỉ lên trời nói:

- Ngươi từng ngồi máy bay chưa? Ngươi có tiền nhưng có thể lên trời được không? Ngươi bay cho ta xem!

- Cho dù ngươi sống trong lâu đài, nhưng ngươi từng ngồi điều hòa chưa? Mùa hè ngươi có nóng không? Chỗ chúng ta không nóng nhé, một năm bốn mùa nhiệt độ luôn ổn định ở mức 26 độ, thoải mái vô cùng luôn! Ngươi đã từng trải nghiệm cảm giác đó chưa?

- Mùa đông chỗ ngươi có lò sưởi dưới sàn không? Có lạnh không? Chỗ chúng ta không lạnh nhé, lúc bật lò sưởi dưới sàn, chân đi trên sàn nóng hằm hằm, thoải mái lắm!

- Ngươi có thể mùa hè nóng nực ăn kem que, mùa đông tắm suối nước nóng được như ta không? Chỗ các ngươi có không?

“+ 66!”

Trương Tiểu Kiếm bước lên một bước thì Anders bị hấn dọa lùi về sau một bước.

Không có cách nào khác, lúc này khí thế của Trương Tiểu Kiếm quá mạnh. Đây chính là cảm giác ưu việt của vị diện khoa học kỹ thuật nhé...

Dù sao thì đối với Trương Tiểu Kiếm mà nói, vị diện ma pháp cấp thấp của Anders cùng lắm cũng chỉ có thể xem như nơi hoang dã mà thôi. Có tiền thì đã sao chứ?

Không có những thiết bị hiện đại hóa phục vụ thì qua bên kia sông sao được đây?

- Chỉ bằng cái nơi rác rưởi của các người ấy, có cho ta nhiều tiền hơn ta cũng không thèm đi!

Trương Tiểu Kiếm càng khinh thường hơn:

- Các người có điện ảnh không? Có MP3 không? Có concert có internet live stream không? Có game online không?

Không có những thứ đó thì cho dù qua đó làm hoàng đế được gì đâu?

Dù sao thì sau khi cảm giác mới mẻ trôi qua, hết thấy đều trở nên nhàm chán vô vị. Game online, live stream, xem điện ảnh mới là chủ đề vĩnh hằng nhé!

“+ 77!”

Cuối cùng, Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, thờ dài:

- Còn khoe của trước mặt ta nữa chứ... Không phải ta chém đâu, ta ăn muối còn nhiều hơn cả người ăn gạo, ta đi qua cầu còn dài hơn cả người đi qua đường. Khoe của trước mặt ta à, người còn non và xanh lắm!

“+ 99!”

“Hệ thống: Chúc mừng ký chủ, chuyển bại thành thắng thành công! Hệ thống khoe của phán định đối phương thua cuộc!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Moah ha ha ha ha ha ha! Anh biết ngay mà, anh mới là trâu nhất!

Dù sao thì khoe của cũng phải xem vị trí. Chú mày chui ra từ một xó hoang vu thì lấy gì mà đòi khoe với vị diện khoa học kỹ thuật trâu bò của ta chứ hả? Cho người hoài nghi nhân sinh ngay tức khắc luôn chứ đùa!

Cũng giống như một tên tù trưởng châu Phi chạy đến trước mặt một quý tộc châu Âu khoe rằng:

Ta lại rút được một SR này!

Đậu xanh nhà nó chứ không phải là muốn bị treo lên đánh ngay lập tức sao?

Anh đây SSR nhiều đến mức cả kho hàng sắp nhét không nổi nữa đây này, ném xuống còn ngại chiếm chỗ đấy nhé!

Quả nhiên, “rầm” một phát, Anders lập tức quỵ xuống!

- Ta... Ta thế mà lại thua...

Anders cứ như là bị mất hết hồn vía vậy, hai mắt dờ ra, quỵ trên mặt đất lảm bảm:

- Đúng rồi, ngoại trừ có tiền ra thì ta chẳng còn gì cả...

Thấy Anders lập tức biến thành sức chiến đấu sáu, Trương Tiểu Kiếm vội nói:

- Hệ thống, mau mau mau mau, phải làm thế nào để rút được hệ thống của đối phương?

Hệ thống: “Đặt tay lên trán hấn là được.”

Thế thì đơn giản. Trương Tiểu Kiếm nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt lên trán Anders.

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống vang lên: “Hệ thống bắt đầu tiến hành tăng cấp cường hóa, xin hãy chờ trong giây lát...”

(*) Viên kim cương hình trái tim Blue Heart rất nổi tiếng trong lịch sử.

Chương 287: Hệ thống chém gió khoe của version dung hợp cường hóa login

Có lẽ là do quy tắc của hệ thống khoe của, sau khi bị đánh bại thì Anders đúng là dè dặt chờ làm thịt, thậm chí không thể động đậy được chút nào. Điều này khiến Trương Tiểu Kiếm thoát mồ hôi lạnh... May mà mình thông minh, không thì bây giờ người quý xuống đất chính là hắn rồi...

Cho nên quá trình thăng cấp lần này cực kỳ thuận lợi.

Hệ thống: “Đang tiến hành thăng cấp. 26%... 38%... 54%... 79%... 100%!”

Hệ thống: “Thăng cấp hoàn thành. Hệ thống chém gió khoe của version dung hợp cường hóa login!”

Sau đó chính là giới thiệu vắn tắt về hệ thống:

“Hệ thống chém gió khoe của: Ký chủ có thể vừa chém gió vừa khoe của, khoe của có thể đạt được điểm hận giàu dùng để thăng cấp level Thần Chém Gió. Lúc chém gió có thể đạt được điểm số khiếp sợ dùng để đổi kỹ năng và đạo cụ của hệ thống.”

“Bắt đầu quét tư liệu của ký chủ...”

“Họ tên: Trương Tiểu Kiếm.”

“Tuổi: 24 tuổi.”

“Giới tính: Nam.”

“Thuộc tính trụ cột hiện tại của ký chủ: Sức mạnh 96, phản ứng 102, tốc độ 85, sức chịu đựng 94, sức hấp dẫn 78, năng lực sex 88, nhan sắc 74.”

Bốn hạng này ngoại trừ việc thuộc tính xảy ra biến hóa thì những cái khác không thay đổi gì hết. Nhưng đằng sau bắt đầu khác hẳn.

Đầu tiên là khung chức nghiệp biến mất không thấy, biến thành một thứ thoát nhìn giống như là cây thiên phú.

Bên trên viết những đẳng cấp như thế này:

“Level Thần Chém Gió hiện tại của ký chủ: Hắc Thiết Người Chém Gió bốn sao, cộng Thanh Đồng Sĩ Chém Gió bảy sao, tổng cộng mười một sao.”

Đây chỉ là thống kê sao hiện tại, sau đó bên dưới mới là thứ quan trọng nhất:

“Cây thiên phú: Mỗi ngôi sao có thể cường hóa năng lực một lần, đồng thời tăng thêm 5 điểm thuộc tính ngẫu nhiên.”

Dưới thuyết minh là ba hàng kỹ năng trước của cây thiên phú.

Hàng thứ nhất:

“Uy lực kỹ năng 0/5, mỗi điểm tăng 1% uy lực của kỹ năng, kỹ năng càng mạnh mẽ.”

“Cường hóa sức hấp dẫn 0/5, mỗi điểm cường hóa + 2 sức hấp dẫn, có thể đột phá mức tối đa của thuộc tính nhân vật.”

Hàng thứ hai:

“Cường hóa bạo kích 0/5, có thể nảy sinh bạo kích, mỗi điểm tăng 2% tỷ lệ bạo kích. Điểm số đạt được càng nhanh thì điểm số bạo kích gấp bội.”

“Cường hóa khiếp sợ 0/5, mỗi điểm tăng 2% điểm số đạt được, có thể đột phá mức cao nhất 99 điểm.”

Những thứ đó còn bình thường, quan trọng là hàng thứ ba, khá là thú vị:

“Khí tràng đại sư 0/1, khí tràng đại sư vĩnh viễn khí phách như thế, tự mang theo hiệu quả BGM, càng mạnh càng hăng càng trâu bò, lúc chém gió có thể nảy sinh điểm số khiếp sợ liên tục, từ đó đạt được càng nhiều điểm chú ý.”

“Khí phách thần hào 0/1, thần hào vĩnh viễn khí phách như thế, chói mù mắt chói nạm vàng 24K của mọi người, tự mang + 20% điểm hận giàu của mọi

người khi lên sàn.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh sao mà trâu bò thế!

Hiệu quả kỹ năng trong cây thiết phú đúng là ghê gớm phết đấy nhỉ!

Like like!

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu bật kỹ năng cường hóa.

“Hàng thứ nhất bật cái gì nhỉ?” Trương Tiểu Kiếm sờ cằm tính toán: “Uy lực kỹ năng... Thoạt nhìn cũng được đấy, nhưng 5% có vẻ không xi nhê gì. Cường hóa mị lực ấy hả... Thôi diện mạo của mình thì... Bật uy lực kỹ năng đi!”

Sau đó là hàng thứ hai: “Ừm, cái này thì khỏi cần suy nghĩ, chọn bạo kích cho rồi! Đến lúc đó hù chết người ta luôn, được đấy được đấy!”

Thật ra thì hai cái này không đáng nói, quan trọng là hàng thứ ba, chọn cái gì bây giờ?

Một cái là khí tràng đại sư trâu bò, ừm...

Cái này ngon đấy, cho nên quyết đoán chọn khí phách thần hào. Tốc độ thăng cấp mới là chính đạo nhé các anh em!

Thiên thạch còn chờ ở kia kìa!

Nhanh chóng tăng thêm thiên phú, lúc này bên dưới đã xuất hiện ra một loạt thiên phú:

“Cường hóa chém gió 9/5, mỗi điểm tăng thêm 2% hiệu quả chém gió, hiệu quả nói là làm ngay càng mạnh.”

“Uy lực vô song 0/5, kỹ năng mang đến hiệu quả chấn động gấp bội cho người khác, bỏ qua phòng tuyến tâm hồn yếu ớt của nhân loại, tạo thành hiệu quả chấn động càng mạnh. Mỗi khi tăng một cấp kỹ năng bạo kích đều mang đến + 10% điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Hey ya! Ngon lành cảnh đào nè! Cường hóa chém gió nhé! Hiện tại anh cần nhất chính là nó đấy!

Thăng cấp! Nhất định phải thăng cấp cho nhanh mới được!

Lúc này Trương Tiểu Kiếm nhìn thoáng qua điểm hạn giàu cần để tăng lên một sao: 100.000.

Con số không nhỏ tí nào!

Xem cây thiên phú xong, tiếp theo chính là mấy cái chức năng cơ bản của hệ thống:

“Cửa hàng kỹ năng: Không thay đổi.”

Ừm, vấn đề này không lớn.

“Cửa hàng đạo cụ version cường hóa: Đạo cụ càng mạnh càng thực dụng. Rương báu vật rút thăm, bạn nên sở hữu! Cần 10.000 điểm số khiếp sợ.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tiên sư, trong đó nhất định có một đồng “cảm ơn” xen vào!

Gạt người! Tiếp theo!

“Bảng xếp hạng: Thứ hạng hiện nay của ký chủ là 5.236.412. Chức năng tăng thêm: Đồ xét. Có thể phát hiện thứ hạng của mục tiêu nhất vật trong phạm vi 5m xung quanh mình.”

Ừm, nói không chừng thứ không có cảm giác tồn tại gì trước mắt này về sau sẽ có tác dụng lớn đấy.

Hủy bỏ chức năng bạn lữ, cái này không quan trọng...

Đằng sau chính là chức năng ba lô thời không mới cướp được từ hệ thống khoe của, tổng cộng ba mươi hai ô, khá là thực dụng, quyết đoán cất đi... Đá Ngũ Thái Bàn Long cũng ở trong đó.

Nhưng tiếc là có lẽ vì pháp tắc vị diện nên đồng vàng của Anders không thể lấy ra được...

Tiếp theo chính là chức năng cuối cùng: Lỗ đen thời không (version trực trực). Ah, cái này thì sút luôn đi cho rồi, miễn cho sau này có người khác chạy tới nữa...

Trương Tiểu Kiếm:

- Rời hệ thống, nếu đã thăng cấp xong rồi thì dứt khoát đá tên này về chỗ cũ đi. Đồng thời mở cái lỗ đen thời không ra, thuận tiện hủy bỏ luôn chức năng lỗ đen này đi.

Hệ thống:

- OK.

Cánh cửa thời không nhanh chóng mở ra, Trương Tiểu Kiếm giơ chân lên sút nhẹ một phát...

Ầy dà nhẹ hết cả người!

Đầu tiên là đặt đá Ngũ Thái Bàn Long về vị trí cũ, sau đó Trương Tiểu Kiếm đắc ý phất tay.

Yeah! Đến nay hết thầy đã xong xuôi, tiếp theo anh phải đi chuẩn bị làm việc!

Vì tương lai trái đất, sống ảo đi thiếu niên!

Nếu là khoe của thì bước đầu tiên nhất định là phải đổi cái đi động đã. Dù sao bây giờ tài khoản ngân hàng của anh em có không ít tiền...

Xuống núi, Trương Tiểu Kiếm gọi xe tắc-xi đi tới Taikoo Li.

- Bác tài, đi Taikoo Li.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy ra một tờ tiền trăm tệ:

- Lái vững chút, không cần throttle lại.

Nằm ngoài dự kiến, bác tài rất bình tĩnh nhận tiền:

- OK, ngồi vững nhé.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ờ? Điểm hạn giàu đâu rồi?

Ông bình tĩnh thế là sao hả?

Quyết đoán dùng bảng xếp hạng dò xét hần!

"Bảng xếp hạng: Triệu Minh Phúc, xếp thứ 63.524 trong thành phố Thiên Kinh. Tổng tài sản: 26.532.154 tệ."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trời đất, bà nội tui!

Một bác tài lái tắc-xi mà đậu xanh rau má giàu tới mức đó! Tiên sư chứ biết đi đâu đòi công bằng đây?

- Bác tài, bác có không ít bất động sản trong tay nhỉ.

Trương Tiểu Kiếm hiếu kỳ nói:

- Xem về mặt bình tĩnh của bác thì chắc là tài sản cũng nhiều lắm đấy nhỉ.

Bác tài tắc-xi Triệu Minh Phúc:

- Cũng thường thôi, chẳng qua là có ba chỗ bất động sản, nên lấy đi cho thuê hết luôn. Bây giờ ở không nên đi lái tắc-xi để tán dóc với người khác cho vui, tốt lắm.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ngày tháng kiểu này biết sống sao đây!

Vất vả lắm mới muốn khoe của một chút, còn bị người ta khoe khoang cho bực mặt. Đậu phộng chứ!

Xem ra muốn khoe của cũng không dễ dàng như mình nghĩ.

Lúc này tài xế cũng hiếu kỳ, nhìn Trương Tiểu Kiếm hỏi:

- Cậu trai, tôi thấy cậu cũng không phải bình thường đâu nhì, lên xe cho luôn 100, còn không cần thối lại, làm công việc gì đấy?
- Cũng thường thôi ạ.

Trương Tiểu Kiếm cũng quyết đoán show cho bác tài xem:

- Chẳng qua là mới đi Hương Sơn xem phong thủy cho một ông chủ ấy mà, sơ sơ kiếm được hơn hai trăm ngàn, xem như cũng có tí tiền còm ấy mà.
- “Hệ thống: Điểm hận giàu + 52 đến từ Triệu Minh Phúc! Bạo kích!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Hết cách rồi, anh chính là người tin tưởng vận mệnh như thế đấy!

Vừa thấy điểm hận giàu nhảy ra, Trương Tiểu Kiếm lập tức mừng húm.

Moah ha ha ha ha ha ha!

Sướng!

Còn bạo kích nữa chứ!

Giờ bị anh show bực mặt chưa!

- Chú em cũng giỏi phết ấy chứ.

Bác tài tắc-xi Triệu Minh Phúc kinh ngạc nói:

- Chẳng trách lại chơi sang như thế. Chú đi Taikoo Li định làm gì thế?
- Ấy dà.

Trương Tiểu Kiếm cười cực kỳ hàm súc:

- Chẳng qua là lúc nãy xem phong thủy không chú ý nên di động hết pin ấy mà, cho nên định đi Taikoo Li mua cái di động mới.

“Hệ thống: Điểm hận giàu + 21 đến từ Triệu Minh Phúc!”

Di động hết pin là đòi di động mới?

Mày đại gia thế bố mẹ mày biết không?

Cho nên bác tài tắc-xi quyết đoán không nói nữa... Tôn thương lòng tự trọng quá thể!

Thoắt cái đã đến Taikoo Li.

Thân là một trong những trung tâm thương mại đẳng cấp trong thành phố Thiên Kinh, Taikoo Li đương nhiên là có bán di động.

Không chỉ bán di động, mà còn rất chi là đầy đủ.

Muốn hăng nào cũng có!

- Nghe nói iPhone thích hợp để sống ảo nhất đấy.

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm

- Cho nên mình mua Huawei đi. Dù sao thì nghe nói đang có chiến tranh mậu dịch với nước Mỹ, cho dù mình muốn sống ảo thì cũng không thể cho thằng Mỹ có cơ hội được...

- Xin chào quý khách. Xin hỏi anh muốn chọn di động đúng không?

Trương Tiểu Kiếm vừa mới đến quầy trưng bày thì đã có một nữ nhân viên bán hàng xinh đẹp lập tức đi tới:

- Anh muốn kiểu dáng như thế nào?

Nói thật, trước đó đúng là Trương Tiểu Kiếm chưa từng nghiên cứu thử này. Hắn nhìn một lúc lâu cũng không tìm được loại hình lý tưởng trong cảm nhận của mình... Máy thử này đều khá là rẻ tiền, không thích hợp sống ảo!

Ít nhất cũng phải đắt hơn iPhone mới được!

- Loại đắt nhất ở chỗ các cô là loại nào?

Trương Tiểu Kiếm vừa nhìn vừa hỏi:

- Tôi cảm thấy mấy thứ này không thích hợp với tôi cho lắm.

- Đắt nhất ấy ạ?

Nhân viên nữ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chỗ chúng tôi đúng là có một mẫu Huawei mới nhất, Mate 10, giá 9299 tệ.

9299!

Ái chà được đấy, giá này vừa nghe đã biết là cực kỳ thích hợp để khoe của rồi!

- Chính là nó.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha:

- Dẫn tôi đi xem thử. Nghe nói chiếc di động này cũng được lắm hả?

- Rất tốt ạ.

Người bán hàng thấy Trương Tiểu Kiếm lại muốn mua nó thì cười đến mức không ngậm mồm được:

- Mời quý khách đi theo tôi.

Sau đó vừa đi vừa giới thiệu cho Trương Tiểu Kiếm:

- Mate 10 là loại mới nhất của di động Huawei, thiết kế Porsche, CPU Kirin 970, hai sim hai sóng màn hình 6 inch, dung lượng pin 4000 mAh...

Cô nàng nói lâu lâu, nhưng mà Trương Tiểu Kiếm lại không nghe thấm lắm.

Đối với hắn mà nói thì chỉ cần đủ đắt tiền là được rồi...

Nhân viên bán hàng nhanh chóng lấy di động Mate 10 ra. Trương Tiểu Kiếm cầm lấy, lật trước lật sau nhìn:

- OK, lấy nó đi. Quẹt thẻ.

Đưa thẻ ngân hàng ra luôn.

Dù sao thì bây giờ hắn xem phong thủy một lần được hơn trăm ngàn, cộng thêm lúc trước bán mấy căn hộ ở Vạn Hào Quốc Tế, hiện nay trong thẻ cũng phải có hơn trăm ngàn.

Quá trình quẹt thẻ rất nhanh chóng, không bao lâu sau nhân viên bán hàng cầm biên lai đi tới, mỉm cười nói:

- Chúc mừng quý khách, di động của anh đã thanh toán xong rồi.

- Ừm, được.

Trương Tiểu Kiếm hài lòng gật đầu.

Lại nói mua cái di động hình như không lấy được điểm hận giàu thì phải. Không được rồi, thế thì không phải là mất tiền uống công sao?

Sống ảo chỗ nào mạnh? Giới bạn bè mạnh nhất chứ gì!

Hắn lấy di động ra bắt đầu chụp ảnh:

“Di động cũ không dùng được. Vừa mua một con di động mới, nghe nói cũng được lắm, Huawei Mate 10, thoát nhìn đúng là rất đẹp mắt...”

Status vừa up lên, lập tức có không ít người comment...

Mã Vân: “Thay di động hả?”

Tiêu Thần Tâm: “Thầy ơi rốt cục thì thầy cũng thay di động rồi hả? Di động này đẹp đấy!”

Mã Hóa Đằng: “Đại gia thế!”

Hồng Lô: “Kiếm ca thay di động hả? Huawei Mate 10, được đấy...”

Đường Văn Dương: “Ày da, thầy rốt cục cũng thay con di động rách của thầy rồi đấy hả?”

Phương Dịch Băng: “Thầy quê vãi chừng ấy! Thay di động thôi mà cũng viết status!”

Đường Hình Nhật: “Đúng đấy đúng đấy!”

Áo Ba Lư: “Thầy ơi trình độ sống ảo của thầy không được rồi!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hừm? Chuyện gì vậy? Đậu xanh rau má điểm hận giàu đâu?

Điểm hận giàu đâu?

Bị hệ thống ăn mất rồi hả?

Không đúng! Chờ chút! Hình như ý tưởng này không thích hợp lắm!

Thời nay mua cái di động hẳn là không xem như chuyện gì to tát. Dù sao thì mỗi người đều có, đắt chút rẻ chút chẳng có gì đáng nói cả...

Ừm, nói như thế, hình như chúng ta cần kỹ xảo khoe của đặc biệt?

Trương Tiểu Kiếm đang tính toán, lúc này có một người trẻ tuổi đi tới bên cạnh. Đúng lúc hắn không cẩn thận đụng phải Trương Tiểu Kiếm một chút, chiếc Huawei Mate 10 mới công giá lập tức rớt xuống đất cái “cạch”!

Trương Tiểu Kiếm ngậy ngậy cả người, người trẻ tuổi sợ dơ người, nữ nhân viên bán hàng đàn người!

Màn hình Huawei rớt vỡ rồi!

Di động 9299 nhá! Cầm trong tay còn chưa nóng đầu thế mà đã rớt bể rồi!

- Đây... Đây là...

Người trẻ tuổi kia sợ tới mức suýt khóc. Dù sao cũng là cả mười nghìn tệ, bán hẳn cũng không đủ tiền trả ấy!

Nhân viên bán hàng cũng sợ ngây người. Liệu người trẻ tuổi trước mắt này có yêu cầu trả hàng hay không đây?

Nếu trả hàng thì mình không kiếm được tiền hoa hồng rồi...

Hai người đang suy nghĩ như vậy, Trương Tiểu Kiếm lại bỗng nhìn di động trên sàn nhà, sờ cảm:

- Ừm... Thế mà rớt bể rồi... Ày dà tiếc ghê, xem ra di động này không chịu được va đập gì cả. Nhân viên bán hàng.

Trương Tiểu Kiếm quay lại, nghiêm trang nhìn nhân viên bán hàng, trực tiếp đưa thẻ ra:

- Lại lấy một chiếc khác cho tôi. Cô xem vừa rớt bể rồi, khỏi cần luôn cho rồi.

“Hệ thống: Điểm hận giàu + 32 đến từ Lưu Bác Viễn!”

“Hệ thống: Điểm hận giàu + 66 đến từ Trương Hiểu Kiều! Bạo kích!”

Moah ha ha ha ha ha ha!

Quả nhiên quả nhiên, lần này được rồi!

Nhân viên bán hàng Trương Hiểu Kiều đã sợ tới mức đần người.

- Chuyện quái quỷ gì vậy? Người trẻ tuổi trước mắt này, đại gia tới mức đó hả?

Đó chính là Huawei Mate 10 nhá! 9299 nhá!

Di động mới cầm trên tay bị rớt bẽ thế là mua luôn cái mới?

- Vâng!

Trương Hiểu Kiều không nói hai lời lại xông về:

- Xin anh chờ cho một lát!

Lại quát thè lần nữa, lại lấy một chiếc di động mới đến:

- Mời tiên sinh nhìn xem.

- Ừm.

Trương Tiểu Kiếm cảm thấy con di động cũ của hắn, lại up status lần nữa:

“Ây dà, không cẩn thận làm rớt con di động kia xuống đất mất tiêu. Xem ra nó không thuộc về mình rồi... Cho nên đành phải mua một con khác, xem thử vận mệnh của con di động này có hợp với mình hay không. Haizzz... Đành vậy, anh chính là người tin vào vận mệnh như thế đấy! (Bất đắc dĩ)”

Status này vừa được up lên...

“Điểm hận giàu + 26! + 18! + 27! + 74! Bạo kích!...”

Đợt này thu hoạch thắng tay hơn 400 điểm hận giàu luôn!

Muah ha ha ha ha ha ha ha!

Lần này đúng chiều rồi!

Tiêu Thần Tâm: “Thầy đúng là thích khoe quá đi!”

Mã Hóa Đằng: “Đại gia!”

Hồng Lô: “Kiếm ca giờ anh giàu thế à?”

Đường Văn Dương: “Thầy ơi thầy khoe thế có ổn không hả?”

Đường Hình Nhật: “Thầy còn thiếu vật trang sức đùi không?”

Áo Ba Lư: “Đợt này ỏn!”

Nhìn tin tức trong giới bạn bè, Trương Tiểu Kiếm rất cục hài lòng.

Ây dà, xem ra khoe của cũng là việc kỹ thuật, không dễ đâu không dễ đâu!

Hắn đang nghĩ vậy, bỗng di động reo lên. Cầm lên nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người.

- Mẫn Thiến? Con nhóc kia có chuyện gì vậy? Sao mà lại gửi tin nhắn cho mình?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289: Excuse me?!

Mẫn Thiến: “Kiếm ca có bận không? Mấy ngày nay em gặp phải một việc khá phiền lòng, có thể tán gẫu với em được không? (Túi thân muốn khóc)”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện gì mà làm cho cô nương này túi thân tới mức đó vậy cả?

Lúc này Trương Tiểu Kiếm gửi cho cô nàng một tin nhắn: “Online nè. Sao vậy? Ai bắt nạt em hả?”

Mẫn Thiến trả lời tin nhắn rất nhanh, rõ ràng con bé kia thật sự không tìm được người để xả hơi.

Mẫn Thiến: “Là một gã đàn ông. Anh ở đâu? Em đi tìm anh được không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ, anh đang ở Taikoo Li nè. Em qua đây nhé?”

Mẫn Thiến: “Vâng, em gọi tắc-xi ngay đây.”

Mẫn Thiến đến rất nhanh. Chừng mười mấy phút sau thì Trương Tiểu Kiếm đã thấy Mẫn Thiến chu môi đi tới.

Hôm nay cô nương này mặc một chiếc váy dài, buộc tóc đuôi ngựa. Cô nàng vốn dĩ rất xinh đẹp tươi tắn giờ cứ như là mưa dầm liên miên, vừa đi vừa bĩu môi liên tục.

- Trời đất ơi.

Trương Tiểu Kiếm kinh ngạc nói:

- Em làm sao thế? Bị Sở Khanh lừa à?

- Haizzz... Đừng nói nữa.

Mẫn Thiến kéo Trương Tiểu Kiếm tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói:

- Gặp phải thằng Sở Khanh. Cũng không đúng, nói là Sở Khanh cũng không phải, hẳn là một gã lập dị. Chuyện là thế này, vốn mẹ em bảo em đi xem mắt, em nghĩ thôi cũng chẳng sao, thế là đi luôn. Xem mắt với em là một nhân viên công vụ, em không miêu tả diện mạo đi, tóm lại ông anh này mặt chuẩn tam giác luôn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Quyết đoán tưởng tượng một chút... Trời má, cô em gặp phải người ngoài hành tinh hử?

- Bọn em vào Starbucks ngồi rồi bắt đầu nói chuyện.

Mẫn Thiến nói tiếp:

- Lúc đó anh ta vẫn cứ chém gió rằng mình lợi hại như thế nào như thế nào. Cuối cùng em hỏi kỹ càng hơn mới biết được, thật ra chỉ là cán bộ nhỏ trong một đơn vị hành chính mà thôi, tiền lương chừng sáu ngàn tệ một tháng. Thật ra thì tiền lương thấp chút không sao cả, em có coi trọng cái này đâu. Nhưng anh ta còn yêu cầu rất cao, bên nhà gái phải có nhà, có xe, thu nhập hơn hai mươi ngàn mỗi tháng...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh rau má ai cho tên đó tự tin mà yêu cầu cao thế?

Chẳng qua chỉ là một nhân viên công vụ bé tí thôi mà dám yêu cầu nhà gái phải có nhà có xe còn phải thu nhập tháng hơn hai mươi ngàn?

- Quả nhiên là cây không vô sẽ chết, người không mặt mũi ắt thiên hạ vô địch!

Trương Tiểu Kiếm cảm thán:

- Mặt mũi thế mà còn yêu cầu cao. Rồi sao nữa nào?

- Sau đó em cảm thấy phiền quá nên lập tức bảo em muốn về nhà. Tạm biệt hân.

Mẫn Thiến nói tiếp:

- Anh ta nhất định đòi đưa em qua đường. Lúc qua đường cái định giờ trò với em, không phải đòi sờ eo thì cũng đòi sờ vai em. Sao em chấp nhận được chứ? Nên đá anh ta rồi đi luôn.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh anh đây giờ còn zin đây nè! Tên kia nhất định là thằng già đòi rồi!

Tiếp đi tiếp đi.

- Thật ra nếu chỉ có thể thôi thì không nói làm gì.

Mẫn Thiển uống một ngụm nước, nói tiếp:

- Ai ngờ em về nhà rồi mà gã đó vẫn liên lạc với em, mỗi ngày gọi điện thoại cho em. Đương nhiên là em không thể nhận điện thoại rồi. Còn tưởng thế là xong, ai dè có lần một số điện thoại lạ gọi cho em. Sao em biết là thằng cha được? Nhắc mấy rồi nghe giọng nói mới biết. Gã đó hỏi em tại sao lại không nhận điện thoại của gã. Em cũng không nói gì, chỉ bảo là em không có cảm giác với gã. Thế là rất khách khí rồi đúng không?

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục gật đầu:

- Đúng rồi. Bình thường mà. Nó làm sao nữa à?

Mẫn Thiển cầm điện thoại lên luôn, mở trang tin nhắn ra rồi đưa cho Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca anh xem nè. Haizzz...

Trương Tiểu Kiếm nhìn Mẫn Thiển, lại nhìn di động.

Sau đó hấn lập tức sợ ngây người!

Mẫn Thiển: “Ai đấy ạ?”

Đối phương: “Lần trước ở Starbucks với em.”

Mẫn Thiển: “Oh, là anh hả? Thật sự xin lỗi. Sau khi về nhà tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không có cảm giác gì với anh cả. Cho nên đừng liên lạc nữa nhé.”

Đối phương: “Không có cảm giác á? Lừa ăn lừa uống thì có!”

Mẫn Thiển: “Nếu anh cảm thấy tôi lừa ăn lừa uống thì anh có thể gửi tài khoản ngân hàng cho tôi. 25 tệ tiền cà phê tôi còn trả được.”

Đối phương: “Nói nhảm ít thôi. Không phải là cô làm lễ tân ở Vạn Hào Quốc Tế sao? Tối nay sáu giờ, vẫn quán Starbucks đó. Nếu cô không đến thì tôi sẽ tới công ty cô, cho cả công ty đều biết cô lừa ăn lừa uống!”

Nhìn đến đây, Trương Tiểu Kiếm quả thực méo hiểu ra sao cả.

Cái quái gì đây?

Một ly cà phê 25 tệ á? Lừa ăn lừa uống?

Excuse me?

Đậu xanh rau má bắt nạt em gái nhà anh à? Méo thể chấp nhận được!

- Không cần phải nói nữa.

Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy một ngọn lửa giận dữ cháy tới tận đỉnh đầu:

- Đi! Chúng ta lập tức đi tới quán Starbucks kia. Anh muốn xem thử xem thằng kia là cái thứ điên khùng nào! Tưởng mình giỏi lắm chắc. Thấy em hiền nên cố ý bắt nạt chứ gì?

Thấy Trương Tiểu Kiếm chịu giúp đỡ, Mẫn Thiển kích động suýt khóc:

- Kiếm ca, em biết anh tốt nhất mà. Hu hu hu... Vậy Kiếm ca, đến lúc đó nói với gã đó hai đứa mình là gì đây? Người yêu hả?

- Nói anh là người yêu của em thì chẳng phải là càng khiến gã đó cho rằng em lừa ăn lừa uống sao?

Trương Tiểu Kiếm cũng không có góc như thế. Có người yêu mà còn đi xem mắt, người ta nhất định sẽ vin vào nhược điểm này không buông, cho nên hấn cực kỳ quyết đoán nói:

- Em cứ nói anh là anh họ bên ngoại của em, để anh xem thử xem thằng đó còn dám làm gì. Đi thôi, hôm nay em cứ làm theo tình huống, hiểu không? Chúng ta đi khoe của với nó, khoe chết nó!

Hai nhăm tẽ mà còn bảo người ta lừa ăn lừa uống. Hôm nay anh sẽ dạy cho nó biết cái gì gọi là đại gia!

- Vâng.

Mẫn Thiến vẫn biết Trương Tiểu Kiềm rất thần thông quảng đại. Không tính tới lần đầu tiên giúp cô đầu trí với ăn trộm trên xe buýt công cộng, chỉ riêng mấy lần hấn có thể về công ty với đại tiểu thư Ninh Thái Vi là biết người này không đơn giản rồi. Cho nên giờ nghe thấy Trương Tiểu Kiềm chịu giúp mình, lập tức cảm thấy tự tin hơn nhiều.

- Đến lúc đó Kiềm ca làm gì thì em sẽ phối hợp theo anh!

- Quyết định vậy đi!

Trương Tiểu Kiềm đứng dậy luôn.

- Đi thôi. Em dẫn đường đi.

Hai người lập tức đi tới quán Starbucks kia.

Thân là một nhân hàng quán cà phê lớn trong nước, Starbucks vẫn không thiếu người.

Lúc hai người tới đây, đã có không ít người ngồi trong quán. Tùy ý chọn một vị trí ngồi xuống, thế là bắt đầu chờ.

Chừng mười phút sau, Trương Tiểu Kiềm nhìn thấy một người trẻ tuổi có ngoại hình y chang như Mẫn Thiến miêu tả đi tới.

Trương Tiểu Kiềm: “!!!”

Đậu phộng tuyệt đối không cần hỏi luôn, 10000% là mỗ đề nhé! Chứ sinh đề tự nhiên tuyệt đối không thể đề ra quả đầu như thế này được đâu!

- Tới rồi đây à?

Gã đàn ông kia ngang nhiên ngồi xuống, còn cố ý phui đồ vest trên người rồi nhìn lên bàn:

- Sao ngay cả một ly cà phê mà cũng không chịu gọi cho tôi vậy hả? Cô vô phép thế à?

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Anh em, da mặt mày hơi dày quá thì phải.

Sau đó gã kia nhanh chóng phát hiện Trương Tiểu Kiềm ngồi bên cạnh Mẫn Thiến.

- Mẫn Thiến, đừng bảo tôi nhắc nhở cô, sao có thể thân mật với đàn ông như vậy chứ? Thằng này là ai đây?

Trương Tiểu Kiềm nhìn khoảng cách một mét giữa mình và Mẫn Thiến...

Thế mà gọi là thân mật á?

Có phải là mày hiểu nhầm gì đó về hai chữ “thân mật” rồi hay không hả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 290: Em trai, chị ủng hộ em!

- Tôi là anh họ của em ấy, Trương Tiểu Kiềm.

Trương Tiểu Kiềm dựa lưng vào ghế, nhìn người đàn ông trước mắt này, cười ha ha hỏi:

- Nghe em họ tôi nhắc đến chuyện của anh rồi, tôi đã nghĩ đến xem thử xem rốt cục là loại đàn ông nào mà khiến em họ tôi nôm nớp như thế.

Hắn nói rồi đánh giá gã ta từ trên xuống dưới một lượt, rồi nói:

- Tên gì thế?

- Hừ, anh họ thì sao? Anh họ cũng không thể đến gần con gái nhà người ta như vậy được!

Gã kia hừ hừ, cố ý để lộ cái đồng hồ Longines trên tay:

- Tên tôi là Phòng Tuấn Nhã, đừng khách khí.

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Excuse me?

Mặt mũi như chú mày còn quái lạ hơn cả anh đây nữa này, chú mày tên là Tuấn Nhã á?

Ừm, mình không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Trước hết phải hỏi cho kỹ cái đã, xem thử xem tên này thế nào đã rồi hãy nói.

- Phòng Tuấn Nhã đúng không?

Trương Tiểu Kiếm khẽ rung mình một phát, cố gắng nhịn cảm giác muốn đánh người xuống, nói:

- Nghe em họ tôi nói hình như anh là nhân viên công vụ đúng không? Bây giờ một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền thế?

- Thường thôi.

Đây chính là điểm đặc ý của Phòng Tuấn Nhã, nói:

- Hiện nay một tháng khoảng hơn sáu ngàn. Chừng qua hai năm nữa có thể tăng lên bảy ngàn. Người anh em, không phải tôi nỏ đâu, chỉ bằng công việc của tôi ấy, tôi bảo đảm có thể cho cô ấy có đủ tiền xài cả đời. Đi theo tôi thì nhất định có thể được ăn sung mặc sướng. Nhưng về mặt thu nhập thì tôi cũng có yêu cầu, nhà nữ ỉt ra cũng phải có lương tháng hai mươi ngàn. Dù sao thì cô ấy làm xí nghiệp, không ổn định mà.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra mặt tên này không chỉ là hình tam giác mà diện tích còn rất lớn nữa...

Đậu xanh nhà mày chứ, mỗi tháng kiếm được có sáu ngàn mà yêu cầu nhà gái phải thu nhập hai mươi ngàn một tháng. Thế mà mày còn dám nói là bảo đảm người ta có tiền xài cả đời?

Nếu người ta đã vĩ đại thế thì điên hay sao mà tìm loại ăn bám như chú mày?

Nhưng mà lúc này Trương Tiểu Kiếm còn chưa nói gì, Phòng Tuấn Nhã đã tự nói thêm:

- Đã nói đến nước này rồi thì tôi cũng nói yêu cầu bên tôi vậy. Nhà gái nhất định không chỉ phải có nhà có xe mà chờ sau này kết hôn xong rồi tôi phải đón cha mẹ tôi tới, nhất định phải đối xử tốt với cha mẹ tôi. Nếu có con thì tôi hy vọng đó là con trai, con gái thì khó xử lý lắm...

Trương Tiểu Kiếm âm thầm đánh dấu cho hắn:

Mặt bự! Da mặt dày! Yêu cầu cao!

Hơn nữa còn trọng nam khinh nữ!

Quan trọng là nghe tên nói có vẻ là sinh con nhất định phải là con trai, nếu là con gái thì có lẽ sẽ ly hôn?

Má ơi, đây là tìm tổ tông rồi! Có cần bác cái bàn thờ cúng nó lên hay không đây?

Mẫn Thiển nghe thế suýt nữa chôn đầu vào ngực... Rốt cục thì mình ăn ở kiểu gì mà lại gặp phải loại dị hóm thế này vậy trời...

- Dừng dừng dừng!

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán ngắt lời.

- Người anh em, tôi nói thật anh đừng buồn.

Trương Tiểu Kiếm nhìn Phòng Tuấn Nhã, mỉm cười nói:

- Tôi cảm thấy với thu nhập của anh thì chắc có lẽ không thể nào ở chung với em họ tôi được đâu. Dù sao thì mức lương tháng sáu bảy ngàn tệ của anh còn chả đủ cho em họ tôi mua một bộ đồ ấy chứ.

“Hệ thống: Điểm hận giàu + 29 đến từ Phòng Tuấn Nhã!”

- Cô cô cô!

Phòng Tuấn Nhã chỉ vào Mẫn Thiển hét lớn:

- Sao cô có thể hám tiền như thế được hả?

Gã ta hét quá lớn, cả cái Starbucks lập tức yên tĩnh!

Sau đó tất cả mọi người xung quanh đều vênh tai lên!

Có trò hay nè!

Không nghe thấy người đàn ông kia nói sao? Cô nàng kia hám tiền đấy!

Đi xem mắt gặp phải gái hám tiền! Đây là tình tiết trong phim truyền hình nhá!

Trước kia xem chương trình “Nếu bạn là người duy nhất” chiếu trên ti vi thường xuyên thảo luận vấn đề này, hôm nay rốt cục gặp phải hiện trường rồi!

Nhất định phải nghe cho kỹ!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ha ha ha ha, chú em giỏi lắm! Anh chỉ chờ những lời này của mày thôi, không ngờ mày lại hợp tác như thế!

Điểm hận giàu ơi! Điểm hận giàu ơi!

Bây giờ có nhiều người nghe như vậy, giờ thì tha hồ kiếm điểm hận giàu rồi!

- Người anh em này, tôi cảm thấy anh hiểu nhầm ý tôi rồi đấy.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nhìn Phòng Tuấn Nhã:

- Thứ nhất, bình thường nhìn em họ tôi rất là khiêm tốn, nhưng không có nghĩa em ấy nghèo đâu. Tôi chính thức giới thiệu một chút, Mẫn Thiển, thu nhập cao hơn anh, làm ở Vạn Hào Quốc Tế kiểu gì cũng kiếm được lương tháng chừng mười lăm mười sáu ngàn. Trong nhà có ba căn hộ, cha mẹ đều mở công ty riêng, có xe nhưng bình thường không lái ra ngoài. Vốn dĩ trước kia con bé dùng túi xách đều là Prada, nhưng em họ tôi nói khoe của với đồng nghiệp không được tốt lắm nên giờ không mua nữa.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, người xung quanh lập tức cố gắng điểm hận giàu:

“Điểm hận giàu + 19! + 27! + 24! + 18! + 16...”

Trương Tiểu Kiếm nói tiếp:

- Vốn dĩ em họ tôi không muốn đánh giá người ta bằng tiền bạc, nhưng không ngờ anh lại nói em họ tôi hám tiền. Haizzz... Thời nay đổi trắng thay đen tôi gặp nhiều rồi, nhưng người mở mắt nói dối như anh tôi đúng là lần đầu gặp đấy. Người anh em, cho dù anh muốn ăn bám thì làm ơn soi gương trước đi được không? Cho dù em họ tôi muốn tìm trai để bao nuôi thì cũng không cần tìm anh đâu.

Lúc này người xung quanh đã nghe đến mức ngơ ngác!

Chuyện gì vậy?

Anh chàng này lại còn muốn làm trai ăn bám á?

Tao thất học mày đừng lừa tao nha. Chỉ bằng đầu tam giác của mày á?

Lúc này có rất nhiều người quay đầu nhìn, sau đó một đám cô nương trong Starbucks bật miệng cười...

- Hơn nữa...

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục nhìn chằm chằm vào Phòng Tuấn Nhã nói:

- Làm người phải biết tự mình hiểu lấy. Với điều kiện của anh mà dám yêu cầu con gái nhà người ta phải có thu nhập một tháng hơn hai mươi vạn, còn phải có xe có nhà, còn phải hầu hạ cha mẹ anh, tương lai còn phải đẻ con trai mới được, tôi cảm thấy không thực tế lắm đâu. Anh nói đúng không?

Vừa dứt lời, cả Starbucks lập tức như ong vỡ tổ!

- Đậu phộng! Thiệt hay đùa? Tên này chưa tỉnh ngủ hả?

- Phụt... Loại như gã này có thể tìm được vợ đã là tổ tiên phù hộ rồi, thế mà còn yêu cầu cao thế á?

- Đúng là được rửa mắt! Quả nhiên thời nay cô hồn nào cũng chui ra ngoài cả!

- Nhà gã này có ngôi vị hoàng đế phải thừa kế à?

“Điểm số khiếp sợ + 32! + 26! + 18! + 76! Bạo kích...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ái chà đậu xanh! Điểm hận giàu có thể đi kèm với điểm số khiếp sợ cơ à? Được đấy được đấy!

Lúc này, có một cô gái cực kỳ xinh đẹp ngồi gần đó tỏ vẻ không thể nhìn nổi nữa, nói với vẻ khinh thường:

- Kiểu đấy mà còn yêu cầu cao thế á? Ông này muốn làm hoàng đế đấy à?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ây dà sao cô nương này lại nói thẳng như vậy thế?

Mình thích!

Quyết đoán xoay người giờ ngón cái lên:

- Cảm ơn.

- Đừng khách khí.

Một chiếc chìa khóa Ferrari đặt trên bàn của cô nương kia. Cô nhìn Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Em trai này gặp phải loại người như thế mà cũng nhịn được, cũng có văn hóa đấy. Được lắm, em trai chị ủng hộ em. Lát nữa add wechat!

Lại nói cô nương này đúng là rất xinh đẹp, nhìn bộ ngực lớn kia, nhìn cặp đùi trắng bóc kia, nhìn mái tóc xõa vai kia, nhất là váy ngắn sát mông, cá tính!

Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm:

- Được thôi.

- Anh anh anh...

Phòng Tuấn Nhả phát cái đứng dậy, run ngón tay chỉ vào Trương Tiểu Kiếm:

- Anh anh anh chém gió! Đó không thể nào là sự thật được! Cô ta chỉ là một lễ tân nho nhỏ mà thôi! Lễ tân! Sao có thể giàu như thế được?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 291: Sống ảo phòng cháy phòng trộm phòng bạn thân

- Có tiền hay không, chỉ sợ anh không quyết định được đâu.

Trương Tiểu Kiếm cười he he, rồi quay đầu nhìn Mẫn Thiến:

- Anh đã nói rồi mà, bình thường không thể khiêm tốn quá mức được. Em càng khiêm tốn người ta càng cho rằng em dễ bắt nạt đấy.

Mẫn Thiến buồn bực gật đầu:

- Biết rồi, anh họ.

- Được rồi, em cũng đừng phiền lòng nữa. Đi thôi.

Trương Tiểu Kiếm đứng lên luôn:

- Anh dẫn em đi thay quần áo. Bộ đồ này khỏi cần luôn đi, cùi quá! Em nhìn xem tên này còn chưa tin kia. Ấy dà, con người ấy, có đôi khi không thấy tận mắt thì không tin được đâu.

Thấy Trương Tiểu Kiềm đứng dậy muốn đi, Phòng Tuấn Nhã lập tức hừ hừ nói:

- Tao biết nhất định là mày chỉ khoe khoang mạnh mẽ mà thôi! Tao không bao giờ tin đâu, chả nhẽ mày có thể thay được bộ đồ ngon nghề nào á? Giờ tao ngồi đây chờ xem khi nào thì mày trở về!

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiềm lập tức vui vẻ.

Hey yo, không nói cái khác, anh em này đúng là hợp tác ghê gớm đấy nhá!

Vừa rồi mình còn sầu lấy cớ gì để trở về đây, mà dựng flag thẳng lên thế thì dễ làm hơn rồi!

- Yên tâm đi.

Trương Tiểu Kiềm nhìn ra bên ngoài, vừa vận đối diện là một cửa hàng LV, Trương Tiểu Kiềm nói thẳng:

- Được thôi, lúc này mình khỏi Prada đi, cứ LV thôi, ở ngay bên kia kia.

Nói rồi dắt Mẫn Thiển ra ngoài.

Một đám người trong Starbucks trở mắt nhìn. Chờ đến khi hai người đi ra ngoài rồi lại lần nữa như ong vỡ tổ!

- Đâu xanh! Đi vào thiệt kìa!

- Đâu phụng, người trẻ tuổi này! Hey! Người trẻ tuổi này, đâu xanh!

- Bọn họ thật sự định mua LV à? Trong đó bất cứ một cái túi xách hay thứ gì khác đều phải mất mấy chục ngàn cơ!

Cô mèo hoang muốn add wechat với Trương Tiểu Kiềm cười ha ha liếm môi:

- Đúng là dám đi vào cơ à?

Một bạch phú mỹ khác ngồi bên cạnh cô cười nói:

- Chu Chu, anh đoán xem hần ta nói muốn đi thay bộ quần áo có thật không?

- Tổ có biết đâu.

Chu Chu cười nói:

- Dù sao cũng là xem kịch vui thôi. Xem thử xem họ mua thật hay là chạy trốn thôi. Lại nói đã lâu rồi không gặp được chuyện thú vị như thế. Nếu là thật, thì đúng là có thể suy xét việc add wechat của hần để chuyện trò.

Bạch phú mỹ kia tò mò hỏi:

- Anh không chê hần ta xấu à?

- Vân Vân à, nhìn đàn ông không thể chỉ nhìn diện mạo.

Cô mèo hoang nhàn nhã uống một ngụm cà phê, nói:

- Bản lĩnh thứ nhất khoai thứ hai, những thứ khác đều là mây bay.

Bên này bọn họ bàn luận, bên kia sau khi Trương Tiểu Kiềm và Mẫn Thiển vào cửa hàng chuyên kinh doanh LV, Mẫn Thiển vẫn cảm thấy rất thấp thỏm.

Nói thật, cô mua cái đi động thôi cũng rất đau lòng rồi, bình thường có mơ cũng không dám mơ tới LV.

- Kiềm ca...

Mẫn Thiển nói nhỏ:

- Hay là tội mình chuồn từ cửa sau đi.

- Chuồn á?

Trương Tiểu Kiếm khó hiểu hỏi:

- Tại sao phải chuồn chứ? Đã đến đây thì nhất định phải mua đồ rồi!

Mẫn Thiển vội kêu lên:

- Nhưng em không có tiền!

Trương Tiểu Kiếm:

- Nhưng anh có mà.

Mẫn Thiển: "..."

- Sao em có thể tiêu tiền của anh được?

Mẫn Thiển càng vội hơn:

- Bất kể thứ gì trong này em trả mấy tháng cũng không trả nổi cơ!

- Anh có cần em trả đâu mà.

Trương Tiểu Kiếm lại không quan trọng lắm, dù sao thì so với thiên thạch, tiền bạc các thứ đều chỉ là mây trôi trôi! Bây giờ điểm hạn giàu mới là quan trọng nhất! Nhất định phải tiêu tiền mới được!

Bây giờ không xài, sau này nói không chừng méo có cơ hội xài đâu!

Cho nên Trương Tiểu Kiếm nói một cách đương nhiên:

- Yên tâm đi, coi như anh tặng em là được, không cần phải có áp lực tâm lý gì đâu. Lát nữa viết status cho anh là được.

Tiền không phải là vấn đề, viết status up lên giới bạn bè lấy điểm hạn giàu mới là lẽ phải!

Mẫn Thiển còn có chút khó tin:

- Thật... Thật hả?

- Anh đã nói dối bao giờ. Ông chủ, tôi muốn cái này, cái này, này, này...

Trương Tiểu Kiếm nhìn thứ gì thuận mắt thì chỉ thứ đó, khiến nhân viên bán hàng trong cửa hàng đều đàn cả người. Cái quần què gì vậy?

Đương nhiên, khách hàng là thượng đế. Nhân viên bán hàng bắt đầu bận bịu.

Quá trình mua sắm rất chi là thuận lợi, điểm hạn giàu không lấy được.

Nhưng may mà Trương Tiểu Kiếm có kỹ xảo khoe của đặc biệt...

- Rồi, cho anh mượn đi động tí, anh up status.

Trương Tiểu Kiếm duỗi tay ra.

Xài nhiều tiền mua sắm như thế, yêu cầu chỉ là up status lên giới bạn bè, đũa ngọc cũng biết nên chọn cái gì!

Mẫn Thiển vội lấy di động ra:

- Anh... Anh up đi...

- Cảm ơn.

Trương Tiểu Kiếm lấy di động của Mẫn Thiển bắt đầu chụp ảnh up lên giới bạn bè:

"Hôm nay gặp được một anh đẹp trai, tặng mình rất nhiều thứ. Mình đã nói không cần mà anh ấy nhất định phải cho mình. Làm sao bây giờ? Online chờ gấp!"

Up status xong, Trương Tiểu Kiếm thở dài thỏa mãn... Rốt cục có thể hợp tình hợp lý nói mình là anh đẹp trai một lần rồi, sướng!

Hệ thống:

- Kiểm ca tiết tháo của anh đâu?

- Tiết tháo? Tiết tháo là gì?

Trương Tiểu Kiếm:

- Còn có hơn năm nữa, nói không chừng trái đất này phải nổ bùm rồi, lúc này mà còn tiết tháo cái quần què nhà mày ấy!

Nói chứ giới bạn bè trong di động của Trương Tiểu Kiếm đều là đàn ông con trai cho nên không đề ý cái này.

Nhưng bạn bè trong di động của Mẫn Thiên thì khác hẳn...

Có câu gọi là sống ảo phòng cháy phòng trộm phòng bạn thân, điểm hận giàu lập tức nổ tung!

“Điểm hận giàu + 109! + 109! + 109! + 109! + 218! Bạo kích!...”

Trương Tiểu Kiếm nhìn lòi con mắt!

Nhìn điểm exp dưới ngôi sao trong giao diện hệ thống tăng trưởng một cách điên cuồng, nhìn bằng mắt thường là có thể thấy rõ!

Mười ngàn! Hai mươi ngàn! Ba mươi ngàn!

Đậu xanh! Đợt này ước chừng thu hoạch khoảng ba mươi bốn ngàn điểm hận giàu cơ!

Quả nhiên đối với đàn ông mà nói sống ảo các kiểu chỉ thường thôi, nhưng đối với phụ nữ mà nói thì sống ảo có thể so sánh với bom nguyên tử cơ!

Giới bạn bè bắt đầu comment cuồng nhiệt:

“Đậu xanh rau má!”

“Trời má! Ít ra cũng phải hơn hai trăm ngàn nhì? Bằng thu nhập một năm của tao!”

“... Đừng làm màu đó, thu nhập nhiều năm của mày thì có!”

“Tại sao tao không tìm được anh đại gia, hix hix hix...”

“Tiểu Thiên, khai mau, mày cấu kết với đại gia bằng cách nào?”

Sau đó lần lượt còn có một đống điểm hận giàu nổ bùm bụp...

“+ 32! + 42! + 38! + 58!...”

Ba mươi lăm ngàn! Ba mươi sáu ngàn! Ba mươi tám ngàn...

Tiền xài quá đáng giá!

Ha ha ha ha! Phòng chừng mình về Starbucks lượn một vòng, lại nhanh chóng có thể lấy được một ngôi sao!

- Rồi, đi thôi.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp cho Mẫn Thiên võ trang đầy người.

Tuy rằng sau khi thay trang bị lên không hẳn có thể tăng nhan sắc lên bao nhiêu, nhưng LV đầy người tuyệt đối có thể chói mù mắt chó nạm vàng 24K của mọi người!

Chính là muốn hiệu quả như vậy!

Hai người thê mới bước ra cửa hàng chuyên kinh doanh LV, lúc này trong Starbucks đã có người phát hiện ra hai người họ!

- Nhìn kia! Họ đi ra rồi! Đậu xanh, đúng là mua thật kia!

- Đậu chỉ là mua, đây là mua cả bộ luôn, thay từ trên xuống dưới! Trời đất ơi!

- Trâu bò quá! Quả nhiên là người giàu!

“Điểm hận giàu + 73! + 64! + 88! + 62! + 198! Bạo kích...”

Phải biết rằng lúc này trong Starbucks, tính cả nhân viên phục vụ tổng cộng chừng hơn ba mươi người. Một đợt này xong lại thêm 2000 điểm hận giàu,

đột phá mức bốn mươi ngàn!

Quả nhiên là phải xài tiền nhá, chỉ đầu võ mồm không thôi là không được.

Thậm chí cả cô nàng mèo hoang kia cũng phải trợn mắt há mồm nhìn hai người, lằm bằm:

- Thế mà mua thật kìa, kinh phết!

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm dẫn Mẫn Thiển trở lại Starbucks, sau đó lại lần nữa ngồi xuống trước mặt Phong Tuấn Nhã, nói:

- Haizz... Trong lúc vội vàng chỉ có thể mua chừng đó, khiến anh chê cười rồi. Đành vậy, gần đây chỉ có mỗi LV, những nhãn hàng khác hơi xa, cho nên đành phải mặc tạm thế thôi.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, cả Starbucks lại như ong vỡ tổ!

“Điểm hạn giàu + 41! + 31! + 46! + 52!...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 292: “có hứng thú tìm hiểu ‘sâu xa’ hơn một chút không?”

Một vòng quả thực là hốt được cả mớ điểm hạn giàu luôn!

Dù sao thì nhãn hiệu LV xa xỉ này trời sinh đã đủ hấp dẫn điểm hạn giàu xung quanh rồi, nhất là hôm nay còn diễn một vở tuồng nữa. Phong Tuấn Nhã tuy rằng là tên dị hợm, nhưng dù sao lại không ngốc.

Giờ thì hẳn cũng nhìn ra, trước mắt Mẫn Thiển thế nào thì khó mà nói, nhưng Trương Tiểu Kiếm tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường!

- Anh... Anh...

Phong Tuấn Nhã chảy mồ hôi lạnh, còn đang hấp hổi giấy giữa:

- Các người nhất định là đang diễn kịch! Nhất định là thế! Tôi không tin! Tôi không tin các người lại giàu đến thế!

Hey yo! Không tin? Thật ra anh đây cũng không tin, nhưng không có cách nào khác, chính là giàu thế đấy, giờ thì cần anh đi?

- Ấy dà, chỉ sợ anh không tin không được đâu.

Trương Tiểu Kiếm thở dài nói:

- Dù sao tôi còn từng ăn cơm chung với Ninh Hàn Lâm Ninh tổng rồi cơ. Còn có một bầy ông trùm Mã Vân, Mã Hóa Đằng các kiểu, đều rất quen thuộc cơ.

“Điểm số khiếp sợ + 15! + 28! + 18!...”

Người trẻ tuổi này rất quen với Ninh Hàn Lâm Ninh tổng còn có Mã Vân Mã Hóa Đằng nữa á?

Đùa bố à?

Tôi thất học ông đừng lừa tôi!

Người xung quanh bị Trương Tiểu Kiếm nổ cho sững sờ, không ngờ lúc này chợt nghe thấy một người la lớn:

- Đậu xanh! Rolls-Royce! Rolls-Royce dừng trước cửa!

Rolls-Royce dừng trước cửa!

Vừa nghe thấy thế, mọi người ở đây đều quay sang nhìn.

Sau đó mọi người đều sợ ngây người!

Bởi vì người bước xuống từ Rolls-Royce rõ ràng chính là người giàu nhất Thiên quốc, Ninh Hàn Lâm!

Chính là Ninh Hàn Lâm mục tiêu nhỏ một trăm triệu ấy!

Sau đó cả đám lại thấy Ninh Hàn Lâm và một người đàn ông trung niên cùng bước xuống xe. Hai người vừa đi vừa cười, đi về phía quán cà phê!

Sau đó đi vào cửa hàng!

Sau đó nữa...

- Trương đại sư?

Ninh Hàn Lâm vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức kinh hô, vẫy tay chào hỏi:

- Không ngờ đây lại gặp phải Trương đại sư. Đang nói chuyện với bạn hả?

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, cả hiện trường triệt để như ong vỡ tổ!

- Đâu xanh người trẻ tuổi này là ai vậy? Ninh Hàn Lâm nhá! Gọi hắn là đại sư?

- Trời đất ơi, rốt cục thì người trẻ tuổi này là ai? Đó chính là Ninh Hàn Lâm đó! Ninh Hàn Lâm! Trương đại sư?

- Không phải chứ? Mình còn đang ngái ngủ à? Người giàu nhất gọi hắn ta là đại sư?

- Không ngờ lời hắn vừa nói lại là thật!

“Điểm số khiếp sợ + 109! + 109! + 109! + 109...”

Nhất là Phong Tuấn Nhã ngồi trước mặt Trương Tiểu Kiếm, trực tiếp nhảy ra một con số thật bự!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 218 đến từ Phong Tuấn Nhã! Bạo kích!”

Cả Starbucks đều tràn ngập tiếng bàn tán xôn xao, ầm ầm ầm cứ như là có hàng ngàn con ruồi đang vo ve vậy!

- Ninh tổng,

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đứng dậy nói:

- Chẳng qua là em họ của tôi bị bắt nạt ấy mà, ta đến giúp con bé xử lý một chút, ha ha... Sao ngài lại đến đây?

- Em họ á?

Ninh Hàn Lâm liếc nhìn Mẫn Thiến:

- Nhìn thấy quen quen, là cô bé lễ tân đúng không? Sao vậy? Ai bắt nạt cháu à?

Lúc này Phong Tuấn Nhã muốn chuồn ngay lập tức!

Bình thường hắn làm màu thì thôi, nhưng nay ở trước mặt hắn chính là ông vua làm màu của Đại Thiên triều này!

Cho dù hắn có thúc ngựa cũng đuổi không kịp nhé!

Đừng nói là hắn, cho dù là lãnh đạo trong đơn vị của hắn mà gặp phải Ninh Hàn Lâm thì cũng phải chiều đãi cho thật tốt!

- Không phải vị này thì là ai nữa.

Trương Tiểu Kiếm cười tùm tùm đồ thêm dầu vào lửa:

- Hắn nói nếu em họ tôi không nể mặt hắn thì hắn sẽ tới công ty tuyên dương rằng em họ tôi lừa ăn lừa uống.

- Đến công ty tôi á?

Ninh Hàn Lâm lập tức thay đổi sắc mặt.

Vạn Hào Quốc Tế nhé, công ty bất động sản cuối cùng của Thiên quốc! Nếu để cho con kiến như vậy chạy tới công ty hắn quậy phá thì sau này hắn

phải ngẩng đầu như thế nào?

- Công ty chúng tôi không phải là loại chó mèo nào cũng có thể bước chân vào.

Ninh Hàn Lâm vỗ vai Mẫn Thiến nói:

- Sau này gặp phải bất cứ việc gì cháu cứ việc tới tìm chú. Để chú xem thử ai dám đến công ty mình gây sự!

Có những lời này quả thực y như là có kim bài miễn tử vậy!

Mẫn Thiến kích động suýt khóc, nói nhỏ:

- Cảm... Cảm ơn Ninh tổng...

- Khách khí.

Ninh Hàn Lâm gật đầu, rồi nhỏ giọng hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Tiểu Kiếm, tôi nghe nói đã tìm được tảng đá kia rồi hả?

- Tìm được rồi.

Trương Tiểu Kiếm đương nhiên cũng biết Ninh Hàn Lâm quan tâm cái này, thế là cười nói:

- Không tốn nhiều công sức lắm, ngài biết là được.

- Trương đại sư không hổ là Trương đại sư.

Ninh Hàn Lâm cười ha ha rồi tùy ý giới thiệu người bên cạnh cho Trương Tiểu Kiếm:

- Đây là bạn tôi, Trịnh tổng. Cửa hàng Starbucks này là của ông đấy. Sau này cậu tới đây, tôi bảo ông miễn phí cho cậu.

Hey yo, được đấy, miễn phí các thứ là sướng nhất.

- Vậy thì tôi cảm ơn Trịnh tổng trước.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vươn tay:

- Trương Tiểu Kiếm, đại sư phong thủy.

- Chào cậu chào cậu.

Trịnh tổng vội vươn tay ra, cười nói:

- Trên đường đi tôi đã nghe Ninh tổng nhắc tới cậu tới mức tai sắp mọc kén rồi. Nghe nói đảo Sức Sống Tô Châu là do cậu giải quyết hả?

- Ấy dà, đó đều là việc nhỏ, việc nhỏ.

Trương Tiểu Kiếm khiêm tốn một tí:

- Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.

“Điểm số khiếp sợ + 109! + 109! + 109! + 109!...”

Đám người chung quanh đều há hốc mồm, cả ngày cũng không rớt đầu lưỡi về được, y như là ếch luộc chín.

Đây là chuyện quái gì vậy?

Người trẻ tuổi này trâu bò thế à?

Nhìn Ninh Hàn Lâm và Trịnh tổng lên lầu bàn chuyện làm ăn, mọi người lại lần nữa nhìn về phía Trương Tiểu Kiếm.

Lúc trước còn tưởng hấn với cô nương kia đang đóng kịch, không chừng bộ quần áo kia kiếm ở đâu ra, bây giờ xem ra nhất định đều là sự thật rồi!

Ninh Hàn Lâm chủ động chào hỏi với hấn nhé!

Người như thế muốn mua LV còn không đơn giản như đang giỡn sao?

- Rốt... Rốt cục anh là ai?

Lúc này Phong Tuấn Nhã đã triệt để sợ hãi rồi, run rẩy bầy nhìn Trương Tiểu Kiếm, khó khăn hỏi:

- Anh... Anh không được làm bậy đâu đấy!

- Tôi hả?

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, bỗng nghiêm trang nói:

- Tôi là người mà anh không thể trêu chọc được!

Lúc này, cho dù Phong Tuấn Nhã có mặt dày tới mấy cũng không dám ở đây nữa, gã này vội đứng dậy che mặt chạy ra ngoài.

Trương Tiểu Kiếm nhìn cà phê trên bàn lúc này gã ta gọi, còn không quên bổ sung một câu:

- Đúng rồi, ly cà phê này coi như tôi mời anh. Chúng ta huề nhau.

Người chung quanh không khỏi cười ha ha...

- Ha ha ha ha ha! Lần này thì gã kia mất hết mặt rồi. Một ly cà phê mà cũng không biết xấu hổ tính toán cặn kẽ với con gái nhà người ta!

- Đúng đấy đúng đấy! Tôi chưa bao giờ gặp tên nào dị hợm hơn thế cả!

- Hai nhăm tệ cơ, dù sao thì cũng không thể xem như một tệ hai tệ được. Ha ha ha...

Mọi người trong Starbucks cười vui vẻ. Lúc này cô nàng mèo hoang kia uyển chuyển bước tới, trực tiếp ngồi xuống đối diện Trương Tiểu Kiếm, đôi mắt to quyến rũ nhìn Trương Tiểu Kiếm, rồi lấy di động ra:

- Đẹp... Cậu em, biểu hiện vừa rồi của cậu cũng được đấy. Tên chị là Chu Chỉ Kỳ. Có hứng thú tìm hiểu sâu xa hơn chút không?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tôi nói chứ chữ "đẹp" ngay đầu câu kia cô không thể nói xong được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Cô nương này quả thực là trời sinh giúp ta kiếm điểm hận giàu...

Lúc này cô mèo hoang Chu Chỉ Kỳ ngồi vào trước mặt Trương Tiểu Kiếm. Trương Tiểu Kiếm quan sát kỹ lưỡng, lập tức cảm thấy ban đầu mình đánh giá cô nàng này tuyệt đối là cấp thấp.

Lúc trước chỉ thoáng liếc nhìn. Giờ ngồi trước mặt, lập tức trở nên khác hoàn toàn.

Một chiếc chìa khóa Ferrari.

Từ điểm này mà nói thì cô nương trước mặt này ít nhất chiếm một chữ "Giàu".

Còn trắng.

Trắng chân chín, trắng một cách trong trắng lộ hồng, trắng kiểu như đèn giao thông.

Chu Chỉ Kỳ trắng ở chỗ mức độ bóng loáng của làn da.

Từ cánh tay mà cô lộ ra có thể thấy được, bóng loáng đến mức không lộ ra một tí ti mụn nổi nào cả.

Cho nên khi làn da này phối hợp với màu da trong trắng lộ hồng thì trở nên cực kỳ trắng.

Diện mạo chỉ có một chữ, đẹp.

Đẹp theo kiểu dụ dỗ lòng người.

Tiêu Thần Tâm đẹp ở chỗ thiếu nữ ngây thơ. Tuy rằng cô nhóc kia cứ thích dụ dỗ người khác, nhưng dù sao vẫn quá non trẻ.

Ninh Thái Vi đẹp ở chỗ một góc băng sơn, hoàn mỹ không tỳ vết. Nếu bạn thấy cô ấy sẽ cảm thấy da đầu lạnh lẽo.

Mà cô nương trước mắt này, đẹp theo kiểu nằm giữa Ninh Thái Vi và Tiêu Thần Tâm. Cô nàng đẹp ở chỗ quyến rũ đến cực độ.

Mật đào chín rực, thịt dày nhiều nước.

Là vật tuyệt đối, đàn ông vừa thấy nhất định sẽ nảy sinh phản ứng sinh lý.

Tóc đen dài thẳng cấp nữ thần, áo sơ mi màu vàng nhạt, váy ngắn màu trắng, dáng người cân đối, khuôn ngực rất cong.

Quan trọng là còn căng.

Không chỉ căng, còn tròn.

Cô nàng có khuôn mặt hình trứng ngỗng xinh đẹp, sóng mắt quyến rũ lòng người, có loại khí chất dụ dỗ người khác sa đọa.

Nếu như ở cổ đại thì tuyệt đối là kiều phụ nữ như Đát Kỷ Bao Tự.

Hại nước hại dân.

Chị gái thật xinh đẹp.

Cô nàng chỉ ngồi vào trước mặt Trương Tiểu Kiếm thôi, điểm hận giàu đã bắt đầu nhảy ra liên tục y chang bạo kích!

“Điểm hận giàu + 109! + 109! + 109! + 109! + 218!...”

Chỉ riêng từ điểm này thôi đã có thể thấy được chị gái này thu hút sự chú ý của người khác tới mức nào.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh! Cô nương này quả thực chính là trời sinh giúp mình kéo điểm hận giàu. . .

- Chú em, ngờ ngác nhìn gì đó?

Có lẽ là quá quen với ánh mắt của đàn ông như thế rồi, Chu Chi Kỳ mỉm cười quyến rũ, nói:

- Cậu bỏ mặc một cô chị xinh đẹp như thế là rất bất lịch sự đó nha. Nhất là khi chị đây còn chủ động như thế.

- À không, vừa rồi chẳng qua là hơi giật mình vì chị xinh đẹp vượt qua sức tưởng tượng của tôi thôi.

Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra add friend với Chu Chi Kỳ, rồi hỏi:

- Tìm tôi có chuyện gì à?

- Có thể nói là có, cũng có thể nói là không có.

Chu Chi Kỳ rõ ràng là không dễ đối phó như những cô gái khác, cười nói:

- Không định mời chị uống một ly à? Dù sao vừa rồi chị thấy chú có thể miễn phí ở đây mà.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh! Cô nương này chỉ tùy ý cười chút thôi mà cũng đủ hút hồn người ta rồi. Quan trọng nhất là cực kỳ dễ sinh ra phản ứng sinh lý cơ!

Nói chứ ông đây vẫn là trai tân đấy, không biết có chịu nổi hay không đấy!

Ăn không tiêu rồi ăn không tiêu, thẳng cấp khả năng sex gấp rút phải nhanh chóng đưa vào nhật trình.

- Đương nhiên không thành vấn đề rồi.

Trương Tiểu Kiếm vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đưa lên một ly cà phê, rồi cười nói:

- Vừa rồi có hơi thất lễ, thật sự xin lỗi.

Cà phê được đưa lên rất nhanh, Trương Tiểu Kiếm thế mới hỏi:

- Không biết chị tìm tôi có việc gì? Tôi cảm thấy một cô gái xinh đẹp như chị chỉ sợ là không dễ chủ động add friend người khác như vậy.

- Cũng có lẽ là chị nổi hứng thôi mà, có lẽ chỉ đơn thuần muốn kết bạn thêm một người mà thôi? Dù sao thì trên thế gian này không có nhiều người trẻ tuổi có thể khiến Ninh tổng chủ động lên tiếng chào hỏi đâu.

Chu Chỉ Kỳ nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, sau đó duỗi đầu lưỡi hồng nhạt liếm môi:

- Không biết tối nay cậu em có rảnh không? Đi ra cùng nhau uống một ly đi? Còn có thể làm một ít chuyện vui vẻ, được chứ?

Ban đầu cô nàng nói chuyện còn bình thường, đợi đến câu cuối cùng bỗng nhiên thay bằng giọng trầm cực kỳ từ tính!

Chính là kiểu giọng trầm trong âm tần MC thường xuyên có trong Tối Hữu! (*)

Giọng trầm kiểu “Anh sợ em chịu không nổi” ấy!

Bây giờ Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất chịu không nổi.

Một câu khiến hắn tê dại từ lòng bàn chân tới tận da đầu!

Xẹt một phát cứng luôn!

Đậu xanh quả thực đòi mạng chứ chả đùa!

Cô nương này quá biết cách dụ dỗ người khác, điển hình chết dưới vậy!

May mà anh đây kiến thức rộng rãi, không thì nói không chừng nghe một câu này đã “phun” rồi!

- Được thôi.

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng một phát, rồi nghiêm túc nói:

- Đúng lúc tôi cũng rảnh, xem thử xem chị gái rốt cục muốn làm gì.

- Thế thì quyết định vậy nhé.

Chị gái lại khôi phục giọng nói trong trẻo như ban đầu, uyển chuyển đứng dậy, nói:

- Cảm ơn chiều đã. Tối nay chờ tin của chị nhé.

Sau đó gọi cô bạn thân của cô nàng.

- Vân Vân, đi thôi, tối nay chúng mình đi quán bar uống rượu.

- Ừ.

Vân Vân đứng dậy, trước khi đi hiếu kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm, sau đó đi theo Chu Chỉ Kỳ ra ngoài.

Hai đại mỹ nữ nắm tay nhau đi ra quán cà phê Starbucks, mang theo ánh mắt của mọi người có mặt ở đó.

Dù sao thì kiểu phụ nữ cao 1m68 còn đầy đặn như Chu Chỉ Kỳ không phải muốn gặp là gặp được.

Cho dù đây là thủ đô.

- Chu Chu.

Trên đường đi đến bãi đỗ xe, Vân Vân hiếu kỳ hỏi:

- Trước kia đều là người khác chủ động kết bạn với cậu mà cậu lại chẳng thèm để ý tới, hôm nay lại phá lệ chủ động ra trận như vậy, lần này cậu lên chuẩn ra khỏi nhà có phải là uống nhầm thuốc không vậy?

- Không có đâu.

Chu Chỉ Kỳ cười lắc đầu nói:

- Cậu không nghe thấy Ninh tổng gọi hắn ta là Trương đại sư à? Thời nay loại người nào mới có thể được gọi là đại sư? Nhất định là biết xem phong thủy biết bói toán đúng không? Tối nay tớ nhất định phải nhờ hắn ta nhìn kỹ giúp tớ xem, rốt cục thì tớ có số làm ngôi sao hay không?

Vừa nghe thấy thế, Vân Vân không khỏi thờ dãi.

Chu Chu cái gì cũng tốt, chẳng qua là cứng đầu y hệt ông bố của cô.

Buôn bán mấy trăm tỷ trong nhà cô nàng chẳng buồn liếc nhìn một cái, nhất định đòi làm ngôi sao gì đó.

Showbiz lộn xộn cỡ nào, chỉ bằng điều kiện của Chu Chu thì bước chân vào đó, nói không chừng sẽ khiến bao nhiêu tên cáo già nhòm ngó ấy!

- Chu Chu.

Vân Vân khuyên nhủ:

- Làm ngôi sao gì đó thì cậu chỉ cần tùy ý chơi chút thôi là được, cùng lắm thì tốn chút tiền làm nữ phụ số một số hai, cần gì phải nghiêm túc thế?

- Tớ nuốt không trôi mối hận này!

Chu Chỉ Kỳ nhắc đến đây là lại tức tối, cá giận nói:

- Tớ đã nói với người trong nhà là muốn làm siêu sao, không ngờ ông bố cứng đầu kia lại trực tiếp khóa hết thẻ ngân hàng thẻ tín dụng của tớ. May mà tớ cẩn thận, để dành hơn mười triệu tiền mừng tuổi mới tính là đủ tiền tiêu vặt. Tớ nhất định phải trở thành siêu sao, khiến ông bố tớ mờ to mắt ra mà xem, Chu Chỉ Kỳ tớ đây, thứ nhất không dựa vào gia thế thứ hai không dựa vào mối quan hệ thứ ba không dựa vào bán thân, cũng có thể xông xáo ra trò trong giới giải trí! Miễn cho ông cả ngày bắt tớ xem mắt, còn nhất định bắt nhà trai ở rể. Ông có ngôi vị hoàng đế phải kế thừa hay sao vậy? Tớ ghét nhất là trọng nam khinh nữ! Phụ nữ thì đã sao?

Điểm này Vân Vân đích xác là không còn gì để nói. Bố của Chu Chu cái gì cũng tốt, nhưng việc trọng nam khinh nữ thì đúng là khó hiểu thật.

- Chỉ bằng Trương đại sư bói toán gì đó thôi ấy hả? Lỡ hấn ta nói không được thì sao?

Vân vân bất đắc dĩ làm cố gắng cuối cùng.

Chu Chỉ Kỳ cực kỳ chắc chắn nói:

- Thế thì tớ sẽ bóp chết hấn ta, tìm ai nói được!

Vân Vân: "..."

Trương đại sư, hy vọng anh nhất thiết đừng đui mù đó...

(*) Tỏi Hữu: Tên một APP dành cho di động của Trung Quốc, là một phần mềm để mọi người giao lưu kết bạn, tìm được người cùng chung chí hướng.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294: Rương báu vật rút thưởng

- Hắt xì! Ai nhắc đến mình thế nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm ngồi trên giường, xoa mũi thật mạnh.

Khuyên can mãi mới nói rõ với Mẫn Thiên rằng mấy thứ đấy xem như tặng cho cô nàng, không cần phải trả, Trương Tiểu Kiếm thế mới tiễn cô nàng về, sau đó về nhà.

Đến nay cuối cùng cũng đã hiểu rõ được các chức năng trụ cột của hệ thống sau thăng cấp rồi. Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, bắt đầu suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể kiếm được điểm hạn giàu nhanh hơn?

Hôm nay tốn bao nhiêu công sức thế mà mới tích lũy được hơn năm mươi ngàn. Tốc độ này không ổn rồi... Dù sao thì giờ hấn mới level Hắc Thiết thôi, mấy cái level đằng sau còn cần nhiều ngôi sao hơn nữa kia, thế thì phải thăng tới năm nào tháng nào đây?

Nhất định phải nghĩ cách khác!

Lật xem giao diện hệ thống từ đầu đến đuôi, cuối cùng Trương Tiểu Kiếm dừng mắt trên rương báu vật rút thưởng trong trung tâm thương mại đạo cụ.

- Hay là... Thử cái này?

Trương Tiểu Kiếm sờ cảm:

- Lỡ như trong thứ này có niềm vui bất ngờ gì đó thì sao?

Rương báu vật rút thưởng, mười ngàn điểm số khiếp sợ một cái. Dựa theo điểm số khiếp sợ mà tính thì trong đó nhất định sẽ có thứ gì đó nghịch thiên cơ!

- Ừm...

Trương Tiểu Kiếm cắn răng một phát:

- Thử xem thì thử xem!

Quyết đoán mua một cái rương báu vật!

“Roẹt” một phát, rương báu vật lập tức xuất hiện trong tay mình.

Lại nói, rương báu vật rút thưởng này ước chừng dài khoảng một mét, rộng nửa mét, ánh vàng lấp lờ, vừa thấy đã biết là loại giàu vô đối rồi ấy.

Không nói cái khác, chỉ riêng cái rương này thôi, đem đi bán cũng kiếm được không ít tiền đâu...

“Cạch cạch”

Trương Tiểu Kiếm mở rương báu vật ra luôn.

“Roẹt!”

Một luồng ánh sáng vàng chói lóa toát ra từ trong rương báu vật, chiếu rọi khiến cả căn phòng đều trở nên nguy nga rực rỡ!

Nói thật, đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Kiếm phát hiện phòng mình lại có thể sang chảnh tới mức độ này...

Sau đó...

Trương Tiểu Kiếm nhìn vào trong rương báu vật, lập tức sa sầm mặt!

- Trống rỗng!

Tiên sư! Lúc đó Trương Tiểu Kiếm suýt nữa lòi hệ thống ra bàn luận nhân sinh một phen. Đậu xanh rau má chứ, mày làm cái rương báu vật ở trung tâm thương mại đạo cụ, mở ra còn sáng chói như thế!

Rồi xong thế mà lại trống rỗng?

Có tin anh đây cho mày hiểu cái gì gọi là chân ngôn hai bốn chữ không hủ?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống! Đậu phộng nhà mày đi ra đây cho tao! Bây giờ không phải là nói không thể có rương rỗng sao?

Hệ thống:

- Ô, quên, xin hãy chờ một lát.

Sau đó Trương Tiểu Kiếm lại nhìn vào rương trong trung tâm thương mại đạo cụ...

“Rương Báu Vật Rút Thưởng: Tỷ lệ rương rỗng 80%; Tỷ lệ ra đạo cụ thần khí 15%; Tỷ lệ ra đạo cụ sử thi 5%. Mua mười cái một lần sẽ biến thành hình thức 10+2, tất nhiên sẽ ra một loại đạo cụ cấp thần khí và một đạo cụ cấp sử thi.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chiêu trò! Quả nhiên đều là chiêu trò!

Ông đây biết ngay mà, chỉ cần là hoạt động rút thăm thì không có cái nào là đàng hoàng cả!

Hệ thống nhà mày là do ông Mã tạo ra hả? Bám sát dấu chân thời đại thế?

Xem như mày lợi hại!

Trương Tiểu Kiếm thấy rương báu vật trong tay dần dần biến mất, hít vào một hơi thật mạnh...

- Mười cộng hai thì mười cộng hai!

Chỉ còn lại 124563 điểm số khiếp sợ, Trương Tiểu Kiếm cắn răng:

- Rút!

“Roẹt!”

Lại nói, cái thứ này đúng là rất có cân nặng. Hắn vừa dứt lời, lập tức có mười hai cái rương báu vật rút thường rơi xuống từ trong không trung, đập lên người hắn khiến hắn nằm thẳng cẳng.

May mà rút không nhiều, không thì có lẽ hắn sẽ biến thành ký chủ đầu tiên bị rương báu vật rút thường đập chết trong lịch sử...

- Tao nhất định phải xem thử xem lần này ra cái gì!

Trương Tiểu Kiếm cầm một cái rương báu vật, lập tức mở ra: rỗng.

- Quả nhiên lại là rỗng. Tiếp tục!

“Rỗng!”

“Rỗng!”

“Rỗng!”

Trương Tiểu Kiếm đã hoàn toàn tuyệt vọng. Thôi kệ rỗng thì rỗng đi, dù sao ít nhất còn có bảo hiểm đúng không?

Không ngờ đúng lúc này, lại có một luồng ánh sáng vàng lóe lên, trong rương báu vật lại truyền ra một tiếng “Ting”!

Có đồ!

Trương Tiểu Kiếm lập tức tỉnh táo, vội vàng nhìn vào trong rương báu vật.

Một thứ nhỏ xíu yên lặng nằm trong rương báu vật. Dài rộng chừng 5 cm, đóng gói plastic, ở giữa lõm xuống, hai bên là hai đường cong lồi ra, kiểu dáng rất chi là quen mắt.

- Đây là...

Trương Tiểu Kiếm cầm nó lên đọc kỹ thuyết minh:

- Ba con sâu nhãn hiệu Cự Dương, chất lượng hoàn mỹ, càng to càng mạnh càng lâu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cái quái gì?

Bố mày xài một trăm hai mươi ngàn điểm số khiếp sợ để rút thường, cuối cùng mày cho tao một cái “ba con sâu”?

Chẳng lẽ có thể tái sử dụng liên tục?

Quan trọng là bố mày có dùng tới đâu! Mày bảo bố đi “khởi nghiệp” ài?

Cái thứ bây giờ không dùng tới sau này không cần dùng...

Emmm...

Hình như đây là chất lượng hoàn mỹ, được rồi, thần khí với sử thi còn chưa ra, tạm chấp nhận đi.

Ba con sâu thì ba con sâu thôi, sau này tìm thời cơ bán đi, xem thử xem ai cần.

Tiếp tục.

“Rỗng!”

“Rõng!”

Ting. “Ba con sâu...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Trong chớp mắt mười cái đã mở xong, chỉ được hai cái ba con sâu.

Hệ thống mày ra đây, tao cam đoan không đánh chết mày!

Quả thực sa mạc lời...

Trương Tiểu Kiếm nuốt nước miếng cái ực, đưa mắt nhìn về phía hai rương báu vật cuối cùng. Là la hay ngựa, chỉ còn trông chờ vào đũa mày thôi đấy!

- Mở!

Trương Tiểu Kiếm mở luôn một cái rương báu vật trong đó. Một luồng ánh sáng vàng chói mắt lập tức lóe ra. Sau đó Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy một thứ yên lặng nằm trong rương.

Đó là một thứ giống viên nang, tổng cộng bốn viên.

Thoạt nhìn rất chi là đơn giản.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh nhà nó chứ, đây chính là thần khí trong truyền thuyết hả?

Hắn vội cầm lên nhìn xem, lần này thì tức đến mức bật cười:

“Viên nang ma men, đạo cụ cấp thần khí, sau khi dùng ngàn ly không say, liên tục trong ba giờ.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Được rồi, chỉ ra được một thứ như thế này thôi.

Lúc này còn dư một rương báu vật rút thương cuối cùng. Trương Tiểu Kiếm đã không còn hy vọng nào nữa. Thôi thì coi như một trăm ngàn điểm số khiếp sợ đổ ra sông ra biển vậy...

Ủu xiu mở rương báu vật, lần này trâu bò!

Cả phòng đều tràn đầy ánh sáng màu tím! Đậu xanh chứ quả nhiên sử thi lên sàn thì phản ứng khác hẳn luôn! Không biết là cái thứ ăn hại nào nữa đây.

Trương Tiểu Kiếm cúi đầu nhìn, vừa thấy lập tức sợ ngây người!

Đó là một chiếc đồng hồ đeo tay.

Đúng, chính là một chiếc đồng hồ đeo tay. Thuyết minh trên đó thì rất thú vị: “Đồng hồ đeo tay cảm xúc. Có thể thu gom hết thấy cảm xúc tiêu cực của nhân loại, ví dụ như hăm mộ ghen tỵ căm hận cô đơn lạnh lẽo vân vân... rồi chuyển hóa thành điểm cảm hận. Tác dụng của điểm cảm hận tương đương với điểm hận giàu, có thể dùng làm exp thăng cấp.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ái chà vừa thấy thứ này, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy suy nghĩ rõ ràng!

Tao đã nói rồi mà, chỉ khoe của không thôi thì bực bội lắm, không chỉ phải ra sức kiếm tiền, quan trọng là cả ngày khoe của trong giới bạn bè rất khiến người ta phiền!

Có đồng hồ này thì khác hẳn, mở rộng chiêu thức vô số lần luôn!

Quyết đoán đeo vào!

Trương Tiểu Kiếm cực kỳ cẩn thận đeo đồng hồ cảm xúc lên trên cổ tay, lập tức cảm nhận được một dòng khí nóng truyền tới từ cổ tay... He he, sử thi quả nhiên là cao sang chảnh, còn tự mang chức năng điều hòa nữa chứ!

Thần kỳ ghê!

Cất ba loại đạo cụ đi, Trương Tiểu Kiếm bỗng đưa mắt nhìn về phía một thứ đặt trong ba lô.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Hồ Ly tinh

“Cả bộ thời trang bậc thầy Thái Cực: Thuộc tính đồ bộ: Pháo miệng cừu hận, ở bất cứ thời điểm nào, chỉ cần nói chuyện là sẽ kéo theo cừu hận cực lớn...”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Thần khí! Nay có đồng hồ cảm xúc, bộ thời trang bậc thầy Thái Cực này quả thực là tuyệt thể thần khí luôn á!

Thuộc tính của bộ thời trang này là buff điểm cừu hận mà!

Nếu như cùng lúc dùng thuộc tính của thứ này chung với thuộc tính “có thể bậy bạ nhất định sẽ không ra tay” của thời trang côn đồ...

Trâu bò!

Trương Tiểu Kiếm lập tức thay thời trang bậc thầy Thái Cực, sau đó dung hợp với thuộc tính của thời trang côn đồ...

Hoàn mỹ!

Bây giờ Trương Tiểu Kiếm đeo đồng hồ cảm xúc trên cổ tay, thiên phú tăng thêm bạo kích với điểm số tối đa, lại thêm buff thuộc tính của thời trang, vô địch!

- Ha ha ha ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm ngửa mặt lên trời cười to, kiểu này đúng là mở ra cánh cổng đi tới thế giới mới ấy chứ!

“Bíp bíp bíp...”

Đang nghĩ vậy, di động chơi vang lên. Trương Tiểu Kiếm cầm lên nhìn, là tin tức do Chu Chi Kỳ gửi tới!

Chu Chi Kỳ: “Trương đại sư đang làm gì đó? Gửi tọa độ, chị đi đón em.”

Trương Tiểu Kiếm: “OK, tôi đang ở nhà nè. Chờ tí tôi gửi tọa độ cho chị.”

Chu Chi Kỳ tới rất nhanh. Trương Tiểu Kiếm vừa gửi tọa độ xong, khoảng hai mươi phút sau đã thấy một chiếc Ferrari màu đỏ chậm rãi chạy tới.

Không hổ là vụ vật kiểu hồ ly tinh hại nước hại dân. Chu Chi Kỳ chỉ lái xe thôi đã thu hút ánh mắt của vô số người đi đường.

Sau đó, khi những người này nhìn thấy một gã đàn ông có diện mạo phải nói là đặc thù lên xe của cô...

“Điểm căm hận + 126! + 138! + 128! + 132! + 236! Bạo kích!...”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh! Đậu xanh! Điểm căm hận kìa!

Quả thực là niềm vui bất ngờ! Một đợt này thu hoạch được hơn ba ngàn điểm căm hận!

Nếu là trước kia thì có mơ cũng không dám mơ tới ấy chứ!

Nếu là người bình thường thì ước chừng đã cười tới mức không khép miệng lại được.

Tiếc rằng dù sao thì Trương Tiểu Kiếm cũng là Trương Tiểu Kiếm, tuyệt đối không phải là người bình thường!

Hắn lặng lẽ mở cửa xe ra, đứng ở bên cạnh chiếc Ferrari.

Lúc này đã có ít nhất hơn năm mươi người đi đường nhìn về phía hắn, sau đó bọn họ lập tức nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hất tóc một phát...

Đậu phộng! Mù con mắt!

“Điểm cầm hận + 218! + 218! + 218! + 218! + 436! Bạo kích!...”

Lần này lại trâu bò rồi!

Thu hoạch được tám tám ngàn điểm cầm hận luôn!

Muah ha ha ha ha ha ha! Sướng!

Cứ thế mà tới thì phỏng chừng không bao lâu sau là có thể thăng cấp được rồi! Nhiều hơn một ngôi sao!

Chu Chi Kỳ: “...”

Cô bỗng cảm thấy vị Trương đại sư trước mắt này hình như hơi... lầy?

- Không ngờ anh lại biết kéo cừu hận như thế đấy.

Chu Chi Kỳ khởi động ô tô, tiếng motor gầm rú vang lên. Cô vừa lái xe vừa nhẹ giọng hỏi:

- Thích cảm giác này lắm à?

- Còn cần phải hỏi nữa sao?

Trương Tiểu Kiếm nói một cách đương nhiên:

- Có một đại mỹ nữ xinh đẹp như chị ở bên cạnh, còn ngồi siêu xe, nếu ai mà không có chút cảm xúc nữa thì nhất định là không bình thường rồi!

- Thăng thần ghê nhỉ.

Chu Chi Kỳ cười ha ha liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Quả nhiên người xấu xí thì không cần để ý mặt mũi sao?

- Đúng rồi đấy.

Trương Tiểu Kiếm đáp lại nghiêm trang:

- Dù sao thì tôi chẳng quan tâm đâu.

Có lẽ là vì lúc ở nhà bị áp lực quá lâu nên trong lòng Chu Chi Kỳ chất chứa quá nhiều âm u và không cam lòng. Dù sao thì từ nhỏ cô đã có giấc mơ làm ngôi sao rồi, trước kia vẫn bị gia đình áp đặt đè nén.

Đến rốt cục có thể buông thả chính mình, giống như một con ếch ngồi dưới đáy giếng bỗng dưng nhảy ra khỏi vùng trời nhỏ bé kia, quả thực cảm thấy có vô số khả năng đang chờ cô.

Bàn tay thon thả trắng nõn của Chu Chi Kỳ nắm tay lái.

Khẽ hát: “Tới đây... sung sướng nào! Dù sao có... rất nhiều thời gian!”

Trương Tiểu Kiếm ngồi bên cạnh, tim đập như đánh trống.

Cô nương này quá biết dụ dỗ người khác rồi.

Bề ngoài vẫn bình tĩnh như con chó già.

Không phải nói, hai người một đẹp tận trời cao một xấu đến bỏ đi, nhưng lúc này ngồi bên cạnh nhau lại có cảm giác hài hòa một cách kỳ lạ. Cảm giác này giống như hai người đã trải qua vô số mưa gió, rốt cục có thể nhìn thấu sự đời vậy.

Chu Chi Kỳ không khỏi cảm khái. Quả nhiên người mặc áo Tôn Trung Sơn đều không phải là người bình thường!

- Tôi nghe Ninh tổng nói cậu xem phong thủy rất lợi hại.

Giọng nói của Chu Chi Kỳ rất thấp trầm, có chứa từ tính. Có lẽ là cô muốn nhìn Trương Tiểu Kiếm bị cô quyến rũ nên nói chuyện không do dự chút nào, giọng phát thanh trầm thấp dày công tôi luyện.

- Nếu xem phong thủy lợi hại như thế thì xem thủ tướng xem tướng mạo bói toán các kiểu cũng rất thông thạo đúng không?

- Sơ sơ.

Trương Tiểu Kiếm giả vờ cúi đầu suy nghĩ, cũng không ngẩng đầu lên.

Thực tế hắn còn đang lén nhìn đuôi của Chu Chỉ Kỳ.

Lúc này Chu Chỉ Kỳ mặc một chiếc váy da ngắn màu xám, trên thân mặc một chiếc áo Jacket da màu xám cùng loại, mặc áo lông ngắn màu đen bên trong, giày da hươu cổ thấp, cặp đùi thon thả trắng nõn không có một cọng lông cứ thế bại lộ trong không khí.

Trải qua đôi mắt chó nạm vàng 24K của Trương Tiểu Kiếm quan sát kỹ lưỡng, trên cặp đùi của Chu Chỉ Kỳ không có bất cứ một cái lỗ chân lông rõ ràng nào cả.

Trần trụi trắng nõn như thế đấy!

Xúc cảm nhất định là cực kỳ tuyệt vời!

Nhưng mà chỉ nhìn không được sờ, các cậu nói xem có đáng giận không?

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm không phải là loại cuồng tất chân hay là cuồng chân linh tinh các kiểu. Tư tưởng của thằng này cực kỳ đơn giản. Hắn cuồng tất cả!

Dù sao cũng là trai tân cô đơn hai tư năm, chỉ cần đẹp mắt thì không lẽ nào mà không nhìn nhiều mấy lần...

Dù sao thì Chu Chỉ Kỳ cũng là vụ vật cấp bậc quyến rũ lòng người, mắt đàn ông đang nhìn bộ phận nào trên người cô, cô chỉ cần liếc qua thôi là đã biết rồi. Lần này cô không có vạch trần, chẳng qua là đang lái xe, bỗng nhiên mở rộng cặp đùi!

- Khụ khụ khụ khụ...!

Trương Tiểu Kiếm nuốt nửa thìa sặc nước miếng mà chết!

Con hồ ly tinh này quả nhiên là khó đối khó!

- Chân chị đẹp lắm đúng không?

Chu Chỉ Kỳ đắc ý nói:

- Đừng nhìn lên. Lát nữa tới quán bar cậu xem bói cẩn thận cho chị. Nếu bói chuẩn thì chị có thể phá lệ cho cậu ngắm nhiều mấy lần.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

- Khụ khụ...

Quyết đoán đặt tay trước miệng hắng giọng mấy phát, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Chu tiểu thư ngài cứ nói đùa. Một trạch nam ngây thơ đáng yêu lương thiện như tôi đây sao có thể vì thế mà...

- Cậu cứ nói là cậu có muốn xem không đã...

Chu Chỉ Kỳ lại đổi giọng phát thanh kia.

Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy từ bàn chân tới đỉnh đầu đều run rẩy một trận.

Xoẹt một phát cứng luôn!

- Muốn!

Lần này Trương Tiểu Kiếm thừa nhận rất quyết đoán:

- Không muốn xem đều là thằng ngu! Chị yên tâm, đến nơi tôi cam đoan sẽ bói kỹ càng cho chị. Xem thử xem rốt cục vận mệnh của chị mà gì!

Sau đó hắn lại bổ sung thêm một câu:

- Nhưng nói trước nhé, tôi sẽ không chỉ lựa lời hay mà nói đâu. Đến lúc đó có gì thì nói gì, nếu không êm tai chị đừng nổi giận là được.

- Thế mới đúng chứ...

Về quyến rũ của Chu Chỉ Kỳ vừa xuất hiện, uy lực quả thực là gió cuốn mây tan không thể ngăn cản.

- Chị biết người mà chị coi trọng nhất định sẽ không khiến chị thất vọng mà.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, bồng nói:

- Chị mặc ngắn thế không sợ lộ hàng à?

- Cậu đoán xem?

Chu Chi Kỳ quay sang, cười y hệt... Cô nàng này quả thực là một con hồ ly tinh chính hiệu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Anh đây chỉ là đến mua xì dầu

Thiên Kim, thành phố vừa cổ xưa lại vừa hiện đại này đã trở nên càng quốc tế hóa và đa nguyên hóa hơn theo kinh tế phát triển nhiều năm.

Mỗi khi mặt trời lặn phía tây, lúc màn đêm buông xuống thì thành phố này lập tức biểu hiện ra mặt khác của nó. Vô số “Động vật sống về đêm” đi tìm kiếm hương vị bóng đêm, chờ thời cơ rời khỏi hang, phát tiết hết thảy áp lực và mệt mỏi trong xa hoa trụy lạc và dòng nhạc mạnh mẽ.

Hộp đêm Suzy ở gần sân vận động công cộng chính là một nơi như vậy. Nó nổi tiếng là thiên đường điểm ngộ trong giới.

Những người nam nữ trẻ tuổi tới nơi đây tìm kiếm kích thích mỗi tối nhiều như cát bờ sông, quả thực đếm không xuể.

Cho nên khi Chu Chi Kỳ lái Ferrari đỗ ở bãi đỗ xe hộp đêm Suzy thì lập tức thu hút ánh mắt của hơn hai mươi người.

Nhất là khi một đôi chân dài trắng nõn duỗi ra từ cửa xe, tiếng huýt sáo lập tức vang lên khắp nơi.

Sau đó, Chu Chi Kỳ cứ như là nữ hoàng giá lâm vậy!

Cả hiện trường yên lặng trong nháy mắt, chỉ còn có tiếng nuốt nước miếng.

Vì thế khi Trương Tiểu Kiếm mặc áo Tôn Trung Sơn, diện mạo kỳ bí cùng xuống xe...

“Điểm cảm hận +218! +218! +218! +218! Bạo kích...”

Lập tức hút được hơn năm ngàn điểm cảm hận vào tay, Trương Tiểu Kiếm quả thực suýt nữa không ngậm được mồm luôn!

Quả nhiên quyết định lựa chọn tối nay ra ngoài với cô nương này là chính xác!

Mới chỉ ở ngoài thôi mà đã thế rồi, nếu như vào trong...

Muah ha ha ha ha ha ha!

Hai người bèn đi vào cổng hộp đêm Suzy. Trên đường đi có vô số người hâm mộ ghen tị hận bản tán xôn xáo...

- Đâu xanh! Nhìn kìa, đại mỹ nhân! Đại mỹ nhân siêu cấp luôn! Quả thực là đẳng cấp hồ ly tinh!

- Đúng đấy! Trâu bò quá! Nhìn dáng người kìa! Quả là không hiểu!

- Mỹ nữ thì đúng là mỹ nữ, nhưng cái thằng hình thù kỳ quái đi bên cạnh cô ấy là thứ gì vậy? Vệ sĩ hả?!

- Thoạt nhìn không giống lắm đâu. Nhưng nếu là người yêu thì cũng không giống...

“Điểm cảm hận +86! +126! +138!...”

Trong đó còn kèm theo không ít điểm số khiếp sợ: “+64! +38! +52!...”

Lại thêm một mớ điểm số tới tay, sướng quá!

Vừa vào quán bar, ánh sáng lập tức giảm bớt rất nhiều. Lúc này hai người hiển nhiên không đáng chú ý như trước nữa. Nhưng đây chỉ là tương đương thôi, ít nhất ba bốn mươi người chung quanh vẫn quay sang nhìn.. Vụ vật đẳng cấp như Chu Chi Kỳ quả nhiên đi đến chỗ nào cũng là trung tâm, nhất là loại mỹ nữ siêu cấp nửa lăng lơ nửa đứng đắn như cô.

- Tôi bỗng phát hiện đi ra ngoài với cô rất dễ bị người khác chém chết mất.

Trương Tiểu Kiếm nhìn điểm cừu hận nhảy nhót liên tục, da đầu tê dài. Con nhỏ này đáng sợ quá, quả thực nam nữ già trẻ đều hốt!

- Dần dần rồi sẽ quen.

Rõ ràng Chu Chỉ Kỳ đã quá quen thuộc với tình huống này rồi. Cô dẫn theo Trương Tiểu Kiếm đi vào một căn phòng ngồi xuống, sau đó lấy di động ra gửi wechat cho bạn thân: “Đến chưa?”

Vân Vân: “Sắp tới rồi. Tôi dẫn theo mấy người bạn cùng tới đó. Tối nay chúng mình có thể uống thỏa thê một bữa!”

Chu Chỉ Kỳ: “Tốt nhất là bọn bạn cờ hó của cậu lau mắt cho sáng đi, nếu không thì tớ không ngại cho bọn nó nằm trên giường cả tuần đâu đấy.”

Thân là đệ tử cuối cùng của đại sư Vịnh Xuân đương đại Đàm Minh, Chu Chỉ Kỳ dám một mình đến những nơi như thế này đương nhiên là có lòng tin.

Bằng không thì có lẽ một buổi tối đã bị một đám yêu râu xanh ăn sạch sẽ không để lại cặn rồi.

Vân Vân: “Yên tâm đi, tớ có đảm bảo mà. Thế vị Trương đại sư kia có đến không? Tối nay tớ dự cảm sắp có trò hay đấy.”

Chu Chỉ Kỳ: “Ồ chỗ tớ này. Cậu nhanh lên.”

Đặt di động xuống, Chu Chỉ Kỳ mỉm cười nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Bạn tôi sắp đến đây rồi, cô ấy còn dẫn theo mấy người bạn nữa, cậu có sợ không?

- Có gì mà phải sợ?

Cả ngày trà trộn trong đám Mã Vân Ninh Hàn Lâm siêu nhân, đến nay tầm nhìn của Trương Tiểu Kiếm đã là hiếm thấy trong nước. Chẳng qua là bạn bè linh tinh mà thôi, có gì mà phải sợ chứ?

Nói kiểu gì thì mình cũng là bậc thầy Thái Cực nhé.

Đương nhiên, một nơi có thể có được tiếng tăm trong Thiên Kinh như hộp đêm Suzy này thì không có khả năng đánh nhau thật sự được.

Nếu không thì đã sớm dẹp tiệm rồi...

Vân Vân tới rất nhanh. Bên cạnh cô đi theo hai nam một nữ. Cô gái kia cũng có thể nói là đẳng cấp vu vật, nhưng còn phải xem so với ai.

So với Vân Vân thì tầm lưng nửa cân, nhưng so với Chu Chỉ Kỳ thì chỉ có thể được nửa cân... Chu Chỉ Kỳ là một cân rưỡi!

- Chu Chu, đến lâu chưa?

Vân Vân dẫn theo ba người kia ngồi xuống rồi cười nói:

- Tới sớm vậy? Không giống phong cách của cậu tí nào.

Cô nương kia thoát nhìn hần cũng là bạn thân của Chu Chỉ Kỳ, rất thoải mái, cầm hạt dẻ cười lên bắt đầu cấn.

Hai nam thì rõ ràng là vẻ mặt kinh điển.

Sau đó ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm cứ như là súng máy ý.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Liên quan quần què gì tới tao mà tui bay thù hằn tao dữ vậy? Hôm nay anh đến đây chỉ là mua xì dầu lấy điểm cảm hận thôi biết không?

“Hệ thống: Điểm cảm hận +436 đến từ Triệu Tinh Vũ! Bạo kích!”

“Hệ thống: Điểm cảm hận +436 đến từ Bành Phi! Bạo kích!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hê hê, cảm ơn!

- Tới tới tới, tớ giới thiệu một chút.

Lúc này Vân Vân bắt đầu giới thiệu. Cô chỉ vào một thanh niên mặc đồ vest trắng chỉnh huệ nói:

- Triệu Tinh Vũ.

Sau đó lại chỉ vào một người khác nói:

- Bành Phi.

Chỉ vào cô gái:

- Phương Phương.

Sau đó giới thiệu Trương Tiểu Kiếm:

- Trương...

Cô nói đến đây, rõ ràng kẹt một lúc, vẻ mặt buồn bực hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Tên anh là gì nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm thuận miệng đáp:

- Trương Tiểu Kiếm.

- Đúng, Trương Tiểu Kiếm Trương đại sư!

Vân Vân cố ý nhấn mạnh ở hai chữ “đại sư”:

- Cực kỳ nổi tiếng!

- Thì ra là Trương đại sư, chào anh.

Khác hoàn toàn với cảnh tượng vừa thấy mặt đã đậm mùi thuốc súng trong trí tưởng tượng, hai người Triệu Tinh Vũ với Bành Phi vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm là thầy bói thì lập tức thờ phào nhẹ nhõm một phát, chủ động vươn tay ra:

- Ấy dà không ngờ lại là một vị đại sư, quả nhiên không giống bình thường!

Trương Tiểu Kiếm “!!!”

Ý mày không giống bình thường là không giống chỗ nào chả nhẽ trong lòng mày chả nhẽ không có *beep* sao?

- Xin chào xin chào.

Trương Tiểu Kiếm vươn tay ra bắt tay với hai người, sau đó nói:

- Muốn uống gì?

- Bọn tôi thì gì cũng được.

Có thể thấy được quan hệ của hai người khá tốt, Triệu Tinh Vũ nói thẳng:

- Giống Chu Chu là được.

- Cứ gọi bìa đi.

Chu Chi Kỳ nói:

- Không quen uống rượu vang.

Vì thế bèn gọi nhân viên phục vụ lấy bìa.

- Rồi.

Chu Chi Kỳ thấy mọi người đã đến đông đủ, lập tức nói ngay:

- Gọi mọi người tới đây là vì tớ có chuyện muốn nói với mọi người một tiếng.

Nói tới đây, biểu cảm của cô hiếm thấy trở nên nghiêm túc, nói:

- Ở Thiên Kinh tớ chỉ có bốn người bạn các cậu là khá quen thuộc thôi. Hôm nay các cậu phải làm chứng cho tớ! Lát nữa Trương đại sư sẽ xem tướng

cho tớ! Tớ có thể thực hiện được giấc mơ của tớ hay không đều trông cậy cả vào lần này!

Cô nói khó hiểu, nhưng bốn người Vân Vân đều hiểu rõ trong lòng. Trương Tiểu Kiếm có biết đâu, nhưng nể hà thằng này quá bình tĩnh, ngồi một chỗ nhàn nhả cắn hạt dưa.

- Chu Chu.

Lúc này Triệu Tinh Vũ nói vội:

- Tớ biết giấc mơ của cậu từ nhỏ đã có, nhưng cậu lại kỳ thác tất cả hy vọng vào một tên thầy bói... Kỳ thác trên người Trương đại sư có vẻ không hợp logic lắm đâu!

Bánh Phi cũng gật đầu:

- Đúng đấy. Chu Chu, cậu muốn thì cứ làm là được, tại sao phải nhất định đòi bói một quẻ?

- Tớ nhất định phải bói một quẻ!

Rất rõ ràng, trong lòng Chu Chu có vương mắc sâu nặng với chuyện này:

- Bỏ tớ lấy chuyện này lừa tớ mười mấy năm, tớ nhất định phải xem thử rốt cục là thật hay giả!

Được rồi, người ta đã nói tới nước này rồi thì còn có thể làm gì nữa đây?

Thế thì bói đi...

- Nói xong chưa?

Trương Tiểu Kiếm bỏ hạt dưa trong tay xuống rồi phui tay, cũng không có lau, nắm tay Chu Chỉ Kỳ rồi bắt đầu nhìn. Sau đó vừa nhìn vừa lắc đầu:

- Không được, cô không được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: To! to rồi!

Trương Tiểu Kiếm vừa buột miệng nói như thế, Vân Vân lập tức giật thót cả mình.

Kiểu này là ông sắp bị bóp chết rồi kìa!

Ban ngày Chu Chu còn nói nếu ông dám nói không được thì sẽ bóp chết ông, ai ngờ đúng là ông vừa há miệng đã tìm chết rồi...

Thôi thôi, thần côn đáng thương, bây giờ tôi có thể giúp ông chỉ là mua cho ông một chiếc quan tài...

- Sao lại không được?

Quả nhiên, Chu Chỉ Kỳ vừa nghe thấy hai chữ “không được” thì lập tức không vui:

- Chỗ nào không được? Cậu nói cho tôi nghe xem nào!

- Đầu tiên ấy...

Trương Tiểu Kiếm nhìn lòng bàn tay Chu Chỉ Kỳ nói:

- Từ đường sự nghiệp của cô mà nói thì rõ ràng là chạy lệch. Cô xem, đường sự nghiệp của chúng ta đều rất mềm mại, nhưng nhìn đường chỉ tay của cô thì đường sự nghiệp bị lệch rõ ràng ở khoảng 25 tuổi. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ sự nghiệp ban đầu của cô bỗng nhiên bị cắt đứt, sau đó cô mở ra cánh cổng đi tới thế giới mới.

Chu Chỉ Kỳ: “...”

Ể? Cách nói này... Nghe thú vị phết ấy! Chẳng lẽ hần ta đang nói sự nghiệp của mình...

Ừm, hỏi nhanh và luôn!

- Cánh công thế giới mới gì?

Rõ ràng hô hấp của Chu Chỉ Kỳ trở nên dồn dập hơn, hỏi:

- Vậy cậu thấy rốt cục thì tôi thích hợp làm gì?

- Này á...

Trương Tiểu Kiếm lại nhìn cẩn thận, nói:

- Đầu tiên ấy, sự nghiệp ban đầu của cô là không thể làm được nữa, phỏng chừng cô cũng không có tâm tư dành cho nó. Nếu đã thế thì cô cứ yên tâm mà làm sự nghiệp mới của cô đi. Còn sự nghiệp mới là gì...

Lúc này vẻ mặt Trương Tiểu Kiếm cực kỳ thần côn:

- Một vầng mới dâng cao trên trời, vạn họ nhân gian ngẩng đầu xem. Sao mới xuất hiện thiên hạ khiếp, xuất thế ngang không là ý trời!

Thật ra thì hắn đang khoác loác khí thế một vầng, nhưng nghe vào tai mấy người có mặt ở đây thì rõ ràng là khác hẳn!

Bình thường mà nói thì bốn câu về này rõ ràng chính là ngôi sao lớn rồi!

“Điểm số khiếp sợ +46! +82! +48! +64! +88!”

- Cậu em nói quá hay!

Chu Chỉ Kỳ cực kỳ vui sướng, bỗng nhiên đến gần Trương Tiểu Kiếm, hôn cái choẹt!

Vừa hôn một phát, mọi người chung quanh đều sợ ngây người!

Đậu xanh, cô nương đẳng cấp vu vật như thế mà lại chủ động hôn người khác!

Hơn nữa còn hôn một thằng có thể nói là mặt mũi kỳ quái!

Không thì sao lại nói hồng nhan thường gần với họa thủy, nhất là ở một nơi như hộp đêm, chỉ cần là mỹ nữ cấp bậc hại nước hại dân thì đều là tiêu điểm của bọn sói. Lúc này tận mắt chứng kiến Chu Chỉ Kỳ hôn Trương Tiểu Kiếm một phát, cả bọn sói lập tức ngây ngẩn cả người, sau đó ánh mắt ấy, hăm mộ ghen tỵ hận các kiểu...

- Tìm tìm tìm tao!

- Ahhhhhh hãy nói với tao rằng đó đều là giả! Giả!

- Tao không tin! Tao không tin đâu! Không thể như thế được!

- Thằng nhãi kia, buông mỹ nữ kia ra!

Chỉ chốc lát cả đám người chung quanh đã không đoái hoài tới rượu chè nữa, chỉ lo trừng mắt nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Kiếm!

“Điểm cảm hận +218! +218! +218! +218! +436! Bạo kích...”

Sau đó một đợt này công hiến chừng hơn ba mươi ngàn điểm số khiếp sợ. Sau đó nữa, Trương Tiểu Kiếm cảm thấy toàn thân lóe sáng vàng chói...

Roẹt một phát thăng cấp!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh! Đây chính là cảm giác thăng cấp hả?! Tuyệt vời như thế cơ à?!

Trong ý thức của hắn cảm nhận được trong hỗn độn, có bảy ngôi sao đang xoay chuyển quanh thân thể hắn. Trong đó có bốn ngôi sao phát sáng, ba ngôi sao khác tối mờ.

Sau khi vừa lóe sáng xong thì một trong ba ngôi sao tối kia bắt đầu dần dần phát sáng.

Ngôi sao đó càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, rốt cục “Bùm” một phát, bộc phát ra một luồng sáng vàng chói lọi! Sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy cậu nhỏ của mình bắt đầu co rút!

Khả năng sex! Đậu xanh thêm buff cho khả năng sex kia!

- Tôi đi WC một chuyến.

Trương Tiểu Kiềm lập tức đứng lên chạy về phía WC. Khả năng sex +5 néh các đồng chí, nhất định phải đi WC xem thử xem bự cỡ nào!

Nhìn Trương Tiểu Kiềm chạy đi, năm người Chu Chi Kỳ sững sờ một lúc lâu rồi mới phản ứng lại.

Lúc này người vui sướng hẳn phải là Chu Chi Kỳ chứ? Hẳn kích động thế là thế nào?

- Tổ đi nhìn xem là thế nào.

Chu Chi Kỳ lập tức đứng dậy đuổi theo, chỉ để lại bốn người Vân Vân ngồi đó trợn mắt há mồm.

- Chuyện quái gì vậy trời?

Triệu Tinh Vũ buồn bực nói:

- Không phải là bói toán thôi sao cần gì phải kích động tới mức đó? Bói toán các kiểu không phải là lừa đảo à? Trương đại sư này thật sự biết xem bói à? Không phải là sớm biết nên cố ý lấy lòng Chu Chu chứ?

- Sao tớ biết được.

Bành Phi bữu môi:

- Haizzz, hâm mộ ghen tỵ hận quá đi...

Trương Tiểu Kiềm xông vào WC, trực tiếp mở một cách cửa chạy vào, sau đó kéo quần ra bắt đầu nhìn, vừa thấy lập tức cười híp cả mắt:

- Bự! Quà nhiên là bự rồi! Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ khả năng sex của anh đã có 93 điểm, rốt cục đạt tiêu chuẩn rồi!

Trong mắt Trương Tiểu Kiềm, cậu nhỏ của hắn đang co rút có thể thấy bằng mắt thường, lớn lên từng chút từng chút một.

Chờ đến khi rốt cục dừng lại, Trương Tiểu Kiềm cảm nhận kích cỡ, kinh hô:

- Trâu bò! Ít nhất cũng có 13 cm ấy! Đường kính it ra cũng phải 3cm nhĩ? Được đấy ghê ta! Chờ đến khi max điểm chẳng phải là dài 20 cm, to 5 cm sao?!

Dài 20 cm, to 5 cm, đậu xanh chỉ nghĩ thôi đã sướng tê tái rồi!

Moah ha ha ha ha ha! Bà ơi về sau anh em chính là đàn ông đích thực rồi!

Đẹp trai thì có tác dụng gì? Khoai to mới là mục tiêu vĩnh hằng nhé!

“Tới đây ~ Sung sướng đi ~ Dù sao có, khoai anh rất lớn ~”

Trương Tiểu Kiềm vừa hát vừa ra toilet, không ngờ vừa ra khỏi cửa lập tức ngăn cả người.

Bởi vì hắn thấy có chừng bốn gã đàn ông đang bao vây Chu Chi Kỳ!

Đậu xanh, đây là sắp xảy ra chuyện rồi kìa!

Anh đây chính là bậc thầy Thái Cực, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân tuyệt vời như thế không phải lúc nào cũng có đâu!

Thế thì nhất thiết phải tới đúng không?

Nói gì mới hay đây? Buông tha cô gái kia ra? Buông ra để cho tao tới? Mỹ nữ đừng sợ anh bảo vệ em?

Trương Tiểu Kiềm đang suy nghĩ phải giúp đỡ kiểu gì đây, sau đó hắn lập tức thấy Chu Chi Kỳ lại ra tay trước!

“Bịch bịch! Bốp! Rầm! Âm âm...”

Toàn thân Chu Chi Kỳ cứ y như là hóa thân thành Lý Tiểu Long vậy, một cước đạp một gã đàn ông trong đó bay vô tường, gã kia dính luôn trên tường cứ như là tranh vẽ trên tường ấy.

Trương Tiểu Kiềm tinh mắt – màu trắng!

Sau đó tung một nắm đấm, gã thứ hai trực tiếp xoay vòng vòng tại chỗ. Sau lại là một cước, gã thứ ba trực tiếp bay tới dưới chân Trương Tiểu Kiềm. Cuối cùng không chò ra tay, gã thứ tư trực tiếp quỳ xuống luôn...

- Nữ hiệp tha mạng với nữ hiệp!

Gã kia ra sức cầu tha mạng:

- Đều do bọn em làm sai! Tội em có mắt không thấy núi Thái Sơn. . .

- Coi như mây gặp mây.

Chu Chỉ Kỳ cười lạnh nhìn hắn:

- Hôm nay tâm tình của bà rất tốt. Cút!

- Dạ dạ dạ, em cút đây!

Người kia lập tức chạy bạt mạng.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, vừa rồi mình không hoa mắt chứ?! Thân thù của cô nương này thật lòng không phải trâu bò ở mức bình thường đâu! Chỉ thua anh có tí thôi!

- Vừa rồi không làm cậu sợ chứ?

Lúc này Chu Chỉ Kỳ cũng thấy Trương Tiểu Kiếm đi ra, eo nhỏ uốn éo đi đến trước mặt Trương Tiểu Kiếm. Cô đi đôi giày gót cao chừng 7 cm, đứng ở đó gần như có thể nhìn thẳng vào Trương Tiểu Kiếm, giờ lên bàn tay ngọc trắng nõn như củ hành, ngón trở nhẹ nhàng nâng cằm Trương Tiểu Kiếm, cười nói:

- Đừng sợ. Nể mặt cậu bói cho bà đây khiến bà rất vui vẻ, sau này bà sẽ bảo vệ cậu.

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Thật là bá đạo quá đi!

Ủi giòi oi!

Bố mày hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, nay lại phải nhờ một con đàn bà bảo vệ à?!

Làm thế thì bố mày còn mặt mũi nào mà gặp hai cụ dưới quê?!

- Được thôi được thôi.

Trương Tiểu Kiếm thừa dịp tựa lên vai Chu Chỉ Kỳ, vừa đồng ý vừa nhìn lên:

- Thế thì sau này đành nhờ chị Chu bảo vệ em vậy!

Màu trắng! Viên ren cùng kiểu dáng với quần chip luôn, cả bộ kìa!

Chu Chỉ Kỳ: “...”

Tiền sư, tính nhầm rồi!

Không ngờ thằng cha này lại không có tiết tháo như vậy!

Nói thật cô chỉ là lẳng lơ một tí theo thói quen mà thôi, nhưng cô lại không thể ngờ rằng Trương Tiểu Kiếm lại mượn gió bẻ măng như vậy!

Kịch bản này không đúng!

Theo tiết tấu bình thường thì chẳng phải là vì thể hiện, đàn ông sẽ nói một câu “Đừng đùa sau này để anh bảo vệ em” linh tinh các kiểu sao?

- Được rồi, đừng cọ.

Chu Chỉ Kỳ lập tức thua cuộc, vội vàng tránh ra:

- Đi về thôi, bên kia còn đang chờ chúng ta trở về uống rượu kia.

- Hả? Muốn về ngay bây giờ à?

Ấy dà, sao vội thế? Anh đây còn chưa cạo đủ đầu, thơm tho quá đi... Trương Tiểu Kiềm hắng giọng một phát sau đó nghiêm trang:

- Loại chuyện như uống rượu thì tôi không có vấn đề gì cả. Đi thôi đi thôi.

Ừm, kiểu dáng được đấy...

Thế là hai người trở về phòng riêng. Vừa ngồi xuống Trương Tiểu Kiềm lập tức hỏi:

- Ấy dà Trương đại sư ngài trở lại rồi. Tôi thấy vừa rồi ngài xem tướng rất chuẩn đấy, không bằng ngài cũng xem cho tôi với?

Hắn vừa nói thế, mấy người chung quanh lập tức nhìn sang bên này.

Dù sao thì ai mà chẳng biết nói lời hay, xem tướng có chuẩn hay không mới quan trọng. Nếu không xem chuẩn thì còn ý nghĩa gì nữa đâu đúng không?

- Hả? Anh muốn tôi xem à?

Trương Tiểu Kiềm sờ cằm. Từ khi có được kỹ năng đại sư Huyền học đến nay, Trương Tiểu Kiềm có thể thấy được đủ loại số mệnh trên mặt người khác. Ví dụ như khí màu đỏ là khỏe mạnh, khí màu vàng là tài vận vân vân...

Nhưng chờ đến khi hắn nhìn kỹ Triệu Tinh Vũ thì lại phát hiện, khí trên đỉnh đầu thẳng này lại là...

Màu xanh lá!

Ồ mải gót, trên đỉnh đầu cậu có cả một thảo nguyên xanh mướt luôn ấy anh em ơi!

Thế mà cậu còn có thể bình tĩnh uống rượu ở đây...

- Khụ khụ khụ khụ khụ...

Trương Tiểu Kiềm ho một trận, sau đó nói:

- Anh em, có lẽ tôi nói những lời này sẽ khiến anh không vui cho lắm, nhưng dù sao cũng quen biết một lúc, tôi vẫn phải nói rõ cho anh biết. Nói trước nhé, bất kể tôi nói gì thì anh phải cam đoan là sẽ không nổi giận.

- Ấy yên tâm yên tâm.

Triệu Tinh Vũ bèn cười ha ha:

- Anh cứ nói đi. Thật ra thì bản thân tôi không tin mấy cái này cho lắm, coi như nghe cho vui thôi.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Đây là chính mày nói đấy nhé. Thật ra thì tao cũng muốn xem thử xem mày làm thế nào mới có thể nghe cho vui được đây...

- Anh em, tôi thấy thần sắc của anh...

Trương Tiểu Kiềm dứt khoát ăn ngay nói thật:

- Ấn đường hồng nhuận, kim quang đầy mặt, thân thể và tài vận đều ổn cả, chẳng qua có khí tức màu xanh lá quanh quần trên đỉnh đầu, e là cảm tình có vấn đề đấy...

Chu Chỉ Kỳ: "..."

Vân Vân: "..."

Triệu Tinh Vũ: "..."

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng: "..."

"Điểm số khiếp sợ +86! +128! +74! +88!..."

Tất cả mọi người đều ngậy ngẩn cả người. Người anh em này can đảm thật đấy, thế mà lại dám nói có khí xanh lá bay trên đỉnh đầu người ta!

- Đậu xanh!

Triệu Tinh Vũ thoát cái đứng dậy, hấn lấy di động ra luôn rồi gửi tin nhắn cho người yêu: “Đang làm gì đấy?”

Sau một lúc lâu, bên kia mới gửi tin nhắn về: “Em đang làm tóc với mấy chị em nè. Sao vậy?”

Triệu Tinh Vũ: “Với ai thế?”

Bên kia: “Dĩ nhiên là với Phương Phương rồi, còn phải hỏi nữa sao?”

Chu Chỉ Kỳ: “...”

Vân Vân: “...”

Triệu Tinh Vũ: “...”

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng: “...”

- Bánh Phi, xong, tao bị cấm sừng thật rồi!

Đến nước này rồi mà Triệu Tinh Vũ còn không phát hiện vấn đề thì chính là thẳng ngốc, lập tức gọi Bánh Phi:

- Lúc trước tao đã cảm thấy không đúng lắm, bây giờ xem ra nhất định là có vấn đề rồi!

Hai người đứng dậy rồi xông thẳng ra ngoài.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chu Chỉ Kỳ: “...”

Vân Vân: “...”

Bói gì mà chuẩn thế? Vừa nói hấn có màu xanh lá trên đầu thì bên kia lại bảo đang làm tóc rồi!

Đại sư không hổ là đại sư!

Vân Vân nhìn Trương Tiểu Kiếm, không khỏi gợn ngón cái lên. Trâu quá, bói quá chuẩn quá bá đạo!

Lúc này chỗ bọn họ có hai nam rời đi, chỉ còn lại Trương Tiểu Kiếm dẫn theo ba cô nương Chu Chỉ Kỳ, thoáng cái không ổn... Bầy sói chung quanh lập tức xông vào hấn lên!

Nếu còn bỏ qua cơ hội tốt thế thì còn tới chỗ này làm gì nữa?!

- Mấy em gái, thấy các em cô đơn ghê ta.

Lúc này có một nhóm bốn người cười hi hi đi tới, nói:

- Không ngại ngồi chung với nhau chứ? Tối nay nhàn chán quá, uống với nhau một ly được không? Bọn anh khao, thế nào?

- Chỉ bằng mấy người á?

Chu Chỉ Kỳ cười lạnh:

- Mấy người có thể uống bao nhiêu?

- Tạm tạm thôi.

Người cầm đầu khoảng chừng 27 – 28 tuổi, cầm chìa khóa xe Maserati ném thẳng lên bàn, cười nói:

- Bình thường thì khoảng 20 bình không thành vấn đề.

Bình thường mà nói, có thể lái Maserati đều thuộc loại điều kiện kinh tế khác tốt. Nhưng ai bảo gã này lại vênh vào thế làm gì... Trương Tiểu Kiếm nhìn chìa khóa xe, hỏi:

- Đa cấp?

“Hệ thống: Điểm cảm hận +436 đến từ Dương Minh! Bạo kích!”

Chu Chi Kỳ đổ thêm dầu vào lửa, ngồi bên cạnh phối hợp chặt chẽ:

- Chúc mừng giám đốc X thành công gây dựng sự nghiệp, lấy một chiếc Maserati!

Dương Minh: “...”

Biết Maserati bị phá sản như thế nào không? Chính là bị đa cấp làm phá sản!

Dương Minh xanh cả mặt, cực kỳ dứt khoát lấy chìa khóa về, nói:

- Không ngờ chú em lại độc miệng thế đấy. Không bằng ta uống mấy ly?

- Được thôi.

Trương Tiểu Kiếm lập tức mở to mắt:

- Anh định uống kiểu gì?

- Trộn bia rượu vang rượu đế chung, thế nào?

Dương Minh rõ ràng là người có thể uống rượu, mưu đồ của hắn cực kỳ đơn giản trực tiếp, chuốc say Trương Tiểu Kiếm, sau đó ba cô nương còn lại không phải đơn giản sao?

- Uống kiểu đó không ổn lắm đâu...

Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ hơi khó xử:

- Trộn rượu đế uống nhiều lắm...

- Phải uống nhiều mới thích chứ.

Dương Minh búng ngón tay, chờ nhân viên phục vụ lại đây rồi nói:

- Lấy cho anh bốn thùng bia, bốn bình rượu vang, lại thêm hai bình rượu ngũ lương.

Kiểu này là muốn uống tới chết luôn nè!

Nhân viên phục vụ lập tức gật đầu:

- Dạ vâng.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng lấy rượu tới. Dương Minh cầm một ly rượu rất lớn, nói:

- Tới tới tới, chúng ta dùng ly này để uống. Sáu chai bia với một bình rượu vang thêm nửa bình rượu đế, trăm phần trăm, thế nào?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tụi mày có kế hoạch góm nhĩ, định chuốc say anh đây hả? Ấy dà thế thì ngại quá cơ...

Lúc này Vân Vân đã phát hiện không đúng lắm, lập tức nấp đằng sau. Chu Chi Kỳ thì nhỏ giọng nhắc nhở Trương Tiểu Kiếm:

- Chú em, bọn họ rõ ràng là có ý đồ xấu rồi. Cậu đừng uống, chị đánh đuổi tụi nó đi là được.

Ái chà không hổ là chị gái biết bảo vệ người ta, chỉ bằng những lời này của chị anh em sẽ bảo kê chị!

- Yên tâm đi.

Trương Tiểu Kiếm vỗ nhẹ lên tay Chu Chi Kỳ, rất tron mịn:

- Chỉ bằng mấy người này thì còn chưa uy hiếp được tôi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Chị gái hồ ly tinh thật đáng sợ!

Lúc này không khí đã trở nên nhiệt liệt. Vốn dĩ có không ít người chung quanh vẫn đang nhìn lên, giờ rõ ràng thì trực tiếp vây quanh chỗ này, cả đám ồn ào:

- Uống! Uống!

- Nhất định phải uống!

- Cố gắng lên! Sợ quái gì!

Trong không khí như thế này thì không uống cũng xấu hổ đúng không?

Trương Tiểu Kiếm cực kỳ dứt khoát móc một cái giao nang thùng rượu trong ba lô hệ thống ra nuốt chửng, sau đó giờ ly rượu lớn lên – ly rượu đó là size lớn nhất 3000ml!

- Ngã! Ngã!

Đám người xung quanh chỉ sợ không làm to chuyện, ra sức hét lên ồn ào.

Đầu tiên là sáu chai bia – Bia ở quán bar bình thường đều là loại bình nhỏ 350 ml, sáu bình cộng lại 2100 ml.

Sau đó là một bình rượu vang, 500 ml.

Sau đó nữa là nửa bình rượu ngũ lương, vừa vặn 3000 ml.

Một ly rượu bự như thế thì đừng nói là uống, chỉ nhìn thôi đã đủ hoa mắt rồi. Trương Tiểu Kiếm giờ nó lên, nhìn muốn lòi mắt:

- Anh em, uống thật à?

Hắn thật sự sợ đối phương không được, nhưng rõ ràng Dương Minh tưởng hắn sợ, cười to liên tục:

- Đương nhiên rồi! Cậu yên tâm đi, hôm nay cậu uống bao nhiêu thì anh sẽ uống bấy nhiêu với cậu!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Anh em, mà có biết là thực tế mà đang chán sống không hả...

- Uống thì uống.

Trương Tiểu Kiếm hít vào một hơi thật sâu, sau đó ôm lấy ly rượu bự tổ chẳng kia, bắt đầu uống rượu ực ực ực ực.

Lúc trước uống giao nang thùng rượu Trương Tiểu Kiếm còn không có cảm giác gì, dù sao cũng là giao nang mà, tùy tiện nuốt xuống thôi.

Nhưng giờ vừa uống rượu lập tức cảm thấy khác hẳn – sau khi rượu vào bụng rồi lại cảm thấy nóng hổi hổi, lại hoàn toàn không trướng bụng, mùi vị còn rất thơm...

"Ưc ực ực ực ực..."

Trương Tiểu Kiếm nâng cốc một hơi uống sạch, sau đó úp ngược ly rượu xuống, không dư một giọt!

"Điểm số khiếp sợ +156! +126! +98! +128!..."

Tất cả mọi người ở đây đều đàn người ra!

Người trẻ tuổi này thoát nhìn mặt mũi xấu xí, không ngờ lại uống giỏi đến vậy à?!

Trời đất ơi quả thực là thùng rượu di động!

- Tôi uống xong rồi, giờ tới lượt anh.

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi nhìn chăm chăm vào Dương Minh. Lúc này có nhiều người ở đây như vậy, hắn hoàn toàn không sợ đối phương sẽ đổi ý!

- Tôi...

Lúc này đến lượt Dương Minh đàn mặt.

Nếu bảo hắn uống từng ngụm từng ngụm thì không thành vấn đề, nhưng uống sạch một mạch không ngừng thở thì thần thiếp không làm được đâu!

Lúc trước hắn cũng chỉ định bày ra khí thế để dọa đối phương sợ hãi mà thôi, nhưng giờ hắn lại bị khí thế của Trương Tiểu Kiếm dọa sợ!

Người chung quanh ồn ào!

- Sợ quái gì! Nhất định phải uống!

- Đúng! Uống!

- Ê!

Chu Chỉ Kỳ thấy Trương Tiểu Kiếm uống xong mà không có chuyện gì xảy ra, lúc này không thể bỏ qua cho gã này được:

- Phe bọn tôi đã uống xong rồi, nếu anh không uống thì không ổn lắm đâu nhỉ?

- Uống! Uống!

- Nhất định phải uống!

- Sợ quái gì!

- Rồi, tôi uống!

Giờ mà không uống thì chỉ sợ khiến mọi người đều tức giận, Dương Minh cũng bắt chước luôn, bưng ly rượu lớn lên, người chung quanh bắt đầu rót rượu cho hắn.

Chờ đến khi rót xong, Dương Minh nhìn ly rượu lớn này cũng quá mắt, dứt khoát nhắm mắt lại...

“Ưc ực ực ực ực ực...”

Hắn bắt đầu uống, nhưng dù sao cũng là bia rượu để rượu vang trộn với nhau, nên uống một mạch còn chưa được nửa ly đã bắt đầu ói ra...

“Oe...”

Dương Minh nôn ra đầy đất, quả thực như là xe phun nước luôn ấy...

Người chung quanh lập tức nguyền rủa:

- Xi... Thế mà cũng không được!

- Đúng đấy, tao nghe nói đây là chủ ý của nó đòi uống như thế.

- Thực lực có thể thôi mà còn gào to, hù người khác à?

- Ấy dà...

Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nhìn ba người:

- Người anh em này đã uống ói ra rồi, không bằng chúng ta tới so chiêu thử xem? Tôi cảm thấy tôi lại hạ gục ba người các anh là không thành vấn đề. Nhưng lần này các anh phải uống trước.

“Điểm số khiếp sợ +218! +218! +218!”

Ba người kia triệt để ngơ ngác, còn chơi được nữa á?!

Lúc trước bọn họ cũng chỉ định hù dọa người khác thôi, nhưng giờ người ta không bị dọa ngược lại mình bị dọa sợ chết khiếp luôn!

- Không có việc gì, đại ca các anh cứ tiếp tục đi, bọn em có việc phản trước đây...

Ba người thấy không ổn, lập tức chịu thua, quay đầu đi luôn.

Không thể nào chơi vui vẻ được, thật lòng gặp phải thằng uống giỏi thì chỉ có thể quỳ xuống thôi...

- Ê, chờ chút.

Trương Tiểu Kiêm tiếp tục cười tủm tỉm

- Các anh đã nói các anh mời rượu đây nhé, không quýt nợ được đâu. Rượu ở đây đều đắt lắm...

Ba người kia lập tức xanh mặt – không ngờ gã này còn tinh táo đến thế, khốn nạn!

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Ba người đồng thời gật đầu.

- Bọn tôi đi tính tiền ngay đây!

Trương Tiểu Kiêm:

- Ê này, nhân viên phục vụ, nhìn kỹ nhé, tiền rượu bọn họ trả đây, nếu người chạy thì tôi kệ đấy nhé...

Roẹt một phát, lập tức có khoảng mười nhân viên xông tới đây. Định xù tiền hả? Nằm mơ nhé!

Nhìn mấy người kia rời đi, Chu Chỉ Kỳ quay lại nhìn Trương Tiểu Kiêm, khoe miệng bỗng gọi lên một đường cong quyến rũ, còn duỗi đầu lưỡi ra liếm môi:

- Chú em, không ngờ cậu uống giỏi thật đấy.

Sau đó lại đổi giọng phát thanh:

- Có muốn uống với chị mấy ly không?

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiêm suýt nữa bị dụ tới chảy máu mũi, lập tức nghiêm trang nói:

- Ấy dà không được đâu, uống nhiều buồn nôn. He he, không bằng mình nói cái khác?

- Sao hả? Đến lượt chị lại không uống?

Chu Chỉ Kỳ nâng tay chém xuống trực tiếp chém bay miệng bốn chai bia. Đám người chung quanh sững sờ, sau đó lập tức giải tán.

Trương Tiểu Kiêm: “!!!”

- Thật ra tôi chỉ đùa chút thôi, ha ha, đùa chút thôi...

Da đầu Trương Tiểu Kiêm tê dại... Chị gái hồ ly tinh này thật đáng sợ!

Chu Chỉ Kỳ thế mới tỏ vẻ hài lòng, vươn tay ra ôm lấy cổ Trương Tiểu Kiêm, để lại mùi hương cơ thể thấm vào lòng người trong mũi hắn, cười nói:

- Thế mới đúng chứ. Tới tới tới, chú em, chúng ta uống một ly trước, sau đó lại bàn việc chính với cậu nhé ~~~

Trương Tiểu Kiêm: “!!!”

Khốn khiếp, hồ ly tinh dụ dỗ người qua là không nương tay chút nào...

Hai người uống một ly.

Uống xong, Chu Chỉ Kỳ rốt cục bắt đầu bàn việc chính:

- Chú em, chị nói thật với cậu nhé, chị muốn làm ngôi sao. Chính là kiểu ngôi sao đi thăm đồ ấy, đèn tụ quang, phóng viên. Cậu thấy chị có cơ hội không?

- Hả? Làm ngôi sao á?

Trương Tiểu Kiêm uống rượu xong, nhìn kỹ tướng mạo của cô rồi nói:

- Có thể chứ. Nhìn tướng mạo của chị thì không thành vấn đề. Nhưng tôi được ích lợi gì?

- Ích lợi?

Chu Chỉ Kỳ sững sờ.

Nói thật, cô gặp phải đàn ông, có ai không bị cô dụ dỗ đến chết mê chết mệt, nói gì nghe nấy?

Không ngờ gã trước mắt này lại đòi ích lợi...

- Ích lợi sẽ có.

Chu Chỉ Kỳ cực kỳ quyết đoán nói:

- Cậu muốn ích lợi nào? Tiền? Nếu cậu có thể giúp chị trở thành ngôi sao lớn thì cậu chính là người đại diện của chị, chị kiếm tiền chúng ta cura đôi, thế nào?

Người đại diện?

Vừa nghe thấy thế, mắt Trương Tiểu Kiềm lập tức sáng lên!

Được đấy! Kiếm tiền cura đôi, đây cũng không phải là số lượng nhỏ đâu!

- Được thôi!

Trương Tiểu Kiềm gật đầu luôn:

- Nói đi, cô muốn làm ngôi sao kiểu gì? Phái thần tượng? Hay là phái thực lực?

- Đương nhiên là phái thực lực rồi.

Chu Chỉ Kỳ đáp không cần suy nghĩ:

- Phái thần tượng thì có gì thú vị đâu? Tôi muốn làm thì phải làm kiểu ngôi sao quay điện ảnh phim truyền hình mở concert ấy! Thế nào, cậu có ý tưởng gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 300: Các người hào phóng như thế có ổn không?

Này á...

Trương Tiểu Kiềm sờ cằm nói:

- Dựa theo trình độ thưởng thức nghệ thuật trong nước chúng ta mà nói thì ước chừng còn dừng ở mức đánh đàn nhanh, hát thật cao, diễn thật giống. Diễn xuất của cô thế nào?

- Diễn xuất?

Chu Chỉ Kỳ duỗi ngón tay thon dài chấm chấm môi:

- Hình như là tạm tạm... ấy?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Đậu xanh cô hoàn toàn không có diễn xuất thì còn chơi cái búa ấy!

Trương Tiểu Kiềm:

- Thế thì tôi thử xem diễn xuất trước... Ngày mai theo tôi về nhà gặp cha mẹ!

Chu Chỉ Kỳ lập tức bày ra động tác cắt dưa chuột, liếc xéo Trương Tiểu Kiềm:

- Cậu định làm gì?!

Trương Tiểu Kiềm phát điên:

- Tôi bảo là diễn kịch! Diễn kịch! Cô phải đi theo tôi về nhà gặp cha mẹ, bây giờ cô phải bắt đầu diễn luôn!

Chu Chỉ Kỳ thở dài một hơi:

- Cậu không nói sớm... Bảo tôi đi gặp cha mẹ cậu, không phải là xong đời sao? Chỉ bằng tính tình nóng nảy của tôi á...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Diễn xuất của cô ấy... Cô nương, tôi cảm thấy cô nên làm ca sĩ thì đáng tin hơn...

- Thôi...

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán bỏ qua khía cạnh diễn xuất, đổi thành ca hát:

- Không bằng cô thử ca hát đi. Tôi cảm thấy cô không am hiểu diễn xuất lắm đâu.

Chu Chỉ Kỳ: "..."

Cô lập tức cúi đầu như sắp vùi đầu vào ngực:

- Thật... Không được à?

- Nói thế nào nhỉ...

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hiện tại mà nói thì diễn xuất của cô không có cơ hội. Nếu cô không vội thì tôi có thể giúp cô tập luyện từ từ. Nhưng nếu muốn trở thành ngôi sao lớn thì nhất định phải chờ một hai năm.

Ừm, đến lúc đó thiên thạch va vào trái đất, bùm, game over...

- Ô, thế thì ca hát đi, tôi cảm thấy ta ca hát cũng được đấy.

Chu Chỉ Kỳ cũng là người sáng khoái:

- Cứ thế đi. Ngày mai chúng ta đi phòng ghi âm thử xem.

- Được rồi.

Trương Tiểu Kiếm nhún vai:

- Vậy không có việc thì tôi về trước nhé...

Hắn còn chưa nói xong, Chu Chỉ Kỳ đã kéo tay hắn lại:

- Cậu định đi đâu? Sao tôi có thể thả cậu đi được! Lỡ cậu chạy mất thì sao? Cho nên tối nay cậu ở nhà tôi đi. Nhà tôi rộng, ở được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu phộng, cô đừng có tỏ thái độ được không? Trai đơn gái chiếc sống chung một phòng sao mà ổn được?

- Được thôi được thôi.

Trương Tiểu Kiếm ra sức gật đầu:

- Để tôi thử xem rốt cục thì nhà cô rộng cỡ nào!

Vân Vân: "..."

Phương Phương: "..."

Cái đồ Trương đại sư không có tiết tháo!

Khác với tưởng tượng của Trương Tiểu Kiếm, nơi ở của Chu Chỉ Kỳ cũng không phải là biệt thự các kiểu, cũng không phải nhà kiểu tây diện tích lớn, mà chỉ là một căn hộ second-hand bình thường ở khu vực ba, rộng chừng tám mươi mét vuông.

Ba phòng ngủ một phòng khách, thoạt nhìn khá là sạch sẽ, nhưng dụng cụ thì có vẻ rất bình thường.

- Thật ngại quá.

Chu Chi Kỳ nói:

- Bỏ nhà đi bụi, thật sự không có chỗ ở nên mua đại một căn hộ second-hand ở tạm. Đây coi như là nhà tạm thời của tôi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chời má! Cô bỏ nhà đi thì có thể hiểu được, nhưng chỉ là chỗ ở tạm thời thôi thì tại sao lại phải mua? Chả nhẽ không thuê được sao?!

- Quà nhiên có tiền có quyền.

Trương Tiểu Kiếm đã sa mào lời:

- Cô thuê căn hộ không phải là xong sao...

- Tôi thấy rẻ nên mua.

Chu Chi Kỳ nhún vai:

- Khi đó giá khá thấp, mua cũng không lỗ, coi như là hành cung tạm thời vậy. Quan trọng là chờ tôi trở thành ngôi sao lớn rồi, căn hộ này sẽ được mang nhãn hiệu 'nơi Chu Chi Kỳ từng sống', nhất định sẽ tăng giá!

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Ể? Không phải nói chứ, lần đầu tiên tôi thấy người có óc kinh doanh như vậy đấy...

Bởi vì Chu Chi Kỳ muốn làm ngôi sao, hơn nữa còn thuê một đại sư thoát nhìn cực kỳ không đáng tin là Trương Tiểu Kiếm giúp đỡ, cho nên hai người Vân Vân và Phương Phương đều chạy tới xem náo nhiệt – Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, ban đêm chen nhau ngủ chung cũng là chuyện thường.

- Chu Chu.

Trong lúc ba cô gái đi tắm rửa, Vân Vân vừa gội đầu vừa hỏi Chu Chi Kỳ:

- Nhiều người đại diện giỏi như vậy, tại sao cậu lại cố ý tìm hấn giúp đỡ? Hấn ta đâu phải chuyên làm cái này đâu. Xem phong thủy chẳng lẽ còn xem thành ngôi sao lớn được sao?

- Đúng đấy.

Phương Phương vừa nặn sữa tắm cho Vân Vân vừa nói:

- Tớ thấy gã này không giống người tốt, ít ra cũng phải tìm đẹp trai...

- Nói nhảm ít thôi.

Chu Chi Kỳ rất cao, nhất là đôi gò bồng đảo, lúc nói chuyện nó còn hơi nảy lên:

- Gã này xem bói đúng là rất chuẩn, có hấn giúp tớ chỉ dẫn phương hướng thì nhất định có thể làm ít công to các cậu hiểu không? Huyền học, tớ rất tin vào cái này, từ nhỏ đã tin rồi!

Lần này thì Vân Vân và Phương Phương đều cạn lời rồi.

Nếu cô không tin Huyền học thì sao lại nhất định đòi Trương Tiểu Kiếm xem tướng cho mình được...

- Nhưng vấn đề bây giờ là...

Vân Vân do dự lo lắng nói:

- Hấn ta không phải là chuyên nghiệp. Cậu dẫn hấn về nhà là định dụ dỗ hấn à? Cho dù dụ dỗ thành công thì hấn cũng có làm được gì đâu?!

- Sao có thể!

Chu Chi Kỳ cười nói:

- Bây giờ bà đây còn chưa vừa ý gã đàn ông nào đâu. Đi đến đâu hay đến đó vậy. Trực giác nói cho tớ biết, muốn thành công thì thật sự phải dựa vào người kia... Cũng có lẽ là tớ nhìn nhầm, nhưng Ninh Hàn Lâm thì không. Đúng không?

- Có lý.

Phuong Phuong ghẹo nói:

- Chỉ bằng con hổ trắng nhà cậu thì đúng là đàn ông tầm thường không thể vào mắt cậu được!

- Cút!

Chu Chu đánh Phuong Phuong một chút:

- Con đũa này nói chuyện không đứng đắn.

Trương Tiểu Kiếm ngồi trong phòng khách loáng thoáng nghe thấy tiếng nước và tiếng cười trong nhà tắm, nhẹ nhàng thở dài, bắt đầu đi nói:

- Haizz, ba cô nương tắm rửa cùng nhau, đêm nay phải ngủ thế nào đây...

Thật lòng rất bắt đầu đi ấy. Ba người phụ nữ thành cái chợ, một gã đàn ông như mình ngồi bên cạnh ngăn người.

Quan trọng là không ai dễ đối phó hết, thôi đi đến đâu hay đến đó vậy.

Ba con nhóc tắm rửa xong, đều mặc đồ ngủ ra ngoài.

Chu Chi Kỳ mặc một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt, phối hợp với dáng người của cô quả thực khiến người ta chảy máu mũi.

Dáng người của Vân Vân và Phuong Phuong không tốt bằng cô, mặc đồ ngủ có vẻ hơi lớn chút.

Sau đó ba cô nương cứ thế thoát ẩu thoát hiện trước mặt Trương Tiểu Kiếm...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ba người các cô hào phóng như thế thật sự ổn sao?

Hay là hoàn toàn không coi anh là đàn ông hả...

- Cậu em

Chu Chi Kỳ ngồi xuống đối diện Trương Tiểu Kiếm, vắt chéo chân nói:

- Cậu có đề nghị gì để khiến chị trở thành ngôi sao lớn không? Hay là bói một chút chỉ dẫn phương hướng cho chị?

- Người đại diện là nghề của anh đây.

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm nói:

- Ví dụ như, muốn trở thành ngôi sao lớn thì trước hết cô phải có biệt danh, giống như Tôn Xinh Đẹp, Tiểu Ca, Tiểu Trư vân vân...

- Ừm, đúng là thế thật.

Chu Chi Kỳ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó nói:

- Rồi sao nữa? Cậu cảm thấy tôi nên gọi gì là tốt nhất?

- Này hả? Trải qua tôi trịnh trọng nghiên cứu một phen...

Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang chém gió:

- Phát hiện rằng phải khiến cho biệt danh của mình dễ nhớ, hơn nữa dễ thân hơn chút, thêm chữ "Đại" trong tên là được. Lấy ví dụ như là Đại Hiệp Nhện (Spiderman), Đại Hiệp Sắt Thép (Iron Man), Đại Đội Trưởng nước Mỹ (Captain America), Kiến Đại Nhân, Ưng Mất To các kiểu đều rất thân thiết. Cho nên tôi cảm thấy biệt danh của cô gọi là Đại Mèo Hoang đi. Có thể nói là cực kỳ hình tượng...

Chu Chi Kỳ: "..."

Bà mày đột nhiên rất muốn giết người làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Mục tiêu: giọng ca mới của thiên triều!

Đại Mèo Hoang... Ha ha ha ha ha ha không tật xấu!

Vừa nghe thấy biệt danh này, Vân Vân và Phương Phương nhất thời cười ngã vào sò... Bình thường các cô vẫn cảm thấy Chu Chu rất hoang dã rất gọi cảm giống như con mèo hoang vậy, nhưng vừa gọi đại mèo hoang, ý nghĩa lập tức thay đổi luôn...

- Cậu em!

Chu Chỉ Kỳ ôm lấy cổ Trương Tiểu Kiếm, sau đó cười dữ tợn giờ tay làm hình cái kéo:

- Có cần chị giúp cậu thay đổi giới tính một chút không? Chị cảm thấy được đấy...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, thật đáng sợ! Quả thực là uy hiếp trí mạng!

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm cực kỳ dứt khoát đánh trống lảng:

- Được rồi, chúng ta đừng vội bàn chuyện biệt danh nữa. Chị này tôi hỏi chị nhé, chị có hát lạc giọng không vậy? Không bằng tôi thử nghiệm chút xem thử...

- Coi như cậu thức thòi.

Chu Chỉ Kỳ háng giọng một tiếng, sau đó lại đổi giọng phát thanh cực kỳ quyến rũ kia:

- Nói đi, cậu muốn nghe bài hát nào?

Má ơi cô đừng có thay đổi giọng nói đột nhiên như thế được không?

- Ừm...

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ, đúng là không phải nói, tuy rằng trước kia hắn từng nghe rất nhiều bài hát, nhưng nếu nói muốn nghe bài nào nhất thì đúng là không nhiều...

Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra mở hộp nhạc, sau đó nói:

- Không bằng... Tôi một bài “Bong Bồng” của Đặng Từ Kỳ đi. Bài hát này cũng được đấy.

“Bong Bồng”, một trong những bài hát nổi tiếng của Diva Đặng Từ Kỳ, giai điệu êm ái, phần cao âm cũng cực kỳ rung động. Nếu dự thi thì đúng là một trong những bài hát phù hợp nhất.

Đương nhiên, có thể hát được hay không thì phải xem thực lực của Chu Chỉ Kỳ...

- Bong bồng đúng không?

Chu Chỉ Kỳ gật đầu luôn:

- Tôi đây đi, music, tôi thử xem sao.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu mở nhạc đệm.

“Bong bồng dưới ánh mặt trời, đầy màu sắc. Giống như mê hoặc em, là hạnh phúc. Phân bua đúng sai gì, lời nói dối của anh, bởi vì anh vẫn còn yêu em...”

Chu Chỉ Kỳ bắt đầu ca hát.

Dựa theo cảm giác lắng nghe của Trương Tiểu Kiếm mà nói thì giọng hát của Chu Chỉ Kỳ cũng không tệ lắm, không lạc giọng, tổng thể mà nói thì thuộc tiêu chuẩn khá là cao.

Vân Vân ngồi bên cạnh, vừa nghe vừa gật đầu:

- Chu Chu của chúng ta hát hay ghê!

Phuong Phuong gật đầu thật mạnh:

- Tất nhiên rồi, tuyệt đối là tiêu chuẩn siêu sao tương lai!

Một bài hát kết thúc rất nhanh, Trương Tiểu Kiếm nhắm mắt lại cảm thụ một chút, nói:

- Ừm, giọng hát khá tốt, nhịp điệu cũng chuẩn, chẳng qua tiếng thở hơi lớn, làm hư cảm giác tổng thể.

- Tiếng thở á?

Chu Chỉ Kỳ ngẫm nghĩ rồi cau mày nói:

- Ai ca hát lại không thở chứ? Thế không phải nghẹn chết sao?

- Sao nghẹn chết được?

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu:

- Cô xem, đại tiên Lâm Lâm Chí Huyền chẳng phải là ca hát không có tiếng thở đó sao? Hiệu trưởng Đàm Đàm Vĩnh Lân cũng ca hát không có tiếng thở kia!

Chu Chỉ Kỳ: “!!!”

- Sao tôi so được với cái loại biến thái đó chứ?

Chu Chỉ Kỳ buồn bực nói:

- Ca sĩ lừa bọn họ đều là yêu quái!

- Ừm...

Lời này không sai, Trương Tiểu Kiếm lập tức ngẫm nghĩ.

Không bằng... Hỏi hệ thống một chút?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, có kỹ năng kỹ xảo ca hát gì không?

Hệ thống:

- [Kỹ xảo ca hát cấp hoàn mỹ], cần 1800 điểm số khiếp sợ. Hiệu quả: Kỹ xảo ca hát cấp hoàn mỹ, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện tiếng thở.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Được đấy được đấy, chính là nó!

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp mua [Kỹ xảo ca hát cấp hoàn mỹ], lập tức có rất nhiều kiến thức mạnh mẽ tràn vào trong đầu!

Bây giờ anh đây chính là thầy dạy biểu diễn ca nhạc cấp chuyên nghiệp!

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng một tiếng, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ca hát cũng không thể mang tiếng hít thở được, sẽ bị trừ điểm rất nghiêm trọng đấy biết không? Chờ tôi làm mẫu cho cô trước nhé, lúc biểu diễn thì phải hát thế này nè!

Vân Vân thì thầm

- Lại chém gió.

Phuong Phuong gật đầu:

- Đúng đấy. Một ông thầy bói mà còn đòi làm mẫu dạy ca hát, chém gì mà ghê quá!

- Trương đại sư.

Vân Vân hóng hót không sợ chuyện lớn:

- Tôi mở nhạc cho cậu nhé!

Âm nhạc bắt đầu vang lên, Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng hít vào một hơi, lúc này cất giọng ca hát.

Lại nói bình thường giọng nói của Trương Tiểu Kiềm cũng chỉ ở tiêu chuẩn người thường thôi, nhưng sau khi có được kỹ năng thì kỹ xảo lại cực kỳ nhuần nhuyễn, quả thực khiến người nghe không thể soi mói được tí nào!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 218 đến từ Chu Chỉ Kỳ!”

“Điểm số khiếp sợ + 218 đến từ Vân Vân! Điểm số khiếp sợ + 218 đến từ Lục Phương Phương!”

- Trời đất ơi!

Vân Vân kinh hô:

- Không ngờ Trương đại sư lại ca hát lợi hại như thế! Vừa rồi tôi nghe mà không soi mói được khuyết điểm nào luôn!

Lục Phương Phương cũng gật đầu thật mạnh:

- Đúng đấy đúng đấy, thần kỳ ghê! Trương đại sư cái gì anh cũng biết à?

- Cũng chỉ biết sơ sơ thôi.

Trương Tiểu Kiềm mỉm cười rất hàm súc, sau đó nói:

- Nghe thấy chứ? Chị gái, lúc chị ca hát thì phát âm vẫn có chút không chuẩn xác, phải luyện tiếng phổ thông kỹ càng hơn chút. Sau đó ấy, lấy hơi thì nhất định phải có kỹ xảo. Dù sao thì bài hát này không có câu nào quá dài, trong đó có đủ thời gian để lấy hơi. Lát nữa tôi sẽ khoanh tròn chỗ lấy hơi cho cô để cô thử lại xem. Mặt khác ấy, lúc ca hát không phải là chỉ dựa vào cổ họng để phát ra tiếng, cần phải hít thở sâu, vận động mở rộng phổi, khiến thanh âm sinh ra cộng hưởng trong lồng ngực, cuối cùng phối hợp với cảm tình phù hợp, thế mới được.

Một đồng lý luận vừa nói xong, trực tiếp khiến Chu Chỉ Kỳ ngơ ngác.

Ca hát mà còn nghiên cứu nhiều thế á?

Không phải chỉ cần hát hay thôi là được sao...

- Khó... Khó thể cơ à?

Chu Chỉ Kỳ lập tức cảm nhận được áp lực:

- Tôi cũng không biết có thể làm nổi hay không nữa...

- Có tôi đây, cô sợ quái gì.

Trương Tiểu Kiềm giờ thẳng ngón cái lên:

- Em trai nhà cô cam đoan sẽ dạy dỗ cô ổn thỏa, cô chỉ cần cố gắng là được.

- Được!

Dù sao cũng là ước mơ từ nhỏ của mình, Chu Chỉ Kỳ cũng quyết tâm:

- Hôm nay bà phải luyện cả đêm!

Nhưng cô muốn, Trương Tiểu Kiềm lại tỏ vẻ phản đối:

- Ca sĩ không thể thức đêm, cổ họng sẽ bị tổn thương.

Sau đó hần bắt đầu lấy điện thoại tra tư liệu, nhanh chóng tra được:

- Giọng Ca Mới Của Thiên Triều, hôm sau sẽ tiến hành thi vòng sơ khảo. Chính là nó! Ngày mai cô đi báo danh, sau đó đi thử giọng. Chờ thử giọng đủ tư cách rồi thì tham gia vòng loại trực tiếp khu vực Thiên Kinh. Bất kể thế nào thì nhất định phải được lựa chọn trong vòng loại trực tiếp, bằng không chỉ sợ năm nay sẽ không còn cơ hội nào nữa. Tính như vậy, thời gian rất gấp...

- Đúng là rất gấp.

Chu Chi Kỳ gật đầu rồi hỏi:

- Thế hôm nay chúng ta tập luyện đi. Ngày mai lúc đi thử giọng biểu diễn cho tốt!
- Được.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thế bây giờ tập luyện phát âm trước đi.

Mấy người bắt đầu luyện phát âm, vẫn tập tới nửa đêm mười một giờ, sau đó bốn người mệt mỏi dúi khoát nằm la liệt trong phòng khách tạm bợ một đêm.

Ừm, Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không thể ngủ ngon được.

Bên cạnh là ba cô gái chỉ mặc nội y, người này đẹp hơn người kia, nhất là Chu Chi Kỳ, lúc ngủ còn lộ eo, còn gác đùi lên người hân...

- Bà nội ơi đòi mạng...

Một gã trai tân tinh lực dồi dào như Trương Tiểu Kiếm sao mà chịu nổi?

Lăn qua lộn lại ngủ không được, cuối cùng đành đứng dậy đi vào phòng lấy chăn đắp cho ba con nhóc, thế mới mơ mơ màng màng nằm trên sofa. Chờ đến khi rốt cục ngủ được thì đã hai giờ sáng rồi...

Sáng hôm sau, ba cô gái Chu Chi Kỳ tỉnh lại trước, sau đó bắt đầu vây xem Trương Tiểu Kiếm.

- Ấy dà nhìn kìa nhìn kìa, chóng lều trại!
- Đây có phải là ấy ấy trong truyền thuyết không nhỉ?
- Có phải là ấy ấy hay không trong lòng mày còn không có *beep* hay sao?
- Xem kích cỡ này...

Chu Chi Kỳ hiếu kỳ nhìn chăm chăm lều nhỏ kia:

- Có lẽ là dài hơn 10cm?

Sau đó ba cô gái liếc nhau:

- Hay là... Sờ vào tí thử xem?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 302: Đậu xanh đây là núi thây biển máu ấy chứ!

Hay là... Sờ vào tí thử xem?

Trong lòng có ý định này, thế thì khát khao muốn thực hành không thể nhịn nổi...

- Thử xem thì thử xem!

Ba cô gái nhìn nhau gật đầu, Vân Vân lên trước, khuôn mặt nhỏ nhắn của con nhỏ đỏ bừng, thò ngón tay nhẹ nhàng chọc một phát, sau đó phát biểu cảm tưởng:

- Ê ê, cứng ghê á!
- Tớ xem thử tớ xem thử!

Phương Phương chen tới, lấy điện thoại chạm:

- Được ghê đó nha, mới sáng đã thế rồi, chẳng lẽ là trai tân à?

- Trai tân!

Ba cô gái đồng thời kinh hô:

- Bây giờ còn tồn tại loại động vật quý hiếm này à?

Vân Vân cảm thán:

- Haizzz, to đâu mà vẫn là trai tân, thật là đáng thương quá đi, thế này thì cảm tình thất bại tới mức nào đây...

- Ê các cậu nói xem...

Chu Chi Kỳ là hào phóng nhất:

- Cầm cái này có thể lòi thân thể của hấn lên được không?

Vân Vân và Phương Phương cùng suy nghĩ:

- Nói không chừng ấy... Hay là Chu Chu thử xem?

- Hay là thôi đi.

Chu Chi Kỳ háng giọng, sau đó chớp mắt làm bộ nghiêm trang:

- Ấy dà tớ đi mua bữa sáng trước cái đã, hôm nay chúng ta còn phải đi thử giọng nữa cơ.

Cô nói rồi đi thay quần áo...

- Khinh bỉ!

Vân Vân và Phương Phương cùng nhau giờ ngón giữa lên:

- Muốn mà không dám làm!

- Vô nghĩa.

Chu Chi Kỳ hừ hừ nói:

- Người ta là con gái nhà lành!

Nói cứ như đây không phải là gái nhà lành ấy...

Bên này các cô gái cười hi hi ha ha, bên kia Trương Tiểu Kiếm lại ngủ rất ngon.

Trong mơ cảm thấy như mình đang được một bầy mỹ nữ vây quanh, ái chà sướng quá...

Sau đó hấn mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã thấy Vân Vân và Phương Phương đang hiếu kỳ nhìn chăm chú vào lều nhỏ của mình...

- Mình còn đang nằm mơ à?

Trương Tiểu Kiếm lằm bằm, quyết đoán xoay người ngủ tiếp:

- Ừm, nhất định là còn đang nằm mơ...

- Rửa nhanh lên.

Hai người Vân Vân đỏ mặt, lập tức đứng dậy chạy về phía nhà vệ sinh:

- Lát nữa đi thử giọng, phải ăn diện tí mi một chút, ấy dà không thì không mặt mũi gặp người khác...

Trương Tiểu Kiếm ngủ một giấc tới tám giờ rưỡi sáng mới tỉnh ngủ.

Hắn mơ màng ngồi dậy, dụi mắt:

- Máy giờ?

- Hơn tám giờ rồi.

Vân Vân ngồi trước bàn vừa ăn bánh quẩy vừa nói:

- Anh ngủ như lợn chết ấy.

- Tôi ăn bữa sáng đi.

Chu Chỉ Kỳ gọi hân:

- Không có thứ gì đặc biệt cả, chỉ mua đại chút bánh quẩy sữa đậu nành, ăn tạm cho đỡ đói.

Trương Tiểu Kiếm vừa ăn bữa sáng vừa báo danh, vừa báo danh xong lập tức sợ ngây người:

- Đậu xanh, chỉ riêng là số người báo danh ở Thiên Kinh đã là 21.543 người rồi! Đậu xanh đây là núi thây biển máu ấy chứ!

- Hà?

Vừa nghe thấy con số này, ba cô gái lập tức sợ ngây người:

- Nhiều người báo danh thế cơ à? Thế có nói sẽ chọn mấy người không?

- Tôi xem thử.

Trương Tiểu Kiếm nhìn màn hình nói:

- Mười giờ sáng đi đến KTV Đế Hào thử giọng. Thử giọng xong không có vấn đề thì mới có thể tham gia vòng sơ khảo. Chỉ riêng cửa ải này đã chém ít nhất 99% thí sinh dự thi rồi.

Chu Chỉ Kỳ: "..."

Vân Vân: "..."

Phương Phương: "..."

"Điểm số khiếp sợ + 128! + 98! + 86!"

- Khó thế cơ à, thế còn không mau lên!

Chu Chỉ Kỳ sốt ruột nhất, lập tức kéo Trương Tiểu Kiếm đi ra ngoài:

- Bọn mình xuất phát ngay thôi, vừa đi vừa ăn, không thì không còn kịp rồi.

- Ồ...

Trương Tiểu Kiếm cầm lấy đồ đạc:

- Đi, xuất phát.

Giọng Ca Mới Của Thiên Triều là cuộc thi tài năng cực kỳ nổi tiếng trong mấy năm gần đây. Có rất nhiều ca sĩ thành danh chỉ trong một đêm nhờ vào tiết mục này, bởi vậy dẫn tới việc sàng chọn sơ kỳ của tiết mục này cực kỳ nghiêm khắc.

Đầu tiên là thí sinh báo danh đến các địa điểm KTV đã xác định để tham gia thử giọng. Chỉ riêng giai đoạn này đã loại bỏ ít nhất 99% thí sinh dự thi.

Sau đó là vòng sơ khảo, loại bỏ hơn 90%. Còn lại chân chính có thể bước vào vòng loại trực tiếp, tổng cộng cũng không còn lại mấy người... Đợi đến khi có thể phát sóng trên ti vi thì có thể nói là tỷ lệ một phần một vạn.

Lúc nhóm bốn người Trương Tiểu Kiếm đi đến KTV Đế Hào gần đó thì bên ngoài bình thường hẳn là không có mấy người nay đã đỗ đầy xe. Nam nam nữ nữ cao thấp mập ốm, ít nhất hai ba trăm người chen trước cổng KTV... Dù sao thì ngoại trừ thí sinh dự thi, bạn bè người thân đi cùng mới là đa số!

- Lát nữa con nhất định phải chú ý, phát huy cho tốt!

- Tên tôi là không khăn trương, tên tôi là không khăn trương...

- Cứ dùng thực lực bình thường nhất là được, nhất định có thể vượt qua. Qua thì tối nay tại mình đi ăn mừng đi!

Một đám người riu rít bàn tán trước cổng KTV, có không ít bạn bè người thân đang cổ vũ cho thí sinh dự thi.

- Nhìn kia, Ferrari!

- Đậu xanh còn có BMW Benz, đây là đại gia tới dự thi à!

- Xuống xe xuống xe... Mỹ nữ! Đại mỹ nữ!

- Trời đất ơi, đây là bạch phú mỹ tiêu chuẩn ấy!

Sau đó khi đám người nhìn thấy Trương Tiểu Kiềm...

“Điểm cấm hận + 218! + 218! + 218!...”

Ừm, tổ hợp người đẹp và quái vật luôn có sức chấn động như vậy đấy. Chỉ riêng đợt này đã có hơn ba mươi ngàn điểm cấm hận rồi!

Chỉ còn không đến năm mươi nghìn điểm cấm hận nữa là có thể thấp sáng ngôi sao tiếp theo rồi!

- Nhiều người ghê!

Chu Chi Kỳ vừa xuống xe lập tức ngăn cả người:

- Chỉ riêng xếp hàng thôi đã mất hai giờ rồi ấy!

- Đúng rồi.

Trương Tiểu Kiềm vừa uống sữa đậu nành vừa gật đầu:

- Không ít người đấy, đừng vội, mình chậm rãi xếp hàng. Dù sao thì bất kể nói thế nào, chỉ cần báo danh là có cơ hội thử giọng. Nói chứ cô chuẩn bị hai bài hát không có vấn đề chứ?

Hai bài hát mà Chu Chi Kỳ chuẩn bị đều là của Đặng Tử Kỳ, một bài là “Bong Bông”, một bài khác là “Hồi Ưc Đồng Hồ Cát”, đều rất êm tai, cao âm cũng khá tốt, cực kỳ thích hợp phát huy.

- Không thành vấn đề.

Chu Chi Kỳ gật đầu:

- Mỗi lần đi KTV tôi đều hát bài này, thuộc lòng!

Ừm, bình thường mà nói thì hay hát sẽ tự tin hơn. Dù sao là thử giọng, không yêu cầu cao như vậy. Mọi người đi theo Chu Chi Kỳ lãnh một tờ giấy báo danh trước, bắt đầu điền vào giấy. Chỉ là một ít tin tức cơ bản cùng với sơ yếu lý lịch cá nhân. Lúc điền số đo ba vòng thì Trương Tiểu Kiềm cố ý liếc nhìn, thấy Chu Chi Kỳ cực kỳ trịnh trọng điền ba con số 88 - 55 - 92 lên.

Trương Tiểu Kiềm: “!!!”

Ba vòng đúng là ngon nghê...

Điền xong, Chu Chi Kỳ nhận được một bảng số, trên đó viết số 164, hẳn là số thứ tự của cô lúc thử giọng. Bốn người cùng vào đại sảnh KTV với đám người. Nhanh chóng tới mười giờ, lúc này có một nhân viên công tác đi ra từ bên trong, bắt đầu thông báo với mọi người:

- Báo danh chú ý, lát nữa mọi người đi theo thứ tự. Bạn bè người thân có thể đi theo quan sát, kết thúc thử giọng nhất định phải rời khỏi sân khấu. Bây giờ số một đi vào trước. Số một!

Số một là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi. Nhóm bạn bè của hắn ước chừng có bảy tám người, ào ào đi vào trong.

Sau đó chừng một phút sau lại ừ ừ đi ra... Vừa thấy đã biết là ăn hành rồi...

Quá trình vẫn rất nhanh chóng. Hầu như một phút một thí sinh. Đa số đều ừ ừ đi ra, khiến Chu Chi Kỳ càng khản trương hơn:

- Em trai nhanh bối xem chị có thể vượt qua không?

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Thế này bảo tôi nói thế nào?

Nhanh chóng đến lượt Chu Chi Kỳ đi vào thử giọng, ba người Trương Tiểu Kiềm vừa đi vừa cổ vũ Chu Chi Kỳ:

- Cứ hát cho tốt, đừng căng thẳng!

Đi vào phòng lớn thờ giọng, Trương Tiểu Kiếm quan sát giám khảo. Hai nữ một nam, cũng đều rất trẻ tuổi, nhưng đều không nhận biết, không biết mời đến từ chỗ nào.

Chu Chi Kỳ đi đến đằng trước lấy lại bình tĩnh, cầm micro lên bắt đầu chuẩn bị thờ giọng.

Không ngờ đúng lúc này, Văn Văn bỗng thọc Trương Tiểu Kiếm một chút, vội nói:

- Không ổn, Trương đại sư, Chu Chu đang sợ! Anh nhìn tay nó đang run kìa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Trương đại sư luyện thần công nào vậy?

Chu Chi Kỳ đang sợ!

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức buồn bực...

Cô nói cô sợ cái búa ấy, chẳng qua là đi lên hát bài hát, người ta vừa nghe giọng của cô không tệ, chỉ cần không lạc giọng là được, nhưng cô sợ run thế này thì còn chơi kiểu gì?

Căng thẳng sẽ khiến run giọng, hát không chú tâm, chính cô đều căng thẳng cảm thấy không tốt thì đương nhiên người khác cũng sẽ nghe thấy thế.

Lúc này nhạc dạo đã vang lên, Phương Phương và Văn Văn vội muốn chết, Phương Phương nói:

- Làm sao bây giờ? Nếu không vượt qua thờ giọng thì Chu Chu sẽ không chịu được đá kích mắt! Trương đại sư, anh mau nghĩ cách đi!

Hai người các cô thật sự sốt ruột, nhưng không có cách nào khác, lúc này Chu Chi Kỳ đã bắt đầu cất giọng!

Giọng hát của cô vừa run vừa không vững, thậm chí còn hơi lạc giọng, ba vị giám khảo bên dưới nghe mà lắc đầu liên tục. Giám khảo nam nói:

- Dừng lại! Chu Chi Kỳ đúng không? Sao em lại khản trương thế? Chúng tôi đâu có ăn thịt em đâu mà. Kiểu này là không được đâu!

- Đúng đấy.

Một giám khảo nữ khác chừng hơn ba mươi tuổi, cau mày nói:

- Cô bé, chỉ có khuôn mặt đẹp là không được, lên sân khấu không khản trương là yêu cầu cơ bản nhất. Nếu em không đạt được yêu cầu này thì không được đâu.

Chu Chi Kỳ sốt ruột chảy mồ hôi:

- Thưa giám khảo, không bằng lại cho em thử lại?

- Thay một bài khác xem sao.

Ba vị giám khảo vẫn rất dễ tính, giám khảo nam gật đầu nói:

- Nhớ kỹ, đừng căng thẳng quá.

Kỳ thật lên sân khấu biểu diễn, nói thì dễ nhưng làm thì khó.

Đối mặt với người xa lạ bên dưới, nếu nói hoàn toàn không khản trương thì tuyệt đối không có khả năng.

Chu Chi Kỳ cầm micro run mạnh hơn. Ba vị giám khảo bên dưới đồng thời lắc đầu.

Tiếc quá, hình tượng tốt như thế nhưng lại quá mức căng thẳng, haizzz, cho mình có lòng cho qua thì cũng không được rồi.

Qua được vòng này tiếp theo thì sao? Đến lúc đó mấy trăm khán giả dưới sân khấu, thế chẳng phải là sẽ căng thẳng tới mức không nói nên lời sao?

Âm nhạc bắt đầu vang lên, Văn Văn thấy Chu Chi Kỳ càng ngày càng khản trương, vội suýt khóc:

- Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Trương đại sư anh nhanh nghĩ cách đi! Nếu mới vòng đầu tiên mà đã quỳ thì sau này Chu Chu sẽ không ngẩng đầu lên nổi mắt!

Trương Tiểu Kiếm đương nhiên là hiểu ý của Vân Vân.

Nếu bước đầu tiên đã gục thì sau này cô ấy nhất định sẽ bị ám ảnh trong lòng!

Nhưng vấn đề là bây giờ Chu Chi Kỳ khăn trương luống cuống, hấn chí là khán giả ngồi xem thôi có thể làm gì được đây...

Phải nhanh chóng nghĩ cách!

Đầu óc Trương Tiểu Kiếm bắt đầu hoạt động, bỗng đôi mắt hấn sáng ngời. Có cách rồi!

- Đừng vội! Hãy xem anh nghịch chuyển thiên mệnh cho cô!

Trương Tiểu Kiếm khép ngón giữa ngón trở lại thành kiếm, chỉ vào micro trong tay Chu Chi Kỳ:

- Hư cho ta!

Vân Vân vội la lên:

- Lúc này mà anh còn có tâm tình nói đùa! Sao micro có thể hỏng được?

- Xong xong!

Phương Phương cũng sốt ruột nói:

- Lúc này nói thế thì còn có tác dụng gì nữa?

Hai người các cô đang sốt ruột, đã thấy Chu Chi Kỳ bắt đầu hát, sau đó...

Micro lại thật sự không phát ra tiếng!

Hông thật!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 188 đến từ Vân Vân!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 216 đến từ Lục Phương Phương!”

- Không phải chứ?

Về mặt Vân Vân khó tin:

- Thế mà lại hỏng thật à? Trương đại sư anh luyện thần công nào vậy?

- Thần công anh luyện tên là “Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Lục Hợp Ngôn Xuất Pháp Tùy Thần Thuật”, nói gì linh này hiểu không?

Trương Tiểu Kiếm cười he he, sau đó nhìn Vân Vân:

- Ví dụ như áo ngực của cô, mở cho ta!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 436 đến từ Vân Vân! Bạo kích!”

- Lưu manh!

Vân Vân xấu hổ đỏ mặt, trực tiếp chạy ra ngoài:

- Hãy đợi đấy!

- Ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm cười trộm ba tiếng, ngầu lòi các kiểu:

- Không có chút bản lĩnh thì anh dám làm người đại diện của chị gái này sao?

- Tại sao micro lại hỏng nhỉ?

Lúc này giám khảo nam kia nhú mồm, rồi đứng dậy gọi nhân viên công tác:

- Micro này có vấn đề, lại lấy một cái khác tới đây.

Trong quá trình đổi micro, Phương Phương vội kéo Chu Chỉ Kỳ qua, hỏi:

- Chu Chu cậu không sao chứ?

- Không được, không được, tiêu đời!

Lòng bàn tay Chu Chỉ Kỳ ướt đầm mồ hôi:

- Lần đầu tiên tớ đứng trên sân khấu, sợ quá! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

- Cậu cứ xem nơi này như KTV là được!

Phương Phương cái khó ló cái khôn:

- Cậu cứ chơi thoải mái hát thoải mái! Lúc trước bọn mình đi hát karaoke chẳng phải là cậu chơi rất vui sao?

- Chơi là chơi, nhưng đây là thi đấu! Là cuộc thi quyết định vận mệnh của tớ!

Chu Chỉ Kỳ không nhận được run bắn cả người.

Đừng nhìn bình thường cô điên đảo chúng sinh, nhưng lúc chân chính bước lên sân khấu biểu diễn thì trái tim vẫn không nhận được đập thình thịch.

- Trương đại sư, anh mau khuyên bảo cô ấy đi!

Lúc này Vân Vân chạy về sốt ruột thọc Trương Tiểu Kiếm liên tục:

- Đừng uống sữa đậu nành nữa! Một ly sữa đậu nành anh đã uống cả buổi sáng rồi!

- Ờ...

Trương thần côn thuận miệng đáp một tiếng, sau đó đó bắt đầu lừa gạt:

- Lúc khẩn trương ông trời làm hư micro của cô ấy, đây chính là cuộc đời đã định cô ấy sẽ vượt qua, việc gì tôi phải vội?

Hả?

Thật bất ngờ, vừa nghe Trương Tiểu Kiếm nói vậy, Chu Chỉ Kỳ lập tức mở to mắt.

Không khẩn trương!

- Có lý!

Ánh mắt Chu Chỉ Kỳ nhìn Trương Tiểu Kiếm tràn đầy vui sướng:

- Đây là ông trời giúp tôi có thể vượt ải thành công nhì! Việc này cuộc đời đã định, thế thì tôi còn sợ gì nữa?

Nghĩ vậy, Chu Chỉ Kỳ lập tức hoàn toàn không khẩn trương nữa!

Có ông trời giúp đỡ, nếu còn làm hỏng việc thì mình dứt khoát đập đầu vào gối chết quách đi cho xong!

- Số 164 Chu Chỉ Kỳ đứng không?

Lúc này giám khảo nam lại cầm một chiếc micro mới, thử âm rồi nói:

- Em chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì có thể bắt đầu ngay lập tức.

- Chuẩn bị xong!

Chu Chỉ Kỳ trực tiếp tiến lên, nhận lấy micro.

Nữ giám khảo chừng bốn mươi tuổi trong hai nữ giám khảo ôn tồn nói:

- Đừng sợ, không có gì, chỉ cần thể hiện trình độ bình thường là được.

- Vâng!

Chu Chi Kỳ mỉm cười đáp lại, sau đó chờ nhạc nền vang lên, bắt đầu ca hát...

“Từng mảnh ghép thất lạc như lá phong lạnh lùng, đồng hồ trên tường lặng lẽ đếm nỗi cô đơn, mùi hương cà phê bay qua chỉ còn lại chua xót và em, trái tim thương nhớ chôn vùi em trong đêm khuya yếu ớt...”

Lần này giọng hát cực kỳ vững vàng. Giọng của cô vốn khá tốt, lại trải qua đặc huấn một đêm, nhà chữ rõ ràng, tuy rằng còn lâu mới đạt được trình độ kỹ xảo ca hát hoàn mỹ, nhưng cũng đã rất tốt.

Ba vị giám khảo bên dưới vừa nghe vừa gật đầu, chờ điệp khúc kết thúc, giáo khảo nam cười nói:

- Lần này cực kỳ tốt. Chúc mừng em, em đã vượt qua!

“Chúc mừng em, em đã vượt qua!”

“Chúc mừng em, em đã vượt qua!”

Những lời này quanh quẩn bên tai Chu Chi Kỳ, cô ngỡ ngác, có chút không phản ứng kịp. Chờ đến khi Vân Vân và Phương Phương đều xông lên ôm chầm lấy cô, cô mới rút cục tỉnh táo lại, về mặt khó tin:

- Minh... Minh thật sự vượt qua sao? Minh vượt qua?

Sau đó cô mừng rỡ kêu to:

- Ha ha ha ha! Minh vượt qua! Tuyệt quá!

Đúng lúc này Trương Tiểu Kiếm đi tới, Chu Chi Kỳ ôm chầm lấy cổ Trương Tiểu Kiếm, “chục” một phát hôn lên mặt hắn.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 436 đến từ Diệp Huy! Bạo kích!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 304: Có sát khí!

Diệp Huy rất buồn bực.

Hắn tro mắt nhìn đại mỹ nữ đứng đầu Chu Chi Kỳ kéo tay thẳng cha mặt mũi cực kỳ ảo lòi kia rời khỏi phòng.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 1 đến từ Diệp Huy, điểm căm hận + 1... điểm số khiếp sợ + 1, điểm căm hận + 1...”

- Bây giờ trai xấu có giá thế à?

Diệp Huy lấy gương ra soi:

- Hay là mình đi hủy dung nhỉ?

...

- Yeah! Tớ vượt ải!

Vừa vào cửa nhà, Chu Chi Kỳ đã nhảy cẫng lên thật cao!

Vân Vân và Phương Phương cũng vui vẻ các thứ.

Dù sao thì thắng lợi trận đầu, đối với Chu Chi Kỳ mà nói có ý nghĩa lớn lao!

- Tối nay tụi mình phải ăn mừng một bữa!

Chu Chi Kỳ xông thẳng vào nhà bếp bắt đầu tìm thức ăn:

- Hôm nay bà đây sẽ làm một bữa ăn ngon cho tụi mày, khao mọi người một chút!

Cô đang vui vẻ, Vân Vân bỗng kêu lên:

- Nhìn nè! Đã xác định được tổ huấn luyện viên Giọng Ca Mới rồi!

Đã xác định tổ huấn luyện viên Giọng Ca Mới rồi!

Vừa nghe thấy thế, mấy người lập tức bu lại, quả nhiên đầu đề showbiz hôm nay biểu hiện tin tức này:

“Đội hình huấn luyện viên quý thứ ba của Giọng Ca Mới Của Thiên Triều đã xác định, bao gồm bốn người Châu Kiệt Luân, Đặng Tử Kỳ, Lâm Chí Huyễn, Trần Dịch Tấn đảm nhiệm!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, bốn người này đảm nhiệm tổ huấn luyện viên, đội hình này xa hoa chưa từng có!

Thực lực của Châu Kiệt Luân không cần nói, Đặng Tử Kỳ có thể nói là thực lực đứng đầu trong số các nữ ca sĩ mấy năm gần đây, Lâm Chí Huyễn quả thực là một nhân vật cấp bậc đại tiên, đại ma vương. Còn Trần Dịch Tấn thì là nhân vật đẳng cấp ông hoàng ca nhạc Hồng Kông!

Bốn người này tụ tập đảm nhiệm huấn luyện viên, Giọng Ca Mới lần này tràn đầy thu hút!

Sau đó ba cô nương bắt đầu cãi cọ phải chọn ai làm huấn luyện viên đến mức mặt đỏ tai hồng:

- Chọn Châu Kiệt Luân, còn phải do dự nữa sao?

- Xê ra, nhất định phải chọn Lâm Chí Huyễn rồi, đại tiên nhà tớ vô địch!

- Xì, bác sĩ mới là mục tiêu chung cực của tớ, dù sao cũng là tớ dự thi mà!

Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh nhìn ba cô gái cãi cọ, bất đắc dĩ thở dài.

Phụ nữ ấy, chính là thế...

Còn chưa thấy bắt đầu đâu, cuộc thi khu vực tiếp theo còn chưa bắt đầu mà họ đã bắt đầu nghiên cứu tới lúc đó chọn ai làm huấn luyện viên rồi...

Nói chứ các cô cũng vô tư thật đấy.

- Tội cảm thấy Đặng Tử Kỳ cũng được đấy.

Trương Tiểu Kiếm đứng bên cạnh xen mồm:

- Dù sao thì mấy năm nay nữ ca sĩ làm nên trò trống chỉ có cô ấy...

- Cảm ơn!

Ba cô gái cùng nhau quay đầu:

- Không liên quan tới anh!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Các cô tiếp tục, các cô tiếp tục...

Trương Tiểu Kiếm đỏ mặt hời hợt. Quả nhiên lúc phụ nữ tụ tập với nhau, loại khí thế đáng sợ này quả thực khiến người ta không chịu nổi. Xem wechat thôi...

Tiêu Thần Tâm: “Thầy ơi thầy, mấy ngày nay thầy đang làm gì vậy, không thèm tới trường học.”

Trương Tiểu Kiếm: “Không phải là đang làm người đại diện cho người khác sao? Cô ấy nói làm cô ấy nổi tiếng rồi sau này tiền chia cho thầy một nửa.”

Tiêu Thần Tâm: “Thiệt hử? Là con gái à? Có đẹp không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Đẹp chứ, có thể không đẹp sao, điểm vũ lực quả thực là vô đối, không ngờ lại nhất định đòi làm ngôi sao. Giờ tham gia Giọng Ca Mới nè, đã vượt qua vòng thứ nhất, nếu thuận lợi thì có thể nhanh chóng tham dự lựa chọn huấn luyện viên ngay tại chỗ.”

Tiêu Thần Tâm: “Wow! Hôm nay em mới nhìn thấy tin tức á, đã xác định huấn luyện viên Giọng Ca Mới rồi! Điều là người em thích!”

Trương Tiểu Kiếm: “Sao hả? Em còn hứng thú với cái này à?”

Tiêu Thần Tâm: “Dĩ nhiên rồi. Người ta xem Giọng Ca Mới mỗi quý ấy. Thầy đang ở đâu vậy? Có thể cho em nhìn chị ấy được không? Quà là thần tượng ấy!”

Trương Tiểu Kiếm: “Chờ thầy gửi địa chỉ cho em...”

Gửi địa chỉ xong, Trương Tiểu Kiếm nhìn ba cô nương còn đang cãi cọ phải chọn huấn luyện viên nào, lại thở dài.

Haizzz, quả nhiên người ngốc nhiều sung sướng...

Tiêu Thần Tâm tới rất nhanh.

Khoảng chừng hơn hai mươi phút đã tới dưới lầu.

Chờ đến khi Trương Tiểu Kiếm đón cô bé lên lầu, sau đó vào phòng nhìn thấy Chu Chi Kỳ...

- Chị Chu!

Tiêu Thần Tâm mở to mắt, nhìn Chu Chi Kỳ rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy nói làm người đại diện chính là làm cho chị ấy đó hả?

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Con bé này đúng là ai cũng quen biết. Ngay cả Chu Chi Kỳ mà cũng quen à?

- Tâm Tâm?

Chu Chi Kỳ nhìn Tiêu Thần Tâm, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Các em...

Sau đó cô vào nhà bếp cầm dao phay ra:

- Khai thật đi, rốt cục cậu và Tâm Tâm có quan hệ gì?

Lúc đó thanh dao phay kia chỉ cách yết hầu Trương Tiểu Kiếm có 0.01 cm, chỉ một phần tư nén nhang sau, nữ chủ nhân của thanh dao phay này sẽ hoàn toàn giết chết hắn. Bởi vì hắn bỗng phát hiện hắn không thể bịa ra lời nói dối nào được!

Bịa kiểu gì đây? Bên kia đều sắp xây biệt thự với người ta bây giờ ở đây nói chỉ là quan hệ thầy trò bình thường thôi?

Chu Chi Kỳ:

- Nói nhanh! Không thì tôi chém cậu!

Trương Tiểu Kiếm:

- Cô hắn là làm như vậy, tôi cũng hắn là đáng chết. Một phần tình yêu chân thành đặt trước mặt tôi, tôi nhất định phải quý trọng nó, nếu không thì sau này sẽ hối tiếc không kịp! Cô cầm dao phay cắt yết hầu của tôi luôn đi! Đừng do dự! Nếu ông trời có thể cho tôi cơ hội làm lại thì tôi hy vọng có cơ hội nói với cô ấy ba chữ: Anh yêu em. Nếu nhất định phải thêm thời gian cho tình yêu này thì tôi hy vọng là... Mươi nghìn năm!

- Thầy!

Tiêu Thần Tâm vừa nghe thấy thế, cảm động suýt khóc, lập tức nhào lên che trước mặt Trương Tiểu Kiếm, nói với Chu Chi Kỳ:

- Tại người ta dụ dỗ thầy trước. Chị Chu bỏ dao xuống đi!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ + 436 đến từ Chu Chi Kỳ! Bạo kích!”

- Em lại dám chủ động dụ dỗ hắn?

Chu Chi Kỳ nhìn Trương Tiểu Kiếm, lại nhìn Tiêu Thần Tâm, kinh hô:

- Nói kiểu gì thì em cũng là con gái Tiêu tổng mà, số nam sinh theo đuổi em có thể xếp hàng dài từ Thiên Kinh tới Thượng Hải, thế mà em lại chủ động dụ dỗ hắn? Hắn có điểm nào thu hút được em?

Sau đó lặng lẽ liếc qua đuôi Trương Tiểu Kiếm:

- Khoai to dùng bèn?

Tiêu Thần Tâm “!!!”

- Chị Chu đang nhìn chỗ nào đó?

Lúc này Tiêu Thần Tâm cũng khẩn trương:

- Chẳng lẽ chị đã phát triển quan hệ vượt qua tình bạn với thầy em?

Trương Tiểu Kiếm “!!!”

Có sát khí!

Hai cô gái xinh đẹp đứng đó trừng mắt nhìn nhau, sát khí ngút trời quả thực suýt nữa ngưng kết cả không khí.

- Mấy người có thể nói chuyện đằng hoàng được không hả?

Trương Tiểu Kiếm cả giận:

- Có cho người ta sống không hả?

Sau đó hai cô gái đồng thời quay đầu trừng mắt:

- Cảm ơn!

Trương Tiểu Kiếm “...”

- Các cô tiếp tục, các cô tiếp tục...

Trương Tiểu Kiếm cười gượng, quyết đoán lùi ra sau... Thật đáng sợ thật đáng sợ!

- Chị Chu, chẳng lẽ chị đang dụ dỗ thầy giáo nhà em?

Tiêu Thần Tâm cười lạnh:

- Thầy nhà em có sức hấp dẫn có năng lực như thế, chị muốn dụ dỗ thầy ấy cũng là chuyện dễ hiểu.

- Sao có thể được chứ!

Chu Chỉ Kỳ cầm dao phay, vẻ mặt đáng khinh vào nhà bếp:

- Một cô gái ngây thơ lương thiện như chị đây sao có thể đi theo đuổi đàn ông được... Ấy dà hôm nay vất vả lắm mới thử giọng thành công, phải làm mấy món ăn chúc mừng một chút thôi!

Tiêu Thần Tâm “...”

Sau đó con nhóc kia quay đầu nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Em nghĩ thầy mùi gì đó khác thường... Thầy ơi...

Trương Tiểu Kiếm “!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 305: Đây là muốn hốt hết top 500 vào túi rồi...

Không thể không nói, đây là một câu hỏi toi mạng.

Đậu xanh, quả thực da đầu tê dại, trời đất chứng giám anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi hết á!

Nhưng vấn đề là lúc này có nói gì cũng không đủ tin cậy, không đủ đồ, cho nên cách tốt nhất chính là dứt khoát...

Nói thật được khoan hồng đi...

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm vội hắng giọng, sau đó nói:

- Tâm Tâm em nghĩ mà xem, nếu thầy thật sự có chuyện gì với cô ấy thì sao có thể dẫn em vào nhà này được, đúng không?

- Ừm ừm, có lý.

Tiêu Thần Tâm đáng yêu gật đầu:

- Rồi sao nữa?

- Sau đó thế này...

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thầy không phải là phải giúp người ta nghĩ cách vượt qua trận đấu sao? Em nghĩ mà xem, thầy không thể ăn bám em đúng không? Cho nên dù sao thầy cũng phải kiếm tiền chứ, đúng lúc có cơ hội này, thầy không đồng ý sao được. Cô ấy nói là kiếm tiền mua đôi cho thầy!

- Ừm...

Tiêu Thần Tâm nhẹ nhàng chấm chấm môi, sau đó nhìn vào mắt Trương Tiểu Kiếm...

Bất chợt, cô bé nhào vào lòng Trương Tiểu Kiếm, cười duyên:

- Hi hi, bộ dáng khăn trương của thầy lúc này thật là thú vị, sợ tới mức mặt trắng bệch! Nói như vậy, thầy để ý em lắm đúng không?

- Em nói thế không phải nhảm nhí sao.

Trương Tiểu Kiếm lặng lẽ lau mồ hôi lạnh:

- Anh sợ hai người các cô đánh nhau...

Bây giờ ngẫm lại còn thấy sợ ấy!

Dù sao thì phụ nữ là loại sinh vật cực kỳ cảm tính, nếu họ nổi giận thật sự thì cũng bất chấp hậu quả!

Nhưng hiện tại xem ra, Tâm Tâm của chúng ta vẫn rất lý trí đó, cực kỳ tốt.

- Ấy được rồi, Tâm Tâm mình không nói cái này.

Trương Tiểu Kiếm kéo Tiêu Thần Tâm ngồi xuống sô-pha, hỏi:

- Nói chứ, lúc trước em có quen với Chu Chí Kỳ hả?

- Dạ vâng.

Tiêu Thần Tâm đáp đương nhiên:

- Chị Chu Chí Kỳ là con gái của chú Chu Hồng á. Trước kia em đều gặp hết rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Mình biết ngay mà...

Trương Tiểu Kiếm vỗ đầu thật mạnh:

- Ngoại trừ ông ta ra thì còn ai có nhiều tài sản đến thế nữa...

- Đúng rồi, thầy, mấy ngày nay thầy không xem group à?

Tiêu Thần Tâm lấy di động ra, mở lịch sử đối thoại của group chat cho Trương Tiểu Kiếm:

- Chú Chu vừa vặn là sao Thiên Uy đó. Mấy người ba em khuyên chú ấy mua nhà ở chỗ em, nhưng chú Chu nói gần đây đang sút đầu mề trán vì chuyện của chị Chu, không ngờ chị Chu lại ở chỗ thầy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu phộng, Chu Hồng 360 lại là chủ nhân của Thiên Uy Tinh Lâu sao?

Đúng là khéo thật đấy. Xem ra 108 sao là muốn hốt hết người trong top 500 vào túi rồi...

- Thế...

Trương Tiểu Kiếm vội hỏi:

- Thế hán không nói rõ cực phải làm thế nào mới mua nhà ở chỗ em à? Không bằng thầy dứt khoát đánh ngất xiu Chu Chi Kỳ rồi đưa về cho hán?

- Không cần phải thế.

Tiêu Thần Tâm lắc đầu nói:

- Chú Chu nói chị Chu muốn làm ngôi sao thì chỉ có thể đồng ý. Nhưng chú Chu còn nói phải chờ chị Chu lấy được quán quân Giọng Ca Mới mới được, không thì chú ấy không thể giải quyết tâm bệnh này được.

- Hán biết Chu Chi Kỳ sắp tham dự trận đấu này à?

Trương Tiểu Kiếm tò mò.

- Dĩ nhiên rồi.

Tiêu Thần Tâm đáp đương nhiên:

- Chú Chu nói chị Chu không biết đóng phim, giọng lại không tệ nên chỉ có thể đi con đường ca sĩ. Đi đường ca sĩ thì dĩ nhiên là phải tham gia Giọng Ca Mới rồi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Không hổ là người làm nghiệp lớn, đầu óc đúng là không phải tầm thường, tùy ý là có thể nghĩ rõ chuyện này...

Thế thì sức ép lần này to rồi. Dù sao thì tham gia Giọng Ca Mới, có hy vọng lộ diện trên ti vi, nhưng phải lấy được quán quân thì không đơn giản vậy đâu. Trời mới biết đằng trước có bao nhiêu tên lợi hại. Giọng Ca Mới mấy kỳ trước còn có thiên tài khiến mọi người kinh diễm xuất hiện cơ!

- Nhanh chóng nhanh chóng!

Lần này thì Trương Tiểu Kiếm sốt ruột thật sự:

- Ăn cơm nhanh lên, xong rồi đặc huấn! Nhất định phải đặc huấn!

Chu Chi Kỳ làm đồ ăn hương vị bình thường, dù sao thì cũng thuộc loại không ngộ độc chết người.

Rõ ràng Chu Chi Kỳ còn canh cánh trong lòng chuyện ông ba phản đối mình làm ngôi sao, nay nghe thấy rõ cực có hy vọng, lập tức sốt ruột:

- Tâm Tâm, ba chị nói thế thật à?

- Đúng rồi.

Tiêu Thần Tâm ra sức bôi cơm, hai má căng phồng như chuột Hamster vậy, vừa nhai vừa nói:

- Chú Trư đã ló lấy được giải quán quân thì choa phép chị đi nằm ngôi sao. (Chú Chu đã nói lấy được giải quán quân thì sẽ cho phép chị đi làm ngôi sao.)

- Tuyệt quá!

Chu Chi Kỳ reo lên, toàn thân phấn khởi:

- Đặc huấn! Ăn xong đặc huấn!

Mấy người vội vàng ăn xong, sau đó tụ tập trong phòng khách chuẩn bị đặc huấn.

- Em trai nhanh nói đi, tiếp theo chị phải làm sao đây?

Bây giờ Chu Chi Kỳ có thể nói là cực kỳ nghe lời Trương Tiểu Kiếm, cho nên cô trung cầu ý kiến Trương Tiểu Kiếm trước tiên.

- Cô đừng vội.

Trương Tiểu Kiếm vừa uống sữa đậu nành, vừa bình luận về biểu hiện sáng nay của Chu Chỉ Kỳ:

- Hiện nay cô ca hát chỉ có thể nói là dừng lại ở mức hay thôi. Nói trắng ra là bây giờ cô đang ca hát nhờ năng khiếu của bản thân. Tuy rằng cô rất có năng khiếu, nhưng tóm lại cùng lắm chỉ có thể duy trì cô tiến vào cuộc thi khu vực. Hai ngày sau, chúng ta lập tức phải tham dự vòng sơ khảo, lần này yêu cầu của giai đoạn thử giọng sẽ nghiêm khắc hơn. Cho nên từ giờ trở đi cô nhất định phải bắt đầu học tập kiến thức chân chính.

Học tập kiến thức chân chính, mấy người ở đây đều nhìn Trương Tiểu Kiếm.

Gã này chẳng lẽ định dạy Chu Chỉ Kỳ học âm nhạc thật sao?

Hắn không phải là thầy bói sao? Tại sao cả âm nhạc mà cũng trâu bò thế?

Tiêu Thần Tâm kiêu ngạo nói:

- Thấy chưa? Thầy giáo nhà em chính là vô địch như thế đấy, cái gì cũng biết!

- Biết thầy em giỏi rồi.

Chu Chỉ Kỳ hỏi:

- Thế tiếp theo tôi nên tập luyện bài hát nào thì tốt hơn?

- Bài hát tiếp theo của cô thì vẫn nên lựa chọn bài nào cô am hiểu nhuần nhuyễn nhất.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Dù sao thì bài hát càng nhuần nhuyễn, hát lại càng thuận lợi. Bình thường cô đi KTV hay hát bài nào nhất?

- Đây à...

Chu Chỉ Kỳ sờ cằm

- “Nhật”.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh cô mưu đồ khiến tất cả khán giả ở hiện trường đều chảy máu mũi hả... Bài này đi!

- Được, thế thì hát bài này!

Trương Tiểu Kiếm lập tức gõ nhịp:

- Tiếp theo chúng ta tập phát âm trước.

Hắn nói rồi tài lời bài hát xuống, nói:

- Cô đọc từ đầu tới cuối một lần, tôi nghe thử xem có phát âm chuẩn hay không.

- Được.

Thế là Chu Chỉ Kỳ bắt đầu đọc:

- Nàng là ánh chiều tà xa xăm, rất mong rất muốn có ai đó biết thương thức. Chàng có cánh cửa sổ trời mây xanh xanh, chỉ chờ chỉ đợi có người cùng chung...

Chu Chỉ Kỳ đọc một lần, sau đó Trương Tiểu Kiếm cảm thấy...

Đậu phộng, nhỏ này đọc lời bài thôi mà cũng có uy lực lớn thế, nhật hết cả người...

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng ho khan hai tiếng, nói:

- Cô đọc lời bài hát đa số đều không có vấn đề gì, nhưng trong đó có rất nhiều chữ vẫn chưa phát âm đủ chuẩn. Ví dụ như câu đầu tiên “Nàng là ánh chiều tà xa xăm”, “là” phát âm uốn lưỡi, shi, cô đọc hơi dè lưỡi. Câu thứ hai “Rất mong rất muốn có ai đó biết thương thức”, trong đó “ai” phát âm là

shui, cô đọc thành shei...

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu giúp Chu Chi Kỳ uốn nắn phát âm từng chữ một.

Thế là tập luyện cả ngày.

Hôm sau, Chu Chi Kỳ bắt đầu tập ca hát, lần này lại càng ngoan ngoãn khỏi phải nói, hát phải nói là làm Trương Tiểu Kiếm gầy vò ghê gớm, ánh mắt nhìn Tiêu Thần Tâm hơi thay đổi, hay là... cầm thú một phen?

- Thấy làm gì mà nhìn người ta như vậy?

Khuôn mặt Tiêu Thần Tâm đỏ bừng:

- Người ta sợ lắm...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ahhhhhhh! Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Hoàn mỹ vô khuyết, không thể xoi mói!

Người khác ca hát đòi tiền, Chu Chi Kỳ ca hát là đòi mạng!

Trương Tiểu Kiếm dứt khoát xông vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh, cố tình lúc trước Tiêu Thần Tâm còn đang nói sợ hãi, giờ lại dựa lưng vào cửa nhà vệ sinh, cười hi hi đổ thêm dầu vào lửa:

“Tới đây ~ Sung sướng nào ~ Dù sao có ~ Vô số thời gian ~~~~~”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Lại rửa lần nữa!

Con nhóc chết tiệt, hãy đợi đây!

- Khụ khụ...

Không có cách nào khác, có dây vò cũng phải cố chịu. Trương Tiểu Kiếm trở về ngồi vào sofa, giúp Chu Chi Kỳ uốn nắn từng câu từng câu:

- Câu ‘Nàng là một khúc nhạc miên man’ hát không đúng, lại lần nữa. Ừm, tốt, tiếp tục...

Hai ngày thời gian thoát cái đã qua.

Nhanh chóng tới ngày thi sơ khảo.

Nhóm năm người Trương Tiểu Kiếm cùng nhau đến đại sảnh tầng một của một trung tâm thương mại trong thành phố.

Khác với thử giọng, lúc thi sơ khảo đã có khá nhiều khán giả. Cả trung tâm thương mại toàn là người, đông đặc, người bình thường đừng nói là lên sân khấu biểu diễn, chỉ sợ bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm vào thôi đã không chịu nổi rồi...

Thoáng đếm thử, ít nhất năm sáu trăm!

Còn thí sinh dự thi hôm nay có khoảng 100 người tới. Đây đều là các thí sinh vượt qua vòng thứ nhất trong thành phố Thiên Kinh.

Trải qua thử giọng, hôm nay những thí sinh có mặt ở đây tuyệt đối đều có kỹ xảo cơ bản, hơn nữa năng khiếu đều khá tốt. Dù sao thì giai đoạn thử âm đã đào thải khoảng hơn mười tám ngàn người, 90% đều quý ở giai đoạn đó.

Nếu nói giai đoạn thử giọng chỉ là thử nghiệm ban đầu thì lần này, ánh mắt các thí sinh nhìn nhau dĩ nhiên không thể nào thân mật cho nổi.

Tỷ lệ đào thải hôm nay vẫn là 90%!

Hơn một trăm thí sinh, cuối cùng nhiều nhất chỉ có 10 người vượt qua!

Có người nóng lòng muốn thử, có người lén lút quan sát, nhưng đa phần vẫn đang luyện giọng liên tục, mong có thể dự thi với trạng thái tốt nhất.

- Nhiều người thế cơ à?!

Tiêu Thần Tâm kinh ngạc:

- Xem ra muốn thắng không dễ dàng rồi!

- Đương nhiên.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, nói:

- Dù sao đây cũng là tiết mục có ratings cực kỳ cao mà. Nếu có thể thể hiện tài năng trong tiết mục này thì sẽ có khả năng rất lớn trở thành ngôi sao luôn. Bởi vậy đương nhiên là có nhiều người dự thi rồi.

- Thế... Thầy ơi.

Tiêu Thần Tâm hỏi:

- Chị Chu có được không?

- Khó mà nói.

Trương Tiểu Kiếm thuận miệng chém một câu:

- Dựa theo ánh mắt chuyên nghiệp của thầy đánh giá thì nếu phát huy bình thường, áp lực vòng sơ khảo sẽ không lớn đâu.

Hai người đang nói chuyện, bỗng có một nhóm người đi tới từ nơi gần đó.

Dẫn đầu là một gã cực kỳ đẹp trai, cao 1m8, mặc áo gió màu xám, quần gấu ngắn lộ mắt cá chân, dáng đi như gió, diện mạo ngang ngửa với Ngô Ngạn Tổ, bên cạnh có cả bảy gái xinh đẹp đi theo, vừa đi vừa cô vũ cho hắn:

- Nhậm Hồng Hiến, cố lên! Anh là tuyệt nhất!

- Nhậm Hồng Hiến, nhất định phải lấy được hạng nhất nhé!

- Đúng đấy, đừng làm mất oai phong của học viện âm nhạc Thiên Kinh tụi mình!

Nhậm Hồng Hiến vừa đi vừa tự tin cười nói:

- Yên tâm, không cần nghi ngờ thực lực của anh!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiền sư, đời này hận nhất thằng nào đẹp trai hơn tao!

- Nhậm Hồng Hiến?

Chu Chỉ Kỳ nhìn gã đàn ông như gió kia, cau mày:

- Nhìn khí thế người này có vẻ không giống bình thường đâu.

- Sao mình nghe thấy quen quen nhỉ...

Phương Phương ngẫm nghĩ, bỗng kinh ngạc nói:

- Tổ nhớ rồi, đây là hot boy nổi tiếng của học viện âm nhạc Thiên kinh đó. Nghe nói đẹp trai nhà giàu ca hát còn rất hay. Không ngờ hắn cũng tham dự Giọng Ca Mới đợt này à?

Hot boy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tao hận!

Đời này tao vô duyên với danh từ đó!

- Em trai, em thấy thực lực của hấn thế nào?

Dù sao Trương Tiểu Kiếm cũng là đại sư bói toán, Chu Chi Kỳ đương nhiên là phải hỏi hấn:

- Em thấy lần này hấn có thể xếp thứ mấy?

Vừa nghe thấy thế, ba người Tiêu Thần Tâm cũng xông tới.

- Ừm...

Hận thì hận, nhưng việc chính vẫn phải làm. Trương Tiểu Kiếm hơi híp mắt nhìn chăm chăm, sau đó lắc đầu nói:

- Từ khí sắc trên người hấn có thể thấy được, người này nhất định là đối thủ mạnh!

- Hà?!

Nghe thế, bốn nữ Chu Chi Kỳ đều ngây ngẩn cả người:

- Lợi hại thế cơ à?!

- Ừm

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, nói:

- Từ tướng mạo và vị trí yết hầu của hấn có thể thấy, hấn tuyệt đối là thiên tài trong lĩnh vực âm nhạc. Người này không đơn giản.

- Thật sao?

Nghe thế, Chu Chi Kỳ lập tức cuống cả lên:

- So với tôi thì sao?

- Cô?

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lắc đầu nói:

- Không cùng đẳng cấp với hấn.

- Trời đất ơi...

Tiêu Thần Tâm vẫn cực kỳ tin tưởng lời nói của Trương Tiểu Kiếm, vội la lên:

- Thế chẳng phải là chị Chu thua chắc rồi sao?

- Khó mà nói.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Dù sao thì đây cũng chỉ là vòng sơ khảo thôi, lát nữa chờ hấn bắt đầu biểu diễn thì thầy mới có thể biết được số liệu cụ thể của hấn là thế nào.

Chu Chi Kỳ lại liếc nhìn Nhậm Hồng Hiền nổi bật giữa đám đông, hít vào một hơi thật sâu:

- Được! Tôi chờ xem rốt cục gã này lợi hại tới mức nào!

Thời gian trôi nhanh, cuộc thi sơ khảo nhanh chóng bắt đầu.

Lần này là bốn vị giám khảo, cùng lên sân khấu.

Sau khi họ ngồi vào chỗ, khán giả xung quanh lập tức yên tĩnh.

Các giám khảo ngồi xong, MC cầm micro lên sân khấu, trực tiếp tuyên bố:

- Vòng sơ khảo Giọng Ca Mới Của Thiên Triều quý thứ ba, xin được bắt đầu! Thí sinh đầu tiên: Nhậm Hồng Hiền!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Không ngờ người lên sân khấu đầu tiên chính là hấn!

Vòng sơ khảo chính thức bắt đầu, cả hiện trường nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Nhậm Hồng Hiên mặc áo gió màu xám chậm rãi bước lên sân khấu.

Biểu cảm của hắn vừa tự tin vừa kiêu ngạo, giống như là hoàng tử, thu hút ánh mắt mọi người ở đây.

Dường như hắn sinh ra dành cho sân khấu!

- Thí sinh số một, Nhậm Hồng Hiên.

MC nhìn tư liệu trong tay, giới thiệu cho khán giả có mặt ở đây:

- Đến từ học viện âm nhạc Thiên Kinh. Bài hát dự thi của anh là --- “Dạ Khúc Nửa Vầng Trăng”. Xin mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh.

Dạ Khúc Nửa Vầng Trăng!

Vừa nghe thấy là bài hát này, Trương Tiểu Kiếm lập tức biết tiêu rồi.

Đây chính là ca khúc cũ kinh điển của Lý Khắc Cần. Thân là một trong những nhân vật tiêu biểu của giới âm nhạc Hồng Kông, giọng hát của Lý Khắc Cần rất ổn, âm sắc hùng hồn, hơn nữa quan trọng nhất là kỹ xảo ca hát của hắn cực kỳ mạnh.

Nhậm Hồng Hiên dám lựa chọn ca khúc này để dự thi, từ điểm này có thể thấy rõ thực lực của hắn --- Giai điệu của bài hát này cũng không cao, cho nên càng vì thế lại càng khó hát!

- Nhậm Hồng Hiên, cố lên!

- Nhậm Hồng Hiên, em yêu anh!

- Nhậm Hồng Hiên nhất định phải lấy được hạng nhất!

Các bạn học trong học viện âm nhạc đến đây với hắn đều ra sức cổ vũ cho hắn. Không khí hiện trường đạt đến cao trào trong nháy mắt.

Tiếng đàn violon du dương nhanh chóng vang lên.

Nhậm Hồng Hiên nhẹ nhàng hít vào một hơi, sau đó bắt đầu ca hát:

“Vẫn thao thức suốt đêm dài, ngược nhìn vì sao chân trời.

Vẫn nghe thấy tiếng vĩ cầm, như than khóc lại như trên đùa...”

Giai điệu tuyệt đẹp, thanh âm hào hùng, Nhậm Hồng Hiên vừa lên sân khấu đã hát bằng tiếng Quảng Đông có thể nói là hoàn hảo. Nhất là trong quá trình ca hát, gần như không thể nghe thấy tiếng thở!

Tất cả khán giả ở đây đều nghe say mê, thậm chí có không ít khán giả dút khoát nhắm mắt lại, chỉ dụng tâm cảm thụ.

“Nhưng trái tim tôi mỗi giây mỗi phút đều bị người chiếm giữ,

Người vẫn luôn lặng thinh, tựa như vầng trăng ấy.

Tiếng vĩ cầm vẫn còn vang vọng

Nửa vầng trăng cuối thu

Vẫn vương trong tôi

Vang vọng trong tôi

Còn mãi về sau...”

Một ca khúc “Dạ Khúc Nửa Vầng Trăng” kết thúc, cả tầng một trung tâm thương mại quả thực yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Hoàn mỹ vô khuyết, không thể xoi mói!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: “nhột”

Một bài “Dạ Khúc Nửa Vầng Trăng” bản tiếng Quảng Đông, Nhậm Hồng Hiền khiến tất cả mọi người trong hội trường đều chấn động!

Bất kể là độ trầm của thanh âm, hay là nắm giữ giai điệu, cùng với tình cảm trong ca khúc, Nhậm Hồng Hiền có thể nói là khiến người ta không thể xoi mói được một tí vết nào cả!

“Bóp bóp bóppp!” “Bóp bóp bóp bóp!!!” “Bóp bóp bóp!!!”

Tất cả mọi người đều tặng cho hắn một tràng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt!

Đây là hắn nên đạt được!

Hắn ca hát có thể nói là trùng kích thẳng vào tâm linh của mọi người, đó là sự rung động chân chính từ trong linh hồn!

- Quá tuyệt vời!

Bốn vị giám khảo ngồi bên dưới đều đứng dậy, giám khảo nam bên trái cảm thán:

- Cả bài hát tôi không thể tìm được dù chỉ là một lỗi nhỏ. Bất kể là đề âm ban đầu, đến bộ phận điệp khúc nối tiếp, có thể nói hoàn hảo! Cho nên tôi cho mười điểm.

Một điểm mười!

Giám khảo thứ hai nói:

- Độ dày của thanh âm cực kỳ tốt, hơn nữa khó được là gần như không nghe thấy tiếng thờ. Tôi cũng mười điểm.

Giám khảo thứ ba là một người phụ nữ ba lăm – ba sáu tuổi. Chị hơi mỉm cười nhìn Nhậm Hồng Hiền:

- Chúc mừng em. Năng khiếu của em khiến tôi kinh diễm. Tôi cũng giống họ, mười điểm.

Giám khảo thứ tư bất đắc dĩ nhún vai, cười nói:

- Bị bọn họ nói hết rồi, tôi thật sự không biết nên nói gì nữa. Mười điểm.

Bốn điểm mười!

Điểm tối đa!

- Cảm ơn các huấn luyện viên.

Nhậm Hồng Hiền rất lễ phép khom người chào bốn vị giám khảo, sau đó mỉm cười đi xuống sân khấu.

Hết thấy đều tự nhiên như vậy, tự nhiên đến mức cứ như thể sân khấu này được chuẩn bị dành riêng cho hắn vậy.

Lúc này mọi người chỉ có thể làm ra một hành động duy nhất, ngẩng đầu nhìn.

Sau đó dâng lên vỗ tay nhiệt liệt cho hắn!

Trong khoảnh khắc, tất cả thí sinh dự thi đều áp lực như núi!

- Xong xong, sao bây giờ?

Lúc này Vân Vân thật sự sốt ruột:

- Hắn vừa lên sân khấu đã được điểm tối đa rồi! Vậy phải làm sao bây giờ?! Không ngờ lại gặp phải đối thủ mạnh như vậy! Trương đại sư, Trương đại sư anh nói gì đi chứ!

- Tôi có thể nói gì được đây?

Trương Tiểu Kiếm nhún vai:

- Lúc trước tôi đã nói gã này chính là một thiên tài âm nhạc chân chính, kỹ xảo của hắn có thể nói là không kẻ hờ. Ít nhất hiện nay Chu Chỉ Kỳ hoàn toàn

không thuộc cùng đẳng cấp với hần.

- Em trai...

Chu Chi Kỳ nhìn Nhậm Hồng Hiên trở về bên cạnh bạn học của hần, gian nan quay đầu nhìn Trương Tiểu Kiềm nói:

- Đối mặt với hần, có phải là tôi không có cơ hội không?

- Thật ra thì cũng có.

Trương Tiểu Kiềm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nếu hần có chút sai lầm, nhưng cô lại phát huy vượt trội, sau đó lại trải qua đặc huấn thì ước chừng có thể có được... 10% cơ hội!

- Thế không phải là không có phần thắng sao?!

Phương Phương kinh hô:

- Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho hần phạm sai lầm sao?!

Tiêu Thần Tâm hung tợn giờ nắm đấm nhỏ lên:

- Không bằng em gọi đám Đại Đường đến trao đổi “thân thiết” với hần? Em nghĩ tụi nó sẽ rất vui về đấy!

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Em bạo lực thế ba em biết không?

Chu Chi Kỳ lập tức cảm thấy toàn thân không tốt, lảo bảo:

- Sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có hần ở thì mình nhất định không thể lấy hạng nhất được...

- Đừng nghĩ nhiều quá.

Trương Tiểu Kiềm mỉm cười nói:

- Cô đây là điển hình còn chưa học bò đã đòi học chạy. Nếu cứ có suy nghĩ như vậy thì cô sẽ té chết. Cô cũng không nghĩ mà xem người ta làm gì, học viện âm nhạc Thiên Kinh, ca hát chuyên nghiệp. Còn cô? Tính kiêu gì thì lúc trước cũng chỉ là thí sinh KTV thôi, mấy ngày nay mới bắt đầu tiếp xúc đến âm nhạc nghiêm túc. Cô còn muốn bay lên trời sao?

- Tôi...

Chu Chi Kỳ thật sự hận không thể bóp chết thằng này, nhưng ngẫm lại cũng đúng, bà mày mới học mấy ngày thôi, nếu có thể vượt qua gã đó dễ dàng như vậy thì hần dứt khoát lấy cọng bún treo cổ lên cây ột chết quách cho xong...

- Cho nên!

Trương Tiểu Kiềm cũng không biết lấy đâu ra một ly sữa đậu nành lại bắt đầu hút. Mấy ngày nay hần phát hiện thứ này uống rất ngon.

- Việc cô cần làm bây giờ là phát huy cho tốt, trước tiên vượt qua vòng sơ khảo, như vậy chờ tới trận chung kết khu vực thì cô còn thời gian mấy ngày để đặc huấn. Nếu hôm nay cô không qua được thì còn đòi tranh thắng thua với người ta cái búa ấy! Quyết đoán về nhà ngủ đi!

- Có lý! Được, tôi nghe cậu!

Nghe Trương Tiểu Kiềm nói vậy, Chu Chi Kỳ lập tức cảm thấy yên lòng hơn.

Cô vẫn còn cơ hội!

Luận năng khiếu, giọng của cô cũng không thua kém Nhậm Hồng Hiên là mấy. Còn kỹ xảo thì chỉ cần có thời gian thì dù gì cũng có thể tập luyện được!

Dù sao ở đây còn có Trương Tiểu Kiềm trâu bò như thế, đồng nghĩa với việc ít nhất còn có hy vọng!

Trong lúc họ đang bàn luận, thí sinh dự thi tiếp theo cũng đã lên sân khấu.

Có thể thấy được, số một Nhậm Hồng Hiên ca hát đã gây sức ép rất lớn cho các thí sinh dưới sân khấu. Thí sinh dự thi thứ hai lên sân khấu rõ ràng là phát huy thất thường, chỉ được 26 điểm, cơ bản xong đời.

Thí sinh thứ ba cũng không tốt là mấy, 28 điểm.

Sau đó 29, 31, 32, 27, 29...

Liên tục mười thí sinh không phải căng thẳng quá mức thì cũng phát huy thất thường, khiến các khán giả lắc đầu ngao ngán... Có Nhậm Hồng Hiền sáng ngời đứng trước, các thí sinh dự thi đứng sau ca hát không thể nghe nổi...

Ba mươi người đứng trước ca hát xong, chỉ có một người phát huy coi như không tệ, lấy 35 điểm.

Còn lại hầu như đều quỳ.

Nhậm Hồng Hiền nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài nói:

- Đáng tiếc, hoàn toàn không có đối thủ...
- Tiếp theo, xin hãy chào đón thí sinh thứ ba mươi sáu lên sân khấu: Chu Chi Kỳ!

Lúc này, MC cầm micro, bắt đầu đọc tư liệu của Chu Chi Kỳ cho khán giả:

- Free lancer, bài hát dự thi lần này của cô là --- “Nhật”, mọi người vỗ tay hoan nghênh!

“Nhật”!

Vừa nghe thấy thí sinh thứ ba mươi sáu lại chọn bài hát này, khán giả toàn trường lập tức cảm thấy ngơ ngáy...

- Ái chà bài này được, bài này đỉnh!
- Trâu bò nha, còn có người chọn bài này, thế thì chắc râm râm!
- Đương nhiên rồi, càng râm càng nhật càng nhật càng râm mà!
- Không biết ai hát bài này, nhất định là em gái nào đó rồi!

Mọi người đang bàn tán, Chu Chi Kỳ nhận lấy micro, lên sân khấu.

Không thể không nói đây là thế giới nhìn mặt, khi khán giả nhìn thấy Chu Chi Kỳ bất kể là khuôn mặt hay dáng người đều có thể nói là nghịch thiên thì mọi người đều im lặng, sau bỗng vang lên vô số tiếng huýt sáo!

- Mỹ nữ, cô lên!
- Cô nàng xinh đẹp!
- Hát thật hay anh cổ vũ em!

Thậm chí ngay cả Nhậm Hồng Hiền cũng nhìn mấy lần, nói:

- Hình tượng đúng là khá được, cũng không biết thực lực thế nào.

Tiêu Thần Tâm kéo tay Trương Tiểu Kiếm, cười hi hi nói:

- Thầy cho rằng chị Chu có thể lấy được bao nhiêu điểm? Em cảm thấy ít ra cũng phải 36 điểm trở lên nhỉ?
- Ủm, thầy đoán ấy à...

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm:

- Tầm 37.5 điểm.

Mọi người nhanh chóng im lặng.

- Rồi, xin hãy bắt đầu buổi biểu diễn của em.

Giám khảo bên dưới nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Chu Chi Kỳ biểu diễn, chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Chào mừng đến với thế giới luật nhân quả (1)

Bài hát “Nhật” luận giai điệu thì thực tế không có gì khó khăn, nhưng muốn hát hay thì lại cực kỳ khó.

Quan trọng nhất là nắm chắc cảm xúc bên trong.

Hơi buông thả một chút, sẽ khiến người ta cảm thấy bài hát này quá mức phóng đãng. Nếu không buông thả thì lại khiến người nghe cảm thấy bài hát này không có hương vị.

Cho nên nói, bất cứ một cuộc thi tài năng nào cũng đều có rất ít người sẽ lựa chọn bài hát này để dự thi.

Rất rõ ràng, trình độ du dỗ của Chu Chi Kỳ có thể nói là thượng thừa, cô hát bài này khá là tuyệt.

Tiếng nhạc vang lên.

“Nàng là ánh chiều tà xa xăm, rất mong rất muốn có ai đó biết thương thức.

Chàng có cánh cửa sổ mây mù xanh xanh, chỉ chờ chỉ đợi có người cùng chung đứng...”

Chu Chi Kỳ vừa lên tiếng, giọng phát thanh vừa tao nhã vừa trầm thấp này lập tức ngập tràn cả đại sảnh tầng một của trung tâm thương mại. Cảm giác du dương trầm thấp từ tính khiến tất cả đàn ông ở đây hầu như lỗ chân lông tê dại.

Hết cách rồi, cô nương này quả thực là trời sinh du dỗ đàn ông. Vốn dĩ còn không có uy lực lớn đến vậy, nhưng quan trọng là sau khi Trương Tiểu Kiếm đặc huấn cho cô, sau đó lại hát bài hát tràn ngập quyền rũ này...

Trương Tiểu Kiếm còn chịu không nổi nữa là người khác...

Bốn giám khảo bên dưới nhỏ giọng bàn luận. Nhậm Hồng Hiền cũng chống cằm cười:

- Thú vị đấy.

Nửa phần đầu trầm thấp nhanh chóng trôi qua, tiếp theo chính là bộ phận điệp khúc quyền rũ nhất của bài hát này!

“Tới đây ~ Sung sướng nào ~ Dù sao có vô số thời giờ ~ Tới đây ~ Tình yêu ơi ~ Dù sao có vô số u mê lại nồng cuồng ~”

Đoạn nhạc này vừa xuất hiện, Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy đàn ông toàn trường đều há hốc mồm, suýt nữa chảy cả dãi. Bốn giám khảo rõ ràng đứng ngồi không yên, hết cách rồi, đừng nói là họ, cho dù lần đầu Trương Tiểu Kiếm nghe thấy lời bài hát này cũng phải “dừng lều”, suýt nữa tử hình Tiêu Thần Tâm ngay tại chỗ luôn ấy...

Cả trung tâm thương mại lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn lên sân khấu.

Ai cũng không dám nói chuyện, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị người chung quanh đánh chết...

“Yêu đương phóng khoáng yêu ở mặt ngoài, quanh co lòng vòng si mê giấc mộng điên cuồng, càng sợ càng muốn càng muốn càng sợ càng nhột càng vuốt càng vuốt càng nhột...”

Chờ hát xong bài, Trương Tiểu Kiếm tùy ý liếc nhìn xung quanh...

Ừm, đàn ông hầu hết đều lặng lẽ cúi người, xem ra uy lực của đại mèo hoang Chu Chi Kỳ còn mạnh hơn trong tưởng tượng...

“Bóp bóp bóp!!!” “Bóp bóp bóp bóp bóp!”

Tiếng vỗ tay nhanh chóng vang lên, vô số tiếng huýt sáo vang liên tục, thỉnh thoảng có người hét to:

- Chu Chi Kỳ, em tuyệt nhất!

- Hay quá! Cầu bản ghi âm hiện trường!

- Chu Chi Kỳ sau này anh chính là fan của em!

Chu Chi Kỳ chỉ cười ha ha cúi người chào khán giả, sau đó chờ bốn vị huấn luyện viên đánh giá.

- Tổng thể mà nói hát cũng được, nhưng kỹ xảo ít nhiều còn có chút non nớt.

Giám khảo thứ nhất giờ bắt đầu điểm lên.

- Tôi cho 9.2 điểm

Giám khảo thứ hai ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cô nương, đầu tiên tôi cần phải tuyên bố lập trường của tôi trước. Theo ý tôi thì ngoại hình của em là điểm cộng rất lớn, về năng khiếu cũng rất tốt, nhưng kỹ xảo ca hát hiện nay thoát nhìn đúng là hơi kém chút. Nếu đánh giá tổng thể từ ngoại hình thì tôi cho em 12 điểm, tôi tin rằng khán giả ở đây đều sẽ không đề ý. Nhưng dù sao thì chúng ta cũng đang thi sơ khảo Giọng Ca Mới, chủ yếu vẫn chọn giọng hát, cho nên tôi cho em 9.2 điểm. Cố lên.

Giám khảo thứ ba:

- Tổng thể đáng khen ngợi, hơi có khuyết điểm một chút, 9.4 điểm không thành vấn đề.

Giám khảo thứ tư:

- Em cho tôi ấn tượng khá quất rất tốt, hy vọng em có thể đi được càng xa hơn. 9.6 điểm

Tổng cộng đạt được 37.4 điểm!

Chỉ khác Trương Tiểu Kiếm đoán 0.1 điểm thôi!

Trên cơ bản mà nói thì điểm này đã đủ để vượt qua vòng sơ khảo rồi!

- Cảm ơn các huấn luyện viên!

Chu Chi Kỳ khom người chào, sau đó buông micro lao xuống sân khấu, cả người nhào lên, ôm chầm lấy cổ Trương Tiểu Kiếm

- Ha ha ha ha ha, em trai, 37.4 điểm! Tuyệt quá!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

"Điểm cấm hận +218! +218! +218! +218! +436! Bạo kích!..."

Quả thực có thể nói là một đợt điểm cấm hận khổng lồ, roẹt một phát, thăng cấp!

Ngôi sao thứ sáu trong Hắc Thiết Người Chém Gió, sáng!

Lần này được cộng điểm sức hấp dẫn!

Sức hấp dẫn +5!

Mà ngôi sao thứ bảy, cũng tích lũy được một nửa điểm cấm hận!

Tiêu Thần Tâm đứng bên cạnh:

- Khụ khụ, chị Chu sốt ruột quá nha!

- Ấy dà...

Thế mới nhớ còn Tiêu Thần Tâm ở đây, Chu Chi Kỳ vội vàng buông tay:

- Phấn khởi quá, ha ha... ha ha...

- Điểm không thấp.

Trương Tiểu Kiếm sợ tới mức đỏ đầy mồ hôi lạnh, vội cười nói:

- Được rồi, bình tĩnh, bình tĩnh, tự mình xem thi đấu trước. Xem thử xem cuối cùng cô có thể xếp hạng mấy.

Dù sao thì lần này cũng có hơn 100 thí sinh dự thi, chỉ lấy mười người, cuối cùng có thể thăng cấp thành công hay không thì phải xem thứ hạng mới được.

Thí sinh đằng sau không có gì để nói, có thực lực khá tốt được trên dưới 38 điểm, đa số đều chỉ có thể lấy khoảng 30 điểm. Chờ đến khi vòng sơ khảo kết thúc, Chu Chi Kỳ nhìn bảng xếp hạng trên màn hình lớn, khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Thứ hạng nhanh chóng xuất hiện.

Hạng nhất là Nhậm Hồng Hiên không cần tranh cãi, 40 điểm, tối đa.

Hạng nhì là một nam sinh tên Lý Hạ, 39 điểm.

Sau đó là hạng ba, hạng tư, hạng năm...

Hạng bảy: Chu Chi Kỳ!

Vào top10!

Chu Chi Kỳ kích động đến mức run lên. Cô im lặng một lúc, sau bỗng nhảy cẫng lên, hoan hô:

- Ha ha ha ha ha! Thành công! Minh thăng cấp!

Thăng cấp!

Rất cực thăng cấp thành công!

Lại đến gần mục tiêu thêm một bước! Trận tiếp theo chính là vòng đấu khu vực!

- Thầy ơi, tuyệt quá!

Lúc này đến lượt Tiêu Thần Tâm nhảy cẫng lên:

- Chị Chu tiến vào cuộc thi chung kết khu vực rồi. Quả nhiên là thầy lợi hại nhất!

Dung mạo của Tiêu Thần Tâm có thể nói là ngang ngửa với Chu Chi Kỳ, quan trọng nhất là tuổi còn nhỏ, lần này lại thêm một đồng điểm cắm hận vào tay!

“Điểm cắm hận +218! +218! +218! +218! +436! Bạo kích...”

Ngôi sao thứ bảy trong Hắc Thiết Người Chém Gió cũng sáng!

Lần này cộng điểm nhan sắc!

Nhan sắc +5!

Moah ha ha ha ha ha ha ha! Bỏ mảy rớt cực lại đẹp trai hơn một chút rồi, sắp đạt mức tiêu chuẩn rồi!

Trương Tiểu Kiếm đang nghĩ vậy, bỗng nhiên giọng nói của hệ thống truyền tới:

“Ký chủ rất cực thăng cấp lên đẳng cấp Bạch Ngân Tướng Chém Gió, chào mừng đến với thế giới luật nhân quả.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chờ chút, thế giới gì?!

Luật nhân quả?!

Hệ thống: “Hệ thống bắt đầu tiến hành thăng cấp quy mô lớn. Đang thăng cấp, xin hãy chờ một lát...”

Hệ thống vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy thời gian như yên lặng, tất cả mọi thứ chung quanh đều ngừng hoạt động, chỉ có thanh tiến trình thăng cấp trên giao diện hệ thống đang chạy liên tục...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đây là thăng cấp level lớn nè, nhất định là pò rò công nhận không?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, lâu như đã trải qua mấy thế kỷ vậy, hệ thống rất cực thăng cấp xong!

“Hệ thống Thần Chém Gió version bạch ngân chính thức login. Hiện tại bắt đầu công bố nội dung thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Chào mừng đến với thế giới luật nhân quả (2)

Hệ thống Thần Chém Gió version bạch ngân!

Lúc trước là hệ thống chém gió version XX, lần này thậm chí thăng cấp cả tên hệ thống luôn! Trâu bò!

Hệ thống bắt đầu giới thiệu:

“Chúc năng trụ cột sau khi thăng cấp của hệ thống: Nói gì được nấy (luật nhân quả).”

“Giới thiệu chức năng Nói gì được nấy luật nhân quả: Vạn vật trong vũ trụ đều có quan hệ nhân quả. Mà version luật nhân quả nói gì được nấy có thể xoay chuyển tất cả ‘nhân’, hình thành thuộc tính ‘nhân’ mà ký chủ cần.”

“Đăng cấp hiện tại là Bạch Ngân Người Chém Gió không ngôi sao, mỗi 24 giờ có thể sử dụng luật nhân quả nói gì được nấy một lần, mỗi lần sử dụng tiêu hao 10.000 điểm số khiếp sợ. Năng lượng ảnh hưởng tối đa là một đơn vị năng lượng pháp tắc.”

“Đơn vị năng lượng pháp tắc: Năng lượng pháp tắc trong không gian có phạm vi đường kính một mét bằng một đơn vị năng lượng pháp tắc. Vượt quá thể tích này thì không có hiệu lực.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hơi khó hiểu đấy. Cái nói gì được nấy bản luật nhân quả đăng trước thì mình có thể hiểu được đại khái.

Nhưng quan hệ nhân quả đăng sau có hơi khó hiểu.

Lại thêm đăng cấp bên dưới thì mình biết, tiêu hao điểm số khiếp sợ mình cũng biết, nhưng đơn vị năng lượng pháp tắc cũng nghe không hiểu gì cả...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, câu giải thích! Có nhiều thứ không hiểu quá!

Hệ thống:

“Sắp truyền tổng ký chủ tới phòng huấn luyện. 3... 2... 1... Truyền tổng!”

Roẹt một phát, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm thấy toàn thân bị vụn vụn, ánh mắt tối sầm.

Chờ đến khi hần rớt cục có thể nhìn thấy thì phát hiện nơi này là một nơi non xanh nước biếc. Trời rất xanh, không khí rất tươi mát, ngay cả bùn đất dưới chân cũng mang theo mùi thơm đặc biệt.

Hệ thống: “Đã đến phòng huấn luyện mô phỏng hoàn cảnh. Ký chủ có thể tìm hiểu nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả trong phòng huấn luyện này. Không giới hạn số lần, không tiêu hao.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ý là anh mày muốn chơi kiểu gì cũng được?

Được đấy nhé!

Trương Tiểu Kiếm lập tức xông tới trước mặt một cây đại thụ ít nhất cần hai người mới ôm được hết:

- Ngã!

“Rào rào!”

Cây đại thụ kia lung lay một chút, sau đó đứng im...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hệ thống: “Cây này cao 8.6 m, vượt qua phạm vi đường kính 1 m, phải lên đến đẳng cấp Hoàng Kim Sư Chém Gió mới có thể thay đổi nhân quả.”

Trương Tiểu Kiếm:

- Ồ... Ý là nó bự quá tao không khống chế được chứ gì?

Thế thì chọn cái nhỏ.

Lần này Trương Tiểu Kiếm chọn một tảng đá có đường kính chừng nửa mét:

- Vỡ!

Hắn vừa dứt lời, “Rắc” một tiếng, tảng đá kia bị vỡ toang!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đơn giản thô bạo quá! Thậm chí còn không cần cả quá trình, nói vỡ là vỡ!

Hệ thống cho đánh giá đúng lúc:

- Nói gì được nấy lần này không phải là nói gì được nấy hình thái luật nhân quả.

Đình công mạnh, cái này chỉ có thể xem như nói gì được đấy không phải luật nhân quả?

- Không được à?

Trương Tiểu Kiếm gãi đầu:

- Thế làm thế nào mới được?

Hệ thống:

- Luật nhân quả là chỉ những gì quan trọng nhất, có quan hệ trực tiếp nhất (có thể là gián tiếp) giữa tất cả sự vật. Biểu thị bất cứ một loại hiện tượng hay sự vật nào đều tất nhiên có nguyên nhân của nó, tức mọi vật đều có đầu đuôi, mọi sự đều có mở kết. Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu. Nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả có thể xoay chuyển tất cả ‘Nhân’, từ đó đạt đến kết quả xoay chuyển hết thảy.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh! Đậu xanh!!!

Thế thì trâu bò! Ý là nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả có thể thay đổi bản chất của sự vật!

Lúc trước nói gì được nấy ý là bất kể nói thế nào thì ít nhất cả thể đạt được kết quả như mong muốn. Ví dụ như tảng đá lúc này, Trương Tiểu Kiếm nói vỡ ra, thế thì có lẽ là hạt giống mọc làm tảng đá nứt vỡ, cũng có thể là sét đánh làm tảng đá bị vỡ.

Nhưng nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả thì khác hẳn. Tức là nó có thể biến tảng đá thành thứ khác!

- Tao thử xem

Trương Tiểu Kiếm nhìn tảng đá kia, nói:

- Thực tế đây là một cục vàng!

“Roẹt...!”

Hắn vừa dứt lời, đã thấy tảng đá kia bỗng phát ra một quang sáng vàng, cả tảng đá lập tức bóng loáng như kim loại, vàng óng vàng ánh, thật sự biến thành vàng!

Thật là pò rò quá cơ!

Trương Tiểu Kiếm mở to mắt... Sau này anh không có tiền thì đổi vàng chơi cũng được luôn ấy!

Nhanh nhanh nhanh, khó được nơi này là phòng thí nghiệm, thế thì phải luyện tập nhiều chút, xem thử xem rốt cục thứ này có thể đạt hiệu quả đến mức nào!

Nhìn cọng cỏ trước mắt:

- Thực tế đây là một thanh đao!

“Bùm!”

Cọng cỏ kia lập tức biến thành một thanh đao phát ra ánh sáng lạnh lẽo!

Trương Tiểu Kiếm:

- Trâu bò!

Vừa chơi thử phát hiện thật thú vị.

- Đây không phải tảng đá, đây là một con ruồi!

“Bùm!”

Tảng đá kia lập tức biến thành một con ruồi bay đi...

- Đây là một mỹ nữ?

“Bùm...”

Không có biến hóa, ừm, chiều cao của mỹ nữ vượt qua một mét...

Trương Tiểu Kiếm chơi đã, không bao lâu sau đã tìm hiểu kỹ càng về nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả rồi.

Hệ thống:

“Trước mắt ký chủ đã bước đầu nắm giữa nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả. Tiếp theo, hệ thống bắt đầu giới thiệu chức năng.”

“Hủy bỏ chức năng trụ cột của hệ thống: Kỹ năng và trung tâm thương mại đạo cụ. Chức năng điểm cấm hạn sát nhập với điểm số khiếp sợ.”

“Yêu cầu thăng cấp thay đổi: Level Bạch Ngân Tướng Chém Gió, mỗi lần đạt được mười nghìn tín đồ thì có thể tăng một ngôi sao, mỗi ngôi sao có thể làm ngắn thời gian hồi phục của nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả. Số lượng ngôi sao cần để tăng level không thay đổi.”

“Phạm vi uy lực sau khi tăng level: Bạch Ngân Tướng Chém Gió là phạm vi đường kính 1 m. Hoàng Kim Sư Chém Gió là phạm vi đường kính 10 m. Bạch Kim Vua Chém Gió phạm vi đường kính 100 m. Kim Cương Thánh Chém Gió phạm vi đường kính 1000 m. Vương Giả Thần Chém Gió phạm vi đường kính 10.000 m. Danh hiệu Thần Chém Gió phạm vi đường kính 100.000 m.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh một trăm ngàn mét! Thế chẳng phải là có đường kính chừng 100 km?! Vô địch luôn công nhận không?!

Trước đừng nói cái khác, anh phải chém cho mình đẹp trai hơn chút...

Hệ thống: “Thuộc tính trụ cột của ký chủ không thay đổi, không thể dựa vào nói gì được nấy luật nhân quả để sửa đổi.”

Tổ sư!

Trương Tiểu Kiếm còn chưa cảm thán xong, hệ thống lại tiếp tục:

“Đã giới thiệu xong chức năng trụ cột của hệ thống. Tiếp theo bắt đầu truyền tống ký chủ đến không gian trong vũ trụ. Xin ký chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Không gian vũ trụ? Chuyện quái gì vậy?

Hắn còn chưa nghĩ ra, mắt lại tối sầm. Chờ đến khi hắn tỉnh táo lại thì thân thể hắn đã bị một thứ gì đó như là bong bóng bao bọc, đứng trong vũ trụ.

Hoàn toàn không biết vị trí cụ thể của nơi này, không phân biệt được trước sau, trái phải, trên dưới.

Nhưng lại rất đẹp, từng ngôi sao sáng như từng viên kim cương trong suốt khảm nạm trên tấm vải đen...

Cũng rất tối tăm, lạnh lẽo.

Trương Tiểu Kiếm nhìn quanh, rõ ràng không đoán được ngụ ý trong hành động này của hệ thống.

Nhưng hắn sẽ nhanh chóng hiểu được.

Đó là một viên thiên thạch khổng lồ đến mức chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy được điểm cuối của nó.

Không, nói là thiên thạch thì không đúng lắm. Chính xác hơn phải nói đó là một hành tinh nhỏ, một hành tinh nhỏ toàn thân màu xám bóng loáng!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 310: Chào mừng đến với thế giới luật nhân quả (3)

Mới thấy lần đầu nhưng Trương Tiểu Kiếm đã biết đây chính là hành tinh nhỏ sắp va chạm vào địa cầu!

Bình thường lúc rảnh rỗi hắn từng xem không ít sách báo khoa học viễn tưởng. Hắn vẫn biết vũ trụ cực kỳ lớn, thậm chí lớn đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng giờ đây khi hắn đang đích thân đứng trong vũ trụ, tận mắt chứng kiến một hành tinh nhỏ có thể nói không thể nhìn hết giới hạn trong vũ trụ này lại chỉ nhỏ bé như một hạt bụi đang bay không ngừng nghỉ, vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng chấn động.

Trương Tiểu Kiếm vẫn cho rằng đường kính 100.000 m đã rất trâu bò rồi.

Nhưng rất rõ ràng, bất cứ con số nào đều có thể trở nên nhỏ bé không đáng kể khi so sánh với đơn vị thiên văn.

Hệ thống nhanh chóng bắt đầu biểu hiện số liệu cụ thể trước mắt Trương Tiểu Kiếm.

“Hành tinh nhỏ dạo chơi trong không gian vũ trụ, biệt danh Tiểu Yêu Tinh. Đường kính lớn nhất 256.8 nghìn mét, đường kính nhỏ nhất 246.3 nghìn mét. Tốc độ phi hành: 84.526 m/s. Phương hướng: Hệ mặt trời. Thời gian đến gần địa cầu: 13.735,26 giờ, tương đương với 572,2 ngày.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, lần này sau khi thăng cấp hệ thống rốt cục cho số liệu cụ thể rồi!

Còn có khoảng 572.2 ngày sẽ tiến vào quỹ đạo địa cầu, khi đó...

Trương Tiểu Kiếm nghĩ như vậy, sau đó lập tức phát hiện thân thể của hắn bắt đầu đi theo hành tinh nhỏ tên là Tiểu Yêu Tinh kia liên tục đi về phía trước, đi về phía trước...

Cảm giác này thật giống như một con kiến bé tí ti đang chậm rãi bò trên mặt đất tối mịt vậy.

Đằng trước là một quả cầu lửa khổng lồ.

Trương Tiểu Kiếm ngừng thở.

Nếu Tiểu Yêu Tinh va chạm địa cầu thì sẽ là cảnh tượng gì?

Trương Tiểu Kiếm không biết.

Nhưng trước kia hắn từng đọc một bài báo, nói là nhà khoa học vẫn đang tìm kiếm mối nguy hiểm sau khi thiên thạch va chạm vào địa cầu.

Một viên thiên thạch kích cỡ bằng một ngôi nhà, va chạm vào địa cầu với tốc độ ba mươi nghìn dặm Anh mỗi giờ sẽ dẫn đến tất cả kiến trúc trong phạm vi bán kính nửa dặm Anh đều sập đổ.

Khi một viên thiên thạch kích cỡ tương đương với một tòa nhà lầu 20 tầng va chạm vào địa cầu thì tất cả vật kiến trúc trong phạm vi bán kính 5 dặm Anh đều sẽ bị phá hủy.

Thiên thạch to khoảng nửa dặm Anh va chạm có thể dẫn tới động đất trong phạm vi lớn, năng lượng phóng thích trong quá trình va chạm tương đương với trăm triệu tấn TNT nổ tung.

Rất nhiều nhà khoa học đang tính toán, cuối cùng cho ra kết luận là khi một hành tinh nhỏ đường kính vượt qua 100 km va chạm sẽ phá hủy cả địa cầu.

Mà viên hành tinh nhỏ trước mắt này, đường kính nhỏ nhất cũng hơn 240 km.

Đậu xanh chứ giờ còn chơi kiểu gì được nữa?!

Tiểu Yêu Tinh bắt đầu tiến vào hệ mặt trời.

Bắt đầu đi qua quỹ đạo sao Hải Vương, xông qua.

Quỹ đạo sao Thiên Vương, vẫn xông qua.

Sao Thổ, đi qua.

Sao Mộc, đi qua.

Tiếp tục đi tới, quỹ đạo sao Hỏa, vẫn đi qua.

Đằng trước chính là hành tinh màu xanh, địa cầu.

Nhanh chóng tiến vào phạm vi lực hấp dẫn của địa cầu.

Tiểu Yêu Tinh đang di chuyển nhanh chóng bỗng nhiên động đậy một chút, bị sức hút của địa cầu kéo lại, bắt đầu tiến vào vòng khí quyển của địa cầu.

Trương Tiểu Kiếm ngừng thở.

Cảnh tượng tiếp đó khiến da đầu hắn tê dại.

Sau khi Tiểu Yêu Tinh bước vào tầng khí quyển địa cầu, khí thế có thể nói là hủy diệt trời đất bộc phát ra từ trên người nó, rồi sau đó lao về phía địa cầu như muốn đè bẹp tất cả.

Cỗ khí thế này hùng hồn bát ngát, mang theo uy áp khôn cùng, như muốn đâm nát cả địa cầu.

Trước mặt nó, đạn hạt nhân không khác gì châu chấu đá xe.

Nước biển Thái Bình Dương cũng không thể ngăn cản nó chút nào.

Nó cuốn theo sóng gió ngút trời, cao chừng hàng triệu mét, mang theo lực lượng hàng tỉ cân, nghiền nát tất cả những thứ chắn trước mặt nó thành tro bụi.

Trước mặt nó, văn minh yếu ớt không chịu được một kích.

Một vòng sóng xung kích bộc phát, nước biển của cả Thái Bình Dương lập tức khô cạn, lộ ra đáy biển sâu hàng chục ngàn mét.

Lúc này Tiểu Yêu Tinh vừa tiếp xúc với mặt đất sâu 10 km.

Đằng sau thân nó còn 230 km nữa.

Địa cầu bị nó đập nứt.

Giống như một quả bóng chày đang vận hành cao tốc, đập nát cả dưa hấu.

Không rung động lòng người như phim tai nạn bom tấn, chỉ có chết lặng.

Trương Tiểu Kiếm suýt nữa sợ vãi cả ra quần.

Thế này thì làm kiểu quái gì đây hả đại ca? Cho dù anh thăng cấp thành danh hiệu Thần Chém Gió thì cùng lắm chỉ có thể nghịch chuyển được đường kính 100 km thôi, mà nơi hẹp nhất của cái thứ này cũng hơn hai trăm bốn mươi kilomet rồi!

Trương Tiểu Kiếm đang nghĩ vậy, bỗng nhiên lại cảm nhận được mắt tối sầm, hắn rốt cục trở về thế giới hiện thực.

Đồng thời giọng nói của hệ thống cũng truyền tới:

“Sau khi thăng cấp thành Bạch Ngân Tướng Chém Gió thì cần lực lượng tín ngưỡng. Hệ thống sẽ mở công năng bán ‘Bùa may mắn’ cho tín đồ. Mỗi lần bán được một lá bùa may mắn, lực tín ngưỡng +1. Giá bán bùa may mắn thống nhất 18 tệ.”

Khi nói xong những lời này, giọng nói của hệ thống triệt để biến mất, cùng lúc đó thời gian lại bắt đầu tiếp tục.

- Đậu xanh!

Lại lần nữa nhìn thấy mấy cô nương Tiêu Thần Tâm vây quanh mình, Trương Tiểu Kiếm quả thực cảm thấy như lại lần nữa được làm người vậy.

Hắn ôm chầm lấy Tiêu Thần Tâm, kêu to:

- Ha ha ha ha! Tâm Tâm, tốt quá, thật là tốt quá!

Còn sống thật tốt.

Có em gái thích mình, có cha mẹ yêu mình.

Có bạn bè cùng vui buồn giận hờn với mình.

Khốn khiếp, cho dù phải liều cái mạng già này anh cũng phải cố gắng tranh thủ giữ được địa cầu!

Chờ anh thăng cấp thành biệt danh Thần Chém Gió rồi thì ít nhất có thể làm đường kính của Tiểu Yêu Tinh giảm bớt 100 km mà!

- Ấy dà thầy ôm người ta chặt thế làm gì nha?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Thần Tâm xấu hổ đỏ bừng, đâm vào ngực Trương Tiểu Kiếm

- Nhiều người như vậy đang nhìn kìa...

Trương Tiểu Kiếm nhìn quanh.

“Điểm số khiếp sợ +218! +218! +218! +218! +218...”

Lại quét một vòng điểm số khiếp sợ, lại có hơn sáu mươi ngàn điểm số khiếp sợ vào tay! Tổng cộng 128.532 điểm!

Đến nay sau khi hệ thống thăng cấp, tác dụng duy nhất của điểm số khiếp sợ là sử dụng nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả. Tuy rằng đơn giản, nhưng nó mạnh mẽ.

Đáng tiếc là 24 giờ mới có thể dùng một lần...

- Em trai, chị thăng cấp rồi. Tiếp theo phải làm gì đây?

Chu Chỉ Kỳ hỏi Trương Tiểu Kiếm

Tiếp theo?

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm suy nghĩ, đến nay quan trọng nhất lực tín ngưỡng, bán bùa may mắn, nếu cô ấy trở thành ngôi sao giúp mình bán một ít...

Lúc này, hắn lấy một tấm bùa may mắn từ trong trung tâm thương mại hệ thống ra, nói:

- Đặc huấn! Bây giờ cô muốn từ vòng khu vực tới vòng chung kết còn xa, nhất định phải đặc huấn! Tới tới tới, trước không nói khác, hôm nay khá là may mắn, mua tấm bùa may mắn trước đi.

Bất ngờ là bùa may mắn còn khá tinh xảo, toàn thân màu vàng, bên trên chỉ có ba chữ cực kỳ đơn giản: “Bùa may mắn.”

Thuộc tính hệ thống: May mắn +5, lực tín ngưỡng +1.

Chu Chỉ Kỳ nhận lấy bùa may mắn: “...”

Thứ này còn phải tốn tiền à?

Thôi kệ, có lẽ là có hàm ý gì đó đặc thù đi, dù sao mới 18 tệ thôi...

Chuyển khoản wechat, sau đó Trương Tiểu Kiếm bèn kéo giao diện hệ thống ra: “Số tín đồ hiện tại: 1/10.000.”

Ha ha ha ha ha, thì ra là thế, ấy dà thế không phải đơn giản sao?

Hiện trường có nhiều người thế cơ mà, nếu như bắt đầu bán...

- Xem bói xem bói! Bói toán xem tướng đây!

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp nhảy sang một bên, dù sao anh cũng chả đẹp trai, cần gì để ý mặt mũi, hét to luôn:

- Bói toán xem tướng đây! Bói không chuẩn không cần tiền, bói chuẩn 18 tệ mua một tấm bùa may mắn là được. Bói toán xem tướng đây!

Tiêu Thần Tâm: “...”

Chu Chỉ Kỳ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 311: Di động biến vàng thôi!

Bói toán xem tướng!

Lúc này thi đấu đã kết thúc, đa số khán giả đã bắt đầu chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa nghe thấy bên này có một bầy mỹ nữ vây quanh một gã trai xấu, hơn nữa trai xấu còn nói muốn bói toán xem tướng, đều tò mò vây quanh lại đây.

- Ái chà, ở đây có người nói biết xem bói, thật hay đùa?

- Thú vị đấy, gã này có phải là dựa vào xem bói mới dễ được nhiều gái đẹp như thế không vậy?

- Đừng đùa, mày nói thế chính mày có tin không?

Nói là nói thế, nhưng đám người vẫn xông lên, chờ hóng hót.

Lúc này có một người trẻ tuổi đi ra đằng trước, hỏi:

- Người anh em, cậu nói cậu biết xem bói à?

Hắn nói rồi quan sát Trương Tiểu Kiếm từ trên xuống dưới, hỏi:

- Thật hay đùa? Không bằng cậu biểu diễn thần thông nào đó cho tụi tôi xem thử?

Hắn vừa dứt lời, người xung quanh lập tức cùng gật đầu:

- Đúng đúng đúng, biểu diễn thần thông đi!

- Tốt xấu cũng làm cái gì như lên đồng cho bọn này sung sướng tí nào!

- Ban ngày ban mặt mà lên đồng cái gì? Gọi yêu râu xanh tới thì có!

Người xung quanh đều cười giỡn hi hi ha ha, nhưng dù sao hóng hót không sợ chuyện lớn, có trò hay xem đương nhiên là không vội rồi.

- Mọi người đều muốn xem thần thông của tôi à?

Trương Tiểu Kiếm nhìn người chung quanh, cười nói:

- Cũng được, phỏng chừng không bộc lộ tài năng thì mọi người sẽ không chịu tin đúng không? Như vậy, thân là Địa Hành Tiên, hôm nay tôi biểu diễn cho mọi người xem “Biến đá thành vàng”, thế nào?

Biến đá thành vàng!

Vừa nghe thấy từ này người chung quanh đều kinh ngạc!

Thứ này không làm giả được đâu. Công chúng nhìn chăm chăm này, hắn có thể biến đá thành vàng bằng cách nào?!

Thậm chí ngay cả mấy người Chu Chi Kỳ Tiêu Thần Tâm cũng tò mò. Chu Chi Kỳ hỏi nhỏ:

- Tâm Tâm, thầy em còn biết cái này à?

Tiêu Thần Tâm cũng ngờ ngác, lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa...

- Người anh em

Người lúc này lên tiếng giờ còn nói thêm:

- Nếu cậu thật sự biết biến đá thành vàng thì không phải nói, cậu bán bùa may mắn gì đó tôi nhất định sẽ mua!

Mấy người chung quanh cũng ồ ào:

- Đúng đúng đúng, nhất định mua!

- Được.

Giờ đây đối với Trương Tiểu Kiếm mà tiền các thứ đều là mây bay, có thể bán được bùa may mắn mới quan trọng, lập tức gật đầu:

- Cậu lấy đại một thứ gì đó cho tôi đi, không thể quá to đâu đấy. Dù sao thì loại chuyện này có trái với thiên đạo, chỉ có thể biểu hiện một chút mà thôi.

- Yên tâm, không lớn đâu.

Người trẻ tuổi kia lấy di động ra, nói:

- Cậu có thể biến thứ này thành vàng không?

Trương Tiểu Kiếm cười:

- Có thể.

Vừa nghe thấy vậy, đám người chung quanh lập tức ngăn cản cả người.

Hey yoo, hấn dám nói là có thể!

Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mắt bao người, hấn nói có thể biến di động thành vàng?

Chém gió hơi bị quá trớn đấy!

- Tới tới tới cậu biến cậu biến.

Người trẻ tuổi cầm di động đưa qua, là một chiếc di động Huawei.

- Nếu cậu có thể biến di động này thành vàng thì anh em tặng cậu luôn, vừa lúc đổi cái mới!

- Được.

Trương Tiểu Kiếm nhận lấy di động, sau đó xắn tay áo lên, nhìn chung quanh nói:

- Mọi người nhìn kỹ nhé, tôi làm là phép thuật chân chính đấy, không phải là ảo thuật đâu.

Người chung quanh đều gật đầu:

- Vâng vâng vâng, là phép thuật, là phép thuật, ha ha ha!

Đám người vừa gật đầu vừa cười, không ngờ đúng lúc này lại nghe thấy Trương Tiểu Kiếm nói:

- Rồi, chiếc di động này, thực tế nó không phải là di động, mà là một cục vàng thôi!

Nếu là ảo thuật bình thường thì đều lấy thứ gì đó che điện thoại lên, sau đó lấy vải che xuống, di động sẽ biến thành vàng thôi.

Nhưng hiển nhiên cảnh tượng hôm nay khác biệt hẳn...

Mọi người cứ thế tro mắt nhìn di động nằm trong tay Trương Tiểu Kiếm từ một chiếc di động màu đen bình thường bắt đầu dần dần sáng lên!

Sáng mù con mắt!

Sau khi quầng sáng kia biến mất, di động đã từ màu đen biến thành màu vàng chân chính!

Vàng thôi! Cục vàng hình di động!

Chu Chỉ Kỳ: “!!!”

Tiêu Thần Tâm: “!!!”

“Điểm số kiếp sợ +218! +218! +218! +218... +436! Bạo kích!”

Một đợt điểm số kiếp sợ này là thật!

Chu Chỉ Kỳ:

- Tâm Tâm, có lẽ đời này em không bao giờ thiếu tiền tiêu rồi...

Tiêu Thần Tâm cười ngọt lăm lăm:

- Đó là đương nhiên. Thầy giáo nhà em tuyệt vời như thế đó!

Lúc này tất cả mọi người đều không thể phát hiện ra sơ hở nào cả. Cậu trai lấy di động ra kia sợ đến mức suýt nữa ngồi bệt xuống đất:

- Thật thật thật thật thật sự biến thành vàng?! Tôi không tin! Tôi không tin! Đây không phải là sự thật!

Hắn thật sự sợ hãi.

Đó là chiếc di động hắn dùng suốt hai năm, hôm nay trở mất di động biến thành vàng thôi...

Khốn kiếp, và miêng!

Tại sao lúc này lại nói tặng hắn điện thoại chứ?! Đáng nhẽ phải cướp điện thoại về! Một cục vàng thôi lớn như thế...

Nhưng giờ không thể rút lời, lời đã nói như nước đổ ra biển, người ta pháp lực cao thâm, mày dám động thù trên đầu Thái Tuế?

- Là thật hay giờ, hắn là vừa rồi anh cũng đều thấy rõ.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha lấy một tấm bùa may mắn ra:

- Sao? Di động thuộc về tôi, mua một tấm bùa may mắn chứ? 19 tệ thôi, không mua chịu thiệt không mua bị lừa. Đeo trên người có thể gặp may mắn nha.

- Tôi tôi tôi tôi...

Nam sinh kia kêu mấy tiếng, bỗng lấy một trăm tệ từ trong túi áo ra:

- Tôi mua năm tấm!

Có hắn dẫn đầu, người chung quanh lập tức ủa lên:

- Tôi mua ba!

- Tôi mua hai!

- Tôi mua mười tám!

Ây dà, thật là đơn giản quá đi, ha ha ha!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha, trực tiếp mua một ngàn tám bùa may mắn từ hệ thống:

- Tôi tới tới, mọi người đừng vội nhé, từng người một từng người một...

Sau đó nhìn đám Tiêu Thần Tâm, nói:

- Ngơ ngác gì nữa? Nhanh bán giúp thầy nào!

- Dạ!

Tiêu Thần Tâm lập tức chạy đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, đầu tiên là vẻ mặt hạnh phúc cất di động biến thành cục vàng kia đi, sau đó nói:

- Tôi tới tới, bùa may mắn vô địch, mười tám tệ một tờ, không mua thiệt thòi rảnh chịu, không sợ bị lừa. Nam mang trên người có thể gặp được mỹ nữ, nữ mang trên người có thể gặp trai đẹp, mua số xố thì số xố trúng thưởng, chơi game thì thao tác lưu loát nè!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Không hổ là xuất thân con nhà buôn bán, dẻo miệng thật ấy chứ...

- Chị cũng tới nữa.

Chu Chi Kỳ cũng giúp đỡ rao bán:

- Bùa may mắn hộ mệnh, 18 tệ...

Có mấy người giúp đỡ, chớp mắt đã bán được hơn tám trăm tấm, tính tổng cộng gần hai ngàn tệ vào tay!

Sướng!

Về nhà!

...

Tạ Vũ Trúc vừa đi dạo trong trung tâm thương mại vừa nhìn bùa may mắn trong tay.

Nói thật, con gái đều thuộc loại mua sắm theo cảm tính, cô nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm cầm điện thoại biến thành vàng thỏi, kích động bèn mua bùa may mắn.

Sau đó chờ rồi đi mới cảm thấy, chẳng nhẽ bị lừa?

- Vũ Trúc, cậu xúc động quá rồi.

Bạn thân Nhiếp Lan Lan của Tạ Vũ Trúc chế cười cô:

- Thứ này mà cũng bán mười tám tệ, thế mà cậu cũng mua không tiếc tiền, vừa thấy đã biết là ảo thuật rồi.

- Tớ... Tớ chỉ cảm thấy thú vị thôi mà.

Tạ Vũ Trúc đỏ mặt:

- Không sao đâu, dù sao cũng mới 18. Đi, tụi mình đi bắt búp bê đi. Hôm nay tớ nhất định phải bắt được một con!

Hai người bèn đi bắt búp bê, không ngờ lần này bắt một phát, cảm giác khác hẳn!

Một con! Hai con! Liên tục bắt được ba con!

Tạ Vũ Trúc: "..."

Nhiếp Lan Lan: "..."

"Điểm số khiếp sợ +16! +25!"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312: Người trẻ tuổi thời nay đều hồ báo thế à?

Thiệt hay đùa vậy?!

Nhiếp Lan Lan tròn mắt há mồm:

- Linh nghiệm thế à?!

- Nhìn kia, đằng trước có rút thăm trúng thưởng!

Tạ Vũ Trúc kéo Nhiếp Lan Lan:

- Đi đi đi, tụi mình đi rút thăm xem thử có thể trúng cái gì!

Năm phút sau...

- Ha ha ha ha ha ha!

Tạ Vũ Trúc vui sướng nhảy cẫng lên:

- Rút trúng một cái máy sấy! Tuyệt vời quá! Tớ đang lo máy sấy của tớ sắp hỏng rồi, đúng là muốn gì được nấy!

- Ahhhhh! Tớ cũng muốn đi mua một tấm bùa may mắn!

Nhiếp Lan Lan phát điên kéo Tạ Vũ Trúc chạy về đại sảnh tầng một. Nhưng chờ đến nơi, đâu còn nhìn thấy bóng dáng Trương Tiểu Kiếm nữa!

- Ahhhh! Sao bây giờ sao bây giờ?! Tớ không mua được!

Nhiếp Lan Lan tức muốn khóc:

- Sao tớ lại tiếc 18 tệ kia chứ...

Rồi nhìn Tạ Vũ Trúc:

- Vũ Trúc, hay là... Bùa may mắn của cậu, tớ trả 100 mua lại được không?

- Không bán đâu!

Tạ Vũ Trúc quyết đoán túm chặt ví:

- Bùa may mắn lợi hại như thế, sao tớ có thể bán được chứ? Đây là của tớ! Của tớ!

Nhiếp Lan Lan: "..."

Sau đó quyết đoán lấy 200 ra từ trong ví:

- Thế hai trăm?!

Tạ Vũ Trúc:

- Bao nhiêu tiền cũng không bán! Cậu cứ tìm thật kỹ đi, nhất định có thể tìm được hần ta!

Nhiếp Lan Lan hối hận xanh cả ruột:

- Hu hu hu, sao khi đó lại tiếc mấy đồng tiền ấy chứ... Tiếc chết mất!

...

Trên đường về nhà, Tiêu Thần Tâm vừa lái xe vừa hỏi Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy ơi, di động thật sự bị thầy biến thành vàng thôi à?

- Dĩ nhiên rồi.

Trương Tiểu Kiếm tựa lưng vào ghế, cười nói:

- Thầy của em lợi hại lắm, biết biến đá thành vàng đấy thầy nói cho em biết.

- Biết rồi biết rồi.

Tiêu Thần Tâm cau mày nhỏ, cười nói:

- Thế sau này em có thể một bước lên trời theo thầy rồi, không sợ không có tiền ăn cơm.

- He he, em cứ suy nghĩ nhiều.

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Rồi, ngày mai thầy đi trường học một vòng, thuận tiện bán chút bùa may mắn.

- Dạ vâng.

Tiêu Thần Tâm gật đầu nói:

- Thế đến lúc đó em giúp thầy bán chút.

- Quyết định vậy đi!

Về nhà, bà mẹ đã sớm làm xong món ăn mà Trương Tiểu Kiếm thích. Đến nay có thể nói là hai kiếp làm người, Trương Tiểu Kiếm nhìn những món ăn hằng ngày này, cảm thấy vô cùng thân thiết.

- Mẹ ơi con về rồi. Ba đâu?

Vào nhà thay giày, điều Trương Tiểu Kiếm nghĩ đến đầu tiên là nhìn ba mẹ mình trước.

Trải qua quá trình chứng kiến tận mắt địa cầu bị viên hành tinh kia đâm nát nát, đến nay Trương Tiểu Kiếm cảm thấy người thân bạn bè là tuyệt nhất.

- Lát nữa ba mày trở lại ngay ấy.

Bà mẹ vừa xới cơm vừa nói:

- Kệ ông đi, dù sao ông cũng không về đúng giờ được hôm nào cả. Minh ăn trước thôi.

- Ô, không có việc gì, con sợ nóng, cứ chờ chút đi.

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ, lập tức đi xuống lầu:

- Con đi mua tí rượu.

Bà mẹ tò mò hỏi:

- Ê, thằng bé này, chuyện gì vậy?

Nhanh chóng mua rượu về, ông bố đã về đến nhà. Trương Tiểu Kiếm đặt rượu lên bàn, cười nói:

- Ba, mẹ, con có tin tốt lành muốn nói cho hai người!

- Ê? Tin tốt lành gì?

Bà mẹ vừa ăn cơm vừa hỏi:

- Tăng lương hả? Không đúng, hiện nay thu nhập của mày đã không thấp, không phải một tháng mấy chục ngàn sao?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đâu chỉ mấy chục ngàn, một tháng mấy... Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Bây giờ anh đây có thể biến TV thành vàng nhé!

- Không phải.

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Con có bạn gái.

- Hà?! Có rồi?!

Ông bố vừa nghe thấy thế, con mắt lập tức trừng to:

- Khi nào dẫn về nhà cho bố mẹ gặp với!

- Ừm... Con hỏi thử xem.

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi lấy di động ra.

Trương Tiểu Kiếm: "Tâm Tâm, online không?"

Tiêu Thần Tâm: "Em nè, sao vậy?"

Trương Tiểu Kiếm: "Thầy đã nói chuyện của hai đứa mình cho ba mẹ thầy biết. Ngài mai đến nhà thầy gặp thử?"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +436 đến từ Tiêu Thần Tâm! Bạo kích!"

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Có nhất thiết phải giật mình tới mức đó không?

Thật ra thì với tính cách của Trương Tiểu Kiếm, nhất định sẽ không nói cho bố mẹ quá sớm. Nhưng bây giờ thì khác --- Rốt cục có thể thu phục được hành tinh nhỏ kia hay không, hẳn cũng không thể cam đoan được.

Lỡ như không xử được thì tốt xấu cũng tìm cô vợ khiến ba mẹ vui vẻ một chút trước đã, đúng không?

Sau một lúc lâu, Tiêu Thần Tâm không nói chuyện.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chẳng lẽ con nhóc kia sợ rồi sao?

- Sao rồi? Cô nương kia nói thế nào?

Ông bố uống một ngụm rượu, sột ruột nói:

- Ấy dà mày nhìn mày kia, vội vàng thế làm gì? Không chịu nói trước để người ta chuẩn bị tâm lý...

Trương Tiểu Kiếm:

- Không sao không sao, con tính toán cả rồi mà, hỏi đại một câu thôi...

Không ngờ hán còn chưa nói xong, wechat bên kia bỗng nhảy lên một đồng ảnh...

Tiêu Thần Tâm: “[Mặc quần]”

Tiêu Thần Tâm: “[Mặc áo]”

Tiêu Thần Tâm: “[Mặc áo khoác]”

Tiêu Thần Tâm: “[Đeo khăn quàng]”

Tiêu Thần Tâm: “[Mang tất]”

Tiêu Thần Tâm: “[Mang giày]”

Tiêu Thần Tâm: “[Ra ngoài]”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tiêu Thần Tâm: “Tranh thủ mười lăm phút nữa tới.”

Trương Tiểu Kiếm: “Em tới bây giờ à?!”

Tiêu Thần Tâm: “Dạ vâng, chờ em nha, thầy ơi em mua gì mới được đây?”

Trương Tiểu Kiếm: “Người tới đây là được, không cần mua thứ gì cả.”

Tiêu Thần Tâm: “Em hết sức. lát nữa xuống lầu đến đón em”

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ.”

Đặt di động xuống, Trương Tiểu Kiếm nói:

- Cô ấy nói mười lăm phút là tới...

Ông bố: “!!!”

Bà mẹ: “!!!”

- Còn ngờ ngác gì nữa?! Nhanh đi dọn dẹp nhà nào!

Lần này ông bố cuống cuồng cả lên:

- Xem tôi ăn nói kia... Nhà cửa bừa bộn cũng không chịu dọn dẹp một chút...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Sau đó bà mẹ giờ chân đá hán ra ngoài:

- Thằng bé ngốc này, còn ngờ ngác gì nữa? Nhanh xuống dưới đón người ta đi!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

...

Tiêu Thần Tâm lái chiếc Porsche của cô nàng đi trên đường, phấn khởi đến mức bàn tay nhỏ đỏ bừng:

- Ấy dà thầy bảo mình đến nhà thầy, có đúng là thừa nhận địa vị của người ta không nhỉ? Chính cung nương nương đó! VỢ cả đó! Hừ hừ hừ ~~~

Cô vừa lái xe vừa tìm kiếm ven đường, nhanh chóng tìm được một cửa hàng:

- Ái chà, chỗ này được đấy.

Đó là một cửa hàng đá ngọc.

Tiêu Thần Tâm vừa vào cửa đã bắt đầu lựa chọn:

- Tôi muốn cái này, cái này, cái này, cái này...

Nhân viên cửa hàng sợ hãi ra quầy:

- Em gái, mấy thứ này đắt lắm...

Tiêu Thần Tâm trực tiếp ném thẻ ngân hàng:

- Quẹt!

Nhân viên cửa hàng: "..."

Người trẻ tuổi thời nay đều hồ báo thế à?!

Sau khi bước ra từ cửa hàng đá ngọc, ghé sau xe của Tiêu Thần Tâm tăng thêm sáu chiếc hộp gỗ tinh xảo.

"Chém đi chém đi phóng túng niềm kiêu ngạo của ta ~~~"

Lầm nhảm lời ca mà Trương Tiểu Kiếm thích nhất, Tiêu Thần Tâm lái một lúc, bỗng hai mắt sáng lên:

- Ấy dà, khu nhà đằng trước hình như cao ốc Hằng Đại thì phải, nghe nói nhà ở đó được lắm~

Đỗ xe, Tiêu Thần Tâm trực tiếp đi vào văn phòng bất động sản:

- Mua nhà!

Nhân viên bất động sản là một cô gái trẻ, vội vàng nghênh đón, nói:

- Em gái à, em muốn nhà hả? Hãy đi theo chị.

Nhanh chóng đến khu đàm bán, nhân viên lấy một bộ ảnh thiết kế ra cho Tiêu Thần Tâm xem:

- Bất động sản chỗ các chị...

Tiêu Thần Tâm:

- Tôi muốn cái này, cái này, cái này, cái này...

Nhân viên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 313: Đại gia, ngài còn cần vật trang sức trên đùi không?

Nhân viên lập tức choáng váng ngay tại chỗ!

Em tưởng nơi này là chợ bán rau hay sao mà lựa chọn tùy tiện thế?

Nhân viên bất động sản:

- Em gái, giá nhà chỗ bọn chị không thấp đâu, em muốn mua thì có phải là nên khiến cha mẹ đến đây bàn bạc kỹ càng không? Nói thật nếu muốn mua thì bọn chị có thể giảm giá...

Sau đó Tiêu Thần Tâm lấy thẻ ngân hàng ra:

- Quẹt!

Nhân viên: "..."

Thiệt hay đùa vậy?! Cô bé có tí tuổi đầu này mua nhà thậm chí không thèm hỏi giá, trực tiếp muốn quẹt thẻ luôn?

Tiền trong thẻ có đủ không?

- Thẻ... Em đi theo chị.

Nhân viên bất động sản nhận lấy thẻ ngân hàng dẫn Tiêu Thần Tâm đến chỗ kế toán. Nói thật cô cũng rất hiếu kỳ rốt cục trong tấm thẻ này có bao nhiêu tiền mà đòi mua mấy căn mấy căn.

Sau đó, số tiền trong thẻ nhanh chóng được biểu hiện ra: "Số tiền còn lại: 662.321.542,33 tệ."

Nhân viên bất động sản: "..."

Kết toán: "..."

Chời đất cha mẹ ơi!

Một cô nhóc bé tí tẹo thế tùy tiện cầm tấm thẻ, không ngờ tài khoản còn dự tặn sáu trăm sáu mươi triệu!

Đại gia, ngài còn cần vật trang sức trên đùi không?

Năm phút sau, nhân viên bất động sản đứng ở cửa vẫy khăn tay:

- Em gái, hoan nghênh sau này thường xuyên đến nha ~~~

Thật ra thì muốn mua nhà nhất định không thể nhanh chóng như vậy được. Nhưng đối với Tiêu Thần Tâm mà nói, thủ tục tiếp theo không cần gấp gáp như thế, cô chỉ cần lấy hóa đơn ghi lại chứng minh mình mua nhà là được... Dù sao lần đầu gặp cha mẹ chồng tương lai, dù sao cũng phải có thành ý chút chứ đúng không?

Cho nên lần này mua hết sáu căn hộ ở tầng mười sáu tòa nhà D luôn, rộng rãi!

Tương lai trang trí nội thất cũng tiện lợi!

"Chém đi chém đi phóng túng niềm kiêu ngạo của ta ~~~"

Tiêu Thần Tâm lái xe, huyết sắc, đi thẳng về phía khu nhà nơi Trương Tiểu Kiếm ở.

Nhanh chóng lái đến cổng, đã thấy Trương Tiểu Kiếm đứng ở đó đang nhìn chung quanh kia...

- Thấy!

Tiêu Thần Tâm vừa xuống xe lập tức nhào tới, toàn thân treo trên người Trương Tiểu Kiếm:

- Thấy rốt cục chịu thừa nhận thân phận của em rồi! Vợ cả nhé! Chính cung nương nương nhé! Sau này nếu có người khác thì đều phải gọi em là chị!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Nhóc xem phim cổ trang nhiều quá ám rồi hả? Còn có người khác? Còn phải gọi nhóc là chị?

- Được rồi được rồi.

Trương Tiểu Kiếm vỗ lưng Tiêu Thần Tâm nói:

- Được rồi xuống dưới đi, thầy dẫn em lên lầu trước.

- Chờ chút.

Tiêu Thần Tâm quay lại trong xe lấy đồ ra:

- Lần này đến vội chưa kịp mua thứ gì cho bác trai bác gái, nên em chỉ có thể chọn đại mấy thứ. Cần giúp em một chút đi.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Đến thì đến, còn mua cái gì nữa.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu nhún vai, sau đó vuốt tóc Tiêu Thần Tâm thật nhẹ, nhận lấy đồ đạc:

- Đi thôi, lên lầu đã rồi nói.

- Ừm, lên lầu.

Tiêu Thần Tâm nhảy tung tung đi theo Trương Tiểu Kiếm, giống như một con thỏ trắng vui vẻ:

- Thầy ơi, lúc em vào cửa phải nói thế nào? Gọi bác trai bác gái được không? Hay là gọi chú dì?

- Ừm, bình thường thì hẳn là gọi bác trai bác gái.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Nhà thầy hơi bừa bộn, đừng ghét bỏ là được.

- Không sao không sao.

Tiêu Thần Tâm lại hoàn toàn không quan tâm:

- Dù sao em mới mua sáu căn hộ, đến lúc đó chuyển qua luôn là được.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Khốn nạn, nhóc hào phóng thế khiến anh chịu sức ép lớn quá!

Chờ anh thăng cấp, anh làm ra quả bóng vàng khổng lồ đường kính mười mét cho nhóc chơi?

Ừm, này được đấy!

Hai người nhanh chóng đến cửa nhà, bà mẹ đã sớm chờ ở đó, vừa thấy Tiêu Thần Tâm lập tức vui vẻ:

- Ái đồ, nhanh tới đây cho bác xem. Ái đồ bố nó ơi, mau ra đây! Nhìn xem cô bé này xinh đẹp chưa kìa! Tới tới tới, con gái vào nhà trước đi, đứng ngoài lạnh.

- Tôi xem thử tôi xem thử.

Ông bố mặc bộ đồ đẹp nhất bước ra từ trong nhà, trước tiên là cho Tiêu Thần Tâm vào nhà, sau đó kinh ngạc nói:

- Con gái đẹp quá, tên cháu là gì?

- Chào bác trai, tên con là Tiêu Thần Tâm.

Tiêu Thần Tâm ngồi trên sofa, nhìn ngoan ngoãn như bé cưng, hai chân khéo léo đặt tay lên đầu gối, nói:

- Sau này bác gọi con Tâm Tâm là được rồi.

Bà mẹ càng nhìn Tiêu Thần Tâm càng thích, cười nói:

- Tên hay lắm. Tâm Tâm à, đi đường có gió không? Đừng bị lạnh. Buổi tối ăn cơm chưa? Tới tới tới cùng ăn một miếng, chỗ bác chỉ có cơm rau dưa, đừng ghét bỏ là được.

- Dạ, đúng lúc con còn chưa ăn đâu.

Tiêu Thần Tâm tự nhiên thoải mái đứng lên, ngồi vào bàn ăn. Chờ ông bố bà mẹ đều ngồi vào bàn, đầu tiên là bới cơm cho ông bố bà mẹ, sau đó nói:

- Ấy da đồ ăn thơm quá, con ăn trước nha!

Thế là con nhóc bắt đầu ăn cơm, lúc này ông bố mới nhìn thấy mấy thứ kia, nói:

- Con bé này, con tới thì tới chứ mua nhiều thứ thế làm gì? Tốn không ít tiền nhì?

- Không nhiều.

Tiêu Thần Tâm nói:

- Mới hơn một triệu mà thôi. Bác với bác gái xem thử xem có thích không?

Ông bố: “!!!”

Bà mẹ: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh thế mà bảo không nhiều!

- Khụ khụ khụ...

Ông bố suýt nữa sặc rượu tắt thở:

- Bao... Bao nhiêu?! Trong đó đều là gì mà tổng cộng tốn cả triệu?

- Dạ vâng.

Tiêu Thần Tâm nói đương nhiên:

- Thầy đối xử với con tốt lắm á, tốn chút tiền đều là chuyện nhỏ thôi. Lại nói tiền đó đều là thầy giúp con kiếm được...

Sau đó con bé vợ nói với bà mẹ đang gấp đồ ăn cho mình:

- Cảm ơn bác gái.

- Đều là thằng Tiểu Kiếm kiếm giúp con á? Thằng này có bản lĩnh thế à?

Ông bố thì thảo, sau đó mới phát hiện:

- Chờ chút, con vừa gọi nó là gì? Thầy?!

Tiêu Thần Tâm: “!!!”

Tiêu, lỡ mồm!

Nhưng con nhóc này cũng nhanh trí, lập tức nói ngay:

- Ô ừm... Bình thường con có học Thái Cực quyền với thầy ấy mà, Thái Cực quyền của thầy lợi hại lắm, còn biết xem phong thủy, cho nên gọi thuận miệng, hi hi.

- À...

Ừm, lại nói thời nay học sinh với huấn luyện viên chỉ đạo nảy sinh cảm tình cũng là chuyện thường. Ví dụ như là huấn luyện viên gym với học sinh nè, huấn luyện viên đấu vật với học sinh nè, con trai cùng nhà mình dạy Thái Cực quyền nảy sinh cảm tình với học sinh cũng dễ hiểu. Trong lúc nhất thời, ông bố không có nghĩ nhiều, bèn “Ừ” đại một tiếng.

Sau đó Tiêu Thần Tâm nói một câu lại khiến hấn phun ra...

- Đúng rồi bác trai.

Tiêu Thần Tâm vừa ăn đồ ăn vừa nói:

- Thuận tiện cháu mua mấy căn hộ, định viết tên bác với bác gái.

Ông bố: “!!!”

Bà mẹ: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm che mặt... Nhóc có thể tới từ từ hay không hả? Lỡ dọa cho hai cụ phát bệnh tim thì sao?!

- Con chờ chút.

Ông bố kinh hô:

- Con nói gì? Thuận tiện mua mấy căn hộ?! Thế thì phải tốn bao nhiêu tiền cơ?!

- Cũng không nhiều lắm đâu.

Bạch phú mỹ Tiêu Thần Tâm rõ ràng không có khái niệm về tiền bạc:

- Hình như tổng cộng tốn... không tới năm mươi triệu đâu, hơn tám triệu một căn? Hình như là số này.

Sau đó con nhóc trực tiếp lấy ra giấy tờ chuyển khoản:

- Bác trai bác ngài nhìn nè. Cháu mới trả tiền còn chưa sang tên gì cả, đến lúc đó hai bác đi ký tên là được rồi.

Ông bố: “!!!”

Bà mẹ: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xong, lần này có lẽ mình đã hoàn toàn tiêu đời rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Cô gái tốt, thật là tinh mắt!

Lại nói Tiêu Thần Tâm có thể dễ cho ba mình vui vẻ, đúng là rất có bản lĩnh.

Con nhóc vốn xinh đẹp, còn biết điều, nói chuyện cũng êm tai, tối nay mới chỉ kết thúc một bữa cơm mà ông bố bà mẹ đã bắt đầu gọi bé cưng, khiến Trương Tiểu Kiếm cảm thấy rất đau lòng.

Giờ đây hẳn lại giống như người ngoài ấy, ừm, tuyệt đối là bố mẹ ruột trăm phần trăm...

- Bé cưng à, con xem đã khuya thế này rồi, hay là khởi về nhà đi.

Cơm nước xong, trong lúc Tiêu Thần Tâm giúp bà mẹ rửa bát, bà mẹ dặn dò:

- Dù sao Tiểu Kiếm nhà bác không sợ chịu khổ. Con ngủ giường, bác bảo nó đi ngủ sàn nhà.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mẹ tàn nhẫn như thế thật sự ổn sao?

- Dạ vâng.

Tiêu Thần Tâm cười tủm tỉm đồng ý luôn, nói:

- Thế thì con không khách khí bác nhé, hi hi.

Ừm, đã đến lúc nên suy xét thay một chiếc sofa tốt hơn...

Mẹ mình với Tiêu Thần Tâm vừa rửa bát vừa tán gẫu trong nhà bếp, bên này ông bố kéo Trương Tiểu Kiếm vào phòng, hỏi nhỏ:

- Tiểu Kiếm à, bố thấy tuổi của bé cưng, không lớn nhỉ? 20 chưa?

Trương Tiểu Kiếm chây mò hơi lạnh:

- Chưa tới. Năm nay mới... mới 18...

Ông bố: “!!!”

- Thằng oắt này!

Ông bố phát điên nói:

- Mới 18 mày đã kéo nó về nhà rồi à?! Bố mẹ nó biết không?

- Thật ra thì vẫn biết.

Trương Tiểu Kiếm nghĩ kỹ, sau đó khẳng định:

- Ừm, ít nhất thì bố của con bé biết, không phản đối.

- Oát con, không ngờ cũng có chút bản lĩnh đấy.

Ông bố vừa nghe vừa lắc đầu:

- Haizzz, con bé mới 18 tuổi đã bị mày kéo về nhà rồi. Theo tuổi của nó thì còn chưa tốt nghiệp cấp ba luôn nhỉ? Dù sao thì tao kệ, mày phải nhớ kỹ cho tao, trước 20 tuổi không được chạm vào con bé, có nghe hiểu không đó? Nếu không coi chừng tao đánh mày! Con gái nhà người ta đang yên đang lành không thể cho mày bắt nạt được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Trăm phần trăm là bố đẻ rồi, bên người ngoài bên ghê quá...

- Yên tâm đi, con biết cả mà.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu.

Hết cách rồi. Tuy nói giọng ngọt thân mềm để đẩy ngã, nhưng trước 20 thì Trương Tiểu Kiếm cảm thấy tốt nhất không nên suy xét đến chuyện đó.

Làm người phải phúc hậu...

Nhanh chóng dọn dẹp thỏa đáng, hai người Trương Tiểu Kiếm Tiêu Thần Tâm trốn trong phòng tán gẫu. Tiêu Thần Tâm tựa vào vai Trương Tiểu Kiếm, vừa chơi game vừa nói:

- Thầy ơi, em thấy hôm nay thầy vẫn bán bùa may mắn gì đó, có cần em giúp không?

Vừa nghe thấy thế, Trương Tiểu Kiếm lập tức roi lệ đầy mặt --- Đây gọi là gì? Gọi là vợ hiền đảm đang đây công nhận không?!

- Ừ.

Trương Tiểu Kiếm vừa đánh phụ trợ cho Trương Tiểu Kiếm vừa nói:

- Em có ý kiến gì hay không?

- Làm live stream chứ sao nữa.

Tiêu Thần Tâm nói:

- Em thấy mấy streamer nổi tiếng không phải đều mở quán trên Taobao bán đồ ăn vặt đó sao? Thầy bán bùa may mắn, hẳn là cũng được.

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Ừm, đây xác thực là một ý kiến hay.

Nếu chỉ dựa vào mình mình bày quán thì muốn bán được mười ngàn tám cũng phải mệt chết. Nếu live stream thì đơn giản hơn...

- Có lý.

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm

- Thế ngày mai thầy đi tìm cửa hàng, sau đó thuê mấy người?

Tiêu Thần Tâm gật đầu:

- Thế thì em sẽ mở chuyển phát nhanh bên cạnh cửa hàng của thầy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Gian thương! Tuyệt đối là gian thương! Nhìn thấy không? Cái gì gọi là đầu óc?

Đây chính là óc kinh doanh và tầm nhìn vượt trội đấy, chẳng trách lại coi trọng anh đây...

Cô gái tốt, thật là tình mắt!

Một like cho em!

Đến mười giờ tối, Trương Tiểu Kiềm đỡ Tiêu Thần Tâm ngủ, sau đó nằm trên sofa, thờ dài thỏa mãn.

Còn sống thật tốt.

Đừng nhìn ông bố nghiêm mặt cả ngày, cũng đừng nhìn bà mẹ cả ngày cứ thích lải nhải, nhưng ít ra còn thấy thì còn hạnh phúc, đúng không?

Nhất là Tâm Tâm, đối xử với mình tốt như vậy, nếu thiên thạch nện xuống thì...

Cố gắng! Nhất định phải cố gắng!

Ừm, thuận tiện lại cho ông bố bà mẹ với Tâm Tâm, mỗi người một tắm phòng thân!

Sáng hôm sau, để tránh ba mẹ nghi ngờ, hai người chia bình làm hai đường, Tiêu Thần Tâm dậy sớm đi học, sau đó Trương Tiểu Kiềm cố ý ngủ tới tám giờ mới dậy...

Ừm, vẫn phải làm thế, để tránh trong lòng ba mẹ không chấp nhận được...

Rửa mặt mặc đồ, ra ngoài, tìm cửa hàng thôi!

Vừa vào thang máy, Trương Tiểu Kiềm lại gặp thím Dương trên lầu, lập tức cười nói:

- Thím Dương chào buổi sáng, thím muốn đi ra ngoài à?

Giờ đây Trương Tiểu Kiềm nhìn ai cũng thấy thân thiết --- Hết cách rồi, dù sao vẫn còn sống...

- Chào buổi sáng, sáng sớm ra ngoài nhảy quảng trường ấy mà.

Thím Dương còn nhớ chuyện lần trước gặp Trương Tiểu Kiềm, hỏi liên tục:

- Tiểu Kiềm à, cháu thấy sắc mặt của thím hôm nay thế nào? Có thể gặp được ông già nào tốt không?

Lại nói, năm nay thím Dương sáu mươi hai, bạn già mất sớm, đúng là nên tìm người khác.

Đây là sắp gặp được điềm ngộ rồi...

- Cháu xem thử.

Trương Tiểu Kiềm nhìn kỹ rồi nói:

- Thím Dương đúng là càng sống càng trẻ tuổi, khí sắc hồng nhuận, tâm tình gần đây nhất định là rất tốt, vận số tốt, khá là tốt!

- Thật à?

Thím Dương sờ cằm, cười nói:

- Ấy dà thím đã nói thím học nhảy suffle không vô ích mà. Mấy ngày nay ngày nào cũng nhảy hết, nhiều người vây xem lắm, ha ha...

- Đúng đấy đúng đấy.

Trương Tiểu Kiềm nói:

- Đúng rồi thím Dương, chỗ cháu đúng lúc có bữa may mắn, 18 tệ một tắm, tới một tắm?

- Thằng nhóc này.

Thím Dương nghe thấy tốn tiền, lập tức bĩu môi:

- Còn nhớ vụ hai mươi tệ lần trước à? Không phải cuối cùng thím trả cho mày sao...

Trương Tiểu Kiềm:

- Mua cái này có thể tìm được bạn già!

Thím Dương: “!!!”

- Mua!

Thím Dương vận dụng Cầm Long công, đoạt lấy bùa may mắn, sau đó nhét 20 tệ vào tay Trương Tiểu Kiếm:

- Không cần thối lại! Thím có tiền! Mày nhìn xem hôm nay thím mặc đồ, khá là có tiền đấy.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Đây là...

Trương Tiểu Kiếm nhìn kỹ:

- Áo da chồn!

- Sai!

Thím Dương đắc ý nói:

- Áo lông chồn!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Hay là chúng ta cùng nhau nói một đoạn tướng thanh (*), tên gọi là hôm nay ngày mai?

(*) Tướng thanh: Một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

- Thím cổ lên!

Trương Tiểu Kiếm lặng lẽ chúc phúc:

- Chúc ngài sớm tìm được bạn già ưng ý!

Thím Dương ho nhẹ một tiếng:

- Cảm ơn!

Ra thang máy, Trương Tiểu Kiếm đi bộ về phía cổng khu nhà: “Chém đi chém đi phóng túng niềm kiêu ngạo của ta ~~~”

Chưa đi được mấy bước, anh trai bảo vệ kia lại nhìn thấy hắn, lập tức nghênh đón:

- Ái dô, chú em, lại gặp lại.

Sau đó nói với người bên cạnh:

- Tới mau tới mau, tôi nói với mấy người nhé, chú em này nói chuyện chuẩn lắm. Lần trước nói tôi có thể trúng thưởng, thế là tôi trúng 500 tệ thật luôn!

Hai người bạn đi cùng hắn kinh hãi nói:

- Ái chà, vị này chính là Trương đại sư mà ông nói hả?!

- Khụ khụ... Bất tài chính là tại hạ.

Trương Tiểu Kiếm lập tức bật mode thần công, sau đó nhìn ba người nói:

- Tôi thấy ba người mặt mày hồng hào, chính là vận đỏ ập tới! Chỗ tôi có ba tấm bùa may mắn, 18 một tờ, mua có thể bảo đảm bình an gặp may mắn, không biết ba người...

- Mua!

Ba người không hề nghĩ ngợi, lập tức bỏ tiền túi:

- Thứ tốt như thế đương nhiên là phải mua!

Ha ha ha, được đấy được đấy, chớp mắt đã bán được bốn tấm, lực tín ngưỡng hiện có 896/10000!

Lên đường!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Quất anh đi, nữ thần của anh!

Vừa đi vừa hát ra cổng khu nhà, qua chỗ chú Vương bán bánh kẹp giòn lượn một vòng cái đã!

- Chào buổi sáng chú Vương.

Trương Tiểu Kiếm đi đến quán bán đồ ăn sáng của chú Vương, cười nói:

- Làm cho cháu cái bánh kẹp giòn đi, lại thêm một ly sữa đậu nành.

Sau đó lấy bùa may mắn ra:

- Chú Vương cháu thấy hôm nay khí sắc của chú khá tốt, hẳn là sắp phát tài. Bùa may mắn, 18 tệ một tờ, tìm hiểu chút không?

- Hey, thằng oắt con này.

Chú Vương nghe thấy thế tức đến mức bật cười:

- Hóa ra mày mua cái bánh kẹp giòn thêm một ly sữa đậu nành ở chỗ tao, tao còn phải trả mày 11 tệ à?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Ấy dà chú Vương.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu chém:

- Chỉ bằng bùa may mắn này của cháu á, tuyệt đối là cực kỳ linh nghiệm, có nó đảm bảo chú làm ăn phát đạt tiền vào như nước!

- Thế cũng không mua.

Chú Vương không thèm ngẩng đầu lên:

- Mày đi chỗ khác bán đi. Tao không tin cái này. Muốn lừa tao à, không có cửa đâu!

Hey yoo, lập trường kiên định ghê ta!

Hôm nay nếu không dụ dỗ được ông thì sao anh đây còn cứu vớt địa cầu được?

- Chú Vương, cháu xem tướng chuẩn lắm.

Trương Tiểu Kiếm vừa ăn bánh kẹp giòn vừa nói:

- Cháu cảm thấy hôm nay tài vận của chú dạt dào, nhưng mà áy, không được hoàn hảo là thiếu chút bùng nổ. Chỉ cần chú mua bùa may mắn của cháu thì đảm bảo chú sẽ đại cát đại lợi, mỗi tối ăn gà!

- Thật hay đùa đấy?

Chú Vương vừa chiên bánh cho khách vừa nói:

- Nếu mày có thể làm cho ba... không, năm người khách tới quán tao ngay bây giờ thì tao sẽ mua bùa may mắn của mày!

He he, chỉ cần ông ra điều kiện thì đơn giản. Trương Tiểu Kiếm cười he he nói:

- Năm người khách chứ gì? Đơn giản!

Hắn nói rồi đi đến trước quán, bắt đầu giơ hai tay bày ra đủ các loại tư thế...

- Lâm Bình Đầu Giả Đều Xếp Ở Đằng Trước!

Bóp một phát ấn xuống mặt đất:

- Xuất hiện đi, đội quân thành quân của ta!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +88 đến từ Vương Minh!”

- Thăng oát con này!

Chú Vương cầm xẻng nấu ăn đi ra:

- Mày còn gọi thành quân à?! Nếu thành quân tới thì tao còn làm ăn được nữa không?

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì đã thấy một chiếc xe dán dấu hiệu ngũ giác của thành quan xông tới chỗ này với tốc độ ánh sáng!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +166 đến từ Vương Minh!”

- Xong xong, lần này thì xong thật rồi.

Chú Vương thật sự muốn khóc.

- Đến nhanh thế, rõ ràng là nhắm vào mình. . .

Xe thành quân đến cực kỳ nhanh chóng, chớp mắt đã tới trước quán, sau đó có người bắt đầu xuống xe.

Một hai ba bốn năm. . .

Vừa đủ năm người!

Dẫn đầu là gã Trương Văn Huy đại tham ăn kia. Vừa xuống xe, chú Vương lập tức ngăn cả người:

- Là cậu? Các cậu đây là. . .

Trương Văn Huy cười nói:

- Ấy dà chú Vương, hôm nay các đồng nghiệp của cháu nhất định đòi tới đây nếm thử bánh kẹp giòn do chú làm, cho nên mới tới đây. Năm cái bánh, năm ly sữa đậu nành. Nhớ thêm sợi cay, loại Vệ Long.

Chú Vương: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm nhìn chú Vương:

- Chú Vương à, chú xem. . .

- Mua!

Lần này thì chú Vương phục sát đất, móc tiền ra luôn:

- Không ngờ thăng oát nhà mày lại có bản lĩnh thế đây. Nhanh cho tao xem thử bùa may mắn là cái gì. . .

- Bùa may mắn?

Vừa nghe thấy thế, năm người Trương Văn Huy cũng tò mò:

- Bùa may mắn có gì đáng chú ý à?

- Đương nhiên là có rồi!

Trương Tiểu Kiếm nói:

- May mắn cộng năm, nghĩ gì được nấy, đáng để bạn sở hữu! Mười tám một tám, không lừa trẻ con cũng không lừa người già nhé.

- Thế cũng được?

Trương Văn Huy gãi đầu:

- Linh nghiệm lắm à?

Sau đó lấy 20 tệ ra.

- Tôi mua một tấm trước, xem thử có linh hay không. Đúng lúc tôi đang theo đuổi một cô gái, nếu linh thì tôi sẽ giúp cậu tuyên truyền một chút.
- Không thành vấn đề.

Trương Tiểu Kiếm lấy một tấm bùa may mắn ra:

- Trương ca nhận lấy nè.

Trong lúc đó chú Vương đã bắt đầu chiên bánh. Đồng nghiệp của Trương Văn Huy rất tò mò:

- Chú em, lần trước tôi thấy cậu live stream xem bói ở bên công viên kia thì phải. Sao bây giờ lại đi bán bùa may mắn rồi? Thứ này linh nghiệm thật à? Có phải là đồ giả không vậy?

- Sao có thể!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha:

- Hiệu quả của tấm bùa này có thể nói là nghịch thiên đấy, tuyệt đối khiến người ta muốn gì được nấy!
- Tôi không tin.

Người kia lắc đầu, sau đó nhìn chú Vương.

- Ah, được, ai dò ông chủ thủ pháp được đấy, vừa thấy đã biết là kỹ thuật làm bánh mấy chục năm rồi!... Đúng đúng đúng, sợi cay Vệ Long, tôi thích nhất!

Chú Vương nhanh chóng làm bánh xong, bỏ trứng lòng đào, bỏ thịt hộp, bỏ rau sống, bỏ một sợi cay Vệ Long!

Liền mạch lưu loát!

- Bánh kép giòn của cậu.

Chú Vương làm xong một cái, đưa qua:

- Ăn từ từ thôi, hơi nóng đấy.
- Được rồi.

Thành quán nhận lấy bánh kép giòn bắt đầu ăn, không ngờ vừa ăn một miếng, đã thấy một cô gái mắt hờn mắt vía đi về phía bên này, lập tức ngây ngẩn cả người:

- Tiểu Trương, ông nhìn kia, người kia kia! Đó không phải là người kia sao?!
- Ai?

Trương Văn Huy đang ngắm nghía bùa may mắn, vừa ngắm vừa nói:

- Làm gì mà cậu giật nảy cả mình thế. Ờ ông Lưu ông nói tôi có thứ này thì có thể theo đuổi người tình trong mộng của tôi được không?
- Người... Người tình trong mộng kia!

Người gọi là ông Lưu ngo ngoác:

- Chính là người tình trong mơ của ông đó...

Trương Văn Huy tò mò quay sang, lập tức đần người!

- Lan... Lan Lan?!

...

- Bùa may mắn, bùa may mắn, không mua được thật tiếc...

Hôm qua Nhiếp Lan Lan thậm chí không ngủ yên được một giấc.

Chỉ vì mình tiếc tiền nên không mua được bùa may mắn trâu bò như vậy, hối hận đến xanh cả ruột.

Hôm nay chuẩn bị đến công ty đi làm, vừa đi vừa nhớ thương tấm bùa may mắn kia.

Ai biết đang đi, bỗng nghe thấy một tiếng kêu to:

- Lan Lan, Lan Lan, bên này, bên này!

Vừa nghe thấy giọng nói này, Nhiếp Lan Lan lập tức nổi nóng:

- Ai đấy mới sáng sớm đã gọi tao...

Sau đó cô lập tức nhìn thấy một tấm bùa hộ mệnh vàng óng ánh bay lượn trên không trung...

Bùa may mắn!

Chính là bùa may mắn cô tơ tưởng cả đêm!

Ánh mắt Nhiếp Lan Lan lập tức sáng rực, vội đi về phía trước. Chờ đi đến gần đó thấy người này... Trương Văn Huy?!

Tại sao bùa may mắn lại nằm trong tay hắn?

Sau đó lại nhìn qua, Nhiếp Lan Lan lập tức thấy được người mà cô nhớ mong cả ngày!

Mặt mũi huyền ảo bậc này, ngang ngửa với Mã Vân, chính là hắn!

- Ha ha ha ha ha! Đại sư rốt cục tôi tìm thấy anh rồi!

Nhiếp Lan Lan phát ra tiếng lộn kêu to rõ, cả người lao tới, trực tiếp lấy hai trăm tệ ra, phần khởi nói:

- Tuyệt quá! Nhanh nhanh nhanh, bùa may mắn, tôi muốn mười tám!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +128 đến từ Lưu Hưng Vũ!”

“Bẹp” một phát, bánh kẹp giòn trong tay Lưu Hưng Vũ rơi xuống đất!

- Đậu xanh... Đây... Đây là chuyện gì vậy?!

Lưu Hưng Vũ quáng hết cả mắt:

- Thần sầu thế à?! Một lần đòi mua mười tám?!

- Lan... Lan Lan, ê này...

Trương Văn Huy giờ tấm bùa may mắn lên:

- Em muốn cái này đúng không?

- Cảm ơn!

Lan Lan quay đầu, hung tợn nói:

- Đừng làm phiền tao mua bùa may mắn nhé tao nói cho mày biết, không thì coi chừng tao đánh mày!

Trương Văn Huy: “!!!”

Thích nhất tính cách nóng nảy này của Lan Lan. Quát anh đi, nữ thần của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 316: Có ích vãi xòai!

Nhóm: Thánh Thiên Tiên Vực

Nguồn: TruyenYY

Nhìn gương mặt đầy vẻ hạnh phúc của Trương Văn Huy, giờ Trương Tiểu Kiếm mới biết tay này hóa ra là một gã M!

Xem chừng về sau mấy thứ như nước đá roi da rất là hợp cậu ta nha, hình ảnh đó...

-Quất anh đi, nữ thần của anh!

Úi dôi ôi, cay cả mắt!

-Khụ khụ, chị hai đừng gấp. – Trương Tiểu Kiếm ho khan hai tiếng, sau đó mới bảo. – Đồ thì vẫn có đủ. Cô cần mười tám phải không? Đây là bùa may mắn của cô, nhớ cất kỹ.

-Tốt quá rồi! – Niếp Lan Lan kêu lên một tiếng, cẩn thận cất đồ thật kỹ, về mặt vô cùng thỏa mãn. - Ày gù, có thứ này rồi, mình có thể tặng bố một cái, mẹ một cái, bạn trai một cái...

Trương Văn Huy:

-!!!

-Lan Lan, em...em đã có bạn trai rồi sao? – Trương Văn Huy tròn tròn mắt. – Trời ơi! Không phải là thật đó chứ?

-Bây nói không thấy thừa à? – Niếp Lan Lan đắc ý nói. – Người xinh đẹp như chị đây làm sao mà lại độc thân được. – Cô vừa nói tới đây thì có tin nhắn weixin tới. Vừa cầm điện thoại lên nhìn, mắt đã tròn tròn y hệt Trương Văn Huy. – Tòii...Tòii thất tình rồi! Cái tay cận bã kia!

Trương Văn Huy:

-!!!

-Có chuyện gì?! – Trương Văn Huy lập tức nổi giận đùng đùng, đám ngực thùm thụp. – Làm sao? Nói cho anh biết, anh tự tay giết chết nó!

-Hu hu hu, tôi thất tình rồi! – Niếp Lan Lan lao thẳng vào lòng Trương Văn Huy, vừa khóc vừa nói. – Đến giờ tôi mới biết bộ mặt thật của gã tra nam kia! Hắn ra ngoài ong bướm khắp nơi, có tới mấy cô bạn gái. Tôi cùng lắm chỉ có thể coi là lớp dự phòng thôi! Huhuhu...

Lúc này mà không biết nên làm gì thì thôi Trương Văn Huy đừng có sống làm gì nữa cho phí gạo phí cơm.

Cậu ta nhẹ nhàng vỗ lưng Niếp Lan Lan:

-Em yên tâm, sau này anh sẽ đối xử tốt với em. Em bảo đi về phía đông anh tuyệt đối sẽ không đi về phía tây, em bảo anh bắt chó anh nhất định sẽ không đi đuổi gà!

Nói rồi cậu ta quay sang dựng thẳng ngón cái về phía Trương Tiểu Kiếm.

Lúc này, các đồng nghiệp của cậu ta đều ngây ra như ngỗng, há hốc miệng. Đến cả chuyện trên tay đang cầm bánh cũng kh ông thèm care nữa, rút luôn tiền ra:

-Mau mau mau! Cho tôi nắm cái! Tôi muốn nắm! Tôi lấy ba!

Trương Tiểu Kiếm:

-...

Ày gù, như này không tệ nha. Chỉ có tí tẹo thời gian mà vừa được ngồi xem phim tâm lý xã hội lại còn vừa tiện thể bán được cỡ ba chục cái bùa may mắn. Hơi bị được đấy!

-Đại sư! Cảm ơn anh! Vô cùng cảm ơn anh! – Niếp Lan Lan khóc chán chê, cuối cùng cũng xoay người lại, cúi đầu thật thấp trước Trương Tiểu Kiếm. – Nếu không có bùa may mắn của anh, có lẽ đến giờ tôi vẫn chưa hề biết gì cả! Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh rất nhiều!

Về mặt Trương Tiểu Kiếm lúc này đều giả vô cùng tận:

-Khách khí, khách khí rồi. Đây là chuyện nên làm. Haiz, trải qua chuyện lần này, cô có thể phát hiện ra đối phương không tốt, đây là cái phúc của cô. Đây chính là cái gọi là một sợi tơ hồng công đức còn hơn xây bảy tòa tháp. Chúc mừng cô.

Thấy chưa, đã thấy chưa!

Cái gọi là trâu bò!

-Trương đại sư. – Trương Văn Huy nắm chặt lấy bàn tay Trương Tiểu Kiếm, mắt không ngừng chớp chớp. – Có thời gian tôi mời anh ăn cơm!

- À – Trương Tiểu Kiếm cười ha ha. – Lão phu đi đây!

Rời khỏi gian bán bánh, Trương Tiểu Kiếm vừa đi tản bộ ven đường vừa ngâm nga.

Hiện giờ việc khẩn cấp trước mắt là phải tìm được cửa hàng mặt tiền phù hợp, sau đó cửa văn phòng.

Chuyện văn phòng thì đơn giản, cứ mở rồi làm thôi, sau đó nhiệm vụ chủ yếu là đẩy mạnh tiêu thụ món bùa may mắn này.

Trong lòng Trương Tiểu Kiếm hiểu rất rõ, món bùa may mắn này giúp tích góp lực tín ngưỡng. Chuyện này có liên quan trực tiếp đến việc trở thành Thần Chém Gió trong tương lai, cho nên cái gì qua loa thì được, chứ việc này thì tuyệt đối không!

Tản bộ trên đường cả tiếng đồng hồ, Trương Tiểu Kiếm rốt cục cũng phát hiện ra một mục tiêu thích hợp!

Đó là một cửa hàng mặt tiền hai tầng, coi diện tích một tầng thì vào khoảng cỡ ba trăm mét vuông, hai tầng là sáu trăm mét vuông. Điều quan trọng nhất chính là chỗ đó đang treo biển: Chuyển nhượng cửa hàng.

Nhìn thấy bốn chữ này là Trương Tiểu Kiếm lập tức vui như tết:

“Chính là chú mày!”

-Có ai không? – Hắn đẩy cửa vào liền trông thấy chủ cửa hàng đang thu thập đồ đạc bên trong.

Đây là một cửa hàng quần áo, bên trong có chừng ba chồng áo váy cho nữ, nhìn qua cũng không tệ lắm.

-Chào anh, có việc gì không? – Chủ cửa hàng cũng không quay đầu lại, chỉ lo tính giá đám quần áo trên đất, xem xem rốt cục bao nhiêu tiền.

-Tôi thấy trên cửa có treo biển chuyển nhượng cửa hàng. – Trương Tiểu Kiếm hỏi. – Giá cả thế nào?

-Cậu muốn mua lại à? – Vừa nghe thấy hỏi giá cả, chủ cửa hàng cuối cùng cũng có tí tinh thần, xoay người lại, ừ ừ nói:

- Cửa hàng của tôi đã giao tiền hai năm, giờ còn lại một năm rưỡi. Lúc trước thuê hết tổng cộng một nghìn năm trăm vạn. Nếu cậu muốn lấy lại, tôi lấy một nghìn bốn trăm vạn. Bao gồm cả đồng quần áo này.

Hả? Thanh lý cửa hàng lại còn đính kèm cả lô quần áo thế á?

Trương Tiểu Kiếm hỏi:

-Nhất định phải kèm quần áo à?

-Nhất định. – Chủ cửa hàng đáp. – Đây là điều kiện tiên quyết, nếu không tôi sẽ không nhượng lại.

Thực ra việc chuyển nhượng các cửa hàng mặt tiền đều sẽ có mấy điều kiện như vậy, nếu không thì chẳng xử nổi đồng quần áo kia còn một nách hơn.

-Được. – Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu. – Thế này đi, hiện giờ tôi không có tiền mặt, thế thì để ở nhà. Tối tôi quay lại đây, lúc đó sẽ cọc trước, không thành vấn đề chứ.

-Không vấn đề. – Chủ cửa hàng gật đầu, sau đó nói. – Cửa hàng của tôi có không ít người hỏi, cậu có muốn cọc thì cọc cho nhanh, chứ đến mai thì khó mà nói được là đã nhượng mất chưa.

-Tôi hiểu.

Để lại số điện thoại xong, Trương Tiểu Kiếm bước ra khỏi cửa hàng.

Nhìn qua giao diện hệ thống, thời gian khoảng cách đến lúc sử dụng lượt nhân quả nói đầu trúng đó còn sáu tiếng. Về nghỉ ngơi đã.

Chẳng mấy chốc đã đến bốn giờ chiều, Trương Tiểu Kiếm bèn lẩn xuống phố.

-Rồi, giờ đã tìm được địa điểm, còn tiền nữa thôi. – Trương Tiểu Kiếm sờ sờ cằm, bắt đầu vừa đi vừa tìm kiếm bên đường.

Hắn tìm quanh khắp nơi một vòng, thoáng cái đã phát hiện ra một mục tiêu phù hợp. Mặt mày hớn hờ hết cả lên.

Thân thể lặng yên nằm ngay ngắn trên mặt xi măng, góc cạnh, cứng cáp, oai hùng bất khuất. Thời thế có thay đổi thế nào cũng vẫn cứng đầu ương ngạnh giữ vững trận địa. Máu đỏ rực được nắng chiều trải xuống phủ lên hào quang vàng rực, chói lóa đôi mắt người ta. Trên thân thể ấy, từng vết trầy xước dày đặc lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Không sai! Đó chính là một cục gạch!

Trước ánh mắt khó hiểu, sợ hãi, mê mang của những người đi đường, Trương Tiểu Kiếm cầm lấy cục gạch đó lên, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn như thể đang vuốt ve gương mặt của người tình nhỏ bé, nhẹ thì không muốn mà nặng thì chẳng nổi lòng.

Phải đi bụi đất trên viên gạch một cách tỉ mỉ, rồi lại cẩn thận thổi thổi. Sau đó Trương Tiểu Kiếm mới thỏa mãn vuốt vuốt viên gạch. Đúng là khiến người ta có cảm giác đây không phải là một cục gạch, mà là một cục vàng ròng.

Mà thực tế thì...

Tìm đến một nơi không người, Trương Tiểu Kiếm nhìn viên gạch trên tay, cười hehe:

-Đây không phải gạch, đây là một khối vàng.

Luật nhân quả nói đâu trúng đó!

Những lời này vừa dứt, viên gạch kia bắt đầu thay đổi nguyên tố bằng tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Một khối vàng ròng hình viên gạch xuất hiện trên tay Trương Tiểu Kiếm.

Vàng nguyên khối!

“Đi đổi tiền thôi!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Dù mẹ! Bự quá vậy!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bây giờ nhiệm vụ của Trương Tiểu Kiếm là phải nhanh chóng bán khối vàng kia. Dù Tiêu Thần Tâm có rất nhiều tiền thật, nhưng bản thân hắn tài giỏi như vậy cần quái gì phải nhờ vả đàn bà, chuyện này mà đồn ra ngoài thì mất cả uy...

Do đó Trương Tiểu Kiếm tìm đại một cái túi nilong đen để tránh sự chú ý của những người trên phố, rồi bước vào một tiệm vàng mà hắn đã tìm hiểu kỹ từ trước.

Tiệm vàng Tụ Phúc Lâu.

Ừm, cửa hàng tiêu thụ vàng nổi tiếng trong nước của Đại Liên, số vàng lớn như vậy- Vàng khối, khẳng định là phải đến những cửa hàng lớn mới có thể đổi được

Không biết có bị ép giá hay không...

Bọn họ dám à!

Nếu bọn họ thật sự dám ép giá thì ngày mai ông đây sẽ đẩy một quả cầu vàng đường kính một mét đâm tanh bành cửa hàng luôn!

Có ngón tay vàng là ngầu lòi như vậy đó!

Đến dê, đến mà cắn ta dê!

Bước qua cánh cửa lớn của tiệm vàng, Trương Tiểu Kiếm trực tiếp đi đến sảnh lớn giao dịch vàng. Các giao dịch ở đây đều là sản phẩm đầu tư vàng như vàng đúc, vàng lượng.

Đúng là nơi mình cần tìm.

-Xin chào tiên sinh, xin hỏi có việc gì ạ?- Vừa trông thấy Trương Tiểu Kiếm đi đến thì một nhân viên của tiệm vàng liền mở miệng hỏi.

-Đến bán vàng.- Trương Tiểu Kiềm bình tĩnh trả lời một câu.

-Vâng, thưa tiên sinh.- Nhân viên cười ha ha hỏi:

-Xin hỏi tiên sinh định bán ra bao nhiêu lượng vàng ạ?

Trương Tiểu Kiềm lôi khối vàng từ trong túi nilong ra để lên trên quầy nói:

-Cái này.

Hệ thống: “Điểm khiếp sợ +436 đến từ Đinh Vân! Xuất sắc!”

Trời đất chứng giám, Đinh Vân đã làm việc ở đây sáu năm nhưng đây thật sự là lần đầu tiên cô nhìn thấy một khối vàng lớn đến như vậy...

Điều mấu chốt là mẹ nó hình dáng của thỏi vàng này trông như cục gạch!

Giờn nhau hà mậy?!

Mẹ cha tên dở nào lại làm thỏi vàng thành cái hình dạng này vậy? Chắc bị bệnh thần kinh rồi!

-Xin tiên sinh đợi một chút, tôi sẽ đi gọi giám đốc đến ngay ạ.- Một khối vàng lớn đến vậy, Đinh Vân không thể tự xử lý được, lập tức gọi điện thoại nói:

-Giám đốc Triệu, giám đốc Triệu có đó không ạ? Ngài màu xuống đây nhanh một chút, có người muốn bán vàng!

Lúc này tất cả mọi khách hàng xung quanh đến chuẩn bị đầu tư đều bị thỏi vàng lớn này làm cho kinh ngạc không thôi. Cả đám ào ào xúm lại, chuẩn bị hóng hớt.

Hiệu quả mà mình mong muốn chính là đây.

Có nhiều lúc có càng đông người xem thì mới càng không sợ bị chịu thiệt thòi. Nếu tiệm vàng này mà dám lừa bịp gì thì sau này khỏi cần nghĩ đến chuyện làm ăn gì nữa luôn!

Rất nhanh sau đó một người đàn ông trung niên đeo kính đi tới.

Người đàn ông mặc một thân Âu phục chỉnh tề thẳng tắp, vừa đi vừa nói:

-Tiểu Đinh, Có chuyện gì mà gấp gấp thế? Có biết là bình thường tôi rất bận rộn không?

Sau đó ông ta nhìn đến thỏi vàng nguyên khối đó...

Hệ thống: “Điểm khiếp sợ +218 đến từ Triệu Huy!”

-Đù má! Bự quá vậy!- Toàn thân Triệu Huy như ngây ngốc! Trục giác nói với ông ta rằng, hôm nay là một cuộc làm ăn lớn!

Thực tế mà nói thì thân làm giám đốc tiệm vàng như Triệu Huy đã được chứng kiến rất nhiều chuyện rồi. Nhưng một khối vàng lớn đến nhường này...

Mẹ nó không biết nặng bao nhiêu cân đây?

Trời đất chứng giám đây là lần đầu tiên Triệu Huy có suy nghĩ là một khối vàng nặng bao nhiêu kilogam...

-Xin tiên sinh đợi một chút, đợi tôi kiểm tra một chút.- Ông ta nói xong thì lấy ra một cái kính to, cẩn thận tỉ mỉ soi xét, vừa xem vừa cảm thán nói.

-Thật đúng là mở rộng tầm mắt, một khối vàng rỗng như vậy mà lại được đúc thành hình viên gạch...

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Đúc thành hình viên gạch cái gì, nó vốn dĩ là biến từ cục gạch ra mà!

-Thế nào.- Trương Tiểu Kiềm cười ha ha hỏi.- Không có vấn đề gì chứ?

-Không có vấn đề gì!- Triệu Huy thu lại cái kính lúp, sau đó nói:

-Tiên sinh, khối vàng này của ngài có tính chất rất được, nhưng do nó thực sự quá lớn cho nên chúng tôi phải đo nguyên tố vàng của nó một chút. Vẫn phải xin ngài đợi chúng tôi thêm một lúc.

-Được.- Trương Tiểu Kiềm ngồi lên trên chiếc ghế cao nói.- Mọi người cứ kiểm tra tự nhiên, tôi chỉ quan tâm xem có đổi ra tiền được không thôi.

-Chỉ cần là vàng thật thì tiền không thành vấn đề.- Triệu Huy cười nói.- Cửa hàng vàng của chúng tôi vốn đứng thứ ba trong nước nên hoàn toàn có thể

điều động tiền mặt được.

Ông ta nói xong thì cầm khối vàng đó đi vào phòng kiểm định.

Đặt cẩn thận khối vàng, bắt đầu kiểm tra.

-Nguyên tố vàng của khối vàng này là...- Triệu Huy nhìn số liệu hiển thị trên màn hình, càng nhìn càng ngạc nhiên nói.- 99.999%! Trời ơi! Một khối vàng lớn như vậy lại là vàng ròng nguyên chất vàng mười vạn! Quá khủng khiếp rồi!

Bình thường mà nói tên gọi của từng loại vàng dựa vào độ nguyên chất của nó. Ví dụ như độ nguyên chất đạt 99% thì gọi là “vàng mười”, độ nguyên chất đạt 99.9% thì gọi là “vàng nghìn”, độ nguyên chất đạt 99.99% thì gọi là “vàng vạn”, độ nguyên chất đạt đến 99.999% thì có thể gọi là “vàng mười vạn”, hoặc là “vàng nguyên chất cao.”

Dưới tình hình bình thường thì rất khó gặp được loại vàng nguyên chất cao như thế này. Không ngờ ở đây lại có một khối vàng to như viên gạch lại còn là vàng mười vạn!

Giống hệt như mơ vậy!

Quá khủng rồi!

-Tiên sinh, khối vàng này của ngài rất tốt, cửa hàng của chúng tôi có thể mua lại.- Sau khi có kết quả kiểm định, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Kiếm của Triệu Huy đã hoàn toàn thay đổi:

-Nếu ngài muốn nhanh chóng giao dịch, có thể bán theo giá vàng hiện tại. Nhưng do khối vàng này là vàng mười vạn cho nên chúng tôi có thể dựa theo giá cả hời đoái thị trường 1:1, tiên sinh thấy thế nào?

-Được.- Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói:

-Cân trọng lượng đi.

-Vâng.- Triệu Huy bắt đầu mang đi cân.

Khối vàng của Trương Tiểu Kiếm có kích thước nung dính tiêu chuẩn là 240x115x53mm, thể tích tính được đạt 1462.8 centimet khối.

Tỉ trọng của khối vàng đạt 19.26g mỗi centimet khối, khấu trừ đi ít nhất một vài góc cạnh của khối vàng thì tính toán cuối cùng tổng cộng đạt 28111.896 lượng.

-Tiên sinh.- Triệu Huy tính toán rất nhanh rồi nói:

-Tổng cộng là 28111.896 lượng, với giá vàng hiện tại là 268 tệ một lượng thì tổng cộng là 7533988.13 tệ, ngài xem đã được chưa?

Vừa nghe thấy con số này thì xung quang lập tức nháo nhào các âm thanh bàn tán.

“Điểm khiếp sợ +188! +218! +168! +222!”

Một khối vàng như vậy đổi được những bảy trăm năm mươi vạn, Trương Tiểu Kiếm rất thỏa mãn, nhưng vốn là người có ngón tay vàng nên gương mặt vẫn giữ sự bình tĩnh rút thẻ ngân hàng ra nói:

-Được, tiền chuyển vào tài khoản của tôi đi.

-Vâng ạ.

Phải nói tiệm vàng lớn làm ăn rất là ngay thẳng. Vàng là vàng thật, trọng lượng lại rất cao, đương nhiên sẽ giao dịch nhanh gọn lẹ.

Cho nên lúc Trương Tiểu Kiếm nhận lại thẻ ngân hàng, đã trở thành một phú ông bảy trăm vạn rồi.

Một đám người phía sau đều nhìn Trương Tiểu Kiếm với ánh mắt ngưỡng mộ không thôi. Người trẻ tuổi này, quá khủng!

Coi như hôm nay đã nhận đủ tiền rồi, tiếp theo nên làm việc chính thôi.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lôi tám bùa may mắn từ trong túi áo ra nói:

-Giám đốc Triệu, bùa may mắn, có muốn tìm hiểu một chút không? Có thể đem lại may mắn cho ông đó! Mười tám tệ một tấm, đảm bảo giúp ông làm ăn thêm phát đạt!

Triệu Huy nhìn nhìn Trương Tiểu Kiếm rồi lại nhìn tám bùa may mắn đó...

Ngài chính là vận may lớn nhất của tôi rồi! Vụ làm ăn vừa rồi tôi kiếm được ít nhất cũng phải sáu vạn!

-Tôi mua!- Triệu Huy không nói hai lời lập tức rút tiền ra nói:

-Cho tôi hai cái!

-Tôi cũng mua, tôi cũng mua!

Mọi người xung quanh đều nhào nhào vây quanh Trương Tiểu Kiếm như vây quanh thần tượng. Bùa may mắn mà thần tượng bán, lại còn không đắt thì đương nhiên là phải mua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 318: Chảy luôn cả máu mũi!

Nhóm: TTTV

Nguồn: TruyenYY

Bên này khách hàng bắt đầu tranh nhau mua bùa may mắn, những nhân viên tiệm vàng bên kia cũng đều châu lại hóng hót.

-Tôi cũng muốn tôi cũng muốn!

-Tôi mua năm tám!

-Tôi mua ba, ông... chủ đẹp trai, tôi mua ba!

Trương Tiểu Kiếm:

-...

Má nó. Dòm đẹp đẹp thì kêu anh đẹp trai, trông tầm phào thì kêu tiên sinh, mà trông nát quá thì gọi ông chủ luôn có phải hơn?

-Mọi người đừng nóng, lần lượt lần lượt...

Thỏa mãn rời khỏi tiệm vàng, Trương Tiểu Kiếm nhìn con số trên bảng hệ thống, bèn cười hề hề đầy sung sướng: “1026/10 000. Ahihi, sắp rồi sắp rồi. Ha ha ha!”

Bán liền một lèo hơn năm mươi lá bùa may mắn. Chỉ nguyên mấy cô em nhân viên cửa hàng, nhiều thì mua bốn năm cái, ít thì cũng mua một đến hai cái. Bao nhàn.

-Chém đi, chém đi, niềm kiêu ngạo phóng túng của ta!

Vừa ngâm nga vừa bước đi, một hồi sau, Trương Tiểu Kiếm bỗng nhiên sờ sờ cằm.

“Ơ mà, vàng trông có vẻ quý, chứ thực tế cũng không phải được nhiều lắm.” Trương Tiểu Kiếm liếm liếm môi: “Một khối lớn như thế mà mới đổi được có sáu trăm vạn. Bên kia cần đến một ngàn năm trăm vạn, hơn nữa còn phải trang trí bày biện các kiểu bla bla chắc cũng cần gần hai ngàn vạn mới đủ. Xem ra ngày mai phải kiếm gì đó bự bự chút.”

Nói rồi hắn nhìn thẳng vào cái khối kê đất xe ngay bên vỉa hè: “Hay mai đổi cái này nhì?”

Tất nhiên, mai đổi gì thì để mai rồi tính, việc khẩn cấp trước mắt là phải tới cửa hàng đặt cọc đã. Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng quay lại cửa hàng, hắn đẩy cửa gọi luôn:

-Ông chủ, tôi tới rồi.

-Úi chà, cậu em đến rồi đấy à. – Chủ cửa hàng nhìn thấy là Trương Tiểu Kiếm bèn cười nói. – Mời qua bên này.

Hai người ngồi xuống ghé sa lông, ông chủ hàng bảo:

-Cậu em này, tôi nói cậu nghe, vị trí cửa hàng này của tôi không tệ, diện tích cũng khá lớn. Nếu cậu muốn lấy lại thì cần giao đặt...

Trương Tiểu Kiếm chìa luôn chi phiếu ra:

-Giao trước năm trăm tiền cọc, số còn lại mai ngày kia sẽ đưa toàn bộ.

Chủ cửa hàng:

-!!!

-Được luôn! – Ông chủ thiếu điều nhảy bắn cả người lên, thích dạng người giàu có hào phóng như này nhất luôn!

Loáng cái chủ cửa hàng đã mang máy poss và hợp đồng chạy tới. Trương Tiểu Kiếm xem hợp đồng trước, sau đó gật gật đầu:

-Không thành vấn đề.

-Tất nhiên rồi. – Ông chủ hàng cười cười. – Tôi là người làm ăn tử tế mà, không giờ trò dối trá làm gì.

-Được vậy thì tốt. – Trương Tiểu Kiếm cười hi hi gợn ngón cái lên. – Tui rất thích người như ông.

Bản hợp đồng này của hai người thỏa thuận đặt cọc 500 vạn, số còn lại sẽ trả trong vòng ba ngày.

Hai bên cùng ký tên.

Sau khi ký xong xuôi, chủ cửa hàng mới vỗ vai Trương Tiểu Kiếm, nói đầy sâu xa:

-Cậu em ạ, số quần áo này đều là đồ tốt, theo tôi đã nửa năm nay. Lúc trước bán hàng bộ nào cũng là tính bằng trăm tệ. Chỗ này còn có hơn sáu ngàn món hàng tồn kho, haiz, giao cho chủ cả đấy. Hãy đối xử tốt với chúng nó nha.

Trương Tiểu Kiếm:

-...

- Được rồi, không dài dòng nữa, đề tôi quay về yên tĩnh một mình. – Ông chủ hàng nói đoạn che mặt bước đi. – Phải từ biệt với hơn sáu nghìn người tình nhỏ bé này, thực sự là khiến người ta không nở lòng..

Trương Tiểu Kiếm:

Tsb chứ diễn sâu, làm diễn viên đảm bảo có tiền đồ hơn đi buôn bán đấy!

Lúc này, trong cửa hàng chỉ còn có mình Trương Tiểu Kiếm, hần rót cục cũng bắt đầu xem xét lại cẩn thận.

Quần áo của cửa hàng này thực ra kiểu dáng cũng khá được, có thể coi là hợp thời trang. Xem thử tag thì đa số giá niêm yết đều là khoảng trên dưới ba bốn trăm tệ, thuộc vào mặt hàng tầm trung, có điều ấn điểm ở chỗ kiểu dáng đẹp.

Hiện giờ có cửa hàng rồi, làm nào xử lý hết cái đồng này cũng là cả một vấn đề.

-Ừm...- Trương Tiểu Kiếm sờ sờ cằm, sau đó gửi tin nhắn cho Tiêu Thần Tâm trước.

[Tâm Tâm, đang ở đâu thế? Anh thuê được cửa hàng rồi, một tầng hơn ba trăm mét vuông, tổng cộng hai tầng. Tầng trên taobao, tầng dưới chuyển phát nhanh, vừa đẹp luôn. Muốn qua xem không?]

[Tới luôn! Thầy gửi địa chỉ đi, em qua ngay!]

Trương Tiểu Kiếm lập tức gửi địa chỉ qua ngay.

Tiêu Thần Tâm chẳng mấy chốc đã tới. Khoảng 20 phút sau, con xe Porsche Panamera của cô đã dừng ở trước cửa tiệm.

-Ây gu, không tồi nha, rộng rãi ra phết. – Tiêu Thần Tâm đi lòng vòng dạo quanh cửa hàng một lúc, xem xét mọi nơi. – Thấy oi, ở đây nhiều quần áo như thế, hay chúng ta thử một tẹo?

Ồ kia? Tâm Tâm nhà chúng ta muốn thử trình diễn thời trang à?

Cái này được nè!

-Được! – Hai má Trương Tiểu Kiếm sáng rực. – Mau lên mau lên, em thử thoải mái. Hơn sáu ngàn bộ lận, phôi xả lảng luôn.

-Oke, thấy chờ em nha, nhớ chụp ảnh cho em nữa. – Tiêu Thần Tâm bắt đầu chọn đồ, loáng cái đã chọn được một bộ. Cô đi ngay vào gian thử đồ.

Cô chọn một chiếc áo màu trắng, cộng thêm một chiếc váy màu xanh sapphire.

Cả hai đều không có gì rườm rà, thay cũng rất nhanh.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Thần Tâm đã vui vẻ chạy ra từ gian thử đồ. Cô cầm tà váy xoay qua xoay lại trước mặt Trương Tiểu Kiếm:

Thầy, thầy xem, em mặc thế này có đẹp không?

Trương Tiểu Kiếm:

-...

Hắn tròn mắt há miệng nhìn Tiêu Thần Tâm. Cái cổ cao trắng ngần, xương quai xanh với đường nét rõ ràng, cặp chân dài trắng mịn, thêm giày da size 37, hơn nữa lại còn thêm tư thế đáng yêu như vậy...

Máu mũi Trương Tiểu Kiếm chảy xuống:

-Đẹp..Đẹp lắm...

Má nó quần áo có đẹp hay không đúng là vẫn cần xem mặt người mặc...

Cùng một bộ đồ mà Tiêu Thần Tâm mặc lại có khí chất của công chúa, quá ngầu.

-Thầy chảy máu mũi kia, ha ha ha! – Tiêu Thần Tâm cười đầy vui vẻ. – Không thể tưởng tượng được thầy lại là người mê đùi nha!

Trương Tiểu Kiếm:

-...

Tiêu Thần Tâm:

-Thầy chờ đó, em đi đổi bộ khác.

Cô nói xong lại ra chọn bộ nữa. Bộ này ôn đằm, váy còn ngắn hơn cả bộ trước.

Thay đồ cái vèo rồi quay ra, Tiêu Thần Tâm xoay tới xoay lui trước mặt Trương Tiểu Kiếm:

-Thầy xem, bộ này thế nào?

Lần này Tiêu Thần Tâm ăn mặc rất chi là “mát mẻ”, nhất là cặp chân dài đã trắng mịn lại còn thẳng tắp. Đối với Trương Tiểu Kiếm thì chẳng khác nào yêu nữ đang gọi hồn!

Trương Tiểu Kiếm:

-Phụt!

Máu mũi văng thẳng ra ngoài.

Đậu mớ, không được nhìn nữa. Nhìn tiếp thì không cẩn thận mất mao mà chết mọe luôn!

Tiêu Thần Tâm ở bên này thử đồ vô cùng vui vẻ, phía bên ngoài có không ít các cô gái vô ý nhìn thấy, đều ngây cả ra.

-Ông chủ, ông chủ. – Một cô gái thò đầu vào cửa, nhìn Trương Tiểu Kiếm hỏi. – Bộ đồ bạn gái kia vừa thử có còn không? Tôi cũng muốn thử xem...

Trương Tiểu Kiếm!!!

Ô kia!!! Đây là có khách tới cửa hả?

-Có. Vào đi, vào đi. – Trương Tiểu Kiếm vẫy vẫy cô bé kia. Đợi cô bé vào trong rồi Trương Tiểu Kiếm cầm luôn bộ Tiêu Thần Tâm vừa thử ra. – Cô nói bộ này phải không?

-Đúng nó đó. Tôi thử được chứ? – Cô bé kia hưng phấn tới hai má ửng hồng.

-Đương nhiên là được rồi. – Trương Tiểu Kiếm gạt đầu thiệt mạnh. – Thử vô tư!

Cô bé cầm quần áo đi vào gian thử đồ, đổi xong liền ra ngay, để bạn thân ngắm thử:

-Nỳ Nỳ, tở diện bộ này được không?

Người bạn của cô cũng sáng cả mắt:

-Đẹp! Tớ nhìn còn muốn mua một bộ... Hay tớ cũng thử bộ kia nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm:

-...

Đù má? Vậy cũng được hả?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 319: Bị nhét một ngụm thức ăn cho chó quả thực không kịp trở tay luôn!

Hai cô bé bắt đầu thử quần áo.

- Bộ tớ đang cảm đẹp ghê, muốn mua nó ghê.

Cô bé lúc trước lại thay một bộ quần áo đi ra, ngắm nghía trong gương, nhìn kiểu gì cũng thấy hài lòng, sau đó nhìn tem giá:

- Tổng cộng cần hơn 700 luôn, hình như hơi đắt...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Giá có thể bàn mà cô nương...

Lúc này Ny Ny đi ra từ phòng thử quần áo, cũng tạo dáng trước gương, rất hài lòng, sau đó nhìn tem giá, cuối cùng vẫn là lắc đầu:

- Linh Linh, quần áo thì đẹp, nhưng mà hơi đắt đấy. Hai đứa mình vừa thất nghiệp, một bộ quần áo cần bảy tám trăm, tớ thấy hay là thôi đi...

- Ủ ờ đúng.

Cô gái tên là Linh Linh kia thở dài, sau đó trở về phòng thử đồ thay quần áo, vẻ mặt thất vọng đưa cho Trương Tiểu Kiếm:

- Xin lỗi anh chủ, quần áo này đối với tụi em mà nói hơi đắt chút...

Quần áo có đắt hay không thì Trương Tiểu Kiếm không quan tâm, quan trọng nhất là hắn mới nghe thấy cô gái kia nói một câu!

Hai cô gái này vừa thất nghiệp!

Bây giờ bên mình không phải là thiếu nhân lực đó sao?!

- E hèm, hai vị chờ chút.

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hắng giọng, gọi hai người đang định rời đi kia, nói:

- Tôi vừa nghe nói hai cô hiện tại đang không có công việc? Có muốn thử làm ở chỗ tôi không? Làm phục vụ khách hàng Taobao, một tháng mười lăm ngàn, có đầy đủ bảo hiểm, có thể thoải mái mặc quần áo ở đây.

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +88 đến từ Trương Linh Linh!"

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +122 đến từ Y Tiểu Ny!"

Đi mua quần áo mà còn mua được công việc á?!

Hai cô gái này vừa nghe thì lập tức ngậy ngậy cả người.

Hai người sững sờ ở đó một lúc lâu, sau đó mới ra sức gạt đầu:

- Được được được! Anh chủ! Sau này tụi em đi theo anh nha! Cần tụi em bán quần áo hả? Tụi em phải làm những gì?

Lúc này Tiêu Thần Tâm lại thay một bộ quần áo nhảy nhót đi ra, đứng bên cạnh Trương Tiểu Kiếm ôm chầm lấy tay hắn, cười nói:

- Chuyện gì vậy thầy? Hai chị gái xinh đẹp này là bạn thầy hả?

Trương Linh Linh: “!!!”

Y Tiểu Ny: “!!!”

Thầy?! Quan hệ của hai người này là gì vậy? Có vẻ không bình thường lắm nhì!

- Khụ khụ... Tới tới giới thiệu cho hai em một chút.

Trương Tiểu Kiếm ho khan một tiếng, sau đó giới thiệu Tiêu Thần Tâm cho hai người:

- Về sau đây là chị chủ của các em...

Tiêu Thần Tâm: “!!!”

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +99 đến từ Tiêu Thần Tâm!”

- Em biết thầy tốt nhất mà!

Tiêu Thần Tâm hôn cái chụt lên má Trương Tiểu Kiếm:

- Sau này em chính là chị chủ đó nha!

Bị nhét một ngụm thức ăn cho chó quả thực không kịp trở tay luôn!

Trương Linh Linh và Y Tiểu Ny đều ngơ ngác...

- Chào chị chủ!

Hai cô gái cùng chào hỏi Tiêu Thần Tâm:

- Sau này xin được chăm sóc nhiều hơn!

- Ừm, được.

Tiêu Thần Tâm vui vẻ hết sức, nói thẳng:

- Quần áo ở đây các chị thích bộ nào thì cứ lấy, trước tiên một người chọn mười mấy hai chục món, sau này đỡ phải không có đồ mặc.

Không hổ là chị chủ, cẩn thận!

Hai cô gái lập tức vui sướng, chui đầu vào đống quần áo bắt đầu lựa chọn.

- Thầy ơi, tiếp theo phải xử lý đống quần áo đó thế nào?

Tiêu Thần Tâm ôm cánh tay Trương Tiểu Kiếm, cọt lên người hắn:

- Người ta có thể giúp được gì không? Người ta là chị chủ đó, chị chủ đó nha!

- Ừm, này hả...

Trương Tiểu Kiếm lại lau máu mũi, nói:

- Trước tiên chúng ta phải xử lý quần áo cái đã, sau đó mua máy tính, mở cửa hàng Taobao, sau đó thầy có thể làm live stream.

- Xử lý hết quần áo ấy hả?

Tiêu Thần Tâm nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Thế thầy định xử lý kiểu gì vậy?

- Đơn giản.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Mua bùa may mắn tặng quần áo! 98 tệ một cái, thế nào?

- Được đấy!

Tiêu Thần Tâm nghe thế ánh mắt lập tức sáng lên, phát huy tác dụng của chị chủ một cách đầy đủ:

- Cái này thú vị đấy! Em gọi bọn Đại Đường đều đến đây giúp đỡ!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, nghe được đấy!

Vì thế, nửa giờ sau, oành oành oành...

Một dãy siêu xe lái tới đây, Lamborghini, Porsche, Audi R8, Land Rover, thậm chí còn có một chiếc Hummer đỗ ở trước cửa hàng này...

- Thầy ơi, thầy không chịu đi dạy chạy tới đây bán hàng à?

Đường Văn Dương vừa vào cửa hàng đã bật cười:

- Nghe Tâm Tâm bảo thầy định gọi tụi em tới vứt hết quần áo đi hả?

- Đúng rồi.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy bùa may mắn từ trong túi ra:

- Bùa hộ mệnh may mắn, 18 một tấm, thiếu niên, ta thấy ngươi tư chất siêu phàm cốt cách hiếm có, có muốn lấy một tấm không?

Đường Văn Dương quyết đoán lắc đầu:

- Thôi khỏi đi, em không tin thứ này...

Trương Tiểu Kiếm lập tức đen mặt, bẻ ngón tay rôm rốp:

- Ta nhìn tướng mạo của ngươi, cảm thấy hôm nay có lẽ ngươi sẽ gặp phải tai họa đỏ máu đó thiếu niên à...

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +22 đến từ Đường Văn Dương!”

- Tin! Thầy nói thì chẳng lẽ em còn không tin sao?!

Đường Văn Dương lập tức ỉu xìu:

- Thầy nói đi, muốn em mua mấy tấm?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đương nhiên là tính theo đầu người.

Hắn nói rồi nhìn về phía các học sinh:

- Ấy dà, các em à, bùa may mắn này là thứ tốt đấy, các em xem...

Một bầy học sinh lập tức đồng thanh:

- Mua!

Ừm, thấy bọn học sinh này đều phối hợp như thế, Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất chi là hài lòng:

- Đây mới là bé ngoan nha...

Nhanh chóng bán được 16 tấm.

Sau đó Trương Tiểu Kiếm chà tay:

- Tới tới tới, tiếp theo chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích --- Đóng quần áo này ấy, mua bùa may mắn tặng kèm, bùa may mắn 98 một tấm, có nghe hiểu không?

Một đám học sinh kêu lên:

- Dạ nghe hiểu!

Trương Tiểu Kiếm vùng tay thật mạnh:

- Bắt đầu đi!

Lúc này con phố lập tức náo nhiệt.

Bình thường đám học sinh này đều là những đứa không thích học tập, làm việc này còn rất là phần khởi sung sướng, khiến người đi đường đều nhìn sang. Trước cửa hàng này đỗ một dãy siêu xe, sau đó một đám người trẻ tuổi hét to:

- Bán bùa may mắn tặng quần áo nè! 98 một tấm, ai mua không chịu thiệt đâu, cũng mua không bị mắc lừa!

- Bùa may mắn bùa may mắn, mua phát tài lớn, còn tặng quần áo! Đều là đồ tốt!

- Tới tới tới, chị gái xinh đẹp ơi, mua tấm bùa may mắn không? Còn có thể tiện đường chọn món quần áo...

Có không ít cô gái đều chạy tới:

- Thiệt hả? Tôi xem thử tôi xem thử... Ái chà chất lượng quần áo này được đấy! Tôi mua hai tấm bùa may mắn!

- Tôi mua ba!

- Năm tấm!

Nói chứ ném quần áo thì bán không được, nhưng bán bùa may mắn tặng quần áo thì lại bán đắt như tôm tươi. Cậu nói có thú vị hay không?

Trương Tiểu Kiếm ngồi ven đường, nhìn con số biểu hiện trên giao diện hệ thống, cười đến mức không ngậm mồm lại được:

- Ha ha, 1226! 1237! 1259...

- Thầy ơi.

Tiêu Thần Tâm ôm lấy cổ Trương Tiểu Kiếm từ sau lưng, cả người đặt trên lưng hắn, cười nói:

- Người ta giỏi không? Tiếp theo hai đứa mình làm gì đây?

Nói chứ bây giờ muốn người có người muốn tiền có tiền, tiếp theo còn phải hỏi nữa sao?

- Đương nhiên là làm live stream rồi!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vỗ bàn tay mềm mại của Tiêu Thần Tâm:

- Đi, anh dẫn em đi phiêu một trận!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Gx, mắt trời

(Chương này xuất hiện game online Dungeon nên có những từ ngữ chuyên thuộc về game mình không chơi game nên không thể dịch ra được. Các bạn thông cảm)

- Thầy, tụi mình chọn quán net này đi.

Tiêu Thần Tâm lái xe dẫn Trương Tiểu Kiếm đến một quán net lớn nhất gần đó, cười nói:

- Live stream mà, nhất định phải chọn sân khấu tốt nhất. Hôm nay người ta muốn thu gom đồ bộ, cho bọn Đại Đường hâm mộ chết luôn!

- Ha ha, không thành vấn đề.

Trương Tiểu Kiếm cười, cùng xuống xe với Tiêu Thần Tâm.

Không ngờ còn chưa vào cửa đã nghe thấy một tiếng phanh xe chói tai. Hắn phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn xem thử thằng đầu đất nào lái xe hổ báo thế, không ngờ vừa thấy lập tức vui vẻ!

Đây không phải là Hồng Lôi sao?

Sao thằng này cũng chạy tới chỗ này lên mạng vậy?

- Chời má, Kiếm ca, sao anh lại ở đây?

Hồng Lôi vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức ngơ ngác, sau đó khó khăn dời mắt nhìn Tiêu Thần Tâm, nuốt nước miếng cái ực, nói:

- Kiếm ca, đây là...?

- Đây là bạn gái anh, Tiêu Thần Tâm.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha giới thiệu cho hai người:

- Đây là anh em tốt của anh, Hồng Lôi.

- Chào anh.

Tiêu Thần Tâm hào phóng vươn tay ra:

- Lần đầu gặp mặt nhỉ.

Hồng Lôi thấy thế tròn mắt. Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, quan trọng nhất là nhìn tuổi tác cũng mới mười tám mười chín mà!

- Chào... Chào em...

Hồng Lôi ngơ ngác bắt tay với Tiêu Thần Tâm, bỗng đột nhiên ôm đúi Trương Tiểu Kiếm:

- Kiếm ca, cầu giới thiệu đi! Anh không nghĩa khí gì cả, tìm bạn gái xinh đẹp thế ở đâu vậy? Nhanh giới thiệu cho em mấy cô đi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mày có tiết tháo chút được không hả?!

- Được, lát nữa anh bảo Tâm Tâm xem xét giúp chú.

Trương Tiểu Kiếm búng ngón tay cái tách:

- Đi thôi, tui mình live stream nào, hôm nay mình chơi cái khác.

- Chơi cái gì anh?

Hồng Lôi cười ha ha hỏi:

- LOL hay là Dungeon?

- Dungeon đi.

Trương Tiểu Kiếm nói thẳng:

- Cho chú biết chỗ trâu bò của anh! Đúng rồi, bùa may mắn, tìm hiểu chút không?

- Bùa may mắn?

Hồng Lôi nhận lấy một tấm, nhét luôn vào túi:

- Lấy!

Không hổ là anh em tốt, chính là phối hợp như vậy đây!

Ba người đi vào quán net, mở một máy. Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống nói:

- Tâm Tâm, hôm nay em muốn trang bị nào thì cứ nói, muốn gì anh cũng đánh cho em.

Tiêu Thần Tâm hung tợn nắm chặt tay:

- Em muốn hết!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tốt lắm, rất là Tâm Tâm...

Lựa chọn game Dungeon này là vì game này rất nhạy cảm với may mắn, dù sao thì chơi Abyss mà chơi mãi không rớt item mình muốn đều nhìn may mắn...

Phòng live stream chém gió Thịnh Thế Hoàng Triều lập tức bắt đầu.

Lại nói Trương Tiểu Kiếm vẫn có rất nhiều fans, phòng live stream nhanh chóng có năm sáu mươi người tiến vào.

“Ái chà, rốt cục thì chủ phòng lại bắt đầu live stream rồi hả? Dungeon? Lần này lại là đủ kiểu kiếm item hả?”

“Bùa may mắn trên quảng cáo là cái quần què gì vậy? Có phải là có nó thì cũng chém gió được như chủ phòng không hả?”

“Streamer này chém gió đỉnh lắm, xem thử hôm nay rớt item nào!”

Một đám người vui tươi hơn hờ xem live stream của Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy nick level max của Tiêu Thần Tâm, login, trực tiếp lựa chọn cấp độ Abyss --- Trong game này, chơi phó bản cấp độ Abyss mới rớt item sử thi nguyên bộ tốt nhất.

Còn chuyện rớt item nào thì toàn dựa vào độ may mắn...

- Mọi người nhìn kỹ nhé.

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Bây giờ acc này của tôi ấy, còn thiếu một Áo Giáp Kỵ Binh Trường Qua là đủ một bộ. Hôm nay tôi sẽ cho mọi người hiểu được cái gì gọi là bắt đầu nhờ mệnh, item toàn nhờ chém!

Đám khán giả trong phòng live stream: “...”

“Chủ phòng chém gió rất khác lạ! Tao thích!”

“Hi hi hi hi hi hi, chủ phòng tao chờ xem hôm nay mày có kiếm được item này không nhé!”

“Chủ phòng nếu ông kiếm được nó thì tôi sẽ mua năm tám bùa may mắn!”

Một đám khán giả dựng flag, Trương Tiểu Kiếm cười he he --- Chính là cần hiệu quả như vậy đấy!

- Mọi người chú ý nhé.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu khống chế nhân vật đi vào phó bản Abyss. Hấn thao tác nhân vật là một Berserker, cũng chính là Chó Đò trong truyền thuyết...

Nhanh chóng thanh lý hết lính, sau đó đi đến trước phó bản Abyss. Trương Tiểu Kiếm nói:

- Không phải tôi chém chứ, game này á, tôi muốn gì có nấy, mấy ông tin không?

Đám khán giả trầm miệng một lời: “Không tin!”

Không tin thì bắt đầu thôi. Boss Abyss nhanh chóng xuất hiện, Trương Tiểu Kiếm đi lên XXOO một trận, trên màn hình lập tức phát ra một quang sáng chói lóa, sớm có người tinh mắt gào lên:

“Chời má! Không ngờ là thật kia! Áo Giáp Kỵ Binh Trường Qua!!!!”

“Chủ phòng giỏi giỏi giỏi giỏi giỏi!”

“Trâu bò hết sức! Một lần đã ra rồi!”

- He he, tôi đã nói rồi mà, mệnh của anh đây trâu bò thế đấy. Bùa hộ mệnh may mắn, 18 một tám, mọi người có thể tìm hiểu nhiều hơn chút!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha khổng chế nhân vật xông lên chuẩn bị lấy item, sau đó...

Lập tức nhìn thấy một cửa sổ nhỏ xuất hiện trên giao diện game:

“Ngắt kết nối mạng.”

“Hệ thống kiểm tra thấy ID của bạn xuất hiện số liệu bất thường. Đã ngắt kết nối với server...”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lộn cái bàn nhè tiên sư! Sự nghiệp live stream vĩ đại của bố mày ahhhhh!!!

...

Tỉnh Quý Châu, châu tự trị Kiềm Nam của dân tộc Bồ Y, dân tộc Miêu, huyện Bình Đường, thị trấn Khắc Độ, hồ trời Karst Đại Oa, công trình Mất Trời, bên trong thiết bị kính thiên văn vô tuyến mặt cầu đường kính 500 mét.

Công trình Mất Trời, tên gọi tắt là FAST, là công trình khoa học kỹ thuật trụ cột quan trọng nhất của quốc gia, có thể tiếp nhận các loại sóng điện từ đến từ vũ trụ, từ đó phát hiện được rất nhiều kết cấu thiên thể ở trong vũ trụ, còn có chức năng tìm được vật chất tối trong truyền thuyết.

Đương nhiên, FAST có một chức năng cực kỳ quan trọng, đó là tiến hành thăm dò sóng hấp dẫn, cùng với đạt được kết cấu siêu tinh tế của tinh thể.

Công trình Mất Trời, trong phòng nghiên cứu.

- Lã Huyền, hôm nay có phát hiện gì mới không?

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn vừa quan sát ảnh hình chiếu vũ trụ đẹp đẽ, vừa thuận miệng hỏi nữ đồng nghiệp bên cạnh:

- Gần nhất bên NASA lại nói phát hiện gì mà địa cầu thứ hai, cả ngày nói bảy nói bọ. Lúc trước tụi mình phát hiện hành tinh giống với đại cầu mà tụi nó lại không tin, thật là đáng ghét!

- Bên hệ mặt trời vẫn như cũ.

Lã Huyền ngồi trước máy tính, xem tình báo do Mất Trời phản hồi lại, cười nói:

- Nói thật thì tôi cảm thấy mỗi ngày ngồi ở đây quan sát thăm dò hệ mặt trời khá là nhàm chán. Dù sao thì mấy hành tinh chung quanh đã thăm dò gần hết rồi mà, sao có chuyện có phát hiện mới mỗi ngày được, đúng không?

- Thế thì cũng phải quan sát kỹ chút.

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn uống một ngụm cà phê nói:

- Dù sao thì công việc của chúng ta chính là làm cái này, nhớ kỹ là phải có tinh thần chuyên nghiệp. Vũ trụ thần bí khó lường, có trời mới biết sẽ xuất hiện thứ gì, nhất định không thể bỏ lỡ được.

- Vâng vâng vâng.

Lã Huyền cười, thế mới bắt đầu thao túng hệ thống Mất Trời tính toán số liệu đạt được gần đây:

- Tôi bắt đầu tính toán sóng hấp dẫn mới bắt được gần đây, được chưa?

- Thế mới đúng chứ.

Triệu Ngọc Sơn gật đầu.

Lã Huyền bắt đầu tính toán, ban đầu còn không có vấn đề gì, nhưng sau đó cô nhanh chóng phát hiện có gì đó sai sai!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 321: Lần này, to chuyện rồi!

Dưới tình huống bình thường thì sóng hấp dẫn của hệ mặt trời nhất định là cực kỳ ổn định.

Nhưng lúc này trong sóng hấp dẫn của hệ mặt trời lại xuất hiện từng đường gợn sóng rõ ràng. Chỉ có một giải thích duy nhất cho dấu hiệu này, đó chính là có một vật thể từ bên ngoài xông vào!

- Chủ nhiệm Triệu, chủ nhiệm Triệu!

Lã Huyền kinh hô:

- Có vấn đề! Sóng dẫn lực trong hệ mặt trời xảy ra rối loạn, số liệu biểu hiện hình như là có một tiểu hành tinh đã tiến vào hệ mặt trời!

- Cái gì?!

Nghe vậy, người trong trung tâm nghiên cứu đều tụ tập lại đây, bảy mồm tám miệng hỏi:

- Tiểu hành tinh tiến vào hệ mặt trời? Sao có thể chứ!

- Tiểu hành tinh có kích cỡ thế nào? Đường kính cỡ 1km không?

- Đừng đùa, nếu tiểu hành tinh có đường kính 1km đến đây thì rất dễ tạo thành tai họa rất lớn đấy!

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn cũng vội vã chạy tới, gần giọng:

- Đừng vội, nhanh chóng tính toán xem thử xem kết quả là gì.

- Vâng.

Lúc này Lã Huyền bắt đầu không chế chiếc máy tính siêu cấp này tính toán dựa theo sự rung chuyển xảy ra của sóng dẫn lực. Khi kết quả tính toán xuất hiện thì tất cả mọi người ở đây đều hít vào ngậm khí lạnh:

- Trời đất ơi!

Dựa theo kết quả tính toán thì đây là một tiểu hành tinh siêu cấp có đường kính lớn nhất chừng 256.8189 km!

- Đây... Đây...

Lã Huyền trừng lớn mắt, nghẹn ngào nói:

- Tiểu hành tinh lớn tới mức này sao?! Rốt cục thì cái thứ đó đến từ đâu vậy?! Xem hướng phi hành của nó, đây là... Địa cầu?!

- Ôi trời ơi!

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn lập tức chạy mở hộc lạnh, hét lên:

- Nhanh nhanh nhanh, mọi người trở lại vị trí của mình, bắt đầu tính toán tất cả số liệu của tiểu hành tinh này. Đều nghe kỹ cho tôi nhé, tôi muốn tất cả số liệu, chính xác đến 100 số đằng sau dấu phẩy, không được phép có bất cứ sai lầm nào cả! Gọi điện thoại cho tất cả những ai đang nghỉ ngơi, bảo họ nhất định phải trở về trong vòng sáu giờ. Còn nữa...

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn nói thẳng với nhân viên làm việc:

- Giới nghiêm toàn bộ sở nghiên cứu, bất cứ ai, nhớ kỹ là bất cứ ai, nếu không được sự cho phép của tôi thì không thể có bất cứ hành động liên lạc với bên ngoài. Có nghe rõ không?!

Quả lực là một viên đạn hạt nhân bị dẫn nổ. Tất cả mọi người trong trung tâm nghiên cứu Mặt Trời đều bắt đầu trở về vị trí của mình. Đồng thời nhân viên công tác đã bắt đầu thu gom thiết bị thông tin của mọi người.

Lần này, to chuyện rồi!

Tiểu hành tinh có đường kính 256.8189 km, đừng nói là va chạm thẳng vào địa cầu, cho dù chỉ lướt qua địa cầu thôi cũng đủ để gọi ra một trận tai nạn thật lớn rồi!

Tất cả mọi người đều tuyệt đối không thể thừa nhận được chuyện như vậy!

Cả sở nghiên cứu đều bắt đầu nhanh chóng làm việc, các nhà khoa học ở nước ngoài đến đây tham quan thì đều bị nhân viên công tác cách ly với mọi người.

- Các người muốn làm gì?!

Một nhà khoa học tóc vàng đến từ nước Mỹ nói to:

- Chúng tôi đến đây để trao đổi kinh nghiệm, không phải là tội phạm gì cả, cũng không phải là phần tử khủng bố. Tôi yêu cầu nói chuyện với lãnh đạo của các anh, hiện tại, ngay bây giờ!

- Thật sự xin lỗi.

Nhân viên công tác lúc này đã bắt đầu hành động lắt đầu rất quyết đoán:

- Thời kỳ nhạy cảm, mong anh nhất định phải thông cảm cho công việc của chúng tôi.

Sau đó hấn búng ngón tay cái tách, nói:

- Tịch thu tất cả thiết bị thông tin của họ. Thời kỳ nhạy cảm tuyệt đối không thể có bất cứ do dự nào. Nếu họ dám lên lút gọi điện thoại thì có thể giết chết ngay lập tức.

- Vâng!

Thiết bị thông tin của mọi người nhanh chóng bị thu gom lại. Một đám nhà khoa học nước ngoài đều ngo ngắc.

- Chúa ơi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một nhà khoa học nữ khó tin nói:

- Những kẻ lúc trước còn cười nói với chúng ta, tại sao lại đột nhiên thay đổi sắc mặt ngay tức khắc vậy? Tôi thật sự không thể tin nổi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Tôi có trực giác, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ!

Tên nhà khoa học tóc vàng kia cau mày ngẫm nghĩ, sau đó gằn giọng nói với những người đồng hành:

- Mọi người nghe, tiếp theo chúng ta nhất định phải cẩn thận đừng phạm phải bất cứ sai lầm nào cả. Hiện tại xem ra nhất định là đã có chuyện rất lớn xảy ra ở đây, chúng ta tuyệt đối đừng tham gia vào đó. Chờ họ thả chúng ta ra ngoài là được rồi.

Mọi người đồng thời gật đầu:

- Hiểu rồi.

Cả sở nghiên cứu đều giới nghiêm, chỉ được vào không được ra. Tất cả thiết bị thông tin đều bị tắt đi. Các nhà khoa học ở đây đều đang tính toán số liệu chi tiết của tiểu hành tinh kia.

Thời gian dần dần trôi qua, tư liệu về tiểu hành tinh kia cũng dần dần trở nên hoàn thiện...

- Báo cáo, tiểu hành tinh này có đường kính lớn nhất là 256.818965 km, đường kính nhỏ nhất là 246.296541 km!

- Tốc độ mỗi giây của tiểu hành tinh là 84,526.32587 m/s, là tốc độ vũ trụ cấp ba!

- Tiểu hành tinh bị ảnh hưởng bởi sức hút của mặt trời, trở thành một hình trứng bay về phía địa cầu. Dựa theo tốc độ hiện nay thì sẽ tiến vào quỹ đạo của địa cầu trong vòng 13,626.4258 giờ.

- Bước đầu quan sát cho thấy vật chất cấu thành tiểu hành tinh có lẽ là nước ở thể rắn, nhưng trong thành phần còn tồn tại nguyên tố chưa biết, hiện nay còn chưa rõ ràng nguyên tố đó là gì. Ngoài ra đó mới chỉ là cấu tạo nguyên tố ở mặt ngoài, cấu tạo nội bộ trước mắt còn chưa thể dò xét...

Nghe số liệu được báo cáo từ cấp dưới, chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn càng nghe sắc mặt lại càng nghiêm túc hơn.

Tiểu hành tinh này quả thực là xông về phía địa cầu!

Nếu là khác thì còn dễ nói, nhưng điểm chết người ở chỗ tốc độ của nó quá nhanh!

Mỗi giây 84,526.32587 mét!

Có nghĩa là gì?

Chẳng qua chỉ mới chớp mắt một cái thôi đã đi được hơn 80 km rồi!

Độ dày của tầng khí quyển khoảng chừng hơn 1000 km, với tốc độ của tiểu hành tinh này thì từ khi tiến vào đại khí quyển thì cùng lắm hai mươi mấy giây sẽ đập lên mặt đất!

Nếu một tiểu hành tinh có đường kính cùng lắm là khoảng 10 km va chạm vào địa cầu thì đủ để khiến giống loài tuyệt chủng, lần này lại tới tận 256 km!

- Còn chưa tính ra quỹ đạo sao?

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn rít gào:

- Tính nhanh lên! Quan trọng nhất là phải tính ra xem quỹ đạo rốt cục có khả năng đụng tới địa cầu hay không? Cho dù chỉ là đi lướt qua thôi cũng đã là một trận tai nạn rồi!

Nhân viên nghiên cứu bên dưới bắt đầu liếc mắt tính toán. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang tính toán tình huống có thể xảy ra. Sau đó khi tất cả mọi người tính toán ra kết quả thì đều dần mất!

- Chủ... Chủ nhiệm Triệu...

Lã Huyền tính ra kết quả trước tiên khó khăn nói:

- Dựa theo tốc độ hiện nay mà tính thì tiểu hành tinh này sẽ va chạm chính diện với địa cầu. Vị trí ước chừng là... chính giữa Thái Bình Dương...

- Thật... Thật hả?

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn nghe thấy kết quả này, mồ hôi lạnh lập tức ướt đầm cả người.

Đây là kết quả tệ nhất.

Một tiểu hành tinh lớn như vậy, nhất là khi tốc độ còn nhanh đến thế thì bất kể nó có va chạm kiểu nào đi nữa thì cũng đủ để hủy diệt cả nhân loại rồi!

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là một tiểu hành tinh lớn đến thế, nhân loại có thể làm gì được đây?!

Đạn hạt nhân? Cho dù là đạn hạt nhân thì có tụ tập tất cả đạn hạt nhân trên toàn cầu thì có thể nổ mất độ dày khoảng mười mét ngàn mét đã là hết mức rồi. Nhưng mà đường kính của nó là khoảng hơn hai trăm năm mươi kilômet!

Thế thì còn chơi quái gì nữa?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 322: Mày không phải là cái thằng chém gió cực giỏi đó sao?

Nếu nói tin tức chấn động nhất năm 2016 là gì thì tin tức về một tiểu hành tinh có lẽ sẽ va chạm vào địa cầu vào cuối thế kỷ 22 hẳn là có thể lên trang đầu.

Lúc đó, giáo sư Dante Lauretta của trường đại học Arizona nước Mỹ tuyên bố, quỹ đạo của tiểu hành tinh tên là Bennu sẽ càng ngày càng đến gần địa cầu, cho đến cuối thế kỷ 22 thì sẽ va chạm vào địa cầu, gọi ra sự kiện tử vong quy mô lớn trên địa cầu.

Tiểu hành tinh Bennu được phát hiện sớm nhất vào ngày 11 tháng 9 năm 1999, là một tiểu hành tinh quang phổ loại B trong nhóm tiểu hành tinh Apollo, đường kính hơn 500 m, xoay tròn với vận tốc 100.000 km quay chung quanh mặt trời, khi va chạm với địa cầu thì sẽ nảy sinh năng lượng tương đương với 300 triệu tấn thuốc nổ tung.

Đó mới chỉ là uy lực nảy sinh khi tiểu hành tinh đường kính 500m va chạm.

Mà lần này, đường kính là 256 km, vậy uy lực va chạm...

- Số liệu! Tôi cần số liệu cụ thể!

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn nói lớn:

- Tất cả số liệu va chạm, tính toán ngay lập tức cho tôi! Ngay lập tức!

Mệnh lệnh vừa được truyền đạt, tất cả nhà khoa học trong phòng nghiên cứu đều bắt đầu tính toán.

Kết quả nhanh chóng được đưa đến trước mặt Triệu Ngọc Sơn.

“Tổng khối lượng của tiểu hành tinh là 8.956.000 tỷ tấn, khi va chạm vào địa cầu thì có thể sinh ra lực trùng kích tương đương với năng lượng sinh ra khi khoảng 1.900.000 tỷ tấn TNT nổ tung. Năng lượng khổng lồ này có thể đập nát địa cầu...”

Mồ hôi!

Mồ hôi lạnh!

Mồ hôi như thác!

Đọc xong báo cáo trên tay, toàn thân Triệu Ngọc Sơn ướt đẫm ngay lập tức.

Năng lượng nổ tung của 1.900.000 tỷ tấn TNT, năng lượng có thể đập nát địa cầu...

Chỉ riêng năng lượng này thôi đã tương đương với mấy trăm nghìn lần tổng lượng của tất cả vũ khí hạt nhân toàn cầu rồi!

Đây đã không còn là chuyện có thể giải quyết bằng cách xây dựng chỗ trú nạn lâm thời được nữa!

Địa cầu nát cả rồi, còn trốn chỗ nào nữa?

Quan trọng nhất là với khoa học kỹ thuật hiện nay thì nhân loại có muốn trốn cũng không trốn thoát được!

Hoàn toàn là đóng cửa đánh chó luôn ấy!

Lúc này, cả đại sảnh nghiên cứu đều lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều đang nhìn chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn.

Không khí cực kỳ áp lực, cô đọng.

Tất cả mọi người ở đây đều không phải là kẻ ngốc. Không chỉ không ngốc mà ngược lại còn đều là nhà khoa học đứng đầu trong nước. Năng lượng khổng lồ như vậy bắn phá địa cầu thì sẽ nảy sinh kết quả như thế nào, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.

Vụ nổ lớn Tungus xảy ra vào năm 1908 rất có khả năng là do một tiểu hành tinh đường kính 20m va chạm vào địa cầu gây ra. Cảnh tượng khá là đồ sộ, ước chừng ngang ngửa với uy lực của 1.5 – 2 tỷ tấn thuốc nổ TNT, 2000 trái bom nguyên tử, hơn nữa khiến 6 tỷ 40 nghìn cây cối trong phạm vi 2153.2 kilomet vuông đều bị đốn ngã.

Năm 1994, sao chổi Shoemaker-Levy 9 va chạm vào sao Mộc, dưới sức hút của sao Mộc, sao chổi bị xé nát thành 21 mảnh. Đường kính phỏng đoán trước khi vỡ vụn là tầm 5 km, uy lực khi va chạm đạt đến 6000 tỷ tấn thuốc nổ TNT, tạo ra dấu vết còn dài hơn cả đường kính của địa cầu.

Đó mới chỉ là va chạm tạo ra tai nạn mang tính hủy diệt.

Mà lần này thì dứt khoát đâm nát cả địa cầu luôn, thế thì còn làm gì được nữa?

Trong phòng nghiên cứu nhanh chóng có không ít người nhỏ giọng nức nở.

Ban đầu chỉ có mấy người phát ra thanh âm, nhưng nó như là truyền nhiễm vậy, tất cả mọi người trong đại sảnh nghiên cứu đều nhanh chóng khóc ra tiếng.

Có người hơi nhát gan chút đã té xỉu trên mặt đất.

Hết cách rồi, cũng giống như là biết mình bị bệnh nan y, cùng lắm chỉ còn sống được hơn năm trăm ngày nữa thôi, ai cũng không cười nổi.

“Phù...”

Chủ nhiệm Triệu Ngọc Sơn hít vào một hơi thật sâu, sau đó nhìn tất cả mọi người:

- Tôi có thể hiểu được tâm tình của mọi người, nhưng ở đây tôi vẫn phải nói, hy vọng mọi người có thể khống chế cảm xúc của mình. Dù sao thì vẫn còn chưa tới giây phút cuối cùng, chúng ta sẽ luôn suy nghĩ tất cả các biện pháp. Mọi người, từ giờ trở đi, không được phép rời khỏi tòa cao ốc này dù chỉ một bước. Tôi sẽ nộp báo cáo lên trên ngay bây giờ. Trước khi bên trên truyền đạt chỉ thị mới nhất thì công việc duy nhất của chúng ta chính là quan sát tiểu hành tinh này suốt 24 giờ, không được có bất cứ sơ sẩy nào. Đều nghe hiểu hết chưa?

Mọi người ở đây có tâm phúc chủ nhiệm Triệu, cuối cùng cũng khôi phục sức sống, đồng thời hô to:

- Nghe rõ!

...

Thành phố Thiên Kinh, hội sở Shangri-La Spa.

- Tâm Tâm

Trương Tiểu Kiếm nằm trên ghế, để nhân viên nữ dịu dàng massage cho mình, vừa nói chuyện với Tiêu Thần Tâm bên cạnh:

- Ngoại trừ live stream ra thì bù may mắn còn có cách gì để bán nhanh được không?

Nói thật, live stream hôm nay cũng không xem là thuận lợi lắm

Đầu tiên không nói đến chuyện rút mạng đứt quãng, quan trọng nhất là tăng nhân khí quá chậm

Cho dù Tiêu Thần Tâm liên tục spam quà thưởng, nhưng live stream 5 giờ cũng chẳng qua là tụ tập sáu mươi nghìn người vậy xem mà thôi. Trong đó chỉ có tổng cộng hơn bốn ngàn người chịu bỏ tiền ra mua bù may mắn.

Cộng thêm tích lũy trước đó, hiện nay lực tín ngưỡng tổng cộng mới 6232/10000.

Tính theo tốc độ này thì chỉ riêng thăng cấp từ bạch ngân lên hoàng kim thôi đã ít nhất mất một tháng rồi, hơn nữa còn phải là thuận lợi.

Dựa theo cái tính cả khía của hệ thống thì sau khi thăng cấp đến Hoàng Kim Sư Chém Gió, nói không chừng cần 100.000 lực tín ngưỡng mới có thể tăng một sao. Nói vậy tăng một sao cần nửa tháng tới một tháng, đẳng cấp hoàng kim tổng cộng cần 11 ngôi sao mới thăng lên bạch kim. Đó chính là một triệu một trăm ngàn, một năm thời gian cứ thế trôi qua...

Sau đó nếu từ bạch kim tăng lên kim cương lại gấp mười lần, một sao cần một triệu lực tín ngưỡng, mười ba ngôi sao thăng kim cương thì là mười ba triệu.

Lại gấp mười nữa, có mười triệu lực tín ngưỡng mới tăng một sao, một trăm năm mươi triệu mười lăm sao thăng lên vương giả, mười tám sao thăng lên Danh Hiệu Thần Chém Gió, khi đó cần một tỷ tám trăm triệu lực tín ngưỡng mới đủ.

Nhưng mà thời gian thì nhất định là không đủ rồi!

- Ừm... Hiện nay phòng live stream của tụi mình vẫn ít người quá.

Tiêu Thần Tâm nằm sòng xoài trên bàn, vừa để thợ massage nữ massage lưng cho mình vừa hừ hừ:

- Nhưng bây giờ cách bán đồ nhanh nhất tuyệt đối là làm live stream. Nếu thật sự không được thì ngày mai em lại thưởng quà nhiều hơn nữa?

Chỗ thông minh thật sự của cô bé này là tuy rằng có rất nhiều chuyện cô bé không biết, nhưng tuyệt đối không bao giờ hỏi cho ra nhẽ.

Dù sao thì biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, cho nên cơ bản là Trương Tiểu Kiếm làm gì cô bé chỉ cần duy trì là được, ngoài ra chưa bao giờ hỏi thêm điều gì khác --- Cho nên mới là chính cung nương nương chắc cú đó...

- Ừm... Nhưng mà vẫn chậm...

Lúc này Hồng Lôi bị massage kêu ra tiếng lộn nói chuyện:

- Kiếm ca... Ái ừ, em nhẹ chút ha... Kiếm ca, không phải anh quen biết với người kia sao?

Hồng Lôi nằm ở đó hừ hừ:

- Đại Tiểu Thư Baby đó, phòng live stream của cô ấy bình thường cũng có mấy trăm ngàn người xem. Anh cứ tìm thẳng cô ấy, nếu cô ấy có thể giúp đỡ thì bù may mắn nhất định sẽ bán rất nhanh.

Ờ?

Đại Tiểu Thư Baby?

Được đấy! Với nhân khí của phòng live stream của cô ta thì nếu giúp đỡ tuyên truyền một chút...

- Được đấy Lôi ca, chú không nói thì anh suýt nữa quên mất.

Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra bắt đầu tìm wechat của Đại Tiểu Thư Baby, gửi một tin nhắn qua: “Onl?”

Đại Tiểu Thư Baby: “Onl, ông là... Ông không phải là cái thằng chém gió cực giỏi kia đó sao?! Tìm tôi có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Mệnh lệnh cấp bậc tối cao

Vừa thấy tin tức này, Trương Tiểu Kiếm bật cười.

Hehe, cô ta còn nhớ rõ mình, thế thì dễ làm...

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ đây, không phải là có việc tìm cô sao, nói nghe xem cô ở đâu vậy? Có thể nói ra được không?”

Đại Tiểu Thư Baby: “Tôi ở Thiên Kinh. Còn ông?”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm: “Tôi cũng Thiên Kinh nè! Mai có rảnh không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện kỹ hơn đi?”

Đại Tiểu Thư Baby: “Ông muốn làm gì? Tôi cảnh cáo ông nhé, không được có ý đồ gì đâu đấy!”

Trương Tiểu Kiếm: “Không, tôi không phải là biết chém gió sao? Mai cho cô mở rộng tầm mắt, he he.”

Đại Tiểu Thư Baby: “!!!”

Đại Tiểu Thư Baby: “Thật hay đùa đấy? OK, thế mai tôi chờ ông ở Taikoo-Li. Để tôi chống mắt lên xem rốt cục ông muốn chém gió kiểu gì!”

Trương Tiểu Kiếm: “Thế quyết định vậy nhé. Hai giờ chiều mai, không gặp không về.

Đặt di động xuống, Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- OK rồi, hai giờ chiều mai gặp mặt.

- Kiếm ca trâu bò!

Hồng Lôi vươn tay ra giờ ngón cái lên:

- Đại Tiểu Thư Baby mà anh cũng hẹn được, quả thực ngẫu lòi!

- Vô nghĩa, anh có phải là người thường đâu.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha:

- Rồi, ái chà massage xong đúng là thoải mái gớm...

Ba người làm spa xong, Hồng Lôi cực kỳ biết chiều chạy đi chơi game, Trương Tiểu Kiếm và Tiêu Thần Tâm thì đi dạo trên đường.

Lúc này đã hơn tám giờ tối, trên đường người đến người đi, cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

- Thầy ơi, em cảm thấy mấy ngày nay hình như thầy có tâm sự đó.

Tiêu Thần Tâm kéo tay Trương Tiểu Kiếm, nghiêng đầu nhìn hắn:

- Có thể nói với em một chút được không? Nếu không được thì thôi vậy.

- Đúng là không tiện lắm.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, sau đó xoa đầu Tiêu Thần Tâm:

- Tâm Tâm không cần biết những chuyện phiền lòng đó. Em chỉ cần vui vẻ mỗi ngày là được rồi.

- Dạ vâng!

Tiêu Thần Tâm đáp lại ngọt ngào, sau đó bỗng nhìn về phía trước nói:

- Thầy nhìn kia, đằng trước có công vòm vàng, em muốn ăn kem ốc quế!

- OK, để thầy mua cho.

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng nhéo chiếc mũi nhỏ của Tiêu Thần Tâm, thế là hai người bắt đầu đi mua kem ốc quế.

Không ngờ mới đi được mấy bước đã nhìn thấy có mấy chiếc xe bọc thép gào thét lướt qua trên đường. Trương Tiểu Kiếm khó hiểu:

- Chuyện gì vậy? Tại sao xe bọc thép lại xuất hiện trong nội thành thế nhỉ?

Có lẽ là chấp hành nhiệm vụ gì đó. Trương Tiểu Kiếm cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng vào cổng vòm vàng.

- Hai cây kem ốc quế.

Trương Tiểu Kiếm quét code thanh toán sau đó bắt đầu chờ.

- Thầy ơi, lúc này thấy có mấy chiếc xe bọc thép chạy ở bên ngoài.

Tiêu Thần Tâm ngồi trên ghế cao chân, nhìn ngoài cửa sổ, hai chân đung đưa.

- Không biết là chấp hành nhiệm vụ gì nữa.

- Đúng đấy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói:

- Kệ nó đi. Hoàn cảnh nước mình vẫn rất tốt, nhất định là sẽ không có chuyện gì lớn lao đâu.

Hai người đang nói chuyện này thì lại nghe thấy có người bên cạnh bàn tán:

- Ê, mày nghe thấy gì chưa? Mấy ngày nay không biết đang chấp hành nhiệm vụ bí mật gì ấy, cảnh sát đầy rẫy trên đường.

- Nghe bảo nước Mỹ còn rút quân từ bên Trung Đông kia kìa. Không biết là chuyện gì nữa.

Nghe người xung quanh bàn luận, Trương Tiểu Kiếm cau mày.

Thực giác báo cho hắn biết có điều gì đó kỳ quái trong chuyện này.

Lúc này kem ốc quế đã làm xong, Trương Tiểu Kiếm lấy lại đây ăn cùng với Tiêu Thần Tâm:

- Đúng rồi, Tâm Tâm, em có nguyện vọng gì không? Thầy thực hiện giúp em nhé, he he.

- Nguyện vọng hả? Có chứ!

Ngón tay Tiêu Thần Tâm chấm chấm môi, sau đó nói:

- Em muốn xây một căn nhà lớn, sau đó sống trong đó với thầy. Mỗi ngày không cần nghĩ ngợi gì cả, chỉ cần ăn ngủ ngủ ăn, thích thì chơi game, không thích thì đi dạo phố là được, hi hi...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Em muốn sống như lợn thế à...

- OK, quyết định thế nhé.

Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu:

- Đến lúc đó chúng ta xây một căn nhà lớn, sau đó chúng ta cùng chung sống ở bên trong.

Đi ra cổng vòm vàng, Trương Tiểu Kiếm ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói thầm:

- Chẳng lẽ... Quốc gia đã biết sự tồn tại của Tiểu Yêu Tinh rồi? Có lẽ thế... Dựa theo khoảng cách hiện nay thì Tiểu Yêu Tinh hẳn là đang ở trong hệ mặt trời, không lý nào mà tổ chức thiên văn của quốc gia còn chưa biết rõ được...

...

Khác với cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt bên ngoài, hiện nay tầng lớp lãnh đạo của các quốc gia thực ra đều đã biết trong vũ trụ bao la kia có một tiểu hành tinh đường kính hơn hai trăm năm mươi kilomet đang bay về phía địa cầu.

Trải qua tính toán của các quốc gia, cho ra kết quả cuối cùng đều nhất trí xưa nay chưa từng có.

Tỷ lệ va chạm với địa cầu là...

100%!

Kết luận nghiên cứu của thủ lĩnh các quốc gia như thế nào thì không ai biết, nhưng điều rõ ràng nhất chính là mở ra chế độ quản lý trị an ở cường độ cao nhất.

Trên đến các thành phố lớn hạng một, dưới đến các thị trấn, tất cả các thành thị tập trung dân cư đều thấy rất nhiều cảnh sát y phục thường xuất hiện trên các đường phố.

Nhiệm vụ của họ chỉ có một, đó chính là duy trì trật tự.

Không chỉ là thế giới hiện thực, ngay cả trên mạng internet, tất cả những từ khóa liên quan tới tiểu hành tinh cũng đều biến mất một cách lặng lẽ.

Dù sao thì có một loại tai nạn, gọi là khủng hoảng.

Một khi dân chúng đã biết chuyện này thì không cần đợi đến lúc tiểu hành tinh va chạm địa cầu, chỉ riêng dân chúng bình thường khủng hoảng thôi đã đủ để gọi ra vô số tai nạn cùng với chiến tranh rồi.

...

Thiên triều, ngành an ninh tối cao, cũng chính là trong ngành liên quan thần bí nhất trong truyền thuyết.

Đây là một tòa nhà thiên văn học ở ngoài ngoại ô thành phố Thiên Kinh, lúc này bên ngoài có khoảng một sư đoàn thiết giáp đeo súng lên nòng thủ vệ ở đây, cấm bất cứ người ngoài bước vào. Cho dù là một con chuột muốn đi vào thì cũng phải bị tuyến hồng ngoại xem thử xem có phải là công cụ gián điệp hay không.

Bên trong tòa cao ốc này, có khoảng hơn một trăm chuyên gia học giả đang tụ tập, bàn luận về những biện pháp có thể thi hành.

- Tôi cho rằng chúng ta rõ ràng là không có bất cứ cách nào đối với tiểu hành tinh có biệt hiệu là Tiểu Yêu Tinh này cả! Dù sao thì muốn tiêu diệt một tiểu hành tinh thì vẫn phải xem kích cỡ của nó! Nếu là đẳng cấp thiên thạch thì không cần phải phiền não rồi, tầng khí quyển sẽ tiêu diệt nó. Hơi lớn một chút thì sử dụng tên lửa vận chuyển để tiến hành đánh nổ cũng là một thủ đoạn khá tốt. Tuy rằng đạn hạt nhân là loại vũ khí có hiệu suất thấp trong vũ trụ, nhưng ít ra còn có tác dụng.

Một nhà khoa học lớn tiếng nói:

- Lớn hơn chút nữa thì có lẽ cần sử dụng số lượng lớn vũ khí nhiệt hạch. Còn lớn như Tiểu Yêu Tinh thì... Tôi cảm thấy nên cầu nguyện rằng chúng ta có thể nghiên cứu ra vũ khí phản vật chất trong thời gian này thì có lẽ là còn có chút hy vọng...

- Không, rất rõ ràng, hiện nay việc chúng ta cần làm không phải là tiêu cực. Có hiểu ý tôi không?

Lúc này một người khác lên tiếng. Đây là một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi, vẻ mặt uy nghiêm. Nếu thường xuyên xem TV nhất định sẽ nhận ra ông ấy, đó chính là thủ trưởng đại đại của Thiên triều!

Thủ trưởng đại đại nhìn tất cả mọi người, gần giọng nói:

- Sau lưng chúng ta là mấy tỷ dân chúng! Nếu chúng ta đứng trước mà còn hết hy vọng thì tất cả dân chúng sau lưng đều sẽ chết hết, địa cầu sẽ bị hủy diệt hoàn toàn! Bây giờ cho dù chỉ có một phần tỷ hy vọng thì chúng ta cũng phải bắt lấy! Đây chính là chí thị tối cao trong giai đoạn hiện nay, hơn nữa trở thành mệnh lệnh cấp bậc tối cao của quốc gia!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 324: Đâu xanh cứ làm một nháy đã tính sau!

Nhưng mà... Thủ trưởng...

Lúc này nhà khoa học vừa lên tiếng lúc nãy chỉ bắt đầu dĩ xòe tay:

- Tôi đã nghĩ rất nhiều loại khả năng, cuối cùng tính ra kết luận đều là không có cách nào cả. Tình huống bình thường thì chúng ta có mấy cách đối phó với tiểu hành tinh đến gần, loại thứ nhất, loại nhỏ thì trực tiếp công kích bằng bom vật lý là có thể đánh nát tiểu hành tinh trước khi nó tiến vào tầng khí quyển.

- Lớn chút thì dùng đạn hạt nhân khiến tiểu hành tinh phân tách ra, vậy thì sau khi bị tầng khí quyển thiêu cháy rồi rơi xuống mặt đất sẽ không có việc gì.

- Lại lớn chút nữa thật sự không bắn được thì chúng ta có thể nghĩ cách đổ bộ lên đó trang bị đạn hạt nhân khiến nó bắt buộc phải thay đổi phương hướng. Trong đơn vị thiên văn thì dù nó chỉ lệch 0.0000000001, khi mà con số đủ lớn thì cũng đủ để lướt qua địa cầu, tránh cho nguy cơ lần này. Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là...

Hắn nói đến đây, cúi đầu bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Yêu Tinh bay quá nhanh, mỗi giây hơn 80 km. Phi thuyền nhanh nhất hiện nay trên trái đất chúng ta là máy thăm dò tàu New Horizons của NASA, có thể đạt tới 5800 km/h, nhưng cho dù là tốc độ này thì cũng mới 1600 mét mỗi giây, thua tốc độ 80000 mét mỗi giây của Tiểu Yêu Tinh khoảng năm lần! Tốc độ chênh lệch đến mức này chúng ta tuyệt đối không thể cài đặt đạn hạt nhân trong không gian vũ trụ để khiến nó lệch khỏi quỹ đạo được!

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người trong hội trường đều im lặng.

Đúng thế, điểm khó giải quyết nhất của tiểu hành tinh với biệt hiệu Tiểu Yêu Tinh này không phải là kích cỡ, mà là tốc độ của nó.

Hơn 80 nghìn mét mỗi giây, vượt xa tốc độ cao nhất trên địa cầu.

Với tốc độ này thì không có bất cứ thiết bị nào có thể đổ bộ lên đó được. Nói không khoa trương, chỉ cần thời gian lệch lạc chừng 0.000001 giây thôi là đủ để khiến kế hoạch đều thất bại.

- Ý anh là, ngoại trừ thời gian va chạm ra thì tuyệt đối không còn cách nào đụng tới nó được sao?

Thủ trưởng cau mày.

Đây thật sự không phải là một tin tức tốt.

Một tiểu hành tinh có tốc độ hơn 80 km, hơn nữa còn có đường kính hơn 250 km, cũng chẳng trách mọi người ở đây đều tuyệt vọng.

Tốc độ này thật sự là quá nhanh!

- Với tình huống hiện nay thì đúng là thế.

Nhân viên nghiên cứu khoa học kia gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Dựa theo tính toán của cả đoàn đội chúng tôi thì kết quả chính xác đến 150 con số sau dấu phẩy là muốn đụng vào nó, chỉ có khoảng thời gian 26.532548 giây sau khi nó tiến vào tầng khí quyển mà thôi.

Tất cả mọi người trong hội trường đều hít vào một hơi thật sâu.

Mọi người đều biết kết quả này, không chỉ họ, mà còn bao gồm cả các chuyên gia nước ngoài.

Kết quả mọi người tính ra đều là vậy, chỉ có thời gian chưa đầy 27 giây có thể tiếp xúc được với nó.

Trong thời gian ngắn như vậy, tất cả mọi thứ có thể nói là tuyệt đối không kịp. Lúc này cho dù dùng đạn hạt nhân siêu cấp bắn vỡ nó thì thể tích của nó sẽ biến thành thứ khiến người ta đau đầu nhất --- Hành tinh đường kính 256 km, cho dù nó vỡ ra thì một mảnh nhỏ hơn chút cũng có mười mấy hai chục kilomet, một mảnh lớn như vậy đập xuống mặt đất thì cũng đủ để gây ra tai nạn khiến nhân loại tuyệt chủng!

- Cho dù là vậy, mọi người cũng tuyệt đối không được nản lòng.

Thủ trưởng hít vào một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Các anh nhất định phải biết rằng, sau lưng các anh là người nhà, bạn bè, hơn bảy tỷ dân chúng trên toàn cầu. Nếu các anh tuyệt vọng thì địa cầu mới thật sự mất đi tất cả những khả năng có thể xảy ra kỳ tích. Tốc độ không đủ thì toàn cầu chúng ta hợp tác với nhau cùng nghiên cứu. Uy lực không đủ thì toàn cầu chúng ta hợp tác chế tạo đạn hạt nhân lớn nhất. Chỉ cần có một tia hy vọng thì cho dù tới lúc đó thật sự đánh nát thiên thạch, địa cầu tận thế, ít ra chúng ta còn có cơ hội giữ lại giống nòi. Nếu khiến Tiểu Yêu Tinh trực tiếp va chạm mặt đất thì chúng ta mới thật sự không còn cơ hội nữa.

Thủ trưởng nói xong những lời này, mọi người nhìn nhau rồi đồng thời gật đầu.

Chuyện tới nước này rồi thì còn gì để nói nữa, được nhiên là làm một nháy đã hăng tít!

- Rồi! Nếu đã vậy thì chúng ta bắt đầu tính toán bom khinh khí trọng lượng lớn nhất có thể nổ Tiểu Yêu Tinh thành tro bụi hay không!

...

- Hình như mấy ngày nay có thêm nhiều cảnh sát hơn thì phải.

Chiều hôm sau, Trương Tiểu Kiếm mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu đen ngồi chờ trong Starbucks ở Taikoo-Li.

Hắn đang chờ Đại Tiểu Thư Baby.

Cuộc gặp mặt bàn bạc hôm nay cực kỳ quan trọng --- Sau này phải làm thế nào đều trông cậy vào việc Đại Tiểu Thư Baby có chịu phối hợp hay không.

Một cô gái trẻ nhanh chóng bước vào từ cửa Starbucks.

Cô gái đeo kính đen, son môi màu đỏ nhạt, toàn thân thoát nhìn cực kỳ sáng sủa, vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Theo quần áo được nhắc đến trên wechat thì cô gái này chính là Đại Tiểu Thư Baby.

- Ông chính là Thần Chém Gió?

Đại Tiểu Thư Baby ngồi trước mặt Trương Tiểu Kiếm, tò mò nhìn hân:

- Gã Thần Chém Gió nói gì được nấy đấy hả?

- Đúng, chính là tôi.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười rồi đứng dậy:

- Đi thôi, bàn chút việc với cô, ở đây không được tiện cho lắm.

- Hừ hừ, có phải là ông đang có âm mưu gì không hả?

Đại Tiểu Thư Baby cười lạnh nói:

- Bên ngoài có vệ sĩ của tôi đấy nhé, ông có ý đồ gì thì tốt nhất là tem tém lại đi. Hôm nay tôi muốn chống mắt lên xem rốt cục ông chém gió kiểu gì.

- Thật ra cũng đơn giản thôi.

Trương Tiểu Kiếm liếc Đại Tiểu Thư Baby một phút:

- Ví dụ như, nút cài áo bra của cô sẽ bị mở ra.

- Xì, sao có thể...

Đại Tiểu Thư Baby mới nói đến đây lập tức thay đổi sắc mặt.

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +218 đến từ Phương Thanh Hạm!”

- Chuyện gì vậy?!

Phương Thanh Hạm ngắc ngứ hết cả người.

Cái quần què gì đang xảy ra vậy? Người trước mắt này vừa nói nút cài áo bra của mình sẽ bị mở ra, sau đó nút cài nó bị mở thật luôn?!

- Lưu manh!

Đại Tiểu Thư Baby xấu hổ đỏ mặt, để lại một câu rồi chạy vội vào WC.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tổ sư không phải chính cô nói muốn nhìn xem rốt cục tôi chém gió kiểu gì đó sao?!

Tôi chỉ chứng minh tỷ thôi mà đã biến thành lưu manh rồi á?

Đại Tiểu Thư Baby nhanh chóng đi ra khỏi WC, sắc mặt khôi phục như thường, nói:

- Vừa rồi có trời mới biết rốt cục là chuyện gì. Không tính.

- Đã bảo tìm chỗ không có ai mới là tốt nhất.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha hỏi:

- Giờ cô chưa tin?

- Hừ, tôi tin ông mới lạ!

Đại Tiểu Thư Baby hừ một tiếng, nhưng cô vẫn quyết định chờ xem Trương Tiểu Kiếm muốn làm gì, lúc này mới đứng dậy nói:

- Nhưng xem thử xem ông muốn nói gì cũng được. Nói thẳng trước nhé, tôi là con gái nên có chút thủ đoạn tự vệ không quá đáng đúng không?

- Rất hợp lý.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói:

- Thật ra thì không cần đi nơi nào xa xôi đâu, toilet là được rồi.

Đại Tiểu Thư Baby: “!!!”

- Biến thái!

Đại Tiểu Thư Baby tức đến mức mặt đỏ bừng:

- Con người ông sao lại thế hả?! Không phải chỗ không người thì cũng là toilet, có tin tôi gọi vệ sĩ vào đây xử ông không hả?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đậu xanh! Chẳng qua là anh mày xấu chút thôi, mày có nhất thiết phải như thế không hả?! Phản ứng dữ dội vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 325: “đeo khăn cô lên thì tôi không thể yêu em. buông khăn cô ra thì tôi không thể cứu em.”

Rồi rồi rồi, dừng lại.

Trương Tiểu Kiếm vội giơ tay lên nói:

- Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

- Ông làm thế thì bảo tôi bình tĩnh kiểu gì được?

Đại Tiểu Thư Baby buồn bực nói:

- Tôi không quay lưng đi đã là rất nể mặt ông rồi đấy biết không?

Được rồi, dù sao thì cũng không phải là Tâm Tâm của chúng ta, đúng là phải chú ý...

- Đầu tiên, tôi thanh minh trước nhé...

Trương Tiểu Kiếm nói nhỏ:

- Tôi cần cô giúp đỡ, đương nhiên, trước đó tôi có thể cho cô nhìn một thứ, để tăng độ tin cậy về lời nói của tôi.

- Cho tôi nhìn cái gì?

Đại Tiểu Thư Baby tò mò chớp mắt:

- Chém gió?

- Đúng, chính là chém gió.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha gật đầu, sau đó nhìn Đại Tiểu Thư Baby nói:

- Cô muốn tôi chém kiểu gì?

- Ừm...

Đại Tiểu Thư Baby Phương Thanh Hạm sờ cằm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là đi ăn gà?

- Cái đó hơi phiền phức.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thế này đi, cô cho tôi một sợi tóc, được chứ?

- Tóc?

Phương Thanh Hạm nhìn Trương Tiểu Kiếm một lúc rồi chợt hỏi:

- Định làm hình nhân châm kim chơi hả?

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cô đừng có tưởng tượng xa quá thế được không?

- Cô cứ nói là có cho hay không đi!

Trương Tiểu Kiếm buồn bực nói:

- Tôi rất vội đây có biết không hả?

- Xì, cho thì cho. Tôi chờ xem rốt cục ông muốn làm trò gì!

Phương Thanh Hạm nói rồi nhổ một cọng tóc từ trên đầu xuống, đưa qua:

- Cho ông nè.

- Rồi.

Trương Tiểu Kiếm nhận lấy cọng tóc, nói:

- Đây là tóc cô đúng không?

Phương Thanh Hạm:

- Đúng!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tôi bảo nó là vàng, cô tin không?

- Ông đùa à?!

Vừa nghe thấy thế Phương Thanh Hạm suýt nữa nhảy căng lên:

- Ý ông là đầu tôi mọc đầy vàng thôi chắc?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lại chấm 100 điểm cho trí tưởng tượng Fristy của cô!

- Tôi là nói tôi có thể biến nó thành vàng.

Trương Tiểu Kiếm cầm sợi tóc kia trong tay, cười nói:

- Lần này không có vấn đề gì chứ?

- Ông biến đi ông biến đi!

Phương Thanh Hạm phồng miệng lên:

- Tôi không tin...

Sau đó cô lập tức mở to mắt nhìn!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +436 đến từ Phuong Thanh Hạm! Bạo kích!”

Bởi vì cô thực sự là tận mắt chứng kiến sợi tóc của cô phát ra ánh sáng vàng từng chút một, cọng tóc vốn dĩ màu đen nay đã biến thành vàng sáng lấp lánh chỉ trong tích tắc!

Vàng! Vàng chân chính!

- Đây... Đây...

Phuong Thanh Hạm đơ hết cả người, cô nghĩ thế nào cũng không tin được tóc mình lại có thể biến thành vàng!

Nói cách khác, bình thường cô vẫn mang kiểu tóc mấy trăm ngàn?!

- Ông... Tôi... Đây...

Phuong Thanh Hạm nghẹn họng một lúc lâu mà cũng chưa thể nói lưu loát được:

- Tóc... Tóc của tôi... Của tôi...

- Lần này tin chưa?

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng nhún vai, sau đó đưa sợi tóc kia cho Phuong Thanh Hạm:

- Cô xem thử xem có thật không?

- Tôi...

Phuong Thanh Hạm nhận lấy cọng tóc nhìn một lúc lâu, sau đó mới không dám tin nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Ông là ma pháp sư hả? Không đúng, tôi nhớ rõ lúc trước ông thậm chí còn không có tiền lên mạng nữa cơ. Ông nhìn ông mà xem, lịch sử chat tôi còn giữ nè!

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiếm nhất thời ho khan mấy tiếng, nói:

- Ấy dà đừng nhắc đến câu chuyện đau thương đó nữa. Nói trước đi, cô có đồng ý giúp tôi việc này không?

Đám nói nửa chữ không thì anh mày sẽ biến tóc mày thành màu xanh lục, thử hỏi mày có sợ hay không!

- Được rồi, ông nói xem cần tôi giúp ông kiểu gì.

Phuong Thanh Hạm rút cục gật đầu nói:

- Chỉ cần không trái với nguyên tắc thì tôi có thể suy xét.

He he, cô ta đồng ý thì dễ ăn rồi, với nhân khí phòng live stream của cô ta thì...

- Thật ra thì rất đơn giản.

Trương Tiểu Kiếm lấy một tấm bùa may mắn ra, đưa cho Phuong Thanh Hạm:

- Đây là một tấm bùa may mắn, cực kỳ linh nghiệm, giá bán là 18 tệ. Tôi muốn nhờ cô giúp tôi bán chút trong phòng live stream. Đương nhiên, giá bán của tôi là 18, cô muốn bán bao nhiêu đó là chuyện của cô. Tiền lời thuộc về cô, tôi không ngại.

- 18 tệ?

Phuong Thanh Hạm lấy tấm bùa may mắn kia cầm trong tay ngắm nghía.

Bùa may mắn cực kỳ tinh xảo, không phải vàng cũng không phải ngọc, toàn thân tản ra ánh sáng dịu nhẹ, không nói khác chỉ riêng là hình dáng thôi đã đáng giá rồi.

- Được.

Phuong Thanh Hạm gật đầu:

- Tôi bán 28, còn dư thuộc về tôi.

- Thành giao!

Ngay lập tức, hai người ngồi xe đến dưới nhà Phương Thanh Hạm.

Phương Thanh Hạm vẫn rất tò mò về nhà ảo thuật Trương Tiểu Kiếm, tuy rằng không xem hắn như thần tiên, nhưng ít nhất làm bạn bè cũng rất tốt ---- Người bạn có thể biến tóc thành vàng thì ai cũng không ngại nhiều đúng không?

- Thế, tôi bắt đầu live stream nhé?

Phương Thanh Hạm hỏi.

- Ừm, cô bắt đầu đi. Tôi cho cô địa chỉ taobao, đừng nhầm đấy.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp ngồi lên sofa ngoài phòng khách, còn thuận tay pha ly cà phê, nói:

- Tôi một ly?

- OK. Ông cứ ngồi thoải mái đi, tôi kêu gọi giúp ông xem thử xem hiệu quả thế nào.

Thế là live stream bắt đầu.

Lại nói streamer nổi tiếng quả nhiên là khác hẳn. Ngay từ mới bắt đầu live stream đã có khán giả phát hiện quảng cáo treo trong phòng live stream, lập tức tò mò:

“Ê? Bùa may mắn? Đại Tiểu Thư đề cử thì nhất định là linh nghiệm rồi!”

“28 một cái, giá được đấy, không đắt lắm nhì. Tôi mua một cái!”

“Tôi cũng mua một cái!”

Từ khi Phương Thanh Hạm bắt đầu live stream, lực tín ngưỡng của Trương Tiểu Kiếm bắt đầu dâng lên với tốc độ bùng nổ điên cuồng!

Một ngàn! Hai ngàn! Ba ngàn!

Tăng một sao!

Năm ngàn! Tám ngàn! Mười ngàn! Hai mươi ngàn!

Chỉ mới trôi qua một đêm thôi, bùa may mắn đã bán được khoảng hơn ba mươi sáu ngàn năm trăm tám, Trương Tiểu Kiếm tăng bốn sao liên tiếp!

Bạch Ngân Tướng Chém Gió bốn sao, thời gian cold-down của nó gì được nấy phiên bản lượt nhân quả rút ngắn 40%, 14.4 giờ là có thể dùng một lần!

Không thể không nói, đây xác thực là một kết quả cực kỳ tốt. Nhưng Trương Tiểu Kiếm vẫn thờ dài khe khẽ.

Tốc độ vẫn là hơi chậm.

Cho dù có thể vẫn cam đoan ngày bán bốn mươi nghìn tám, ngày mai bình thường là đủ đạt tới đẳng cấp hoàng kim, nhưng vấn đề là trên hoàng kim...

Đại Tiểu Thư Baby đã có thể gọi là No.1 giới live stream rồi, nhưng cũng chỉ bán được bốn mươi nghìn tám một ngày thôi. Mà lượng tiêu thụ của thứ này sẽ dần dần suy giảm, điều này là rõ ràng.

Trương Tiểu Kiếm nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bộ đội cảnh sát vũ trang đang tuần tra trên đường cái, sau đó nhẹ nhàng hít vào một hơi --- Có lẽ đối mặt với tình huống này thì thật sự không nên chiến đấu một mình.

Đây là đại tai nạn hủy diệt thế giới, vào thời điểm này có lẽ chỉ có lực lượng quốc gia thì mới làm được.

“Hãy...”

Châm điều thuốc, Trương Tiểu Kiếm rít vào một ngum thật mạnh.

Sau đó lấy di động ra, viết xuống một dòng chữ như thế này trên wechat:

“Đeo Khăn Cô lên thì tôi không thể yêu em. Buông Khăn Cô xuống thì tôi không thể cứu em.”

“Hãy...”

Rít một ngum hết sạch nửa điều thuốc, rồi Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng ấn vào nút gửi.

Trong lúc ngủ mơ, hai dòng nước mắt chậm rãi lăn xuống từ trong mắt Tiêu Thần Tâm, rơi lên gối đầu.

“Thầy ơi, em yêu thầy...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 326: Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên

Trương Tiểu Kiếm đứng trước đá Ngũ Thái Bàn Long, vươn tay dịu dàng vuốt ve bề ngoài bóng loáng của tảng đá.

Ngũ Thái Bàn Long, không biết trận đại tai nạn lần này, con rồng khổng lồ này có thể phù hộ cho con dân của đại Thiên triều chúng ta hay không?

- Chú em, tìm anh sớm vậy à?

Vương Lực, cục trưởng cục Quản lý Đất đai thành phố Thiên Kinh đi đến bên cạnh Trương Tiểu Kiếm, mỉm cười nói:

- Không biết chuyện gì mà vội vàng vậy?

- Cục trưởng Vương, ngài đã đến rồi.

Trương Tiểu Kiếm quay lại nhìn Vương Lực nói:

- Hình như gần đây xảy ra chuyện lớn gì đó, không biết cục trưởng Vương biết được những gì?

- Chuyện lớn?

Vương Lực sững sốt một chút rồi lắc đầu cười nói:

- Đúng là có một chuyện lớn, nhưng cụ thể là gì thì tôi không rõ ràng cho lắm. Tôi chỉ biết gần đây hình như bên trên truyền ra tin tức gì đó, rất đáng sợ. Nhưng tôi làm nghề này thì những gì tôi nên biết sẽ biết, không nên biết thì tôi không tiện đề hỏi đâu. Sao vậy? Chẳng lẽ chú em bói được chuyện gì xảy ra hay sao?

- Đúng là có một chuyện.

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi thở dài khe khẽ:

- Tôi muốn gặp lãnh đạo tầng cao nhất một chút, chính là vị tối cao kia, có liên quan đến lĩnh vực thiên văn. Không biết cục trưởng Vương có thể giúp đỡ cho tôi giới thiệu gặp mặt chút được không?

Vừa nghe thấy thế, Vương Lực không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hắn không thể ngờ được rằng người trẻ tuổi trước mắt này lại muốn gặp mặt người đứng ở vị trí tối cao kia!

Thật hay đùa vậy? Rốt cục là chuyện gì lại khiến cho hắn có ý tưởng này?

- Ừm...

Vương Lực ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Chú em à, không phải là anh đây không muốn giúp chú, anh cũng biết bản lĩnh của chú mà, nhưng người cao nhất kia... Nói thật chứ không phải cứ muốn gặp là gặp được đâu.

- Anh giúp tôi truyền một câu là được.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Cứ bảo là có liên quan tới tình trạng. Tôi đoán là ước chừng có thể phê chuẩn đặc biệt một chút.

- Tình trạng?

Vương Lực thì thảo đọc mấy lần, sau đó gật đầu:

- OK. Tuy rằng không biết chú em đoán trước được điều gì nhưng anh sẽ truyền câu này giúp chú. Nhưng anh nói trước nhé, anh không dám cam đoan sẽ thành công đâu đấy.

- Cảm ơn.

Thế là Vương Lực đi đến bên cạnh bắt đầu gọi điện thoại. Nói chuyện xong lại gửi video Trương Tiểu Kiềm hô mưa gọi gió qua đó. Sau đó lại gọi một cuộc điện thoại. Cuối cùng lúc quay lại thì về mặt kính sợ:

- Chú em, có phải là chú đoán trước thấy điều gì không vậy? Bên kia nói sẽ phái xe đến đón chú ngay lập tức đấy! Trời ơi, chú em thật là thần sầu đấy. Lần đầu tiên anh thấy bên trên lại coi trọng một người thanh niên ở lứa tuổi như chú đấy!

Đây cũng không phải là Vương Lực nói bậy.

Dù sao thì năm nay Trương Tiểu Kiềm mới 24 tuổi, ở lứa tuổi này lại được bên trên coi trọng còn nói thẳng sẽ phái xe đến đón hẳn thì không phải là ai cũng làm được. Cho dù hẳn là cục trưởng cục Quản lý Đất đai thì cũng không có khả năng được bên trên đích thân đến đón.

Điều này khiến hẳn càng tò mò hơn.

Đương nhiên, tò mò thì tò mò, dù sao cũng là người pha trộn trong chốn quan trường nửa đời, hẳn vẫn luôn tuân theo thói quen nên biết thì biết, không nên biết thì có chết cũng không hỏi, không thừa lời một câu, chỉ lấy bao thuốc lá ra chia cho Trương Tiểu Kiềm mỗi người một điếu.

Xe đến rất nhanh.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc Hồng Kỳ 500 đỗ dưới chân núi Hương Sơn, một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi đi lên, sau lưng có hai người nhìn như vệ sỹ đi theo, vừa thấy mặt đã nói:

- Trương tiên sinh đúng không? Tôi là trợ lý tư nhân của thủ trưởng, chúng tôi đến đây để đón cậu. Mời cậu lên xe.

Thái độ rất hòa nhã, còn cố ý vươn tay ra mời.

Trương Tiểu Kiềm nhẹ nhàng hít vào một hơi, lại lưu luyến nhìn thoáng qua đá Ngũ Thái Bàn Long...

Tâm Tâm, lần này từ biệt cũng không biết bao lâu sau mới có thể gặp lại em. Không biết em có trách anh đi mà không giả từ hay không?

Chờ anh trở lại, đến lúc đó hai đứa mình... Cùng nhau xây biệt thự lớn!

- Đi thôi.

Trương Tiểu Kiềm nhếch mép, sau đó quyết đoán xuống núi.

- Người thanh niên này, không đơn giản rồi...

Vương Lực nhìn theo bóng lưng Trương Tiểu Kiềm, cảm thán:

- Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, lời này quả là không giả. Haizzz, nhìn thằng oắt con nhà mình, lại nhìn Trương Tiểu Kiềm người ta, quả nhiên không thể so được với con nhà người ta...

Trương Tiểu Kiềm ngồi trong xe, ngắm phong cảnh chung quanh.

Hắn không biết lần này đi vào thì bao lâu sau mới có thể đi ra được. Chờ đến khi đi ra lại là tình huống thế nào. Đến lúc đó địa cầu vẫn là một quả bóng tròn hay là một đồng mảnh vỡ, không ai có thể nói trước được.

Ô tô nhanh chóng đi vào trong sân của tòa nhà thuộc ngành liên quan thần bí kia. Lúc này có mười người quân nhân trang bị đến tận răng đóng kín cổng lại. Sau đó người đàn ông trung niên dẫn Trương Tiểu Kiềm vào tòa nhà, lên thang máy, đi thẳng tới tầng mười sáu, vào một căn phòng trong đó.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, Trương Tiểu Kiềm hít sâu một hơi.

Rốt cục thì hẳn cũng gặp được nhân vật trong truyền thuyết kia, lãnh đạo tối cao của Thiên triều, thủ trưởng đại đại.

Thủ trưởng đại đại mặc một bộ đồ vest màu đen, caravat ca rô xanh trắng.

Mái tóc hơi hoa râm, có một chút nếp nhăn thật sâu nơi khóe mắt, đang ngồi ở chỗ kia cau mày hút thuốc.

- Đến đây, ngồi đi, đừng quá khấn trương.

Thấy Trương Tiểu Kiềm bước vào, thủ trưởng đại đại mỉm cười rất thân mật, sau đó nói:

- Đi đường khát lắm rồi nhì, ở đây có nước trà, tự rót đi.

- Cảm ơn đại đại.

Trương Tiểu Kiếm cười quệt mũi, sau đó nói:

- Cũng được, không khát lắm.

- Ủm, tôi đã xem video của cậu rồi.

Thủ trưởng đại đại thở dài khe khẽ rồi nói:

- Nghe nói cậu xem phong thủy rất giỏi? Đá Ngũ Thái Bàn Long ở Hương Sơn là do cậu đào ra? Đúng là không thể khinh thường người trẻ tuổi được, bản lãnh hồ mư gọi gió khiến tôi cũng được mở mang kiến thức. Nhưng so với thứ kia thì...

Ông ấy nói đến đây, lắc đầu:

- E là còn chưa đủ. Chênh lệch, thật là quá lớn.

- Tôi biết.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười rồi nói:

- Nhưng tôi còn có chút bản lãnh khác nữa, hy vọng có thể dùng được.

- Ồ?

Thủ trưởng đại đại vừa nghe thấy thế, không khỏi có chút hứng thú, hỏi:

- Còn có bản lãnh khác nữa à? Thế thì cho tôi xem thử xem?

- Vâng.

Trương Tiểu Kiếm đứng dậy, hần nhìn chung quanh rồi đi đến trước một hòn non bộ đặt trong phòng, nói:

- Thủ trưởng đại đại hy vọng thứ này là gì?

- Ủm... Nếu là trước kia thì tôi nhất định sẽ hy vọng đây là sa bàn hòn đảo nào đó của quốc gia chúng ta.

Thủ trưởng đại đại đứng dậy đi đến đằng trước hòn non bộ đó, nói:

- Nhưng giờ thì tôi hy vọng đây là một quả bom khinh khí cực kỳ khổng lồ.

- Xem ra cũng giống với những gì mà tôi nghĩ.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Quả nhiên đại đại đã biết trên bầu trời không yên ổn.

- Nếu rơi xuống đất thì càng không yên ổn cơ.

Thủ trưởng đại đại lại thở dài:

- Đã ba ngày rồi tôi không thể ngủ ngon giấc.

- Ủm, thế thì biến đại ra một cái đi.

Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng vuốt ve hòn non bộ trước mặt, nói:

- Đây cũng không phải là một hòn non bộ, thực tế nó là một mô hình bom khinh khí.

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời, thủ trưởng đại đại lập tức nhìn thấy hòn non bộ trước mắt bắt đầu vặn vẹo một cách quỷ dị!

Vặn vẹo, thay đổi nguyên tố cấu tạo, sau đó hình dạng của nó bắt đầu xảy ra biến hóa ngay trước mắt ông!

Chờ đến khi mọi thứ kết thúc thì hòn non bộ kia đã biến thành hình dạng của một quả bom khinh khí!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +218 đến từ thủ trưởng đại đại!”

Chương 327: Kết cấu thiên hạ

Nói thật, đại đại bằng lòng gặp Trương Tiểu Kiếm kỳ thật cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Ông chỉ nghĩ là có thể thêm chút lực lượng thì tốt hơn là không có.

Nhưng giờ Trương Tiểu Kiếm thể hiện ra thực lực chân chính bằng một chiêu này khiến ông xúc động!

Có thể tùy ý thay đổi đồ vật! Nếu có thể vận dụng năng lực này hợp lý thì có thể sinh ra tác dụng hoặc là lớn hoặc là nhỏ!

- Được, ha ha, cậu trai trẻ, có chút bản lĩnh đấy!

Đại đại thân thiết vỗ vai Trương Tiểu Kiếm, sau đó kéo hắn ngồi xuống nói:

- Có thể nói đây là tin tức tốt duy nhất trong khoảng thời gian này. Tên cậu là Trương Tiểu Kiếm đúng không? Tiểu Kiếm à, năng lực của cậu cao nhất có thể đạt tới mức nào?

- Trước mắt chỉ có thể đạt tới không gian hình cầu đường kính một mét.

Trước mặt đại đại, Trương Tiểu Kiếm hoàn toàn không tất yếu giấu diếm, nói thẳng:

- Nhưng còn có thể thăng cấp.

- Ừm...

Đại đại sờ cằm rồi hỏi:

- Thăng cấp bằng cách nào? Cao nhất có thể đạt tới mức nào?

- Bán cái này là được.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy ra một tấm bùa may mắn, cười ha ha nhìn đại đại:

- Bùa may mắn, may mắn cộng năm, đại đại có muốn tới một cái không?

Đại đại nhận lấy bùa hộ mệnh quan sát kỹ, cười nói:

- Tôi lấy ba cái đi. Phụ nhân một cái, con tôi một cái. Thứ tốt như vậy mà không mang cho họ thì thật không tốt chút nào.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ăn ngủm thức ăn cho chó này quả thực trở tay không kịp luôn...

- Rồi, nói trước xem cần bán bao nhiêu?

Đại đại lại nhận lấy hai tấm bùa may mắn Trương Tiểu Kiếm đưa tới, sau đó cực kỳ quý trọng cất vào trong túi áo.

- Ừm... Số lượng rất lớn.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Càng nhiều càng tốt, tổng số lượng ước chừng gần 2 tỷ. Nhưng tạm thời không cần vội vàng thế đâu, giá thì là 18 tệ một tấm.

Sau đó nhìn đại đại, lại bổ sung một câu:

- Đúng rồi... Đại đại ba tấm của ngài cũng phải lấy tiền...

Đại đại: "..."

Đúng là lần đầu ông thấy người đòi tiền ông đấy...

- Ha ha, nhóc nhà cậu, xem ra thứ này không đơn giản đâu nhì.

Đại đại trực tiếp gọi ra ngoài cửa:

- Tiểu Lý, vào đây chút.

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, người đàn ông trung niên dẫn Trương Tiểu Kiếm đến đây thấp giọng nói:

- Thủ trưởng.

- Lấy 100 tệ cho Tiểu Kiếm.

Thủ trưởng trực tiếp dẫn dò, sau đó bảo Trương Tiểu Kiếm cũng lấy cho hắn một tấm bùa may mắn, nói:

- Thông báo xuống dưới, mỗi một thành viên cốt cán của tổ chức đều có thể lấy một cái. Tạm thời trước đừng lộ ra ngoài để dân chúng khỏi nghi ngờ. Đi thôi.

- Vâng.

Thế là Tiểu Lý đi ra ngoài.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Quả nhiên là dựa lưng vào quốc gia để làm việc đấy... Đại đại một câu, với tám mươi triệu thành viên tổ chức của nước ta thì ít nhất phải bán được mấy triệu tấm...

Trâu bò!

Cắt 100 tệ đi cái đã, sau này làm đồ gia truyền!

- Lần này có lẽ bán được khoảng hai triệu.

Đại đại rút cục nhìn thoải mái hơn nhiều, kéo caravat ra cười nói:

- Bán được chừng này thì năng lực của cậu có thể tăng lên tới mức nào?

Trương Tiểu Kiếm hỏi hệ thống một chút, sau đó nói:

- Có thể đạt tới phạm vi hình cầu đường kính một trăm mét.

- Một trăm mét! Thế cũng không nhỏ đấy nhì!

Đại đại kinh ngạc nói:

- Nếu đường kính một trăm mét này đều biến thành 235... Ha ha, được, được lắm!

Đại đại vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Kiếm:

- Thật đúng là ông trời phù hộ đại Thiên triều chúng ta. Vào lúc khó khăn thế này lại xuất hiện một nhân tài như cậu, ha ha, được! Rút cục thì tôi có thể thờ phào nhẹ nhõm một hơi được rồi. Đến, lúc này cũng không có việc gì, nói chuyện phiếm với tôi đi. Máy ngày nay tôi chưa thể thư giãn được một lần.

Nhìn đại đại rút cục thoải mái tinh thần, Trương Tiểu Kiếm xoa mũi, cẩn thận hỏi:

- Đại đại, ngài không định cắt khúc nghiên cứu tôi gì à?

- Cắt khúc?

Nghe thấy thế, đại đại không khỏi bật cười:

- Tại sao lại phải cắt khúc? Sống thì dĩ nhiên là có giá trị hơn chết rồi. Tôi cắt cậu ra làm gì? Với tôi mà nói, chỉ cần giúp đỡ được cho quốc gia, cho dân chúng thì tôi cung phụng cậu còn chưa kịp ấy chứ, sao có thể cắt khúc được.

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ, hình như đúng là thế thật.

- Rồi, đừng lo lắng.

Đại đại lấy Liên Hoa ra, ném cho Trương Tiểu Kiếm một điều, nói:

- Khó lắm mới thả lỏng được một chút, cậu đừng căng thẳng thế. Đúng rồi, tôi nghe nói cậu xem phong thủy rất giỏi, nói chút cho tôi nghe thử xem?
- Vâng.

Nói cái khác thì có lẽ Trương Tiểu Kiếm sẽ khần trương, nhưng nói tới phong thủy thì đây là nghề chính, Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu:

- Đại đại muốn nghe về mặt nào? Lớn hay nhỏ?
- Đương nhiên là lớn rồi.

Đại đại cười nói:

- Cứ nói lớn đi, kết cấu càng lớn càng tốt.

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi đáp:

- Thế thì tôi không khách khí nhé. Tôi cứ chém bậy bạ thôi, ngài cũng nghe sơ sơ là được, nói nhảm đừng trách tội.
- Được thôi.

Đại đại cười nói:

- Đúng lúc tôi cũng muốn biết kết cấu phong thủy có thể lớn tới mức nào.
- Vâng.

Trương Tiểu Kiếm trực tiếp lấy di động ra mở bản đồ Baidu, đặt trên bàn nói:

- Kết cấu phong thủy ấy, từ nhỏ mà nói thì có thể thấy được một nhà một cửa, nếu nói lớn thì thậm chí có thể thấy được phong cách của cả một quốc gia.
- Ừm.

Đại đại gật đầu:

- Ví dụ như là, nước Mỹ thì sao?
- Nước Mỹ...

Trương Tiểu Kiếm kéo bản đồ tới chỗ nước Mỹ rồi nói:

- Địa hình của nước Mỹ thoát nhìn rất tròn trịa, nhất là thêm bang Alaska ở trên cùng tiếp giáp với nước Nga. Ngài đứng đây mà xem, có phải rất giống một gã đàn ông bụng phệ hay không?
- Tôi xem thử xem.

Đại đại cầm di động lên nhìn kỹ, lập tức nở nụ cười:

- Đúng đấy nhì, quả thật rất giống, rất hợp với phong cách làm việc của họ, cái gì cũng muốn nhúng tay, cái gì cũng muốn cắn một miếng.

Trương Tiểu Kiếm cười giải thích:

- Cho nên phong cách làm việc của nước Mỹ giống như một người đàn ông bụng bìa vậy đó, thứ gì cũng muốn ăn. Nếu tôi đoán không sai thì lần đối mặt với tiểu hành tinh này, nước Mỹ hẳn là đang suy tính xem làm thế nào để ăn luôn tiểu hành tinh để kiếm tiền, đúng không?
- À, thú vị đấy.

Ánh mắt đại đại lập tức sáng lên:

- Cậu nói rất đúng, nước Mỹ định nổ tung tiểu hành tinh, sau đó nghĩ cách kiếm tiền bằng nó. Nhanh nhanh nhanh, thị giác này rất thú vị, cậu lại nói Nhật Bản xem thử.
- Nhật Bản à...

Trương Tiểu Kiếm lại chuyển bản đồ sang:

- Hình dạng của Nhật Bản thì giống một con sâu, cho nên thứ gì trên quốc gia này cũng đều có kết cấu rất nhỏ, khiến người ta cảm thấy khó phát triển. Nói trắng ra thì chính là đùa giỡn. Đối mặt với tiểu hành tinh lần này thì có lẽ là có thể bỏ qua bọn họ, không gây ra sóng gió gì được đâu.

- Ha ha ha ha ha...

Đại đại cười phá lên, nói:

- Nói không sai, một con sâu róm mà thôi. Nghe nói lần này tiểu hành tinh sắp va chạm địa cầu, còn bảo gì mà đòi tạo ra Gundam cơ, quả là buồn cười.

Hai người cùng nhau bật cười một lúc lâu, sau đó đại đại hưng phấn nói:

- Tiếp tục tiếp tục, lại nói nước Anh xem.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328: Phúc tướng tương tiểu kiếm

- Nước Anh và Ireland, quốc gia này cũng rất thú vị.

Trương Tiểu Kiếm lại chuyển bàn đề tới nước Anh, nói:

- Đại đại ngài xem, có phải nước Anh thoát nhìn giống cái tàu thuốc, còn Ireland là cái vòng khói không?

- Ủm, đúng thế.

Đại đại gật đầu nói:

- Cho nên nước Anh giống như một quý ông cầm tàu thuốc?

- Đúng đó.

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục bình luận:

- Quý ông, nê nấp, cho nên phong cách làm việc của họ cũng khá là cổ hủ, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất để chần sủng!

- Thú vị.

Đại đại rõ ràng rất là vui vẻ, nói:

- Thật đúng là có chuyện như vậy. Thế còn nam bắc Triều Tiên?

- Còn về nam bắc Triều Tiên ấy à.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói:

- Nam bắc Triều Tiên ghép lại là một cái móng lợn, nhất là Bắc Triều Tiên, vị trí cái giò, cho nên ra Nam Triều Tiên mập mạp là giò heo không có thịt. Quan trọng nhất là hình dạng của Nam Triều Tiên chịu tải toàn bộ sức nặng, áp lực quá lớn nên đa phần người lãnh đạo đều không thể chết già. Hai quốc gia này có nhảy nhót đến mấy thì cũng không trở thành nước lớn được.

- Ha ha ha ha ha, chẳng trách nói cậu biết xem phong thủy, đúng là thú vị thật đấy.

Đại đại rõ ràng là rất vui vẻ, nói:

- Trước không quản cậu nói thật hay đùa, nhưng nghe đúng là rất thú vị.

Ông nói rồi đứng dậy:

- Tiểu Kiếm à, nếu việc này thành công thì tôi sẽ ghi công lớn cho cậu!

Đại đại cười to, sau đó vỗ vai Trương Tiểu Kiếm thật mạnh:

- Cậu cứ yên tâm ở đây, có gì cần cứ tìm Tiểu Lý. Sau này tiến sỹ Lưu sẽ liên lạc với cậu.

Nói đến đây, đại đại lại nắm cánh tay Trương Tiểu Kiếm thật chặt, gần giọng:

- Làm cho tốt vào, nhớ kỹ nhé Tiểu Kiếm, sau lưng cậu là bảy tỷ dân chúng toàn cầu, cậu không phải đang chiến đấu một mình.
- Vâng, tôi biết!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói:

- Đại đại yên tâm đi, tôi nhớ rõ.
- Được. Tôi đi đây, chờ tin tức tốt của tôi.

Đại đại để lại câu này rồi đi ra khỏi phòng, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Trương Tiểu Kiếm.

Chờ đến khi trong phòng không còn một bóng người...

Trương Tiểu Kiếm bỗng lấy tờ 100 tệ kiếm được từ chỗ đại đại ra, hôn cái chụt, cười to:

- Ha ha ha ha ha, kiếm 100 tệ này, làm đồ gia truyền!

Ngay sau đó, Trợ lý Tiểu Lý gõ cửa tiến vào nói:

- Trương tiên sinh, đã chuẩn bị xong bữa trưa rồi, xin hãy đi theo tôi.
- Ồ vâng.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, đi ra khỏi phòng với trợ lý Tiểu Lý.

Đi thang máy trong tòa nhà xuống đến tầng tám, sau đó rẽ mấy vòng, nhanh chóng đi vào một đại sảnh cực kỳ thoáng đãng. Tiểu Lý cười nói:

- Đây là canteen của chúng ta trong khoảng thời gian này. Dựa theo chỉ thị của thủ trưởng thì gần đây tất cả thức ăn ở đây đều làm theo tiêu chuẩn quốc yển, thích ăn gì cứ lấy thoải mái, chỉ cần đừng lãng phí là được.
- OK.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật mạnh, nói:

- Ấy dà, không thể ngờ được rằng tôi cũng có ngày được đãi ngộ với đẳng cấp sang chảnh thế này! Dù để tôi chém cả năm! À không, đủ để tôi chém mười năm!
- Ha ha, Trương tiên sinh quả là hài hước.

Tiểu Lý dẫn Trương Tiểu Kiếm đi lấy mâm đựng, sau đó đi lấy com, vừa xới com vừa giới thiệu:

- Đây là loại gạo Hương Thủy chất lượng tốt nhất trong nước chúng ta. Trước kia đại đại rất ít khi ăn, nhưng giờ tình huống đặc thù nên trực tiếp lấy ra chiêu đãi mọi người.

Gạo Hương Thủy!

Ái chà đây là thứ tốt đấy, trước giờ vẫn nghe nói, không ngờ có ngày mình cũng được ăn.

Nghe bảo loại gạo này tổng cộng mới có một hai mẫu thôi.

Hôm nay bố mầy muốn ăn một cân! (1 cân Trung Quốc = 0.5 kg)

Lúc ăn com, một người đàn ông đến gần, mặc áo nhà khoa học màu trắng, đeo kính mắt, quan sát Trương Tiểu Kiếm một lúc rồi hỏi:

- Cậu là cục cưng mà lãnh đạo đã nói đấy hả?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đại đại đặt cho mình biệt danh đó à?

- Hình như thế.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói:

- Anh là...?

- Ấy dà chào cậu chào cậu, tôi họ Lưu.

Người kia tự giới thiệu:

- Lưu Minh Kiệt, chủ yếu nghiên cứu công trình hạt nhân và kỹ thuật hạt nhân, càng nghiêng về kỹ thuật phân tách. Đương nhiên, thiên văn và quang điện, những ngành có liên quan thì tôi cũng đều từng đọc lướt qua rồi.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đều là những thứ cao sang, đây là học bá siêu cấp trong truyền thuyết đó sao?

- Chào anh chào anh, tên tôi là Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vươn tay ra:

- Cứ gọi tôi là Tiểu Kiếm là được rồi.

- Ủ.

Lưu Minh Kiệt rõ ràng thuộc về tốp nhân viên chuyên môn nghiên cứu khoa học, không có làm bộ cũng không bùng thối quan trường ra, ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Kiếm rồi nói:

- Cậu thấy thế nào về Tiểu Yêu Tinh đang bay trên trời kia?

Thấy thế nào về Tiểu Yêu Tinh đang bay trên trời kia, đây là một vấn đề.

Nếu nói phải làm gì thì đơn giản lắm, bắn một pháo cho nó bay đi chỗ khác là được.

Nhưng hỏi phải làm thế nào mới bắn bay nó được thì đây là một vấn đề cực kỳ khó.

- Nói thật chứ bây giờ tôi cũng không có cách nào cả.

Trương Tiểu Kiếm ăn miếng cơm, sau đó bắt đầu dĩ nhún vai:

- Dù sao thì thứ đó vừa to vừa nhanh, tôi có thể làm được gì đây? Tôi cũng rất tuyệt vọng mà.

- Đúng thế.

Lưu Minh Kiệt gật đầu rồi nói:

- Lúc trước tôi cũng rất tuyệt vọng, nhưng cậu đã đến đây rồi thì chúng ta có thể nghiên cứu tỉ mỉ hơn. Dù sao thì cậu cũng là cục cưng của chúng tôi mà, nếu lấy cậu làm trung tâm thì nói không chừng còn có một tia hy vọng!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 329: Tâm tâm, chờ anh nhé! anh đến đây!

Có hy vọng!

Ba chữ này có thể nói là tin tức vui nhất mà Trương Tiểu Kiếm có thể nghe thấy hiện nay!

Chỉ cần có hy vọng thì chúng ta có thể thay đổi! Có thể thay đổi thì chúng ta có lẽ địa cầu không cần bị hủy diệt nữa! Đến lúc đó mình vui vẻ làm một phú ông, sống thoải mái hạnh phúc bên vợ con là được rồi!

- Tiến sỹ Lưu.

Trương Tiểu Kiếm vội hỏi:

- Cụ thể thì thay đổi như thế nào, nói tôi nghe thử.

- Được.

Tiến sỹ Luru bắt đầu và com liên tục vào miệng:

- Chúng ta ăn nhanh lên, ăn xong tôi nói cho cậu nghe.

- Vâng.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu, thế là bắt đầu nhanh chóng giải quyết.

Ăn com xong, Trương Tiểu Kiếm và tiến sỹ Luru đi thẳng vào trong một phòng thí nghiệm đặc biệt của tòa nhà.

Trong phòng thí nghiệm có màn hình máy tính ở khắp nơi. Rất nhiều nhà khoa học ăn com xong rồi đều tụ tập ở trong này, đang tính toán tất cả những số liệu có thể tính ra.

- Tiểu Kiếm, bên này bên này.

Tiến sỹ Luru dẫn theo Trương Tiểu Kiếm đi đến trước một màn hình rất lớn, nói:

- Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình này chưa? Đây chính là hệ mặt trời mà chúng ta đang sinh sống.

Sau đó hần lại chỉ vào một vòng tròn nhỏ trong đó, nói:

- Đây chính là tiểu hành tinh sắp va chạm vào địa cầu, biệt danh là Tiểu Yêu Tinh.

- Ủ ừ.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu hỏi:

- Rồi sao nữa?

- Sau đó...

Tiến sỹ Luru chỉ huy một nhân viên nói:

- Mở ra cho Tiểu Kiếm xem một chút.

- Vâng.

Nhân viên làm việc kia lập tức ấn nút phát sóng.

Sau đó Trương Tiểu Kiếm nhìn thấy trên màn hình, tất cả hành tinh trong hệ mặt trời đều bắt đầu chuyển động. Tiểu Yêu Tinh xẹt qua một đường cong duyên dáng, sau đó vừa vắn đụng vào địa cầu...

- Đây là quỹ tích di chuyển trước mắt của chúng ta.

Tiến sỹ Luru nói:

- Trước mắt cách tốt nhất mà chúng ta có thể tìm được là cài đặt đạn hạt nhân trên quỹ tích di chuyển của nó, đạn hạt nhân uy lực lớn! Chỉ cần có thể làm cho góc độ của nó bị lệch tầm 0.01 độ thì với tốc độ của nó và khoảng cách với địa cầu thì đến lúc đó nó có thể đi lướt qua địa cầu! Tôi tính toán cho cậu một chút xem đến lúc đó sẽ lệch bao nhiêu. Đơn giản mà nói, ví dụ như Tiểu Yêu Tinh đang đi theo đường thẳng, cậu biết hình tam giác chứ? Từ điểm cắt cánh ví dụ như 300 triệu kilomet, nếu góc độ lệch 0.01 độ thì dựa theo công thức tính toán hình tam giác, chúng ta có thể tính được nó sẽ lệch khỏi quỹ đạo địa cầu là 52.359,87 km! Thế thì nó sẽ bay thẳng qua luôn, cậu hiểu chứ?

Hơn năm mươi ngàn kilomet!

Chỉ cần hơi nổ tung nó chút xíu xiu đó thôi, địa cầu sẽ an toàn!

Nghe được đấy!

- Ủ ừ.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu lia lịa, sau đó hỏi:

- Thế cách làm này của chúng ta có phải là còn thiếu chút gì đó hay không vậy?

- Đúng rồi.

Tiến sỹ Lưu gật đầu nói:

- Hiện giờ chúng ta chủ yếu là thiếu nguyên liệu. Cậu biết nguyên liệu chứ? Đây là thời đại có nguyên liệu là vua, không có nguyên liệu thì thứ gì cũng không làm nổi. Nói đơn giản thì số lượng nguyên tố phóng xạ để chế tạo bom nguyên tử và bom khinh khí quá ít, không đủ để duy trì kế hoạch của chúng ta. Rất rõ ràng, muốn chấp hành kế hoạch này thì cần phải sản xuất đạn hạt nhân với số lượng lớn, tạo thành một bức tường trong không gian vũ trụ. Vậy thì chỉ cần Tiểu Yêu Tinh bay tới đây... Boom! Một quả bom nguyên tử nổ trúng nó thì có thể khiến nó chệch khỏi quỹ đạo ban đầu một chút xíu, đến lúc đó địa cầu được cứu rồi! Được cứu rồi, cậu hiểu không?!

- Hiểu rồi!

Trương Tiểu Kiếm trừng to mắt:

- Nghe được quá áy chứ nhỉ!

- Cho nên mới nói cậu là cục cưng của chúng tôi đấy, chúng ta bắt tay vào làm việc thôi.

Tiến sỹ Lưu cười nói:

- Chúng ta nhất định phải làm tốt khâu tôi đang phụ trách. Giờ đã sắp xếp bên dưới bắt đầu sản xuất đạn hạt nhân hàng loạt rồi. Tôi đoán thời gian khoảng ba tháng đủ để chế tạo ra ba mươi nghìn đầu đạn hạt nhân. Cộng thêm Mỹ Anh Pháp Nga, đến lúc đó tính sơ sơ có thể có một trăm nghìn đầu đạn hạt nhân tiến vào vũ trụ, sau đó bày ra phòng thủ theo hình lưới đánh cá!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Ui ghê chưa, một trăm nghìn đầu đạn hạt nhân che kín trên tuyến đường đi của Tiểu Yêu Tinh, cứ thế thì chỉ cần có một cái nổ tung thôi cũng có khả năng rất lớn khiến nó chệch hướng!

Đến lúc đó lướt qua địa cầu, thế là địa cầu được cứu rồi!

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trương Tiểu Kiếm cắm đầu vào trong tòa nhà ngành đặc thù, vẫn giám sát chế tạo đạn hạt nhân với tiến sỹ Lưu.

Sáng sớm hôm nay, Trương Tiểu Kiếm mơ màng mở mắt, trợ lý Tiểu Lý đã đứng chờ ngoài cửa.

- Tiểu Kiếm, đã dậy chưa? Đại đại đang chờ cậu kìa.

Ờ? Đại đại trở lại rồi hả?

Trương Tiểu Kiếm vội vàng rửa mặt mặc quần áo, vừa vào trong căn phòng kia đã thấy đại đại mỉm cười ngồi ở đó, chờ Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống rồi cười nói:

- Chỗ đó làm xong rồi.

Chỗ đó làm xong rồi!

Cụ thể làm xong thế nào thì Trương Tiểu Kiếm không biết rõ, nhưng kết quả ở đó thì chính là tin tức tốt nhất rồi!

- Chúc mừng đại đại!

Trương Tiểu Kiếm cười hi hi ôm quyền:

- Chỉ riêng chuyện này thôi đã đủ để cho đại đại ghi danh muôn đời rồi. Chúc mừng chúc mừng!

- Ha ha, thằng nhóc nhà cậu biết nói ngọt quá đấy.

Đại đại cười rồi hỏi:

- Tình hình trong khoảng thời gian gần đây thế nào? Mọi thứ đều thuận lợi chứ?

- Thuận lợi.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói:

- Máy ngày nữa thì tên lửa đều có thể lên không trung rồi. Đến lúc đó sử dụng tốc độ tối cao, tính sơ sơ thì có thể chặn lại ở khoảng cách ba trăm kilomet ngoài địa cầu.

- Ừm, được.

Đại đại gật đầu rồi hỏi:

- Sau đó thì sao? Không đến mức chỉ có một phương án như thế thôi chứ?

- Dĩ nhiên.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu rồi nói tiếp:

- Mặt khác tiến sỹ Lưu thiết kế mười hai đầu đạn hạt nhân không lồ, tổng trọng lượng là 20 nghìn tỷ tấn, đến lúc đó sẽ bày phòng ngự ở không gian ngoài địa cầu. Cho dù tường đạn hạt nhân đang trước không có hiệu lực thì Tiểu Yêu Tinh đến gần địa cầu cũng phải bị mười đầu đạn hạt nhân nổ nát bét.

- Ngoài ra, pháo siêu điện từ của tiến sỹ Chu cũng đang trong giai đoạn chế tạo. Chờ đến khi làm xong thì có thể phát xạ đạn pháo siêu cấp có đường kính năm trăm mét. Giờ thì chỉ chờ đại đại ngài ra lệnh một tiếng là có thể khởi công được rồi.

- Tốt!

Đại đại vỗ đùi cái đét, sau đó ngẫm nghĩ, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, tấm bùa may mắn kia...

- Hiện giờ thì số lượng còn lại vẫn đủ.

Trương Tiểu Kiếm chớp mắt nhìn đại đại:

- Trước khi tôi đến đây đã để lại đủ số lượng trong cửa hàng rồi, chỉ cần mua trên taobao là được. He he...

- Thế là được rồi.

Đại đại hít vào một hơi thật sâu:

- Tiếp theo chỉ chờ xem kế hoạch có thể thành công được hay không thôi!

Sau đó ông lại ngẫm nghĩ, bỗng cười nói:

- Đúng rồi, lại nói cậu đã đến đây hơn nửa năm rồi nhỉ? Làm phần thưởng thu hồi lại chỗ đó, hôm nay tôi phê chuẩn cho cậu đi ra ngoài một chút, thư giãn gân cốt. Thế nào?

- Oh...

Trương Tiểu Kiếm chỉ đáp lại một tiếng theo phản xạ, sau đó hần nhanh chóng phản ứng lại:

- Gì?! Có thể cho tôi đi ra ngoài một chút à?! Thật sự sao?!

Đại đại cũng chớp mắt giống Trương Tiểu Kiếm:

- Phê chuẩn đặc biệt. Nhưng chỉ có một ngày nghỉ thôi đó.

- Vạn tuế!

Trương Tiểu Kiếm hoan hô một tiếng, toàn thân như nhảy cẫng lên ---- Muah ha ha ha ha ha! Tâm Tâm, chờ anh nhé! Anh đến đây!

Biết nửa năm nay anh đã trải qua những gì không?!

Bây giờ đã là đẳng cấp kim cương mười một sao rồi!

Sức mạnh tốc độ phản ứng đều đầy 150! Sức chịu đựng 130! Nhan sắc... Đậu xanh lúc này đừng nói đến đề tài đau thương đó nữa!

Quan trọng nhất là khả năng sex 140!

Muah ha ha ha ha ha! Sợ chưa?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330: Có tiền thì muốn làm gì thì làm sao?!

Thành phố Thiên Kinh, trong cửa hàng mặt tiền mà Trương Tiểu Kiếm thuê.

- Điều làm việc nhanh hơn nữa đi!

Tiêu Thần Tâm cảm roi da nhỏ trên tay, hung dữ nói:

- Đứa nào dám lười nhác coi chừng bà mày quát chết nó!

- Chị dâu, tụi em đã làm đủ nhanh rồi...

Lâm Từ Kiện phụ trách chuyển phát nhanh buồn bực nói:

- Mỗi ngày mấy chục ngàn lần, hơn hai mươi anh em tụi em đều làm không kịp...

- Không đủ người thì lại đi tìm cho tao!

Tiêu Thần Tâm cười lộ ra hai cái răng khểnh:

- Tìm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu! Tiền lương hai mươi ngàn!

Lâm Từ Kiện: “!!!”

Má ơi chị dâu này mà nghiêm túc thì thật đáng sợ thật đáng sợ!

- Haizzz... Không biết giờ thầy thế nào rồi nữa.

Tiêu Thần Tâm ngồi trước bàn làm việc chống cằm lăm lăm:

- Chị Chu chỉ lấy được hạng ba trong Giọng Ca Mới, bên biệt thự bọn Áo Ba Lư đã thiết kế xong rồi còn chưa cho thầy nhìn xem, giờ còn chưa động thổ nữa. Bên 108 sao thì mới tìm được mười mấy người, đằng sau còn phải chờ thầy trở về xử lý. Giờ tụi mình cũng đã bước vào lớp 12 rồi... Thầy không ở đây, cứ cảm thấy chơi gì cũng không đủ đô, haizzz...

Cô bé ngồi đó ngẩn người một lát, sau đó bĩu môi:

- Năm nay người ta đã mười chín tuổi rồi, khi nào thì thầy mới có thể trở về đây...

Tiêu Thần Tâm đang nghĩ vậy, di động bỗng vang lên. Cô bé vừa than thở vừa cầm lấy nó:

- Ai đó... Người ta không muốn nhận điện thoại...

Sau đó cô bé lập tức ngẩng ngẩn cả người:

- Thầy!

Giật nảy cả mình, cuống cuồng nhận điện thoại, câu nói đầu tiên chính là:

- Thầy ơi, là thầy đó hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Ủ thầy đây. Lâu quá không gặp, nhớ thầy không?

- Nhớ!

Tiêu Thần Tâm hung tợn:

- Nhớ muốn chết luôn á! Thầy ở chỗ nào vậy? Em đi tìm thầy!

Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy ở Taikoo-Li ấy. Tụi mình gặp mặt ở đâu đây?

- Vịnh Lệ Cảnh!

Tiêu Thần Tâm trực tiếp tuyên bố vị trí cho Trương Tiểu Kiếm:

- Hôm nay thầy là của em, không cho ai hết!

Trương Tiểu Kiếm:

- Được thôi được thôi!

Ấy dà, lần này gặp mặt trò chuyện, gặp mặt trò chuyện...

Đi thẳng đến khách sạn vịnh Lệ Cảnh, Trương Tiểu Kiếm vừa tới nơi, Tiêu Thần Tâm đã nhào tới:

- Thầy! Hu hu hu! Lâu quá rồi ngay cả điện thoại cũng không thể gọi cho thầy được. Em nhớ thầy lắm! Hu hu hu...

Thân thể mềm mại thơm tho nhào vào lòng, Trương Tiểu Kiếm cảm thán:

- Thầy cũng hết cách rồi, khó lắm hôm nay mới rảnh ra ngoài...

- Em không chịu em không chịu em không chịu...

Tiêu Thần Tâm như muốn dính lên người Trương Tiểu Kiếm:

- Dù sao thì hôm nay thầy là của em! Chỉ thuộc về một mình em thôi! Em là vợ cả! Chính cung nương nương!

- Được được được.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha xoa đầu Tiêu Thần Tâm:

- Đi, đi lên rồi nói.

Có câu nói là bạn trai bạn gái yêu xa gặp mặt vui tới mức không thể khép miệng, sướng tới mức không thể khép chân. Hai người vừa vào phòng, không khí lập tức thay đổi...

- Thầy ơi thầy, em muốn học tiếng Anh!

Tiêu Thần Tâm cười he he:

- Học cả ngày luôn!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Trương Tiểu Kiếm dám thề với ngọn đèn, hán thật sự là rất đúng đắn dạy học, dù sao thì một trong những nghề nghiệp của hán cũng là giáo viên.

Nhưng hán dần dần phát hiện, hình như không khí có gì đó sai sai.

Ban đầu hai người vẫn ngồi mặt đối mặt, sau đó dần dần không biết Tiêu Thần Tâm làm thế nào ngồi ở bên cạnh mình.

Chân quăn lên.

Quan trọng nhất là càng dạy kiến thức cho cô thì quần áo trên người cô càng ít.

Sau đó...

Lần đầu tiên trong đời Trương Tiểu Kiếm được nhìn thấy bánh bao lớn chân chính. Ừm, là trong hiện thực, không phải là mấy chục Tb tài nguyên trong di động kia.

Bánh bao trắng cỡ lớn chân chính.

Hơn nửa năm không gặp, hình như là còn lớn hơn cả trước kia.

Ừm, dậy thì thành công đấy.

Trương Tiểu Kiếm nuốt nước miếng ực ực, sau đó gian nan dời ánh mắt sang chỗ khác.

Đây là nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ!

- Thầy ơi~~~~

Tiêu Thần Tâm thò ngón tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm Trương Tiểu Kiếm lên, khuôn mặt xinh đẹp vốn hơi ửng hồng nay đã đỏ rực, lông mi run nhè nhẹ,

chăm chú nhìn Trương Tiểu Kiềm nói dịu dàng:

- Tiếp theo tại mình học cái gì đây? Người ta có tiền lắm đó nha, tiền học thêm nhất định có thể trả được đó!

- Tiếp theo hẳn là học phương trình bậc một...

Trái tim Trương Tiểu Kiềm nhảy phải nói là hết cỡ ---- Hôm nay là sắp xảy ra chuyện gì đó rồi hả?!

Có tiền giỏi lắm à?! Có tiền thì có thể không hài lòng là coi hết đồ ra sao?!

Có tiền thì muốn làm gì thì làm sao?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Mẹ kiếp đúng là người ta có thể muốn làm gì thì làm ấy!

Nếu cô ấy muốn rape anh thì anh chống cự kiểu gì đây?!

Hay là, xin hệ thống giúp đỡ?

Hệ thống:

- Ký chủ cần điện giật tăng khoái cảm lên không?

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Cút đi, cái hệ thống thích gây sự nhà mày. Không thấy anh đây sắp bị rape rồi hả mà còn ở đó thêm phiền?

Nói thật thì trong lòng Trương Tiểu Kiềm có một giây là chống cự như vậy.

Nhưng quan trọng nhất là thân thể hẳn thành thật hơn hẳn nhiều. Sau đó ngẫm lại mà xem, ề? Tại sao mình lại phải chống cự trên tâm lý đây?

Một năm sau còn chưa biết có thể sống nổi hay không đâu, lúc này đậu xanh nhà nó chứ ai còn để ý hạt giống gì nữa!

Lại nói mình có thể chống cự được sao? Nếu vị này mà lên con thì nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó ấy, mình chỉ là một con cá nặc mồi mà thôi...

Ngài Tiêu Hồng Nho đáng kính, bạn tốt Mã Văn Mã tổng, Mã Hóa Đằng Tiểu Mã tổng, vì gia viên của chúng ta, nói không chừng hôm nay, Trương – Cẩm Thụ – Tiểu Kiềm ta đây sắp có tiếng có miếng thật rồi...

Dù sao thì làm bạn với ngũ cô nương nhiều năm như vậy, lại nhìn tài nguyên mấy chục Tb, Trương Tiểu Kiềm vẫn là có chút xú xiu kinh nghiệm.

Bây giờ đã đến nước này rồi, quả thực là xin làm nháy một cách trắng trợn luôn ấy, mình còn có thể làm gì được đây?

Mình cũng bắt đầu đi làm cơ!

- Sao thầy không nói lời nào vậy?

Ánh mắt Tiêu Thần Tâm dịu dàng đến mức sắp nhỏ ra nước, dáng người phải nói là tuyệt đối hoàn hảo, nhất là mái tóc dài như thác kia, cùng với đầu lười nhẹ nhàng liếm môi...

Lúc này Trương Tiểu Kiềm còn đang đấu tranh tâm lý kịch liệt, làm thế nào đây?

Muốn khởi nghiệp như thế nào? Dùng tư thế gì?

Có cần thêm tí điện trợ hứng hay không?

Sau đó Tiêu Thần Tâm cực kỳ dứt khoát thè lưỡi ra nhẹ liếm môi một chút...

Trương Tiểu Kiềm: "!!!"

Xoẹt một phát cứng luôn!

- Thế mới đúng chứ.

Tiêu Thần Tâm hài lòng dán lên cánh tay Trương Tiểu Kiềm, dịu dàng nói:

- Thầy ơi, kiến thức của thầy khiến em được mở mang tầm mắt, em cảm thấy chung sống với thầy luôn có thứ học mãi không hết. Cho nên giờ em định

học chung với thầy một chút. Đương nhiên, em càng mong là có thể giữ lại giọt máu của thầy trong người...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chỉ trong chớp mắt, Trương Tiểu Kiếm đã rơi lệ đầy mặt --- Chẳng trách các cụ thường nói tri thức chính là lực lượng!

Quả thực là danh ngôn kinh điển do các tiền bối tổng kết ra luôn ấy!

Chuyện tiếp theo thì rất là đơn giản trực tiếp ---- Thần khí xuất phẩm từ hệ thống ở trên người Trương Tiểu Kiếm không giữ vững được ba giây đã bị Tiêu Thần Tâm xé rách buồm.

Trương Tiểu Kiếm lại lần nữa rơi lệ đầy mặt... Xem ra lần này thật sự bị rape rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 331: Các cụ nói rất hay, ngày nào hay ngày nấy...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Lực lượng của Tâm Tâm nhà chúng ta quá khủng bố. Tạo vật hệ thống trong mắt cô nàng quả thực như là đồ chơi ấy...

Thôi, chấp nhận đi, đây chính là ý trời đấy...

Chẳng qua là ấy ấy thôi mà, anh đây cũng là người đã từng xem mấy chục Tb tài nguyên rồi...

Xé hết xé hết áo!

Xé hết xé hết quần!

Xé hết xé hết tất cả!

Hành vi của con nhỏ này thật là quá dã man, Trương Tiểu Kiếm nhìn mà run sợ trong lòng, hoàn toàn là hành vi bạo lực ấy chứ!

Nhưng chỉ chớp mắt mấy phút, Trương Tiểu Kiếm đã trần trụi nằm trên giường, sa mạc lời nhìn Tiêu Thần Tâm.

Ra giường cũng xé luôn xé luôn!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiêu Thần Tâm quỳ trên giường lớn, dịu dàng nhìn Trương Tiểu Kiếm nói:

- Thầy ơi, em đẹp không thầy?

Trương Tiểu Kiếm:

- Đẹp... Đẹp lắm!

Lát nữa có khi nào bị con nhỏ này đè chết không ta?

Nghĩ vậy, ánh mắt Trương Tiểu Kiếm chậm rãi dời xuống, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện muốn đọc một câu “Cỏ thơm um tùm còn anh vũ”, dù sao thì bây giờ đối với hắn mà nói câu thơ này có ý nghĩa không tầm thường chút nào...

Sau đó hắn lập tức phát hiện, ờ? Cỏ thơm đâu?!

Chời má, bên dưới lại không có!

Trống trơn!

- Đang nhìn cái gì?

Trên người Tiêu Thần Tâm nổi lên một lớp màu đỏ say lòng người, dịu dàng nhìn Trương Tiểu Kiếm, ánh mắt cũng dời xuống, bỗng kinh hô:

- To dữ vậy!

“Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +218 đến từ Tiêu Thần Tâm!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Lần này sợ chưa?

Trương Tiểu Kiếm nổi giận trong lòng, đột nhiên lật người đè Tiêu Thần Tâm xuống dưới, xem ra có tất yếu cho cùng học tập môn sinh vật một chút!

- Tiếp theo chúng ta cần phải học môn sinh vật một chút.

Trương Tiểu Kiếm hung tợn nói:

- Giờ học hôm nay thầy sẽ dạy cho em biết cái gì gọi là sinh sôi nảy nở!

Quá trình tiếp theo cơ bản là có thể khái quát bằng một tiết sinh vật.

Đầu tiên là giảng bài lý thuyết mười phút...

Sau đó là thực hành hai mươi phút...

Sau đó nữa là tiến hành công việc kết thúc đơn giản...

Ừm, cuối cùng Trương Tiểu Kiếm rốt cục cũng giảng giải cho Tiêu Thần Tâm nghe về toàn bộ quá trình sinh sôi nảy nở, sau một trận rung chuyển mãnh liệt, để lại một vết máu nhọt nhọt trên giường, sau đó cả thế giới nhất thời trở nên nhàm chán.

Bình thường mà nói sau khi đôi nam nữ làm một nháy rồi thì tiếp theo sẽ đến giai đoạn ôm nhau chìm vào giấc ngủ, ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng tiếc là Trương Tiểu Kiếm quên một chuyện rất quan trọng...

Bởi vì người trước mặt này rõ ràng là một đũa tròn đầy tình lực, vì thế Trương Tiểu Kiếm bị kịch...

- Anh yêu!

Kết thúc một nháy, Tiêu Thần Tâm rõ ràng là còn chưa đủ, ngón tay vẽ lên ngực Trương Tiểu Kiếm, dịu dàng nói:

- Em còn muốn học chút kiến thức khác nữa. Tiếp theo chúng ta phải học gì đây?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao... \$#%\$#^%&^&^%*

Trương Tiểu Kiếm dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng. Nếu đã thế thì không cần phải ngại nữa, tổ sư nó tới luôn đi!

- Tiếp theo chúng ta học tập thơ từ!

Trương Tiểu Kiếm roẹt một phát lại cứng lên:

- Tiết học này thầy sẽ dạy cho em biết trồng trọt lương thực vất vả cỡ nào! Đọc theo thầy nào: Cày đồng đương buổi ban trưa...

Các cụ nói rất hay, ngày nào hay ngày nấy...

Đã dạy không biết bao nhiêu kiến thức, dù sao thì đến lúc cuối cùng Tiêu Thần Tâm chịu không nổi. Trương Tiểu Kiếm cũng cảm thấy mệt mỏi ủa tới, hai người rốt cục ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, Tiêu Thần Tâm ngủ một giấc thật ngon... Cuối cùng thì thầy đã trở thành người của mình rồi!

Sáng sớm hôm sau.

Trương Tiểu Kiếm bị nghẹn tình lại. Thề chất đã được hệ thống cường hóa, mạnh như rồng hổ, hấn còn định lại dạy Tiêu Thần Tâm học hóa học vật lý các thứ, nhưng Tiêu Thần Tâm còn đang ngủ say khò khò.

Lúc này mái tóc dài của con bé rối tung trên gối đầu, cả thân thể co ro lại, giống một con mèo nhỏ.

Nhớ đến cái sự sung sướng như linh hồn xuất khiếu tới qua, Tiêu Thần Tâm đi đến bên cạnh cửa sổ châm một điếu thuốc.

Haizzz, không biết Tâm Tâm phải ngủ tới mấy giờ nữa.

Nhìn con rồng dài tới 20 cm kia, Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khe ---- Không đủ rồi, chẳng lẽ đối với mình bây giờ mà nói, một người chưa đủ?

Hung hăng nắm chặt tay, đây là sắp “Tao muốn hết” rồi hay sao?

- Thầy dậy sớm vậy?

Thấy Trương Tiểu Kiếm đứng bên cửa sổ hút thuốc, Tiêu Thần Tâm triệt để sa mào lời:

- Hôm qua điên cuồng như vậy mà còn chưa đủ à?

- Thầy cũng không có cách nào khác nữa.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu đi nhún vai:

- Có đôi khi mạnh quá cũng không phải là chuyện tốt...

- Cút cút cút!

Tiêu Thần Tâm giận dữ:

- Dù sao thì em không chịu đâu. Nếu không được thật thì em tìm mấy chị gái xinh đẹp cho thầy nhé, nếu không thì em sợ là em sống không nổi mấy ngày...

Ừm, con nhỏ này sợ thật rồi. Hôm qua quả thực là học hết một loạt Động Huyền Tử Tam Thập Lục Tán Thủ của Trương Tiểu Kiếm. Thế mà còn không đủ thì ai chịu nổi?

- Em đừng có bậy bạ nữa.

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lắc đầu:

- Rồi, Tâm Tâm, tiếp theo chúng ta nên bàn chuyện chính.

- Chuyện chính?

Vừa nghe thấy thế, Tiêu Thần Tâm lập tức trở nên nghiêm túc:

- Thầy nói đi, sao thế?

- Hiện tại có thể thấy được.

Trương Tiểu Kiếm chậm rãi nói:

- Bùa may mắn còn cần tăng tốc thêm chút nữa, bây giờ lượng tiêu thụ mỗi ngày vẫn quá ít. Thật không được nữa thì em tìm nhiều nhà đại lý hơn nữa đi, bảo họ cùng bán với mình.

- Vâng, em biết rồi.

Tiêu Thần Tâm cũng cảm giác được có gì đó không đúng lắm, nhìn Trương Tiểu Kiếm lăm lăm:

- Thầy ơi, có phải là thầy sắp phải đi về rồi không? Chuyện mà thầy đang làm ấy, có phải là... rất lớn hay không vậy?

- Có thể nói là cực kỳ lớn.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu nhẹ nhàng, sau đó ôm Tiêu Thần Tâm vào lòng nói:

- Nếu làm không tốt, có khả năng là thế giới của chúng ta sẽ... Dù sao thì em chỉ cần biết một chuyện thôi là được. Cho dù phải liều mạng thì thầy cũng sẽ tranh thủ cứu mọi người!

- Em biết ngay là chuyện này nhất định không nhỏ mà.

Tiêu Thần Tâm nói:

- Bên ngoài cảnh sát tuần tra đi khắp nơi. Trước kia em còn tưởng là chuyện bình thường, bây giờ xem ra rõ ràng là không quá bình thường. Đi thôi, thầy, bất kể thế nào thì Tâm Tâm vĩnh viễn chờ thầy mặc mưa mặc gió!

Hai người lại tựa vào nhau một lúc, sau đó Trương Tiểu Kiếm quyết đoán mặc quần áo.

Hết cách rồi, việc có nặng nhẹ, việc chính quan trọng.

- Thầy, lần sau thầy có thể ra ngoài là khi nào?

Lúc tiễn Trương Tiểu Kiếm rời đi, Tiêu Thần Tâm cười hi hi hôn Trương Tiểu Kiếm cái chụt, nói:

- Em nhớ thầy đó!

- OK, được ra ngoài thì thầy sẽ gọi điện cho em đầu tiên!

- Dạ vâng, tạm biệt thầy!

Tiêu Thần Tâm cười hi hi nhìn Trương Tiểu Kiếm rời đi. Chờ đến khi xe đi xa, cô không nhìn được nữa, mím môi, ban đầu còn chỉ là nức nở, nghẹn ngào nhỏ giọng.

Nhưng nhanh chóng không nhìn nổi nữa, khóc òa lên!

- Thầy là đồ hư hỏng! Đồ khốn nạn! Có gì không thể cho em chia sẻ với thầy được sao?! Làm gì phải mệt mỏi như vậy! Nửa năm, suốt nửa năm mới được gặp thầy một lần, bình thường ngay cả một chiếc điện thoại cũng không gọi được. Ai biết mới gặp mặt một ngày sau đã đi nữa rồi. Hu hu hu...

Cô khóc một lúc lâu, sau đó hung hăng lau nước mắt, cắn răng:

- Bé cưng không thể khóc, bé cưng là vợ cả, chính cung nương nương, còn phải làm hiền nội trợ cho thầy nữa cơ!

- Chúng tiểu nhân, bắt đầu làm việc!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 332: Thứ này lại ăn luôn uy lực nổ của đạn hạt nhân!

Sau khi trở về tòa nhà ngành đặc thù, Trương Tiểu Kiếm lại lần nữa cắm đầu vào công tác điên cuồng.

Mấy tháng tiếp theo, Trương Tiểu Kiếm không biết mình đã biến ra bao nhiêu vật chất phóng xạ nữa... Dù sao dựa theo lời của tiến sỹ Luru Minh Kiệt mà nói thì nếu tất cả các đạn hạt nhân có trên địa cầu hiện nay mà đều nổ tung thì đủ để giảm bớt 10 mét bề mặt địa cầu...

Nhiều đạn hạt nhân sắp đặt phòng thủ ngoài vũ trụ như vậy, Luru Kiệt nắm chắc ít nhất là 80% có thể nổ chệch Tiểu Yêu Tinh một trăm lần!

Hôm nay, Luru Minh Kiệt triệu hội toàn bộ tổ nghiên cứu khoa học, tổ chức cuộc họp khẩn cấp lần thứ 158 trong phòng họp của ngành đặc thù.

- Rồi, mọi người đều đến đủ đúng không?

Sau khi mọi người đều ngồi vào phòng họp thì Luru Minh Kiệt kéo màn hình chiếu lớn ra, nói:

- Trước mắt những con tàu không gian chứa đạn hạt nhân phóng ra đã bắt đầu tiếp cận địa điểm mục tiêu phòng thủ. Lần này Tiểu Yêu Tinh có thể hủy diệt được địa cầu hay không thì phải trông chờ vào việc có thể nổ chệch nó được hay không.

Mọi người đều nín thở.

Tất cả mọi người đều biết, rốt cục Tiểu Yêu Tinh có đụng vào địa cầu được hay không thì chỉ trông cậy vào việc nơi đó có thể nổ chệch nó được hay không.

Nếu có thể nổ chệch thì tất cả mây đen đều trở thành quá khứ, địa cầu sẽ sống lại.

Nhưng nếu kế hoạch tác chiến này thất bại thì những gì mà địa cầu có thể làm sau đó chỉ còn chờ chết mà thôi...

Mấy ngày tiếp theo, tất cả mọi người ngồi quanh trước máy theo dõi, nhìn chuyện xảy ra trong vũ trụ 16.67 phút trước.

Ăn cơm giải quyết tại chỗ, đi WC thì chạy đua, cho dù là ngủ thì cũng cả đám ngủ theo ca, sợ bỏ qua bất cứ một hình ảnh và tư liệu quý giá nào đó.

Trên màn hình lớn.

Đó là một bầu trời sao mệnh mông thần bí.

Trong không gian vũ trụ này, vô số đầu đạn hạt nhân loại nhỏ xếp thành hình một tấm lưới đánh cá dày đặc.

Ước chừng một trăm nghìn viên đầu đạn hạt nhân cách nhau khoảng một ngàn mét, xếp diện tích khoảng một trăm ngàn mét vuông trong không gian vũ trụ.

Các nhà khoa học cực kỳ khẳng định rằng chỉ cần Tiểu Yêu Tinh muốn đụng vào địa cầu thì tuyệt đối không thể lượn qua những đầu đạn hạt nhân này được! Mà chỉ cần không thể lượn qua những đầu đạn hạt nhân này thì cho dù nó chỉ đâm vào một cái, uy lực này sinh trong tích tắc nổ tung cũng đủ để làm lệch góc độ của nó!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Hình ảnh trong máy theo dõi là một tiểu hành tinh có thể nói là khổng lồ đang bay tới từ sâu trong vũ trụ.

Tốc độ của nó nhanh như thế, chẳng qua chỉ chớp mắt mấy cái đã biến thành một con quái vật lớn, tông thẳng vào đám đạn hạt nhân!

- Tới rồi!

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn, sau đó trong mắt họ, viên đạn hạt nhân đầu tiên bị va chạm nổ tung. Nhưng nằm ngoài dự kiến của mọi người, viên đạn hạt nhân kia lại chỉ sinh ra một chút tia lửa rồi tắt ngóm!

“Đùng đùng đùng...”

Viên đạn hạt nhân đầu tiên nổ tung kéo theo tất cả đạn hạt nhân cũng bị dẫn nổ cùng một lúc. Cả không gian vũ trụ tràn đầy ánh lửa nổ tung, nhưng...

Chỉ cần bất cứ ánh lửa nào hơi đến gần Tiểu Yêu Tinh một chút thì ánh sáng chói mắt đó sẽ tắt ngóm ngay lập tức. Tiểu Yêu Tinh hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, chỉ chớp mắt mấy cái đã triệt để biến mất trong màn hình theo dõi!

- Trời đất ơi!

Mọi người đều khiếp sợ. Tròng mắt của Lưu Minh Kiệt suýt nữa thì lồi ra ngoài, hét lớn:

- Chuyện gì vậy?! Tại sao những viên đạn hạt nhân nổ tung kia còn chưa thể hiện uy lực hoàn toàn thì đã bị tắt lửa rồi?! Ai có thể nói cho tôi biết rốt cục là chuyện gì vậy?!

Chuyện hoàn toàn không nằm trong thường thức thế này đã nằm ngoài dự kiến của mọi người ở đây.

Dù sao thì ở đây đều là nhà khoa học. Thể tích của Tiểu Yêu Tinh đúng là rất lớn, tốc độ cũng rất nhanh, nhưng cái thứ này lại có thể ăn luôn uy lực nổ tung của đạn hạt nhân, rốt cục là cái quái quỷ gì vậy?!

- Nhiều... Nhiều đạn hạt nhân như thế mà!

Một nhà khoa học khác đã ngơ ngác:

- Ngay cả một khối mảnh nhỏ cũng không bị nổ rớt! Tiến sỹ Lưu, chúng ta lại mở ra xem thử lần nữa đi!

- Mở lại! Nhanh mở lại!

Lưu Minh Kiệt rít gào:

- Nhất định phải làm rõ nguyên nhân, bằng không thì chúng ta chết chắc rồi!

Thế là mọi người bắt đầu truyền phát lại hình ảnh lúc này.

Sau khi mở pha quay chậm mười lần, mọi người rốt cục nhìn thấy rõ ràng.

Tầng ngoài cùng của Tiểu Yêu Tinh phủ đầy sương mù được sinh ra từ nước ở trạng thái cố định biểu hiện lúc di động. Thoạt nhìn thì sương mù đó rất vô hại, nhưng sau khi ánh lửa nổ tung của đạn hạt nhân hơi đụng vào sương mù kia thì đạn hạt nhân sẽ triệt để tắt lửa, ánh lửa biến mất tằm trong nháy mắt.

Cảm giác này lại có chút giống như là đảo ngược lại cảnh tượng đạn hạt nhân nổ tung vậy.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Nhân viên nghiên cứu khoa học bên dưới nhìn nhau. Điều này hoàn toàn đi ngược lại với định luật vật lý! Uy lực nổ tung của đạn hạt nhân bị ăn?

- Còn nhớ rõ báo cáo ban đầu không?

Lúc này Lưu Minh Kiệt hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Tiểu Yêu Tinh này được tạo thành từ vật chất chưa biết tên, rất có khả năng chính là loại vật chất này, có thể trung hòa nguyên tố phóng xạ! Cụ thể là chuyện gì thì bây giờ không kịp nghiên cứu. Tôi muốn hỏi là, một tiểu hành tinh hoàn toàn không chịu đạn hạt nhân tấn công như vậy thì chúng ta phải ngăn cản bằng cách nào? Các vị nói đi, chúng ta rốt cục phải làm sao bây giờ?

Lưu Minh Kiệt nôn nóng nhìn về phía những người khác trong phòng họp. Biểu cảm của mọi người rất nghiêm túc, không biết nên nói thế nào.

Có thể nói, đạn hạt nhân là vũ khí mạnh nhất là địa cầu có thể lấy ra được hiện nay.

Nếu đạn hạt nhân không được thì còn thứ gì khác được nữa đây?

Lưu Minh Kiệt sốt ruột nói:

- Bây giờ xem ra, tất cả cố gắng của chúng ta trước đó đều đổ xuống sông xuống biển. Dù sao thì trước kia chúng ta vẫn cho rằng đạn hạt nhân có thể gây thương tổn cho Tiểu Yêu Tinh. Hiện nay đã có thể cơ bản khẳng định kế hoạch đã thất bại. Vậy thì vấn đề bây giờ là tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?

Địa cầu có khoảng bảy tỷ dân số, vô số chủng loại sinh vật tự nhiên.

Một khi Tiểu Yêu Tinh va chạm vào địa cầu thì tất cả đều sẽ biến thành tro bụi!

Người thân, bạn bè, con cái, bề trên của tất cả mọi người ở đây đều sẽ biến mất hết trong vũ trụ mênh mông này.

Cho nên khi Lưu Minh Kiệt nói đến đây thì khóe mắt mọi người đều có nước mắt. Trong lòng mọi người đều nặng trĩu.

Chẳng lẽ địa cầu thật sự cứ thế xong đời rồi sao?

Trương Tiểu Kiếm nhìn chằm chằm Tiểu Yêu Tinh trên màn hình, nắm chặt tay.

Một khi khiến nó va chạm vào địa cầu thành công thì Tâm Tâm, ba mẹ, đám anh em thân thiết Hồng Lôi đều sẽ chết hết!

Đó lại là cảnh tượng như thế nào?

“Không được, tuyệt đối không thể cho chuyện này xảy ra được!”

Trương Tiểu Kiếm không ngừng rít gào trong lòng: “Rốt cục thì Tiểu Yêu Tinh này là cái quỷ quái gì vậy?! Tại sao lại trùng hợp xông về phía địa cầu như vậy?! Tại sao nó lại có thể ăn luôn đạn hạt nhân?! Cái thứ này, chúng ta phải làm gì mới có thể giải quyết được nó đây?!”

Đúng lúc Trương Tiểu Kiếm sốt ruột đầu đầy mồ hôi, cửa phòng họp bị đẩy ra, trợ lý Tiểu Lý chậm rãi bước vào.

- Tin rằng mọi người đều đã nhìn thấy ghi hình.

Trợ lý Tiểu Lý vừa vào phòng, gần giọng:

- Lúc này đã có thể xác định Tiểu Yêu Tinh có thể ăn luôn uy lực của đạn hạt nhân. Tiếp theo phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 333: Hấp diêm không thành ngược lại bị hấp

Chuyện đã tới nước này, xem ra đại đại cũng rất sốt ruột, nếu không thì sẽ không phải Tiểu Lý tham dự cuộc họp này.

Dù sao thì nếu đạn hạt nhân có thể nổ chệch Tiểu Yêu Tinh, thậm chí không chệch mà chỉ cần khiến nó bị tổn hại thì ít ra còn có cơ hội.

Nhưng giờ người ta ăn luôn cả đạn hạt nhân, thế thì còn chơi cái búa ấy!

Cả phòng họp tràn đầy bi thảm. Dù sao thì hy vọng cuối cùng cũng đã tan biến, tiếp theo nhân loại phải đi nơi nào?

Mọi người đang bàn luận, bỗng có tiếng yêu cầu thông tin vang lên. Trợ lý Tiểu Lý trực tiếp kết nối, hình ảnh nhanh chóng truyền tới bên nước Mỹ.

- Trải qua nghiên cứu của chúng tôi.

Ngài tổng thống Mỹ trầm giọng nói:

- Chúng tôi chuẩn bị chế tạo một chiếc phi thuyền vũ trụ với tốc độ nhanh nhất để trốn thoát khỏi địa cầu. Vậy thì có lẽ có hy vọng giữ lại được một ít hạt giống địa cầu.
- Không, điều này không thể thực hiện được.

Trợ lý Tiểu Lý trầm giọng nói:

- Chỉ còn bốn mươi ngày nữa Tiểu Yêu Tinh sẽ đến địa cầu. Bây giờ bắt đầu thiết kế chế tạo phi thuyền chở người tiến hành du lịch cấp hành tinh đã là tuyệt đối không thể.
- Vậy anh nói phải làm sao bây giờ?

Tổng thống Mỹ vỗ bàn nói:

- Chẳng lẽ chúng ta phải bị nhốt trên địa cầu này chờ chết hay sao?!
- Bây giờ có lẽ chúng ta còn có hy vọng cuối cùng.

Trợ lý Tiểu Lý ngẫm nghĩ rồi thở dài:

- Dựa theo mệnh lệnh của thủ trưởng, chúng ta chuẩn bị khởi động kế hoạch Thần Chém Gió.

Kế hoạch Thần Chém Gió!

Vừa nghe thấy thế, tất cả mọi người ở đây đều đàn mặt ra.

Đây là kế hoạch gì vậy? Tại sao trước kia chưa bao giờ từng nghe nói tới?

- Kế hoạch Thần Chém Gió?

Tổng thống nước Mỹ lớn tiếng nói:

- Giao vận mệnh của cả trái đất lên người một thằng nhóc chỉ biết chém gió thôi sao?! Thậm chí tới bây giờ tôi còn chưa biết mặt mũi hắn ta thế nào nữa!
- Ngài tổng thống kính mến.

Trợ lý Tiểu Lý hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Những thứ đó đều không quan trọng. Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi ngài, ngài có lựa chọn nào tốt hơn không?
- Tôi...

Tổng thống Mỹ cắn răng:

- Được. Hy vọng kế hoạch này có thể thành công! Bùa may mắn gì đó tôi sẽ sắp xếp bắt đầu bán trong nước. Nhưng tôi hy vọng anh biết rằng, một khi kế hoạch này đã bắt đầu thì chúng ta không thể giấu được Tiểu Yêu Tinh nữa đâu!
- Vậy thì phải xem ngài làm thế nào.

Trợ lý Tiểu Lý nói:

- Nếu bắt tay vào từ khía cạnh dư luận thì có lẽ còn có một tia hy vọng.
- Hừ, mong là có tác dụng.

Tổng thống Mỹ lập tức tắt thông tin đi.

Cả phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

- Rồi, tôi biết mọi người đang lo lắng cái gì.

Trợ lý Tiểu Lý ngừng một chút, nói:

- Kế hoạch Thần Chém Gió là kế hoạch lấy Trương Tiểu Kiếm tiên sinh làm trung tâm. Chúng ta biến, hắn có thể tiến hành chuyển hoá vật chất, đẳng cấp càng cao thì uy lực càng lớn. Dựa theo lời nói của Trương Tiểu Kiếm tiên sinh thì mức tối đa có thể đạt tới đường kính một trăm kilomet đúng không?

- Đúng thế.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói:

- Nhưng năng lực của tôi phải có mấy yếu tố tất yếu. Một là thứ đó phải do tôi tận mắt nhìn thấy. Thứ hai là thời gian, chuyển hoá vật chất có đường kính 100 km thì một năm chỉ có thể sử dụng một lần. Nói cách khác, tới lúc đó chỉ có cơ hội một lần mà thôi.

- Ủ, được.

Trợ lý Tiểu Lý nói:

- Pháo siêu điện từ chúng ta đang chế tạo trên đảo đã sắp tới hồi kết, có thể bắn ra một viên đạn nổ xuyên giáp có đường kính 500 m. Cụ thể sử dụng thế nào thì tiến sỹ Lưu là chuyên gia, mọi người nghiên cứu đi. Lần này tôi đến đây chỉ phụ trách hạ đạn chi thị của thủ trưởng, đó chính là đến bất cứ thời điểm nào thì cũng không thể tuyệt vọng.

- Nếu chúng ta tuyệt vọng thì địa cầu mới thật sự tận thế.

- Tất cả những thứ cần thiết, thủ trưởng đều sẽ nghĩ cách giải quyết. Mọi người chỉ cần cung cấp kỹ thuật là đủ rồi!

Mọi người nhìn nhau, đồng thanh nói lớn:

- Vâng!

Tiểu Lý nhìn mọi người, sau đó hít vào một hơi thật sâu:

- Mọi người cùng nhau cố gắng chiến đấu đến thời khắc cuối cùng! Tan họp! Mọi người copy lại một phần video trong vũ trụ, xem nhiều chút, nghĩ cách, sau đó ngủ một giấc thật ngon, rồi... liều mạng thôi!

Tan họp!

Hai chữ này vừa dứt, mọi người đều trở về phòng mình bắt đầu nghỉ ngơi.

Trương Tiểu Kiếm về phòng, nằm trên giường, bắt đầu xem video.

Cho dù video ở pha quay chậm cũng rất ngắn, chỉ có hai mươi giây. Hắn nhìn một lúc, bỗng nảy ra một ý.

- Hệ thống, hệ thống!

Trương Tiểu Kiếm gọi hệ thống:

- Nhanh đi ra nhìn xem đây là cái thứ gì?!

Dù sao thì cũng là hệ thống, những thứ trong kho số liệu của hệ thống tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với trên địa cầu!

Tuy rằng không thể trực tiếp chém bay cái thứ này, nhưng ít ra hệ thống hẳn là sẽ biết đó là cái gì.

Hệ thống nhanh chóng đáp lại:

- Cái gì?

Trương Tiểu Kiếm:

- Cậu nhanh nhìn xem rốt cục thì Tiểu Yêu Tinh nó là cái thứ gì vậy? Tại sao đạn hạt nhân lại không có tác dụng với nó?

Hệ thống:

- À, hệ thống có thể dò xét một chút.

Lúc này Trương Tiểu Kiếm mở video cho hệ thống một lần, không ngờ sau khi hệ thống xem xong lại kinh ngạc:

- Sao có thể là thứ đó được?!

Nghe hệ thống nói, Trương Tiểu Kiếm lập tức giật mình:

- Sao thế? Thứ đó trâu bò lắm hả?!

- Đầu chỉ thế.

Hệ thống nói:

- Trước đó hệ thống dò xét chỉ phát hiện vật thể chứ không dò xét được kết cấu tạo thành. Nhưng bây giờ xem ra thứ này có thể ăn luôn phân hạch hạt nhân, vậy thì trong vũ trụ chỉ có một loại nguyên tố có được hiệu quả này.

Trương Tiểu Kiếm cũng kinh ngạc:

- Nguyên tố nào vậy?

Hệ thống:

- Chất hoang. Điểm nóng chảy là 0 độ, giống như nước vậy. Nhưng thứ này có thể trung hòa sóng năng lượng trong tất cả các loại vũ khí nóng. Nói cách khác, chất hoang ở trạng thái cố định chỉ có thể phá hủy bằng vũ khí vật lý, vũ khí loại năng lượng nóng không thể làm hỏng nó một chút nào.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ý là bom hoàn toàn không có hiệu quả với cái thứ quý quái này chứ gì?!

- Địa cầu tiêu rồi.

Hệ thống nói tiếp:

- Hay để tôi đi forum hệ thống nghĩ cách cướp cái cổng thời không ổn định tới đây, di dân thì ít ra còn có hy vọng hơn chút.

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Cách này được đấy, trước kia không phải từng cướp một cái cánh cổng thời không phiên bản không ổn định hay sao?

Nếu là phiên bản ổn định thì di dân toàn cầu có lẽ cũng là một cách đấy!

- Nhanh nhanh nhanh!

Trương Tiểu Kiếm sốt ruột nói:

- Thế thì nhanh đi cướp đi!

Hệ thống:

- Tôi cố gắng...

Sau đó hệ thống nói:

- Cướp đoạt thất bại. Chức năng tăng thuộc tính của ký chủ bị cướp mất, nhan sắc cố định ở 89 điểm..

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chời má á á á á á!

Cái hệ thống mắc dịch nhà mày có thể đừng cùi bắp như thế được không hả á á á á á?!

Cái gì gọi là hấp diêm không thành ngược lại bị hấp, hệ thống dạy cho Trương Tiểu Kiếm một bài học sống động.

Bây giờ ngay cả nhan sắc cũng tăng không nổi, nếu trên 90 điểm đạt tiêu chuẩn thì còn được đi, ai biết mới 89 điểm..

Trương Tiểu Kiếm hận tới mức ngứa răng, nhưng không quan trọng, dù sao mình đã có Tâm Tâm rồi, điểm nhan sắc cao hay thấp không quan trọng, quan trọng là có thể sống sót...

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, cậu tính toán nhanh lên chút có khả năng nào giữ được địa cầu hay không?

Hệ thống:

- Hệ thống có thể tính toán một chút, xin hãy chờ trong giây lát...

Sau đó, hệ thống:

- Không có.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: Xong. hết hy vọng

Không có! Hệ thống lại chỉ cho hai chữ này thôi!

- Không có?!

Trương Tiểu Kiếm buồn bực nói:

- Bất cứ cách nào cũng không có khả năng hay sao?

Hệ thống:

- Đúng vậy. Bản thân chất hoang chính là khác tính của bất cứ loại vũ khí năng lượng nào. Nếu chỉ xuất hiện một phần nhỏ thì còn dễ nói, nhưng vấn đề là tiểu hành tinh được tạo ra từ chất hoang này quá mức khổng lồ. Tiểu hành tinh lớn tới mức đó thì không thể phá hủy bằng vũ khí vật lý được.

Trương Tiểu Kiếm sốt ruột nói:

- Pháo siêu điện từ cũng không được hả? Đó là cái thứ cực lớn đường kính 500 m cơ mà! Cũng không thể lay động được nó hay sao?

Hệ thống:

- Điều phiền toái nhất của tiểu hành tinh chất hoang chính là đây. Dùng pháo siêu điện từ để bắn nát nó thì dù sao cũng chỉ là bắn nát thôi, với thể tích của nó thì một mảnh nhỏ nào cũng có thể hủy diệt địa cầu một cách dễ dàng. Đơn giản chỉ là từ một viên đạn biến thành mảnh vụn đạn mà thôi. Địa cầu vẫn sẽ bị đập nát. Đừng nghĩ nữa, ký chủ, nó xuất hiện ở đây thì địa cầu tiêu rồi, hết hy vọng. Tiểu hành tinh chất hoang lớn tới mức này nếu đụng vào mặt trời, nói không chừng ngay cả mặt trời cũng phải tan biến. Dù sao thì nó chuyên môn ăn xạ tuyến năng lượng cao mà.

Xong. Hết hy vọng.

Nếu đụng vào mặt trời thì nói không chừng cả mặt trời cũng phải tan biến...

Lời nói của hệ thống vang vọng trong đầu Trương Tiểu Kiếm. Toàn thân Trương Tiểu Kiếm đều có chút ngơ ngác.

Địa cầu thật sự cứ thế tiêu đời sao?

Một tiểu hành tinh va chạm vào địa cầu, sau đó địa cầu triệt để biến mất từ trong vũ trụ này?

- Không được, nhất định sẽ có cách.

Trương Tiểu Kiếm cảm nhận được run rẩy đến từ sâu trong linh hồn. Hắn vừa nhắm nháp hương vị tình yêu với Tâm Tâm, sau đó bây giờ có người nói với hắn rằng đừng nghĩ nữa, còn 40 ngày nữa địa cầu xong đời rồi...

Tiên sư chứ ai chịu nổi?

- Không được, nhất định phải nghĩ cách. Bình tĩnh, mình phải bình tĩnh.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu tính toán:

- Hệ thống, ví dụ như nói chờ tới trở thành Thần Chém Gió rồi thì cậu nói xem tớ có thể tiến vào vũ trụ chém bay tiểu hành tinh hay không? Cậu thăng cấp chức năng một chút, tăng uy lực lên đi!

- Không thể.

Hệ thống nói:

- Thứ nhất, vị diện của cậu thuộc về vị diện khoa học kỹ thuật cấp thấp, chức năng của hệ thống phải kết nối với sức chịu đựng của vị diện. Nếu mạo muội tăng lớn uy lực thì vị diện không chịu nổi sập đổ cũng phải chết thôi. Tôi ví dụ nhé, cậu chuyển hoá vật chất đường kính 100 m là sức chịu đựng

cực hạn của địa cầu, tăng thêm nữa thì một khi năng lượng mất cân đối tạo thành kết quả chính là quỹ đạo của trái đất xảy ra biến hóa, sau đó giống loài cũng sẽ bị tuyệt chủng.

Tiên sư chứ biết ngay cái hệ thống mắc dịch nhà ngươi hờ cái là bị cướp này nọ không đáng tin mà...

- Thế ví dụ như...

Trương Tiểu Kiếm lại bắt đầu suy nghĩ:

- Đầu tiên chúng ta suy nghĩ một chút, nếu tiểu hành tinh này chỉ có thể đối phó bằng vật lý, cũng chính là pháo siêu điện từ có thể đứng không? Vậy thì bước đầu tiên, chúng ta cứ đánh nát thứ đó đã, vậy thì ít ra địa cầu sẽ không bị đụng nổ, nói cách khác là còn một tia sống sót?

- Kết quả như nhau.

Hệ thống lại không có đủ kích Trương Tiểu Kiếm như trước:

- Nhưng nếu có thể thành công thì ít ra địa cầu vẫn là hình cầu.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Là hình cầu cũng được, tốt hơn bị đâm nát...

- Quyết định vậy đi!

Trương Tiểu Kiếm trầm giọng:

- Không nói cái khác, ít ra trước khi nó muốn đâm nát địa cầu thì tôi phải làm nát nó cái đã! Còn chuyện vỡ nát rồi thì sẽ thế nào, đến lúc đó hẵng tính!

Hệ thống:

- Trước mắt chỉ có thể làm vậy. Hệ thống lại đi tìm thử xem còn có cơ hội khác hay không. Nếu may mắn, ký chủ của vị diện nào đó tử vong thì có lẽ có thể cướp được chức năng của hệ thống đó.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Mây trôi đi. Đùng đến lúc đó ngay cả chức năng chém gió cũng bị cướp thì mới hoàn toàn xong đời rồi nhé!

Ngủ một giấc cái đã, sau đó ngày mai lại bắt đầu làm việc!

...

Trong lúc Trương Tiểu Kiếm ngủ, cả trái đất đều nổ tung rồi!

Trên weibo, tất cả ngôi sao hầu như đều đang marketing bùa may mắn cho các fans:

"Các bạn thân mến, trịnh trọng đề cử cho mọi người một loại bùa may mắn cực kỳ linh nghiệm. Chỉ cần 18 tệ, bạn có thể tràn đầy may mắn, vạn sự thuận lợi đó nha."

"Là anh em thì tới mua bùa may mắn, tôi ở đây chờ bạn!"

"Bùa may mắn, cực kỳ tuyệt đó!"

"Chỉ cần 18 tệ, bạn mua sẽ không chịu thiệt không bị lừa, mặc mưa mặc gió, tôi vẫn ở đây chờ bạn!"

Hầu như tất cả ngôi sao và nhân vật của công chúng đều bắt đầu bán bùa may mắn, khiến một đám quần chúng cần hạt dưa đầy đầu mờ mịt.

"Chuyện gì vậy trời? Tại sao cả thế giới đều bắt đầu bán bùa may mắn này vậy? Tuy rằng không đắt, nhưng tôi lại ngại được mùi vị bất thường nào đó."

"Bùa may mắn này là người ngoài hành tinh bán há? Hơn nữa nói nghe bất kể là ai đều mua một cái. Trời đất ơi, đây là định làm gì vậy?"

"Quản nhiều thế làm gì? Dù sao nhất định là có lý do. 18 tệ một tấm đâu có đắt."

"Nói cũng đúng... Thế thì mua trước đã, làm đồ chơi cho con mình cũng được mà..."

...

Bên kia, ngoại trừ chính phủ của các quốc gia biết tiểu hành tinh có biệt danh là Tiểu Yêu Tinh này thì còn có người khác cũng biết chuyện này.

Dù sao thì thế giới này còn có một quần thể được gọi là những người yêu thích thiên văn...

- Ôi trời đất ơi! Mau tới nhìn xem tôi phát hiện cái gì!

- Là một tiểu hành tinh! Tiểu hành tinh này thật sự không nhỏ đâu nhì, dựa theo kích cỡ này thì đường kính của thứ này ít ra cũng phải có 100 km!

- Đầu chỉ có thể. Tôi thấy ít ra cũng phải 200 km ấy! Phương hướng của nó hình như là địa cầu? Trời ơi, không thể nào?! Một tiểu hành tinh đường kính vượt qua 200 km sắp va chạm ào địa cầu?!

Tin tức này lập tức lan truyền trong giới yêu thích thiên văn.

Sau đó...

Không có sau đó. Đám người làm công việc thiên văn này giống như là bốc hơi khỏi địa cầu trong khoảnh khắc vậy, không còn bất cứ thanh âm nào cả.

...

Trương Tiểu Kiếm ngủ một giấc tới khi mặt trời lên cao. Lại nói hơn một năm nay đã lâu chưa được ngủ thoải thích như vậy.

Sau đó theo thói quen mở giao diện hệ thống ra, vừa nhìn thấy exp thăng cấp đến Thần Chém Gió lập tức sợ ngây người!

Đăng cấp hiện tại: Vương Giả Thần Chém Gió mười một ngôi sao. Lực tín ngưỡng hiện tại: 65.845.212 / 100.000.000.

Vương Giả Thần Chém Gió mười một ngôi sao, ý là mới một ngày thôi đã bán được khoản gần một tỷ bùa may mắn á?!

- Quả nhiên vẫn là quốc gia trâu bò ấy...

Trương Tiểu Kiếm không thể không cảm thán:

- Chỉ trong một đêm đã bán được một tỷ bùa may mắn, tốc độ này bán được nhiều hơn cả một năm qua...

Đối mặt với sự sống và cái chết, quả nhiên là cơ quan quốc gia đủ quyết đoán hơn.

Nếu là một mình Trương Tiểu Kiếm bán thì cả đời chưa chắc đã bán xong...

- Tiểu Kiếm, dậy chưa?

Giọng nói của Lưu Minh Kiệt vang lên ngoài cửa:

- Nhanh chóng dậy tập hợp, chuẩn bị làm việc.

- Đến đây.

Trương Tiểu Kiếm đáp một tiếng, vội vàng rửa mặt qua loa, sau đó cùng với Lưu Minh Kiệt đi vào phòng họp lớn.

Lúc này tất cả chuyên gia đều đã ngồi vào chỗ. Xem ra đám người này đều không ngủ yên.

Một đám đeo quần thâm mắt chào hỏi Trương Tiểu Kiếm

- Tiểu Kiếm đến rồi.

- Ngồi đi, hôm nay chúng ta nghiên cứu kỹ lưỡng một chút.

- Vâng, chào mọi người.

Trương Tiểu Kiếm ngồi xuống, sau đó lên tiếng trước:

- Tôi nói cho mọi người một chút nhé. Nguyên tố cấu tạo của tiểu hành tinh này tên là chất hoang. Thứ này không màu không mùi, điểm nóng chảy là không độ, hầu như không khác mấy so với nước bình thường. Đặc điểm lớn nhất của nó là có thể hấp thụ bất cứ xạ tuyến năng lượng cao. Nói cách khác, đạn hạt nhân hoàn toàn không có tác dụng với nó, chỉ có thể dùng thủ đoạn vật lý để gây tổn hại cho nó.

Trương Tiểu Kiếm tóm tắt nói về chất hoang, tất cả mọi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Quả nhiên, tình huống tệ hại nhất đã xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 335: Cuộc chiến hoàn toàn không thể thắng lợi

- Tiểu Kiếm, cậu vừa nói là có ý gì?

Lưu Minh Kiệt vội hỏi:

- Tiểu Yêu Tinh có thể ăn hết tất cả các xạ tuyến năng lượng cao hả?

- Đúng vậy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Dao động năng lượng nảy sinh lúc nổ hoàn toàn không có tác dụng với nó. Đối phó với nó chỉ có thể dùng thủ đoạn vật lý.

- Dao động năng lượng cao không có hiệu quả, thủ đoạn vật lý...

Lưu Minh Kiệt sờ cằm, bỗng hỏi:

- Thế nếu là sóng chấn động nảy sinh từ không khí thì sao? Trên lý thuyết thì nó thuộc loại sóng xung kích vật lý, hoàn toàn khác với năng lượng phóng xạ nảy sinh từ nổ hạt nhân. Nói đơn giản thì thương tổn nổ hạt nhân chia làm năm phần, mỗi phần là sát thương phá hủy nhiệt độ cao, phóng xạ quang, chiếm 35% tổng lực sát thương. Phần này thì có thể bị Tiểu Yêu Tinh ăn luôn đúng không?

Trương Tiểu Kiếm gật đầu:

- Đúng vậy, chính là thế.

- Ừm, phần thứ hai là phóng xạ nhiệt năng.

Lưu Minh Kiệt nói tiếp:

- Loại phóng xạ này cũng thuộc xạ tuyến năng lượng cao, cũng sẽ bị ăn. Loại thứ ba và thứ tư, ô nhiễm phóng xạ và xung điện đều thuộc xạ tuyến năng lượng cao, đương nhiên, mấy thứ này không quan trọng, quan trọng là loại thứ năm, chấn chính phá hủy sát thương áp suất cao, cũng chính là sóng xung kích. Đây mới là bộ phận thương tổn chủ yếu của đạn hạt nhân sau khi nổ, chiếm thương tổn nổ hạt nhân hơn 50%.

Trong lúc nổ hạt nhân, năng lượng khổng lồ sẽ được phóng ra chỉ trong thời gian chưa đầy một giây. Thể khí áp suất cao cực nóng nảy sinh lúc nổ lan tràn ra xung quanh. Sóng áp lực giống như gió lốc được truyền bá thông qua chất môi giới như không khí, nước và đất đai.

Loại sóng xung kích này có truyền tới nơi 2000 mét chỉ trong 5 giây, phá hủy hết thảy những thứ nó có thể phá hủy được. Đa số nhân viên đều chết trực tiếp vì áp suất cao đè nén và chết gián tiếp vì phòng ốc bị sập. Cụ lý càng dài thì sóng xung kích sẽ dần dần yếu bớt.

Ở đây đều là chuyên gia trong các lĩnh vực, đương nhiên đều hiểu lời nói của Lưu Minh Kiệt.

- Cho nên ý tưởng của tôi là...

Lưu Minh Kiệt vỗ màn hình thật mạnh, nói:

- Tiểu Kiếm, cậu có thể chuyển hoá vật chất, nếu cậu có thể chuyển hoá vị trí hạch tâm của Tiểu Yêu Tinh thành không khí thì đến lúc đó, chúng ta dùng pháo siêu điện từ bắn đầu đạn vào trong thân thể của Tiểu Yêu Tinh, sau đó... Bùm! Sóng xung kích nổ vang có lẽ sẽ làm vỡ Tiểu Yêu Tinh từ trong nội bộ?!

Lưu Minh Kiệt vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây ngẫm nghĩ, sau đó nhanh chóng có người đưa ra ý kiến phản đối.

- Tôi phản đối.

Một chuyên gia đứng dậy, nói:

- Tiến sỹ Lưu, tôi cho rằng nên sử dụng năng lực của Tiểu Kiếm để biến nội bộ của Tiểu Yêu Tinh thành trạng thái chân không. Vậy thì chỉ cần bên ngoài bị va chạm bởi pháo siêu điện từ, một khi Tiểu Yêu Tinh xuất hiện vết rạn thì sẽ bị nổ tung dưới sức nén khổng lồ! Cũng giống như một thứ đồ chứa bên trong là trạng thái chân không, chỉ cần có va đập từ bên ngoài thì sẽ nổ tung vậy.

- Tôi không đồng ý.

Một chuyên gia khác đứng dậy:

- Nếu nội bộ chân không thì tuy rằng sẽ bị ép nổ, nhưng đừng quên thể tích của Tiểu Yêu Tinh. Năng lực tối đa của Trương Tiểu Kiếm là một trăm mét, cho dù nội bộ Tiểu Yêu Tinh mất đi thể tích lớn như vậy, nhưng phần còn lại cũng đủ để hủy diệt địa cầu mấy chục lần. Tôi đề nghị tốt nhất là nên dùng cách của tiến sỹ Luru.

- Không không không, cách của tiến sỹ Luru có mấy vấn đề.

Lúc này lại có một chuyên gia khác nói:

- Thứ nhất, nếu uy lực của pháo siêu điện từ không đủ để xuyên thấu qua tầng ngoài của Tiểu Yêu Tinh thì phải làm sao đây? Dù sao thì chúng ta đều biết kích cỡ của nó là 256 km, cho dù ở giữa bị lấy đi thể tích 100 km thì còn lại độ dày 156 km chia đôi, chỉ riêng độ dày một bên đã có hơn 70 km rồi. Không ai biết pháo siêu điện từ có thể xuyên qua sâu như vậy hay không. Thứ hai, cho dù có thể xuyên thấu vào đó thì đến bên trong, đạn hạt nhân có thể nổ tung hay không cũng không chắc. Lỡ như, ý tôi là lỡ như, đạn hạt nhân không thể nổ ở bên trong đó thì sao? Dù sao thì chúng ta chỉ có một cơ hội mà thôi. Nếu thành công thì còn được, lỡ thất bại thì địa cầu xong đời luôn!

Mọi người nghiên cứu tới đây, cùng nhau thờ dài.

Mọi người ở đây đều biết điểm khó giải quyết nhất của chuyện này chính là chỉ có một cơ hội.

Không giống như thí nghiệm, có thể lặp lại vô số lần.

Trước kia chưa có ai từng nghe thấy chất hoang này, không có bất cứ mô hình nào cả.

Một khi đi nhầm bước này thì địa cầu không còn nữa, ai dám mạo hiểm?!

- Chúng ta lại nghiên cứu đi.

Luru Minh Kiệt thờ dài rồi nói:

- Bây giờ việc cấp bách là tính toán sức xuyên thấu của pháo siêu điện từ cái đã. Vậy thì chúng ta mới có thể nghiên cứu ra phương án cụ thể được.

Mọi người cùng nhau đứng dậy:

- Vâng!

Các chuyên gia nhanh chóng đều đi tính toán. Luru Minh Kiệt dẫn Trương Tiểu Kiếm đến một phòng thí nghiệm trong tòa nhà, hỏi:

- Tiểu Kiếm, năng lực của cậu có thể khống chế được vị trí cụ thể không? Ví dụ như là có thể lựa chọn vị trí cụ thể để chuyển hoá vật chất trong nội bộ của Tiểu Yêu Tinh.

- Thế thì quá sức.

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lắc đầu:

- Hiệu quả cao nhất của năng lực này chỉ là chuyển hoá. Ví dụ như là nếu đường kính của Tiểu Yêu Tinh ở trong một trăm kilomet thì tôi thậm chí có thể trực tiếp cho nó biến mất luôn. Nhưng đường kính hơn 250 km thì tôi chỉ có thể nói, tối đa lấy được một không gian hình cầu bên trong nó mà thôi. Vị trí cơ bản là ngẫu nhiên...

- Thế thì phiền toái rồi.

Luru Minh Kiệt châm một điếu thuốc:

- Có quá nhiều nhân tố không thể khống chế. Vị trí không gian của cậu là một, cái thứ hai là đạn hạt nhân có thể nổ bên trong nó hay không, thứ ba là hình thể quá lớn không nổ không được... Đau đầu ghê.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đầu chỉ là đau đầu, quả thực là cuộc chiến hoàn toàn không thể thắng lợi ấy chứ...

- Tiến sỹ Luru.

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ:

- Trên địa cầu chúng ta có khoa học kỹ thuật của ngoài hành tinh nào không? Ví dụ như di tích viễn cổ các thứ...

- Sao có thể được chứ? Đây có phải là phim khoa học viễn tưởng đâu.

Luru Minh Kiệt quyết đoán lắc đầu:

- Bên nước Mỹ cũng không lấy được thứ đó ra...

Cũng đúng...

Trương Tiểu Kiếm hỏi hệ thống:

- Hệ thống, cậu có thể tính toán được số liệu chi tiết của Tiểu Yêu Tinh không? Ví dụ như pháo siêu điện từ của chúng ta có thể chui được bao xa?

Hệ thống:

- Thật ra thì rất dễ tính. Về lĩnh vực vật lý coi nó như nước là được. Chẳng qua là một tảng băng đang bay.

- Tiến sỹ Luru.

Trương Tiểu Kiếm lập tức nói ngay:

- Anh cứ coi Tiểu Yêu Tinh như một tảng băng lớn, dựa theo số liệu này để tính toán.

- OK.

Luru Minh Kiệt lập tức lấy bộ đàm ra nói:

- Các tiểu tổ chú ý, dựa theo số liệu của băng bình thường để tính toán.

“Nhận được!”

“Nhận được!”

Các tiểu tổ lập tức đáp lại.

Có vật tham chiếu, kết quả tính toán cũng nhanh. Khoảng năm giờ sau, số liệu ban đầu đã được tính toán ra.

- Tổng trọng lượng ước chừng 8.400.000 tỷ tấn.

- Sức xuyên thấu của pháo siêu điện từ có thể xuyên qua chiều sâu khoảng 50 nghìn mét.

- Tốc độ sau khi tiến vào tầng khí quyển sẽ dần dần giảm bớt. Tốc độ rơi xuống mặt đất ước tính 15 nghìn mét mỗi giây.

- Tổng thời gian từ khi tiến vào tầng khí quyển đến khi rơi xuống đất nằm trong khoảng 34.25 đến 37.88 giây.

- Lực va đập tạo thành khi rơi xuống đất ước tính tương đương với 2.565.200.000 tỷ tấn TNT...

Nhìn số liệu trong tay, Luru Minh Kiệt nhăn mày như bánh quai chèo...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 336: Tiểu yêu tinh đến thăm!

Tổng cộng chỉ có thời gian hơn 34 giây chút xíu, cuối cùng sức xuyên thấu của pháo siêu điện từ lại không đủ...

Đây là không cho người ta sống hả trời!

- Haizzz...

Luru Minh Kiệt thở dài một hơi rồi nói:

- Tôi thấy số liệu này cũng muốn khóc. Tổ sư nó chứ cơ bản là khó giải quyết ấy...

Khó giải quyết, đây chính là cảm nhận lớn nhất của Luru Minh Kiệt lúc này.

Chơi kiểu gì bây giờ? Pháo siêu điện từ thậm chí còn không thể xuyên thấu qua nó, vậy thì cho dù nó có là đầu đạn hạt nhân cũng không nổ tung được

ấy...

- Tiến sỹ Luru, vậy...

Trương Tiểu Kiếm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ngài cũng đừng sốt ruột. Chúng ta cứ phân tích từng bước một. Bên tôi có thể cung cấp một ít tư liệu cho anh, xem thử xem việc này có hy vọng hay không.

- Đành vậy.

Luru Minh Kiệt gật đầu rồi lại thờ dài:

- Có quá làm liều vậy. Ít nhất thì chúng ta cũng đã hết sức rồi.

- Vâng.

Trương Tiểu Kiếm đáp lại, sau đó hỏi hệ thống:

- Hệ thống, mấy câu hỏi. Thứ nhất, nếu vị trí chính giữa của Tiểu Yêu Tinh đều là không khí thì trong hoàn cảnh đó, bom khinh khí có nổ được hay không? Nổ xong có thể gây ra sóng xung kích không?

Hệ thống:

- Trên lý thuyết thì có thể. Không khí chấn động sinh ra sóng xung kích thuộc loại công kích vật lý, nói đơn giản thì sóng xung kích là dùng tốc độ lưu động cực cao của không khí để chế tạo thương tổn, không thuộc loại xạ tuyến năng lượng cao, chất hoang không thể ăn hết được.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Sóng xung kích có tác dụng, quả thực có thể nói là tin tức tốt nhất có thể đạt được hiện nay!

- Tiến sỹ Luru.

Trương Tiểu Kiếm phấn khởi nói:

- Bởi vì sóng xung kích gây thương tổn nhờ lưu động không khí nên Tiểu Yêu Tinh không thể ăn hết được!

- Thật hả? Cậu chắc chứ?

Luru Minh Kiệt lập tức mở to mắt:

- Vậy thì có phải đồng nghĩa với việc nếu mấy viên đạn hạt nhân đương lượng 2.000.000 tỷ tấn kia của chúng ta có thể dẫn nổ trong tầng khí quyển thì có thể nảy sinh tác dụng nhất định đối với nó không nhỉ?

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Nói thì nói vậy, nhưng đương lượng đạn hạt nhân lớn tới mức đó mà nổ trong tầng khí quyển thì sóng xung kích sẽ thương tổn tới địa cầu càng lớn hơn chứ...

Luru Minh Kiệt: “...”

Nhìn trời. Đây đúng là một vấn đề rất đau buồn.

Một khi mười viên đạn hạt nhân có đương lượng hai triệu tỷ tấn dẫn nổ trong tầng khí quyển thì sóng xung kích khủng bố kia sẽ trực tiếp gọi ra sóng thần hơn một ngàn mét, tới lúc đó có lẽ khu vực duyên hải đều phải quỳ ---- Trước khi cái thứ đương lượng năm mươi triệu tấn tạo ra uy lực lớn cỡ nào, mọi người đều biết rõ trong lòng.

- Cho nên nói...

Lnrk nói:

- Ít ra thì bây giờ chúng ta có thể chắc chắn rằng chỉ cần đạn hạt nhân có thể phát nổ trong không gian nội bộ của nó thì có tác dụng, đúng không?

- Đúng vậy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu đáp:

- Nếu uy lực đầy đủ thì có thể nói là ít nhất có lẽ nổ vỡ Tiểu Yêu Tinh.

- Được!

Lưu Minh Kiệt vỗ đùi cái đét:

- Có lời này là được rồi. Tôi sẽ lập tức nói với thủ trưởng một tiếng, thu hồi một viên đạn hạt nhân đương lượng hai ngàn tỷ tấn trở về bỏ vào trong đầu đạn của pháo siêu điện từ. Còn lại có nổ trong vũ trụ thì nổ đi, gây thương tổn được thì tốt không được thì thôi vậy.

Có thể nói đây là cách duy nhất có thể làm hiện nay, ít ra coi như là có chút hy vọng.

Tiếp theo khó nhất chính là sức xuyên thấu của pháo siêu điện từ.

Nếu không thể xuyên thấu qua xác ngoài của Tiểu Yêu Tinh thì mọi thứ đều vô nghĩa.

Vì thế thời gian tiếp theo, công việc của cả địa cầu chính là không ngừng nghiên cứu uy lực của pháo siêu điện từ. Thời gian gấp rút, trong chớp mắt đã trôi qua một tháng. Thời gian Tiểu Yêu Tinh đến địa cầu chỉ còn lại một tuần cuối cùng.

Đến lúc này, thủ trưởng đại đại cực kỳ dứt khoát cho mọi người nghỉ.

Dù sao thì nên làm có thể làm làm được đều đã xong cả rồi. Tiếp đó chính là phó mặc cho số phận xem may mắn thôi.

Cho nên mấy ngày cuối cùng này, thủ trưởng đại đại cho mọi người đều về nhà gặp cha mẹ người thân. Chẳng qua chuyện có liên quan tới Tiểu Yêu Tinh thì vẫn hết sức giữ bí mật mới là ôn hòa nhất. Một khi truyền ra ngoài dẫn tới khủng hoảng thì có lẽ không còn ngày lành mà sống yên ổn nữa đâu.

Nếu mọi người đều không biết thì ít ra còn có thể sống được mấy ngày yên ổn cuối cùng.

Chuyện duy nhất đáng nhắc tới là hơn một năm nay, dưới lòng đất của cao nguyên Thanh Tạng để lại chiếc nôi cuối cùng của nhân loại. Đó là chỗ tránh nạn của các tinh anh chân chính thuộc các quốc gia. Một khi địa cầu thật sự không chịu nổi thì ít ra có lẽ là có thể giữ lại một chút ngòi lửa... Mặc dù không có ý nghĩa lớn lắm.

Nhưng ít ra có tốt hơn là không có.

...

Trong thành phố Thiên Kinh.

Trương Tiểu Kiếm vừa đi ra tòa nhà thuộc ngành liên quan đã lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Thần Tâm:

- Tâm Tâm, em ở đâu?

- Thầy ra ngoài rồi hả?!

Tiêu Thần Tâm đang bận bịu trong cửa hàng vừa thấy điện thoại của Trương Tiểu Kiếm, lập tức vui sướng đầy mặt, vội vàng tiếp máy:

- Em đang ở cửa hàng nè. Thầy ở đâu? Em đi tìm thầy!

Trương Tiểu Kiếm:

- Em lập tức đi đón bố mẹ em đi, tập hợp chỗ đá Ngũ Thái Bàn Long đó. Lần này là việc lớn chân chính đấy. Nhanh lên, thầy đi đón bố mẹ thầy.

- Ồ, vâng.

Tiêu Thần Tâm rất thông minh, cô đã nhận ra chuyện không đơn giản từ trong lời nói của Trương Tiểu Kiếm, không dài dòng lập tức chạy về nhà:

- Em đi làm ngay đây.

Dặn dò Tiêu Thần Tâm xong, Trương Tiểu Kiếm bèn gọi điện thoại cho bố mẹ:

- A lô, mẹ, mẹ đang ở đâu vậy? Còn đang ở trong cửa hàng kia hả? Dạ, mẹ ở đó chờ con nhé, con tới đón mẹ ngay đây. Đừng hỏi, tý nữa con nói cho mẹ nghe.

- Ba, chờ con ở đơn vị, con đi tìm ba ngay đây. Dạ vâng, con lập tức tới ngay.

Người của hai nhà nhanh chóng tụ tập chỗ đá Ngũ Thái Bàn Long. Tiêu Thần Tâm vừa thấy mặt lập tức kêu lên:

- Thầy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Chuyện lớn, chỉ cần làm không tốt một chút thôi thì nhân loại tiêu đời rồi.

Giọng nói của Trương Tiểu Kiếm trầm thấp khiến mấy người ở đây lập tức thay đổi sắc mặt.

- Nói đơn giản thì có một tiểu hành tinh đang bay tới địa cầu.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Chúng ta suy nghĩ tất cả các cách đều không thể ngăn được nó. Hơn một năm nay thầy đang bận chuyện này đấy.

- Tiểu hành tinh sắp va vào địa cầu?!

Vừa nghe vậy, Tiêu Thần Tâm không khỏi ngơ ngác:

- Bọn em không nghe thấy tin tức nào cả. Rốt cục thì tiểu hành tinh lớn tới mức nào?

- Bên trên áp chế tất cả tin tức rồi.

Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khẽ:

- Đường kính 256 km. Có thể nói lần này cả thế giới rất có khả năng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. Đây không còn là vấn đề chết bao nhiêu người nữa, mà là địa cầu có thể chống chọi được hay không.

Tiểu hành tinh đường kính 256 km sắp va vào địa cầu!

Vừa nghe thấy kích cỡ này, mấy người rớt cục triệt để hoảng sợ.

- Chẳng trách hoàn toàn không nghe thấy chút tin tức nào cả.

Tiêu Hồng Nho thở ra thật dài, nói:

- Chuyện lớn thế này thì dù là ai cũng nhất định canh giữ nghiêm ngặt để ngừa gây ra khủng hoảng. Nhưng lúc này cậu trở về, chuyện này...

- Hy vọng không lớn.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Tôi chỉ có thể nói chúng ta đã hết sức, còn lại chỉ có thể mặc cho số phận. Mấy ngày tiếp theo thì khỏi cần đi làm, xin phép hay từ chức gì cũng được, rảnh chung sống với nhau, làm một cuộc du lịch trong nước gì đó, ví dụ là Tây Tạng Tân Cương các thứ. Nơi va chạm là vị trí chính giữa Thái Bình Dương. Một khi trúng thì có lẽ khu vực duyên hải sẽ trở thành khu vực tai nạn nghiêm trọng.

Đây là điều duy nhất Trương Tiểu Kiếm có thể làm được lúc này.

Cha mẹ hai bên nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu.

- Ủ, thế chúng ta đi du lịch Tây Tạng đi. Đúng lúc ba mẹ cũng muốn đi ngắm cung điện Potala đấy.

- Còn thầy thì sao?

Tiêu Thần Tâm kéo tay Trương Tiểu Kiếm:

- Thầy đi theo tụi em không?

- Thầy hả?

Trương Tiểu Kiếm hơi mỉm cười, rồi dịu dàng vuốt mái tóc của Tiêu Thần Tâm:

- Ai cũng có thể đi, nhưng thầy thì không thể. Lần này có thể cứu vớt địa cầu được hay không, thầy chính là người mấu chốt nhất đấy.

- Vâng thầy.

Tiêu Thần Tâm vui đầu vào lòng Trương Tiểu Kiếm, nói:

- Người mà bé cưng thích nhất lại là chúa cứu thế cơ đấy, vui ghê!

- Đúng đấy, chúa cứu thế...

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười:

- Nhất định rồi. Thầy hứa!

Ngày 14 tháng 4 năm 2020, tiểu hành tinh có biệt hiệu là Tiểu Yêu Tinh chính thức đến thăm địa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 337: Dùng năng lượng lớn nhất của nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả!

3 giờ 26 phút chiều hôm đó, thủ trưởng đại đại và Trương Tiểu Kiếm đứng trên đảo Trân Bảo của Tổ quốc. Chỗ cách bọn họ 50 km chính là vũ khí có uy lực lớn nhất trên trái đất hiện nay, pháo siêu điện từ đường kính năm trăm mét!

Công suất trong nháy mắt của cỗ pháo siêu điện từ này có thể hút sạch tất cả điện năng trên toàn cầu trong vòng năm giây đồng hồ. Đạn pháo bắn ra đủ để xuyên thấu vỏ ngoài chắc chắn dày chừng sáu mươi kilomet của Tiểu Yêu Tinh!

Còn độ dày mười kilomet cuối cùng...

Đành nghe ý trời vậy.

Lúc này mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, chỉ chờ Tiểu Yêu Tinh bước vào tầng khí quyển.

- Tiểu Kiếm, chuyện tiếp theo chỉ có thể trông cậy vào cậu.

Thủ trưởng đại đại hít vào một hơi thật sâu:

- Cuối cùng trái đất sẽ thế nào, giờ đây đều cột lên người cậu. Cố gắng làm đi, đừng có bất cứ gánh nặng tâm lý nào cả!

- Tôi biết rồi.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu.

- Hiện nay dân chúng đều đang sinh sống trong hòa bình, tận thế cứ vậy kéo đến...

Đại đại nhắm mắt lại, thấp thoáng ánh lệ, lập tức mờ mắt ra, ánh mắt kiên định, quyết liệt nói:

- Bất kể thế nào đi nữa, tôi đều sẽ đứng chung một chỗ với mọi người, mãi cho đến giây phút cuối cùng!

Trương Tiểu Kiếm nắm chặt tay.

Liều mạng đi!

Chỉ cần chịu liều mạng thì ít ra còn có hy vọng. Chỉ sợ ngay cả cơ hội để liều mạng còn không có, thế thì mới là bi kịch thật sự.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nước Mỹ, nước Nga, liên minh châu Âu, Thiên triều, Ấn Độ, Nhật Bản... Tất cả nhân viên ở tầng cao nhất của cả thế giới, giờ phút này đều nhìn thấy rõ ràng một tảng băng khổng lồ đang đập thẳng xuống vị trí chính giữa Thái Bình Dương thông qua vệ tinh theo dõi!

- Tôi rồi!

Thủ trưởng đại đại trầm giọng.

Nhìn thấy trên bầu trời xa xôi, chính quả cầu lửa sáng chói, sau đó nhanh chóng biến mất tầm.

Chính viên đạn hạt nhân đương lượng hai nghìn tỷ tấn bị ăn luôn.

Sau đó, Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một cảnh tượng trong phim vượt xa khoa học viễn tưởng!

Một khối hình cầu khổng lồ có thể được gọi là châu lục, xé rách lực cản không khí, đập xuống địa cầu!

Tiểu Yêu Tinh, đến đây!

Quả cầu khổng lồ kia quả thực nhìn bằng mắt không thấy giới hạn, cho dù họ đang đứng trên đảo Trân Bảo, nhưng Tiểu Yêu Tinh vẫn có thể khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy!

“Nhất định phải thành công!”

Trương Tiểu Kiếm liều mạng gọi hệ thống trong lòng:

- Hệ thống, chuẩn bị! Sắp tới!

Hệ thống:

- Bắt đầu tiến hành vận chuyển năng lượng cấp bậc Thần Chém Gió...

Theo những lời của hệ thống, vị trí túi áo trên người thủ trưởng đại đại bắt đầu phát ra một quang sáng.

- Đây là...

Thủ trưởng đại đại vội lấy bùa may mắn ra, vừa thấy lập tức sùng sốt:

- Bùa may mắn...

Không chỉ riêng thủ trưởng đại đại mà bùa may mắn của mọi người trên toàn thế giới đều bắt đầu phát ra một vầng ánh sáng...

- Ba ơi nhìn kia! Bùa may mắn đang phát sáng!

- Ghê ghê ghê ghê ghê ghê, 18 tệ không phí nhì...

Bùa may mắn trong tay vô số người trên toàn thế giới phát đầu tăn ra ánh sáng, ánh sáng chiếu rọi mỗi một góc trên toàn thế giới!

Ánh sáng đó dịu nhẹ như thế, đó là ánh sáng đại biểu cho hy vọng!

- Chưa đủ! Còn chưa đủ!

Trương Tiểu Kiếm tiếp tục gào lên:

- Số năng lượng này còn chưa đủ! Hệ thống, tiếp tục tăng năng lượng lên!

Hệ thống:

- Nếu thế thì thân thể của ký chủ sẽ bị hỏng nặng...

Trương Tiểu Kiếm:

- Nói nhảm ít thôi. Thứ này mà rơi xuống đất thì không chỉ bị hỏng nặng thôi đâu!

Hệ thống:

- Chấp nhận yêu cầu của ký chủ. Bắt đầu rút sinh cơ của ký chủ để chuyển hóa thành năng lượng...

Chỉ trong chớp mắt, Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm giác được sinh cơ trong cơ thể bắt đầu xói mòn điên cuồng như lũ vỡ đê. Mái tóc đen của Trương Tiểu Kiếm biến thành màu trắng trong khoảnh khắc!

- Tiểu Kiếm, cậu!

Thủ trưởng đại đại sợ ngây người, lúc này người xung quanh cũng đều sợ ngây người!

Trương Tiểu Kiếm đây là... Đây là muốn đốt cháy bản thân mình để cứu vớt địa cầu ư?!

- Chưa đủ chưa đủ!

Trương Tiểu Kiếm nắm chặt hai tay, ra sức rít gào:

- Thế còn chưa đủ! Tăng mạnh! Tiếp tục tăng mạnh!

Theo tiếng hô của Trương Tiểu Kiếm, cả thế giới dường như đang rung chuyển, sóng biển rít gào, gió bão gào thét, cảnh tượng như ngày tận thế!

Thủ trưởng đại đại sột ruột nói:

- Mau dừng lại đi Tiểu Kiếm, làm thế nữa thì cậu sẽ chết mất!

- Chưa đủ! Chưa đủ! Chưa đủ! Còn chưa đủ!

Hệ thống:

- Năng lượng đã quá tải. Sinh cơ của ký chủ đang được rút ra 50%... 60%... 70%... 80%... Sinh cơ của ký chủ đang tiến vào giai đoạn nguy hiểm. Quá tải năng lượng đạt tới cực hạn!

Trương Tiểu Kiếm nắm chặt tay tới mức sắp nứt ra, máu tươi từ từ chảy ra từ khoe miệng hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn không quan tâm!

Người thân của tôi!

Người yêu của tôi!

Bạn bè của tôi!

Kiếm ca tôi đây, chỉ có thể làm tới mức này!

Lúc này năng lượng đã quá tải tới cực hạn. Trương Tiểu Kiếm dùng lực lượng cuối cùng của mình, ra sức rít gào về phía không trung:

- Cái thứ chết tiệt nhà ngươi, biến thành không khí cho ta đi!

- Cái thứ chết tiệt nhà ngươi, biến thành không khí cho ta đi!

- Cái thứ chết tiệt nhà ngươi, biến thành không khí cho ta đi!

- Cái thứ chết tiệt nhà ngươi, biến thành không khí cho ta đi!

Phong hiệu Thần Chém Gió, dùng năng lượng lớn nhất của nó gì được nấy phiên bản luật nhân quả!

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người trên địa cầu đều nghe thấy câu nói này của Trương Tiểu Kiếm.

Trong không trung, Tiểu Yêu Tinh đang bay xuống mặt đất bị khựng rất rõ ràng!

Trong thân thể Tiểu Yêu Tinh lập tức xuất hiện một không gian hình cầu có đường kính đạt tới một trăm năm mươi kilomet!

Thành công!

Cùng lúc đó, tất cả ánh đèn trên thế giới đều tắt ngóm. Cổ pháo siêu điện từ với đường kính vượt qua năm trăm mét, toàn thân lấp lánh điện quang, chói mắt như là ánh nắng, cho dù đứng cách năm mươi kilomet, Trương Tiểu Kiếm cũng không thể nhìn thẳng vào quang sáng đó!

“Hy vọng sẽ thành công!”

Lúc này trong lòng mọi người đều có suy nghĩ này.

Đối mặt với bóng đen dày đặc trên bầu trời, tất cả mọi người đều biết, nếu công kích lần này thất bại thì địa cầu sẽ nghênh đón tận thế chân chính.

Quầng sáng nhanh chóng phát sáng tới cực hạn.

“Bùm!”

Một tiếng nổ khổng lồ vang lên. Đạn pháo siêu khổng lồ bắn ra ngoài từ pháo siêu điện từ với tốc độ vượt qua trăm lần vận tốc của âm thanh, dẫn tới tiếng nổ liên tục!

Không khí bị nổ thành một vùng chân không. Thế còn chưa hết, tất cả mọi thứ quanh cổ pháo đài kia đều bị năng lượng khổng lồ đó chấn vỡ thành bột mịn. Ngay cả bản thân pháo đài cũng biến thành một đồng tro bụi!

Đạn pháo tạo ra một quầng sáng năng lượng rực rỡ nhiều màu, quả thực y hệt như là cầu vồng vậy!

Dưới uy lực này thì không có bất cứ thứ gì là có thể ngăn cản được nó. Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một dải cầu vồng bắn xuyên thẳng qua Tiểu Yêu Tinh!

“Crack...”

Tiếng động như không gian vỡ vụn vang lên. Chỉ trong chớp mắt, vỏ ngoài của Tiểu Yêu Tinh đã bị đạn pháo xuyên thủng hoàn toàn. Chùm sáng năng lượng khổng lồ đến mức khoa trương lập tức hóa khí chất hoang trong trạng thái cố định ở đó. Sau đó đạn pháo thế như chẻ tre, chui thẳng vào bên

trong Tiểu Yêu Tinh!

Vô ngoài cửa Tiểu Yêu Tinh xuất hiện một cửa hang với đường kính khoảng chừng mười ngàn mét!

Tất cả mọi người trên thế giới đều ngừng hô hấp.

Thời gian trên thế giới dường như yên lặng trong năm giây!

- Thành công!

- Nhất định phải thành công!

- Xử lý nó!

- Chúa ơi, xin hãy phù hộ nhân loại!

- Nhất định phải thành công đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 338: Địa cầu đây là... khôi phục linh khí?

“Shhhhhhhh”

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, bên trong thân thể của Tiểu Yêu Tinh bỗng tuôn ra một quang sáng chói mắt, sau đó cả trời đất bỗng tối sầm. Ánh sáng của mặt trời đã bị che lấp hoàn toàn. Sau đó, tiếng nổ mạnh khổng lồ truyền tới từ trên không trung. Trong tiếng nổ ầm ầm, Tiểu Yêu Tinh trực tiếp bị nổ tung trên không. Uy lực nổ khổng lồ như muốn bao trùm cả bầu trời. Sau đó trên trời lập tức xuất hiện một “Mặt trời nhỏ” khác, rồi lập tức tan biến. Còn những mảnh nhỏ do Tiểu Yêu Tinh sinh ra cùng với sóng xung kích lan ra khắp bốn phương tám hướng như gợn sóng trên mặt nước, trời đất tối tăm.

Từ trường trên địa cầu bị rối loạn khoảng năm giây.

Vô số mảnh vỡ bay về phía mỗi một vị trí trên toàn thế giới, giống như một cơn mưa đá rơi xuống vậy.

Một đám cao tầng của các quốc gia trên toàn cầu đều hết sức khẩn trương, trái tim bồn chồn.

- Thành công à?

Thủ trưởng đại đại thì thảo, cả thế giới im lặng khoảng một phút đồng hồ.

Bóng dáng của Tiểu Yêu Tinh không còn xuất hiện trong mắt của bất cứ kẻ nào nữa. Có, chỉ là vô tận mảnh vỡ biến thành từng ngôi sao băng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

- Mẹ ơi nhìn kia, sao băng đó!

- Đẹp ghê!

- Nhanh nhanh nhanh, cầu nguyện đi! Mưa sao băng quy mô lớn ghê luôn á!

Tất cả mọi nơi trên toàn thế giới đều đầy áp sương mù đến từ Tiểu Yêu Tinh, cùng với mưa rơi xuống trên mặt đất.

Tiểu Yêu Tinh, biến mất, hoàn toàn!

- Thành công rồi?

Thủ trưởng đại đại ngây ngẩn cả người, sau đó niềm vui vô tận ủa lên trong lòng ông!

Địa cầu, được bảo vệ rồi!

- Ha ha ha ha ha ha! Thành công rồi! Chúng ta thành công rồi!

- Vạn tuế! Bảo vệ địa cầu!

- Trời ơi quả thật không thể tin nổi. Chúng ta lại sống sót rồi!
- Không chỉ sống sót, xem ra địa cầu quả thực không tổn thương một cọng lông tơ!
- Tốt quá, quả thực là tốt quá!

Tất cả mọi người biết chuyện trên thế giới đều đang hoan hô, người không biết thì vẫn hoàn toàn không biết gì cả. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Mà rất rõ ràng, ông tướng nào đó vừa cứu vớt địa cầu đang suy nghĩ xem những ngày tiếp theo phải sống thế nào...

- Bỗng phát hiện không khí trên trái đất này lại tốt đẹp đến thế.

Thủ trưởng đại đại cười thỏa mãn. Ông càng cười càng lớn tiếng, sau đó vỗ vai Trương Tiểu Kiếm thật mạnh.

- Tiểu Kiếm, làm tuyệt lắm! Cậu đã cứu vớt cả nhân loại rồi đấy cậu biết không?!
- Ai cha, đại đại ngài nhẹ chút...

Trương Tiểu Kiếm tóc bạc đầy đầu suýt nữa không chịu nổi ngã tại chỗ. Hắn ho khan mấy tiếng, sau đó gian nan nói:

- May mắn, đây là may mắn...
- Cậu sao thế Tiểu Kiếm?

Lúc trước thủ trưởng đại đại chỉ đơn thuần cho rằng lúc Trương Tiểu Kiếm sử dụng năng lực tối đa thì tóc bị biến thành màu trắng, lúc này mới cảm thấy có gì đó sai sai.

- Bộ dáng của cậu... Thoạt nhìn cực kỳ không ổn đâu!

Lúc này toàn thân Trương Tiểu Kiếm thoạt nhìn cực kỳ yếu ớt, tóc bạc đầy đầu đứng cũng đứng không nổi, lại chỉ mỉm cười nói:

- He he... Không... Không có gì đâu... Chẳng qua là dùng sức quá mức...

Hắn cười ha ha xoa mũi, sau đó bỗng nhiên ngơ ngác:

- Thủ trưởng đại đại, tóc của ngài...
- Hừm? Tóc tôi làm sao?

Thủ trưởng đại đại sờ tóc:

- Không thay đổi gì cả mà...
- Không...

Trương Tiểu Kiếm bỗng tròn to mắt:

- Thủ trưởng đại đại, tóc của ngài biến thành màu đen! Đen thui kia! Không có một sợi tóc trắng nào luôn!
- Sao có thể chứ?

Thủ trưởng đại đại vội lấy di động ra soi một chút, lần này cũng giật mình:

- Đen hết luôn!

Chuyện gì vậy trời?!

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống rốt cục vang lên:

- Một tác dụng khác... Của chất hoang... Là... Có thể cường hóa... Chuỗi ADN của sinh vật... Nói cách khác... Gọi là... Khôi phục linh khí!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tao... Chờ má... Địa cầu đây là sắp... Phục hồi linh khí hả?!

Chờ chút, bây giờ tao suy yếu thì cũng đành thôi, cái hệ thống cà khịa nhà mày sao cũng nói chuyện hụt hơi vậy hả?

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, hệ thống cậu sao vậy? Cậu đừng hù tở á!

Hệ thống:

- Vừa rồi lỗi tay chuyển hóa tất cả chức năng thành năng lượng. Hiện tại năng lượng còn thừa của hệ thống chỉ còn 8.5235%, đồng thời tất cả chức năng đều biến mất, chỉ còn lại nói gì được nấy phiên bản sơ cấp.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đồ hệ thống cả khía nhà mày, hệ thống cùi bắp, bố biết ngay mày không đáng tin mà!

Trương Tiểu Kiếm:

- Hệ thống, cảm... Cảm ơn.

Hệ thống:

- Khách... khách khí. Hệ thống đang nghĩ cách đi forum hệ thống cướp tài nguyên. Hy vọng lần này có thể... Thành công...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chời ơi mày còn dám đi cướp nữa hả?!

Đừng có quăng luôn cái chức năng cuối cùng đó! Bây giờ mày yếu thế mà...

- Tiểu Kiếm.

Thủ trưởng đại đại nhìn hai tay của mình, sau đó lẩm bầm:

- Tại sao tôi lại cảm thấy hình như tôi... Trẻ tuổi hơn nhiều thì phải?

- Phục hồi... Linh khí...

Trương Tiểu Kiếm yếu ớt kéo một chiếc ghế dựa qua ngồi xuống:

- Sau này có lẽ không thể dùng đạn hạt nhân được nữa. Nhưng lần này thì không gian phát triển của nhân loại là rất lớn...

- Thật hả?

Thủ trưởng đại đại vừa nghe thấy thế, không khỏi sùng sốt:

- Ý cậu là không gian phát triển của nhân loại sẽ lớn hơn trước kia nữa sao? Cuối cùng sẽ nảy sinh tình huống thế nào?

- Nói đơn giản ấy...

Trương Tiểu Kiếm tổng kết bằng cách đơn giản nhất:

- Nhân loại sẽ xuất hiện người thức tỉnh, có được đủ loại dị năng.

Thủ trưởng đại đại: “!!!”

- Tiểu Kiếm.

Sắc mặt của thủ trưởng cực kỳ nghiêm túc nói:

- Tiếp theo cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt, tôi tất yếu phải trở về Thiên Kim. Nhiệm vụ khẩn cấp hiện nay là duy trì ổn định. Tôi nhất định phải tránh cho người dân vừa có được dị năng sẽ làm ra những chuyện không thể bù đắp được!

Trương Tiểu Kiếm yếu ớt gật đầu nói:

- Vâng, đại đại ngài đi đi. Chỗ tôi không có việc gì đâu.

- Ừ.

Thủ trưởng đại đại ngẫm nghĩ, trước khi đi nhìn Trương Tiểu Kiếm, bỗng lộ ra một nụ cười hiền lành, nói:

- Tiểu Kiếm, tôi xin thay mặt nhân dân cả nước cảm ơn cậu! Tôi vẫn cho rằng ý nghĩa cuộc đời là có thể để lại chút gì đó cho người đời sau. Cảm ơn cậu

đã giữ lại địa cầu cho chúng tôi. Cảm ơn.

- Đại đại ngài nhìn ngài kia.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha xoa mũi:

- Đây là tôi phải làm.

Sau đó lại bổ sung thêm một câu:

- Chẳng qua bây giờ năng lực của tôi coi như dùng hết rồi. Sau này chỉ sợ là không thể giúp đỡ đại đại ngài được cái gì.

- Lúc này còn khách khí với tôi làm gì nữa. Cậu không phải là có cách liên lạc với tôi hay sao, gặp phải chuyện gì khó khăn cứ gọi cho tôi bất cứ lúc nào.

Đại đại mỉm cười nói:

- Rồi, thời gian gấp rút, tôi đi về trước. Cậu cũng nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi.

Nhìn theo thủ trưởng đại đại rời đi, Trương Tiểu Kiếm thở dài nhẹ nhàng.

Rốt cục coi như bảo vệ được địa cầu rồi. Nhưng bây giờ mình y như là gã đàn ông bị ép khô luôn ấy. Muốn đứng lên cũng khó, bị kịch quá...

Nhưng giờ mình cũng là tâm phúc trước mặt đại đại rồi, ahihi!

Trương Tiểu Kiếm đang nghĩ vậy, giọng nói của hệ thống bỗng vang lên!

“Thành công cướp đoạt được một số chức năng từ phe hệ thống của ký chủ vị diện khác đã tử vong. Năng lượng hiện nay của hệ thống là 32.5154%. Bắt đầu tiến hành dung hợp thăng cấp. Xin hãy chờ trong giây lát...”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Muah ha ha ha ha ha ha ha ha! Rốt cục cũng thành công rồi!

Tớ đã nói rồi mà, hệ thống của chúng ta không thể nào không đáng tin cậy như vậy được đúng không?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 339: Bắt đầu làm nhiệm vụ!

Trương Tiểu Kiếm dựa lưng vào ghế, nghe giọng nói lạnh như băng của hệ thống vang lên trong đầu:

“Hệ thống Thần Chém Gió phiên bản dung hợp thăng cấp thành công. Bắt đầu đọc tư liệu thế giới, xin hãy chờ trong giây lát...”

“Đã đọc xong tư liệu thế giới. Trạng thái hiện tại, thế giới khôi phục linh khí cấp G.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra thế giới của mình hẳn là thuộc trạng thái vừa bắt đầu đúng không?

“Họ tên ký chủ: Trương Tiểu Kiếm

Tuổi: 26.

Giới tính: Nam”

Ừm, mấy thứ này không có gì, khá là bình thường.

Sau đó lập tức không bình thường...

Hệ thống: “Bạn lữ: Tiêu Thần Tâm, đẳng cấp hiện tại người thức tỉnh cấp G, tiềm lực cấp SSS.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chời má, chuyện gì vậy?!

Tâm Tâm của chúng ta lại trở thành người thức tỉnh á?! Còn là tiềm lực cấp SSS cơ á?!

Quả thực là nổ banh trời công nhận không?

Trương Tiểu Kiếm:

- Chờ chút nào. Mày nói Tâm Tâm là tiềm lực cấp SSS hả? Năng lực của con bé là gì?

Hệ thống:

- Năng lực sấm sét.

Trương Tiểu Kiếm:

- Pháo tỷ (*) trong truyền thuyết?!

(*) Pháo tỷ là cách gọi thân mật của nhân vật nữ thuộc môn phái Đường Môn trong game Kiếm Hiệp Tình Duyên của TQ. Bởi vì Đường Môn am hiểu chế tạo cơ quan, vũ khí bắn phá có lực sát thương cao nên các nhân vật trong Đường Môn đều được gọi là Pháo ca, Pháo tỷ.

Hệ thống:

- Có thể cho là thế. Nhưng hiện tại còn cần thời gian trưởng thành.

Trương Tiểu Kiếm:

- Được đây được đây. Thế tớ thì sao tớ thì sao? Thức tỉnh giả cấp mấy? Tiềm lực bao nhiêu?

Hệ thống:

- Trước mắt ký chủ là người không thức tỉnh, tiềm lực là 0.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Anh này bị kích tới mức này cơ á?!

Hệ thống nói tiếp:

- Trước mắt thuộc tính trụ cột của ký chủ: Sức mạnh 150; Phản xạ 150; Tốc độ 150; Sức chịu đựng 150; Tuổi thọ 5.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chời má, tuổi thọ 5 là cái quần què gì?!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tuổi thọ năm là ý gì? Tao còn sống được năm năm thôi hả?!

Hệ thống:

- Đúng vậy. Bởi trước đó ký chủ tiêu hao lực sinh mệnh sử dụng nói gì được nấy phiên bản luật nhân quả quá tải nên hiện tại tuổi thọ của ký chủ chỉ còn năm năm.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Mày nói thế là đã kích người khác quá đấy!

Hệ thống:

- Cấp bậc hiện tại của hệ thống: Lv.1. Exp cần cho level tiếp theo: 300.000”

Hệ thống:

- Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: Trở thành huyền thuật sư cấp một, có được cửa hàng huyền thuật sư thuộc về mình, yêu cầu trong khoảng hai mươi mét vuông. Phiên bản thăng cấp của thầy phong thủy, đối chiếu với thể giới khôi phục linh khí, có thể thấy được lưu động linh khí, âm dương phong thủy.

Phần thưởng nhiệm vụ: Tuổi thọ một, điểm exp 2000.”

“Năng lực trụ cột của hệ thống: Nói gì được nấy phiên bản sơ cấp.”

“Năng lực cộng thêm của hệ thống: Tạm thời không có. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến sẽ được mở ra.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Hoàn thành nhiệm vụ được thưởng tuổi thọ! Chời má được đấy!

Nhất định phải làm, đương nhiên nhất định phải làm rồi!

Trương Tiểu Kiếm:

- Tại sao yêu cầu trong khoảng hai mươi mét vuông thế?

Hệ thống:

- Hệ thống cấp một chỉ có thể đối chiếu với cửa hàng trong khoảng hai mươi mét vuông. Vượt quá diện tích này hệ thống không thể khống chế được.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Khai thật đi, mày có phải là hệ thống cùi bắp nhất trong lịch sử không hả?!

Thôi kệ, về nhà trước!

Lúc Trương Tiểu Kiếm tìm Tiểu Lý dẫn hắn lên máy bay chuyên dụng về Thiên Kinh. Trên đường đi ánh mắt Tiểu Lý nhìn hắn y hệt như đang nhìn Idol mà mình sùng bái nhất vậy:

- Trương tiên sinh, ngài cẩn thận! Ấy dà, ngài chính là chúa cứu thế đấy, không thể bay được... Nhân viên! Nhân viên đâu! Đều ngờ ngác gì đấy?! Nhanh đi lấy áo gió tới đây! Áo gió!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

- Ấy dà không cần khách khí thế đâu.

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác:

- Anh xem anh...

- Sao có thể được!

Tiểu Lý nghiêm mặt nói:

- Ngài chính là đại công thần cứu vớt địa cầu, đây đều là phải làm! Thực tế thì nếu không phải cần cam đoan sự an toàn cho ngài thì bây giờ tôi hận không thể tuyên bố cho cả thế giới biết rốt cục là chuyện gì.

Tiểu Lý nói Trương Tiểu Kiếm vẫn hiểu. Dù sao thì bây giờ thực lực của mình không cao, địa cầu được cứu nhưng không biết bên nước ngoài sẽ làm gì, kín tiếng chút không có gì là sai cả. Dù sao thì mình cũng đâu có để ý chuyện này.

Nhanh chóng lên máy bay. Vừa cất cánh, Trương Tiểu Kiếm đã nhận được wechat đến từ Tiêu Thần Tâm:

Tiêu Thần Tâm: “Thầy ơi, có phải là tụi mình đã bình an rồi hay không vậy? Thầy có ổn không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Thầy còn được, chẳng qua hơi dùng sức quá ló nên tóc bạc hết...”

Tiêu Thần Tâm: “!!!”

Tiêu Thần Tâm: “Thế thì chẳng phải là càng đẹp trai hơn hay sao?!”

Trương Tiểu Kiếm: “Hình như thế ấy! Giờ em đang ở đâu? Ổn không?”

Tiêu Thần Tâm: “Em ổn lắm. Đúng rồi thầy ơi, giờ đầu ngón tay của em có thể phát điện được đó, lợi hại chưa? He he, nhanh khen em đi!”

Trương Tiểu Kiếm: “Tâm Tâm nhà mình đương nhiên là lợi hại nhất rồi!”

Người thức tỉnh tiềm lực cấp SSS, Pháo tỳ tương lai, thử hỏi mày có sợ không?

Không kinh không hiểm trở lại trong thành phố Thiên Kinh, Tiểu Lý trực tiếp tìm tài xế lái xe đưa Trương Tiểu Kiếm về nhà.

Trên đường đi, Trương Tiểu Kiếm nhìn ra bên ngoài từ cửa kính xe. Người đi trên đường vẫn cười nói nhộn nhịp như trước, dường như tất cả mọi người đều không ý thức được rằng trước đó rốt cục đã từng xảy ra chuyện gì.

Thế mới là tốt nhất. Trương Tiểu Kiếm nhẹ nhàng hít vào một hơi --- Có thể sống bình bình an an là tốt nhất rồi!

Về đến nhà yên tâm nghỉ ngơi mấy ngày. Bố mẹ thay đổi không nhiều, trẻ hơn trước kia không ít, xem ra sau khi linh khí khôi phục thì tuổi thọ có thể tăng cao hơn nhiều, đây có thể xem như tin tức cực kỳ tốt!

Chiều nay Trương Tiểu Kiếm cảm thấy trạng thái của mình rất tốt, bèn khoác áo đi ra ngoài, bắt đầu làm nhiệm vụ!

Hoàn thành nhiệm vụ được thưởng tuổi thọ +1, tấu hài à?

Vào thang máy, bà thím Dương trên lầu mặc một chiếc áo hoa nhỏ, có thể thấy được mấy ngày nay linh khí khôi phục thím Dương cũng mặt mày hồng hào, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức cười nói:

- Tiểu Kiếm muốn đi ra ngoài hả? Ờ, thím nói cho cháu nghe nè, bây giờ thím gọi lắm đó, cực kỳ lợi hại cơ!

Trương Tiểu Kiếm:

- Sao vậy ạ?

Thím Dương duỗi tay ra:

- Nhìn kỹ nhé, thím sắp phát uy!

Bà nói rồi bắt đầu tập trung tinh thần, sau đó Trương Tiểu Kiếm liền nhìn thấy trên tay thím Dương lại bắt đầu xuất hiện bông tuyết nho nhỏ!

Tiên sư, thím Dương lại là người thức tỉnh à?!

- Thím lợi hại thế cơ à?!

Về mặt Trương Tiểu Kiếm kính sợ, nói nhỏ:

- Người thức tỉnh?

- Đúng rồi!

Thím Dương đắc ý nói:

- Năng lực này của thím ghê lắm đó, cháu thấy nhiệt độ hôm nay chưa? Thím làm kem que cho thằng cháu trai của thím ăn ngon lắm đó!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ít nhiều gì bà cũng là người thức tỉnh, chỉ làm kem que cho thằng cháu chơi thôi á?

- Thím Dương, năng lực của ngài mà làm cái đó không phải là hơi lãng phí sao?

Trương Tiểu Kiếm hỏi nhỏ:

- Không tính đi làm chuyện lớn gì à?

- Xí xí xí!

Thím Dương lắc đầu như trống bỏi:

- Làm chuyện lớn gì? Đi tạo phản hả? Hay là đi cướp ngân hàng? Có năng lực này thì dù sao cũng thật tiện lợi, bây giờ siêu thị hoa quả trước công chúng ta nguyện ý thuê thím lương tháng tám ngàn đó. Năng lực của thím thì giữ tươi cho hoa quả là tốt nhất!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Rồi không nói chuyện này.

Thím Dương cười tủm tỉm nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Nói chứ Tiểu Kiếm, giờ cháu có phải là người thức tỉnh không? Bây giờ con gái nhà người ta lựa người yêu ghê lắm đó, không phải là người thức tỉnh thì không thèm nhìn đâu.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tiên sư, mình đừng có nhắc tới đề tài đau buồn này nữa được không?

- Thật ra thì cháu cũng thức tỉnh.

Trương Tiểu Kiếm nghiêm trang chém gió:

- Cháu nói cháu ra ngoài cửa có thể nhặt được tiền, thím tin không?

Thím Dương: “!!!”

- Ấy dà thím phải nhanh chạy ra siêu thị hoa quả trước công xem chút.

Có vẻ như Thím Dương nhớ tới nỗi sợ hãi khi bị Trương Tiểu Kiếm khống chế lúc trước, che mặt đi luôn:

- Đừng có để người khác giành trước. Lần sau chúng ta lại trò chuyện nhé Tiểu Kiếm, lần sau ha. Đến lúc đó thím dẫn cháu đi gặp ông bạn già của thím!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hừ hừ, cho dù anh không phải là người thức tỉnh, nhưng anh cũng trâu bò lắm đó!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 340

“Chém đi chém đi phóng túng niềm kiêu ngạo của ta ~”

Đến nay địa cầu đã đi vào thời đại phục hồi linh khí. Tuy rằng tuổi thọ không còn nhiều, nhưng tâm trạng của Trương Tiểu Kiếm vẫn rất tốt.

Chẳng qua là tuổi thọ thôi mà, hoàn thành nhiệm vụ là được, đơn giản.

Sau đó hắn mới đi mấy bước đã bị tiếng loa ven đường thu hút sự chú ý:

“Nhìn này hãy nhìn này, đi ngang qua đừng bỏ lỡ, người thức tỉnh làm bánh rán cho bạn đây!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chời má chuyện quái quỷ gì vậy?!

Quay đầu nhìn lại, lập tức thấy chú Vương đang đứng trước quầy cảm loa kêu:

- Cháu trai của tôi, người thức tỉnh chính gốc, chơi nguyên tố lửa xuất thần nhập hóa! Bán rán được chân truyền chín phần từ tôi. Chỉ cần mười tệ, chỉ cần mười tệ bạn lập tức có thể được người thức tỉnh phục vụ cho bạn, làm một cái bánh rán cực kỳ tiêu chuẩn!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tiên sư nó chứ thật đúng là thân thiện đấy!

Trước quán bánh rán của chú Vương đã tụ tập hơn mười người vây quanh quầy hàng nhìn người trẻ tuổi đang rán bánh ở đó.

Trương Tiểu Kiếm tò mò nhé, huyết sát đi qua xem náo nhiệt.

- Ấy dà, đây không phải là Tiểu Kiếm đó sao? Tới tới tới.

Chú Vương kéo Trương Tiểu Kiếm qua nói:

- Cháu trai của chú, người thức tỉnh! Hệ lửa! Nhìn xem tay nghề này, chính gốc chưa? Có muốn tới một cái thử xem không?

- Được thôi.

Bây giờ Trương Tiểu Kiếm không thiếu tiền, trực tiếp lấy wechat ra quét code:

- Cho cháu một cái, lại thêm ly sữa đậu nành.

- Được rồi.

Chú Vương hét lớn một tiếng tràn đầy trung khí:

- Bánh rán một cái!

Sau đó Trương Tiểu Kiếm bắt đầu thích thú quan sát.

Thời gian này người thức tỉnh vẫn là khái niệm mới mẻ, nhưng uy lực còn chưa lớn lắm. Cháu trai của chú Vương thuộc loại người thức tỉnh hệ lửa. Nhìn hần nhून nhuyễn trải bột lên lòng chảo, sau đó duỗi tay ra, một ngọn lửa lập tức phun về phía bánh rán.

Độ ẩm của ngọn lửa kia có vẻ không thấp, chỉ trong chớp mắt một mặt bánh đã được nướng chín, khiến người chung quanh đều hoan hô lên:

- Ô, không hổ là người thức tỉnh, hiệu suất làm việc thật đúng là nhanh đấy!

- Ủ, mùi vị thật thơm, tiền tiêu thật là đáng giá!

- Lại thêm một phần cho tôi, tôi mang về nhà!

Cháu trai của chú Vương cười rất ngai ngùng, sau đó đưa bánh đã rán xong qua.

Trương Tiểu Kiếm nhân lúc rảnh rỗi tán dóc với chú Vương:

- Chú Vương không thức tỉnh hả?

- Có lẽ là tài năng gì đó của chú không đủ.

Chú Vương cười ha ha, có vẻ không quan trọng cho lắm:

- Dù sao chỉ cần cháu trai của chú thức tỉnh là được.

Sau đó hạ giọng cười he he với Trương Tiểu Kiếm:

- Chỉ riêng sáng nay thôi, mày đoán xem chú kiếm bao nhiêu tiền?

Trương Tiểu Kiếm tò mò:

- Bao nhiêu?

- Từng này!

Chú Vương giơ hai ngón tay lên nói:

- Hai ngàn! Thế nào? Bây giờ cái gì mà linh khí kia khôi phục, người thức tỉnh chính là kho báu lớn đấy! Bây giờ các ngành các nghề trên xã hội cướp nguồn tài nguyên người thức tỉnh sắp điên rồi! Chú cũng tốn rất nhiều sức mới gọi cháu trai của chú tới đây đây. Nếu không thì với năng lực của nó, tìm đại một nghề phù hợp, tiền lương mười ngàn dễ như chơi. Hôm qua còn có xưởng hàn điện lấy lương tháng mười lăm ngàn thuê cháu trai của chú đấy!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Hít một ngụm khí lạnh nhé!

Khác hẳn với vừa thức tỉnh đã mạnh vô địch như thế nào thế nào trong tiểu thuyết, dù sao thì đời người vẫn quay quanh củi gạo dầu muối tương dấm trà, lúc nào tiền cũng đứng hàng đầu!

Đang nghĩ vậy, một người giáng xuống từ trên trời --- Thật sự là giáng xuống ấy nhé!

Người tới mặc một bộ quần áo giao hàng Meituan, vừa tới đã nói:

- Ba phần bánh rán, muốn tương thịt bò, bỏ hai miếng jambon.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Bây giờ giao hàng cũng biết bay?!

- Mà đã thấy chưa?

Chú Vương đắc ý nói:

- Bây giờ giao hàng biết bay mới gọi là siêu hot đấy. Nghe bảo tiền lương ba mươi ngàn, rất nhiều người yêu cầu người giao hàng biết bay --- Dù sao thì có thể đưa tôi tận cửa sổ, thậm chí còn không cần ra ngoài mở thang máy...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiền sư nó chứ sao giờ bỗng cảm thấy áp lực tìm việc thật lớn là cái quần què gì vậy?

Mày mà mình có hệ thống, bây giờ cũng không quá chú trọng về khía cạnh tiền nong, nếu không thì không phải người thức tỉnh, đừng nói tới chuyện tình người yêu, e là cả công việc cũng không tìm được luôn ấy!

- Anh trai, bánh rán của anh xong rồi.

Lúc này cháu trai của chú Vương đưa bánh rán vừa chiên xong tới, cười nói:

- Cần thận chút, hơi nóng đấy, vừa thức tỉnh còn chưa không chế được sức nóng.

- Ủ ừ.

Trương Tiểu Kiếm nhận lấy bánh rán, tiếp tục đứng bên cạnh vừa xem vừa tán dóc với chú Vương.

Người giao hàng kia nhanh chóng lấy đồ xong rồi "vèo" một phát lại bay đi. Chú Vương còn không quên dặn dò:

- Đúng rồi, giờ là thời đại của người thức tỉnh, sau này nhớ rõ kéo rèm lại, nếu không dễ bị xem hết đấy.

Ừm, lời dặn này rất thực tiễn!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật mạnh, vừa ăn vừa nói:

- Hiểu hiểu. Đúng rồi chú Vương, chú có biết gần đây có cửa hàng mặt tiền nhỏ nhỏ nào muốn sang nhượng không? Không cần lớn lắm đâu, chừng mười mấy mét vuông là được.

- Cửa hàng mặt tiền hả...

Chú Vương ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:

- Hình như bên kia có một nhà. Vốn định mở cửa hàng nhỏ, nhưng nghe nói ông chủ thức tỉnh, biết bay, cho nên đi giao hàng luôn đấy --- Cái đứa vừa bay đi chính là nó đấy!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiền sư, biết thế chào hỏi sớm...

- Cháu đi trước nhé chú Vương.

Trương Tiểu Kiếm đứng lên rồi chạy luôn:

- Thừa dịp tên kia còn chưa bay xa, cháu đi xin số điện thoại của nó trước cái đã...

- Ủa, đi thông thả nhé.

Chú Vương còn không quên dặn:

- Hoan nghênh ngày mai lại đến!

- Vâng!

Trương Tiểu Kiếm huyết sao đi về phía chú Vương chỉ dẫn, ước chừng đi được hơn trăm mét sau, thật đúng là có một cửa hàng viết trên cửa "Cho thuê cửa hàng này"!

- Ấy dà, chính là đây chứ gì?

Trương Tiểu Kiếm nhìn trái nhìn phải, lại vịn cửa sổ:

- Ủm, khỏi phải nói, kích cỡ vừa chuẩn đấy.

Tìm được điện thoại, Trương Tiểu Kiềm lập tức gọi luôn.

Chủ nhà nhanh chóng giáng xuống từ trên trời --- Quả nhiên chính là anh giai giao hàng lúc trước!

Sau đó Trương Tiểu Kiềm mới nhìn một phát đã ngây ngẩn cả người:

- Anh.. Sao trên người anh toàn canh canh nước nước thế?

- Đừng nói nữa.

Anh giai giao hàng đầy mặt buồn bực:

- Thời nay làm người thức tỉnh cũng sống không tốt. Tiên sư nó chứ bầu trời lớn như vậy, thế mà lại tông trúng một thằng Ele.me, nhìn tôi ướt hết cả người này...

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Haizzz, áp lực cạnh tranh lớn nhỉ, xem ra không chỉ Meituan chiếm thị trường trước mà Ele.me cũng không cam lòng lạc hậu đâu.

Tối lúc đó nói không chừng phải đánh một trận trên trời ấy chứ...

- Ấy dà, mình không bàn về đề tài đau buồn này nữa.

Trương Tiểu Kiềm nói:

- Tôi định thuê cửa hàng của anh. Một tháng bao tiền đấy?

- Hai mươi ngàn.

Anh giai vào trong toilet thay đồ, giọng nói truyền ra:

- Không mặc cả. Tuy cửa hàng của tôi không lớn nhưng cũng ăn khách lắm.

Hai mươi ngàn thì hai mươi ngàn. Giờ anh không thiếu tiền. Trương Tiểu Kiềm lập tức gật đầu:

- OK, thế thì thuê một năm cái đã.

- Xong.

Anh giai cũng là người dứt khoát, trực tiếp lấy hợp đồng ra:

- Ký tên giao tiền là được.

Hợp đồng nhanh chóng ký xong. Anh giai tò mò hỏi:

- Nói chứ chú em thuê cửa hàng định làm gì thế?

- Tôi hả?

Trương Tiểu Kiềm sờ cằm:

- Định bói toán đó. Ừm, cũng không thể gọi là bói toán, là huyền thuật. Huyền thuật anh hiểu không?

Anh giai giao hàng rõ ràng là sùng sốt một chút, một lúc sau mới ộc ra một câu:

- Thì ra cậu thức tỉnh năng lực là gat người hả?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Massage linh khí là cái quần què gì?

Anh giai giao hàng vừa buột miệng ra những lời này, Trương Tiểu Kiềm lập tức sa sầm mặt.

Cái gì bảo là tôi thức tỉnh năng lực là gạt người hả?

Lúc không thức tỉnh chẳng lẽ tôi lại không gạt người sao? Thật là... Có biết ăn nói không hả? Có biết không?!

- Khụ khụ...

Trương Tiểu Kiềm ho khan một tiếng rồi nói:

- Nghề của tôi là đại huyền thuật sư, nghề này lợi hại lắm đấy, có thể xem phong thủy âm dương, quan trọng nhất là có thể nhìn thấy dòng chảy linh khí. Dòng chảy anh hiểu không?

- Thật hay đùa thế?

Anh giai giao hàng kinh ngạc nói:

- Thấy thứ đó thì có tác dụng gì?

Tác dụng gì á?

Emmmmm...

Trương Tiểu Kiềm:

- Hệ thống đại huyền thuật sư có thể nhìn thấy dòng chảy không khí thì có thể làm được gì?

Hệ thống:

- Có thể nhìn thấy dòng chảy không khí tương đương với bác sĩ thức tỉnh của người thức tỉnh. Đa số mọi người không thể thức tỉnh được là do ứ đọng dòng chảy không khí mà thành. Sau khi có thể thấy rõ dòng chảy không khí thì sẽ có một tổng kết khái quát về nguyên nhân tại sao lại không thể trở thành người thức tỉnh.

Trương Tiểu Kiềm: “!!!”

Trâu bò nha, ý là nói ai không thể thức tỉnh thì đến lúc đó mình có thể phát hiện đúng không?

Hệ thống:

- Đúng thế.

- E hèm...

Trương Tiểu Kiềm hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Anh đã thức tỉnh rồi nên hiện tại tôi không thấy được gì, nhưng nếu anh có người thân bạn bè bây giờ còn chưa thức tỉnh thì chờ đến khi cửa hàng của tôi khai trương, tôi có thể giúp anh tìm nguyên nhân thử.

Anh giai giao hàng:

- Thiệt hờ?! Thần sầu thế cơ à?

Trương Tiểu Kiềm cười tủm tỉm gạt đầu:

- Chính là thần sầu thế đấy.

- OK!

Anh giai giao hàng nói:

- Tôi đi giao hàng trước đây. Mới một lúc đã bỏ lỡ mấy đơn rồi. Một đơn năm tệ đấy... Tôi đi trước nhé, đến lúc đó tôi tới tìm cậu.

- Được.

Trương Tiểu Kiềm vẫy tay:

- Tạm biệt anh giai.

Sau đó anh giải giao hàng “vèo” một phát bay đi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Haizzz, thời đại phục hồi linh khí này áy, e là thể chế xã hội sắp bắt đầu này sinh thay đổi mãnh liệt rồi. Có lẽ kết cấu lớn sẽ không thay đổi nhiều lắm, nhưng các ngành các nghề nhất định sẽ thay đổi mạnh mẽ.

Người thức tỉnh hệ lửa chiên bánh rán, biết bay đi giao hàng...

Tìm công bằng ở đâu?

Thôi kệ, khỏi nghĩ nữa, xem thử cửa hàng của mình thế nào cái đã.

Cửa hàng đúng là không lớn, trên dưới mười tám mét vuông, có một chiếc bàn đơn giản, còn có hai cái ghế dựa, thoạt nhìn khá là giống văn phòng của lão trung y ở nông thôn. Cũng không biết lúc trước anh giải giao hàng kinh doanh nơi này kiểu gì... Dù sao thì nhất định là không làm ăn tốt lắm.

Trương Tiểu Kiếm còn đang cảm thán, hệ thống đã bắt đầu tuyên bố nhiệm vụ:

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, có được một cửa hàng huyền thuật sư dành riêng cho mình. Phần thưởng nhiệm vụ: Tuổi thọ +1, điểm exp 2000. Ký chủ chính thức trở thành huyền thuật sư Lv.1.”

“Mở năng lực huyền thuật sư: Ký chủ có thể nhìn thấy tình huống của dòng chảy linh khí trong thiên địa.”

“Mở chức năng mới: Massage linh khí, giúp đỡ mục tiêu thúc đẩy lưu thông máu phụ trợ thức tỉnh.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

- Mày chờ tí đã!

Trương Tiểu Kiếm rít gào nói:

- Massage linh khí là cái quần què gì thế? Massage?!

Ít nhiều gì anh mày cũng là chúa cứu thế nhé, mày lại bảo anh đi làm thợ massage à?!

Hệ thống:

- Đa số người còn chưa thức tỉnh trong thế giới này đều là gái.

Ồ sệt, không nói sớm... Trương Tiểu Kiếm hắng giọng một tiếng:

- Cảm ơn!

Ấy dà, xem ra sau khi hệ thống thăng cấp xong thì đúng là cảm giác khác hẳn nhỉ. Nhìn mà xem, bây giờ anh còn biết cả massage, thế phải gọi là...

Thợ massage linh khí?

Phúc lợi tuyệt nhé!

“Tuyên bố nhiệm vụ mới: Bắt đầu khai trương cửa hàng. Phần thưởng nhiệm vụ: Tuổi thọ +1, điểm exp +1000.”

Khai trương? Nhiệm vụ này đơn giản thôi. Trương Tiểu Kiếm bắt đầu nghĩ tên cho cửa hàng.

- Gọi Thịnh Thế Hoàng Triều?

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm, quyết đoán lắc đầu:

- Thời đại đã khác rồi, lại đặt tên thế này thì què lắm, phải sang choảnh cơ. Ừm, đến nay khôi phục linh khí, thế thì đặt một cái tên có liên quan đi. Gọi là... Quán cổ vấn Siêu Chuẩn? Quán cổ vấn Cát Cát? Quán cổ vấn Tiểu Kiếm?

Hệ thống:

- Ký chủ vẫn đặt tên như sệt thế...

Trương Tiểu Kiếm:

- Đâu phộng!

- Ừm, thế thì đúng là hơi khó nghe. Nói chứ ít nhiều gì mình cũng là thợ massage mà.

Trương Tiểu Kiếm bỗng nhiên lóe ra một ý tưởng:

- Có rồi! Gọi là Hội Quán Massage Thức Tỉnh Huyền Thuật. Thế thì chắc là ổn!

Dù sao cũng là lĩnh vực khôi phục mà, nghĩa là thức tỉnh chứ gì, sau đó bây giờ mình là đại huyền thuật sư mà ily, gọi là quán huyền thuật, lại thêm massage, tên này có sáng ý. Chính là nó!

Đã đặt tên xong rồi, Trương Tiểu Kiếm lập tức đi làm bảng hiệu. Vẫn là tiệm in ấn lúc trước, không ngờ vừa vào đã gây ngạc nhiên cả người:

- Ông chủ, ông đây là... Chuyện gì vậy?

Tiệm in ấn vẫn là tiệm Phú Dân kia, nhưng lúc này tinh khí thần của ông chủ hơi đầu kia đã hoàn toàn thay đổi!

- Ài chà, cậu không phải là người anh em bói toán kia đó sao?!

Ông chủ tiệm in ấn vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, lập tức đặc ý nói:

- Tới tới tới, tôi giới thiệu cho cậu một chút. Bây giờ anh đây đã thức tỉnh rồi, biết anh thức tỉnh năng lực nào không?

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu:

- Không biết!

Ông chủ tiệm in ấn:

- Cậu thế là không được đâu, ngay cả cái này mà cũng không bói được à? Nghe kỹ nhé, anh thức tỉnh năng lực trâu bò lắm đấy, dị năng hệ nước! Biết chưa?

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Rồi sao nữa?

Trương Tiểu Kiếm tò mò lắm:

- Thế thì có liên quan gì tới tiệm in ấn của anh?

- Sao có thể không liên quan được chứ? Quả thực là quá liên quan luôn ấy chứ!

Chủ tiệm ôm vai Trương Tiểu Kiếm đi tới một căn phòng nhỏ bên cạnh cửa hàng nói:

- Chú em, cậu thấy nơi này thế nào?

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Trong căn phòng nhỏ này đặt hai hàng bể cá, đang có rất nhiều cá vàng bơi tung tăng trong bể, thoát nhìn trạng thái của bọn cá vàng này rất tốt, bơi rất háng hái.

Nhất là bể nước kia, trong veo mát mẻ, thậm chí có vẻ như còn mang theo mùi hương nhàn nhạt của thiên nhiên?

Thì ra cụ thức tỉnh dị năng xong rồi không làm tiệm in ấn nữa mà đi bán cá hả?!

- Thế nào hả chú em? Anh đây trâu bò chưa?

Chủ tiệm in ấn đặc ý nói:

- Anh nói cho chú nghe nhé, chỉ riêng nước trong bể cá này thôi ấy, đều do anh đây chế tạo bằng năng lực đấy nhé, nuôi cá là đỉnh nhất! Hôm qua có người nuôi cá trong nhà sắp chết, anh vừa đi thay nước cho hân xong, cậu đoán thế nào? Khỏe ngay tại chỗ luôn! Thử hỏi cậu thấy thế nào? Có trâu bò không?

Trương Tiểu Kiếm đần hết cả người:

- Trâu... Trâu bò!

- Chú em, tới hai con cá không?

Chủ tiệm cười ha ha hỏi:

- Rẻ lắm, năm mươi một con, nuôi thì bao cậu tài nguyên cuộn cuộn. Hơn nữa anh còn phụ trách thay nước cho bể cá, hai trăm một bể, chất nước trong veo thơm ngát, đó là hàng đầu nhé!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

- Được... Được rồi..

Trương Tiểu Kiếm được mặt ra. Thời nay người thức tỉnh đúng là dễ làm ăn thật đấy. Nghe mà xem, dùng năng lực tạo ra nước, mà thấy mà chẳng lẽ không chịu mua chút sao?

- Đúng rồi, ông chủ.

Trương Tiểu Kiếm thanh toán năm trăm tệ, mua mấy con cá xong rồi mới nghĩ tới, xàm xí cả buổi suốt nửa quên mất chuyện chính.

- Tôi là muốn làm bảng hiệu...

- Bảng hiệu hả? Được thôi.

Ông chủ lại đuổi tay ra:

- Vợ tôi thức tỉnh, chuyên sản xuất các loại bảng hiệu, như là quảng cáo nhỏ nè, bảng hiệu lớn nè, chỉ cần cậu muốn, thứ gì cũng làm được tuốt!

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Đây lại là cái quần què gì? Thức tỉnh năng lực còn có kiểu này?!

- Ông chủ, năng lực của vợ anh...

Trương Tiểu Kiếm hỏi cẩn thận:

- Thức tỉnh là quảng cáo nhỏ?

- Cậu ăn nói kiểu gì thế hả?!

Chủ tiệm xụ mặt:

- Hiện nay vợ tôi là họa sĩ linh hồn! Họa sĩ linh hồn nhé cậu hiểu không? Chỉ cần là thứ bà ấy từng nhìn thấy thì đều có thể vẽ ra được! Bây giờ máy in của chúng tôi đều không cần nữa... Bà xã, bà xã ơi!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 342: Sao nghe mùi có gì đó sai sai ấy nhỉ?

Chủ tiệm quay đầu gọi vào trong phòng, bà xã của hắn đi ra rất nhanh:

- Gì mà gọi ầm ĩ lên thế? Làm phiền tôi xem Douyu tôi bóp chết ông đấy tin không hả?

- Có khách tới tôi không gọi bà thì gọi ai?

Chủ tiệm nói:

- Cậu em này muốn làm bảng hiệu, bà xem thử xem.

- Ồ.

Bà chủ đáp một tiếp, sau đó thẳng tay lấy một cái bảng hiệu ra:

- Lớn cỡ này được không?

Tấm bảng kia dài tầm bốn mét, rộng một mét, coi như đủ xài. Trương Tiểu Kiếm lập tức gạt đầu:

- Được được. Gọi là Hội Quán Massage Thức Tỉnh Huyền Thuật. Máy chữ đó là được rồi. À đúng rồi thuận tiện viết số di động của tôi lên trên.

- OK.

Bà chủ tùy ý vẽ một hình ảnh trên máy tính, sau đó bàn tay khê nâng lên, Trương Tiểu Kiếm lập tức thấy đủ loại màu sắc phun ra từ trong bàn tay của bà ấy, chưa tới năm phút, bảng hiệu đã làm xong!

Sau đó bà chủ lặc eo nhỏ vào nhà:

- Lớn cỡ đó là một ngàn, quét code là được!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Chời má, chị làm bảng hiệu hơi bị ngẫu đấy, quả nhiên đủ hiệu suất!

Trương Tiểu Kiếm đang chuẩn bị móc tiền ra, chủ tiệm lại nhìn bảng hiệu, rồi ngó Trương Tiểu Kiếm..

Chủ tiệm: "!!!"

- Chú em chờ chút đã.

Chủ tiệm túm chặt lấy Trương Tiểu Kiếm:

- Cửa hàng của cậu làm cái gì vậy? Massage thức tỉnh linh khí? Là ý gì? Cậu thức tỉnh năng lực là massage hả?!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu phộng anh mày thức tỉnh năng lực là chém gió nhé! Massage chỉ là tặng kèm thôi!

- E hèm..

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tôi có thể massage cho các cô gái giúp đỡ thức tỉnh. Một lần là... 8000. Nói chứ nhà anh có người không thức tỉnh à?

- Tốt quá!

Chủ tiệm vừa nghe vậy, lập tức lại xông vào nhà kêu:

- Bà xã ơi bà xã! Ra đây nhanh lên!

- Ông chán sống rồi hả?!

Bà chủ nổi trận lôi đình bước ra khỏi nhà:

- Lại chuyện gì nữa?! Ông không nói xong luôn một thể được à? Làm bảng hiệu hay là làm quảng cáo?!

- Bảng hiệu. À không phải!

Chủ tiệm sốt ruột nói:

- Chú em này có thể massage giúp người khác thức tỉnh đấy! Con gái mình không phải là chưa thức tỉnh đấy thôi, bây giờ còn chưa tìm được việc làm nữa!

- Thiệt hả?

Bà chủ vừa nghe vậy lập tức ngậy ngấn cả ngươi, sau đó nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Một lần bao nhiêu thế?

Trương Tiểu Kiếm:

- 8000.

- Duyệt!

Bà chủ gọi vào nhà:

- Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc, nhanh ra đây. Người anh em này nói là sờ sờ giúp mày là có thể thức tỉnh đấy!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chuyện rất tốt mà sao vừa nói ra nó lại thành 18+ thế?

Cái gì gọi là sờ sờ là có thể thức tỉnh hả? Sờ chỗ nào cơ...

- Gì á...

Một cô gái trẻ tuổi nhanh chóng đi ra từ bên trong, khoảng tầm hai ba hai tư tuổi, ừ rồi nói:

- Con không thức tỉnh thì không đi tìm việc đâu. Giờ mấy công ty tuyển nhân viên đều suy xét nhân tố đầu tiên là thức tỉnh. Haizzz...

Ừm, chẳng trách cô nàng than thở như vậy.

Bây giờ thức tỉnh cùng một nhịp thở với dân sinh, không nói khác nếu bạn làm bơm xăng ở trạm xăng dầu, sau đó thức tỉnh dị năng hệ lửa, thế thì không phải là tìm chết sao...

- Đừng than thở nữa.

Bà chủ sốt ruột nói:

- Người anh em này nói có thể massage giúp người ta thức tỉnh đấy. Mày mau lên, đỡ được hán thì mày có thể thức tỉnh rồi. Đến lúc đó tìm việc không phải là đơn giản sao?

Cô gái kia nhìn Trương Tiểu Kiếm, ánh mắt sáng lên:

- Nhiều tiền một lần?

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Sao nghe mùi có gì đó sai sai ấy nhỉ?

- 8000...

Trương Tiểu Kiếm cẩn thận nói:

- Cô nương cảm thấy...

- Thế thì còn chờ gì nữa?! Nhanh lên!

Tiểu Ngọc kéo lấy Trương Tiểu Kiếm vào trong nhà:

- Nhanh nhanh nhanh, ba mẹ đóng chặt cửa đi, bọn con cố gắng giải quyết nhanh chóng! Ấy dà thật là mong chờ quá đi...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao... Đậu xanh...

Vào trong phòng, chủ tiệm với bà chủ còn cố ý ân cần khóa chặt cửa, thậm chí còn dút khoá đóng cửa tiệm luôn, khiến Trương Tiểu Kiếm rất ngượng ngùng... Anh chỉ bán nghệ chứ không bán thân nhé!

Tiểu Ngọc:

- Có cần em coi đồ không vậy đại ca?

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

- Cô chờ chút, trước đừng sốt ruột, bình tĩnh, bình tĩnh nha!

Trương Tiểu Kiếm chảy mồ hôi như thác, nói:

- Mình phải làm từng bước một ha... Cô đứng yên cái đã, tôi xem thử xem linh khí của cô là thể nào trước đã...

- Vâng.

Tiểu Ngọc đứng yên tại chỗ.

Nói chứ đáng người của cô nương này còn thật tốt...

Tiên sư, nghĩ đi đâu vậy? Trương Tiểu Kiếm tát mạnh cho mình một phát --- Nhất thiết không thể biến thành yêu râu xanh, tuổi thọ của anh tổng cộng mới có sáu năm thôi, không làm nổi đâu...

- Ừm..

Trương Tiểu Kiếm tập trung tinh thần, sau đó đi vòng quanh Tiểu Ngọc một vòng, nói:

- Lại nói cô chủ yếu là có ba loại khí, nước, cây, lửa. Ba loại khí này chủ yếu tích tụ ở vùng bụng bên trái, tập trung thành một khối. lát nữa tôi giúp cô xoa bóp cho nó tan ra, hẳn là sẽ ổn. Nhưng nguyên nhân gây ra tình huống này ấy, bây giờ còn chưa thấy rõ được. Sau này có rảnh tôi sẽ kiểm tra giúp cô.

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Vâng, thế đại ca nhanh lên nào.

Trương Tiểu Kiếm:

- Ừ ừ, tới đây, có lẽ sẽ khá đau đấy, cô chịu đựng nhé...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngọc đỏ ửng:

- Dạ.

Thế là Trương Tiểu Kiếm bắt đầu massage cho cô nàng. Đầu tiên vươn tay ra, lúc này trên tay hắn phát ra ánh sáng rực rỡ, rồi nhẹ nhàng đặt lên phần bụng trái của Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc lập tức cảm nhận được một dòng khí nóng tràn vào, toàn thân ấm áp thoải mái, không khỏi rên lên:

- Ui da...

Hệ thống mở chức năng huyền thuật sư chủ yếu là giúp người khác khai thông linh khí, phụ trợ thức tỉnh. Trương Tiểu Kiếm không cảm thấy thế nào, nhưng vấn đề là chủ tiệm với bà chủ ngồi bên ngoài nghe thấy thì lại khác hẳn...

- Ê, Tiểu Ngọc nhà mình chủ động thế cơ à?

Bà chủ cười híp mắt:

- Sắp 24 rồi mà còn chưa vội tìm người yêu, không ngờ lại rất có thiện cảm với người thanh niên này. Ông không nghe thấy sao? Con bé còn bảo đại ca nhanh lên kìa...

Ông chủ:

- Người thanh niên này lại còn nói có lẽ sẽ rất đau bảo Tiểu Ngọc chịu... Haizzz, con gái lớn không giữ được...

Bà chủ:

- Đúng đấy...

Đúng lúc này trong phòng truyền tới một tiếng "Ui da...". Bà chủ vỗ tay cái bốp:

- Xong! Ê tôi nói ông này, người thanh niên này rất có bản lĩnh đấy, Tiểu Ngọc nhà mình nhìn ai cũng không vừa mắt, không ngờ vừa gặp người trẻ tuổi này đã hợp rồi ---- Một lần massage kiếm 8000, một tháng cũng không cần nhiều, năm người cũng được bốn mươi nghìn rồi! Ông xem cho cậu này làm con rể nhà mình có phải là cũng được lắm không?

Ông chủ:

- Ừ, cũng đúng đấy, chẳng qua người hơi xấu tí..

- Mặt xấu không phải tính xấu, ông cũng có hơn người ta đâu mà.

Bà chủ đắc ý nói:

- Chẳng phải tôi cũng coi trọng ông đó sao?

Ông chủ:

- Có lý... Ê, hình như bên trong sắp kết thúc rồi, nhanh thế!

Hai người vừa nói đến đây, Trương Tiểu Kiếm mở cửa “két” một phát, lần này ông chủ với cả bà chủ đều bị dính lên tường...

- Ông chủ, bà chủ?

Trương Tiểu Kiếm gọi:

- Làm xong... Ờ? Người đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 343: Người thức tỉnh đòi đầu thần chém gió?

Xong rồi hả?

Ông chủ bật mũi đi ra từ sau cửa, kinh ngạc nói:

- Thật sao?

- Thế còn có giả à?

Trương Tiểu Kiếm vỗ tay nhẹ nói:

- Hai anh chị xem thử đi.

Lúc này Tiểu Ngọc chậm rãi đi ra từ trong phòng, thoát nhìn toàn thân không có thay đổi gì lớn, nhưng ông chủ nhanh chóng phát hiện chỗ khác biệt --- Ngay trong tay Tiểu Ngọc có một chậu trầu bà vàng đang nảy mầm với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường!

- Ôi trời ơi! Tuyệt vời quá!

Ông chủ mở to mắt, đuổi bước dài xông lên trước, nắm chặt lấy tay Trương Tiểu Kiếm:

- Chú em.. À không, cháu trai à, tối nay đừng đi, xem cháu vất vả chưa kia. Ăn cơm xong rồi hãy đi, đúng lúc Tiểu Ngọc nhà chú còn chưa có người yêu đâu. Người thanh niên các cháu phải tiếp xúc với nhau nhiều chút...

Trương Tiểu Kiếm anh da đen mặt dầu chằm hỏi: “???”

Chuyện gì vậy trời? Sao cảm thấy có gì đó sai sai ấy?

- Đúng đấy đúng đấy.

Bà chủ cũng đi vòng ra:

- Người thanh niên các cậu nên trao đổi với nhau nhiều hơn chút mới được. Tiểu Ngọc nhà bác dáng người mặt mũi cũng được lắm...

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chời má, đây không phải là làm ăn, đây là đang tìm con rể ấy chứ!

Trương Tiểu Kiếm lập tức ngơ ngác, vội nói:

- Có lẽ hai vị hiểu nhầm rồi. Vừa rồi tôi chỉ giúp Tiểu Ngọc thức tỉnh thôi...

Sau đó đuổi tay ra:

- Tám ngàn nhé, đừng có quỵt nợ đấy. Tôi không ăn mỹ nhân kế đâu...

- Há?

Ông chủ ngơ ngác, sau đó vẻ mặt thất vọng:

- Haizzz, tiếc quá...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Cô nương nhà ông đã thức tỉnh rồi còn sợ không tìm được người yêu hay sao?

- Thôi kệ thôi kệ.

Đến cùng là bà chủ kiến thức rộng rãi, nói:

- Thức tỉnh còn không tìm được người yêu chắc? Cho cậu tiền đây! Không tiền nhé!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Hay là mình dứt khoát ở lại ăn bữa cơm rồi hẵng đi?

Hôm nay làm bằng hiệu xong, còn kiếm được một khoản, Trương Tiểu Kiếm cất 6500 vào túi, thế là ra khỏi cửa hàng.

Nhìn Trương Tiểu Kiếm rời đi, bà chủ buồn bực nói:

- Cầm mấy con cá, còn làm một tấm biển hiệu, Tiểu Ngọc nhà mình cũng sờ rồi, cuối cùng mình còn phải cho hắn 6500, nghĩ kiểu gì cũng thấy vụ này mình lỗ ấy...

Ông chủ bĩu môi:

- Tôi bảo phụ nữ các bà tóc dài mà não ngắn. Tiểu Ngọc nhà chúng ta thức tỉnh rồi, hơn nữa còn là người thức tỉnh hệ thực vật khá là hiếm thấy, nói không chừng còn có bao nhiêu nhà giàu chờ Tiểu Ngọc đi làm quản gia kia. Tương lai còn lo không tìm được chồng hay sao?

Sau đó cũng thờ dài:

- Haizzz, chẳng qua người trẻ tuổi này có bản lĩnh như vậy mà không thể giữ lại được, tiếc quá...

...

“Chém đi chém đi phóng túng niềm kiêu ngạo của ta ~~~”

Trương Tiểu Kiếm cầm bằng hiệu cùng với cá vàng trở lại cửa hàng, tìm đại hai công nhân treo bằng hiệu lên. Hội Quán Massage Thức Tỉnh Huyền Thuật chính thức khai trương!

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống lại truyền tới:

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, Hội Quán Massage Thức Tỉnh Huyền Thuật chính thức khai trương. Phần thưởng nhiệm vụ: Tuổi thọ +1, điểm exp +1000.”

“Cấp bậc hiện tại của ký chủ: Huyền thuật sư lv.1.”

“Năng lực cấp bậc hiện tại: Quan sát dòng chảy linh khí, quan sát sự ảnh hưởng của phong thủy với con người sau khi thăng cấp bối cảnh thế giới, tiến hành điều chỉnh quy mô nhỏ đối với phong thủy cá nhân và hộ gia đình, giúp đỡ khách hàng thức tỉnh nhờ xoa bóp.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: Thành công tiếp đãi khách hàng đầu tiên. Phần thưởng nhiệm vụ: Tuổi thọ +3, điểm exp 1000.”

“Mỗi khi ký chủ tiếp đãi một khách hàng thì số tiền kiếm được sẽ chuyển hoá thành điểm exp. Hiện tại điểm exp là 3000/300.000.”

Ý là mình kiếm được một tệ tương đương với một điểm exp, bây giờ còn thiếu 297.000 tệ mới có thể thăng cấp đúng không?

Lúc trước mình còn tính kiếm ít thôi, giờ xem ra đúng là không thể rao giá rẻ được. Lỡ 100 tệ thì phải kiếm tới ngày tháng năm nào...

Emmmmm..

Dù sao có thưởng tuổi thọ, bất kể thế nào thì ít ra khai trương cửa hàng rồi.

Trương Tiểu Kiếm thả mấy con cá mới mua kia vào trong bể cá trước, tiếp theo đương nhiên là chờ khách hàng tới cửa. Trương Tiểu Kiếm ngồi bên bàn làm việc cộng cả ghế dựa vào tổng cộng cũng mới đáng 30 tệ, lấy di động ra bắt đầu xem giới bạn bè.

Giờ đã là thời đại phục hồi linh khí, các ngành các nghề thay đổi rất lớn, từ tán gẫu trong wechat là có thể thấy được ít nhiều. Trương Tiểu Kiếm bỗng nhìn thấy một nam sinh tên là Lưu Dịch trong group lớp gửi tin nhắn: “Ha ha ha ha ha, anh em ta rốt cục cũng thức tỉnh rồi!”

Chu Minh: “Hôm qua tao đã thức tỉnh rồi, ha ha!”

Trương Tiểu Kiếm lắc đầu cười nói:

- Cái lũ này, lại nói từ khi tốt nghiệp đại học tới nay đúng là lâu lắm rồi chưa gặp...

Lúc này hắn gửi một tin nhắn: “Chào mọi người nha, lâu quá không gặp.”

Lưu Dịch: “Chời má, Kiếm ca, chuyện gì vậy?! Mấy năm nay mày như là bốc hơi khỏi thế gian luôn rồi ấy. Gần đây có ổn không?”

Trương Tiểu Kiếm: “Ha ha, còn được. Làm việc xàm xàm thôi. Mọi người thế nào rồi?”

Chu Minh: “Tiểu Kiếm thức tỉnh chưa? Bây giờ bạn cùng lớp tại mình đều đang bận chuyện thức tỉnh ấy, ngày nào cũng cắm đầu im re. Hôm nào tại mình tụ tập đi.”

Trương Tiểu Kiếm: “Ừ được. Lại nói đúng là lâu lắm rồi không tụ tập. Tại mày đều thức tỉnh hết hả? Dị năng nào thế?”

Chu Minh: “Tao là hệ lửa, bây giờ nướng thịt ở chợ đêm đó, he he.”

Lưu Dịch: “Tao thức tỉnh là phi hành. Vừa thức tỉnh xong Meituan với Ele.me đều gọi điện thoại cho tao, tiền lương ba mươi ngàn, hí hí.”

Nhìn tin tức trong wechat, Trương Tiểu Kiếm cười lắc đầu.

Hai đứa này vẫn như thế, không có chí hướng gì lớn lao. Nhưng nay đã thức tỉnh rồi nên sau này hẳn là sẽ thoải mái hơn nhiều.

Lưu Dịch: “Đúng rồi, Tiểu Kiếm, mày có thức tỉnh không?”

Vừa thấy lời này, Trương Tiểu Kiếm lập tức buồn bực.

Tiên sư, anh cũng muốn làm người thức tỉnh lắm, cho dù là gạt người cũng được, nhưng chỉ được một cái nói gì được nấy một cái massage linh khí, cái nào cũng không giống dị năng thức tỉnh...

Năng lực thì trâu bò mà vấn đề là khó nói thành lời ấy...

Trương Tiểu Kiếm: “Tao... Còn chưa đâu.”

Chu Minh: “Không sao, đừng nản chí, cố gắng lên. Bây giờ là thời đại thức tỉnh, từ khi người thức tỉnh đời đầu Thần Chém Gió ra tay xử lý tăng thiên thạch kia thì thế giới đã thay đổi lớn rồi, đều có cơ hội.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Anh mày biến thành người thức tỉnh đời đầu hồi nào? Emmmm...

Nhưng danh hiệu này đúng là thú vị đấy...

Hắn lập tức gửi tin nhắn cho đại đại: “Đại đại, tôi thành người thức tỉnh đời đầu Thần Chém Gió?”

Đại đại: “Đúng rồi. Đây là vinh dự mà cậu nên được. Nhưng vì an toàn nên tôi chỉ tuyên bố với bên ngoài rằng có một người như thế thôi. Tư liệu cụ thể thì tôi không công bố.”

Quả nhiên là đại đại suy xét chu đáo, biết đề ý tới vấn đề an toàn của mình, hí hí.

Dù sao thì trên thế giới này lại không chỉ có một quốc gia, trời mới biết nước ngoài nghĩ cái gì.

Kín tiếng, kín tiếng mới là lẽ phải.

Trở lại group lớp, Trương Tiểu Kiếm nói: “Người thức tỉnh đời đầu Thần Chém Gió nhất định là trâu bò lắm nhỉ?”

Nhắc tới chuyện này, Chu Minh lập tức tỉnh táo: “Giờ chữ Kiếm ca, mày thậm chí không biết tôi đời đầu à? Rốt cục thì mày làm ăn kiểu gì thế?”

Lưu Dịch cũng nói: “Đừng đấy, Kiếm ca, bây giờ mày có thể không biết ngôi sao màn bạc, có thể không biết tổng thống các nước, nhưng nếu nói không biết đời đầu thì tuyệt đối sẽ bị khinh bỉ đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Truyền thuyết đời đầu

Vừa thấy vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức vui vẻ --- Ahìhi, bây giờ anh đây trâu bò thế cơ à?

Trương Tiểu Kiếm: “Đúng là tao không biết thật mà. Rốt cục thì đời đầu mạnh tới cỡ nào? Nói cho tao biết đi.”

Lưu Dịch: “Nhắc tới đời đầu thì trâu bò lắm đó! Lúc trước bùa may mắn hot khắp thế giới mà biết chứ? Đó chính là thứ do đời đầu chế tạo ra. Ban đầu còn có rất nhiều người không muốn mua, nhưng may đoán thế nào? Một tảng thiên thạch từ vũ trụ lao về phía địa cầu. Sau đó dựa vào lực lượng của một mình đời đầu hoàn toàn làm nổ thiên thạch! Sau đó linh khí trên địa cầu được khôi phục, còn những người từng mua bùa may mắn thì đa số đều thức tỉnh! Chỉ riêng chuyện này thôi, số người thức tỉnh của Đại Thiên Triều chúng ta đã gấp mười các nước khác rồi nhé!”

Chu Minh bổ sung thêm: “Đúng đấy. Giờ đảo Trân Bảo của chúng ta đã được thu hồi rồi, đến nay do tảng thiên thạch kia nên vũ khí hạt nhân không dùng được nữa. Bây giờ các nước đều so đầu quân đoàn người thức tỉnh. Đến nay Đại Thiên triều chúng ta chính là ông trùm lớn nhất thế giới này rồi, nước Mỹ trực tiếp quỳ luôn!”

Lưu Dịch: “Chứ còn gì nữa. Nhưng vì bảo vệ cho đời đầu để tránh bị nước ngoài gài bẫy, bây giờ còn chưa tiết lộ tư liệu nữa kia. Hầy, trâu bò ghê.”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ây dà, tui may khích lệ anh như thế anh ngại lắm..

Xem ra anh đã sống thành một truyền thuyết rồi..

Sau đó Chu Minh nói tiếp: “Đúng rồi, lúc khôi phục linh khí, nghe nói đời đầu từng để lại một câu nói.”

Trương Tiểu Kiếm: “Câu gì?”

Chu Minh: “Sau khi linh khí bắt đầu khôi phục, người thức tỉnh đời đầu Thần Chém Gió, người đàn ông có được tất cả mọi thứ trên thế giới, bao gồm tiền tài, danh tiếng, quyền lực. Trước khi quy ẩn đã từng nói một câu, khiến người trên thế giới này bắt đầu cố gắng thức tỉnh. ‘Muốn có được mọi thứ như của ta không? Nếu nói muốn thì hãy thức tỉnh đi. Chỉ có người thức tỉnh mới có thể đạt được lực lượng lớn nhất!’. Đại thời đại dị năng hàng lâm!”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Tiên sư, rốt cục thằng nào đồn bậy bạ thế?

Anh may chưa từng nói câu đó bao giờ nhé!

Lưu Dịch: “Đúng đúng đúng. Đời đầu còn nói, tương lai thuộc về người thức tỉnh, dặn chúng ta cố gắng tu luyện chăm chỉ nữa!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tao cũng chưa nói mấy câu này!

Trương Tiểu Kiếm: “Lợi hại lợi hại, ây dà đời đầu đúng là trâu quá cơ, không so được không so được.”

Chu Minh: “Chính xác!”

Lưu Dịch: “Đương nhiên rồi, chỉ cần cho tao gặp mặt đời đầu một lần thì tao ngủ cũng cười tỉnh được!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thế thì chắc đời này may khỏi ngủ luôn đi..

Lại tùy ý nói chuyện với hai người một lúc, Trương Tiểu Kiếm cười ha ha cất di động đi.

Cái lũ này, vẫn là một đám tung tung tăng tăng ấy.

Hít vào một hơi thật nhẹ, sau đó Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một người đàn ông thanh niên chừng ba lăm ba sáu tuổi đi tới. Người đàn ông kẹp túi da dưới tay, đồ vest giấy da, đầu tóc bóng bẩy, quả nhiên là người thành đạt. Hắn đi vào phòng rồi nhìn quanh, sau đó ngồi xuống trước mặt Trương Tiểu Kiếm.

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Sao nhìn thằng này quen mắt thế nhỉ?

- Ê? Sao tôi cảm thấy nhìn anh quen quen thế?

Trương Tiểu Kiếm kinh ngạc nói.

Người đàn ông kia cũng ngây ngẩn cả người, hắn quan sát Trương Tiểu Kiếm một lúc, trong giây lát ánh mắt sáng ngời:

- Trương đại sư! Chờ má Trương đại sư không ngờ lại là cậu! Tôi là Ngô Vi Dân đây! Cậu còn nhớ rõ tôi không? Cậu từng xem phong thủy cho tiệm giày của tôi đó, PlayBoy đó! Chủ tiệm kia kìa!

- À nhớ rồi.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Là anh à? Giờ đang làm gì thế?

- Đây không phải là linh khí khôi phục sao? Sau khi thức tỉnh rồi tôi vẫn làm tiệm giày thôi.

Ngô Vi Dân cười ngồi xuống, sau đó nhìn chung quanh nói:

- Trương đại sư, quán huyền thuật của cậu làm gì vậy? Có thể xem những thứ gì? Trước kia tôi chưa từng nghe nói tới loại nghề này bao giờ cả. Cậu không xem phong thủy nữa à?

- Huyền thuật là phiên bản thăng cấp của thầy phong thủy.

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Chủ yếu có thể xem phong thủy linh khí, giúp người khác thức tỉnh vân vân.

- Giúp người khác thức tỉnh?!

Vừa nghe vậy, Ngô Vi Dân suýt nữa trừng lồi con mắt:

- Có thể giải quyết vấn đề không thể thức tỉnh á?!

- Dĩ nhiên rồi.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu nói:

- Nhưng giá khá cao. Trước tiên phải xem xét lưu thông linh khí, sau đó sửa lại phong thủy, cuối cùng giúp đỡ thức tỉnh thông qua xoa bóp. Toàn bộ làm hết tổng cộng mười sáu ngàn.

- Mười sáu ngàn cũng được!

Ngô Vi Dân vỗ đùi cái đét, thế là bắt đầu kể khổ với Trương Tiểu Kiếm:

- Nhà tôi thì có tôi với vợ đều thức tỉnh, nhưng mà con trai tôi thì kiểu gì cũng không thức tỉnh được. Bạn bè của nó đều thức tỉnh hơn nửa rồi, mỗi ngày nhắc tới chuyện này đều than thở, nói có phải là nó bị đào thải hay không, tôi thấy mà đau lòng lắm cơ! Trương đại sư, ngài có thể xem xét được thật à?

Mày nói thế không phải vô nghĩa sao, anh đây là người đàn ông có hệ thống trong người đấy!

Chuyên nghiệp. Hiểu cái gì là chuyên nghiệp chứ?

- Ừm.

Trương Tiểu Kiếm thần côn nói:

- Anh thấy tôi có thể ba xạo được sao? Nhưng tôi phải nói trước nhé, giá là giá đó, tổng cộng mười sáu ngàn, không mặc cả nhé!

Cái này kết nối với điểm exp đấy, không thể rẻ được đâu.

- Không thành vấn đề!

Ngô Vi Dân nói:

- Chỉ cần con trai tôi có thể thức tỉnh thì tám mươi ngàn tôi cũng chịu! Trương đại sư ngài không biết chứ, từ sau khi đòi đầu xử lý tảng thiên thạch kia khiến linh khí khôi phục thì bây giờ bên ngoài bất luận công ty nào cũng không thèm nhìn người không thức tỉnh một cái, out luôn! Ngay cả bạn cùng lớp với con trai tôi, giờ cũng so bì ai thức tỉnh ai không thức tỉnh. Thức tỉnh xong rồi dựa theo năng lực mà lựa chọn chuyên ngành đó!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ừm, thế thì đúng thật. Bây giờ đang là thời kỳ xã hội chuyển hình, ưu thế của người thức tỉnh trong nhiều ngành nghề đúng là rất lớn. Ví dụ như là giao đồ ăn với giao bưu kiện...

- Được rồi.

Trương Tiểu Kiếm lập tức đứng dậy cười nói:

- Đi, tôi đến nhà anh nhìn xem thử xem. Con trai anh có ở nhà không?

- Có có.

Ngô Vi Dân gật đầu thật mạnh:

- Máy ngày nay nó không dám đi đến trường, nói không thức tỉnh nên không mặt mũi gặp bạn bè. Nhanh nhanh nhanh, xe đỗ ở bên ngoài kia.

Thế là hai người đi ra ngoài. Vừa đi Trương Tiểu Kiếm vừa hỏi:

- Con trai anh không lớn lắm đâu nhỉ?

- Không lớn.

Ngô Vi Dân gật đầu nói:

- Tôi với vợ nhà tôi quen nhau từ thời học cấp III, tốt nghiệp đại học là kết hôn luôn, năm nay cháu nó được 11 tuổi rồi. Hầy, ai biết được thế giới lại thay đổi lớn như vậy chỉ trong một đêm thôi chứ...

- Công nhận.

Trương Tiểu Kiếm cười rồi hỏi:

- Anh với chị nhà đều thức tỉnh năng lực nào vậy?

Lúc này hần tò mò nhất là đủ loại năng lực trên trời dưới đất. Dù sao thì cũng từng thấy cả họa sĩ linh hồn rồi...

- Tôi thức tỉnh là niệm lực.

Nhắc tới cái này Ngô Vi Dân vẫn rất tự hào:

- Có thể lấy vật từ xa. Lấy vật từ xa ấy cậu biết chứ? Chỉ cần là đồ trong phạm vi mười mét, tôi chỉ cần động ý niệm là có thể lấy lại đây!

Ghe nha, năng lực được phết ấy. Trương Tiểu Kiếm lập tức hỏi:

- Được đấy! Cho nên giờ anh mở tiệm không cần nhân viên luôn hả?

- Đúng rồi đấy.

Ngô Vi Dân tự hào nói:

- Khách hàng muốn nhìn kiểu giày nào, tôi dùng niệm lực là có thể lấy được luôn, bớt được một khoản tiền thuê nhân viên, một tháng bớt được không ít tiền, ha ha.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đậu xanh thức tỉnh dị năng rồi đúng là tiện lợi thật đấy. Hầy, cũng không biết anh mày còn thức tỉnh được hay không...

Hệ thống nói chen vào cực kỳ hợp thời:

- Sau khi thăng cấp, ký chủ sẽ thức tỉnh lần đầu tiên. Kinh nghiệm phía trước: 289.000/30.000."

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Chời má, thiệt hay giỡn vậy? Anh không chỉ có thể thức tỉnh mà nghe ý này là còn không chỉ thức tỉnh một lần á?!

Hệ thống:

- Tư tưởng kiểu gà công nghiệp của ký chủ thế là không ổn đâu. Dù sao cậu cũng là người đàn ông có hệ thống mà.

Muah ha ha ha ha ha! Lời này anh thích nghe!

Chương 345: Đại sư thần sầu quá!

Ây dà, nay vừa nghe hệ thống nói mình cũng có thể thức tỉnh, tâm tình lập tức thoải mái hơn nhiều.

Dù sao thì thời đại này ít nhiều cũng phải có chút năng lực chứ, cho dù là bán bánh rán bên lề đường cũng là dị năng giả hệ lửa, giao hàng đều biết bay. Nếu mình không theo kịp thời đại thì bị kịch cỡ nào?

- Bây giờ quả nhiên là người thức tỉnh ăn hương.

Trương Tiểu Kiếm cảm thán:

- Đúng là thời thế thay đổi.

- Công nhận.

Ngô Vi Dân gật đầu nói:

- Tuy tôi không lợi hại được bằng người thức tỉnh đời đầu nhưng ít ra có năng lực, làm cái gì cũng tiện lợi hơn rất nhiều. Cho nên Trương đại sư à, con trai tôi đều trông cậy vào cậu nhé!

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- OK, yên tâm đi.

Trong lúc nói chuyện đã đi tới khu nhà Kim Thành Chi Tinh nơi Ngô Vi Dân sinh sống. Hai người cùng đi lên lầu.

Ngô Vi Dân sống ở cửa đông tầng 11 tòa nhà C. Vừa mở cửa Trương Tiểu Kiếm đã nhìn thấy một người phụ nữ tuổi tương đương với Ngô Vi Dân đang ngồi trên sofa dỗ một cậu nhóc.

Về mặt đứa bé kia buồn bực ừ rừ, chơi đi động mà cũng có vẻ ngơ ngác.

- Haizzz, thức tỉnh ấy cũng không đến mức sớm một ngày chậm một ngày.

Người phụ ôm vai đứa bé nói:

- Con có thấy trong lớp con cũng có nhiều bạn chưa thức tỉnh mà. Mẹ đoán có lẽ là vấn đề thời gian, chuyện sớm hay muộn mà thôi, đúng không?

- Lớp tụi con tổng cộng 46 người, có 32 người đều thức tỉnh.

Cậu nhóc kia buồn bực nói:

- Trước kia con vẫn đứng đầu lớp, lần này thì ngược lại, ngày nào tụi nó cũng cười nhạo con, nói con điểm cao mà năng lực thấp...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Đúng là đã kích lớn thật, đây là điểm cao vô năng thật...

- Bà xã.

Ngô Vi Dân vừa vào phòng lập tức nói:

- Nhìn xem anh mời ai đến nè, Trương đại sư! Đại sư chân chính! Chính là người từng xem phong thủy cho anh lần trước đó, có thể giúp con mình giải quyết vấn đề không thể thức tỉnh!

- Trương đại sư?

Vợ Ngô Vi Dân vừa nghe vậy không khỏi cau mày nói:

- Linh khí đã khôi phục rồi, anh mời thầy phong thủy tới thì có ích lợi gì? Con mình không phải là không thể thức tỉnh, có dính líu gì tới phong thủy đâu!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chắc... Xem ra còn phải giải thích kỹ càng một chút. Dù sao thì huyền thuật sư cũng là thứ mới mẻ mà...

- E hèm..

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chị nhà đúng không? Bây giờ tôi là một vị đại huyền thuật sư, vẫn thoáng có khác biệt đại sư phong thủy thầy bói trong miệng của chị đấy...

- Khác biệt cái gì? Không phải đều là lừa tiền sao?

Người phụ nữ tức giận nói:

- Xem một lần đất lắm đúng không? Máy trăm hả?

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thế này thì quá lắm. Anh xem một lần, mấy trăm là đủ sao?

- Anh đã bảo em rồi cả ngày rảnh rỗi không có việc gì đi sinh nông nổi à!

Lúc này Ngô Vi Dân không nhịn được, cả giận nói:

- Người ta là đại huyền thuật sư, chuyên môn xem dòng chảy linh khí thay đổi phong thủy giúp con mình thức tỉnh, em đừng có chọc giận anh cả ngày được không hả?

- Anh nói thẳng là bao tiền đi cho rồi.

Người phụ nữ hừ lạnh.

- Nhanh lên!

- Mười... Mười sáu ngàn.

Nhắc tới cái này, Ngô Vi Dân cũng hụt hơi, ra sức khuyên nhủ:

- Nhưng không tìm đại sư thì có thể làm sao bây giờ? Em nhìn xem con mình đã lo âu tới mức nào rồi?

- Mười sáu ngàn?!

Người phụ nữ lập tức kêu lên như gà bị bóp cổ:

- Sao anh không đi cướp đi?!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Ôi sệt, anh có tất yếu đi cướp sao? Anh có thiếu tiền đâu, chỉ thiếu exp thôi nhé!

- Rồi.

Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khẽ rồi cười nói:

- Xem ra chị nhà không tín nhiệm tôi cho lắm. Ừm, nếu là bình thường thì đúng là tôi nên quay lưng đi luôn. Nhưng nếu đến đây dù sao cũng phải lắm miệng nói một câu, đứa bé này có phải là hay đau ngầm ở vùng dưới xương sườn bên phải không?

Trương Tiểu Kiếm vừa dứt lời lập tức quay đầu đi.

Nhưng hắn còn chưa bước ra chân trước, đã nghe thấy người phụ nữ kia lại hét lên như gà bị cắt tiết:

- Sao... Sao anh lại biết được?!

- Thiên cơ bất khả lộ.

Trương Tiểu Kiếm bày ra phong thái như cao nhân, cười tủm tỉm mang giày vào:

- Ấy dà dù sao chị cũng không tin tôi, có câu nói dưa hấu xanh không ngọt. Thôi thì tôi về trong tiệm của tôi cái đã...

- Đại sư!

Người phụ nữ lập tức nhào tới, túm chặt tay áo Trương Tiểu Kiếm:

- Đại sư ngài đừng đi! Nhất định không thể đi! Ngài nói tôi tin hết!

Trương Tiểu Kiếm:

- Sao vậy?

- Lúc này đều là lỗi của tôi. Anh thấy tôi kích động thế là do tưởng gặp phải lừa đảo thôi.

Người phụ nữ kéo tay áo Trương Tiểu Kiếm lắc qua lắc lại:

- Ngài ngài ngài nhất định phải giúp với, giúp con trai nhà tôi kiểm tra kỹ càng một chút. Chỉ cần có thể giúp nó thức tỉnh thì tôi đồng ý số tiền đó!

Chẳng trách cô ta lại kinh ngạc như vậy. Con trai của Ngô Vi Dân luôn nói dưới xương sườn của mình cứ đau âm ỉ khó chịu, chuyện này chỉ có hai vợ chồng Ngô Vi Dân biết thôi, thậm chí còn chưa từng đi bệnh viện bao giờ. Không ngờ Trương Tiểu Kiếm nói một câu trúng phóc, cho nên mới thật sự sợ hãi.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thật sao?

Người phụ nữ gật đầu thật mạnh:

- Thật!

- Được rồi.

Trương Tiểu Kiếm thế mới thờ dài nói:

- Thấy thái độ của chị chân thành như vậy, tôi đành xem giúp con trai của chị vậy.

Hắn nói rồi đi đến trước sofa ngồi xuống, tùy ý quan sát nhà ở một chút.

Lúc này trong mắt hắn, cả căn phòng đều tràn đầy khí tức sặc sỡ mờ nhạt, nhất là góc đông bắc, khí tức của thuộc tính cây màu lục cực kỳ nồng nặc. Trương Tiểu Kiếm thăm gặt đầu.

Sau đó hắn nhìn về phía đứa bé đang ngồi trên sofa, biểu cảm có ba phần buồn bực bảy phần tò mò nhìn mình. Quan sát kỹ, không khỏi mỉm cười.

Toàn thân đứa bé này chứa đầy khí kim màu vàng dày đặc, khí nước màu lam vờn quanh, khí đất màu vàng đất uốn lượn dưới chân.

Nhưng mà ba loại khí này lại bị kẹt ở chỗ ngực, dưới không thể lên trên không đi xuống.

- Ừm..

Trương Tiểu Kiếm bấm đốt ngón tay tính toán rồi hỏi:

- Trần tiên sinh nói năm nay cháu 11 tuổi, đầy tuổi hả? Sinh năm 2009?

- Đúng đúng đúng, là năm 2009.

Người phụ nữ nhìn đứa bé với ánh mắt đầy yêu thương. Dù sao là mẹ đứa trẻ, bình thường có keo kiệt khó tính đến mấy, nhưng đối với con mình thì lại là chuyện khác. Cũng vì thế nên Trương Tiểu Kiếm mới quay lại.

- Ừm, nếu tôi tính không nhầm thì đứa bé này sinh ra vào tuần giữa tháng 9 năm 2009, đúng không?

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói.

Vừa nghe vậy, Ngô Vi Dân cùng với vợ hắn đều ngo ngắc!

Trời, sao hắn lại biết ngày sinh của con mình?

- Đại sư không hổ là đại sư.

Lúc này người phụ nữ đã nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác:

- Đại sư thần sầu quá, thế mà cũng thấy được. Ngài nói nhanh xem rốt cục là chuyện gì?

- Đầu tiên...

Trương Tiểu Kiếm nói:

- Đứa bé này sau trăng tròn trước mười lăm tuổi thì phong thủy hầu như không có bất kỳ ảnh hưởng nào cả. Nhưng nhìn từ bố cục nhà chị có thể thấy được, lý do khiến con trai chị không thể thức tỉnh chủ yếu là vì ngũ hành bát tự.

- Có loại chuyện này?

Lúc này mẹ đứa nhỏ đã hoàn toàn nghe Trương Tiểu Kiếm đàn mặt, nhìn Trương Tiểu Kiếm bằng con mắt khác:

- Thế đại sư ngài nhanh nói xem, tại sao con trai tôi lại không thức tỉnh được? Còn cứu được không?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 346: Đây là magneto hả trời?!

- Có thể cứu, đương nhiên là có thể cứu chữa được rồi.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười nói:

- Chị nói sinh nhật của con chị cho tôi biết trước đã.

- Vâng vâng vâng.

Người phụ nữ vội đáp:

- Con tôi sinh ngày 13 tháng 9 năm 2009 dương lịch. Đại sư ngài xem...

- Ừm, 13 tháng 9 năm 2009...

Trương Tiểu Kiếm bấm đốt ngón tay tính toán:

- Mạng này ngũ hành vượng thổ thiếu mộc thiếu hỏa, nhật chủ thiên can là kim, tất yếu phải có thủy giúp đỡ, nhưng rất là kỵ mộc. Mấy cái này đơn giản, vấn đề ở chỗ trong bốn sao cát của nó thì sinh khí ở phía đông, thiên y ở phía đông nam, duyên niên ở phía bắc, phúc vị ở phía nam. Vị trí tứ hung thì tai họa ở phía đông bắc, lục sát ở phía tây nam, ngũ quý ở phía tây, tuyệt mệnh ở phía tây bắc. Chị nhìn bố cục nhà chị này, phòng của thằng bé đúng lúc ở góc đông bắc, mà trong phòng lại cứ đầy thực vật, anh chị muốn xanh hóa thì cũng được giải quyết kiểu này. Dây leo sắp bò tới trần nhà rồi...

Ngô Vi Dân: “!!!”

Mẹ thằng bé: “!!!”

- Ôi trời ơi!

Ngô Vi Dân nhìn người phụ nữ một cách dữ tợn:

- Tôi đã bảo cô đừng có nuôi hoa nuôi cỏ cả ngày rồi mà. Cô muốn nuôi thì nuôi nhưng đừng có bày đầy ra nhà thế!

- Em... Em không phải nghĩ là thực vật có thể thanh lọc không khí hay sao...

Người phụ nữ rất tủi thân, nói:

- Đại sư, thế phải làm sao bây giờ? Ngài mau nghĩ cách giúp tôi đi!

Mẹ thằng bé vừa thốt ra những lời này, người trong phòng đều tập trung nhìn vào Trương Tiểu Kiếm.

Tìm được nguyên nhân cũng không có nhiều ý nghĩa, quan trọng nhất là phải làm thế nào để phá giải giúp thằng bé thức tỉnh thành công.

- Thật ra thì cũng đơn giản thôi.

Trương Tiểu Kiếm nhìn quanh phòng rồi nói:

- Anh chị đổi phòng với thằng bé chút là được. Phòng của anh chị ở phía đông, vị trí này đúng lúc là vị trí sinh khí của thằng bé, nhất là trong phòng anh chị đặt bể cá, cực kỳ có ích cho ngũ hành sinh khí của thằng bé. Sau khi đổi vị trí thì có lẽ không lâu sau sẽ thức tỉnh.

- Ừm...

Ngô Vi Dân với vợ hán liếc nhau, sau đó gật đầu thật mạnh một cái:

- Được! Đổi phòng ngủ thì đổi phòng ngủ.

Sau đó Ngô Vi Dân lại nói:

- Nhưng mà đại sư, còn gì nữa không?

Bây giờ hần lo lắng là Trương Tiểu Kiếm chỉ biết chừng đó thôi, dù sao thì mười sáu ngàn cũng không phải con số nhỏ, lỡ như tiêu tiền xem phong thủy rồi mấy tháng sau còn chưa thức tỉnh thì dù sao trong lòng cũng không thoải mái đúng không?

- Chính lại những cái đó xong rồi tiếp theo chính là mấu chốt.

Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, sau đó vẫy gọi thằng bé:

- Cháu trai, lại đây, chú xoa bóp cho cháu một chút.

- Dạ...

Thằng bé sợ hãi đi tới:

- Có đau không vậy?

- Chắc là không đau.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha đặt tay lên ngực nó.

Lại nói massage linh khí đúng là rất trâu bò. Vừa ấn tay lên đã nhìn thấy linh khí nhiều màu xoay tròn một đường. Trương Tiểu Kiếm hút khí cây bị tích tụ ở bên trong ra, sau đó chậm rãi xoa bóp ngực của thằng bé. Không bao lâu sau đã nhìn thấy linh khí ở ngực nó dần dần bắt đầu tuần hoàn. Chẳng qua mới nửa giờ, linh khí trên người thằng bé đã bắt đầu vận chuyển tự động.

- Con... Con cảm giác được! Con cảm giác được!

Thằng bé kia càng ngày càng vui sướng, lại nửa giờ trôi qua, nó bỗng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một luồng khí kim óng ánh, sau đó có rất nhiều đồ vật bằng kim loại đều bay về phía nó!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu phộng, thằng này lại thức tỉnh dị năng hệ kim! Đây là Magneto hả trời?!

- Thành công rồi! Ha ha ha ha ha! Thành công rồi!

Thằng bé cười ha ha, sau đó cúi chào Trương Tiểu Kiếm, vui sướng nói:

- Cảm ơn chú.

- Tốt quá! Tốt quá!

Ngô Vi Dân với vợ ôm chầm lấy nhau, cười như điên:

- Định định nhà mình thức tỉnh rồi! Thức tỉnh rồi! Còn là dị năng hệ kim! Tương lai nhất định sẽ thành công lớn!

Ừm, giờ đã biết thằng bé tên là Ngô Định, tên này rất vô địch...

- E hèm, được rồi.

Trương Tiểu Kiếm háng giọng một chút, sau đó nói:

- Chuyện tiếp theo tôi không quản nhé. Bây giờ cháu nhà đã thức tỉnh rồi, vấn đề tiền nong ấy...

- Không thành vấn đề!

Ngô Vi Dân trực tiếp lấy wechat ra chuyển hai chục ngàn cho Trương Tiểu Kiếm luôn:

- Đại sư không có lời nào để nói, ngài thần sầu quá! Đây là hai mươi ngàn, ngài nhất thiết đừng khách khí!

Xem anh kia, ai lại đi khách khí với tiền chứ ily...

- Cảm ơn.

Nhìn điểm kinh nghiệm của mình còn thiếu 269.000, Trương Tiểu Kiếm cười tủm tỉm. Ấy dà dựa theo tốc độ này, tin rằng không bao lâu sau mình có thể thức tỉnh lần đầu được rồi.

Cũng không biết thức tỉnh lần đầu sẽ được năng lực gì?

Dựa theo cái tính cả khịa của hệ thống thì nhất định là trâu bò lắm đúng không?

- Được rồi, xong việc, tôi phải rút nhanh đây.

Trương Tiểu Kiếm bắt đầu mang giày:

- Tôi phải lập tức về cửa hàng. Lỡ có khách hàng tới đừng bỏ lỡ...

- Vâng vâng vâng.

Ngô Vi Dân nói:

- Tôi đưa ngài về. Vừa lúc thuận đường dẫn Dịch Dịch đi đăng ký.

Thế thì tốt quá. Nhưng nói chứ đúng là cần thiết mua một con xe, không thì đi đâu cũng quá bất tiện.

Ừm, trước khi mua xe còn phải học bằng lái xe trước --- Nhưng giờ đã là thời đại thức tỉnh rồi, hay là mình dứt khoát tìm một cô gái biết bay làm đưa đón đặc biệt cho mình? Được đấy nhỉ, lái ban ngày, cưỡi buổi tối...

Khụ khụ, chệch ray chệch ray rồi...

- Được thôi.

Trương Tiểu Kiếm gạt đầu, sau đó đang chuẩn bị xuống lầu, di động bỗng vang lên.

Cầm ra nhìn, không ngờ lại là Hồng Lôi gọi tới.

Lại nói đúng là đã lâu không gặp thằng này, cũng không biết giờ sao rồi.

Trương Tiểu Kiếm:

- A lô? Lôi ca, chuyện gì vậy?

Hồng Lôi:

- Chờ má! Kiếm ca rốt cục cũng liên lạc được với anh rồi! Hai năm nay anh làm cái quần què gì vậy? Sao kiểu gì cũng không liên lạc được với anh thế?

Trương Tiểu Kiếm:

- Ừ thì có chút việc đặc thù cần làm ấy mà. Gần đây Lôi ca thế nào? Còn ăn gà nữa không?

Hồng Lôi:

- Ahihi, bây giờ đều đang thức tỉnh, ai còn tâm trạng nào mà ăn gà nữa. Anh ở đâu? Em tới tìm anh, tối nay có chuyện tốt.

Trương Tiểu Kiếm:

- Được thôi, chờ anh gửi địa chỉ cho chú ha.

Gửi địa chỉ xong, Trương Tiểu Kiếm chào tạm biệt cả nhà Ngô Vi Dân:

- Bạn tôi đến đón tôi rồi. Anh chị cứ làm việc của mình đi, có khách hàng gì thì nhớ rõ giới thiệu giúp tôi nhé.

Gia đình ba người Ngô Vi Dân vẫy tay chào Trương Tiểu Kiếm:

- Không thành vấn đề. Yên tâm đi! Đại sư ngài đi thông thả!

Trương Tiểu Kiếm đi bộ xuống lầu, không lâu sao Hồng Lôi đã lái con Volkswagen Magotan tới đây, vừa thấy mặt đã cười nói:

- Kiếm ca, hai năm không gặp. Lên xe đi, tối nay có chuyện tốt!

Trương Tiểu Kiếm tò mò hỏi:

- Rất cực là chuyện gì thế? Nhìn tâm trạng của chú mày tốt lắm nhì!

- Hi hi...

Hồng Lôi khởi động xe nói:

- Đi thôi, mình đi nhậu trước đã, thịt nướng nhé!

Hơn hai năm không gặp, nhậu nhẹt tán dóc đó là tất yếu. Hai người lập tức đi tới một quán đồ nướng ở gần nhà.

Đến nay lĩnh khí khôi phục, các ngành các nghề thay đổi cực kỳ lớn. Trương Tiểu Kiếm vừa vào quán đã thấy hai chai bia đang bay trong không trung, bên kia còn có người phun lửa vào lò nướng --- Ừm, dị năng thì phải dùng thế mới đúng chứ...

Dân sinh, dân sinh mới là lẽ phải nhé.

- Hầy, ai lại ngờ rằng mới mấy ngày mà thế giới này đã thay đổi lớn đến vậy chứ.

Tìm một chỗ ngồi xuống, Hồng Lôi cảm thán:

- Từ khi đời đầu xử lý thiên thạch kia, giờ đây cụm từ xuất hiện nhiều nhất trên toàn thế giới chính là thức tỉnh. 'Mây thức tỉnh chưa' đã trở thành cụm từ hot nhất thay cho 'Mây ăn cơm chưa'...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hắn hỏi hoàn toàn theo phản xạ:

- Lôi ca, chú thức tỉnh chưa?

- Em hả?

Hồng Lôi cười, sau đó tự hào nói:

- Dĩ nhiên rồi, dị năng của người anh em còn rất trâu bò đấy!

- Dị năng gì?

Trương Tiểu Kiếm lập tức mở to mắt:

- Nhanh dùng cho anh xem thử!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Yêu là một quảng sáng màu lục khiến mình hoảng hốt!

Anh em tốt của mình thức tỉnh đó là chuyện tốt, cho nên Trương Tiểu Kiếm còn rất mong chờ.

Với cái tính cá khịa của Hồng Lôi thì nhất định sẽ thức tỉnh ra một thứ có thuộc tính lầy lội...

- Dị năng của anh em trâu bò nhé.

Hồng Lôi đến gần Trương Tiểu Kiếm, đôi mắt vốn không lớn lắm còn chớp chớp nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Bây giờ còn có người chịu tiêu mấy chục ngàn mời em làm việc đấy. Chỉ có hai chữ, trâu bò!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh! Tiêu mấy chục ngàn mời thằng này làm việc á?

Nói thế thì chắc là dị năng của thằng này đỉnh lắm nhì!

Trương Tiểu Kiếm càng tò mò:

- Nhanh nhanh nhanh dùng cho anh xem nào!

- Không thành vấn đề.

Dù sao cũng là anh em tốt, Hồng Lôi cũng sẽ không làm màu trước mặt Trương Tiểu Kiếm. Hắn nhìn chung quanh, quả nhiên đúng lúc thấy được một đôi người yêu đang bày trò chia tay.

Nam sinh nói:

- Sau này cô đừng đến tìm tôi nữa. Tôi đã thức tỉnh rồi, thức tỉnh cô hiểu không?

Nữ sinh rõ ràng rất không cam lòng nói:

- Thức tỉnh thì đã sao chứ? Em cũng nhất định có thể thức tỉnh mà! Chẳng qua bây giờ chưa bắt đầu nên không cảm hứng mà thôi...

Thằng kia khinh thường nói:

- Đã trôi qua lâu rồi, có thể thức tỉnh đều có tư chất cao. Bây giờ cô còn chưa thức tỉnh thì cho dù có thức tỉnh cũng nhất định là dị năng rác rưởi. Tôi là dị năng giả hệ băng, tương lai nhất định là tiền đồ tươi sáng... Sau này cô đừng bám lấy tôi nữa!

Hai người Trương Tiểu Kiếm với Hồng Lôi nhìn họ ở đó cãi vã, nam sinh kia thì cố chấp các kiểu, nữ sinh kia thì vẻ mặt đau khổ. Lúc này Hồng Lôi lên tiếng:

- Kiếm ca, nhìn kỹ nhé, dị năng của anh em sắp phát uy rồi đấy!

Trương Tiểu Kiếm gật đầu thật mạnh:

- Ừ ừ, nhanh dùng anh xem nào!

Lúc này Hồng Lôi nâng tay lên, nhắm thẳng vào nam sinh kia, sau đó bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi phát công...

Trong lúc Trương Tiểu Kiếm trợn mắt há mồm, hắn lập tức nhìn thấy tóc của nam sinh kia đang thay đổi màu sắc với tốc độ có thể chứng kiến bằng mắt thường!

Màu xanh lá!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu phộng dị năng này quả nhiên là đỉnh!

Yêu là một quãng sáng màu lục khiến mình hoảng hốt!

Thấy mái tóc của nam sinh kia từ màu đen biến thành màu lục, nữ sinh kia không khỏi sùng sốt một chút, sau đó nhanh chân phẫn!

Nam sinh kia còn chưa hiểu rõ chuyện gì cơ:

- Ê, cô chạy gì mà chạy? Tôi có ăn cô đâu, chẳng qua là chia tay thôi mà... Người thường như cô thì nên yêu người thường mới đúng...

Sau đó hắn lập tức thấy người chung quanh chỉ trở vào hắn. Ban đầu hắn còn kỳ quái, không ngờ lấy di động ra ngắm nghía...

“Áu” một tiếng che mặt phẫn luân!

Lúc này Trương Tiểu Kiếm cười ra nước mắt, giờ cao ngón cái trước mặt Hồng Lôi:

- Lôi ca, cậu trâu bò lắm! Dị năng này quả là bá đạo!

- Đúng không?

Hồng Lôi cười nói:

- Dị năng của anh em chính là bá đạo như thế đấy. Em gặp rất nhiều thằng không sợ bị đánh rồi, nhưng còn chưa thấy thằng nào không sợ bị đội nón xanh cả...

Trương Tiểu Kiếm:

- Đúng đúng đúng, tuyệt đối không có!

Sau đó lại hỏi:

- Đúng rồi, nói chứ dị năng của cậu ngoại trừ có thể biến màu xanh lá ra thì còn có thể biến thành màu sắc khác không?

- Có chứ.

Hồng Lôi cười nói:

- Dị năng của em em đã nghiên cứu kỹ lưỡng rồi, có thể tô màu cho những thứ nằm trong tầm mắt của em. Màu này không rửa sạch được, chỉ có em mới có thể khiến màu sắc trở về ban đầu được thôi. Trước mắt đã có mấy cửa tiệm salon mời em, còn có rất nhiều em gái tìm em, hí hí...

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Dị năng chánh chúa này trâu bò!

Quả thực là năng lực trào phúng MAX ấy!

Có ai bị đội nón xanh mà không tức giận chứ?

Hai người cười làm một ly, Hồng Lôi bỗng thần bí nói:

- Đúng rồi Kiếm ca, anh còn nhớ thằng bạn ở đoàn làm phim kia của em không?

Thằng bạn ở đoàn làm phim á?

Hình như tên gì nhỉ?

- Cậu nói là Lưu Hải Đào hả?

Trương Tiểu Kiếm tò mò hỏi:

- Hắn sao rồi? Giờ còn quay phim à?

- Đương nhiên rồi.

Hồng Lôi gật đầu cười nói:

- Từ khi khôi phục linh khí, hắn nói giờ quay phim đều rất sang chảnh. Đúng lúc tối nay có một phân đoạn, cần người. Kiếm ca anh đi xem thử chút không?

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Ái chà đậu xanh! Được đấy chứ!

Đến nay dị năng đã thức tỉnh rồi, đến giờ mình còn không biết quay phim đều làm thế nào cơ. Đi xem náo nhiệt không thành vấn đề. Lỡ như ngôi sao lớn nào không thức tỉnh, mình massage xoa bóp cái gì...

Kèo này thơm!

Đi đi đi, nhất định phải đi!

- OK!

Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu nói:

- Đi đi đi, xem thử xem giờ quay phim đều làm ăn thế nào!

Thế là hai người lái xe thẳng tới khu điện ảnh truyền hình ở ngoại ô thành phố Thiên Kinh.

Lần trước hai người họ đi khu điện ảnh truyền hình chuyên quay phim kháng chiến chống Nhật. Nhưng lần này thì khác, Hồng Lôi dẫn theo Trương Tiểu Kiếm đi thẳng tới một khu vực diễn cổ trang.

Trên đường, Trương Tiểu Kiếm hỏi:

- Lôi ca, hôm nay diễn cái gì? Vẫn diễn thi thể hả?

- Sao có thể chứ!

Hồng Lôi lắc đầu nói:

- Tuy rằng bên lão Lư chưa nói, nhưng ít ra cũng phải là thi thể có lời thoại!

Trương Tiểu Kiếm:

- Có phải là thêm chữ “Ah” không?

Hồng Lôi gật đầu:

- Có khả năng.

Trương Tiểu Kiếm tỏ vẻ rất hài lòng:

- Câu thoại này được, không dễ quên!

Ừm, nhất thiết không thể khinh thường một chữ này. Đó không phải là diễn viên quần chúng nào cũng có được đâu!

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Hồng Lôi lấy GPS di động ra, dẫn Trương Tiểu Kiếm đi thẳng tới nơi quay phim của Lư Hải Đào. Không ngờ vừa tới nơi đã thấy một người trẻ tuổi vịn khung cửa, về mặt thẩm thiết nhìn về phía các giám khảo kêu:

- Đại ca, lại cho em thêm một cơ hội nữa đi mà!

Hai người Trương Tiểu Kiếm nhìn nhau:

- Chuyện gì vậy?

- Tiếp theo.

Lư Hải Đào ngồi trên ghế vung tay lên, không kiên nhẫn bảo trợ lý kéo hắn ra ngoài.

Người thanh niên bị em gái trợ lý kéo ra ngoài than thở một tiếng:

- Tôi chỉ muốn làm diễn viên quần chúng thôi mà!

Em gái trợ lý tròn trĩnh mắt:

- Người tới đây đều muốn làm diễn viên quần chúng. Tiếp theo!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Xem ra tuy rằng linh khí khôi phục, nhưng muốn làm diễn viên quần chúng cũng không dễ dàng như vậy đâu nhĩ...

- Ái chà, Lôi ca, Kiếm ca, lâu quá không gặp.

Em gái trợ lý vừa đuổi người thanh niên kia đi nhìn thấy hai người Trương Tiểu Kiếm, vội chào hỏi:

- Sản xuất Lư đã chờ các anh rất lâu, dặn em là các anh vừa đến thì lập tức dẫn đi gặp ông ấy. Nhanh mời vào.

Ừm, xem ra trước kia Hồng Lôi và Lư Hải Đào hẳn là vẫn còn liên lạc với nhau. Dù sao thì người thức tỉnh có thể biến người khác thành màu lục còn rất khan hiếm...

- Ừ được.

Thế là hai người vào phòng. Lúc này người thanh niên kia giấy nãy:

- Chờ đã! Triệu Hải Dương tôi đây làm một phần tử tích cực phiêu bạt một năm, từng làm thi thể từng làm đạo cụ hình người từng làm tường bối cảnh

người sống, tôi có thể nằm suốt một giờ ngủ luôn không nhúc nhích! Tại sao một người còn chưa phòng vấn vai quần chúng mà các người lại bảo hấn đi vào luôn hả?

Hồng Lô: "..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ầy dà, thoát nhìn thời nay diễn viên quần chúng cũng không ăn thom nhi. Ai cũng nói không cam lòng làm diễn viên quần chúng, nhưng tiền sư nó chứ nếu có vai diễn quần chúng thì đều giành nhau làm! Không thì chỉ có thể làm vật hy sinh!

Ví dụ như đồng chí Triệu Hải Dương này...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 348: Vẫn là người đàn ông chất lượng tốt hiếm có khó tìm như thế!

Ông biết cái gì.

Em gái trợ lý khinh thường nói:

- Diễn xuất của người ta đã được đạo diễn Trịnh khẳng định rồi. Ông có biết cái gì gọi là diễn xuất không? Huống chi Hồng ca đây chính là người thức tỉnh! Người thức tỉnh có ưu thế lớn cỡ nào? Ông thức tỉnh không?

- Quy tắc ngầm! Các người đây là quy tắc ngầm!

Triệu Hải Dương kêu to:

- Tôi đẹp trai hơn hấn ta. Các người lại không chịu dùng tôi, nhất định là có mờ ám! Tuy rằng tôi không thức tỉnh nhưng không có nghĩa là tôi không thể thức tỉnh nhé!

Hồng Lô: "..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hấn nói lời này, chúng ta nên vui vẻ hay không nên vui vẻ đây? Đây là một vấn đề rất nghiêm túc đấy...

Lúc này em gái trợ lý cũng đen mặt:

- Ông mù hả? Cho dù quy tắc ngầm mà cũng đi quy tắc ngầm người như vậy á?!

Hồng Lô: "..."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Tiền sư liên quan gì tới bọn tao hả?! Hai đứa mày đừng trò chuyện về đề tài này trước mặt bọn tao được không?!

Thương tổn người khác lắm đó biết không?!

- Tôi...

Triệu Hải Dương nhìn em gái trợ lý, lại nhìn Trương Tiểu Kiếm. Ừm, hấn cũng suy nghĩ cẩn thận:

- Đúng rồi, cho dù có quy tắc ngầm cũng không thể tìm kiểu này... Nhưng tôi vẫn không phục! Bằng gì mà hấn lại có thể đi thẳng vào? Đoàn phim của các người có mờ ám! Nhất định là có mờ ám!

Hấn vừa kêu lên như vậy, những diễn viên quần chúng chờ phòng vấn chung quanh lập tức kêu lên:

- Đúng đây đúng đây, có mờ ám! Nếu các người không giải thích rõ ràng thì chúng tôi không casting nữa! Nếu đều nhờ vào quan hệ thì có vào đoàn phim này cũng không có ý nghĩa!

- Chuyện gì chuyện gì?Ồn ào cái gì đấy?!

Lưu Hải Đào nghe thấy bên này ầm ĩ thì đi tới, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức mỉm cười:

- Ấy dà, Kiếm ca! Lâu quá không gặp lâu quá không gặp. Mấy năm nay cậu bận việc gì thế? Liên lạc không được gì cả. Giờ đã thức tỉnh chưa?

- Nay à...

Trương Tiểu Kiếm quyết đoán lắc đầu:

- Bây giờ còn chưa.

- Ồ, không sao cả.

Lưu Hải Đào cười nói:

- Sớm muộn gì cũng thức tỉnh được, không vội.

Sau đó hắn liếc nhìn mọi người chung quanh, thấy quần chúng xao động, nếu không giải thích một chút thì có lẽ sẽ khiến mọi người phẫn nộ, vậy thì khó nhằn. Lúc này hắn vỗ tay Trương Tiểu Kiếm nói:

- Kiếm ca, khiến họ hiểu được cái gì gọi là diễn xuất đi. Tên này diễn hộ vệ mà cứ như là nhi đồng thiếu năng trí tuệ ấy. Tôi nói mà hắn không chịu phục cơ.

Đối với diễn xuất của Trương Tiểu Kiếm thì Lưu Hải Đào vẫn rất là yên tâm. Dù sao thì trước kia trong đoàn phim còn từng được đạo diễn Trình điểm danh khen ngợi mà ily.

Cho dù đặt ở thời nay cũng là diễn viên quần chúng hạng nhất.

- OK, không thành vấn đề.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu.

Tuy rằng thế giới thay đổi lớn lao, nhưng những kỹ năng trước kia Trương Tiểu Kiếm từng học vẫn có trong người. Dù sao cũng là diễn xuất quần chúng hoàn mỹ, chẳng qua là diễn hộ vệ mà thôi, quả thực đơn giản như đang giỡn!

Lại nói bình thường casting không cần quá chú ý bối cảnh, chỉ cần cho thiết lập nhân vật là đủ rồi, cho nên cứ thế bắt đầu diễn.

- Nhân vật của cậu là một hộ vệ đeo đao, mẫu người trung thành và tận tâm bảo vệ chủ nhân.

Lưu Hải Đào giới thiệu nhân vật đơn giản một chút, sau đó vung tay lên:

- Bắt đầu!

Vừa dứt lời, Trương Tiểu Kiếm lập tức lại sử dụng diễn xuất quần chúng hoàn mỹ, theo phản xạ bước lên một bước, thân thể như có cảm ứng bắt đầu biểu diễn.

Tay hắn cầm chỗ bên eo, thân thể thẳng thắn, tự nhiên sinh ra một cỗ khí thế.

Hành động này được thực hiện cứ như là phản xạ theo ký ức vốn có của thân thể vậy, không cần trải qua đầu óc suy nghĩ.

- Có thuộc hạ!

Trương Tiểu Kiếm nâng tay ôm quyền, trầm giọng đáp, sắc mặt kiên nghị, bộ dáng như là một người thị vệ trung thành sống động. Lúc này hắn cũng cảm thấy dường như mình đã trở thành một thị vệ trung thành bên cạnh chúa công, từng hành động đều thể hiện khí thế trung nghĩa.

- Mấy người nhìn mà xem nhìn mà xem này! Cái gì gọi là diễn xuất?!

Lưu Hải Đào lớn tiếng nói với đám diễn viên quần chúng kia:

- Đều học chút đi! Đừng có hờ tì là bảo chúng tôi quy tắc ngầm!

Đám người nhìn mà tròn mắt há mồm, Triệu Hải Dương còn suýt nữa tròng lồi con mắt ra ngoài!

- Tiếp tục!

Lưu Hải Đào lại hô to một tiếng:

- Bị chém trúng mà chết!

Cái gì gọi là diễn viên quần chúng cấp hoàn mỹ? Đương nhiên là phải khiến người ta không thể xoi mói được một tí khuyết điểm nào thì mới gọi là chuyên nghiệp đúng không?

Toàn thân Trương Tiểu Kiếm bỗng run lên, tay che ngực, quay người lại một cách khó khăn, sau đó “bùm” một phát té trên mặt đất!

Tiếng “Bùm” lúc té xuống sàn đập vào trong lòng mọi người, em gái trợ lý suýt nữa thì kêu ra tiếng.

Đó là té thật nhẹ, hoàn toàn không có bất cứ động tác giảm xóc nào luôn. Người chung quanh đừng nói là đích thân làm thử, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy lần này té đau rồi!

Hết cách rồi, dù sao đến nay ngoại trừ nhan sắc ra thì các thuộc tính khác của Kiếm ca đều max điểm, tố chất thân thể đương nhiên là khỏi bàn bàn nhé!

Hơn nữa không chỉ thế, cảnh tượng tiếp theo tiếp tục khiến mọi người đều bị trùng kích!

Năm giây, Trương Tiểu Kiếm không có bất kỳ phản ứng nào.

Mười giây, Trương Tiểu Kiếm vẫn không có một tí động tác nào.

Ba mươi giây, Trương Tiểu Kiếm vẫn nằm cứng đờ tại chỗ!

Toàn thân cứ như là thật sự tắt thở vậy. Nếu không phải mọi người đều biết là đang đóng kịch thì suýt nữa tưởng hấn nghèo thật ấy chứ!

= Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa?!

Trong lòng Lưu Hải Đào like một trăm hai mươi lần cho Trương Tiểu Kiếm, lớn tiếng nói với đám người xung quanh:

- Nhìn thấy chưa? Cái gì mới gọi là diễn xuất chân chính? Chỉ bằng thứ mà mấy người diễn ra ấy, chết mà còn ngo nguậy, còn hờ tít là thêm diễn cho mình, tôi bảo không được mà mấy người còn không phục à?! Lần này đã biết cái gì gọi là diễn xuất chân chính chưa?!

Mọi người gật đầu lia lịa:

- Trời ơi, đây mới gọi là diễn xuất đó sao? Lợi hại ghê ta! Tuyệt vời quá! Động tác vừa rồi kia! Chẳng trách lại không được. Hầy, người với người không thể so sánh với nhau được!

Triệu Hải Dương mắt hờn mắt vía thở dài, buồn bực nói:

- Biết rồi... Biết rồi...

- Ha ha, vừa rồi tôi diễn ổn chứ?

Trương Tiểu Kiếm lặn lông lốc đứng dậy, động tác cực kỳ lưu loát.

- Đó là đương nhiên rồi.

Lưu Hải Đào cười ha ha ôm chầm lấy vai hấn nói:

- Kiếm ca, nay có rảnh không?

- Có chứ.

Trương Tiểu Kiếm cười híp mắt nói:

- Hôm nay là chuyện gì thế? Có chuyện gì tốt à? Hay là diễn thi thể nữa?

Đoàn người cười nói rồi đi. Triệu Hải Dương nhìn bóng lưng Trương Tiểu Kiếm, âm thầm nắm chặt tay: “Kiếm ca đúng không? Chờ đến lúc nào đó tôi nhất định sẽ học tập theo anh!”

Hấn nghĩ vậy, bỗng tỉnh táo, nhìn theo bóng lưng Trương Tiểu Kiếm gọi to:

- Kiếm ca, ê này... Có thể add wechat một chút được không? Sau này tôi sẽ học tập theo anh chăm chỉ!

- Anh hỏi em gái trợ lý đi.

Trương Tiểu Kiếm cũng không quay đầu lại, tiêu sái giơ tay lên vẫy vẫy:

- Cô ấy biết số điện thoại của tôi đấy.

- Kiếm ca quả thực đẹp trai quá!

Triệu Hải Dương nhìn bóng lưng Trương Tiểu Kiếm lẩm bẩm.

Lúc này đã là tám giờ tối, dưới ánh sáng ngọn đèn, bóng dáng Trương Tiểu Kiếm dường như trở nên cao lớn bất tận, để lại một hình bóng vĩ ngạn vô tận trong lòng Triệu Hải Dương. . .

Hết cách rồi, Kiếm ca chính là người đàn ông như gió vậy đó. Cho dù còn chưa thức tỉnh, nhưng vẫn là người đàn ông chất lượng tốt hiếm có khó tìm!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 349: Chời má tiện lợi hết sức!

Lão Lưu.

Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa hỏi Lưu Hải Đào:

- Hôm nay bên này có diễn cái gì thế? Diễn thi thể có lời thoại hả? Kiểu như “Ah” ấy hả?

- Sao có thể chứ!

Lưu Hải Đào cười ha ha nói:

- Từ khi phục hồi linh khí đến nay, cách quay phim đã thay đổi rất nhiều so với trước kia rồi. Bộ phim này của bọn tôi là quay về một đề tài lịch sử mới, hiện tại đã tìm được đủ thi thể rồi, tìm cậu tôi là định cho cậu đóng một vai quần chúng, có lời thoại!

Phim đề tài lịch sử mới?

Được đấy nhỉ, nghe có vẻ rất thú vị đấy.

- Được thôi.

Trương Tiểu Kiếm vội nói cảm ơn.

- Quả nhiên là người nhà mình đáng tin cậy! Đúng rồi lão Lưu, bộ phim này tên là gì thế?

- Tên là “Quang Vinh Đại Đường”!

Nhắc đến đây, Lưu Hải Đào lập tức tỉnh táo lại:

- Đây là đầu tư lớn chân chính đấy, chủ yếu nói về thời kỳ Đường Thái Tông Lý Thế Dân lên làm hoàng đế. Các loại diễn viên nặng ký ít nhất phải có mười người. Nhất là một trong những ngôi sao lớn hot nhất hiện nay Lý Thanh Nhiễm cũng ở trong đoàn phim này. Đẳng cấp của đoàn phim mình cũng không phải là nói giỡn đâu!

“Quang Vinh Đại Đường!”

Vừa nghe thấy cái tên này, ánh mắt Trương Tiểu Kiếm lập tức sáng ngời!

Phim lịch sử triều đại nhà Đường, tuyệt vời nhất đó, nhất là Võ Mị Nương các kiểu. . .

- Ê. . .

Trương Tiểu Kiếm nhỏ giọng hỏi Hồng Lô:

- Lý Thanh Nhiễm là ai thế?

Hồng Lô: “. . .”

- Đùa hả Kiếm ca?!

Hồng Lô giật mình kêu lên:

- Anh không biết cả Lý Thanh Nhiễm à?!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Hai năm nay anh mày bận việc lớn nhé, tại sao tao lại nhất định phải biết cô ta?

- Kiếm ca anh nhất định không thể nói là không biết cô ấy nhé.

Hồng Lôi vội phổ cập cho Trương Tiểu Kiếm:

- Lý Thanh Nhiễm là nữ ngôi sao siêu cấp mới nổi hai năm nay, là ngôi sao mới siêu cấp nổi tiếng với ba thứ hoàn hảo: dáng người hoàn hảo diện mạo hoàn hảo gia thế hoàn hảo. Thời nay khôi phục linh khí cô ấy còn thức tỉnh dị năng niệm lực cực kỳ trâu bò, quả thực là tình nhân hoàn hảo trong lòng mọi người đó!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Xem ra thể giới thay đổi thật sự không nhỏ đấy. Minh hoàn toàn không có ấn tượng gì với nữ ngôi sao này cả.

Ừm, kệ cô ta, nữ ngôi sao đã thức tỉnh không phải là khẩu vị của mình, không thức tỉnh mới là! Nữ ngôi sao nè, massage nè, kiếm tiền nè, sướng tê tái nè!

Vừa nói chuyện vừa đến nơi quay phim, Lưu Hải Đào nói:

- Đến rồi. Đạo diễn Trịnh đang ở bên kia, cậu đi chào hỏi đi.

- Đạo diễn Trịnh!

Trương Tiểu Kiếm đứng ở xa chào hỏi với đạo diễn Trịnh Tiền:

- Ấy dà lâu quá không gặp nhỉ. Nhoáng cái đã hai năm rồi. Giờ sao rồi?

Trịnh Tiền vẫn như trước, túi áo đầy người, nhưng tư thế đầy đủ hơn trước kia nhiều. Vừa thấy Trương Tiểu Kiếm lập tức vẫy gọi:

- Ái chà, Kiếm ca tới rồi. Nhanh tới đây nhanh tới đây!

Bên cạnh hắn có một người đàn ông trung niên đang đứng, mặc một bộ đồ Trung Hoa, nuôi một đầu tóc dài qua vai, cằm còn có một chòm râu, đeo kính mắt tròn, vừa thấy đã biết là người làm nghệ thuật rồi.

Chờ Trương Tiểu Kiếm đi qua, đạo diễn Trịnh giới thiệu cho hai người:

- Trịnh trọng giới thiệu cho cậu một chút, đây là đạo diễn Đường Minh Sinh, tổng đạo diễn của bộ "Quang Vinh Đại Đường" này đây!

- Chào ngài chào ngài!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha vươn tay:

- Tên tôi là Trương Tiểu Kiếm. Sau này mong được đạo diễn Đường chăm sóc nhiều hơn.

- Ừ, được.

Đạo diễn Đường Minh Sinh chấp tay sau lưng, gật đầu thật nhẹ, ừ một tiếng xem như đồng ý.

- Đạo diễn Đường, đây chính là thi thể chuyên nghiệp mà tôi thường xuyên nói với anh đấy.

Trịnh Tiền vội giới thiệu cho Đường Minh Sinh:

- Diễn thi thể tuyệt đối là đỉnh của đỉnh! Tôi quay phim nhiều năm như vậy, số người có thể diễn thi thể giống y hệt chuyên nghiệp như vậy không quá năm ngón tay đâu!

- Biết rồi.

Đường Minh gật đầu thật nhẹ, nói chuyện với Trịnh Tiền thì thoải mái hơn:

- Chúng ta là bạn bè nhiều năm rồi, anh giới thiệu diễn viên thì kiểu gì tôi cũng phải nể mặt chút.

Nói rồi nhìn Trương Tiểu Kiếm:

- Thức tỉnh chưa?

Trương Tiểu Kiếm cười ngại ngùng:

- Bây giờ còn chưa.

- Ủ, hơi tiếc chút.

Đường Minh Sinh thờ dài, nói:

- Tôi đã xem những phân cảnh cậu từng diễn lúc trước rồi, đúng là rất đáng khen. Nhưng tiếc là còn chưa thức tỉnh, chỉ sợ sau này không dễ đi xa hơn trên con đường diễn xuất này đâu.

- Cứ từ từ thôi.

Trương Tiểu Kiếm gãi đầu nói:

- Sớm muộn gì cũng có thể thức tỉnh, cũng không thiếu mười ngày nửa tháng này.

- Cũng có lý.

Đường Minh Sinh gật đầu:

- Với diễn xuất của cậu, nếu sau này thức tỉnh thì tìm tôi, tôi sẽ sắp xếp một vai diễn quần chúng có chút cân nặng cho cậu. Bây giờ thì dành cho cậu diễn đại một nhân vật vậy.

- Được thôi, không thành vấn đề.

Bây giờ tính cách của Trương Tiểu Kiếm đã không còn là tên gà mờ trước kia nữa, đa phần là tò mò về thế giới hoàn toàn mới này, lập tức cười nói:

- Cho tôi diễn xuất là được, cam đoan sẽ không khiến đạo diễn Đường thất vọng!

- Ha ha, tốt!

Đường Minh Sinh cười to, vỗ vai Trương Tiểu Kiếm thật mạnh:

- Cố lên. Tôi tin cậu!

Sau đó quay sang nhìn đạo diễn Trịnh nói:

- Đạo diễn Trịnh, giờ cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.

- OK.

Đạo diễn Trịnh gật đầu nói:

- Thế tôi gọi họ bắt đầu đây. Hôm nay chúng ta quay cảnh tuyết kia đúng không?

Đường Minh Sinh:

- Đúng rồi.

- Được rồi.

Đạo diễn Trịnh cầm loa lên bắt đầu kêu:

- Mọi người đều đứng lên, làm việc, ai vào chỗ nấy đi! Nhanh lên nhanh lên! Hôm nay chúng ta quay xong ngày mai phải phát sóng luôn đấy, không được làm biếng đâu!

Trương Tiểu Kiếm: “???”

Chuyện gì vậy? Vừa quay xong đã phát sóng luôn rồi á? Kịp không vậy?

- Kiếm ca cái này mà anh cũng không biết á?

Hồng Lôi kinh ngạc nói:

- Bây giờ dị năng đã bắt đầu thức tỉnh rồi, chỉ cần cảnh tượng không phải quá lớn thì đều có thể chế tạo ngay tại chỗ nhờ vào năng lực thức tỉnh, giảm

bớt ít nhất là 90% thời gian. Rất nhiều cảnh quay không cần dàn dựng, có thể diễn có thể dựng bất cứ lúc nào luôn!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Trâu bò tới mức đó luôn?!

Lúc này nhân viên làm việc của đoàn phim đã tụ tập tới đây. Đạo diễn Trịnh bắt đầu sắp xếp:

- Mọi người nhớ kỹ nhé, cảnh này là về cung vào đêm tuyết. Lát nữa nhân viên làm việc phối hợp cho tốt, chúng ta tranh thủ quay xong một lần luôn. Điều nghe rõ chứ?

Người bên dưới hô to:

- Nghe rõ!

Thế là bắt đầu quay phim.

Lại nói, sau khi linh khí trên thế giới khôi phục thì quay điện ảnh cũng khác hẳn.

Trước kia muốn tạo cảnh tuyết thì phải dùng máy làm tuyết để thổi tuyết ra ngoài, tạp âm rất lớn, thoát nhìn còn không đủ thật. Nhưng bây giờ ấy...

- Làm tuyết, làm tuyết đâu?

Đạo diễn Trịnh cảm loa kêu:

- Chuẩn bị khăn trương! Thổi gió, thổi gió, người quay phim, đều vào chỗ đi, bắt đầu!

Đạo diễn Trịnh vừa nói bắt đầu, Trương Tiểu Kiếm lập tức nhìn thấy một người thức tỉnh hệ băng đứng ở trên cao bắt đầu phát công. Trong chớp mắt, trong phạm vi mười mét, bông tuyết đã bắt đầu tung bay. Bên kia người thức tỉnh hệ gió đã bắt đầu thổi gió, cảnh tượng tuyết lớn tung bay lập tức hình thành!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Chời má tiện lợi hết sức! Chẳng trách các ngành các nghề đều cần người thức tỉnh. Hiệu suất quả nhiên là khác hẳn! Hãy nhìn xem, thậm chí còn không cần khiêng máy quay, cứ thế bay trên trời, chắc chắn luôn, xoay kiểu gì cũng không sợ lắc lư, nhất định là người thức tỉnh niệm lực làm!

Lúc này diễn viên bắt đầu ra sân. Là ba cô gái đội tuyết lớn vội vã lên đường. Một cảnh quay vốn rất đơn giản thôi, nhưng Đường Minh Sinh nhìn hình ảnh xuất hiện trên máy theo dõi, lại nhíu mày thật chặt, đột nhiên kêu lên:

- Cut! Từ Hòa Nhi! Cô đang nghĩ gì vậy hả? Nhập diễn chút được không? Cho dù cô không thức tỉnh thì cũng chẳng ảnh hưởng gì cả! Làm lại một lần!

Vừa nghe thấy vậy, Trương Tiểu Kiếm lập tức tò mò nhìn cô gái tên là Từ Hòa Nhi kia. Còn chưa thức tỉnh à?!

- Ê ê ê, Lôi ca.

Trương Tiểu Kiếm nhỏ giọng hỏi Hồng Lôi:

- Cái cô Từ Hòa Nhi kia kìa, là ai thế? Còn chưa thức tỉnh à?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 350: “Cút đi càng xa càng tốt, đồ dê xồm nhà người!”

Kiếm ca, anh còn không biết cả Từ Hòa Nhi à?

Vừa nghe thấy Trương Tiểu Kiếm lại không biết, Hồng Lôi đã cảm thấy bất đắc dĩ:

- Hai năm nay anh sống tách rời với thế giới hay sao vậy? Thật ra thì Từ Hòa Nhi nổi lên cùng thời với Lý Thanh Nhiễm, hai người gần như ngang nhau trong các khía cạnh, nhưng linh khí khôi phục, Lý Thanh Nhiễm thức tỉnh, nhưng Từ Hòa Nhi lại không thể thức tỉnh được. Cho nên, anh nhìn thấy người đi đằng trước kia không? Mặt đầy oán khí, phiền lòng đó!

Trương Tiểu Kiếm nhìn kỹ, vừa thấy lập tức hiểu ngay.

Chẳng trách đạo diễn Đường lại kêu “cut”. Biểu cảm trong phân cảnh này hẳn là tội thân, tội nghiệp các thứ, nhưng Từ Hòa Nhi lại diễn thành mặt giận dữ tới mức hận không thể giết người...

Thế thì không ổn rồi...

- Cut!

Đường Minh Sinh buồn bực nói:

- Từ Hòa Nhi, cảnh này là Võ Mị Nương chạy trốn trong đêm tuyết. Chạy trốn cô có hiểu không? Cô nhìn xem biểu cảm của cô là kiểu gì đấy? Cô đang chạy trốn hả? Cô sắp cầm dao phay chém người thì có! Lại lần nữa!

- Vâng.

Từ Hòa Nhi đáp lại có vẻ không yên lòng, lại quay thêm lần nữa.

Nói thật, Từ Hòa Nhi đúng là rất xinh đẹp, đặc biệt là cặp giò dài nuột kia, cho dù mặc cổ trang cũng không che được thon dài. Lúc này Hồng Lôi ở bên cạnh lén phở cập cho Trương Tiểu Kiếm:

- Sao hả Kiếm ca? Cô nàng này đẹp chứ? Trước kia Từ Hòa Nhi tiến vào giới điện ảnh thì đã từng là người mẫu chân đất. Chỉ bằng cặp giò kia không biết bao nhiêu người nhỏ dãi. Vừa trắng vừa thẳng, chỉ riêng đôi chân này thôi ấy, Lý Thanh Nhiễm thua xa cô nàng!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Tại sao mày vừa giải thích xong lại nghe có vẻ đê tiện thế hả?

- E hèm, nhìn diễn nhìn diễn!

Trương Tiểu Kiếm hắng giọng nhẹ nhàng một tiếng.

Quay phim tiếp tục tiến hành. Lần này Từ Hòa Nhi vẫn không nhập diễn. Đường Minh Sinh nhìn màn hình, lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó lại nói lớn:

- Cut! Nghi ngơi một lát! Từ Hòa Nhi, cô nhất định phải nhanh chóng nhập diễn. Trong bộ phim này cô diễn Võ Mị Nương thời còn trẻ! Cô cứ thế mãi thì chúng ta không thể quay được cái gì đâu!

- Biết rồi!

Từ Hòa Nhi thở dài, sau đó đi sang một bên nghỉ ngơi, thuận tiện trang điểm lại.

Lúc này nhân viên quay chụp quanh đó xì xào bàn luận.

- Haizzz, trước kia cô ấy là ngôi sao lớn cùng cấp bậc với Lý Thanh Nhiễm, nếu không thì cũng không được gọi đến diễn Võ Mị Nương. Tiếc quá...

- Chứ còn gì nữa. Đồi đầu nhà Đường có hai người phụ nữ nổi tiếng nhất, Lý Thanh Nhiễm diễn hoàng hậu Trương Tôn, Từ Hòa Nhi diễn Võ Mị Nương. Vốn tốt lắm, ai ngờ...

- Đừng nói nữa. Thời nay không thức tỉnh được thì đã bị coi là công dân bậc hai rồi. Ngay cả khiêng gạch ngoài công trường cũng đòi thức tỉnh. Mày nói trước kia cô ấy là người cao ngạo như vậy, bây giờ tâm trạng không tốt cũng là dễ hiểu...

Nghe tiếng bàn luận xung quanh, Trương Tiểu Kiếm thở dài khe khẽ.

Thời đại này mà còn chưa thức tỉnh thì đúng là áp lực nặng nề thật.

Đường Minh Sinh vội đến mức vỗ trán liên tục, vừa vỗ vừa nói:

- Hầy, phải làm sao bây giờ? Cô ta cứ ra vấn đề thế này thì chỉ sợ hôm nay không thể quay được tập này rồi. Đằng sau còn có rất nhiều phân cảnh khác nữa, cứ không nhập diễn mãi được thế...

Ừm, lúc này không thức tỉnh được nên cứ xảy ra vấn đề thế là không ổn. Trương Tiểu Kiếm đi qua, cười nói:

- Đạo diễn Đường, Từ Hòa Nhi còn có rất nhiều vai diễn ở sau hả?

- Tất nhiên rồi.

Đường Minh Sinh buồn bực nói:

- Cô ta diễn Võ Mị Nương cơ mà. Bây giờ có muốn thay người cũng không thay được. Haizzz, sốt ruột chết...

Người chung quanh cũng thờ dài. Trương Tiểu Kiềm ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hay là... Không bằng tôi đi khuyên nhủ cô ấy?

- Cậu á?

Vừa nghe vậy, Đường Minh Sinh không khỏi hỏi:

- Cậu quen cô ta hả?

Trương Tiểu Kiềm lắc đầu:

- Không quen đâu.

- Thế cậu định khuyên thế nào?

Đường Minh Sinh cũng sa mạc lời rồi:

- Cậu không thấy biểu cảm của cô ta lúc này sao? Nếu cậu qua đó nhất định sẽ bị trở thành chỗ trút giận đấy!

- Ừm...

Trương Tiểu Kiềm quay đầu nhìn sang, không ngờ ánh mắt hẩn lơ bị Từ Hòa Nhi nhìn thấy, quả nhiên là bị hung hăng trừng cho một phát.

Trương Tiểu Kiềm: "..."

Đúng là oán khí lớn quá đấy...

- Tôi thử xem đi.

Trương Tiểu Kiềm nói rồi đi qua:

- Đạo diễn Đường cứ chờ tin tốt lành của tôi đi!

Thấy Trương Tiểu Kiềm đi qua, Đường Minh Sinh không khỏi lắc đầu:

- Haizzz, người trẻ tuổi quả là to gan. Lúc này Từ Hòa Nhi đang giận dữ, cậu cứ thế đi qua nhất định sẽ không có kết quả tốt...

Người khác cũng gật đầu:

- Đúng đấy đúng đấy. Giờ qua đó nhất định sẽ bị mắng chết ấy! Lần trước tôi cũng đụng chạm, phải nói là thảm ấy...

Trương Tiểu Kiềm thông dong đi qua, trực tiếp đứng thẳng trước mặt Từ Hòa Nhi, sau đó quan sát Từ Hòa Nhi từ trên xuống dưới một phen.

Ừm, nhìn gần, Từ Hòa Nhi đúng là thuộc kiểu diện mạo cực kỳ tốt, chỉ bàn về mặt mũi đáng người thì ít ra cũng thuộc cấp bậc 135+, lại cộng thêm thân phận ngôi sao lớn...

Ây dà không thể so sánh được không thể so sánh được!

- Anh là ai?

Thấy Trương Tiểu Kiềm đứng trước mặt mình, Từ Hòa Nhi tức giận nói:

- Không có việc gì thì đừng xuất hiện trước mắt tôi, chướng mắt.

- Chào cô chào cô.

Trương Tiểu Kiềm cười ha ha chào hỏi:

- Tên tôi là Trương Tiểu Kiềm, lần đầu gặp mặt...

- Hừ!

Từ Hòa Nhi hoàn toàn không nể mặt hẩn, quay lưng lại luôn:

- Đã xấu còn làm màu. Tránh ra!

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thế này thì hơi xấu hổ...

Nhưng Trương Tiểu Kiếm cũng không quan tâm. Kiểu nữ sinh có tiền có quyền còn xinh đẹp thì đều bị nuông chiều lắm, có bệnh công chúa cũng là bình thường.

- Không.

Lúc này hệ thống còn nói:

- Vừa xấu vừa nghèo mới gọi là bệnh công chúa. Vừa đẹp vừa giàu thì chính là công chúa rồi.

Trương Tiểu Kiếm:

- Chút!

May mà dù sao Trương Tiểu Kiếm cũng là Trương Tiểu Kiếm, danh hiệu Tiểu Tiện Tiện này cũng không phải là trưng cho đẹp:

- Có xấu hay không thì trước tiên chúng ta không bàn về nó. Tôi muốn nói là bây giờ có một vụ làm ăn, không biết cô có hứng thú hay không?

Giọng nói Từ Hòa Nhi lạnh lùng:

- Không hứng thú.

Trương Tiểu Kiếm:

- Thúc tỉnh năm trăm ngàn.

Từ Hòa Nhi: “!!!”

Nói thật bây giờ Từ Hòa Nhi đúng là không có hứng thú với cái gì cả, nhưng riêng với thúc tỉnh thì... Cô rất có hứng thú với chuyện này!

- Anh có thể cho tôi thúc tỉnh á?!

Từ Hòa Nhi không hỏi hít thở nhanh hơn:

- Anh không lừa tôi chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

Trương Tiểu Kiếm cười nói:

- Thúc tỉnh thành công năm trăm ngàn. Nếu không thúc tỉnh thì không cần một xu.

- Được! Năm trăm ngàn thì năm trăm ngàn!

Từ Hòa Nhi nghiêng răng:

- Chỉ cần có thể thúc tỉnh thì tiền không phải là vấn đề! Nói đi, tôi cần làm gì?

- Thật ra thì cũng đơn giản thôi.

Trương Tiểu Kiếm đánh giá Từ Hòa Nhi cẩn thận từ trên xuống dưới nói:

- Linh khí của cô tích tụ ở chỗ đùi, nói đơn giản là đến đây rồi thì kẹt cứng không thể tuần hoàn được, cho nên mới mãi mà không thúc tỉnh. Chỉ cần tôi massage cho cô một chút, bảo đảm cô sẽ thúc tỉnh ngay lập tức.

Từ Hòa Nhi: “...”

Thật ra thì Trương Tiểu Kiếm đang nói rất đúng đắn, trong mắt hần linh khí trong cơ thể Từ Hòa Nhi đúng là đang bị kẹt ở chỗ hai cặp đùi.

Nhưng vấn đề là con gái nhà người ta nghe thấy thế lại cảm thấy hương vị thay đổi ngay...

- Đến lúc này mà anh còn tưởng sàm sỡ tôi à!

Từ Hòa Nhi cá giận nói:

- Cút! Cút! Cút càng xa càng tốt! Cái đồ dê xồm nhà ngươi!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 351: “đại sư buổi tối anh còn cần ấm giường không?!”

Tiên sư! Cái cô nàng này quả thật là không thể nói lý!

Mày cho rằng anh đây muốn sàm sỡ nên mới sờ đùi mày hả?! Anh là vì giúp mày! Giúp mày nhé mày hiểu không?!

Tưởng đùi nào cũng đụng chạm được vào hai tay của anh đây chắc?

- Không tin thì thôi.

Trương Tiểu Kiếm liếc Từ Hòa Nhi một phát, cười nói:

- Vốn dĩ nhìn ngũ hành linh khí của cô còn rất đơn giản, ai biết cô lại không tin. Thôi kệ dù sao cũng cùng một đoàn làm phim, nhắc nhở cô một câu vậy, mạng cô ngũ hành vượng hỏa thiếu mộc thiếu thổ, nhật chủ thiên can là hỏa, nhất định phải có thổ trợ giúp, nhưng rất là kỵ kim. Lời đã nói hết, cáo từ!

Hắn nói rồi ôm quyền như đại hiệp cổ đại vậy, quay lưng chuẩn bị đi, không ngờ còn chưa cất bước đã nghe thấy Từ Hòa Nhi bỗng kêu to:

- Chờ chút!

Trương Tiểu Kiếm quay lại:

- Sao?

- Sao anh lại nhìn thấy được ngũ hành của tôi?!

Về mặt Từ Hòa Nhi rất kinh sợ:

- Hình như anh không biết ngày sinh tháng đẻ của tôi mà?!

Chẳng trách cô nàng lại giật mình tới mức này. Nếu là mày mà gặp phải một người chỉ cần liếc nhìn là có thể nói ra ngũ hành của mày thì mày cảm thấy thế nào?

- Bởi vì tôi có thể nhìn thấy dòng chảy linh khí.

Trương Tiểu Kiếm chậm rãi nói:

- Khí kim trên người cô quá nhiều, tất cả đều tích tụ trên đùi cô, dẫn đến khí lửa với khí nước bên trên đi đến đó thì không thể tuần hoàn không đi xuống được, đương nhiên là không thể thức tỉnh được.

- Tôi...

Từ Hòa Nhi cắn môi:

- Được! Thế thì tôi thử xem vậy! Tôi chống mắt chờ xem rốt cục anh có thể giúp tôi thức tỉnh được thật hay không!

- Anh rất giữ thành tín đấy biết không?

Trương Tiểu Kiếm ngồi xổm xuống:

- Đã nói là năm trăm ngàn đấy, không mặc cả.

Với tài sản của Từ Hòa Nhi thì chẳng lẽ còn để ý năm trăm ngàn đó sao?

Chỉ cần có thể thức tỉnh là được! Bèn nói ngay:

- Được được được, bắt đầu đi!

Vì thế trước mắt bàn dân thiên hạ, Trương Tiểu Kiềm ngồi xuống bên cạnh Từ Hòa Nhi, sau đó duỗi hai tay móng heo kia đặt lên đùi Từ Hòa Nhi...

Tuy rằng Từ Hòa Nhi xấu hổ đến mức khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, nhưng bọn quần chúng vây xem không rõ chân tướng thì suýt nữa tròng lỏi con mắt ra ngoài!

- Đây đây đây đây là chuyện gì vậy hả trời?!

- Từ Hòa Nhi bình thường y như hoa hồng có gai mà lại bảo đàn ông sờ đùi cô ta à?!

- Chời má thằng kia là ai vậy? Chẳng lẽ là bạn trai của cô ấy?!

- Bạn trai đầu mày ấy, sao có thể được chứ! Mày không thấy lúc trước hai người kia suýt nữa oánh nhau à?!

Một đám quần chúng đực mặt há mồm vây xem, kết quả vây xem một lúc, bỗng nhìn thấy chung quanh gió bão gào thét, sau đó cả người Từ Hòa Nhi bắt đầu bay lên từ trên ghế nằm!

Thật sự bay lên nhé!

- Đâu phông Từ Hòa Nhi thức tỉnh hả?!

- Trời ơi! Chẳng lẽ cô ấy thức tỉnh dị năng hệ gió?!

- Không riêng gì thế đâu. Cấp bậc thức tỉnh này rõ ràng là khác hẳn với mấy thứ chảnh chọe khác!

Sau khi một cơn gió mạnh thổi qua, Từ Hòa Nhi đứng ở đó, ngơ ngác nhìn hai tay của mình, lằm bằm:

- Cảm giác... Cảm giác này... Chính là thức tỉnh đó sao? Dị năng của mình là... Gió bão?

Trương Tiểu Kiềm thoải mái tựa vào ghế, cười nói:

- Rồi, tôi massage được chứ? Năm trăm ngàn nhé, chắc giá!

- Không thành vấn đề!

Đến nay Từ Hòa Nhi rốt cục cũng thức tỉnh, khí thể toàn thân lập tức thay đổi ngay!

Cô cười mím chi, sau đó nhìn về phía đạo diễn Đường Minh Sinh, cười nói:

- Đạo diễn Đường, ổn rồi, chúng ta tiếp tục đi. Tôi cảm thấy lần này chỉ mình tôi đã đủ để không chế toàn trường rồi!

Trương Tiểu Kiềm: “!!!”

Nhìn mà xem! Khí thể này! Trâu bò!

- Được được được, tới tới tới chúng ta tiếp tục!

Đường Minh Sinh thấy Từ Hòa Nhi rốt cục cũng thức tỉnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, bèn bắt đầu gọi:

- Mọi người đều vào vị trí, lần này tranh thủ qua trong một lần luôn ha!

Quả nhiên, tình khí thần của Từ Hòa Nhi lúc này đã hoàn toàn khác hẳn, phát huy diễn xuất chân chính của cô. Dưới bão tuyết, Từ Hòa Nhi hoàn toàn diễn xuất ra cảm giác đáng thương đến mức khiến người ta đau lòng!

- Tốt! Qua!

Đường Minh Sinh vỗ tay thật mạnh:

- Quả thực hoàn hảo!

Phân cảnh này rốt cục cũng qua, lúc này mọi người mới nghĩ tới việc chúc mừng Từ Hòa Nhi. Từ Hòa Nhi lại nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Trương Tiểu Kiềm, đôi mắt như nước hồ thu nhìn Trương Tiểu Kiềm, nói dịu dàng:

- Cảm ơn.

Trương Tiểu Kiềm cười hì hì:

- Đừng khách khí.

Sau đó lại bổ sung thêm một câu:

- Nhớ trả tiền nhé.

Từ Hòa Nhi mỉm cười gật đầu:

- Yên tâm đi, chắc chắn rồi.

Lúc này mọi người mới nhớ ra cái thẳng mặt mũi cực kỳ huyền bí này hình như có thể giúp người khác thức tỉnh!

Năng lực này quá trâu bò rồi!

Nhất thời một đám người chưa thức tỉnh lập tức bao vây lấy Trương Tiểu Kiếm:

- Đại sư! Đại sư cầu thức tỉnh với! Đại sư buổi tối anh còn cần ấm giường không?! Đại sư chỉ cần thức tỉnh được thì anh muốn sờ chỗ nào cũng OK hết!

Trương Tiểu Kiếm bị một đám người chôn sống:

- Cứu... Cứu tôi với!

Một đám người ồn ào một lúc lâu, lúc này đạo diễn Trịnh kéo Trương Tiểu Kiếm qua nói:

- Tiểu Kiếm, lần này cậu diễn một hộ vệ quân chúng. Cậu đi thay quần áo với Lôi ca trước đi, xong rồi qua đây luôn, tôi nói diễn cho cậu một chút.

Ờ? Còn có chuyện tốt này à?! Được đấy được đấy!

- OK!

Thế là hai người đi vào phòng thay đồ. Vừa vào cửa phòng hóa trang đã thấy một bộ quần áo hộ vệ đang bay trong không trung, sau đó lại đi vào trong, Trương Tiểu Kiếm lập tức thấy một cô em gái đang ngồi một chỗ, năm sáu chiếc bút bay lượn trong không trung, đang trang điểm cho một diễn viên.

Tốc độ của cây bút kia cực kỳ nhanh chóng lưu loát, năm sáu cây bút làm việc cùng một lúc. Chỉ mới năm phút mà thôi, hộ vệ đã được trang điểm xong. Em gái thợ trang điểm lên tiếng:

- Rồi, tiếp theo!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Bây giờ trang điểm cũng nhanh chóng thế à? Chẳng trách nhà nhà đều cần người thức tỉnh. Quả nhiên là hiệu suất làm việc hoàn toàn không thuộc về một đẳng cấp!

Quá trình trang điểm rất đơn giản. Đầu tiên là vẽ lông mày, sau đó lại vẽ mắt, lại bôi tí son môi, đánh chút má hồng...

Sau đó Trương Tiểu Kiếm nhìn vào gương, phát hiện rõ ràng là ngũ quan của mình bây giờ với mình lúc trước không có gì khác biệt, nhưng thoát nhìn lại...

Đậu phộng! Con cò hó chánh chọe trong gương này là ai?!

Như Hoa! Là em hả Như Hoa?!

- Anh gì đó ời.

Em gái thợ trang điểm ngo ngác nhìn Trương Tiểu Kiếm, lẩm bẩm:

- Mặt mũi thoát tục mới lạ như anh... Đúng là không nhiều đâu...

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Có nhất thiết phải khiếp sợ như thế không...

- Cảm ơn đã khen ngợi.

Trương Tiểu Kiếm vuốt tóc nhẹ nhàng:

- Người ấy, chính là phải sống được khác biệt như thế!

Em gái thợ trang điểm: “...”

- Thôi để em vẽ thêm cho anh một chút đi.

Em gái thợ trang điểm ngồi xuống trước mặt Trương Tiểu Kiếm, vừa khống chế bút vẽ sửa kiểu lông mày cho hắn vừa tán dóc với hắn:

- Anh trai tên gì thế? Mặt mũi rất... Cá tính đấy. Có thể đóng vai nhân vật phản diện được đấy!

- Em cũng cảm thấy thế à? Anh cũng thế! Mỗi ngày đều bị mình đánh thức.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Anh tên là Trương Tiểu Kiếm. Còn em?

- Em là Lý Mi.

Dù sao thì thợ trang điểm cũng là thợ trang điểm, thứ gì chưa từng thấy? Cô còn từng hóa trang cương thi máu đầy mặt ấy chứ, sức miễn dịch max, cười nói:

- Kiếm ca thú vị thật đấy. Add cái wechat đi. Em cảm thấy người có đặc sắc như anh thì đúng là nên chăm sóc kỹ càng một chút.

Mặt xấu còn có ưu thế này à? Được đấy...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 352: Tài năng đáng được bồi dưỡng

OK.

Trương Tiểu Kiếm lấy di động ra luôn:

- Nói muốn chăm sóc là chăm sóc thế nào?

- Còn cần phải hỏi nữa sao?

Hai người add wechat, Lý Mi kinh ngạc nói:

- Thần Chém Gió? Được đấy anh trai. Đòi đầu là thần tượng của anh à?

- Dĩ nhiên rồi.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu rất hàm súc nói:

- Đòi đầu quả là anh hùng cái thế, là ánh đèn chiếu sáng con đường phía trước. Lúc anh ngủ thì đều sẽ cầu nguyện cho hắn, mong hắn sống lâu trăm tuổi mỹ nữ vờn quanh...

- Ha ha ha, em cũng thế. Cố gắng lên anh trai.

Lý Mi cười rồi nói:

- Bình thường mà nói thì mặt xấu mà muốn làm nghề này ấy, thường thì có hai điều kiện là tất yếu. Thứ nhất là diễn xuất cao, thứ hai là EQ cao. Dù sao thì người không thể chỉ nhìn bề ngoài được. Lỡ như sau này anh diễn đại nhân vật phản diện nào đó mà hot thì sao, đúng không?

Nửa đầu Trương Tiểu Kiếm vẫn rất thích nghe, ây dà quả là nói trúng đáy lòng anh.

Nhưng câu sau... Thì ra anh chỉ có thể diễn nhân vật phản diện thôi hả?

Thôi kệ anh coi như cô đang khen anh vậy!

- He he, đúng rồi đấy.

Trương Tiểu Kiếm gật đầu lia lịa:

- Thật ra thì đóng vai nhân vật phản diện không dễ tí nào. Có câu nói rất hay, người tốt rập theo một khuôn, người xấu ai cũng có đặc sắc mà lỵ.

- Ha ha, Kiếm ca anh hài thật đấy.

Lý Mi vỗ vai Trương Tiểu Kiếm

- Rồi, đi thôi, bảo đạo diễn xem thử. Em cố ý chăm chút cho anh đó, chắc tí nữa đạo diễn nhìn thấy anh thì sẽ cho anh một vai diễn phản diện ngay và luôn, nhất định sẽ có lời thoại!

- Cảm ơn.

Lần này Trương Tiểu Kiếm nhìn gương, cực kỳ hài lòng với hình tượng lúc này của mình --- Chỉ với tạo hình này, còn cần phải diễn nhân vật phản diện nữa sao? Đứng đợi trên đường là đủ để khiến trẻ con không dám khóc nữa rồi!

Lát nữa làm hộ vệ, vừa thấy đã biết là Hán gian xâm nhập vào nội bộ nhé!

Tìm đạo diễn đi!

Trương Tiểu Kiếm ra khỏi phòng hóa trang, sau đó bắt đầu theo dòng người đi về phía đạo diễn.

Vừa đi vừa quan sát xung quanh, không bao lâu sau đã nhìn thấy có một diễn viên được cả bầy trợ lý vây quanh tầng tầng lớp lớp. Trương Tiểu Kiếm không khỏi tò mò --- Đây lại là tiểu sinh lưu lượng mới nổi à?

- Lôi ca.

Trương Tiểu Kiếm nhỏ giọng hỏi:

- Đó là...

- Hần hả?

Hồng Lôi nói:

- Là nam chính của bộ phim này, Cố Vũ Hoa. Tên này xem như là tiểu sinh lưu lượng mới debut, mặt mũi xinh đẹp, bối cảnh trong nhà cũng rất cứng. Bộ phim này tìm hắn làm vai nam chính, một mặt là vì nề tình bối cảnh trong nhà hắn, mặt khác thì muốn nâng đỡ hắn một chút. Thật ra thì vốn không đến mức đấy, nhưng tên này lại thức tỉnh dị năng là cụ tượng hóa, có thể biến những thứ trong mắt ra thành hiện thực, thời gian là mười phút, cho nên lần này khác hẳn --- Có rất nhiều cảnh tượng không cần phải dựng sân!

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Chời má, năng lực này quả thực là được sinh ra để dành cho quay phim ấy. Chẳng trách lại có thể diễn nam chính!

Trang điểm xong rồi, quay phim đi!

Đến studio, bên kia đang lựa diễn viên. Lần này Trương Tiểu Kiếm đóng vai một người thị vệ, lập tức nghe thấy bên kia gọi:

- Thị vệ! Thị vệ đâu! Nhanh vào sân đi!

Sau đó trợ lý kia nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm, ngoắc tay gọi hắn:

- Ê, tên kia, thị vệ, đúng đúng đúng, chính là anh đấy, nhanh tới đây nhanh tới đây!

- Đến đây!

Trương Tiểu Kiếm đáp lại một tiếng, lúc này dẫn theo Hồng Lôi chạy qua.

Sau đó chờ đến gần...

- Anh... Anh đây...

Trợ lý kia trợ mắt há mồm nhìn Trương Tiểu Kiếm, một lúc lâu sau mới học ra một câu:

- Anh mặc nhầm đồ hả?

Hồng Lôi ở bên cạnh cười tắt thở, Trương Tiểu Kiếm ngượng ngịu gãi đầu:

- Đạo diễn Đường đúng là bảo tôi diễn thị vệ mà...

Mạnh Văn: “...”

- Anh chờ chút, tôi đi hỏi đạo diễn đã.

Cô nói rồi chạy bước nhỏ đi, sau đó đạo diễn Đường nhanh chóng tới đây, vừa thấy Trương Tiểu Kiếm, ánh mắt lại sáng lên:

- Ê, không phải nói chứ, cậu trang điểm xong hình tượng được đấy!

Người chung quanh lập tức đực mặt ra!

Hình tượng này mà còn được á? Nếu hần được thì bất cứ ai trong bọn này đều có thể làm nhân vật chính được rồi nhé!

- Đạo diễn Đường, ngài đây là...

Mạnh Văn há to miệng, cả buổi cũng không tỉnh táo lại:

- Hần thật sự là... Được hả?

- Nhanh tới nhanh tới, tôi xem thử.

Đạo diễn Đường kéo Trương Tiểu Kiếm qua, trực tiếp nói với thợ quay phim:

- Tới, cho hần một màn ảnh để tôi xem thử phong cách thế nào.

Thợ quay phim bắt đầu quay lại, đạo diễn Đường vừa sờ cằm vừa than thở:

- Ủm, đúng là thú vị đấy. Khuôn mặt có thể bị màn ảnh quay thành khác lạ như vậy, đúng là tôi chưa từng gặp qua mấy lần đâu. Người trước đó có khuôn mặt như thế này bây giờ được xưng là Hoàng Thập Ưc. Cậu trai này hình như cũng có một chút tài năng đáng được bồi dưỡng đấy...

Người chung quanh lại tiếp tục khiếp sợ đàn mặt ra...

- Trời! Không phải chứ?! Đây là sắp lên trời luôn rồi kia!

- Đánh giá hơi bị cao đấy!

- Mặt xấu cũng có ưu thế à? Hay là mình... Đi rạch mặt xem thử?

Đám người ở đó bàn tán, Trương Tiểu Kiếm lại có chút bồn chồn!

Đạo diễn Đường nói vậy là có ý gì?

- Tiểu Kiếm cậu lại đây, nhanh tới đây!

Đạo diễn Đường Minh Sinh vẫy tay gọi Trương Tiểu Kiếm, chờ Trương Tiểu Kiếm chạy qua thì ôm chặt lấy vai hần như phát hiện được báu vật ấy:

- Tiểu Kiếm à, bây giờ thời này ấy, người đẹp chỗ nào cũng có, nhưng mặt mũi thần kỳ được như cậu thì lại không nhiều đâu. Đúng lúc hôm nay tôi quay phân cảnh này, vốn sẽ xuất hiện một nhân vật phản diện nhỏ, lộ mặt có tên có lời thoại luôn ấy, nhưng tiếc là hôm nay tên kia bận việc không tới được. Đúng lúc tôi cho cậu cơ hội này để thử xem, thế nào?

Vừa nghe thấy thế, ánh mắt Trương Tiểu Kiếm lập tức sáng ngời!

Vai phụ! Vai phụ lớn!

Kiểu lộ mặt có tên có lời thoại!

Được đấy!

Người chung quanh nghe thế quả thực hâm mộ ghen tỵ hận lắm! Không ngờ xấu tới mức độ nhất định lại có hiệu quả ngược đời như thế!

- Được! Không thành vấn đề!

Ánh mắt Trương Tiểu Kiếm tỏa sáng, sáng y như bóng đèn trong đêm luôn ấy:

- Đạo diễn Đường ngài cứ nói đi. Nhân vật này cần làm gì? Có lời thoại nào?

- Được, lại đây tôi nói cho cậu nghe chút.

Đường Minh Sinh dẫn Trương Tiểu Kiếm đi đến bàn bên cạnh ngời xuống, sau đó bắt đầu nói cho Trương Tiểu Kiếm nghe:

- Đầu tiên, nhân vật này là một tên thích khách, muốn ám sát một vị hoàng tử, cũng chính là Lý Trì, hiểu chưa? Thích khách này ấy, là một tử sĩ, lần ám sát này bất luận có thành công hay không thì đều phải chết. Tổng cộng có 21 giây màn ảnh trong phim truyền hình này. Cảnh tượng hiện tại là hắn sắp xuất phát, chò trước mặt hắn là tám tên thị vệ võ trang đầy đủ. Bắt đầu từ chỗ này, cậu cần cố gắng khắc họa cảm giác dũng cảm tiến tới khẳng khái chịu chết của một người tử sĩ cho thật tốt. Hiểu chứ?

Thích khách!

Thích khách lộ mặt!

Thích khách sắp đi ám sát nhân vật chính!

21 giây màn ảnh!

- Hiểu rồi!

Trương Tiểu Kiếm lập tức gật đầu một phát:

- Đạo diễn Đường, thế bây giờ tôi đi thay quần áo nhé?

Đường Minh Sinh cũng gật đầu:

- Đi thay quần áo thích khách, sau đó cậu chuẩn bị kỹ càng chút. Năm phút sau, chúng ta sẽ bắt đầu vòng casting thứ nhất! Nhân vật này tôi vốn định khắc họa một thích khách khá là đẹp trai để kiếm nước mắt của khán giả nữ. Nhưng tôi bỗng phát hiện nếu đổi thành kiểu xấu lạ lùng như cậu thì có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn cũng nên!

- Đó là đương nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Ô dè! thăng cấp!

Thế là Trương Tiểu Kiếm đi tìm Lý Mi để hóa trang thay quần áo, lại nhanh chóng quay lại đi tìm đạo diễn Đường nói:

- Đạo diễn Đường, vừa rồi tôi suy nghĩ chút về đoạn diễn này, ngài có thể sắp xếp cho tôi một đĩa ăn này được không? Kiểu tựa sát vào tường lạnh run ấy?

- Ăn này?

Đạo diễn Đường nhìn chung quanh. Lại nói trong trường quay này thì ăn này vẫn rất dễ tìm:

- Ê ai kia, cháu lại đây chút.

Đạo diễn Đường gọi một đứa bé ăn mặc kiểu bình dân nói:

- Cháu đi thay một bộ đồ ăn này, sau đó nghe Trương Tiểu Kiếm chỉ huy.

Cậu nhóc kia cũng mới mười ba mười bốn tuổi, mặc bộ quần áo may vá, thoát nhìn còn rất giống ăn này, lúc này vui vẻ chạy tới nói:

- Kiếm ca.

- Ủ, đi theo anh.

Trương Tiểu Kiếm chỉ vào góc tường thành đằng trước nói:

- Em cứ ngồi ở chỗ kia là được, hiểu chưa?

Lại dặn hắn mấy câu, cậu nhóc gật đầu:

- Hiểu rồi.

Dặn dò thẳng nhỏ xong, Trương Tiểu Kiếm bắt đầu nói cho đạo diễn Đường nghe về ý tưởng của hắn. Nói xong, đạo diễn Đường quyết đoán vỗ tay.

- Ý tưởng rất hay! Tới tới tới mọi người tập hợp chút, tôi nói cho mọi người nghe chút nhé...

Quá trình nói diễn rất nhanh, không lâu sau đạo diễn Đường đã nói xong, sau đó vỗ vỗ tay nói:

- Lần này màn ảnh khá là dài, tiếp theo mọi người đều chuẩn bị tinh thần đi, chúng ta bắt đầu nhé!

Mọi người cùng nhau đáp:

- Vâng!

- Action!

Màn ảnh bắt đầu ---

Dưới chân tường thành.

Tuyết lớn tung bay.

Trong thời tiết này, ngay cả người lang thang cũng đã chui vào trong chăn ngủ từ lâu.

Có một người vẫn còn chưa ngủ.

Hắn không chỉ không ngủ, mà còn bước đi chậm rãi trên đường.

Trong tay hắn cầm một cái hồ lô.

Rượu trong hồ lô đã uống hết.

Trên đường không có người.

Thực tế cho dù có người thì cũng sẽ không nhận ra hắn.

Bởi vì trên đời này, đã không còn ai biết hắn nữa rồi.

Khắp đất trời, cũng chỉ có bông tuyết bay lượn trong không trung làm bạn với hắn.

Đêm yên tĩnh, gió rào rạc.

Thật ra thì hắn cũng không thích ban đêm như vậy.

Chỉ có kẻ ngốc mới thích đi lung tung trong đêm.

Đương nhiên hắn không phải là kẻ ngốc.

Hắn là một thích khách.

Thích khách áo đen.

Thật ra thì hắn cũng muốn làm một kẻ ngốc, một kẻ ngốc có thể yên lặng uống rượu.

Tiếc rằng hắn không thể.

Dù sao thì hắn vẫn là thích khách.

Nếu là thích khách, thì phải giết người.

Đêm khuya không trăng, giết người phóng hỏa.

Hôm nay chính là thích hợp để giết người.

Nhưng hắn đi tới đi lui, lại dừng bước.

Bởi vì hắn nhìn thấy một thằng nhóc ăn mày nằm co ro dưới tường thành.

Hắn lấy một túi bạc nhỏ từ trong tay áo, ném qua.

- Đại ca, đây là huynh... Cho ta sao?
- Cho ngươi. Thứ này không có tác dụng với ta nữa.
- Tại sao vậy?
- Người chết không cần tiêu tiền.
- Nhưng đại ca còn chưa chết mà. Huynh định đi đâu vậy? Ta muốn đi theo huynh có được không?

Hắn cúi người xuống, thở dài khe khẽ.

- Ta sắp đi đến một nơi rất xa rất xa, không bao giờ trở lại được nữa.
- Chưa bao giờ có ai đối xử với ta tốt như vậy. Đại ca là người duy nhất nguyện ý cho ta tiền... Huynh đừng đi đến nơi đó nữa có được không?
- Không được.
- Tại sao?
- Đã hứa với người khác thì nhất định phải làm được.
- Cho dù không thể quay trở lại?
- Đúng.

Đứa bé ăn mày im lặng.

Hắn vỗ vai đứa bé ăn mày:

- Nghèo nhất chẳng qua là ăn mày, không chết thì luôn sẽ có ngày ngóc đầu. Sống sót. Ta đi đây.
- Vâng, ta hứa với huynh.

Gió thổi hiu hiu nước sông Dịch lạnh ghê, trăng sẫm một đi không còn trở về quê.

Hắn là thích khách, cho nên hắn vốn không định sống quay về.

Cửa thành.

Một người chặn trước mặt hắn.

Một nam nhân.

Người mà hắn phải giết.

Bên cạnh nam nhân kia đương nhiên là còn có nữ nhân.

Không chỉ có nữ nhân, còn có bốn tên hộ vệ.

Trên tường thành lại xuất hiện bốn tên khác.

Hắn bỗng nở nụ cười.

Bởi vì hắn vốn biết được rằng muốn giết người này không dễ dàng gì.

Nhưng hắn không sợ, cho nên hắn chỉ dừng bước chân.

Bỗng trên mặt lộ ra một nụ cười biếng nhác mà lại tiêu sái.

Hắn rất xấu.

Nhưng lúc này lại có vẻ rất tiêu sái.

Đó là một loại giải thoát.

- Người tới là ai? Hãy xưng tên ra!

- Một người chết mà thôi, không có tên.
- Nhưng người còn sống.
- Khi một người đã bị thế nhân quên lãng thì hẳn đã chết rồi.

Nam nhân bỗng nở nụ cười.

Nụ cười của hắn luôn có một lực lượng thần kỳ, có thể hòa tan lạnh lẽo trong mắt đối phương.

- Giữ toàn thân, an táng đi.

“Cut---!!!”

- Hoàn hảo!

Đạo diễn Đường nhìn một đám diễn viên trong màn hình, cười đến mức không ngậm mồm được:

- Ha ha ha ha ha! Màn ảnh vừa rồi quả thực là đẹp vãi chưởng! Đây chính là thứ mà ta muốn! Không khí gay gắt được xây dựng trong lúc vô tình này! Tốt tốt tốt! Ha ha ha ha ha! Tuyệt, quả thực là tuyệt đỉnh!

- Quá tuyệt vời! Cảnh quay vừa rồi quả thực là hoàn hảo!

- Không ngờ lại quay được phong cách Cổ Long!

- Đúng đấy, nhất là nụ cười kia của hắn, ờ tao bỗng phát hiện hắn cười rất có sức cuốn hút, rất tà tính đấy!

- Chuẩn rồi, lợi hại lợi hại!

Nghe tiếng tán thưởng chung quanh, Trương Tiểu Kiếm sướng tới mức không ngậm mồm được.

Hơn nữa quan trọng là lần này có lời thoại có đặc tả! Biết cái gì gọi là đặc tả rko?

Đặc tả ý là cả màn hình TV đều là mặt tao đấy!

Hệ thống:

- Khán giả thật đáng thương.

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Đi chết cho tao nhờ đi đồ cùi bắp nhà mày!

Thế là mọi người đều tự đi nghỉ ngơi. Lúc này Từ Hòa Nhi đi tới, bỗng mỉm cười một chút:

- Không ngờ đấy, diễn xuất còn được ghê, rất có ý tưởng. Số wechat của anh là bao nhiêu? Add chút đi, sau đó gửi số thẻ ngân hàng của anh cho tôi.

- Ày dà, cảm ơn đã khen ngợi.

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha lấy di động ra:

- Tôi tôi quét code của cô một chút.

Hai người quét wechat xong, sau đó Trương Tiểu Kiếm gửi số tài khoản ngân hàng qua. Một tiếng “Ting” vang lên, Từ Hòa Nhi trực tiếp chuyển khoản năm trăm ngàn cho Trương Tiểu Kiếm.

Ồ dè! Thăng cấp!

Quả nhiên, Trương Tiểu Kiếm vừa nghĩ đến đây, giọng nói của hệ thống đã truyền tới.

“Điểm exp hiện có: 531.000/300.000, điểm exp đã đạt đến tiêu chuẩn thăng cấp. Bắt đầu thăng cấp...”

Giọng hệ thống lại truyền tới ngay sau đó ---

“Kết thúc thăng cấp, khôi phục trung tâm thương mại kỹ năng, khôi phục chức năng điểm số khiếp sợ.”

“Trung tâm thương mại kỹ năng của hệ thống thăng cấp thành phiên bản khôi phục linh khí.”

“Ký chủ bắt đầu thức tỉnh. Dị năng thức tỉnh là niệm lực. Bắt đầu thức tỉnh, xin hãy chờ trong giây lát...”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đậu xanh, dị năng thức tỉnh lại là niệm lực, phối hợp với nói gì được vậy thì quả là vô địch rồi!

Thức tỉnh nhanh chóng bắt đầu.

Trương Tiểu Kiếm lập tức cảm nhận được một luồng linh khí bỗng xuất hiện trong cơ thể mình.

Luồng linh khí kia len lỏi qua ngũ tạng lục phủ, không ngừng cường hóa nội tạng, đồng thời tinh thần lực của hắn hình như cũng đang mở rộng ra ngoài đại não.

Trong phạm vi bán kính mười mét lấy hắn làm trung tâm, một bông hoa một cọng cỏ một đồ vật quả thực là đều có thể cảm nhận được!

Đây chính là cảm giác thức tỉnh sao?

Chỉ có thể tổng kết bằng hai chữ!

Trâu bò!

Giọng nói của hệ thống lại truyền tới lần nữa ---

“Ký chủ đã thức tỉnh xong. Cấp bậc niệm lực hiện tại: Cấp G, phạm vi niệm lực: Mười mét. Công lực lớn nhất của niệm lực: Một tấn.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Đỉnh của đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 354: Anh xấu nổi rồi!

Trương Tiểu Kiếm đang vui vẻ, bên kia hệ thống còn nói:

“Cấp bậc tiếp theo của dị năng là cấp F, exp thăng cấp: 231.000/3.000.000.”

Trương Tiểu Kiếm: “!!!”

Cấp tiếp theo đã cần ba triệu luôn rồi à?

Ừm... Xem ra vẫn phải đi theo lối cao cấp, không thì người thường một lần xoa bóp mới lấy hai ba chục ngàn, thế thì tới ngày tháng năm nào mới đủ?

Thôi cứ kệ nó, xem thử xem trung tâm thương mại hệ thống đều có những kỹ năng gì. Nghe nói là phiên bản linh khí phục hồi?

Mở trung tâm thương mại hệ thống ra, lần này thì đơn giản hơn, bên trong mở ra một cây kỹ năng thuộc chi nhánh niệm lực.

Mở ra nhìn xem --- Sau đó vừa liếc nhìn Trương Tiểu Kiếm đã sợ ngây người!

“Dòng đầu tiên trong cây kỹ năng niệm lực: Phi hành niệm lực cấp hoàn mỹ, cần 100.000 điểm số khiếp sợ. Thuyết minh kỹ năng: Bay lượn đi thiếu niên! Bốn kỹ năng là cấp hoàn mỹ, muốn bay kiểu gì thì bay kiểu đó, hơn nữa tuyệt đối sẽ không rớt xuống!”

Trương Tiểu Kiếm: “...”

Thuyết minh hay lắm!

Nhìn thử xem điểm số khiếp sợ hiện tại của mình...

Quả nhiên dọn sạch. Xem ra hệ thống đã quét sạch tất cả dự trữ lúc trước mới có thể xử lý được tăng thiên thạch kia. Emmmmmm...

Kiểm điểm số thôi!

Chỉ cần có kỹ năng này thì anh mày thậm chí có thể tiết kiệm được tiền học bằng lái xe luôn!

Biết bay thì ai còn thèm lái xe nữa! Cùi bắp không?!

Tắt hệ thống đi, lúc này đạo diễn Đường Minh Sinh đã bắt đầu nói chuyện ở bên kia:

- Rồi, mọi người im lặng chút, chúng ta tiếp tục quay cảnh sau.

Đường Minh Sinh nói lớn:

- Mọi người phải cố gắng chút. Tám giờ tối ngày mai tập này sẽ được truyền phát cùng lúc trên đài truyền hình và trên internet, đều chuẩn bị tinh thần hết đi!

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Vâng!

Tiếp theo chính là quay chụp, cốt truyện đằng sau lược bỏ không đề cập tới.

Tám giờ tối hôm sau, Trương Tiểu Kiềm lại đi đến đoàn phim với Hồng Lôi. Lúc này thành viên trong đoàn phim đều đang tụ tập trước TV, chờ xem tình hình ratings của tập phim hôm qua.

Đến nay giới phim truyền hình đúng là đã khác hẳn so với trước kia. Trước kia cơ bản là phải quay xong cả bộ phim rồi mới trình chiếu.

Bây giờ thì khác rồi, bởi vì hiệu suất được đề cao trên diện rộng nên hình thức càng đến gần kiểu phim Hàn trước kia --- Quay tới đâu chiếu tới đó, sau đó quan sát ratings. Nếu ratings tăng thì tiếp tục, ratings thấp thì lập tức thay đổi cốt truyện.

Cho nên mỗi ngày khi trình chiếu một tập phim thì đều cần thành viên của cả đoàn cùng nhau xem, sau đó lập tức đặt ra kế hoạch tiếp theo.

Phim truyền hình nhanh chóng bắt đầu.

Tổng thể mà nói, ratings của tập này bình thường không có gì đặc biệt, có xem cũng không tác dụng. Nhưng khi màn ảnh của Trương Tiểu Kiềm bắt đầu xuất hiện thì ratings bắt đầu tăng cao liên tục!

- Lão Đường, lão Đường!

Đạo diễn Trịnh nhìn thống kê ratings bên kia, kêu to:

- Ratings của bộ phim này vừa mới tăng lên chừng 0.8%! Quả thực là mạnh quá!

Cái gì?!

Chỉ một đoạn như thế mà tăng tận 0.8% á?

Thật hay đùa vậy?

“Điểm số khiếp sợ +126! +215!...”

Cả đám đều há to miệng, quả thực khiến người ta khó mà tin nổi ấy!

Một đoạn cốt truyện tổng cộng chưa được ba mươi giây mà tăng ratings lên cao vậy sao?

Thống kê sai lầm hả? Nhất định là thống kê sai lầm rồi!

Đó chỉ là một vai diễn quần chúng mà thôi, thậm chí còn không có cả tên, thế mà có thể tăng ratings lên cao vậy sao?!

Phải biết rằng, thời nay phim truyền hình có ratings hơn 3 đã là nghịch thiên rồi. Lần này tăng lên tận 0.8...

Tất cả mọi người trần trời, tròng lớn hai con mắt!

Trương Tiểu Kiềm cũng rất bất ngờ, kinh ngạc vì thành tích này!

Chẳng lẽ khuôn mặt mình là mặt ngôi sao trời sinh hay sao?

- Nhanh! Nhanh xem thử netizen đều đánh giá như thế nào!

Đạo diễn Đường vội kêu lên:

- Nhanh xem thử mọi người đều nói thế nào!

Mọi người lần lượt lấy di động ra, lập tức lại ngậy ngấn cả người!

Chỉ thấy phim truyền hình trên internet, comment bắt đầu nhảy ra trong màn ảnh Trương Tiểu Kiềm xuất hiện:

“Cảnh cáo! Đứng trước năng lượng cao! Đây không phải là diễn tập!”

“Bảo động trước phía trước có năng lượng cao!”

“Phía trước có một nhân vật xấu ma chê quỷ hờn hay lui tới, comment bảo vệ!”

“Hi hi hi hi hi, anh em này quả là xấu có hương vị, tao nhìn một lát nhìn mấy lần lại phát hiện còn chưa nhìn đủ đâu!”

“Diễn xuất quả là vô địch!”

Trong comment gần như đều là khen ngợi Trương Tiểu Kiềm, mọi người đều xem tròn tròn con mắt!

Đây... Bây giờ đặt trên màn hình nhìn lại phát hiện tuy rằng mặt mũi của thằng Trương Tiểu Kiềm này có thể nói là huyền bí, nhưng đúng là rất có hương vị!

Phải biết rằng dù sao người xấu còn chia làm mấy loại, một loại là xấu khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng, nhìn một lần rồi thì không thể nhìn lần thứ hai được nữa.

Một loại khác là xấu kỳ lạ, tuy rằng đúng là xấu thật nhưng không khiến người ta phiền lòng.

Rất rõ ràng Trương Tiểu Kiềm thuộc loại thứ hai. Mặt mũi nhất định không thể coi là đẹp trai, nhưng nhìn lại không khiến người ta cảm thấy chán ghét, thậm chí có người tinh mắt còn sẽ rất thích hình mẫu này. Ví dụ như vị chính cung nương nương Tiêu Thần Tâm kia...

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, bên đạo diễn Trịnh lại hét to một tiếng!

Ratings của chúng ta tăng lên 1.2 điểm!

“Điểm số khiếp sợ +128! +126! +98! +88!...”

Trời đất ơi!

Tăng lên một chấm hai?!

Chỉ riêng phần tăng lên này đã cao hơn ratings của rất nhiều tiết mục nằm trong khoảng giờ hoàng kim từ năm giờ tới chín giờ rồi sao?

Ratings tăng lên cũng đáng sợ quá đi!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Trương Tiểu Kiềm trở nên căng thẳng hơn. Một người mới xuất hiện, chỉ diễn đại một vai quần chúng thôi mà lại khiến ratings tăng lên 1.2! Giờ này đủ để bước vào top 3 ratings cả kênh rồi!

Tiên sư! Đây là thần tài ấy chứ!

Cùng lúc đó, di động của Đường Minh Sinh cũng vang lên tới tấp.

- Í chà, đạo diễn Vương, chuyện gì vậy... Cái gì?! Ông nói muốn mời hấn đi diễn vai nam phụ á? Được được được, tôi hỏi giúp ông xem thử!

Bên này vừa cúp bên kia lại vang:

- Ái chà chà, đạo diễn Lý, ông cũng muốn hỏi về diễn viên kia à? Ừm, tên hấn là Trương Tiểu Kiềm...

- Đạo diễn Lưu, lâu quá không gặp... Gì? Ông cũng muốn mời hấn à? Khó đấy bây giờ đã có mấy người gọi điện thoại cho tôi rồi...

Trương Tiểu Kiềm: “...”

Bây giờ anh mày ăn khách thế cơ à?

Cười híp mắt mở di động ra, Trương Tiểu Kiềm cũng bắt đầu xem bình luận trên mạng...

“Xong! Tôi nay lại ngủ không yên rồi! Anh xấu trai này diễn tuyệt vời quá!”

“Tôi cũng thế, đoạn này có ý cảnh ghê luôn!”

“Mặt sau hán còn xuất hiện nữa không vậy? Xây dựng thêm một người em trai song sinh của hán được không?”

“Mạnh mẽ yêu cầu diễn một nhân vật có sức nặng! Thế này thì không phải là khiến người ta ngủ không yên hay sao...”

Khán giả phản hồi đều rất chính diện. Người viết bài có già có trẻ có nam có nữ, thang tuổi cực kỳ rộng lớn. Rất rõ ràng, một đoạn Trương Tiểu Kiếm phát huy ngẫu hứng này gần như đạt được khen ngợi của mọi người!

Lúc này vô số người bắt đầu động não để tìm cách cho hán sống lại trong phim kia kìa!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 355: “Anh xấu chính là giáo viên chủ nhiệm kiểm ca của lớp chúng ta!”

Dù sao thì phim chính cũng chỉ có bốn mươi phút, cho nên khi hơn bốn mươi phút phim chiếu xong, trên mạng đã bắt đầu thảo luận về vai diễn quần chúng thần kỳ này.

Trên internet, nick V weibo, người chế tác tiết mục nổi tiếng có được hơn triệu fans Đinh Bất Nhị viết weibo nói: “Lúc trước luôn có người nói với tôi rằng một vai quần chúng thần kỳ rất có khả năng sẽ biến rác thành vàng. Trước kia tôi còn không tin, mãi cho đến hôm nay tôi nhìn thấy anh xấu biểu diễn, tôi mới tin là thật. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một vai quần chúng chỉ có được màn ảnh mấy chục giây lại có thể tăng cấp bậc của cả bộ phim lên cao như vậy!”

Weibo này vừa được phát ra, bên dưới có không ít fans tò mò:

“Phim gì vậy? Hay đến thế cơ à?”

“Đinh lão sư đã nói thì nhất định là không sai đâu. Xin tên phim đi!”

“Chính là bộ phim ‘Quang Vinh Đại Đường’ đang nổi đó. Bên trong anh xấu sắm vai tên sát thủ kia quả là tuyệt!”

“Thật hay đùa vậy? Tôi đi xem thử xem nào! Nếu không hay thì Lộn Rừng Peggy ta đây sẽ giết chết các vị đang chém gió ở đây!”

...

Hôm sau, ratings tập mới nhất của Quang Vinh Đại Đường tuyên bố trên internet!

Ratings tập hôm qua cao tới 3.26%!

Đây tuyệt đối là chương trình truyền hình có ratings cực cao những năm gần đây --- Dù sao thì đây cũng là thế giới linh khí khôi phục, mọi người đều đang bận khai thác dị năng cùng với những việc dị năng có thể làm được, đã có rất ít người xem TV.

Nhưng trong tình hình này, vẫn có thể đạt tới rating ba chấm hai sáu, quả thực đỉnh của đỉnh!

Trong giới điện ảnh đã bắt đầu lưu truyền truyền thuyết về anh xấu:

“Ê, nghe nói gì chưa? Mới xuất hiện một nhân vật trâu bò lắm đấy. Mặt cực kỳ xấu, diễn xuất quả thực hoàn hảo đấy!”

“Nghe rồi, mày nói anh xấu chứ gì? Đoạn phim kia tao xem rồi. Chỉ có hai chữ, trâu bò!”

“Đúng đấy. Mặt như thế mà lại biết diễn đến vậy, đỉnh luôn!”

...

Giới điện ảnh đã bắt đầu bàn luận truyền thuyết về anh xấu, trường học bên kia lại càng điên cuồng hơn!

Sáng sớm, các học sinh vừa làm thể dục buổi sáng xong bước vào lớp, chuẩn bị bước cuối cùng cho cuộc thi đại học. Đường Văn Dương chạy như điên một đường, phát ra tiếng bước chân “lộp bộp” trong hành lang tòa nhà dạy học, vừa chạy vừa hét lớn:

- Chờ má các anh em, tin tức cực kỳ lớn nhé! Mọi người nhanh xem nè! Anh xấu chính là giáo viên chủ nhiệm Kiểm ca lớp chúng ta đó!

Tiếng kêu cao tới mức có thể miêu tả bằng hai chữ “thảm thiết”.

- Cái gì?

Vừa nghe vậy, mọi người quả thực tưởng rằng mình nghe nhầm!

Hôm qua tập phim kia vừa xuất hiện, thật ra thì đám học sinh này cũng xem không nhiều. Dù sao thì còn hai tháng nữa họ phải thi đại học rồi, đúng lúc đang ôn thi khẩn cấp, cho nên bình thường thậm chí còn rất ít khi lên mạng.

Nhưng lúc này chuyện về anh xấu được lan truyền xôn xao trong giới trẻ tuổi, rất nhiều người chỉ nghe tiếng chứ không biết mặt, không ngờ bây giờ Đường Văn Dương lại nói anh xấu là giáo viên chủ nhiệm Trương Tiểu Kiếm lớp bọn họ, không khỏi sợ ngây người!

Trương Tiểu Kiếm không phải là đại sư Thái Cực ông trùm xã hội đem đại sư phong thủy sao?!

Tiền sư ông này còn biết đóng phim nữa à?!

- Không có khả năng lắm đâu.

Áo Ba Lư đặt bút xuống nói:

- Thầy của chúng ta không phải đi làm việc lớn rồi sao? Đây là Tâm Tâm đích thân nói đấy, cô ấy nói mà mày dám nghi ngờ à?

- Tao nào dám.

Đường Văn Dương nói:

- Nhưng đúng thật là Kiếm ca mà! Tụi mày mau nhìn bức ảnh cực hot trên mạng hiện giờ đi mà xem!

Mọi người đều mở di động ra, quả nhiên vừa thấy cả đám đều đàn mắt!

Đầu đề trang giải trí weibo, dùng thể chữ đậm hiếm thấy viết tiêu đề cực lớn “Anh Xấu Bất Ngờ Xuất Hiện Trong Giới Điện Ảnh”!

Đề phụ là “Vai diễn quần chúng kinh điển, anh xấu dẫn dắt con sóng ratings”. Ảnh chụp mình họa chỉ có một tấm, chính là khuôn mặt tràn đầy khí tức cô quạnh xơ xác đầy màn hình kia của Trương Tiểu Kiếm.

“Điểm số khiếp sợ +218! +218! +218! +218!...”

Hình ảnh tuyệt đối rõ nét, nếu không quen thuộc thì có khi còn không phát hiện đó là ai, nhưng đối với học sinh cả lớp từng bị Trương Tiểu Kiếm thuyết giáo đỉnh cao như Đường Văn Dương mà nói, quả thực không thể quen thuộc hơn nữa ấy chứ!

- Anh xấu đúng là giáo viên chủ nhiệm lớp mình!

Trong lúc nhất thời, học sinh cả lớp đều gào lên. Triệu Tứ ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng:

- Giết tao đi! Trương lão sư chính là anh xấu đó!

Cả phòng học hoàn toàn nổ tung. Phương Dịch Băng thọc Tiêu Thần Tâm đang cười đầy mặt si mê:

- Tâm Tâm, vào lúc này cậu không nên nói mấy câu à?

Tâm Tâm cười đến mức suýt nữa chảy cả dãi:

- Ha ha... Ha ha... Người ta biết ngay mà, ánh mắt của người ta tuyệt đối không sai được...

Phương Dịch Băng: “...”

Con mê trai này!

Tất cả học sinh đều bắt đầu đọc tin đầu đề, nhất thời nháo nhào cả lên, loạn xạ hết cả.

Cũng không thể trách bọn họ được. Bài báo dùng những đoạn văn thật dài cùng với ngôn ngữ rõ ràng, tiền hành miêu tả bằng góc độ của một nhân viên làm việc trong đoàn làm phim không muốn lộ tên, đưa ra đủ loại nghi vấn không thể giải đáp được. Tại sao giới điện ảnh lại đột ngột xuất hiện một anh xấu diễn xuất đỉnh cao như vậy? Thân phận chân thật của hắn là gì? Hắn đến đây để cứu vớt giới điện ảnh đã dần dần chìm xuống hay sao?

Ý khen ngợi về tài hoa diễn xuất của anh xấu trong những dòng chữ quả thực kẻ ngốc cũng đọc hiểu được!

- Mình biết ngay mà...

Hai tay Tiêu Thần Tâm bung lấy má, ánh mắt sắp biến thành hình trái tim.

- Mình biết ngay ý trung nhân của mình là một anh hùng cái thế, một ngày nào đó anh ấy sẽ cưới tương vãn bày màu đến cưới mình. Hi hi... Hi hi hi hi...

Thấy bộ dáng của Tiêu Thần Tâm, Quan Bằng Phi ôm ngực trái, biểu cảm đau đớn:

- Thuốc, thuốc... Cứu tao với... Tao phát bệnh tim...

...

Vào lúc giữa trưa, Trương Tiểu Kiếm thành thoi leo lên xe của Hồng Lôi. Vừa ngồi xong, Hồng Lôi đã giờ ngón cái lên cao:

- Kiếm ca không hổ là Kiếm ca, quả nhiên kim lân há có thể là vật trong ao? Vừa gặp bão táp đã hóa rồng! Chỉ tùy tiền diễn một vai phụ thôi mà hiệu quả lại bá đạo như vậy, trâu bò!

- Ha ha ha ha, đó là tất yếu!

Trương Tiểu Kiếm cười ha ha nói:

- Nói chứ hôm qua đúng là may mắn thật đấy, không chỉ diễn xuất rất có cảm giác, anh còn thức tỉnh nữa cơ. Niệm lực, trâu bò chưa?

- Chời má!

Vừa nghe thấy dị năng này, Hồng Lôi suýt nữa trừng lồi con mắt ra ngoài:

- Kiếm ca năng lực của anh quả thực là năng lực trong mơ của em đó! Niệm lực luôn! Có dị năng này hẳn là có thể thử được rất nhiều tư thế!

- Còn cần phải nói nữa sao!

Trương Tiểu Kiếm sờ cằm

- Ủm... Hay là tìm Tâm Tâm thử nghiệm thử xem? Nói chứ lâu quá không gặp cô bé, gần đây bận bịu quá...

Không ngờ đang nghĩ tới đây thì di động đã vang lên. Trương Tiểu Kiếm cầm lấy nhìn thì vui vẻ:

- Mua ha ha ha ha ha! Wechat của Tâm Tâm nhà mình! Lôi ca anh xin lỗi nhé, tối nay lại đi đoàn phim!

Hồng Lôi: "..."

Nhìn bóng lưng Trương Tiểu Kiếm, Hồng Lôi thờ dài bất đắc dĩ:

- Haizzz, người với người thật lòng không thể so sánh được...

Sau đó bỗng giật mình:

- Không đúng, dị năng thức tỉnh của Kiếm ca không phải là chém gió sao?! Sao lại thức tỉnh niệm lực nữa?! Đậu xanh! Chẳng lẽ hẳn có được song năng lực?!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +436 đến từ Hồng Lôi!"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 356: "Đây chính là lão đại trong truyền thuyết a...";

- Thầy! - Tiêu Thần Tâm chỉ vừa mới nhìn thấy Trương Tiểu Kiếm thì cả người liền nhào tới ôm lấy cổ hắn, hưng phấn nói: - Bây giờ thầy đã là Xấu ca rồi nhá! Đúng là lợi hại thật, có rất nhiều người vẫn đang đàm luận về thầy đấy!

- Hắc hắc, chuyện đó là dĩ nhiên rồi. - Trương Tiểu Kiếm cười ha ha sau đó liền bế Tiêu Thần Tâm lên, nói: - Lâu như vậy không có gặp, có nhớ thầy không hả?

- Làm sao mà không nhớ được chứ? Tiêu Thần Tâm cười hi hi trực tiếp đáp ứng, nói: - Thầy! Em muốn ôm ôm... hôn hôn... nâng nâng... cao cao!

Cô nói xong liền nhanh chóng nhắm mắt lại, đôi mi cong lên cực kì xinh đẹp, nét mặt ôn hòa, bờ môi thì tựa như một cánh hoa, lông mi màu đen cực dài hơi hơi rung động, phảng phất như đang chờ đợi nhiều mộng xuân, bên trên khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn mở ra hai đóa hoa hồng ngượng ngùng.

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Nha đầu này, càng ngày càng đẹp a!

Dung nhan đúng là sự dụ hoặc lớn nhất của thế gian nhá, cho dù là thánh nhân có đứng trước mặt nàng thì lý trí chắc chắn sẽ suy sụp mà vội vàng quì bái luôn.

Nhưng mà..... Trương Tiểu Kiếm thì lại không phải là thánh nhân, có một đũa hiến thân thì ai ngu đâu mà không nhận đúng không?

- Tới tới tới, ôm hôn một cái thật đã nào! - Trương Tiểu Kiếm nhanh chóng ôm nàng, xoay một phát liền hôn luôn!

Mấy người chung quanh vừa nhìn thấy tràng diện này.....

"Điểm số khiếp sợ: + 218! + 218! + 218! + 436! Bạo kích!..."

Một phát lần này, hơn năm vạn điểm số liền tới tay!

- Thầy! - Tiêu Thần Tâm lần này bị Trương Tiểu Kiếm thân mật lớn như vậy, gương mặt yêu kiều liền ửng đỏ, nhỏ giọng nói: - Người ta muốn học tri thức cơ!

Học tri thức!

Yêu cầu này nhất định phải thỏa mãn đúng không?!

- Đi lên! - Trương Tiểu Kiếm vừa nghe xong lời này thì lập tức hưng phấn, nói thẳng: - Ca hôm nay nhiều dạy em thật nhiều tri thức!

Nói xong liền phát động niệm động lực, cả người Tiêu Thần Tâm lập tức tung bên cạnh Trương Tiểu Kiếm!

- Thầy, người đã thức tỉnh rồi à?! - Tiêu Thần Tâm gương mặt kinh hi nói: - Có phải là niệm động lực không? Cái năng lực này rất là lợi hại nhá, người ta ao ước lắm cơ, nó có thể thỏa mãn rất nhiều tư thế đó!

Trương Tiểu Kiếm: "!!!"

Vãi trứng, phải tranh thủ thời gian thật nhanh nha, chứ không lều vãi mà dựng thẳng tắp thì bước đi đúng là bi kịch nhá...

Hai người trực tiếp tiến vào khách sạn Lệ Tinh Loan, Trương Tiểu Kiếm vừa đi vừa nói: - Máy chuyện ở trường gần đây còn tốt không?

- Còn rất tốt nha. - Tiêu Thần Tâm cười hi hi nói: - Máy đũa trong lớp hầu như đều thức tỉnh hết rồi, có lẽ do tác dụng lúc trước khi thầy truyền nội công cho bọn em á, mấy dị năng thức tỉnh được đều không có cái nào tệ cả, mà người ta còn là dị năng hệ lôi đó, hi hi.

- Ha ha, vậy thì tốt. - Trương Tiểu Kiếm hài lòng, nhẹ gật đầu.

Ai nha, không hổ là chính cung nương nương nhà ta a, đẳng cấp tiềm lực của dị năng này là SSS lận đó!

- Sắp tới phải thi tốt nghiệp trung học. - Tiêu Thần Tâm tiếp tục nói: - Mọi người đều bận bịu ôn tập, bất quá đều đã thông qua vòng khảo thí dị năng của Thanh Hoa cùng Thiên Đại rồi a, chỉ cần có thể thông qua vòng văn hóa nữa thì đều có thể tiến vào một trong hai trường này rồi, mấy học sinh của các lớp khác trong trường đều hâm mộ lắm luôn, đều là do công của thầy đó!

Nghe xong lời này Trương Tiểu Kiếm liền cảm thấy ngượng ngùng, cười nói: - Ai nha, em cũng không nhìn xem Kiếm ca của em là loại người nào, hắc hắc... Đi, hôm nay chúng ta đi thử xem cái dị năng mới này của thầy đối với việc giáo dục tri thức của hai ta có trợ giúp gì nào!

...

Trong phòng...

- Ân, cái tư thế này không tệ nha, rất có giá trị trong việc nghiên cứu đấy.

- Ai nha, thầy à, thầy chậm một chút đi, chứ nhanh quá người ta nghe không hiểu đây...

- Vậy giờ được chưa?

- Ừm, tốc độ này được rồi đấy...

...

Hồng Lôi một mực chờ dưới lầu, đôi mắt nheo lại, hít một ngụm khói thật sâu, nói: - Ai, đây chính là lão đại trong truyền thuyết a...

...

Hồng Lôi một mực chờ dưới lầu tận hai giờ, lúc này Trương Tiểu Kiếm rốt cục mới ngậm nga ca hát đi xuống.

Tiêu Thần Tâm bước theo phía sau, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, tư thế bước đi có chút khó chịu...

- Thầy, em đi về trước nha. - Tiêu Thần Tâm lôi kéo cánh tay Trương Tiểu, lưu luyến không rời: "Chờ đến khi nghỉ hè rồi, đến lúc chúng ta có thể ngày ngày ở cùng một chỗ nha."

- Ừ, đi đi. - Trương Tiểu Kiếm nheo cái mũi nhỏ của Tiêu Thần Tâm, nói: - Đến lúc đó thầy sẽ đem em đi quay phim, mặt khác chúng ta còn phải tiếp tục xây biệt thự nữa."

- Ok! Thầy hứa rồi đó. - Tiêu Thần Tâm hưng phấn gật đầu một cái: - Nơi đó chính là cái tổ nhỏ của hai ta đó.

Đưa Tiêu Thần Tâm lên xe, Trương Tiểu Kiếm mới bắt đầu ngồi vào trong xe của Hồng Lôi, đốt điếu thuốc, nhẹ nhàng phun ra một cái vành mắt, gương mặt thỏa mãn, nói: - Lôi ca, đi!

Hồng Lôi: "..."

- Kiếm ca! - Hồng Lôi trực tiếp quỳ luôn: "Học sinh của anh có thể giới thiệu cho em vài đứa không?"

- Ừ, không có vấn đề. - Trương Tiểu Kiếm cười nói: - Chờ nghỉ hè anh kêu Tâm Tâm giới thiệu cho cậu mấy người. Ai nha, đi đi đi, chúng ta trước tới đoàn làm phim đi dạo một cái, hồi sáng Đường đạo còn cố ý kêu ta đi lại kia."

"Chuyện đó nhất định phải đi rồi, đi thôi!"

Hai người chạy một mạch thẳng đến đoàn làm phim.

Rất nhanh xe đã tới sân bãi của bộ phim "Quang Vinh Đại Đường", Đường Minh Sinh cười ha hả ra đón, thái độ so với hôm qua không chỉ tốt hơn gấp mười lần!

Không còn cách khác, dù sao đây cũng là Thần cấp diễn viên quần chúng Xấu ca -- người có khả năng kéo tỉ lệ người xem lên đến 1,2%, này tại đoàn làm phim bên trong địa vị cái kia xác thực liền là không giống nhau.

- Ha ha, Xấu ca tới rồi. - Đường Minh Sinh cười ha hả vỗ vỗ bả vai Trương Tiểu Kiếm, nói: - Hôm qua ngủ có tốt không? Ai nha đêm hôm qua ta quả thực là cực kỳ khó ngủ đến mức lăn lộn luôn —— Xấu ca tới tới tới, chúng ta mau bàn luận xem làm cách nào để cho người phục sinh trong phim a."

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Phục sinh?!

Đây là chuyện quỷ quái gì thế?!

Trương Tiểu Kiếm đi theo Đường đạo vào một căn phòng hội nghị của đoàn làm phim, kết quả vừa đi đến trước cửa liền phát có một đám người đang đứng đó ngăn cản, đơn giản mà nói thì có thể gọi là đang rối loạn tung bưng, sau đó hắn liền nghe đám người này nghị luận ——

- Đó là Lý Thanh Nhiễm ấy, quả thật là quá xinh đẹp.

- Quả nhiên là nàng, nhưng mấu chốt ấy thì chính là khí chất của nàng phải nói là cực kỳ cao quý luôn.

- Ta thật muốn được nàng ký tên cho a.

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Lý Thanh Nhiễm? Đây chẳng phải là cái cô đại minh tinh có siêu cấp nhân khí quét khỏi trong hai năm mà Hồng Lôi nói đấy sao? Hôm nay nàng cũng có tới à?

Trương Tiểu Kiếm đi theo đạo diễn Đường Minh Sinh tiến vào phòng họp, tùy tiện liếc nhìn một cái, sau đó liền bắt chột chăm chú ánh mắt vào trên người của một cô gái.

May mà thị lực hai mắt của Trương Tiểu Kiếm là 5.3, mới có thể dễ dàng liếc thấy khuôn mặt của Lý Thanh Nhiễm trong đám người như thế, giờ phút này, nàng đang mỉm cười đáp lại mọi người chung quanh, đôi con ngươi như nước lộ ra làm cho cả người nàng tựa như hết sức ôn nhu.

Trương Tiểu Kiếm sau khi vào phòng, ánh mắt vẫn như cũ liếc trộm Lý Thanh Nhiễm, nhưng càng xem hắn lại càng cảm thán, trên thế giới này làm sao lại có người hoàn mỹ đến thế!

Dù là sườn nhan thì trên mặt vẫn là hoàn mỹ không tí vết, mỗi một đường cong đều được đưa vào khuôn rập, không sai lệch đi đâu, gương mặt nhu hòa nhưng không mất đi phong độ. Mẹ trứng, đây là tiền nữ trong truyền thuyết nha, tất cả mọi thứ đều sánh bằng Tâm Tâm nhà ta!

Trương Tiểu Kiếm đơn thuần suy nghĩ.

- Rất tốt, tất cả mọi điều người đều đã đến đông đủ rồi nhỉ? - Lúc này, Đường Minh Sinh phất tay một cái, sau đó liền trịnh trọng nói: - Hôm nay ta mời đại gia đến đây là muốn cùng mọi người nghiên cứu thật kỹ về việc làm sao giúp Xấu ca phục sinh!

Trương Tiểu Kiếm: "..."

Ngoa tào, người nói thật hay giả vậy?!

Mịa nói, đây là phim lịch sử nha, không phải phim huyền huyền, thế người bảo ta phục sinh bằng cách nào?! Leo từ trong quan tài ra sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Xấu ca tỏa sáng!

Dĩ nhiên, Trương Tiểu Kiếm diễn như thế nào không quan trọng.

Quan trọng là hẳn thật sự có khả năng kéo tỉ lệ người xem, và lại hiện tại trên Internet cũng đã có rất nhiều yêu cầu kêu Xấu ca diễn xuất trở lại!

Cũng không còn cách khác, dù gì thì thời đại bây giờ khắp nơi đều có soái ca với mỹ nữ, thế nhưng độ xấu có thể trút giận, chất xấu lại có thần vận như Trương Tiểu Kiếm thì thật tình không có mấy người —— với lại nói không khoa trương chút ít nhất trong mười năm trở lại đây thì chỉ có duy nhất một người như vậy mà thôi.

Đây tuyệt đối là cục cưng của giới làm phim nha!

Nói chứ đoàn làm phim nào dùng người có thể kéo tỉ lệ người xem một lần liền xong việc thì chắc chắn cả đoàn làm phim đó toàn là những tên bị lừa đá trúng đầu...

- Tôi cho rằng... - Cố Vũ Hoa lúc này bắt đầu nói chuyện: - Chúng ta có thể tại trong một tập phim, trước nói về chuyện của Xấu ca, sau đó lại chôn thêm mấy tập phục bút, về sau Xấu ca trực tiếp phục sinh, như vậy là quá tốt rồi còn gì?

Cố Vũ Hoa dù gì cũng là nam chính của bộ phim nên lời nói của hắn vẫn rất có trọng lượng.

Nhất thời những người chung quanh liền gật đầu liên tục: - Đúng đúng đúng, tôi cảm thấy ý kiến này có khả năng thực hiện được...

- Có khả năng gì cơ chứ? - Đường Minh Sinh lúc này cực kì phiền muộn nói: - Tập ngày hôm qua Trương Tiểu Kiếm đã bị tám tên thị vệ chặt đứt đầu luôn rồi, và lại Lôi ca còn là người cho thêm màu sắc, chuyện này các người phục sinh cho ta xem thử coi!

Một đám người xung quanh: "..."

Đường đạo nói cũng đúng, trong tập hôm qua Xấu ca sau khi động thủ không thành liền bị mấy tên thị vệ lôi ra trực tiếp chém chết, chuyện này mà đem đi phục sinh thì chắc chắn cả đoàn làm phim sẽ bị khán giả chết tươi luôn —— nên nhớ đây là phim lịch sử chứ không phải huyền huyền à nha...

- Vậy...nếu không thì tạo ra một người đệ đệ song sinh đi. - Lúc này, tên biên kịch bên trong đoàn làm phim bắt đầu nói: - Đối với loại phương thức phục sinh này, khán giả cũng có thể tiếp nhận, sau đó chúng ta lại thêm một số tình tiết, khả năng thành công đảm bảo là 100% luôn.

Không thể không nói, cái ý kiến này cực kỳ hay, lại hợp tình hợp lý, dễ dàng giúp khán giả tiếp nhận, mặt khác cũng có thể dễ dàng giải thích cho qua.

Thế nhưng là Đường đạo lại lắc đầu: - Vậy cũng chưa được, dù sao thì chất liệu chế tạo hiệu quả của tập phim hôm qua cũng là do thân phận của Xấu ca chỉ có một thân một mình, vô thân vô cô, không ai biết và cũng chẳng ai nhớ kỹ hắn. Lúc này lại tự nhiên xuất hiện một tên đệ đệ song sinh, vậy tuyệt đối sẽ làm lệch hiệu ứng đi nhiều luôn.

Cái này không được, cái kia cũng không được, phải nói chuyện này quá là phiền toái rồi...

Dù sao thì con đường phục sinh của diễn viên như vậy quả thật là không có hiệu quả nhiều.

- Đường nào. - Lúc này, Từ Hòa Nhi bỗng nhiên mở miệng: - Tôi cảm thấy, bản thân Xấu ca là một người rất có bản lĩnh, bằng không hãy nghe thử ý kiến của hắn.

Từ Hòa Nhi bởi vì là nhờ Trương Tiểu Kiếm mới có thể thức tỉnh, cho nên lúc này nàng đối với hắn cực kỳ thiện cảm.

Thoáng chốc, ánh mắt của những người ở đây toàn bộ đều tập trung lên người Trương Tiểu Kiếm.

Bất kể có nói gì thì hiện giờ hắn vẫn là nhân vật mấu chốt đúng không?

- Xấu ca, người thứ nói ý kiến của người xem? - Bây giờ, Đường đạo cảm thấy xưng hô Xấu ca cũng rất là thuận miệng, theo nhân khí của Trương Tiểu Kiếm, hẳn nghĩ sau này có thể sẽ có một gia tộc Xấu gia được thành lập, cho nên thừa giờ dịp bây giờ liền tranh thủ thời gian để mà xưng hô trước....

- Ừm, kỳ thật, tôi cũng có một biện pháp đơn giản. - Trương Tiểu Kiếm sờ cằm suy nghĩ một chút rồi cười nói: - Tôi hiện giờ diễn vai diễn viên quần chúng bình thường chắc không được rồi, cho nên, nếu có thể thì liền diễn một vai diễn viên quần chúng qua đường không có lộ mặt thì khá tốt nha.

Diễn viên quần chúng qua đường không có lộ mặt? Đây là loại tình huống gì vậy?

Một đám người ngồi đó nhất thời lại lâm vào một trận suy nghĩ, bỗng Đường Minh Sinh vỗ đùi cái đét: - Ý kiến này hay! Xấu ca, ý tưởng của người sau này sẽ là trùng màu (Ừm, tựa như trọng tâm ấy. Chắc vậy!) trong phim truyền hình chúng ta, đến mức sẽ làm cho khán giả phải tự đi tìm cậu là người diễn vai nào?

- Đúng, chính là cái ý tưởng này. - Trương Tiểu Kiếm hướng Đường Minh Sinh cười ha ha nói: - Hôm nay tôi diễn một đại thúc bán đồ ăn, ngày mai lại diễn một quần chúng qua đường..., sau đó lại bảo khán giả đi tìm, rất có ý nghĩa lại còn không bị chửi.

Nghe xong lời này, một đám người đều là ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, rồi đồng loạt giơ ngón cái của mình lên!

- Cái biện pháp này có khả năng nha, sau này Xấu ca sẽ là trùng màu trong phim truyền hình của chúng ta, để xem thử ai có thể tìm được!

- Đúng đúng đúng, mỗi một tập đều có thể xem nội dung của phim lại còn phải tìm trùng màu, cái ý tưởng này quả thật rất tốt!

- Xấu ca không hổ là Xấu ca, cực kì trâu bò!

Đường Minh Sinh hưng hăng vỗ đùi nói: - Thế quyết định vậy đi! - Sau đó liền hưng phấn suy nghĩ một chút rồi trực tiếp đánh nhịp: - Lão Trịnh, người lập tức đi liên hệ các tòa báo lớn, hôm nay chúng ta sẽ mở một cuộc họp báo, liên quan đến việc nhân vật trùng màu của Xấu ca, người đi nhanh đi!

Trịnh đạo một bước liền đi ra ngoài: - Được rồi, chuyện này hãy chờ tin tốt của tôi.

Dù gì cũng không có ai ngại ti lệ người xem cao đúng không?

Thế là buổi chiều hôm đó, một tin tức mới nhất liên quan đến Trương Tiểu Kiếm lại lần nữa trở thành tiêu đề trang giải trí trên internet!

《Trong phim "Quang Vinh Đại Đường", diễn viên quần chúng Xấu ca với kỹ năng diễn xuất thần bí sẽ lần nữa nổ tung với một hình thức phục sinh hoàn toàn mới!》

Cái tin tức này chỉ vừa phát ra, bên dưới liền có vô số người trên mạng tham gia thảo luận ——

"Ngọa tào, thật hay giả vậy? Xấu ca sẽ dùng một loại hình thức phục sinh hoàn toàn mới ư?!"

"Trâu bò nha! Sau này ta nhất định mỗi tập đều phải xem, để nhìn thử coi đến cùng Xấu ca sẽ là diễn vai nhân vật gì!"

"Cái ý này hay, ha ha ha, chuẩn bị tìm kiếm Xấu ca thôi..!"

...

Kèm theo vụ việc tin tức này vừa được tuyên bố ra ngoài, thì hiện tại bên trong đoàn làm phim "Quang Vinh Đại Đường" mọi người đều đã bẽ bộn khí thế ngất trời.

Ngoài trừ mấy tên diễn viên chính vẫn đang diễn xuất bên ngoài thì bên này Trương Tiểu Kiếm đang được Trịnh đạo chuyên môn phụ trách về việc chọn nhân vật cho hắn.

Nói thật, chỉ là một tên diễn viên quần chúng đơn thuần lại được một phó đạo diễn của đoàn làm phim chuyên môn phụ trách thì cmn cũng thật là không có SEI (?)..

- Xấu ca, đây là toàn bộ nhân vật trong tập phim này. - Trịnh đạo cầm lấy kịch bản đưa cho Trương Tiểu Kiếm xem: - Cậu xem thử trong tập này có vai nào thích hợp cho cậu không, chỉ cần cậu mở miệng, tôi liền nói Đường đạo an bài cho cậu.

- Ừm, để tôi xem một chút: - Trương Tiểu Kiếm cầm kịch bản lên tùy tiện mở ra xem, sau đó hai mắt bỗng nhiên sáng lên: - Vai này có khả năng nha, vậy thì liền chọn vai này đi.

Trịnh đạo nghe xong liền lấy kịch bản lại để xem, nhất thời liền ngăn cản cả người: - Cậu....chọn vai tiểu thái giám?!

Trương Tiểu Kiếm nhẹ gạt đầu, sau đó liền nói: - Đúng, nhưng từ hôm nay trở đi, hắn không còn là tiểu thái giám nữa, mà là...Đại thái giám!

"Hệ thống: Điểm số khiếp sợ +436 đến từ Trịnh Tiền! Bạo kích!"

Hiện tại Trịnh Tiền cảm thấy cả người chỗ nào cũng không được tốt.

Kiếm ca, đây là chuyện gì vậy a? Nhiều vai diễn viên quần chúng như vậy không đi diễn, lại đi chọn một vai thái giám? Nếu muốn, ta cũng có thể an bài cho người một thị vệ bên cạnh Hoàng đế cơ mà!

- Cái này... - Trịnh đạo nói: - Cái tên thái giám này là một tên do hoàng tử ủy thác để hạ độc trong rượu của Lý Tri, một vai diễn viên quần chúng như thế ta sợ là không thể làm màu được đâu?

- Một vai diễn xuất sắc là xem xem người diễn có thể làm nói hay không. - Trương Tiểu Kiếm mỉm cười, sau đó liền nói: - Yên tâm đi, ta cam đoan là không có vấn đề gì đâu!

- Chuyện này...cũng được. - Nếu Trương Tiểu Kiếm đã nói như vậy, Trịnh Tiệp dĩ nhiên cũng không tiện phản đối, cho nên liền đi nói lại cho đạo diễn Đường Minh Sinh.

Rất nhanh, cả đoàn làm phim đều bắt đầu quay quanh sự tình cảnh tên thái giám này.

Hiện tại Trương Tiểu Kiếm đã là Xấu ca, cho nên thành viên của cả đoàn làm phim đều sang đây xem náo nhiệt, Đường Minh Sinh nói: - Xấu ca, lời kịch của nhân vật này cậu có thể tự do thiết kế, thời gian cậu có hết thảy là mười giây, nhân vật chính là Lý Phù Tề Vương lý phù hộ ủy thác tâm phúc tìm hân cho Lý Tri hạ độc đi ngang qua sân khấu, người tự do phát huy, có thể a?

Trương Tiểu Kiếm nhẹ gạt đầu: "Có thể!"

(Chương 358 sẽ được đăng vào ngày 31/10/2018, có thể sớm hơn!)

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Chém Gió (Thần Chém Gió)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.